

Dự Quân Hoan

Contents

Dự Quân Hoan	5
1. Chương Mở Đầu	5
2. Chương 01: Hoang Mạc	9
3. Chương 02: Quân Gia	12
4. Chương 03: Lạc Thành	15
5. Chương 04: Tôn Vương	17
6. Chương 05: Phát Giác	19
7. Chương 06: Phản Kháng	21
8. Chương 07: Giao Dịch	24
9. Chương 08: Tai Họa Bất Ngờ	26
10. Chương 09: Chữa Thương	30
11. Chương 10: Yếu Thế	32
12. Chương 11: Ai Vui Sống	35
13. Chương 12: Hoàng Hậu	37
14. Chương 13: Quý Gối	40
15. Chương 14: Cứu Nhục	42
16. Chương 15: Giáo Trường	45
17. Chương 16: Tiến Cung	48
18. Chương 17: Họa Mỹ Nhân	51
19. Chương 18: Tình Quân Vương	53
20. Chương 19: Thái Hậu Hai Cung	56
21. Chương 20: Ám Sát	59
22. Chương 21: Tra Thân	61
23. Chương 22: Ba Người Cùng Giường	63
24. Chương 23: Phạt Nhục	66
25. Chương 24: Thử Thuốc	69
26. Chương 25: Phu Thê Quấn	71
27. Chương 26: Đồng Sàn Dị Mộng	74
28. Chương 27: Cùng Uống Thuốc	77
29. Chương 28: Thần Bí Gửi Thư	79
30. Chương 29: Bao Vây Tứ Phía	83
31. Chương 30: Bất Ngờ Gánh Tội	85
32. Chương 31: Long Hí Phượng Sập	88
33. Chương 32: Sẽ Không Báo Ân	91
34. Chương 33: Chính Diện Giao Phong	94
35. Chương 34: Không Thở Sinh Chữa	97
36. Chương 35: Giữ Được Hậu Vị	100
37. Chương 36: Nộ Khí Cực Đại	102
38. Chương 37: Có Độc	105
39. Chương 38: Ngại Ngùng Xin Thuốc	108
40. Chương 39: Quân Nghi Vào Cung	111
41. Chương 40: Đột Nhiên Tới Cầu Cứu	114

42. Chương 41: Bí Mật Thông Đồng	116
43. Chương 42: Đẩy Hấn Ra	119
44. Chương 43: Kinh Biến Ngoài Ý Muốn	121
45. Chương 44: Tìm Nàng Tính Số	123
46. Chương 45: Cả Đêm Dạy Dỗ	126
47. Chương 46: Hí Khúc Quỷ Dị	128
48. Chương 47: Đột Nhiên Phát Bệnh	132
49. Chương 48: Họa Từ Hoa Lan	134
50. Chương 49: Sát Khí Xuất Hiện	137
51. Chương 50: Giăng Co	140
52. Chương 51: Hoàng Hậu Vô Tội	142
53. Chương 52: Muốn Nàng So Đo	144
54. Chương 53: Không Giấu Giếm Nữa	147
55. Chương 54: Tàn Sát Lạc Thành (Thượng)	150
56. Chương 55: Tàn Sát Lạc Thành (hạ)	153
57. Chương 56: Phản Giáo Một Kích	155
58. Chương 57: Ẩn Số	157
59. Chương 58: Giận Muốn Phế Hậu	160
60. Chương 59: Chỉ Cho Phép Một Lần	163
61. Chương 60: Độc Bộ Thiên Nhai	165
62. Chương 61: Vì Ai Hút Độc	168
63. Chương 62: Gắt Gao Bức Bách	170
64. Chương 63: Thôi Miên Đồng Hoan	173
65. Chương 64: Trận Chiến Sinh Tử	175
66. Chương 65: Trùng Phạt Đến Chết	184
67. Chương 66: Bí Mật Nhiều Năm	190
68. Chương 67: Sai Lệch Tâm Ý	196
69. Chương 68: Trước Đêm Mưa Sa	199
70. Chương 69: Phạt Roi Trong Âm Phòng	203
71. Chương 70: Rung Động Bộc Phát	207
72. Chương 71: Thi Tiệp Dư Tự Vấn	214
73. Chương 72: Hoa Lan Lại Xuất Hiện	219
74. Chương 73: Nhận Hết Giày Vò	223
75. Chương 74: Nói Ra Chân Tướng	230
76. Chương 75: Vụng Trộm	235
77. Chương 76: Lần Đầu Gặp Mặt Lệ Vương Gia	239
78. Chương 77: Hai Bên Cùng Dò Xét	245
79. Chương 78: Trường Săn Rắn Độc	250
80. Chương 79: Liều Chết Tranh Đấu	254
81. Chương 80: Câu Dẫn	259
82. Chương 81: Sủng Ái Một Mình Thiếp	264
83. Chương 82: Âm Sát	271
84. Chương 83: Bóp Chết Đứa Bé	277
85. Chương 84: Như Đã Từng Quen Biết	283
86. Chương 85: Chuyện Xấu Lại Kéo Đến	289
87. Chương 86: Chữ ‘đỉnh’ Là Ai	294
88. Chương 87: Chiếc Nhẫn Kỳ Lạ	298
89. Chương 88: Hoàng Đế Hôn Mê	302
90. Chương 89: Thiên Bằng Địa Liệt	308
91. Chương 90: Để Hấn Bắt Nạt	313
92. Chương 91: Bất Ngờ Tỉnh Lại	322
93. Chương 92: Tâm Ý Tôn Vương	328
94. Chương 93: Nhìn Thấy Cảnh Thân Mật	332
95. Chương 94: Minh Tranh Âm Đấu	337

96. Chương 95: Lời Thỏ Lộ Cửa Hầm	341
97. Chương 96: Cảnh Tượng Nhuộm Máu	345
98. Chương 97: Gặp Lại Cổ Nhân	349
99. Chương 98: Chân Tướng Phu Thê Quấn	354
100. Chương 99: Lạc Vào Mật Đạo	358
101. Chương 100	362
102. Chương 101: Lòng Có Nghi Ngờ	366
103. Chương 102: Mượn Cớ Soát Cung	371
104. Chương 103: Chạm Trán Kẻ Thù	376
105. Chương 104: Sống Chết Tùy Số (thượng)	380
106. Chương 105: Sống Chết Tùy Số (hạ)	384
107. Chương 106: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết	389
108. Chương 107: Làm Mất Hầm Rồi	392
109. Chương 108: Một Giọt Nước Mắt	396
110. Chương 109: Hai Bức Chân Dung	400
111. Chương 110: Sát Thủ Thần Bí	405
112. Chương 111: Ác Mộng Huyết Sắc	409
113. Chương 112: Dò Xét Tiếp Dư	413
114. Chương 113	418
115. Chương 114: Dịu Dàng Trong Nháy Mắt	423
116. Chương 115: Thân Thế Hoàng Tử	428
117. Chương 116: Tự Dựa Vào Chính Cô	432
118. Chương 117: Tin Vào May Mắn	437
119. Chương 118: Bị Á Uy Hiếp	442
120. Chương 119: Đối Phó Hoàng Hậu	447
121. Chương 120: Rơi Vào Bẫy Rập	452
122. Chương 121	457
123. Chương 122	461
124. Chương 123: Bắt Ngờ Mang Thai	468
125. Chương 124: Hoa Nguyễn Rửa Lại Xuất Hiện	474
126. Chương 125: Sắp Biến Thiên	481
127. Chương 126: Mai Cổ Phát Tác	486
128. Chương 127: Táng Hoa Chết Tâm	491
129. Chương 128: Cô Gái Quái Dị	497
130. Chương 129: Hung Thủ Là Cô Ta?	502
131. Chương 130: Giông Tố Ấp Đến	508
132. Chương 131: Tìm Được Thuốc Giải	511
133. Chương 132: Công Chúa Chết Yếu	515
134. Chương 133	521
135. Chương 134: Lòng Vững Hơn Vàng	527
136. Chương 135:	532
137. Chương 136: Sảy Thai	537
138. Chương 137: Cảm Thấy Xa Lạ	541
139. Chương 138	546
140. Chương 139	551
141. Chương 140: Thực Hiện Âm Mưu	555
142. Chương 141: Sự Việc Đã Bại Lộ	560
143. Chương 142: Tàn Phá Đến Chết	563
144. Chương 143: Không Thể Tha Thứ	569
145. Chương 144: Quân Gia Tan Rã	573
146. Chương 145: Bắt Ngờ Gặp Quân Duyệt	578
147. Chương 146: Kế Hoạch Thế Thân	584
148. Chương 147: Thư Nhận Tội	590
149. Chương 148: Dấu Ấn Chân Tướng	594

150. Chương 149:	Kinh Thiên Đại Biến	600
151. Chương 150		604
152. Chương 150:	Trở Thành Con Mồi	610
153. Chương 151:	Thích Chinh Phục	614
154. Chương 152:	Vũ Khí Giết Người	617
155. Chương 153:	Đế Hậu Tương Phùng	622
156. Chương 154:	Cùng Lúc Phát Bệnh	627
157. Chương 155:	Chạm Mặt	631
158. Chương 156:	Tử Vong Lâm	636
159. Chương 157:	Dù Tử Sinh Hay Cách Biệt (thượng)	640
160. Chương 158:	Dù Tử Sinh Hay Cách Biệt (hạ)	644
161. Chương 159:	Buông Tay	648
162. Chương 161		653
163. Chương 162:	Lần Nữa Bỏ Qua	657
164. Chương 163:	Cầm Nô	660
165. Chương 164:	Rời Đi	665
166. Chương 165:	Thân Thế	669
167. Chương 166:	Vì Chàng Đánh Trống	674
168. Chương 167:	Nàng Ấy Đang Đợi Người	677
169. Chương 168:	Chờ Huỳnh Trở Về	682
170. Chương 169:	Tử Biệt	686
171. Chương 170:	Khiếp Sợ	692
172. Chương 171:	Hồi Cung	696
173. Chương 172:	Mùi Vị	700
174. Chương 173:	Nhớ Lại Chuyện Cũ	704
175. Chương 174:	Nam Sủng	709
176. Chương 175:	Hỗn Loạn	713
177. Chương 176:	Mật Đạo	717
178. Chương 177:	Sợ Bóng Sợ Gió	724
179. Chương 178:	Đổi Thuốc	729
180. Chương 179:	Lấy Thánh Chỉ Ra	734
181. Chương 180:	Tàn Sát Đắm Máu (thượng)	737
182. Chương 181:	Tàn Sát Đắm Máu (hạ) - Vạch Trần Bí Mật	741
183. Chương 182:	Mỉm Cười Rời Đi	751
184. Chương 183:	Chua Xót Biệt Tình	754
185. Chương 184:	Thái Hậu Chết	758
186. Chương 185:	Bất Ngờ Phong Hậu	762
187. Chương 186:	Cúng Tế Hoàng Lăng	767
188. Chương 187:	Bất Ngờ Cung Khai	771
189. Chương 188:	Kế Trong Kế	771
190. Chương 189:	Ngọt Trong Đắng	775
191. Chương 190:	Lập Kế Dò Xét	780
192. Chương 191:	Âm Mưu Cuối Cùng	784
193. Chương 192:	Thất Thương Thất Lạc	789
194. Chương 193:	Chậm Một Bước Cuối Cùng	792
195. Chương 194:	Bảo Vệ Mạng Của Ai	797
196. Chương 195:	Hứa Với Nàng Mãi Mãi	801
197. Chương 196:	Duyên Tận Tâm Chết	807
198. Chương 197:	Đều Có Báo Ứng	812
199. Chương 198:	Phản Kích Một Giáo	816
200. Chương 199:	Phóng Thích Đắm Máu	822

Dụ Quân Hoan

Giới thiệu

Tên truyện: DỤ QUÂN HOAN () Tác giả: Thánh Yêu Editor: chipchip*** Bên trong lồng sắt, bàn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-quan-hoan>

1. Chương Mở Đầu

Chương mở đầu

Ánh trăng loang lổ, bóng cây đong đưa.

Chút tàn gió, hoa rơi khắp chốn.

Trong một tòa tẩm cung u tối, tấm màn sa màu vàng tươi bị gió nhấc lên, thổi đến mọi góc ngách, nhảy múa trong không trung, quấn quít cuộn vào nhau.

Cột trụ mạ vàng kia lặng im giữa chính điện, đứng thành hàng, vây quanh đèn sa nhu hòa màu vàng nhạt, ánh đèn ở chính giữa, chói sáng rực rỡ. Nương theo vẻ hắc ám lượn quanh tứ phía, từng chút từng chút một, bùng cháy.

Trên chiếc giường cực lớn, kích tình bị nhu mì kiều diễm trong căn phòng che giấu, đang từ từ tản đi...

Qua một hồi lâu, cô gái mới lười biếng khẽ cử động hạ thân, bàn tay mềm mại đặt lên lồng ngực tinh trắng của nam tử, quẹt một cái, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi tinh mịn trong suốt, “Hoàng thượng...”

Lông mi nồng đậm, sau vài khắc nghỉ ngơi dưỡng lực, hữu thần kéo mở. Một đôi con ngươi thanh tỉnh lạnh lùng, thật giống như lang vương lấp láy màu hổ phách, mái tóc đen nhánh tán ra xoắn bện dưới thân thể, hấn một tay ôm vai cô gái, một đường lướt xuống dưới, ở trên lưng nàng ta vỗ nhẹ, “Duyệt Nhi, trầm phải lâm triều rồi.”

Cô gái giống như bất mãn cong đôi môi đỏ mọng lên, một lúc sau, thấy hấn chống người dậy, lúc này mới đi theo xuống giường, “Hoàng thượng, thần thiếp hầu hạ người thay y phục.”

“Duyệt Nhi, trầm đi đây,” Nam tử ăn vận chỉnh tề xong, liền ôm cô gái kia, ôm nàng ta trở lại trên giường, “đợi trầm lâm triều xong, sẽ trở lại.”

Nàng gật đầu khẽ cười, cuộn mình làm ổ trở lại trong chăn gấm, nhìn bóng lưng nam tử rời đi, thỏa mãn nhếch cánh môi.

Vừa mông lung ngủ một chút, nàng còn chưa kịp giãn chân mày ra, liền bị một âm thanh không rõ đánh thức.

“Xi xi xi...”

Một hồi âm thanh bén nhọn, giống như muốn xé rách màng nhĩ người ta, theo cửa điện rộng mở một đường truyền vào.

Cô gái khẽ lắc đầu, chỉ thấy một người xách theo một thanh trường kiếm, từ cửa chậm chậm đi vào. Mũi kiếm, kéo lê dưới mặt đất, mỗi một bước đi, liền phát ra tiếng bén nhọn làm lòng người run sợ không thôi, nàng nhìn rõ người đi tới, liền vui mừng vén chăn gấm lên, tiến ra đón.

Một tiếng gọi còn chưa ra khỏi miệng, chỉ thấy thân kiếm lạnh lẽo đáng sợ kia chợt xẹt qua trước người mình, đôi con ngươi đen bóng bị xé mở một cái, một chút ánh sáng, bị cắt thành đường thẳng tắp. Đồng thời, nơi cổ họng truyền đến một hồi đau đớn hít thở không thông, hai tay nàng liều mạng kẹp chặt lên cổ mình, máu tươi, theo khoe môi tràn ra.

Tàn sát khốc liệt, nàng thực sự không hiểu, trong đôi con ngươi đau đớn cực kỳ, từng đao kiếm rơi lên trên người mình. Loại đau đớn bị lăng trì này, kêu trời gọi đất, nhưng mà một chữ cũng không phát ra được. Mái tóc bị kiếm khí chém đứt xóc xếch rơi xuống tứ tán, từng sợi, cắt đứt hồng trần.

...

Trong điện, khôi phục vẻ vắng lặng như chết. Dưới ánh sáng cuồn cuộn, đem cảnh ghê rợn trên mặt đất, chiếu xạ nhìn không sót một thứ gì.

“A —— a ——” Âm thanh trầm thống, mang theo một loại tàn nhẫn giống như đang sống sờ sờ bị chém đứt, khản đặc, thanh tuyến bị vô âm kéo ra thật dài, đè ép, nghe mà ghê rợn.

Trên chiếc chăn trắng tinh cao quý, đập vào mắt, chính là một cánh tay dính đầy máu, đột nhiên... một cánh tay dính máu khác, duỗi tới, một cổ thân thể yếu ớt vô lực, oa oa, bò lên phía trước.

Tóc dài, lộn xộn không chịu nổi khoắc lên sau gáy, nửa bên, che đi gương mặt của cô gái, trên vết máu màu đen, lộ ra đỏ tanh, lại không phân biệt được màu sắc lúc đầu, mờ mịt bị hấp thụ vào trong.

Cả thân thể nàng ta, đều vô lực rũ xuống dưới mặt đất, hai chân kéo ra, toàn thân chỉ dựa vào lực trên khuỷu tay nằm rạp lên trước. Hai chân, đến khẽ đập một cái, cũng đều là uống công...

Đồ ngũ màu trắng trên người, đã sớm bị màu đỏ tanh nhuộm hơn một nửa, cổ tay, cổ chân, vẫn còn máu tươi ồ ồ chảy ra không ngừng, nơi đông lại kết vảy, phủ lên mị triều.

“Mau, mau, động tác nhanh nhẹn một chút,” Ngoài điện, truyền đến đạo âm thanh một người lớn tuổi, tiếng bước chân huyền ảo, tận lực đè thấp, giống như quỷ mị.

Tròng mắt rời rạc không còn ánh sáng của cô gái, chợt nâng lên, tụ lại một điểm, nàng giơ tay lên, nơi bị cắt đứt kinh mạch, chỉ là vô lực rũ xuống, nàng chỉ đành kê mặt lại gần, liền dùng phương lực trên cổ tay, vạch đầu tóc tản ra, lộ ra nguyên cả khuôn mặt.

“A ——” Tiểu nha hoàn đi theo sau lưng ma ma, vừa mới bước chân vào, liền bị dọa sợ đến mức đưa hai tay bịt chặt miệng, nửa người trên sợ hãi lùi ra phía sau.

“Người chán sống rồi phải không,” Ma ma dẫn đầu kia thấy thế, ngón tay không ngừng gõ lên trán nha hoàn, “sợ người khác nghe không thấy à? Trở về mới dạy dỗ người đáng hoàng.”

“A —— a ——” Trên mặt cô gái hiện đầy vết thương, vẻ mặt dữ tợn mang theo hy vọng, nàng vươn hai tay về phía trước, ngửa cao cái cổ lên cầu cứu, trong miệng, mỗi một chữ nhả ra, liền kéo theo vết máu đỏ tươi.

Nàng cố gắng bò lên phía trước, bắt chắp tất cả, muốn khiến bọn họ nhận ra mình, “A —— a ——”

Bất lực, bật ra khỏi miệng, chỉ có từng đợt từng đợt đau đớn mơ hồ không rõ mà thôi.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, đợi hoàng thượng trở lại rồi, mỗi một kẻ đều không còn mạng nữa,” Lão ma ma đoạt lấy chăn gấm trong tay nha hoàn, ném lên trên người cô gái một cái, “mau, mau mang cô ta đi ra ngoài.”

Đám người, tuy là trong lòng có sợ, nhưng lại không thể không làm theo, cô gái thấy bước chân của bọn họ càng lúc càng tới gần, thanh âm trong miệng, giống như là mang theo chống đối, càng lúc càng lớn.

Ma ma bên cạnh thấy vậy, vội vàng móc ra khăn gấm trong túi, ngồi xổm xuống, một tay chế trụ cái cằm cô gái, dùng sức cạy miệng của nàng ra. Khăn gấm màu trắng dùng sức nhét vào trong miệng nàng, vết thương chồng chất trên mặt, hiện ra kinh ngạt tuyệt vọng, đôi con ngươi mang theo hy vọng lúc đầu, càng giống như tro tàn, dần dần yên ắng.

Lưỡi bị cắt đứt, kinh mạch tứ chi bị phá hủy tra tấn không còn tính người, lại thêm vô vọng trí mạng như hiện giờ, cô gái đột ngột trợn tròn khuôn mặt chỉ còn vền vền màu sắc ban đầu, liền hôn mê bất tỉnh.

“Hừ, còn sinh sự nữa,” Về mặt ma ma đầy chán ghét hất tay ra, đem chăn gấm dính đầy máu kia lau chùi sạch sẽ chiếc giường trắng tinh, hai tay kéo góc chăn, liền đem cả người cô gái giấu vào trong, “mau, mang ra đi, ngàn vạn lần không được để bất kỳ ai nhìn thấy.”

“Vâng, ma ma,” Đám người ngạt ngừng mở miệng, hoảng loạn, trong ánh mắt hai mặt nhìn nhau, từ từ lui đi. Mỗi người một bên, hợp lực cùng nâng chiếc chăn gấm màu trắng kia cùng cô gái bị cuốn theo bên trong lên.

Ma ma nhìn từng vết máu trải dài trên tấm thảm dưới sàn kia, bước chân không khỏi rụt về phía sau, gọi nha hoàn bên cạnh tới, “Mau, thu dọn mấy thứ này lại, trước khi hoàng thượng hồi cung, toàn bộ đều phải thay mới, còn nữa...” Bà ta chỉ một đầu ngón tay lên trên án kỷ, khung đăng, “cái này, cái kia... đều phải lau sạch sẽ, không được lưu lại một chút vết máu, biết chưa?”

“Vâng, ma ma.” Nha hoàn còn lại vội vàng vàng lo làm việc, ánh nến từ từ nhiễm động, từng bóng người bận rộn bị cố ý thu nhỏ lại... phóng to lên.

Nháy mắt, trong tòa tẩm điện rộng lớn xa xỉ lộng lẫy, nhanh chóng khôi phục tĩnh mịch, trên mặt đất sáng bóng như mới, không tìm được chút chút dấu vết huyết sắc nào, gió... ào ào thổi vào đại điện, vẻ kiêu diễm, lẫn nữa quần quanh... tiếng u oán nức nở, tràn đầy mỗi một góc, bền bỉ, bám chặt, không chịu rời đi.

————Phân cách tuyến, Vân Nam————

Màn đêm bị kéo xuống rất trầm, mang theo vài phần đè nén. Ánh trăng hiện lên màu đỏ, dịch xuống một chút, nhuộm đầy bụi trần. Trong phòng ngủ ký túc xá đại học ở thành phố Bạch Sa, vài người đang tùm năm tùm ba, bận rộn dọn dẹp đồ đạc.

“Âm Âm, cậu nói ngày mai mình mặc bộ đồ nào thì được đây?” Phong Phi Duyệt hướng sang cái giường mất trật tự, nhìn về phía bên cạnh cầu cứu Thanh Âm đang ung dung dọn dẹp.

Cô bạn ngẩng đầu lên nhìn một cái, khẽ nhăn mặt, giọng nói hờ hững, “Cái màu trắng kia đi.”

“Được, nghe theo cậu vậy,” Phong Phi Duyệt thu lại cái túi ở một bên, đem bộ đồ kia bày ở vị trí dễ chú ý, “nghe nói, Vân Nam là một nơi cực kỳ thần bí.”

“Đã sớm xin với giáo viên rồi, năm nay mới thông qua.” Vài người bạn cùng phòng nghe nói, lập tức ngẩng đầu lên, sáp lại gần, bắt đầu bàn tán.

Đêm, hoàn toàn đen thối, trong một mảnh yên tĩnh, bình minh kéo đến, bầu trời bị một đạo ánh sáng kéo mở ra một lỗ hổng.

Hôm sau.

Xe của trường học đã sớm chờ bên ngoài, đoàn người tự động lên xe, đều tự mình tìm chỗ ngồi.

“Thanh Âm, từ đây đến Vân Nam, phải đi xe một ngày đường phải không?” Phong Phi Duyệt một bên vừa ghé mắt vào di động chơi đùa, vừa lấy khủy tay huých huých Thanh Âm ở bên cạnh.

Cô bạn ngẩng người một cái, thu hồi tầm mắt từ trong sách, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt lo lắng, “Có lẽ vậy, Duyệt Nhi, hai ngày nay mình cứ cảm thấy, trong lòng có sợ hãi không nói ra được.”

“Sao vậy?” Phong Phi Duyệt phát hiện thấy Thanh Âm khác thường, vội vàng để điện thoại di động xuống, nghiêng đầu nhìn sang gò má cô ấy.

“Mình cũng không biết,” Tầm mắt Thanh Âm rơi ra bên ngoài chợt lóe lên, lắc đầu một cái.

Nhìn thấy vẻ mặt hồi hộp của cô bạn, Phong Phi Duyệt tức cười tựa đầu lên đầu vai cô ấy, “Minh biết rồi, cậu đó, chính là đọc sách quá nhiều.”

Xe của trường học xuyên qua đường hầm, mang theo bóng tối ngấn ngủ.

Cây xanh hai bên đường, gào thét mà vụt qua, thấp thoáng, còn mang theo hơi thở điên viên bình dị.

Đến trưa, xe dừng lại trước một trang viên kiến trúc khuôn mẫu, tạm thời nghỉ ngơi.

“Xuống xe a, ...lưng của mình đây cũng ngồi đến rã rời rồi,” Phong Phi Duyệt lôi kéo Thanh Âm, không chờ đợi được hấp tấp xuống xe.

Vườn trái cây mênh mông vô bờ trùng điệp mười mấy dặm, mang theo hương quả thơm mê người.

Hít sâu một hơi, hai người cùng nhau đi tới một chỗ yên tĩnh, ngồi xuống.

“Cô gái,” Âm thanh của một người lớn tuổi từ đằng sau truyền đến, hai người nghe thấy, xoay lại.

Một bà lão lớn tuổi, ngồi ở phía trước hai người, phục trang có phần quái dị, trên đầu, một cái khăn trùm màu đen bao lấy, đôi mắt, trong vẫn đục lại lộ ra vài phần trong trẻo.

Ánh mắt bà lão thủy chung dán chặt lên người Thanh Âm, cuối cùng khe khẽ thở dài một hơi.

Bị bà ấy nhìn một hồi lâu rồi có vài phần thận trọng, Thanh Âm dè dặt mở miệng, “Lão bà, có vấn đề gì sao?”

Bà lão đột nhiên vươn một tay ra, dùng sức nắm chặt cổ tay Thanh Âm.

“A...” Cô vội vã rút tay lại, Phong Phi Duyệt ở bên cạnh, càng thêm nghi hoặc khó hiểu.

“Cô gái, trở về đi.”

“Trở về?” Thanh Âm một câu cũng không hiểu khế cau mày, nhìn vẻ mặt quỷ dị của bà lão, Thanh Âm vội vàng kéo Phong Phi Duyệt, ở bên tai cô nói nhỏ, “Đi về thôi, lão bà này...”

“Cô gái,” Bà lão đứng lên theo, “cô có biết, kiếp trước của cô là chết thế nào không?”

Thanh Âm vội vã lắc lắc đầu, Phong Phi Duyệt ở bên cạnh ngược lại có vài phần hăng hái, “Chết thế nào?”

Bà lão xoay người lại, đưa lưng về phía hai người, thái độ mang theo một loại vui thích thưởng thức, nếp nhăn khắp người, cũng theo đó mà nhộn nhạo lên, “Liệt hỏa bùng bùng, cắn nuốt nhân tâm, vạn đức thiếu rụi, dâng lên thân thể thuần khiết của cô ta, xương nghiền thành tro, huyết chú tiêu di.”

“Cái gì vậy chứ.” Phong Phi Duyệt dẫn đầu sải chân về phía trước, lôi kéo Thanh Âm.

“Cô gái, đã từng nghe đến Tế Tự chưa?” Bà lão chỉ lo trần thuật phần mình, “Lửa bay đầy trời, cháy hết một nửa bầu trời.”

Hai người vội vàng bỏ chạy, bước nhanh về phía xe của trường học đằng kia.

“Làm mình sợ muốn chết,” Phong Phi Duyệt dùng sức thở hổn hển mấy hơi, một ngón tay chỉ trán mình, “lão bà này, ở đây có vấn đề phải không?”

“Tám phần là vậy, đi thôi, xe sắp sửa lên đường rồi,” Thanh Âm kéo tay cô, bước nhanh đi tới.

Dọc theo đường đi, cũng không có ai nhắc lại chuyện này, chỉ là trong lòng, quanh quẩn một tia quỷ dị không nói rõ được.

Xe lái đến đường núi gồ ghề, thi thoảng lắc lư mấy cái. Ngoài cửa sổ, là bầu trời xanh thăm nổi tiếp, khởi hành từ đỉnh núi đi lên, thang mây quỹ đạo dốc đứng, chưa tới mười mấy phân, là thân xe sẽ cà vào hàng rào bên cạnh. Một khi ngã xuống, e là đến thì thể cũng tìm không được.

Hai người liếc mắt nhau, cúi đầu, thậm chí còn có bạn học lăm bầm cầu khẩn.

Thân xe đột ngột lắc lư dữ dội mấy cái, làm cho bên trong xe, thét chói tai liên tục.

Mới vừa được vài chục mét, liền bị thêm một lực đạo xung kích quất vào nghiền nát, trên trần xe rộng rãi, bị cứng rắn đập lõm xuống một lỗ. Đất rung núi chuyển kéo đến, một vài người không ngồi vững, tất cả đều ngã xuống sàn xe.

“Mau nằm xuống,” Người lái xe đột nhiên thảng khản cấp, ngoài xe, sương mù trắng xám giăng đầy trời, phẳng phất như ngăn cách với thế giới bên ngoài, ‘rầm’ một tiếng, cửa sổ bằng kính đều vỡ vụn.

“Âm Âm.” Phong Phi Duyệt ngồi gần cửa sổ, vội vàng xoay người che chắn Thanh Âm, trên lưng, đều là vụn thủy tinh.

Tiếng gió mãnh liệt, thân xe cứ thế nhẹ nhàng bị cuốn lên, Phong Phi Duyệt một bên không kịp chuẩn bị, cả người bị kéo ra bên ngoài.

“Duyệt Nhi...” Thanh Âm khản cấp bắt được tay của cô, dùng sức kéo vào trong.

Tất cả những thứ này, thần bí đến quỷ dị, nhìn từ đằng xa, một chiếc xe buýt bay lên không, cửa sổ phía sau, một cô gái lơ lửng giữa không trung, thân thể bị kéo thành một đường.

“Âm Âm, cậu buông mình ra...”

“Không...” Gió, lần nữa cuộn lên mãnh liệt, cùng mang theo hai người, bị kéo ra khỏi xe, trên tay buông lỏng, hướng một bên vách đá rơi xuống.

Hỗn loạn bị che đậy, yên ắng giống hệt như lúc trước vậy.

Chỉ có mảnh vụn thủy tinh vấy đầy đất, cùng một chiếc xe dừng sát ven đường.

Chương 01: Hoang mạc

(chipchip: Mới chỉ có một chương mà làm chip đau đớn ko thôi, văn cổ khó nhằn vài trấu, từ nào cũng mới lạ, hờ hờ, xác định tốc độ chậm hơn nhieu các tênh iu ạ)

2. Chương 01: Hoang Mạc

Chương 01: Hoang mạc

Mặt, bỏng rát đến khó chịu cực kỳ, giống như là bị lửa thiêu chích đau đớn. Theo da mặt, từ từ xé đi ảo giác.

Phong Phi Duyệt rên rỉ muốn mở mắt, lại phí công vô ích, “Ừm...” Cô khẽ nhếch môi, chỉ thốt lên được một chữ, âm điệu thống khổ ngân dài, toàn thân giống như bị thứ gì đó nghiền qua, đau nhức ra rời.

Phong Phi Duyệt động đậy ngón tay, nheo mắt mở ra một khe hở, thật là chói mắt. Cô theo bản năng vươn tay ra chặn lại, ánh mặt trời gay gắt vẫn là lọt vào giữa khe ngón tay, chiếu thẳng vào đôi con ngươi yếu ớt của cô.

“Đây là đâu vậy?” Cô khẽ lẩm bẩm một tiếng, chống người, ngồi dậy. Vuốt mặt một cái, lại mang theo cảm giác mài sát thô ráp, cô kinh ngạc há to miệng, là, là cát vàng! Cô không kịp để ý trên mặt nhếch nhác, liền dựng thẳng người, nhìn quanh bốn phía.

Trời ạ...

Phong Phi Duyệt trừng lớn hai mắt, há hốc miệng, đây... là nơi nào vậy. Đất cát bằng phẳng trải rộng vô tận, về đâu huu hoang vắng kia, đem đôi con ngươi đen láy của cô nhuộm thành sắc hỏa thiêu lan cháy, Phong Phi Duyệt vội vàng từ dưới đất bò dậy, cả người xoay vòng vòng mấy cái, thật sự, là sa mạc a.

Đoán chừng sự thật là như vậy, cô giật mình kinh hoảng đứng sững tại chỗ, sững sờ một hồi lâu không có phản ứng. Một tay khẽ gõ lên trán mình, những mảnh ký ức vụn vặt kia bị cô ghép lại từng chút từng chút một.

Trên đường đến Vân Nam, bà lão kỳ quái, động đất... còn có Thanh Âm.

“Âm Âm,” Phong Phi Duyệt cuống cuống, cô đảo mắt nhìn bốn phía gần quanh mình, “Âm Âm, cậu ở đâu?”

Rõ ràng là cô với Thanh Âm cùng rơi ra ngoài, sao lại không thấy bóng dáng cô ấy đâu?

Phong Phi Duyệt phóng tầm mắt nhìn về phía xa, gò cát vàng kia chồng chất lên nhau, từng gò từng gò giống như ngôi mộ chết, cao thấp nhấp nhô, cản trở tầm mắt của cô, đường vân uốn nếp sắc sỡ, vẽ ra bức tranh hoa văn ngay ngắn, đan xen phức tạp, nhưng lại không có một chút cảm giác lộn xộn.

Cô không có tâm trạng mà thưởng thức, từ mặt đất ở nơi này nhìn lại, đây chắc hẳn là một hoang mạc, không có dấu chân, không có chút vết tích nào của sự sống. Cô lùi lại hai bước, trong lòng, cảm giác sợ hãi này, lại lần nữa tập kích đến.

Ngẩng đầu, bầu trời thăm thẳm, xanh biếc như gột rửa, màu sắc trong trẻo như vậy, vốn nên khiến lòng người nhẹ nhõm thanh thản mới phải, nhưng ngược lại, màn trời kia phẳng phất như ở ngay trên đỉnh đầu mình, có thể vươn tay chạm đến, đè ép cả người cô suýt chút nữa tê liệt ngã xuống đất. Màu xanh lam thoát đầu chụm lại cùng một chỗ chợt tản ra, từng đoàn từng đoàn, cuối cùng như làn khói nhạt lãnh đạm mênh mông, nông sâu không đều nhau hóa thành sương mù tản mát.

Phong Phi Duyệt nhìn về phía đằng xa, không hề có bóng dáng của Thanh Âm, cô lo lắng giẫm đạp hai chân, “Đây là nơi tồi tàn nào vậy.” Thầm rửa một tiếng, những vẫn không thể không nhắc chân, hy vọng có thể tìm được một đường ra, cô cũng không muốn bị vây khốn ở nơi này.

Đi chưa được mấy bước, liền chịu trận, Phi Duyệt chống một tay ngang hông, tay kia quạt quạt bên tai, muốn mượn động tác này làm dịu đi khô nóng khó hiểu, “Mình cũng không tin, thật sự không đi ra khỏi nơi quỷ quái này.” Cô vừa lầm bầm tự nói, vừa nhắc chân lên lần nữa, “Âm Âm, Âm Âm...” Đôi con người hữu thần mở thật lớn, cái miệng nhỏ nhắn khê mở, thở hổn hển dồn dập.

Sau lưng, bất chợt truyền đến từng đợt tiếng vang kỳ dị, ùng ục, giống như là nham thạch nằm sâu dưới lòng đất phun lên, Phong Phi Duyệt vội xoay người nhìn lại, chỉ thấy sa mạc đằng sau giống như đang run rẩy lắc động, cô kinh hoàng định tiến lên phía trước, đột nhiên cả người liền lung lay.

‘Âm âm âm’, thân thể lắc lư kịch liệt, cô vội lau mắt một cái, đứng vững gót chân rồi, chỉ thấy đằng xa một cổ gió lốc mạnh mẽ hữu lực đang chạy như bay đến, cát vàng cuộn cuộn đầy mặt đất, màu sắc hoàng hôn ở vùng đất này bỗng chốc bị vén mở, giống như là giăng xuống một tấm màn mỏng, gió cuốn mây tan tập kích thần tốc tiến lên. Chỉ cần có thể bị cuốn đi, cái gì không có may mắn thoát được đều bị nhất nhất kéo vào trong trung tâm vòng xoáy.

“Không... không phải chứ?” Phi Duyệt sau khi biết mặt đất nhô lên liền bắt chấp tất cả hướng phía ngược lại chạy đi, “Cứu mạng a...” Có lầm hay không, vừa mới đến đây. Lúc trước gặp phải động đất, bây giờ lại trúng bão cát, xem ra bản thân mình thật sự là xui xẻo đến đấy rồi.

Không kịp nghĩ nhiều, cường thế sau lưng sắp sửa đuổi tới nơi, đất cát giống như đoạt hồn truy mệnh, cắn chặt không buông. Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy sau lưng mình như bị một cỗ lực đạo mạnh mẽ xuyên lên, sức nặng đến ngàn cân, ép cô suýt chút nữa thì bất tỉnh, cả thân thể càng thêm không giữ được trọng tâm gất gao nhào lên phía trước, “A...”

Cô chỉ hét lên một tiếng, liền im bật.

Thân thể ngã xuống mặt đất, mặc dù có hạt cát mềm mịn lót phía dưới, nhưng vẫn là không tránh được lòng ngực hít thở không thông, cả khuôn mặt theo đó chôn xuống. Cát vàng ở phía sau cuộn cuộn thổi lên bao trùm, cô cứng rắn muốn chống người dậy, nhưng mà uống phí vô lực, nặng như ngàn cân đè nén.

“Khụ khụ...” Phi Duyệt ngẩng đầu lên, trong miệng toàn là cát vàng, “phỉ phỉ...”

Cô gầy gầy đầu tóc mất trật tự của mình, sỏi cát tinh mịn trong sợi tóc rơi xuống, một ít đánh vào mu bàn tay của cô. Thở xoay xoay cần cổ cứng đờ, cảm giác như toàn thân đều bị nối ghép lại với nhau, cần bản không dùng được chút khí lực nào.

“Ai da...” Cô vô lực gối mặt lên bãi cát vàng trên đỉnh đầu, vừa mới chạm vào lập tức nhảy dựng kêu lên, “Bỏn chết tôi rồi, hu hu...”

Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy một dãy bóng đen ở đằng xa, kéo dài thành một đường, chính là hướng về phía của mình mà tiến tới.

“Này..., cứu mạng a, cứu mạng,” Khó khăn lắm mới bắt được một tia hy vọng, cô gắng giọng lớn tiếng hét lên, “cứu cứu tôi...”

Đám người qua một hồi lâu mới chậm rãi rẽ sát tới đây, Phi Duyệt hét đến gần khản cả giọng rồi, cô không dám ngừng nghỉ, chỉ sợ một cái thất thần, cái mạng nhỏ của mình phải nhét lại nơi này mất.

Đội kỵ mã từng bước tiến đến gần, cô nhìn thấy đoàn người hùng hùng dũng dũng đang dừng lại gần cạnh mình, trong lòng liền thanh tỉnh, “Cứu mạng...”

Phi Duyệt nhìn thấy hai người chạy về phía mình, cô ngược đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bụi đất, bám đầy mạt đen chỉ chừa lại một đôi con ngươi như hạch châu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy hai người kia vận y phục binh sĩ, trên tay còn cầm một thanh giáo dài, cô há to miệng, sững sờ không nói được một chữ.

Cái này, tỉnh lại phát hiện mình đang ở trên sa mạc đã đủ quỷ dị, bây giờ, khó khăn lắm mới gặp được hai người, nhưng lại là ăn mặc thành bộ dáng này.

Hai người kia ngồi xổm xuống trước mặt Phi Duyệt, hai mặt nhìn nhau.

“Cứu mạng,” Cô không thể không lặp lại, còn không kéo mình ra ngoài, nhìn gì mà nhìn.

“Tướng quân, là một kẻ bị lấp dưới mặt cát vàng,” Một tên trong đó kéo căng giọng nói thô cuồng hướng đằng xa gào thét, tên còn lại nhìn cô chăm chăm, lời kéo đồng bạn ở bên cạnh, “nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia của hần, giống như đàn bà vậy.”

Phi Duyệt nghe nói thiếu chút nữa thì học máu, cô vừa định phản bác, đoàn ngựa ở đằng xa liền xông tới như bay, mang theo đầy bụi đất mù mịt, cô vội vã cúi mặt xuống, nhắm mắt lại.

“Là kẻ nào?” Một giọng nói, không nộ mà uy, mang theo khí phách trẻ tuổi liền chạy vào trong lỗ tai Phong Phi Duyệt.

“Bẩm tướng quân, nhìn dáng dấp không giống người của Huyền Triều chúng ta, có thể là từ nước láng giềng trốn sang đây.” Một tên lính chấp tay trả lời, nói ra, Phi Duyệt một câu cũng nghe không hiểu.

Nam tử trên lưng ngựa kia một tay nắm roi da, tay kia kéo nhẹ, “Kéo hần ra ngoài.”

“Dạ,” Hai người nhận lệnh, đôi tay nắm chặt lấy bả vai của cô, hì hục gần nửa ngày cũng không có rục rịch gì, chỉ đành phải xoay người đào cát ở sau lưng của cô lên, lại dùng sức kéo cô ra.

“A, các người nhẹ một chút.” Đột nhiên bị lôi lên giống như cái túi rách, Phong Phi Duyệt không thở ra nổi một hơi, liền nhỏ giọng hô lên.

“Mang hần tới đây,” Nam tử ngồi trên ngựa lại lần nữa mở miệng, nhìn về phía Phi Duyệt một thân quần áo đã mất đi màu sắc ban đầu kia, trên mặt lộ ra khinh bỉ, ẩn dưới tuấn nhan cao quý của hần.

“Tướng quân, người xem tên này dáng dấp kỳ kỳ quái quái, phục sức trên người lại giống như đám phụ nữ trong thanh lâu, có khi nào...” Tên binh sĩ lôi giữ tay phải của cô còn chưa nói xong lời, trên cổ chân liền bị giáng mạnh một cước, đau đến thiếu chút nữa kéo Phong Phi Duyệt té nhào.

“Người dám đập ta,” Tên kia đỏ mặt lên, hai mắt treo ngược hận không thể xông lên liều mạng cấu xé cô, “tướng quân...” Hần chỉ một ngón tay lên Phong Phi Duyệt, vòng vèo tiến lên trước vài bước, “bị thuộc hạ nói trúng rồi, hần chính là tiểu quan trong thanh lâu.”

Tiểu quan? Đàn ông?

“Người lặp lại lần nữa?” Phong Phi Duyệt nghe thấy quanh thân truyền đến tiếng cười ác ý, ánh mắt cô chuyển lạnh, hai tay dùng sức đẩy một tên binh sĩ khác bên cạnh. Cô trừng lớn đôi mắt duy nhất có thể quan sát rõ ràng mọi thứ, nhìn nam tử trên lưng ngựa, “Tôi cũng không mong được các người cứu.”

Nói xong, liền nghênh ngang hướng đằng trước nhảy qua.

Không chọc vào được, thì cứ trốn đi thôi.

Quân Ân nhàn nhã một tay ghì chặt cương ngựa, ở trong tay kia, cây roi dài nằm gọn trong lòng bàn tay, vèo vèo quất ra ngoài một cái, quấn chặt lên eo lưng mảnh khảnh của Phong Phi Duyệt.

Chương 02: Quân gia

3. Chương 02: Quân Gia

Chương 02: Quân gia

Đôi mày thanh tú không vui nhíu chặt, cô vừa định vung vẩy hai tay rút thân roi ra, cả thân thể liền bị một lực đạo khổng lồ kéo lùi ra sau, còn chưa kịp kêu hô, chỉ thấy chính mình đột nhiên bị quăng mạnh lên trước, ‘rầm’ một tiếng, sau lưng nặng nề chạm đất. Cô rõ ràng nghe thấy âm thanh lưng mình như muốn đứt lìa phát ra trầm trọng mà đau đớn, một hồi lâu không động dậy được, tên thủ phạm đầu sỏ kia, vẫn thản nhiên ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn mình.

“Người muốn chết a...” Phong Phi Duyệt một tay chống đằng sau lưng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ, tay kia nắm một đầu dây roi, đứng lên.

Đau chết mất. Đầu óc cô choáng váng ong ong lắc lư, cánh tay lộ ra ngoài chiếc áo tay ngắn dính đầy cát vàng, muốn bao nhiêu nhếch nhác liền có bấy nhiêu.

“Giam lại.” Quân Ân vung cánh tay một cái, liền thu hồi dây roi lại.

“Nhưng...” Tên binh sĩ kia ấp úng nhìn ra phía đằng sau, “tù giam cho nam nô đã đầy rồi, tên tiểu quan này...”

Trên lưng ngựa, truyền đến tiếng cười thanh cạn của nam tử, tay nắm roi ngựa, chỉ về phía Phong Phi Duyệt bên cạnh, “Nhìn kỹ lại xem, từng gặp qua tên đàn ông nào tướng mạo xinh đẹp như vậy chưa?”

Tuy là cách khá xa, cô lại cảm giác được rõ ràng ánh mắt nóng rực không hề kiêng kỵ của Quân Ân, cứ như vậy cột nhả rơi xuống trước ngực mình. Cô cũng không thèm đưa tay che chắn, ngược lại tiến lên một bước, một tay ghì chặt cương ngựa của hắn, không e dè chống lại tầm mắt của hắn, “Này, các người rốt cuộc là người phương nào?”

Dưới đầu tóc mắt trật tự, lộ ra vành tai tinh tế của cô, cùng một đôi hoa tai hình năm ngôi sao tinh xảo, theo cái đầu đong đưa của Phong Phi Duyệt, mà phát ra ánh sáng nhấp nháy chói mắt.

“Ha ha ha...”

Vừa hỏi một câu khỏi miệng, liền đưa tới một trận cười ầm ĩ, hai binh sĩ áp trứ cô lúc đầu càng thêm cười ngặt nghèo, ngay cả nam tử trên ngựa cũng không nhịn được, dùng roi ngựa trong tay nâng cằm của cô lên, “Vậy cô là từ đâu tới?”

Cảm giác thô ráp, khiến Phong Phi Duyệt khó chịu dùng lực hất nó ra, cái nhìn khinh ghét trong thoáng chốc kia, khiến Quân Ân trên lưng ngựa thần sắc lạnh lẽo, roi ngựa lại lần nữa nhắc cằm của cô lên.

“Người đâu.”

“Dạ, tướng quân.” Hai tên binh sĩ bên trên đạp lên cát vàng tiến tới.

“Đem mặt cô ta, rửa sạch sẽ.” Quân Ân thành linh thu hồi roi ngựa trên tay, hai mắt như chim ưng quắc sáng nhìn chằm chằm khuôn mặt không vui của cô gái. Tuy là không nhìn rõ dung mạo, nhưng lại có chút giống.

Rửa mặt? Hai tên kia nghi hoặc không hiểu, cũng không dám chậm trễ, vội lấy túi nước vắt ngang hông, mở nắp túi ra rồi hướng phía cô đi tới.

“Các người muốn làm gì?” Hai tay Phong Phi Duyệt bị bắt ngược ra sau, còn chưa kịp giãy giụa, trên mặt liền bị nước lạnh hắt lên, cô vung tay một cái, hai tên kia cũng thức thời buông lỏng ra.

Lau qua loa đi nước đọng, trên mặt, đen một chỗ trắng một chỗ, toàn bộ đường nét rõ rệt cũng hiện ra rõ ràng.

“U, tướng quân, thật đúng là phụ nữ rồi, nhìn khuôn mặt này.” Tên binh sĩ lúc này bĩu đưa tay chạm lên vai cô, trên tay vừa muốn có động tác, liền bị Phong Phi Duyệt hung hăng hắt ra, “Cút, đừng đụng vào tôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn khê ngược lên, dưới khóe mắt, là một khóe lệ nốt ruồi đoạt mệnh, mặc dù không rõ ràng, rơi lên trên mặt, nhiều hơn nữa, cũng không hiện lên nửa phần dư thừa.

Nam tử trên ngựa, đột nhiên nhảy xuống, bước nhanh liền tiến tới đây. Áo giáp trên người, đập lên trên cát vàng vẫn còn hơi nóng, theo tiếng gió chông chéo, bị thổi tan, vùi lấp thành mặt đất êm ả.

Hai mắt Phong Phi Duyệt bị nước đục nhiễm vào, vừa mở ra, tay mềm liền bị nắm gọn trong một đôi tay khác, cô giật mình tròn mắt hạnh, chỉ thấy gương mặt tuấn tú kề lại, “Anh làm gì vậy?”

“Duyệt Nhi?” Hai tay Quân Ân đột nhiên bao lấy gò má cô, đầu ngón tay lạnh băng không ngừng lau chùi dơ bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Phong Phi Duyệt nhìn nam tử trước mặt, khó chịu đưa hai tay nắm lấy cổ tay của hắn, “Anh buông ra, này...”

“Đừng động!” Quân Ân ở bên tai cô hạ giọng, thanh âm, không nộ mà uy.

Đợi đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra rõ ràng ngay trước mắt, đôi con ngươi đen nhánh của hắn hữu thần, phát sáng rạng rỡ, “Duyệt Nhi, cuối cùng ta cũng tìm được muội rồi.”

Nghe một tiếng xưng hô như đã lâu chưa gặp này, cô lại không có chút cảm giác quen thuộc nào, hai tay dùng sức kéo tay của hắn ra, thấy không có kết quả, lúc này mới tức giận nhìn chằm chằm nam tử cao lớn phía trước, “Sao anh biết tôi tên Duyệt Nhi?”

Đôi đồng tử của Quân Ân chợt co rút lại, con ngươi nguy hiểm hữu lực kia dần dần nheo lại, vẫn là không lộ ra chút sơ hở nào, “Duyệt Nhi, huynh là đại ca a.”

“Đại ca?” Phong Phi Duyệt càng thêm hoang mang, cô đảo mắt nhìn phức tạp trên người binh sĩ, cùng đoàn kỵ mã dài đằng đằng, sắc mặt đông lạnh đến cực điểm, cô biết rõ, chính mình cũng không phải lạc đường đơn giản như vậy, nơi này, đến tột cùng là ở phương nào.

“Muội mất tích gần nửa năm, cuối cùng tìm được muội rồi,” Quân Ân kéo một tay cô, liền dắt cô đến trước ‘hãn huyết bảo mã’ của mình, “cha với mẹ, đều rất lo lắng.”

(*Hãn huyết bảo mã: Theo truyền thuyết là giống ngựa cực hiếm đến từ Tây Vực, có thể ngày phi ngàn dặm và ra mồ hôi đỏ như máu)

Cha, mẹ.

A, Phong Phi Duyệt cười lạnh một tiếng, cô là trẻ mồ côi từ nhỏ, cha? Mẹ? Đùa cái gì vậy.

Nhìn lên trời xanh, mệnh mệnh vô tận, căn bản cũng không có con đường lên núi lúc trước, hơn nữa, mình từ nơi cao như vậy rơi xuống, làm sao có khả năng không bị trầy xước chút nào đây.

Cô xoắn chặt đầu mày, bên hông chợt căng thẳng, cả người liền bị Quân Ân ôm lên trên lưng ngựa, “Đi.” Ra lệnh một tiếng, đoàn kỵ mã sau lưng tự động đi theo, âm thanh bánh xe, nặng nề mà chậm chạp.

Tay của Quân Ân, bá đạo đặt trên bụng cô, đầu ngón tay, từng cái từng cái gõ nhẹ, rất có khả năng sẽ dịch chuyển.

“Buông ra.” Phong Phi Duyệt cúi đầu, hai tay dùng sức tách bàn tay to lớn của hắn ra, lờ trái kéo phải mấy lần, tay kia vẫn là vững vàng quấn chặt, lòng bàn tay thu lại một cái, liền đem cả người cô kéo lùi ra sau

“A.” Tiếng kinh hô lập tức nghẹn giữa cổ họng, sau lưng thon gầy bị chống đỡ trước lồng ngực tinh trắng của nam tử, bên tai nóng lên, hơi thở nóng rực liền kề lại gần, “Đừng không biết tốt xấu,” Giọng điệu uy hiếp, theo môi mỏng khẽ mấp máy của hắn mà gạt ra tóc ngắn bên gò má, “ngoan ngoãn, làm nữ nhi Quân gia.”

Quân gia? Đôi mắt tuyệt đẹp khẽ nheo lại, Phong Phi Duyệt chỉ có thể dựa vào vai hắn, cũng không dám nhúc nhích.

Nhìn lại, như vậy trong mắt không sai rồi, mình, hắn là đã xuyên không đến thời đại khác.

Cô không tin, nhưng cũng không thể không tin.

Chỉ dựa vào khả năng của mình, muốn tiếp tục độc lập sinh tồn ở thế giới này, Phong Phi Duyệt biết, rất khó. Mà bây giờ, có một con đường tắt bày ngay trước mắt mình, cô, tất nhiên là vui vẻ tiếp nhận.

Ngoảnh đầu nhìn lại, mang theo vài phần giảo hoạt ý vị, cô khẽ mở đôi môi đỏ mọng, chống lại đôi con ngươi bén nhọn của Quân Ân, “Ca ca.”

Tay nắm dây cương, khẽ căng thẳng, lông mi nồng đậm nhẹ run, hắn cười châm chọc nói, “A... lật mặt, lại còn nhanh hơn cả lật sách.”

Phong Phi Duyệt cảnh giác nhìn Quân Ân chăm chăm, trong lòng, tỉnh táo dị thường, “Duyệt Nhi là nữ nhi của Quân gia, tất nhiên, là giống Quân gia rồi.” Cô nỗ lực muốn nhìn ra chút ít manh mối từ trên mặt Quân Ân, bây giờ chỉ có hai người, nam tử sớm không còn biểu hiện mừng rỡ ra mặt như vừa rồi, giống như kích động lúc trước, đều là giả vờ rõ ràng rành rành.

Cánh tay đặt ngang hông mình, bá đạo kéo cô dán chặt ra phía sau, con ngựa phía dưới lại nhàn nhã từng bước đạp lên khắp mặt cát vàng, vó sắt xuyên qua đám đông ồn ào, không hề ăn khớp với cảnh giương cung bạt kiếm trên lưng, Phong Phi Duyệt hoàn toàn không quen với cái nhìn đối diện hờ hững này, cô khẽ cắn răng, buồn bực mở miệng, “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Về nhà.” Quân Ân tiếc chữ như vàng, hai mắt nhìn thẳng phía trước, cái cằm kiên nghị hơi ngửa lên, vừa đứng chống đỡ ngay đỉnh đầu cô. “Duyệt Nhi, những ngày này muội đã đi đâu? Sao chỉ có một thân một mình ở trong sa mạc?” Con người thâm sâu tĩnh mịch vừa rơi xuống, liền chạm lên khuôn mặt của cô, thần sắc vẫn như cũ mang theo vài phần tìm kiếm tra xét.

“Muội,” Trong đầu Phong Phi Duyệt nhanh chóng nghĩ tới kế sách đối phó khẩn cấp, nếu hắn đã cho rằng mình là muội muội của hắn, nữ nhi của Quân gia, vậy...

Thử dò xét xoay đầu nhìn vào trong mắt Quân Ân, “Muội cũng không biết sao lại ở đây, giống như là một giấc mộng vậy, tỉnh lại thì đã nằm ngủ ở bên trong mặt cát này rồi. Ca ca,” Cô cười nhẹ nhàng một tiếng gọi hắn thật ngọt, “tại sao không lập tức nhận ra Duyệt Nhi, có phải, dung mạo của Duyệt Nhi đã thay đổi rồi?”

Bản thân mình cùng Duyệt Nhi trong miệng hắn, nhất định là có điểm tương đồng, nếu không, khoảng cách gần như vậy sao hắn có thể phân biệt không ra?

Con người sắc nhọn của Quân Ân khẽ hạ xuống, ánh mắt nhìn về phía Phong Phi Duyệt càng phát ra sắc bén, hắn một tay kéo dây cương, con ngựa nhảy lên một cái, liền dừng bước, hơi thở nguy hiểm mang theo vài phần ám muội, tập kích tiến lên, một tay bắt lấy cái cằm của cô nhắc lên, “Duyệt Nhi của huynh một chút cũng không thay đổi, gương mặt này, chắc chắn...”

Trong giọng nói của hắn mang theo bốn cột rõ ràng, Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt tuấn tú kề lại gần, hai tay tự nhiên cản trước người hắn, vừa vặn ngăn trở Quân Ân sắp lại gần.

Đôi tay mềm mại che trước ngực mình, nhìn nắm tay vô lực ngăn cản, kỳ thực cũng là cự tuyệt bức lui mình. Hắn như có điều suy nghĩ kéo khóe môi lên, lui người ra, hai mắt không nhìn cô gái một cái, “Jia.” Vung tay, hắn huyết bảo mã phía dưới lần nữa cất vó, nhắm về hướng không rõ tên kia đi tới.

Phong Phi Duyệt không kịp chuẩn bị kinh hoảng một cái, hai tay cương cứng liền bắt được vạt áo trước ngực hắn, đợi đến lúc ngồi vững mới buông lỏng sức lực trên tay, xoay người sang chỗ khác.

Chương 03: Lạc Thành

4. Chương 03: Lạc Thành

Chương 03: Lạc Thành

Bầu trời từ từ trong xanh, màu sắc xám xịt mờ ảo lúc trước bị tán ra khắp phía, mang theo khoáng đạt rộng rãi mà thoải mái, từ từ hiện ra trước mắt mọi người. “Rốt cuộc đi đến nơi quái quỷ này rồi,” Từ sau lưng truyền đến một trận tiếng hò reo, đám binh lính giờ cao giáo mác trong tay, ‘bang bang bang’ vung mạnh lên một dãy lan can sắt tỏ vẻ vui mừng. Nghe thấy tiếng khua gõ chói tai này, Phong Phi Duyệt không nhịn được quay đầu lại một cái, chỉ thấy trong lồng giam sau lưng, đám tù binh bị nhốt lại đều kinh hoàng sợ hãi ôm lại thành một đoàn, thân thể cố hết sức tránh xa lan can sắt, vẫy vào giữa.

Một quốc gia chế độ nô lệ, tính mạng con người chính là ti tiện như vậy, kẻ yếu, thì nhất định bị áp bức nô dịch.

Phong Phi Duyệt tâm bình khó hòa quay người đi, hết thấy những thứ này, vốn là không liên quan đến cô, lãnh đạm thờ ơ, so với người khác cô cũng làm được.

Từ nhỏ, cô chỉ là đứa trẻ mồ côi, đã lớn như vậy rồi, người bạn duy nhất chính là Thanh Âm. Tính tình các cô vốn là khác nhau một trời một vực, lại hợp ý ngoài sức tưởng tượng, mà cô, đã quen dùng lạnh lùng đối xử với tất cả mọi thứ.

Cô phóng tầm mắt nhìn đi, xa xa liền trông thấy một làn khói dày đặc phía trước theo cơn gió bị thổi tới đây. Mặc dù khoảng cách vô cùng xa, thế nhưng mùi khói gay nồng vẫn lập tức chui vào cánh mũi, xua đi không được, “Khụ khụ...” Phong Phi Duyệt vội vàng đưa tay cản lại, mắt bị hun khói chưa xót khó chịu, ừng đồ lộ ra vài phần ướt át.

Sau lưng, truyền đến tiếng bàn tán liên tục không dứt, cô chỉ cảm giác thấy lồng ngực dựa vào đột nhiên căng thẳng, chớp mắt một cái, liền nắm chặt cương ngựa phi gió chạy tới. Bụi cát bị vó ngựa đá lên toàn bộ đánh hết lên người Phong Phi Duyệt, trút đến ngập đầu ngập cổ.

Không bao lâu, con ngựa liền dừng lại lần nữa, cô bỏ đôi tay che ở trên mặt xuống, hết thấy mọi thứ trước mắt lại làm cô ghen hòng nhìn trần trời, quả tim treo ngay trên cổ họng.

Ngửa mặt nhìn lên, trên tường thành khói thuốc súng bốn phía, vương kỳ trên cây trụ bị đứt gãy nghiêng nghiêng ngã ngã cắm nơi cổng thành, đã bị thiêu cháy một nửa, phần đuôi bám đầy tro vương ở đó, lát phát theo gió. Những cái này vẫn chưa tính là gì, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên tường thành đổ nát kia, treo vô số binh sĩ tử thương, tiếng rên rỉ, tiếng hô đau không ngớt. Cô chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, cho dù là xem trên tivi, cũng không khiến người ta kinh hãi như thế này.

Mùi vị của chiến tranh, mang theo hơi thở chết chóc lạnh lẽo, từng bước từng bước ép sát mà đến, cô nhíu đôi mày thanh tú lại, nhìn về phía mặt đất trước mắt. Nơi đó, cũng không may mắn tránh thoát, thi thể binh sĩ nằm đầy đất, người còn sống sót đang chuyển từng cỗ thi thể một, chất đống vào cùng một chỗ. Xung quanh rải rác di hài nhếch nhác quân dụng xập xệ, máu tanh nồng nặc, xói mòn con đường cát vàng cũ kỹ.

Thời tiết vốn dĩ nên dịu mát, lại bị chiến hỏa đã dập tắt này thiêu đốt đến nóng bức không chịu nổi, ở trên trán, mới một hồi đã toát mồ hôi nhễ nhại, trên mặt đất đá phiến xanh trải dài mà thành, vết máu vẫn uốn lượn như cũ. Giữa từng khe hở một, toàn bộ đều được huyết sắc lấm lẹ kia khảm nạm lên, một người khiêng một người, một người kéo một người, rất nhanh, nhuộm đỏ con đường dưới vó ngựa.

“Tướng quân,” Một vài phó tướng nhìn thấy Quân Ân trên lưng ngựa, sải bước chạy tới, quỳ rạp xuống dưới, “thuộc hạ vô năng.”

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy cánh tay đặt ngang hông mình dùng sức siết chặt, cô theo đó căng cứng cả người lên, thanh âm lãnh túc xen lẫn nộ khí của Quân Ân liền từ sau gáy truyền tới, “Xảy ra chuyện gì?”

“Bầm tương quân,” Tên phó tướng kia hai tay nắm thành quyền, vẻ mặt đầy phẫn hận ngược lên, “các tướng sĩ bị Lâm Triều đột kích, đối phương chần chẫn đã đoán chừng tướng quân mang binh lính ra khỏi thành, mới có thể đến đây liều mạng đánh lên một kích, tướng sĩ triều ta.. tử thương vô số.”

Quân Ân từ trên cao nhìn xuống binh lính thương vong nằm đầy đất, ngữ khí vẫn lạnh đậm thờ ơ như cũ, “Thu xếp ổn thỏa cho tướng sĩ đã qua đời, tất cả làm theo lệ thường, Lâm Triều này, sớm muộn sẽ có một ngày là vật trong túi Huyền Triều ta.”

Thương vong như vậy, theo lời hắn nói tựa hồ như là chuyện quá đổi bình thường.

Phong Phi Duyệt thu hồi tầm mắt rơi vào chỗ của hắn, hai tay cô nắm chặt bờm ngựa, đột nhiên, chỉ thấy chỗ mắt cá chân bị thứ gì đó kéo lại, một cỗ lực đạo liều mạng muốn lôi cả người cô xuống dưới. Mười ngón tay của cô dùng sức nắm chặt, nghiêng người nhìn lại dưới đất.

“Á——” Cô cũng kinh hãi hét lên một tiếng, đập vào mắt là một gương mặt dính đầy máu, cái đầu ngửa lên cao, phẫn hận nhìn chòng chọc Quân Ân sau lưng cô. Từ phục sức nhìn lại, chắc hẳn là tướng sĩ địch quốc. Một loại cảm giác rợn gai ốc, từ dưới mắt cá chân truyền thẳng đến đáy lòng cô. Cô nắm thật chặt năm ngón tay của mình, giống như đang run rẩy, càng lúc càng ghì chặt.

Dù sao cũng là lần đầu tiên gặp phải, lá gan Phong Phi Duyệt có lớn hơn nữa, cũng không nhịn được buồn nôn nhấc chân vùng vẫy, “Buông ra.”

Quân Ân sau lưng thấy cảnh tượng này, cười khê khê lại gần bên tai cô nói nhỏ, “Chuyện như vậy, nói không chừng sau này còn phải gặp nhiều hơn, có cần ta giúp một tay không?”

Phong Phi Duyệt không nói lời nào trợn mắt nhìn nam tử cười trên nỗi đau của người khác một cái, cô co hai chân lại dùng sức đập mấy cái, nhưng đối phương thủy chung không chịu buông tay.

“Lãng phí thời gian.” Giọng điệu Quân Ân có phần lạnh lẽo, đưa tay về phía bao kiếm trên lưng ngựa, nhấc thanh kiếm lên một cái dùng sức vung xuống.

“A,” Một tiếng hét thê lương thảm thiết, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy dưới chân nổi lổ một chút, nhưng lực đạo kia vẫn chưa rời đi, máu tươi bị văng lên, đột ngột bắn lên trên người bọn họ.

Cảm giác nóng ẩm, theo chiếc quần đơn bạc của cô di chuyển một đường xuống dưới, nơi cổ chân, theo vùng vẫy của cô mà nặng thêm mấy phần. Nhịp tim Phong Phi Duyệt rộn lên nhìn lại xuống dưới, quả nhiên, một cánh tay của binh sĩ kia đã bị chặt đứt, năm ngón tay vẫn còn nắm chặt mắt cá chân của mình. Cô trợn tròn mắt hạnh, thỉnh linh quay đầu nhìn lại.

“Cầu xin ta,” Âm thanh trầm đùa, lần nữa đến gần, “muội mở miệng, ta liền lấy xuống giúp muội.”

Tên đàn ông tự đại. Trong lòng cô cười lạnh một hồi, đưa tay phải vào trong túi rút ra một con dao gọt trái cây tinh xảo. Khom lưng, ở trên chỗ đầu gối đâm một lỗ nhỏ, hai tay dùng sức hướng bên cạnh kéo mạnh, ‘xoạt’ một tiếng, ống quần liền bị xé rách xuống. Nơi cổ chân bị nắm chặt, bắt đầu càng nắm càng chặt. Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy máu toàn thân đều trút lên trên đỉnh đầu, cô cố nén không liếc mắt nhìn một cái, dao trong tay lần nữa giơ lên, vẽ một đường, liền đem nửa đoạn phía dưới kéo xuống, che lên cánh tay đang nắm chặt chân mình kia, dao nhọn dùng sức cắm vào khe hở chỗ mắt cá chân, dùng sức lôi nó xuống.

Sau một loạt động tác, trong lòng tuy là không tránh khỏi sợ hãi, vẫn như cũ mặt không đỏ hơi thở không loạn thả dao nhỏ vào lại trong túi, hai tay lần nữa nắm lấy bờm ngựa trước người.

“A,” Quân Ân sau lưng nhìn một đoạn bắp chân lộ ra ngoài của cô, ý cười trong mắt từ từ nồng đậm, ánh sáng lấp lánh như bạch sắc trong đôi đồng tử lóe lên, quay đầu lại, hướng phía quân đội đi theo phía sau vung tay lên, “Đi Lạc Thành.”

“Vâng, tướng quân.”

Hàng dài kỵ mã, nghiền lên con đường loang lổ vết máu mà qua, hai bên, cây trái rau dưa bị giẫm nát vụn rơi tứ tán nhếch nhác không chịu nổi, cùng với các loại vật dụng trang trí. Đám lính đang dọn dẹp chiến trường, Phong Phi Duyệt nhìn thi thể bách tính dân thường không còn sức chống đỡ nằm ngửa trên mặt đất kia, cô thầm nghĩ, trước đây không lâu, nơi này hẳn là một thị trấn náo nhiệt. Bên tai, dường như có thể nghe thấy tiếng rao hàng tấp nập nhộn nhịp, cái loại huyền ảo đó lại bị tẩy rửa giữa thời khắc chiến tranh, thành một mảnh tĩnh mịch.

Theo từng bước ngựa một đường tiến lên trước, dọc theo sa mạc, là từng dãy nhà bằng gạch cổ cũ nát, có cái bị thuốc súng đốt cháy hơn phân nửa, khắp nơi đều cháy xém bám đầy khói đen.

Đi qua một con đường cũ kỹ, nháy mắt liền tới trước một tòa thành, Phong Phi Duyệt ngược mắt, chỉ thấy trên biển thành lưu loát hai chữ ‘Lạc Thành’, nét chữ màu đen mạnh mẽ hữu lực, cô còn chưa kịp quan sát kỹ càng, đoàn kỵ mã liền vào thành.

Tầm mắt đột ngột mở rộng, hiện ra ngay trước mắt là một tòa lầu cao khổng lồ, ở phía trên gác vài lồng giam bằng sắt đen, mơ hồ, còn có thể nhìn thấy bên trong những lồng giam kia, hiện ra đầy móc sắt treo ngược lớn nhỏ nhỏ đủ loại. Lỗ hồng giữa móc sắt, chỉ đủ để lồng một cánh tay người vào trong đó, kinh hoàng trước mặt vô thức gọi ra, bị cấu trúc khuất nhục này tái hiện sống động.

Chương 04: Tôn Vương

5. Chương 04: Tôn Vương

Chương 04: Tôn Vương

“Duyệt Nhi, nhìn rõ chưa?” Quân Ân sau lưng giơ roi ngựa trong tay, đem tầm mắt của cô lướt qua cả Lạc Thành, “Nơi này, chính là vật sở hữu của Quân gia chúng ta, Lạc Thành.”

Phong Phi Duyệt chưa bao giờ nhìn thấy tòa thành nào trống trải quỷ dị như vậy, không có dân chúng lui tới, càng không có tiếng hò reo náo nhiệt, phóng mắt nhìn đi, tòa thành kín mít kiến chui qua không lọt kia, chỉ có một lối đi.

Quân Ân dẫn đầu xuống ngựa, đôi tay vừa muốn quần lên eo Phong Phi Duyệt, liền bị cô đưa tay đẩy ra, tự mình từ trên ngựa nhảy xuống.

“Dem toàn bộ người vào đây,” Quân Ân lãnh đạm hướng phía sau ra lệnh, hất đem roi ngựa trong tay giao ột tên thuộc hạ, thẳng phía trên tường thành đi tới, “đến đây.”

Phong Phi Duyệt cùng đi theo phía sau, hai người bước lên tường cấp, đi đến chỗ cao nhất của tường thành.

Từ trên cao nhìn xuống hết thấy mọi thứ dưới thành, lồng giam trên xe ngựa kia lần lượt mở ra, đám binh lính thô lỗ túm tù binh từ trong lồng giam lôi ra ngoài. Có người chậm chạp hơn vài nhịp, trên người liền chịu bị roi da nóng rực quất lên, trong khoảnh khắc, tiếng khóc ai oán cầu xin tha thứ liên tục không ngừng truyền vào lỗ tai hai người.

“Lạc Thành, là chợ nô lệ lớn nhất ở phía bắc Huyền Quốc chúng ta,” Quân Ân trầm mặc bên cạnh chen vào một câu, “những tù binh này, chính là nô lệ Quân gia chúng ta kiếm lợi nhiều nhất, người thân bị thất lạc có thể mượn nơi này trùng phùng, nhưng phải có đủ bạc. Hễ là in lên người ký hiệu của Lạc Thành, cả đời, phải làm nô.”

Mà Quân Ân lại không nói rằng, gọi là ‘Lạc Thành’, thực ra là nơi các nước láng giềng xung quanh cùng nhau chiếm cứ sử dụng, hôm nay đã trở thành sở hữu của Huyền Quốc, dưới sự thống trị cường đại, hình thành nên vùng đất nhơ nhớp của kẻ tù tội. Hoàng đế Huyền Quốc, có thủ đoạn tàn nhẫn nhất, lệ khí bạo ngược nhất, kể từ khi lên ngôi, liền không ngừng mở rộng biên cương, các quốc gia giáp ranh càng thêm phân tranh không ngừng, dân chúng lâm than. Giống như hất ra đời, chính là vì chinh phục, thuần chủng kẻ khác. (@-@ Sợ chưa, nam chính đây ạ, hắc hắc!)

Một màn này, Phong Phi Duyệt vốn không cảm nhận được rõ ràng, mà chính là trong tương lai không xa, đều sẽ nhất nhất ứng nghiệm lên chính bản thân cô.

Những từ binh kia từ trong lồng bị lôi ra, mỗi một kẻ bị cưỡng chế mang lên trên lầu cao, già trẻ trai gái bị tách riêng ra, đưa vào trong lồng giam khác nhau.

Dưới tường thành, một tên thị vệ ‘bịch bịch bịch’ chạy lên trước, quỳ xuống cạnh Quân Ân, “Tướng quân, hoàng thượng sắp sửa đến đây rồi.”

“Biết rồi,” Hắc xoay người, kéo tay Phong Phi Duyệt, dẫn cô vào một căn phòng trống, “đợi ở trong này không được ra ngoài, nếu để hoàng thượng nhìn thấy, kết quả của muội, e là còn tệ hơn những nữ nô lệ kia.”

“Muội sẽ không ra ngoài đâu.” Cô nhìn đám người dưới thành, lắc đầu một cái, cửa thành bị đóng chặt kia, đang kéo lên trong tiếng rò reo.

Quân Ân nghe thấy động tĩnh sau lưng, liền bước nhanh đi ra ngoài, cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất trên cổng thành, Phong Phi Duyệt mới nhảy theo ra khỏi phòng, muốn mình ngoan ngoãn ngồi đợi, không có cửa đâu.

Cô chọn một chỗ trốn kín đáo có tầm nhìn rộng rãi, cả người ngồi chồm hổm xuống, hai mắt dán chặt về phía cổng thành rộng mở kia.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Vừa nghe đến tiếng dân chúng đồng thanh vái lạy này, Phong Phi Duyệt càng có thể xác định, mình thật sự đã xuyên không.

“Thật đủ xúi quẩy.” Máng một tiếng, dần dần biến mất trên vẻ mặt sững sờ của cô, chỉ thấy một chiếc kiệu màu vàng sáng chói xuất hiện ngay trước mắt mọi người. Quân Ân ở đằng trước đứng dậy, đi tới. Màn kiệu cũng vào lúc này bị vén lên, bước ra, là hình hài tôn quý khiến người khác chói mắt.

Mặc dù cách vô cùng xa, Phong Phi Duyệt lại có thể nhìn thấy rõ ràng dung mạo nam tử, dưới hàng mày kiếm cao ngạo, là đôi mắt rực sáng như sao mờ đêm đông, mắt phương hẹp dài, lạnh lẽo bội bạc. Sống mũi thẳng tắp, tóc mai tựa đao nhọn, một bộ lãnh khí âm hàn băng lạnh, đem ánh mặt trời khó khăn lắm mới chiếu đến, một bước giẫm nát dưới chân. Thân mình cao lớn, đứng sừng sững trước mặt mọi người, khiến đám binh lính nô lệ đang quỳ, không nhìn được nhất mực cúi lạy, nam tử xuống kiệu, quay sang Quân Ân bên cạnh dặn nhỏ vài tiếng, liền hướng giữa lầu à đi.

Sau lưng, thái giám cùng cung nữ theo sát, trên tay một công công, còn bưng một cái khay đồ phẩm, phía trên, dùng một miếng vải lụa màu đỏ bao phủ.

Một bên lầu cao, là dùng gỗ mộc dựng thành bậc thang, Quân Ân cùng đi phía sau, hai người một đường đi lên.

Cô Dạ Kiết thả bước đi tới trước từng cái lồng giam, con người tàn nhẫn dán thẳng về phía đám nữ nô lệ ôm chặt thành một đoàn trong lồng kia, “Hàng lần này, không được như lần trước.”

“Hoàng thượng,” Giọng nói thuần hậu của Quân Ân ở bên cạnh vang lên, “ở trong sa mạc khô cằn mấy ngày, xin cho phép thần tắm rửa cho bọn chúng trước.”

Cô Dạ Kiết cũng không lên tiếng, hắc xoay người ngồi lên chiếc ghế bên cạnh, mười ngón tay lười biếng khẽ gõ lên tay vịn hai bên.

“Người đâu,” Quân Ân thấy tình cảnh này, gọi thị vệ bên cạnh, “bắt đầu.”

“Dạ,” Thị vệ cạnh giữ xung quanh lầu cao ngược mắt nhìn nhau, mỗi tay kéo một sợi dây thừng, khẽ dùng sức, trong thùng gỗ phía trên lồng giam, trong phút chốc nước liền ồ ạt dội xuống, bọt nước văng khắp nơi, một chút còn dính vào vạt áo màu vàng sáng của Cô Dạ Kiết. Đám nữ nhân trong lồng, ôm chặt nhau hơn, sợ hãi co rúc, bởi vì tầm mắt không nhìn rõ, mỗi người đều hoảng hốt dùng tay lau mặt, xấu xí, xinh đẹp, vài ba cái liền phân biệt ra được.

Nam tử nhàn nhã nằm nghiêng trên ghế, chống hai tay dậy. Đám người sau lưng bước nhanh đi theo. Hấn đi tới trước lồng, Phong Phi Duyệt thò nửa cái đầu lộ ra ngoài, tò mò theo dõi nhất cử nhất động của hấn. Chỉ thấy, Cô Dạ Kiết giơ một tay lên, thái giám phía sau liền khom người tiến đến, một nha hoàn đi theo bên cạnh, vươn tay lấy mảnh vải lụa trên cái khay bỏ xuống.

Hấn liếc mắt, năm ngón tay thon dài đưa về phía cái khay, Phong Phi Duyệt tròn to hai mắt, muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc là cái gì. Chỉ thấy Cô Dạ Kiết giơ bàn tay lên, đó chắc là một bộ bao tay bằng da thú màu đen, năm ngón tay giương ở rộng ra, liền đeo nó lên. Một mảnh màu đen kia cùng hoàng sắc màu vàng sáng cao quý thật sự là không hợp, một mặt là thô bạo, mà mặt khác, lại băng lãnh mang theo vài phần ý tứ ái muội tàn khốc.

Đám thị vệ bên cạnh đi ra sau lồng giam, kiểm chế thu lại một góc, lan can bằng sắt kia liền nén lại vài phần, không gian vốn dĩ không lớn, bị đè ép lần nữa. Đám tù nhân trong lồng nhìn về phía Cô Dạ Kiết bên ngoài, thế nào cũng không chịu mở chân tiến lên một bước. Bất đắc dĩ, lồng sắt phía sau càng lúc càng bị thu nhỏ lại, ép họ không thể không tiến lên.

Lồng giam, bị chèn ép đến nỗi chật hẹp chỉ chứa được một người như vậy, đám nữ nhân chỉ có thể dựa vào lan can phía trước, bởi vì phía trên đều là bên nhọn đâm ngược lại, họ chỉ có thể uốn thẳng sống lưng, cố sức co rúc vào cùng một chỗ, vẻ mặt đầy hoảng sợ nhìn đám người xem kịch vui bên ngoài.

Cô Dạ Kiết thả bước đi đến gần, hấn vươn một tay ra, da thú màu đen cùng ống tay áo sắc vàng sáng đan chéo lại cùng một chỗ, một bên là sáng sắc cực hạn, mà bên cạnh kia, cũng là vực đen vô tận. Hoa văn thêu vẽ màu vàng lấp láy dưới ánh mắt trời, chiếu lên Phong Phi Duyệt đằng xa khiến cô không nhận được khe nhàn mi mắt.

Cô Dạ Kiết vươn tay, liền bắt lấy cái cằm của một cô gái, bởi vì vóc người nhỏ nhắn, nàng ta chỉ có thể bị ép ngửa cao đầu lên, sức lực toàn thân đột ngột bị nhắc mạnh lên, giao phó trên bàn tay của hấn. Năm ngón tay thon dài không thương tiếc siết chặt, theo lực đạo trên đầu ngón tay hấn, đầu bị kéo sang bên này ngửa sang bên kia. Giống hệt một món hàng, khôn sống đại chết.

Chương 05: Phát giác

6. Chương 05: Phát Giác

Chương 05: Phát giác

Chính vào lúc nàng ta cắn chặt hàm răng mình, lực đạo nơi khóe miệng lần nữa buông lỏng, nàng ta ngơ ngác nhìn Cô Dạ Kiết ở ngoài lồng giam, chỉ thấy hấn một tay nắm lấy cổ tay mình, xoay xoay vài cái liền hướng cô gái bên cạnh đi tới.

Cùng một hành động, Phong Phi Duyệt lắc lắc đầu cố sức đoán xem, “Đây là đang làm gì nhỉ?”

Khó hiểu vuốt vuốt mắt cá chân ê ẩm, dứt khoát ngồi xuống nền đất lạnh như băng, hai chân vòng trước người.

Cô gái kia, y phục trên người tuy là dơ bẩn không chịu nổi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không che giấu được vẻ xinh đẹp. Chỉ liếc mắt một cái, Cô Dạ Kiết liền hài lòng nhẹ kéo khóe môi, thu hồi năm ngón tay hướng thị vệ bên cạnh giơ giơ lên.

Mà Quân Ân bên cạnh thấy vậy, liền bước theo lên phía trước, liếc mắt vào trong lồng giam kia một cái, “Dáng dấp quả thật không tệ.”

Trong lúc nói chuyện, tên thị vệ lúc này cũng đã đi đến, trên tay giơ lên một thanh sắt nóng đỏ, phần đuôi còn có khói lượn lờ. Quân Ân lui ra một bước, đưa tay khẽ vuốt cái cằm kiên nghị, hai mắt vẫn còn rơi lên

trên lựa chọn của Cô Dạ Kiết.

“A.”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm, liền chui tọt vào màng nhĩ Phong Phi Duyệt, cô giật mình từ dưới đất nhảy dựng lên, hai mắt xuyên qua giữa lỗ hồng tường thành nhìn ra ngoài. Chỉ thấy dấu ấn hoa mai đỏ cháy kia, hẳn là xuyên qua da thịt một cái khắc thật sâu lên bả vai cô gái, nàng ta giãy giụa, không may xung quanh đều bị lồng sắt giam chặt, không thể cử động chút nào. Hai tay đau đớn đến nỗi nắm chặt lấy lồng sắt phía trước, bén nhọn đâm ngược lại thật sâu, tự hỏi, không biết là trên tay hay là trên vai đau đớn.

“Kêu cái gì, được hoàng thượng nhìn trúng, là phúc phận của người.” Quân Ân đuổi tay ra, đón lấy mồ hôi trượt dài trên hai gò má cô gái, cả người tựa trên lan can, vung tay lên, thị vệ liền thu thanh sắt kia lại.

“A.” Mồ hôi lạnh bám dính trên da thịt đau đớn, lúc thu lại, liền kéo theo một khối vải vóc rách nát, nàng ta đau đến cả người xụi lơ xuống, treo trên cái lồng giam kia.

Phong Phi Duyệt kinh hãi hét ra tiếng, cho đến khi một tiếng kia bật ra thật xa, lúc này mới phản ứng kịp, hai tay vội vã bịt miệng, co rụt cả người trở lại, “Đừng nhìn thấy tôi, đừng nhìn thấy tôi...” Cô lẩm bầm năm lần bảy lượt, qua một lúc lâu, mới dám thò nửa cái đầu ra ngoài nhìn quanh.

Chống lại, là một đôi đồng tử như lang sói, âm ngoan, hàn triệt, con người màu hổ phách híp lại, một cái liền chiếm lấy thân ảnh Phong Phi Duyệt.

Cô cả kinh, chỉ thấy khoe miệng Cô Dạ Kiết đột nhiên nâng lên, trong mắt dấy lên một loại lấp láy không nói rõ được, ánh mắt như vậy, giống như là sói xám... lúc nhìn thấy con mồi, liền phát ra sáng choang. Phong Phi Duyệt tròn tròn hai mắt, liếc thấy động tác của hắc nhân nhả cỏi bao tay da thú trên hai tay xuống, sau một khắc, liền sải bước hướng phía mình đi tới!

Thân thể cao lớn bước xuống tòa lầu, mà ngay cả Quân Ân sau lưng cũng sửng sò, tầm mắt khó hiểu hướng lên phía thành lầu nhìn lại, một ánh mắt, liền khiến tuần nhan của hắc nhân lạnh đi, một bước không ngừng đi theo sát sau lưng Cô Dạ Kiết.

Phong Phi Duyệt mắt thấy nam tử kia sải bước mà đến, cô gấp rút xoay người, hướng quanh bốn phía chạy trốn, mà mấy gian phòng xung quanh đều đã khóa lại, bất đắc dĩ, chỉ có thể xoay người quay trở lại căn phòng lúc trước kia, trở tay đóng cửa.

Cô cuống cuống muốn cài then cửa lại, nhưng tiếng bước chân trên thành lầu đã tiến tới gần, Phong Phi Duyệt chỉ đành bỏ qua lo tìm nơi có thể ẩn nấp. Nhưng mà bên trong trừ mấy vật dụng bày biện đơn giản, cũng không tìm ra chỗ nào khác có thể dung thân. Trong tình thế cấp bách, tầm mắt liền rơi lên trên cái giường cao quý lộng lẫy kia.

Không quản được nhiều như vậy, cô phi thân tiến lên, đến cả giày cũng không kịp cởi xuống để y nguyên chui vào, gần như là đồng thời, cửa cũng bị mở ra.

“Hoàng thượng,” Quân Ân cùng đi theo phía sau, con người sắc bén quét qua cả phòng, “Hoàng thượng lẽ nào là nhìn trúng gian phòng này của thần?”

Cô Dạ Kiết đột nhiên nhắc khoe miệng lên, xoay người lại, vẻ mặt đầy thâm ý cười cười nói, “Không, trẫm e là nhìn trúng người của người rồi!”

Đối mặt giữa hai người, Quân Ân tất nhiên là không chịu yếu thế, “Hoàng thượng nói đùa rồi.”

Ngoái đầu nhìn lại, quét mắt qua cả căn phòng một lần, đôi con người màu hổ phách của Cô Dạ Kiết chợt lóe lên, rơi lên trên chiếc giường to ở đằng kia. Thân thể một bước, liền tiến tới.

Phong Phi Duyệt khấn trương co rúc ở bên trong, nhìn thấy mơ hồ run rẩy dưới mặt chăn gấm, Quân Ân bước nhanh muốn ngăn cản trước người Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, nô lệ phía dưới này, có cần tiếp tục lựa chọn không?”

Nhưng, hắc nhân xoay người một cái, thân hình đối diện Quân Ân, ngồi xuống giường, hai tay tùy ý mở ra đặt hai bên người, bàn tay phải, không may đè lên chăn gấm phía dưới, trên bắp chân Phong Phi Duyệt.

Cô nôn nóng muốn thối lui, lại cảm thấy một hồi nhức mỏi từ dưới đầu gối truyền ra, giống như là ảo giác bị người ta nhéo một cái, “Trẫm đã không có hứng thú nữa.” Cô Dạ Kiết ngược mắt, lúc này mới ném ra một câu, hần lười biếng cúi người xuống, “Mượn cái giường này của người, trẫm nằm một chút.”

“Nếu hoàng thượng muốn nghỉ ngơi, trong Lạc Thành đã sớm chuẩn bị ổn thỏa gian phòng tốt nhất, thần vẫn mong hoàng thượng có thể di giá.” Quân Ân không để lại dấu vết hương về phía cánh tay Cô Dạ Kiết đặt ngoài chăn gấm, thần sắc dè dặt vài phần khác thường, trên gương mặt tuần tú ngược lại vẫn bình thần trước sau như một.

“Quân Ân, trong cái chăn này của người, hần là dấu một nữ nhân phải chứ?” Cô Dạ Kiết ngậm ý cười tà tử, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt.

Trong đôi mắt hần, rõ ràng đã có ý khẳng định. Quân Ân biết, lần này e là không lừa gạt được, “Hoàng thượng liệu sự như thần, thần không dám gạt người, đây là nữ nô mang về trong chuyến lần trước, thần lên lút giữ lại ỉn.”

“A?” Cô Dạ Kiết nâng lên môi mỏng, nghiêng đầu nhìn sang chiếc chăn gấm nhô lên. “Trẫm cũng muốn xem xem, đại tướng quân của trẫm cất giấu mỹ nhân thế nào?” Theo âm cuối lạc định, đã thấy hần lui người ra, một tay mạnh mẽ vén chăn gấm kia lên. Bởi vì Phong Phi Duyệt sống chết nắm chặt góc chăn phía trên, chăn gấm chỉ bị kéo lên trên phần eo một chút, lộ ra một bắp chân của cô.

Một nhát dao lúc nãy kia, đã đem ống quần của cô cắt đứt đi, tất nhiên, lúc chăn gấm bị vén lên, cô chỉ cảm thấy một đợt lạnh leo khế lan ra, dưới chân theo phản xạ muốn rút lại, lại bị một bàn tay nắm lấy mắt cá chân.

“Hoàng thượng,” Quân Ân thấy động tác trên tay Cô Dạ Kiết, thần sắc ngưng trọng, muốn ngăn lại.

Mà Phong Phi Duyệt bị giữ chặt một chân, khí lực toàn thân lại càng mạnh mẽ tụ lại, cô khẽ nhíu chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, cả người động một cái, càng muốn dùng sức hướng phía trước mặt Cô Dạ Kiết đá lên, lại thấy Quân Ân đứng lúc cúi người xuống, một tay sờ đúng vào cấn cổ dưới mặt chăn gấm của cô, “Lam Nhi, không phải sợ.”

Theo thanh âm dịu dàng kia rơi xuống, cô chỉ cảm thấy từ cổ trở xuống đột nhiên cứng đờ, thực sự toàn thân đều không thể cử động.

Mà bàn tay Cô Dạ Kiết, càng thêm không kiêng nể một đường hướng lên trên, mơn trớn bắp chân của cô, rơi lên đầu gối Phong Phi Duyệt. Cô chỉ cảm thấy một hồi chán ghét, bất đắc dĩ, muốn ngăn lại cũng ngăn không được.

“Hoàng thượng, tên nữ nô này ương ngạnh vô cùng, đợi thần dạy dỗ đàng hoàng, lại đem cô ta tặng cho hoàng thượng.” Quân Ân lui người đi, thần thái tự nhiên, người ngoài nhìn vào, một kích vừa rồi kia chẳng qua là vì trấn an cô gái dưới chăn gấm mà thôi, giờ tay nhấc chân, càng không hề có sai sót.

Chương 06: Phản kháng

7. Chương 06: Phản Kháng

Chương 06: Phản kháng

Cô Dạ Kiết lạnh lùng như ột bên lông mày, môi mỏng cong lên hiện ra vài phần hứng thú, “Trẫm, chính là thích kiểu chưa thuần phục.”

“Hoàng thượng, trên mặt nữ nô này bị nhiễm bệnh phong, thần sợ cô ta làm nhục mắt của người, để thần dạy dỗ đàng hoàng, đợi đến ngày thân thể cô ta hồi phục, thần liền đưa cô ta vào hoàng cung.” Quân Ân

làm càn nói dối như cuội, trong lòng tất nhiên cũng lo lắng không yên, chỉ cần Cô Dạ Kiết cô ý ven chân găm lên, vậy toàn bộ cố gắng của hắn chẳng những thành công dã tràng, hoặc tệ hơn, còn có thể gánh tội khi quân.

Bàn tay gơi trên gối Phong Phi Duyệt, rút về, đôi con ngươi tinh nhuệ của hắn dán chặt vào Quân Ân, qua một lúc lâu, mới vô thanh vô sắc nhếch môi, ném ra thanh âm lười biếng, “Được, vậy trăm liền chờ ngày đó, chỉ là đại tướng quân của trăm, cũng đừng để trăm đợi lâu.”

Quân Ân âm thầm thở phào một hơi, “Dạ, hoàng thượng.”

Chỉ là cặp đồng tử như lang mãnh kia, cũng trông lập tức triệt hồi từ trên người Quân Ân, mà là ngạo mạn mang theo thâm ý khê cười. Kỳ quặc trong chuyện này, Cô Dạ Kiết cũng không phải không biết gì, nhưng hắn vẫn chưa phơi bày. Trong giọng điệu của hai người, bao nhiêu thật giả, tính toán âm mưu. Chỉ là ai cũng không nói rõ, âm thầm tranh đấu.

“Vậy được,” Cô Dạ Kiết mở miệng nói, một tay dè lại lên trên chân Phong Phi Duyệt, dùng sức vỗ xuống một cái, “trăm muốn nghỉ ngơi.”

‘Chát’ một tiếng, cô chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bị quất một cái, không phải đau, mà là bị lực đạo đột ngột xuất hiện kia làm giật mình. Phong Phi Duyệt giật giật chân, vẫn là cứng ngắc không có một chút tri giác. Nam nhân kia rốt cuộc là đã làm gì mình rồi, mới vừa rồi bị hắn nhấn một cái, cư nhiên toàn thân liền vô lực.

Cô ở trong lòng chửi mắng hết lần này đến lần khác, hận ngay lúc này không thể bật người dậy, bóp chết hai tên khốn kiếp kia.

“Thần, cung tiễn hoàng thượng,” Quân Ân mỉm cười hành lễ, Cô Dạ Kiết đang ngồi đạp dài một bước, liền đứng lên, “cũng đừng quên, thay trăm chăm sóc cẩn thận nữ nô này.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Mà Phong phi Duyệt ở trong chăm găm không chỉ mồ hôi đầy đầu, hỏa khí càng đầy một bụng. Suy nghĩ trong đầu căn bản không thêm để ý đến một cái, còn nói cái gì nữ nô, chăm sóc? Xem cô như thú nuôi a. Cắt!

Tiếng bước chân của hai người giống như là đã đi ra khỏi phòng, Quân Ân phía sau cũng vẫn không quên khép cửa lại, Cô Dạ Kiết nhìn đám nô lệ dưới cổng thành kia, hứng thú ra rời, “Ngày mai cứ đem những kẻ này để trước Lạc Thanh mua bán.”

“Hoàng thượng, người không chọn nữa?” Quân Ân theo lời nói nhìn lại, có chút kinh ngạc. Trước đây, hắn luôn lấy đây làm thú vui, tuyệt đối sẽ không như hôm nay không hề hứng thú như vậy.

“Không chọn nữa.” Cô Dạ Kiết thu hồi tầm mắt, không nhìn lại thêm một cái, Quân Ân nghe vậy, liền hướng phía trước đi tới, đưa hắn vào tấm điện đã chuẩn bị sẵn từ sớm.

Lúc cửa phòng bị mở ra lần nữa, Phong Phi Duyệt vội giồng hai tai lên, nghe tiếng bước chân trăm ồm ồm từng chút đến gần, hai con mắt như lâm đại địch mở thật to. ‘Xoạt’, chăn gấm che trên người liền bị xốc lên, cô ngước mắt, thấy Quân Ân thật giống như nhàn hạ vô cùng ngồi bên cạnh giường.

Cô thở hổn hển dồn dập mấy hơi, cảm giác tắc nghẽn bị trút ra, trên mặt đã đầy một đầu mồ hôi. Hai mắt ý vị nhìn chăm chăm nam tử trước mặt.

Quân Ân thấy cảnh tượng đó, đưa tay nhấn lên trên cổ cô một cái, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy một dòng nước ấm vọt tới khắp người, tứ chi khắp người tê dại lợi hại, khều khều ngón tay, tuy là không thể khôi phục ngay lập tức, những đã có tri giác. Cô cũng không vội vã bò dậy, mà là duy trì tư thế nằm nghiêng ban đầu, qua một lúc lâu, cho đến khi trận tê dại kia từ từ rút đi, mới chống một tay lên thành giường, ngồi dậy.

“Ôi.....” Mới vừa ngồi dậy, tê dại dưới lòng bàn chân liền vọt lên một cái, Phong Phi Duyệt vội cắn môi dưới, hai tay xoa xoa mắt cá chân của mình. Cô liền trợn mắt trừng Quân Ân ở bên cạnh một cái, nhưng

mà nửa câu cũng chưa nói. Chỉ là dùng sức xoa bóp, đợi đến khi tê nhức tản đi toàn bộ, mới đưa hai tay nắm cổ tay mình, dùng sức xoay xoay không ngừng.

“Không phải ta bảo cô không được đi ra ngoài sao?” Quân Ân chống lại ánh mắt của cô, đáy mắt thanh thúy phủ lên một tầng nộ khí, bức thẳng về phía Phong Phi Duyệt.

Mà cô, vẫn là một câu cũng không nói, nhìn hằm hằm đối phương y như vậy.

“Sao, câm rồi?” Quân Ân thấy cô không nói gì, chỉ nghĩ là biết sai rồi, “Cô có biết không, nếu bị hoàng thượng phát hiện...”

Một câu nói, treo ngay giữa cổ họng, hần chỉ thấy hoa tai hình năm ngôi sao bên tai Phong Phi Duyệt chột lóc lên, đôi con ngươi khe nheo lại, cô gái đứng thực đã nhào tới.

Dù võ công của hần có cao hơn nữa, cũng không thể tránh thoát đòn tấn công mãnh liệt này, Quân Ân bị lực đạo này va đập, thân thể không khống chế được ngã ra sau, sau lưng đập vào mềm mại trên giường cấm. Phong Phi Duyệt thấy thế, liền thuận thế duỗi chân ra một cái, thực sự dạng chân ngồi trên thắt lưng Quân Ân, hai tay dùng sức toàn lực nắm lấy cổ của hần, “Anh giữ cái trò xiếc rách nát gì, cái gì nữ nô cái gì dạy dỗ, nói cho anh biết, thả tôi rồi đi, nếu không tôi liền bóp chết anh!”

Quân Ân ngơ ngác nhìn lên khuôn mặt hung hãn của cô gái, hoàn toàn quên mất phản kháng, cho đến khi nơi cổ họng truyền đến một hồi bóp chặt đau đớn, lúc này mới vươn tay ra, kéo cổ tay của cô, “Cô đang làm gì đó!”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên, tăng thêm sức lực trong tay, “Anh nói tôi đang làm gì?”

Quân Ân nhìn tư thế ái muội của hai người, hai tay liền rơi lên trên đầu gối đang quỳ của cô một cái, “Cô một nữ nhi nhà lành, thế nhưng lại cười lên người nam nhân?”

Lực đạo trên tay Phong Phi Duyệt cũng không buông ra, mắt hạnh tròn tròn, tức giận dè người xuống, “Rốt cuộc tôi cũng nghĩ ra rồi, đây chính là điểm huyết phải không, khiến tôi không thể động đây, tôi...”

Xuống tay thật đúng là không nhẹ chút nào, chỗ bụng dưới Quân Ân thành linh thu lại một cái, liền trực tiếp bất người dậy, thấy gương mặt tuần tú đột nhiên kề lại gần, cô theo bản năng buông tay ra, hai tay chống sang hai bên.

“Tránh ra.”

Bàn tay đột nhiên vòng ra sau lưng Phong Phi Duyệt, đem cô dè lên trước một cái, ngay lập tức hai người trán kề trán, “Không có ai dạy cho cô chút lễ nghi thể diện sao?”

“Biến đi,” Hai tay Phong Phi Duyệt xô đẩy bả vai Quân Ân, hai chân càng thêm đạp loạn không ngừng.

“Đừng động,” Hần đánh mạnh một kích sau lưng cô, trên gương mặt tuần tú trước mắt đột nhiên lại hiện đầy mồ hôi, trong đôi con ngươi như đáy mắt thâm thúy, chất chứa ẩn nhẫn.

A,” Phong Phi Duyệt đau đến kinh hô ra tiếng, chu cái miệng nhỏ, cái mũi thanh tú vặn lại, “sao anh lại tùy tiện đánh người.”

Quân Ân thấy cô không chịu an phận, chỉ đành dùng sức hai tay dè chặt chân của cô, “Cô còn dám động thêm một chút, ta liền ném cô xuống.”

“Anh ném đi,” Phong Phi Duyệt vốn chỉ là thuận miệng nói ra như vậy, vừa mới thốt ra một câu, lại cảm thấy bên hông đột nhiên bị một cổ lực đạo đánh úp tới, sau một khắc, cả người liền bị ném ra ngoài, may mà hai tay cô níu chặt lấy vật áo trước ngực Quân Ân, lúc này mới không có ngã xuống, “Anh...”

Thân thể cô ngửa ra sau một chút, lúc hai mắt chống lại ánh mắt Quân Ân, hai tay siết chặt. Phong Phi Duyệt chau mày, lại thấy trong mắt hần, dường như có một loại kỳ quái bốc cháy lên, mà loại cảm xúc này, đối với bản tính trời sinh của người hiện đại mà nói, tất nhiên là hiểu được.

Nắm ngón tay buông ra, cong chân hướng bên cạnh nhảy qua một cái, thần sắc bình tĩnh liền trực tiếp khoanh chân ngồi đó, Phong Phi Duyệt gãi gãi đỉnh đầu dính đầy cát vàng, quay lưng đi không thèm nhìn Quân Ân một cái.

Chương 07: Giao dịch

8. Chương 07: Giao Dịch

Chương 07: Giao dịch

“Hôm nay trời đã tối rồi, tạm thời ngủ lại trong Lạc Thành, ngày mai ta lại dẫn cô trở về Quân gia,” Trên mặt Quân Ân có chút lúng túng, chỉ là thoáng qua rồi biến mất, sau một khắc liền khôi phục lại nghiêm nghị.

Quân gia. Phong Phi Duyệt thầm đem manh mối trong đầu từng mảnh từng mảnh ghép lại, “Người mới vừa rồi kia, là ai?”

“Cô nghe không hiểu tiếng người sao?” Quân Ân cười khê chống người dậy, đến gần mấy phần, giọng điệu mập mờ, “Hắn chính là quốc chủ Huyền Triều chúng ta, đương kim thiên tử!”

Hoàng đế, thật đúng là vậy.

Phong Phi Duyệt khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng đáp lại Quân Ân một cái, người này nói chuyện sao lại cay độc như vậy.

Cô cắn răng trầm mặc, trước đó mắt thấy tai nghe đã khiến cô nắm được đại khái thể cục của Huyền Quốc này, e là nhiều năm liên tục phân tranh không ngừng, dân chúng không ngừng lầm than. Những nữ nô bị bắt tới bên ngoài kia nghiêm nhiên trở thành chiến lợi phẩm thấp nhất. Phong Phi Duyệt suy xét cẩn thận, liền có dự tính. Cô, quyết sẽ không ngốc đến nỗi tự nói ra thân phận của mình, từ đó rơi vào kết cục vô định. Quân gia, ta quân người là đầm rồng hang hổ, ta cũng nhất quyết xông vào!

Nhìn gò má của cô, Quân Ân nhú mày kiểm, đôi con ngươi màu đen trong suốt khê híp lại, khóe miệng nhẹ vênh lên, trong lòng cũng đang toan tính. “Biết chưa, làm nữ nhi Quân gia, điểm quan trọng nhất, chính là ngoan ngoãn nghe lời.”

Lời hắn nói ra khỏi miệng, mang theo một phần thâm ý cảnh cáo, Phong Phi Duyệt xoay người lại nhìn thẳng hắn, không khí, ngay lập tức liền lạnh đi. Cô theo thói quen giơng nhẹ cái cằm lên, dùng độ cong không cho phép bị khống chế nhìn Quân Ân trước mặt. Môi đỏ mọng khê mở, nhưng ngữ điệu lại thay đổi, cực kỳ giảo hoạt, “Ca ca nói cái gì, Duyệt Nhi liền nghe cái đó.”

Quân Ân thu hồi hai tay chống dậy, thân thể đứng thẳng mang theo vài phần khinh thường không che giấu được, hừ nhẹ ra tiếng, “Nếu không muốn lại chọc ra rắc rối gì nữa, thì ngoan ngoãn ở trong phòng cho ta, một bước cũng không được ra ngoài.”

Nhìn chằm chằm cái bóng đen rơi ra từ thân thể cao lớn của hắn chiếu lên trên giường của mình, ngọc bội bên hông theo động tác hắn đứng dậy mà tùy ý dao động, khóe miệng Phong Phi Duyệt càng đậm ý cười, “Ca ca yên tâm, Duyệt Nhi bây giờ liền nghỉ ngơi.”

Đồng thời, liền kéo chăn gấm bên cạnh chui trọn cả người vào trong. Đôi mắt tuyệt đẹp trọn tròn xoay quanh một vòng đối diện với Quân Ân, một bụng tâm tư.

Thấy cô có vẻ chịu an phận lại, Quân Ân cũng không tiện ở lâu, nhấc chân liền đi ra ngoài.

“Tướng quân,” Hắn mới đi ra, đúng lúc thị vệ bên ngoài đi lên thành lầu, vội vàng bẩm báo.

“Làm sao?” Về mặt Quân Ân không vui nhìn sang tên thị vệ, lần nữa khép cửa phía sau lại.

“Ngoài Lạc Thành tụ tập rất nhiều người từ các nước lân cận đến, đều hò hét, nói tối nay liền giao dịch.” Thị vệ kia đè thấp đầu, không dám nhìn thẳng lên.

“A?” Thần sắc Quân Ân lạnh lẽo, đi ra một bước, nhìn về phía cổng thành sơn đỏ đóng chặt kia, “Tối bao nhiêu người?”

“Bẩm tướng quân, thuộc hạ không kịp tính toán chính xác, nhưng nếu ít cũng chừng ngàn người, các huynh đệ canh giữ cổng thành nói, trong này sợ là có vài vị thủ lĩnh cầm đầu, không thể xem thường.”

Lạc Thành này chẳng qua là chợ nô lệ ở biên giới nơi Quân gia nghỉ chân mà thôi, không ít kẻ có tiền khắp nơi tranh nhau mà đến, nữ nô có thể bị Quân Ân mang về Lạc Thành, bất luận tư sắc hay dung mạo, tất nhiên không phải hạng thường. Mặc dù, có gia quyến trước sau theo đuôi mà đến, nhưng sau đó, đều bởi vì giá quá à không thể không buông tay. Trơ mắt nhìn người thân rơi vào đầm rồng hang cọp.

Hắn gật đầu một cái, đầu ngón tay mạnh mẽ chỉ về phía thị vệ quỳ đằng kia, “Truyền lệnh xuống, thị vệ toàn thành đều phải giữ nghiêm cảnh giới, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, tối nay liền mở cổng thành, giao dịch cả đêm.”

“Dạ, tướng quân.” Thị vệ hồi đáp một tiếng mạnh mẽ hữu lực, đứng dậy liền sải bước hướng dưới cổng thành đi tới.

Mà Phong Phi Duyệt ở bên trong nghe nói, một suy nghĩ liền lật mình vụt qua, nhồm nửa người trên dậy.

Thân ảnh rõ ràng của Quân Ân hất lên trên cửa sổ, hắn cũng không rời đi, mà chấp hai tay sau lưng, nhìn về phía trước.

Phong Phi Duyệt thấy vậy, tất nhiên không dám mạo hiểm nữa, chỉ đành phải nằm lại trên giường, tròn tròn hai mắt.

Bọn thị vệ phía dưới đã bắt đầu bận rộn. Đám nữ nô bị bắt nhốt lúc trước từng người từng người một bị lôi từ trong ngục ra, mỗi người một chậu nước lạnh, liền coi như tắm rửa sạch sẽ. Gió thu vắng lặng, mặc dù không tính là mạnh, nhưng thổi lên trên người đám phụ nữ quanh thân ẩm ướt, mỗi người đều run rẩy lợi hại, bộ dạng yếu ớt.

Tóc dài búi sau gáy, cả khuôn mặt lộ ra rõ ràng, lồng giam kia bị dây thừng kéo lên, treo giữa không trung. Phóng mắt nhìn đi, giống như từng đợt ánh sáng trống rỗng, đọng đưa tới lui.

Đám nữ nô bị xô đẩy xuống dưới thành lầu, lại bị dồn lên một cái đài trống, bốn phía được xây dựng kiên cố, những người kia lần lượt bị tách ra, vây quanh đài trống, vừa đứng thành một vòng tròn.

Ở giữa, bày một cái bàn dài, hai tên thị vệ mỗi tên một phía, ngồi xuống.

“Tướng quân.” Thị vệ phía dưới quỳ xuống một chân, chờ Quân Ân ra lệnh.

Một cái khoát tay, thị vệ giữ cổng liền nhận lệnh, nặng nề kéo mở cổng thành.

Khe hở giữa hai cánh cổng khép chặt từ từ kéo ra hai bên, mới mở ra một cái khe nhỏ, cổng thành liền bị người bên ngoài dùng sức đẩy ra. Hai thị vệ vừa mở cổng thành không kịp ứng phó, bị đẩy mạnh mấy bước, lão đảo nghiêng ngã.

Chỉ thấy, một đám người động nghệt cứ như vậy xông vào, phía sau, mang theo một hồi bụi khói mù mịt. Dẫn đầu là một gã nam tử trẻ tuổi, mặc chiếc trường bào màu xám trắng, thần sắc khấn trương vội vã tìm kiếm trong đám người.

“Đứng lại,” Thị vệ gần đó xông lên trước, dùng thanh giáo dài cản những người kia lại, “trong Lạc Thành, há lại cho các người giở thói ngang ngược!”

Nam tử cầm đầu thu hồi vẻ mặt lo lắng, thần sắc lạnh lùng, “Bọn ta là đến mua bán.”

“Mua bán thì phải theo quy củ của Lạc Thành chúng ta,” Thị vệ đứng giữa đài trống, từ trên cao nhìn xuống đám người, “ở Lạc Thành của chúng ta, chỉ nhận bạc.”

“Người,” Nam tử hình như bị chọc giận, hần vươn tay ngăn đám người phía trước đẩy ra một cái, tiến lên vài bước, hai mắt cẩn thận dò xét trong đám nữ nô quỳ đằng kia, cuối cùng, như ngừng lại trên người một cô gái.

“Nếu không có bạc thì sao?”

“Không có bạc? Ha ha...” Thị vệ kia há miệng cười to, vẻ mặt đầy khinh bỉ bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, “Không có bạc, vậy thì ngoan ngoãn về nhà đi, sáng mai, tất sẽ có người đến giao dịch.”

“Dựa vào cái gì,” Nam tử kia lo lắng đưa mắt liếc nhìn cô gái trên đài trống một cái, “họ không phải là dân chúng của Huyền Triều các người, dựa vào cái gì mà cho các người xâm xé.”

“Đúng,” Tên thị vệ kia liên tục cười lạnh, “bọn chúng là chiến lợi phẩm của Huyền Triều chúng ta, thắng làm vua thua làm giặc, các người không có năng lực đó, chúng... cũng chỉ có thể làm nô lệ cả đời.”

Trên cổng thành, Quân Ân vòng hai tay trước ngực, vẻ mặt hứng thú nhìn đám người phía dưới. Loại cảm giác cao cao tại thượng này, khiến hắn đứng dưới trăng sao, được phủ lên một lớp ánh sáng ngạo nghễ chói mắt.

“Khinh người quá mức.” Nam tử tức giận chửi mắng đưa một tay về phía bên hông, mà thị vệ kia cũng cảnh giác lui ra sau vài bước, vừa nãy lúc mới đi vào, bọn chúng cũng đã đề phòng. Nhìn xem cách ăn mặc này, đoán chừng không giống như đến lựa chọn nô lệ.

Quả nhiên, theo động tác trong tay nam tử, thị vệ kia chỉ thấy trước mắt chợt lóe sáng lên, tên kia lại nắm một thanh nhuyễn kiếm trong tay, đám người bị chặn lại phía sau cũng cũng rút vũ khí từ bên hông, trong tay áo ra, chuẩn bị đánh cược một trận sinh tử.

Ngay lập tức, toàn bộ Lạc Thành phòng thủ chặt chẽ, đám binh sĩ trên cổng thành rối rít cầm giáo mác thật dài trong tay xông xuống dưới, mà phía sau, lại ‘rầm’ một tiếng thật lớn, đem cổng thành đóng lại. Cả một bãi đất xung quanh, bị bao vây tấn công bốn phía, đám người lúc nãy kia càng giống như con thú bị vây khốn, cùng tựa vào nhau.

Đồng lửa dưới chân Lạc Thành bao bọc thành một quả cầu lửa, nhiệt độ nóng rực thiêu cháy gió thu dịu lạnh, càng đem nhóm người kia vây lại một chỗ bức vào góc chết.

Chương 08: Tai họa bất ngờ

9. Chương 08: Tai Họa Bất Ngờ

Chương 08: Tai họa bất ngờ

Nhìn đám binh sĩ càng lúc càng tiến tới gần, toàn bộ những người kia đều tựa lưng vào nhau, vẻ mặt cảnh giác.

Trường kiếm trong tay, dưới ánh lửa càng làm nổi bật thêm mấy phần lạnh lẽo, Quân Ân liếc nhìn, trong mắt đầy tàn nhẫn.

“Xảy ra chuyện gì?” Một âm thanh ngang ngược bất tuân mang theo vài phần lười biếng, từ thành lầu bên kia truyền tới, Quân Ân xoay người, quỳ gối hành lễ, “Bẩm hoàng thượng, chỉ là một đám dân đen tạo phản mà thôi.”

Cô Dạ Kiết có chút hứng thú khẽ nheo mắt phượng hẹp dài, xoay người, đối diện tường thành nhìn xuống, “Không biết tốt xấu, dám xông vào Lạc Thành.”

Mà Phong Phi Duyệt ở trên giường cũng ngồi không yên nữa, cô rón ra rón rén ngồi dậy, không dám mở cửa chính, chỉ có thể đi đến trước cửa sổ có chạm khắc hoa văn ở đằng kia, so sánh chiều ột chút, liền kéo

chiếc ghế bên cạnh qua, đứng lên trên. Học bộ dạng trên tivi, ngón trở nhẹ nhàng chọc chọc lên ô cửa mấy cái, quả nhiên liền rách một lỗ nhỏ.

Cô kẻ tới gần phía trước, vị trí vừa vặn, độ cao như vậy, vừa đúng đem tình hình chiến đấu phía dưới nhìn không sót cái gì, ánh mắt chợt lóe lên, liền trông thấy bóng lưng hai người bên ngoài.

“Người chuẩn bị xử trí những kẻ đó thế nào?” Cô Dạ Kiết nhẹ cong khóe miệng, ngữ khí vô vị hỏi.

“Dám to gan xông vào Lạc Thành cướp người, thần cho rằng, phải đuổi tận giết tuyệt.” Trên mặt Quân Ân, có dính vài phần khát máu, có lẽ là quanh năm chinh chiến bên ngoài, đã đem trái tim của hắn mài thành sắt đá. Ở trên chiến trường, mềm lòng một chút, có khả năng sẽ bị quân địch nắm được xương mềm, không thể động đậy.

Cô Dạ Kiết cũng không đáp lời, nhưng khóe miệng hắn kéo lên ý cười, nghiêm nhiên đồng ý cách Quân Ân nói.

‘Cá mè một lứa’. Phong Phi Duyệt thầm mắng, cô nói rộng tầm mắt, chỉ thấy Quân Ân làm động tác phát tay một cái, đám binh sĩ phía dưới liền hét to lên, bắt đầu chuẩn bị chém giết.

Nhân số hai bên, tất nhiên lực lượng ngang nhau. Binh sĩ trong Lạc Thành không có dốc toàn bộ lực lượng, mà là vây quanh tường gạch màu xanh kia, một vòng rồi lại một vòng thắt chặt. Đối với bọn họ mà nói, đối phương quả thật chính là lấy trứng chọi đá, yếu không địch lại mạnh. Mà đối với đám người bị vây hãm kia, lại không thể không ôm quyết tâm liều chết đánh cược một lần, bọn họ chỉ còn mạng để đánh cược.

Nam tử dẫn đầu cùng cô gái trên đài trống liếc nhìn nhau, hai người cùng cười một tiếng, yên lặng gặt đầu.

“Giết.” Người ngựa hai bên, không biết là bên nào hô lên một tiếng như vậy trước, giống như một mối lửa nhanh chóng bị đốt cháy bùng lên, cảnh tàn sát khốc liệt, đã bắt đầu chém chém giết giết.

Nam tử dẫn đầu võ công không tồi, trường kiếm lướt qua, ‘xẹt’ một tiếng liền cắt đứt cổ họng hai tên binh sĩ, hai tên kia còn không kịp kêu lên một tiếng, liền bị đồng bọn lớp sau nối tiếp lớp trước dẫm đạp dưới chân. Phạm vi vây quét lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên Phong Phi Duyệt nhìn thấy, cô nín thở ngưng thần nhìn quanh ra ngoài, hai chân ước chừng càng lúc càng nhón lên cao.

“Không được để bọn chúng chạy.” Binh sĩ xung quanh kêu gào, đám người càng nhiều hơn, bắt đầu vây lại lần nữa.

‘Rầm...’

Cái lồng bị đánh rơi xuống đất, ngọn lửa bên trong lập tức bắt vào y phục vật áo trên người. Trong lúc giao đấu sống chết ở từng chiêu thức, càng lúc càng bắt lửa kịch liệt, cuối cùng, người kia bị đối phương chém một đao ngã xuống đất, lăn lộn liên tục mấy vòng mới dập tắt được lửa trên người, chỉ là cả người cũng không còn hơi thở.

“Hoàn ca, đừng lo uội, mọi người đi mau,” Cô gái trên đài trống nhìn người chết đầy đất, khàn giọng hét ra tiếng, “đi!”

Một tiếng gào thét tuyệt vọng mà thê lương phá vỡ cả bầu trời đêm, cô gái nhìn đám người bị bao vây, hét lớn, “Đi mau, đừng vì muội bỏ mạng vô ích.”

“Không,” Nam tử kia thế nhưng lại nhất quyết ngăn trở, “bất luận thế nào, đêm nay ta nhất định phải đưa muội ra khỏi Lạc Thành.”

Trong lúc phân tâm, một thị vệ bên cạnh lập tức vọt tới tiến lên trước, ánh sáng rét lạnh lóe lên, cô gái chỉ cảm thấy một đao kia giống như chém đứt đôi mắt của mình vậy, “Không, cẩn thận!”

Giật mình hoàn hồn, theo bản năng vội vàng né tránh, những vẩy bị đao khí lạnh liệt kia làm bị thương, xé rách bén nhọn, suýt chút nữa chém rơi cả cánh tay của nam tử kia. Trên trường sam màu trắng xám, thoáng chốc máu tươi đầm đìa, thấy mà giật mình.

Cô Dạ Kiết cong môi, đôi con ngươi màu hổ phách rơi lên trên người cô gái kia, bàn tay thon dài đặt trước người, phía dưới, nguy hiểm tứ phía, thuốc súng tràn ngập. Mà hai người trên cổng thành, lại xem như chuyện vui, lười biếng đứng nhìn.

Nam tử kia bởi vì mất máu quá nhiều mà trên khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm vô lực kéo lê dưới mặt đất.

“Xi xi xi...” Theo thể lực không ngừng cạn kiệt của hắn, trên mặt đá xanh thô ráp, mang theo đốm lửa cháy liên tục. Bả vai bên trái, máu tươi ồ ồ chảy xuống, qua mu bàn tay trắng trẻo của hắn, theo đầu ngón tay nhỏ xuống quanh thân kiếm rét lạnh.

“Hoàn ca...” Cô gái trên đài trống đứng dậy, chạy như bay xuống phía dưới, thị vệ sau lưng thấy thế, một tay chụp lấy dây roi trên bàn quất ra ngoài. ‘Vút’ một tiếng, liền quần lấy mất cả chân của nàng ta, thu khuỷu tay lại một cái, kéo nàng ta trở lại. Một chân dẫm trên đoạn dây roi, có chút hứng thú nhìn nàng ta giãy giụa không ngừng.

“Ngọc Nhi...” Nam tử vung tay, giết chết đám binh lính vây quanh trước mặt, vừa sải bước về phía đài trống chạy đến.

Trên cổng thành, Cô Dạ Kiết chậm rãi thả tay xuống, nhìn về mặt lo lắng của nam tử kia, khóe miệng hung hiểm cong lên, “Lấy cung tên!”

“Dạ, hoàng thượng.” Thị vệ bên cạnh nhận lệnh, đưa cung tên cầm trong tay đến.

Tay phải đeo chiếc nhẫn ngọc sắc cầm lấy cung tên ngọc long kia, Cô Dạ Kiết đưa tay ra, thị vệ vội lấy một mũi tên, đặt lên trên tay hắn.

“Không, phải ba tên.”

Thị vệ tuân lệnh, đem tên trong tay cung kính đặt lên tay của Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt nghiêng đầu nhìn lại. Chỉ thấy cánh môi hấp dẫn mà lạnh bạc của hắn nhẹ nhàng nâng lên, mang theo vài tia khát máu tàn nhẫn, cười một cái, thật là tuần láng phi phàm. Mày kiếm ẩn vào sợi tóc, mang theo vài phần bốn cọt, con người chăm chú nhìn đôi nam nữ ở dưới cổng thành kia.

Quân Ẩn chấp hai tay sau lưng, nhìn thấy động tác của hắn, tất nhiên hiểu rõ. Hắn hướng thị vệ trên đài trống cao giọng ra lệnh, “Thả cô ta ra.”

Dây roi vừa thu lại, thị vệ kia nhận lệnh, lui ra sau mấy bước, cô gái kia thấy thế vội vàng vàng đứng dậy, chạy về phía bãi đất trống

Phong Phi Duyệt nhìn mấy người kỳ quái, thoáng chốc liền hiểu rõ, “Đừng a...” Cô vừa định hô ra tiếng, liền đưa tay bịt chặt miệng mình lại, đôi mắt tuyệt đẹp kia trừng lên thật lớn.

Cho dù mình có hét lên thì sao chứ? Cô Dạ Kiết căn bản là không thể buông tay, ở nơi này, hắn là vương, hắn là quân, hắn là chúa tể nắm giữ hết thảy mọi thứ, mạng người, chỉ nằm trong lòng bàn tay hắn.

“Hoàn ca...”

Bước chân nam tử, đã sớm lao đảo, quả tim Phong Phi Duyệt nhảy lên tới cổ họng. Chỉ thấy Cô Dạ Kiết đã lên cung, hai chân thon dài trước sau tách ra, thân thể cao lớn dưới ánh trăng bị kéo dài, phản chiếu lên cửa sổ trước mặt cô. Gió, thổi tung một lọn tóc dài của hắn, lướt qua vành tai, rơi xuống tấm lưng rộng lớn, ba mũi tên bị đặt trên sợi dây, Phong Phi Duyệt thậm chí nghe thấy rõ ràng tiếng ‘xet xet’ của mũi tên bị kéo căng, cô nhìn xuống dưới cổng thành, hai người kia vẫn không biết gì mà liều mạng chạy về phía trước, chỉ một chút nữa, thì có thể kéo được tay của đối phương.

“Vút...”

Bén nhọn, xẹt qua bầu trời, ba mũi tên không cam lòng yếu thế đều bay lên trước, đầu mũi tên, lại mang theo đốm lửa đỏ rực, thế như chẻ tre. Chân trời lạnh lẽo bị hung hăng xé toạc, Cô Dạ Kiết duy trì tư thế ban đầu, nụ cười bên cánh môi từ từ kéo ra.

Đôi đồng tử kia giống như của loài lang sói, càng phát ra trong suốt, Quân Ẩn bên cạnh khẽ nhú mày, hai mắt theo sát ba mũi tên.

Nam tử dưới cổng thành đột nhiên dừng chân, ngược mắt nhìn về hướng giữa không trung, sắc mặt tái nhợt lập tức bị hoảng sợ thay thế, “Ngọc Nhi, tránh ra, tránh ra...”

Cô gái không hiểu gì nhìn vẻ mặt đầy kinh hoàng của hắn, bước chân theo đó chậm lại vài phần.

“Không,” Tuyết vọng phi thân, nam tử nhảy lên trước. Trường kiếm trong tay miễn cưỡng nghênh đón, ‘rầm’ một tiếng truyền đến âm thanh va chạm kịch liệt, một mũi tên trong đó bị cứng rắn chặn lại, lúc nam tử ngã xuống đất, thân thể bị xô đập lui lại vài bước, hai chân dùng sức toàn lực trụ vững thân thể, khuy một chân, cường tự đứng vững.

Thần sắc trong mắt hắn gần như là bất lực, hai mũi tên còn lại nhanh chóng hướng về phía cô gái, khí lực hai bên ngang nhau, lại không ngờ, một mũi tên chợt giảm tốc độ chậm dần, mũi tên kia xé toạt y phục của nàng ta, trúng ngay cạnh tim.

“Ngọc Nhi...” Nam tử muốn tiến lên, lại thấy mũi tên chậm lại thành linh vòng qua người cô gái, trước vẻ mặt đầy kinh sợ của nàng ta, rút, bắn vào lồng ngực nàng ta.

Lực tấn công cường đại, đầu mũi tên phía trước chạm vào mũi tên phía sau, ‘pằng’ một tiếng cực đại, song tiễn xuyên tâm. Trước ngực cô gái, chỉ còn nhìn thấy phần đuôi tên, cũng không kịp phát ra một tiếng, liền vô thanh ngã xuống trên đài trống.

Hai tay Phong Phi Duyệt gắt gao ép chặt đôi môi của mình, mới nuốt một tiếng thét kia về lại được. Đám người bị vây thành một đoàn đã chết hơn phân nửa, còn lại chưa tới trăm người đang liều chết chiến đấu.

“Thiếu chủ.” Một tráng sĩ giật mạnh cánh tay nam tử kia, “đi mau.”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. . . .” Trong chớp mắt, đám thị vệ không khỏi giờ cao giáo mác trong tay hét to, tiếng hò reo, cao thấp nối tiếp nhau.

Nam tử giật mình hoàn hồn, ngược mắt nhìn lại phía trên cổng thành, trong đôi mắt đen ám, đã tràn ngập hận ý.

Cô Dạ Kiết bỏ cung tên trong tay ra, long bào màu vàng sáng bóng chốc bị gió thổi nâng lên, mà trên đài trống kia, lại đầy máu tươi chảy ra từ người cô gái, theo lồng ngực bị đâm xuyên, dính vào áo tù nhân màu trắng trên người.

Màu trắng, màu máu, màu vàng sáng...

Nam tử đau đớn hét lên một tiếng như con thú bị thương, vang vọng cả Lạc Thành, “A...”

“Thiếu chủ,” Tráng sĩ bên cạnh, khuôn mặt đen tối đầy lo lắng, “thiếu chủ người đi mau...”

Nam tử thể nhưng lại mất điếc tai ngơ, chỉ thấy hắn đột nhiên siết chặt trường kiếm trong tay, theo tiếng gào thét phát ra từ tâm can, cả người liền bay lên giữa không trung. Nội lực toàn thân đều tập trung vào thanh kiếm trong tay, thân thể lơ lửng giữa không trung cứng nhắc xoay tròn.

Vút...

Thanh kiếm đó liền từ trong tay phóng ra, hướng Cô Dạ Kiết trên cổng thành mà đến.

Mà vị tôn vương kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, không vội cũng không sợ, mắt nhìn thanh kiếm kia từng bước ép sát mà đến.

Thân thể cao lớn chỉ khẽ nghiêng đầu một cái, thanh kiếm liền xẹt qua vành tai của hắn, hướng ra đằng sau vọt tới, Cô Dạ Kiết cao ngạo đứng trên cổng thành vạn người chen chúc, liếc mắt nhìn cổ tuyết vọng tràn ra trong mắt nam tử kia.

Không đúng! Phong Phi Duyệt cả kinh, thanh kiếm kia, lại hướng về phía mình mà tới.

Trong mắt, chỉ cảm thấy hàn quang lóe lên, sau một khắc, thân kiếm liền phá mở cửa sổ, đâm vào trong người cô, kiếm khí cường đại, khiến cả người cô văng ra phía sau, đập vào cái bàn sau lưng một cái hất nó ra xa, ngay cả khay ngọc chén trà bên trên, toàn bộ đều bay ra ngoài.

“Loảng xoảng loãng xoảng...”

Chương 09: Chữa thương

10. Chương 09: Chữa Thương

Chương 09: Chữa thương

Phong Phi Duyệt không ngờ rằng, ngày đầu tiên mình xuyên không đến thế giới khác, liền chọc tới tai họa bất ngờ như thế này.

Lồng ngực truyền đến một hồi tê dại, cả người cô bị đánh bay ra ngoài đập vào thảm lông mềm mại, nhưng vẫn khiến cô đau đến nhúu chặt đầu mày, da thịt bị thanh kiếm kia cắt qua trải qua va chạm như vậy, đau đến lúc này mới tràn lên không có điểm dừng, đầu Phong Phi Duyệt đầy mồ hôi, nhưng vẫn cắn chặt môi không chịu phát ra một chút âm thanh.

Hai người ngoài cửa tất nhiên là nghe được động tĩnh bên trong, Quân Ân nhúu chặt mày kiểm lạnh mặt xuống, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ.

Cô Dạ Kiết xoay người lại, xuyên qua cửa sổ bị phá vỡ, nhìn về phía căn phòng tối đen như mực, ngay thời khắc hần tránh thoát một kiếm kia, hần liền nhìn thấy một bóng đen sau lưng, hần chỉ cần vươn tay ra, liền có thể đỡ được thanh kiếm, nhưng mà, hần không làm.

Phía dưới, vẫn ồn ào như cũ, trong đám người chém giết, tên tráng sĩ lúc trước kia, vừa đánh lui vòng vây binh sĩ tiến lên, vừa bảo vệ nam tử ngã xuống, “Thiếu chủ, người đi mau.”

Đám người còn lại xung quanh vây thành từng đoàn, vòng nam tử kia vào giữa, “Đúng, thiếu chủ, người đi mau.”

Bốn bên bị vây kín, giữa ánh lửa chớp lóe, lại có vài người bị binh lính bao vây phía trên đâm trúng ngã xuống đất.

“Thiếu chủ,” Tráng sĩ hét lên một tiếng như đất rung núi chuyển, “thuộc hạ chỉ có thể bảo hộ người rời đi.” Một tay ông ta siết chặt cánh tay nam tử, dưới sự bảo vệ của người bên cạnh, tiến đến gần cổng thành.

“Chỉ có người còn sống rời khỏi đây, mới có thể thay chúng tôi báo thù, thay Ngọc cô nương báo thù.”

Ánh mắt nam tử, lại từ tĩnh mịch lúc đầu nhiễm vào mấy phần hy vọng, tầm mắt của hần rơi lên trên đài trống, nơi đó, cô gái nằm im lẳng lẳng, huyết sắc vẫn còn lan tràn, “Ngọc Nhi.”

Một tiếng gọi thầm, lại đau đến tận tâm can.

Trên cổng thành, Cô Dạ Kiết xoay người, nhìn thấy rõ ràng tuyệt vọng trong mắt nam tử, cái hần muốn, cũng chính là như vậy. Liếc mắt đem một tia hy vọng duy nhất của người khác xé rách, đối với hần, lại có hứng thú vạn phần. Mà Quân Ân bên cạnh, lại không yên lòng, trong đôi con ngươi hướng thẳng về phía trước kia, đã sớm dứt bỏ hết thảy, suy nghĩ càng bay đi thật xa.

Phong Phi Duyệt không thể chết được!

Hần dồn sức siết chặt bàn tay chấp ngược sau lưng, ánh mắt từ thơ ơ lãnh đạm trước đó chuyển thành lo lắng.

“Những kẻ còn lại, đành giao cho người vậy.” Cô Dạ Kiết lạnh lùng không thềm hỏi một câu, đôi con ngươi rực sáng như sao đêm nhìn sang Quân Ân, chuyển thân rời đi.

“Dạ, hoàng thượng.” Quân Ân nhìn bóng lưng nam tử, hành lễ.

Thân thể cao lớn bước qua cánh cửa sổ kia, bước chân kiên nghị của Cô Dạ Kiết cũng không ngừng lại, đôi con ngươi hẹp dài dựa vào chút ánh sáng ở trong căn phòng, quét vào trong.

Mà Phong Phi Duyệt lúc này, đã sớm đau đến nỗi hận không thể kêu trời gọi đất, trên cái khung mây bên cạnh, ánh nền lay động, vài điểm yếu ớt, vài điểm kiên cường, giống như cô gái cắn chặt môi, toàn thân toát

mồ hôi lạnh. Nửa người trên tựa lên chiếc ghế bên cạnh, cô khẽ cử động, bả vai liền giống như bị cắt đứt, đau đến khó mà nhúc nhích.

Vào lúc sơ ý, chính là một ánh mắt như vậy. Phong Phi Duyệt chống tay phải đã bị gãy vô lực lên một cái, cả người ngã ngược ra sau. Nâng cặp mắt lên, hạ xuống ngoài cửa sổ.

Một đôi con ngươi thâm sâu. Cô giật mình, còn chưa kịp nhìn kỹ, bóng dáng kia liền đi xa.

Mà Cô Dạ Kiết bên ngoài, lại mang thần sắc nghi hoặc khẽ ngừng bước, hẩn đứng trên cổng thành, nhớ lại dung mạo vừa nhìn thoáng qua liền biến mất vừa rồi. Tuy là ánh nền rất tối, nhưng đáy mắt hẩn vẫn khắc sâu như thường. Gương mặt đó, hẩn làm sao quên được.

Duyệt Nhi...

Không thể nào! Đôi đồng tử tinh nhuệ như loài lang sói khẽ nheo lại, nhất quyết gạt bỏ. Gió lốc đánh tới, kiếm thế khinh người, Cô Dạ Kiết lạnh mắt nhìn đi, sải bước cũng không quay đầu đi về phía tấm điện của mình.

Nhìn thân ảnh của hẩn biến mất nơi khúc quanh, Quân Ân lúc này mới thâm thở ra một hơi, hai mắt tiếp tục nhìn chăm chăm dưới thành.

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi...” Nam tử phía dưới, nhìn bóng lưng Cô Dạ Kiết tức giận hét lên, “Ta nhất định sẽ báo thù, nhất định...”

Khỏe miệng, khẽ cong. Quân Ân rút ra mũi tên bên cạnh, từ từ nhắm ngay phía dưới.

Tráng sĩ lôi kéo cánh tay nam tử, một cước đạp lên bả vai đồng bọn, mượn nội lực mấy người, liền bay lên giữa không trung, “Thiếu chủ, đi...”

Quân Ân vừa vặn ngắm trúng, cung trong tay càng lúc càng kéo căng, mũi tên hướng về phía nam tử kia, ở trong con ngươi đang khẽ híp lại của hẩn, lệch đi vài phần.

Vút, bầu trời lại lần nữa bị tia lãnh liệt này xé mở. Quân Ân tự tin nhướng mày, giao cung tên cho thị vệ.

“A,” Tráng sĩ kia thét lên một tiếng đau đớn, một tay dùng khí lực toàn thân đưa nam tử ra khỏi trường thành, “Mau, không được để hẩn chạy,” Dưới thành, sớm đã có người mở cổng, đoàn người gấp rút đuổi theo, Quân Ân hướng về phía tên nam tử kia thoát thân, xoay người, bỏ lại mấy chữ.

“Một kẻ, cũng không lưu.”

“Dạ, tướng quân”.

Bước chân dồn dập, trường bào lất phất, hai tay đặt trên cửa, dùng lực một cái, liền dùng sức đẩy ra.

Trong phòng, khắp nơi bừa bãi, cái bàn bị đùng ngã ở ngay bên cạnh Phong Phi Duyệt, nghe thấy tiếng động, cô cảnh giác ngược mắt lên, thấy là Quân Ân, liền nhả chặt đầu mày, ý vị nhìn chăm chăm vết thương của mình.

Xoay người đóng cửa lại, hẩn âm thầm nhìn sang vết thương của cô, thấy không có tổn hại gì quá lớn, lúc này mới chậm rãi thông thả tiến lên phía trước, “Không phải ta bảo cô không được đi lại tùy tiện sao?”

“Ừ...”

Cô rên lên, nhưng hẩn vẫn đứng đưng, miễn cưỡng chống đỡ dưới nền đất, thanh kiếm kia, vẫn còn cắm trên người cô.

Phong Phi Duyệt cử động bả vai bên kia, vất vả lắm mới ngồi dậy được, lại thấy Quân Ân sải bước tiến đến, một tay nắm thanh kiếm, kéo mạnh một phát, không cho cô chút năng lực phản ứng.

Thân thể, theo hướng thanh kiếm bị rút ra mà ngã xuống, Quân Ân một tay cầm kiếm, một tay đón lấy thân thể của cô, để cô tựa lên trước ngực mình.

Vết thương bị xé rách đột ngột, Phong Phi Duyệt đau đến thiếu chút nữa quên mất làm thế nào để hít thở, cô hé mở cái miệng nhỏ nhắn, hô hấp dồn dập thở ra một hơi, máu tươi trước ngực, nhanh chóng nhiễm đỏ y phục của hai người.

Kiểm trong tay, bịch một tiếng bị ném xuống dưới đất, Quân Ân một tay ôm eo của cô, cong người một cái liền nhắc cả người cô lên.

“Anh làm gì vậy?” Phong Phi Duyệt vô lực rũ cánh tay xuống, thấy hắn ôm mình, đi từng bước một hướng về phía chiếc giường bên cạnh.

“Chữa thương.” Quân Ân không chút do dự phun ra hai chữ, vài ba bước liền ôm Phong Phi Duyệt lên trên giường.

“Ai cần anh chữa thương chứ,” Cô đưa một tay che chắn trước người, “ra ngoài.”

Quân Ân thế mà lại tự nhiên ngồi xuống, nhìn vẻ mặt phòng bị của cô gái, hắn cười cười châm chọc, “Yên tâm, cô là ‘muội muội’ của ta, ta sẽ không làm gì cô.”

Nhìn hai cánh tay duỗi tới gần, Phong Phi Duyệt không vui nhú chặt lông mày, lui ra sau một bước, “Nếu là ca ca, chẳng lẽ chút quy củ này cũng không hiểu sao?”

“Chớ nói cái quy củ gì đó với ta,” Quân Ân thừa dịp đang nói chuyện, hai tay đột nhiên giữ chặt bả vai của cô, dùng lực một cái, liền kéo cả người cô lại đây.

“A,” Phong Phi Duyệt đau đến nhú mày, “anh làm gì đó!”

“Nếu muốn ngoan ngoãn không chịu khổ, thì tự mình cởi y phục ra.” Quân Ân nhìn phục sức quái dị trên người cô, cũng không biết phải xuống tay thế nào. Môi mỏng nhẹ cong lên, liền chờ Phong Phi Duyệt tự mình đưa ra lựa chọn.

Chương 10: Yếu thế

11. Chương 10: Yếu Thế

Chương 10: Yếu thế

Giữa lòng bàn tay ấn trên lồng ngực bị máu thấm ướt, Phong Phi Duyệt thu tay lại, chỉ thấy giữa ngón tay sền sẹt không thôi.

“Cốc cốc cốc,” Một tiếng gõ cửa vang lên, Quân Ân nghiêng đầu hướng ra bên ngoài nói, “vào đi.”

“Dạ.” Cửa bị đẩy ra, cô vô thức co người rút về phía góc giường, tiến vào, là một nha hoàn.

“Tướng quân, đồ người cần, nô tỳ đem đến đây.” Nha hoàn nói năng nhỏ nhẹ không dám ngẩng đầu lên, nàng ta đặt đồ trong tay lên bàn, sau đó liền lui sang một bên.

Quân Ân đứng dậy, đôi hài màu đen giẫm lên mảnh vỡ dưới đất, vẻ mặt lãnh đạm đến mức gần như lạnh lẽo, “Còn có ai nhìn thấy không?”

“Không, không có,” Nha hoàn đặt hai tay trước người, vội vàng đáp lời, “nô tỳ một đường đi đến đây, cũng rất thận trọng.”

“Được rồi, lui xuống đi,” Quân Ân nghe vậy, liền cầm lấy cái khay trên bàn, lần nữa trở lại trước giường của Phong Phi Duyệt.

Nhìn vết thương chảy máu không ngừng, cô chỉ cảm thấy trước mắt một hồi choáng váng, càng hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, cái mạng nhỏ của mình thật sự không giữ được nữa. Ngẩng đầu lên, Phong Phi Duyệt vừa vận chống lại đôi con ngươi siết chặt của Quân Ân, đáy mắt thâm thúy, khóe miệng mang theo vài phần hứng thú.

Một tay của cô rơi lên cúc áo trên người, tay đã bắt đầu lạnh buốt chết lặng, run rẩy cởi ra mấy cúc áo, lộ ra một bên đầu vai. Huyết sắc đã sớm khô lại, chỉ là khẽ cử động một chút, chất lỏng đỏ hồng tinh tế liền tuôn ra lần nữa.

Quân Ân cầm lên một bình thuốc nhỏ trong cái khay, mở nút đây, nháy mắt trong không khí liền tràn ngập mùi thuốc gay nồng, đưa ngón trở lên phía trên gáy nhẹ, bột thuốc liền vẩy vào trong miệng vết thương của Phong Phi Duyệt.

“Ôi,” Lần này, tất nhiên so với lúc trúng kiếm còn đau đớn hơn nhiều. Cô cắn nát răng ngọc thống khổ nhắm mắt lại, mồ hôi rơi lên lông mi, bởi vì dùng sức đột ngột là nhỏ giọt xuống.

Quân Ân thông thạo xử lý vết thương, băng vải trên tay, đầy màu đỏ tươi, “Đây là cái gì?” Ngón trở của hắn móc lên một sợi dây, “Cởi ra.”

Lực thả ngược trở lại, vừa đứng rơi lên trên miệng vết thương, Phong Phi Duyệt kêu đau một tiếng, quay đầu lại, “Nhẹ một chút, anh muốn tôi chết à.”

“A...” Một câu vừa nói ra khỏi miệng, bàn tay phía trước liền hung ác ấn lên vết thương của cô, huyết sắc, xen lẫn bột thuốc màu trắng chảy vào trong quần áo. Một đường ấm nóng quanh co uốn lượn chảy xuống trước ngực cô.

“Cô không phải Duyệt Nhi,” Quân Ân thình lình ngược mắt lên, trong mắt hiện ra tinh quang, mang theo cơ trí tường tận hết thảy, đối mặt Phong Phi Duyệt.

Khẽ cười một tiếng, cô che giấu vài phần bị động, đưa một tay vòng ra đằng sau, cởi khóa áo ngực, trước ngực buông lỏng, liền rộng mở nghênh đón, “Vây ca ca nói thử xem, muội là ai?”

Quân Ân đem băng vải trong tay từng vòng từng vòng quấn lên trước ngực cô, mắt nhìn thẳng, chỉ là khoe miệng đã sớm cong lên, “Ta bất kể cô là ai, kể từ ngày ta mang cô từ sa mạc về, thì cô đã là nữ nhi Quân gia, ngay mai về nhà, phải có quy củ, ta sẽ cho người dạy cô, cô chỉ cần nhớ, cô tên Duyệt Nhi, Quân Duyệt.”

Quân Duyệt, không trách được, bị gọi là Duyệt Nhi.

Theo nút thắt cuối cùng quấn lên, Quân Ân thu tay lại, cầm lấy băng vải bên cạnh lau sạch sẽ máu tươi trên tay, “Tất nhiên, cô cũng có thể lựa chọn, nhưng mà, cô phải hiểu, dưới chân Lạc Thành, cho dù cô có thể chấp cánh mà chạy, kết quả cuối cùng, cũng chỉ có thể nữ nô trong lao tù, làm trò vui dưới thân đàn ông.”

Tình cảnh hôm nay, Phong Phi Duyệt rõ hơn bất kỳ ai khác, cô mím môi, trong lòng thầm tính toán, ngoài miệng cũng liền đáp ứng tạm thời.

Quân Ân nghe vậy, ý cười trong mắt thêm đậm, chỉ là một thân phận khác của Duyệt Nhi kia, hắn tạm thời giấu trong lòng. Chờ trở lại Quân gia, cô tự nhiên sẽ biết.

Phong Phi Duyệt đem tay áo rơi xuống một bên kéo lên, tay kia thì muốn cài cúc áo lại, thử mấy lần, vẫn là uổng công. Khẽ kéo vạt áo trước, liền bị một bàn tay đỡ lấy. Quân Ân áp người lên trước đem ánh nền chặn lại sau lưng, gương mặt tuần tú cúi xuống, hai mắt khẽ nhắm lại.

Lông mi nồng đậm, mắt phượng khẽ chớp, Phong Phi Duyệt đưa tay chắn trước ngực, chỉ kín nhu mì kiểu diêm. Mà nam tử lại dừng động tác trên tay, xòe bàn tay to lớn, liền kéo tay của cô xuống.

Cô không dám lộn xộn nữa, hơi thở của Quân Ân, đã nóng rực, ngón tay thon dài ở trên nút thắt một đường đi thẳng lên, hướng đến cổ trắng nõn của cô, lắc đầu cười nhẹ, “Thật muốn cô.”

Thình lình bật ra một câu nói, khiến Phong Phi Duyệt ngay lập tức há hốc cái miệng nhỏ nhắn, cô nhú đôi mày thanh tú, liền kéo tay của Quân Ân ra, “Băng bó xong rồi, đi ra đi.”

“Như vậy là được rồi?” Quân Ân nhìn bàn tay bị đẩy ra, ý cười trên mặt dần dần chuyển thành cợt nhả, duỗi tay phải một cái, liền rơi vào sau cổ Phong Phi Duyệt, nắm ngón tay khẽ cong, một phát liền áp cô về phía mình.

“Á...” Miệng vết thương, giống như bị rách ra lại, người đàn ông này bị làm sao vậy, càng lúc càng thô lỗ, “Đừng quên, thời thời khắc khắc tự nhắc nhở thân phận của cô.” Phong Phi Duyệt ương ngạnh chống hai mắt nhìn lại Quân Ân, nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, chỉ là khế hất cảm lên, quật cường ngênh đón.

“Á... trước mặt kẻ khác, cô là muội muội của ta, nhưng mà vào buổi tối...” Tay Quân Ân rơi lên trên cần cổ cô, lướt xuống lưng của Phong Phi Duyệt, siết chặt vuốt ve, “cô chính là nô lệ trên giường của ta.”

‘Pặc’, cô vùng mạnh bả vai một cái, hất tay của Quân Ân ra, nơi nào đó trên thân thể, bị xé rách lần nữa, “Nhưng tôi lại không thấy hứng thú.”

Hai người nhìn nhau chòng chọc, Phong Phi Duyệt lạnh mặt xuống mang theo vài phần cảnh cáo, cô sấn lên phía trước, khỏa lệ nốt ruồi dưới mắt, xinh đẹp mỹ hoặc, “Yếu thể, cũng là một loại cường thể, nhưng nếu anh cứ bức tôi đến ranh giới cuối cùng, tôi cũng sẽ không kiên trì nữa. Nô lệ trên giường, hừ, chữ nô trong đó, Phong Phi Duyệt tôi tự do lười biếng quen rồi, nếu vì mạng sống mà hèn mọn khuất phục dưới thân đàn ông, vậy, ngay cả bản thân tôi cũng sẽ xem thường mình, nam hoan nữ ái, tôi quyết không bài xích, nhưng muốn hai bên tình nguyện, phải theo quy tắc trò chơi.”

Quân Ân nghe vậy, thần sắc không vui nhíu mày, nhìn về ngạo nghễ trên gương mặt cô gái, lần nữa gắng hỏi, “Phong Phi Duyệt?”

Cô cũng không chịu yếu thế, ngang ngạnh tiến lên, “Sai, từ giờ khắc này, chính là Quân Duyệt.”

“Tốt,” Nam tử hào sảng bật cười, thể nhưng sau một khắc thỉnh linh vươn tay ra một phát bắt lấy cái cằm Phong Phi Duyệt, tuần nhan đề xuống, cô chỉ cảm thấy con ngươi lóe lên, đôi môi nóng rực liền đề xuống.

Đầu lưỡi cạy răng của cô ra, một tay Quân Ân đè chặt sau gáy Phong Phi Duyệt, ấm nóng quán quít, khiến cô đột nhiên hoàn hồn, khế mở miệng một cái liền cắn xuống. Đôi mắt nam tử mở lớn thoáng qua tia bồn chồn, lui người lại, thừa dịp cô thở dốc lại dùng sức đề xuống lần nữa.

Lúc này, Phong Phi Duyệt lại cắn chặt răng, dù thể nào cũng không cho hắn tiến vào. Quân Ân cũng không nôn nóng, từng chút từng chút hôn hít cánh môi của cô, kiên nhẫn mà ưu nhã, vẻ mặt như vậy, thậm chí mang theo hương vị tiếc nuối.

“Á...”

Nếu thật sự nghĩ như vậy, thì đã sai lầm mười phần. Đôi con ngươi của Phong Phi Duyệt quét qua nhìn thấy bàn tay của hắn rơi lên trên miệng vết thương của mình, đau đến toát mồ hôi lạnh đầy người.

Mà Quân Ân, lại khế cong cánh môi, thừa dịp cô hé miệng, lại lần nữa chui vào trong. Đầu lưỡi còn lưu lại dư hương, gần như mỗi một tấc đều liếm hôn, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy không thở theo kịp, cô gấp rút vươn hai tay, giữ cổ của hắn, cưỡng ép mình tránh ra, “Đủ rồi chứ!”

“Không đủ,” Trong giọng nói, mang theo vài phần khản đặc, Quân Ân một tay lôi kéo eo lưng của cô, mạnh mẽ đè cô ngã xuống giường, “Ta muốn, nhiều hơn.”

Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt anh tuần kia, khế cau mày, liền âm thầm cười cợt, “Anh một người mạnh khỏe, thích kẻ mang theo vết thương sao?”

Quân Ân chống khuỷu tay hai bên người cô, vươn tay đem sợi tóc mất trật tự của cô gẩy ra sau gáy, “Người ta muốn, không một ai chạy thoát được.”

Không may may để tâm như thế này vô tình tạo thành ý tứ ái muội, Phong Phi Duyệt khế lắc đầu, sức nặng trên người, chầm chậm đè ép lần nữa, cô vươn tay ngăn cản, “Nhưng mà tôi không thích, đau.”

Quân Ân nhìn vẻ mặt vô vị của cô, đưa tay lôi kéo vòng hoa tai trên lỗ tai của cô, “Ta sẽ kiểm chế nhẹ một chút.”

Một câu nói, không biết là thật hay giả. Phong Phi Duyệt chống một tay lên, lại âm thầm đem đau đớn nuốt vào trong bụng, cô ngồi dậy, đưa tay rơi lên trên vai Quân Ân, “Đợi sau khi vết thương của tôi lành, dù sao chỉ ở ngay Quân gia, cũng chạy không thoát.”

Nhìn máu tươi trước ngực cô lại tràn ra, hấn đứng dậy, cầm băng vải bên cạnh băng bó lại lần nữa, “Nhớ kỹ, lời cô nói hôm nay.”

Đôi con ngươi đen bóng tràn ngập thâm ý nhìn chằm chằm miệng vết thương của cô, nếu không phải hấn thấy gương mặt này của cô hữu dụng, hấn đã sớm cưỡng bức cô, nữ nhân, Quân Ẩn hấn trước giờ chưa hề quan tâm đến cảm thụ của họ.

“Sáng sớm ngày mai, chúng ta liền lên đường về nhà,” Quân Ẩn đem đồ đặt lại chỗ cũ, nói với Phong Phi Duyệt trên giường, “ta nghĩ, chắc hấn cô không dám chạy loạn nữa, đúng chứ?”

Chương 11: Ai vui sướng

Chipchip: Chài ơi, mới có mười chap đã có cảnh nóng rầu, chắc chắc!!! Nàng nào yếu tim thì né chương sau nhóa :>>

12. Chương 11: Ai Vui Sướng

Chương 11: Ai vui sướng

Về mặt nhu thuận cúi đầu quay sang một bên, Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng hấn đi ra ngoài, môi đỏ mọng mím chặt.

Đây, chỉ là một kế hoãn binh của bản thân, rốt cuộc có thể có tác dụng hay không, cô cũng chỉ là trong lúc tình thế cấp bách bật thốt ra, kéo dài thêm được lúc nào thì hay lúc ấy đi.

Cửa, khẽ kéo lại. Thân thể căng cứng chống thẳng của Phong Phi Duyệt lúc này mới mềm nhũn vô lực ngã xuống giường, “Đây là thế giới nào vậy, Thanh Âm à.”

Vừa nói ra khỏi miệng, mới biết bản thân giờ đây đã một thân một mình rồi, xoay người một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xịu xuống, “Thanh Âm, không biết cậu đang ở đâu đây?”

Đáng lo lắng nhất, chính là cô ấy, cô sợ cô ấy bị ức hiếp, sợ cô ấy không được yên ổn. Nếu như Thanh Âm thật sự cùng mình xuyên không đến dị giới, Phong Phi Duyệt rất sợ cô ấy không thể kiên trì được nữa.

Bóng đêm yên tĩnh, cảnh chém giết dưới cổng thành đã sớm kết thúc. Đám binh sĩ hát vang hành khúc, thu dọn một mảnh đất vàng hoang thổ kia. Ánh trăng giăng đầy, chữ ‘Quân’ trên cột cờ Lạc Thành thẳng tắp hữu lực chập chờn trong gió đêm, tuyên bố rõ ràng một phương cao quý, vải gấm màu đỏ giống như huyết sắc tà dương, bị gió nâng lên, bày ra tư thái mạnh mẽ!

Phía dưới trên mặt đất đá xanh, đám binh lính xách tới một thùng nước lạnh cực lớn, cọ rửa hết lần này tới lần khác, tàn huyết bị pha loãng, nước chảy mây trôi, còn có, len lõi gội rửa khe hở giữa mặt đất, mùi máu tanh nồng nặc, trường lưu dưới chân Lạc Thành.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài mới an tĩnh lại. Mặt trăng lui bóng, cả biên giới đi vào một mảnh tĩnh mịch, đầu óc Phong Phi Duyệt dần nặng nề, hơn nữa mất máu quá nhiều, mới một lúc liền ngủ mê man.

Không biết từ lúc nào, cánh cửa đóng chặt lại không một tiếng động kéo ra một khe hở, gió lạnh lùa vào, cô gái trên giường rung mình run lên một cái, cuộn tròn thân thể rụt vào trong góc giường.

Một đôi chân, mang theo ánh trăng đằng sau sải bước vào trong, Phong Phi Duyệt không cảm thấy gì, lật người, liền đối diện hướng của nam tử tiếp tục ngủ say.

Bước chân rơi trên thảm lông, nam tử tiến tới trước giường, một bên thân hình cao lớn, lạnh lùng liếc nhìn Phong Phi Duyệt trên giường. Hấn lấy nền sập bên cạnh đưa tới gần, ánh nền yếu ớt lóe lên một cái, ngọn lửa nẩy lên thật cao. Đem dung mạo, nhìn rõ ràng.

Trong giấc mộng, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy trước mắt giống như có ánh sáng, cô khó chịu hừ nhẹ một tiếng, gơ tay lên muốn che đi, lại đau đến nhú máu. Thân thể vô thức cự quậy.

Nhưng mà khối ánh sáng kia, hình như càng lúc càng tiến tới gần, cô khẽ động mí mắt, vừa mới mở ra, nam tử liền dùng một chưởng đập tắt ánh nền. Tiện tay ném một cái, nền sập màu đỏ lớn cỡ cánh tay đứa trẻ sơ sinh liền bị gãy thành mấy đoạn, nằm nghiêng ngã dưới mặt đất.

“Ai?” Phong Phi Duyệt vừa mở mắt ra, liền trông thấy một bóng đen phía trước, cô muốn bật dậy, lại bị nam tử kia vươn tay đè chặt bả vai, không thể động dậy.

Ở trong phòng, rất tối. Cô trợn tròn hai mắt những cái gì cũng đều nhìn không rõ, nam tử khẽ lui người ra, một tay đem màn tơ treo trên khung giường xé rách kéo xuống. Cảm giác màu trắng thanh lãnh lạnh bạc, sau một khắc liền bịt kín hai mắt Phong Phi Duyệt.

“Người là ai?” Cô kinh hoảng, chẳng lẽ là Quân Ấn đã thay đổi chủ ý, đi rồi còn quay lại?

Cánh môi khẽ mở, vừa muốn hét ra tiếng, lại bị nam tử nhìn thấy rõ ý đồ của cô, điểm trúng huyệt câm.

Hai mắt bị che kín, so với ở trong bóng tối càng khiến người ta cảm thấy hoảng loạn hơn, Phong Phi Duyệt đưa tay muốn kéo xuống, lại bị nam tử giữ chặt cánh tay, thỉnh thoảng đẩy cả người cô kéo theo cả chân găm trên giường kia cùng ngã xuống.

Vết thương, hoàn toàn bị xé rách...

Chỉ nghe thấy vài tiếng ‘sột soạt’ truyền đến, cô gấp rút bật dậy, lại bị một cỗ lực đạo càng mạnh hơn đè ép trở về, eo lưng bị khống chế, hai cổ tay đan chéo bị áp lên trên đỉnh đầu, một cánh tay khác ngang trước người cô, nắm lấy cổ áo trên người muốn kéo mở.

Thử mấy cái không được, nam tử dường như tức giận, hai tay mất kiên nhẫn, ‘xoạt’ một tiếng liền xé rách quần áo trên người Phong Phi Duyệt, tùy ý quăng ném sang một bên.

“Ừm ừm...” Hiểu ra ý đồ của hắn, cô gái phía dưới càng thêm dùng sức giãy giụa, mà nam tử kia, hai tay lúc này lại đang tập trung vào phần eo của cô, cởi sợi dây thắt lưng trang trí. Hai tay được tự do một cái, Phong Phi Duyệt liên tục vùng vẫy không ngừng, nhưng mà một cái tát, đập ngay lên mặt của người phía trên.

Toàn bộ động tác, cơ hồ dừng lại trong trong nháy mắt, hai tay của cô chống đỡ hai bên người muốn ngồi dậy, lại bị đè ép gắt gao, càng mang theo một thân nô lệ, đè lên trên vết thương của cô một cái.

Đau, nhưng làm thế nào cũng không kêu ra được, hai tay Phong Phi Duyệt không ngừng quơ múa bị áp sang hai bên, nam tử khẽ nghiêng người, môi mỏng khẽ mở cắn lên cổ của cô một cái, hung hăng dùng sức.

Cô không cam lòng ra sức lắc đầu, gò má hai người kề sát nhau, nhưng mà ngay cả mặt mũi đối phương cô cũng không nhìn thấy rõ. Nơi cổ họng kéo căng, cô dùng sức thở gấp mấy hơi, trong cổ, lại bắt đầu chảy máu. Hai chân, liều mạng giãy đạp, nam tử cũng không cho cô dư thừa khí lực để phản kháng, bàn tay phủ lên eo cô, dùng sức mấy cái, liền xé rách toàn bộ. Cánh tay kéo mở đầu gối của cô, mà tay kia, lại lần nữa ấn lên vết thương của Phong Phi Duyệt, dùng sức nắn bóp.

Năm ngón tay không chút lưu tình nhéo chặt miệng vết thương của cô, nam tử giống như có thù oán với cô vậy, mỗi một lần, đều không keo kiệt khí lực trong lòng bàn tay, ra sức giống như muốn đem cô phá hủy đi.

Cô chưa kịp kêu đau, hạ thân, liền bị một trận đau đớn khác cướp đoạt thần trí. Phong Phi Duyệt choáng váng, theo động tác nam tử lắc động mà bị tung lên ném xuống, tóc ngắn cọ lên mặt gối thêu, toàn bộ thân thể bị kéo lên, lồi xuống, lặp đi lặp lại, giống như vĩnh viễn không ngừng.

Đây, chính là cảm giác vui sướng? Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy đau đến sắp ngất đi, mỗi lần nam tử kia động một cái, liền đem thân thể của cô xé rách ra một tắc, trong không khí, quanh quẩn một loại âm thanh va chạm kịch liệt, giống như tàn mác ra xung quanh, thân thể hoàn toàn không nghe theo sai khiến của chính mình. Nam tử nhìn đôi môi đỏ mọng của cô hé mở, cười lạnh giải khai huyệt câm cho cô.

Lúc ý thức mờ mịt, Phong Phi Duyệt đã không phân biệt rõ, từ chính cổ họng mình bật ra, rốt cuộc là tiếng kêu đau đớn thống khổ, hay là, chỉ âm ý loạn tình mê khêu gợi. Cánh tay bị thương kia, theo âm thanh khung giường lắc lư kịch liệt, mà dùng sức nắm chặt xuống một lần nữa. Trước mắt, ánh sáng hoàn

toàn không có, hô hấp từ từ căng chặt, khắp người cô chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, đầu đập xuống mặt chăn găm sau lưng, liền hôn mê bất tỉnh.

Mà nam tử phía trên, lại không hề quan tâm ngó ngang, nhìn Phong Phi Duyệt đã hôn mê chỉ là tàn nhẫn nhếch miệng, cũng không thêm dừng độ tác.

Trong phòng bữa bộn, vốn chưa dọn dẹp, bây giờ, càng tăng thêm vài phần. Cô một mực lo lắng cho Thanh Âm vẫn chưa có chút tin tức, lại không biết, con đường của mình, cũng chưa chắc dễ đi. Kể từ cái ngày cô đáp ứng Quân Ẩn đó, cô đã sớm sa chân vào vũng bùn, khó mà rút ra. Cũng bởi vậy, bị cuốn vào một cuộc phân tranh quyền lực, cùng với sau này, quốc gia với quốc gia, gia quyến với gia quyến, kháng cự quyết tuyệt giữa quốc gia với gia quyến.

Nam tử rút người ra, trực tiếp cầm lấy quần áo bên cạnh lau chùi sạch sẽ trên người, bóng người thon dài quay lưng về phía cô gái trên giường, vừa định nhấc chân, liền dừng bước, vẻ mặt có chút do dự, xoay người đem chăn găm tùy ý ném lên trên người Phong Phi Duyệt.

Sau đó, liền sải rộng bước chân, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng

Một màn kiều diễm này bị màn đêm mau chóng che giấu, thay vào đó, chính là lãnh tình không thể nói hết, trong một ngày xuyên không đến dị giới, thay đổi tất cả mọi thứ của cô, thay đổi... cả cuộc đời cô.

Chương 12: Hoàng hậu

(Chipchip: À há, dù sao anh cũng thật là máu lạnh quá đây :v :v)

13. Chương 12: Hoàng Hậu

Chương 12: Hoàng hậu

“A...”

‘Rầm’, Trên tay bưng chậu nước rửa mặt, theo tiếng hét kinh hãi lúc đẩy cửa tiếng vào mà đánh rơi xuống đất, hai tay nha hoàn đặt lên trước cửa, toàn bộ nước trong chậu đổ xuống đôi hài thêu thủy sắc.

Sao lại ầm ĩ như vậy?

Phong Phi Duyệt khẽ mở miệng, lại phát hiện miệng đắng lưỡi khô, cô vô thức mở mắt, động đậy khoe miệng, “Ồi.”

Đau, toàn thân trên dưới, không có một chỗ nào không đau. Nơi miệng vết thương, một hồi so với một hồi càng đau thấu tim. Khẽ động đậy hai chân, nhưng mà một chút khí lực cũng không có, đầu gối bị tách ra, bây giờ muốn khép lại cũng không được. Xoay đầu một cái, choáng váng không thôi.

Nha hoàn kia vẫn còn kinh sợ đứng nguyên một chỗ, nhìn quần áo bị xé nát ném đầy đất, cùng với vết máu khắp người Phong Phi Duyệt, một câu cũng không nói ra được.

Cô quay đầu lại, nhìn đồng bữa bãi trên tấm thảm lông, lại nhìn về phía nha hoàn kia, suy yếu mở miệng, “Đóng cửa lại.”

Chuyện tối hôm qua, từng màn từng màn theo sự thanh tỉnh của cô mà tiến lên tập kích, một tay Phong Phi Duyệt nắm chặt khung giường, tựa mình ngồi dậy. Vén chăn găm lên một cái, nhìn thấy vết máu lan tràn đến mắt cá chân, thì càng thêm tin chắc. Minh, cư nhiên bị phá thân? Xong rồi, đến đối phương là ai cũng không thấy rõ.

Nha hoàn đã nghe phân phó khép cửa lại, nơm nớp lo sợ tiến lên, “Nô tỳ, nô tỳ là tướng quân phái đến phục vụ cô nương rửa mặt thay y phục.”

Phong Phi Duyệt nhìn chậu nước bị đánh rơi dưới chân nàng ta, cùng với vế nhếch nhác trên người mình, thờ ơ nhếch môi, “Tướng quân đâu?”

“Tướng quân sáng sớm liền đi ra ngoài, lát nữa mới trở lại.”

“Được, cô đi chuẩn bị nước nóng trước, tôi muốn tắm.” Cô cũng không muốn để người khác nhìn thấy bộ dáng này của mình, thất thân, mất rồi thì thôi, chỉ là tên đàn ông kia quá đáng hận, khiến toàn thân cô đều tổn thương không nói, lại còn ở trên cổ của cô cắn một nhát thật lớn. Bây giờ, làm hại cô nói chuyện cũng cảm thấy đau, không biết là cảm tình con gì nữa.

“Dạ, nô tỳ bây giờ liền đi chuẩn bị.” Nha hoàn cúi người vâng lệnh, nhất mực cung kính lui ra khỏi phòng, Phong Phi Duyệt tự lo dùng khăn gấm bao bọc toàn thân, máu trên vết thương, đã bắt đầu khô lại. Nếu không phải trước đó Quân Ân đã băng bó vết thương cho cô, hơn nữa còn có tác dụng của chút bột thuốc kia, e là cô đã sớm bị giày vò đến chết rồi.

Không bao lâu, nước tắm liền được đưa tới, hai nha hoàn đỡ Phong Phi Duyệt xuống giường, lại bắt đầu tắm rửa.

Nha hoàn lúc trước đem bột thuốc tới, cẩn thận tỉ mỉ xử lý vết thương cho cô, sau khi tắm, quả nhiên người cũng khôi phục mấy phần tinh thần, “Đem mấy thứ y phục này đốt đi.”

Chỉ vào đồng quần áo dính đầy máu dưới đất, Phong Phi Duyệt đang được một nha hoàn hầu hạ thay quần áo, tầm mắt hướng sang một bên, không liếc nhìn lại một lần. Cô vốn dĩ không tin, sau khi xuyên không đến dị giới còn có thể trở về được. Thay vì khổ sở suy tư làm thế nào trở về, còn không bằng, thoải mái toàn thân mà nghĩ nên làm sao để tiếp tục sống yên ổn ở đây.

“Dạ,” Hai nha hoàn bắt đầu thu dọn, trên giường, từ khăn trải giường đến chăn mền đều thay mới toàn bộ, chất bẩn dưới đất, cùng với quần áo cũng bị dọn dẹp sạch sẽ, không bao lâu, trong phòng liền khôi phục ngăn nắp chỉnh tề.

Cô vừa mới ngồi xuống chưa bao lâu, cửa mới khép lại liền bị đẩy ra, Quân Ân một thân quân trang đi vào.

Phong Phi Duyệt đứng dậy, nhìn bóng người nam tử đến gần, khẽ nheo mắt, cô muốn nhìn ra một chút manh mối, hoặc là, một chút nghi hoặc. Mà Quân Ân, lại thần thái tự nhiên cùng cô đối mặt, đáy mắt không gợn chút sóng nước, nhìn không ra chút khác thường nào, “Nhìn cái gì?”

Phong Phi Duyệt mím môi khẽ cười, chỉ là không nói gì.

Một khắc sau, cả người liền bị ôm lấy nhấc bổng lên, cô nhíu đôi mày thanh tú, theo bước chân của Quân Ân là từ từ an định lại, “Đi đâu?”

“Về nhà.” Hắn khẽ cong môi mỏng, không coi ai ra gì mang cô ra ngoài, dưới thành, sớm đã có thị vệ hầu hạ, Quân Ân xuống thêm đá, trực tiếp đặt cô lên lưng hắn huyết bảo mã, sải một bước dài, hắn cũng lên ngựa.

Cửa thành mở rộng, đoàn người liền tầng tầng lớp lớp đi ra ngoài.

“Biết vì sao ta để cô cưỡi ngựa không?” Quân Ân nhìn một bên gò má của cô vì thống khổ mà ửng hồng, sáp nửa người trên lại gần, “Ta muốn để cô thích ứng, nếu chút khổ sở này cũng không chịu nổi...”

“Thì không xứng làm nữ nhi Quân gia đúng không?” Phong Phi Duyệt lạnh lùng đáp lời, hai mắt nhìn thẳng, ánh mắt sắc bén, “Anh yên tâm, chẳng qua là bị đâm một đao, mạng của tôi rất lớn.”

Nữ nhi Quân gia, cô không khỏi bật ra vài phần hiếu kỳ, “Như lời anh nói, nữ nhi Quân gia có phải từ nhỏ đã bị anh huấn luyện như vậy, không biết đau không biết mệt, giống hệt con rối?”

Dưới cằm, bị một bàn tay vươn ra bắt lấy một phát, thỉnh linh vặn ngược ra sau, Phong Phi Duyệt thiếu chút nữa cho rằng cổ của mình đã bị chặt đứt, mở mắt, nộ khí không chút che giấu của Quân Ân ngay lập tức lan tràn ngay trước mắt, “Nhớ kỹ, cô chỉ là một thể thân, không nên biết, ngàn vạn lần đừng tò mò.”

Năm ngón tay, từ từ thu lại, Phong Phi Duyệt ‘pắc’ một cái phủ lên trên cổ tay của hắn, ngón tay mảnh khảnh siết chặt, dùng sức toàn lực kéo nó xuống, “Anh cho rằng tôi thấy hứng thú?” Đưa tay sờ sờ hai má, hàm răng đau nhức, “Nếu không phải làm thể thân này, ai nguyện ý làm nữ nhi của Quân gia các người?”

Liếc mắt, thấy sắc mặt của hắn càng lúc càng kém, cô khẽ chau mày, kéo miệng cười cười, “Vốn dĩ là vậy mà.” Nói xong, liền xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía trước.

Nam tử kéo căng gương mặt tuần tú, đoàn kỵ mã theo quan đạo, một đường thẳng hướng bắc mà đi.

Qua vài canh giờ, Phong Phi Duyệt mới trông thấy một thị trấn ở đằng xa, chưa thấy cảnh tượng, đã nghe thấy tiếng, âm thanh ồn ào náo nhiệt truyền đến, một mảnh thịnh thế phồn hoa, khác một trời một vực với Lạc Thành lúc trước.

Sau lưng, truyền đến một hồi tiếng trống ù ù, đám người lúc đầu đang bàn luận sôi nổi, chụm đầu ghé tai nhất nhất quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn kỵ mã thật dài, vội vàng cúi người quỳ xuống, không ngừng tung hô. Con đường đông nghịt ban đầu, bỗng chốc bị nhường ra một bên, Quân Ấn ghì cương ngựa, liền mang theo Phong Phi Duyệt tiến thẳng lên trước.

Nơi này, là đế đô của Huyền Triều, ngựa xe như nước toàn bộ mức độ phồn hoa không hề thua kém thời hiện đại, nối tiếp nhau san sát. Không qua bao lâu, liền nhìn thấy một tòa phủ đệ* xa hoa xuất hiện trước mắt, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lên, thì ra, đây chính là Quân phủ.

(Phủ đệ: nơi ở của quan lại, quý tộc hoặc địa chủ)

Trước phủ, hai cỗ thạch sư⁸ đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người, uy phong凛冽, răng nanh tùy ý lộ ra ngoài, trên đồng trụ bằng vàng ròng, treo ột hàng đèn lồng lớn màu đỏ, hỷ khánh dị thường.

(Thạch sư: tượng sư tử bằng đá)

“Thiếu gia đã trở về...”

Quân Ấn nhảy khỏi lưng ngựa, hai tay đỡ trên thắt lưng Phong Phi Duyệt, mang cô xuống ngựa. Lý quản gia canh chừng trước phủ đã sớm cúi đầu, trông ngóng bọn họ trở về. Sau khi bảo gia nhân đi thông báo, lúc này Lý quản gia mới bước nhanh tiến lên trước, “Thiếu gia, cuối cùng người cũng trở về rồi.” Đang nói, tầm mắt tự nhiên rơi lên trên mặt Phong Phi Duyệt.

“Tiểu, tiểu thư?” Gương mặt già nua nhuộm đầy phong sương khó tin căng cứng lên, cô mặt không chút biểu tình nghênh đón, chỉ liếc nhìn một cái, liền đưa tầm mắt sang chỗ khác, nhìn bên trong phủ.

“Duyệt Nhi, Duyệt Nhi.” Hai mắt lóe sáng, chỉ thấy một người phụ nữ rất đẹp một thân hoa lệ vội vã nhấc làn váy, chạy sang bên này.

“Đi vào thôi.” Bên cạnh, Quân Ấn lạnh mắt liếc nhìn, dẫn đầu bước lên thềm đá.

Không đợi đến gần, người phụ nữ kia liền tiến lên, lòng đầy vui mừng, “Quân Nhi, thư con gửi có nói Duyệt Nhi cũng đã trở về?”

Quân Ấn đứng chắn trước người Phong Phi Duyệt, thanh âm lạnh lẽo như băng không có chút nhiệt độ, “Nhị nương, đường xá mệt nhọc, Duyệt Nhi mệt mỏi ấy thân thể khó chịu.”

“Quân Nhi...”

Phong Phi Duyệt từ sau lưng hắn thò đầu ra, chỉ thấy trên hành lang bên kia, một người phụ nữ ăn vận trang điểm lộng lẫy sắp sửa đi tới đây, đi phía trước, là một người đàn ông trung niên.

“Mẹ,” Quân Ấn hướng phía người phụ nữ bên cạnh người đàn ông kia, mở miệng khẽ gọi. Hắn tiến lên trước, hành lễ, “cha, hai người đã trở về.”

“Tốt,” Người đàn ông đỡ hắn đứng lên, tầm mắt đám người, cũng đều rơi lên trước người Phong Phi Duyệt, đại phu nhân không kiềm chế được liền muốn tiến lên.

“Thần, tham kiến hoàng hậu nương nương,” Mà người đàn ông phía trên, lại chấp tay cúi đầu, quỳ xuống, hướng về phía đại phu nhân lòng đầy lo lắng bên này mà nói, “mặc dù Duyệt Nhi là nữ nhi của chúng ta, lại là đương kim Huyền Triều chi hậu, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chút nghi lễ này cũng đều đã quên?”

Phu nhân kia đành dừng bước chân, xoay người quỳ gối bên cạnh người đàn ông, toàn bộ gia nhân nữ quyến phía sau thấy thế, tất cả quỳ xuống, chỉ có Quân Ấn, thờ ơ lạnh nhạt.

Phong Phi Duyệt nghĩ đến hàng trăm nghìn phương thức gặp mặt, duy chỉ có, không có nghĩ đến thân phận của mình, hoàng hậu?

Ngày đó, nam tử ở trong Lạc Thành kia, cũng là đương kim Huyền Triều chi đế, vậy mình cùng với hắn?

Cô cũng sờ kinh hãi đứng chết trân một chỗ, cái bao tay da thú màu đen, những nữ nô bị nhốt trong lồng giam, hàn quang sắc lạnh lóe sáng, thanh sắt bị hun nung cháy đỏ, từng tiếng từng tiếng gào thét càng lúc càng thảm thiết...

Toàn thân trên dưới, run rẩy một hồi, Phong Phi Duyệt nhìn đình viện người quỳ đầy đất kia, chỉ cảm thấy trái tim thoáng chốc như bị đẩy vào đáy cốc, mà tên thủ phạm đầu sỏ kia, lại đang hai tay ôm ngực, vẻ mặt trêu tức nhìn xem trò hay.

Mỗi một người đều rũ đầu xuống thật thấp, không nói đến trong lòng cô cùng Quân Ân đều hiểu rõ mọi việc, chỉ vì lúc trước mình ở trong tay hắn chịu bao nhiêu khổ sở, hôm nay cũng phải đòi lại mấy phần, “Nếu, cha cùng mẹ đều tôn Duyệt Nhi một tiếng hoàng hậu, vậy, ca ca cao lại không quỳ!”

Chương 13: Quỳ gối

14. Chương 13: Quỳ Gối

Chương 13: Quỳ gối

Một câu nói, lại mang theo lạnh lẽo thấu xương không thể xem thường, cô không phải quân tử, cô chính là như vậy, có thù tất báo.

Quân Ân vốn đang đứng tựa vào thân cây cột, nghiêm mặt một cái, hắn cố ý thả chậm động tác, đem sống lưng kéo đến thẳng tắp, giọng nói, mang theo hàn ý băng lãnh, “Muội nói gì?”

“Quân Nhi,” Người đàn ông quỳ dưới đất, lại trước Phong Phi Duyệt một bước, lạnh lùng quát lên, “quỳ xuống.”

Nhưng, Quân Ân vẫn bất động, chỉ là một khuôn mặt đầy nộ khí nhìn cô chòng chọc.

Phong Phi Duyệt khẽ nhếch miệng cười, chỉ có điều không lên tiếng, ‘được, anh không quỳ, tôi liền để cho cả nhà anh tiếp tục quỳ’.

“Quân Nhi, quốc gia, chữ quốc trước chữ gia, Duyệt Nhi là quốc mẫu Huyền Triều, con quỳ xuống cho ta!” Người đàn ông vung tay một cái, ống tay áo cực lớn bị phát tung ra hai bên, vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

Phong Phi Duyệt cắn môi, cố nén bật cười, cô chẳng được con đường sau này, nhưng cố chấp vẫn muốn báo thù mỗi hận ngày hôm đó.

Quân Ân nhìn chằm chằm mặt cô, cuối cùng vẫn là khẽ cong một chân, đầu gối đập lên trên mặt đá xanh trơn bóng, “Thần, tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Kéo miệng cười đầy thỏa mãn, ánh mắt Phong Phi Duyệt nhìn quanh viện tử lúc này mới vòng ngược trở lại, chỉ là không hẹn mà gặp, chạm mắt với người phụ nữ lúc này, đây, là Quân gia Nhị phu nhân..

Cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ là bắt chước bộ dáng làm ra vẻ, “Đều đứng lên đi.”

“Tạ hoàng hậu”.

Sau khi mọi người đứng dậy, Đại phu nhân mới thân mật tiến lên trước, vươn tay kéo cô vào trong lồng ngực bà ấy, “Duyệt Nhi, con thật khiến mẹ lo đến chết, những ngày qua con đã đi đâu, hoàng thượng nói

con ở trong cung đột nhiên mất tích, cảm y vệ khắp thành cũng đều xuất động, suýt chút nữa thì lật ngược cả kinh thành lên.”

Đối mặt với loạt câu hỏi liên tiếp, cô tất nhiên một câu cũng không trả lời được, nhìn vẻ mặt lúng túng của cô, Quân Ân cũng không lên tiếng, chỉ lo đứng dậy phần mình.

“Đúng vậy, Duyệt Nhi, con vừa mới mất tích, hoàng thượng hấn...” Người đàn ông lúc trước, cũng chính là tướng quân Huyền Triều mang theo vài phần không vui danh mặt lại, “hoàng thượng hấn ta suýt chút nữa nhỏ tận gốc Quân gia chúng ta.”

“Cha,” Quân Ân phía sau, lúc này mới lên tiếng, hai mắt tràn đầy thâm ý rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “Duyệt Nhi muội ấy, là con tìm thấy trong sa mạc đưa về, lúc đó muội ấy bị thương rất nặng, đại phu nói, chuyện lúc trước muội ấy không còn nhớ rõ nữa.”

“Cái gì?” Quân tướng gia không nhận được cất cao vài phần thanh âm, “Vậy phải làm thế nào cho phải?”

“Duyệt Nhi, nói ẹ, những ngày qua con đã đi đâu?” Hai tay Đại phu nhân nâng mặt cô lên, nhìn mái tóc dài đến cần cổ của cô, trong hốc mắt một hồi trong suốt, “Tóc của con sao lại như vậy, kẻ nào cắt vậy?”

Cực kỳ thân mật như vậy, Phong Phi Duyệt cảm thấy không quen liền lùi ra sau một bước, “Con thật sự không nhớ được.”

Thấy cô xa cách như vậy, Đại phu nhân hoảng loạn đứng sững một chỗ không dám tiến lên, đám nữ nhân gia quyến theo phía sau cũng bàn tán rối rít cả lên.

“Được rồi, đưa Duyệt Nhi về phòng trước,” Quân tướng gia khoát tay một cái, liền giải tám đám người còn lại, chỉ để lại vài người, dẫn Phong Phi Duyệt xuyên qua mấy đạo hành lang, đi tới trước một gian phòng. Lần lượt tiến vào, cô đưa mắt nhìn quanh, đây chắc hẳn là nơi ở của cô gái chưa xuất giá.

Đại phu nhân ý vị lôi kéo tay cô, mà Quân Ân với Quân tướng gia thì mặt mũi đầy nghiêm trọng, thi thoảng nói chuyện với nhau, tầm mắt chưa bao giờ rời khỏi người cô. Phong Phi Duyệt bị kéo ngồi lên chiếc ghế dài, một lúc sau hai người cũng ngồi xuống cạnh cô.

“Phải lập tức an bài cho Duyệt Nhi hồi cung,” Trong đôi con ngươi từng trải qua thăng trầm Quân tướng gia hiện ra một cổ lão luyện, “nếu bị hoàng thượng biết được Duyệt Nhi bây giờ đang ẩn thân ở Quân gia, sợ là khó giải thích được.”

“Cha,” Quân Ân nhỏ giọng bỏ qua lời nói của ông ta, “hài nhi sợ, nếu bây giờ hấp tấp đưa Duyệt Nhi vào cung như vậy, đối với Quân gia chúng ta sẽ càng bất lợi hơn. Bây giờ chuyện gì muội ấy cũng đều không nhớ, lễ nghi quy củ càng thêm một điểm cũng không hiểu, trong hoàng cung, đây còn không phải là đem cái mạng nhỏ của mình dâng không đến tận cửa.”

“Nhưng mà,” Quân tướng gia vẫn là không yên lòng, do dự ý vị nhìn Phong Phi Duyệt chằm chằm.

“Cha, hài nhi cũng đã thử qua, võ công của Duyệt Nhi đã bị phế đi rồi, bây giờ, muội ấy đến cả năng lực tự vệ cũng không có.” Quân Ân khẽ nghiêng mắt, liếc cô một cái.

“Cái gì?” Đại phu nhân bên cạnh hô lên một tiếng kinh hãi, vẻ mặt đau xót, “Lão gia, người như vậy không phải là để Duyệt Nhi đi chịu chết sao, không được, nói gì đi nữa tôi cũng không đồng ý.”

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy bàn tay nắm lấy tay cô siết chặt thêm mấy phần, cô trầm mặc không nói gì, tầm mắt bắt đầu ghi nhớ hết thảy mọi thứ nơi đây. Không trách được, lúc trước ở Lạc Thành rõ ràng đã gặp được hoàng đế, Quân Ân lại giấu cô đi, thì ra hấn sớm đã tính toán tất cả, trước hết để cho cô trở lại Quân gia, đợi đến khi chắc chắn không có sai sót, mới đưa cô vào cung.

“Cha, mẹ, hai người yên tâm,” Quân Ân trấn an đưa tay phủ lên mu bàn tay Đại phu nhân, “cho hài nhi thời gian một tháng, hài nhi đảm bảo, sau một tháng, Duyệt Nhi sẽ thoát thai hoá cốt*.”

(*Thoát thai hoá cốt: thay da đổi thịt)

Quân tướng gia ngẫm nghĩ chốc lát, cuối cùng gật đầu một cái, ngoại trừ cách này, không còn cách nào khác.

“Được, vậy thì bắt đầu từ hôm nay,” Quân Ân không cho người ta chút cơ hội hít thở, “đợi lát nữa, hài nhi sẽ đưa muội ấy đến tướng phủ làm quen qua một lần, học lễ nghi quy củ, chỉ là, võ công phải cần chút thời gian.”

Võ công? Trên mặt Phong Phi Duyệt hiện ra vài phần hiếu kỳ, đúng, cũng bởi vì mình không biết võ công mới bị người khác ăn sạch sành sanh.

“Vậy thì dạy một chút phòng thân đơn giản, dù sao Duyệt Nhi cũng đã là hoàng hậu rồi, chỉ cần không để hoàng thượng phát giác ra là được,” Quân tướng gia tùy ý dặn dò vài câu, liền đứng lên, “đi thôi, để Duyệt Nhi nghỉ ngơi thật tốt.”

“Lão gia, tôi muốn ở lại bên cạnh Duyệt Nhi,” Đại phu nhân lưu luyến nắm chặt tay Phong Phi Duyệt không rời, “mấy tháng này nữ nhi sống chết không rõ, khiến tôi thật lo lắng.”

“Nữ nhân thật là phiền toái, không phải bây giờ đã trở về rồi sao,” Quân tướng gia không kiên nhẫn không hỏi han cô một câu, chấp hai tay sau lưng. Mà Đại phu nhân thấy thế, chỉ đành phải buông tay ra đứng dậy.

Nhìn bóng lưng hai người bước ra ngoài, Phong Phi Duyệt không tự chủ được nhẹ cong khóe miệng, càng là nhân gia quan lại phú quý, nhân tình lạnh ấm lại càng thấy rõ. Bản thân là cô nhi từ nhỏ, hết thấy những thứ này, lại càng quá quen thuộc.

Tầm mắt lóe lên một cái, cả người liền bị kéo sang, Quân Ân một tay giữ đầu cô áp về phía mình, trán kề trán, “Cô lại dám bắt ta quỳ xuống cho cô trước mặt người khác?” Tiếng hít thở mập mờ không ngừng liền phun đốt bên bờ môi Phong Phi Duyệt, đôi con ngươi thâm sâu đen nhánh hiện rõ mấy phần tức giận, cánh tay vòng qua sau vai cô, nắm lấy cằm của cô.

“Muốn diễn kịch, thì phải bỏ ra chút công phu mới được,” Năm ngón tay mảnh khảnh của cô đặt lên bàn tay Quân Ân, “bên ngoài có nhiều người làm như vậy, ngay cả đương kim tướng gia cũng quỳ xuống, nếu như có một ngày sự việc bại lộ, người đầu tiên bị truy cứu, sợ rằng chính là anh người duy nhất biết chuyện này. Một cái quỳ này, cùng một cái mạng, cái nào nặng cái nào nhẹ đây? Ca ca của muội.”

Quân Ân nhìn khuôn mặt giống hệt không khác điểm nào này, bật cười, hô hấp theo môi mỏng của hân mà từng chút từng chút rơi lên trên gò má Phong Phi Duyệt, bàn tay trượt xuống một cái, liền rơi xuống xương quai xanh của cô, “Vết thương ở đây, đỡ nhiều rồi chứ.”

Giọng điệu ung dung mà ái muội, khóe miệng kéo ra độ cong dâng lên hứng thú không xóa đi được, năm ngón tay gõ nhẹ từng cái, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy da thịt bị che phủ dưới lòng bàn tay của hân truyền đến một hồi tê dại. Vươn tay ra, một lần nữa kéo tay của hân ra. Một phát vén áo ngoài của mình lên, chỉ vào chỗ trước ngực bởi vì lắc động mà lưu lại vết máu loang lổ, “Đây chính là cái giá làm nữ nhi Quân gia, anh nói đã được chưa?”

Quân Ân mím chặt môi mỏng, ngón trở thon dài ấn lên trên miệng vết thương của cô một cái, tới lui dùng sức, “Ngày mai, ta sẽ đưa cô đến giáo trường, để cho cô mở mang hiểu biết một chút, cái gì mới là việc nữ nhi Quân gia phải làm.”

Chương 14: Cứu nhục

15. Chương 14: Cứu Nhục

Chương 14: Cứu nhục

Không chút để ý liệu vết thương của cô có bị rách ra hay không, Phong Phi Duyệt nhìn những ngón tay kia, cố nén hạ kích động muốn bẻ gãy chúng, cho đến khi máu đỏ tươi lần nữa thấm ướt băng vải, Quân Ân mới thu tay lại, “Đợi lát nữa, sẽ có ma ma tới đây, dạy cô chút lễ nghi quy củ.”

“Tôi thật sự phải vào cung sao?” Phong Phi Duyệt ngược đầu lên, nhìn nam tử.

“Đương nhiên,” Quân Ân cầm chén trà trên bàn, khẽ nhấp một cái, “tôn quý làm hậu, còn có gì không thỏa mãn sao?”

Hậu cung? Cô giễu cợt một tiếng, mình lại không có chút năng lực chống cự, ít nhất, bây giờ vẫn chưa có.

Ngồi một lúc, Quân Ân liền rời đi, quả nhiên, Phong Phi Duyệt còn chưa thở ra được một hơi, ma ma quản sự liền lần lượt đi vào, từ hành lễ đến cúi người, mỗi một động tác đều thành thạo.

Học suốt cả một ngày, cơm cũng không được ăn một miếng, khó khăn lắm mấy người mới gạt đầu, lúc này Phong Phi Duyệt mới đi ra khỏi phòng.

Gió thu mát mẻ, ngẩng đầu nhìn lên, trời cũng đã tối đen, ánh trăng皎 hoạt, sao đêm điểm xuyết.

“Nhị tiểu thư, không phải nô tỳ không cho, mà là Đại phu nhân đã dặn dò, mấy xấp tơ lụa này là thái hậu khâm ban cho, mỗi một phòng chỉ có thể phân một xấp như vậy, người đây không phải là làm khó nô tỳ sao.” Mới đi được vài bước, liền nghe thấy đằng trước truyền đến một đạo thanh âm lạnh lạnh, Phong Phi Duyệt tiến lên trước, chỉ nhìn thấy một cô gái mặc y phục màu hồng phấn quay mặt về phía mình.

“Ta không cần tơ lụa thêu gấm thái hậu ngự tứ, ta chỉ cần một chút hoa văn đơn giản là được, người xem thử, nếu như còn dư lại, đưa cho ta một ít?” Cô gái nhẹ nhàng mở miệng, ở trước mặt một đóa nha hoàn, thể nhưng lại rủ thấp đầu, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Nhị tiểu thư, người như thế này không phải là đang nói đùa Tiểu Ý sao, trong phủ tướng gia này làm gì có vải vóc còn dư lại chứ, người a, hay là trực tiếp đi hỏi Đại phu nhân đi.” Nha hoàn dứt khoát nghiêng người tựa trước cửa phòng, ngăn cản đường đi của cô gái. Dưới đôi chân mày lá liễu, hai mắt tuy là mỉm cười, lại mang đầy ý châm chọc.

Quân Nghi nghe vậy, cái đầu vốn dĩ rủ xuống bây giờ càng ép tới thấp hơn, hai tay quẩn chặt khăn tay, “Thôi vậy, dù sao y phục của ta còn đủ mặc.”

“Vậy mới đúng,” Nha hoàn cũng nhất quyết không tha, hùng hù hổ hổ, “mặc dù tiểu thư cao quý, nhưng cũng không thể phô trương lãng phí a, làm gì giống chúng nô tỳ, trời sinh đã là mệnh nha hoàn.”

Quân Nghi một câu nói cũng không nói, chỉ là xoay người trở về.

Phong Phi Duyệt vượt cái bụng đói, vô vị nhún vai một cái rồi xoay người sang chỗ khác, dù sao cũng không liên quan đến chuyện của mình. “Tỷ tỷ?” Phía sau, truyền tới âm thanh sợ hãi của cô gái, cô xoay người lại, thấy Quân Nghi đứng yên tại chỗ, chỉ là nhìn mình, không dám tiến lên.

Nha hoàn kia gọi nàng ta là Nhị tiểu thư, vậy quan hệ của nàng ta với Quân Duyệt, Phong Phi Duyệt cũng đoán được mấy phần.

“Tỷ tỷ, muội là Quân Nghi a,” Nàng ta tiến lên vài bước, chỉ là không dám dựa vào quá gần, “phòng của muội ở sát vách phòng tỷ.”

Phong Phi Duyệt hiểu rõ gạt đầu một cái, lại thấy nàng ta một thân y phục đơn bạc, nơi ống tay áo, đã có vài chỗ bị mòn, vật trang sức trên đầu tóc cũng đơn giản mà thô kệch. Dưới đôi chân mày thanh tú, hai mắt trong trẻo, cũng được coi như một mỹ nhân.

“Rất nhiều chuyện, tôi đều quên rồi,” Phong Phi Duyệt lãnh đạm mở miệng, không thích nói chuyện với người khác.

Cô gái thấy cô cũng không có ác ngôn ác khẩu giống như trước kia, tuy là không để ý đến người khác, nhưng cũng có thể nói chuyện được, “Tỷ tỷ, tỷ đi đâu? Muội dẫn tỷ đi.”

“Không cần đâu,” Phong Phi Duyệt một mực từ chối, tự mình xoay người, ngay cả một nha hoàn nho nhỏ cũng có thể tùy ý khi dễ nàng ta, xem ra, là một tiểu thiếp đắc sủng nào đó sinh ra. Mặc dù cô không thích kết giao với người khác, nhưng cũng không muốn vì vậy hại nàng ta lún sâu hơn vào vũng bùn.

Quân Nghi đứng im tại chỗ, trong hốc mắt tràn đầy nước, lại ý vị chịu đựng không dám khóc lên.

Sau lưng, một người phụ nữ vươn tay khoác lên bờ vai nàng, “Nghi Nhi, đừng trách tỷ tỷ.”

Nàng vội vàng lau nước mắt, dùng sức xoay người lại, miễn cưỡng kéo ra vài phần ý cười, “Mẹ, con không có.”

“Nghi Nhi, là mẹ đã để con chịu uất ức,” Nhị phu nhân kéo tay con gái, vỗ nhẹ, “trời sắp lạnh rồi, hôm nào mẹ bảo cha cho con thêm vài bộ y phục.”

“Cảm ơn mẹ...” Quân Nghi rút hai tay lạnh như băng vào trong tay áo, tầm mắt hai người, một đường giằng co trên bóng lưng diễm lệ đằng kia.

Phong Phi Duyệt đi không bao lâu, liền bị ma ma tìm đến gọi trở về, nói là đã chuẩn bị xong bữa tối, nhất quyết bảo cô trở lại phòng. Nghĩ tới mình bụng đói kêu vang, cô chỉ có thể không nói hai lời trở về, may mà, những người kia cũng không đi theo nữa.

Chao đèn lờ mờ có khắc chữ Quân, từng chiếc từng chiếc rủ xuống giữa hành lang, áo khoác màu vàng nhạt bị ánh nến trong phòng chiếu xuyên qua, theo giữa khe hở bốn phía mà nhất nhất lộ ra. Phong Phi Duyệt nhìn hàng đèn lồng đứng thành đoạn dài, chậm chậm dừng bước chân. Làn váy thủy sắc trải dài dưới nền đất phía sau, nửa phần nhu mì, kéo dài trên thềm đá bên cạnh.

“Đừng mà...”

Một hồi thanh âm của nữ nhân, ở nơi ánh trăng chiếu sáng đêm thu này, từ bên trong căn phòng sát vách cô truyền tới, Phong Phi Duyệt liền rút hai tay đang đẩy cửa lại, đi lên phía trước vài bước. Nếu như lời cô gái lúc này nói không sai, thì đây chính là phòng của Quân Nghi.

Cô đứng ngoài cửa, rõ ràng nghe thấy từ bên trong truyền tới tiếng vầy giã giữa, miệng cô gái giống như bị chặn lại vậy, thanh âm đè nén, chỉ là ưm ưm phát ra từng tiến rên tỉ vô lực. Trong lúc mơ hồ, còn có thể nghe thấy tiếng khóc sùt sùi khê khê, cùng với tiếng váy áo bị xé mở chói tai.

Phong Phi Duyệt âm thầm siết chặt nắm tay, nhưng không có đi vào.

“Đừng, buông.... hu hu...”

Tiếng thở dốc của người đàn ông, đã bắt đầu rối loạn, hơi thở mê tình, xuyên qua cửa sổ, khe cửa, nhất nhất truyền ra.

‘Bịch bịch bịch...’

Giống như cái gì đó bị va chạm đâm vào, động tĩnh lớn như vậy, nhưng mà nam tử bên trong một chút cũng không biết bất phóng túng, khắp phòng, đều là cái âm thanh xé rách đó. Gia đình gác đêm ở gần đó đi ngang qua, cũng mất điếc tai ngơ, xách theo đèn lồng liền rào bước vòng qua. Phong Phi Duyệt vốn không muốn quản, nhưng chỉ là không hiểu sao không rời đi được, cô lẳng lặng lui người lại vài bước, xuống thềm đá, đi tới giữa sân.

“Không được, chúng ta không được... hu hu...” Cô gái liều chết chống cự, ‘rầm’ một tiếng, cả thân thể liền bị lôi từ trên giường xuống, bị đè ép dưới thân xoay mặt về phía án kỷ.

Phong Phi Duyệt không suy nghĩ thêm nữa, tầm mắt cô nhanh chóng tìm kiếm trong đình viện một vòng, hai mắt lóe lên, bước nhanh về phía trước nhặt lên một khối đá thạch tử, lớn chừng một nắm tay.

Cầm trong tay ước lượng một chút, cô đi đến chỗ dưới thềm đá, dùng sức hất một cái liền ném văng khối đá ra ngoài. ‘Xoạt’ một tiếng, phá mở cửa sổ màu trắng, vốn dĩ không có đánh lên khung cửa sổ, mà là từ ô vuông xung quanh mặt cửa chui vào bên trong, xuyên qua một cái đập xuống mặt đất lạnh như băng.

Cốp cốp cốp... lăn tròn mấy vòng trên mặt đất.

Phong Phi Duyệt nhấc làn váy vướng víu, vừa bước một chân đạp lên thềm đá, một tiếng quát như sấm rền liền từ bên trong phun ra, “Cút!” Kèm theo đó, là tiếng hét chói tai thê lương của cô gái, “A...” một tiếng, thanh âm tắc nghẽn giữa cổ họng, cũng không phát ra được nữa.

Cô không chút nghĩ ngợi đá mạnh một cước lên cửa chính, lại không ngờ rằng nam tử bên trong lại lớn gan tới mức này, đến cửa cũng không thêm đóng lại. Lão đảo loạn choạng nhào vào trong, Phong Phi Duyệt vừa mới miễn cưỡng đứng vững gót chân. Trong phòng, đèn dầu sáng rõ, mỗi một góc phòng cũng không hề bỏ sót, mà bài biện trong phòng, thể nhưng đơn giản đến mức chỉ có một án kỷ, một chiếc giường. Gần ngay sát vách, lại khác biệt một trời một vực.

“Hu hu...”

Cô hoàn hồn, chỉ thấy cả thân thể Quân Nghi bị đè ép lên trên chiếc án kỷ kia, trên người, không một mảnh vải, hai tay gắt gao che chắn trước người, mái tóc đen nhánh xõa dài trên lưng. Cả khuôn mặt, vừa đứng hướng về phía Phong Phi Duyệt vừa xông vào.

Hèn mọn thừa hoan, nàng nhắm chặt hai mắt, đôi tay che đi tầm mắt của mình, “Đừng, đừng nhìn...”

Phong Phi Duyệt tuyệt đối không ngờ, cảnh tượng mình nhìn thấy lại là như vậy, nhìn về mặt nam tử đầy hung ác thâm hiểm, cô khẽ mở miệng, nhưng mà một chữ cũng không phun ra được.

“Sao, vết thương lành rồi, thay đổi chủ ý hả?” Hai tay Quân Ẩn để bên người, đầu tóc cũng theo đó rơi xuống, trên trán, tầng tầng mồ hôi. Đôi con ngươi thâm sâu như mực dính dấp mê ái, giọng nói mang theo một chút khàn khàn.

Quân Nghi khó chịu bị đặt dưới thân hắn, xuyên qua khe hở, nàng chỉ nhìn thấy Phong Phi Duyệt ngẩn mặt ra.

“Tránh ra,” Cuối cùng cũng biết phản kháng, nàng dưới thân Quân Ẩn giãy giụa lung tung, mong muốn tránh ra, “ca ca, buông ra...”

“Đừng động,” Gầm lên một tiếng, liền khiến nàng ngoan ngoãn dừng động tác, “Cô muốn để người toàn phủ này đều nhìn thấy cái bộ dạng này của cô không?”

Không thềm liếc nhìn Quân Nghi ở dưới thân hắn một cái, hắn lui người ra, nhặt y phục rơi rải đầy đất mặc thẳng vào người, gió lạnh, theo cánh cửa rộng mở mà tùy ý rót vào, cô gái nằm trên án kỷ cuộn chặt thân thể thành một đoàn, rầm rứt khóc không ngừng. Thanh âm, không dám kéo dài, chỉ có thể đè nén thật thấp, Phong Phi Duyệt nhìn thấy cả người nàng ta đều đang lay động, hai tay tìm kiếm lung tung trên án kỷ, chỉ muốn tìm được một món đồ y phục có thể che lấp thân thể của nàng.

Chương 15: Giáo trường

Chipchip: Mọa, quá bức xúc với thằng cha Quân Ẩn này, tới em gái cũng ko tha, đề nghị chị Duyệt mau vào cung gấp, ở với cha biến thái này nguy hiểm quá mức, mặc dù trong cung cũng có biến thái đang chờ, hờ hờ @!@

16. Chương 15: Giáo Trường

Chương 15: Giáo trường

Trước mắt chợt tối sầm, Phong Phi Duyệt quay mặt sang, chỉ thấy Quân Ẩn đã mặc y phục chỉnh tề đứng ngay trước mặt mình. Đầu tóc đen nhánh dài đến eo bị quấn lại đơn giản, mây kiếm ẩn giữa sợi tóc tán ra, y phục màu đen lạnh ngắt khiến cả người hắn hiện ra mấy phần bất kham. Xương quai xanh lộ ra bên ngoài, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy mấy vết cào rõ rệt.

Phong Phi Duyệt thấy hấn ngăn trước mặt mình, liền nhẹ nhàng dịch bước, nhường đường lại, cái cằm khẽ ngẩng cao tỏ rõ kiên nghị, đôi con ngươi lãnh đạm, lại đầy tràn ý tứ châm chọc cùng mỉa mai trào phúng.

Quân Ân thần sắc bình thản cùng cô đối mắt nhau, không vội, cũng không giận, không thèm đem khinh bỉ trong mắt cô để vào trong mắt, khóe môi cong lên một cái, liền lướt qua người cô.

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng nước nở đầy dề nén của Quân Nghi, Phong Phi Duyệt ngơ ngác đứng nguyên một chỗ. Nhất thời, không phân biệt rõ bản thân mình xông vào như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai. Cô tiến lên trước mấy bước, thấy y phục đã bị xé nát đến không còn hình dạng, trên đùi cô gái, còn lưu lại dấu vết sau hoan ái. Phong Phi Duyệt đi tới trước giường cầm một cái chăn, đắp lên thân thể nàng ta.

Trong đầu, đều là tiếng khóc của nàng ta, Phong Phi Duyệt một câu cũng không nói, xoay người đi ra ngoài, vừa bước ra một bước, liền quay người, khép cửa lại. Nhìn thân ảnh đang từ từ thu nhỏ giữa khe cửa, lúc này mới thốt ra một câu, “Có gì phải khóc, bất quá chỉ là một cái thân thể, càng nhu nhược, thì chỉ có thể cam tâm bị người khác khi dễ.”

‘Rầm’, nặng nề, khép cửa lại, một luồng gió theo cánh cửa va chạm mà tấp vào mặt, Phong Phi Duyệt khẽ chớp mắt, để hai tay xuống.

Sải bước về phía gian phòng của mình đi tới, trong phòng đã sớm chuẩn bị thức ăn, cô sớm đã đem toàn bộ lễ nghĩa học được ban ngày quên sạch không còn một mảnh, ăn ngấu ăn nghiến cho hết bữa tối. Sát vách, vẫn còn tiếng khóc mơ hồ, chỉ là rất nhỏ. Động tác Phong Phi Duyệt lạnh lùng gấp thức ăn, hai người vốn dĩ gặp phải cảnh ngộ đồng dạng, mà cô, lại là không tim không phổi, nếu như không ngăn cản được, vậy thì chỉ có thể bình thản tiếp nhận. Không có đủ năng lực phản kháng, vậy chỉ có thể mặc người khác ức hiếp.

Dùng xong bữa rồi, cô liền tự lo lên giường, quần chặt chần gấm, chờ ngày mai đến.

Trời còn chưa sáng, Phong Phi Duyệt chỉ thấy như vừa mới chớp mắt một cái, liền bị tiếng gõ cửa đánh thức.

“Ầm ỉ chết mất...” Cô khẽ lầm bầm, lật người, muốn ngủ tiếp, tầm mắt朦朧 lung chạm đến bài trí trong phòng, liền bật người dậy, vén chăn gấm trên giường lên.

Nơi này không phải thời hiện đại, sẽ không ai ình thời gian.

Cửa bị đẩy ra, hai ma ma đi vào, theo lệ thường hành lễ thỉnh an, sau đó thì hầu hạ cô rửa mặt. Hôm nay, cũng không bắt cô thay trang phục cung đình rườm rà, mà chọn một bộ đồ thủy sắc bình thường, chỗ cổ áo thêu một hàng hỏa sắc đỏ vân, sáng rực, giống hệt như đang thiêu đốt ở trên cổ của mình vậy. Ngang hông, một cái đai lưng màu trắng bạc làm cả thân hình của cô phác họa gần như hoàn mỹ, sau khi thay đổi hài, liền bị dẫn đi ra ngoài.

Quân Ân đã chờ sẵn ở ngoài phủ, thấy cô đi tới, duỗi tay một cái liền kéo cô lên lưng ngựa ngay tức khắc, giục ngựa cất vó, phi về phía giáo trường của Quân gia.

Qua một hồi lâu, từ xa, Phong Phi Duyệt liền nhìn thấy phía trước xuất hiện một dải đất trống khổng lồ, chỉ là dùng vài trượng gạch cao vây bọc bốn phía, xuyên qua tường thành mà đi. Chỉ thấy bên trong tối om chật ních, tùy ý nhìn lại, đều là phụ nữ.

Có luyện cưỡi ngựa, có luyện bắn tên, từng con đường rắc rối phức tạp chồng chéo lên nhau, Quân Ân siết chặt cương ngựa, chỉ thấy phía trước lóe lên một cái bóng đen, hấn vung cánh tay dài, roi trong tay liền quất ra ngoài, “Cút ngay...”

Một cô gái bị đau đưa tay xoa xoa bả vai của mình, con ngựa cũng ngay lúc này dừng lại, Phong Phi Duyệt hạ tầm mắt, ánh mắt cùng người kia không hẹn mà gặp, chỉ thấy nơi đáy mắt nàng ta lướt qua một tia không phục, đang nhìn về phía Quân Ân trên lưng ngựa, liền im lặng lui người ra, nhường đường lại.

Phong Phi Duyệt phóng mắt nhìn đi, trong giáo trường toàn bộ đều là những cô gái như vậy, quần áo rách rưới, nhưng xinh đẹp như hoa, bộ dáng tuyệt sắc. Lúc đầu đang huấn luyện, cũng nghe thấy âm thanh ở bên này, nhất nhất ngừng lại.

Đám nữ nhân được bố trí thành đội, mỗi một đội, đều có một đại hân* phụ trách huấn luyện họ, tay cầm roi sắt màu đen, Phong Phi Duyệt âm thầm tắc lưỡi. Cái này đánh xuống một cái, sợ là đủ khiến người ta nằm trên giường mười ngày nửa tháng.

(*Đại hân: Người đàn ông vạm vỡ, cao lớn)

“Tiếp tục,” Quân Ân trầm giọng hạ lệnh, tự mình xuống ngựa, cũng dẫn Phong Phi Duyệt xuống theo.

“Dạ, tướng quân,” mấy tên đại hân kia tiếp lệnh, vung roi sắt trên tay, ‘vút’ một tiếng mang theo một hồi lạnh lùng, “tập luyện.”

Đám người vốn đang ngơ ngác, sau khi nghe thấy tiếng roi, đều quay đầu lại, vùi đầu vào khăn trương tập luyện. Thân thể cao lớn vượt qua cô gái lúc này kia, Phong Phi Duyệt cùng đi theo sau, xoay đầu một cái, liền cùng nàng ta nhìn thẳng mắt nhau. Đôi con ngươi dường như không chút kinh động, kỳ thực, lại là gió mưa vẫn vũ, cô gái không cam lòng một lần lại một lần xoa vết thương của mình, cặp mắt, gắt gao nhìn chằm chằm hai người.

Phong Phi Duyệt đi theo Quân Ân tới trước một bãi đất trống, phía trước, bày mục tiêu cao cỡ một thân người, ở giữa, đánh dấu màu đỏ.

“Biết thoàng thượng thích gì nhất không?” Quân Ân lấy một mũi tên trên giá gỗ, hỏi Phong Phi Duyệt ở bên cạnh.

Nhìn hần lấp cung kéo tên, sợi dây kia từ từ bị kéo ra, Phong Phi Duyệt nhìn về cái bia phía trước, lắc đầu một cái, “Không biết.”

‘Vút’ một tiếng, mũi tên rời cung lực đạo mười phần hướng phía trước mà vọt tới, Quân Ân nhìn mũi tên cắm ngay giữa hồng tâm, lông vũ ở đuôi cung bị gió thổi ngược trở lại, khẽ gật đầu một cái, “Hoàng thượng thích nhất, chính là song tiễn xuyên tâm.”

Song tiễn xuyên tâm? Phong Phi Duyệt liền nhớ đến cô gái ở trên đài cao ngày đó, bộ dáng của cô gái...

“Muốn đến gần hoàng thượng, đầu tiên là phải hợp ý.” Quân Ân đem mũi tên cầm trong tay giao vào tay Phong Phi Duyệt, cô biết ý, chỉ là kéo mấy cái, cũng kéo không ra.

Quân Ân đằng sau thấy tình cảnh này, hai tay của hắn bao lấy tay mềm của cô, thân thể chống đỡ căng cứng sau lưng cô, một cái liền kéo cây cung ra, “Trong thời gian một tháng, ta sẽ khiến cô trở thành Quân Duyệt!”

Dã tâm của hắn, giữa tranh đoạt của đàn ông, rồi sẽ có một ngày, vào lúc kỵ binh thiết giáp, hắn phải chăng cũng có thể giống hệt như bây giờ, chấp tay dâng cô, thành cấm nô trong lao ngục của người khác.

Phong Phi Duyệt có nén cảm giác đau đớn trên tay bị dây cung cứa vào, tì đầu lên cằm của Quân Ân, đôi mắt tuyệt đẹp khẽ nhú lại, liếc nhìn nam tử bên cạnh một cái, người tối hôm đó, chẳng lẽ thật chính là hắn? Đảo mắt một cái, lại nhìn thấy nơi cần cổ của hắn, mấy vết máu do bị thương đã khô lại, mà bản thân mình vẫn mờ mờ lung lung nhớ rõ, tối hôm đó, cô dùng sức vùng vẫy đã cào cấu mấy đường, chỉ là mơ hồ, không nhớ rõ vào chỗ nào.

“Nhìn cái gì!” Quân Ân nhìn đầu của cô, lực đạo trên tay đột nhiên thu hồi, ‘vút’ một cái, dây cung kéo căng bị bắn ra, Phong Phi Duyệt không kịp chuẩn bị, cây cung liền rơi xuống đất.

“Thời gian một tháng, cô cho rằng chính là cho cô lãng phí như vậy?” Thấy cô khom người, Quân Ân vung chân một cái, đem cung tên đá ra thật xa, “Mạng của cô chỉ có một cái, tưởng rằng tùy tiện cong eo như vậy, là có thể sống thêm một lần?”

Phong Phi Duyệt duy trì tư thế khom lưng, mặc dù lời nói của Quân Ân rất độc địa, cô lại không thể không thừa nhận, mình muốn không phải cơ hội, mà là mạng sống.

Thời gian một tháng, cô khổ sở chịu đựng, còn nhiều hơn những gì phải chịu cả một đời này. Vô công của cô đều là Quân Ân tự mình dạy cho, bao gồm bắn tên, cưỡi ngựa, đọi đá. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ khổ như vậy, mệt mỏi như vậy. Nhưng cuối cùng, không phải chính mình như vậy mà chịu đựng qua rồi sao?

Dây roi trong tay, lúc mới bắt đầu tập luyện, mỗi một cái đều sẽ đánh lên trên người cô, toàn thân đau đớn, ngay cả buổi tối ngủ cũng không thể trở mình, chỉ có thể nghiêng người, đè lên trên cánh tay mình.

Bất kể ban ngày chịu bao nhiêu vết thương, sau khi huấn luyện xong, Quân Ân nhất định sẽ bảo ma ma quần sự đem cao dước tới, vết máu màu đỏ từng đạo từng đạo nhìn thấy mà giật mình, vì để không lưu lại một vết sẹo nào. Mỗi một lần, trong nước cô tắm rửa đều bỏ muối thô vào, sau khi tắm, những vết thương kia đã sớm loang lổ máu, lại lần nữa thoa lên thuốc cao đặc biệt, bảo đảm không có nửa điểm dấu vết bị thương.

Trong mắt, từng đạo lãnh lẽo thấu xương mà đến, mũi kiếm, một ngọn lửa dồn dập lập tức xẹt qua thân kiếm, vút, hướng nam tử phía trước đâm tới. Trong tay của đối phương, chỉ có một thanh vỏ kiếm, giữa cuồng sa vũ động, khói mù ngập trời. ‘Đinh’ một tiếng, vũ khí trong tay hai người chạm nhau, Phong Phi Duyệt thu tay lại, lúc đâm tới lần nữa, chỉ thấy Quân Ân cuộn cánh tay một cái, dùng vỏ đao nghênh đón.

Suốt...

Cả thân đao bị vỏ kiếm bao bọc vào trong, trùng khít không một kẽ hở, Phong Phi Duyệt thần sắc lạnh lẽo, vươn tay đánh về phía cổ tay của hắn, thừa dịp tránh đi, nhanh chóng lui người ra. Bật người lên, mũi kiếm trong tay lại bị Quân Ân vươn ra hai ngón tay kiếm chặt, chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn bật một cái, thanh nhuyễn kiếm kia liền bị bẻ cong, bao vây quanh nửa người trên của Phong Phi Duyệt.

Quân Ân buông tay ra, đem vỏ kiếm trong tay giao lại cho Phong Phi Duyệt, “Cha đã đem tấu chương báo lên hoàng thượng, ngày mai, chính là ngày cô tiến cung.”

Tra kiếm vào lại trong vỏ, trong một tháng này, Phong Phi Duyệt đối với người trong cung đã có hiểu biết đại thể. Lúc đi ra khỏi giáo trường, nàng cũng không thèm quay đầu lại nhảy lên lưng bạch mã, phía trước, ráng chiều như lửa, đem trọn cả Huyền Triều bao phủ bên trong. Càng giống như là ở trên vai nàng, phủ thêm một chiếc khăn choàng hoa lệ.

Chương 15: Tiến cung

(chipchip: Haiz, từ chương sau Duyệt Nhi đã thành hoàng hậu rồi, thành người cổ đại chính cống, hừ hừ...)

17. Chương 16: Tiến Cung

Chương 16: Tiến cung

Trở lại Quân gia, trong phủ mỗi người đều đang vì chuyện ngày mai mà bận rộn sục sôi, Phong Phi Duyệt đã sớm tắm rửa xong, liền đem cánh cửa kia đóng lại, nằm ngửa trên giường.

Hoàng cung, lại là một nơi từng bước gian nan, từng bước thận trọng.

Cửa, bị đẩy từ bên ngoài một cái, thấy bên trong đã bị đóng, chỉ nghe ‘phịch’ một tiếng, chắc hẳn là bị đá văng ra.

Quân Ân trở tay đóng cửa lại, Phong Phi Duyệt ở trên giường bật dậy, nhìn nam tử từng bước từng bước ép sát mà đến, trầm giọng hỏi, “Huynh đến làm gì?”

Hai mắt hắn như kẻ săn thú nhìn chằm chằm nửa thân thể nửa ngời nửa nằm của Phong Phi Duyệt, “Cô là hậu, thân thể của cô đã sớm nên phá,” Quân Ân, đại ca của nàng, lại dựa vào một cây cột thủy mộc lười biếng lên tiếng, “nói đi, để ta, hay là chính cô tự mình động thủ?”

Nàng cũng biết, hắn sẽ không buông tha mình dễ dàng như vậy.

Phong Phi Duyệt đi xuống giường, quan sát tỷ mỉ vẻ mặt Quân Ân, chỉ sợ bỏ sót một chút, liền nhìn không ra thật hay giả, “Thân thể của ta, không phải đã sớm bị huynh phá rồi sao?”

Đáy đầm tĩnh mịch như mực, chợt trầm xuống, thân thể tựa nghiêng theo mắt phượng dần dần nheo lại mà chậm rãi đứng thẳng, Phong Phi Duyệt không hề chớp mắt nhìn hẩn chăm chăm, mà trong lúc hai người đối mặt, theo cánh tay Quân Ân vươn ra rơi lên trên cổ tay của nàng. Năm ngón tay thon dài nắm chặt tay nàng một phát lôi lấy nó lên, tay kia, nắm tay áo của nàng bắt lấy bả vai. Quân Ân đột ngột hất tay ra, dùng tư thế đồng dạng bắt lấy một cánh tay khác.

Mây kiếm, càng lúc càng nhúu chặt, đáy mắt đầy nộ khí, càng thêm căng thẳng cực độ, “Nói, kẻ nào phá?”

“Làm sao ta biết,” Phong Phi Duyệt hất tay hẩn ra, nắm lấy cổ tay bị siết đến đỏ bừng, “Quân Duyệt vốn dĩ đã là người của hoàng đế, vậy bây giờ ta như thế này, không phải là càng như ý nguyện của các người sao?”

Quân Ân nghe vậy, lần nữa vươn tay bắt lấy cổ tay nàng siết chặt, đầu ngón tay đặt lên trên mạch tượng của nàng, quả nhiên, trong cơ thể nàng vẫn còn một cổ tinh khí chưa tản đi. Mà ngày hôm đó hẩn đưa nàng từ sa mạc trở về, cũng đã bắt mạch qua cho nàng, một tháng ngắn ngủi này, nàng lại chỉ sống ở Quân gia, chưa hề rời đi một bước.

“Là ở Lạc Thành?”

Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt tuần tú của hẩn trầm xuống, trong lòng cũng khẽ rơi lộp bộp, bình thần như không có việc gì rút tay về, người đêm đó, không phải là hẩn, “Huynh quản nhiều như vậy làm gì?”

Hai vai, thỉnh linh bị xoay ngược trở lại, Quân Ân đề người xuống, hơi thở lạnh lẽo phun ra nuốt vào trước cánh mũi Phong Phi Duyệt, “Ta đã nói, cô là người của ta.”

“A...” Nàng khẽ kéo môi cười, một thân công phu này của mình đều do hẩn dạy, tất nhiên có phản kháng hơn nữa cũng là dư thừa, “Dựa vào cái gì huynh nói thế nào, thì ta phải ngoan ngoãn thuận theo thế ấy? Ngày mai, chính là ngày ta tiến cung, vào lúc Quân gia chủ đích lừa gạt long ân lần nữa, ta cũng không tin, tối nay huynh còn dám làm gì ta?”

Quân Ân lặng thinh quan sát cô gái trước mắt, nhìn khéo miệng nàng nâng lên ý cười, tuy là vân đạm phong thanh, lại hàm chứa bén nhọn, “Thì ra là, cô đã sớm chuẩn bị xong một nước cờ này.”

Phong Phi Duyệt không dám chắc, những vẫn lạnh mặt đối diện thẳng vào mắt hẩn, thấy nơi lồng ngực Quân Ân phập phồng kịch liệt, còn chưa kịp hô một tiếng ra khỏi miệng, liền bị hẩn đột ngột hất một cái, cả người nằm úp sấp trên giường. Xoay người lại, thấy hẩn tư nhiên bước tới ép sát, Phong Phi Duyệt đưa tay vén làn váy lên, để lộ ra một đoạn bắp chân bên trong, chỉ chỉ vết bầm phía trên bởi vì vừa rồi bị va đập mà tạo ra, “Nếu huynh cố ý, ngày mai nếu như bị hoàng đế nhìn ra dấu vết mà nói...”

Bước chân Quân Ân tiến lên đột ngột khựng lại, nhưng không dừng hẩn, chỉ là chậm đi vài phần.

“Phụ nữ, sao huynh lại thiếu được?” Phong Phi Duyệt chống người dậy, ngồi lên bên giường, “Ca ca thông minh như vậy, há lại không hiểu?”

Quân Ân chậm rãi đến gần, duỗi cánh tay dài ra một cái, chống hai bên người nàng, nhìn thân thể của hẩn càng lúc càng đè xuống thấp, khẽ gập tay, lui ra vài phần.

“Cho dù cô vào cung, ta cũng sẽ không buông tay.” Giống như một lời thề, ánh mắt quắc sáng như sao đêm rực rỡ, khéo miệng không cam lòng kéo lên, lùi người ra đứng dậy.

Trước thân, khí thế bức người kia đã thoái lui, Phong Phi Duyệt âm thầm thở ra một hơi, nhìn hai tay Quân Ân kéo cửa chính ra, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Khép cửa lại, vừa mới lên giường, sát vách liền truyền đến âm thanh sột soạt, nàng một thân y phục nằm ở trên giường, nghe thấy thanh âm khung giường kia tiếng sau cao hơn tiếng trước va chạm vào nhau, hung hăng nhắm chặt hai mắt.

An ổn chìm vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, cửa phòng Phong Phi Duyệt liền bị mở ra, nha hoàn với ma ma nối đuôi nhau mà vào, trên tay mỗi người theo thứ tự bưng theo y phục gấm vóc tơ lụa, đồ trang sức với mũ phượng.

Còn chưa kịp đứng dậy, hai nha hoàn liền tiến lên, hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục. Ngồi trước chiếc gương đồng thật lớn, ma ma sau lưng thuần thực bắt đầu động tác trong tay, trang điểm vài cái, mày ngài khê chau, đôi môi không điểm mà hồng, “Hoàng hậu nương nương thật sự tướng mạo rất đẹp,” ma ma nhìn cô gái trong gương, cười như nở hoa, “không trách được hoàng thượng sủng ái có thừa.”

Thường ngày, nàng chưa bao giờ trang điểm, hôm nay nhìn vào, suýt chút nữa ngay cả mình cũng không nhận ra được. Thấy nha hoàn sau lưng đem một cái mũ phượng đưa vào tay ma ma, Phong Phi Duyệt vội vàng xoay đầu lại, “Cái này để làm gì?”

“Tướng quân dặn dò, tóc dài của nương nương bị kẻ xấu cắt bỏ, đây là cố ý chuẩn bị cho nương nương người.”

Nhìn chiếc mũ phượng đủ khiến nàng gầy cổ kia, Phong Phi Duyệt lắc đầu một cái, “Không cần, cứ để vậy đi.”

“Nhưng mà...” Ma ma một hồi khó xử, không biết phải làm sao.

“Cùng lắm chỉ là một mái tóc mà thôi, đỡ phải nhận lấy tội danh khi quân.” Phong Phi Duyệt thuận tay gẩy gẩy mái tóc của mình, đứng lên, lướt qua đám người, một dịp thích ứng, suýt chút nữa bị làn váy kéo dài bốn phía này làm trật chân té xuống đất.

Bực bội giật giật chân, nàng vươn tay chống lên cạnh viền cửa, vừa mới bước ra ngoài, liền gặp phải Quân Nghi từ phòng cách vách đi ra.

Thấy nàng một thân hoa phục vinh hoa vạn tượng, cô gái không nhịn được lui ra mấy bước, nhường đường lại. Thái độ hèn mọn, sụp mi cúi mắt, Phong Phi Duyệt chỉ là không hỏi một cái, liền kiêu diễm mà qua.

Nhìn bóng lưng của nàng, Quân Nghi dè dặt cẩn thận đi theo, bên ngoài Quân phủ, đã sớm có người của hoàng cung chờ hầu.

Một chiếc loan kiệu dừng trước cổng lớn Quân phủ, chi sắc vàng son lộng lẫy chiếu lộ thân phận cao quý, trên bốn góc, chạm khắc phượng hoàng dục hỏa cát tường, trên màn kiệu, lại là dùng kim tuyến thêu long phượng trình tường.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương...” Ngay lập tức, người đồng loạt quỳ xuống đầy đất, Phong Phi Duyệt hạ tầm mắt, ngay cả ‘ca ca’ kiêu ngạo kia của nàng cũng gấp cong hai đầu gối.

Trước kiệu, một thái giám cúi người xuống, ma ma bên cạnh dắt tay Phong Phi Duyệt, bước lên người của hắn, liền lên loan kiệu, từ trên à nhìn xuống, “Đều đứng lên đi.”

“Tạ hoàng hậu nương nương”.

Phía dưới, Đại phu nhân không kìm lòng được lau nước mắt, Nhị phu nhân bên cạnh cũng hai mắt đỏ hoe, nhìn chăm chăm thân ảnh Phong Phi Duyệt không hề rời mắt. Phía sau, Quân Ẩn cùng Quân tướng gia đều một thân triều phục, lúc thái giám hô một tiếng ‘khởi kiệu’, hai người cũng đã lên mã kiệu.

Phong Phi Duyệt theo ý tứ của nha hoàn chui vào trong loan kiệu, ở bên trong xa hoa làm người ta âm thầm tặc lưỡi, theo tiếng vó ngựa nhẹ nhàng chậm chạp, trái tim cũng càng lúc càng treo lên cao.

Trước mắt, vụt thoáng qua một đôi con người màu hồng phách, mê ly mà lại khiến người ta không thể nắm bắt được, so với bóng đen kia càng thêm thâm sâu. Khuôn mặt tuấn mỹ vô song, mang theo một tia giết chóc, giống như một đôi bàn tay, đang hướng về phía nàng từng bước tiến tới gần!

Chương 17: Họa mỹ nhân

18. Chương 17: Họa Mỹ Nhân

Chương 17: Họa mỹ nhân

Mang theo một phần sợ hãi, Phong Phi Duyệt vén màn kiệu ở bên cạnh lên, nhìn ra xe ngựa bên ngoài.

“Nương nương,” Nha hoàn bên cạnh kinh sợ ngăn lại một tiếng, “chớ để thứ dân bên ngoài làm ô uế mắt người.”

Phong Phi Duyệt xoay đầu, đáp lại nàng ta một ánh mắt rồi lại mắt điếc tai ngơ tiếp tục nhìn quanh bên ngoài.

Kinh thành để đô, dân chúng trên đường nhất nhất tránh ra, theo hai bên đường quỳ rạp xuống dưới đất. Xe ngựa đi không bao lâu, liền đến một con đường lớn, một đường bình ổn, hướng về phía hoàng thành mà đi.

Tiến vào trong cung, cỗ kiệu liền dừng dưới Kim Loan Điện, nha hoàn bên cạnh đỡ lấy Phong Phi Duyệt, xuống kiệu.

Đưa mắt nhìn quanh, trường cấp trăm bậc kéo dài một đường lên đến Kim Loan Điện, nơi cao nhất, mây trắng lơ lửng, hai bên cứ cách vài bậc thì có một tòa thạch sư uy vũ đứng đó. Ở giữa, một tấm thảm lông màu đỏ phân cách với lối đi.

Sau lưng, Quân Ẩn cùng Quân tướng gia đồng thời xuống xe ngựa. Phong Phi Duyệt theo sự chỉ dẫn của ma ma, đi lên thêm đá. Mỗi một bước, thị vệ bên trên liền theo thứ tự quỳ xuống, nơi cao nhất, một đạo chi sắc minh hoàng đột nhiên khiến hai mắt người ta đau nhói, nam tử một thần nhân nhả, ngồi trên ghế loan.

Nhìn Phong Phi Duyệt phục trang lồng lẩy tiến đến, Cô Dạ Kiết một tay chống cằm, hai chân thon dài kéo thẳng, vạt áo sau lưng, có vài phần kéo dài dưới mắt đất.

Thật dài a. Nàng thầm kêu một tiếng, hai chân lúc này đều đi đến tê cứng cả rồi, cảm giác không giống như là của mình nữa. Đằng sau, đám người Quân gia đi theo, Phong Phi Duyệt đi một hồi lâu, mới lên đến được cửa điện.

Nàng vừa nhìn lại, chỉ thấy trên ghế loan một lớp vàng ròng nguyên chất, chạm khắc hai hình kim long cưỡi thảo, trên ghế tựa rộng rãi, còn có hí châu song long. Cô Dạ Kiết nhìn về phía cô gái tiến tới trước mặt mình, ngược mắt một cái, liền từ từ đứng dậy.

Thân ảnh cao lớn, ngay lập tức che kín nửa người Phong Phi Duyệt. Giữa hai người đối mặt nhau, đã không phải là lần đầu tiên. Lần nữa nhìn vào đôi con ngươi màu hổ phách kia, nàng chỉ cảm thấy trái tim trầm xuống, bất an khó hiểu. Cô Dạ Kiết thần sắc an tĩnh nhìn cô gái trước người, ánh mắt bình thản, khóe miệng, khẽ cong lên một cái.

“Duyệt Nhi...” Môi mỏng khẽ mở, hất một tay thu Phong Phi Duyệt vào trong ngực, để đầu nàng chống đỡ trước ngực mình, “Trẫm, rốt cuộc đã đợi được nàng trở lại.”

Phía dưới, đám người Quân gia thần sắc buông lỏng, quả tim treo thật cao kia, cuối cùng cũng hạ xuống.

Lòng ngực Cô Dạ Kiết, rộng rãi hữu lực, nhưng Phong Phi Duyệt lại không cảm giác được dù chỉ một chút ấm áp hay vui sướng, ngược lại, chỉ có lạnh lẽo như băng. Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cọ lên long bào tinh tế thuần lương, nàng nhìn xương quai xanh gợi cảm của nam tử lộ ra ngoài, không hiểu sao lại mất tự nhiên thối lui thân thể, hành lễ, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Dựa theo lễ nghi đã học từ ma ma, không hề sai sót.

Khóe miệng lạnh lùng của Cô Dạ Kiết kéo ra vài phần, hất một tay phủ dọc lên ống tay áo, hai mắt cũng rơi lên trên người Quân Ẩn với Quân tướng gia đứng cách đó không xa, “Duyệt Nhi, trẫm từng nói, hoàng hậu của trẫm không cần hành lễ, nàng quên rồi sao?”

Ngũ diệu tuy là bình thần, nhưng trong mỗi câu nói, đều để lộ ra mấy phần rợn người. Phong Phi Duyệt nghe vậy, đôi mày thanh tú khẽ chau lại, đôi tay mềm mại ở dưới ống tay áo siết chặt, “Hoàng thượng, người là tôn vương, ở trước mặt người, Duyệt Nhi không dám lỗ mãng.”

Một câu rất khéo léo, đem dò xét ban đầu đánh ngược trở lại, đôi con ngươi của Cô Dạ Kiết càng thêm hứng thú quan sát khắp người Phong Phi Duyệt, duỗi tay ra, liền đỡ nàng đứng lên. Nhìn mái tóc ngắn ngắn, vừa định vươn tay, liền bị một giọng phụ nữ làm ngừng động tác.

“Hoàng thượng, hoàng hậu.... Ai là hoàng hậu, ha ha....”

Phong Phi Duyệt theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mặc y phục đỏ thẫm, đầu tóc đen nhánh rồi bù không chịu nổi, cổ áo rộng thùng thình bị chính mình giật xuống một bên đầu vai, lộ ra da thịt trơn bóng bên trong. Hai tay vạch đầu tóc dài lòa xòa trước mắt ra, nàng ra vừa nhỏ giọng lầm bầm, vừa xoay lòng vòng, giống như bị lạc đường.

“Lý mỹ nhân, Lý mỹ nhân...” Phía sau, một nha hoàn thở hổn hển đuổi theo, đang chạy lên vài bước, liền nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Cô Dạ Kiết, vội vàng quỳ xuống, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng,” Còn chưa kịp cúi đầu, vừa đúng lúc cũng nhìn thấy Phong Phi Duyệt bên người hắt, sau khi ngẩn mặt giật mình một cái, càng thêm lấp ba lấp báp, “Nô... nô tỳ tham kiến hoàng hậu... nương nương.”

(Chipchip: ‘Mỹ nhân’ ở đây là một tước vị dùng để sắc phong cho các phi tần trong cung, giống như là ‘phi’, ‘quý phi’ hay ‘hoàng quý phi’ vậy đó!)

“Hoàng hậu, hử? Hoàng hậu ở đâu?” Lý mỹ nhân nghe thấy, một tay hươ hươ loạn xạ trước mắt mình, cả người nhảy lên một cái đến trước mặt nha hoàn, “Hoàng hậu?” Nàng ta từ từ đứng dậy, hai tay nâng lấy gò má, thần sắc hoàn toàn mơ hồ, đi vòng quanh người nha hoàn hết một vòng rồi lại tiếp một vòng.

“Hoàng thượng...” Hộ vệ bên cạnh thấy thế, vội tiến lên xin chỉ thị.

“Đề xuống!” Sắc mặt Cô Dạ Kiết đầy khó chịu nhìn Lý mỹ nhân, thị vệ bên cạnh tiếp lệnh, liền tiến lên kiểm chặt hai vai nàng ta, kéo sang một bên.

Nha hoàn đang quỳ lúc này muốn cầu xin, nhưng nhìn vào đáy mắt Cô Dạ Kiết, liềm ngậm miệng không dám lên tiếng, Phong Phi Duyệt đi theo bên cạnh hắt, theo mặt đất rộng rãi, một đường tiến lên phía trước.

“Đừng đi, hoàng hậu, ha ha ha... Duyệt Nhi nhà ngươi, thật đáng sợ a, khuôn mặt cũng không sao rồi...” Lý mỹ nhân không coi ai ra gì tiếp tục phát điên phát khùng, “Trên tay trên chân đều là máu, tí tách tí tách, một cái chân găm thật to a...” Nàng ta nhún mày, vẻ mặt đầy tiếu虐, “Oa oa oa, oa oa...”

Thanh âm khàn khàn giống như đang bắt chước theo cái gì đó, bước chân ổn định của Phong Phi Duyệt đột nhiên cả kinh khựng lại, bỗng chốc bị giằng kéo ngay tại chỗ. Bên cạnh, Cô Dạ Kiết cũng theo đó dừng bước, liếc mắt, vài phần thô lệ ẩn dưới mày kiếm, “Quấy nhiễu hoàng hậu, người đâu, đem cô ta loạn côn đánh chết.”

Từng câu từng chữ thơ ơ lãnh đạm, Phong Phi Duyệt kéo ống tay áo của hắt một cái, “Hoàng thượng, thần thiếp...”

“Duyệt Nhi, hoàng hậu của trẫm, trẫm quyết không cho phép nàng chịu nửa phần uất ức.” Cô Dạ Kiết ngoái đầu nhìn lại đầy cứng chiều, đôi con ngươi trong trẻo nhìn chằm chằm cô gái bên cạnh, người của Quân gia ở đằng sau thấy vậy, càng thêm vui mừng không thôi.

Chỉ là, trong lòng Phong Phi Duyệt đột nhiên tắc nghẽn, cảm thấy đằng sau cặp mắt kia, cất giấu quá nhiều mưu đồ, mà phần này nếu nói là cứng chiều, càng khiến lòng nàng không nhận được mà run sợ, người nam nhân này, nếu so với Quân Ân còn nguy hiểm hơn nhiều! Một đám người trong cung, sau này mỗi một ngày, bản thân mình đều phải đề phòng, nặng nề lâm sâu vào trong đôi mắt kia, nàng siết chặt tay, đối mặt Cô Dạ Kiết nâng lên ý cười, lại như rơi xuống hầm băng vạn trượng.

“A, đau, đau quá...”

Dưới loạn côn, Lý mỹ nhân bị đè trên mặt đất lạnh như băng, hai tay hai chân bị thị vệ bên trên giẫm dưới lòng bàn chân, gậy côn càng thêm không chút lưu tình đánh lên trên người nàng ta bịch bịch.

“Hoàng hậu hoàng hậu. Ô ô.”

Tiếng kêu hô, theo động tác Lý mỹ nhân không ngừng giãy giụa hai tay mà truyền vào tai Phong Phi Duyệt từng tiếng từng tiếng, lần đầu tiên vào cung, liền gặp phải cảnh tượng như vậy.

Nàng đứng im một chỗ, cũng không đi theo lên trước, Cô Dạ Kiết tự mình đi vài bước, sau lưng, Quân Ân lặng lẽ đi đến bên cạnh Phong Phi Duyệt, âm thầm cảnh cáo nàng một tiếng, cùng gió lạnh thổi lọt vào vành tai, “Quên những gì ta đã từng nói với cô rồi?”

Người khôn giữ mình! Ở trong hậu cung, đầu tiên là phải giữ cho bản thân mình được an ổn.

Cô Dạ Kiết phía trước, lần nữa dừng bước, Phong Phi Duyệt vừa vịn đuối theo, hai mắt còn dừng trên người của Lý mỹ nhân.

Tay mềm, lại bị một nắm tay mạnh mẽ bắt lấy, giữ trong tay Cô Dạ Kiết, từ từ gior tới trước bờ môi của mình, đôi con ngươi màu hổ phách thâm thúy mấy phần, hắt nhất nhất mơn trớn năm ngón tay của Phong Phi Duyệt, mỗi một đốt ngón tay, đều không bỏ sót. Môi mỏng khê mở, mảy kiếm thỏa mãn kéo ra, “Duyệt Nhi, tay sao lại lạnh như vậy?”

Chương 18: Tình quân vương

19. Chương 18: Tình Quân Vương

Chương 18: Tình quân vương

Đằng xa, tiếng kêu hô của Lý mỹ nhân giống như xa cách mấy đời, ngón tay mảnh khảnh của Phong Phi Duyệt khê ý thức rụt lại, lại bị hoàng đế giữ chặt trong lòng bàn tay, khung xương rõ rệt, “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp chỉ là cảm thấy hơi lạnh.”

Bên cạnh, trên tay nha hoàn đi theo đang cầm một chiếc áo choàng đỏ tươi, bước nhanh tiến đến, Cô Dạ Kiết nhận lấy, vung tay một cái, áo choàng theo kim phượng kia ở giữa không trung vẽ ra một đường cong xinh đẹp, rơi lên trên vai Phong Phi Duyệt. Tỷ mỉ buộc lại dây áo choàng giúp nàng, nhìn một cái, chắc hẳn nên nói là nhu tình quân vương.

Một bên, là tiếng kêu hô dần dần yếu ớt, mà một bên khác, lại là nồng tình mật ý, cực kỳ sùng ái, trong cùng một lúc thể hiện hết ra ngoài.

Sau lưng, Quân Ân lại lạnh mặt, nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, mà Quân tướng gia bên cạnh lại hờn hờ ra mặt, gật đầu liên tục.

Mắt phượng hẹp dài, không để lại dấu vết quét ra sau lưng Phong Phi Duyệt, sau khi trông thấy khuôn mặt tươi cười của Quân tướng gia, tầm mắt hắn trở nên mờ mịt bất định vài phần, khê kéo khóe miệng.

Cầm tay của nàng lên, Cô Dạ Kiết tuần nhan băng lãnh, xoay người nhìn về phía Lý mỹ nhân nằm thoi thóp dưới đất, “Hôm nay, trẫm nể mặt hoàng hậu, tạm thời tha cho người một cái mạng.”

Lòng Phong Phi Duyệt trầm xuống, cảnh giác ngược mắt, chống lại tôn vương trước mặt, “Thần thiếp, tạ hoàng thượng.”

Đánh, vì chính mình, tha, cũng lại vì chính mình, một trận đòn này của Lý mỹ nhân, cuối cùng mình khó chối tội.

“Tạ hoàng thượng, tạ hoàng hậu nương nương.” Nha hoàn lúc đầu quỳ gối một bên nghe vậy, bò tới trước người Lý mỹ nhân, nàng ta nhìn vết máu khắp người cô gái, cũng không dám đưa tay chạm vào.

“Lý mỹ nhân, người tỉnh lại, đừng dọa nô tỳ a,” Nha hoàn do dự một chút, vẫn là đưa tay rơi lên trên vai nàng ta, khẽ đẩy, “Lý mỹ nhân...”

Bước chân, theo lực đạo trên tay Cô Dạ Kiết mà tiếp tục, Phong Phi Duyệt để mặc hấn nắm tay mình, ngoan ngoãn theo sát.

“Hoàng hậu, mặt của người... ưm...” Thanh âm, bị gắt gao kiềm chặt trong cổ họng, nàng không cần quay đầu lại, cũng biết nhất định là nha hoàn kia sợ Lý mỹ nhân lần nữa quấy rầy thánh giá, nên không thể không bỏ qua phép tắc, bịt chặt miệng nàng ta.

Chân mang hài thêu màu đỏ, giẫm lên trên thảm lông cùng màu, có một loại cảm giác như bước nông bước sâu. Sau lưng, hai nha hoàn nhấc lần váy của nàng, một đám người, liền theo sau mà đi.

Tay mềm bị nắm chặt, ở trong lòng bàn tay Cô Dạ Kiết bất an cuộn lên. Mà hấn sắc mặt vẫn ôn hòa kéo mở tay của nàng ra, vững vàng nắm chặt trong tay, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy cái cảm kiên nghị của hấn, hào quang vạn trượng nơi đỉnh đầu chiếu xạ làm đầu tóc càng phát ra đen bóng, ám sắc, khiến người khác không nhìn được trầm mê, ngược lại hăm sâu trong đó.

“Duyệt Nhi, nàng đang sợ?” Một câu nói đột nhiên vang lên, theo gương mặt nhìn nghiêng tuần tú của Cô Dạ Kiết mà truyền vào tai Phong Phi Duyệt, tầm mắt hoảng hốt đối diện lướt qua, khóe miệng nàng khẽ mấp máy, nhẹ kéo môi cười. Đôi con ngươi như sương như khói trong trẻo chói mắt, “Dắt tay thần thiếp, là hoàng thượng! Thần thiếp sẽ không sợ.”

Thanh âm khe khẽ, kèm theo đó bàn tay lại đột ngột bị siết chặt thêm vài phần, dùng sức như vậy, hấn không thể đem tay nàng bẻ gãy, chiếc nhẫn trên ngón tay, hoa văn chạm khắc lạnh băng đâm thật sâu vào trong da thịt, đau đến tận tâm can. Phong Phi Duyệt khẽ chau đôi mày thanh tú, chỉ thấy trong mắt Cô Dạ Kiết, lập tức vụt lên một tia nộ khí, cùng với cảm xúc không thể nắm bắt được. Đợi đến lúc cô muốn nhìn kỹ càng, đã sớm bị ẩn giấu trong đôi mắt sắc sảo kia, biến mất hầu như không còn.

Hấn chỉ cười cười không nói, mang theo Phong Phi Duyệt một đường hướng về phía trước, nam tử tâm tình bất định này, toàn thân lâm liệt, càng khiến người khác không thể không đề phòng.

Đi đến trước một cung điện bỏ trống, Cô Dạ Kiết kéo nàng đến bên phượng liễn*, phân phó bọn nha hoàn thái giám bên cạnh, “Đưa hoàng hậu nương nương về Phượng Liễn Cung.”

“Dạ, hoàng thượng.”

“Duyệt Nhi, trầm xử lý xong triều sự sẽ quay lại.” Cô Dạ Kiết cầm lấy một tay nàng giao vào trong tay nha hoàn, lên trên một chiếc ngự liễn* khác.

(Phượng liễn, ngự liễn: kiệu theo kiểu ghế ngồi dành cho vua chúa, phi tần)

Hai cỗ mình hoàng chi sắc đồng thời khởi giá, lại hướng về hai phía ngược nhau mà đi, thân thể đưa lưng về nhau, tâm tư khác nhau, một cuộc phân tranh bị che giấu, lần nữa kéo màn lên.

Đám người Quân gia, đi theo sau lưng Cô Dạ Kiết đến Kim Loan Điện, nha hoàn với ma ma còn lại thì đi theo Phong Phi Duyệt, trở lại Phượng Liễn Cung.

Thâm cung nội uyển, ngồi ở trên phượng liễn cao cao, lại không thể ngắm nhìn dù chỉ một mảnh bầu trời trước mắt. Một bức viện tường, chặn đứt chính là ánh mặt trời ngát quầng.

Phong Phi Duyệt không biết đường, chỉ đành phải nhắm mắt dưỡng thần, qua hồi lâu, phượng liễn mới dừng lại, bên tai lúc vốn dĩ đang thanh tĩnh, truyền đến tiếng bọn nha hoàn nghị luận.

“Nương nương...” Một hồi thanh âm thật trọng nề đặt truyền đến, nàng mở mắt ra, ma ma bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ.

“Đây, chính là Phượng Liễn Cung?” Phong Phi Duyệt nhíu mày, thân thể đứng thẳng tắp, nhìn về phía trước.

“Đây...” Ma ma vẽ mặt bối rối, có vẻ khó mở miệng, giống như có điều gì giấu giếm.

Nàng cũng không truy hỏi, mà vén làn váy lên, hướng phía cửa điện mở rộng đi tới.

“Hoàng hậu nương nương, người không thể qua đó!” Ma ma vội vàng muốn ngăn cản, nhưng gặp phải cái liếc nhìn trong ánh mắt Phong Phi Duyệt, liền ngậm miệng.

Lá khô, cành cây gãy đầy đất, trong nội điện chắc hẳn là trên cả xa hoa, chỉ có điều một thời gian dài không có ai tới quét dọn, cố nhiên, bị một lớp bụi bặm thật dày che phủ, khó có thể đem vẻ tôn quý ngày trước của nó kết hợp với nhau. Phong Phi Duyệt bước vào nội uyển, đám người sau lưng vội vàng đuổi theo, run rẩy cầm cập, toàn bộ vây vào một chỗ.

“Đây không phải là chính điện của Đức Huệ phi sao? Sao lại đi đến đây?” Một nha hoàn nhỏ giọng lầm bầm, đám người bên cạnh càng thêm nghi hoặc, ríu rít lắng đầu.

Phong Phi Duyệt dừng bước, xoay người nhìn ra đằng sau, chỉ thấy một chiếc phượng liễn trống không dừng ngoài cửa điện, những người khiêng kiệu lúc này, đã sớm không thấy bóng dáng.

“Đây không phải là Phượng Liễm Cung?”

“Bẩm nương nương, đây là Mãn Nguyệt Cung của Đức Huệ phi.” Ma ma cũng hoàn toàn là vẻ mặt không hiểu, nàng trừng mắt nhìn quanh bốn phía, chủ tớ mấy người lại bị ném ở nơi này, bên trong một cung điện bỏ không quỷ dị.

Phong Phi Duyệt nhìn về phía nội điện khép chặt, không để ý ngăn trở của nha hoàn, tiến lên vài bước. Trên thềm đá phủ kín cành lá khô vàng, đạp lên một cước, liền phát ra âm thanh lắc rắc thanh thúy. Ngược mắt, ba chữ ‘Mãn Nguyệt Cung’ to đùng, viết ngay trên đỉnh đầu của mình, cứng cáp hữu lực. Khiến người ta như bị một lực vô hình đè ép.

Đứng trước chiếc cửa điện kia, màu sơn sắc đỏ hồng, đã sớm bong tróc từng mảng từng mảng, loang lổ lấm chấm, một ít bị thổi xuống mặt đá xanh màu sắc cổ xưa. Nếu, có người dẫn mình đến nơi này, thì nàng nhất định phải vào xem đến cùng.

Tay phải đặt trên cửa điện, Phong Phi Duyệt dùng sức đẩy một cái, cửa kia vẫn là không nhúc nhích, chỉ là ở phía dưới kéo ra một cái khe hở nhỏ. Bên trong, giống như là có đồ vật gì đó đang chặn cửa điện lại, mới vừa mở ra một khe hở, nháy mắt liền bắn ngược trở lại.

“Nương nương, nên trở về thôi, ngộ nhờ hoàng thượng không tìm được người...”

‘Két’ hai cánh cửa điện kia bị nàng mạnh mẽ đẩy vào trong một cái, tiếng giằng co chói tai không chịu nổi, theo hai tay Phong Phi Duyệt dùng sức mà truyền đến, đôi con ngươi sáng sủa chợt lóe lên, một đoàn bóng người hướng phía trước mặt nàng lập tức đập tới.

“A...”

Đám người phía sau cùng hét lên, Phong Phi Duyệt không thể nhìn thấy rõ hay lập tức, chỉ là theo bản năng lui lại vài bước, ma ma bên cạnh thấy thế, vội vàng đỡ lấy tay nàng, chỉ là, mười ngón tay ý vị không ngừng run rẩy.

Cổ tự trấn định, trong không khí vắng lặng, tĩnh mịch nặng nề, vang vọng ngay bên tai đám người, chỉ có âm thanh ‘cót két’ kia. Phóng mắt nhìn đi, một người phụ nữ bị treo ngược lên trên xà nhà, eo lưng bị thắt một cái nút chết, một bộ cung trang màu trắng càng làm nổi bật không khí âm lãnh. Thân thể cường ép uốn lượn vô lực giống như bị gãy, theo cửa điện mở ra, thân thể kia bị sợi dây buộc chặt lấy, giống như là tạo nên một cái xích đu, lao ra đại điện, lại... bị kéo trở về.

“A...”

“Đức Huệ phi!”

Chương 19: Thái hậu hai cung

20. Chương 19: Thái Hậu Hai Cung

Chương 19: Thái hậu hai cung

Một nha hoàn nhát gan hoảng sợ hét lên chói tai, hai tay gắt gao giữ chặt cầm dưới, mà một tiếng kinh hãi kia sớm đã ở giữa nội điện, vang vọng truyền ra ngoài.

Phong Phi Duyệt nhìn thân ảnh không ngừng lắc lư, âm thầm trấn định, nghiêng đầu nhìn sang ma ma bên cạnh, “Đây, là Đức Huệ phi?”

“Bẩm nương nương, đúng vậy!” Ma ma đã khôi phục vài phần trấn tĩnh, dù sao sống trong cung đã lâu, đây cũng không phải chuyện gì hy hữu.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Trong lúc nói chuyện, một âm thanh phụ nữ từ bên ngoài truyền tới, Phong Phi Duyệt nhìn ra đằng sau, chỉ thấy một cô gái mặc hoa phục màu hồng nhạt, vội vã tiến đến bên này.

Một tay đỡ bụng của mình, hai mắt ý vị nhìn chăm chăm thân ảnh bị treo trên cao, vẻ mặt đầy bi thương.

“Tham kiến Minh hoàng quý phi!” Đám người xung quanh cùng hành lễ, còn cô gái kia nhắc chân tiến vào một bước, cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái. Tầm mắt Phong Phi Duyệt tự nhiên rơi lên trên cái bụng nhô lên của nàng ta, vẻ mặt bình thản, không nhìn ra chút tâm tình.

“Tỷ tỷ...” Minh hoàng quý phi vươn hai tay ôm lấy hai chân Đức Huệ phi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên giống như đối mặt với người phụ nữ phía trên, nước mắt đầy mặt, làm trang dung tinh tế cũng lem nhem hết cả, “Tại sao không đợi muội, chúng ta chắc chắn sẽ có ngày ngẩng đầu lên mà!”

Nàng ta gào khóc hết lần này đến lần khác, thanh âm bén nhọn khiến Phong Phi Duyệt không chịu được nhíu chân mày, nắm lấy cổ tay ma ma, lạnh lùng mở miệng, “Hồi cung.”

“Dạ, hoàng hậu nương nương.” Đám người sau lưng, cũng đều mong muốn nhắc chân rời đi.

“Đứng lại!” Theo âm cuối lạc định, Minh hoàng quý phi hô lên một tiếng này, giống như là rống lên, cuồng loạn, “Một kẻ cũng không được đi.”

Từ từ buông người phụ nữ nắm trong tay ra, nàng ta nắm chặt hai tay, cắn răng đi từng bước xuống thềm đá, tới sau lưng Phong Phi Duyệt, “Bức chết người ta rồi, cứ như vậy mà đi?”

Sống lưng mảnh khảnh thẳng tắp, đuôi lông mày lạnh thấu xương, con ngươi đen nhánh dần dần chìm xuống, Phong Phi Duyệt xoay người, khẽ hất cằm, “Người nói gì?”

“Hoàng hậu nương nương, dám làm thì phải dám nhận, ban đầu nếu không phải người đem tỷ tỷ nhốt vào lãnh cung, tỷ ấy cũng quyết không chết oan như ngày hôm nay.” Cánh tay, lại lần nữa đỡ lấy cái bụng, trong mắt kinh hiện hung hiểm khiến Phong Phi Duyệt khẽ nheo mắt, quan sát vị hoàng quý phi trước mặt này.

“Minh hoàng quý phi, lúc trước Đức Huệ phi bị đưa vào lãnh cung, đây là hoàng thượng hạ chỉ.” Ma ma bên cạnh đứng lúc ra mặt, lời nói, ít nhiều khiến Phong Phi Duyệt biết được đại khái.

“Hoàng thượng,” Nàng ta vươn một ngón tay, chỉ ngược lại người phụ nữ phía sau, “nhưng mà tỷ tỷ, tỷ ấy có lỗi gì!”

“Ồn ào gì vậy!”

Một đạo thanh âm uy nghiêm, nhưng lại phát ra từ miệng của hai người, Phong Phi Duyệt xoay người nhìn lại, thấy một đám nha hoàn xinh đẹp vây quanh hai người phụ nữ, chậm chậm tiến đến.

Trong lòng cả kinh, phi tử không dắc sủng chết bên trong lãnh cung này, lại có thể khiến thái hậu hai cung đích thân tới đây!

“Nhi thần tham kiến thái hậu!” Phong Phi Duyệt cong gối thi lễ, đám người sau lưng cũng nhất nhất quỳ theo, “Tham kiến thái hậu...”

“Cô mẫu,” Minh hoàng quý phi sải bước tiến lên thỉnh an bên cạnh hai người, “Minh nhi tham kiến cô mẫu.”

Đông thái hậu nắm cổ tay nàng ta, đỡ nàng ta đứng lên, “Con bây giờ đang mang tôn tử hoàng thất, không phải hoàng thượng cho phép con không cần hành lễ sao?”

“Hoàng hậu, con cũng đứng dậy đi.” Tây thái hậu trầm mặc không nói gì, cuối cùng vẫn là mở miệng.

“Nhi thần tạ ơn mẫu hậu.” Phong Phi Duyệt nhẹ nhàng đứng dậy, chuyện thái hậu hai cung, Quân Ân đã sớm nói qua với nàng. Hai vị thái hậu này, lúc trước là hai tỷ muội Mộ Dung gia, sau khi bị tiên hoàng nạp vào cung, đến khi tiên hoàng băng hà, hai người liền cùng nhau vào Đông Cung, nắm trọn quyền hành trong tay.

“Hoàng hậu, lần này con đi, thế nhưng lại để hoàng đế dễ tìm được a.” Đông thái hậu vẻ mặt tươi cười, hai mắt xẹt qua thi thể Đức Huệ phi, ẩn nhẫn tức giận.

Phong Phi Duyệt cùng bà ta ánh mắt tương đối, lại thấy thái hậu hai cung này, trừ phượng bào trên người ra, ngay cả bộ dáng với đầu tóc trang sức đều giống nhau. Khẽ nén xuống chút kinh ngạc, nàng nhàn nhạt mở miệng, “Nhi thần đã khiến mẫu hậu, hoàng thượng lo lắng.”

“Đức Huệ, sao lại nghĩ không thông như vậy,” Tây thái hậu chau mày, nhìn thi thể bị treo trên cao, lắc đầu mà thở dài, “cuộc sống trong cung này, làm sao có thể thuận thuận lợi lợi chứ.”

“Cô mẫu, đều do hoàng hậu, nếu không phải là...” Hai mắt Minh hoàng quý phi có chút sưng, một tay chỉ thẳng vào Phong Phi Duyệt.

“Minh Nhi!” Tây thái hậu quát lớn một tiếng, nghi dung đoan trang, chỉ là khóe miệng khẽ run rẩy, “Hoàng thượng cho phép con có thể miễn hành lễ quỳ lạy, vốn không có nghĩa, đến lễ tiết con cũng có thể quên!”

Trong lời nói, uy nghiêm không thể xem thường, Minh hoàng quý phi hoàn toàn mất đi khí thế ngang ngược lúc nãy, khúm núm dè dặt lui tới bên cạnh Đông thái hậu.

Phong Phi Duyệt rũ tầm mắt, chỉ thấy ánh mắt Minh hoàng quý phi nhìn mình chòng chọc, hận ý lan tràn, nơi đầu ngón tay, dùng sức đến trắng bệch. Răng ngọc cắn chặt, hận không thể hướng về phía mình mà cắn nát.

Trước người, lướt qua một đạo thân ảnh, ánh mắt Tây thái hậu như có trầm thống, quay về phía cửa điện Đức Huệ phi đi tới.

“Người đâu!”

“Có nô tài.” Bên cạnh, hai thái giám tiến lên đáp lời.

“Thả Đức Huệ phi xuống.” Tây thái hậu nhìn eo lưng của nàng ta bị buộc chặt, cùng với tứ chi rũ xuống, “Nữ nhi Mộ Dung gia, chết cũng phải chết có tôn nghiêm!”

Trần đầy ngạo khí, ngữ điệu lãnh đạm lạnh như băng, Đông thái hậu theo sát một bên thì lại không kiềm chế được, hốc mắt ướt át.

Hai tên thái giám tiến lên trước, một tên rút dao găm bên hông, cứa lên trên sợi dây một cái, thi thể Đức Huệ phi liền rơi xuống.

Phong Phi Duyệt nhìn tên thái giám kia đón lấy thân thể nàng ta, nửa người trên mềm nhũn ngã lên trên vai hắn, cần cổ, hiện lên một vết dây siết ứ đọng máu. Nàng tưởng rằng chính mình đã quá hoảng sợ, lại thấy Tây thái hậu nhẹ nhàng tiến lên, ngăn trở tầm mắt nàng, nhận lấy một cái áo choàng từ trong tay nha hoàn, phủ lên thân thể Đức Huệ phi, “Mang nó xuống đi.”

“Dạ.” Hai người tiếp lệnh, lập tức khiêng thân thể nàng ta lên, đi ra ngoài điện.

Nhìn thân ảnh dưới áo choàng, Phong Phi Duyệt mặt không đổi sắc tránh người ra, vết máu ứ đọng trên cổ Đức Huệ phi, chắc hẳn là bị kẻ khác siết chặt cổ mà lưu lại. Đây, là kẻ nào treo nàng ta lên trên xà nhà, lại là kẻ nào, dẫn mình đến tòa lãnh cung đã sớm bỏ hoàng này?

Bước đầu tiên tiến vào hoàng thành, nội tâm Phong Phi Duyệt lại cứ liên tục như vậy, tâm tình bất an, từng giờ từng khắc càng thêm lẫn lộn trong lòng, tùy tiện lan tràn.

“Nô tài tâm kiến thái hậu hai cung, hoàng hậu nương nương, Minh hoàng quý phi.” Cửa điện, một thái giám quần sự vội vội vàng vàng tiến vào, quỳ trên mặt đất hành lễ.

“Lý công công, đứng dậy đi.” Tây thái hậu xoay người, vả mặt bình thân, bước xuống thềm đá, “Là hoàng thượng có gì phân phó sao?”

“Bẩm Tây thái hậu, hoàng thượng bảo nô tài đến Phụng Liễn Cung truyền hoàng hậu nương nương, nhưng nô tài tìm khắp nơi không thấy, đang định quay lại bẩm báo, vừa vặn đi ngang qua Mãn Nguyệt Cung nhìn thấy thân ảnh nương nương.”

“Hoàng thượng lo lắng không yên như vậy, nhưng mà có chuyện gì quan trọng?” Minh hoàng quý phi bên cạnh tranh lời, ngạo khí đầy mặt không che giấu đi được.

Phong Phi Duyệt không để lại dấu vết liếc mắt một cái, dung mạo tươi tắn, người này, không sợ gây phiền.

“Bẩm Minh hoàng quý phi, hoàng thượng vì để chúc mừng nương nương bình an trở về, trong Vĩnh Lạc Điện đã sắp đặt tiệc rượu, bây giờ, chỉ còn thiếu nương nương.” Lý công công cũng không suy nghĩ, dâng hoàng đáp lời, lại khiến Minh hoàng quý phi bên cạnh lạnh mặt xuống ngay tại chỗ.

“Được rồi, thời giờ không còn sớm nữa, hoàng hậu con sang đó đi.” Tây thái hậu khoát tay, Phong Phi Duyệt càng thêm mừng rỡ nhẹ nhõm, nhẹ nhàng thi lễ, sau đó liền theo Lý công công ra khỏi Mãn Nguyệt Cung.

Nàng không quay đầu lại, nhưng, trên lưng từng ánh mắt từng cái nhìn thiêu người, lại khiến nàng không thể xem thường.

Đi ra ngoài điện, đám người lúc đầu khiêng phụng liễn, lại đang canh giữ ở bên cạnh, thần sắc tự nhiên, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Ma ma lúc này không nhận được, muốn đặt câu hỏi, thân thể tiến lên trước lại bị Phong Phi Duyệt ngăn lại, lắc đầu một cái liền tự mình lên phụng liễn.

Người dẫn mình đến lãnh cung, rốt cuộc là có mục đích gì? Phụng liễn này lại là Cô Dạ Kiết chuẩn bị cho nàng, hết thấy một màn này...

Phong Phi Duyệt tựa vào nội bích sơn son thiếp vàng trên phụng liễn, không nói lời nào, cho đến khi truyền đến thanh âm của Lý công công, mới được ma ma dìu đỡ, đi vào Vĩnh Lạc Điện.

Trong điện, tuy là giữa ban ngày, nhưng vẫn thấp đèn rực rỡ. Nhẹ mở bước chân, khoan thai tiến lên, Cô Dạ Kiết ngồi ở hướng nam, một thân nghiêm nghị, khí phách mười phần. Khóe miệng tà ác khẽ cong, Phong Phi Duyệt càng hướng mắt nhìn thẳng, thấy hắc đứng dậy, bước xuống thềm đá đi về phía mình.

Nắm lấy bàn tay mảnh khảnh mềm mại của nàng, một đường dẫn tới thủ tọa, hai người cùng nhau ngồi xuống, đám ma ma ở bên ngoài, lúc này mới bắt đầu chuẩn bị truyền lệnh.

Từng đám nha hoàn vận y phục màu trắng nối đuôi nhau tiến vào, xếp thành hai hàng, lần lượt đi về phía trước, hoa văn bạch liên* thêu trên người, trông rất đẹp mắt.

(*Bạch liên: Hoa sen trắng)

Hai người dẫn đầu, trên tay mỗi người bưng một cái khay, hai tay đặt ở phía dưới, Phong Phi Duyệt từ trên cao nhìn xuống, ánh mặt trời bên ngoài, rực rỡ chói mắt, từng chút từng chút tiến vào trong đại điện, tạo thành một vầng sáng, đánh vào sau lưng một nha hoàn trong đám người.

Dưới cái khay, hiện lên một đạo sắc lạnh, đôi mắt tuyệt đẹp khẽ nhắm, chỉ nhìn thấy một phần chuôi con dao găm.

Bên cạnh, Cô Dạ Kiết dường như rất nhàn nhã, nhìn chăm chăm gò má nàng, hai người tâm tư khác nhau, đều nhìn rõ huyền cơ, nhưng đều án binh bất động. Phong Phi Duyệt cầm lấy bình rượu trên án kỷ, tự mình, khẽ môi lại gần.

Chương 20: Âm sát

21. Chương 20: Âm Sát

Chương 20: Âm sát

Trường cấp lộ rõ xa hoa, hai nha hoàn từng bước tiến lên, áo váy thủy sắc kéo dài đến mắt cá chân, một người trong đó ngó nghiêng nhìn quanh, âm thầm siết chặt tay, nhưng là sát khí thoảng chốc hiện lên.

Nha hoàn đi tới trước mặt hai người, khom lưng, đem cái khay trong tay đặt lên trên án kỷ. Chính là động tác đứng dậy này, Phong Phi Duyệt khẽ nheo đôi mắt tuyệt mỹ, giữa gió giục mây vùn, ánh mắt ‘xẹt’ bắn về phía mình.

Trong khoảnh khắc ngây người, đoản kiếm kia cứ nhiên không phải âm sát hoàng đế. Nàng cả kinh, liền dùng bình rượu trên tay nghênh đón, ‘pắc’ một tiếng, mũi kiếm không xiên không lệch đâm vào bình rượu, lực đạo tấn công cường đại khiến cả cánh tay Phong Phi Duyệt bị đè ra phía sau. Nàng vội dồn nội lực, sau khi mở năm ngón tay ra, lại nắm thật chặt, ‘xích’ một cái, ly rượu kim loại tinh khiết kéo theo đoản kiếm trong tay thích khách bị hung hăng giữ chặt trong lòng bàn tay, động tác nhanh nhạy, khiến đám người phía dưới âm thầm chết lặng.

Khóe miệng Phong Phi Duyệt nâng lên ý cười nhàn nhạt, nàng ngược mắt, chỉ thấy trong mắt thích khách đã tràn đầy kinh hoàng, muốn liều mạng thu hồi lực đạo trên tay, hai người liền giằng co như vậy. Mà Cô Dạ Kiết bên cạnh vẫn còn đang uống rượu ngon người khác rót cho, màu sắc đôi đồng tử không giống bình thường, chỉ là liếc nhìn không hỏi nàng một cái.

“Hoàng hậu nương nương, thích khách này cứ giao cho thần xử lý.” Quân Ân ngồi phía dưới thấy Phong Phi Duyệt không có động tác nào khác, chầm chậm đứng dậy.

Trong ánh mắt đặc biệt hung ác hiểm lộ, nàng làm sao lại không hiểu? Quân Ân đây là đang cảnh cáo mình, làm người Quân gia, không được nhân từ nương tay.

Cô Dạ Kiết nhìn hai người đối mắt nhau, môi mỏng lạnh lùng, tàn nhẫn mím lại. Thích khách bị kiềm chế thừa dịp Phong Phi Duyệt phân tâm, liều chết đánh một trận, đem nội lực toàn thân tụ lại trên tay, một đạo, dùng sức đâm thật sâu.

Lòng bàn tay bị xé rách, đau đớn cuộn tới, lúc này nàng mới hoàn hồn, tay mềm nắm chặt đoản kiếm sắc bén, máu tươi đỏ thẫm theo khe hở ồ ồ chảy xuống. Phong Phi Duyệt cong cánh tay một cái, buông một tay ra, mà tay còn lại ở bên cạnh lại đánh ra một chưởng lâm liệt, ‘vụt’, lập tức bắt lấy cổ tên thích khách kia. Vốn dĩ có thể, dùng lực một cái liền cắt đứt cổ ả ta, nhưng, tim vẫn không thể tàn độc tiếp được. Nàng không làm được giống như Quân Ân, giết người như ngóe!

“Hoàng thượng...” Bên cạnh, truyền đến tiếng kinh hô, tóc đen bên gò má Phong Phi Duyệt bị kéo theo, nàng chỉ nhìn thấy một màu vàng tươi phát qua trước người, chớp mắt một cái, cánh tay của nàng giữ thích khách đột nhiên trầm xuống, chỉ nhìn thấy, Cô Dạ Kiết tung một chưởng, nặng nề đánh lên đỉnh đầu cô gái kia.

Chất lỏng màu đỏ ấm nóng, phun ra một cái, Phong Phi Duyệt nhắm chặt hai mắt, cả mặt bị vẩy đầy tung tóe. Vết máu theo cái trán trơn bóng của cô gái không ngừng chảy xuống, lực đạo giữa ngón tay buông lỏng, thích khách kia bị Cô Dạ Kiết một chưởng đánh bay ra xa, mất mạng ngay giữa triều.

“Hộ giá...” Công công bên cạnh lúc này mới kịp phản ứng, hướng ra ngoài điện hô to.

Phong Phi Duyệt nhìn thích khách trong điện, vươn tay dùng tay áo lau đi vết máu dính trên mặt, tim, vẫn còn đập loạn nảy lên, hung hăng siết chặt nắm tay, xoay người nhìn sang Cô Dạ Kiết.

Long bào màu vàng tươi, cánh tay bên phải có lẽ là bị đoản kiếm đâm trúng, máu tươi kinh diễm theo vải vóc rách vụn là ồ ồ chảy ra, bên cạnh, thái giám cuống quýt muốn băng bó, lại bị hất một chưởng đẩy ra, con người màu hổ phách, nhìn Phong Phi Duyệt chầm chầm. Đáy đầm thâm sâu, chất chứa ẩn ý.

Một đạo kia, xem ra là lúc nàng dùng sức rút tay ra, thích khách gãy giữa sượt qua làm bị thương. Xoay đầu nhìn xét thương bị xé rách, vẻ mặt Cô Dạ Kiết lãnh khốc, trong điện cực kỳ náo nhiệt thoảng chốc yên lặng như tờ, khẽ thở dốc một hơi cũng chói tai dị thường.

“Thần thiếp đáng chết.” Phong Phi Duyệt quỳ người xuống, hai đầu gối dập trên mặt đất, lạnh đến xương tủy.

Trên đầu, tĩnh mạch không một âm thanh, nàng không dám ngược mắt, chỉ có thể cúi mặt nhìn đến đôi hài màu vàng tươi chói mắt của Cô Dạ Kiết, từng bước tiến tới. ‘Tách tách’ màu đỏ diêm dúa, từng đóa từng đóa nở rộ trên mặt đất sáng choang như gương. Trước cánh mũi, màu máu tươi nồng đậm lan tràn, trước người tối sầm lại, Phong Phi Duyệt liền bị kéo dậy.

“Hoàng thượng,” Thái giám bên cạnh liên tục đuổi theo không ngừng, “nô tài bây giờ liền truyền ngự y.”

“Không cần.” Cô Dạ Kiết kéo tay nàng, dùng sức siết chặt. Đau đớn toàn tâm, Phong Phi Duyệt vô thức khẽ nhú đầu mày, nhìn gương mặt tuần tú tà mị của hân, đoán chừng, hân là cố ý.

“Duyệt Nhi, cùng trầm hồi cung.” Một tay nắm lấy tay mềm, huyết sắc theo vết thương, chảy đến mu bàn tay Phong Phi Duyệt. Hai người một đường cùng nhau, nhìn vắn vô bá quan quỳ đầy dưới điện, nàng lướt qua thân thể thích khách, mặc dù hai chân vẫn còn đang run rẩy, nhưng lại không chịu yếu thế dù chỉ một chút.

Trong nội điện của hoàng đế, hòa xỉ xa hoa tất nhiên không cần phải nói. Phong Phi Duyệt vô tâm ngắm nhìn, bị Cô Dạ Kiết một đường kéo thẳng vào bên trong, “Toàn bộ cắt xuống hết cho trầm!”

Nội khí không hề che giấu theo mu bàn tay càng lúc càng đau đớn đến chết lặng truyền đến, một chiếc bình phong khổng lồ vắt ngang giữa nội điện, Cô Dạ Kiết kéo nàng đi lên phía trước, chính mình sải bước tiến lên.

‘Rầm...’ Bả vai đụng vào một góc bình phong, Phong Phi Duyệt trì hoãn bước chân muốn đứng vững, nhưng cuối cùng không bù được sức lực nam tử, hung hăng hướng phía khung giường màu vàng tươi ngã xuống.

Phía dưới, mềm mại không thôi, nàng khẽ chống tay, xoay người muốn ngồi dậy.

Nhưng, Cô Dạ Kiết lại chống hai tay bên người nàng, trán hai người gần như tương để, hơi thở nóng ùn ùn kéo đến. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, khẽ nhướn thẳng người lên trên.

Nhìn thấy ý đồ của nàng, Cô Dạ Kiết vươn bàn tay to rộng, phủ lên trên mắt cá chân của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Duyệt Nhi, trầm đã bao lâu không chạm vào nàng?” Năm ngón tay vừa thu lại, đem cả người nàng kéo xuống mấy phần, lồng ngực to lớn ẩn hiện trong long bào, môi mỏng, như có như không sượt qua vành tai mềm mịn của nàng.

“Thần thiếp, chính mình cũng không nhớ rõ.” Phong Phi Duyệt bình tĩnh mở miệng, cánh tay đau nhức khó nhin, mà nam tử trước người không có chút ý tứ định lui ra.

“A, Duyệt Nhi... trầm nhớ rồi!” Cô Dạ Kiết giống hệt nàng, khẽ cong cánh tay, dùng khuỷu tay chống hai bên người, cưỡng ép hai thân thể càng lúc càng kề sát nhau.

“Hoàng thượng, thần thiếp giúp người xem vết thương trước nhé.” Phong Phi Duyệt đem tầm mắt rơi lên trên cánh tay hân, trong mắt thoáng qua vài tia khó ứng đối, vẻ mặt vẫn quật cường như cũ.

“Được.” Cô Dạ Kiết gật đầu, thuận thế ngồi xuống cạnh nàng, chỉ thấy hân một tay gối sau đầu, mười phần thích ý.

Nhìn long bào vẫn rỉ ra vết máu như cũ, hai tay Phong Phi Duyệt vừa mới vươn ra, liền bị Cô Dạ Kiết kéo tới. Bàn tay co rúm lại một cái, vết thương khô khốc bị tác động, “Ồi...”

“Đau?” Hân nhú mày một cái, kéo bàn tay mềm mại đưa đến bên cánh môi của mình, đầu lưỡi ở trên miệng vết thương lướt qua, so với đau xót bị cắn phải còn mãnh liệt hơn mấy phần.

“A!” Phong Phi Duyệt cắn chặt răng, bàn tay không nhin được siết chặt, mồ hôi lớn như hạt đậu theo khuôn mặt không ngừng chảy xuống.

Khóe miệng nâng lên độ cong, càng lúc càng đậm, Cô Dạ Kiết dè môi mỏng xuống, đầu lưỡi này, giống hệt như dây roi sắc bén, hung hăng xé nát người ta. Phong Phi Duyệt khó khăn nuốt nước bọt, nhìn động tác nam tử vùi đầu, nhất mực nhấn nhai.

Liếm hôn ẩm ướt mà tinh mịn, từ nói lòng bàn tay bắt đầu lan tràn, Cô Dạ Kiết cởi ống tay áo của nàng ra, theo cánh tay trắng nõn, đem một ngọn đuốc, nhanh chóng đốt cháy. Cảm giác tê dại, thế nhưng vẫn không thể khiến Phong Phi Duyệt thanh tỉnh, ngược lại, toàn thân trong nháy mắt giống như bị buộc thật chặt, nhũ mũi tên nằm trên dây cung, lệ khí toàn thân, căng thẳng cực hạn.

Chương 21: Tra thân

22. Chương 21: Tra Thân

Chương 21: Tra thân

Sống mũi kiên định, cương nghị vô tình, nhìn qua động tác càng lúc càng lớn gan, Phong Phi Duyệt vươn tay, chống đỡ trước lồng ngực Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, vết thương của người đang chảy máu.”

Hơi thở bên tai, tuy có rối loạn, nhưng không mất khống chế, tay hấn lôi kéo Phong Phi Duyệt không buông, ngón tay cái, từng chút mơn trớn bàn tay của nàng, “Duyệt Nhi, tay của nàng bị làm sao vậy?”

Dưới vết máu khô khốc, là một vết chai còn mới lưu lại sau đợt huấn luyện kia, Quân Ân dự trù mọi chuyện, duy lại quên mất đôi tay này. Nhìn vẻ mặt chăm chú của Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt khẽ siết chặt tay, giữ lấy ngón tay còn chưa thu về của hắn, “Hoàng thượng, khoảng thời gian Duyệt Nhi mất tích kia, đã nhớ không rõ ràng lắm, lúc mơ hồ, hình như đã làm việc gì đó cực khổ.”

Lý do như vậy, cũng bị chính mình tự bịa ra, khóe miệng nàng lơ đãng mím lại, một tia sáng từ hốc mắt tràn ra.

“Vậy còn nhớ, là kẻ nào đã bắt nàng đi không?” Cô Dạ Kiết buông tay ra, cánh tay dài ôm lên eo của nàng, cái cảm tự nhiên tựa lên xương quai xanh của Phong Phi Duyệt.

Đột nhiên trở nên thân mật, khiến nàng cực kỳ khó chịu, nhưng chỉ có thể căng cứng người, không dám động đậy, “Thần thiếp không nhớ rõ, lúc đó bị bịt mắt, cái gì cũng không nhìn thấy.”

Người nam nhân này, quá mức nguy hiểm, đôi đồng tử kia, càng thêm sắc bén vô cùng, từng câu từng chữ, nàng đều phải suy xét cẩn thận rồi mới dám nói ra khỏi miệng, chỉ sợ sơ ý một cái, liền bị bắt trúng nhược điểm.

Cô Dạ Kiết giống như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái, “Hoàng hậu của trăm cũng giám cướp, nếu có một ngày rơi vào tay trăm, trăm nhất định băm vằm hắn thành trăm mảnh, vì nàng giải hận!” Ngữ điệu của hắn, cảm giác êm dịu đến nỗi như mây trắng mơn trớn trong lòng, nhưng Phong Phi Duyệt không cảm nhận được dù chỉ một chút ấm áp, ngược lại, chỉ thấy một hồi khát máu chi vị, đang từ từ lan tràn.

“Kẻ phản bội trăm, kết cục đều như nhau.” Bàn tay phải của hắn sờ đầu tóc của nàng, chậm rãi vuốt nhẹ, năm ngón tay từng chút từng chút lướt qua sợi tóc Phong Phi Duyệt, đôi con ngươi màu hổ phách, cực kỳ bình thản ưu nhã.

Hơi thở lạnh lẽo, nàng rõ ràng cảm giác thấy một hồi khác thường, vẻ mặt hành động của Cô Dạ Kiết như vậy, tuyệt đối không phải là cưng chiều! Dưới bàn tay, lực đạo như vậy nàng không thể không quen thuộc, là sát khí! Khoảng thời gian huấn luyện kia, Quân Ân trước tiên dạy nàng chính là, làm thế nào ‘nhìn mặt nói chuyện’, mà trong đó, phải làm sao thông qua hơi thở của đối phương nắm được sát khí, đó chính là cửa thứ nhất.

Không để lại dấu vết lui người, Phong Phi Duyệt đi tới bên cạnh, cầm băng vải đã chuẩn bị xong trở lại bên cạnh Cô Dạ Kiết.

“Hoàng thượng, thần thiếp bằng bó vết thương cho người.” Để cái khay xuống bên cạnh, thấy hắc đã nằm xuống, Phong Phi Duyệt liền vươn hai tay, kéo vạt áo trước ngực hắc ra hai bên.

Lồng ngực cường tráng, không có chút thịt dư, trên da thịt màu mật ong, mồ hôi ướt ngán. Dem long bào kéo xuống bả vai Cô Dạ Kiết, ở nơi xương quai xanh, hấp dẫn hữu lực. Một đạo vết thương màu đỏ sẫm, đột ngột hiện ra ngay trước mắt.

May mà vết thương không sâu, chỗ ám sắc, đã bắt đầu kết vảy, chỉ động một chút, máu liền chảy ra.

Phong Phi Duyệt cầm lấy cao dược bên cạnh, trước tiên rửa sạch vết thương, mà Cô Dạ Kiết vẫn nằm ở trên giường, một chân cong lên, một chân khác tùy ý gác ở bên cạnh. Băng vải quấn trên cánh tay, vừa mới cuộn được một vòng, bên ngoài liền truyền đến tiếng thái giám truyền báo, “Hoàng thượng...”

“Chuyện gì?” Cô Dạ Kiết nhắm chặt hai mắt, lưỡi biếng lên tiếng.

“Minh hoàng quý phi ở Đức Minh Cung, nhất định đòi gặp hoàng thượng.” Thái giám đứng ngoài điện dè dặt đáp lời.

“Không gặp!” Cô Dạ Kiết lạnh lùng cự tuyệt, “Để tự nàng ta âm ỉ.”

Thái giám hoảng sợ đến mức chỉ đành ngậm miệng, đứng canh giữ ngoài điện không dám nhúc nhích.

“Hoàng thượng, Đức Huệ phi chết rồi.” Phong Phi Duyệt đem băng bả cầm trong tay quấn lên khuỷu tay Cô Dạ Kiết, hai đầu gối quỳ xuống cạnh hắc, nhìn cánh tay tinh trắng của hắc dần sưng lên, trong lòng mắt tất cả đều là màu trắng băng lãnh.

“Nàng nói gì?” Cô Dạ Kiết khẽ mở mắt, đôi con ngươi như lang hổ, không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm.

“Thần thiếp nói, Đức Huệ phi chết rồi.” Ngữ khí hoàn toàn thờ ơ lãnh đạm, Phong Phi Duyệt lấy cây kéo trên giường, đem băng vải quấn quanh cắt đứt.

Cô Dạ Kiết thật lâu không có lên tiếng, một lúc sau, chống thẳng người dậy, tiến tới trước mặt nàng, “Duyệt Nhi, có biết Đức Huệ phi này tại sao lại bị đưa vào lãnh cung không?”

“Là vì liên quan tới thần thiếp?” Lúc trước, từ trong lời nói của Minh hoàng quý phi, Phong Phi Duyệt liền đoán chừng không thoát khỏi liên can với Quân Duyệt.

Cô Dạ Kiết ngồi thẳng người, tầm mắt lướt quả đĩnh đầu của nàng, rơi lên trên góc cửa sổ đằng xa. Phong Phi Duyệt theo tầm mắt của hắc xoay đầu lại, cố định vào một chỗ.

“Nhìn thấy chậu hoa lan kia không?” Hương thơm ưu nhã, tươi ngát thanh nhạt. Cô Dạ Kiết đứng dậy, cởi áo khoác rơi đến thất lửng ra.

Phong Phi Duyệt đứng lên theo, đến kệ tủ cầm lấy y phục trên đó, hầu hạ hắc thay đồ ngủ, “Có liên quan đến hoa lan kia?”

“Hoa lan này là nước ngoài quốc tiến cống, một chậu, chính là ở Phượng Liễm Cung của hoàng hậu, trời sinh nó không thể chạm vào nước, nhưng Đức Huệ phi kia không hiểu, sẩy tay một cái, liền lấy đi nửa cái mạng của nó.” Cô Dạ Kiết nhìn cô gái trước mặt, hai tay cầm lấy bàn tay Phong Phi Duyệt đang thất đai lưng ỳnh, “Không cần buộc.”

Áo ngủ, tản ra hai bên, lộ ra cơ bụng rõ ràng cùng với lồng ngực màu mật ong. Phong Phi Duyệt khẽ chau mày, trên mặt lại có chút ửng hồng, “Hoàng thượng, chỉ vì chuyện này?”

“Duyệt Nhi đây là đang nghi ngờ trẫm?” Ngón tay thon dài chiếm lấy cái cằm của nàng, nâng lên đối diện với mình, “Hoàng hậu quả thật đã quên rồi, lúc trước chính là nàng hô khóc, nhất quyết đòi trẫm đưa Đức Huệ phi nhốt vào lãnh cung.”

Ánh mắt, vẫn lưu lại nơi chậu hoa lan kia, vẻ mặt Phong Phi Duyệt ngơ ngác, lắc đầu, “Thần thiếp thật đã quên rồi.” Chỉ là một chậu hoa lan không có sinh mạng, a, xem ra Quân Duyệt, quả nhiên không hổ danh là nữ nhi Quân gia.

Rõ ràng là, nàng cảm thấy bàn tay Cô Dạ Kiết nắm lấy cầm của mình mạnh thêm mấy phần, hai má mỗi như căng trướng đau nhức, sau một khắc, thân thể liền bị đẩy một cái. Nơi mắt cá chân bị vấp, Phong Phi Duyệt không kịp chuẩn bị, sau lưng ngã lên trên mặt giường.

“Nàng thật sự là Duyệt Nhi?” Trên mặt Cô Dạ Kiết, không nhìn ra chút manh mối, Phong Phi Duyệt vừa muốn ngồi dậy, liền bị hấn một phát bắt lấy mắt cá chân, đem nửa người nằm trong lòng bàn tay.

“Hoàng thượng!” Nàng kinh hô, hai tay chống đỡ nâng nửa người trên dậy.

“Duyệt Nhi của trẫm, làm sao có thể cái gì cũng đều quên hết cả?” Trong ngữ điệu của Cô Dạ Kiết, như có tiếc hận, như có nghiền ngẫm, lại cô độc, không có lo ngại, “Trẫm chỉ cần xem thử, trên chân của nàng có thứ đó không, thì có thể biết rốt cuộc nàng có đúng là hoàng hậu hay không.”

Năm ngón tay thon dài, nắm thật chặt mắt cá chân của Phong Phi Duyệt, lại, buông ra vài phần. Lặp đi lặp lại, mà người trên giường đã sớm chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, âm thầm tự trấn định.

Phong Phi Duyệt cắn chặt răng ngà, đây giống như một cuộc chiến tâm lý, người nào kiên trì đến cuối cùng, người đó liền thắng.

“Hoàng thượng, thân thể của thần thiếp, người tất nhiên là quen thuộc nhất rồi.” Cô Dạ Kiết phía trên, đã vươn tay đem giày thêu của nàng cởi xuống, ném qua một bên. Bàn tay nóng rực, theo y phục đi tới bắp chân của nàng.

Chẳng lẽ, trên người Quân Duyệt này thật sự có vết bớt gì đó? Phong Phi Duyệt khẽ cong chân, rụt lại mấy phần.

“Duyệt Nhi, nàng đang sợ?” Khóe miệng tà ác, theo động tác trên tay nam tử tùy ý kéo ra.

Vị tôn vương này, nhất định sẽ không dễ dàng tin lời người khác nói. Nếu không thể làm hấn tin tưởng, những ngày kế tiếp, nàng chắc hẳn khó mà qua được.

Phong Phi Duyệt chợt nhớ lại, trước khi mình vào cung, ma ma ở Quân phủ đã sớm đem hết toàn thân nàng từ trên xuống dưới kiểm tra một lần rồi, bây giờ nghĩ lại, Quân Ẩn quả nhiên là không để lại chút sơ hở, đến điều này cũng đều đã nghĩ tới. Ý thức được điểm này, nàng cũng không còn gì phải sợ nữa, “Hoàng thượng, trên chân Duyệt Nhi làm gì có thứ gì, chẳng lẽ là, chính hoàng thượng đã nhớ nhầm?”

Chương 22: Ba người cùng giường

23. Chương 22: Ba Người Cùng Giường

Chương 22: Ba người cùng giường

“Nữ nhân của trẫm, trẫm còn có thể nhớ lầm sao?” Một tay Cô Dạ Kiết đột ngột siết chặt, đem thân thể của nàng nâng lên mấy phần, “Còn muốn chối cãi sao? Nói, rốt cuộc nàng là ai?”

Phong Phi Duyệt nhìn đầy mắt bình thần của hấn, thần sắc kia, rõ ràng là đã chắc chắn, “Hoàng thượng, thần thiếp không hiểu.”

“Thật không hiểu?” Đôi đồng tử dưới mày kiếm của Cô Dạ Kiết, phát sáng rực rỡ, hấn đem chân của Phong Phi Duyệt quẩn quanh thắt lưng của mình, từ từ cúi người xuống, hai người nhau nhau, ánh mắt như hỏa quang điện thạch, đang âm thầm phát nổ vang dội.

“Thần thiếp thật không hiểu!” Phong Phi Duyệt cắn răng một cái, liều chết không thừa nhận.

“Được!” Cô Dạ Kiết âm hiểm nhếch miệng, bàn tay theo lời nói rơi xuống, thăm dò vào trong ống quần của nàng. Dưới lòng bàn tay, là da thịt trắng mịn của người con gái, theo đầu gối một đường thẳng lên trên, bất ngờ ấn mạnh lên một chỗ nào đó.

Phong Phi Duyệt tròn tròn mắt hạnh, chỉ thấy bàn tay kia, nóng đến mức cả người nàng cũng sắp bị thiêu cháy, “Hoàng thượng, thế nào?”

“A...” Một tiếng cười khê bật ra khỏi miệng, Cô Dạ Kiết nhân thể nằm xuống cạnh nàng, “Duyệt Nhi của trẫm, không hề thay đổi.” Tận lực thả nhẹ ngữ điệu, lại mơ hồ hàm chứa ý vị cảm giận.

Hắn, còn chưa chơi đủ, tất nhiên, cũng không vội thu lưới.

“Để ta vào, ta muốn gặp hoàng thượng...”

Vừa nghe thanh âm kia, Phong Phi Duyệt liền nhớ tới Minh hoàng quý phi gặp phải trong lãnh cung.

“Nương nương, người không thể vào.” Thái giám canh giữ ngoài điện thật bị làm khó, chỉ đành ra sức ngăn cản.

“Mắt chó của người mù phải không, trong bụng của bốn cung đang mang long tử, Đại hoàng tử của Huyền Triều, một kẻ nô tài như người lại dám cản đường của bốn cung...” Lúc nói chuyện, cô gái nâng cao cái bụng nhô lên, đối mặt tên thái giám kia, “người có tránh ra hay không.”

Nhìn cái bụng của Minh hoàng quý phi, hắn quả thật có chút lo sợ, “Cái này...”

“Tránh ra...” Cô gái hoàn toàn mất tính nhẫn nại, xông thẳng lên phía trước.

Phong Phi Duyệt nghe thấy động tĩnh, lập tức từ trên giường ngồi bật dậy, vừa mới che đi cảnh tượng dưới y phục, liền trông thấy Minh hoàng quý phi tiến vào. Tầm điện lớn như vậy, chỉ thấy Cô Dạ Kiết toàn thân một bộ đồ ngủ màu vàng tươi, chỗ trước vạt áo, như có như không hiển lộ lồng ngực to rộng bên trong, mà cô gái bên cạnh quần áo lại xốc xếch mất trật tự, lộ rõ thư thể ái muội.

“Hoàng thượng...” Minh hoàng quý phi nũng nịu tiến lên, thanh âm mềm mại đến nỗi có thể chảy ra nước, “một mình Minh nhi ở Đức Minh cung không dám nghỉ ngơi.”

“À?” Cô Dạ Kiết đứng dậy, kéo cô gái đèn gần ngồi lên trên chân mình, một tay vòng ra phía sau, “Trẫm không phải đã tăng thêm thị vệ ở Đức Minh Cung rồi sao? Lá gan từ khi nào trở nên nhỏ như vậy?”

Minh hoàng quý phi nghe vậy, khê mân cong khóe miệng nhỏ nhắn xinh đẹp, “Hoàng thượng người không biết a, vào lúc canh ba nửa đêm, hài tử sẽ luôn đá thần thiếp, làm hại thần thiếp mấy ngày liên tiếp, cũng không có được một giấc ngủ an ổn.” Bàn tay nhỏ nhắn đánh bạo, vòng ra sau cổ Cô Dạ Kiết, “Cái này người chưa từng mang thai, làm sao biết thần thiếp khổ sở thế nào chứ!”

Ánh mắt kia phác thảo một cái, lại thẳng hướng Phong Phi Duyệt mà tới, Cô Dạ Kiết thấy thế, ngón tay thon dài khê vuốt qua bên gò má nàng ta.

“Hoàng thượng, ngay cả một thái giám canh cửa cũng gây khó dễ với thần thiếp, thần thiếp...”

“Sao, hấn chọc giận ái phi rồi?” Cô Dạ Kiết ngắt lời nàng ta, một tay khê nâng mái tóc đen, đặt ở trong tay vuốt ve.

“Thần thiếp chỉ là cảm thấy, ngay cả một tên thái giám nho nhỏ cũng không thềm để thần thiếp vào mắt, vậy sau này...”

“Người đâu!” Lại một lần nữa, Cô Dạ Kiết tiếp lời, “Lôi tên thái giám vừa rồi ra ngoài chém!”

“Dạ.” Thị vệ bên ngoài tiếp lệnh, không chút do dự nhắc tên thái giám kia lên, một đường ném ra khỏi tầm cung của hoàng đế.

“Hoàng thượng tha mạng, Minh hoàng quý phi tha mạng...” Từng tiếng cầu xin tha thứ, càng lúc càng bị kéo ra xa, cô gái trên đài ngày ngốc một hồi, liền im lặng không dám lên tiếng.

Phong Phi Duyệt nhìn hai người thân mật, chỉ là xoay mặt đi, Minh hoàng quý phi hờn trách một tiếng, tuyệt đối không phải vì muốn tính mạng tên thái giám kia. Chỉ là, nàng ta đối với Cô Dạ Kiết còn chưa hiểu rõ, người nam nhân này tàn nhẫn thô bạo, rốt cuộc là nàng ta đoán chưa tới.

“Hoàng thượng, thần thiếp cáo lui trước.” Phong Phi Duyệt không coi ai ra gì đứng dậy, cong gối hành lễ.

“Duyệt Nhi, tối nay nàng không cần trở về Phượng Liễm Cung, cứ ở lại tắm điện của trẫm đi.” Trước mắt Cô Dạ Kiết tối sầm lại, lúc này mới đem tầm mắt rơi lên trên người nàng.

Mà Minh hoàng quý phi ngồi trên chân hắc lại là vẻ mặt xám ngoét, tay kia, cũng chậm chậm rút lại.

Phong Phi Duyệt đứng tại chỗ, không nói lời nào, chỉ thấy Cô Dạ Kiết nắm tay của cô gái nhấc lên, giữ trong lòng bàn tay vuốt ve qua lại, “Ái phi, tối nay, nàng cũng không cần trở lại Đức Minh Cung.”

“Thật sao, hoàng thượng?” Minh hoàng quý phi giật mình kinh ngạc, trong lời nói bộc lộ rõ ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

Cô Dạ Kiết nhếch khóe miệng, kéo ý cười, “Giường rồng của trẫm, còn không chứa được ba người sao?”

Trong ngữ khí lười biếng, một hồi ý vị sắc dục nhanh chóng lan tràn, Phong Phi Duyệt quả thật quá kinh hãi, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn hắc chậm chậm.

Mà Minh hoàng quý phi lại lại không có chút biểu hiện khác thường nào, giống như đã sớm quen rồi, “Vậy thần thiếp muốn ngủ phía trong.”

“Được.” Cô Dạ Kiết ở bên eo nàng ta vỗ nhẹ, “Tự mình cởi áo.”

“Tạ hoàng thượng.” Mừng rỡ từ trên chân hắc đứng dậy, đôi tay mềm mại nhẹ nhàng cởi nút y phục, ý cười trong mắt nam tử càng lúc càng sâu hơn, chớp mắt, trên người Minh hoàng quý phi, chỉ còn lại chiếc áo yếm thủy sắc cùng chiếc quần trong đơn bạc.

“Hoàng thượng, xin cho phép thần thiếp trở về Phượng Liễm Cung.” Phong Phi Duyệt khom người thỉnh cầu, có lầm hay không, ba người ngủ một giường, nam nhân này thật đủ...

“Trẫm không cho phép!” Giọng điệu độc tài, theo động tác Cô Dạ Kiết đứng dậy mà truyền đến tai nàng, “Hoàng hậu, trẫm muốn chính là một hoàng hậu biết nghe lời mà làm như lúc trước.” Một câu nói, mang theo đầy tràn cảnh cáo. Nếu không phải đôi đồng tử mờ mịt kia quá sâu, Phong Phi Duyệt suýt chút nữa cho rằng, vị hoàng đế này đã biết được tất cả.

Minh hoàng quý phi bên cạnh đã ngoan ngoãn lên giường, kéo chăn gấm che đầy thân thể, mở to hai mắt nhìn hai người.

Phong Phi Duyệt liếc mắt, nhìn tới chiếc giường rồng cực lớn màu vàng tươi kia, trong lòng, loạn thêm mấy phần.

“Hoàng hậu,” Thần sắc Cô Dạ Kiết hiển lộ vẻ mặt kiên nhẫn, giang rộng hai tay, “thay y phục cho trẫm.”

Nàng ngược mắt nhìn thẳng đối diện hắc, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt thành quyền, rồi buông ra tiến lên. Tay mềm rơi lên trên vai của hắc, từng cái liền đem kiện đồ ngủ trên người hắc cởi ra. Dời tầm mắt sang chỗ khác, Cô Dạ Kiết nằm thẳng lên giường rồng, “Duyệt Nhi...”

Không phải chỉ là ngủ thôi sao, Phong Phi Duyệt đi tới trước giường, giữ nguyên y phục nằm ở phía ngoài.

Cô Dạ Kiết cũng không làm khó nữa, Minh hoàng quý phi kề sát tiến lên, tựa đầu lên cánh tay dài của hắc, một tay ôm lấy thắt lưng vững chãi của hắc. Tư thế kỳ quái như vậy, khiến cả người Phong Phi Duyệt đều mất tự nhiên, thân thể co rúc thành một đoàn, nằm ở một bên.

May mà, Cô Dạ Kiết thấy nàng đã ngủ rồi liền xoay mặt hướng sang cô gái bên trong, sau lưng một hồi lâu không hề có động tĩnh, Phong Phi Duyệt lúc này mới âm thầm thở ra một hơi, từ từ khép mi mắt.

Bên tai, thi thoảng truyền đến tiếng cô gái cười khê khê, thanh âm mập mờ bị ngăn cách ở ngoài tai, nàng ngủ cũng được thoải mái.

Qua hồi lâu, lúc Phong Phi Duyệt đang ngủ say cực kỳ, bên tai đột nhiên truyền đến một hồi xáo động, vành tai mềm mịn giống như bị cái gì đó ngậm lấy, một hơi thở xa lạ nhanh chóng áp tới gần. Mà ngang hông, lại bị siết chặt, không thể động đậy.

Đôi mắt xinh đẹp khẽ mở, khóe mắt, một khóa lệ nốt ruồi đoạt mệnh tuyệt mỹ. Cảm tính nhạy bén được huấn luyện mà thành khiến nàng nhanh chóng bật dậy, khuỷu tay trái bắt ngờ đánh ra phía sau, lộn người một cái, tung một cước đạp vào bên trong.

“Ừm...” Cô Dạ Kiết tuyệt đối không ngờ rằng nàng sẽ có phản ứng như vậy, một kích kia, vừa vịn rơi lên trên vết thương của hắn. Máu tươi, theo băng vải màu trắng chậm rãi chảy xuống.

Phong Phi Duyệt bình tĩnh ngồi trên giường, đó chẳng qua chỉ là phản ứng trong lúc ngái ngủ mơ mơ màng màng, nhưng không ngờ...

“A, hoàng thượng...” Sau lưng, Minh hoàng quý phi vẽ mặt đầy thống khổ, thần sắc kinh hãi hai tay gắt gài che bụng của mình, “Hoàng...”

Chương 23: Phạt nhục

24. Chương 23: Phạt Nhục

Chương 23: Phạt nhục

Phong Phi Duyệt theo tiếng thét chói tai của nàng ta nhìn lại, chỉ thấy Minh hoàng quý phi đầu đầy mồ hôi, vẽ mặt kinh hoàng, co rúc bên trong không ngừng kêu hô, mà nam tử ở giữa sắc mặt lại âm trầm, đôi con ngươi khiến người ta kinh hãi kia bị tóc dài che kín vài phần, lại càng phát ra lệ khí mười phần.

Trên da thịt màu đồng cổ, quần quanh một vòng vải trắng, từng chút nhiễm đỏ, Phong Phi Duyệt tuyệt đối không ngờ mình sẽ có phản ứng như vậy. Một tháng huấn luyện, nếu không phải do thủ đoạn huấn luyện chết người của Quân Ân, nàng sao lại có được khả năng nhạy cảm như vậy. Trong lòng ảo não một hồi, xem ra, biết võ công vốn cũng không phải là chuyện tốt.

“Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp đáng chết.”

“Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết xoay người, vươn tay kéo Minh hoàng quý phi sang, “Sao vậy?”

“Hoàng thượng, bụng của thần thiếp đau quá, hoàng hậu, một cước vừa rồi của hoàng hậu đá... đá lên trên bụng thần thiếp.” Nàng ta run rẩy tựa đầu trên vai Cô Dạ Kiết, mồ hôi lớn chùng hạt đậu theo tóc mai hai bên chảy xuống.

Cái gì? Phong Phi Duyệt nhíu đôi mày thanh tú, cho dù mình là đang ngủ mơ mơ màng màng, nhưng phản ứng nhất thời kia làm sao lại chuẩn xác như vậy, liền tới lên người Đại hoàng tử Huyền Triều?

“Hoàng hậu, nàng thật to gan!” Một tiếng gầm thét truyền đến, Cô Dạ Liết dù thô bạo tàn nhẫn, đối với đứa trẻ này thế nhưng lại hết sức xem trọng. Khí thế lãnh liệt đánh vụt tới, toàn thân Phong Phi Duyệt bị một chưởng đánh ngã xuống giường, bả vai bên trái ‘rầm’ một tiếng, đến cả xương quai xanh cũng bị đánh xuyên.

“Ừm...” Nàng nhin đau, trước mắt choáng váng không thôi, mọi thứ xung quanh dần dần mơ hồ, ý thức từ từ thoát ly, một loại cảm giác tứ cố vô thân đem kiên cường Phong Phi Duyệt khó khăn lắm mới tạo nên được đánh cho tan rã.

“Âm Âm...” Nghe ngào một tiếng, cô gái như thủy như mưa đó, là người thân duy nhất của nàng.

“Người đâu, truyền ngự y!” Cô Dạ Kiết để Minh hoàng quý phi nằm trên giường, đứng thẳng dậy, nhặt đồ ngủ rơi bên cạnh lên đi tới trước người Phong Phi Duyệt.

Thân thể ban đầu đang nằm sấp, lúc nghe thấy tiếng bước chân, liền dùng tay phải khó khăn chống người dậy, hai đầu gối sượt qua mặt đất lạnh như băng, muốn đứng lên.

“Quý xuống cho trẫm!” Cô Dạ Kiết lạnh lùng liếc nhìn, thân ảnh cao lớn bị chao đèn huyết sắc chiếu đến phát ra kiêu diễm, bao lấy cả nửa người nàng.

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy nơi cổ họng lên lên một hồi tinh ngọt, vươn tay nhẹ lau, quả nhiên, một vết máu đỏ sậm. Thở ra một hơi, liền mạng muốn đứng lên.

Nhưng, Cô Dạ Kiết lại vươn một chân ra, một cước giẫm lên trên đầu gối của nàng, đem thân thể nàng vất vả mới chống đỡ dậy được nặng nề đạp xuống, ‘bịch...’, hai đầu gối vô lực cứng nhắc, Phong Phi Duyệt không giữ được trọng tâm, đưa tay ra một bả nắm phải chân hần.

“Hoàng hậu, vọng tưởng lấy quật cường của nàng tới ngỗ ngược với trẫm, trẫm muốn chính là thần phục!” Cô Dạ Kiết nhìn cô gái phía dưới, dưới chân dùng lực một cái, đem thân thể của nàng hất ra, hần truy cứu không phải là một cước kia của Phong Phi Duyệt có rơi lên bụng Minh hoàng quý phi hay không, mà là, mượn chuyện này cảnh cáo, để nàng hiểu rõ hoàng hậu mà hần muốn, phải là như thế nào!

Quân gia nắm giữ một nửa quyền lực giang sơn, hần quyết sẽ không ‘nể quá hóa hồng’, mà trước giờ cũng chưa từng đánh trận không nắm chắc phần thắng.

(Nể quá hóa hồng: Bỏ qua cho kẻ xấu để khuyến khích tính xấu của kẻ đó)

“A...” Thân thể Phong Phi Duyệt bị hất ngã rơi trở về mặt đất, nơi xương quai xanh, giống như lại bị bẻ gãy lần nữa, gai xương bén nhọn, khắc vào da thịt non mịn.

“Quý xuống cho trẫm!” Cô Dạ Kiết một lần nữa lạnh lùng mở miệng, hung hiểm trên mặt, sớm đã mất đi phần cứng chiều khi ở trước mặt người khác kia.

Khuất nhục, đánh tới đến tận cùng, Minh hoàng quý phi trên giường hai tay đỡ bụng, kêu hô không ngừng, nhưng mà từ góc độ Phong Phi Duyệt nhìn lại, khóe miệng nàng ta nâng lên, rõ ràng là tràn đầy ý cười. Đùa cợt, thỏa mãn, cần cái gì có cái đó.

“Hoàng thượng, ngự y sao còn chưa đến, thần thiếp sắp đau chết...”

Cái quý này, Phong Phi Duyệt biết mình tránh không được, ý vị trong mắt Cô Dạ Kiết, nàng cũng nhìn thấu mấy phần. Đánh cũng không đánh lại hần, trốn cũng trốn không thoát, mặc dù quay trở lại làm hoàng hậu, cũng là không quyền không thế. Nhìn vẻ mặt đắc ý của Minh hoàng quý phi, Phong Phi Duyệt vùng mình đứng dậy, dùng hai đầu gối, nâng cao cả thân thể.

Cái quý này, nàng âm thầm ghi nhớ!

Cái quý này, nàng muốn dùng máu thịt thân xác đối phương đòi lại!

Cái quý này, đem nhân từ thiện lương còn sót lại của nàng, quý đến sạch sạch sẽ sẽ!

“Thái hậu hai cung giá lâm!” Theo một hồi tiếng bước chân huyền ảo truyền đến, tiếng Minh hoàng quý phi kêu đau càng phát ra lớn hơn, dẫn đầu là một ngự y trẻ tuổi nho nhã, trên vai xách theo một cái hòm thuốc.

“Tham kiến hoàng thượng, Minh hoàng quý phi,” Tầm mắt ngự y thoáng qua, rơi lên trên người Phong Phi Duyệt đang chịu phạt, “thần tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Minh Nhi...” Đông thái hậu theo sát phía sau, luống cuống vội vã đến quên hết trang dung, “Tiểu hoàng tôn của ta a, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Cô mẫu...” Minh hoàng quý phi vươn tay, trên mặt đã tí tách nước mắt.

“Còn đứng đó làm gì?” Phía sau, Tây thái hậu trầm lặng không nói gì liếc nhìn tên ngự y kia một cái, tầm mắt hướng sang Cô Dạ Kiết, “Hoàng đế, Minh Nhi nó đang mang long chủng trong người, con lại còn truyền nó thị tẩm?”

Khí chất, ung dung hoa quý, mang theo vài phần mạnh mẽ dọa người, Cô Dạ Kiết cùng Tây thái hậu đối mắt, ngừ khí, không chịu yếu thế, “Tây thái hậu, thân thể Minh hoàng quý phi đây, trầm hậu hơn người!”

Hắn, cư nhiên mở miệng gọi không phải là ‘mẫu phi’ hay là ‘mẫu hậu’, mà bất quá là ‘Tây thái hậu’ tầm thường nhất!

Bàn tay mang theo chỉ sáo* dài nhọn, hung hăng siết chặt trong lòng bàn tay, đôi con ngươi của Tây thái hậu vẫn trong trẻo như cũ, xoay mình sinh ra mấy phần trầm thống, nhiều hơn còn lại là bất đắc dĩ.

(Chỉ sáo: ở đây là mấy cái móng tay giả dài dài nhọn nhọn mà mấy phi tần ngày xưa hay mang, chip cũng chẳng biết tên chính xác của nó là gì nên dịch theo từ Hán luôn là chỉ sáo nhóa :>>)

“Bẩm hoàng thượng, thái hậu, Minh hoàng quý phi cũng không bị thương nặng, long tử trong bụng rất khang kiện.” Ngự y thu tay lại, đứng dậy lui sang một bên.

“Minh Nhi, con phải cẩn thận a, trong bụng đó là cốt nhục của hoàng đế, không thể lơ là...” Đông thái hậu lặp lại hết lần này tới lần khác, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Cô mẫu, Minh Nhi đã khiến mọi người lo lắng.” Về mặt khôn khéo đưa tay rơi lên trên bụng mình, “Đây là hài tử của hoàng thượng, Minh Nhi nhất định sẽ không để nó gặp chuyện không may.”

Từ đầu đến cuối, đám người dường như đã quên mất Phong Phi Duyệt quỳ một bên, nàng ngẩng đầu thật cao, cho dù là quỳ, cũng không cho phép mình cúi đầu.

Nhìn quanh căn phòng ấm áp, cô độc lại kéo xuống một mình mình, lúc ở thời hiện đại, nàng đã ném qua ‘người ấm lòng lạnh’. Không ngờ rằng, đến dị giới, càng sâu!

Ánh nền mờ ảo, một chao đèn nhỏ thấp sáng, khắc lên ô cửa tinh xảo, tia sáng chiếu rọi thân ảnh kiên nghị của cô gái. Ngọn đèn trên cột trụ lưu đồng khắc nạm vàng ròng, đem vật trí bày biện trong phòng toàn bộ soi rọi dưới ánh sáng, từng vệt từng vệt rơi vào sau lưng Phong Phi Duyệt, giống như là, muốn đem phần lưng ưỡn cao của nàng, đè cong.

Nhưng, nàng thể nhưng lại kiên định, ngoan cường đem mỗi một phân lạnh lẽo trong mắt người khác thu hết vào trong lòng.

Qua hồi lâu, Tây thái hậu mới mở miệng, nói, “Được rồi, nếu Minh Nhi không có việc gì, cũng nên về thôi.”

Đông thái hậu đi cùng nghe vậy, không yên lòng dặn dò mấy câu, liền đứng dậy theo.

Xoay người, lúc đi ngang qua bên cạnh Cô Dạ Kiết, con ngươi Tây thái hậu nhấc một cái, nhìn về phía Phong Phi Duyệt, “Hoàng đế, chơi trò ba người, thực sự sẽ làm tổn hại thân thể đấy.”

Ẩm đạm trong mắt, theo một cái chớp mắt lúc bà ta nhấc chân bước đi mà bị chôn vùi, mà Cô Dạ Kiết nghe vậy, chỉ là vung tay áo trở lại bên giường.

“Hoàng thượng...” Thanh âm nũng nịu từ người phía sau truyền đến, Minh hoàng quý phi vươn tay bắt lấy tay áo của hắn, lay lay mấy cái.

Cô Dạ Kiết phía trước, lại là mắt diếc tai ngơ, hai mắt gắt gao chiếm lấy thân ảnh Phong Phi Duyệt. Kiêu ngạo như vậy, ẩn nhẫn như vậy. Thốt nhiên, nam tử trên giường bất ngờ đứng dậy, làm Minh hoàng quý phi sau lưng giật nảy mình, vội vã rút tay lại.

Hắn từng bước từng bước ép sát, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, trong khoảnh khắc kia, ánh mắt hai người thể nhưng lại giống hệt nhau, giống như, đều là bị vứt bỏ, gian nan, chỉ có thể dựa vào chính mình tiếp tục sống. Hắn là hoàng đế, đôi con ngươi lại băng lạnh, tinh mịch như vậy. Mà nàng quý vi chi hậu, như cũ một thân lãnh đạm, thể gian còn lưu sót lại mà không lệ thuộc vào bất kỳ kẻ nào!

Chương 24: Thử thuốc

25. Chương 24: Thử Thuốc

Chương 24: Thử thuốc

Bả vai đau đớn, đã bắt đầu chết lặng, cảm giác giống như đem cả cánh tay của nàng tháo xuống. Hai đầu gối lạnh buốt, làm nổi bật một thân đơn bạc, Phong Phi Duyệt mở to hai mắt, không hề chớp.

Cô Dạ Kiết nhẹ nhàng dời người bước tới trước mặt nàng, chậm chậm ngồi xổm xuống, thân thể tinh tráng kề lại gần, năm ngón tay thon dài giữ cầm nàng, “Nàng, là quân cờ của kẻ nào?”

Một câu nói bình thường, nhưng ngữ khí rất cay độc, càng mang theo đồng quy vu tận quyết liệt, từ sau khi thái hậu hai cung xuất hiện, ẩn nhẫn trong mắt Cô Dạ Kiết đã không tự chủ hiển lộ mấy phần, cái loại cảm giác đè nén quá lâu đó, ngay lập tức tán ra trước mắt Phong Phi Duyệt.

Nhìn vào đôi mắt trong veo như nước của cô gái, trong trẻo thấu triệt, phẳng phất như người ngoài cuộc, đáy lòng Cô Dạ Kiết, vọt lên một tia tức giận vô hạn, thu hết đau thương trong đáy mắt nàng vào mắt, hắt đứng dậy, lạnh lùng mở miệng, “Ra bên ngoài quỳ.”

“Dạ, hoàng thượng!” Rõ ràng là nên hèn mọn khom gối, vì sao còn muốn lưu lại một thân kiên cường?

Phong Phi Duyệt nhấc nửa người trên cứng đờ lên, quỳ quá lâu, cho nên lúc đứng dậy, cả thân thể ngã ra sau một bước dài. Một tay chống đỡ mép bàn, năm ngón tay dùng sức cầm thật sâu, lúc này mới ổn định gót chân. Đợi đến khi choáng váng trước mắt hoàn toàn tản đi, mới không chút do dự đi ra ngoài điện.

Một thân áo choàng đỏ thẫm, lại thêm vài phần nhăm nhúm, Phong Phi Duyệt nhấc cao làn váy, ngay cả tư thế bước đi cũng có vài phần lão đảo. Ngẩng đầu, nhìn ánh trăng cao cao trên bầu trời, người con gái chỉ là nhẹ cong khoe miệng, trút bỏ hoàn toàn lòng lầy rức rờ. Cô Dạ Kiết đứng phía sau nàng, lần đầu tiên, nhìn bóng lưng của nàng. Cung trang kiêu diễm trên mặt đất, chen chúc phía sau, Phong Phi Duyệt đi ra khỏi đại điện, giữa ánh mắt khó hiểu của hai nha hoàn trước cửa, quỳ xuống một cái, quỳ ngay tại đó, của chính tấm điện của hoàng đế!

“Nương nương...” Bên cạnh, nha hoàn cùng quỳ xuống theo, cũng đem thân thể nằm rạp xuống đất.

Phong Phi Duyệt hai mắt chẳng gợn chút sóng nước, xuyên qua dây đại điện âm áp, xuyên qua ánh mắt sớm dấy ý của hoàng quý phi dưới màn tơ minh hoàng, rơi lên trên một khoảng hư không mờ mịt. Quỳ rất cương liệt, ưỡn người thẳng tắp.

“Hoàng thượng...” Hoàng quý phi trên giường thấy Cô Dạ Kiết thật lâu không có động đậy, dần nén vài phần tính khí, vẫn là mở miệng khẽ gọi.

“Ừ?” Hắn ngoái đầu nhìn lại, khoe miệng đã nâng lên mấy phần ý cười, vết thương trên cánh tay vẫn còn đang liu lạt chảy máu, Cô Dạ Kiết xoay người nằm lại trên giường rồng, để Minh hoàng quý phi tựa đầu vào trước ngực mình, “Lần tới cẩn thận một chút, nàng nên biết ý nghĩa của đứa bé này.”

“Dạ, hoàng thượng.” Vâng dạ đáp lời, nàng ta vòng lấy thắt lưng nam tử, đem đầu kê sát mấy phần, “hoàng thượng, người thật để hoàng hậu quỳ như vậy cả đêm sao?”

Bàn tay phủ trên lưng nàng ta khựng lại, giọng nói Cô Dạ Kiết chuyển lạnh, “Chẳng lẽ, nàng muốn quỳ thay nàng ta?”

Từ trong ngữ khí của hắn, Minh hoàng quý phi cảm giác thấy vài phần không vui, lẽ nào, hoàng đế đã nhìn ra manh mối? Nghĩ như vậy, thân thể liền kiềm nén không dám run rẩy, cái đầu chôn sâu càng thêm không dám nâng lên nửa phần, “Thần thiếp không dám.”

Một phòng yên ắng, trên vách tường long tháp bên cạnh, một bức tranh long phượng minh đồ cực lớn được vẽ bằng tay, Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn thẳng, cứng rắn quỳ cả một đêm.

Lúc ánh bình minh xé toạt màn sương, liền có thái giám nha hoàn đến hầu hạ Cô Dạ Kiết thức dậy, chuẩn bị tắm rửa. Minh hoàng quý phi tự mình đem long bào choàng thêm cho hắn, vuốt vạt áo trước ngực nam tử, ngón tay mảnh khảnh không chịu rời đi.

“Hoàng thượng, đã đến giờ rồi.” Thái giám bên cạnh nhẹ giọng nói.

Cô Dạ Kiết nhìn ra phía ngoài, lập tức rơi lên trên người Phong Phi Duyệt. Hắn kéo tay Minh hoàng quý phi xuống, sải bước hướng phía trước đi tới, sau lưng, đám người chỉ đành phải đuổi theo.

Vết máu loang lổ, hấp thụ vào trong y phục cùng màu, lại càng hiện lên rõ ràng. Cô Dạ Kiết cũng không dừng bước, mà là vượt sát qua bên người, ném lại một câu nói, “Đứng dậy đi, trở về Phượng Liễm Cung, truyền ngự y đến xem một chút.”

“Tạ hoàng thượng!” Phong Phi Duyệt vừa mới dứt lời, thân ảnh đám người, thế nhưng đã sớm đi xa, chỉ lưu lại một mình Minh hoàng quý phi, đứng trước cửa điện.

Phong Phi Duyệt vươn tay chống đỡ cửa điện bên cạnh, nha hoàn quý lúc đầu vội vàng đứng dậy, muốn đi tới đỡ.

“Thứ không có mắt mũi, hoàng hậu nương nương còn cần đến các người đỡ sao?” Minh hoàng quý phi mắng chửi một tiếng, làm hai nha hoàn đứng sững ngay tại chỗ.

Phong Phi Duyệt tự mình đứng dậy, một tay phải đi bụi đất dính trên đầu gối, tầm mắt hạ xuống thấp, lơ đãng lướt qua phần bụng nhô lên của nàng ta, “Ai da...” một tiếng, nơi cổ chân mềm nhũn, Minh hoàng quý phi chỉ nhìn thấy một đoàn bóng đen hướng về phía mình đập tới, muốn tránh cũng đã không kịp nữa.

Phong Phi Duyệt cũng không đem sức lực toàn thân đè lên trên người nàng ta, mà là dùng bả vai va chạm lấy, ép Minh hoàng quý phi lên ván cửa phía sau. Lần kinh hãi này, khiến nàng ta hoảng hốt không thôi, hai tay vội vàng đỡ lấy bụng của mình, trên người, đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Quý quá lâu, chân tê cứng rồi,” Phong Phi Duyệt nhìn về mặt sợ hãi của nàng ta, hai mắt dán chặt lên bụng nàng ta, “đứa bé này, hoàng quý phi muội nhất định phải bảo hộ cho tốt, đã to như vậy, nhưng mà rất dễ dàng mất hết.”

Nàng khẽ xoa đầu gối tê dại, xoay người hướng phía Phượng Liễm Cung mà đi. Mà hoàng quý phi bị bỏ lại phía sau, thì dè dặt cẩn thận bảo nha hoàn bên cạnh đỡ mình, đưa về tắm điện.

Phong Phi Duyệt một đường gồng gượng, đi chưa được mấy bước, liền chống đỡ không nổi nữa. Một tay gãi gao cắm vào mặt tường, thân thể vốn đã bị thương, hơn nữa lại nhiễm gió lạnh cả đêm, bây giờ chẳng qua là dựa vào một hơi mạnh mẽ chống đỡ mà thôi. Bên tai, tiếng chim hót hương hoa thơm đã sớm bắt đầu mơ hồ, nàng bước đi lảo đảo, cả người mềm nhũn ngã nhào về phía trước, cũng không bao lâu, liền mất đi tri giác, vừa vịn ngã lên trước một cửa điện.

‘Rầm...’ Thân thể thẳng tắp ngã vào trong nội điện. Tia ý thức cuối cùng còn sót lại, khiến nàng phảng phất như nghe thấy một mùi thuốc, rất nồng, rất đậm, tràn ngập thật lâu trước cánh mũi, không xua đi được.

Nhìn thân ảnh đột nhiên ngã vào đây, bên trong một tên nam tử vận trường bào nguyệt sắc khẽ xoay người lại, cúi đầu không hỏi một cái. Trong phòng, mùi thuốc kia càng phát ra nồng đậm, ồ ồ xuyên qua vài lụa trắng truyền ra ngoài. Mạch Thần Lại từ trong chỗ tối đi ra, chậm rãi bước về phía Phong Phi Duyệt. Chỉ thấy hắn, vóc người cao lớn, ôn nhuận như ngọc, tướng mạo càng thêm tuấn nhã phi phàm, toàn thân, mang theo mùi vị thảo dược cổ thơm ngát, thấm vào ruột gan.

Gần đó, có bọn thái giám nha hoàn tới tới lui lui, nam tử xoay người đóng cửa điện lại, từ từ ngồi xổm xuống, vươn tay vạch mái tóc rơi trên trán nàng ra, buông tầm mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt, “Hoàn toàn không tổn chút công phu có được, vừa vặn đem người đi thử thuốc.”

Cúi người ôm nàng lên, hướng nội điện khói mù lượn lờ đi tới.

Đi qua một toàn bình phong khổng lồ, hơi nước mờ mờ, đại đỉnh* cực lớn ở giữa đang sôi trào không ngừng, xung quanh, bốn sợi dây xích sắt lớn bằng cánh tay đem đại đỉnh kia bắc lên giữa không trung. Vách tường âm lãnh ướt át, vẽ đây bức họa người phụ nữ lửa thể diêm dúa lẳng lơ, đủ kiểu thần thái. Mạch Thần Lại một cước đá văng cô gái vừa mới thử thuốc xong nằm dưới sàn đất, trên tay buông lỏng liền ném Phong Phi Duyệt vào miệng đại đỉnh, “Sống hay chết, phải xem vận may của người.”

(*Đỉnh là cái vạc; đại đỉnh là cái vạc lớn, khổng lồ)

“Sư phụ...” Bên cạnh, một cô gái tướng mạo thanh tú tiến lên, “những người này phải làm sao?”

Mạch Thần Lại chuyên tâm quan sát Phong Phi Duyệt trong đại đỉnh, tùy ý khoát tay, “Kéo ra tìm nơi nào đó chôn.”

“Dạ.”

Vừa tiếp xúc với nước sôi nóng rát, Phong Phi Duyệt thống khổ rên rỉ một tiếng, nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Trong miệng thở ra một hơi nóng rực, nằng nhịu thật chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, “Âm Âm, Âm Âm...”

Xung quanh miệng đại đỉnh kia, Mạch Thần Lại từ tốn thả chậm bước chân, hần cầm lấy dược liệu bên cạnh bỏ vào trong nước, trên mặt, từ từ dấy lên vui mừng, “Quả nhiên, là thứ nguyên liệu tốt!”

Toàn thân, giống như là muốn bị xé nát, có thứ gì đó đang liều mạng muốn chui ra ngoài, mà nội lực trong người lại không thể không đem nó đẩy lui, Phong Phi Duyệt thống khổ cực hạn, Mạch Thần Lại ở sau lưng vươn hai tay đặt lên trên vai nàng, kề gần bên tai, “Từ từ hưởng thụ...” Tiếng nói thuần hậu, khiến cô gái đang xáo động an tĩnh lại mấy phần, hai tay nắm thành quyền, từ từ buông ra xoa nhẹ.

Chương 25: Phu thê quán

(Chep chep, có ai biết anh chàng mới xuất hiện này là thế nào, chip chỉ biết thêm một anh sắp mắc câu Duyệt Nhi nữa rồi, chị thật đào hoa quá đi mờ, hử hử)

26. Chương 25: Phu Thê Quán

Chương 25: Phu thê quán

“Sư phụ,” Lâm Doãn đi tới, trở lại bên cạnh hắn, “Cô gái này ăn mặc rất kỳ lạ.”

Mạch Thần Lại nghe nói, vươn một tay xuyên vào đại đỉnh, vén một mảnh vạt áo của Phong Phi Duyệt lên, “Đúng vậy, trong hậu cung ai dám mặc y phục lộng lẫy như thế này?”

“Liệu có phải nương nương của cung nào đó không?” Cả hai người đều đến từ Vân Triều, đối với cách ăn mặc phục sức này, thật sự là không hiểu.

“Cũng đã vào lò thuốc này rồi, cho dù nàng ta có là đương kim hoàng hậu Huyền Triều, cũng không kịp nữa.” Mạch Thần Lại đem các loại thảo dược bỏ vào trong đỉnh, nhìn Phong Phi Duyệt tựa đầu dọc theo miệng đỉnh, vẻ mặt ung dung nhìn sang Lâm Doãn bên cạnh, “Hôm nào sư phụ cũng chuẩn bị cho người một cái y hết.”

“Cắt!” Lâm Doãn thu dọn giấy vụn tán loạn bên cạnh, “Sư phụ, cô gái Huyền Triều này lá gan thật đúng là rất lớn, đầu tóc đang yên lành chà đạp thành như vậy.”

Trong đỉnh, Phong Phi Duyệt thống khổ cực hạn, hai người bên ngoài thì lại vui vẻ trò chuyện, “Đúng rồi sư phụ, ngộ nhờ nàng ta thật đúng là phi tử cung nào đó, hoàng đế Huyền Triều đến truy cứu thì làm thế nào?”

Mạch Thần Lại nhìn vẻ bất an trên mặt Lâm Doãn, một tay chống dưới cằm, lãnh đạm mỉm cười, “Hoàng đế không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần luyện thành đan dược, không cần biết dùng đến người nào, cho dù là phi tần hậu cung, mặc chúng ta tự mình mở miệng.”

Lâm Doãn gật đầu, ngay sau đó liền bật cười, “Vậy cũng đúng,” Nàng ta liếc nhìn cô gái trong đỉnh một cái, “sư phụ, để đệ tử trông chừng, người đi nghỉ ngơi đi.”

“Đại nạn sắp đến, cửa ải cuối cùng này, không thể lơ là được.” Mạch Thần Lại khôi phục nghiêm túc, xoay người đi tới trước một cái giá gỗ, “bỏ đoạn trường thảo vào.”

“Dạ,” Lâm Doãn đáp lời, liền đem thảo dược đã chuẩn bị từ trước bỏ vào trong đỉnh đang sôi sùng sục, lúc này Mạch Thần Lại cũng lấy kịch độc đem tới bỏ vào, thần sắc hai người nặng nề, giữa đầu mày xoắn thật sâu lo lắng chờ đợi.

“A...” Phong Phi Duyệt nhíu chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, mồ hôi đầy trán, Mạch Thần Lại phía sau thấy vậy, vươn tay đến gần từng chút từng chút một lau đi mồ hôi rơi trên gò má nàng.

Thấy nàng từ từ bình phục, nam tử chỉ là đem thân thể tựa lên trên miệng đại đỉnh, ánh mắt dịu dàng, tỷ mỉ quan sát từng đường nét trên khuôn mặt Phong Phi Duyệt.

Chỉ thấy nàng, chân mày lá liễu cong cong quật cường nhíu lên, môi đỏ mọng khê mở, hơi thở mơ hồ. Nhất là dưới khóe mắt kia, một khỏa...

“Sư phụ...” Lâm Doãn hét lên một tiếng kinh hãi, bên cạnh truyền đến âm thanh lóng nga lóng ngóng.

“Làm sao?” Nam tử bị quấy rầy hiển nhiên là lộ mấy phần không vui, khê chống khuỷu tay, đứng thẳng dậy.

“Nước...nước...” Lâm Doãn nói không ra được một câu, hai tay chỉ thẳng vào Phong Phi Duyệt.

Mạch Thần Lại trừng mắt một cái, chỉ thấy trong đỉnh lúc đầu khí nóng sôi trào, nước kia đã biến thành màu đen đặc, sủi bọt, xung quanh sôi sùng sục, “Sao có thể như vậy?”

“Sư phụ, bây giờ, bây giờ phải làm sao?” Hai tay Lâm Doãn chỉ lo nắm lấy hai bên vạt áo, siết chặt đến nỗi nhả nhúm.

Mạch Thần Lại thò một tay vào trong nước, nước thuốc đen đặc kia theo cánh tay trắng tinh của hắn một đường cuộn thẳng lên trên, lập tức, cả cánh tay cũng biến thành màu đen.

“Sao có thể như vậy?” Lâm Doãn tiến lên, kinh hoàng thất sắc kéo tay hắn lại.

“Người đã cho cái gì vào?” Mạch Thần Lại cầm lấy khăn sạch ở bên cạnh lau đi nước đọng, giữa hai đầu mày tụ lại một mảng khói mù, sâu não cực hạn.

Lâm Doãn thấy thế, cả người cũng kinh sợ đến mất hồn, nàng ta đứng sững ngay một chỗ, yên lặng chốc lát, hình như mới nhớ tới cái gì đó đi đến trước rổ thuốc bên cạnh, “Chính là sư phụ phân phó, bỏ đoạn trường thảo...”

Sau lưng, Mạch Thần Lại nhìn biểu cảm từ từ cứng ngắc trên mặt nàng ta, “Thế nào?”

“Sư phụ...” Cô gái lùi lại một bước, trên tay nắm lấy một ít thảo dược khô, “hình như đệ tử cầm nhầm rồi.”

“Người...” Mạch Thần Lại nhanh chóng tiến lên, một bả đao lấy nắm thảo dược rồi đưa tới trước mắt, mùi vị của loại thảo dược đoạt mệnh này là giống hệt, chỉ là hình thái dường như giống một loại thuốc độc khác, phụ thê quán. Lâm Doãn thấy sắc mặt hắn dần khó coi, vội dùng thân thể ngăn trở giá thuốc kia.

“Người đã bỏ cái gì vào?” Mạch Thần Lại lặp lại một lần nữa, thanh âm cất ấy phần.

“Sư phụ...” Lâm Doãn khó khăn nuốt nước bọt, hai tay bắt chéo sau lưng, “dạ, hình như là... Phụ Thê Quán.”

“Phụ thê quán?” Mạch Thần Lại nghe vậy, không chút nghĩ ngợi liền xoay người về phía Phong Phi Duyệt đằng sau, vươn tay kéo cả người nàng từ trong đại đỉnh ra. Nước đọng ướt sũng, khiến chiếc áo choàng kia dính sát lên trên người nàng.

“Bây giờ phải làm sao mới được, sư phụ, đệ tử cũng không biết mình sẽ cầm nhầm, đan dược này có luyện thành nữa không?” Lâm Doãn sợ hãi, giúp hắn mang Phong Phi Duyệt từ trong đỉnh ra.

“Chỉ tiếc, đã biến thành độc dược!” Đôi con ngươi ảm áp ôn hòa của Mạch Thần Lại, giờ khắc này đã ảm đạm vô quang.

“Sư phụ, vậy chúng ta bắt đầu lại lần nữa?” Thanh âm Lâm Doãn run rẩy, hai mắt không dám nhìn thẳng nam tử phía trước.

“E là không tìm được người như thế này,” Mạch Thần Lại lắc đầu tiếc hận, thấy vẻ mặt tự trách của Lâm Doãn, khê nâng cánh môi, “bỏ đi, luôn có đường lui, nếu hoàng thượng cố ý muốn lấy đan dược trước kỳ hạn, chúng ta cũng chỉ có thể lấy một cái này đưa ra.” Hắn vươn tay rơi lên trên vai Lâm Doãn, vỗ nhẹ, “Đưa nàng ta ra ngoài.”

“Dạ, sư phụ.” Giọng điệu vâng vâng dạ dạ, Phong Phi Duyệt khê chau đầu mày, nhẹ thở ra một hơi.

Hai mắt, khẽ mở ra một đường may, “Ừm...”

“Mau, hoàng hậu nương nương tỉnh rồi...”

Thật ồn ào, một loạt tiếng bước chân nối tiếp nhau truyền đến, Phong Phi Duyệt mở mắt ra, chỉ cảm thấy một nguồn nhiệt từ dưới lòng bàn chân tập kích đến đỉnh đầu, toàn thân tê dại khó chịu. Đập vào mắt, đầu tiên chính là cột trụ lưu đồng chạm khắc kim phượng, khí thế đầy trời. Màn tơ đỏ thắm xet qua trước mắt, giữa hư vô mờ ảo, mang theo vài phần sắc thái mông lung. Trên xà nhà, khảm nạm đủ loại kỳ trân dị bảo, nghiêm nhiên chính là chói lọi xa xỉ cực hạn, ánh sáng rực rỡ chói mắt.

“Nương nương...” Một nha hoàn bên cạnh khom lưng, đỡ nửa người trên của nàng dậy, “Nương nương cuối cùng người đã tỉnh rồi.”

“Đây...” Phong Phi Duyệt khẽ mở miệng, mới phát hiện môi đắng lưỡi khô, “là đâu?”

“Bẩm nương nương, đây là Phượng Liễm Cung của người.” Nha hoàn nhận lấy nước trong tay người khác, đưa tới trước mặt nàng, dứt vài hớp, rồi mới lui người ra.

“Sao ta lại ở đây?” Thống khổ nhú mày, Phong Phi Duyệt chống một tay dậy, “A...”

“Nương nương,” Nha hoàn lúc này vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, “tay của người ngự y đã xem qua, lần này, e là phải một thời gian dài mới có thể hồi phục.” Ngọc Kiều thông minh đem nghi vấn trong lòng nuốt vào, “Hoàng thượng đã đến xem, thấy người mãi vẫn chưa tỉnh, liền đi rồi.”

Hắn sẽ tốt bụng như vậy? Phong Phi Duyệt khẽ cong một trái tim, vươn tay sờ lên bả vai của mình, “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Bẩm nương nương, cũng đã một ngày rồi, bọn nha hoàn phát hiện cả người nương nương ướt sũng té ngã bên ngoài Mãn Nguyệt Cung, lại dọa nô tỳ sợ chết.”

Mãn Nguyệt Cung, lại là Mãn Nguyệt Cung.

“Xung quanh có kẻ nào khác không?”

“Không có.” Ngọc Kiều lắc đầu, ngẫm nghĩ chốc lát, vẫn là phủ nhận.

Nàng nhớ rõ ràng, chắc chắn có một loại cổ mùi thuốc nồng nặc mới đúng, lãnh cung, nàng căn bản chưa từng bước vào một bước.

“Hoàng thượng giá lâm...” Suy nghĩ nhập tâm, bị một tiếng truyền báo bên ngoài cắt đứt, Phong Phi Duyệt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cô Dạ Kiết sải bước từ ngoài điện tiến vào, bước chân dồn dập, thần sắc giống như có gánh lo.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Đám nha hoàn trong điện quỳ rạp xuống đất, Phong Phi Duyệt thấy vậy, liền muốn chống mình ngồi dậy.

“Hoàng hậu,” Cô Dạ Kiết tăng nhanh bước chân, tay áo phất qua, đảo mắt liền ngồi xuống trước giường, hai tay đặt lên trên vai nàng, “không cần hành lễ.”

“Tạ hoàng thượng.” Nàng ôn thuận đáp lễ, thân thể theo đó tựa lên khung giường, hai vai vô thức khẽ run, thoát khỏi kiềm chế của Cô Dạ Kiết.

Trên tay trống rỗng, hắn cũng không vội thu tay lại, mà là cử động thân thể, càng thêm gần sát, “Hoàng hậu vẫn còn trách trẫm?”

Đây là lời gì vậy? Tầm mắt Phong Phi Duyệt rơi trên áo ngủ bằng gấm khẽ ngược lên, thần thái tự nhiên, xinh đẹp mỉm cười, “Thần thiếp không dám.”

“Không dám, vậy là trong lòng vẫn còn oán hận trẫm?” Cô Dạ Kiết thầm than nhẹ một tiếng, hướng sau lưng khoát tay, “Các người lui xuống hết đi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Đám người khom lưng, nối đuôi ra ngoài. Phong Phi Duyệt nhìn chằm chằm bóng lưng bọn họ, bên ngoài, bóng trăng lòa xào, sắc trời thế nhưng lại bị đè nén u ám.

Cho đến khi trong đại điện khôi phục lại yên tĩnh, Cô Dạ Kiết mới vươn tay về phái Phong Phi Duyệt, “Duyệt Nhi...”

Nàng cũng không né tránh, ngược lại thần sắc cứng đờ, hai mắt nhìn chăm chăm bàn tay kia, “Hoàng thượng, sắc trời đã tối, người không trở về nghỉ ngơi sao?”

“Tối nay, trẫm ở lại Phượng Liễm Cung.” Một câu nói nhẹ nhàng, khiến Phong Phi Duyệt khẽ xoay đầu lại, nhìn thẳng, thấy thần sắc của hắn, tuyệt không giống như đang nói đùa.

“Sao vậy, hoàng hậu không đồng ý?” Cô Dạ Kiết nhìn thấy cảnh giác trên mặt nàng, tuần nhan, trong nháy mắt lạnh lẽo như băng.

Chương 26: Đồng sần dị mộng

27. Chương 26: Đồng Sần Dị Mộng

Chương 26: Đồng sần dị mộng

Người nam nhân này, thật sự là thay đổi trong nháy mắt.

“Thần thiếp chỉ là thấy khó tin.” Phong Phi Duyệt làm động đến miệng vết thương, vô thức vươn tay định xoa lên.

“Đừng cử động!” Cô Dạ Kiết đem lấy bàn tay mềm mại của nàng bao trọn trong lòng bàn tay mình, “Xương cốt đều bị nứt.”

Chẳng trách đau như vậy! Phong Phi Duyệt nhìn người nam nhân trước mặt, còn không phải đều tại người.

“Duyệt Nhi...” Hắn khẽ gọi, thay đổi tư thế vẫn mặc nguyên y phục nằm xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng kéo cả người nàng lên, để sau lưng nàng chống đỡ trước ngực mình.

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy kỳ quái, nàng cũng không mở miệng hỏi nhiều, hắn muốn thế nào, thì mình cứ thuận theo hắn.

“Đứa bé trong bụng Minh hoàng quý phi, cũng là một miếng thịt trong lòng thái hậu hai cung, trẫm tổn thương nàng, cũng chỉ là kế sách đối phó tạm thời, Duyệt Nhi có phải vẫn còn trách trẫm?” Đột nhiên thay đổi, khiến Phong Phi Duyệt khẽ nheo đôi mắt xinh đẹp, lời nói từ trong miệng Cô Dạ Kiết, nghe không ra chút hư tình giả ý nào, một cỗ hương vị giống như cảm giác ưu thương quanh quẩn, lòng vòng trên đỉnh đầu nàng, “Trẫm mặc dù là hoàng đế quý vị, nhưng cũng có lúc bất đắc dĩ, hơn nữa, lại đối mắt với thái hậu hai cung.”

Hắn tại sao lại muốn nói với mình những chuyện này? Phong Phi Duyệt âm thầm khép đầu mày, nhìn bàn tay của hắn ôm trước người mình, lạnh đậm mở miệng, “Thần thiếp biết, thần thiếp không có ý trách hoàng thượng.”

Nói ra lời như vậy, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy có vài phần giả tạo. Nhưng mà ở nơi đây lang hổ như thế này, liệu có ai là chân tâm thật ý?

Cô Dạ Kiết nghe vậy, nhìn đỉnh đầu cô gái, chỉ là kéo lên một nụ cười lạnh lẽo, đôi môi lạnh bạc, vẫn như cũ không hề có chút nhiệt độ. Đặt Phong Phi Duyệt xuống lại giường, hắn tự mình đứng dậy, cởi bỏ long bào rườm rà. Nghe thấy âm thanh xột xoạt bên tai, nàng không động đậy một cái, dù sao mình đã bị thương rồi, muốn động cũng động đậy không được.

Cúi người, Cô Dạ Kiết chui vào trong chăn gấm, vòng tay một cái, liền kéo Phong Phi Duyệt đến bên cạnh mình. Chuyển thân, để nàng đối diện với hắn.

Không hề nói một lời, nàng an tĩnh nằm nghiêng một bên, hô hấp đều đều rơi vào vạt áo mở rộng trước ngực Cô Dạ Kiết.

“Duyệt Nhi, nàng nói giang sơn này, là của ai?”

Nàng ngẩn người, suy nghĩ một hồi, mới chắc chắn mở miệng, “Giang sơn này, tất nhiên là của hoàng thượng.”

“Không hẳn vậy.” Nơi đỉnh đầu, một tiếng thở dài nặng nề, cánh tay ôm lấy nàng cũng siết chặt vài phần, “Giang sơn này, hôm nay chia ra làm ba, trăm, chỉ chiếm một phần trong đó.”

Phong Phi Duyệt theo lời của hắn mà đáp lại, “Hoàng thượng tại sao lại nói như vậy?” Hoàng đế đêm nay đến thăm, thậm chí lấy lòng, nàng sẽ không ngốc đến mức cho là hắn bất chợt thiện lương, thực đối với mình hữu tình. Từng câu từng chữ của hắn, không khác nào đang dẫn dắt mình tiến vào ‘trong đó’. Cái gọi là ‘trong đó’, có lẽ mình không cần thận một cái, sẽ phải vạn kiếp bất phục.

“Duyệt Nhi là hoàng hậu của trăm, dĩ nhiên là hướng về trăm, trăm yên tâm, đêm hậu cung này giao vào tay nàng.” Đôi mày kiếm nhíu chặt của Cô Dạ Kiết nhướn lên, là thời điểm đẩy nàng ra, đối mặt với hai mù hồ ly kia.

Hậu cung? Tất nhiên, cũng bao gồm thái hậu hai cung.

Thiên hạ thế lực to lớn như vậy, cái gọi là ba phần vương lực này. Hai phe còn lại, xem ra chắc chắn là Quân gia cùng gia quyền của thái hậu hai cung, tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt, như thế này, đến cuối cùng ai có thể cười đây?

Xem ra, hoàng đế cũng không phải phong quang vô hạn giống như ngoài mặt, ngược lại, phải thời thời khắc khắc đề phòng, “Hoàng thượng, thần thiếp sợ khó đảm đương trọng trách ấy.”

“Duyệt Nhi, trợ giúp trăm.” Cô Dạ Kiết nâng cằm của nàng lên, đôi con ngươi tinh mịch như đêm tối, sít sao khóa chặt từng biểu cảm trên mặt Phong Phi Duyệt, “Trăm có thể tin tưởng, chỉ có nàng.” (Nói láo không biết ngượng mồm thế anh ~!~)

Khóe miệng, không kiềm chế được kéo ra, nàng cúi mắt khép mi, nghe thấy lời này, suýt chút nữa thì phì cười, khó khăn lắm mới đem ý cười ấy thu hồi lại. Lòng của nam nhân này, thật đúng là so với lật sách còn nhanh hơn, “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ có thể nói, dốc hết khả năng có thể, coi quản công việc hậu cung.”

Cô Dạ Kiết gật đầu một cái, hai mắt, lưu quang trải dài, Phong Phi Duyệt nhìn thẳng vào mắt hắn, không nghĩ tới lại động đến vết thương trên bả vai, đáy mắt, nộ khí gần như sắp bùng phát kia bị hung hăng dẫn xuống đáy lòng, dung nhan tuyệt thế khẽ điểm xuyết vài ý cười. Chỉ thấy, đáy mắt hắn sâu thẳm, con người khẽ nhíu, trăm trọng tựa đầu đè nặng xuống.

Một nụ hôn, giấu đi dục vọng, in dấu lên trên cái trán trơn bóng đầy đặn của nàng.

“Nghỉ ngơi đi, mấy ngày này, nàng cũng không cần đi thỉnh an thái hậu.” Cô Dạ Kiết để nàng tựa lên trên cánh tay của mình, trán hai người tương để, lần lượt nhắm mắt.

Cử chỉ như vậy, chỉ dành cho uyên ương cùng gối, chung một giấc mộng. Lại không ngờ, vừa mới ngủ say một cái, hai người liền đồng thời buông tay, hướng hai bên lật người. Ở giữa, cách nhau một khoảng bằng cánh tay.

Cuối cùng, vô tình, không hề có chút liên quan.

Hôm sau.

Phong Phi Duyệt là bị đau tỉnh giấc, nhìn lại mới biết, tự mình đè lên cánh tay bị thương kia. Được Ngọc Kiều hầu hạ miễn cưỡng thay y phục, bên ngoài điện sớm đã có thái giám canh giữ.

“Nương nương, lúc hoàng thượng sắp đi có dặn dò, bảo nương nương tỉnh lại thì liền đến Ngọc Khê Cung.”

“Ta biết rồi.” Phong Phi Duyệt bưng chén thuốc đã sắc sẵn ở trên bàn lên, một hơi uống cạn, “Đi thôi.”

Chiếc kiệu tiến lên phía trước, nàng nhắm mắt dưỡng thần, cảm thấy tối hôm qua ngủ không được ngon giấc.

Bên trong Ngọc Khê Cung, Cô Dạ Kiết vừa mới lâm triều xong, sắc mặt dường như có chút mệt mỏi, dựa vào ghế loan phủ lông cáo cao quý trên cao, tay vịn hai bên, mỗi bên dùng dạ minh châu nam hải điêu khắc một đôi mắt rồng, trông rất sống động, uy nghiêm chấn nhiếp. Hoa văn mạnh mẽ hữu lực, là dùng cây cỏ thụ trên núi tuyết ngàn năm chế thành, tương truyền, loại cây này không có gì đốt cháy được, lửa mạnh khó thiêu.

Trong điện, một nam tử mặc trường bào nguyệt sắc đứng đó, bên cạnh, là một cô gái trong tay bưng cái tráp sơn màu đỏ thẫm.

“Thời hạn đã đến, chẳng lẽ, ngươi lại muốn khiến trẫm thất vọng hay sao?” Cô Dạ Kiết lười biếng khẽ ngược mắt, cả thân thể ngồi thẳng dậy, hai mắt lấp láy hữu thần, liếc nhìn hai người dưới điện.

Tay Lâm Doãn bưng tráp, giống như có vài phần khẩn trương, nàng ta ngược mắt nhìn hướng gò má sư phụ, chỉ thấy hần vể mặt trấn định, thần sắc tự nhiên, ngay lập tức, Lâm Doãn cũng bình tâm lại.

“Hoàng thượng, đan dược đã luyện thành, chính là ở trong tay thần.” Thanh âm thuần hậu, từ trong miệng nam tử chậm chậm phát ra.

Phong Phi Duyệt xuống kiệu, mới đi được vài bước, đầu tiên đập vào tầm mắt chính là một thân ảnh cao lớn bị khuất sáng. Ánh nắng sáng sớm kéo đến, mang theo vài phần ấm áp, Mạc Thần Lại đứng ở trong điện, rực rỡ, che khuất hoàng thượng ở bên trên.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Phong Phi Duyệt đi vào đại điện, nhỏ giọng hành lễ.

“Hoàng hậu không cần đa lễ.” Cô Dạ Kiết vươn tay ra, ý bảo nàng tiến lên trước.

“Tạ hoàng thượng.” Đứng dậy, giữa cánh mũi giống như quanh quẩn một cỗ mùi thuốc thảo dược nhàn nhạt, cái loại mùi vị đó, mang theo cảm giác quen thuộc. Phong Phi Duyệt nhú đôi mày thanh tú lên, theo từng bước chân đến gần, cái mùi vị đó càng phát ra nồng đậm, mà lại, xua đi không được.

Đi qua bên cạnh hai người, Lâm Doãn liền nổi lòng hiếu kỳ, xoay đầu lại muốn nhìn phong thái vị hoàng hậu Huyền Triều này trước, nhưng không ngờ...

“Sư phụ...” Lâm Doãn tròn tròn mắt hạnh, khuỷu tay bưng tráp huých Mạc Thần Lại bên cạnh một cái, lúc này mới ý thức được là ở Ngọc Khê Cung, mới thậm thụt không dám lên tiếng.

Nam tử chuyển tầm mắt, vừa vặn đối diện với Phong Phi Duyệt, trong mắt hần tuy có phần giật mình, những lại không giống Lâm Doãn biểu hiện ra ngoài. Con người ấm áp ôn hòa, ôn tồn nho nhã, “Hoàng hậu nương nương thứ tội, đồ nhi vừa mới nhìn thấy phượng dung, có chỗ vô lễ kính xin nương nương đừng trách phạt.”

Không kiêu không nịnh, co dãn vừa phải, Mạc Thần Lại khó nén kinh ngạc trong mắt, gần ngay trước người, Phong Phi Duyệt càng thêm chắc chắn, mùi thuốc thanh đạm mờ ảo này, chính là từ trên người tên nam tử này truyền tới.

Nàng nhìn sang Lâm Doãn, chỉ thấy trên mặt cô gái hiển nhiên đã chuyển sang vài phần cảnh giác.

“Không ngại.” Phong Phi Duyệt nói xong, liền nhẹ nhàng cất bước, hướng phía Cô Dạ Kiết đi tới.

Ngồi ở bên cạnh hoàng đế, nàng từ trên cao nhìn xuống, “Không phải nói đan dược đã luyện thành rồi sao? Còn không dâng lên?” Cô Dạ Kiết lạnh lùng bật ra một câu, khiến Mạc Thần Lại hoàn hồn. Nhưng, hai tay Lâm Doãn bưng lọ thuốc, vừa mới bước ra một bước, lại bị Mạc Thần Lại đưa tay ra cản, “Khoan đã.”

“Sư phụ?”

“Sao vậy?” Cô Dạ Kiết tuần nhan lãnh liệt, thần sắc đã có chút không vui.

Mạch Thần Lại đứng giữa đại điện, chấp tay hứng gió, hai mắt thế nhưng lại nhìn chăm chăm Phong Phi Duyệt, “Thần, chỉ thỉnh cầu một câu nói thật của hoàng thượng.”

”Nói!” Cô Dạ Kiết nhấc chân lên, thu thân thể lại giữa trong ghế, một bộ dáng ung dung nhàn nhã.

“Xin hỏi hoàng thượng, đối với hoàng hậu nương nương có lòng hay không?”

Chương 27: Cùng uống thuốc

28. Chương 27: Cùng Uống Thuốc

Chương 27: Cùng uống thuốc

Một câu nói, mạnh mẽ khí phách. Phong Phi Duyệt ngồi bên cạnh cũng sửng sốt, Cô Dạ Kiết vừa mới đặt người tựa xuống ghế, cũng dừng, “Mạch y sư*, trầm đối với hoàng hậu có lòng hay không, còn cần người đến hỏi hay sao?”

(Y sư tức là thầy thuốc, Mạch Thần Lại là người điều chế thuốc cho hoàng thượng chứ không giống các thái y trong triều nên hoàng thượng gọi là y sư)

“Hoàng thượng, thần chỉ là lo lắng, thuốc này...”

“Hoàng thượng...” Một thanh âm yếu điệu, đem lời Mạch Thần Lại chưa kịp nói ra khỏi miệng, ngăn lại giữa cổ họng. Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lên, trông thấy một cô gái mặc cung trang màu xanh lam, đang cất bước nhẹ nhàng chậm rãi tiến đến. Trâm vàng trên đầu lay động giống như đang lấp láy trước mắt nàng ta, chẳng mấy bước, liền cúi người quỳ gối dưới điện, “Thần thiếp Thi tiếp dư*, tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

(Tiếp dư cũng là một tước vị của phi tần trong cung)

Trên mặt Mạch Thần Lại vẫn duy trì ý cười dịu dàng ôn nhuận, đôi con ngươi trong trẻo đem biểu tình của mỗi người nhất nhất thu vào mắt. Cô Dạ Kiết nhìn về phía cô gái quỳ dưới đất, vẻ mặt lập tức hiện lên mấy phần không vui, “Sao nàng lại đến đây?”

Thi tiếp dư kia vóc dáng mảnh mai, thân thể đang quỳ khễ run lên, bàn tay nhỏ bé ẩn dưới ống tay áo càng thêm nín chặt lấy một góc khăn gấm, “Thần thiếp mấy ngày không gặp hoàng thượng, nên mới ngấm nghĩ, đến Ngọc Khê Cung xem thử.”

Đôi mắt tinh khiết động lòng người ngược lên, cặp đồng tử kia như nước như mây, lệ đã đầy tràn, nàng ta khễ cắn môi, thần thái như vậy, ngay cả nữ nhân như Phong Phi Duyệt cũng có chút rung động. Dịu dàng như nước, thế nhưng trên mặt vẫn mang theo ngầy thờ thẹn thùng, cô gái như vậy, e là đến Cô Dạ Kiết, cũng khó mà ngăn cản chứ?

“Người đâu, đưa Thi tiếp dư về Cảnh Dạ Cung.” Nhưng, hần chỉ là lạnh lùng hạ lệnh, tàn nhẫn vô tình đưa mắt phượng nhìn sang nơi khác.

“Dạ.” Bên cạnh, thái giám tiếp chỉ đi tới bên người cô gái.

“Hoàng thượng...”

Phong Phi Duyệt thu hết thần thái của hai người vào mắt, trong mắt Cô Dạ Kiết chợt lóe lên, nhưng lại là khẩn trương? Gần ngay bên người, nàng có thể cảm nhận rõ rệt, hần nóng lòng muốn Thi tiếp dư rời đi ngay lập tức.

“Hoàng thượng.” Phong Phi Duyệt đứng lúc kéo tay hần, hai mắt ngậm cười, nhìn cô gái quỳ dưới đất, “Cứ để Thi tiếp dư ở lại đây đi.”

Người dưới đất nghe nói, liền vội vàng gật đầu, hướng phía nàng cảm kích cười một tiếng. Phong Phi Duyệt kéo khéo môi mỉm cười, cô gái này, quả thật là không hiểu thế âm như vậy sao?

Mong chờ mà nhìn sang hoàng đế, Thi tiếp dư khẽ cắn răng, lại thấy trong con ngươi Cô Dạ Kiết nhìn chăm chăm về phía mình, nghiêm nhiên đã là nộ khí thiêu đốt. Nàng ta sợ hãi cúi thấp đầu xuống, quỳ gối tại chỗ không dám lên tiếng. Thái giám bên cạnh thấy thế, càng bị dọa sợ đến chảy mồ hôi lạnh đầy người, “Thi tiếp dư, nô tài đưa người hồi cung trước.”

Cô Dạ Kiết một hồi lâu không nói gì, cô gái dưới điện uất ức, hai mắt rưng rưng, định đứng dậy.

“Đưa Thi tiếp dư về Cảnh Dạ Cung, cầm túc một tháng.” Tôn vương ở phía trên, giọng nói lãnh đạm lạnh như băng, một câu nói vừa ra khỏi miệng, cô gái sững sờ kinh hãi ngược mắt, thấy hắc chỉ là xoay người nhìn hoàng hậu bên cạnh, chỉ đành phải nén lệ đứng lên đi ra ngoài.

Nhất thời, trong điện yên ắng không một tiếng động. Mạch Thần Lại ở giữa đại điện phát giác mấy phần khác thường, chỉ là đứng nguyên chỗ cũ. Xem ra là bản thân mình quá lo lắng rồi, vị quân vương này, làm sao có thể chuyên tình với một nữ nhân chứ, “Lâm Doãn, dâng tiên dược cho hoàng thượng.”

“Dạ.” Lâm Doãn cầm đan dược tiến lên, sư phụ hôm nay bị làm sao vậy.

Cái tráp đỏ thẫm, dâng lên đến trước mặt Cô Dạ Kiết với Phong Phi Duyệt, một tay đặt lên trên nắp hộp bằng gỗ tử đàn, nam tử cũng không vội mở ra, “Mạch y sư, có gì không ổn không?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, thần chỉ là cảm thấy hoàng hậu nương nương khuynh quốc khuynh thành, nếu có thể, thần cũng muốn vì nương nương luyện một viên đan dược, dùng để bảo trì dung nhan.” Trong mắt Mạch Thần Lại, chân thành mà kiên định, không nhìn ra chút a dua nịnh nọt.

Tên nam tử này, không giống Quân Ân, hắc đem lại cho người khác một loại cảm giác an tâm, càng không giống Cô Dạ Kiết, trên người hắc tản mát ôn nhu ấm áp, ai cũng không thể bì được.

“Mạch y sư, người đối với hoàng hậu dường như là đặc biệt để tâm.” Cô Dạ Kiết ‘tách’ một tiếng, mở cái hộp kia ra, trên tay cầm lên một viên thuốc màu đỏ.

“Bẩm hoàng thượng, thần không dám.”

Phong Phi Duyệt giống như lơ đãng không để ý đến, dưới trang dung anh tĩnh, lại là uất ức khó nén, cứ ngồi không nôn nóng như vậy, thật có thể khiến người ta ngột ngạt đến hỏng người.

“Hừ!” Cô Dạ Kiết cười lạnh một tiếng, đem viên thuốc đưa đến trước mắt, Phong Phi Duyệt trầm nghĩ, hoàng đế này khôn khéo như vậy, sao có thể không chút đề phòng dùng thuốc người khác tùy tiện đưa đến.

Chỉ thấy hắc, nắm chặt tay lại, chưởng lực chấn động, cái chớp mắt tiếp theo, viên thuốc lớn cỡ bằng hạt trân châu kia lại bị chia ra làm hai, mùi thuốc nồng nặc gay nóng tràn ngập trong không khí, theo động tác trên tay hắc, đưa tới trước mặt Phong Phi Duyệt.

“Hoàng thượng?” Mày ngài khê nhíu, nàng quay đầu sang, cố làm như không hiểu. Chẳng lẽ, muốn lấy chính mình thử thuốc hay sao?

“Duyệt Nhi, ăn nó đi.” Quả nhiên, tâm tư của hoàng đế này, thật đủ ngoan độc âm hiểm.

Nàng cắn môi, không nói câu nào, Mạch Thần Lại nhìn thấy động tác trên tay hoàng đế, thần sắc liền kinh hãi, muốn ngăn cản. Nhưng không ngờ, Cô Dạ Kiết hoàn toàn không có tính nhẫn nại, một tay bắt lấy cằm của Phong Phi Duyệt, hai ngón tay kẹp chặt liền cạy hàm răng của nàng ra, nửa viên thuốc cứ như vậy bị nhét xuống, “Khụ khụ...” Một cổ nội lực không ngờ lớn mạnh hơn mình rất nhiều ập đến, Phong Phi Duyệt không thể không há miệng, nuốt xuống.

Kinh ngạc đem lời nói trong miệng nuốt xuống, cho dù Cô Dạ Kiết ỉnh thời gian, Mạch Thần Lại biết, hắc cũng sẽ không thể nói ra thực tình. Dù sao, việc này có liên quan đến cả sinh diệt của Vân Triều, bản thân mình là vật làm tin của nước ngoại biên, chỉ có thể cúi đầu xưng thần, nếu bây giờ nói ra lợi và hại trong đó, can hệ kéo theo, có thể không đơn giản chỉ là một mình cái mạng của mình.

“Duyệt Nhi, trong người nàng có thương tích, đan dược này có thể trị bệnh bảo hộ thân thể.” Cô Dạ Kiết đem nửa viên kia bỏ vào trong miệng mình, phu thê quẩn, từ một khắc này, gieo xuống thật sâu!

Nói cái quỷ gì vậy, “Hoàng thượng nếu không phải, thấy loại dược liệu này trên quý không có cái thứ hai, mới lấy thần thiếp thử thuốc phải chứ?”

Bị một câu nói trúng, Cô Dạ Kiết thể nhưng lại ngửa đầu bật cười ha hả, “Không hổ là hoàng hậu của trẫm!”

Mà hân, lại một mực thừa nhận, không chút kiêu ngạo.

Đứng dậy, không để ý đến ai khác, Cô Dạ Kiết phát long bào sải bước rời đi, vị quân vương này tính tình trước giờ kỳ quái, đoán không ra, người khác cũng đành phải làm quen.

“Oe...” Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng của hân biến mất trong Ngọc Khê cung, lúc này mới cúi người xuống, muốn nôn viên thuốc vừa rồi ra.

“Hoàng hậu nương nương,” Dưới điện, Mạch Thần Lại tiến lên, “thuốc này, không có độc.”

“Ta dựa vào cái gì tin người?” Nàng tiếp tục, cũng không quay đầu lại mắng hân một câu. Cũng đúng, đây chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi.

Nôn hồi lâu, chỉ là không thấy bóng dáng viên thuốc kia đâu, Phong Phi Duyệt rút ra khăn lau qua, ngay sau đó đứng dậy đi xuống.

“Nương nương, viên thuốc này là thứ can trường, tối nay chớ nên uống rượu.” Nhìn cô gái lướt qua người mình mà đi, Mạch Thần Lại đuổi theo một bước, cùng đi phía sau.

“Người cái kẻ này thật là đủ phiền,” Phong Phi Duyệt dừng bước chân, vốn là tâm tình phiền não, bây giờ mùi thuốc kia lại lần nữa quanh quẩn bên người, “đúng rồi, bổn cung cảm thấy mùi vị trên người người rất quen thuộc.”

“Nương nương không cảm thấy mùi vị đáng ghét?” Mạch Thần Lại cười khẽ, Lâm Doãn bên cạnh thu lại hộp thuốc, đi trở về.

“Thuốc đáng dâ tật, mùi vị này, rất thơm.” Nhìn vào đôi con ngươi ảm áp kia, Phong Phi Duyệt vô thức dừng bước chân, nhìn hân tiến tới gần.

Nghe vậy, trong mắt Mạch Thần Lại dâng lên vui mừng, “Nương nương đối với dược lý cũng có nghiên cứu?”

Phong Phi Duyệt lắc lắc đầu, xinh đẹp cười nói, “Chỉ là, không ghét mà thôi.”

Đôi con ngươi rực rỡ tràn ra màu sắc hoa lụa, hai người nhìn nhau bật cười, nhìn ôn nhu trong đáy mắt nam tử, Phong Phi Duyệt thất thần, nụ cười y hệt, cực kỳ giống Thanh Âm.

Chương 28: Thần bí gửi thư

29. Chương 28: Thần Bí Gửi Thư

Chương 28: Thần bí gửi thư

Mạch Thần Lại gần như là chìm đắm vào trong nụ cười kia, “Nương nương yên tâm, thuốc kia cho dù là độc dược, thần cũng sẽ nhất định nghĩ mọi cách giải độc cho người.”

Lòng ngực Phong Phi Duyệt dâng lên chút khác thường, hai tay thu vào trong ống tay áo, chụm lại trước người, “Như vậy, thật sự là thuốc độc?”

Ngữ khí, khẽ lạnh xuống mấy phần, ảm áp mới vừa rồi trong khoảnh khắc liền kết thành băng sương, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy viên thuốc kia tắc nghẽn giữa cổ họng, thế nào cũng không trôi xuống được.

“Nương nương, là thuốc có ba phần độc, tác dụng của thuốc với hoàng thượng, không giống với người, thần chỉ là có chút lo lắng.” Mạch Thần Lại chỉ sợ, được hiệu của phu thê quần cuối cùng sẽ có một ngày áp chế không nổi.

Phong Phi Duyệt hướng mặt về phía đại điện, mặt trời đã chiếu rọi đến giữa Kim Loan Điện, ánh vàng rực rỡ chói mắt, từng tia từng tia sáng nóng bỏng rơi xuống, nóng đến nỗi mắt của nàng cũng không mở ra được. Cung trang màu hồng phấn bóng nhẫy như tơ như lụa cố ý làm nổi bật cả người nàng nhiễm thêm mấy phần trong trẻo lạnh lùng, “Bỏ đi, nếu thật là họa, có tránh cũng không được.”

Trong giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, mạng của mình treo lơ lửng lúc nào còn nói không chắc, còn ai có thể quản được chuyện sau này.

“Sư phụ, sư phụ...” Thấy Mạch Thần Lại không có chút phản ứng, Lâm Doãn dứt khoát nhảy cả người đến trước mặt hắn, “hoàn hồn đi.”

“Đi.” Đẩy nhẹ đầu Lâm Doãn ra, nam tử mang theo gương mặt tuấn tú ửng đỏ bước ra Ngọc Khê Cung.

“Sư phụ, chờ đệ tử với...” Lâm Doãn cẩn thận cầm hộp thuốc trong tay, sải bước đuổi theo.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt buồn chán nằm thẳng lên giường, một tay tựa ra sau gáy, hai chân tùy ý vắt lên. Một bộ dáng bất cần. Ngọc Kiều bên cạnh thấy thế, muốn mở miệng, lại không dám lên tiếng, từ trong đôi con ngươi khẽ nheo nhìn lại, Phong Phi Duyệt nhin cười, “Ngọc Kiều, ngươi có lời gì muốn nói?”

“Nương nương, nô tỳ không dám nói.”

“Nói đi, đừng có được món hời còn chê bai.” Phong Phi Duyệt đem sách trên giường ném cái ‘bịch’ sang một bên, lật người.

“Nô tỳ chỉ là cảm thấy, lần này nương nương hồi cung, có vài phần khinh suất.” Ngọc Kiều nhìn sắc mặt nàng, hồi lâu mới dám ngập ngừng nói ra.

Khinh suất? Là không hiểu quy củ đúng chứ. Phong Phi Duyệt ‘soạt’ một tiếng bật dậy, ngồi thẳng người lên, hai tay từ dưới ống tay áo rộng thùng thình chìa ra, cầm lấy một cái chén tử sa* trên bàn, lần nữa rút tay về, “Vậy ngươi nói, trước kia ta là người như thế nào?”

(*Tử sa: Một loại đất sét dùng làm đồ uống trà)

“Nương nương trước kia a, Ngọc Kiều cũng không nói rõ được, tóm lại, chính là rất cẩn thận, uống một ngụm trà, cũng muốn nô tỳ dùng ngân châm thử đi thử lại mấy lần.” Ấm tử sa đặt trong lòng bàn tay, cảm thấy nhạt nhẽo đi mấy phần thơm nồng, Ngọc Kiều rót đầy chén trà trong tay nàng, ngoan ngoãn lui lại sang một bên.

Phong Phi Duyệt khẽ nhấp, bản thân mình bây giờ, còn không phải là như vậy sao?

Đêm xuống, cái nóng nực ban ngày thoái lui, bóng đêm lặng lẽ kéo tới. Trong Phượng Liễm Điện, chao đèn treo trên cao tán ra ánh sáng màu vàng cam xinh đẹp, hiện lên một tầng bạch mạc mờ lung. Ánh nến nhiễm động, Phong Phi Duyệt vẫn còn dựa lên trên chiếc giường mềm mại ban nãy, hai mắt khẽ nhủ, nhắm mắt dưỡng thần. Dưới mái tóc, hoa tai hình năm ngôi sao kia vốn không có lấy xuống, mà theo hô hấp của nàng, dính sát vào vành tai.

Bóng tối lắng xuống, đột nhiên, một cỗ hơi thở nồng đậm từ từ lan tràn, chân mày Phong Phi Duyệt lúc đầu giãn ra đột nhiên nhíu chặt lại, chỉ là cũng không vội mở mắt.

Trên hành lang rực rỡ đủ màu, Minh hoàng quý phi trên tay mang theo chỉ sáo dài nhọn giữ lấy cổ tay một nha hoàn, nhân nhả sải bước, sau lưng còn một hàng dài ma ma với thái giám đi theo.

Nương nương, đêm lạnh, nô tỳ đưa người về Đức Minh Cung nhé.” Nha hoàn lo sợ lại có sơ suất gì khác, nói chuyện càng thêm dè dặt cẩn trọng.

“Gấp gì chứ, không phải ngự y đã nói sao, phải ra ngoài vận động nhiều một chút.” Trên mặt Minh hoàng quý phi đều là hoan hỉ vui mừng của người sắp làm mẹ, nàng ta đứng ở giữa hành lang, đưa mắt nhìn về phía mặt trăng tròn vành vạnh kia, “Hoàng thượng tối nay, là ở chỗ ai?”

“Bẩm nương nương, hình như là Thi tiếp dư.” Nha hoàn sợ nàng ta nhiễm lạnh, đứng chắn bên người, “Thái giám ở Ngọc Khê Cung nói, ban ngày Thi tiếp dư bị hoàng thượng cấm túc, chỉ là, không bao lâu hoàng thượng liền quay người đi về phía Cảnh Dạ Cung.”

“Ồ hồ ly tinh này!” Minh hoàng quý phi vươn tay bẻ gãy một nhành hoa lê bên cạnh, “Bổn cung sao lại quên mất ả ta.” Đem nhánh hoa lê trắng tuyết mềm mịn kia nhào nặn trong lòng bàn tay, thoáng chốc, một mùi hương thơm ngát thanh nhã chi vị nồng đậm tán ra.

“Nương nương...”

“Suyt!” Minh hoàng quý phi đưa tay dùng sức chộp lấy cổ tay nha hoàn, ra hiệu nha hoàn kia dừng lên tiếng. Theo tầm mắt nha hoàn nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài Phụng Liễm Cung một bóng đen nhanh chóng xẹt qua, nhanh như kinh lôi.

“Nương nương, đó là?” Nhìn thân ảnh kia, chắc chắn là một nam nhân. Trong nội uyển hậu cung này, giữa đêm khuya sao lại có nam nhân đặt chân đến.

Minh hoàng quý phi nhẹ cong môi trái tim, cánh môi đỏ thắm mỹ lệ, càng phát ra chói mắt, “Không ngờ hoàng hậu, cũng có lúc không chịu được.”

“Nương nương, ý người nói?” Về mặt nha hoàn khiếp sợ, miệng mở to đến mức có thể nhét lọt quả trứng gà vào trong.

“Người chắc chắn đêm nay hoàng thượng ở Cảnh Dạ Cung?”

“Nương nương, chắc chắn không sai.” Nha hoàn kề môi đến gần trước mặt Minh hoàng quý phi, “Nương nương, trong hậu cung này, chỉ có hoàng hậu mới là chủ động ngại của người, người xem...”

“Lắm miệng,” Sắc mặt Minh hoàng quý phi cố làm ra vẻ bức bối, đem nước hoa lê còn lưu lại trên tay chùi vào khăn gấm, “đi, đỡ bổn cung trở về.”

Một tay đỡ lấy bụng của mình, nắm ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve ở trên, hoàng hậu, lại bảo bổn cung coi chừng đứa bé, ta ngược lại muốn nhìn xem, là mạng của ai tốt hơn!

Trong Cảnh Dạ Cung, bên trong một bình hoa cổ, nhánh hoa dày cắm xuyên tỏa hương thơm ngào ngạt, một vài cánh hoa điêu tàn rơi vãi trên tấm thảm gấm hoa văn mẫu đơn, tầng tầng chồng xếp. Gần đó, trên ghế tựa danh quý, một thân ảnh cao lớn dựa vào, nhìn quanh trong điện, tuy rằng không xa xỉ lộng lẫy như ở Phụng Liễm Cung, nhưng, lại có một quy cách riêng, bốn phía trần quý, đồ cổ tám phương mọi thứ đều có, tô vẽ điểm xuyết đầy tràn cả đại điện này. Thi tiếp dư đôi mắt xinh đẹp có chút sưng, hai tay mềm mại nhẹ xoa nắn trên vai nam tử trước người.

“Hoàng thượng, lực đạo này đã vừa phải chưa?”

Cô Dạ Kiết gật đầu một cái, giữa hai đầu lông mày nhíu lại nâng lên suy tư, hần vươn tay kéo Thi tiếp dư đến trước người, ngồi lên trên chân mình.

“Hoàng thượng, có phải thần thiếp khiến người mất hứng không?” Nàng ta ngồi ngay ngắn, nhẹ giọng dè dặt dò hỏi.

“Không phải.” Cô Dạ Kiết hiếm khi nhỏ giọng mềm mỏng, tựa lui thân thể trở lại, “Chỉ có ở tấm điện của Thi tiếp dư, trẫm mới có thể nhẹ nhõm thở ra một hơi.”

Thi tiếp dư nghe vậy, không ngừng vươn tay, nhẹ xoa lên đầu mày anh tuấn của hần, từ từ hướng sang hai bên kéo giãn ra, “Hoàng thượng, quốc gia đại sự toàn bộ đều dè lên trên vai một mình người, làm sao không

một? Nghe thần thiếp một câu, thượng triều xong rồi, người cứ xem như nơi này chính là nhà của người, không cần nghĩ đến những chuyện lo lắng phiền não kia nữa.”

“Nhà?” Cô Dạ Kiết cười lạnh, khoe miệng thờ ơ như không mà nâng lên, “Toàn bộ thiên hạ đều là của trẫm...” Nhưng mà duy nhất, lại thiếu mất một nơi có thể thanh thần tĩnh tâm.

Đáy mắt, là một nhọc không chút che giấu, tình mệnh trống trải. Trái tim Thi tiếp dư co rút đau đớn, hai tay vội ôm lấy vai hân, “Hoàng thượng!”

“Không nên chọc vào hoàng hậu, biết chưa?” Bàn tay ở trên lưng nàng ta vỗ nhẹ, cái cằm kiên nghị chống đỡ giữa xương quai xanh của nàng ta, “Mỗi một nữ nhân trong hậu cung, nàng đều phải kính nhi viễn chi*.”

(Kính nhi viễn chi: Kính trọng, tôn kính nhưng không thể gần gũi)

“Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy, hoàng hậu nương nương không giống với bọn họ.” Thi tiếp dư nhìn nam tử phía dưới, hân tuy là tay nắm đỉnh thế chi quyền, nhưng mà, trên gương mặt tuần lãng phi phàm, luôn in khắc vẻ lạnh lùng đem người khác cự tuyệt bên ngoài ngàn dặm.

“Nàng hiểu gì chứ?” Hai tay Cô Dạ Kiết đặt trên chiếc eo uyển chuyển đầy một nắm tay của nàng ta, dùng sức đẩy Thi tiếp dư ra, lực đạo rất lớn, đột ngột khiến nàng ta suýt chút nữa thở không ra hơi, “Hoàng, hoàng thượng?”

‘Pặc...’ trong chớp mắt.

Một luồng ánh sáng đột nhiên vụt qua trước mắt hai người, Thi tiếp dư vẫn chưa hoàn hồn, kinh hãi ngồi trong ngực Cô Dạ Kiết. Chỉ thấy, phía trên chiếc bàn gỗ tử đàn chạm trổ, găm vào một đoản kiếm bén nhọn, bên trên giống như còn có thứ đồ gì đó.

Tuần nhan hung ác hiểm lệt, ánh sáng từ đoản kiếm chiếu xạ một đôi con ngươi như loài lang hổ, Cô Dạ Kiết vươn tay, dùng đến mấy phần nội lực mới lấy được đoản kiếm kia xuống.

“Hoàng thượng cẩn thận.” Thi tiếp dư yếu ớt mở miệng, tựa người vào trước ngực hoàng đế.

Chỉ thấy trên đoản kiếm kia, khắc sâu một hàng chữ, đôi con ngươi của Cô Dạ Kiết quét từ phần chuôi về phía lưỡi đao, một màn quỷ dị kia ở nơi đáy mắt, càng phát ra âm lãnh, “Nội cung Phượng Liễm, cầu thư chi hoan, diên loạn đảo phượng.”

“Hừ!” Tay hân cầm đoản kiếm, nặng nề đánh một chưởng lên trên mặt bàn, ngọn đèn cùng chén trà bên trên, rung rung lắc lắc, rơi vãi xuống đất.

Cả người Thi tiếp dư co rút, lại không dám nói thêm một câu.

“Đây chính là, hoàng hậu mà nàng nói là không giống những người kia!” Cô Dạ Kiết đặt Thi tiếp dư sang một bên, đứng dậy sải bước rời đi.

“Hoàng thượng, người đi đâu?” Thi tiếp dư hoảng hốt đứng dậy, không ngờ, một góc áo vướng vào mép bàn, cứ thế giữ chặt bước chân nàng ta.

“Hoàng thượng...” Thái giám với thị vệ bên ngoài trông thấy Cô Dạ Kiết hỏa khí bừng bừng từ bên trong đi ra, đều quỳ rạp xuống.

“Thị vệ như vậy, các người cứ nhiên để kẻ khác tự nhiên qua lại Cảnh Dạ Cung như giữa ban ngày? Phế vật!” Một cước đá văng kẻ ngăn đỡ trước cửa, Cô Dạ Kiết nhìn về phía hoàng thành không có chút khả nghi kia, “Bãi giá, Phượng Liễm Cung!” Hai tay hân chấp ngược sau lưng, hung hăng siết chặt thành quyền, vừa mới vào cung chưa quá hai ngày, cái đuôi hồ ly này liền không giấu được nữa rồi? Cánh môi lương bạc vô tình cong lên, đôi con ngươi hiển nhiên đã bốc cháy thành màu hổ phách kinh diễm. (Hừ anh ghen à, mới có nhieu đó thôi mà, hé hé??)

Chương 29: Bao vây tứ phía

30. Chương 29: Bao Vây Tứ Phía

Chương 29: Bao vây tứ phía

Phong Phi Duyệt mở mắt, thân thể tựa trên chiếc giường quý phi, hiện ra một loại tư thái lười biếng mèm mại hoặc. Tiếng bước chân ngoài cửa điện, cùng với tiếng gió thổi, từng bước từng bước ép sát. Nàng cũng không hề có động tác nào, cho đến khi, cửa điện bị đẩy nhẹ, ánh nến cả sảnh điện bị dập tắt, nàng mới từ trên giường bật dậy một cái, mũi chân đạp lên một điểm tựa, cả người vọt lên giữa không trung hướng về phía cột gỗ trên xà nhà. Ở bên trên, nàng có giấu một thanh nhuyễn kiếm bén nhọn.

Nam tử vừa mới kéo cửa điện khép lại sau lưng, nháy mắt liền bị một đạo ánh sáng chém tới, hắc vội vàng lui người, vươn tay bắt lấy cổ tay Phong Phi Duyệt, hất nàng ra, nhưng, nàng lại vọt lên không một cái, sát khí lãnh liệt.

“Cô điên rồi?” Quân Ân không muốn lãng nhăng, chỉ đành phải tỏ rõ thân phận.

Thân kiếm mềm mại như rắn bị nàng thu hồi, “Sao huynh lại đến đây?” Phong Phi Duyệt đem nhuyễn kiếm quần quanh cổ tay mình, trong bóng tối đen nhánh, hai mắt cảnh giác khóa chặt trên người Quân Ân.

“Ta đến xem thử xem, muội muội của ta sống có yên ổn không?” Quân Ân sờ chính xác cái bàn bên cạnh, dựa sang một bên ngồi xuống.

Trong một đêm, trong cung đã loan truyền khắp nơi, nói là hoàng hậu hồi cung, đầu tiên làm hại Lý mỹ nhân chịu một trận đòn, đến mức suýt chút nữa thì tàn phế. Sau đó lại ở Mãn Nguyệt Cung phát hiện Đức Huệ phi bị treo cổ mà chết, rồi sau nữa, trên giường kim loan của hoàng đế, ba người cùng hoạn lạc, lại vì một cước của hoàng hậu, khiến Đại hoàng tử suýt chút nữa chết trong bụng Minh hoàng quý phi. Lời đồn đại thêu dệt, không cần quạt gió thổi lửa, chỉ trong chớp lát liền lan truyền khắp cả Huyền Triều.

“Ca ca yên tâm, ta rất ổn.” Phong Phi Duyệt cũng ngồi theo xuống, cố ý giữ khoảng cách chừng một cánh tay với hắn.

“Nhớ kỹ, ta đưa cô vào cung không phải là để cô đến hưởng phúc,” Giọng điệu Quân Ân nặng nề, thanh âm nồng đậm nói trắng ra một câu, “hoàng đế, là người bên gối của cô không sai, nhưng cô đừng quên, cô bây giờ là người của Quân gia.”

“Huynh muốn nói gì?” Phong Phi Duyệt kéo môi cười khế, “Huynh không cần phải năm lần bảy lượt nhấn mạnh, ta là người của Quân gia.” Trong đêm tối, nàng không nhìn rõ được thần sắc trên mặt hắn. Nói chuyện không hề có chút thân tình, ngay cả bản thân Quân Ân cũng không chắc, liệu có thể khống chế được nàng hay không.

“Nhưng, chúng ta đã là người trên một con thuyền.” Bàn tay lướt qua mặt bàn gỗ tử đàn, một phát liền đem bàn tay mềm mại của Phong Phi Duyệt nắm trọn, nàng giãy giụa, hắn lại càng siết chặt thêm, năm ngón tay dùng sức muốn cắm vào khe hở giữa ngón tay của nàng, cùng hắn dây dưa. Ra sức, lòng bàn tay đều là mồ hôi, Quân Ân thấy nàng nhất quyết muốn rút về, liền vươn tay còn lại ra, lôi cả người nàng tới, ấn nàng ngồi lên trên chân mình. Hai tay rơi lên trên bờ vai Phong Phi Duyệt, kéo nàng xoay đầu lại đối mặt với mình.

“Đây là tấm điện của hoàng hậu!”

“Đáng tiếc, cô không phải là hoàng hậu, cô đã quên những lời ta từng nói rồi?” Hai tay Quân Ân đặt sau lưng nàng, hơi thở nóng rất gần kề tới gần bên tai Phong Phi Duyệt, “Huống hồ, hoàng đế bây giờ không biết đang tiêu dao khoái hoạt ở đâu đây.”

Tưởng rằng ra khỏi Quân gia, là đã có thể tránh thoát kiếp nạn này. Hai tay Phong Phi Duyệt chống đỡ trước lồng ngực dày rộng của hắn, trong mắt, sắc lạnh như băng, “Huynh không sợ, một lần kim lòng không đáng, sẽ khiến toàn bộ nỗ lực của huynh đều uổng phí.”

“A...” Môi mỏng vô vị nâng lên, hần ngửa cái cằm kiên nghị, trong đêm tối khóa chặt đôi mắt trong trẻo như nước của người con gái, “Nữ nhân đối với ta, bất quá chỉ là công cụ ẩm giường mà thôi.”

“Nếu đã như vậy, thiên hạ tuyệt sắc nhiều như thế, huống hồ, nữ nhi Quân gia cũng không phải chỉ có mình ta.” Phong Phi Duyệt ý vị nói ra, tầm mắt hai người thiêu đốt giữa màn đêm, “Nói đi, mục đích thật sự huynh tới đây là gì?”

Quân Ân nghe vậy, trong mắt ngậm cười, như có tán thưởng, “Nghĩ cách, để Quân Nghi vào cung.”

“Quân Nghi?” Phong Phi Duyệt giật mình kinh hãi không thôi, Quân Ân cư nhiên lại còn muốn tìm cách đưa nàng ta vào cung. Quan hệ của hai người bọn họ, không phải đã...

“Đúng, tìm cách đưa cô ta đến bên cạnh hoàng đế, giúp cô ta, trở thành sủng phi của hoàng thượng.” Bàn tay Quân Ân như có như không mơn trớn sau lưng Phong Phi Duyệt, vết chai dày cứng trong lòng bàn tay xuyên qua áo ngủ mỏng manh, đảo quanh một chỗ.

Nàng tận lực thả lỏng thân thể, đáy lòng thì đã băng lạnh đến cực hạn, đem đôi tay không an phận kia từ trên người mình kéo xuống, Phong Phi Duyệt bật người đứng dậy, “Huynh cũng nữ?”

Quân Ân giống như bị hỏi khó, không có trả lời ngay lập tức, qua một hồi lâu mới bật cười mỉa mai, “Vì sao không nữ?”

Ngữ khí thờ ơ lãnh đạm, Phong Phi Duyệt trầm mặc không nói gì, ở thế giới này, nữ nhân là hoàn toàn không có địa vị. Nam nhân, chính là ông trời của bọn họ, là toàn bộ hy vọng của họ. Môi trái tim vô vị nhẹ cong, “Huynh dựa vào cái gì cho rằng, ta sẽ giúp Quân Nghi?”

“Cô nhất định sẽ giúp,” Quân Ân nói chắc nịch, thân thể cao lớn đứng lên, đi tới sau lưng Phong Phi Duyệt, hai người cùng nhìn lên mặt trăng sáng rực bên ngoài, “chỉ cần Quân Nghi được sủng ái, hoàng đế tự nhiên sẽ đặt toàn bộ tinh lực lên trên người cô ta, ta nghĩ, chuyện này đối với cô mà nói, chưa chắc là chuyện xấu đúng chứ?”

Người trước mặt, khẽ nheo đôi mắt xinh đẹp, một câu nói Quân Ân, ngay giữa điểm yếu trong lòng nàng, đem Quân Nghi đẩy vào nơi đầu sóng đỉnh gió, đối với Quân gia mà nói, không có chút tổn thất nào. Với chính nàng, càng thêm hữu ích vô hại, “Được!” Phong Phi Duyệt mở miệng đồng ý, trên mặt không hề có ngại ngùng, nàng, cũng không phải là người thiện lương gì!

“Sư phụ...” Trong một tấm điện khác, Lâm Doãn nhìn Mạch Thần Lại ở bên cạnh chuyên tâm thao thức, cực kỳ khó hiểu, “Đã trẻ thế này, sư phụ thuốc vì ai mà chuẩn bị thuốc này vậy?”

“Hoàng hậu.” Hời hợt thốt ra một câu rồi lại tiếp tục cúi đầu, cho đến khi bình thuốc từ ba chén nước cô đặc lại thành một chén, lúc này mới đổ vào trong chén bạc nguyên chất đã chuẩn bị sẵn. Lắc qua lắc lại vài cái, một lần nữa nghiêng vào trong chén.

“Hoàng hậu?” Lâm Doãn càng thêm bức dọc, “Hoàng hậu không phải vẫn khỏe mạnh sao?”

“Người lui xuống nghỉ ngơi trước đi,” Mạch Thần Lại bưng chén, đi ra ngoài, “được phòng để ngày mai hằng quét dọn.”

“Sư phụ...” Lâm Doãn tiến lên theo sát một bước, chỉ thấy một cái bóng lưng tuấn dật phi phàm, nàng ta lắc đầu, bất đắc dĩ đóng cửa được phòng lại.

“Huynh muốn tôi phải làm thế nào?” Bên ngoài, tiếng bước chân khẽ khàng phóng nhẹ, Quân Ân tựa người lên song cửa, “Chuyện này cô yên tâm, tới lúc thời cơ chín muồi, Quân Nghi tự nhiên sẽ vào cung, ta nghĩ, không qua mấy ngày nữa thôi.”

Mạch Thần Lại đem thân thể ẩn giấu sau cột đá, chén thuốc trong tay suýt chút nữa giữ không được, nghiêng rơi xuống đất.

“Chủ tử,” Một bóng người lập tức xuất hiện bên ngoài Phụng Liễm Cung, “có người tới.”

Quân Ân bên trong nghe vậy, khẽ trút bỏ một thân lười biếng kia, “Ai?”

“Là hoàng thượng, nhìn tư thái có vẻ như rất gấp, hình như đã nghe tin tức gì đó rồi.” Ngữ khí của kẻ bên ngoài rất chắc chắn, “Chủ tử, đi mau.”

Bên ngoài, mơ hồ có tiếng bước chân huyền ảo truyền đến, bóng đen kia thấy vậy, bật một cái nhảy lên mái ngói lưu ly, nhanh chóng biến mất trước điện. Mà Quân Ân bên trong vừa định mở cửa, thì đã không kịp nữa.

“Bao vây Phụng Liễm Cung lại cho trẫm.” Cô Dạ Kiết sải bước tiến đến, sau lưng, đám thị vệ đi theo.

“Dạ, hoàng thượng!” Chớp mắt, ánh lửa cháy đỏ, tô điểm rực rỡ cả bầu trời đêm. Đêm vốn dĩ lạnh như nước, bây giờ lại bị rót lên một loại cảm giác nóng bỏng kỳ dị, ánh đuốc, theo hành lang đình viện, vây tròn cả đại điện.

Phong Phi Duyệt cách khe hở giữa cửa điện nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy đôi chân nam tử, đang chậm rãi tới gần, từng bước từng bước, dồn sát.

Chương 30: Bất ngờ gánh tội

31. Chương 30: Bất Ngờ Gánh Tội

Chương 30: Bất ngờ gánh tội

Quân Ân tất nhiên biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, hậu cung cấm địa, nam nhân là không được đặt chân vào.

Phong Phi Duyệt vươn tay khép cửa điện lại, nàng xoay người cùng đối mặt với hắn, vừa tìm một chỗ có khả năng ẩn thân. Nhưng mà nhìn quanh cả Phụng Liễm Cung, nơi thật sự có thể chứa được một người đàn ông cao lớn, thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa, hoàng đế lại có chuẩn bị mà đến, cho dù trốn ở đâu, cũng không thoát khỏi lục soát của đám thị vệ.

“Hoàng hậu.” Ngoài điện, thanh âm Cô Dạ Kiết phát ra càng có vẻ âm lãnh.

Phong Phi Duyệt chần chờ không thôi, nàng rón ra rón rén tìm một nơi ẩn thân trong phòng, Quân Ân bên cạnh cũng không nhân rồi, hai người cật lực phóng nhẹ bước chân, suýt chút nữa thì lục tung cả phòng.

“Hoàng hậu, nếu nàng còn không mở cửa, thì trẫm sẽ xông vào.” Cô Dạ Kiết hoàn toàn không có tính nhẫn nại, nộ khí trên mặt từ từ nhạt dần rồi biến mất, trong mắt, khó nén ý cười. Không cần biết kẻ đưa tin kia là ai, cái hắn muốn, đã ở trước mắt.

Phong Phi Duyệt đặt hai tay lên trên khung giường, trong lúc lơ đãng đã sờ phải thứ gì đó, chỉ thấy vách tường kia giống như rung lên một cái, bức tường vẽ hình phụng hoàng lửa lúc đầu đang chậm rãi kéo ra, nàng cả kinh thất sắc, vội rút tay lại. Chẳng lẽ, đây là thứ trong ti vi thường hay diễn, mật đạo? Nàng đặt một tay lên trước ngực, thật vất vả mới đem trái tim đập động kịch liệt đè xuống mấy phần, trên mặt, cố gắng trấn tĩnh. Cho dù thật sự có mật đạo, nàng cũng tuyệt đối không thể để Quân Ân biết, nàng tình nguyện, bị Cô Dạ Kiết bắt tại trận, cũng không thể để Quân Ân hắn từ đây bám chặt lấy mình.

Người ngựa bên ngoài, rất có khí thế phá cửa mà vào, Phong Phi Duyệt đứng dậy, thanh âm giống như còn đang mơ ngủ mang theo vài phần mông lung, “Hoàng thượng, đã muộn thế này, có chuyện gì sao?”

“Hoàng hậu, đã nghỉ ngơi rồi?” Ngoài điện, nam tử câu dẫn khéo môi nghiêng ngả, hắn cũng không xông vào ngay lập tức, mà là ngăn trước cửa, thần thái tự nhiên.

“Ừm, thần thiếp cảm thấy mệt mỏi, liền ngủ sớm một chút.” Phong Phi Duyệt đi tới kéo tay áo Quân Ân, “Mau, trốn dưới đáy giường.”

“Cái gì?” Hắn suyết chút nữa không kiềm chế được hét lên, “Cô bảo ta trốn dưới đáy giường?”

Tên đàn ông này chính là bị bệnh sĩ diện hảo, đã đến lúc nào rồi, “Đúng, ta còn chưa bảo huynh chui chuồng chó đấy.”

“Cái gì, cô...” Quân Ân không nhịn được cất cao âm giọng, Phong Phi Duyệt âm thầm bật cười, nàng đem chăn màn tơ lụa trên giường nhấc lên, ý bảo hắn cúi người, “Còn ngại ngần cái gì nữa, một lát nữa hoàng thượng sẽ vào ngay đấy.”

“Hoàng thượng,” Bên ngoài, một thị vệ tay cầm bình khí, cung kính tiến tới gần bên tai Cô Dạ Kiết, “Tên áo đen kia đã lần trốn ra khỏi hoàng cung, mà tên còn lại, vẫn còn ở tẩm cung của hoàng hậu.”

Đường cong nơi khoe miệng, từ từ kéo ra, đôi con ngươi hàn liệt kia thâm trầm như bóng đêm hắc ám, chỉ là một cái liếc mắt, liền khiến thị vệ kia kinh sợ lui ra, không dám nhiều lời.

“Nhanh đi.” Thấy hắn vẫn còn ngơ ngác không chịu cúi người, Phong Phi Duyệt không nhịn được hối thúc, mà Quân Ân, chỉ đành phải đen mặt chui xuống dưới giường.

“Đến đây.” Không hiểu sao, tâm tình thật là tốt, cũng không khẩn trương giống như lúc nãy nữa.

Theo cửa điện bị đẩy mở, Phong Phi Duyệt còn chưa kịp tỉnh an, Cô Dạ Kiết liền dẫn đầu đập cửa đi vào. Phía sau, một đám đông hộ vệ đi theo.

“Hoàng thượng, người đây là?” Ánh lửa chiếu rọi xuống, gương mặt tuyệt mỹ của người con gái trấn định, không có chút khác thường.

“Hoàng hậu, ngủ có ngon không?” Cô Dạ Kiết tự mình hướng bốn phía nhìn quanh, bên cạnh sớm đã có người thấp sáng chao đèn, trong nháy mắt, liền đem cả Phượng Liễm Cung hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

“Vừa ngủ được một lát, thì hoàng thượng liền đến rồi.” Phong Phi Duyệt ngồi xuống chiếc giường quý phi bên cạnh, nhìn thị vệ bắt đầu lục soát trong phòng, vẻ mặt lộ ra mấy phần khó hiểu, “Hoàng thượng, lao tâm tốn sức nhiều vậy, là trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Đúng vậy.” Cô Dạ Kiết cũng không nhiều lời, rảo bước đi quanh nội điện một vòng, liền hướng về phía chiếc giường phượng kia mà tới.

Phong Phi Duyệt nằm nghiêng người, từ từ dựa lên, lại giống như đang ngồi trên đồng lửa, quả tim càng giống như vọt lên tới cổ họng. Nam tử xoay người cùng nàng mặt đối mặt, nhìn về mặt quạt cường mà ẩn nhẫn của nàng, ngồi xuống. Chân thon dài vắt chéo, một bộ dáng dương dương tự đắc.

“Bẩm hoàng thượng,” Thị vệ đi tới bên người Cô Dạ Kiết, “đều lục soát cả rồi.”

Trái tim lơ lửng của Phong Phi Duyệt cũng không hạ xuống, nàng liếc mắt nhìn về mặt đầy khói mù của nam tử, mắt phượng nguy hiểm nheo lại, con ngươi lóe lên tia giết chóc quét tằm mắt về phía chiếc giường phượng kia, “Hoàng hậu, mấy ngày trước trẫm đặc biệt cho người làm cho nàng một chiếc giường gấm, bây giờ, trẫm liền sai người mang đến Phượng Liễm Cung.”

Tim, đầu chỉ là trầm xuống, Phong Phi Duyệt khó lòng nhẫn nại đứng dậy, “Thần thiếp tạ hoàng thượng, chỉ là thần thiếp trước giờ quen giường, đổi giường chỉ là chuyện nhỏ, thần thiếp, chỉ sợ không quen được.”

“Nếu hoàng hậu thật sự không quen giường, vậy trẫm ở bên cạnh nàng.” Cô Dạ Kiết vươn tay, xem xét phản ứng của nàng.

Phong Phi Duyệt nhìn đôi đồng tử không giống với người thường kia, luôn cảm thấy, hắn giống như nhìn thấu hết tất cả mọi thứ, chỉ là không có nói ra khỏi miệng. Dem bàn tay mềm mại của mình đặt vào lòng bàn tay hắn, khoảnh khắc đầu ngón tay chạm nhau, nàng lại có loại cảm giác mãnh liệt muốn rút tay lại. Mà Cô Dạ Kiết dường như cũng cảm nhận được, lại không cho nàng chút cơ hội nào, một bả liền đem nó giữ chặt trong lòng bàn tay.

Kéo nàng sang một bên, hai người cùng nhau ngồi xuống, “Đem giường phượng của hoàng hậu dời đi.”

“Vâng.” Đám người tìm khắp cả Phượng Liễm Cung cũng không nhìn thấy bóng dáng kẻ kia, mà lúc này, mỗi một đôi mắt đều rơi lên trên giường của Phong Phi Duyệt.

Cô Dạ Kiết kéo mở bàn tay của nàng, ngón trở thon dài theo đường vân tay của Phong Phi Duyệt, một lần rồi một lần vỗ nhẹ, ngón tay được cắt sửa ngay ngắn nắm lấy cổ tay của nàng, ngược mắt, nam tử tà mị kéo môi, “Duyệt Nhi, buông lỏng một chút, đều nói làm hoàng hậu của trẫm, là có được vận mệnh khác với người thường, trẫm cũng muốn xem xem, hoàng hậu của trẫm, liệu có thể làm dvững vững vàng vàng hay không.”

“Hoàng thượng biết xem tướng?” Phong Phi Duyệt một tay chống cằm, khóe mắt sắc bén, đem động tác của đám thị vệ thu hết vào mắt.

Cô Dạ Kiết chỉ là chuyên chú vào bàn tay của nàng, hết thấy mọi thứ đang phát sinh bên cạnh, dường như không có liên quan tới hần. Mắt thấy, mấy tên hộ vệ kia đi đến chỗ khung giường, sắp sửa đem giường phượng dời đi.

“Hoàng hậu, thân thể hư nhược sao? Lòng bàn tay ra nhiều mồ hôi lạnh thế này.” Đôi con ngươi tinh anh khẽ nâng ý cười, hần kéo tay Phong Phi Duyệt, khẽ lại gần cánh môi của mình. Quân Ẩn trốn phía dưới hần sắc cũng cực kỳ lạnh lẽo, chao đèn sáng choang bên ngoài xuyên qua mặt đất lạnh như băng, giống như sáp nến đang nóng chảy trượt xuống dưới giường phượng, rọi lên gương mặt tuần tú lãnh khốc của người nam tử.

Phong Phi Duyệt gặp chuyện không vội, khẽ cuộn lòng bàn tay lại, đang không biết nên đáp lại như thế nào, bên ngoài truyền đến một hồi thanh âm của nam nhân, kịp thời giải vây cho nàng.

“Thần, tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Ngoài điện, Mạch Thần Lại bưng một chung thuốc, đi tới.

“Mạch y sư?” Cô Dạ Kiết nắm tay Phong Phi Duyệt vẫn không có buông ra, hai người ngồi tránh ra một bên, đám người trong điện cũng đứng lúc dừng lại động tác.

“Hoàng thượng, vừa rồi thần có giúp nương nương bắt mạch, nương nương thân thể suy yếu, cần phải bồi bổ.” Mạch Thần Lại đặt thuốc sang một bên, trên gương mặt nho nhã tuần dật, không chút tha sắc.

“Vừa rồi?” Sắc mặt Cô Dạ Kiết khẽ chuyển lạnh, cầm lấy tay nàng, dùng sức siết chặt, “Nói rõ ràng cho trẫm.”

“Dạ, hoàng thượng,” Tầm mắt nam tử tự nhiên rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “vừa rồi thần đi ngang qua Phượng Liễm Cung, thấy nương nương thân thể giống như không khỏe, liền tự chủ trương bắt mạch thử xem, cũng may không có gì đáng ngại, chỉ là, thời gian nán lại lâu một chút.”

Một câu, khiến Phong Phi Duyệt thở ra một hơi, rồi lại nặng nề vặn xoắn lông mày, hần đây là, đang giúp mình? (Tại ảnh mắc câu rồi mà, hớ hớ ~!~)

“Vừa rồi, ngươi vẫn luôn ở Phượng Liễm Cung của hoàng hậu?” Cô Dạ Kiết hất tay của nàng ra, nộ khí trên mặt, càng thêm rõ ràng.

Lúc này, hần còn có thể đắm đầu vào nữa hay sao?

Không khí trong điện, bị đè ép đến mức nặng nề trầm ám, chỉ nghe thanh âm của Mạch Thần Lại kiên trì hữu lực, miệng đầy chần chẫn, “Bẩm hoàng thượng, phải!”

Một câu đầy khí phách, nặng nề đánh vào đáy phòng Phong Phi Duyệt, nàng âm thầm ngẩn dầy, trong mắt tràn đầy tìm kiếm cùng bối rối khó hiểu. Thường thấy người lừa ta gạt, trong thế giới của nàng, không tồn tại lượng thiện niệm tình, càng không nghĩ tới sẽ có một ngày, có người ra tay, kéo mình một bả. Nàng không tin!

Chương 31: Long hí phượng sạp

(Hí: đùa giỡn, sạp: giường, rồng đùa giỡn phượng ở trên giường thì có nghĩa là gì các tênh iu nhể, ba chấm :>>>)

ork_st~OqE

32. Chương 31: Long Hí Phượng Sạp

Chương 31: Long hí phượng sạp

Một câu khẳng định, quanh người Cô Dạ Kiết đã phủ đầy sương lạnh, đôi mắt hẹp dài nhuộm đầy nộ ý, suýt chút nữa thì bắn phá ra ngoài. Mà Phong Phi Duyệt bên cạnh thì lại xoay đầu suy tư, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bình tĩnh tự nhiên.

“Mạch y sư, nếu như người vẫn luôn ở tẩm cung của hoàng hậu, vậy... có nhìn thấy kẻ nào khác không?” Giọng nói nồng đậm của Cô Dạ Kiết từ trong miệng chậm chậm phát ra, đôi con ngươi bén nhọn, cũng theo đó khê neo.

Vẫn là cái kiểu hoàn toàn chắc chắn kia, trong mắt Mạch Thần Lại ảm áp dịu dàng, không nhìn ra chút thất kinh, “Bẩm hoàng thượng, chỉ có một mình thần.”

Phong Phi Duyệt nghe xong, bàn tay nhỏ nhắn dưới tay áo không nhịn được nắm chặt, trước tiên mặc kệ là hấn rốt cuộc có mục đích gì, nhưng, hấn cứu mình, đây chính là sự thật không thể chối cãi.

“Mạch y sư, trong hậu cung nam nhân không được đặt chân đến, quy củ này người có hiểu hay không?” Cô Dạ Kiết tuấn dung băng lãnh, vươn tay cầm lấy một cái chén tử sa, đầu ngón tay lơ đãng ở trên miệng chén vuốt khê từng lần từng lần một.

“Bẩm hoàng thượng, thần biết,” Mạch Thần Lại không nhanh không chậm đem tầm mắt rơi lên trên chung thuốc kia, “Chỉ là lúc đó thần thể nương nương không khỏe, thần không kịp bẩm báo.”

“Hoàng hậu?” Ngữ khí Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, rõ ràng là không tin, nhưng giọng nói vẫn còn cứng rắn mang theo hoài nghi, “Lời Mạch y sư nói, có thật hay không?”

Nhìn mỗi một người trong phòng, tầm mắt đều đồng loạt bắn về phía mình, Phong Phi Duyệt khê gầy gầy mái tóc ngắn, đón lấy lời của Mạch Thần Lại, “Đúng, lúc đó thần thiếp thân thể khó chịu, may là Mạch y sư đi ngang qua.”

Hết thấy, vốn là trăm ngàn sai sót, lại lập tức lại được gắn kết không có kẽ hở, khiến Cô Dạ Kiết không thể không dừng việc lục soát lại, không thể không, đem một hơi hỏa liệt bùng bùng nuốt xuống.

“Được!” Hấn gầm lên, một chưởng nặng nề nện lên mặt bàn thô dày, bàn tay siết lại một cái, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy cánh tay mình đang tựa vào chấn động đến tê cứng, có thể thấy, nộ khí của Cô Dạ Kiết rõ ràng đã bộc phát trong một chưởng này. “Tội tự ý vào hậu cung này, trách phạt cũng không phải nhẹ.”

“Bẩm hoàng thượng,” Một thủ lĩnh thị vệ bên cạnh tiếp lời, “kẻ tự ý vào tẩm cung của hoàng hậu, phạt năm mươi trượng.”

Nhìn Mạch Thần Lại mặt không đổi sắc, Phong Phi Duyệt trầm mặc giây lát, mới mở miệng nói, “Hoàng thượng, là thần thiếp chợt cảm thấy thân thể khó chịu, vừa đúng lúc Mạch y sư đi qua Phượng Liễm Cung, mới bảo Mạch y sư xem giúp thần thiếp một chút.”

Hoàng đế bên cạnh nghe vậy, mày kiếm nhíu chặt càng phát ra âm trầm, “Hoàng hậu lại cứ nhiên mở miệng?”

Một câu nói, khiến mọi người đều cảm thấy không ổn, ngay cả Phong Phi Duyệt cũng là khói mù đầy mắt, nàng trước giờ lãnh đạm, đối với mọi việc thờ ơ cay nghiệt, hiểu chuyện hơn bất kỳ ai khác. Nhưng bây giờ, rõ ràng đã có người ra mặt gánh cái tội này, nàng cứ nhiên, cam tâm tình nguyện lợi vào vũng nước đục lẩn

nữa, “Người đâu!” Cô Dạ Kiết mắt phượng hẹp dài khê vụt qua mấy phần lệ khí, “Kéo Mạch y sư xuống dưới, phạt năm mươi trượng.”

“Vâng!” Vang vọng hữu lực, hai tên thị vệ tiến lên, không chút khoan dung kéo Mạch Thần Lại đi ra ngoài.

Phong Phi Duyệt thu hồi tầm mắt, trên mặt sớm đã vô vị, “Hoàng thượng, người như thế này là có ý gì?”

“Cái gì?” Cô Dạ Kiết cười khê, ngón tay thon dài siết lấy cái cảm của nàng trong lòng bàn tay, “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy.”

Bên ngoài, thanh âm trượng phạt đánh lên da thịt, truyền đến rõ ràng, ‘bụp bụp bụp...’ lực độ đều đặn, khiến đáy lòng Phong Phi Duyệt co rút mạnh một cái, cái cảm giác khác thường đó, tắc nghẽn trong lòng, không xua đi được. Dù sao năm mươi trượng này, là cứu mình với Quân Ân.

“Tất cả lui ra.” Cô Dạ Kiết vừa vỗ về đùa nghịch bàn tay mềm mại của nàng, vừa mở miệng.

“Dạ, hoàng thượng.” Đám người, nhút nhút lui ra ngoài, trong đại điện sáng rực, chỉ còn lại hai người.

“Hoàng hậu, đêm nay trẫm ở lại Phượng Liễm Cung,” Hời hợt ném ra một câu, Cô Dạ Kiết đứng dậy, đi về phía giường phượng. Nha hoàn hầu hạ bên cạnh lúc đầu đã sớm bị Phong Phi Duyệt cho lui, bây giờ, chỉ thấy hắt dang rộng hai cánh tay, xoay người đối diện với nàng, “còn thần thờ ở đó làm gì?”

Ngoài điện, Mạch Thần Lại nhất mực ẩn nhẫn, nhưng vẫn có tiếng rên rỉ nhỏ vụn truyền vào Phượng Liễm Cung. Phong Phi Duyệt nghe lời đứng dậy, đi tới bên cạnh Cô Dạ Kiết, hai tay tới lên trên đai lưng thêu kim long lăm liệt trên hông của hân. Thanh âm cao thấp đan xen cùng truyền tới, khiến bàn tay nhỏ nhắn của nàng khựng lại, năm mươi trượng này, không biết muốn đánh tới khi nào.

Cởi áo cùng đai lưng, nàng thừa lúc đem long bào treo lên giá mây, lén liếc mắt ra phía ngoài nhìn xem, cửa điện chắc chắn bị khóa chặt, trên song cửa, nhìn thấy rõ ràng hai tên cầm trượng hung hăng thay phiên nhau nhấc lên, lại đan xen rơi xuống.

Cô Dạ Kiết lên giường phượng, Phong Phi Duyệt bắt đắc dĩ, chỉ đành phải theo đó nằm xuống bên cạnh hân, vẫn theo lệ thường, nước sông không phạm nước giếng, giữ nguyên khoảng cách một cánh tay. Nhưng, nàng vừa mới nghiêng người đi một cái, liền bị vịn ngược trở lại, thân thể cao lớn liền áp lại gần, kề sát vào trước người nàng.

“Duyệt Nhi,” Hân dịu giọng, đưa tay xoa lên gò má nàng, “nàng có cảm giác thấy, bị người ta nhìn chăm chăm.”

Sống lưng bắt giác lạnh buốt, gió đêm lặng lẽ thổi vào, mang theo vài phần âm trầm, “Thần thiếp không cảm thấy.”

“Vậy, là trẫm quá lo lắng rồi, biết trẫm tại sao lại cố ý muốn đem giường phượng này đổi đi không?” Cô Dạ Kiết vươn tay ôm quanh eo nàng, nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của nàng, cánh tay đột nhiên thu lại, kéo nàng về phía mình. Phong Phi Duyệt quả thật bị dọa giật mình, nhìn gương mặt tuần tú kề tới gần, đôi con ngươi âm thầm nhẹ khiêu, “Bởi vì, trên chiếc giường phượng này, từng có người chết.”

Thình lình ngẩng đầu, Phong Phi Duyệt kinh hãi không thôi, “Từng có người chết?”

“Đúng,” Cô Dạ Kiết kề sát tới cùng, thân mật dùng trán tựa vào trán nàng, “hôm khác, trẫm vẫn nên cho người bỏ đi thôi.”

Chết ở trên giường phượng, sẽ là ai? Hay là, một hoàng hậu khác?

Quân Ân trốn ở dưới giường, sắc mặt cũng chuyển lạnh, ván giường phía trên đột nhiên lõm xuống, khiến hân phải cong người lại mấy phần.

“Ừm...” Phong Phi Duyệt tròn mắt hạnh, nhìn nam tử đè trên người mình, “Hoàng thượng?” Trước đây, bọn họ ở trên cùng một chiếc giường, ngay cả tay cũng không chạm vào nhau, nhưng hôm nay...

“Duyệt Nhi,” Cô Dạ Kiết vươn tay đặt lên trên cánh môi đỏ mọng của nàng, hơi thở nóng bỏng phát ra tản lên trên trán nàng, “trẫm muốn nàng!”

“Ách...” Nàng mở miệng muốn nói chuyện, lại bị hần sít sao đê chặt không thể nói ra lời, mắt thấy, khoe miệng hần kéo ra một đường cong âm lãnh, tá ác cực hạn, nhẹ lui người, Cô Dạ Kiết nói lỏng bàn tay một chút, “Hoàng thượng...”

“Duyệt Nhi, nàng xấu hổ cái gì?” Đôi môi đỏ mọng lần nữa bị che lại, vẻ mặt nam tử đầy trêu ghẹo.

“Ừm ừm...” Thấy Phong Phi Duyệt giãy giụa, Cô Dạ Kiết vươn một tay đặt lên vai nàng, khiến nàng không thể động đậy. Thanh âm bị đè nén, mập mờ không thôi. Đầu tóc nàng rối tung, nhìn ý cười đầy tà nịnh nơi khoe miệng của hần, đột nhiên liền hiểu được mấy phần, thanh âm này, nghe vào giống như là mình bị hôn, mà không nói ra lời. Ý thức được điểm này, nàng khẽ dừng động tác, chỉ là nhìn nam tử trên người mình. Đợi đến khi phục được vài phần khí lực rồi, liền mở miệng hướng phía bàn tay hần hung hăng cắn một nhát.

“Ừm...” Cô Dạ Kiết không kịp chuẩn bị, rút tay lại, “Duyệt Nhi, nàng vẫn là thích cắn người.”

Phía dưới giường phượng, Quân Ẩn ra cũng ra không được, ván giường dày đặc bởi vì động tác của hai người mà chèn ép lẫn nhau, phát ra mấy đạo âm thanh kéo kẹt không ăn khớp. Đây, rõ ràng là hoàng đế đối với nàng sủng ái, cũng là mục đích hần đưa Phong Phi Duyệt vào cung. Nhưng hôm nay, một tiếng rồi lại một tiếng này, rõ ràng không phải tiếng trời, khoét sâu trong lòng, lại cảm thấy đau nhói.

Nhìn nụ cười đầy đắc ý của Cô Dạ Kiết, nàng chỉ cảm giác xấu xa vạn phần, đưa tay ra đẩy một cái, lại thấy đối phương vẫn không nhúc nhích.

“A...” Toàn bộ thân thể cao lớn áp xuống, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy toàn thân giống như đứt lìa rã rời, lồng ngực buồn bực không thôi, nàng dùng sức ho khan, “nặng quá.”

Cô Dạ Kiết nhìn người con gái phía dưới, bàn tay vung lên, liền đem áo ngủ thêu tiên thủy xé rách, âm thanh vải vóc bị xé vụn bén nhọn kia, càng rõ ràng truyền vào tai Quân Ẩn, cảm giác thất bại trước giờ chưa từng có khiến hần nắm chặt quả đấm, trong đêm tối, đôi con ngươi giống như hỏa dược, thiêu đốt.

Bờ vai khẽ lộ ra, Phong Phi Duyệt bùng phát nội lực, hai tay thăm vận nội lực, vừa muốn có động tác, liền bị Cô Dạ Kiết gắt gao áp chế, không thể động đậy, luận về võ công, bản thân mình vẫn không bì nổi nửa phân của hần. Nhìn đôi mắt lạnh lẽo quật cường của nàng, Cô Dạ Kiết dùng mười ngón tay quẩn lấy tay nàng, hai chân vắt ngang ở trên người nàng dời đi, động tác vừa rồi cũng không tiếp tục nữa, bỏ lại một câu không thể lý giải được, “Quỳ thủy của nàng tới rồi, sao lại không nói với trẫm?”

Quỳ thủy? Phong Phi Duyệt xoa xoa cổ tay đỏ ửng của mình, đó không phải là... Nhưng, kinh nguyệt của nàng đã sớm qua vài ngày rồi, lời này của hoàng đế, cũng thật khiến người ta đau đầu khó hiểu không thôi.

Lật người nằm xuống bên cạnh nàng, Cô Dạ Kiết giơ cánh tay bị nàng cắn bị thương lên, “Nhìn xem, đều chảy máu rồi.” Ngữ điệu tôn quý, không có chút trách cứ, lại đặc biệt ôn nhu dịu dàng.

Tiếng trượng bên ngoài đã dừng lại, sao trăng nhô lên cao, lại khôi phục tĩnh mịch như trước.

Phong Phi Duyệt hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn bị Cô Dạ Kiết bắt mãi xoay trở lại, “Một nhát này thật sự là đủ nặng đấy, nếu cắn vào chỗ kia, nàng bảo trẫm ngày mai làm thế nào ngồi lên Kim Loan Điện lâm triều?”

Mình chẳng qua chỉ cắn vào lòng bàn tay hần một cái, có liên quan gì với ngôi lâm triều? Nàng chỉ từng trải qua cảm giác ấy có một lần, lại là trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bây giờ được Cô Dạ Kiết nhắc đến như vậy, càng thêm không hề nghĩ lệch sang hướng khác, “Vậy mau bảo ngự y đến băng bó cho hoàng thượng một chút là được rồi.”

“Ha ha...” Nam tử nghe vậy, không nhịn được mở miệng cười to, bàn tay nắm trên eo nàng càng lúc càng siết chặt, thanh âm êm dịu, tiến đến bên tai Phong Phi Duyệt, lướt qua vành tai nhạy cảm của nàng nói nhỏ, “Không cần, ngày mai, để Duyệt Nhi băng bó giúp trẫm có được không?”

Không phải chỉ là bị xước trên tay một chút thôi ư, cần thiết phải hao tâm tổn lực lớn vậy sao, trong lòng Phong Phi Duyệt tuy là nghĩ như vậy, trên đầu lưỡi lại tràn đầy đáp ứng, “Được!”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, hài lòng gật đầu, tay cầm lên trên đỉnh đầu nàng, “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai trẫm bảo ngự thiện phòng hầm cho nàng chút thuốc bổ.” Giọng điệu cưng chiều sủng ái, không có chút

che giấu. Nhưng, Phong Phi Duyệt lại cảm thấy không quen chỉ muốn rứt người lại, “Thần thiếp tạ hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết vòng chặt cánh tay, đem nàng trói buộc trong lồng ngực của mình, thấy vùng vẫy không được, nàng cũng liền an ổn tựa vào trên vai hắn, nhắm mắt lại. Qua hồi lâu, cho đến khi trên đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở trầm ổn, Phong Phi Duyệt mới chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi lạnh lợi sáng lấp lánh, nhìn người tam tử trước mắt.

Quân Ân đột nhập vào Phượng Liễm Cung, tất nhiên là có người mật báo. Mà kẻ hoàng thượng muốn lục soát ra, cũng tuyệt đối không phải Mạch Thần Lại. Trên giường phượng, tất cả của khác thường Cô Dạ Kiết, nàng cũng không phải không nhìn ra, cách duy nhất có thể giải thích, chính là hắn biết người kia vẫn còn ở trong cung của nàng. Hơn nữa, còn có quan hệ vô cùng mật thiết với nàng. Chỉ có điều, hắn thiếu một lý do để tiếp tục lục soát, cho nên mới đem nộ khí toàn thân phát hỏa trên người Mạch Thần Lại.

Nghĩ đến đây, Phong Phi Duyệt không nhịn được run rẩy liên tục, nam nhân nằm bên cạnh mình đây rốt cuộc là người như thế nào, tâm tư, lại kín đáo khó dò như vậy, mà ngay cả tính kế, cũng khiến đối phương khó lòng phát hiện. Sơ sẩy một chút, liền bị đẩy vào vực sâu không đáy, vạn kiếp bất phục.

Chương 32: Sẽ không báo ân

(Các nàng có để ý gì không, tưởng tượng mình là

Quân Ân nằm dưới giường, chỉ nghe được lời nói của hoàng thượng phía trên, chỉ đọc lời thoại của hoàng thượng không thôi mà xem, có mùi bỉ ổi rất nặng, hớ hớ)

33. Chương 32: Sẽ Không Báo Ân

Chương 32: Sẽ không báo ân

Đầm rỗng hang hỏ, mình thật sự có thể xông qua được sao? Thái hậu hai cung thâm sâu khó lường, Minh hoàng quý phi đắc sủng, còn có, vị hoàng đế bên người, phu quân của mình. Giờ khắc này, Phong Phi Duyệt cảm thấy cô đơn tịch mịch hơn bao giờ hết, cái được gọi là ‘phu thê’, không phải nên một đời một kiếp, nương tựa lẫn nhau ư? Nhưng bọn họ thì sao? Không thể nói tính kế lẫn nhau, nhưng không có một chút tình nghĩa vợ chồng. Hôm nay, nếu không phải Mạch Thần Lại giữa đường cứu giúp, hoàng đế sẽ làm gì mình đây? Quân Ân tuy là ‘đại ca’ của nàng, nhưng mà thân phận thần tử, một khi hoàng đế thật muốn trị tội, tùy tiện gán ột tội danh, liền cho bọn họ nhận đủ.

Phong Phi Duyệt kéo mở đôi con ngươi mông lung, vẫn là không quen kẻ sát ở khoảng cách gần như vậy. Nàng biết rõ, chỉ có cách thật xa, mới không bị bất kỳ kẻ nào tổn hại, một khi bị thương, đó chính là thương tích đầy mình.

Nàng dè dặt xoay người, đưa lưng về phía Cô Dạ Kiết, hai tay vòng quanh trước người, tự ôm chặt lấy chính mình, lúc này mới an tâm nhắm mắt lại.

Mà gần như là đồng thời, nam tử sau lưng khẽ mở mắt, trên khung giường, một chiếc chao đèn lá sen âm thầm chiếu xạ tinh tảo lạ thường từ trong mắt hắn. Hoàng thất cùng Quân gia giao tranh, kỳ thực, là ở trên người hai người bọn họ. Cô Dạ Kiết không lúc nào không nghĩ tới việc thu phục thế lực của Quân gia về phía mình, đem toàn bộ giang sơn chia cắt ba phần, một lần bắt trọn trong tay.

Hắn hiểu, Phong Phi Duyệt chỉ là một quân cờ trong tay Quân gia, một quân cờ, vọng tưởng sẽ bắt được hắn.

Hai người bọn họ, giống nhau như vậy, ngay cả một ánh mắt đơn giản, cũng đều giống nhau. Cô Dạ Kiết vươn tay, ôm ngang hông Phong Phi Duyệt, động tác này, gần như là theo bản năng, ngay cả bản thân hẳn cũng không hề suy nghĩ.

Cả đêm, ngủ không được yên giấc, nàng cảm thấy giống như có thứ gì đó bóp chặt cổ họng của mình, thở không ra được một hơi.

Quân Ân phải đi bụi bặm dính trên đầu gối, trên giường, chỉ có một mình Phong Phi Duyệt nhú chặt lông mày, trần trụi ngủ say. Chấn lỵ tư tằm tuy mỏng mà ấm bao lấy cả người nàng từ trên xuống dưới cuộn tròn lại, chỉ lộ ra một cái đầu. Hẳn nghĩ muốn tiến lên, bước chân khẽ dừng, cuối cùng sải bước hướng bên ngoài Phòng Liễm Cung mà đi, Cô Dạ Kiết nhất định là đã lâm triều, nếu mình không mau chóng rời đi, sợ là, lại dây ra thêm rắc rối.

Lúc Phong Phi Duyệt tỉnh giấc, trong điện trống rỗng, một người cũng không có.

Vươn tay sờ sang bên cạnh, vị trí bên trong một góc chăn kia đã sớm lạnh lẽo, đem chăn gấm trên người vén lên, nàng đập chân không lên thăm lông mềm mại. Đi một vòng quanh nội điện khổng lồ, lúc này mới thay y phục, gọi nha hoàn bên ngoài vào hầu hạ mình rửa mặt.

Mở cửa điện, sương mù lập tức làm mờ tầm mắt, ngưng tụ thành một tầng trên lông mi nồng đậm, Phong Phi Duyệt nhẹ khép hai mắt, chỉ cảm thấy nặng nề. Trên mái tóc ngắn, cũng phủ một tầng hơi nước mờ mờ, “Sương mù thật là dày.”

“Nương nương, cũng sắp sửa sang mùa đông rồi.” Bên cạnh, Ngọc Kiều đem áo choàng vòng quanh hai vai nàng, “Nương nương bây giờ muốn đi đâu?”

“Tùy tiện đi một chút.” Phong Phi Duyệt nói xong, liền tự mình nhắc chân, theo hành lang uốn lượn một đường đi về phía trước.

“Hu hu...”

“Được rồi,” Trên giường, Mạch Thần Lại nằm sấp cả người, hai tay chống xuống phía dưới, không ngừng khuyến giải an ủi Lâm Doãn bên cạnh, “cũng không phải chuyện gì lớn.”

“Còn nói không phải nữa, cũng sắp bị đánh chết rồi,” Lâm Doãn vừa lau nước mắt, vừa oán trách thật nặng, “sư phụ nói bây giờ vẫn ổn, không phải chỉ là đi ra ngoài đưa chén thuốc thôi sao, làm thành như vậy...”

Nhìn đồ đệ lải nhải, Mạch Thần Lại bất đắc dĩ cười khẽ, “Bây giờ không phải vẫn yên ổn sao?”

“Đúng vậy, yên ổn mà nằm ở đây này!” Không chút lưu tình gạt bỏ, Lâm Doãn đem chén thuốc ở trên bàn đến, “Mau uống ít thuốc này đi.”

Vẻ mặt cứng ngắc không chút biểu cảm, nơi âm lãnh, đã bắt đầu kết tụ màn sương dày đặc, áo choàng đỏ thắm vẽ ra kiều diễm, Phong Phi Duyệt đưa hai tay kéo áo choàng lại, đuôi mày, điểm chút lạnh lùng.

“Được rồi, chút này là được rồi chứ?”

Xa xa, truyền đến một mùi thuốc, quanh quẩn bên chóp mũi, gạt đi cũng không được. Đôi mày thanh tú giãn ra, lần nữa nhú chặt lại, nàng thuận theo cổ mũi vị kia, vội vã bước đi.

“Nương nương...” Sau lưng, đám người vội vàng đuổi theo.

Mạch Thần Lại vừa mới cầm chén thuốc đặt lên tay Lâm Doãn, liền nhìn thấy Phong Phi Duyệt đứng ở ngoài điện, ngược sáng, ánh bình minh sau lưng, chiếu xạ cả gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lấp lánh của nàng, đẹp đến dị thường không thể nói nên lời. Mà Lâm Doãn thấy vậy, lại lập tức xì mặt xuống, nhẹ nhàng cúi đầu, “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.” Nàng cũng không lập tức bước vào trong, mà là đứng ở ngoài điện, nhìn kỹ bên trong. Gian phòng to như vậy, ngoại trừ một cái giường, chính là một giá sách khổng lồ, chiếm hết toàn bộ nửa căn

phòng, phía trên bày đặt từng hàng từng hàng y thư ngay ngắn, trong không khí, mơ hồ có thể nghe thấy một cỗ mùi thuốc nồng nặc.

“Tạ nương nương.” Lâm Doãn không cam lòng lui người sang một bên, đứng một lúc lâu, Phong Phi Duyệt mới bước vào phòng.

Nam tử trên giường, sắc mặt có chút nhợt nhạt, một chiếc chăn gấm đắp trên thất lưng. Nàng chậm rãi tiến lên, sau đó đứng lại mở miệng nói, “Chuyện hôm qua, tạ ơn người.”

Mạch Thần Lại chỉ cười, trong đó, ý vị sâu xa, hẳn hướng sang Lâm Doãn bên cạnh nháy mắt, “Người lui xuống trước đi.”

“Sư phụ...”

“Lui xuống.” Đôi con người dịu dàng thoáng qua kiên quyết không thể bỏ qua, Lâm Doãn thấy thế, chỉ đành phải ngoan ngoãn lui ra.

“Nhưng mà,” Phong Phi Duyệt không hề chớp mắt chăm chú quan sát sắc mặt Mạch Thần Lại, “ta sẽ không báo đáp.” Người tình nguyện nhận, năm mươi trương này, cũng là chính bản thân người muốn chịu.

Nghe vậy, Mạch Thần Lại chỉ là kéo khóe môi, dùng khủy tay chống người dậy vài phần, “Thần, không cần nương nương báo đáp.”

“Vậy người muốn cái gì?” Ngữ khí Phong Phi Duyệt không vui, thanh âm không nhịn được bén nhọn.

“Đây là thần, nợ người.” Mạch Thần Lại nghiêng người nhìn Phong Phi Duyệt, động một cái liên lụy tới toàn thân, gương mặt tuần tú đau đến nhũn nhũn.

“Nợ ta?” Nàng cực kỳ không hiểu, chẳng lẽ là, Quân Duyệt cùng hắn có gì khúc mắc chăng? “Bổn cung với Mạch y sư, có liên quan gì sao?”

Sương mù, theo cánh cửa mở rộng mà phiêu tán vào, mỗi một góc, đều không bỏ sót. Cả căn phòng giống như là đưa thân vào một đám mây vạn tượng, người con gái đứng nổi bật ở giữa phòng, càng phát ra lãnh đạm.

“Đúng, là thần nợ người.” Mạch Thần Lại lặp lại lần nữa, phu thê quần này một khi uống vào, ngay cả bản thân hắn cũng không cách nào nắm chắc, liệu có thể khống chế được nó hay không. Tên gọi là ‘quần’, nghĩa trên mặt chữ, nếu muốn xử trí, nhất định phải chịu được đau đớn khoan tim cắn cọt. Vậy mà giờ đây, thuốc kia đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, hướng về tâm mạch mà đi. Minh, căn bản lại không tìm được biện pháp trị nó tận gốc. Bây giờ tuy là không có gì đáng ngại, nhưng hoàng hậu đây tâm tư khó dò, phu thê quần lưu lại trong cơ thể, không khác nào đang vùi dưới chân một tai họa ngầm trí mạng.

Phong Phi Duyệt nghe vậy không nói gì nữa, nàng không phải Quân Duyệt, có một số việc vẫn là giả ngốc thì tốt hơn.

Hai người theo đuổi tâm tư của riêng mình, cho đến khi bước ra khỏi phòng, nàng mới giật mình có phản ứng, chính mình như thế nào, tự dừng bị một mùi thuốc hấp dẫn đến đây? Ý muốn đi lanh quanh bốn phía một vòng cũng nhạt nhẽo, liền trở về Phượng Liễm Cung.

Ban đêm. Nha hoàn thấp đèn, xua đi bóng đêm lạnh lẽo bên ngoài. Đóng cửa điện lại, Phong Phi Duyệt quen ở một mình, nàng ngồi dựa trên giường quý phi, không ngủ, chỉ là khép hờ hai mắt.

Lúc Cô Dạ Kiết đi vào, liền nhìn thấy bộ dạng lười biếng này của nàng, đồ ngủ vừa dài vừa rộng, một nửa kéo dài trên mặt đất, mà Phong Phi Duyệt lại hồn nhiên không hay biết, cho đến khi tiếng bước chân kia càng lúc càng đến gần, mới cảnh giác mở mắt.

“Hoàng thượng,” Nhìn thấy rõ người đang đi tới, nàng buông lỏng thần sắc, đứng dậy hành lễ, “thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Có phải trầm quấy rầy mộng đẹp của hoàng hậu rồi không?” Cô Dạ Kiết lời kéo tay của nàng, ngồi xuống đệm giường, vươn tay đem sợi tóc có chút mất trật tự của nàng vuốt thẳng.

“Không phải, thần thiếp chỉ là nghỉ ngơi một chút, vốn cũng không ngủ.” Bàn tay bị nắm lấy, mặc cho Cô Dạ Kiết đặt trong lòng bàn tay hắn, trong mắt Phong Phi Duyệt vẫn còn một mối, con ngươi chưa xốt khó chịu, chỉ đành phải đưa tay còn lại ra xoa nhẹ.

”Đừng động!” Cô Dạ Kiết kéo bàn tay mềm mịn của nàng xuống, thấy vành mắt nàng ửng đỏ, từ từ kề người tới gần.

Chương 33: Chính diện giao phong

34. Chương 33: Chính Diện Giao Phong

Chương 33: Chính diện giao phong

Gần trong gang tấc, hơi thở của vị tôn vương này, không thể không nói là lạnh lẽo dị thường. Môi mỏng mím chặt, hơi thở nhẹ phả lên trên mặt nàng, nàng thử nháy mắt mấy cái, rốt cuộc cũng đỡ được một chút.

“Hoàng hậu, tối qua ngủ không ngon?” Lơ đãng rút tay lại, Cô Dạ Kiết như cười không, khóe miệng nâng lên.

“Chỉ là mấy ngày này, dễ dàng mệt mỏi mà thôi.” Phong Phi Duyệt dựa sang một bên, cùng hắn giữ khoảng cách thích hợp.

Cô Dạ Kiết khẽ liếc mắt, chỉ thấy nàng, một tay chống dưới đầu, môi trái tim hơi khép, đôi con ngươi long lanh trong trẻo nhìn chăm chăm một chỗ, hiển nhiên là bộ dạng phong tình, xinh đẹp không tả xiết. Kề sát lên trước vài phần, ngửi hương thơm thấm đẫm trên mình người con gái, trên mặt như có say mê.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Nhưng mà, có kẻ không thức thời tiến đến quấy rầy.

“Chuyện gì?” Cô Dạ Kiết lòng đầy khó chịu, đang nhòm người ngồi dậy.

“Hoàng thượng, tẩm phòng bên kia sai nô tài tới đây hỏi một tiếng, hoàng thượng tối nay muốn chiêu tẩm* vị nương nương nào?” Trên tay thái giám bê một cái khay, đứng bên ngoài không giám ngắt đầu lên.

(Tẩm: ngủ)

“Vào đây.” Cô Dạ Kiết kéo ống tay áo lên, một tay vuốt thẳng.

“Dạ, hoàng thượng.” Nhắm mắt theo đuôi tiến vào, tiểu thái giám nhỏ tuổi bất quá chỉ mới mười lăm mười sáu, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm mặt đất không dám ngược lên. Hai đầu gối cúi quỳ xuống dưới đất, cầm trong tay cái khay cung kính đưa tới trước mặt Cô Dạ Kiết, để hắn lật thẻ bài.

Từng thẻ kim bài thuần sắc được gọt dũa tinh xảo, thành hình hiện ra trước mắt Phong Phi Duyệt, đuôi bài, đều đồng loạt treo một cái tua cờ như nhau, đèn cung đình chiếu sáng, phát ra tầng tầng ánh sáng lạnh lẽo.

Đây chính là chế độ lật thẻ bài, hậu cung ba nghìn giai nhân, hoàng đế không thể ban sủng toàn bộ.

Cô Dạ Kiết nhìn nhìn mấy thứ kim bài lập úp kia, tùy ý vươn tay, đầu ngón tay vừa chạm đến mép thẻ bài, liền rút lại. Cả người hắn kề lại gần phía Phong Phi Duyệt, bàn tay ôn nhu thân mật nâng bàn tay mềm mại rơi ở bên cạnh lên, “Hoàng hậu, nàng lật đi.”

“Thần thiếp không dám!” Nàng thành thật đáp lời, bàn tay cuộn lại.

“Trẫm bảo nàng lật, nàng phải lật!” Đáy mắt Cô Dạ Kiết có chút bức bối, cầm tay nàng lên đặt vào trong khay.

Lòng bàn tay chợt lạnh băng, kim loại tinh chất cứng rắn đập lên đầu ngón tay có chút đau, “Vậy thần thiếp tùy ý lật xem.” Nàng nhìn bằng tên bày la liệt từng hàng, đặt tay lên chiếc thẻ bài đầu tiên phía trên, lật ra.

Chỉ thấy bên trên, chạm khắc một hàng chữ nhỏ, nàng tuy là đối với chữ viết của Huyền Triều không hiểu nhiều lắm, nhưng, mấy chữ này vẫn có thể nhận ra được.

Phượng Liễm Cung, hoàng hậu!

“Chúc mừng nương nương.” Thái giám quỳ dưới đất vội vàng lên tiếng chúc mừng, nhẹ nhàng lui khỏi đại điện.

“Trẫm biết ngay, hoàng hậu sẽ để trẫm ở lại Phượng Liễm Cung.” Cô Dạ Kiết nhếch môi cười, trong giọng nói, không nghe ra là nghiêm túc hay là đùa giỡn.

Đây, rõ ràng là dựa vào vận may, như thế nào lại biến thành nàng tình nguyện, “Hoàng thượng, đây là do vận khí của thần thiếp thôi.” Phong Phi Duyệt thần sắc vô vị, giọng nói càng giống như ‘có cũng được mà không có cũng chẳng sao’.

“Ồ?” Một tiếng ngờ vực, Cô Dạ Kiết đã đứng dậy ngồi vào chỗ chiếc bàn trước cửa sổ, phía trên, đang hâm nóng rượu, theo bếp lò đang xì xì bốc cháy, mùi rượu lan tỏa bốn phía.

Phong Phi Duyệt bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi theo ngồi vào bên cạnh hắt, nhắc ấm rượu kia, rót đầy chén rượu trên bàn.

Cô Dạ Kiết nâng chén rượu nóng tỏa khói nghi ngút kia lên, kề tới trước môi mỏng, chỉ là dán chặt, nhưng vẫn không mở miệng nuốt xuống. Đôi con ngươi thâm thúy gần như trong suốt, vầng vàng khóa chặt Phong Phi Duyệt.

“Sao vậy, hoàng thượng?” Đôi mắt tuyệt đẹp của nàng hiện lên mấy phần ngờ vực khó hiểu, “Có phải rượu nóng không?”

“Không phải,” Cô Dạ Kiết đặt chén rượu xuống, trong mắt có thâm ý, “là lòng trẫm nóng.”

Bàn tay nhỏ nhắn vừa muốn rút về, liền bị hắt siết chặt trong tay, Cô Dạ Kiết cầm tay nàng đưa tới bên môi, ở trên ngón tay mảnh khảnh của nàng nhẹ hôn, “Duyệt Nhi...”

Nàng nhẹ chau mày liễu, đoán không ra dụng ý của hoàng đế này là gì, “Lòng của hoàng thượng, cũng sẽ nóng sao?”

Đi tới Huyền Triều, nàng đối với vị tôn vương này tất nhiên cũng có chút hiểu biết. Biên quốc nhiều năm liên tục phân tranh, dân chúng trôi giạt khắp nơi, khói lửa bùng nổ, giết chóc tàn sát bừa bãi, hết thảy mọi thứ đây, đều là do hoàng đế bên cạnh nàng đây một tay tạo thành. Hung ác tàn bạo như vậy, có thể đem mũi tên sắc nhọn không chút do dự bắn vào giữa ngực một cô gái vô tội, tim của hắt, thật sẽ nóng sao?

“Trẫm từ trong mắt hoàng hậu, nhìn thấy một người khác,” Cô Dạ Kiết đem tay Phong Phi Duyệt chống dưới cằm mình, “chúng ta, đều ích kỷ, trẫm cũng hy vọng, mỗi ngày hoàn thành xong triều sự, có thể có một người, hâm nóng sẵn rượu, ngày ngày chờ trẫm.” Những lời này, nàng lại không nghe ra chút giả dối nào bên trong, chân thành như vậy, phảng phất như từ một đám mây bay vào trong tai nàng, là giả sử, nhưng lại hữu thanh hữu lục.

Bàn tay Phong Phi Duyệt bị hắt nắm lấy, không tự chủ được cuộn chặt, nàng nhìn về phía chiếc đèn lồng treo trên cao đằng kia, ngẩn ngơ mất hồn. Từ khi còn nhỏ, cho đến bây giờ, lòng của mình có khi nào từng giống như ngày hôm nay? Một câu nói của Cô Dạ Kiết, khiến nàng thầm hỏi lòng mình, nguyện vọng của nàng, cũng giống hệt như hắt, trước kia rất đơn giản, chỉ muốn tan học về nhà, có một miếng cơm nóng để ăn.

Mắt phượng hẹp dài khe liếc, chỉ thấy vẻ mặt ngơ ngác của nàng, khóe miệng Cô Dạ Kiết lơ đãng kéo lên, cảm giác thấy tầm mắt bên cạnh nóng rực, Phong Phi Duyệt hoàn hồn, ngoái đầu lại nhìn nhau. Hắt, ý cười nơi khóe miệng, đã sớm lặng lẽ ẩn lui, người con gái xinh đẹp an tĩnh, chấp nâng bình rượu, lại phát hiện hắt không hề uống một giọt, chỉ đành phải thả lại chỗ cũ, “Hoàng thượng nếu thật muốn uống rượu ấm, hậu cung này phi tần rất nhiều, có ai không nguyện ý theo hầu.”

Về yếu ớt kia chợt thoáng qua trong nháy mắt, lại lần nữa bị che giấu đi, Cô Dạ Kiết tìm không ra được một phần nào. Không nhận được, liền có vài phần thất vọng, bàn tay nhẹ bắt lấy cái cằm tinh xảo của nàng, “Hoàng hậu, cứ như vậy hy vọng đẩy trẫm về phía nữ nhân khác?”

Đôi con ngươi màu hổ phách, quả thực đã tràn đầy tức giận, hai tay Phong Phi Duyệt đặt trên đầu gối, cùng hắt đôi mắt, “Thần thiếp không dám.”

“Không dám? Hừ, trẫm thấy gan của nàng cực kỳ lớn!” Cô Dạ Kiết cười lạnh, trấn định tự nhiên trong mắt nàng, khiến hắt cao âm điệu máy phần.

Phong Phi Duyệt trầm mặc, không muốn phản bác.

Hai người đối mặt một hồi lâu, đáy mắt người con gái trước sau như một, trong trẻo không gợn chút sóng. Ngược lại, Cô Dạ Kiết lúc này thần sắc thiếu kiên nhẫn, càng lúc càng biểu lộ rõ rệt, hắt nặng nề gặt đầu, “Hay một câu không dám!”

“Hoàng thượng quá khen.” Phong Phi Duyệt tiếp lời, tiếc chữ như vàng, lại co giãn vừa đủ.

“Nàng...” Hai tay hoàng đế đặt trên bàn siết chặt thành quyền, thần sắc mù mịt, lại thấy nàng tuy là đang nhìn mình, nhưng đôi mắt như nước như ngọc kia, kỳ thực đã lướt qua thân thể hắt, nhìn về một nơi khác.

“Hoàng hậu, nàng hồi cung cũng đã được vài ngày, từ ngày mai, liền bắt đầu đi thỉnh an.” Cô Dạ Kiết thu lại vẻ không vui, thần sắc bình tĩnh, đầu mày đuôi mắt hiển nhiên đã có phần đắc ý.

“Dạ, hoàng thượng.” Phong Phi Duyệt không thắc mắc gì cả, đoán trước được, đây không phải chỉ là ‘thỉnh an’ mà thôi.

“À, đừng quên, thái hậu hai cung.” Cô Dạ Kiết vừa dứt lời liền đứng dậy, nhìn xung quanh Phượng Liễm Cung rộng lớn, “Tắm điện này của hoàng hậu, sao đến cả một nha hoàn gác đêm cũng không thấy.”

“Là thần thiếp không quen, đã bảo bọn chúng canh giữ ở bên ngoài.”

“Không quen?” Ngự khí Cô Dạ Kiết, tràn đầy nghi hoặc, “Hoàng hậu là thiên kim thế gia, từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, vạn người cung phụng, như thế nào vừa mới vào cung, liền quên mất thói quen lúc trước?”

Một câu đánh thức, Phong Phi Duyệt thầm cắn chặt răng gà, một sơ suất nhỏ của mình, vẫn là bị Cô Dạ Kiết bắt được. Nàng đứng lên, hướng bên ngoài gọi, “Ngọc Kiều!”

“Có nô tỳ.” Nha hoàn gác đêm ngoài điện từ từ tiến vào, xếp thành một hàng.

“Hoàng thượng thực muốn nghỉ ngơi rồi?” Phong Phi Duyệt nhìn về phái nam tử trước tấm bình phong, nhẹ giọng hỏi.

Cô Dạ Kiết cũng không trả lời, chỉ là gơ hai tay lên, nha hoàn bên cạnh hiểu chuyện, tiến lên hầu hạ hắt cởi áo.

“Nương nương, nô tỳ hầu hạ người.” Ngọc Kiều thấy Phong Phi Duyệt vẫn chỉ đứng yên đó, tiến lên thúc giục.

Long bào rậm rịt bị cởi xuống, nha hoàn đem vòng đai quần trên đỉnh đầu hắt lấy ra, đầu tóc đen nhánh cứ như vậy tán lác rơi xuống, dán sát thất lưng. Lồng ngực dày rộng hữu lực màu lúa mạch, hiện lên ánh sáng màu đồng cổ, Phong Phi Duyệt nắm lấy vạt áo trước ngực mình, xoay người sang chỗ khác, “Không cần, bốn cung tự mình làm.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn giống như ửng đỏ, thần sắc cực kỳ mất tự nhiên.

Cô Dạ Kiết đã được nha hoàn hầu hạ thay lên bộ đồ ngủ, tự lo nằm lên giường, Phong Phi Duyệt thấy hắt khép hai mắt phượng lại, đôi tay chống ra sau gáy, liền hướng phía đám nha hoàn nói, “Các người vẫn là canh giữ ngoài điện đi.”

“Nhưng mà, nương nương...”

“Đi xuống.” Phong Phi Duyệt xoay người lại đi đến trước giường phượng, mặc theo y phục nằm xuống. Đám người thấy thế, chỉ đành nhất nhất lui ra.

Cho đến khi cửa điện bị đóng lại lần nữa. Cô Dạ Kiết mới mở mắt, cả tòa tắm điện lại khôi phục tĩnh mịch giống như lúc trước, hai người nằm cạnh bên nhau, lại cảm thấy chia cách thật xa. Cái gọi là ‘vợ chồng như người đứng nước lã’, có lẽ chính là như vậy.

“Hoàng hậu nếu thật không quen, trẫm không ép buộc.” Nhìn gò má của nàng, nam tử xoay người.

Phong Phi Duyệt nhận thấy được động tác bên cạnh, cũng nghiêng người ngược phía với hắn, “Tạ hoàng thượng.”

“Trẫm chỉ là muốn nàng hiểu, đây là hoàng cung, tự có quy củ.” Nói xong, liền xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Phong Phi Duyệt. Tất cả những gì nàng không quen, đến trước mặt hai cung thái hậu, chỉ có thể tìm đến bất lợi. Cô Dạ Kiết biết rõ, hắn ở trước mặt mọi người cho nàng phần cứng chiều này, kỳ thực, là gác trên cổ hai lão ma ma kia một thanh kiếm bén nhọn.

“Thần thiếp biết.” Phong Phi Duyệt đáp lại một tiếng, liền theo đó xoay người, hướng bên trong mà ngủ.

Một giấc ngủ cạn, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Ngọc Kiều canh giữ bên cạnh giường phượng, “Nương nương, người đã tỉnh rồi.”

Bàn tay nhỏ nhắn theo bản năng hướng bên cạnh sờ sờ, Cô Dạ Kiết, luôn trước khi mình tỉnh giấc, thì đã rời đi.

Đứng dậy xuống giường, Phong Phi Duyệt ngồi ngay ngắn trước gương đồng, một đầu tóc ngắn ngắn tẩy nhiên không cần phải chải chuốt, chỉ là mấy thứ xiêm y trang sức rậm rịt kia, cũng đủ khiến nàng hoa mắt, “Nương nương, hôm nay là ngày hành lễ với thái hậu hai cung, không được qua loa sơ sài.”

“Được rồi chứ?” Nàng nhấc hai tay lên, nhìn một thân cung trang đồ rực, không biết nên khóc hay nên cười. Chỗ ống tay áo, thêu hoa văn phượng hoàng, cả một bộ y phục miêu tả tư thái phượng hoàng dục hỏa thịnh thế.

“Nương nương thật là đẹp.” Ngọc Kiều từ trong thâm tâm tán thưởng, đem lấy làn váy kiêu diễm ở phía sau nàng nắm trong tay.

Tẩm điện thái hậu hai cung, nằm ở cung điện phía tây, đi qua một vườn thượng uyển sâu, Phong Phi Duyệt bước xuống phượng liễn, một tay giữ lấy cổ tay Ngọc Kiều, đi vào An Ninh Điện. Vừa nhấc chân bước vào, liền nhìn thấy hai người ngồi ngay ngắn trước chiếc bàn gỗ tử đàn trạm trổ, Đông thái hậu vận một bộ cẩm y lá phong điệp đỏ, mà Tây thái hậu, lại mặc áo gấm xanh thẫm vòng hoa văn sam cao quý lộng lẫy, nhìn Phong Phi Duyệt từng bước từng bước lại gần, hai người nhìn nhìn nhau, chờ nàng tiến đến đây.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Nàng khẽ cong hai đầu gối, cúi người xuống.

Trên mặt Đông thái hậu lộ ra mấy phần giễu cợt, ý vị khuây khoả, thấy Phong Phi Duyệt quỳ gối dưới điện, chỉ là nhếch môi cười lạnh.

Đầu gối, bởi vì đập xuống đất một lúc lâu mà truyền đến tê nhức, mặt đất lạnh như băng, lộ ra lạnh lẽo thấu xương, mà hai người phía trên lại không có chút ý tứ để cho nàng đứng dậy.

Ngoài điện, Ngọc Kiều lo lắng chờ đợi, cả người Phong Phi Duyệt trắng tái, vàng sáng rơi lên trên cung trang đồ rực, theo từng vòng đường vân đung đưa lay động mà bị hấp thu sạch sẽ. Dạ dày, không hề báo trước nổi lên một cổ chua xót, chợt cảm thấy buồn nôn lợi hại.

“Ọe...” Nôn một tiếng, phản ứng vô cùng tự nhiên lại khiến thái hậu hai cung đang ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt trắng bệch!

Chương 34: Không thể sinh chữa

35. Chương 34: Không Thể Sinh Chữa

Chương 34: Không thể sinh chữa

Nàng chống một tay trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn bệch nhợt nhạt, hai người ngồi phía trên hai mặt nhìn nhau, Tây thái hậu thay đổi thái độ lạnh nhạt, nhỏ giọng hỏi, “Hoàng hậu, đây là làm sao?”

“Bẩm thái hậu, nhi thần không sao, chỉ là dạ dày có chút khó chịu.” Một tay Phong Phi Duyệt đề lên phần bụng, cổ nén khó chịu.

“Hoàng hậu, con vào cung mới chỉ có mấy ngày đúng chứ?” Tây thái hậu nghiêm mặt hỏi, “Khoảng thời gian con mất tích kia, có từng gặp mặt hoàng đế không?”

Phong Phi Duyệt ngược mắt, chỉ thấy người phụ nữ kia đầm đìa hoa lệ, trong đôi con ngươi bị tận lực che giấu lóe lên tia sáng, “Bẩm thái hậu, không có!” Nàng sẽ không ngốc đến nỗi, tự mình bán đứng mình.

“Hả?” Khóe môi Tây thái hậu kéo lên, trong mắt hiện rõ vài phần đắc ý, “Người đâu, mời Mạch y sư tới đây.”

“Dạ, thái hậu.” Bên cạnh, nha hoàn nhận lệnh, bước chân như bay đi thẳng ra ngoài.

“Thái hậu, nhi thần cũng không có gì đáng ngại.” Phong Phi Duyệt muốn ngăn cản, lại thấy Thái hậu hai cung, tựa như trao đổi với nhau, dung mạo mặt mũi giống nhau, ngay cả ý cười nơi khóe miệng cũng không khác, tầm mắt hai người càng thêm nhất trí rơi lên trên bụng của nàng.

Phong Phi Duyệt từ trong vẻ mặt mập mờ không rõ kia, phát giác ra mấy phần, chẳng lẽ là...

Trên mặt nàng không có chút biểu tình, mà đáy lòng, cũng lạnh lẽo thấu xương, dù chỉ là một chút chút cơ hội, những người này cũng muốn trừ khử mình đi.

“Hoàng hậu...” Sau lưng, truyền đến thanh âm của Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắt một thân long bào, nhất định là vừa mới lâm triều xong.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Sao vẫn còn quỳ?” Cô Dạ Kiết tiến vào đại điện, nhưng vẫn chưa hành lễ, thân thể cao lớn đứng bên cạnh nàng, tăng thêm mấy phần áp lực.

“Hoàng hậu, đứng dậy đi.” Tây thái hậu lúc này mới lên tiếng, nàng chậm rãi đứng dậy, bước thong thả đi đến bên cạnh hắt, “Hoàng đế, Duyệt Nhi nó thân thể khó chịu, bổn cung đã gọi Mạch y sư tới đây.”

“Ồ?” Cô Dạ Kiết vươn tay, kéo nàng đến bên cạnh mình, “Chỗ nào khó chịu?”

“Thần thiếp không sao, chỉ là dạ dày có chút đau trướng.” Ở trước mặt người khác thân mật với hắt như vậy, Phong Phi Duyệt không thể cự tuyệt, chỉ có thể im lặng không dám phản kháng.

“Triệu chứng này, lại cùng với lúc Minh Nhi nghi ngờ mang long tử, rất là giống đây.” Đông thái hậu vuốt thẳng nếp uốn dưới người, đứng lên đi đến bên cạnh đám người.

Phong Phi Duyệt mím chặt môi trái tim, rõ ràng cảm giác thấy bàn tay rơi trên thắt lưng mình khê siết lại, lạnh lẽo trên người nam tử, phút chốc liền rót xuống. Nàng khê nhíu đầu lông mày, cùng Cô Dạ Kiết nhìn thẳng mắt nhau, “Thần thiếp chỉ sợ, không có phúc phận này.”

Kỳ kinh nguyệt của nàng vừa mới qua, hướng hồ, sau khi vào cung, hoàng đế tuy là hằng đêm ngủ lại Phượng Liễm Cung, nhưng vẫn chưa chân chính sinh hoạt vợ chồng, thái hậu hai cung này, không khỏi quá nôn nóng.

“Thái hậu, hoàng hậu vào cung mới bắt quá chỉ mới vài ba ngày, cho dù trẫm có bản lĩnh thông thiên, cũng sẽ không mang thai liền ngay bây giờ.” Ánh mắt Cô Dạ Kiết sắc sảo nhạy bén, trong giọng điệu hàm chứa giễu cợt, hai lão ma ma này đánh chủ ý gì, hắt rõ ràng hơn ai khác.

“Thần tham kiến hoàng thượng, thái hậu hai cung, hoàng hậu nương nương...” Không qua bao lâu, Mạch Thần Lại đã tiến vào.

“Mạch y sư,” Tây thái hậu thần sắc nghiêm trọng, thay đổi giọng điệu, “hoàng hậu thân thể khó chịu, bổn cung đặc biệt truyền người tới xem một chút.”

Thân thể khó chịu? Gương mặt tuần tú của Mạch Thần Lại lạnh băng như sương, nhìn thấy Phong Phi Duyệt khỏe mạnh mà đứng trước mặt mình, lúc này mới khẽ thở ra một hơi. Hắn quá mức nhạy cảm, lại nói được hiệu của phu thê quần này cho dù phát tác, cũng sẽ không trong thời gian ngắn như vậy. Kiểm nén cái loại mất tự nhiên đó xuống, hắn tiến lên trước, “Nương nương, có thể vươn tay phải ra không?”

Phong Phi Duyệt do dự một chút, vẫn là đưa tới.

Một tay kéo tay nàng, ngón tay thon dài của Mạch Thần Lại đặt trên cổ tay Phong Phi Duyệt, thần sắc nặng nề, ngón trở điểm chính xác nơi kinh mạch, một cỗ hơi thở yếu ớt, theo lục phủ ngũ tạng từ từ nhiễm động. Phong Phi Duyệt nhìn chăm chú vẻ mặt của hắn, trong lòng, theo đó bất an.

“Mạch y sư, có kết quả chưa?” Cô Dạ Kiết không vui thúc giục, giữa hai đầu mày nhíu lại.

Nhưng, nam tử lại là mắt điếc tai ngơ, thái độ lãnh đạm, khiến tôn vương bên trên long nhan giận giữ.

“Hoàng thượng...” Minh hoàng quý phi đỡ cái bụng cũng không hiện lên rõ ràng, do nha hoàn hai bên trái phải đỡ đi tới.

Tầm mắt Phong Phi Duyệt rơi lên trên gương mặt xinh đẹp kia, nhưng không ngờ, cổ tay truyền đến một hồi đau nhức, nàng giật mình ngoái đầu nhìn lại, vừa đúng lúc tầm mắt đối diện với Mạch Thần Lại. Đôi con ngươi thâm thúy, giống như đang che giấu cái gì đó, mông lung mà bất đắc dĩ, đầu ngón tay nắm lấy tay nàng, dùng sức đến trắng bệch.

“Mạch y sư?” Nàng khẽ gọi, đồng thời, thử rút thẳng tay lại.

Minh hoàng quý phi thấy người trong phòng, tất cả đều vây quanh một chỗ, liền vượt lên trước cười nhạt nói, “Không hổ là hoàng hậu, có thể làm phiền Mạch y sư đại giá.”

Phong Phi Duyệt cũng không đem mấy lời châm chọc của nàng ta để trong lòng, nàng không hề chớp mắt nhìn chăm chú đôi đồng tử kia, giống như từ bên trong, đọc ra được chút gì đó, “Mạch y sư, bổn cung nếu thật có chuyện, người không cần phải gạt ta.”

Trên gương mặt ôn nhu tuần nhã, lộ ra vài tia hổ thẹn, chỉ thấy Mạch Thần Lại sắc mặt trở nên xám xịt, nhỏ giọng hồi bẩm, “Thân thể nương nương cũng không có gì đáng ngại, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Đông thái hậu không nhịn được thúc giục, Tây thái hậu bên cạnh một phát bắt lấy cổ tay Đông thái hậu, ngón tay ẩn dưới tay áo, dùng sức cuộng lại thật chặt, “Muội muội không cần vội, để Mạch y sư từ từ nói.” Đông thái hậu cứng rắn ngừng bước, đối với tỷ tỷ của mình, bà ta từ trước đến giờ không thể đoán định được. Tây thái hậu ẩn nhẫn, xử sự bất kinh, lại là điều Đông thái hậu muốn nhưng càng không thể có được.

“Chỉ là...” Mạch Thần Lại giống như đang do dự, ánh mắt tràn đầy thăm dò nhìn về phía Cô Dạ Kiết.

“Nói!” Một chữ, uy nghiêm hữu lực, càng khiến tim của người khác, theo đó treo ngược trên cao.

“Từ mạch tượng nhìn lại, hoàng hậu nương nương chỉ là tì vị* không tốt, điều dưỡng vài ngày là được, kỳ thực.... thân thể nương nương đã bị tổn thương, sau này, sợ là khó có thể sinh thượng long tự.” Mạch Thần Lại bất đắc dĩ, bấm bấm tường tận. Tất cả mọi người đều kinh ngạc theo ngữ ý trong lời nói của hắn, có tiếc hận, có vô vị, mà càng nhiều hơn, chính là cười trên nỗi đau của người khác, đã được toại nguyện. Chỉ có một mình Phong Phi Duyệt, bình tĩnh dị thường, nàng nhìn Mạch Thần Lại cúi thấp đầu xuống, ánh mắt của hắn không lừa được người, hắn nhất định là giấu giếm chuyện gì đó chưa nói.

(Tì vị: Dạ dày)

“Sao có thể như vậy?” Minh hoàng quý phi trợn trong đôi mắt xinh đẹp, lộ ra vài phần khó tin, mà khoe miệng kia đã kéo ra ý cười nhẹ nhõm, cũng không lừa được người, “Mạch y sư, người đã xem kỹ chưa?”

“Không sai được!” Trả lời dứt khoát, khiến trái tim đám người yên tâm lạc định.

“Thân là người đứng đầu hậu cung, vốn nên là mẫu nghi thiên hạ mới phải,” Tây thái hậu mặt đầy chính khí kiêu ngạo, khoe mắt tinh xảo liếc nhìn Phong Phi Duyệt, “mà hoàng hậu, đã mất đi tư cách này.”

Cô Dạ Kiết kinh ngạc, không thua bất cứ người nào tại đây, chuyện này hiển nhiên không có trong kế hoạch của hắn, mà Phong Phi Duyệt, càng thêm từ trên mặt hắn không nhìn ra chút hỉ nộ ái ố.

“Huyền Triều chúng ta, không thể dung thứ một hoàng hậu không có hậu duệ nối dõi!” Ngữ điệu Tây thái hậu kiên quyết, hôm nay đây ra thêm chuyện phiền phức, không khác nào đối với Quân gia mà nói, là đã kích có tính hủy diệt!

Nhân tính ở đâu? Từ đáy lòng Phong Phi Duyệt, kéo ý cười lạnh lẽo, nàng nhìn quanh biểu cảm trên mặt từng người một, đặc ý như vậy, ngay cả che giấu cũng cảm thấy dư thừa? Con, nàng đã từng cho rằng, xa xôi như vậy...

Bản thân mình từ nhỏ chính là cô nhi, nàng từng nghĩ, đợi đến khi mình có con rồi, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nó, nàng không biết yêu, yêu thương quá ít, đã quên mất thế nào là yêu. Nàng nghĩ đến rất nhiều, trong đầu, rối rắm hỗn loạn, nhưng duy chỉ có... nàng cũng giống hết đám người bọn họ, không ngờ rằng kết quả lại như vậy.

Rốt cuộc, là ai đã bỏ lỡ ai?

Chương 35: Giữ được hậu vị

36. Chương 35: Giữ Được Hậu Vị

Chương 35: Giữ được hậu vị

Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên, môi anh đào dần dần từ lạnh băng chuyển sang ấm nóng, sâu trong đáy mắt, đã tẩy đốt rực lửa, nàng đưa tay gầy gầy sợi tóc rơi trên cằm cổ, không cho phép mình yếu thế trước mặt kẻ khác. Các người muốn ta khóc, muốn ta làm loạn, ta liền cười càng lúc càng rạng rỡ. Nhân tính lạnh ấm, lòng người dễ thay đổi, nàng không tìm được một người có thể san sẻ cùng nàng, cứng rắn, đem chén rượu đắng này một hơi nuốt xuống, xuyên qua mà xuống, giống như độc được cắn cốt, rõ ràng là đau đớn cực hạn, lại miễn cưỡng cười tươi, tư vị như vậy, không quá dễ chịu.

“Hoàng hậu, con còn có thể cười được?” Giọng điệu Đông thái hậu sắc bén, chỉ sáo dài nhọn dữ tợn đặt ở trước người.

“Không thể sinh hạ long tự, thì thế nào?” Phong Phi Duyệt ngược cao cái cằm cao ngạo, cổ tay thon dài vắt chéo sau lưng, “Người làm hậu, chẳng lẽ chính là dựa vào long tự hay sao? Hay là thái hậu người cũng cho rằng, địa vị của người hôm nay, là dựa vào hoàng thượng?”

Ai cũng biết, Cô Dạ Kiết là con của quý phi tiền triều, nhưng Tuyết quý phi đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, vì không trị được mà qua đời, sau đó mới đến lượt hai cung thái hậu tại vị. Mà hai người bọn họ, chỉ có Đông thái hậu sinh hạ được long tự, đó chính là đương kim Lệ vương gia.

Mắt phượng đông cứng, Tây thái hậu tự nâng một cốc nộ khí, tầm mắt chuyển ngược lại ném lên trên cái bụng của Minh hoàng quý phi, “Bổn cung hổ thẹn với tổ tiên, không sinh hạ được long mạch cho hoàng thất, cho nên, mới nhường lại hậu vị uội muối của mình, Đông thái hậu. Bổn cung cũng thừa nhận, hai tỷ muội chúng ta có thể có ngày hôm nay, không thể thoát khỏi liên quan với hoàng đế.” Bên cạnh, Đông thái hậu nhíu chặt lông mày, như có bất mãn.

Khoảnh khắc này, Phong Phi Duyệt cảm nhận được sâu sắc thế nào là tứ cố vô thân, đứng bên trong tấm điện khổng lồ, nàng đứng ở nơi khuất sáng, hoa văn phượng hoàng trên người nhuốm đầy ánh nắng mặt trời rơi xuống, dung nhan mê hoặc hào quang, nàng cô độc một mình, là lạnh lùng, là gai nhọn đầy người, không thể lẩn át, “Ý của Thái hậu, là bảo nhi thần tự động lui khỏi hậu vị?”

Cô Dạ Kiết nhìn hai người không ai nhường ai, không ngờ mới ngày đầu tiên, đã có kịch hay liên tiếp.

Mà Mạch Thần Lại, vẫn đứng ở bên cạnh Phong Phi Duyệt, nhìn gò má nàng lãnh đạm đến cực hạn, tìm lại theo đó co rút đau đớn. Khóe miệng nàng cong lên, nào có ý cười, rõ ràng là cô đơn, không ai có thể cảm nhận được.

“Hoàng hậu biết được là tốt.” Tây thái hậu từng bước từng bước ép sát, kéo Minh hoàng quý phi đến trước mặt, “Nhìn chung hậu cung, trừ hoàng hậu, chỉ có Minh hoàng quý phi thân phận tôn quý nhất, mà nó lại là tần phi duy nhất mang thai long tử...”

“Thì ra, thái hậu đến cả người thay thế cũng nghĩ xong rồi.” Trong mắt Phong Phi Duyệt đầy khinh miệt, vẻ mặt vô vị liếc nhìn cái bụng của Minh hoàng quý phi một cái, “Chưa nói đến thể cục giang sơn bây giờ không vững chắc, chỉ nhìn đứa bé trong bụng này mà nói, thái hậu, người có thể đảm bảo, trong hậu cung không có ai có thể sinh hạ long tử trước, hoặc là, thời vận không tốt, trời sinh... chết yểu cũng không chừng.”

“Cô, hoàng thượng...” Minh hoàng quý phi khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến mức run rẩy, nàng ta thuận thế tựa sát về phía Cô Dạ Kiết, “Hoàng hậu cư nhiên lại nguyên rủa đứa bé trong bụng thần thiếp.”

Một câu nói, lãnh đạm không thêm ngó ngang, Cô Dạ Kiết vốn đang chờ xem kịch vui đứng dậy, hẳn muốn ngồi yên xem hổ đấu, mà Phong Phi Duyệt cũng muốn, mượn cơ hội sờ thóp của hắn. Nói cách khác là muốn nhìn rõ xem, Quân gia cùng thái hậu hai cung, đến cuối cùng là bên nào chiếm được ưu thế.

Khóe miệng Cô Dạ Kiết kéo nâng ý cười, đôi con ngươi quý dị cực hạn kia đột nhiên lóe lên một tia sắc nhọn, vươn tay nắm tay Minh hoàng quý phi lên, “Chuyện sau này, ai cũng không nói chính xác, hoàng hậu cũng chỉ là nhắc nhở một câu mà thôi.”

“Hoàng đế,” Hai mắt Tây thái hậu sáng quắc, rất có khí thế dọa người, “vị trí của Đông cung này, cũng đến lúc đổi chủ rồi.”

Minh hoàng quý phi nghe vậy, bàn tay nắm lấy cánh tay Cô Dạ Kiết mừng rỡ siết chặt, khiến ống tay áo minh hoàng chỉ sắc tôn quý bị bắt đến uốn nếp. Đối với hậu vị này, nàng ta ôm quá nhiều hy vọng mong mỏi, hôm nay, chỉ cần một câu nói của hoàng đế, là đã nằm trong lòng bàn tay.

“Thái hậu,” Cô Dạ Kiết không nhanh không chậm, đôi con ngươi thâm trầm dị thường sắc bén cực kỳ, hẳn sâu sắc chiếm lấy từng biểu cảm trên mặt Phong Phi Duyệt, môi mỏng hung hiểm khẽ mở, “Chuyện phế hậu, không cần thái hậu phải quan tâm.”

“Hoàng đế,” Nơi đáy mắt Tây thái hậu có cảm xúc, “chuyện này quan hệ đến chính thống cả Huyền Triều, bổn cung không thể không quan.”

“Trẫm là hoàng đế, chẳng lẽ, chẳng lẽ ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không làm chủ được hay sao?” Thanh âm Cô Dạ Kiết lãnh liệt, Minh hoàng quý phi bên cạnh phát giác nam tử đột nhiên tức giận, vội vàng buông tay ra.

“Chuyện nhỏ? Hoàng đế thật sự cho rằng đây là chuyện nhỏ?” Hai người giằng co, khiến Phong Phi Duyệt ở bên cạnh không nhịn được vận chặt đầu mày, kiên trì của Cô Dạ Kiết, là vì củng cố địa vị của Quân gia ở hậu cung, chỉ có khiến thế lực hai bên ngang nhau, mới sẽ không, trong khoảng thời gian ngắn tạo thành uy hiếp trí mạng ỉn.

“Chẳng qua là trẫm thiếu đi một mạch con cháu mà thôi,” Cô Dạ Kiết nói nhẹ nhàng, đưa tay kéo Phong Phi Duyệt đến bên cạnh mình, “hoàng hậu, trẫm là không thể nào phế bỏ.”

“Hoàng đế...”

Phong Phi Duyệt nhìn thái hậu hai cung, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia tinh quang, nàng thừa dịp thái hậu hai cung nộ khí bừng bừng, đúng lúc chen vào một câu, “Hồi bẩm thái hậu, hoàng thượng, thần thiếp có một cách thích hợp.”

Liên quan đến Quân gia, liên quan đến an nguy của bản thân, ngữ khí của người con gái lại có thể nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy như vậy, “Cách gì?”

Phong Phi Duyệt cảm nhận được bàn tay nơi thắt lưng, nàng vươn tay, nắm lấy ống tay áo Cô Dạ Kiết, theo bản năng, phảng phất như tâm cũng có thể an tĩnh được vài phần, nàng không cần hẳn phải biết nóng hiểu lạnh. Chỉ cần một chỗ có thể dựa vào, không để nàng sụp đổ trước mặt người khác, “Trong nhà thần

thiếp còn có một muội muội, tên là Quân Nghi, phẩm tính ôn nhu, càng là mỹ nhân hiếm có, thần thiếp hy vọng, hoàng thượng có thể chấp thuận uội muội của thần thiếp tiến cung, bầu bạn với hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết cảm thấy, lực đạo nắm ống tay áo của mình càng lúc càng thu chặt, hẩn lạnh mắt liếc nhìn gò má Phong Phi Duyệt, mà nàng, thì lại quay đầu cười khẽ một tiếng, bồi thêm một câu, “Lại giống như thái hậu hai cung lúc trước cùng nhau hầu hạ tiên hoàng, hoàng thượng, được không?”

Mày mà, mình với Cô Dạ Kiết không phải vợ chồng chân chính, may mà, mình không hề yêu hẩn. Tỷ muội cùng chung một chồng, đối với nàng mà nói, là tuyệt đối không thể được. Mà bây giờ, nàng vừa hoàn thành chuyện Quân Ân đã giao phó, lại có thể lùi một bước, người khôn giữ mình, hà cớ gì mà không làm đây? Tầm mắt, giống như đang giăng co rơi lên trên bụng Minh hoàng quý phi, một hồi đau nhức, từ đáy mắt truyền thẳng vào tim, nàng cường ngạnh cưỡng bách mình mở to mắt, ý cười trên môi, đắng ngắt đến điều linh.

“Không được!” Tây thái hậu trước một bước, nhất mực cự tuyệt, lại nhất thời không tìm ra được lý do phản bác.

“Được!” Ngay sau đó, đầu mày Cô Dạ Kiết giãn ra, ý cười nồng đậm, tất cả tâm tình che giấu nơi khóe mắt, “Ba ngày sau, liền đưa nàng ta vào tiến cung.”

“Tạ hoàng thượng.” Phong Phi Duyệt giãn mặt ra, trên mặt lại là một mảnh lãnh đạm.

Mà Minh hoàng quý phi thì lại không giấu giếm được tâm tình, bây giờ, không đưa được mình đến ngôi hậu vị không nói, còn thêm một Quân Nghi chưa nhìn thấy mặt mũi. Nàng ta siết chặt nắm tay, con người hung ác nham hiểm.

“Hoàng đế, chuyện lớn như thế há có thể đùa giỡn?” Tây thái hậu nghiêm giọng ngăn cản, “Bổn cung đề nghị, đem chuyện này công bố trước triều đình.”

“Hừ!” Cô Dạ Kiết cười lạnh một tiếng, chợt vung tay áo, Phong Phi Duyệt bên cạnh không kịp chuẩn bị, liền vội vàng rút tay lại, “Tây thái hậu, người vẫn cho rằng trẫm là đứa trẻ ba tuổi hay sao?”

Không để ý đến thái hậu hai cung sắc mặt trắng bệch, hẩn vung tay áo rời thẳng

“Hoàng đế...”

Nhìn thân ảnh kiên nghị dị thường kia, Tây thái hậu hung hăng cắn chặt răng, “Cánh đã cứng cáp, quả thật là thu lại không được.”

Một lúc lâu sau, Phong Phi Duyệt cảm thấy không cần phải lưu lại nữa, liền nhẹ nhàng cúi đầu nói, “Nhi thần xin được cáo lui trước.”

“Thần cáo lui.” Gần như là đồng thời, Mạch Thần Lại cũng mở miệng nói.

“Cô mẫu...” Minh hoàng quý phi hoảng loạn nhìn bóng lưng hoàng đế biến mất trước cửa An Ninh Điện, nàng ta xoay người, trong mắt đã trong suốt.

Đông thái hậu thấy vậy, tức tối đến không nói ra được một câu, chỉ là phần hặn khoát khoát tay, hai người liền một trước một sau đi ra khỏi đại điện.

Chương 35: Nộ khí cực đại

37. Chương 36: Nộ Khí Cực Đại

Chương 36: Nộ khí cực đại

Làn váy màu đỏ thắm, rực rỡ chói mắt lướt qua thềm cửa đại điện mà đi, bên ngoài, Ngọc Kiều thấy Phong Phi Duyệt đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nụ cười thoải mái, tiến lên đón, “Nương nương.”

Rốt cuộc cũng thở ra được một hơi, Ngọc Kiều đỡ cổ tay Phong Phi Duyệt, một đường hướng phía Phượng Liêm Cung mà đi.

“Hoàng hậu nương nương.” Sau lưng, Mạch Thần Lại do dự một chút vẫn là sai bước đuổi theo.

Phong Phi Duyệt đứng im một chỗ, Ngọc Kiều bên cạnh xoay đầu lên tiếng, “Mạch y sư có chuyện gì không?”

Bị nàng ta hỏi như vậy, nam tử chỉ là khẽ nhấp nhô đầu kết, không nói ra một câu nào. Phong Phi Duyệt đưa lưng về phía hắn, cũng không xoay đầu, liền nói với Ngọc Kiều, “Người lui xuống trước đi.”

“Dạ, nương nương.” Ngọc Kiều nghe vậy, liền ngoan ngoãn lui ra xa, canh chừng bên ngoài đình viện.

“Mạch y sư, có lời gì không tiện nói sao?” Phong Phi Duyệt xoay người, đối mắt với nam tử.

“Nương nương...” Hắn khó khăn mở miệng, lại phát hiện một câu mắc giữa cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Phong Phi Duyệt cũng không vội truy vấn, chỉ là vẻ mặt điềm tĩnh, thần sắc nhu hòa. Mạch Thần Lại thân thể cao lớn cứng ngắc đứng nguyên một chỗ, chần chừ chưa lên tiếng, “Nương nương, người không cần lo lắng.”

“Bổn cung, không nên lo lắng cái gì?” Nàng bắt được cơ hội trong lời nói, ngữ khí có phần cấp bách. Chút hy vọng nhỏ nhất, khiến đôi con ngươi cổ tự trấn định của nàng phủ lên một tầng mong đợi.

Nhìn thần sắc cô gái, Mạch Thần Lại nhất thời không phản bác được, hắn mở miệng, lại lại yên lặng không lên tiếng, một hồi lâu sau mới rũ đầu xuống, nói, “Thần, nhất định tận lực!”

Tận lực? A...Ánh mắt Phong Phi Duyệt chuyển lạnh, nàng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời. Ánh nắng, vẫn rơi rải xuống, một chút ít rơi lên trên tóc, trên vai nàng, ấm áp, rồi lại bị nàng bức lui mấy phần. Cho đến khi trông mắt truyền đến đau nhức, nàng mới nhắm mắt lại, thân thể đưa lưng về phía Mạch Thần Lại, “Vẫn còn hy vọng sao?”

Ai cũng nghe ra được, dè dặt thận trọng trong lời nói của nàng, Mạch Thần Lại nhìn bóng lưng kia, lại đột nhiên có loại xúc động muốn ôm nàng vào trong ngực, “Thần, nhất định tận lực.”

Dứt lời, Phong Phi Duyệt kiên quyết rời đi, nàng sợ tiếp tục chờ đợi, mình sẽ không che giấu được nữa.

Mạch Thần Lại ở phía sau, mắt nhìn thân ảnh của nàng, từng bước một tiến về phía trước mà đi, mỗi một bước, đều đặc biệt hữu lực, giẫm lên mặt đá xanh, lưu lại dấu chân rõ ràng dưới ánh mắt trời. Vẻ mặt ôn nhuận, dưới ánh sáng rực rỡ trên cao, lại lạnh lẽo băng sương. Hắn theo sát đằng sau Phong Phi Duyệt, theo chuỗi bước chân kia, giẫm lên trên vết giày phía trước, che kín một chuỗi tiêu điều. Từ nay về sau, nàng cô đơn, có ta tới làm bạn!

Cảm giác thấy âm thanh bất thường sau lưng, Phong Phi Duyệt xoay người, lạnh lùng liếc nhìn.

Mạch Thần Lại đem lấy mỗi bước chân nàng lưu lại cũng in dưới chân mình, hắn đứng yên, chỉ nói một câu, “Chỉ cần nàng mở miệng, nàng muốn cái gì, ta đều sẽ cho nàng.”

Đối lấy, lại là ý cười lạnh lẽo châm chọc. Người nơi này, đều điên hết rồi sao?

Ánh mắt như vậy, so với độc được còn sát thương người khác hơn. Trong mắt hắn là kiên định hết sức chân thành, lại không khiến Phong Phi Duyệt dao động chút nào, hai người gần như là đồng thời xoay người, đưa lưng về phía nhau.

Trên song cửa sổ điêu khắc hoa văn bách điều trong nội điện, một đôi đồng tử, sắc bén tinh tường, mắt phượng hẹp dài, sít sao chiếm lấy thân ảnh hai người, môi mỏng, lộ ra ý cười lạnh lẽo.

Mùi hương của hoa lan, tràn đầy cả Phòng Liễm Cung, duy chỉ có một nhánh nở rộ, độc chiếm ở nơi cao nhất. Phong Phi Duyệt mở rộng cửa sổ, áng mây cực lớn, nhuộm đỏ phía chân trời như đang bốc lửa cháy lan ra khắp nơi, nàng khẽ nghiêng đầu, đem sức nặng toàn thân giao phó trên góc cửa sổ.

Lúc Cô Dạ Kiết đi vào, thì nhìn thấy một mình nàng ngẩn ngơ đứng đối diện chậu hoa lan, hần chậm rãi tiến lên, tựa thân vào phía bên cạnh đối diện nàng.

Phong Phi Duyệt cũng không phát hiện nam tử đến, mà vẫn nhất muội chìm đắm trong thế giới của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo thuần khiết, không còn chút kiên cường nào nữa. Về mặt như vậy, cũng là lần đầu tiên Cô Dạ Kiết nhìn thấy, hần cũng không lên tiếng, mà vòng hai tay trước người, ánh chiều tà, chiếu lên gương mặt hai người một trái một phải. Phong Phi Duyệt thở nhẹ ra một hơi, trong miệng giống như đang lẩm bẩm.

“Hoàng hậu...” Cô Dạ Kiết thỉnh linh gọi ra miệng, “Nghĩ chuyện gì đến xuất thần như vậy?”

“A?” Nàng trả lời theo bản năng, cả người giật mình một cái, sống lưng lập tức thẳng tắp, hai mắt che giấu tất cả tâm tình, nhìn về phía Cô Dạ Kiết như lâm đại địch.

Xa cách như vậy, cùng với vừa rồi tưởng như hai người khác nhau. Đôi mắt tuần lãng của hần có chút rét lạnh, mơ hồ cất giấu nộ khí, “Hoàng hậu quả thật rất nhẹ nhõm!”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, nhưng vẫn không phản bác, thái độ thất thường tựa trở lại song cửa sổ, thậm chí cũng lười mở miệng.

Nàng yên lặng, nàng không đề cập cũng chẳng phủ nhận, lại làm Cô Dạ Kiết giận tím mặt, gặp phải chuyện như vậy, ai có thể bình thản an nhiên tiếp nhận giống nàng? Trong khoảnh khắc lúc hần đưa tay ra, chính hần cũng không hiểu, tại sao lại tức giận như vậy. Bàn tay nhẹ bắt lấy hai bả vai nàng, đè xuống vài phần lực đạo hung ác, “Chẳng lẽ nàng một chút cảm giác cũng không có sao? Hoàng hậu, tim của nàng là làm bằng cái gì?”

Thật không có cảm giác ư? Phong Phi Duyệt thống khổ kéo môi anh đào, nhưng dù thế nào cũng không nguy trang tiếp được, nàng có thể không yêu, nhưng mà... không có con, đến cơ hội yêu thương nàng cũng không còn nữa. Từ đó, thì thật sự là, cô độc.

Loại cảm giác tứ cố vô thân này, khiến nàng sợ hãi, khiến nàng khủng hoảng. Nàng nhìn gương mặt tuần tú của Cô Dạ Kiết kề lại gần, đôi mắt trong trẻo như nước đột nhiên lóe lên tia sợ hãi chưa bao giờ có, hai tay dùng sức, một phát liền đẩy hần lùi lại mấy bước.

Nam tử nào có phòng bị, tấm lưng rắn chắc chống đỡ song cửa sổ góc cạnh nhô ra, phát ra một tiếng va đập nặng nề, ‘rầm...’, chậu sứ tinh xảo ngay lập tức rơi ngã xuống đất, một vài nhánh hoa lan, nháy mắt liền khô héo.

“Quân Duyệt!” Cô Dạ Kiết tức giận rống lên, hần vươn một tay đỡ góc cửa sổ, tuần nhan tràn đầy u ám.

Mà Phong Phi Duyệt vẫn chưa kịp hoàn hồn, nàng nhìn quanh bốn phía, chỉ cảm thấy xa lạ, “Tôi không phải Quân Duyệt!”

Một câu, rành rọt truyền vào tai Cô Dạ Kiết, đôi hài màu vàng tươi của hần vô tình giẫm lên cây hoa lan kia, nháy mắt, chất lỏng bị nghiền đạp lan tràn trên tấm thảm Ba Tư danh quý, theo bước chân hần tới gần, tập kích vào cánh mũi Phong Phi Duyệt.

Nàng nhú mày, chỉ nhìn thấy đôi con ngươi bén nhọn của Cô Dạ Kiết, lạnh lẽo như băng hàn, nàng lùi một bước, hần liền theo một bước, đuổi đến tận cùng không tha.

Phong Phi Duyệt đã không nhớ rõ, chính mình vừa mới nói gì, chỉ là theo bản năng, lùi về phía sau, nàng xoay người, trên lưng liền truyền đến một lực chườm, đem cả người nàng hung hăng ném lên trên giường.

Nàng khẽ chống hai tay, còn chưa nói được một câu, Cô Dạ Kiết đã đi tới.

“Hoàng thượng...”

“Cô không phải là Quân Duyệt, nói, cô là ai?” Tóc đen xỏa tung, nổi bật đôi con ngươi của nam tử, giống như con sói độc địa muốn đem người khác xé rách thành từng mảnh.

“Thần thiếp, không hiểu!” Phong Phi Duyệt cắn răng, thầm hận mình vừa rồi quá mềm yếu.

“Thật không hiểu!” Cô Dạ Kiết kéo lấy chân nàng quần trên thắt lưng của mình, cúi người, hung hăng giữ chặt cổ Phong Phi Duyệt, “Trước mặt kẻ khác, trẫm cho cô thân phận, đừng tưởng rằng một chút mảnh khoe kia là có thể qua mặt tất cả mọi người. Thế nào, nữ nhi Quân gia các người, cứ như vậy cam tâm từng kẻ một leo lên giường rồng của trẫm?”

Trong khoảnh khắc đó, Phong Phi Duyệt hoàn toàn bình tĩnh, ánh mắt tên nam nhân này, từ đầu đến cuối đều thấu đáo sáng tỏ, thì ra, hắn đã sớm nhìn thấu tất cả, trận giao tranh mưu quyền này, mình từ lúc bắt đầu đã thua.

“Hoàng hậu, nàng muốn vị trí này, trẫm cho! Nàng chỉ cần ngoan ngoãn, làm tốt vai hoàng hậu của nàng.” Hắn vươn tay vỗ nhẹ lên gò má Phong Phi Duyệt, buông tay ra rồi lại ghì thật chặt cổ nàng, “Nếu không, trẫm liền dứt khoát đem cổ của nàng bẻ gãy.” Ngữ khí hung ác hiểm lệt, đây mới là Cô Dạ Kiết nàng trông thấy ở Lạc Thành.

“Khụ khụ...” Hô hấp nặng nề không thông, trên hai mắt nàng phủ một tầng mờ mịt, trong miệng, chỉ có hơi thở đi ra, nơi lồng ngực, càng thêm đau đớn từng đợt lại càng nhói tim hơn đợt trước. Tay vừa muốn nâng lên, liền bị Cô Dạ Kiết không tốn chút sức lực áp chế, “Đừng nghĩ phản kháng, nếu không, trẫm liền đem một thân công phu nàng vất vả học được này, phế bỏ sạch sẽ!”

Phong Phi Duyệt chưa bao giờ cảm thấy, mệt mỏi giống như ngày hôm nay, nàng đột nhiên nhận ra, miễn cưỡng hết thở mà sống, cũng mất đi ý nghĩa, Cô Dạ Kiết nhìn chằm chằm cô gái phía dưới, hắn chờ nàng phản kháng, chờ nàng bất phục...

“Vây, ngươi giết ta đi!” Không ngờ, thốt ra lại là một câu như vậy.

Lực đạo Cô Dạ Kiết siết tay, buông ra mấy phần, Phong Phi Duyệt nhắm chặt hai mắt, môi trái tim nhẹ cong, lấy tính mạnh đánh cược, nàng thắng. Chơi đùa như hắn, sao có thể để tiền đánh cược dễ dàng đi tìm chết từ đây.

Cô Dạ Kiết thuận thế nằm xuống bên cạnh nàng, lại khẽ thở dài một hơi, kéo nàng vào trong ngực mình.

Chương 37: Có độc

38. Chương 37: Có Độc

Chương 37: Có độc

Ấm áp, từ khắp tứ chi xương cốt truyền vào trong thân thể Phong Phi Duyệt, nàng vội vàng mở mắt, hai tay không tự chủ được vươn ra khước từ, “Buông ra...”

“Nàng là hoàng hậu của trẫm, ôm một chút cũng không được sao?” Cô Dạ Kiết buộc chặt lực đạo trên tay, giọng nói dường như có ai oán.

Đối với sự chuyển biến đột ngột này, Phong Phi Duyệt gần như là choáng váng ngay lập tức, như thế này, cũng quá dễ thay đổi đi?

“Hoàng thượng, buông ra...” Không quen, nên liền kháng cự, nàng thấy đẩy ra không được, chỉ có thể nắm chặt hai tay thành quyền, đâm lên trước ngực hắn.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Cô Dạ Kiết thấy nàng tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dứt khoát dùng toàn bộ hai tay hai chân quần lên trên người nàng, cả người Phong Phi Duyệt bị trói chặt lấy, căn bản đến tay cũng đừng vọng tưởng nhấc lên.

Trên mặt, thập phần ảo não, nàng ngẩng đầu lên, chớp mũi vừa vặn chống đỡ cái cảm kiên nghị của hắn, lui ra một chút, giọng nói, mang theo vài phần châm chọc, “Hoàng thượng có gì, đột nhiên lại thân mật với thần thiếp?”

Chẳng lẽ, nam tử này cũng thích mềm không thích cứng?

Cô Dạ Kiết nhíu chặt mày kiếm, nhỏ giọng lên tiếng, “Chẳng lẽ, chuyện gì cũng cần phải đưa ra lý do hay sao?”

“Đó là tất nhiên!” Phong Phi Duyệt dứt khoát cướp lời, “Con người, vốn không cần phải quan tâm đối xử tốt với người khác, một mình một thế giới, không tốt sao?”

“Không tốt!” Kinh ngạc với cách nghĩ của nàng, Cô Dạ Kiết nhất mực phủ định, bàn tay dày rộng khoan hậu, giữ lấy đầu của nàng nâng lên, chỉ là nhẹ vỗ một cái, Phong Phi Duyệt hồ nghi ngẩng cằm dưới, cùng hắn nhìn thẳng.

“Duyệt Nhi,” Nhìn gương mặt trước người này, hắn lại đưa tầm mắt sang chỗ khác, dùng cằm của mình chống đỡ trên đỉnh đầu nàng, thái độ thân mật ái muội, tay, ở sau lưng nàng càng thêm xáo động, từng cái từng cái vỗ nhẹ, “Chỉ một mình nàng, sẽ không cô đơn sao?”

Nghe vậy, toàn thân nàng chấn kinh, sống lưng cứng ngắc dưới từng cái vỗ nhẹ kiên nhẫn của hắn, chậm chậm buông lỏng, “Sẽ không,” Nàng lắc đầu, tiện đà bổ sung, “thần thiếp quen rồi.”

“Quen?” Tay Cô Dạ Kiết đang vỗ trên lưng nàng, chậm đi một nhịp, đổi lại rơi xuống dưới eo nàng, kéo nàng đè về phía mình, “Trẫm, cũng quen rồi.”

Nơi trái tim đang đập, áp cùng một chỗ, đều lạnh băng như nhau. Phong Phi Duyệt không có đẩy ra nữa, mà ngoan ngoãn tựa đầu vào trên cánh tay của hắn, không có giương cung bạt kiếm, chỉ có nhẹ nhõm. Có lẽ, anh bình của nàng cùng hoàng đế, chỉ có một buổi tối này, quân tâm khó dò, hắn không hiểu nàng, nàng cũng không hiểu hắn.

Cô Dạ Kiết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng một bàn tay phía dưới, không nhìn được vươn tay, muốn vén sợi tóc rơi trên trán nàng ra. Nhưng, đầu ngón tay vừa mới chạm đến, Phong Phi Duyệt liền nhíu chặt đôi mày thanh tú, nhắm chặt hai mắt dù chưa kịp mở, mà thân thể lại không thể ức chế được quay ngược ra sau, hai đầu gối cong lên, hai tay vòng chặt trước ngực. Toàn bộ động tác, giống như trẻ con mới ra đời, dễ dàng đến nỗi phải tự vòng tay bao bọc lấy chính mình như vậy. Tay, giật mình cách xa, Cô Dạ Kiết tiến thoái lưỡng nan, một lúc lâu sau, mới thả tay lên trên lưng nàng, ngón tay thon dài, lần nữa vỗ nhẹ. Đầu mày chau lại, lại giãn ra giống như đám mây, Phong Phi Duyệt ‘ưm’ một tiếng, tứ chi cũng theo tiết tấu của hắn, buông lỏng. Trước mắt, một vòng vàng sáng thoáng qua, nàng khẽ nheo mi mắt, tầm mắt mờ lung, “Hoàng thượng?”

Cô Dạ Kiết không nói gì, chỉ là ấn nàng vào trong lồng ngực mình, tiếng hít thở, cùng tiếng gió thu đêm lạnh, từ từ chuyển thành trầm ổn.

Xoay người, tướng ngủ của nàng luôn luôn không tốt, bây giờ bốn bề yên tĩnh, may mà chiếc giường này khá lớn. Ngước mắt lên, Phong Phi Duyệt duy trì tư thế ngủ lười biếng, nhẹ ngáp một cái.

“Nương nương, người tỉnh rồi.” Ngọc Kiều nghe thấy động tĩnh, xoay người lại.

Phong Phi Duyệt lười biếng động người một cái, một lát sau mới ngồi dậy. Đợi đến khi rửa mặt xong, Ngọc Kiều bưng một chén canh trên bàn sang, “Nương nương, đây là hoàng thượng dặn dò Ngự Thiện Phòng hầm trước, người nhân lúc còn nóng hãy uống đi.”

“Hoàng thượng?” Nàng một tay đỡ đầu, đem qua, mình giống như ngủ không được ngon giấc.

“Hoàng thượng sợ nương nương ngủ không được an giấc.” Ngọc Kiều không ngừng bổ sung thêm một câu, cười khúc khích.

Chén canh này, vẫn còn nóng, Phong Phi Duyệt vừa định đưa đến bên cánh môi, trong đầu liền thoáng qua chút khác thường, hai tay nàng bưng dọc miệng chén, thả canh lại lên bàn, “Ngọc Kiều, đã thử qua chưa?”

“Nương nương,” Ngọc Kiều cảm thấy cực kỳ khó hiểu, “đây là hoàng thượng vì người mà chuẩn bị.”

“Vây cũng như nhau!” Phong Phi Duyệt đối với câu trả lời của nàng ta rõ ràng là cực kỳ không vui, thấy sắc mặt nàng lạnh xuống, Ngọc Kiều chỉ đành phải lấy ngân châm trong tay áo ra, đâm vào trong chén canh. Một lúc lâu sau, nàng ta thấp thỏm lấy ra, nhìn thấy phía trên hoàn toàn trong suốt, lúc này mới âm thầm thở ra một hơi, “Nương nương, nô tỳ đã nói mà, hoàng thượng làm sao có thể...”

Đầu ngón tay cầm ngân châm, không kìm chế được phát run, màu đen, từ đầu cây châm một đường lan ra, tốc độ cực nhanh, e là độc được Kiến Huyết Phong Hầu. ‘Đinh’, Ngọc Kiều vội vàng vứt bỏ ngân châm trong tay, “Nương nương, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết...”

Phong Phi Duyệt chỉ là nhìn chén canh kia, từ trên ghế đứng dậy, phất mở một mảnh ánh sáng rực rỡ chói mắt, nàng mở cửa sổ, hít thở một ngụm sương sớm tươi mát, “Nhất định phải, đưa ta vào chỗ chết liền sao?”

Hơi thở của nam tử tôn quý băng lãnh, lưu lại trên người nàng, vẫn còn chưa tản đi, “Một mình, sao có thể cô đơn? Hay là, cô đơn luôn tốt hơn mất mạng.”

Nghe nàng tự lảm bảm, Ngọc Kiều chỉ còn biết run rẩy sợ hãi, nằm rạp trên mặt đất, không dám nói một câu.

“Ngọc Kiều, đợi lát nữa hoàng thượng qua đây, ngươi một chữ cũng không được nói, biết không?” Phong Phi Duyệt trầm giọng cảnh cáo, trong đầu đã có tính toán.

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh.” Ngọc Kiều nào còn dám nhiều lời, dè dặt lo sợ tiếp lệnh.

Ngày mai, chính là ngày Quân Nghi vào cung, Phong Phi Duyệt chống một tay lên, nhìn ra bên ngoài. Trong lòng, mở hồ bất an, nhìn quanh cung điện này, càng thêm không có tâm trạng.

Hoàng đế lâm triều xong, liền lên kiệu đến Phượng Liễm Cung, chân dài bước vào đại điện, tầm mắt tự nhiên rơi lên trên chén canh kia, “Hoàng hậu sao chưa uống?” Mang theo ngữ khí quan tâm, mắt phượng hẹp dài liếc về phía Ngọc Kiều bên cạnh.

“Là thần thiếp, muốn đợi hoàng thượng đến đây cùng uống.” Phong Phi Duyệt thấy sắc mặt Ngọc Kiều tái nhợt, chỉ sợ nàng ta lộ ra sơ hở, liền tiến lên một bước ngăn cản trước người nàng ta, “Hoàng thượng bận rộn quốc sự, ngồi xuống trước đã.”

“Hoàng hậu, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Cô Dạ Kiết thấy vẻ mặt nàng hồng hào, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khôi phục ôn nhuận bóng mịn.

“Ngon.” Phong Phi Duyệt gật đầu, lấy chén nhỏ bằng vàng bên cạnh ra, đổ nước canh vào, đẩy tới trước mặt hân, “Hoàng thượng, người nếm trước thử xem.”

“Đây là trẫm có ý dặn dò Ngự Thiện Phòng chuẩn bị cho nàng,” Cô Dạ Kiết đem chén đẩy tới trước mặt Phong Phi Duyệt, “trẫm thấy nàng buổi tối luôn ngủ không yên giấc, canh này là để cho nàng an thần.”

Giọng điệu ân cần, tựa hồ nghe không ra chút sơ hở, Phong Phi Duyệt cố làm ra vẻ chán ghét, khề chau mày, “Thần thiếp không thích mùi vị này.”

Sau lưng, Ngọc Kiều trừng mắt nhìn hai người bọn họ đem chén đẩy tới đẩy lui, hai chân sớm đã mềm nhũn.

“Vây, ngày mai trẫm bảo Ngự Thiện Phòng đổi cái khác.” Cô Dạ Kiết không cố chấp nữa, thấy Phong Phi Duyệt khẳng khái đành phải nâng chén lên.

“Nương nương...” Ngọc Kiều kinh hãi gọi một tiếng, quả tim nhảy đến cổ họng, “Canh, canh nguội rồi, để nô tỳ bảo Ngự Thiện Phòng hầm lại một ấm khác.”

Cô Dạ Kiết giương ày kiểm, bàn tay bưng chén không tiếp tục nữa.

“Hoàng thượng, nha đầu này chính là như vậy, âm âm ỉ ỉ.” Phong Phi Duyệt nhếch môi cười khê, không để lộ chút sơn thủy.

Nhìn mép chén kia kề lại gần bên miệng hân, nàng ngoái đầu nhìn lại, không để lại dấu vết liếc về phía Ngọc Kiều, mà canh trong chén kia, đã dính vào môi mỏng Cô Dạ Kiết.

39. Chương 38: Ngại Ngừng Xin Thuốc

Chương 38: Ngại ngừng xin thuốc

Phong Phi Duyệt nhẹ cong môi anh đào, hai tay đặt trên đầu gối, ở trong tay áo cuộn chặt lại. Đầu ngón tay, đâm vào lòng bàn tay, truyền đến một hồi đau nhức, xuôi theo mép chén hoa văn phượng hoàng kia, theo động tác trên tay Cô Dạ Kiết mà nghiêng lệch. Ngọc Kiều bên cạnh sợ đến mức chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, bàn tay nhỏ nhắn không tự chủ xoắn chặt vào khăn gấm.

Nhìn động tác dứt khoát không chút dây dưa của hắn, Phong Phi Duyệt nhẹ giơ tay lên, vô thức kẹp chặt khớp xương ngón trỏ, chén canh thuốc này, là Ngự Thiện Phòng bên kia trực tiếp đưa tới. Trung gian qua tay, chỉ có Ngọc Kiều cùng thái giám quản sự bên kia. Ngự Thiện Phòng, cây to đốn gió, tuy là vàng thau lẫn lộn, nhưng đồ ăn của hoàng hậu, vẫn luôn có công công chỉ định cùng trông quản...

“Hoàng thượng...” Một tay Phong Phi Duyệt rơi nhẹ lên trên cổ tay Cô Dạ Kiết, thần thái tự nhiên, khẽ cười nói, “Thần thiếp còn quên mất, canh này vẫn chưa có thử độc nữa.”

Trên môi Cô Dạ Kiết, vẫn còn dính chất lỏng trong vắt, Phong Phi Duyệt rút khăn gấm ra khẽ sát lại gần, đem khăn in lên môi mỏng của hắn, lông mày rủ xuống nhìn sang Ngọc Kiều, “Sao vậy?”

“Nương nương...” Ngọc Kiều tất nhiên hiểu, cái gọi là thử thuốc này, là muốn bảo nàng ta dùng thân mình thử.

Mà Cô Dạ Kiết từ sắc mặt hai người, tất nhiên cũng tra ra được vài phần manh mối, một tay nắm tay Phong Phi Duyệt, đập vào mắt, hết thấy đều là thần sắc hoảng hốt cùng chặt vật của Ngọc Kiều.

Chén canh này, lúc trước rõ ràng đã thử qua ngân châm. Mười ngón tay run rẩy bưng dọc miệng chén, trên trán Ngọc Kiều, mồ hôi lớn như hạt đậu bắt đầu chảy xuống dưới, chẳng lẽ, hoàng hậu hoài nghi lên đến trên đầu mình? Phong Phi Duyệt vốn cũng không muốn đấu đá, bây giờ thấy bộ dáng này của nàng ta, liền khoát tay một cái nói, “Thôi, canh này đầy tới đầy lui, cũng đã sớm nguội rồi, đem xuống đi.”

“Dạ, nương nương.” Nàng ta nhẹ nhõm bưng chén, sợ mình run tay một cái, liền làm nước canh bên trong rơi vãi ra ngoài.

Cho đến khi Ngọc Kiều đi ra đại điện, Phong Phi Duyệt mới rút tay lại, thân thể vừa muốn tránh ra, liền bị nam tử đang ngồi vươn tay ôm eo lại, “Hoàng hậu, nàng thật đúng là tâm tư kín đáo.”

“Thần thiếp không hiểu ý của hoàng thượng.” Trong lòng nàng khẽ rơi lộp bộp, cố ra vẻ trấn định.

Mà Cô Dạ Kiết, bàn tay ở trên eo lưng chưa đầy một nắm tay của nàng chỉ là vỗ nhẹ một cái, “Ngọc Kiều là người của thái hậu hai cung, hoàng hậu quên rồi sao?”

Phỏng đoán trong lòng, lại bị hắn một câu vạch trần, “Hoàng thượng hà cớ gì nói ra lời này?”

“Duyệt Nhi, nàng thật sự ra khỏi cung một chuyến, làm cái gì cũng đều có sơ suất,” Cô Dạ Kiết thu cánh tay lại, muốn để nàng ngồi xuống, nhưng nàng vẫn như cũ đứng thẳng tắp, hai đầu gối cứng đờ. Gương mặt tuấn tú khẽ ngược lên, hắn điểm một huyệt đạo của nàng, khiến nàng không kịp chuẩn bị, thân thể mềm nhũn ngã xuống ngồi lên trên chân hắn, “Ngọc Kiều này, lúc trước chính là theo chân Tây thái hậu, sau đó, thái hậu thấy nàng mới vào cung, mới đem cô ta ban thưởng cho nàng.”

Sắc mặt nàng đột ngột băng lãnh, bỗng nhiên như tỉnh khỏi cơn mê, gật đầu một cái, liền mở miệng nói, “Hoàng thượng đã sớm biết rồi?”

“Hoàng hậu nên biết, người từ An Ninh Điện đi ra, nô tính vẫn còn đó, rất khó thu phục thành của mình.” Cô Dạ Kiết liếc nhìn gò má nàng, “Vừa này, e là nàng đã bắt dây động rừng rồi.”

Nàng ngạc nhiên, xoay người đối diện sắc mặt hoàng đế, mang theo vài phần kinh ngạc, “Hoàng thượng biết đó là thuốc độc?”

“Sao, đó là thuốc độc?” Cô Dạ Kiết cười nhạt như gió, đầy đặn lại hiển lộ chút nộ khí, “Một chiêu này của hoàng hậu, thậm chí đến cả trẫm cũng bị thiết kế vào.”

“Hoàng thượng,” Phong Phi Duyệt vui mừng trên chân hân, không dám có chút lộn xộn, “thần thiếp đáng chết, chỉ là thần thiếp nuốt không trôi cơn tức này, nếu làm như không có chuyện gì, bọn họ còn cho rằng chủ nhân Phượng Liễm Cung này là mặc kệ khác lần ép. Thần thiếp chỉ là thử dò xét, nhưng không ngờ thái hậu hai cung tâm địa cay độc, liên quan đến tính mạng của hoàng thượng, nếu Ngọc Kiều không phải người của thái hậu hai cung, cái gì nặng cái gì nhẹ, cô ta tất nhiên hiểu rõ, làm sao có thể vì một ánh mắt của thần thiếp, mà chỉ đứng ở bên cạnh lạnh mặt nhìn. Nếu quả thật Ngọc Kiều này là người của thái hậu hai cung, vậy cần cẩn trọng, không chỉ có một mình thần thiếp.”

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết đối xứng hô, đầu hạ thấp xuống, tựa lên trên vai nàng, sức nặng đột nhiên đè tới, khiến nàng có chút khó chịu, muốn lui ra, “nàng có từng nghĩ tới, trẫm thật sẽ uống vào một ngụm?”

Phong Phi Duyệt yên lặng, sợ hãi lúc này vẫn còn đây, nàng thử, bàn tay mềm mại rơi lên đầu vai Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng yên tâm...” Nàng bỏ lỡ câu nói, cũng không tiếp tục nói nữa, mình, vì sao phải giải thích nhiều như vậy? Nàng cùng hân, chỉ là cùng liên quan trên một tuyến đường, quan hệ lợi ích, hoàng đế thất lợi, người thái hậu hai cung muốn đối phó, đầu tiên chính là mình.

Chuyện hôm nay, Cô Dạ Kiết cũng không cảm thấy là chuyện xấu, hân chỉ là, đem mâu thuẫn hai bên đẩy lên trước một bước. Từ trong, cho Phong Phi Duyệt một cơ hội, nhận rõ vị trí thế cục của chính mình.

Màn đêm buông xuống, Phong Phi Duyệt một mình nằm trên giường, thật lâu không thể nghỉ ngơi. Cô Dạ Kiết cũng không ngủ lại Phượng Liễm Cung, nàng lặn lội khó ngủ, chợt, từ nơi xa truyền đến một hồi tiếng sáo u dương.

Hai lỗ tai cảnh giác giương lên, nàng từ trên giường bật dậy một cái, phủ thêm áo choàng, liền men theo tiếng sáo ra khỏi tấm điện.

Một đường tránh đi tai mắt, nàng cũng không lo lắng tiếng sáo này gọi kẻ khác tới, đây là ám hiệu liên lạc giữa nàng với Quân Ân, tất nhiên, cũng chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe ra.

Phong Phi Duyệt từ trên mái hiên nội uyển, nhảy xuống, quả nhiên ở trong chỗ rẽ mờ tối, nhìn thấy Quân Ân một thân y phục dạ hành màu đen.

“Sao giờ mới tới?” Ngừ khí nam tử cấp bách, như có phần không vui.

“Trong cung rất nhiều tai mắt, ta nhất thời tránh không khỏi.” Ngày mai, chính là ngày Quân Nghi vào cung, trong lúc mấu chốt này, hân lại còn dám xông vào hoàng cung ngay nửa đêm.

“Nói ngắn gọn,” Giọng điệu Quân Ân dứt khoát, đem ống sáo nhét vào vạt áo trước, “chuyện của ta cùng Quân Nghi, cô đã sớm biết rồi, ngày mai, trong nội cung phạm là cung nữ ma ma có liên quan đến chuyện nghiêm thân, ta đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ là, hoàng đế cửa ải này khó qua được.”

“Chuyện này có liên quan gì tới ta? Huynh, hình như đánh giá ta quá cao rồi.” Cái lớp màng này, nếu ở thời hiện đại, có thể nói là đơn giản, nhưng bây giờ...

“Đúng, nhưng có người có thể giúp được.” Quân Ân nhẹ câu môi mỏng, con ngươi nhìn Phong Phi Duyệt, lộ ra mấy phần châm chọc.

“Ai?” Nàng hỏi ngược lại, đôi mắt hạnh đào khê nheo.

“Mạch y sư!” Quân Ân vòng hai tay trước ngực, đi vòng quanh người nàng mấy bước, “Không phải hân nói, cô muốn cái gì, hân sẽ cho cô cái đó sao?”

“Huynh theo dõi ta?” Phong Phi Duyệt cười lạnh, đôi mắt khê chau rí lên trên mặt hân.

“Chỉ là, trùng hợp mà thôi.” Quân Ân vươn tay nhẹ nhấc cằm dưới của nàng lên, khẽ lắc đầu, “Có vài phần tư sắc quyến rũ quả nhiên không tồi, lại khiến Mạch y sư luôn luôn lãnh đạm cũng không cầm giữ được, chắc chắn, hiếm có.”

“Buông ra...” Nàng siết chặt tay mình hung hăng hất hấn ra, Phong Phi Duyệt nghiêm giọng hỏi, “Đây dù sao cũng là khi quân đại dự, hấn sẽ đồng ý sao?”

“Có chịu hay không, cô thử xem sẽ biết,” Quân Ân rút tay lại nắm chặt thành quyền, lộ ra vài phần khát máu xấc xược, “nếu như không chịu, cách thức của ta đây không chỉ thiếu một chiêu này.” Tuấn nhan âm lãnh, lúc nhìn về phía Phong Phi Duyệt, nhiều thêm vài phần chế nhạo, “Huống hồ, từ cổ chí kim, mỹ nhân kế vốn luôn không thiệt thòi.”

“Quân Ân!” Cô quát tên nam tử không biết đứng đắn, xoay người hướng phía ngoài điện đi ra.

“Đi đâu?” Hấn bước nhanh lên phách trước, giữ chặt cổ tay nàng.

“Tìm Mạch y sư!” Phong Phi Duyệt tức giận hất tay ra, mới đi được một bước, liền bị kéo ngược lại, “Tìm Mạch y sư, nhưng ta không bảo cô thật sự dùng đến mỹ nhân kế.”

Tên đàn ông này...

Phong Phi Duyệt khẽ mở đôi môi anh đào, dung nhan rạng rỡ nói, “Nữ nhi Quân gia, không phải nên nghe lời sao?”

“Cô nên hiểu ý của ta.” Đôi con người thâm thúy, âm hàn lãnh triệt, vẻ độc đoán đặc thù của tên nam tử thông qua lực đạo trên tay truyền đến.

“Đồ điên.” Phong Phi Duyệt trả lời một cách mỉa mai, “Huynh cùng ta đây dưng ở đây, bỏ lỡ cơ hội, ta xem ngày mai huynh làm thế nào để xong việc.”

Quân Ân nghe vậy, trên tay buông lỏng, người con gái liền sải bước rời đi.

Phong Phi Duyệt dựa theo trí nhớ trong đầu, tìm một hồi lâu, mới nghe thấy mùi thuốc quen thuộc kia. Bốn phía, yên tĩnh không một tiếng động, nội điện khổng lồ, chỉ có một mình Mạch Thần Lại đang phối liệu chế biến đan dược.

“Mạch y sư...” Không cần bất kỳ ai thông báo, Phong Phi Duyệt chậm rãi tiến vào trong đại điện.

Nghe thấy thanh âm của cô gái, Mạch Thần Lại nắm chặt dược liệu trong tay, gương mặt tuấn tú mang theo vẻ khó tin xoay người lại, “Thần tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Mạch y sư không cần đa lễ.” Phong Phi Duyệt nhìn miệng đại đỉnh khổng lồ kia, không nhịn được nắm chặt ống tay áo, lui về sau mấy bước. Mạch Thần Lại thấy vậy, trong lòng hoảng hốt, đặt thảo dược xuống bên cạnh, “Nương nương, có chuyện gì sao?”

“Mạch y sư, bổn cung chỉ muốn hỏi người một câu.”

“Nương nương xin cứ nói.”

“Những gì Mạch y sư đã nói, bổn cung nghĩ muốn cái gì, người liền cho cái đó, những lời này vẫn còn tính chứ?” Phong Phi Duyệt dè dặt hỏi ra lời, chỉ sợ hấn cho rằng đó là lời đùa giỡn, như vậy, thì mình không biết nên trả lời như thế nào.

“Đương nhiên!” Hấn không chút do dự gật đầu, “Nương nương muốn cái gì?”

Đến nước này nàng chỉ đành phải cắn răng, chỉ là tầm mắt không khỏi liếc sang chỗ khác, “Bổn cung muốn... hỏi xin Mạch y sư một thứ.”

“Người cứ mở miệng.” Mạch Thần Lại thấy nàng như có lời khó nói, liền thử suy đoán, “Thứ này của nương nương, là muốn cho hoàng thượng?”

“Ồ...” Một câu, ngược lại nhắc nhở nàng, Phong Phi Duyệt liên tục gật đầu, “Hoàng thượng, người... yêu thích xử nữ, bổn cung, bổn cung nghĩ muốn hỏi Mạch y sư một liều thuốc, có thể hay không, ta...” Nàng nói

nặng lộn xộn chống lại tầm mắt nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, “chính là, để ta cùng hoàng thượng trở lại lần đầu tiên...”

“Nương nương nói tới, là một loại thuốc ‘lạc hồng’ phải không?” Mạch Thần Lại đã biết được đại khái, giúp nàng giải vây.

Nghe tên gọi này, chắc hẳn là nó, “Đúng đúng...” Phong Phi Duyệt gạt đầu không ngừng, đây, không phải là hủy hoại danh dự người ta sao.

“Thần đây có.” Mạch Thần Lại xoay người, đi về phía giá thuốc bên cạnh.

Đó là một bình nhỏ màu đỏ thẫm, Phong Phi Duyệt đưa tay nhận lấy, để tới trước mắt nhìn nhìn.

“Thuốc này, gặp nước liền tan, không màu không vị, chỉ là, hoàng thượng và nương nương phải cùng nhau dùng.” Mạch Thần Lại vẻ mặt mất tự nhiên dặn dò.

“Bổn cung nhớ rõ rồi.” Phong Phi Duyệt lộ vẻ mặt khó xử, ở trước mặt hắn lại có phần lắp bắp, “Cái đó...”

“Ý của nương nương, thần hiểu, thần sẽ không tiết lộ nửa chữ.” Mạch Thần Lại khẽ mỉm cười, ôn nhu ấm áp, “Thần chỉ hy vọng, ở trước mặt thần, nương nương có thể bỏ xuống thân phận, nơi này là phòng luyện đan của thần, cũng là một mảnh đất thanh tịnh.”

Phong Phi Duyệt nhìn quanh bốn phía, quả thật, giữa cánh mùi tràn đầy mùi thuốc, lòng cũng không có nóng nảy như lúc trước, “Được, hoàng cung này, khó còn có được một nơi như vậy.”

Cầm gói thuốc kia bỏ vào trong tay áo, hai tay nắm chặt ống tay áo, nhìn động tác mờ ám bất an của nàng, Mạch Thần Lại khẽ sờ mũi, chuyển tầm mắt sang chỗ khác, trong đáy mắt ẩn chứa thâm ý.

“Ta, ta về trước đây.” Không khí như vậy, thật sự không tiện nói chuyện, Phong Phi Duyệt thấy hắn gạt đầu một cái, liền kéo làn váy lên, giống như chạy trốn ra khỏi điện.

Nhìn bóng lưng của nàng, Mạch Thần Lại đuổi theo vài bước, vẻ mặt nàng trước sau như một trong treo như lạnh lùng, lại hiện ra vài phần bối rối xinh đẹp, thuốc này, thật là nàng muốn dùng sao?

Trở lại chỗ cũ, Phong Phi Duyệt đem một nửa cho Quân Ân, một nửa giấu trên người mình. Sau khi trở lại Phượng Liễm Cung, cả đêm càng không thể chợp mắt, lòng bàn tay cũng không nhin được rỉ đầy mồ hôi.

Chương 39: Quân Nghi vào cung

40. Chương 39: Quân Nghi Vào Cung

Chương 39: Quân Nghi vào cung

Sáng sớm hôm sau, hoàng đế ở trong phòng nghị sự triệu kiến.

“Ngọc Kiều, chén canh hôm qua, người giải quyết như thế nào?” Phong Phi Duyệt tự đứng dậy trước gương đồng, trên người một bộ cung trang màu đỏ tươi nổi bật đáng người càng thêm phần mảnh mai.

“Bẩm nương nương, nô tỳ thừa dịp không có ai chú ý liền đem thuốc đổ trong hậu viện.” Ngọc Kiều dè dặt trả lời, thần sắc đã không nhìn ra khác thường.

“Rất tốt.” Phong Phi Duyệt chau mày gạt đầu, đi ra Phượng Liễm Cung.

Cảnh tượng Quân Nghi tiến cung, không có hoành tráng giống như Phong Phi Duyệt lúc trước. Hoàng đế ngồi trong đại điện, trên mặt không nhìn ra thần sắc vui mừng. Thảm lông đỏ thẫm, theo trường cấp cấm thạch trải xuống, trong điện, bị ánh nắng sáng sớm mới lộ dạng phủ lên ánh sắc bình minh ma mị dễ vỡ. Phong Phi Duyệt bước qua thập cấp, ngồi xuống bên cạnh Cô Dạ Kiết.

Trong điện, dẫn đầu là hai cô gái, đều cúi đầu, phía sau, còn lại là Quân Ân cùng Quân tướng gia. Dáng dấp một người, Phong Phi Duyệt nhận ra được, kia chắc chắn là Quân Nghi. Nhưng còn người mặc áo màu lam nhạt kia, là ai?

“Ngẩng đầu lên!” Một tay Cô Dạ Kiết chống trên ghế loan, năm ngón tay thon dài nâng cái cằm kiên nghị của hắn.

“Dạ.” Hai người không hẹn mà cùng trả lời, nhất nhất ngẩng đầu lên.

Mà tầm mắt Phong Phi Duyệt, chỉ là lướt qua Quân Nghi rồi rơi lên trên người cô gái còn lại. Chỉ thấy nàng ta da trắng nõn nà, dung mạo như vẽ, thần sắc càng thêm trấn định tự nhiên, không hề có chút khiếp sợ lúc mới gặp gỡ quân vương. Nhìn lại Quân Nghi, hai tay lại nắm chặt lấy ống tay áo, đôi con ngươi không dám nhìn thẳng lên trước, nhiều thêm mấy phần trốn tránh.

Càng nhìn, thì càng thấy cô gái kia tướng mạo quạu thuộc, Phong Phi Duyệt nhẹ chuyển mắt đẹp, vừa đúng lúc đối diện Quân Ân phía dưới, ngay lập tức, liền giật mình bừng tỉnh. Cô gái kia, không phải chính là người nàng từng gặp ở giáo trường, bị hắn quất một roi lên người đó sao? Nàng khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nén hơi thở tiếp theo, Quân Ân này, rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Quân tướng soái, đây, chính là cô gái người đầu tiên ở Lạc Thành ngày trước?” Về mặt Cô Dạ Kiết nghiêng ngẫm, có chút hứng thú nhìn chằm chằm cô gái phía dưới.

Nàng ta cũng không chịu yếu thế, ngược mắt hồi đáp cười một miếng, kiêu my tinh tế.

“Bẩm hoàng thượng, đúng vậy!” Quân Ân tiến lên, mắt nhìn thẳng hồi bẩm.

“Quả nhiên, tư sắc không tồi.” Duyệt người vô số, một câu tán thưởng này của hoàng đế, khiến cô gái mừng rỡ trong lòng, yêu kiều đáp lời, “Mạc Cơ tạ hoàng thượng khen ngợi.”

”Mạc Cơ? Người tên là Mạc Cơ?” Cô Dạ Kiết nghiêng người muốn hỏi, năm ngón tay xòe mở, ở trên thành ghế gỗ nhẹ.

“Hồi bẩm hoàng thượng, chính là dân nữ.” Mạc Cơ nhìn nam tử phía trên, tầm mắt lơ đãng rơi lên người Phong Phi Duyệt, khóe miệng kéo nâng ý cười, mang theo vài phần cứng nhắc.

Nhưng, Cô Dạ Kiết nghe vậy, lại gổi một tay lên đầu, hướng sang Phong Phi Duyệt bên cạnh hỏi, “Duyệt Nhi, nàng nói cái tên này có hay không?”

Nàng ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, tự có đủ mỉa mai hoặc trời sinh, “Thần thiếp cảm thấy không tệ.”

“Không tệ, vậy là không hài lòng lắm rồi?” Cô Dạ Kiết bắt được một câu, môi mỏng kéo mở vài phần tà nịnh, “Mạc Cơ, trăm ban cho người một cái tên, được không?”

“Dân nữ, tạ hoàng thượng ban tên.”

“Nô Cơ, cái tên này có thích không?” Khóe mắt Cô Dạ Kiết nghiêng ý cười, có vẻ như cực kỳ hài lòng. (Tên hay thế, anh quá thâm, ba chấm...)

Cô gái hoảng hồn trợn to hai mắt, không dễ dàng gì mới sửa được tên, nhưng vẫn là không tránh thoát được nô tính sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta ửng đỏ, Quân Ân bên cạnh nghe vậy, nhẹ giọng cảnh cáo, “Nô Cơ!”

Phảng phất như cách mấy đời, nàng ta mới quỳ người xuống, “Dân nữ tạ hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết tựa người trở về lại thành ghế, thái độ hứng thú đã rời toàn bộ hiện lên trên gương mặt tuần tú của hắn, hai chân gác lên, lười biếng nhìn sang Quân Nghi. Hai mắt giống như mắt chim ưng, nhìn đến nỗi cô gái càng không dám ngẩng đầu.

“Lời trầm nói, người nghe không hiểu sao?” Giọng nói chớp mắt chuyển lạnh như băng, cùng với khôi hài vừa rồi tưởng chừng như hai người khác nhau. Hai tay Quân Nghi đặt trước bụng, rũ đầu xuống, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Quân Ân.

“Hoàng thượng, muội muội lần đầu tiên diện kiến thánh thượng, ít nhiều có chút khấn trương mà thôi.” Phong Phi Duyệt thấy sắc mặt Cô Dạ Kiết đầy khói mù, quanh thân như tụ nân lạnh liệt, “Nghị Nhi, từ hôm nay trở đi, hoàng thượng chính là phu quân của muội, muội sợ gì chứ?”

Quân Ân khẽ nhún mày kiểm lạnh lẽo, Quân Nghi thấy hân như có không vui, chỉ đành phải ngẩng đầu lên, “Dân nữ, tham kiến hoàng thượng.”

“Ái phi, xưng hô này, nàng có thể phải sửa lại một chút rồi.” Cô Dạ Kiết cười như không cười, ngữ khí lạnh đậm, ngay cả Phong Phi Duyệt bên cạnh cũng không nghe ra chút hàm ý chân thành trong lời nói của hân, “Kể từ hôm nay, nàng chính là hoàng quý phi của trẫm, thân phận, chỉ dưới hoàng hậu.”

Quân Nghi phía dưới, cũng không vì một câu nói của hân mà sắc mặt chuyển sang vui mừng, ngược lại, mặt xám như tro tàn, phần sủng ái ngàn vạn người không có được này, lại rơi lên trên đầu mình.

“Mà người, Nô Cơ...” Cô Dạ Kiết nhìn sang cô gái vẫn quỳ dưới đất, thấy nàng ta sống lưng cứng ngắc, đang nóng vội đợi mình hạ lời, “Trẫm cho người hai lựa chọn, một là, đi theo hoàng hậu, còn hai, là đi theo trẫm.”

Không chỉ Nô Cơ, mà tất cả mọi người có mặt ở đây cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, gần như là không chút nghĩ ngợi, cô gái nặng nề dập trán xuống nền đất, “Dân nữ nguyện ý đi theo hoàng thượng.”

“Được!” Cô Dạ Kiết nhẹ cong khóe miệng, giống như là chợt nhớ lại cái gì đó, nhẹ nhàng nói, “Nô Cơ, còn nhớ ngày đó ở Lạc Thành, trẫm có vỗ lên trên bắp chân của người một cái?”

Bên cạnh, Phong Phi Duyệt nghe thấy rõ ràng, một phát kia, bản thân mình dĩ nhiên là rõ hơn ai hết. Nô Cơ này, chính là thay thế mình vào cung đúng không? Quân Ân đã đồng ý với Cô Dạ Kiết, sau một tháng sẽ đưa cô gái ở Lạc Thành kia vào cung, không ngờ, hoàng đế thật sự có tính toán.

“Dân nữ, dân nữ nhớ.” Tất cả mọi chuyện xảy ra ở Lạc Thành, Quân Ân đều đã nói với cô ta một chữ không sót, chỉ sợ hoàng đế đến lúc gặp mặt sẽ hỏi.

“Một chưởng kia của trẫm, một tháng này, có cảm giác gì không?” Cô Dạ Kiết vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Phong Phi Duyệt, đặt lên trên đầu gối của mình.

“Bẩm hoàng thượng, dân nữ cũng không cảm thấy có gì khó chịu.” Bản thân Nô Cơ chính là thể thân, bây giờ vừa vắn nghe hân hỏi như vậy, khóe miệng giãn ra vài phần đắc ý.

Nghe hai người đối đáp, Phong Phi Duyệt có cảm giác như ngồi trên bàn chông, chẳng lẽ, hoàng đế còn âm thầm hạ xuống động tác gì khác sao?

“Cái này, đoán chừng phải qua mấy ngày nữa mới có thể phát tác,” Lúc Cô Dạ Kiết nói ra lời này, hai mắt tự nhiên liếc sang Phong Phi Duyệt, khóe miệng, theo ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, mà từ từ giương lên, “hoàng hậu, nàng muốn biết, trẫm thả cái gì vào trong cơ thể nàng ta không?”

Tay nàng bị Cô Dạ Kiết giữ trong lòng bàn tay, tận lực buông lỏng, dưới ảnh hưởng tâm lý, cảm thấy một dòng nước lạnh, dường như theo bắp chân của nàng, không ngừng kéo dài chạy dọc lên toàn thân, “Là cái gì?”

Quân Ân nhìn hai người ngồi đó, tuần nhan lãnh khốc cũng lộ ra mấy phần lo lắng. Quân tướng gia có liên quan lại không nói một lời nào, quả tim cũng đã treo đến cổ họng, Cô Dạ Kiết lạnh lùng ngạo nghễ, giống như khí phách quần lâm thiên hạ, đem thần sắc mỗi người thu hết vào đáy mắt. Hân, muốn bọn họ hiểu, thiên hạ này, chúa tể tất cả, rốt cuộc là kẻ nào! “Đợi đến lúc nàng ta phát tác, thì nàng sẽ biết ngày.”

Lại là độc! Lòng bàn tay Phong Phi Duyệt lạnh như băng, lạnh lùng cười một tiếng, chẳng lẽ là, đều làm nàng bất độc bách sao?

Cô Dạ Kiết vuốt ve ngón tay thon dài của nàng, từng ngón từng ngón, mỗi một đốt ngón tay đều không bỏ sót, nhìn Phong Phi Duyệt phóng tầm mắt sang bên cạnh, hân, cười khế. Cười tùy ý, cười thỏa mãn, cười tà nịnh, cười... Vươn tay nắm lấy tay nàng siết chặt trong lòng bàn tay của mình, giống như, siết lấy cổ đối phương, không cho người ta chút cơ hội thở dốc.

41. Chương 40: Đột Nhiên Tới Cầu Cứu

Chương 40: Đột nhiên tới cầu cứu

Ngón tay bị dùng sức đè ép, Phong Phi Duyệt cắn môi, qua một lúc lâu, mới mở miệng, “Hoàng thượng, tay của thần thiếp đều muốn gãy rồi.”

Cô Dạ Kiết nhếch môi cười, kéo lấy tay nàng đặt lên đầu gối mình, hướng mặt xuống phía dưới, “Nô Cơ, cùng trăm về tắm điện, về phần Nghi hoàng quý phi, chuẩn bị một chút, tối nay liền thị tắm.”

Tay, bị buông ra. Cô Dạ Kiết đứng dậy, thân ảnh cao lớn, liền che khuất ánh mắt trời trước tầm mắt Phong Phi Duyệt, hần không nhanh không chậm đi xuống đại điện, không nói thêm một câu nào nữa, liền đi ra ngoài. Sau lưng, Nô Cơ đang quỳ theo sát mà đi, lúc đi ngang qua người Quân Ân, hai người ăn ý nhìn nhau, chỉ là gật đầu, sải bước ra ngoài.

“Cha, con không muốn ở lại hoàng cung.” Quân Nghi thấy người đã đi xa, hai tay vội vã nắm ống tay áo Quân tướng gia cầu khẩn, “Nữ nhi không muốn làm hoàng quý phi gì cả, cha, người cho con trở về đi.”

“Nói vậy!” Quân tướng gia gầm lên một tiếng, đột ngột rút tay lại, tay áo ngay ngắn bị nàng kéo đến uốn nếp, “Hoàng cung là nơi hưởng phúc, bao nhiêu người muốn còn không có được cái mệnh đó!”

“Nhưng mà nữ nhi...” Quân Nghi thần sắc ủ rũ, hai tay cương cứng bên người, tầm mắt ai oán, nhìn về phía Quân Ân bên cạnh, nàng mở miệng, lại thấy hờn vía của hần, hoàn toàn không đặt trên người mình.

Phong Phi Duyệt từ trên cao nhìn xuống, Quân Nghi, cũng không khỏi quá ngây thơ. Quân gia vì củng cố địa vị của mình, đã hy sinh một đứa con gái, còn có thể quan tâm đến nàng ta sao?

Hai tay nhấc lên vấy lên, nàng từ trên ghế loan đứng dậy, cung trang lộng lẫy, kiều diễm ở phía sau.

“Nhìn tỷ tỷ của con xem,” Ngừ khí của Quân tướng gia, rất có ý vị hận rèn sắt không thành thép. “lúc đó cha đưa tỷ tỷ con vào cung, hôm nay, không phải tỷ ấy rất tốt sao? Còn trở thành quốc mẫu Huyền Triều. Nghi Nhi, chỉ cần con hầu hạ hoàng thượng thật tốt, quyền thế trên vạn người này, tương lai là của hai tỷ muội các con không phải sao?”

“Nhưng mà...” Quân Nghi cứng miệng, thần sắc, càng thêm không chút lay động, ánh mắt nàng mang theo hy vọng, phát ra vền vền chút điểm sáng nhìn về phía Quân Ân, “Ca ca!”

Phong Phi Duyệt lướt qua đám người bọn họ, mắt nhìn thẳng, nhìn đến ánh mặt trời rạng rỡ ngoài điện, người vẫn chưa đi ra ngoài, liền bị Quân tướng gia sau lưng gọi lại, “Duyệt Nhi.”

“Không, hoàng hậu nương nương.” Ông ta xoay chuyển giọng điệu cực nhanh, hàm ý trong lời nói, cái gì cũng có, chỉ là không có một chút cái gọi là ‘thân tình’.

“Chuyện gì?” Phong Phi Duyệt đưa lưng về phía đám người, nhìn từng tia từng tia dương quang, chiếu xạ trên bầu trời mái ngói lưu ly, giờ đây, đang theo thiềm long lẳng phượng chiếu nghiêng xuống, tạo thành một bức rèm che ngũ sắc hư ảo.

“Sau này, cha phải giao Quân Nghi cho con rồi.” Một câu rơi xuống, đem lấy toàn bộ hy vọng của Quân Nghi đánh nát. Khóe mắt, chỉ có gò má lãnh khốc vô tình của Quân Ân, nàng đứng nguyên một chỗ, mặc cho lòng của mình càng lúc càng lạnh thấu.

“Con không giúp được muội ấy.” Ở Quân gia, Phong Phi Duyệt đã từng nói, “đây là nơi nuốt người không nhả xương, bản thân con còn khó bảo toàn, chứ nói gì là bận tâm đến muội ấy.” Vừa nói dứt câu, nàng không để ý đến sắc mặt Quân Nghi âm ảm phía sau, trực tiếp trở về Phượng Liễm Cung.

Ấm áp nhẹ nhàng, dùng bữa trưa xong, Phong Phi Duyệt ngồi ngay ngắn trên án kỷ bên cạnh, tay cầm bút lông, đang từng nét từng đường luyện chữ.

“Nương nương,” Ngọc Kiều đi tới, hướng người đang hết sức chuyên chú kia gọi nói, “Nghĩ hoàng quý phi cầu kiến.”

Chữ này, nàng luôn luyện không được. Phong Phi Duyệt khẽ nhíu mi, chỗ eo bàn tay bởi vì cầm bút một lúc lâu mà bắt đầu nhức mỏi. Ngọc Kiều tưởng rằng nàng không nghe thấy, chỉ đành phải tiến lên vài bước, thanh âm so với lúc nãy lớn hơn vài phần, “Nương nương, Nghĩ hoàng quý phi cầu kiến.”

“Ồn ào gì chứ!” Phong Phi Duyệt ngược mắt, liếc nhìn một cái rồi tiếp tục múa bút trong tay.

Ngọc Kiều kinh hãi một trận, lập tức im lặng, đứng sang một bên. Qua một lúc lâu, nàng mới đặt bút lên trên nghiên mực, lấy khăn ướt lau tay sạch sẽ, “Bảo muội ấy vào đi.”

“Dạ.”

Lúc Quân Nghi đi vào, thần sắc lãnh đạm, phía sau đi theo mấy ma ma cùng cung nữ, phục sức trang sức trên người cũng đều đã đổi. Cung trang màu hồng, lại phối thêm một vài chiếc trâm vàng lấp láy, làm nổi bật khiến cả người nàng ta càng thêm xinh đẹp. Môi nhẹ điểm hồng, bàn tay thon dài trắng nõn nấp trong ống tay áo rộng thùng thình, chỉ là đôi mắt kia, ảm đạm không ánh sáng.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Quý gối cúi đầu, Phong Phi Duyệt vươn tay kéo cổ tay nàng ta, “Muội muội không cần đa lễ.”

Quân Nghi đứng dậy, lợi dụng cơ hội này, hai tay dưới ống tay áo, nắm chặt tay Phong Phi Duyệt không chịu bỏ ra, khoe mắt hướng sang bên cạnh, trong đôi con ngươi, lại lấp lánh vô số ánh sao. Tay, bị nàng ta bóp đau, mơ hồ, còn truyền đến một cỗ sợ hãi, “Tỷ tỷ...” Một tiếng gọi kia, thanh âm trầm thấp, chỉ là dùng hình dáng cánh môi phác họa ra.

“Tất cả lui ra.” Phong Phi Duyệt mơ hồ phát giác nàng ta có lời muốn nói.

Ngọc Kiều nghe vậy, mang tất cả nha hoàn trong Phượng Liễm Cung lui xuống, mà đám người đi theo sau Quân Nghi, lại duy trì đứng nguyên tại chỗ, không có chút ý tứ rời khỏi.

“Bốn cung bảo các người lui ra!” Phong Phi Duyệt quát lớn một tiếng, lướt qua Quân Nghi đi đến trước mặt đám người kia.

Ma ma dẫn đầu đã lớn tuổi, búi tóc trên đầu được chải cẩn thận tỷ mỉ, bà ta ngẩng đầu, hướng phía Phong Phi Duyệt hùng hồn nói, “Chúng nô tài là người hoàng thượng an bài ở bên cạnh Nghĩ hoàng quý phi, không có dạn dỏ của hoàng thượng, nô tài không dám tự ý rời đi.”

“Phản rồi?” Phong Phi Duyệt không nộ mà uy, nô tài trong cung này thật đúng là một đám chó cạy thế chủ, “Trông quân hậu cung, là hoàng hậu, chứ không phải hoàng đế.”

“Nhưng, chủ nhân của nô tài chỉ có một, đó chính là hoàng thượng.”

Tính tình Phong Phi Duyệt, vốn cũng không tốt. Hai ba câu, liền khiến nàng cắn chặt răng ngà, mắt đi nhẩn nại. Dưới lòng bàn tay, một luồng nội lực càng lúc càng tụ lại mãnh mẽ, ma ma kia thấy hoàng hậu không nói gì nữa, chỉ tưởng rằng sợ rồi, vừa muốn kéo miệng cười, liền thấy một cỗ khí lực mạnh mẽ giống như trận tuyết lở, ‘bịch’ một tiếng đánh bay bà ta ra ngoài.

“Ma ma...” Mắt đi người chủ định, đám người đều chạy vụt đi, ba chân bốn cẳng muốn dìu ma ma đứng dậy.

“Hoàng...” Máu đỏ tươi, theo khoe miệng chảy vào vạt áo trên y phục nghiêm cẩn của bà ta, cả người giống như một túi vải rách, mặc cho người ta kéo dờ thế nào cũng không dậy nổi.

Phong Phi Duyệt khép cửa điện lại, xuyên qua khe hở chưa đóng, lạnh lùng nói ra bên ngoài, “Ma ma là người của hoàng đế, một chương này, bảo hoàng thượng tự mình đến đòi lại bốn cung vậy.”

Nặng nề, khép cánh cửa lại, “Vào bên trong nói.”

Hai người lần lượt đi vào nội điện, Phong Phi Duyệt còn chưa đứng vững gót chân, Quân Nghi sau lưng liền ‘thịch’ một cái quỳ xuống, “Tỷ tỷ, cứu muội!”

Nàng cho rằng, Quân Ân đã nói rõ ràng hết cả rồi, “Ta không cứu được muội.” Phong Phi Duyệt ngồi thẳng xuống một bên, “Vào cung rồi, cũng đừng đánh chủ ý ra bên ngoài nữa.”

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi hai đầu gối chạm đất, vừa quỳ vừa tiến lên, “Muội tuyệt đối không thể thị tẩm.” Nàng ta ngẩng đầu, thần sắc thống khổ, hai tay lần nữa nắm chặt tay Phong Phi Duyệt không buông.

“Nếu như muội lo lắng hoàng thượng phát giác ra muội...” Phong Phi Duyệt bỏ tay ra, từ trong tay áo móc ra một lọ thuốc, “Đường lui của muội, đã vì muội mà trải sẵn, Quân Nghi, muội còn lo lắng cái gì?”

“Không phải, không phải vậy...” Quân Nghi lại ý vị lắc lắc đầu, trâm vàng trên tóc phát ra va chạm vô lực, “Tỷ tỷ, muội đã không còn cách nào nữa.”

“Muội, có phải đang che giấu chuyện gì hay không?” Phong Phi Duyệt khấn trương, hai tay giữ chặt vai nàng ta, “Đã đến lúc nào rồi, muội còn có tâm trạng ở đây khóc lóc.”

Quân Nghi nghe vậy, vội xoa nước mắt, nước nở mấy tiếng xong, mang theo cặp mắt sưng đỏ mở miệng, “Muội, muội có con rồi, là không thể nào thị tẩm.”

Chương 41: Bí mật thông đồng

42. Chương 41: Bí Mật Thông Đồng

Chương 41: Bí mật thông đồng

Như gặp phải lôi phong, Phong Phi Duyệt giật mình ngay tại chỗ, đột ngột như vậy khiến nàng không kịp ứng phó!

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi bất an lay lay nàng, “Muội phải làm sao mới được?”

“Con?” Phong Phi Duyệt hoàn hồn, trong mắt ẩn chứa nộ khí sôi trào, “Của kẻ nào?”

Quân Nghi bị ánh mắt lạnh thấu xương của nàng làm sợ tới mức không nói ra lời, càng thêm khó mở miệng. Phong Phi Duyệt thấy nàng ta không ngừng né tránh, trong lòng càng sáng tỏ, “Quân Ân, biết không?”

Hai chữ kia, chui vào trong tai cô gái, liền khiến nàng ta khó khăn lắm mới ngừng khóc, lần nữa khó kiềm chế. Đầu, càng giống như nặng thêm ngàn cân, chậm chậm gật xuống.

“Muội...” Phong Phi Duyệt tức giận không thôi, hai tay dùng sức đem nàng ta từ trên người mình đẩy ra, “Nếu hắn đã biết muội có đứa bé, tại sao vẫn đồng ý để muội tiến cung?”

“Bởi vì, huynh ấy muốn để tất cả mọi người biết, đây là... con của hoàng thượng.” Quân Nghi ngã xuống đất, một tay chống nửa người trên, tay kia tự nhiên bảo vệ bụng của mình.

“Con của hoàng thượng, muội cùng hoàng thượng căn bản không có...” Phong Phi Duyệt nói được nửa câu, trong đầu ‘uỳnh’ một tiếng, giống như sét đánh, ngón trở run rẩy, chỉ cô gái dưới đất, “Loại tử tội lẫn lộn huyết thống hoàng thất này, các người cư nhiên...” Dã tâm của đám người Quân gia này, chẳng trách Cô Dạ Kiết lại phòng bị như vậy!

“Cha nói, chỉ cần qua tối nay rồi, thì nửa đời sau không cần lo lắng nữa. Nhưng mà, muội không muốn! Nếu muội thị tẩm thật, đứa bé sẽ không toàn mạng,” Quân Nghi bò dậy tiến lên, nắm chặt làn váy của nàng, “tỷ tỷ, tỷ cứu muội đi.”

“Cứu, ta phải cứu thế nào?” Phong Phi Duyệt không coi ai ra gì, chỉ là duy trì tư thế đứng, tầm mắt bị cố định, “Hoàng thượng cũng đã hạ chỉ rồi, nếu như muội không thị tẩm, đứa bé trong bụng muội sẽ càng chết thảm hơn, hơn nữa, liên đới đến cả Quân gia, vừa đúng cho hoàng thượng một cơ hội nhổ cỏ tận gốc.” Lời

nàng nói, cũng không phải đe dọa, một khi Cô Dạ Kiệt biết được bí mật trong này, như vậy tất nhiên sẽ ột kích trí mạng, cùng bỏ đá xuống giếng, còn có thái hậu hai cung.

“Không, đều nói hoàng thượng...” Sắc mặt Quân Nghi ửng đỏ, nơi cổ họng chưa xốt, sở thích trên giường của Cô Dạ Kiệt, nàng sớm đã nghe Quân Duyệt nói qua, “Con của muội, sẽ không toàn mạng.”

“Hắn cũng không quan tâm sống chết của mẹ con muội, lẽ nào, muội còn muốn mạo hiểm như vậy sao?” Phong Phi Duyệt nhìn Quân Nghi hèn mọn ôm lấy hai chân mình, không hiểu hỏi.

“Muốn, muốn, con là của muội.” Nàng ý vị gật đầu, lúc này nàng có thể nghĩ tới, chỉ có Phong Phi Duyệt, hai tay càng lúc càng thu chặt, đây là hy vọng duy nhất của mình. Nước mắt nóng rát, theo gò má trắng nõn của Quân Nghi chảy xuống đến trên chân nàng, thấm vào vải vóc đơn bạc mỏng manh. Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy nước mắt kia, so với nước sôi còn nóng hơn, nhưng mình hết lần này tới lần khác trốn không thoát, tránh không được.

Cúi người, kéo nàng ta đứng dậy, Phong Phi Duyệt theo đó ngồi xuống một bên, nàng bưng chén trà lạnh trên bàn, uống vài hớp. Màn đêm buông xuống, lại đột ngột xảy ra chuyện như vậy. Nhất thời, ngay cả nàng cũng rối loạn. Quân Nghi siết chặt khăn tay, chỉ là co rúc thân thể không dám nói một câu. Từ nhỏ, cuộc sống nương nhờ vào người khác, đối với nàng mà nói, đã thành thói quen.

Phong Phi Duyệt biết, Quân Nghi là liều chết không chịu thị tẩm, rắc rối này, nàng vẫn phải giải quyết. Quân gia, dù sao cũng liên lụy đến chính nàng.

“Tỷ tỷ...”

“Ra ngoài.” Đầu đầu đặt chén tử sa xuống, hai tay Phong Phi Duyệt xoa xoa huyết thái dương, thần sắc cực kỳ nặng nề.

Quân Nghi lui một bước, bộ dáng hoa lệ đầm lệ thật sự đáng thương.

“Đợi đã,” Phong Phi Duyệt chợt nhớ tới cái gì đó, trong mắt chợt lóe lên, tro tàn ảm đạm nặng nề lại bùng cháy, “Nô Cơ kia, tin được không?”

Quân Nghi dừng bước, vội gật đầu liên tục, “Huynh ấy nói, Nô Cơ là người của mình, sẽ không phản bội Quân gia.”

“Chắc chắn như vậy!” Phong Phi Duyệt thầm nghĩ tới, người có tâm cơ kín đáo giống như Quân Ân, kẻ được đưa vào cung, sao có thể không chịu sự khống chế của hắn.

“Chắc chắn!”

“Được,” Phong Phi Duyệt đứng dậy, dẫn nàng ta đi ra ngoài, “ở yên trong tẩm điện của muội, người nào cũng không cần tiếp kiến, càng không được bước ra ngoài một bước, rõ chưa?”

“Tỷ tỷ...” Hốc mắt một hồi lạnh buốt, tầm mắt Quân Nghi mờ mịt như đám sương mơ hồ, “Tỷ chịu giúp muội?”

“Không, ta giúp chính mình!” Phong Phi Duyệt lên tiếng phủ nhận, người đã ra khỏi nội điện. Nàng mở cửa, vừa định đi ra ngoài, lại thấy Mạch Thần Lại trên tay bưng thuốc, đứng ở bên ngoài, “Mạch y sư?” Hắn sao lại ở đây? Tầm mắt theo hơi nước lượn lơ rơi lên trên tay hắn, sao vậy, hắn lại tự mình đưa thuốc tới?

“Tỷ tỷ, muội đi trước.” Quân Nghi cúi đầu, vội vã nhấc chân, nhưng không ngờ mặc không quen cung trang vướng víu, hơn nữa trong lòng khẩn trương. Một cước liền bước trật, cả người hướng phía ngoài nhào xuống, may mà Mạch Thần Lại bên cạnh kịp thời đỡ được, “Nghi hoàng quý phi, cẩn thận.”

“Cám, cám ơn.” Quân Nghi rút cổ tay ra phía sau, lại bị hắn nắm thật chặt, vẻ mặt nam tử, thay đổi trong nháy mắt.

Phong Phi Duyệt nhìn thần sắc hai người, trong lòng kinh hãi, “Nghi hoàng quý phi, muội lui xuống đi.” Vừa dứt lời, Mạch Thần Lại lúc này mới buông tay, chỉ là đôi con ngươi đột nhiên trở nên thâm sâu dị thường, khóe mắt phác thảo hiện ra mấy phần tìm kiếm, thấy vậy sống lưng Quân Nghi đột nhiên lạnh buốt, vội vàng như chạy trốn rời khỏi đại điện.

“Mạch y sư, có phải người, phát hiện ra cái gì không?” Từng câu từng chữ, nàng hỏi cực kỳ cẩn thận.

“Nương nương hy vọng, thần là phát hiện, hay là giả vờ như không biết?” Quả nhiên, hết thấy đều chạy không khỏi ánh mắt của hắn. (Anh tinh lắm anh bác sỹ ở, :>>)

Phong Phi Duyệt thầm nghĩ, chuyện này nếu muốn lừa dối trót lọt, thật đúng là không thể thiếu sự giúp đỡ của hắn, “Ta... Mạch y sư, đây, chính là đại tội khi quân.” Nàng thẳng thắn đối đáp, chỉ là cảm thấy, có thể tin tưởng tên nam tử này. Thậm chí, đến chính bản thân nàng cũng không nói ra được một lý do.

“Cứ nói đừng ngại.” Mạch Thần Lại thần sắc lạnh lùng, theo lời nói của nàng, mà hiện ra vài phần nghiêm trọng.

“Bộ dạng Quân Nghi như vậy, có thể che giấu được không?” Phong Phi Duyệt trực tiếp hỏi thẳng, vẻ mặt đầy âu sầu.

“Từ mạch tượng nhìn lại, nếu bây giờ Nghi hoàng quý phi thị tẩm, còn có thể che giấu được,” Mạch Thần Lại thấy thần sắc nàng khẩn trương nhìn mình chằm chằm, “thần có cách.”

“Thật sao?” Phong Phi Duyệt mừng rỡ, tâm tình kích động còn chưa tản đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lần nữa xịu xuống, “Chỉ là, muội ấy liệu chết không chịu thị tẩm. Ta, bây giờ nghĩ thấy, liệu có thể dùng Di Hoa Tiếp Mộc chi thuật, lừa hoàng thượng một đêm thị tẩm này?”

“Kế sách hiện giờ, cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là, nương nương phải mạo hiểm rồi, nếu bị hoàng thượng phát hiện, đây chính là tử tội mất đầu.”

“Dù sao cũng là một lần chết, còn không bằng dùng mạng tranh đấu.” Phong Phi Duyệt ngẩng cao gương mặt đầy kiên nghị, một lúc sau, mới ngờ vực hỏi ra lời, “Ta chỉ là không hiểu, Mạch y sư hà cố, hết lần này đến lần khác dốc sức tương trợ?”

Đôi mắt trầm tĩnh của nàng, giống như bầu trời đầy sao lấp lánh rực rỡ, khuấy động Mạch Thần Lại không dám nhìn thẳng vào đó, “Ta nói rồi, bởi vì là ta nợ nàng.”

Nợ? Phong Phi Duyệt trầm mặc, không lên tiếng nữa.

Ban đêm. Bên ngoài Phượng Liễm Cung, hai chiếc đèn màu treo trên cao, tôn lên màn đêm cô tịch. Trong điện, trên chiếc bàn gỗ tử đàn điêu khắc bốn phía, bày biện thức ăn tinh xảo ngon miệng, ở giữa, đang đun một ấm rượu.

Mùi rượu thuần khiết bốn phía, từng chút từng chút, bám vào mỗi một góc ngách. Đèn cung đình màu vàng cam u tối mị hoặc, Phong Phi Duyệt một tay nâng cầm, giống như đầy bụng tâm sự, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm bếp lò ủ rượu thạch anh kia. Nàng nhặt cánh hoa bên cạnh lên, ném vào một cánh, mùi rượu thơm ngào ngạt, càng phát ra nồng đậm.

“Hoàng thượng giá lâm...” Một tiếng thông báo, khiến nàng hoàn hồn, chỉ thấy Cô Dạ Kiết đã sải bước tiến vào.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Phong Phi Duyệt đi đến, cúi người hành lễ.

“Hoàng hậu không cần đa lễ.” Cô Dạ Kiết nhìn một bàn đầy rượu với thức ăn kia, châm chọc cười nói, “Lẽ nào, lời trẫm nói lần trước, nàng đã ghi tạc trong lòng rồi?” Hắn nói, bận rộn một ngày, chỉ muốn có người ủ sẵn rượu, đợi mình.

“Vâng.” Phong Phi Duyệt gật đầu, nàng, thật sự đã ghi tạc trong lòng.

Cô Dạ Kiết cười, nơi khóe môi cứng ngắc, hắn nghiêm túc nhìn Phong Phi Duyệt một hồi, lúc này mới ngồi xuống, kéo nàng đến bên cạnh mình.

Chương 42: Đẩy hắn ra

(Thông báo sắp có cảnh nóng, cơ mà ko phải cảnh sau :>>)

43. Chương 42: Đẩy Hấn Ra

Chương 42: Đẩy hấn ra

Tay Cô Dạ Kiết, mang theo cảm giác lạnh lạnh bên ngoài, tham lam hấp thu nhiệt độ trên tay Phong Phi Duyệt.

“Hoàng hậu, sao nàng lại biết trăm sẽ đến?” Cô Dạ Kiết lẳng lặng kề sát đến bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi, tâm tình dường như không tệ.

Phong Phi Duyệt giật mình, đây, nhất định cũng đã thành thói quen rồi?

Che giấu quay mặt đi, nàng đem rượu đã ôn nóng sẵn từ trên lò nhắc xuống, thay hoàng đế rót đầy một chén, “Tối nay, là ngày đại hôn của người cùng muội muội, theo lý, hoàng thượng không nên đến đây.”

Tay Cô Dạ Kiết nắm lấy tay nàng cũng không có ý định buông ra, mà là cùng nàng mười ngón giao nhau, “Duyệt Nhi, trăm không muốn sang đó.”

Bàn tay đang chấp nâng ấm rượu dừng lại giữa không trung, lòng Phong Phi Duyệt trầm xuống, chậm rãi thả ấm rượu lên trên bàn, “Hoàn thượng...”

Thần sắc Cô Dạ Kiết đầy mệt mỏi, thân thể khẽ nghiêng ra phía sau, đầu mày anh tuấn kiên định nhíu lại cùng một chỗ, hấn nhắc chén rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch. Phong Phi Duyệt mạnh mẽ tự kiểm chế, đem hai tay mong muốn vươn ra, gắt gao đè xuống bên người. Một giọt rượu, theo khóe miệng không hề có đường cong của nam tử, nhẹ nhàng chảy xuống, cô tịch... Lạnh lùng cao ngạo, nhất nhất bày ra, nàng rút khăn gấm, đem giọt rượu lau đi, tay hai người, thủy chung siết chặt lấy nhau, chưa từng buông ra.

Ba chén mị hoặc, một chén rượu xuống bụng....

Phong Phi Duyệt nhìn chén rượu không còn dư lại một giọt, miễn cưỡng gượng cười, lại rót đầy một chén, “Hoàng thượng, người thân bất do kỷ quá nhiều.”

Ánh mắt Cô Dạ Kiết mang theo tư thái mông lung, kéo tay Phong Phi Duyệt, môi mỏng in lên trên mu bàn tay nàng, môi của hắn, giống như người của hắn, băng lãnh lạnh lẽo. Nam tử vươn tay vòng lấy eo nàng, kéo nàng lại gần mình. Không chút do dự cúi đầu, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy hô hấp giống như bị cái gì đó ngăn chặn, đôi môi, bị đầu lưỡi ướt át nóng bỏng cạy mở, theo bản năng muốn trốn tránh, lại bị hắn quán lấy, liếm hôn hết lần này đến lần khác. Quên mất phản ứng, nàng tròn mắt hạnh, mùi rượu trong miệng, lưu luyến giữa răng môi hai người, đầu lưỡi linh hoạt, lửa nóng khó nhịn, Cô Dạ Kiết nhìn người con gái phía dưới, nụ hôn này, vốn không khiến hai người ý loạn tình mê, ngược lại, giống như đang thổ lộ điều gì đó, bàn tay dày rộng khoan hậu giữ lấy gò má trắng nõn của nàng, hôn, lần nữa sâu hơn. Phong Phi Duyệt thở hổn hển, thứ gì đó chạm đến cổ họng của mình, giống như sắp hít thở không thông nữa rồi...

Một lúc lâu sau, Cô Dạ Kiết mới lui người ra, lồng ngực phập phồng, cùng nàng trán tựa trán. Hai tay Phong Phi Duyệt đặt trên cổ tay của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thở hổn hển.

“Duyệt Nhi.”

“Ừm?”

Phía trên, không có thanh âm, Phong Phi Duyệt ngẩng cao cái cằm, vừa vặn cùng đối diện với đôi con ngươi màu hổ phách của nam tử, “Trăm, đêm nay không đi nữa.”

Phong Phi Duyệt thất kinh, mùi rượu giữa cánh môi Cô Dạ Kiết, tỏa ra bốn phía, “Hoàng thượng, người, không phải là của một mình thần thiếp.”

“Hoàng hậu!” Nam tử đổi lại xưng hô, ngữ khí không vui, thấy nàng chỉ là mở to mắt nhìn mình chằm chằm, liền hoàn hoàn vài phần, “Nếu có một ngày, nàng thực sự yêu trăm, liệu có còn giống như hôm nay, đem trăm đẩy ra ngoài như vậy không?”

Phong Phi Duyệt như gặp phải lời phong nói không ra lời, ánh mắt sâu thẳm khác thường kia, giống như muốn đem lấy chính mình hoàn toàn hòa tan vào trong đó, nàng hạ thấp tầm mắt, không dám nhìn thẳng, “Hoàng thượng, nói gì vậy.”

Cô Dạ Kiết cười khê, một tiếng kia, không mang theo nhiệt độ của ý cười, nghe vào trong tai nàng lại chậm chọc hết sức. Hắn nhẹ lui người, nhắc chén rượu trên bàn lên, chậm rãi đổ rượu vào trong miệng.

Rượu, không còn tinh thuần nữa, Phong Phi Duyệt nhẹ mở môi đỏ, cuối cùng không có ngăn cản.

Ba chén mị hoặc, hai chén đã xuống bụng!

Cô Dạ Kiết như bây giờ, khiến nàng một chút cũng đoán không ra. Nhìn hắn tự mình rót rượu, Phong Phi Duyệt không chút nghĩ ngợi vươn tay, “Hoàng thượng, uống nhiều rượu hại thân.”

“Vậy sao?” Nam tử vùng ra, đem tay của nàng hất xuống, Phong Phi Duyệt nhìn hắn uống hết chén thứ ba, hai mắt sít sao khép chặt, đột nhiên, toàn thân bất chợt nặng nề, Cô Dạ Kiết lại té nhào cả người lên trên người mình.

Nửa người trên của Phong Phi Duyệt ngã ra sau, hai tay vội đỡ lấy thắt lưng tinh trắng của hắn, “Hoàng thượng!”

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết tự vào bờ vai thon gầy của nàng, từng lần từng lần lặp lại, “Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, nàng ngỡ ngàng đứng sững một chỗ, sau một hồi lâu, mới học theo động tác của Cô Dạ Kiết hôm đó, vươn một tay đặt lên lưng hắn vỗ nhẹ. Ba chén rượu này, lại thuận lợi như vậy. Nàng mở mắt nhìn lại, xuyên qua cửa sổ rộng mở, đối diện ánh trăng sáng rõ gần đây sao đêm lấp lánh, trên người vương vấn, tựa như có men say.

Hai người cứ như vậy duy trì động tác này, cho đến khi sống lưng Phong Phi Duyệt tê cứng, mới hoàn hồn.

“Hoàng hậu nương nương...” Trước phượng liễn, vài tên thị vệ hành lễ.

Phong Phi Duyệt cho người đỡ Cô Dạ Kiết lên phượng liễn, sau đó, chính mình cũng đi vào theo, “Bãi giá, Nghi Hòa Điện.”

“Dạ.”

Dọc đường đi, nàng để Cô Dạ Kiết tựa lên trên vai mình, phóng mắt nhìn đi, nam tử lúc này, cởi bỏ một thân tôn quý, ngay cả lệ khí được trang bị đầy đủ, cũng không còn tồn tại. Đỉnh mày bén nhọn, cũng ẩn giấu đi, toàn bộ ngũ quan hòa hoãn, nàng đưa một ngón tay, nhẹ nhàng ở trên sống mũi kiên nghị của hắn lướt xuống...

“Hoàng hậu nương nương, đến Nghi Hòa Điện rồi.” Bên ngoài phượng liễn, thị vệ đã dừng chân.

Lúc đưa Cô Dạ Kiết vào đại điện, Quân Nghi đang lo lắng bất an đi qua đi lại, nhìn thấy Phong Phi Duyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt liên phần khởi, “Tỷ tỷ!”

Người trong điện, sớm đã bị cho lui, hai người hợp lực mang hắn lên chiếc giường bên cạnh. Còn thiếu vài bước như vậy, đã nhìn thấy một đôi tay ngọc nõn nà từ giữa chiếc màn tơ rủ xuống đất vươn ra, Nô Cơ một thân đồ ngủ màu đỏ, từ trên giường ngồi dậy, đưa tay đỡ lấy Cô Dạ Kiết.

Phong Phi Duyệt buông lỏng tay, nhưng không ngờ, bàn tay của hắn vẫn sít sao cuộn chặt lấy tay nàng, nàng lão đảo một cái, suýt chút nữa liền ngã theo xuống giường.

Tấm khăn trắng tuyết trải trên giường hỷ đỏ rực, bây giờ bị Cô Dạ Kiết đè ở phía dưới, chói mắt cực kỳ.

Phong Phi Duyệt rút tay lại, dặn dò Quân Nghi, “Tự mình cẩn thận một chút, sáng sớm ngày mai, liền bảo Nô Cơ rời đi, rõ chưa?”

“Được!” Quân Nghi vội vàng gật đầu, trên giường, khóe môi Nô Cơ kéo lên ý cười, cũng không quan tâm các nàng đang ở đây, ngay lập tức đã đem đai lưng của Cô Dạ Kiết cởi ra. Phong Phi Duyệt xoay người, đi ra ngoài, lúc sắp đi ra khỏi cửa đại điện, dừng lại bước chân, mở miệng nói, “Hắn ném muối vào đây, dựa vào cái gì, hết thấy mọi thứ đều giống như hắn muốn, thuận nước đẩy thuyền?”

Quân Nghi thần sắc ảm đạm, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt.

Phong Phi Duyệt than nhẹ một tiếng, cũng không quay đầu lại ra khỏi đại điện, những lời này, ngay cả mình cũng không phân biệt rõ, những gì nàng nói, là Quân Ân, hay là chính mình?

Bên ngoài Phượng Liễm Cung, cuồng phong gào thét.

Trăng sáng tà dương, bóng đêm thâm trầm.

Cô gái cầm nhuyễn kiếm trong tay, dưới đêm tối vung múa, đế hài màu trắng, dính đầy các loại cây cỏ, dộc mép hài, nhuộm đầy mỹ lệ nghiền nát. Kiếm trong tay bị bẻ cong thành một góc độ không thể tưởng tượng nổi, nàng phi thân vọt lên, làn váy thuần sắc dưới bầu trời đen ám bị thổi tung trải rộng, giống hệt như phát tiết nộ khí đầy ngập, Phong Phi Duyệt xoay cổ tay, đem hoa cỏ trong biệt viện từng cái từng cái chém sạch. Đến cuối cùng, liền hoàn toàn mất đi chương pháp, chỉ là hai tay nắm chặt đuôi kiếm, hướng không trung vung loạn.

Lá trúc thường xanh, dài nhỏ mà bén nhọn, giờ đây, bị chém thành từng mảnh lá tã, chút chút rơi lên trên thân kiếm, trong hoàng cung yên ắng không chút động tĩnh, chỉ có lá trúc không ngừng phát ra thanh âm va chạm. Phong Phi Duyệt đứng nguyên một chỗ, kiếm, liền cắm xuống bên người, màu xanh lục bảo, một mảnh, hai mảnh, xẹt qua gương mặt, đem lấy toàn thân nàng bao bọc ở chính giữa. Thi thoảng, có một mảnh nào đó, cắt qua da thịt, mang theo đau đớn giống như xé rách.

Sau lưng, nam tử tiến lên trước mấy bước, từ đằng xa nhìn cô gái đứng đằng kia cản gió, tất cả đều là lá trúc, ngay cả lá trúc rơi đầy mặt đất lúc này, cũng bị gió cuốn lên... đảo quanh trên làn váy của nàng.

Chương 43: Kinh biến ngoài ý muốn

44. Chương 43: Kinh Biến Ngoài Ý Muốn

Chương 43: Kinh biến ngoài ý muốn

Nghe thấy tiếng bước chân, Phong Phi Duyệt nhắc kiếm lên, một tay đem lá trúc trên người phủ đi, xoay người lại. Phần chuôi kiếm, vẽ ra một đường tia sáng hỏa tinh trên mặt đất, nàng lạnh mắt nhìn lại, không ngờ là Mạch Thần Lại.

Tại sao, lúc nàng chặt vật nhất, không khống chế được tâm tình của mình nhất, gặp phải luôn là hắn!

“Mạch y sư.” Phong Phi Duyệt khẽ gọi một tiếng, coi như là chào hỏi. Dem nhuyễn kiếm thu vào lại cổ tay, nàng đập lên mặt đất đầy lá rụng, đi về phía trước.

“Nương nương, có tâm sự sao?” Mạch Thần Lại nhìn người con gái sắp lướt ngang qua mình, xoay người đối mặt.

“Sao nhìn ra được?” Phong Phi Duyệt lạnh lùng mở miệng, tầm mắt hướng về phía mặt đất phủ đầy màu xanh lục bảo, “Ta chỉ là mượn lúc ánh trăng đang đậm, múa kiếm thôi.”

“Ha ha...” Nam tử nghe vậy, lại kéo miệng khẽ cười, tuần nhã ôn hòa, ánh sao rực rỡ, “Múa kiếm dưới trăng, khẩu khí từ đáy lòng của nương nương, e là càng tích càng sâu rồi phải chứ.”

“Mạch y sư!” Phong Phi Duyệt mở miệng nhẹ trách, “Người có ơn với ta, ngày nào đó, ta nhất định đem ân tình này hoàn trả cho người, chỉ là...”

“Nương nương, là trách ta lăm miệng sao?” Mạch Thần Lại đón lời, nhìn gò má Phong Phi Duyệt, “Thần, chỉ là biết thuật đọc tâm mà thôi.”

“Thuật đọc tâm?” Trên mặt nàng có phần ngạc nhiên, không hiểu hỏi, “Trên đời thật có môn công phu này sao?”

“Có!” Nam tử gật đầu khẳng định, đôi mắt chống lại Phong Phi Duyệt phủ kín một tầng thần bí, hắn chậm rãi kề người lại gần, áp sát đến trước mặt nàng, “Từ trong mắt nàng, ta thấy được một người.”

“Ai?” Thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, đáy mắt thâm thúy càng tụ càng dày, cuộn trào mãnh liệt.

Mạch Thần Lại nén cười, thành thật mở miệng, “Ta!”

“Người!” Phong Phi Duyệt theo đó lặp lại, cho đến khi âm cuối tiêu tán, lúc này mới nhúu chặt đôi mày thanh tú, hung hăng hất tay áo, “Mạch y sư, chuyện này một chút cũng không buồn cười!”

Tiếng cười cổ kìm nén, lúc này mới bật thốt lên, Mạch Thần Lại thấy nàng tức giận xoay người, hai mắt dõi theo nhìn chăm chăm về phía bóng lưng của nàng, “Có một số việc, nếu không thay đổi được, vậy còn không bằng bình thản tiếp nhận.”

Nàng nghe vào trong tai, bước chân không nhịn được thả chậm.

Một màn phát tiết vừa rồi, tâm tình hiển nhiên tốt hơn nhiều, Phong Phi Duyệt lau đi mồ hôi trên trán, nàng, chỉ là tìm không ra chút nào đó, tâm tình của mình đột nhiên tối tăm sợ hãi. Nàng tận lực muốn tìm cho ra, là cái gì, khiến nàng phiền não bất an? Nhìn đại điện trống rỗng, rượu cùng thức ăn trên bàn, vẫn còn y nguyên chưa động một miếng bày ở đó, chưa có thu dọn, Phong Phi Duyệt tựa lưng vào cửa điện, vươn tay dùng sức đập lên trán mình, thừa dịp trước khi Cô Dạ Kiết khởi binh vấn tội, trước tiên phải đem một bàn thức ăn này xử lý sạch sẽ. Nàng xoay người, khép cửa điện lại, thấy Mạch Thần Lại còn đứng trên hành lang, ánh trăng nhạt như nước, đem cả thân hình của hắn kéo ra thật dài, chiếu thẳng lên trên cột đá thẳng tắp.

Đêm, nồng đậm như mực, theo đường chân trời, từ từ lan tràn... Ánh trăng sáng tỏ lúc đầu, bỗng chốc bị đánh chiếm sạch sẽ, trên hành lang hoàng cung ngoằn ngoèo rồi rậm, đèn cung đình từng chiếc từng chiếc lần lượt bị dập tắt. Ánh lửa chập chờn, đem một hàng trúc thường xanh bên ngoài Phụng Liễm Cung, thổi đến chia năm xẻ bảy.

Sáng sớm, tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua cửa điện kín kẽ, đem mây mù buổi đêm, cuốn trôi thành hư không.

Trên thảm lông danh quý, y phục nam nữ rơi tán loạn mất trật tự, long bào màu vàng tươi, bởi vì nôn nóng mà bị giật rách một đường, phía trên là đồ ngủ, quần yếm của phụ nữ nằm tứ tán khắp nơi. Một hồi hơi thở mê loạn, mang theo dục vọng, tràn đầy cả nội điện. Màn tơ màu trắng bị kéo rơi xuống đất, trên giường, lồng ngực tinh trắng của nam tử khê pháp phồng, Nô Cơ bên cạnh, càng thêm mệt mỏi rã rời, toàn thân chặt vật không chịu nổi.

“Ưm...” Ả ta ‘ưm’ một tiếng, muốn động, nhưng ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên được.

Hơi thở của Cô Dạ Kiết, tràn ngập trên đỉnh đầu. Nô Cơ nhìn ngũ quan tuấn lãng tà mị của hắn, bàn tay đặt bên thắt lưng nam tử, không nhịn được quẩn chặt. Suốt một đêm, ham muốn dục vọng của hắn, áp đảo của hắn, cuồng liệt của hắn, cơ hồ sắp hành hạ ả ta đến chết trên chiếc giường này. Hai chân, mềm nhũn đến đứng lên cũng không có hơi sức, nơi bắp đùi, càng giống như muốn đứt lìa. Nam tử quẩn lấy ả ta cả đêm, nghĩ lại cũng thấy mệt mỏi, đã qua thời gian lâm triều, cũng không có chút ý tứ tỉnh lại.

“Nô Cơ...” Quân Nghi né tránh cả đêm thấy sắc trời đã sáng, vội từ thiên sảnh đi ra, “Hoàng thượng chắc sắp sửa tỉnh lại rồi.”

“Ừ!” Ả gật đầu, chống nửa người trên dậy, mái tóc xỏa tung sau lưng.

Quân Nghi cũng không dám ngẩng đầu nhìn hai người không một mảnh vải che thân một cái, nàng thấy Nô Cơ hồi lâu không có cử động, liền thúc giục, “Người cũng nên trở về tắm điện của mình rồi.”

“Trở về?” Ả cong môi lên bật cười, lãnh đạm nói, “Sao ta phải trở về?”

Quân Nghi giật mình, ngay lập tức không để ý đến ngưỡng ngưỡng, khẽ ngẩng đầu lên, “Trước đó không phải đã bàn bạc xong cả rồi sao?”

“Nhưng...” Nô Cơ nhìn sang người nam nhân bên cạnh, ánh mắt đầy quyến luyến, “ta đổi ý rồi, người thị tẩm, phải là ta.”

Một câu, khiến Quân Nghi hoàn toàn mất chủ ý, nàng nhìn đến Cô Dạ Kiết có thể tỉnh bất kỳ lúc nào, lòng như lửa đốt. May mà, vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí, “Người đừng quên, ngươi là Quân gia đưa vào cung, nếu hậu đãi của bốn cung sụp đổ, ngươi cũng vậy thôi, khó thoát tử tội.” Nàng thầm nhủ may mắn, trước

khi Phong Phi Duyệt rời đi, đã dạy mình một chiêu này, không để nàng vào lúc nguy cấp, phương tắc đại loạn.

Nô Cơ hoàn hồn, rồi lại cực kỳ không cam lòng, ả ta biết rõ, mình bỏ lỡ lần này, có lẽ sẽ không còn cơ hội khác nữa, “Hoàng thượng tối hôm qua căn bản không biết người ngủ bên cạnh mình là ai, chi bằng, cứ nói hai người chúng ta cùng thị tẩm, thế nào?”

Thế này, cũng quá hoang đường!

Nhìn thấy vẻ thẳng thốt khó tin trong mắt Quân Nghi, Nô Cơ thế nhưng lại hào phóng vén chăn gấm đang đắp trên người Cô Dạ Kiết lên, “Ba người cùng giường, cô cho rằng hoàng thượng là lần đầu tiên sao?”

“Nô Cơ?”

“Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, người tìm chỗ à đi, ta không thể nào không tự tìm một đường lui cho bản thân.” Nô Cơ thờ ơ khinh thường, ả ta toàn thân nhúc nhích nằm xuống, liền để lại một mình Quân Nghi, ngơ ngác nhìn thân ảnh hai người.

Mềm mại thơm ngát trong ngực, lúc Cô Dạ Kiết tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, vừa nhấc mi mắt, liền nhìn thấy một cái đầu vùi trước ngực mình. Nhận thấy động tĩnh, Nô Cơ giả vờ ra vẻ mới tỉnh giấc, hai tay dụi dụi mắt, nhẹ nhàng nói, “Hoàng thượng, người tỉnh rồi?”

Cô Dạ Kiết nhìn chòng chọc hồi lâu, mới sực nhớ tới ả ta là ai, một tay ấn lên huyệt thái dương, lý trí bắt đầu lần lượt ghép nối. Quân Duyệt! Đôi đồng tử của hắn liền trầm xuống, tâm tình phức tạp, đem phần hận của hắn đẩy đến đỉnh cao nhất, may mà, người đêm qua không phải là Quân Nghi. Bàn tay vươn ra khỏi chăn gấm, vừa muốn ngủ tiếp, ở phía bên phải lại chạm rai ngồi dậy một người, mang theo vài phần khiếp ý, kéo lại chăn gấm lộ ra bờ vai trần trụi.

Cô Dạ Kiết thấy vậy, làm gì còn duy trì được bình tĩnh, một tay ghì chặt cổ Nô Cơ kéo ả về phía mình, “Sao trằm lại ở đây?”

“Hoàng... hoàng thượng, tha mạng, hôm qua là người hạ chỉ chiêu Nghi hoàng quý phi thị tẩm, vừa vặn, nô... nô tỳ ở đây?”

“Hoàng hậu!” Cô Dạ Kiết thình lình vùng tay lên, đẩy Nô Cơ ra ngoài, chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, sau lưng ả ta nện lên khung giường rắn chắc, lập tức buông lỏng người ngã xuống. Quân Nghi thấy thế, càng thêm sợ hãi, nàng ôm chặt chiếc chăn gấm duy nhất có thể che chở, núp ở góc giường.

“Hừ!” Cô Dạ Kiết nhìn nàng ta chằm chằm, cười lạnh một tiếng, tự lo ngủ tiếp.

Mở cửa điện ra. Thị vệ gác đêm bên ngoài nghe thấy động tĩnh, đã sớm quỳ thành một hàng, nam tử hai mắt sáng như đuốc, vừa định hướng phía Phượng Liễm Cung đi tới, chỉ là đi được vài bước, liền quay ngược lại.

Chương 44: Tìm nàng tính số

45. Chương 44: Tìm Nàng Tính Số

Chương 44: Tìm nàng tính số

Bên ngoài Cảnh Dạ Cung.

Không có nha hoàn tới lui bận rộn, cũng không có khấn trương đầu đá ồn ào. Mỗi lần Cô Dạ Kiết đến nơi này, liền cảm thấy thanh thản nhẹ nhõm, ngoại trừ hết thấy đều an tĩnh, mơ hồ, còn có thể nghe thấy hương thơm của đủ loại hoa, cùng với nước suối trong vắt.

Trong đình viện, Thi tiếp dư cầm bầu nước, đang tưới nước cho hoa trong vườn, những chuyện này, nàng ta trước giờ không hề mượn tay người khác. Bên cạnh, trong thùng nước lắc la lắc lư chỉ còn một nửa, nước đọng thấm ướt làn váy cô gái, cũng làm đôi hài trắng tinh bị đạp ướt cả.

Nàng ta vừa định cúi đầu tưới nước ột bụi hoa, tầm mắt liền trông thấy một màu vàng tươi quen thuộc, mừng rỡ ngược mắt, quả nhiên thấy Cô Dạ Kiết đứng ở ngoài điện.

Đặt bầu nước xuống, Thi tiếp dư tiến lên đón, lại thấy hoàng đế hôm nay, hình như không giống với mọi ngày. Sau khi rửa mặt, trên long bào vẫn còn nếp gấp nhăn nhúm, đầu tóc chưa buộc lại, ngay cả vẻ mặt cũng là một mối không thôi, “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì?”

Cô Dạ Kiết tiến tới, đem thân ảnh nhỏ nhắn kia ép vào trong ngực, “Chỉ có ở nơi này của nàng, trẫm mới có thể thấy an tâm.”

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư để mặc hấn ôm mình, hai tay giao nhau sau lưng hấn, “Hoàng thượng có phải đã gặp chuyện gì phiền lòng rồi không?”

Thấy Cô Dạ Kiết thật lâu không nói gì, Thi tiếp dư khẽ lui người ra, “Hoàng thượng, giống trà của thần thiếp vừa mới sao xong sáng nay, bây giờ đang ngấm, chỉ đợi hoàng thượng đến thôi.” Sâu trong đình viện, dây leo màu xanh lục theo khung trúc bò lên, trở thành một nơi hóng gió tự nhiên, phía dưới, bày một bàn đá đơn giản, mùi trà thơm ngát, chính là từ nơi này len lõi đến từng góc ngách.

“Trà này, chỉ có ngấm trong ấm tử sa mới là thơm nhất.” Thi tiếp dư rót một chén, đưa tới tay Cô Dạ Kiết, rồi lại xoay mình đi ra phía sau hấn, bàn tay mềm mại thả trên vai hấn, xoa nắn.

Uống cạn trà trong tay, Cô Dạ Kiết vươn tay kéo Thi tiếp dư tới trước người mình, để cho nàng ta ngồi lên trên chân hấn. Tỳ cầm lên trên xương quai xanh nàng ta, không nói lời nào.

Nàng ta khẽ xoay đầu, trước đây, chỉ cần Cô Dạ Kiết gặp phải chuyện gì phiền lòng, thì sẽ đến Cảnh Dạ Cung ôm mình ngồi một lúc lâu, “Hoàng thượng, người mặt ủ mày chau, là vì đêm qua?”

“Đừng nhắc đến đêm qua?” Nộ khí Cô Dạ Kiết khó khăn lắm mới đè xuống được, lại lần nữa bộc phát.

Thi tiếp hiểu rõ tình cảnh hiện tại, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Hoàng thượng, Nghi hoàng quý phi tuy là người của Quân gia, hôm qua thần thiếp cũng đã gặp mặt một lần, thấy muội ấy tính tình ôn hòa, tuyệt đối không giống như những loại người có tâm cơ kia.”

“Nàng biết gì chứ?” Cô Dạ Kiết nhẹ siết lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, lại không nỡ dùng lực.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư kéo tay của hấn xuống, “Hoàng hậu nương nương ở trong cung một mình, bây giờ có thêm Nghi hoàng quý phi, không phải vừa vặn có thể bầu bạn hay sao?”

“A...” Cô Dạ Kiết cười lạnh, ánh mắt thâm trầm, khói mù âm thầm tích tụ, “Nàng ngược lại rất hào phóng!”

Nộ ý bùng bùng, áp chế không được phát ra, Thi tiếp dư thầm giật mình, “Hoàng thượng, có thể hoàng hậu nương nương còn khó chịu hơn người thì sao? Một người phụ nữ, ai không muốn phu quân của mình, chỉ có một mình mình thôi chứ?”

Cô Dạ Kiết mắt phượng hẹp dài, xẹt qua tia nguy hiểm, “Thi tiếp dư cũng có ý nghĩ như vậy?”

Nàng ta biết rõ, Cô Dạ Kiết đối với mình sùng ái hơn những người khác, chính là bởi vì phần không tranh giành kia, “Thần thiếp không dám.”

Vươn tay vỗ nhẹ lên má nàng ta, thần thái Cô Dạ Kiết ôn nhu, gương mặt tuần tú nhẹ răn dạy, “Nàng cứ ngoan ngoãn ở đây, đừng đi đâu, cũng đừng chọc vào ai, biết chưa?”

Thi tiếp dư ngoan ngoãn gật đầu, nàng một thân một mình, nếu không phải hoàng đế che chở, sợ là vừa mới vào cung thì đã bị kẻ khác ám toán. Trong Cảnh Dạ Cung, bởi vì nàng tính tình trời sinh không muốn tranh giành với người khác, nên cũng ít có phi tần tới đây khiêu khích, nàng cũng được thanh nhàn yên tĩnh.

“Thần thiếp nghe hoàng thượng.”

Thời gian một ngày, Cô Dạ Kiết đều ở lại trong Cảnh Dạ Cung, không hề bước ra một bước, cho đến khi mặt trời ngã về tây, mới kéo mở tầm mắt đứng dậy.

“Hoàng thượng người đi đâu?” Thi tiếp dư thấy sắc trời đã tối, đã sớm cho người chuẩn bị xong bữa tối.

”Tìm hoàng hậu tính sổ!” Cô Dạ Kiết kéo miệng cười lạnh, lại làm cho cô gái bên cạnh không rét mà run.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư định muốn khuyên nhủ, đột nhiên nhớ đến cảnh cáo của hoàng đế sáng nay, nàng ta đứng nguyên một chỗ không dám lên tiếng, đưa mắt nhìn bóng lưng hắt bước ra khỏi Cảnh Dạ Cung.

Trên bàn, bày đủ món ăn cùng điểm tâm ngọt rực rỡ muôn màu, trái tim Phong Phi Duyệt treo lơ lửng cả ngày, bây giờ, cả hoàng thành đều nhá nhem tối, cũng chưa nhìn thấy thân ảnh Cô Dạ Kiết đâu, chắc chắn, hết thấy đều là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Nàng khẽ nhấp một ngụm rượu, đảo mắt lại trông thấy nam tử vòng hai tay trước ngực, thân thể tựa lên cửa điện phía sau. (Như ma ý :>>)

“Khụ khụ...” Bất thành linh giật nảy một cái, rượu sặc ngay giữa cổ họng.

“Hoàng hậu, sao lại không cẩn thận như vậy?” Khóe miệng Cô Dạ Kiết nở nụ cười, chẳng biết từ lúc nào đã đến gần bên người nàng.

“Hoàng thượng, người...” Phong Phi Duyệt kinh hãi cực độ, nhìn hắt đang ngồi xuống cạnh mình, “Người đã dùng bữa tối chưa?”

Cô Dạ Kiết một tay chống dưới cằm, một bên gương mặt tuấn mỹ tà tứ hướng phía nàng, “Trẫm không đói bụng, đêm qua ăn quá no.” (@!@)

Phong Phi Duyệt dưới cái nhìn chòng chọc của hắn, đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác thất bại lóng ngóng, cầm đôi đũa trên bàn lên, nàng tự lo dùng bữa tối phần mình.

“Khẩu vị của hoàng hậu, thật sự là rất tốt.” Cô Dạ Kiết vươn tay quần lấy eo của nàng, lòng bàn tay nóng rực dính sát lên, Phong Phi Duyệt nuốt xuống một miếng cơm, cảm thấy, trong lời nói của hoàng đế chứa đầy hàm ý.

“Ăn nhiều cơm không tốt.” Cô Dạ Kiết bưng chén rượu trên bàn lên, ấn lên cánh môi nàng, “Uống chén rượu, ẩm dạ dày.” Nàng vừa mở miệng, rượu kia liền bị đổ xuống.

Rượu mặc dù không gắt, nhưng một chén cứ như vậy xuống bụng, vẫn là khiến Phong Phi Duyệt cay đến nổi nước mắt suýt chút nữa cũng rơi xuống. Nàng vươn tay ấn lên lồng ngực, dùng sức muốn để rượu kia từ từ trôi xuống, “Nào, uống thêm chén nữa.” Nhìn chén rượu đưa đến gần, Phong Phi Duyệt vươn tay, “Thần thiếp, không biết uống rượu.”

“Bất quá chỉ là một chén rượu mà thôi.” Cô Dạ Kiết không thèm đếm xỉa, đơn giản chỉ cần đem chén rượu kia đổ vào miệng nàng, nửa chén xuống bụng, môi mỏng của nam tử lại không hề báo trước áp xuống.

“Ưm...” Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng chui vào, chống đỡ nơi cổ họng Phong Phi Duyệt, đem một viên thuốc nhét vào, vừa vận cùng rượu trong miệng nàng nuốt xuống.

“Chàng...” Phong Phi Duyệt vội vàng đẩy hắn ra, “Chàng đã cho thiếp ăn cái gì?”

“Đồ tốt!” Khóe miệng Cô Dạ Kiết tràn ra ý cười, “Nàng có biết trẫm đã trải qua đêm qua như thế nào không?” Nụ cười lãnh liệt xấu xa, tùy ý nâng lên, cái tên hoàng đế chết tiệt này, chẳng lẽ là...

Bàn tay quần trên eo nàng, càng lúc càng nóng, giống như muốn đem lấy cả người nàng thiêu cháy vậy, Cô Dạ Kiết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, hô hấp có phần gấp gáp, bàn tay liền không an phận.

“Đừng động.” Phong Phi Duyệt kêu lên, mồ hôi lớn như hạt đậu theo gương mặt chảy xuống.

“Hoàng hậu, nàng rất nóng?” Tâm tình Cô Dạ Kiết rất tốt, đôi đồng tử mị hoặc như đêm tối, giờ phút này, càng giống như đang chiếm lấy con mồi, sáng quắc hữu thần.

Hơi thở lạnh lạnh, từng chút từng chút trêu chọc bên vành tai nhạy cảm của Phong Phi Duyệt, toàn thân nàng kinh hãi, giống như lâm đại địch muốn lùi ra, nhưng nam tử lại từng bước từng bước ép sát, “Hoàng thượng, người muốn thần thiếp, còn cần phải dùng tới mê dược sao?”

Ngón trở thon dài, ở trên tóc nàng nhẹ vuốt ve, chậm rãi mơn trớn một bên gò má non mịn của nàng.

“Ừm...” Phong Phi Duyệt giống như bị tra tấn, đôi mắt nhìn về phía Cô Dạ Kiết bên cạnh, mê mải mà mờ ảo, cái miệng nhỏ nhắn khê mở, đột nhiên đem lấy ngón tay của mình cắn trong miệng.

“Duyệt Nhi,” Thanh âm nam tử có chút khàn khàn, môi mỏng lạnh bạc không nặng không nhẹ, cắn lên vành tai tinh tế của nàng một cái, “thuốc này, sẽ không tổn hại thân thể của nàng...” Thấy nàng cố nén, trên mặt đầy khó hiểu, Cô Dạ Kiết tiến lên trước, câu dẫn khóe miệng tà tứ mập mờ.

“Chỉ sẽ, tổn hại thân thể của trẫm...”

Chương 45: Cả đêm dạy dỗ

(Tên hoàng đế hư hỏng, hắc hắc)

46. Chương 45: Cả Đêm Dạy Dỗ

Chương 45: Cả đêm dạy dỗ

Mồ hôi, không biết là lạnh, hay là nóng...

Phong Phi Duyệt chỉ biết là, mồ hôi này theo trán chảy xuống, thấm ướt lông mi nồng đậm, hai gò má lan ra màu ửng hồng không bình thường, hơi thở phun đốt, yêu kiều hơn cả hoa lan.

Cô Dạ Kiết cười, giống hệt một mối lửa cháy lan cả đồng cỏ, ở trong mắt nàng tùy ý bùng lên. Nam tử cố ý trêu chọc, môi mỏng phủ lên môi nàng, nhưng không xâm nhập, chỉ là dùng đầu lưỡi làm ướt cánh môi của nàng rồi lui ra, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác. Phong Phi Duyệt nhìn sợi tơ bạc bị cố ý kéo ra nơi khóe miệng kia, hơi thở gấp gấp dồn dập.

Cái tên này, tên đàn ông phúc hắc đen tối!

Nàng nắm chặt hai quả đấm, mỗi một ánh mắt của Cô Dạ Kiết, đều trở thành hấp dẫn trí mạng. Rõ ràng tên nam nhân này không hề có ý nghĩ gì khác, trong ánh mắt đều là đùa bỡn.

Sau đó Phong Phi Duyệt nhớ tới một đêm kia, nhưng căn bản lại không nhớ ra được, nàng làm thế nào nhào lên trước.

Hai chân dạng ngang ngồi lên thắt lưng hắn, hai tay càng giống như dây leo quấn chặt cổ Cô Dạ Kiết, nam tử bị lực đạo đột ngột của nàng va chạm lên trước, vươn tay nắm chặt mép bàn bên cạnh mới giữ vững thân thể. Về mặt kinh ngạc, mang theo vài phần lúng túng, còn chưa biểu hiện ra ngoài, liền bị người con gái phía trên sít sao che kín môi. Không có phương thức gì đặc biệt, càng khó nói đến một chút kỹ xảo nào, hàm răng nàng cắn môi của hắn, chỉ là theo bản năng liếm mát, thân thể không an phận uốn éo.

Sau một vài lần, Cô Dạ Kiết liền mất kiên nhẫn, vươn tay giữ chặt sau đầu nàng, nơi cổ họng tràn ra tiếng gầm nhẹ giống như đè nén, mười ngón tay thon dài kéo vạt áo trước người hắn ra, ý vị thăm dò vào trong. Lồng ngực to rộng, bị cào xước mấy vết đỏ nông sâu không đồng nhất. Nam tử đột ngột lui người ra, trối buộc hai tay của nàng, khó chịu không thể động đậy, càng khiến nàng đập động giây giây lợi hại.

“Đừng động!” Cô Dạ Kiết đứng dậy, sải chân bước về phía giường phượng, khăn trương rối loạn.

Hai người lần lượt rơi xuống giường phượng phủ kín gấm sắc, Phong Phi Duyệt bị đặt đè ép phía dưới, tiện tay tóm lấy màn tơ trên khung giường, quấn quanh cổ tay, thừa dịp Cô Dạ Kiết thở dốc, liền nhảy lên, lần nữa dạng chân ngồi lên trên. Hai mắt nam tử nhắm hờ, đối với động tác này, thần sắc lộ ra mấy phần bất mãn, bàn tay rơi vào eo lưng không đủ một nắm tay của người con gái, muốn lần nữa đem nàng đè xuống dưới. Thế nhưng cô gái cũng nhất quyết không tha, đôi tay kháng cự đấm lên trước ngực hắn...

Cô Dạ Kiết dứt khoát lật người, hai chân thon dài áp chế thân thể nàng, đôi tay bị kiềm chặt trên đỉnh đầu, “Buông ra...”

Áo, ướt sũng cả người. Trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ khó nhin, tâm, rơi vào vách núi, pháp phòng pháp phòng, phiêu du bất định... Nàng không phân biệt rõ, mình muốn cái gì, mình, muốn một cái gì đó đến lấp đầy trống rỗng đột nhiên ập tới.

“Hu hu...” Giống như là ghen ngào, càng giống như là cầu hoan, Phong Phi Duyệt lấy khuỷu tay chống người dậy, nửa người trên của nam tử, lại vào lúc này đè xuống, gần như là nỉ non, hân, ở bên môi nàng nói nhỏ, “Duyệt Nhi... đem nàng, giao cho trẫm.”

Vô thức, nàng không phục, muốn phản kháng, nhưng, môi anh đào khê mở, lại phát ra chi âm kiều my không ngừng. Nàng chịu đựng, cắn răng cảm thụ dục vọng của nam tử áp xuống, ‘oanh’... trong đầu, thứ gì đó nổ tung, từ trên đỉnh đầu bao phủ toàn bộ. Hô hấp khó khăn, hoang mang sợ hãi... Phong Phi Duyệt bám chặt lấy tấm lưng dày rộng của Cô Dạ Kiết, cái cảm giác tứ cố vô thân đó, liền muốn đem thân thể của chính mình, dung nhập vào đối phương, từng chút, từng chút, đều không muốn lưu lại gì.

Hôn, không còn là hôn, mà lại như cắn xé, da thịt trắng nõn, bày ra màu đỏ đỏ hồng hồng, dấu hôn diêm dúa khô gợi, theo động tác trên tay nam tử, từng cái từng cái rơi sâu lên trên người nàng.

Tình ái đến lúc cao trào, khản đặc như một tiếng xé rách, tơ lụa thuần chất thượng hạng, tự bật rẽ kéo xuống...

Ăn miếng trả miếng, một đêm này, khiến Phong Phi Duyệt ách cả cuống họng, khí lực toàn thân mềm nhũn.

Suốt một đêm, người con gái nếm đủ toàn bộ các loại thủ đoạn dạy dỗ, hèn mọn khuất nhục, nhưng lại bị tuyệt kỹ cao siêu không chế hết thấy, khóa lệ nốt ruồi, xinh đẹp dụ hoặc quân nhan. Dụ loạn trong mắt, câu dẫn ra, lại khiến nam tử ngạo nghễ kéo ôi mỏng châm chọc.

Trong chiếc màn phù dung, nàng chặt vật, nàng thân bắt do kỷ...

Hắn, cũng vậy, từ kẻ mất không chế, tiếp tục mất đi không chế...

Thân, mệt mỏi tới cực điểm, tay, chân, thậm chí động một chút cũng không muốn động. Nhưng trong cơ thể, được tính còn sót lại kia, vẫn đang liều mạng không chế, ngón tay mảnh khảnh của Phong Phi Duyệt rơi lên trên ngực hắn, thân thể không tự chủ được kè lại gần, muốn nhiều hơn...

Không cần nữa, không cần nữa. Tâm, từng lần từng lần lặp lại, nhưng thân thể này, đã sớm mất đi không chế. Nam tử một bả đè lại bàn tay không an phận của nàng, đem lấy cả thân thể nàng nhắc lên trước. Năm lần bảy lượt, ý thức đã không còn rõ ràng như trước, Phong Phi Duyệt nghĩ một đằng nói một nẻo, châm chọc, “Sao vậy, hoàng thượng không được rồi?” (Chịu, cả anh lẫn chị quá bá cháy ~!~)

Biết rõ, đối lấy là một hồi đồng tố...

Liều chết triền miên, không ngủ không nghỉ, hai người càng giống như là so tài, cho đến khi bầu trời hiện lên bong bóng cá, Phong Phi Duyệt lúc này mới ngủ thật say, một lả cuộn tròn thân thể, núp trong góc giường.

Một trận mộng thập tượng hồng trần, y phục la liệt chồng chất, vạt áo quần quện vào nhau...

Lật người, lại rơi vào vực sâu... Không bắt được một thứ gì đó có thể chống đỡ, Phong Phi Duyệt vô thức mở miệng nỉ non, “Ưm...”

Mở mắt, gần trong gang tấc, là gương mặt anh tuấn phóng đại của Cô Dạ Kiết, nàng kinh ngạc sững sờ há to miệng, trí nhớ trong một đêm, như thủy triều tập kích lên đại não, xua đi không được.

“ Tỉnh rồi?” Hắn nhếch môi, bàn tay ở trên eo nàng không chút khách khí véo nhẹ một cái.

Chỉ là một chút ít lực, Phong Phi Duyệt lại cảm thấy đau khắp toàn tâm, hạ tầm mắt nhìn xem, đôi con ngươi khó tin tròn tròn, thân thể trắng nõn, nhưng lại không còn một chút màu sắc ban đầu, toàn thân trên dưới, ngay cả chính nàng cũng không dám nhìn một cái. (Anh quá biến thái, ặc ặc!)

“Chàng...” Nàng thỉnh linh bật dậy, chỉ là còn chưa ngồi thẳng, liềm mềm nhũn ngã xuống, vừa vịn nằm trước ngực hắn. Phía trên, mấy vết cào vẫn còn rướm máu đỏ thẫm, mấy vết trên bụng còn rõ ràng hơn, sưng đỏ không chịu nổi.

Mặt Phong Phi Duyệt đỏ lựng, đứt khoát kéo chần qua, cùng bao bọc lấy thân thể hai người. Lúng túng vịn phần, nàng muốn trở người xoay ngược lại, nhưng nam tử cũng không cho nàng cơ hội này, vươn cánh tay siết chặt eo nhỏ của nàng.

Tay kia, dùng ngón trỏ kèm chặt cầm nàng, cười lạnh lẽo nói, “Tư vị bị người ta bỏ thuốc, không dễ chịu phải không?”

Giống như, ôn tồn cả đêm, chỉ là vì, gây ông đập lưng ông...

Phong Phi Duyệt không có giấy giũa, cởi bỏ tình dục, đôi mắt của hắn, với nàng đều giống nhau, trong suốt như đáy hồ, Cô Dạ Kiết hất tay ra, lực đạo cực đại, khiến Phong Phi Duyệt suýt chút nữa tưởng rằng cầm mình sắp sửa bị trật khớp.

“Cho dù trăm súng ái Quân Nghi, trăm, cũng có thể khiến nàng ra thất súng trong một đêm!” Cô Dạ Kiết vén chăn gấm lên, không thèm để ý đến dấu vết trên người, tự lo nhặt y phục rơi vãi đầy đất lên.

‘Rầm...’ Cửa điện bị đóng lại nặng nề, Phong Phi Duyệt kéo lại chăn gấm trên hai vai, vùi đầu thật sâu vào gối thêu, không muốn bận tâm quá nhiều, chỉ muốn ngủ một giấc an ổn.

Khi tỉnh lại, hoàng hôn đã hạ xuống gần. Phong Phi Duyệt được Ngọc Kiều đỡ dậy tắm rửa, sau đó liền nằm trên giường, lười phải động đậy.

Lúc Quân Nghi đi vào, nàng chỉ là lười biếng vẫy tay, đến nói cũng không nói lên được một câu.

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi tiến lên trước, Phong Phi Duyệt cho cung nữ lui ra ngoài, rồi mới bảo nàng ta ngồi xuống cạnh mình.

“Tối hôm qua, thuận lợi chứ?”

“Tỷ tỷ,” Quân Nghi khó khăn mở miệng, do dự vài lần, mới ngập ngừng nói, “Nô Cơ, Nô Cơ cô ta quả thật như tỷ dự đoán, may mà hoàng thượng không có trách tội...”

“May?” Phong Phi Duyệt khẽ cử động thân thể, cả người mềm nhũn nhìn sang cô gái bên cạnh, “À ta, vốn là một quân cờ của Quân gia, bây giờ, lại không thể khống chế được, quân cờ như vậy, còn giữ lại làm gì?”

Nói không chừng, bất cứ lúc nào, liền có thể ở sau lưng mình đâm một đao!

Chương 46: Hí khúc quỷ dị

47. Chương 46: Hí Khúc Quỷ Dị

Chương 46: Hí khúc quỷ dị

Quân Nghi nghe thấy lời nói lạnh nhạt của Phong Phi Duyệt, bây giờ, chuyện có liên quan đến sống chết này, từ trong miệng nàng vô vị nói ra, càng khiến Quân Nghi kinh ngạc không thôi.

“Quân Nghi,” Phong Phi Duyệt nghiêng đầu, thanh âm bình lặng như nước, “muội, một chút cũng không giống người của Quân gia.”

Thân thể ngồi bên cạnh đột nhiên run lên, nháy mắt Quân Nghi liền sợ đến toát mồ hôi lạnh toàn thân, “Tỷ tỷ...”

Nhìn thấy vẻ mặt không biết phải làm sao của nàng ta, Phong Phi Duyệt thầm cười nói, “Muội không phải sợ, làm nữ nhi Quân gia, chẳng có gì tốt.”

Quân Nghi nghe vậy, chỉ là cúi đầu, không nói một câu, một bộ dáng nhẫn nhẹn chịu đựng, an tĩnh như bức tượng điêu khắc.

“Đêm đó, hoàng thượng có nghi ngờ gì không?” Phong Phi Duyệt nhớ đến lời nói Cô Dạ Kiết ném lại lúc sắp sửa rời đi, bất an hỏi.

“Hoàng thượng, không nói một lời nào cả, liền bỏ đi.”

Hai người đang nói chuyện, Ngọc Kiều canh chừng bên ngoài vội vội vàng vàng chạy vào, hăng giọng kêu lên, “Nương nương, nương nương...”

Phong Phi Duyệt ngồi dậy, đồ ngũ nguyệt sắc dính sát lên đường cong cơ thể lung linh, một tay chống người lên, chặn gấm thêu hỏa phượng đem lấy nửa người dưới của nàng bao bọc từng vòng, “Chuyện gì?” Ngửi khí lạnh liệt, xuyên qua Quân Nghi, truyền vào tai Ngọc Kiều.

“Hoàng hậu nương nương, Cơ quý phi cầu kiến.”

“Cơ phi?” Phong Phi Duyệt chau mày, trong cung, có người này từ khi nào, chính mình cũng không biết.

Đang ngẫm nghĩ, chỉ thấy từ bên ngoài một cô gái mặc cung trang màu đỏ bước vào, hai mắt ngậm cười, càng nhìn càng động lòng người, sắc thái rực rỡ hơn cả đoá hoa kiều mị kia, chỉ hơi nhạt hơn phượng bào của hoàng hậu một chút, ngay cả hoa văn ở bên trên, cũng là dựa theo phượng hoàng dục hỏa mà thêu vẽ. Vạt áo, một vòng hoàng kim nóng rực, càng khiến một thân y sam kia thêm lại lịch tôn quý. Phong Phi Duyệt nheo mắt, trong mắt đã có vài phần sáng tỏ.

Tầm mắt giao nhau giữa chừng, Nô Cơ khẽ cong cánh môi ngậm cười, cúi thân, nhẹ nhàng chào hỏi, “Cơ phi tham kiến hoàng hậu nương nương, Nghi hoàng quý phi.”

Quân Nghi nhìn một cái, quay đầu lại nhìn Phong Phi Duyệt, nhất thời quên cho ả ta đứng dậy.

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Phong Phi Duyệt vén chặn gấm lên, chân ngọc thon thả trắng nõn đạp lên thảm lông mềm mại, chỉ là hai chân mềm nhũn, vươn tay theo bản năng tựa lên khung giường bên cạnh. Bên ngoài đồ ngũ, cần cổ trơn bóng hiện lên trong suốt, điểm thêm vài đoá hoa đỏ hồng, càng phát ra xinh đẹp.

“Tạ hoàng hậu nương nương.” Nô Cơ đứng dậy, lùi sang một bên.

Tĩnh táo được đôi chút, Phong Phi Duyệt mới đạp bước tiến lên, tầm mắt rơi vào mười ngón tay tô sơn đỏ thắm của ả ta. Khẽ cười ý vị sâu xa, khiến Nô Cơ thần sắc căng thẳng, cúi đầu xuống.

“Y sam này, thủ công không tệ.” Phong Phi Duyệt nắm tay áo, nhẹ giọng dò hỏi, “Là sư phụ nào làm vậy?”

Nô Cơ nghe vậy, thần sắc trên mặt đầy vui mừng, giọng nói cũng nhẹ nhàng, “Bẩm hoàng hậu, đây là hoàng thượng ban tặng.”

“A?” Phong Phi Duyệt kéo dài âm điệu, gương mặt nhỏ nhắn không trang điểm khẽ nhếch lên, mang theo vài phần ảm áp, thanh âm lại giống như băng hàn trong ngày đông, khiến kẻ khác kinh sợ không thôi, “Nhưng mà, y phục này không hợp với người.”

Nhẹ buông tay, hai tay vỗ vỗ một cái, liền mở cửa sổ ở hướng nam ra, mặc cho ánh dương chiều tà từ bên ngoài từng tắc từng tắc rơi lên trên người mình.

“Người là kẻ được ca ca chọn trong ngàn người rồi đưa vào cung, vì cái gì, người rõ hơn bất kỳ ai khác.” Phong Phi Duyệt nhìn chậu hoa lan trên bệ cửa sổ kia, hai ngón tay bắt lấy một cái lá nhỏ của nó, theo khe hở giữa ngón tay, lướt qua đầu nhọn chiếc lá. May mà, nàng đem nó trồng lại một lần nữa, cho dù chỉ cứu được nửa gốc cây, cũng lưu lại hương thơm đầy phòng.

Nô Cơ nhìn bóng lưng của nàng, hai nắm đấm nhẹ siết lại, một lúc sau, không cam lòng cắn răng nói, “Nô Cơ biết.”

“Bổn cung, chẳng qua chỉ nhắc nhở một câu mà thôi, người là từ giáo trường đi ra, tự nhiên hiểu rõ quy tắc của ca ca.” Phong Phi Duyệt nói tới đây thì dừng, cũng không quan tâm Ngọc Kiều có ở đây hay không, bắt đầu từ ngày Nô Cơ vào cung, thân phận ‘nô’ của ả ta, hoàng đế vốn chưa từng giấu giếm. Chỉ là, bây giờ đột nhiên phong phi, thái hậu hai cung bên kia, lại vẫn có thể duy trì bình thản như vậy.

Nô Cơ không nói lời nào, cúi đầu, qua một hồi lâu, Phong Phi Duyệt mới phất tay bảo hai người cùng rời đi.

Tâm tư của hoàng đế này, vẫn thật sự rất khó nắm bắt, theo lý, bị mình sắp đặt vào đây, sẽ giận lây sang cả Quân Nghi cùng Nô Cơ, nhưng bây giờ, chẳng những không hề trách tội, còn cho ả ta một bước lên trời. Phong Phi Duyệt trầm nghĩ, lẽ nào, hoàng đế này lại muốn giữ trò gì?

“Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương...” Một tiếng gọi to, đánh loạn suy nghĩ của nàng.

Phong Phi Duyệt theo ánh chiều tà, nhìn sang, thấy ngoài điện, một tiểu nha hoàn đứng đó, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đỏ ửng, trên tay bưng theo một cái khay.

“Người là?”

“Bẩm nương nương, nô tỳ là nha hoàn bên cạnh Tây thái hậu, Tây thái hậu đặc biệt bảo nô tỳ sang đây, đem hí khúc ngày mai tiến cung khúc mục cho hoàng hậu nương nương nghe thử.” Nha hoàn tuy nhỏ tuổi, nhưng nói năng đối đáp lại cơ trí lanh lợi, không chút sợ sệt.

“Hí khúc?” Phong Phi Duyệt chau mày, vừa nghĩ đến hát hí khúc, đầu cũng đều to ra.

“Tây thái hậu thích nghe hí kịch, hằng năm đều sẽ tìm một gánh hát dân gian đến phối hợp trên vũ đài trong cung, thái hậu đã nói, khúc mục năm nay, do hoàng hậu nương nương làm chủ.” Nha hoàn nói xong, chân trước đã bước vào. Phong Phi Duyệt nhìn mảnh giấy trên khay gỗ tử đàn, giật mình xuất thần. Phía trên, viết đầy khúc tên, nhưng nàng đối với hí khúc này trước giờ chưa từng nghiên cứu, trong lúc nhất thời càng thêm khó xuống tay.

“Vẫn nên để thái hậu tự mình làm chủ thôi.”

“Tây thái hậu đã nói, đây là quy tắc trong cung, bây giờ phượng ấn ở trong tay nương nương.” Tiểu nha hoàn đi theo bên cạnh thái hậu hai cung đã lâu, nói chuyện cũng sắc sảo hơn người.

Không phải chỉ là chuyện lật tay thôi sao, Phong Phi Duyệt không có kiên nhẫn, cũng không lựa chọn kỹ càng, tùy ý lật một mảnh giấy, “VẬY CÁI NÀY ĐI.”

“Nương nương thật có vận khí!” Nha hoàn kích động không thôi, “Đây là Tây thái hậu thích nhất.”

“VẬY LÀ TỐT NHẤT.” Phong Phi Duyệt cười thầm, khoát khoát tay, “Lui xuống đi.”

Nha hoàn thấy vậy, chỉ đành vô vị lui ra, trở lại nơi của thái hậu hai cung phụng mệnh.

Hôm sau. Vì Ngọc Kiều cứ kháng kháng, Phong Phi Duyệt vận thịnh trang lộng lẫy, đi đến Thính Hí Lầu. Nghe nói, đây là lúc tiên hoàng tại thế, đặc biệt vì Tây thái hậu mà dựng nên.

Thính Hí Lầu phân thành hai tầng, kết cấu bốn phía, vừa vắn vẩy quanh sân khấu hình tròn ở giữa, trường cấp gỗ mộc nguyên chất mang theo hương vị cổ xưa xa xăm, trong viện, các loại hoa cỏ càng tranh nhau giành phẩm kiều diễm.

Phong Phi Duyệt bước lên thập cấp, từ đằng xa, đã nhìn thấy thái hậu hai cung vận chính trang ngồi đó, bên cạnh, Cô Dạ Kiết lại là một bộ dáng tư thái lười biếng, thấy nàng đi tới, chỉ là nhếch môi, sâu trong đôi con người, ẩn giấu ý cười.

Quân Nghi cùng Minh hoàng quý phi được sắp xếp ngồi phía sau hai người, các phi tần khác, mỗi người một chỗ rẽ khác nhau, đều đã yên vị.

Cô Dạ Kiết một tay chống lên án kỷ, hướng mắt sang gò má Phong Phi Duyệt, nhẹ giọng nói, “Hoàng hậu, khỏe rồi?”

Nàng khẽ nheo tầm mắt nhìn xa xăm, cười nhẹ nhàng tiếp lời, “Nhờ ‘phúc’ của hoàng thượng, thần thiếp không việc gì.”

Bên ngoài, đã bắt đầu biểu diễn, Phong Phi Duyệt khó nhin cau chặt đôi mày thanh tú, một tay chống trán, vẻ mặt quả thật đầy đau khổ, Cô Dạ Kiết cắn răng cười thầm, không hề đặt chút tâm tư nào lên hí khúc ở đằng xa.

Cầm lấy nước trà nha hoàn đưa tới, Phong Phi Duyệt khẽ nhấp một ngụm, nhìn qua từng gương mặt đủ loại sắc thái biểu cảm trên đài kia, hứng thú rõ ràng.

Đây là một hí khúc Xuất Quỷ Nhập Hình, khi nam tử hóa thân mặt quỷ vận đồ hóa trang tiến lên đài, liền có cung nữ phi tần bé gan kinh hô ra một tiếng, khăn gấm trong tay áo che giấu từng hoa dung thất sắc trên gương mặt nhỏ nhắn, chỉ thiếu không có chạy bỏ chạy ngay tại trận.

Thị tiếp dư ngồi ở hàng sau, lúc này, hai tay đang gắt gao níu lấy vạt áo trước, đôi mắt thanh tú tràn đầy sợ hãi, nàng ta thở gấp liên tục, rõ ràng là bị kinh sợ. Sắc mặt trắng bệch, trong con ngươi, tựa như một chấm điểm, chỉ có tấm mặt nạ quỷ đang đeo đưa không ngừng phía trước. Hai mắt, chớp cũng không thể chớp một cái, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng dồn dập...

Hít một hơi, đến cả khí lực thở ra cũng không có. Đốt ngón tay mảnh khảnh, bởi vì dùng sức nắm chặt, mà tầng tầng trắng xám, nơi cổ họng, một cổ ngọt tanh, quần quần cuộn lên...

“Thị tiếp dư, người sao vậy?” Nha hoàn hầu hạ bên cạnh thấy vậy, bất an tiến đến gần.

“Không sao.” Nàng ta lắc đầu, chỉ cảm thấy một hồi choáng váng trước mắt.

“Còn nói không sao,” Nha hoàn vội vàng nói, “nô tỳ bây giờ liền đi bẩm báo hoàng thượng.”

“Đừng...đừng đi!” Thị tiếp dư vươn tay nôn nóng kéo nha hoàn trở lại, thái hậu hai cung kia vốn cũng không thích mình, bây giờ còn làm náo loạn như vậy, quấy rầy hứng thú của thái hậu, sau này, càng khó có ngày được sống yên ổn.

“Nhưng mà nương nương người...” Nha hoàn vẫn là không yên lòng, chỉ có thể đứng một bên lo lắng.

“Không sao đâu.” Thị tiếp dư lắc đầu liên tục, “nếu thật sự không thoải mái, bốn cung trở về Cảnh Dạ Cung, chút nữa là đi được rồi phải không?”

Nha hoàn bất đắc dĩ, nhưng thấy nàng ta thân làm chủ tử nói đến nước này, chỉ có thể im lặng lui sang một bên.

Phong Phi Duyệt chống đầu, bộ dáng cũng như sắp ngủ rồi, Cô Dạ Kiết hiếm khi vui vẻ, sắp tới cạnh nàng nói, “Hoàng hậu nếu thấy không thú vị, có thể trở về Phượng Liễm Cung trước.”

Bàn tay nắm tay nàng, khẽ dùng sức, nam tử hướng sang Ngọc Kiều bên cạnh, “Đưa hoàng hậu trở về.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Phong Phi Duyệt thấy vậy, mừng thầm trong bụng, cũng không kịp quản liệu thái hậu hai cung có khó chịu hay không, liền tự mình đứng dậy. Đi hai bước, mới dừng chân, hướng hai người hành lễ, “Mẫu hậu, nhi thần chợt cảm thấy thân thể khó chịu, muốn trở về nghỉ ngơi trước.”

Một tay Tây thái hậu nắm chặt chiếc quạt hí khúc, cũng không truy cứu, liền khoát tay, “Đi xuống đi.” Đông thái hậu bên cạnh, nghĩ tới cũng không thích, biểu tình không kiên nhẫn nhất nhất biểu lộ hết trên mặt, “Còn hoàng hậu nữa, một chút quy củ cũng không hiểu.”

Phong Phi Duyệt được Ngọc Kiều đỡ đứng lên, tự lo đi xuống Thính Hí Lầu. Còn tiếp tục nữa, sợ rằng thật sắp bị bức điên.

Nhìn nàng khẽ thở ra, giống như trút bỏ được một thân gánh nặng, Cô Dạ Kiết giật giật khóe miệng mỉm cười. Dựa vào thành ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Phong Phi Duyệt cũng không trở lại Phượng Liễm Cung, hiếm khi trong hoàng cung được yên tĩnh, nàng cũng vừa hay được đi dạo một vòng xung quanh, dọc theo đường đi, đến cả một thái giám cung nữ cũng không hề gặp, tất cả đều tề tụ ở Thính Hí Lầu bên kia.

Chương 47: Đột nhiên phát bệnh

48. Chương 47: Đột Nhiên Phát Bệnh

Chương 47: Đột nhiên phát bệnh

Hồ nước nhân tạo, bao bọc quanh một vòng toàn bộ hoàng cung, đáy hồ trong suốt, dùng đủ các loại đá cuội hình thù kỳ lạ trang trí nên. Từng lọ từng lọ gốm sứ nhỏ viền ở hai bên, bên trong, trồng hoa thủy tiên trắng danh quý.

Phong Phi Duyệt nhắc lần vẩy đi lên nền đá hình vòm cầu, thi thoảng, vài chiếc lá xanh rơi xuống đầu vai của nàng, nàng cũng không phải đi, an nhàn thoải mái.

Phóng mắt nhìn đi, một bóng người thình lình nhảy vào tầm mắt, trong lòng có chút khẩn trương, nàng bước nhanh theo sau.

“Nương nương...” Phía sau, thần sắc Ngọc Kiều cũng hoảng hốt, theo sát tiến lên.

Bên ngoài Cảnh Dạ Cung, cô gái bước đi khắp khiêng, một chân kéo lê trên mặt đất, chỉ có thể chống đỡ cửa điện đi ra ngoài. Y phục rách rưới, tóc tùy ý phủ xuống đầu vai, Phong Phi Duyệt đang cảm thấy có chút quen mắt, nghĩ muốn tiến lên hỏi chuyện, lại thấy nàng ta đã ra khỏi cung điện, hướng một khúc rẽ bên cạnh đi tới.

Ngước mắt nhìn lên, ba chữ ‘Cảnh Dạ Cung’ cực lớn, giống hệt chủ nhân trong điện, dịu dàng nhu hòa. Phong Phi Duyệt nhớ mang máng, đây cũng là tấm cung của Thi tiếp dư.

“Đứng lại!” Phi tần trong hậu cung đều đang ở Thính Hí Lầu, nơi này sao vẫn còn có người ra vào?

Cô gái nghe thấy tiếng gọi lạnh lẽo phía sau, thể nhưng lại ngoan ngoãn dừng bước, dựa vào bức tường sau lưng, hai tay vạch mái tóc dài ngăn trở tầm mắt ra. Phong Phi Duyệt nhìn thân ảnh cúi khom của nàng ta, trong đầu chợt lóe lên, kịp thời có phản ứng, “Người là, Lý mỹ nhân?”

Thân thể đang co rúc, run rẩy một cái, Lý mỹ nhân đột nhiên vươn hai tay nắm đầu tóc mình, muốn trốn vào một góc bên trong, “Đừng qua đây, đừng qua đây...”

Phong Phi Duyệt càng lúc càng không hiểu, mặc dù trước đây không quan tâm, nhưng ngay trong khoảnh khắc này lại bị đào bới ra ngoài, “Người biết bốn cung?”

“Người là người chết!” Hai tay Lý mỹ nhân vung vẩy loạn xạ, đôi mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm, hai chân dưới đất đập động, dùng sức đem trọn thân thể đè ép lui về phía sau.

“To gan!” Ngọc Kiều tức giận quát lên, “Dám nói chuyện với hoàng hậu nương nương như vậy.”

“Hoàng hậu? Không, không phải...” Đôi con ngươi đục ngầu của Lý mỹ nhân ban đầu, dần dần hiện lên một tia hận ý, ai oán cô tịch, nàng ta vươn hai tay ra, hung hăng nắm chặt trước người Phong Phi Duyệt. Bàn tay dính đầy bụi đất, dùng sức lôi kéo, “Người chết, người chết...”

‘Roẹt...’ một tiếng, vạt áo trước ngực bỗng nhiên bị xé rách, chiếc áo yếm xanh thẫm bởi vì dùng sức mà cong cong vẹo vẹo vắt trên người nàng ta, da thịt trắng nõn lộ ra trong gió lạnh, càng thêm yếu ớt. Mà trước ngực kia, lại bị sắt nung in lên trên một dấu, Phong Phi Duyệt muốn nhìn kỹ, cái này giống như chữ viết gì đó. Chỉ là cách quá lâu, đã hòa cùng một thể với màu da.

“Thi tiếp dư...” Bên ngoài, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, hai tay Lý mỹ nhân giữ lấy y phục bị rơi xuống, cuống quýt bỏ chạy sang hướng khác.

Thân ảnh, vừa biến mất ở cuối hành lang, Cô Dạ Kiết liền ôm Thi tiếp dư sải bước theo vào.

“Chuyện vừa rồi, không được nói với bất kỳ ai khác!” Ánh mắt Phong Phi Duyệt lạnh lẽo, vội vàng liếc nhìn Ngọc Kiều một cái, thần sắc đã khôi phục lại như cũ.

“Dạ, nương nương.”

Cô Dạ Kiết nhìn thấy Phong Phi Duyệt, thân hình cao lớn khựng lại, bước chân cứng ngắc, Thi tiếp dư trong ngực hấn về mặt đầy thống khổ, hai tay nắm chặt vạt áo trước ngực. Hàm răng cắn cánh môi đỏ mọng, vết máu loang lổ dính bên khóe miệng, hình như cực kỳ khó chịu.

“Hoàng hậu?” Hấn nhìn Phong Phi Duyệt, sắc mặt có chút kinh ngạc, chỉ là không kịp suy tính, liền vội vã ôm Thi tiếp dư bước vào trong Cảnh Dạ Cung.

Phía sau, phi tần các cung kéo đến đồn dập, ngay cả thái hậu hai cung cũng là một bộ dáng vô cùng lo lắng, đi theo ngự y phía trước, Phong Phi Duyệt hoàn toàn quên mất chuyện của Lý mỹ nhân, xoay người không chút do dự bước vào theo.

Cô Dạ Kiết đặt Thi tiếp dư lên trên giường, cô gái trong ngực thống khổ ản ản, nhưng ngoài mặt vẫn khéo léo không hề phát ra một tiếng rên rỉ, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt tay áo nam tử, ngược mặt, lắc lắc đầu nói với hấn, “Thần thiếp không sao.”

Vươn tay đẩy đi sợi tóc rơi vãi trên trán nàng ta, nắm ngón tay, dính mồ hôi tinh mịn, Cô Dạ Kiết cúi thấp người, gò má dán chặt vào trán đầy đặn của Thi tiếp dư, từng chút từng chút. Môi mỏng in lên đôi mắt ngấn nước của nàng ta, “Không việc gì, không phải sợ!”

Ngữ khí của bậc chí tôn, mang theo thái độ cường ngạnh không thể xem thường, khiến ngự y đang chắn mạch mềm nhũn cả tay, thần sắc càng thêm sợ hãi.

“Bẩm hoàng thượng, Thi tiếp dư không có gì đáng ngại.” Chẩn đoán cuối cùng, ngự y chẳng những không thở phào ra được một hơi, ngược lại cả quả tim lơ lửng giữa trời, hai mắt nhìn chằm chằm mu bàn chân của hoàng đế, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Cút, một đám phế vật.” Quả nhiên, hai mắt Cô Dạ Kiết bùng lên sáng rực, sát khí trong mắt bất chợt lóe lên, đá văng ngự y quỵ dưới nền đất, “Truyền Mạch y sư.”

Phong Phi Duyệt đứng bên ngoài điện, cũng không giống như những người khác, đều chen chúc trong gian phòng kia, nàng thờ ơ lãnh đạm, nhìn thân ảnh ma ma nha hoàn không ngừng bận rộn, tim, lại trầm xuống nặng nề. Cô Dạ Kiết đối với Thi tiếp dư, quả nhiên khác hẳn với những người khác, lần trước, hấn cố ý lạnh nhạt, chính là vì không muốn mình đặt chú ý lên trên người nàng ta, hấn, rõ ràng muốn giấu nàng ta đi. Chỉ là thâm cung này, dù người không muốn tranh đấu với kẻ khác, vẫn sẽ bị đào sâu ba thương, đều chạy không khỏi.

Mạch Thần Lại bởi vì luyện chế đan dược, cũng không đến Thính Hí Lầu, bây giờ vừa bước vào Cảnh Dạ Cung, liền nhìn thấy Phong Phi Duyệt đứng ngoài cửa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng đọng nghiêm trang, dường như có tâm sự nặng nề.

Trong điện, hoàng đế đang nóng lòng chờ đợi, Mạch Thần Lại không kịp nói một câu nào, liền dẫn Lâm Doãn đi vào.

Hấn không có giống như ngự y tiến lên chắn mạch, gần như là vừa nhìn sắc mặt của Thi tiếp dư thì liền dừng bước, “Hoàng thượng, Thi tiếp dư không có bệnh.”

Nghe Mạch Thần Lại nói như vậy, gương mặt đầy lo lắng Cô Dạ Kiết, càng thêm trầm mặc, “Mạch y sư, người chắc chắn?”

“Qua vài ngày tự nhiên sẽ ổn thôi.” Mạch Thần Lại không có ý định tiến lên, thần sắc tự nhiên, tầm mắt rơi lên từng gương mặt của nương nương các cung.

“Bổn cung còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm.” Đông thái hậu cười lạnh một tiếng, một tay vuốt vuốt tà áo của mình, “Không có bệnh, lại khiến cho người khác phải lo lắng mất công.”

Cô gái nằm trong ngực Cô Dạ Kiết nghe vậy, mặt nóng lên, muốn chống người ngồi dậy, “Là thần thiếp không đúng, quấy rầy hứng thú của thái hậu.”

“Được rồi, không có việc gì thì thôi đi.” Tây thái hậu cao cao tại thượng, lạnh mắt liếc nhìn, “Thân thể tiếp dư này, lại cực kỳ kim quý, hoàng đế, bổn cung hôm nay mới biết, trong Cảnh Dạ Cung này, lại cất giấu một người đáng quý như vậy.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, bàn tay rơi trên vai Thi tiếp dư, nằm thành quyền, nhận thấy nam tử tức giận, Thi tiếp dư vươn tay bắt lấy tay áo của hắn, vẻ mặt lo lắng.

“Người đâu,” Cô Dạ Kiết ngược mắt, đôi đồng tử nhìn về phía thái hậu hai cung, tăng thêm vài phần sắc nhọn, còn mang theo cảnh cáo ngầm nào đó, “đưa thái hậu hai cung trở lại Thính Hí Lầu.”

“Vâng.” Thi vệ ngoài điện tiếp lệnh, lớn giọng lên tiếng.

“Hừ!” Đông thái hậu bắt mãn phát tay áo, Tây thái hậu bên cạnh vươn tay ấn lên vai em gái, “Vẫn nên trở lại Thính Hí Lầu đi, ở đây, có hoàng đế trông nom.”

Giọng điệu bằng trắc, đuôi mắt, lại mang theo vài phần ý cười, bà ta đi phía trước, đám phi tần vốn đang vây quanh lúc đầu càng không dám nán lại thêm, từng người từng người cùng nổi đuôi đi theo sau.

“Hoàng thượng, có phải thần thiếp đã làm thái hậu mất hứng rồi không?” Sắc môi Thi tiếp dư tái nhợt, giọng nói càng thêm yếu ớt không chịu nổi.

“Không có.” Cô Dạ Kiết dịu dàng trấn an, thấy nàng có chút ổn định, lúc này mới yên lòng, “Quan tâm hai bà già đó làm cái gì.”

Mạch Thần Lại tùy ý dạo dò mấy câu, lúc này mới nghiêm nghị đi ra Cảnh Dạ Cung, thấy Phong Phi Duyệt vẫn còn đứng trong sân, hắn ngoái đầu nhìn lại, xác định toàn bộ tâm ý Cô Dạ Kiết đều đặt trên người Thi tiếp dư rồi, liền tiến lên, đứng lại, “Hoàng hậu nương nương, có thể tìm một nơi nói chuyện hay không, thần có chuyện muốn hỏi.”

Giọng nói trầm ấm như ánh dương buổi sớm, khiến Phong Phi Duyệt khẽ ngẩng đầu, trong mắt Mạch Thần Lại, như có giấu giếm, thần sắc hắn khẩn trương, khiến nàng càng thêm khẳng định, lời hắn muốn nói, nhất định có liên quan đến Thi tiếp dư!

Chương 48: Họa từ hoa lan

.

49. Chương 48: Họa Từ Hoa Lan

Chương 48: Họa từ hoa lan

Xoay người nhìn về phía đại điện, Phong Phi Duyệt thấy cửa kia đã khép lại, liền nói với Ngọc Kiều, “Người trở về trước đi.”

“Dạ.” Cô gái vàng dạ trả lời, chỉ đành phải tự động trở lại Phượng Liễm Cung.

Hai người không nói với nhau một câu, Mạch Thần Lại đi phía trước, Phong Phi Duyệt yên lặng cùng đi theo sau. Đi đến đình hóng gió bên ngoài Cảnh Dạ Cung, nam tử đứng chấp tay, đối diện ánh ban mai đang từ từ chìm xuống.

Nàng dời bước tiến lên, đứng bên cạnh Mạch Thần Lại, ánh mặt trời bên ngoài đình viện, vừa vắn chiếu vào khoảng cách một bước chân, Phong Phi Duyệt nghiêng người sang, chỉ thấy vẻ mặt nam tử nghiêm trọng, đang nhìn mình.

“Chuyện của Thi tiếp dư, có liên quan đến nương nương hay không, ta muốn nghe lời nói thật.”

Phong Phi Duyệt thầm giật mình, hỏi tới, “Không phải người nói, Thi tiếp dư không có bệnh sao?”

“Đúng,” Mạch Thần Lại gật đầu, khẽ thở dài, ngồi xuống một chiếc ghế đá bên cạnh, “nhưng mà, ở trong mắt nàng ta, ta đã nhìn thấy nàng.”

Phong Phi Duyệt như gặp phải kinh lôi, ngơ ngác nguyên tại chỗ một hồi lâu không nói ra lời, một lúc sau, mới mở miệng, “Không cần quanh co lòng vòng, ý của người, ta không hiểu!”

“Qua tối nay, nương nương sẽ hiểu thôi.” Nam tử nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn của nàng, lời nói ra, lại càng khiến nàng thêm nghi hoặc, “Người nói, từ trong mắt của Thi tiếp dư nhìn thấy ta, ý của người là... bệnh của muội ấy, là vì ta mà mắc phải?”

“Trong Phượng Liễm Cung của hoàng hậu, ai cũng đều biết, có một gốc cây hoa lan dị giới, đều nói hoa này di thể mà biệt lập, là tinh khiết không hề tầm thường. Nhưng... lại ít người biết được, nhụy của hoa lan, là một loại thuốc dẫn kỳ lạ. Vừa rồi ta mới tiến vào Cảnh Dạ Cung một bước, liền nghe thấy cổ u hương đó, chỉ là, bị che giấu quá kín kẽ, hơn nữa bệnh của Thi tiếp dư đã phạm đến tim. Nếu ta đoán không sai, sáng sớm ngày mai, hoàng thượng sẽ đến Phượng Liễm Cung khởi binh vấn tội.” Mạch Thần Lại không có chút ý định giấu giếm, “Nếu hoàng hậu không tin, có thể trở về tra xét, gốc cây hoa lan kia của người, nhất định là không có nhụy hoa.”

Khẳng định của hắn, lại làm Phong Phi Duyệt ngậm miệng im bất, bản thân mình ở ngoài Cảnh Dạ Cung, là một đám người tận mắt nhìn thấy. Nếu hoàng thượng thật muốn truy cứu, nàng không thể nào bảo một Lý mỹ nhân điên điên khùng khùng ra làm chứng, bên cạnh, tuy có Ngọc Kiều, nhưng rốt cuộc là người của thái hậu hai cung, mình càng không thể trông cậy vào.

“Nương nương, cao xử bất thắng hàn.” Đôi mắt nhu hòa dịu dàng của Mạch Thần Lại hướng về đằng xa, như ánh nắng trong ngày đông, ấm áp, làn tan chảy từng tầng từng tầng tuyết dày rơi xuống lắng đọng đã lâu.

(Cao xử bất thắng hàn: Chỗ cao khó tránh rét lạnh.)

“Ta còn có khả năng xoay chuyển thế cục không?” Phong Phi Duyệt nhìn sang nam tử bên cạnh, trong mắt, chỉ có tin tưởng.

Mạch Thần Lại đối diện với ánh mắt vẫn quật cường như mọi khi của nàng, trong lòng sáng tỏ, mình đối với nàng, không còn đơn giản là ‘trả nợ’ nữa rồi, “Có.”

Đầu mày Phong Phi Duyệt vương vấp hy vọng, nhưng vẫn có bất an, “Ý của người là, dời gốc hoa lan kia ra khỏi Phượng Liễm Cung?”

Mạch Thần Lại nhẹ xoa cằm, “Chỉ có điều, người trong nội cung tạp nham lắm chuyện, người bên cạnh hoàng hậu, liệu có mấy kẻ có thể tin tưởng?”

Lo lắng của hắn, Phong Phi Duyệt hiểu. Hoàng đế cái cửa ái này vốn là gian nan nhất, nếu lâm trận, lại cộng thêm một đôn phản kích ác ý, mình thật sự mất đi cơ hội xoay chuyển.

“Thế nhưng trong nội cung này, kẻ nào sẽ muốn hại ta đây?”

“Bất kỳ ai cũng có khả năng!” Mạch Thần Lại đáp lời, thanh âm mang theo thâm trầm không thích hợp với hắn, “Càng là người không có khả năng, một đao kia đâm xuống, mới càng thêm hung ác. Bao gồm cả ta, nàng cũng không thể tin.” Nam tử quay đầu đi, đáy mắt, mang theo tránh né không muốn người khác nhận ra.

Phong Phi Duyệt vươn một tay chống trán, khuỷu tay tựa lên trên bàn đá, thần sắc dường như rất mệt mỏi.

“Chậu hoa lan này, ta sẽ lấy đi chế thuốc, bệnh của Thi tiếp dư, kỳ thực không đáng ngại, chỉ là, không thể kéo dài. Lá của hoa lan này chính là thuốc giải, một khi luyện thành đan dược, ta sẽ đưa tới cho nàng, nàng tìm cách để cho nàng ta ăn vào, hoàng thượng không tra ra bệnh, cho dù muốn truy cứu, cũng không thể làm gì nàng.” Mạch Thần Lại nhẹ giọng trấn an, “Trong Phượng Liễm Cung, những kẻ không trung thành, ta khuyên nàng vẫn nên xuống tay sớm một chút, tối nay, hoàng thượng nhất định sẽ ở lại Phượng Liễm Cung, cơ hội của nàng, một khi bỏ lỡ, chính là trí mạng.” Vừa nói xong, nam tử liền đứng dậy, nhìn xung quanh thấy không có một bóng người, lúc này mới bước xuống thêm đá.

Thâm cung nội uyển, mỗi một góc ngách đều giống như hí khúc quý mị kia, vẫn còn tiếp diễn, Phong Phi Duyệt ngồi trong lương đình, cho đến khi trời chiều ngả về tây, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, một mình trở lại Phượng Liễm Cung.

“Ngọc Kiều tỷ tỷ...” Một tiểu nha hoàn chạy vào đại điện, trên tay còn đang cầm một chiếc khăn trắng tinh, “Nương nương phân phó, bảo tỷ đem chậu hoa lan kia đưa đến cho Mạch y sư.”

“A.” Ngọc Kiều nhỏ giọng đáp lại một tiếng, bỏ công việc trong tay xuống, “Không phải nương nương xem gốc hoa lan này như trân bảo ư, sao lại...”

“Nói không chừng hoa lan này có ích cho việc luyện chế đan dược của Mạch y sư thì sao, không phải hoàng thượng hạ lệnh nói, mọi thứ trong cung này Mạch y sư cần thì cứ lấy đấy ư.” Lăng Nhi đem chậu hoa lan trên bệ cửa sổ thả vào trong tay Ngọc Kiều, “Mau đi đi, nếu chậm trễ, chúng ta đảm đương không nổi.”

Trên tay nặng nề, Ngọc Kiều cẩn thận ôm nó vào trong ngực, đi ra khỏi nội điện.

Nửa khắc sau, Phong Phi Duyệt mới bước vào, nhìn thân ảnh không ngừng bận rộn của Lăng Nhi, nằm xuống giường quý phi bên cạnh.

“Nương nương, người trở lại rồi, nô tỳ đã theo dặn dò của người, bảo Ngọc Kiều tỷ tỷ đem hoa lan giao cho Mạch y sư.” Nghe thấy động tĩnh, tiểu nha hoàn bỏ công việc trong tay, tiến lên đáp lời.

“Ừ.” Phong Phi Duyệt đưa tay chống sau gáy, tầm mắt lướt qua chao đèn mờ mờ, rơi lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc sáng lúc tối của nha hoàn, “Lăng Nhi, trước kia người đi theo Đức Huệ phi phải không?”

“Bẩm hoàng hậu nương nương, đúng là nô tỳ.” Nha hoàn không rõ chân tướng, chỉ ngoan ngoãn đáp lời.

Phong Phi Duyệt ngưng mắt nhìn thân ảnh co rúc thành một đoàn của tiểu nha hoàn, môi anh đào khẽ mở, “Trong nhà, còn có những ai nữa?”

Lăng Nhi hốt hoảng, ngẩng đầu lên, sợ hãi nhìn nàng một cái, “Chỉ còn có mẫu thân.”

Sắc mặt Phong Phi Duyệt tối sầm, trong mắt mang theo chút ám sắc, một tay nàng rơi lên trên trán, che kín vẻ không đành lòng nhìn tâm của mình. Đôi mắt tuyệt đẹp khẽ nhắm, nha hoàn không rõ chuyện gì, chỉ đành canh chừng bên cạnh không dám lên tiếng.

Ngọc Kiều ôm chậu hoa lan kia, thái độ cực kỳ cẩn thận dè dặt, tấm điện của Mạch Thần Lại, cửa lớn rộng mở, một cỗ mùi thuốc tinh nồng tử bên trong không ngừng truyền ra.

“Mạch y sư?” Ngọc Kiều đi vào, vừa vặn đụng phải nam tử đang bước ra, vội vàng hành lễ, “Nô tỳ tham kiến Mạch y sư.”

Ngước mắt nhìn lên, thấy là nàng ta, Mạch Thần Lại có chút giật mình, “Đứng dậy đi.”

“Tạ Mạch y sư.” Ngọc Kiều nhẹ nhàng cúi đầu, đem chậu hoa lan đang cầm trong tay đưa tới, “Đây là hoàng hậu nương nương bảo nô tỳ đưa tới cho người.”

Sắc mặt Mạch Thần Lại khẽ biến đổi, duỗi tay ra, sau khi nhìn lại rõ ràng chậu hoa lan kia, cả cánh tay liền cứng đờ giữa trời, hai mắt hấn đau nhức, ngữ khí nói ra, mang theo vài phần run rẩy, “Trên đường, có người nào chạm vào hoa lan này không?” Hai đóa hoa tuyệt diễm vừa hé nở, nhụy hoa đã không còn ở đây, mà ở trong Cảnh Dạ Cung, chỉ có một nhụy. Hoa lan này đã bị phá hủy rồi, mà thứ thực sự trí mạng vẫn còn nằm trong tay kẻ đó...

“Không có, nô tỳ một đường đi đến đây, chỉ gặp qua Cơ phi nương nương cùng Minh hoàng quý phi, nô tỳ nghĩ Mạch y sư đang cần dùng gấp hoa lan này, thỉnh an rồi liền chạy đến đây.” Ngọc Kiều thấy hấn không có đưa tay nhận lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy bức bối.

“Ý người nói, hai vị nương nương nhìn thấy người cầm hoa lan này trên tay đi tới đây?”

“Mạch y sư...” Ngọc Kiều thấy hấn thần sắc kinh hãi, vội vàng bổ sung, “Trước đó hoàng hậu nương nương có dặn dò, hoa lan không thể để bị nhiễm sương, nô tỳ là dùng khăn che lại đem đến đây, hai vị nương nương cũng không thể biết.”

Mạch y sư thấy vẻ mặt nàng ta tự nhiên thoải mái, không có chút kinh hoảng bất an, cũng tin tưởng, tạm thời nhận lấy chậu hoa lan, “Được rồi, người trở về trước đi.”

“Vâng.” Ngọc Kiều thỉnh an, liền lui xuống.

Hoan lan, mất hai nhụy hoa, ngay cả mùi hương cũng nhạt đi rất nhiều, thanh tân đậm nhũ, cùng mùi thuốc nồng nặc kết hợp lại một chỗ, rơi thật sâu lên ánh trắng lò xo trong điện. Đầu ngón tay, vuốt ve từng cánh hoa mềm mại, trong lòng nam tử thâm bất an, vô ý một cái, chiếc lá sắc nhọn cắt vào ngón trỏ, vết thương không lớn, nhưng lại đau thấu tim. Huyết sắc... chạm vào là tuôn chảy.

Chương 49: Sát khí xuất hiện

50. Chương 49: Sát Khí Xuất Hiện

Chương 49: Sát khí xuất hiện

Lúc Ngọc Kiều trở lại Phượng Liễm Cung, chỉ thấy cửa điện khép chặt, hai tay đặt ở phía trên, nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa ‘két’ một tiếng, rộng mở vào bên trong.

Nhìn cảnh tượng trong gian phòng, nàng ta khẽ há hốc cái miệng nhỏ nhắn, cũng không lập tức đi vào, chỉ thấy, bên trong tối om, toàn bộ cung nữ thái giám của Phượng Liễm Cung tập trung một chỗ, nghe thấy động tĩnh, từng cái đầu một càng rủ xuống thấp hơn.

Phong Phi Duyệt nằm trên giường quý phi, hai tay đặt trước người, đôi mắt tuyệt đẹp hé mở, hiện ra vài tia sáng, “Vào đây.”

Ngọc Kiều thấy vậy, vội vàng bước vào, đóng cửa lại, “Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Phong Phi Duyệt lười biếng ngồi dậy, Lăng Nhi bên cạnh muốn tiến lên đỡ, bị nàng khéo léo tránh đi, “Ngọc Kiều, đi đâu vậy?”

Cô gái đang quỳ dưới đất nghe vậy, trong lòng cả kinh, “Nô tỳ theo dặn dò của nương nương, đem chậu hoa lan đi đưa cho Mạch y sư.”

Phong Phi Duyệt pha một ấm trà, tiếng nước tí tách, thanh âm cực kỳ nặng nề.

Nhất thời, trong nội cung, chỉ có thanh âm ngọn nến đang cháy nhiễm động, Ngọc Kiều quỳ rạp cả người xuống, đầu ngón tay bởi vì khấn trương mà nứu chặt lấy thảm lông, hai mắt buông lỏng, mồ hôi lạnh, từ trên trán chảy xuống.

‘Xoảng...’ một tiếng, chiếc chén tử sa bị ném rơi xuống trước mặt Ngọc Kiều, nước trà nóng hổi bên trong bắn tung tóe bốn phía, đôi tay không kịp tránh né lập tức sưng đỏ một mảng, Ngọc Kiều ‘a’ nhướn cao nửa người trên, rụt hai tay về lại, “Nương nương...” Trong mắt tràn đầy khó hiểu, thấy Phong Phi Duyệt đứng dậy đi về phía mình, Ngọc Kiều theo bản năng dùng hai đầu gối chống đỡ lui ngược ra sau.

“Ngọc Kiều, lá gan của người cũng không nhỏ đâu.” Nàng tiến đến gần, hài cung đình giẫm lên chén tử sa vỡ thành hai nửa, “Hoa lan của bốn cung, người cứ nhiên cầm đi cho Mạch y sư?”

Lời vừa nói ra, toàn thân Ngọc Kiều đã run lấy bầy, “Nương nương, là Lăng Nhi, Lăng Nhi bảo nô tỳ đem hoa lan đưa đến cho Mạch y sư...” Dù sao, không phải chính miệng hạ lệnh, Ngọc Kiều nhất thời cũng không dám chắc.

“Nương nương, nô tỳ không biết, nô tỳ oan uổng...” Phía sau, Lăng Nhi cũng quỳ theo xuống, “Nương nương, không phải là người bảo nô tỳ nói lại với Ngọc Kiều tỳ tỳ sao?”

Sắc mặt Phong Phi Duyệt lập tức hiện lên mấy phần âm lãnh, khôn khéo khó nắm bắt như vậy, muốn giữ, cũng không thể giữ. So ra mà nói, thì Ngọc Kiều thức thời hơn nhiều, hiểu được, nhìn sắc mặt nói chuyện,

“Tò gan!” Nàng tức giận quát lên một tiếng, xoay người lại, tay áo phất lên đánh vào trên mặt Ngọc Kiều, Ngọc Kiều chỉ có thể nhin đau, không dám nhiều lời, “Bổn cung thật sự có nói với người như vậy?”

“Nương nương, người quên rồi sao... lúc đó người...” Lăng Nhi liềm mạng nhớ lại, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt đầy lo lắng của cô gái, Phong Phi Duyệt trở lại trước bàn, ngồi xuống.

“Các người có biết, hoa lan này là thứ bổn cung trân quý nhất, cho dù hoàng thượng đến, cũng phải tự mình đích thân xuống tay, bây giờ, vào trong tay Mạch y sư, e là ngay cả đồng bunn nhào cũng không còn thừa lại nữa.” Nàng nhìn chăm chăm hai người quỳ dưới đất, “Lăng Nhi, bổn cung ngày thường cũng không bạc đãi người...”

“Nương nương...” Từ trong lời nói của nàng Lăng Nhi phát hiện ra được vài phần khác thường, sợ hãi từ trong xương cốt tùy ý bò lên, hai tay nắm chặt vạt áo Phong Phi Duyệt, “Nương nương, nô tỳ biết sai rồi, vạn nhất hoàng thượng đến truy cứu, nô tỳ liền nói, là nô tỳ bảo Ngọc Kiều tỳ tỳ đưa đi, không liên quan đến nương nương...”

Phong Phi Duyệt nhắm mắt lại, vươn chân đá Lăng Nhi ra, “Lăng Nhi, bổn cung không thể giữ lại người.”

“Không...nương nương, Lăng Nhi, Lăng Nhi...” Minh rõ ràng, không có làm gì sai mà.

Trong Phượng Liễm Cung, tai họa ngầm lớn nhất chính là Ngọc Kiều, nhưng mà, nàng bây giờ không thể đối đầu với thái hậu hai cung, biện pháp duy nhất có thể khiến Ngọc Kiều câm miệng, chính là kéo cô ta dính vào trong đó. Lại lần nữa dùng chiêu giết gà dọa khỉ, hoàn toàn siết chặt cổ họng cô ta.

“Người đâu...” Phong Phi Duyệt giơ tay, liếc nhìn Lăng Nhi một cái, ở trong cái hoàng cung ăn thịt người này, người đừng trách ta.

“Dạ, nương nương.” Bên cạnh, mấy tên thái giám tiến lên, ở hai bên đề bả vai Lăng Nhi xuống, một tên khác rút tám vải lụa trắng, từ phía sau không chút lưu tình quấn lên cổ Lăng Nhi.

Những kẻ này, dù gì cũng là nô tài chung một chủ tử, nhưng lúc xảy ra chuyện, chỉ cần không dính líu đến bản thân mình, có kẻ nào không phải lòng dạ độc ác? Phong Phi Duyệt nhìn đám người trong một phòng, nàng biết rõ, ở trong cung này, mình sớm muộn cũng sẽ bị ép giết người, cho dù Lăng Nhi có vô tội hay không, hôm nay, trong Phượng Liễm Cung này nhất định sẽ có máu tanh. Đám người làm việc vô cùng lưu loát, tiếng kêu sợ hãi của Lăng Nhi mắc giữa cổ họng, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng, cũng không phát ra được.

Phong Phi Duyệt khoát khoát tay, “Xử lý sạch sẽ.”

“Dạ.” Trong lúc nói chuyện, nha hoàn thái giám còn lại đều đã lui ra ngoài, trong điện, chỉ còn lưu lại Phong Phi Duyệt cùng Ngọc Kiều.

Dưới hai đầu gối, tiếng hít thở của cô gái, tựa hồ vẫn còn đây. Cảnh tượng bi thảm của Lăng Nhi trước khi chết khiến Phong Phi Duyệt hung hăng nhắm chặt hai mắt, móng tay, tùy ý đâm vào lòng bàn tay... khắp người đầy mồ hôi lạnh. Nàng đã không phân biệt rõ, là bởi vì sợ, hay là chột dạ... Phượng bào trên người, chỗ thắt lưng nơi bị Lăng Nhi giãy giụa mà kéo mở, rách ra hai bên, mang theo tuyệt vọng thô ráp.

“Ngọc Kiều, Lăng Nhi là chết thay người.” Đi đến gần cô gái đang quỳ, Phong Phi Duyệt ngồi xổm xuống, giữ một khoảng cách nhất định, “Phân phó xuống dưới, an bài thỏa đáng chuyện hậu sự của Lăng Nhi... người, cũng lui ra đi.”

Ngọc Kiều khẽ ngẩng cái đầu chôn sâu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, hiện đầy một tầng mồ hôi tinh mịn, nàng ta dùng sức đập đầu mấy cái, lúc này mới từng bước khó khăn đi ra khỏi đại điện.

Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng nàng ta, cũng không đứng dậy, ngồi dưới nền đất, hai tay chống bên người, đảo mắt nhìn tấm điện khổng lồ, nhưng lại trống rỗng không có một người nào. Nàng tựa lui cả người ra sau, đem toàn bộ sức nặng cơ thể giao phó nơi cổ tay, thì ra, lúc chỉ có một thân một mình, thật sự sẽ mệt mỏi như vậy. Ánh nến, chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh của người con gái, nàng khép mi mắt, thân thể bị kéo dài trên mặt đất hát ra một bóng hình, “Ta, vốn không thiện lương!” Phong Phi Duyệt cắn ra mấy chữ, trong mắt tràn ra trong suốt nông sâu không đều, nàng ngửa đầu lên cao, hai mắt mở tròn rõ ràng, nhìn một mảnh thế giới mơ hồ kia, về mặt, từ từ âm đạm.

Lúc này, nàng rất muốn có một người ở bên cạnh mình, cho dù, chỉ ngồi ở bên cạnh, không nói gì cả cũng được...

Cảnh Dạ Cung.

Ánh trăng sáng tỏ, mây đen bất chợt tới giăng đầy, từng chút từng chút cắn nuốt ánh sáng, không lưu lại chút nào.

Cánh tay của nam tử, từ đằng sau vòng qua hông của Thi tiếp dư, để nàng ta áp vào người mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái gầy gò, cứ giật mình liên hồi, dường như ngủ cực kỳ không yên giấc.

Mơ hồ, giống như có ai đó tiếp cận đến gần mình, tiếng hít thở yếu ớt, chỉ ở ngay bên cạnh tai mình, “Ồ ô...”

Thi tiếp dư mở mắt nhìn lên, lại nhìn thấy một gương mặt phóng đại, gần trong gang tấc, tóc đen che kín cả gương mặt, người đó vạch trán ra, lộ ra ngoài, lại là gương mặt phủ kín vết thương. Nàng ta trợn tròn mắt hạnh, muốn kêu lên, nhưng không phát ra được âm thanh nào. Mắt thấy, cô gái từng bước từng bước bò về phía mình, híp mắt nhìn lên, thế nhưng tứ chi kia lại vô lực tê liệt trên mặt đất, trên thảm lông trắng tinh thanh khiết, tất cả đều là máu... một đường bị kéo lê dài thật dài, mùi máu tươi, lập tức tràn tới đây, không thể tránh thoát...

Cô gái muốn mở miệng, nhưng chỉ có thể ‘oa oa’ ra tiếng, khoe miệng tràn ra vết máu diễm lệ, một tay, đột nhiên đưa về phía Thi tiếp dư.

“A...” Thét lên một tiếng kinh hãi, nàng ta sử dụng toàn bộ khí lực đẩy nam tử đang đè phía trên ra, hai tay Thi tiếp dư cắm vào đầu mình, rúc vào góc giường, “Đừng mà, đừng mà...”

Tiếng khóc thê lương, khiến nàng ta giống như một kẻ vừa gặp phải kiếp nạn, Cô Dạ Kiết lập tức bật dậy, vừa định đưa tay ra, “Thi tiếp dư...”

“Đừng đụng vào ta,” Nàng ta dùng sức đẩy tay của hoàng đế ra, tóc đen bị níu chặt giữa ngón tay, dùng sức lôi kéo, “Tránh ra...”

Cô Dạ Kiết biết nàng ta bị kinh sợ, vung tay một cái, liền vững vàng kiềm chặt nàng ta vào trong ngực mình, “Sao vậy? Ở đây không có kẻ nào khác.”

“Không, có, có...” Cô gái vung vẩy hai tay trắng nõn, từng cái nện lên lồng ngực cường tráng của hần, “Buông ta ra, ta phải trốn đi...” Ánh mắt Thi tiếp dư rời rạc, thần sắc, lại càng giống như sắp suy sụp tới nơi, “Đừng qua đây nữa.”

“Nói trăm biết, nàng đã nhìn thấy cái gì?” Hai tay Cô Dạ Kiết giữ chặt gương mặt nàng ta, thấy Thi tiếp dư giãy giụa không ngừng, chỉ đành phải vươn tay vòng ra sau đầu nàng ta, áp vào người mình, “Không sao đâu, có trấn ở đây...” Trong đôi đồng tử màu hổ phách của nam tử, thoáng qua chút yêu thương, một tay nhẹ vuốt ve cần cổ nàng ta, môi mỏng che đi kinh hãi trong miệng nàng ta, trần trọc liếm hôn, từng lần một, đem nhiệt độ ấm nóng từ thân mình truyền sang cho nàng ta. Đợi đến khi tâm tình nàng ta thoáng hoàn hảo chút ít, mới nhẹ giọng hỏi, “Gặp ác mộng rồi?”

Ngữ khí của hần, hiếm khi dịu dàng, ngay lập tức đem sợ hãi của cô gái cuốn trôi một nửa. Thi tiếp dư dè dặt vòng hai tay quang thất lưng hần, thanh âm nghẹn ngào, “Thần thiếp, thần thiếp nhìn thấy hoàng hậu, tỷ ấy, khắp người tỷ ấy đều là máu, nói cũng không nói ra được, chỉ có thể bò dưới đất... Tứ chi, tứ chi giống như cũng tàn phế rồi...” Thi tiếp dư không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, dựa vào trí nhớ, đem từng mảnh từng mảnh trong giấc mộng kia nối ghép lại. Đầu tóc xõ ra bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dính sát vào gò má.

Chương 50: Giăng co

Chipchip: Đọc tới đây mọi người chắc cũng đoán được người xuất hiện trong ác mộng của Thi tiếp dư là ai rồi nhỉ, cũng ko phải tự nhiên mà mơ thấy đâu, đi đêm nhiều có ngày gặp ma mà :)

51. Chương 50: Giảng Co

Chương 50: Giảng co

Thân ảnh cao lớn, khê cứng đờ, hai mắt Cô Dạ Kiết u ám nặng nề, nhẹ lui nửa người trên ra, “Nàng đã nhìn thấy cái gì?”

“Hoàng thượng?” Khóe mắt Thi tiếp dư rưng rưng, một bộ dáng đằm đằm đáng thương, nàng ta nhắm nghiền hai mắt, lông mi nồng đậm bởi vì sợ hãi mà rung động không dứt, “Thần thiếp, thần thiếp thật nhìn thấy hoàng hậu...”

Đôi môi lạnh bạc, khắc lên khóe miệng của nàng, “Thi tiếp dư, nàng bị dọa đến hồ đồ rồi?”

Đầu lưỡi, khê cạy cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, tầm mắt không cẩn thận liền chạm đến âm chí trong mắt nam tử, hai tay lập tức đẩy mạnh một cái, thân thể lần nữa co rúc thật chặt.

“Thi tiếp dư!” Cô Dạ Kiết vươn tay kéo lấy mắt cá chân nàng ta, sắc mặt có chút bức bối, đầu tóc rơi xuống phủ lên lưng hắn, càng thêm vài phần hung ác hiểm lệ.

“Hoàng thượng...” Cô gái không ngừng lắc đầu, thống khổ cực hạn, “thần thiếp cũng không muốn, chỉ là, cảnh tượng hoàng hậu nương nương bị thảm cứ hiện lên trong đầu thần thiếp, cho dù không muốn cũng không được...”

Giống như, bị siết chặt cổ, vừa mới nhắm mắt lại, trong đầu, trong lòng đều là cảnh tượng cô gái bò lê dưới mặt đất kia, Thi tiếp dư đưa hai tay gõ lên đầu mình, tóc đen, bị kéo xuống một nhúm, bất luận là ai cũng không thể lại gần.

Tất cả, dường như kéo đến vô cùng quý dị, một khúc hí kịch công phu, lại khiến Thi tiếp dư bình thường luôn dịu dàng điềm tĩnh, hành hạ thành như vậy!

Cô Dạ Kiết cân nhắc từng chữ từng chữ từ trong miệng nàng ta nói ra, thừa dịp nàng ta chưa chuẩn bị, phong tỏa thủy huyết* của nàng ta, mới khiến nàng ta an tĩnh lại. Đem chân găm đắp lên trên người Thi tiếp dư, định đứng dậy, một góc vạt áo, lại bị nàng ta nắm thật chặt trong lòng bàn tay. Cô Dạ Kiết chỉ đành phải nằm xuống, ôm nàng ta vào trong ngực.

(Thủy huyết: Huyết ngủ)

Cả đêm, Thi tiếp dư đều vô tri vô giác, cho đến khi phía chân trời dâng lên tia sáng bạch sắc, Cô Dạ Kiết mới giải huyết cho nàng ta, khê vuốt tóc rơi trên trán, mơ hồ, có mùi hương nhẹ nhẹ. Lại gần nhìn thử xem, thần sắc liền kinh hãi, “Người đâu, thấp đèn!”

Một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, trong điện, xé đi bóng đêm hắc ám, Cô Dạ Kiết đỡ Thi tiếp dư đang gối trên vai mình dậy, theo tia sáng dưới màn tơ, nhìn thấy rõ một ít hoan lan trên trán nàng ta.

“Hoàng thượng...” Cảm thấy khác thường, Thi tiếp dư chậm chậm tỉnh giấc, nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của Cô Dạ Kiết, vươn tay sờ lên mặt mình, “Thần thiếp sao lại... có phải...” Nàng ta cả kinh thất sắc, trong đầu lần nữa nhớ lại gương mặt bị hủy dung kia, “Không, không...”

“Không sao.” Cô Dạ Kiết nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, sống mũi kiên nghị chống đỡ đỉnh đầu nàng ta, một đóa hoa lan hương, dính trên tay áo hai người.

Thi tiếp dư xoa vuốt mặt mình hết lần này đến lần khác, cho đến khi chắc chắn dung mạo của mình vẫn còn, lúc này mới an tâm, “Hoàng thượng, mùi gì vậy? Thơm quá!”

Cô Dạ Kiết để nàng ta nằm ngang xuống giường, còn mình thì được nha hoàn hầu hạ thay y phục, “Là hương hoa ở bên ngoài.”

Trong Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt cũng cả đêm không hề chớp mắt, luyện kiếm xong, vẫn chưa kịp nghỉ ngơi, liền nghe thấy âm thanh cửa điện bị dùng sức đá văng. Nàng thay một thân cung trang lam sắc, ngồi ngay ngắn trong đại điện, chỉ chờ hoàng đế đến đây khởi binh vấn tội.

Nàng không hiểu trà, nhưng lại thích pha trà.

Một hàng chén tử sa, tuần tự rót vào trà nóng trong lò, hơi nước lượn lờ, làm mờ mịt tầm mắt phía trước, một thân mình hoàng kia, giờ đây nhìn vào trong mắt, thể nhưng lại chói mắt cực kỳ. Hai tay Phong Phi Duyệt rơi lên trên bàn, nhìn thân ảnh Cô Dạ Kiết bước vào, môi anh đào khẽ nhếch.

Nam tử từ trên cao liếc nhìn một cái, sắc mặt khinh miệt, một câu không nói, liền đi về phía bệ cửa sổ.

Nơi đó, trống không, bên cạnh cửa sổ sơn son hồng, chỉ lưu lại một ít bùn đất, “Quả nhiên!” Cô Dạ Kiết siết chặt hai nắm đấm, xoay người hỏi, “Chậu hoa lan kia đâu?”

Hắn, quả nhiên vẫn là muện một bước!

“Hoa lan?” Phong Phi Duyệt đứng dậy theo, trên mặt mang theo tiếc hận, “Thần thiếp đã mấy ngày rồi không có nhìn thấy, không biết, là bị kẻ nào cầm đi rồi.”

“Hoàng hậu!” Cô Dạ Kiết sải bước tới gần, khí thế bức người mà đến, khiến Phong Phi Duyệt không nhịn được lui về phía sau, “Đừng vòng vo với trẫm, giao hoa lan ra đây.”

Nàng cong môi, tầm mắt không chút sợ sệt đón lấy sát khí ngược lên, “Thần thiếp không dám, chỉ là hoa lan này, không có trong Phượng Liễm Cung.”

“Người đâu!” Cô Dạ Kiết khẽ ưỡn ngực, khí, ngữ điệu lại đem tức giận bộc phát ra ngoài.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Ngay lập tức, nha hoàn bên ngoài vội rút tập trung tới đây, loạt xoạt loạt xoạt quỳ đầy đất.

Cô Dạ Kiết đến gần Ngọc Kiều dẫn đầu, màu hổ phách trong đôi đồng tử kia, càng lúc càng sâu, “Trẫm hỏi người, chậu hoa lan kia của hoàng hậu đi đâu rồi?”

Ngọc Kiều không dám ngẩng đầu, chỉ là cả người đều run rẩy, đối mặt với sát khí chạm vào là phát nổ của hoàng đế, Ngọc Kiều càng không dám nói ra, chậu hoa lan kia là chính mình đưa đến tay Mạch Thần Lại, “Bẩm hoàng thượng, nô... nô tỳ không biết, mấy ngày trước, nương nương vẫn còn nhắc tới, hoa lan này, trong một đêm... thì không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.”

Khói mù, liền tụ tập trên đỉnh đầu... Ngọc Kiều sợ tới mức toát mồ hôi lạnh toàn thân, Cô Dạ Kiết không nói lời nào, cô gái quỳ dưới đất, càng vui đầu thấp hơn mấy phần.

Một lúc lâu sau, đôi hài màu vàng tươi của hoàng đế, mới dùng sức lui về sau một bước, “Hoàng hậu, quả nhiên tâm tư kín đáo!” Một câu, mang theo ý vị châm chọc không thôi, “Là trẫm đã đánh giá thấp nàng.”

“Các người lui xuống trước đi.” Phong Phi Duyệt tỏ ý cho đám người đứng dậy, nàng vươn hai tay từ trong tay áo rộng thùng thình ra, siết chặt mép bàn. Mặc dù chính mình đã hủy chậu hoa lan kia, nhưng kẻ giật dây, vẫn thờ ơ ung dung, hận không thể, nhìn hai bên đầu đá một mắt một còn!

“Thần thiếp đã nói, chậu hoa lan kia không có trong tay thần thiếp đây.” Phong Phi Duyệt muốn tâm bình khí hòa nói chuyện, nhưng hoàng đế, lại không hề cho nàng cơ hội này.

“Hoàng hậu, cùng một thủ đoạn, nàng vẫn còn muốn dưới mí mắt trẫm, chơi lần thứ hai?” Cô Dạ Kiết chậm rãi tiến đến gần nàng, nửa người trên lần tới, bàn tay hung hăng ép chặt sau đầu nàng, “Lúc trước là Đức Huệ phi, nàng cho rằng, nàng thật có thể làm được chuyện kín kẽ không một sai sót? Trong cung tất cả mọi người đều biết, Đức Huệ phi sau khi xem một vở hí kịch, trên trán liền xuất hiện một đóa hoa lan, sau đó, mỗi đêm càng gặp phải ác mộng liên tục, hoàng hậu! Nàng dám nói, cái chết của nàng ta, không liên quan đến nàng?”

Lẽ nào, Đức Huệ phi thật sự là trong lòng không chịu nổi nữa, mới có thể tự vẫn mà chết, nhưng ngày đó chính mình chứng kiến, rõ ràng...

“A...” Trên cổ, đột nhiên truyền đến một hồi đau đớn, Phong Phi Duyệt nhẹ lưu chuyển đôi mắt xinh đẹp, một câu kêu đau mắc giữa cổ họng.

“Trẫm không quan tâm trước đây nàng đã từng làm gì,” Bàn tay, nhẹ siết chặt thêm, “Thị tiệp dư không giống với Đức Huệ phi, trẫm có thể mặc kệ nàng, nhưng không có nghĩa, nàng lại có lần thứ hai.”

“Không giống?” Phong Phi Duyệt cười lạnh lẽo nói, hai tay chống xuống mặt bàn phía sau, “Hoàng thượng, cái người gọi là không giống nhau, đã từng nghĩ qua rằng, cái xương mềm này một khi bị người khác bắt được trong tay, chắc chắn là muốn lấy mạng Thị tiệp dư?”

‘Rầm...’ sau lưng, dùng lực đè xuống, bếp lò bị hất rơi xuống đất, sóng lưng đập vào chén tử sa, găm vào người khiến nàng nhú chặt đầu mày.

Một dòng nước âm ẩm, theo phía sau lưng lặng lẽ chảy xuống, Phong Phi Duyệt nhin đau, cười càng lúc càng tùy ý, nàng nhìn thấy do dự trong mắt hoàng đế, một kích này, vừa vặn bị nàng đánh trúng, “Thị tiệp dư, vốn nên ẩn giấu trong bóng tối, nhưng lại bị chính hoàng thượng người đẩy ra ngoài! Nếu như, thần thiếp đã hại Đức Huệ phi, vậy, thần thiếp tuyệt đối không ngu ngốc đến mức cùng một phương thức dùng ở trên người kẻ thứ hai...”

Chương 51: Hoàng hậu vô tội

52. Chương 51: Hoàng Hậu Vô Tội

Chương 51: Hoàng hậu vô tội

Mồ hôi lạnh, tinh mịn, tầng tầng ửng lên cái trán trơn bóng của nàng, Cô Dạ Kiết không ngờ rằng, một hành động không hề suy tính của mình, lại nhất nhất rơi vào mắt kẻ khác.

“Hoàng hậu...” Lực đạo toàn thân, theo động tác trong tay đè lên trên người Phong Phi Duyệt, chén tử sa bị đánh vỡ, mũi nhọn đâm vào lưng nàng, “Nàng, thì không có một chút ganh ghét nào sao?”

“Ừm...”

Nàng nhắm nghiền hai mắt, khó khăn thở ra một hơi, “Hậu cung ba ngàn giai lệ, thần thiếp, ganh ghét không hết.”

“À?” Cô Dạ Kiết thu chặt năm ngón tay, khiến cổ nàng mắc kẹt trong lòng bàn tay hắn, “Hoàng hậu quả nhiên, đã thay đổi rồi.”

Tay, chậm rãi buông ra, mắt đi chỉ lực, toàn thân nàng tê liệt ngã xuống bàn, khiến mảnh vỡ kia xâm nhập sâu mấy phần, hoàng đế ném lại một câu nói, liền muốn rời đi, “Thị tiệp dư, không phải người nàng có thể chạm vào.”

Khuỷu tay, chống đỡ bên ngoài ống tay áo, Phong Phi Duyệt nhắc cao lưng, kéo người một cái, nửa người trên dựa vào mép bàn đau đớn, Cô Dạ Kiết bước chân ra ngoài liền nghe thấy âm thanh kỳ lạ, xoay người lại. Tầm mắt, tự nhiên rơi lên trên bàn, cái chén lúc nãy, đã bị hắn dùng chưởng lực đánh thành một đồng vỡ vụn, người nam nhân này, là phu quân của mình, nhưng... trong lòng hai bên đều không được phép có đối phương, không có tương cứu trong lúc hoạn nạn, chỉ có đề phòng mọi lúc mọi nơi. Trong thâm cung này, Phong Phi Duyệt có thể dựa vào, chỉ có chính mình!

“Làm sao vậy?” Cô Dạ Kiết phát giác thống khổ trên mặt nàng, nhỏ giọng hỏi.

“Thần thiếp chỉ là đau thắt lưng một chút, không việc gì.” Nàng đưa tay chống đỡ mặt bàn, đối diện nam tử, một lần cuối cùng, mở miệng nhắc lại, “Thần thiếp không muốn đánh chủ ý lên Thị tiệp dư, thần thiếp chỉ muốn, bình an mà sống!”

Nàng nói vô cùng kiên định, trong mắt hiện lên một loại khao khát sinh tồn mãnh liệt, nếu như đổi thành thời hiện đại, điều này bất quá, chỉ là một mong muốn cực kỳ đơn giản, nhưng, giờ đây mình đưa thân vào nơi hậu cung của đế vương, hy vọng này, cũng trở nên xa vời.

Một thân một mình, Phong Phi Duyệt rũ tay áo xuống, chống đỡ hai bên người, cung trang rộng thùng thình, hai chân có chút run rẩy, chỉ là hoàng đế cũng không xem xét kỹ càng nàng bị làm sao, nhắc chân về phía toái hoàng, đi ra khỏi Phượng Liễm Cung. Phía sau, cô gái nhẹ buông tay, mang theo một mối suy sụp, ngồi xuống. Nàng nhếch môi cười yếu ớt, có chút tự giễu, “Phong Phi Duyệt, cửa ải này, người lại qua rồi.”

Cảnh Dạ Cung.

Thị tiếp dư sắc mặt càng thêm tiêu tụy, trong một đêm, giống như đã biến thành người khác. Trên trán, đóa hoa lan kiều diễm ướm át, mơ hồ còn thấm đượm hương thơm con người.

Mạch Thần Lại đứng trước giường, một thân trường bào nguyệt sắc, vẻ mặt ôn hòa, “Bẩm hoàng thượng, Thị tiếp dư không có bệnh.”

“Mạch y sư!” Cô Dạ Kiết đột nhiên đứng dậy, giờ đây hoa lan đã bị hủy, chẳng lẽ, chỉ có thể ngồi chờ chết, “Thị tiếp dư như thế này, còn có cách nào khác không?”

“Bẩm hoàng thượng, triệu chứng của Thị tiếp dư, giống hệt với Đức Huệ phi lúc trước, hai vị nương nương, đều trong một đêm ở giữa đầu mùa nở rộ tuyết lan. Đây không phải là bệnh, chỉ là một loại vu cổ chi thuật lưu truyền dân gian đã lâu mà thôi.”

“Vu cổ?” Cô Dạ Kiết Thị tiếp dư thần sắc rã rời, không phủ nhận.

“Đúng, cũng giống như vu cổ tiểu nhân của tiền triều vậy, loan truyền rộng rãi tại Miêu Cương, chỉ là thần không ngờ, trong hoàng cung, lại chứa người tâm thuật bất chính như vậy.” Thần sắc Mạch Thần Lại nghiêm trọng, “Nếu hoàng thượng không can thiệp, hậu cung Huyền Triều này, một ngày nào đó, tất sẽ chướng khí mù mịt.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, im lặng ngồi xuống, Thị tiếp dư bên cạnh liền cuộn tròn thể chui vào trong ngực hắn, thần sắc rã rời, làm thế nào cũng không dám nhắm mắt nghỉ ngơi, “Hoàng thượng, hoàng hậu lại đến rồi.” (Đang gặp ác mộng đấy a!)

“Tra ra được, là kẻ nào hạ cổ chưa?”

Mạch Thần Lại lộ vẻ mặt khó coi, nhìn hoa lan giữa đầu mùa Thị tiếp dư, bất đắc dĩ lắc đầu, “Kẻ hạ độc, là dùng nhụy hoa lan làm thuốc dẫn, tự tay đâm rách một ngón tay, lấy một giọt chí âm chi huyết, cổ này, hạ xuống không sâu, nếu thần đoán không lầm, nương nương vào ban ngày vẫn giống như bình thường, chỉ là đến đêm khuya, mới gặp ác mộng liên tiếp.”

Vươn tay vuốt nhẹ theo mái tóc nàng ta, trông mắt Cô Dạ Kiết khê trầm xuống, “Chí âm chi huyết?”

“Bẩm hoàng thượng,” Mạch Thần Lại nghiêm mặt nói, “gọi là chí âm chi huyết, ý chỉ kẻ hạ độc, trong vòng một trăm ngày, bảo trì chân khí của bản thân, không hề cùng phòng với nam tử. Kẻ đứng sau một màn này, là nữ nhân.”

Bàn tay Cô Dạ Kiết đặt trên tóc Thị tiếp dư, cuộn chặt, cô gái trong ngực kinh hãi giật bắn người dậy, “A...”

Đôi đồng tử như lưu ly, sau khi nhìn rõ nam tử trước người mình, mới ngoan ngoãn tựa trở lại.

“Vậy, xử nữ chẳng phải càng thuận lợi hơn sao?” Cô Dạ Kiết nhú mày kiếm, cả nội điện, bị đè nén nặng nề.

“Nếu kẻ hạ độc thật là xử nữ, Thị tiếp dư, chỉ sợ đã sớm mất mạng.” Mạch Thần Lại liếc mắt nhìn cô gái trong ngực hắn, vẻ mặt cực kỳ tự nhiên, không nhìn ra chút manh mối nào.

Thị tiếp dư tựa đầu lên trên chân hắn, hai tay níu lấy màn tơ màu hồng rũ xuống, đầu ngón tay, xẹt qua sợi tơ, có nam tử bên cạnh, cả người đã an định lại.

“Kẻ đó, không thể nào là hoàng hậu.” Cô Dạ Kiết nhú mắt, đưa tay chống trán.

“Hoàng thượng, người hoài nghi, là hoàng hậu nương nương gây nên?” Mạch Thần Lại cố làm ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó, thanh âm liền hạ xuống mấy phần, “Khoảng thời gian trước hoàng thượng hằng đêm ngủ lại Phượng Liễm Cung, trong một trăm ngày, kẻ hạ cổ này tuyệt đối không có khả năng là hoàng hậu.”

Cô Dạ Kiết cũng không phủ nhận, đem Thi tiếp dư đang từ từ ngủ say đặt lên trên giường, nhìn động tác hết sức nhẹ nhàng của hắn, Mạch Thần Lại lui khỏi tấm bình phong thủy mặc khổng lồ kia, chờ hoàng đế ra ngoài.

“Vu cổ này, phải tiêu trừ như thế nào?” Thanh âm trầm thấp của Cô Dạ Kiết xuyên ra ngoài, thân thể cao lớn đi ra nội điện.

Mạch Thần Lại do dự một chút, mới trả lời, “Bẩm hoàng thượng, trước khi tìm được kẻ hạ cổ, không thuốc nào cứu chữa được.”

Một trận vu cổ, đem Thi tiếp dư ẩn sâu trong thâm cung đẩy ra đằng trước, Mạch Thần Lại vốn cũng không biết, nàng ta với Phong Phi Duyệt là địch, hay là bạn. Viên thuốc giải được kia, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không giao ra. (Anh thiệt chung tình quá đi mờ :>>)

Lúc Cô Dạ Kiết rời khỏi Phượng Liễm Cung, cũng không có khép cửa điện lại, lúc này Phong Phi Duyệt đưa lưng về phía chiếc gương đồng khổng lồ, đem cung trang rậm rịt cởi xuống. Cái yếm trắng tinh, bằng thanh ngọc khiết, chỉ là sau lưng, vết máu loang lổ, vừa động một cái, đau đến thấu tim.

Nàng vòng một tay ra sau lưng, cởi thứ trói buộc kia ra, nghiêng đầu, lại không thể nhìn thấy rõ ràng toàn bộ, chỉ có thể dùng tay cảm nhận mấy mảnh vỡ vụn găm trên lưng, thử vài lần, vẫn không thể lấy ra.

Ngón tay, dính vào chút sắc hồng đỏ tươi, Cô Dạ Kiết bước vào trong điện, đối diện chiếc gương đồng chạm khắc tinh xảo kia, trong gương, người con gái đáng điệu uyển chuyển, tấm lưng trắng tuyết lộ ra bên ngoài, xinh đẹp mị hoặc.

“Duyệt Nhi...”

Đột ngột mở miệng lên tiếng, khiến Phong Phi Duyệt bị dọa giật nảy người, nàng kinh ngạc, hai tay che chắn trước người, muốn nhặt áo dưới đất lên.

Nhưng, nam tử lại sải dài bước chân tiến lên trước, để hài, giẫm lên vạt áo một cái, nàng chỉ có thể khom nửa người trên xuống, duy trì tư thế cúi người một chốc lát, mới chậm rãi đứng dậy.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Phong Phi Duyệt hành lễ, xương quai xanh lồm xồm xuống hiện ra đường cong xinh đẹp.

Cô Dạ Kiết vươn tay, lòng bàn tay thô ráp, mập mờ xuất ve hai bờ vai non mịn của nàng. Một cổ tê dại, nháy mắt tập kích tứ chi khắp thân thể, Phong Phi Duyệt cuộn người lại, nhìn nam tử kẻ người lại gần, vươn hai tay ngăn cản trước ngực hắn.

“Trẫm giúp nàng.” Cô Dạ Kiết vừa dứt lời, liền để nàng xoay người sang hướng khác, nằm sấp trên bàn trang điểm kia, Phong Phi Duyệt bất đắc dĩ, chỉ đành phải dùng hai tay chống đỡ, trong gương đồng, phản chiếu hình ảnh chính mình vì đau đớn mà hai gò má có vẻ ửng hồng, một tay nam tử rơi lên trên eo nàng, thân thể, theo đó tiến tới gần.

Chương 52: Muốn nàng so đo

53. Chương 52: Muốn Nàng So Đo

Chương 51: Muốn nàng so đo

Xúc cảm trong tay, giống như thứ tơ lụa thượng hạng, lưu luyến dưới lòng bàn tay. Xung quanh miệng vết thương do mảnh vỡ, đã sưng đỏ, phần đầu mảnh vụn bén nhọn nhô ra lên ngoài, Phong Phi Duyệt cắn môi, nhìn mình đầu tóc mất trật tự trong gương, giữa chiếc cằm thon gọn lên cao.

Bản thân mình ở Lạc Thành chịu một đao kia, còn đau đớn hơn thế này nhiều, khiến nàng khó hiểu nhất, chính là thái độ lúc nóng lúc lạnh của vị vua này, bàn tay rơi vào thắt lưng nàng, chậm rãi lướt lên trên. Cô Dạ Kiết vươn một tay chống bên cạnh người nàng, ở bên tai nàng thì thầm, “Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, thừa dịp trong khoảnh khắc hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, tay Cô Dạ Kiết chính xác rơi lên mảnh vụn kia, dùng lực một cái, liền rút ra.

“Ừm...” Nàng hít sâu nhứ chặt đầu mày, cả người nặng nề khụy xuống, hai đầu gối mềm nhũn, may mà trên tay có phản ứng kịp thời, hai tay lúc này mới dùng lực kéo người dậy, “Tạ hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết lập tức ôm lấy eo nàng nhắc lên, để nàng nằm lên trên giường, đưa tay từ trong túi áo lấy ra một lọ thuốc cao, ở trên miệng vết thương của Phong Phi Duyệt tỷ mỷ bôi loạn. Đau đớn, xen lẫn mát lạnh không thể nói rõ, một lát sau, liền cảm thấy đỡ hơn phân nửa, “Nếu đã không phải do hoàng hậu hạ dược, sao nàng lại không nói?”

Phong Phi Duyệt khẽ mở hai mắt đang nhắm nghiền, chẳng trách hoàng đế lại kỳ quái như vậy, thì ra là, đã điều tra rõ chuyện này không liên quan đến mình, “Thần thiếp tận lực phủ nhận, nhưng, hoàng thượng liệu có tin không?”

“Nàng không nói, làm sao trẫm biết được?” Cô Dạ Kiết dùng động tác trong tay, đầu ngón tay còn quanh quẩn mùi vị cao dược thanh mát.

“Chậu hoa lan kia, thần thiếp quả thật không biết bóng dáng ở đâu, bây giờ hoàng thượng lại nói là hạ dược, thần thiếp lại càng thêm không hiểu, trong hoàng cung này, có ai đó bị trúng độc sao?” Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, mang theo vẻ mặt vô tội.

“Không cần giả ngây giả ngô.” Đầu ngón tay Cô Dạ Kiết xoa chút cao dược, ở miệng vết thương của nàng hun hăng đậm xuống, “Hoàng hậu thông minh hơn người, sao có thể không hiểu ý của trẫm?”

“A...” Thật sự là chỗ nào đau, hần liền hướng vào chỗ đó xuống tay. Cả người Phong Phi Duyệt suýt chút nữa nhảy dựng ra khỏi giường, trong miệng nặng nề thở ra một hơi.

“Bệnh của Thi tiếp dư, mặc dù không trực tiếp lên can tới nàng, nhưng hoa lan kia lại là vật trong Phụng Liễm Cung, hoàng hậu, nếu muốn tìm căn nguyên, nàng vẫn khó tránh tội này.” Hoàng đế vẫn là khí thế dọa người, nhưng ngữ khí đã bình tĩnh phần nào, không còn gay gắt như lúc nãy nữa.

“Hoàng thượng,” Phong Phi Duyệt cũng không muốn hơn thua, “hoa lan kia là của thần thiếp, không sai. Nhưng người đã từng qua tay, không chỉ có một mình thần thiếp. Hoàng thượng vội vã đến Phụng Liễm Cung đòi thuốc như vậy, chứng tỏ bệnh của Thi tiếp dư, nhất định không thể thoát khỏi liên quan với hoa lan đó. Một chậu hoa chết rồi thì thôi, kẻ giết dây đằng sau này, tính kế nhất cử lưỡng tiện như vậy, còn không phải cực kỳ ỉn h sao?”

“Lời này, sao lại nói như vậy?” Cô Dạ Kiết kéo chăn găm ở bên cạnh, động tác nhẹ nhàng trùm lên phần lưng lỏa lồ của người con gái.

“Thần thiếp không giống với Thi tiếp dư, muội ấy, là người hoàng thượng sủng ái nhất, còn thần thiếp, chỉ là một thân quyền thế cai quản hậu cung.” Phong Phi Duyệt nói xong, tầm mắt không để lại dấu vết nhìn sang nam tử bên cạnh, thấy hần không nói gì, giống như chấp nhận, lúc này mới đón lời nói tiếp, “Mà điểm khác biệt này, không phải bất kỳ nữ nhân nào cũng có thể có được, ai, ở gần vị trí này hơn một bước, khả năng của người đó, lại càng lớn hơn một bậc.”

Phong Phi Duyệt cũng không nói rõ, chỉ có một chậu hoa lan, nàng vẫn không thể hoài nghi đến bất cứ người nào khác.

Lọn tóc bên gò má, bị vạch ra, nàng kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, lại thấy khoe miệng Cô Dạ Kiết ẩn hiện ý cười, ngón tay thon dài vuốt ve vành tai mượt mà của mình, không chút kiêng nể mà ngắm nghía thưởng

thức. Phong Phi Duyệt cực kỳ khó chịu, khẽ nhú mào, hất đầu ra, “Hoàng thượng, có đang nghe thần thiếp nói không?”

“Đang nghe đây!” Hai tay nam tử đặt trên vai nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Cảm giác tê cứng, phảng phất như khiến toàn thân thanh tĩnh lại, vết thương đã bôi qua cao được, sưng đỏ giảm đi hơn phân nửa.

“Hoàng thượng... điểm yếu của người, là Thiệp dư phải không?” Phong Phi Duyệt rõ ràng cảm thấy động tác trên người mình cứng đờ, không tiếp tục nữa.

“Lúc người đến Phượng Liễm Cung khởi binh vấn tội, ở sau lưng, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn theo, hành động lần này của hoàng thượng, không thể kiềm chế, thần thiếp chịu một chút đau đớn ngoài da thịt này thì được coi là gì chứ, chỉ sợ, bệnh của Thiệp dư là khó mà khỏi được.” Phong Phi Duyệt chống khuỷu tay hai bên người, liếc mắt muốn từ trong mắt Cô Dạ Kiết nhìn ra chút gì đó, hắc, đối với Thiệp dư thật sự là một thân ngàn vạn sủng ái, hay là, giống như đối với mình lúc trước, chỉ là đẩy nàng ta ra ngoài. Nếu như là đẩy nàng ta ra, vậy, tâm tư của nam nhân này có thể nói quá sắc bén kín đáo, càng phòng bị, lại càng khó lòng phòng bị, bế tắc cả đôi đường. Nơi đáy mắt Cô Dạ Kiết, quá mức thâm sâu, nàng kín đáo cong nhẹ khóe miệng, môi anh đào khẽ cười, “Sợ nhất, chính là đối phương, từ thăm dò trở thành xuống tay!”

Ý của nàng rất đơn giản, Cô Dạ Kiết càng sủng ái, Thiệp dư càng nguy hiểm, huống hồ, bản thân mình an an ổn ổn ngồi lên vị trí chi hậu này, một mực oán khí kia, thế nào cũng sẽ rơi lên trên người Thiệp dư.

“Duyệt Nhi, những nữ nhân ở hậu cung kia, có ai, có thể là đối thủ của nàng?” Cô Dạ Kiết lật người nằm lên giường phượng, liếc mắt, sống mũi kiên định tương đối dưới cằm nàng.

“Thần thiếp chỉ là phân tích theo thực tế mà thôi.” Về phần, tâm tư của đế vương, nàng không dám suy đoán chính xác.

“Hoàng hậu phân tích thấu triệt như vậy, đơn giản, là bảo trầm ngủ lại đây, ít đến Cảnh Dạ Cung, trầm, nói đúng không?” Mái tóc ngắn của nàng bị kéo lên, quần trên đầu ngón tay rõ ràng vẫn chưa đủ.

Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt tà niệm của hắc, đột nhiên có cảm giác thất bại nặng nề, có lòng tốt lại thành lòng lang dạ thú. Ai thêm giữ hắc ở lại đây chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng, lại cực kỳ lý trí, “Nếu hoàng thượng nói như vậy, thật sự cũng làm thật thiếp thỏa nguyện.” Không nói thêm nhiều, Phong Phi Duyệt chỉ là đặt hai tay lên trên gối thêu, đôi mắt xinh đẹp cười như không cười nhìn hắc.

“Một nữ nhân, nếu như phu quân của mình đi sủng ái người khác, mà nàng ta, thờ ơ lãnh đạm nói những lời thế này, chỉ có hai loại khả năng.” Cô Dạ Kiết chống một tay lên đầu, thân thể nằm nghiêng, nhìn nàng chăm chăm.

“Là gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt cọ sát với chăn gấm, thật sự rất thoải mái.

“Thứ nhất, nàng ta không quan tâm,” Cô Dạ Kiết đề người xuống, thanh âm nồng đậm quanh quần bên tai nàng, giống như thuốc độc, xuyên thấu màng nhĩ của nàng, “Thứ hai, là yêu quá sâu, không thể không so đo, hoàng hậu, nàng là thuộc về loại nào?”

Biết ngay mà, trong miệng nam nhân này không có lời gì hay ho.

Phong Phi Duyệt mím môi, lại thấy thân thể Cô Dạ Kiết, không an phận kể đến gần thêm chút nữa. Hơi thở nóng rực, đồ mê trên đỉnh đầu mình, “Vậy hoàng thượng, cho rằng thần thiếp thuộc về loại nào?”

Nàng muốn thoái lui, lại bị nam tử kiềm chặt, chân thon dài khoắc lên ngang hông mình, “Trầm không cần biết nàng thuộc loại nào, trầm muốn nàng so đo!”

Phong Phi Duyệt hoàn toàn bị lời nói kia làm mơ hồ, một lúc sau cũng không thể thông suốt, “Thần thiếp không hiểu.”

“Cái đầu này của nàng làm thế nào mà lớn lên vậy?” Trong lời nói của Cô Dạ Kiết có chút tức giận, hoàn toàn không để ý đến nghi hoặc của nàng, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Phong Phi Duyệt.

Nghĩ không ra, nàng chọn cách không nghĩ nữa. Thấy bên cạnh không có động tĩnh, Phong Phi Duyệt cũng theo đó nhắm mắt lại, hai người như vậy, so với giường cung bệ kiếm tốt hơn nhiều.

Người con gái hít thở trầm ổn, lông mi chớp động mấy cái, liền rũ rèm mắt xuống, tối hôm qua không được nghỉ ngơi tốt, lúc này cả người dính chặt trên giường, thật đúng là muốn ngủ rồi.

Cô Dạ Kiết tuần nhan lãnh khốc tùy lúc quay lại, thấy nàng vẻ mặt đầy an tĩnh, ngủ rất sâu giấc, trong bụng, không khỏi tức tối, đẩy nàng một cái, “Không được ngủ!”

Phong Phi Duyệt còn nhập nhèm ngái ngủ, vẻ mặt ngơ ngác, “Hoàng thượng, sao vậy?”

“Trẫm chưa nói cho nàng ngủ.” Cô Dạ Kiết thấy nàng mắt cũng không mở ra được, tâm tình lại theo đó nhẹ nhõm, tốt hơn nhiều.

“Nhưng mà...” Nửa câu sau của nàng mắc trong cổ họng, thật sự buồn ngủ chết mất!

Hai mắt không thể không chế nhắm lại, rồi lại bị nặng nề đẩy một cái, Phong Phi Duyệt ảo não dụi mắt, đắc tội người nào, cũng không thể đắc tội hoàng đế, lời này một chút cũng không sai!

Mặc dù, nàng không biết, đã đắc tội hần ở đâu.

Chương 53: Không giấu giếm nữa

54. Chương 53: Không Giấu Giếm nữa

Chương 53: Không giấu giếm nữa

Nhìn vô số y phục rực rỡ đủ màu trên bàn, Phong Phi Duyệt đau đầu khê nhú mày.

“Nương nương, đây là hoàng thượng cố ý dặn dò tranh thủ làm suốt một đêm, vết thương trên lưng nương nương chưa khỏi hẳn, loại vải sa này lấy từ băng tằm trên tuyết sơn, chất vải mềm mại, sẽ không chạm vào vết thương.” Ngọc Kiều vừa nói, vừa hầu hạ nàng thay y phục.

Phong Phi Duyệt tùy ý nhìn lướt qua, hoàng đế này, từ khi nào đối với mình để tâm như vậy? Vừa mới rửa mặt xong, bên ngoài liền có nha hoàn thông báo, nói Mạch Thần Lại cầu kiến.

“Mời Mạch y sư vào.” Phong Phi Duyệt đi ra ngoài điện, ở trong viện chờ hần.

Sâu trong rừng trúc, lá cây bị chặt hết lần trước, đang lần lần lượt lượt nảy chồi mầm mới, có chồi non, mang theo màu vàng mỏng manh, cùng tiếng gió, xào xạc xào xạc thổi không ngừng. Mạch Thần Lại bước vào Phượng Liễm Cung, liền trông thấy Phong Phi Duyệt một thân lãnh đạm, đứng trước đám trúc thường xanh đàng kia.

Đế hài, nghiền lên một mảnh trúc vỡ, chỉ là chính nàng cũng không biết.

Bước chân tiến lên trước, có tiếng vang xột xoạt, Phong Phi Duyệt xoay người, nhìn nam tử đi lên trước, thoải mái cười một tiếng, “Huynh đến rồi.”

Từ khi nào, xưng hô này, đã trở nên thân mật như vậy. Một tiếng ‘huynh’ này, gọi cực kỳ tự nhiên.

Mạch Thần Lại ngẩn ra, vẻ mặt ngơ ngác, khóe môi cũng theo đó từ từ cong lên, “Nàng biết ta sẽ tới?”

Phong Phi Duyệt chỉ cười không nói, vết thương trên lưng, vẫn có thể vì đi lại cử động mà phát đau, nhìn nam tử cao hơn mình rất nhiều kia, nàng chỉ đành phải ngẩng đầu lên, “Tất nhiên ta biết, Thi tiếp dư rốt cuộc là mắc phải bệnh gì, ta còn phải thỉnh giáo huynh nữa.”

“Gốc hoa lan kia, ta đã cho vào lò luyện đan, chưa tới vài ngày nữa, là có thể chế thành thuốc giải rồi,” Về mặt Mạch Thần Lại không sáng sủa lên chút nào, ngược lại rất nặng nề, “tuyệt lan song sinh, được tính kịch độc bậc nhất, nhưng mà, gốc nhụy hoa còn lại không biết đã đi về hướng nào.”

“Gốc nhụy hoa còn lại?” Phong Phi Duyệt kinh ngạc, “Có ý gì?”

“Hoa lan kia, vào đêm trăng trong hạo kiết sẽ nở rộ, hoa song sinh, hấp thu chi quang minh nguyệt, trong Cảnh Dạ Cung, chỉ có một gốc cây, cho dù Thi tiếp dư uống thuốc giải rồi, cũng khó bảo đảm, kẻ kia liệu có dùng gốc nhụy hoa thứ hai hạ độc lần nữa hay không, đến lúc đó, thì hết cách xoay chuyển.” Mạch Thần Lại sợ nhất, cũng không phải điều này, “Bây giờ hoàng thượng không tìm được chứng cứ, cho nên, nàng ngạn vạ lần phải cẩn thận, đừng để gốc nhụy hoa thứ hai kia, lọt vào trong Phượng Liễm Cung.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, chuyện này, khác xa những gì mình tưởng tượng, cho rằng có thể gió yên sóng lặng vượt qua.

“Thuốc giải, ta sẽ tự tay giao cho nàng.” Trong đầu Mạch Thần Lại, nhớ đến cảnh tượng trong Cảnh Dạ Cung kia, “Nếu như, thuốc giải này không cứu được Thi tiếp dư, ta cũng sẽ giúp nàng giữ kín bí mật.”

Ý của nam tử, rất đơn giản. Mạng của Thi tiếp dư, bây giờ chính là nằm ở trong tay mình, có muốn cứu hay không, phải xem chính nàng.

Mình hoàng quý phi mặc dù thân mang long tử, nhưng so với Thi tiếp dư mà nói, mối đe dọa từ Thi tiếp dư ngược lại cao hơn rất nhiều. Một nước cờ này, ngay cả Mạch Thần Lại cũng nhìn ra được. Giờ đây không chế thể cục một bên, đã trở thành Phong Phi Duyệt. Tâm, đột nhiên cảm thấy cực kỳ nặng nề, nàng tiến gần lên trước, cặp mắt thanh tú, như ngọc lưu ly tinh khiết, nhìn chằm chằm gương mặt anh tuấn của hắn, “Ta cứu muội ấy, có lợi ích gì?”

Mạch Thần Lại phủ định một câu, không chút nghĩ ngợi, “Không có! Nếu như cứu rồi, tương lai tra ra gốc hoa lan thứ hai ở trên người nàng, hậu quả, thiết không tưởng tượng nổi. Nếu như không cứu, Thi tiếp dư dù sao cũng chết. Nhưng có thể bảo toàn được chính bản thân nàng, gốc hoa lan thứ hai một khi chế thành thuốc dẫn, thì không thể bắt được một chút sơ hở nào từ Phượng Liễm Cung nữa.” Hắn, phân tích đạo lý rõ ràng, khiến Phong Phi Duyệt không thể không tán thưởng vạ phần.

“Tuy nhiên, muốn cứu, cũng không phải là không có cách.” Nam tử hạ thấp ngữ âm, nhẹ như rỉ tai, “Trong vòng ba tháng, ép kẻ đứng sau chuyện này hạ độc thêm lần nữa là được, đến lúc đó, viên thuốc giải trong tay nàng mới có thể tránh hậu họa buộc phải giao ra sau này.”

Nhắc nhở của Mạch Thần Lại, khiến nàng ghi nhớ lưu tâm, không qua mấy ngày nữa, thuốc giải kia liền luyện chế thành công rồi, giao vào tay Phong Phi Duyệt. Giữ trong lòng bàn tay, cũng là nắm một cái mạng người.

Những ngày sau đó, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, trong nội uyển kia, phảng phất như đều có thể nghe thấy tiếng la khóc của Thi tiếp dư vì gặp phải ác mộng mà bị đánh thức, mỗi lần như vậy, Phong Phi Duyệt ngủ cũng không được an ổn. Hoàng đế cũng không biểu hiện ra vẻ ân cần lo lắng, ngoại trừ thái y ra ra vào vào, trong Cảnh Dạ Cung vẫn là một mảnh tĩnh mịch vắng lặng.

Mở thẻ bài thái giám đưa tới, ba chữ ‘Phượng Liễm Cung’ sơn son đỏ đập vào trong mắt Phong Phi Duyệt.

“Chúc mừng nương nương!” Thái giám khom người liên tục, không hề chú ý tới thần sắc nàng lúc này.

”Đội đã!” Phong Phi Duyệt đem thẻ bài trong tay ném trở lại trên khay, nhìn thái giám nóng lòng lui khỏi điện, lạnh lùng đứng dậy.

“Nương nương có gì dặn dò?” Thái giám giữ nguyên bước chân, quỳ xuống.

Ngón tay nhỏ nhắn từng chút từng chút mơn trớn thẻ bài bên trên, sao lại trùng hợp như vậy, mỗi lần lật thẻ bài, đều là Phượng Liễm Cung. Mặc dù mình là quý vi chi hậu, nhưng vẫn không nhận được khế chữ bầy một tiếng, đều nói, kể từ khi hoàng hậu hồi cung, thì hàng đêm đều thị tẩm quân vương, một mình

độc chiếm sủng ái của hoàng đế. Ngay cả thái hậu hai cung, cũng kín đáo phê bình, cứ thế mãi, chỉ sợ quốc gia không xong!

Phong Phi Duyệt thấy hai tay thái giám kia, giống như bắt đầu run rẩy, ngay cả cái khay trên tay cũng suýt chút nữa rơi xuống đất. Nàng tiện tay lật một thẻ bài, chỉ thấy phía trên, ngay ngắn viết ‘Phượng Liễm Cung’.

Hết thấy, tất cả đã sáng tỏ, còn lại, cũng không cần phải mở ra xem nữa.

Kể nào lại có lá gan lớn như vậy, có thể tư nhiều hậu cung thiết tự, giải thích duy nhất, chính là hoàng đế!

“Đứng lên, lui xuống đi,” Phong Phi Duyệt cũng không làm khó hấn, “chuyện này, không cần phải bẩm báo với hoàng thượng.”

“Dạ, nương nương.” Thái giám dè dặt đứng dậy, nơm nớp lo sợ lui ra ngoài.

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi nhìn bóng lưng của nàng, đứng dậy, điểm tâm ngọt trên bàn một miếng cũng không động đến, khẩu vị cũng không được như trước, “Mấy ngày gần đây muội ghen lợi hại, muội sợ, không thể giấu được nữa.”

Thật là, sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới!

“Nghi hoàng quý phi,” Phong Phi Duyệt xoay người lại, vẻ mặt đầy nghiêm túc, “muội thân mang long tử, đây là chuyện tốt, không cần giấu giếm.” Hai mắt nàng long lanh sáng rực, rõ ràng, là đang ám thị Quân Nghi đã nói sai rồi.

“Vâng.” Gật đầu, hai tay lại khấn trương núm chặt làn váy, đem tuyết sa màu hồng phấn vắn thành đường uốn nếp, “Nhưng mà, hoàng thượng...”

“Hoàng thượng vui mừng còn không kịp nữa là,” Phong Phi Duyệt một câu cắt đứt bất an của nàng ta, hôm đó, hoàng thượng qua đêm ở tấm điện của muội, nhưng mà hậu cung đều biết...” Ngữ khí của nàng kiên định, chỉ có điều, những lời nàng thốt ra, lại mang theo run rẩy mơ hồ, vài phần cảm giác khổ sở, dần xuống đáy lòng, nàng nhất thời không nói ra được, là vì cái gì.

Quân Nghi nghe vậy, tâm cũng âm thầm trấn định, hai tay áp lên bụng, trên mặt hiện ra vài phần yêu thương.

“Người đâu, truyền ngự y...” Phong Phi Duyệt đẩy cửa sổ ra, một tay rơi lên trên mái tóc ngắn của mình, qua mấy tháng, đã dài thêm không ít.

Ánh mặt trời chiếu vào, có chút cảm giác đau đớn, rõ ràng, là trời xanh mây trắng, lại cứ phải ẩn hiện vài phần tối tăm, đem tóc trên trán rẽ sang hai bên, Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên, vừa vắn, một cánh hoa rơi đến bên làn môi, dính giọt sương, càng thêm trong suốt.

“Xảy ra chuyện gì?” Âm thanh ngang ngược mà âm lãnh, ngay lập tức phá hỏng cảnh đẹp kia hầu như không còn gì. Phong Phi Duyệt khẽ thở ra một hơi, nhìn về phía cánh cửa điện rộng mở.

Chỉ vàng thêu vẽ đồ án long vắn, theo dương quang vờ vụn sau lưng, bày ra một loại tư thái nôn nóng vội vã, Phong Phi Duyệt nhìn lên, liền trông thấy gương mặt anh tuấn lạnh như băng đi về phía mình, nói với mình, “Chuyện gì?”

Nàng, nhất thời lại có cảm giác á khẩu không trả lời được, miệng, khô khốc lợi hại, hai người nhìn nhau xa xăm, qua hồi lâu, Phong Phi Duyệt mới nghe thấy âm thanh của mình, giống như là từ nơi dị giới, xa xa truyền đến, “Nghi hoàng quý phi, hoài thai rồi.”

Trống rỗng, thậm chí, có chút vỡ nát, lại là lý trí.

Chương 54: Tàn sát Lạc Thành (thượng)

55. Chương 54: Tàn Sát Lạc Thành (Thượng)

Chương 54: Tàn sát Lạc Thành (thượng)

Đôi đồng tử của Cô Dạ Kiết khác hẳn với ngày thường, trầm mặc, ngay sau đó, từ từ chìm sâu xuống. Hai tay vắt chéo sau lưng, chậm rãi hạ xuống bên người, tầm mắt, cuối cùng dời khỏi người nàng, rơi lên trên Quân Nghi đang rũ thấp đầu.

Ngự y cúi đầu đứng bên cạnh, nhìn thấy hoàng đế, tất nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, “Lão thần chúc mừng hoàng thượng, Nghi hoàng quý phi là hỷ mạch.”

Lời của hắn, cũng đồng thời khiến tầm mắt đám người trong nội điện rơi lên trên người Quân Nghi. Mạch Thần Lại thấy hoàng đế không nói câu nào, liền bổ sung, “Theo mạch tượng nhìn lại, nương nương đã mang thai hai tháng rồi.”

Thử nhắm tính thời gian, vừa đúng vào lúc được Cô Dạ Kiết sủng hạnh.

Chân thon dài, tiến lên mấy bước, nam tử ngồi xuống cạnh Quân Nghi, bàn tay nhẹ nhàng cầm nàng ta lên, “Ái phi mang thai long tử, đó là chuyện tốt, sao vẫn còn mặt ủ mày chau?”

Quân Nghi bị buộc phải ngẩng đầu lên, sợ hãi mãnh liệt, khiến nàng không dám nhìn thẳng nam tử trước mặt, nàng hướng ánh mắt sang chỗ khác, tầm mắt đối diện với Phong Phi Duyệt, kéo theo một lời cầu khẩn mạnh mẽ.

Ngón trỏ Cô Dạ Kiết dùng sức, khiến mặt nàng phải đối diện với mình, “Không ngờ rằng chỉ một đêm, liền hoài thai rồi.”

Dưới cảm nặng nề, toàn thân Quân Nghi run rẩy, vẫn không dám nhìn thẳng, hai mắt nhìn bàn tay nam tử, một câu cũng không nói ra được.

“Trong hậu cung, hai vị hoàng quý phi cùng hoài thai,” Cô Dạ Kiết buông tay ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Phong Phi Duyệt ở đằng xa, “như vậy đi, ai sinh hạ long tử trước, trẫm, liền phong đứa trẻ đó làm thái tử.”

Một câu, hùng hồn hữu thanh, lại làm tất cả mọi người có mặt tại đây nghẹn họng trân trối, không kịp phản ứng.

Đứa bé trong bụng Minh hoàng quý phi đã được năm sáu tháng rồi, lời này của Cô Dạ Kiết, rõ ràng là công bằng, đều khiến Quân gia cùng thái hậu hai cung không thể nói gì, kỳ thực...

Phong Phi Duyệt ngưng mắt nhìn nam tử, đạo lệnh này, một khi thành hiện thực, thì hậu cung cũng đừng nghĩ đến những ngày tháng được yên ổn nữa. Quân gia, cùng thái hậu hai cung, chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực diệt trừ chướng ngại vật của mình. Âm thầm, đấu đến ta chết người sống. Cô Dạ Kiết, vì trừ đi kẻ đối nghịch, mà không tiếc dùng cốt nhục ruột thịt của mình làm tiền đánh cược, tên nam nhân hung ác hiểm hoặc này, khiến nàng không thể không đánh giá kỹ lại một lần nữa.

“Trẫm đã hạ lệnh, ngày mai lên đường tiến đến Lạc Thành,” Cô Dạ Kiết tự lo đứng dậy, “hoàng hậu cùng Mạch y sư, đến lúc đó cùng đi theo trẫm.”

Lạc Thành? Nhắc đến hai chữ này, Phong Phi Duyệt không nhịn được chột dạ nặng nề, luôn giống như là, bị siết giữa cổ họng không thể thở ra được.

“Tỷ tỷ, muội phải làm sao đây?” Quân Nghi sợ sệt nói ra một tiếng, mỗi một người ở trong cung, nàng phải làm thế nào đi đối mặt với đám phi tần hậu cung đây.

Phong Phi Duyệt hoàn hồn, chỉ thấy Cô Dạ Kiết chẳng biết đã đi ra đại điện từ lúc nào, chỉ để lại, một bóng lưng kiên định mà đơn độc. Xa xa, hắt lên trên mặt tường loang lổ.

“Muội thân là quý phi, trong hậu cung này không ai dám động đến muội, cho dù là thái hậu hai cung, cũng không dám xuống tay trắng trợn với muội.” Hai tay nàng nhẹ nhàng rơi lên đầu vai Quân Nghi, “Học cách bảo vệ chính mình.”

“Ta sẽ để Lâm Dỗan ở bên cạnh Nghi hoàng quý phi, con bé tinh thông độc tính được lý, yên tâm đi, không ai có thể xuống tay được.” Mạch Thần Lại nhìn Phong Phi Duyệt, trong mắt có chân thành cùng kiên định hết sức, khiến lòng hai người cũng được lạc định phần nào.

“Cám ơn.” Nàng giãn mặt ra, cũng không riêng gì một lần này, mà là, những gì hấn đốc sức tương trợ... toàn bộ.

Mạch Thần Lại gạt đầu, sắc mặt tuần lãng phong nhuần, có chút ửng đỏ, mùi thuốc thanh ngát trên người, càng giống như đem khói mù trong Phượng Liễm Cung, cuốn sạch.

Phong Phi Duyệt không hiểu, Cô Dạ Kiết sao lại muốn đến Lạc Thành, cho đến một khắc trước khi lên đường, nàng trông thấy Thi tiếp dư trong ngực nam tử thì mới hiểu được.

Hằng đêm, đều là ác mộng liên tiếp, còn ở trong hoàng cung nữa, khó tránh khỏi sẽ rơi vào kết cục giống Đức Huệ phi.

Đoàn kỵ mã dài dằng dặc, ngự lâm quân ở bên hoàng đế, ra khỏi hoàng đô, lúc đến chân Lạc Thành, thì đã gần hoàng hôn.

Phong Phi Duyệt đẩy một góc rèm, tua cờ đỏ thắm xao động trước mặt, nàng tiện tay vạch ra, phóng mắt nhìn đi. Lưu vân ngũ sắc, từng cụm từng cụm nhộn nhạo trên bầu trời. Sắc lửa thiêu đốt, làm nàng nhẹ nhéo mắt lại, một tay chống cằm, trong lòng lại chất chứa bất an. Sắc thái nồng đậm như vậy, vậy nhiệm trên bầu trời xanh thẳm vốn dĩ nên tinh khiết, liệu, có ý tứ hàm xúc nào đó?

Bánh xe, kèm thêm nhịp điệu tròng trành lắc lư, Phong Phi Duyệt vừa định thả rèm xuống, lại thấy phía trước, một trận cuồng phong quét đến, bầu trời bỗng chốc bị kéo thành màu đen như mực, mờ mịt, đến cả tòa Lạc Thành gần ngay trước mắt cũng không thấy đâu. Ở đây, chính là như vậy, nơi biên giới, luôn có bão cát.

“Nương nương...” Ngọc Kiều vội vã kéo rèm xuống, “cẩn thận kéo bay vào mắt.”

Đoàn kỵ mã tiến vào Lạc Thành, thị vệ vén màn kiệu lên, Ngọc Kiều đỡ Phong Phi Duyệt đi xuống. Cửa thành, khép lại sau lưng đám người, ‘rầm’ một tiếng, cảm giác như nện xuống đáy lòng.

“Tham kiến hoàng thượng.” Đàng xa, Quân Ẩn một thân sam y hồng phong dày dặn, cúi người quỳ xuống, đôi đồng tử lãnh khốc nhìn Phong Phi Duyệt ở phía sau.

“Bình thân.” Cô Dạ Kiết ôm Thi tiếp dư trong ngực, hai vai buông thõng, ở bên tai nàng ta nói nhỏ. Phong Phi Duyệt cùng tiến lên, Lạc Thành, tòa thành nô lệ này vẫn như cũ không thay đổi gì. Ở chính giữa ban công phía trên, mấy cái lồng sắt vẫn bị treo ngược giữa không trung, phía dưới, nàng dường như nhìn thấy, ngày đó, cô gái bị Cô Dạ Kiết song tiễn xuyên tâm, huyết sắc tràn đầy mặt đất.

Bởi vì sắc trời đã tối, ở trên thành lầu dùng qua bữa tối, mọi người liền nhất nhất trở về phòng. Phong Phi Duyệt vừa mới khép cửa điện lại, sau lưng liền truyền đến tiếng ‘cót két’. Nàng tưởng là hoàng đế, quay đầu nhìn lại, là Quân Ẩn.

Nam tử sải chân bước lên, con ngươi hẹp dài, giống như mang theo một chút ý cười, “Sao rồi, hoàng thượng biết Quân Nghi có thai, có nói gì không?”

Thần kinh kéo căng của Phong Phi Duyệt, theo lời hấn nói mà thả lỏng đôi chút, nàng thờ ơ lãnh đạm vuốt ve ống tay áo của mình, “Hoàng thượng nói, ai sinh hạ long tử trước, đứa trẻ, liền được phong làm thái tử, tương lai kế thừa đại thống.”

“Đứa bé trong bụng Minh hoàng quý phi, không thể giữ lại.” Quân Ẩn uốn gối ngồi xuống, năm ngón tay từng chút từng chút cắm vào mặt bàn. Thần sắc nặng nề, mắt phượng hẹp dài càng thêm thu hẹp, ngón tay thon dài, theo một chương hấn dùng lực đánh vào mặt bàn mà cuộn lên. Quyết định này, cũng không phải mới ngày một ngày hai.

“Nhưng, huynh có từng nghĩ đến, hoàng thượng nói ra những lời này, là có mục đích gì?” Phong Phi Duyệt theo đó ngồi xuống, vẻ mặt như có lo ngại.

“Tất nhiên là biết,” Hấn trả lời dứt khoát, “cho dù hoàng thượng không hạ ý chỉ này, đứa bé trong bụng Minh hoàng quý phi, cũng không thể giữ lại.” Quân Ân nhẹ câu khoe môi, hai mắt lạnh bạc, thoáng qua tia chém giết sát phạt.

“Đó, là con của hoàng thượng.” Phong Phi Duyệt thử mở miệng dò xét, ngữ khí ép xuống thật thấp.

“Cũng bởi vì, nó là con của hoàng thượng, mới không thể giữ lại.” Khóe mắt Quân Ân hàm chứa thâm ý, bàn tay thừa dịp nàng không đề phòng, đem lấy bàn tay mềm mại của nàng bao trọn trong lòng bàn tay hắn, “Bảo vệ Quân Nghi, ta muốn đứa bé bình an ra đời.”

Thần sắc Phong Phi Duyệt chuyển lạnh, rút từng ngón từng ngón tay từ trong tay hắn ra, “Dựa vào cái gì, huynh cho rằng ta có khả năng như vậy?”

“Quân gia đã cho cô thân phận này, cô nhất định phải có năng lực này!” Quân Ân nắm chặt đầu ngón tay nàng, đưa đến gần bờ môi mình, “Cô với ta đều giống nhau, không còn đường quay đầu.”

“Đúng!” Phong Phi Duyệt nghiêng răng, vung tay, thu lại, “Tuyệt cảnh của ta, là huynh vị ‘ca ca’ này ép.”

“Ha ha...” Môi mỏng, theo tiếng cười lạnh leo nam tử bật ra mà khé mở ra, hai mắt rực rỡ như sao đêm, giờ đây bắn ra tia sắc ngọt tán loạn, “Chúng ta, đều không phải vì mình mà sống!”

“Rầm...rầm...”

Phía chân trời, đột nhiên truyền đến âm thanh kỳ lạ như sấm rền, Phong Phi Duyệt trợn tròn hai mắt, chỉ nhìn thấy một đoàn ánh sáng từ phía cửa sổ đóng kín cấp tốc bắn tới, “Cẩn thận!”

Quân Ân nhảy bèn nhảy lên, làm cả người Phong Phi Duyệt té nhào xuống đất, ‘oanh’ một tiếng, nàng theo bản năng vùi đầu vào lồng ngực vững chãi của hắn, bên tai lập tức xẹt qua một hồi nóng rát, mơ hồ, còn có mùi cháy sém truyền đến.

Thân thể bị va đập đau nhức rã rời, một lúc sau, Phong Phi Duyệt mới gầy đầu tóc rối tung, trong mắt, tất cả đều là ánh lửa.

Từng quả cầu lửa một, từ giữa cửa sổ bị phá thủng một lỗ, tập kích vào thành lâu Lạc Thành, màn tơ vắt đứng trên giường, áo choàng mắc trên kệ, chiếc bàn gỗ tử đàn... Trong nháy mắt, dùng khí thế sét đánh, hỏa tốc vọt vào, thiêu trụi.

Giống như chôn mình trong lò lửa, mắt thấy sắp sửa cháy lan đến bên người mình, hai người vội vàng bật dậy, Quân Ân một cước đá văng cái ghế trước mặt, hai tay nâng mặt bàn lên, ném vào trong đồng lửa phía trước, “Đi!”

Thừa dịp trong chớp mắt ngọn lửa ập đến, nam tử vươn tay kéo cổ tay trắng nõn của nàng, vận nội lực, chân trái dùng mép bàn làm điểm tựa, nhấc người nhảy ra khỏi đám lửa.

Bên ngoài, viên cầu bao quanh bởi ngọn lửa, lướt qua tường thành, từng quả cầu một chuẩn xác nện vào. Hộ vệ phía dưới võ trang đầy đủ, Phong Phi Duyệt ngoái đầu nhìn lại xem, xuyên qua tầng tầng lớp lớp tường người, Cô Dạ Kiết vẫn còn chưa ra ngoài.

“Mẹ kiếp!” Quân Ân chửi một tiếng, thân thể cao lớn nhảy xuống thành lâu, “Bảo vệ hoàng thượng.”

Trong lúc nhất thời, đều rối loạn...

Ánh trăng mờ mịt, lại bị trận hỏa hoạn này, tiêm nhiễm xinh đẹp dị thường, bầu trời, hiện lên màu đỏ hồng diêm dúa mị hoặc, màu đỏ, có thể nghe thấy mùi máu tươi...

Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy ở giữa ánh trăng tròn vành vạnh kia, đột nhiên, xuất hiện một điểm đen, theo đó tiến đến gần, nàng càng nhìn càng thấy rõ ràng. Đó, chắc chắn là một cổ kiệu.

Quý dị như vậy, cổ kiệu màu đen kia, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, lạnh lẽo, ngăm nhìn cả Lạc Thành. Màn kiệu, theo gió thu cuốn đến mà đóng đưa qua lại, bên trong, đều là một mảnh hắc ám, cái gì cũng nhìn không thấy.

Một loại, hơi thở chết chóc âm lãnh, truyền đến tứ chi Phong Phi Duyệt. Lạnh, rất lạnh!

Chương 55: Tàn sát Lạc Thành (hạ)

(Đến cả bạn chip cũng rất mong tới chương sau à, đối thủ của hoàng thượng sắp lên sàn rồi mùa :>>)

56. Chương 55: Tàn Sát Lạc Thành (hạ)

Chương 55: Tàn sát Lạc Thành (hạ)

Rầm...rầm...

Cửa thành, bị va đập kịch liệt, kẽ hở chật khít, từng chút từng chút tan rã, theo một tiếng ‘uỳnh’ cực đại, cửa bị tùy ý phá vỡ, dùng sức đánh sang hai bên.

“Giết!” Một đám người hắc ám, trên tay, mang theo đao kiếm sáng choang lóe sáng cả bầu trời đêm.

Mấy tên thị vệ trấn thủ trước cổng thành, bị chém trước tiên, hàng loạt tử sĩ áo đen ủa lên, đạp lên thi thể đối phương, xông vào Lạc Thành.

Trong chớp mắt, chém giết không ngừng, trong mắt Phong Phi Duyệt đều là máu, không kịp hô hấp, máu tươi nóng hổi liên tục tóe đầy đất, không phân biệt rõ, ai là ai.

Bên tai, truyền đến tiếng bước chân liên tục không dứt, nàng xoay người lại, chỉ thấy một đám ngự lâm quân bảo hộ Cô Dạ Kiết cùng Thi tiếp dư từ đám cháy ra ngoài, trên người cô gái, buộc áo choàng vàng sáng của hắc, nơi vạt áo, dính ngọn lửa rơi lổm đổm.

Đám tử sĩ đã đột xuất vòng vây, hướng phía thành lầu tràn đến, đưa mắt nhìn lại, nhiều vô số kể.

“Bảo vệ Thi tiếp dư.” Cô Dạ Kiết chỉ kịp phân phó một câu, liền rút thanh kiếm ngang hông thị vệ, lẫn vào trong chém giết.

Càng lúc càng nhiều người dồn lại, Phong Phi Duyệt vươn một tay rơi lên trên đai lưng, kéo một đường quanh người, liền an nhiên nắm chuỗi nhuyễn kiếm trong tay, không kịp ngẫm nghĩ, liền một kiếm chém đứt thương đối phương hung hăng nhảy đến.

Trong cục diện hỗn loạn như vậy, cơ thể nàng cũng không theo kịp suy nghĩ nữa, bản thân mình có dám xuống tay hay không, điều duy nhất có thể làm, chính là tự vệ, không để kiếm khí lạnh liệt rơi vào người mình.

“Cô Dạ Kiết!” Một thanh âm đầy nộ khí, từ trên tường thành truyền đến, mọi người đều đưa mắt nhìn lại, kẻ này điên rồi phải không, lại dám gọi thẳng tên tục của hoàng đế.

Cầm trường kiếm trong tay, nam tử một thân trường bào trắng tinh, không nhiễm phong trần, lại càng giống như nhuộm sắc thủy linh, làm nền cho bầu trời đêm đỏ thẫm, càng thêm phần âm lãnh. Người này, trí nhớ Phong Phi Duyệt khắc sâu, là hắc, ngày đó ở Lạc Thành, một đao kia của mình chính là nhờ hắc ban tặng, bây giờ, chắc chắn là vì báo thù cho cô gái kia mà đến.

Cổ kiện màu đen ở trên kia, vẫn lơ lửng giữa không trung, không nhúc nhích.

Cô Dạ Kiết vùng trường kiếm lên, đám người ngăn cản trước mắt nhất nhất mất mạng, đôi con ngươi thâm thúy, dấy lên liệt hỏa, hắc rõ ràng đối với tên nam tử kia không có chút ấn tượng nào, thế cục bây giờ, cũng không cho phép hắc suy nghĩ nhiều.

Giao tranh chí tử, Phong Phi Duyệt dù sao cũng là lần đầu tiên, vị trí nàng chém lên, không phải rơi vào tay đối phương, chính là trên đùi, nhìn đám tử sĩ càng lúc càng đông xông lên thành lầu, nàng mệt mỏi cực hạn dùng kiếm chống đỡ thân thể, cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển.

‘Vụt’ một đường ấm nóng, bắn tung tóe trước mặt mình, trông mắt bị màu đỏ bóng rất thiêu đốt, nàng kinh ngạc sững sờ nhấc người dậy, lại thấy một sĩ tử cách mình ba bước chân, bị chém thành hai nửa. Sau lưng dán lên vách tường lạnh như băng, Phong Phi Duyệt khó khăn nuốt nước bọt, thấy Cô Dạ Kiết đứng ngay bên cạnh mình. Màu vàng tươi, tượng trưng cho long bào hoàng tộc, lúc này đã loang lổ huyết sắc, từng đóa từng đóa hoa đỏ, theo ống tay áo hiện lên vẻ đẹp mỹ lệ bất đồng.

“Không muốn sống nữa phải không?” Ngữ khí nam tử, âm lãnh mà sắc bén, mang theo tràn đầy nộ khí.

Đôi mắt kia, hận không thể đánh ra một cái lỗ trên người mình, Phong Phi Duyệt nâng tay áo lên, lau đi mồ hôi trên trán. Cổ tay bị Cô Dạ Kiết siết thật chặt trong tay hắn, dùng sức đẩy, thân thể cùng va đập vào Thi tiếp dư ở phía sau,” Ở lại đây, nàng ấy không biết võ công.”

A...

Phong Phi Duyệt cười lạnh, thông minh như hắn, sao có thể yên tâm, đem sủng phi của chính mình giao vào trong tay nàng? Tay áo, theo đó căng thẳng, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thi tiếp dư sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy, dựa tới gần mình.

Một chút, lại không đành lòng đẩy nàng ta ra, Phong Phi Duyệt kéo nàng ta đến một góc kín đáo, dặn dò, “Núp ở đây, đừng ra ngoài.”

“Muội...” Định rút người rời đi, tay áo lại bị nắm thật chặt, “muội sợ.”

Phong Phi Duyệt nhìn vẻ mặt đầy sợ hãi của nàng ta, vừa định ở lại, lại thấy bầu trời đằng xa, xảy ra biến hóa kỳ dị.

Sương mù trắng xóa, cuội gió đêm cuốn tới, giống như cuồng sa, lướt qua thành tường cao tít tắp phía chân trời, như một tấm màn trắng bị nhấc lên, đổ ập xuống dưới.

Đây... Phong Phi Duyệt khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nàng giang hai tay nhấc làn váy lên, bện thành một nút ở bên thắt lưng. Quay đầu lại nói với Thi tiếp dư, “Che mũi lại.”

Nếu đây là một loại khói mê thì còn may, chỉ sợ, là khói độc.

Thị vệ bên trong Lạc Thành, mắt thấy sắp sửa chống đỡ không nổi nữa, còn đối phương thì lại càng đánh càng mạnh, nam tử lúc này đang cùng Cô Dạ Kiết liều chết giao đấu, mỗi một nhát, hai bên đều hận không thể đưa được đối phương vào chỗ chết. Càng lúc càng nhiều người, bắt đầu chặn đường tiến lên.

Phong Phi Duyệt vốn dĩ có thể thờ ơ lãnh đạm, nhưng nhìn bóng lưng người đó một mình chiến đấu, nàng, lại siết chặt thanh kiếm trong tay, cái gọi là, bất giác phải bắt vua trước!

Người con gái một cước đạp lên thành lâu, mượn nội lực, thân thể bay vút lên không trung, hướng về phía chiếc kiệu đằng xa kia mà tới.

“Duyệt Nhi...” Sau lưng, truyền đến mấy tiếng gọi kinh hô, nàng không phân biệt rõ, là Cô Dạ Kiết, hay là Quân Ân.

Cỗ kiệu lơ lửng giữa trời, xung quanh không bóng người, màn kiệu an an ổn ổn rơi trước mặt, Phong Phi Duyệt nín thở, cầm nhuễn kiếm trong tay cứ như vậy xông tới.

“Không tự lượng sức!” Thanh âm lãnh mị, giống như la sát ám dạ, đôi mắt tà tứ của nam tử từ màn kiệu khép hờ, nhìn ra bên ngoài.

“Duyệt Nhi, quay lại!” Quân Ân mở đường máu, muốn tiến lên.

“A...” Tiếng cười lạnh lẽo cực hạn, khiến Phong Phi Duyệt đột nhiên rợn cả tóc gáy, chỉ thấy một thân ảnh từ trong kiệu lập tức lao vụt ra ngoài, đập vào mắt, chính là màu đen vô tận.

Mũi chân giẫm lên đỉnh kiệu, nam tử đứng chấp tay, áo khoác dài rộng màu tối đen, thêm một chiếc đai lưng hổ vằn lớn, càng làm nổi bật một thân tà ác dị thường. Tóc dài xõa tung sau lưng, giao tranh phía dưới, đều vào một khắc này mà bất động, tầm mắt Phong Phi Duyệt rơi xuống đôi đồng tử đầu độc kia, nàng nhú mày, vẻ mặt từ kinh ngạc chuyển thành bình thản, đáy mắt, lại giống như có âm thầm giãy giụa.

Nam tử nhảy xuống, đứng lại trước mặt nàng, dung mạo yêu dã mị hoặc lại mang theo sát khí không phù hợp. Hắn đưa một tay ra, nhẹ nhàng lướt qua trước mặt Phong Phi Duyệt, theo năm ngón tay khép lại, người con gái chậm rãi thả thanh kiếm trong tay, cặp mắt thanh tú lạ thường kia, lại từ từ tụ thành một điểm, đồng tử, bắt đầu tan rã.

Nàng, giống như rơi xuống một đầm sâu, hai tay rõ ràng đang dùng lực bò lên, lại bị một cổ lực đạo không rõ, liều mạng đè xuống. Thanh âm bên tai, tất cả đều tĩnh lặng, lặp đi lặp lại không ngừng, chỉ có tiếng hít thở nồng đậm của mình.

Nàng nhìn bàn tay nam tử tiến đến gần mình, hơi lạnh từ đầu ngón tay, phủ lên cằm mình, từng chút từng chút một vuốt ve đùa bỡn. Ngón tay thon dài, rơi lên trên cổ nàng, bàn tay, mang theo nhiệt độ kinh người làm bỏng xương quai xanh của nàng. Phong Phi Duyệt đỡ đỡ đứng nguyên tại chỗ, mặc cho hắn dục sở dục cầu.

“Buông nàng ấy ra!” Cô Dạ Kiết nắm chặt hai tay, trong mắt, nộ khí lan tràn.

Nam tử, thế nhưng chỉ cười, nụ cười kia, mị hoặc nhân tâm. Một tay hắn rơi lên vai Phong Phi Duyệt, đem thân thể nàng xoay ngược lại, hướng mặt về phía đám người, một tay kia, xuyên qua dưới nách người con gái, trực tiếp rơi lên nơi đầy đặn của nàng, năm ngón, nắm trọn mềm mại trong tay, hung hăng dùng lực một cái. Áp người tới, môi mỏng tiến đến bên tai nàng, chậm rãi nói ra, “Nhớ kỹ, ta là chủ nhân của cô, Thất Duệ!”

Chương 56: Phản giáo một kích

(Chà, anh này không tồi, đủ trực tiếp, thế này mới chọc hoàng thượng điên lên được chứ :>>)

57. Chương 56: Phản Giáo Một Kích

Chương 56: Phản giáo một kích

Thất Duệ...

Giống như là ma ám, hai chữ này xuyên qua màng nhĩ của nàng, bàn tay nam tử, càng thêm càn rỡ, theo vạt áo hoa thêu trước ngực nàng, đưa vào trong.

Huyền Triều chi hậu, lại ở trước mặt mọi người bị kẻ khác vũ nhục như vậy, binh sĩ phía dưới đều không nói tiếng nào, đồng loạt đem tầm mắt rơi vào bàn tay của hắn.

Cách một lớp vải mềm mại, hắn nhẹ nhàng xoa nắn, môi mỏng lúc có lúc không cà sát qua vành tai nàng, thanh âm của hắn, càng thêm khản đặc, càng thêm trầm thấp...

“Thoải mái không?”

Hai mắt Phong Phi Duyệt mê muội, hướng xuống phía dưới. Môi anh đào khẽ mở, một âm thanh tê dại, chặn giữa cổ họng, không thể nói ra cảm giác.

“Đối với chủ nhân, phải học cách thần phục.” Thất Duệ hài lòng nhìn gò má nàng, tầm mắt, lại nhìn chăm chăm bên dưới.

Cô Dạ Kiết siết chặt hai nắm đấm, tay xách kiếm, bộc phát nội lực, bên cạnh, Mạch Thần Lại kịp thời kéo tay áo của hắn, “Hoàng thượng, ngàn vạn lần không thể dùng nội lực.”

Mà hắn, dường như có thể cảm nhận được, thanh kiếm kia cắm xuống mặt đất, ‘đinh’ thu hút tầm mắt Phong Phi Duyệt nhìn sang.

Trong mắt hắn, có quá nhiều thứ mình không nhìn thấy rõ, lo lắng, phẫn nộ, đau đớn, chua xót...

Đau? Hắn cũng biết đau? Không phải hắn, cao cao tại thượng sao? Không phải hắn, muốn gì có đó sao? Không phải hắn, đối với mình chẳng thêm ngó ngang sao?

Bản thân, giống như bị đặt ở hai đầu cán cân. Một bên là cảm dỗ, bên còn lại...

Nàng không nói ra được, chỉ nhớ ánh mắt như vậy, cất giấu ở nơi rất sâu rất sâu, nàng xa xăm nhớ thấy, hình như là lần đầu tiên ở Lạc Thành, hai người thoáng nhìn qua nhau.

Cổ, nổi lên một hồi đau đớn, giống như là thứ gì đó, bị kéo đứt vậy. Một sợi dây chuyền tinh xảo, từ trong áo yếm của nàng bị kéo ra, giắt trên ngón tay thon dài trơn nhẵn của nam tử, trong treo lấp lánh, vắt ngang trước mắt Phong Phi Duyệt.

Đó là, món đồ duy nhất mang theo ký ức của nàng, sợi dây chuyền bằng bạc, sau khi ma ma đeo lên cho nàng, thì chưa từng lấy xuống.

Cách một đạo ánh sáng lấp láy, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy tròng mắt lạnh như băng, một cổ chua xót, đang từ từ cuộn lên, nàng nhìn thấy, khắp người Cô Dạ Kiết đầy máu, cổ áo trắng tinh, đến cần cổ cũng nhiễm đỏ. Chật vật như vậy, nhưng lại khiến nàng xúc động sâu sắc hơn tất cả những lần mạnh mẽ lần liệt trước kia, hắn vào lúc này, ít nhất, máu không còn lạnh nữa.

Trên tường thành, người con gái bị trói buộc trước người, gương mặt quật cường kia, một mảnh không khí trầm lắng, đôi con ngươi như lưu luy, đang sít sao nhìn mình. Phong Phi Duyệt khẽ chớp hai mắt, tay Thất Duệ, cũng từ trong ngực nàng rút ra. Chỉ là sợi dây chuyền kia, lại bị hắn giữ trong tay.

Bàn tay mềm mịn không xương, phủ lên lồng ngực tinh trắng của nam tử, từng tắc từng tắc, vãi vóc trong lòng bàn tay, trơn nhẵn hữu độ, năm ngón tay rơi lên trên xương quai xanh của hắn. Thất Duệ cười lên thành tiếng, tà tứ như vậy, tình thế bất buộc như vậy, ánh mắt của hắn, trời sinh liền có dị năng thôi miên người khác. Hơn nữa, lại là nữ nhân.

Phong Phi Duyệt nghiêng đầu, cười một tiếng, như lưu vân trôi chảy, khóe miệng dịu dàng, khẽ nâng lên, năm ngón tay nàng ở trên cổ hắn lưu luyến, bồi hồi, mà tầm mắt nam tử, chỉ là nhìn Cô Dạ Kiết phía dưới, thần sắc thư thái.

Ngón út, móng tay nhẹ xẹt qua cần cổ nam tử một cái, mang theo một chút đau đớn tê dại, ngay lập tức, năm ngón tay chuẩn xác không hề sai sót chế trụ động mạch cổ của Thất Duệ, đầu ngón tay xâm nhập, ngón cái rơi xuống cách động mạch bên trái ba tắc. Quân Ẩn thở ra một hơi, tuần nhan lạnh như băng thùy thời giãn ra, xem ra, những gì mình dạy cho nàng, nàng vẫn chưa quên.

“Không được nhúc nhích,” Phong Phi Duyệt đem thanh kiếm trong tay kê lên cổ nam tử, “nếu không, một tay ta liền có thể bẻ gãy cổ ngươi.”

Thân hình của nàng, so với Thất Duệ mà nói, là thuộc dạng đặc biệt nhỏ nhắn. Phong Phi Duyệt chỉ đành phải nhón chân lên, lực đạo trên tay không hề buông lỏng, “Bảo người của ngươi, rút khỏi Lạc Thành.”

Về mặt yêu mị của Thất Duệ, lập tức lạnh xuống, tóc đen như mực theo gió cuốn, thổi tung về phía người con gái, một lúc sau, thấy hắn không có phản ứng, Phong Phi Duyệt tăng thêm vài phần lực đạo trên tay, “Nói.”

Cặp mắt nam tử mị hoặc như hoa đào, ở dưới mây kiếm tầng tầng kéo ra, hắn nghiêng nửa bên gương mặt tuần tú sang, thanh âm, giống như hàn băng nghìn năm, “Chưa từng có kẻ nào, dám uy hiếp bản tôn như vậy.”

“Ta là người đầu tiên, phải không?” Phong Phi Duyệt chống lại tầm mắt nam tử, kiếm trên tay lại càng dùng lực ấn lên trước, “Xoay sang chỗ khác!”

Nam tử cười một tiếng mị hoặc, khuôn cằm kiên nghị bị buộc phải ngửa lên mấy phần, khóe miệng, lại thần nhiên nâng lên, “Rút khỏi Lạc Thành.”

“Chủ thượng!” Phía dưới, tên nam tử đang giao đấu với Cô Dạ Kiết kia, thần sắc kinh hãi, kiếm trong tay còn chưa hạ xuống.

“Rút khỏi Lạc Thành!” Thất Duệ lặp lại lần nữa, thanh âm không lớn, nhưng cũng không cho phép thương lượng, ngữ khí âm lãnh, mang theo tự cao tự đại của kẻ nắm quyền. Vạt áo, khai hoa nở rộ giữa bầu trời đêm vô tận.

“Đợi đã!” Phong Phi Duyệt nhìn đám người muốn rút lui phía dưới, cặp mắt sắc sảo rơi lên người Mạch Thần Lại, “Mạch y sư, trận sương trắng vừa rồi, có độc không?”

“Bẩm nương nương, tuy là không có độc, nhưng trong thời gian một nén hương, có thể khiến nội lực con người tản đi.” Mạch Thần Lại nói tiếp, “Nghỉ ngơi một lúc, nội lực sẽ tự động khôi phục.”

Phong Phi Duyệt âm thầm thở ra một hơi, thần sắc cũng khẽ buông lỏng, “Bảo bọn chúng rút khỏi Lạc Thành, đi thẳng về phía tây, đến lúc, ta tự khắc sẽ thả người.” Bây giờ, bọn họ binh lực đơn mỏng, binh sĩ trong Lạc Thành đại đa số đang trú đóng ở biên giới, Cô Dạ Kiết chuyển này đi cũng chỉ mang theo một đội ngự lâm quân. Nếu còn tổn thương nội lực nữa, sợ là chỉ có thể bị đối phương bắt ba ba trong rọ, một lần hành động là diệt gọn.

Thất Duệ xoay đầu lại, khóe mắt âm chí, mang theo hàn ý u mịch, nhìn Phong Phi Duyệt.

“Không đồng ý phải không?” Tay nàng run lên, lưỡi kiếm sắc nhọn, rạch một đường trên cổ hần, nhìn vết máu tinh nồng đỏ sẫm đã sớm khô cứng trên thân kiếm, Phong Phi Duyệt cười nhạt, “Công lực của ta không cao, lúc khẩn trương, tay sẽ bị run.”

“Chủ thượng!” Sĩ tử phía dưới, đều muốn xông lên trước.

“Lui xuống!” Thất Duệ nheo mắt, thần sắc ung dung, Phong Phi Duyệt nhìn lưỡi kiếm găm vào cổ hần, hung hăng siết chặt tay, kéo lui ra một chút.

Nam tử lúc này, tuy có chút không cam lòng, nhưng lại không thể không tuân lệnh, trong mắt, tầng tầng lớp lớp thương cảm xưa cũ, ngay lập tức xuất hiện, hần liếc mắt nhìn đài cao lạnh như băng kia, xoay người, sải bước đi về phía cổng thành.

Phía sau, một đám người theo sát, Phong Phi Duyệt nhìn bọn chúng ra khỏi Lạc Thành, hướng thẳng phía tây mà đi.

Thị vệ phía dưới, có nhóm ngồi vây quanh thành một đoàn, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức. Thị tiếp dư thấy bên ngoài đột nhiên yên tĩnh lại, lúc này mới thò đầu ra, cẩn thận dè dặt vượt qua từng cỗ thi thể dưới đất, đi đến bên cạnh Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng.”

Nam tử ngoái đầu nhìn lại, ôm nàng ta vào ngực, một tay ở trên vai nàng ta vỗ nhẹ, “Không sao.”

Cổ tay, không khống chế được khẽ run, Thất Duệ kéo dài mắt phượng, tầm mắt từ trên hai người đang ôm nhau kia dời đi, khóe miệng tà ác nâng lên, nụ cười, thật sự là có chút hả hê khoái chí, “Chuyên tâm một chút, mạng của bản tôn vẫn còn ở trong tay cô đấy.”

“Câm miệng!” Phong Phi Duyệt nhảy bèn hoàn hồn, đám sĩ tử rút lui, bóng dáng đã mờ hồ.

“Này...” Thất Duệ xoay đầu lại, đôi con ngươi yêu mỵ cực hạn, vừa vặn đối diện với Phong Phi Duyệt, môi mỏng mập mờ kéo ra, nụ cười kia, xấu xa đến tận xương tủy, “Lần trước ở Lạc Thành, tư vị bị người ta bị cưỡng bức, thế nào?”

Chương 57: Ấn số

58. Chương 57: Ấn Số

Chương 57: Ấn số

Đau đớn kia, càng thêm nghiêm trọng, ánh trăng làm tầm mắt Phong Phi Duyệt mờ mịt, bàn tay nắm cổ nam tử, đột ngột thu lại, “Là người?”

Thất Duệ thể nhưng chỉ cười, đầy đặn tĩnh mạch, trong trẻo mà lại có phần đùa bỡn, hắn không thừa nhận, mà lại, càng không hề phủ nhận. Thái độ mập mờ như vậy, quả thật có thể khiến người sống bị ép đến phát điên.

“Cô cho rằng là ai?” Nam tử hỏi ngược lại, vẻ mặt vô vị.

“Không được cười!” Kiếm trong tay Phong Phi Duyệt chĩa thẳng vào cổ họng hắn, “Ta thật sự muốn, cứ như thế này chảy khô máu của người.”

“Tất nhiên, nhưng cô sẽ không làm.” Thất Duệ bình thản dị thường, “Trừ phi các người không muốn sống sót ra khỏi Lạc Thành.”

Ngữ khí của hắn, mặc dù có ý châm chọc, nhưng cũng không phải nói đùa, Phong Phi Duyệt nhìn chăm chăm gò má hắn, lo lắng hạ mũi chân rơi xuống tường thành, “Trong vòng ba ngày, không được đánh chủ ý lên Lạc Thành.”

Thời gian ba ngày, đủ cho bọn họ trở lại hoàng cung, đủ để Lạc Thành giữ vững phòng thủ.

Giọng điệu như vậy, cũng không phải đang nói điều kiện, rõ ràng, chính là giọng ra lệnh, vẻ mặt Thất Duệ lộ ra chút khó coi, lại ngoài dự đoán của mọi người đáp ứng chắc nịch, “Được.”

Phong Phi Duyệt có chút ngạc nhiên, thấy Mạch Thần Lại ở phía dưới hướng phía mình gật đầu, “Quân tử nhất ngôn, ta tin người sẽ không đổi ý.” Nàng bạo gan đánh cược một lần, bởi vì, cho dù hắn có đổi ý, mình căn bản cũng không có đường khác để chọn.

Kiếm trong tay rời khỏi cổ hắn, nam tử xoay người, cùng nàng hai bên mặt đối mặt, trường bào ám sắc, đem cả người hắn kéo ra thon dài thẳng tắp, gờ tay trái phủ lên cần cổ mình, giữa ngón tay, chất lỏng ấm nóng vẫn còn đang chảy ra không ngừng, “Lần sau nếu còn để ta gặp được, ta liền muốn cả người cô!” (Ồ, đe dọa kìa!!!)

Người con gái nhếch môi, cười lạnh một tiếng, bộ dạng kinh bỉ toàn bộ hiện hết lên trên mặt, nàng có thể làm như không biết, nhưng, dù sao cũng là người đầu tiên cùng nàng phát sinh quan hệ, “Nói ta biết, người đêm đó, là người sao?”

Thanh âm của hai người, so với đám người phía dưới thành mà nói, dường như cực kỳ mơ hồ, Phong Phi Duyệt cố ý đè thấp, Cô Dạ Kiết chỉ nhìn thấy môi anh đào của nàng lúc đóng lúc mở.

Thất Duệ gầy sợi tóc rơi trên trán ra, đôi con ngươi diêm dúa mị hoặc quét qua đám người, một cái liếc mắt, làm cô gái trước mặt xao động, tên nam nhân này, quá mức tà giáo, không cẩn thận một cái, sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

Hắn vẫn không nói lời nào, ánh mắt như vậy, khiến Phong Phi Duyệt hận không thể xông lên trực tiếp bóp chết hắn cho xong. Tay nắm nhuyễn kiếm, càng lúc càng lạnh, cổ tay đã bắt đầu cứng ngắc, còn tiếp tục nữa, sợ là đến kiếm cũng cầm không nổi. Thầm vận nội lực, nàng tung người một cái, liền từ trên tường thành nhảy xuống.

Khoảng cách vài bước, trở lại bên cạnh Cô Dạ Kiết, nam tử nhìn vạt áo trước ngực nàng bị đẩy ra, sắc mặt lạnh tới cực điểm. Hai tay Thi tiếp dư bắt lấy tay áo của hắn, thấy Phong Phi Duyệt bình an trở lại, trái tim theo đó yên định, nhìn nàng nhoẻn miệng cười.

Đưa lưng về phía bầu trời đêm, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy nơi lòng bàn tay khô khốc lợi hại, máu, đã đông cứng, phát ra mùi tanh nồng đậm.

“A...”, Thi tiếp dư hét lên một tiếng, khiến Phong Phi Duyệt kinh ngạc dừng bước ngay tại chỗ, cũng làm Cô Dạ Kiết thu hồi tầm mắt đang dán chặt lên cần cổ của nàng.

Thất Duệ ra tay, nhanh như vậy, người so với tên, đều quý mị như nhau, năm ngón tay thon dài từ trong ống tay áo vươn ra, trực tiếp đánh úp ra sau gáy Phong Phi Duyệt, một chưởng lực lãnh liệt bổ tới. Nàng

vội vàng xoay người, để hai cung đình dính đầy bùn đất xệt qua, sau lưng va chạm, cùng Thi tiếp dư đâm sâu vào nhau.

Hành động của Thất Duệ, ngay cả Cô Dạ Kiết cũng không đề phòng đến, hai người trong ngực, đều đã trở thành vật trong túi nam tử.

Phong Phi Duyệt tay phải cầm kiếm, vừa muốn nghênh chiến, lại thấy thân thể Thi tiếp dư, giống như con rối bị ném ra ngoài, không hề có khí lực chống đỡ nghênh đón Thất Duệ, nam tử mỉm cười tà nịnh, ‘vụt’, năm ngón tay lại dài ra mấy đoạn chỉ sáo cương châm bén nhọn, chỉ nghe ‘soạt’ một tiếng, âm thanh da thịt bị xé rách, từ bầu trời đêm vốn chìm sâu trong tĩnh mịch này truyền đến.

“Thi tiếp dư...” Trong mắt Cô Dạ Kiết, đều là khó tin, một luồng nộ hỏa, từ trong con ngươi lập tức bùng lên.

Phong Phi Duyệt không để ý nhiều như vậy, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, cổ tay, theo bước chân tiến tới gần, chuôi hạt bằng bạc phát ra tiếng leng keng. Thi tiếp dư gắt gao nhứ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, ngón tay Thất Duệ, đâm thủng xương quai xanh của nàng ta, máu, lách tách chảy ra, một ít dính lên cằm của cô gái, cả người, suy yếu treo trên một chút lực đạo kia, thoi thóp.

Mũi kiếm, chỉ kịp chém rách ống tay áo của hắn, nam tử cũng đã thu hồi lực đạo trên tay, thân thể cao lớn lùi về tường thành, giữa không trung, vài giọt máu, quanh co rơi lên kẽ hở mặt đá xanh.

Trường kiếm, dường như đang khóc, chảy máu. Thất Duệ nhìn cổ tay bị chém xước của mình, cười một tiếng khinh miệt, chậm rãi vươn tay đưa thẳng đến bên môi, đầu lưỡi cọt nhả, quần quanh liếm lên. Khóe môi, tràn ra nụ cười hắc ám.

Cổ kiệu trôi lơ lửng giữa không trung, phát ra một tiếng gào thét, nam tử ý vị thâm sâu nhìn về phía Phong Phi Duyệt, tay, chậm chậm giơ lên, đầu ngón tay còn giữ sợi dây chuyền của nàng.

Nàng cả kinh thất sắc, vô thức đưa tay sờ lên cổ, “Đứng lại!”

Thất Duệ thu sợi dây chuyền kia vào trong lòng bàn tay, thân ảnh nhảy lên, trở lại trong cổ kiệu, lúc đi cũng giống lúc đến, không thấy bóng dáng.

“Rầm...” Phong Phi Duyệt theo âm thanh đó nhìn lại, trông thấy Thi tiếp dư gục xuống bên cạnh mình, ngực, đều là máu, một chương này, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có thể khiến người ta chịu đủ đau đớn khoan tim cắn cọt. Khóe miệng, chậm chậm tràn ra màu đỏ hồng, nàng ta vươn tay níu chặt lấy làn váy Phong Phi Duyệt, một ngụm máu lớn, theo động tác nàng ta vội vã bật dậy, mà phun lên cung trang bị lôi kéo đến uốn nếp.

“Thi tiếp dư...” Cô Dạ Kiết sải chân bước đến, đưa tay cẩn thận từng chút một nâng đầu nàng ta lên, tay kia cầm lấy tay nàng ta, nhẹ dùng sức.

“Hoàng thượng?” Cô gái buông tay ra, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy đáy lòng trống rỗng, toàn thân mất đi khí lực.

Dù sao cũng không phải là người luyện võ, thân thể mảnh mai, một vết thương nhỏ sẽ khiến nàng ta kêu đau liên tục, không nói ra lời. Đôi mắt như nước, chỉ là nhìn nam tử phía trên. Tay mềm, nắm chặt vạt áo trước ngực hắn không buông, đáy lòng Thi tiếp dư chua xót, dùng lực hồi lâu, vẫn không nói được một câu. Nàng ta khẩn trương lắc lắc đầu, nước mắt lạnh như băng, theo đó tuôn rơi.

Cô Dạ Kiết quỳ một gối xuống đất, để nàng ta tựa lên trên chân mình, “Đừng nói gì cả, trăm bây giờ liền đưa nàng trở về.”

Cô gái kinh hãi, vươn tay liều mạng lôi kéo tay hắn, máu tràn ra nơi khóe miệng được hắn lau đi, bờ môi, xinh đẹp mỹ lệ.

Những người chung quanh, theo ý Quân Ân ra hiệu nhất nhất lui ra, chỉ lưu lại vài người. Phong Phi Duyệt nhìn hai người, trong nhất thời, cảm xúc trăm mối ngổ ngang. Hai tay giao khấu, tất cả đều là máu, nhưng vẫn không chịu buông ra, Cô Dạ Kiết cùng nàng ta mười ngón đan xen, tư thế chết không chia lìa như vậy, khiến trông mắt nàng đau buốt, cảm giác như bị cái gì đó, ở giữa từ từ cắn xé....

Tim, tựa như rạn nứt, nàng dùng kiếm chống đỡ cả thân thể, hô hấp, bị tắc nghẽn ở bên ngực trái, thứ gì đó, quần lên trên, đau quá...

Sắc mặt Mạch Thần Lại đại biến, vội vàng tiến lên, một tay không để lại dấu vết đặt ra sau thắt lưng nàng, khẽ thì triển nội lực, “Đừng nhìn gì cả, nhắm mắt lại.” (Ui, dù sao chị cũng lắm anh quan tâm chăm sóc cho, tạm thời cứ mặc kệ hoàng thượng đi :>>)

Nàng thở hổn hển ngoái đầu nhìn lại, lúc nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của Mạch Thần Lại, tâm cũng theo đó bình ổn, nghe lời nhắm mắt lại.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư thở gấp liên hồi, mới miễn cưỡng bật ra được một câu, “tại sao, lại đẩy thần thiếp ra ngoài?”

Một câu nói, lại khiến Cô Dạ Kiết như gặp phải lời phong, tình thế lúc đó, hai người trong tay, chỉ có thể bảo vệ một. Nhưng... hẳn chỉ nhìn thấy Thi tiếp dư bị đẩy ra ngoài, lực đạo kia, cũng không phải do mình xuất ra.

Nàng, quả nhiên hung ác!

Đôi mắt nam tử, màu hổ phách kia, dần chuyển thành thô bạo, con ngươi thâm thúy, như xích phong liệt hỏa, hừng hực dấy lên, bắn về phía Phong Phi Duyệt vốn chẳng rõ đầu đuôi gì.

Chương 58: Giận muốn phế hậu

59. Chương 58: Giận Muốn Phế Hậu

Chương 58: Giận muốn phế hậu

Cái nhìn kia, có thể nói là lạnh lẽo cực độ, Phong Phi Duyệt liếc nhìn hai người một cái, hẳn, thế mà lại nghi ngờ mình. Tính ra, cũng không trách được, Cô Dạ Kiết đối với mình, có từng tin tưởng bao giờ?

Nơi cổ tay nặng nề, bàn tay Thi tiếp dư nắm lấy tay hắn, vô lực rũ xuống, cả người cũng ngất lịm đi. Trước ngực, từng mảng từng mảng máu đỏ tràn ra ngoài.

“Thi tiếp dư!” Cô Dạ Kiết không chút do dự ôm lấy nàng ta, cô gái mềm nhũn vô lực, vùi mình trong lồng ngực hắn, càng khiến người ta thêm đau lòng mà yêu thương.

Phong Phi Duyệt muốn tránh ra, nhưng hai chân gắt gao dính chặt vào một chỗ, đến nhấc lên cũng không có khí lực.

Thân ảnh cao lớn vững chãi, theo bước chân nam tử rải rộng mà đến gần, bả vai thốt nhiên bị va đập, cứng rắc đem đường đi nhường lại. Phong Phi Duyệt dường như không kịp chuẩn bị, nàng không ngờ rằng, Cô Dạ Kiết đến thời gian đi đường vòng cũng muốn tiết kiệm. Đầu vai, xuất hiện một hồi đau đớn hữu lực, bước chân vội vàng lui ra phía sau, may mà có tay Mạch Thần Lại đỡ một cái, mới khiến nàng không ngã nhào.

Cô Dạ Kiết bước nhanh lên thành lầu, nhìn Thi tiếp dư thở thoi thóp trong ngực, lúc này mới xoay người lại, “Trở về phòng của mình, Mạch y sư, theo trẫm sang đây.” Thanh âm, bằng trắc hữu lực, giống như dây cung bị kéo căng, bắn một phát, chính là lực sát thương mười phần.

“Vâng.” Sau lưng, nam tử vươn tay vỗ nhẹ trên lưng nàng một cái, đi theo. (Anh bác sỹ dịu dàng phết :>>)

Gió đêm thổi tới, trận giao tranh vừa rồi, trong nháy mắt san phẳng thành bình địa, đám thị vệ vội vàng xử lý đồng thi thể, đem ở Lạc Thành, định trước không thể chợp mắt. Liệt hỏa thiêu đốt, đồng lửa bị đánh lật đật này nối tiếp đật khác, đôi tay Phong Phi Duyệt cứng ngắc, ánh mắt tan rã nhìn thi thể đầy đất. Nàng

không tin, mình chém đả thương nhiều người như vậy, thậm chí nằng sợ, lỡ tay một cái liền đưa người ta vào chỗ chết.

Tay, bị nâng lên. Quân Ân một thân trường bào màu đen muốn lấy kiếm trong tay nàng ra, lại phát hiện năm ngón tay của nàng siết rất chặt, dùng sức thế nào cũng cạy không ra. Mười ngón tay thon dài, vết máu bên trên đã sớm khô cứng, lòng bàn tay lại dính chung một chỗ.

‘Keng’ một tiếng, không dễ dàng gì lấy được thanh kiếm ra ném xuống đất, Phong Phi Duyệt cũng theo đó hoàn hồn.

Thần sắc khôi phục lại bình tĩnh, nàng rút tay về, “Ta đi trước đây.”

“Duyệt Nhi...” Quân Ân chặn ngang cánh tay qua, “ta đã dạy cô, tâm phải tàn nhẫn.”

Phong Phi Duyệt giật mình tại chỗ, hai tay dùng sức nắm chặt làn váy, nàng xoay người, giọng nói không gọn sóng không xao động, mà là cất giấu bi thương, “Đừng ép ta nữa, ta không cần huynh dạy.” Nói xong, đến đầu cũng không biết hướng về phía nào mà tiến tới trước. Nàng là người, ở hiện đại, thế giới mỗi một con người đều bình đẳng ngang hàng nhau như vậy, đã bao giờ có loại tàn nhẫn như thế này? Hai chân chết lặng vượt qua đồng thi thế, nàng ngược cao khuôn cằm, không cho phép mình cúi đầu, nhưng, đột nhiên lại có cảm giác kích động muốn khóc.

Một nửa căn phòng đã cháy trụi, may mà Lạc Thành cũng khá lớn, trở lại một căn phòng khác, Phong Phi Duyệt đem hai bàn tay mềm mịn, ngâm vào trong nước, nước vốn tinh khiết, ngay lập tức nồng nặc mùi máu tanh, trên tay đột nhiên đau nhức dữ dội, nàng nâng lên nhìn xem, mới phát hiện gan bàn tay của mình, bị chém rách một đường, máu tươi chảy ròng ròng. Đây là, vì cứu Thi tiếp dư, lúc xuất kiếm, bản thân quá khấn trương, lại quên dùng nội lực hộ thể.

Lau khô hai tay, nàng an tĩnh ngồi xuống, ánh lửa từ đèn lưu ly, vẫn còn chưa cháy hết, cửa liền đẩy mở cái bị ‘rầm’.

Phong Phi Duyệt thản nhiên cười, coi như là đã khách khí rồi, không có trực tiếp đập bay cửa, “Hoàng thượng, là đến khởi binh vấn tội à?”

“May mà, Thi tiếp dư mạng lớn!” Cô Dạ Kiết mặt đầy khói mù đi tới, hai mắt không chớp lấy một cái chỉ nhìn nàng chòng chọc.

Nhìn hần từng bước đi đến bên cạnh mình, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lên, ánh mắt từ bình thản chuyển thành nhảy cảm sắc bén, không nói lời nào, chỉ chờ nam tử mở miệng.

Đả thương người ta rồi, thần sắc vẫn có thể lãnh đạm như vậy. Cô Dạ Kiết cúi người, một tay kéo nàng từ trên ghế ngồi lôi dậy, “Hoàng hậu, trẫm cứ tưởng nàng đã đem lời trẫm nói lúc trước ghi tạc trong lòng, nhưng không ngờ, bây giờ càng lúc càng táo tợn.”

“Lời gì?” Nàng nhẹ cong môi trái tim giấu cợt, “Không được phép tổn hại Thi tiếp dư?”

Hai tay Cô Dạ Kiết kiềm chặt vai nàng, “Duy chỉ có nàng ấy, nàng không được đụng vào.”

Nụ cười bên cánh môi, cứng nhắc, dường như có chút mất tự nhiên. Phong Phi Duyệt nhìn chao đèn nhỏ ở sau lưng hần kia, mắt có chút đau nhức, nếu như hần, đã sớm nhận định, mình càng không cần thiết giải thích thêm nữa. Nói, hay không nói, đều như nhau.

“Hoàng thượng hy vọng thần thiếp như thế nào, lúc ấy tình thế khẩn cấp, thần thiếp với Thi tiếp dư, chỉ có thể bảo vệ một người, đối lại là hoàng thượng, người sẽ làm thế nào?” Nàng khẽ ngược đầu, nheo mắt đối diện nam tử trước mặt.

Sắc mặt Cô Dạ Kiết không khỏi có chút khó coi, câu hỏi này, hần có nghĩ tới. Nhưng không ngờ rằng, vấn đề một khi bày ra trước mặt, mình nên trả lời như thế nào.

“Thần thiếp trả lời thay hoàng thượng,” Phong Phi Duyệt thấy hần không nói gì, tiếp lời, “hoàng thượng, sẽ không chút do dự đẩy thần thiếp ra ngoài, à... thần thiếp là kẻ lòng dạ độc ác, là kẻ nham hiểm, nhưng thần thiếp chỉ muốn giữ mạng, cho dù thần thiếp thật sự làm như vậy, thì có tội gì chứ?”

Trong lời nói, nàng vẫn giữ lại một đường lui, nhưng Cô Dạ Kiết đang trong cơn thịnh nộ, hoàng toàn không nghe ra được, hấn chỉ biết, Thi tiếp dư chính là vì nàng, suýt chút nữa mất mạng. Cả người bị ném ra ngoài, hai tay Phong Phi Duyệt đập vào án kỷ, vạt áo trước ngực mở rộng, chiếc áo yếm bên trong lộ ra một góc.

Màu sắc kia, đột nhiên trở nên chói mắt, Cô Dạ Kiết ngồi xổm xuống, một tay kéo cảm nàng tới, “Nàng cùng Thất Duệ, trước kia có quen biết?”

Hấn, cái gì cũng không tin, trước giờ chưa từng tin tưởng mình.

“Không quen.” Phong Phi Duyệt lạnh lùng trả lời, ánh mắt, đã bắt đầu xa cách.

Toàn bộ những gì Thất Duệ đã làm với nàng, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, bao gồm, một kích xuống tay lưu tình cuối cùng kia, “Nếu như không quen biết, hấn sao có thể dễ dàng, để nàng không chế như vậy?”

Cái này, bây giờ không cách nào nói rõ, Phong Phi Duyệt nhắc cánh môi, nhưng lại vô lực mở miệng, lúc này đặc thủ, ngay cả chính nàng cũng không tin được.

“Sao, không có gì để nói rồi?” Cô Dạ Kiết buông tay ra, Thất Duệ vũ nhục nàng, mỗi lửa này, khiến hấn không cách nào phát ra được, hết lần này đến lần khác, nàng vẫn là bộ dáng ngang ngược bất tuân, “Hay là hoàng hậu của trẫm, trời sinh thích bị người ta làm như vậy?”

Đôi đồng tử của Phong Phi Duyệt co lại, có chút khó tin, nàng chịu uất ức, không có được một câu một chữ an ủi, lại ngang nhiên tìm đến sỉ nhục như vậy, tay, siết lại thật chặt, cuối cùng không rơi xuống. Mười ngón tay, chậm rãi giãn ra, nàng hồng nhan cười một tiếng, mang theo cơn nhả không thôi, “Hoàng thượng nói vậy, thì chính là vậy đi, hoàng thượng nói quen biết, vậy, cứ xem như thiếp và hấn có quan hệ sâu xa là được rồi.”

Hấn, cùng nàng, ai cũng không chịu mở lòng, cô tịch nhảy cảm từ trước đến giờ, dạy cho bọn họ một điều hữu dụng nhất, là niềm phong trái tim lại, ai, cũng đừng nghĩ tiến lại gần.

Hấn, đối với nàng không tin tưởng, ngược lại, nàng đối với hấn, đã bao giờ có chút tín nhiệm?

“Hôm nay, nàng đã thương Thi tiếp dư, trẫm phải xử phạt nàng.” Cô Dạ Kiết thình lình đứng dậy, quanh thân, tụ tập nộ khí không thể tiêu tán được, chỉ là hấn đã không phân biệt rõ, rốt cuộc là vì cái gì mà tức giận.

“Người là hoàng thượng!” Phong Phi Duyệt chống hai tay lên án kỷ đứng dậy, thần sắc ung dung phải đi bụi đất dính trên váy áo, “Hay là, lại muốn để thần thiếp quỳ bên ngoài cả đêm?”

“Hoàng hậu, có phải nàng cho rằng, trẫm không thể làm gì nàng?” Cô Dạ Kiết mắt phượng nguy hiểm nheo lại, “Nàng cũng lắm, bắt quá chỉ là một con cờ của Quân gia, đừng tưởng rằng, trẫm không động vào Quân gia các người được! Hôm nay cảnh tượng ở trên tường thành, quan binh khắp thành đều nhìn thấy trong mắt, hoàng hậu như nàng đây, uy nghiêm đặt ở đâu?”

Hấn hùng hổ dọa người, thậm chí, khiến Phong Phi Duyệt cảm thấy mấy phần ngang ngược vô lý, lửa giận trong lòng tùy thời vọt lên, nàng vịn chặt hai tay, xoay người đưa lưng về phía nam tử, “Hoàng thượng cho rằng thần thiếp không thể làm mẫu nghi thiên hạ, cùng lắm thì, có thể phế thần thiếp!”

“Hừ!” Cô Dạ Kiết nghe vậy, một chưởng nặng nề đánh lên mặt bàn, “Trở lại để đó, trẫm liền hạ chỉ phế hậu!” Nói xong, liền một cước đá văng chiếc ghế bên cạnh, trong lòng, còn chưa hả giận hất tung cả chiếc bàn gỗ tử đàn, sải bước đi ra ngoài.

Hai chân, vừa mới bước ra, nam tử liền thấy cả người khựng lại, vội vàng dùng tay chống đỡ cửa điện. Tim... giống như bị hung hăng xé rách, đột nhiên co rút, năm ngón tay thon dài không thể kiềm nén cuộn chặt. Là cái gì, khiến trái tim, càng quẩn càng chặt, hấn trợn trừng hai mắt, mồ hôi bằng hạt đậu từ trên trán chảy xuống, sống lưng thẳng tắp, cũng chậm rãi cúi xuống.

Chương 59: Chỉ cho phép một lần

60. Chương 59: Chỉ Cho Phép Một Lần

Chương 59: Chỉ cho phép một lần

Một tiếng dị động truyền đến, Phong Phi Duyệt xoay người, liền nhìn thấy Cô Dạ Kiết tựa cả người lên cửa điện, đầu gối, đột nhiên khụy xuống, đập lên nền đất.

Tâm cả kinh, nàng nhú chặt đôi mày thanh tú, chỉ là không lập tức tiến lên.

Long bào màu vàng kéo dài dưới mặt đất, thân thể Cô Dạ Kiết cứng nhắc, bàn tay chống trên nền đá xanh lạnh như băng, đầu ngón tay dùng sức, làm thế nào cũng không đứng lên được.

Phong Phi Duyệt thâm căn chặt răng ngà, chân đã không thể không chế được, “Hoàng thượng, làm sao vậy?”

Ngồi xổm người xuống nhìn xem, mới thấy gương mặt tuần tú của hắn gắt gao kéo căng, mồ hôi tinh mịn đầy tràn một tầng, sắc mặt tái nhợt không thôi, “Sao có thể như vậy?” Phong Phi Duyệt kinh hãi, hai tay vội đỡ hắn dậy.

“Tránh ra!” Cơn giận của nam tử còn chưa tiêu hết, vung ánh tay một cái thô bạo hất nàng ra.

“Chàng...” Phong Phi Duyệt chống hai tay đến phát đau, tự mình bò dậy, Cô Dạ Kiết ấn một tay trên lồng ngực bị nàng nhất quyết kéo dậy. Để cánh tay hắn vấp trên vai mình, một tay kia rơi lên thắt lưng của hắn.

“Người nằm đây trước, thần thiếp bây giờ liền đi gọi Mạch y sư đến.” Đặt hắn nằm giữa xuống giường, Phong Phi Duyệt liền xoay người muốn đi ra ngoài. Chỉ là, còn chưa kịp bước lên một bước, cổ tay liền bị nam tử giữ níu lại, cả người cũng không kịp chuẩn bị ngã xuống, bị vây giữa hai chân Cô Dạ Kiết.

“Trẫm không sao.” Qua một lúc lâu, hắn mới nặng nề bật ra một câu.

Phong Phi Duyệt lui ra, nhìn nam tử xoắn chặt tuần nhan, khăn trương trên mặt thoáng qua rồi biến mất, chỉ muốn ngồi dậy, “Vay thần thiếp cho người đưa hoàng thượng trở về.”

Ngữ khí của nàng cũng không tốt, thân thể vừa mới nhổ dậy một chút, liền bị Cô Dạ Kiết duỗi tay đè ngược trở lại, trái tim, chặt chẽ tương liên, “Trẫm không về.”

“Thần thiếp lòng dạ độc ác, hoàng thượng không sợ sao?” Nàng vùi mình trong ngực nam tử, muốn đứng dậy lại bị đè ép gắt gao.

Thân thể đột nhiên bị lật ngược lại, hai tay Cô Dạ Kiết đè chặt hai vai nàng, vạt áo mỏng manh trước ngực bị kéo mở, không cần dùng bao nhiêu sức liền bị hắn xé nát tan tành, lộ ra cái yếm mặc không ngay ngắn ở bên trong. Mơ hồ, nàng nhìn thấy nộ khí từ trong mắt nam tử, “Hắn đã động vào chỗ nào?”

Không chút thương hoa tiếc ngọc đưa tay rơi vào ngực nàng, “Đây, hay là đây?”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, hai tay liều mạng giằng co vùng vẫy, nhưng nam tử vẫn như cũ làm theo ý mình, bàn tay mang theo vết chai thô cứng, trực tiếp xuyên qua áo yếm rơi lên phía trên, “Câm rồi?”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, giãy giụa mấy cái, đột nhiên dùng chút khí lực còn sót lại, mỉm cười nói, “Hoàng thượng, không phải người đang ghen đó chứ?”

Trước ngực siết căng một cái, bị hung hăng nắn bóp khiến nàng đau đớn chau mày, nàng dứt khoát không kháng cự, bộ dạng tùy ý chém giết.

Cơn thịnh nộ vừa rồi, đã an định trở lại, Cô Dạ Kiết nghiêng người làm đầu tóc rơi tán loạn xuống giữa hai mắt nàng, buộc nàng chỉ có thể nhắm mắt lại, “Hoàng thượng buông thần thiếp ra trước.”

“Không buông!” Nam tử nhất quyết cự tuyệt, lực đạo trên tay tăng thêm mấy phần, “Vừa rồi, tại sao không phản kháng?”

Phong Phi Duyệt biết rõ ngụ ý của hắn, tuy có chút tức giận, nhưng vẫn thử mở miệng dò xét, “Nếu thiếp nói, lúc đó thần thiếp không thể không chế được chính mình, hoàng thượng người sẽ tin chứ?”

“Không tin!” Cô Dạ Kiết một mực phủ định, “Hay là thân thể của nàng, cũng có phản ứng theo rồi?”

Bốn mắt chạm nhau, thân thể Phong Phi Duyệt ngửa lên, nặng nề trầm xuống, mềm nhũn chống đỡ trên giường, không tin, nàng sớm nên nghĩ tới.

Cô Dạ Kiết tự nhắc nhở mình, người con gái trước mắt, là người của Quân gia, hẳn ngàn vạn lần không thể tin, chỉ cần cho nàng sung ái cứng chiều ngoài mặt là được, nhưng... bản thân chính là không chế không được. Có lẽ, chính là vì bọn họ có quá nhiều điểm tương đồng. Tầm mắt, từ trên mặt nàng rơi xuống, nhìn thấy lòng bàn tay của nàng bị chém rách, vết máu thấm ra, bị hắn đè ép một bên.

“Nàng là hoàng hậu của trẫm, ‘đồ’ của trẫm, kẻ khác không thể chạm vào!” Cô Dạ Kiết dè người xuống, Phong Phi Duyệt cảm thấy trái tim ngực nặng nề, sắp thổ không nổi, lồng ngực, theo hồ hấp truyền đến một hồi run rẩy nhẹ nhàng, chỉ có cách nhau gần như vậy, mới có thể cảm nhận được.

“Chàng...” Nàng dồn sức đẩy hắn một cái, lại bị hắn quán chặt không tha, “Ai là ‘đồ’ chứ?”

Cô Dạ Kiết vươn tay đỡ dưới vành tai nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn oán giận phía dưới, bổ sung một câu, “Đúng, nàng không phải đồ vật.”

Dù cho hắn có quyền thế hơn nữa, dù cho Phong Phi Duyệt có tranh cãi như thế nào, trước khi nói chuyện đều phải cân nhắc, lần này, nàng rút cuộc không nhịn được nữa rồi, nhắc cao cánh môi vừa định mở miệng, lại bị hắn đưa tay bịt miệng lại. Chỉ có thể tròn tròn mắt hạnh, ý vị nhìn hắn.

“Trẫm nói sai rồi,” Bàn tay Cô Dạ Kiết vuốt ve gò má Phong Phi Duyệt, ầm ầm nói, “có lúc trẫm thật sự hy vọng nàng chỉ là một món đồ, như vậy có thể gắt gao tóm chặt nàng trong lòng bàn tay.” Hắn là tôn vương, ngữ khí nói chuyện bá đạo cường hãn, không cho phép ngờ vực. Hắn không thềm để ý ánh mắt khó tin của nàng, chính miệng thừa nhận, cặp đồng tử màu hổ phách nhìn chăm chăm người con gái phía dưới, thân thể cũng theo đó ép xuống, tựa lên lồng ngực nơi trái tim của Phong Phi Duyệt, “Những gì xảy ra trên tường thành, chỉ có một lần này, trẫm chỉ cho phép một lần này!” Cô Dạ Kiết tự lẩm bẩm, nhưng lời này, rõ ràng là đang nói với nàng. Một câu, toàn bộ nộ khí đêm nay, hắn chỉ là, không tìm được cách thổ lộ, cảm giác vô lực bị vây ép phía dưới đó, khiến hắn sít sao nhắm chặt hai mắt.

Phong Phi Duyệt bị che kín miệng, vô thức khép mắt lại, con ngươi trầm sâu, rủa thầm mắt xuống nhìn thấy đỉnh đầu nam tử, thân thể hắn rất nặng, toàn bộ đè ở trên người nàng, mặc dù có chút khó chịu, nàng vẫn nằm yên bất động, càng không có đẩy hắn ra. Tâm tư của hắn, quá mức thâm trầm, hư tình, giả ý, nàng đã không phân biệt được rõ ràng, chỉ là giờ khắc này, nàng lựa chọn tạm thời tin tưởng.

Phong Phi Duyệt trầm mặc, một tay Cô Dạ Kiết, vẫn còn giữ chặt miệng mình, không để cho nàng mở miệng.

“Hoàng thượng...” Bên ngoài, không thức thời truyền đến một tiếng thông báo, “đến giờ rồi.”

Cô Dạ Kiết không dễ dàng gì mới thả lỏng thân thể cứng ngắc, bầu không khí vừa đốt lên cháy rực, cũng ngay trong khoảng khắc này ngưng trệ, bàn tay che miệng nàng từ từ lui ra.

“Được tính vừa hết, Thi tiếp dư ý vị kêu đau.” Người thông báo thấy bên trong thật lâu không có động tĩnh gì, càng không dám thúc giục, chỉ có thể bổ sung thêm một câu.

Nam tử vốn dĩ đang đè trên người mình, chống hai tay một cái liền đứng dậy, y phục dính máu lúc trước mặc dù đã thay ra, nhưng thân sắc vẫn có vẻ mệt mỏi như cũ, giữa hai đầu mày, dâng lên lo lắng cực hạn.

“Hoàng thượng phải đi?” Nhìn thân ảnh hắn đưa lưng về phía mình, Phong Phi Duyệt ngồi dậy theo.

“Trẫm sang đó thay thuốc.” Cô Dạ Kiết dừng bước, nói một cách tự nhiên.

Bóng lưng nam tử, hất xuống mặt nền đất, vẫn rơi vào bên chân Phong Phi Duyệt, khoảng cách ngắn ngủi, chỉ có vài bước chân. Hai tay nàng bắt lại một cái, giống như, nhìn thấy mình đứng dậy, nhìn thấy mình, vòng chặt hai tay quanh thắt lưng nam tử...

Môi anh đào, có chút khổ sở nhếch lên, cuối cùng nàng vẫn không đứng dậy, chỉ là gật đầu, hướng về bóng lưng nam tử trả lời một tiếng.

Cô Dạ Kiết nhắc chân đi ra ngoài, bước chân dồn dập, Phong Phi Duyệt ngồi ngay ngắn trên giường, mắt thấy bóng dáng màu vàng tươi chi sắc kia dần dần tụ thành chấm nhỏ, lúc này mới nặng nề cúi đầu, ngả người nằm xuống.

Đi trên hành lang, từ xa liền nghe thấy tiếng Thi tiếp dư kêu đau, thần sắc Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, đẩy cửa điện đi vào.

Hai nha hoàn canh chừng trước giường không biết phải làm sao, cao được trên tay vừa mới mở nắp, vẫn còn chưa thoa lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Hoàng đế tiến lên, nhìn hai người.

“Bẩm, bẩm hoàng thượng...” Nha hoàn quỳ xuống, vẻ mặt ý vị sợ hãi, “nô tỳ, nô tỳ không dám bôi thuốc.”

“Đồ vô dụng.” Cô Dạ Kiết ngồi xuống giường, vén chăn găm đắp trên người Thi tiếp dư lên, đồ ngủ mỏng manh bao bọc lấy thân thể nóng hổi của cô gái. Vạch áo trước ra, lại thấy ở trên ngực nàng ta, vết thương năm ngón tay kia khắc sâu thấy xương, lúc này, vết thương kia đã hiện lên màu đen, thậm chí, còn lan ra bốn phía xung quanh.

Chương 60: Độc Bộ Thiên Nhai

61. Chương 60: Độc Bộ Thiên Nhai

Chương 60: Độc Bộ Thiên Nhai

Hai nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao, một người thấy Cô Dạ Kiết chỉ nhìn chăm chăm vết thương kia không nói lời nào, liền đưa thuốc trong tay tới, “Hoàng thượng.”

Nam tử cũng không quay đầu lại, vung tay làm thuốc được rơi xuống đất, “Thuốc cao này còn có tác dụng gì? Mau đi mời Mạch y sư đến đây.”

Một tiếng như sấm gầm, khiến nha hoàn kia sợ tới mức thụt lùi ra sau lại mấy bước, ý vị gật đầu, “Dạ, dạ, nô tỳ bây giờ đi ngay.”

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư dần dần tỉnh tại, vừa động bả vai một cái, đau đến co rút thân thể thành một đoàn, “Thần thiếp, có phải sắp chết rồi không?”

Cô Dạ Kiết ngược mắt, trên mặt như có điều không vui, “Đừng nói lung tung.”

Rủi tầm mắt nhìn thấy vết thương đang sưng to của mình, cô gái kinh hãi cực độ, vươn tay nắm lấy tay hắn, chỉ thấy gương mặt tuần tú của hắn đầy mệt mỏi nhìn mình, Thi tiếp dư cố nén sợ hãi trong lòng xuống, mặc cho hắn ôm vào lòng.

“Thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến Thi tiếp dư.” Mạch Thần Lại vội vàng bước vào. (Tội anh bác sỹ, suốt ngày bị kiu đầu :>>)

“Bình thân!” Cô Dạ Kiết đặt cô gái trong ngực trở lại giường, Mạch Thần Lại cũng đã đi tới, tầm mắt cứ thế tự nhiên rơi lên trên miệng vết thương của nàng ta, vừa nhìn một cái, liền khiến hắn giật mình từ đằng xa.

Từ vẻ mặt của hắn, Cô Dạ Kiết liền cảm nhận thấy có điều bất thường, Thi tiếp dư càng mặt xám như tro tàn, vươn tay lần nữa bắt lấy ống tay áo Cô Dạ Kiết, “Mạch y sư, có lời gì, người cứ nói đi đừng ngại.”

Mạch Thần Lại do dự, thần sắc càng lúc càng lạnh lẽo, “Bẩm hoàng thượng, đúng như thần lo lắng, trên vết thương này có độc.”

“Vậy phải giải như thế nào?” Cô Dạ Kiết không quá ngạc nhiên, chỉ là ngữ khí rất khẩn trương.

“Nếu như thuốc hạ nhìn không lầm, đây chắc chắn là một loại kịch độc từ Tây Vực, gọi là Bạch Dạ.”

“Bạch Dạ?” Cô Dạ Kiết nhìn vết thương kia của Thi tiếp dư đã thành màu đen thẫm, đưa tầm mắt sang chỗ khác.

“Đúng, gọi là Bạch Dạ, chính là trong vòng hai tư canh giờ, nếu không giải độc, Thi tiếp dư sẽ mất mạng.” Thần sắc Mạch Thần Lại trấn định, trên mặt chỉ có nghiêm túc, cũng không có biểu hiện quá luống cuống.

“Vậy lúc này mới chỉ qua mấy canh giờ, phải cứu như thế nào?”

“Đường tắt duy nhất, chính là hút chất độc ra, chỉ có điều độc tính trên người Thi tiếp dư quá sâu, hơn nữa hoa lan lần trước... Độc này, nếu còn lưu lại dù chỉ một chút, vậy thì càng thêm trầm trọng.” Mạch Thần Lại tiến lên, khẽ cúi người xuống, không để ý đến vẻ mặt ngại ngùng của cô gái, tra xét vết thương trước ngực nàng ta, “Hoàng thượng, thuốc độc này, chắc hẳn là được bôi trên tay Thất Duệ, trong truyền thuyết, môn chủ của Độc Bộ Thiên Nhai, một khi dính phải, không chết, cũng phải rơi mất nửa cái mạng.”

Độc Bộ Thiên Nhai? Lại là Thất Duệ!

Tay áo rộng thùng thình, bị gắt gao núm lấy, Cô Dạ Kiết không có tâm tư nghĩ nhiều như vậy, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Thi tiếp dư, đưa tay, đẩy mái tóc dài rơi một bên ra sau gáy, trong mắt đều là thương yêu, “Nghe thấy chưa, Mạch y sư nói có thể cứu được.”

Mạch Thần Lại thấy vậy, tự động lui ra ngoài, đợi một lúc, quả nhiên trông thấy Cô Dạ Kiết đi theo ra ngoài.

“Độc Bộ Thiên Nhai, là tà giáo trong truyền thuyết kia phải không?”

Mạch Thần Lại đưa mắt nhìn sa mạc vô tận, nhẹ gật đầu, “Đúng, Độc Bộ Thiên Nhai sau mỗi lần giết người, vào ngày thứ hai, nhất định sẽ phát hiện một cỗ kiệu màu đen trước cửa nhà đối phương. Hơn nữa, môn chủ kia nghe nói trời sinh dị năng, hai mắt của hắn, có thể dễ dàng thôi miên người khác, đặc biệt là nữ nhân!”

“Nếu thiếp nói, lúc đó thần thiếp không thể khống chế được chính mình, hoàng thượng người sẽ tin chứ?”

Lời của Phong Phi Duyệt, lại lần nữa vang lên bên tai hắn, Cô Dạ Kiết đưa hai tay chống lên tường thành, gò má kiên nghị dưới bóng đêm, bao phủ khối mù vô hạn, môi mỏng, mân thành một đường. Mạch Thần Lại ở bên cạnh, chỉ yên lặng nhìn về phía trước, không quấy rầy.

“Có thể cứu Thi tiếp dư, chỉ có cách này thôi sao?” Nam tử dụi dụi mí mắt, tầm mắt hướng xuống dưới chân Lạc Thành vẫn hối hả bận rộn.

“Đúng, cho dù bây giờ thần chạy về hoàng cung luyện chế thuốc giải, cũng không kịp nữa,” Thanh âm Mạch Thần Lại khàn khàn, chậm rãi nói ra, “độc này, nếu như người hút độc không cẩn thận nuốt vào một giọt, đó chính là Kiến Huyết Phong Hầu, một khi, lòng có tạp niệm, không quan tâm đến mạng của Thi tiếp dư, chỉ vì giải độc mà hút, vậy... người chết chính là Thi tiếp dư.”

Cô Dạ Kiết chưa từng nghe qua chuyện như vậy, hẳn chau mày, trước mắt có thể cứu nàng ta, không phải chỉ có một mình hắn thôi sao?

Sau lưng, mỗi một căn phòng đều khép chặt cửa chính, trên song cửa sổ đan xen tinh tế, lần lượt chiếu xạ bóng lưng do dự của nam tử, tại một chỗ rẽ, người con gái vừa định bước ra, vội vàng thu chân lại. Hai tay nắm làn váy, nhắc qua khối mắt cá chân, kéo dài phía sau.

“Độc này, để trẫm hút.” Tròng mắt Cô Dạ Kiết trầm ám, lạc định một tiếng dứt khoát.

“Hoàng thượng?” Mạch Thần Lại tuy có giật mình, nhưng kết quả này, cũng nằm trong dự liệu của hắn, “Bây giờ thần lập tức đi chuẩn bị sắc thuốc, hoàng thượng uống vào rồi, lúc hút độc, khi cần thiết, có thể bảo vệ tâm mạch.”

“Được.” Cô Dạ Kiết lên tiếng, ngữ khí, lại mang theo chút lưỡng lự. Hẳn là vua, phải đưa ra quyết định này, không tránh khỏi trong lòng có băn khoăn.

Tóc, theo gió thổi cuộn lên, Phong Phi Duyệt thò đầu ra, thấy sắc mặt hai người đều nghiêm trọng, trong lòng cũng theo đó khấn trương.

“Hoàng thượng, người thật sự phải làm như vậy?” Mạch Thần Lại ngoảnh mặt nhìn sang, một tôn vương quần lâm thiên hạ, dù có trọng tình thế nào, nhưng vì một cô gái, cam lòng mạo hiểm tính mạng như vậy, cũng khiến hắn khó lòng tin được.

“Thì tiếp dư, không phải người khác!” Cô Dạ Kiết nhẹ khép mắt phượng hẹp dài, giọng điệu càng khiến người ta khó nắm bắt, mang theo hư vô không thể cầm giữ, hai tay chống lên trán, khom người xuống.

Người khác, ai, lại là người khác?

Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng của hắn, quá nhiều lần, nàng đứng sau lưng hắn, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng.

Thân hình cao lớn, nhìn qua giống như không còn khí lực, hai tay Cô Dạ Kiết đặt trên cổng thành, đầu tựa vào khuỷu tay, loại tịch mịch di thể mà đơn độc đó, lạnh lẽo, lại hiện ra ngoài.

Nếu như độc này chỉ có thể do một người hút, vậy...

Tuyệt đối không thể là Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt thăm siết chặt nắm tay, nghĩ đến một lý do đủ để thuyết phục bản thân mình đến hút độc, đúng... Bọn họ chỉ có thời gian ba ngày, nếu như Thất Duệ lại xâm phạm lần nữa, vạn nhất đến cả hoàng đế cũng ngã xuống, còn ai, có thể dẫn dắt bọn họ đột xuất vòng vây?

Thân thể, hướng về phía ngược lại mà đi, mỗi một dấu chân, Phong Phi Duyệt đều mang theo suy tính kỹ càng, nàng không vì Thi tiếp dư, cứu nàng ta một lần này, cũng không có nghĩa có thể bỏ qua hết tất cả. Thuốc giải hoa lan trong tay nàng, nàng vẫn sẽ không giao ra.

“Hoàng thượng, có phải người hoài nghi, là hoàng hậu đẩy Thi tiếp dư ra ngoài không?” Mạch Thần Lại nhớ tới chuyện lúc nãy, mở miệng hỏi nhỏ.

“Bên cạnh trẫm, không có kẻ thứ hai,” Cô Dạ Kiết quả quyết phủ định, “cũng không thể là Thi tiếp dư tự mình nhảy lên trước, huống hồ, nàng ấy không có chút võ công, biết rõ là chết, xông lên như vậy, há chẳng phải chỉ có kẻ ngốc mới làm?”

Câu hỏi của nam tử, Mạch Thần Lại cũng không trả lời, giọng điệu chuyển sang nhu hòa, “Nếu thật là hoàng hậu, vậy một kiếm cuối cùng, chẳng phải càng không cần thiết sao?”

“Trẫm cũng muốn tin, nhưng mà, thủ đoạn của hoàng hậu... trẫm không thể không phòng.” Hai mắt Cô Dạ Kiết u ám, ngữ khí cũng có vài phần mâu thuẫn.

“Hoàng thượng...” Phía sau truyền đến một đạo âm thanh của nữ nhân, Ngọc Kiều từ xa nhìn thấy hai người đứng trên cổng thành, bất đắc dĩ, chỉ có thể chạy nhanh đến, “Bẩm hoàng thượng, không thấy hoàng hậu nương nương đâu.”

Cô Dạ Kiết mím chặt môi mỏng, liếc nhìn Mạch Thần Lại bên cạnh một cái, trong lòng có lo lắng, sải bước hướng về phía phòng của Thi tiếp dư đi tới.

Sau lưng, hai người hai mặt nhìn nhau, chỉ đành phải theo sát.

Chương 61: Vì ai hút độc

62. Chương 61: Vì Ai Hút Độc

Chương 61: Vì ai hút độc

Phong Phi Duyệt sải bước trên hành lang dài hun hút, ở đây không giống như hoàng cung, là nơi binh lính tiến hành thao luyện và mua bán nô lệ, mức độ xa hoa tất nhiên cũng giảm đi phân nửa.

Phía chân trời, ngọn lửa kia hừng hực thiêu đốt, rực cháy mãnh liệt, Phong Phi Duyệt dậm chân, nhìn binh lính trên canh gác lầu cao, chợt sáng tỏ, đây, chắc hẳn là đang đốt khói báo hiệu.

Lạc Thành, không thể nào ngồi chờ chết, trận chiến tối nay, đối với Quân Ân mà nói, quả thật là chịu sỉ nhục quá lớn, cho dù Cô Dạ Kiết không giáng tội, hẳn cũng khó chối trách nhiệm.

Chuyện quân sự, nàng cũng không hiểu nhiều, càng không có tâm tư đó.

Phong Phi Duyệt đứng ở nơi cao nhất trên thành lầu, nhìn xa bốn phương, chỉ trông thấy bầu trời đen mênh mang kia, từ trên đỉnh đầu mau chóng áp xuống. Ánh mây lưu chuyển, dường như không hề có khoảng cách.

“Đùng đùng đùng...”

Một đợt sấm rền, không hề báo trước giáng xuống, bao trùm bầu trời đêm bị chia cắt làm hai, như một đôi tay, xé toạc màn trời. Sấm chớp vang dội, đôi đồng tử của Phong Phi Duyệt cũng theo đó lóe sáng, âm thanh vang vọng đình tai nhức óc, khiến cả Lạc Thành giống như lung lay sắp ngã. Nàng đưa tay chống lên thành tường, theo gió lốc thổi tới, vội vàng lui ra sau vài bước. ‘Tí tách tí tách...’ mưa rơi xối xả, thừa dịp cuồng phong trước mặt tấp đến, Phong Phi Duyệt vùi mình dưới mái hiên, một tay che chắn bên cạnh, đi về phía trước.

Phòng của Thi tiếp dư, chỉ cách mấy gian, hai nha hoàn bên ngoài đội mưa, thấy Phong Phi Duyệt đến gần, vội muốn đẩy cửa đi vào thông báo.

Nàng vung tay ý bảo hai người không cần lên tiếng, cổ tay lắc nhẹ, hạ thấp giọng, “Các người lui xuống thay y phục sạch sẽ trước đi.”

Hai người dè dặt liếc mắt nhìn nhau, một nha hoàn trong đó đánh bạo, ngập ngừng nói, “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ, chúng nô tỳ vẫn nên canh chừng ở bên ngoài thôi.”

Nàng lạnh mắt liếc nhìn, nửa người ướt đẫm, vãi vốc đơn bạc mỏng manh từng chút dính chặt lên trên trên thân mình, càng khiến đường cong uyển chuyển nhìn một cái không sót gì, “Mở cửa.”

Nha hoàn không dám chống lệnh, chỉ có thể mở cửa ra.

Lò sưởi ấm áp bên trong, phát ra tiếng xì xì chói tai, Phong Phi Duyệt vừa mới bước vào, liền nghe thấy thanh âm của Thi tiếp dư từ sau màn tơ truyền đến, “Hoàng thượng...”

Nàng đi lên trước, cùng đối diện với tầm mắt Thi tiếp dư, “Hoàng thượng không có đến đây.”

“Hoàng... hoàng hậu nương nương?” Cô gái cả kinh, hai mắt hướng ra sau lưng Phong Phi Duyệt, quả nhiên không thấy bóng dáng Cô Dạ Kiết đâu, sắc mặt liền tối sầm, gắng gượng ngồi dậy, “Thần thiếp...”

“Không cần đa lễ.” Phong Phi Duyệt kịp thời giang tay đè chặt hai vai nàng ta, chính mình cũng theo đó ngồi xuống, “Vết thương thế nào rồi?” Nàng vén chăn gấm lên, Thi tiếp dư lại nắm chặt một góc chăn, không chịu buông ra, “Bẩm hoàng hậu, thần thiếp không có gì đáng ngại.”

“Muội không cần e ngại.” Một tay Phong Phi Duyệt rơi lên đầu vai nàng ta, “Bổn cung chỉ nhìn xem một chút.”

Đôi mắt cô gái xinh đẹp ngây thơ như thỏ con, lại không chịu thỏa hiệp, vẫn núp mắt ở sau chăn gấm, chỉ cần trên tay Phong Phi Duyệt vừa có động tác, liền cuộn tròn cả người lại, khiếp ý thập phần, nhưng lại không dám thể hiện quá rõ ràng. Cẩn trọng như vậy, lại khiến Phong Phi Duyệt nhất thời không dám có động tác gì.

“Hoàng hậu,” Sắc mặt Thi tiếp dư có chút nhợt nhạt, đôi môi khô nứt, “Hoàng thượng nói, là người đẩy thần thiếp ra ngoài, nhưng mà thần thiếp không tin.”

Ngón tay Phong Phi Duyệt cứng ngắc, ánh mắt nhìn sang cô gái, mang theo nghi ngờ trầm nặng, “VẬY, là ai đẩy muội ra ngoài?”

Thi tiếp dư lắc lắc đầu, “Lúc ấy, chỉ nhớ một cổ lực đạo ở sau lưng đẩy một cái, đến khi kịp phản ứng, thần thiếp đã không thể khống chế được rồi.”

“VẬY, sao muội dám khẳng định không phải là bốn cung?” Phong Phi Duyệt thừa dịp cô gái suy nghĩ sâu xa, kéo chăn gấm trên người nàng ta xuống, tuy có chuẩn bị, nhưng lúc nhìn thấy miệng vết thương đã lan rộng kia, môi trái tim vẫn không nhịn được khẽ kéo mở.

“Bởi vì, thời khắc cuối cùng, là nương nương đã cứu thần thiếp.” Ánh mắt chân thành của Thi tiếp dư rơi lên mặt nàng, tính tình không được khôn khéo sắc sảo khiến nàng ta ngại ngùng người khác nhìn mình, vừa định đưa tay ra ngăn trở, lại bị Phong Phi Duyệt cản lại.

“Độc này, không hút ra, muội sẽ không toàn mạng.” Cúi đầu nhìn vết thương màu đen kia, Phong Phi Duyệt không chú ý đến lời nàng ta nói, mà là khom người, do dự, nhưng không lùi bước đặt môi đỏ mọng lên trên.

“Không!” Thi tiếp dư vùng hai tay muốn đẩy nàng ra, “Nương nương, độc này không thể hút.”

Một ngụm máu màu đen, từ trong miệng Phong Phi Duyệt phun ra ngoài, mùi vị tanh nồng làm nàng cảm thấy buồn nôn cực kỳ, Thi tiếp dư nhìn cô gái phía trên, chỉ thấy ánh mắt nàng trong suốt, cường ngạnh trong đó lại càng khiến Thi tiếp dư không thể thốt nên lời. Chỉ cảm thấy nơi khóe mắt dâng lên một cổ chua xót, khó chịu đến cả nói cũng nghẹn ngào nức nở, “Nương nương... người đừng hút nữa...”

“Ta không phải là vì cô.” Phong Phi Duyệt đột ngột ngẩng đầu lên, đôi môi hồng nhuận trơn mềm lúc này, giờ đây hiện ra màu đen ám khác thường, nàng nhìn chằm chằm cô gái phía dưới, nặn ra từng câu từng chữ, “Hoàng thượng không phải hoài nghi sao? Trong mắt bốn cung, không chứa được dù chỉ một hạt cát, cái mạng này, coi như bốn cung trả lại cho cô.”

Mặc dù không phải ý tứ ban đầu, từ trong miệng nàng nói ra, còn mang theo vài phần hung ác.

“Không...” Thi tiếp dư muốn đẩy nàng ta, bắt đắC dĩ trên người một chút khí lực cũng không có, “Thần thiếp tin tưởng hoàng hậu, vì một kẻ dân đen như thần thiếp, nương nương người không đáng.”

Phong Phi Duyệt không đáp lại nữa, mà tập trung chuyên tâm tiếp tục hút độc, mắt thấy máu từ trong miệng phun ra, chuyển thành màu đỏ bình thường, nhìn lại Thi tiếp dư, tuy là thở hổn hển, nhưng không còn phải lo bị cạn kiệt hết khí lực nữa. Tim buông lỏng, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy trút bỏ được gánh nặng ngàn cân, tựa người lên khung giường, nàng chậm rãi thở ra.

“Nương nương, thật ra, người không cần che đậy quá sâu như vậy, thần thiếp biết, sao người lại cứu thần thiếp, người...” Thi tiếp dư vẫn chưa nói hết câu, chợt nghe thấy âm thanh cửa điện bị đẩy mở, nàng ta chống người dậy nhìn lại, chỉ thấy Cô Dạ Kiết cùng Mạch Thần Lại đã sải bước chạy vào.

Phong Phi Duyệt cũng không quay đầu lại, chỉ là kéo chăn gấm đắp lên nửa người trên lỏa lồ của Thi tiếp dư.

“Thi tiếp dư!” Ngữ khí Cô Dạ Kiết đầy lo lắng, một tay vén tấm màn che ngăn cách giữa phòng lên, tiếng va chạm lách tách rột rột, làm Phong Phi Duyệt xoay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nhìn sang phía đối diện.

“Nàng quả nhiên ở đây!” Cô Dạ Kiết tuần nhan thâm trầm, mắt phượng đầy khói mù quét về phía người con gái, tầm mắt, cũng tự nhiên rơi vào vết máu còn chưa lau đi bên cánh môi nàng. Đôi đồng tử màu hổ phách kia, chậm chậm giãn ra, chỉ thấy bên cạnh giường hẹp, máu độc màu đen ngưng tụ thành một vũng dưới mặt đất, đã khô khốc.

Phong Phi Duyệt lơ đãng dùng tay áo nhẹ lau khóe môi, đứng lên, nàng không chút sợ hãi chống lại đôi mắt đầy thịnh nộ của Cô Dạ Kiết, thần thái tự nhiên. Sắc mặt nam tử, lãnh mị như băng, ngũ quan kiên nghị càng phát ra thấu triệt mấy phần chi vị tàn khốc, toàn thân, đều là lãnh ý khiếp người. Vùng tay chế trụ cổ tay nàng, kéo Phong Phi Duyệt đến trước mặt, “Ai bảo nàng hút, ai cho phép nàng hút, hả?”

“Hoàng thượng, người đừng trách hoàng hậu...” Thi tiếp dư muốn ngồi dậy, một tay đã đưa ra ngoài chăn gấm.

“Ồ đây không có chuyện của nàng!” Mỗi lửa giận của Cô Dạ Kiết, đã hoàn toàn không giấu được, hai tay siết chặt bả vai người con gái, một phát nhắc nàng lên, “Trả lời trẫm!”

Phong Phi Duyệt chỉ có thể nhón chân, lại ngang bướng không chịu nói câu nào, một lúc lâu sau, mới cười nhạt một tiếng, “Hoàng thượng tức giận gì chứ? Là sợ thần thiếp hại Thi tiếp dư?” Cánh môi nàng cong lên đầy giễu cợt, ai cũng không biết trong lòng đối phương rốt cuộc đang nghĩ gì, có lúc, hiểu lầm càng lúc càng sâu.

“Nhỏ ra!” Cô Dạ Kiết dùng sức kiềm chặt cằm của nàng, “Nhỏ ra cho trẫm.”

“Hoàng thượng...” Sau lưng, Mạch Thần Lại thấy độc kia là bị Phong Phi Duyệt hút ra, thật không có bao nhiêu kinh hãi, ngược lại, toàn thân nhẹ nhõm. Hắn vừa định nói, độc kia đã bị thanh trừ, “Hoàng thượng, hoàng hậu...” Hai chữ ‘không sao’ của nam tử, lại bị động tác của Cô Dạ Kiết, tắc nghẹn giữa cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

“Ừm...” Miệng, bị phủ kín, Phong Phi Duyệt mới nhận ra cần phản kháng, “buông ra...” Nàng dùng sức muốn né tránh, hai tay không ngừng đánh lên lồng ngực dày rộng của hắn, “có độc...”

Đầu lưỡi, bị gắt gao ngậm chặt, hai người còn lại trong phòng nhất thời quên phản ứng, đồng loạt đem tầm mắt dán chặt giữa phòng.

Một tay Cô Dạ Kiết ấn chặt gáy của nàng, đem nọc độc còn lưu lại trong miệng Phong Phi Duyệt, nhất nhất hút sạch, lúc phun ra khỏi miệng, vẫn còn màu đen nồng đậm. Nhìn tuần nhan tiến lại gần một lần nữa, nàng hoàn toàn quên mất phản ứng, mặc cho hắn vội vàng không ngừng cạy miệng của mình ra, đầu lưỡi, quét qua từng tắc từng tắc, ngay cả hàm răng cũng không buông tha, giống như, chỉ lưu lại một chút, cũng sẽ lấy mạng của nàng. Phong Phi Duyệt trợn tròn hai mắt, dòng nước trong suốt kia, chiếu vào tầm mắt của nàng, khắc sâu thấy đáy.

Lặp đi lặp lại, cho đến khi nàng miệng đắng lưỡi khô, nam tử vẫn còn tiếp tục, độc này... Đến cuối cùng, là ai vì ai mà hút?

Giữa khoang miệng, khôi phục mùi vị thanh ngọt lúc trước, tầm mắt Cô Dạ Kiết hạ xuống, khiến Phong Phi Duyệt gần như không dám ngênh đón, mang theo một chút đau đớn, một chút hoan hỷ, tâm tư rối rắm, phức tạp vạn phần. Nam tử trước người, nhìn vào trong mắt, đã không còn rõ ràng nữa, cách một tầng màn nước mờ mờ, nhìn thấu, chỉ thấy trong ánh mắt của hắn, có lo lắng không dễ dàng để lộ ra ngoài, rất sâu rất sâu, làm sao cũng không che giấu đi được.

Chương 62: Gắt gao bức bách

63. Chương 62: Gắt Gao Bức Bách

Chương 62: Gắt gao bức bách

Thi tiếp dư muốn gắt gượng nhắc người dậy, giữa chừng khựng lại, một góc màn tơ màu trắng xẹt qua tầm mắt, xuyên qua đường nét mỏng lung kia, nàng ta nhìn thấy một bên mặt kéo căng khăn trương của Cô Dạ Kiết, liềm nằm trở lại. Tựa vào gối thêu, chỉ cảm thấy có chút nhức nhối.

Mạch Thần Lại đứng phía sau, ánh mắt dịu dàng, đột nhiên lại dâng lên khói mù không thích hợp, may mắn được sự hạnh của hắn, xem ra vẫn là chạy không khỏi. Lúc Cô Dạ Kiết có thể cứu Thi tiếp dư, biểu hiện ra chút do dự, nhưng lúc Phong Phi Duyệt hút hết độc kia ra, Cô Dạ Kiết lại quên mất bản khoản trước đó của mình. Một màn này, Mạch Thần Lại không hề dự liệu trước, có lẽ, Cô Dạ Kiết cũng không ngờ tới, chỉ có điều, người khác đều đã nhìn ra rõ ràng rồi.

Sắc mặt của hắn rất kém, khóe miệng mang theo dấu vết màu đen, “Nàng có biết, vạn nhất có sơ suất gì, nàng sẽ mất mạng không?”

Phong Phi Duyệt nhẹ lau miệng, tất nhiên nàng biết, tầm mắt xuyên qua nam tử trước mặt, rơi lên trên người Mạch Thần Lại, “Thần thiếp biết nguy hiểm, chỉ là thần thiếp, tin tưởng Mạch y sư.”

Mạch Thần Lại ngẩng đầu, phần tín nhiệm trong mắt nàng kia, nóng rực, khiến hắn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Nếu thần thiếp trúng độc, Mạch y sư nhất định dốc hết toàn lực cứu thần thiếp, thiếp tin huynh ấy!” Nàng gật đầu, thấy sắc mặt Cô Dạ Kiết trầm xuống, liền bổ sung một câu, “Huynh ấy là người hoàng thượng tin tưởng nhất, thần thiếp cũng vậy.”

Phong Phi Duyệt nhú mày, một câu nói, đem thân phận của Mạch Thần Lại bày ra ngoài, nàng tin hắn, tôn trọng hắn, đồng thời cũng không để kẻ khác bắt được điểm yếu gian hoạt.

“Khụ khụ...” Gió lạnh bên ngoài thổi vào, làm thân thể yếu ớt của Thi tiếp dư không kiềm giữ được, nín nhịn một hồi lâu, vẫn phải ho ra tiếng.

“Khụ khụ...”

Cô Dạ Kiết khoát tay một cái, “Hai người lui xuống trước đi.” Bước chân đã sớm hướng phía giường hẹp của Thi tiếp dư đi tới.

“Nằm xuống!” Hắn ấn lên vai vô gãi, để cho nàng ta nằm xuống. Phong Phi Duyệt nhìn một cái, liền theo sau Mạch Thần Lại đi ra ngoài.

“Hoàng thượng, người có nghiêm trọng lắm không?” Thi tiếp dư vươn tay, nhẹ lau khóe miệng của hắn.

“Không sao!” Cô Dạ Kiết giữ lấy tay nàng ta, tỳ trán chống đỡ trên mu bàn tay cô gái, khẽ khép mắt.

Nhìn vẻ mặt đầy mệt mỏi của hắn, Thi tiếp dư không dám nói lời nào, chỉ là gắng sức xoay người một cái, nhận thấy động tác của nàng, hoảng để theo đó ngẩng đầu lên.

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm nữa, nằm một lát đi.” Nhìn nàng ta cố ý để trống nửa bên giường, Cô Dạ Kiết ghé mắt, thấy hai người kia đã sớm đi ra ngoài, cửa điện cũng đã khép lại. Gương mặt tuấn tú không hề có chút biểu tình, hắn vén chăn gấm lên, để nguyên y phục nằm vào giường, để Thi tiếp dư tựa lên vai mình.

Phong Phi Duyệt cùng Mạch Thần Lại đi ra bên ngoài, hai người không nói một câu nào, liền xoay người hướng phía phòng mình đi tới.

Độc này, may mà Phong Phi Duyệt hút ra ngoài sớm một bước, ánh mắt nam tử đầy phức tạp, mưa bên ngoài càng lúc càng nặng hạt, hoàn toàn không có ý định ngừng nghỉ.

Một đêm này, thế mà lại ngủ yên đến sáng, Phong Phi Duyệt thức dậy rất sớm, rửa mặt xong, liền mở cửa, đi ra ngoài.

Mưa, vẫn đang rơi, phóng mắt nhìn ra đằng xa, một đám mây nhàn nhạt quần quanh, giống như sương mù dày đặc, thật lâu không tán đi.

Một đêm này, thế nhưng ngủ yên đến sáng sớm, Phong Phi Duyệt dậy thật sớm, sau khi rửa mặt xong, liền mở cửa, đi ra ngoài tản bộ. Hạt mưa rơi lên trên mặt, mười phần lạnh lẽo, theo hai bên má trượt dài xuống cổ, dưới chân Lạc Thành, trải qua một đêm tàn sát giết chóc, trên mặt đất đã tích tụ vũng nước đọng dày đặc, thi thoảng có binh lính tuần tra đi qua, đạp lên tiếng nước, cước bộ thành hàng.

Trên đài đốt lửa hiệu, khói mù đã tắt, vừa mới tản đi chưa bao nhiêu dặm, liền bị cơn mưa to bất chợt kéo tới dập tắt. Phong Phi Duyệt thâm lo lắng, bây giờ Thi tiếp dư mang thương thế trong người, Cô Dạ Kiết quyết sẽ không hành quân cả đêm mau chóng trở về để đỡ, trước tiên không nói liệu Thất Duệ kia có giầu đồ bìm leo hay không, nhưng chỉ với ba ngày nàng đã thương lượng cùng hắn, nàng cũng xa xa cảm thấy không đủ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Mạch Thần Lại đứng bên cạnh nàng, thuận theo ánh mắt nàng nhìn lại.

“Đang nghỉ Lạc Thành này...” Phong Phi Duyệt thuận miệng đáp lời, hai mắt lại không hề chớp nhìn chăm chăm phía trước, tia nắng sớm phát ra, chiếu lên giọt sương tinh tế, mưa bụi gió mát, làm ướt một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, “Đây, thật sự là của Quân gia sao?”

Cô Dạ Kiết đi đến vài bước, liền trông thấy hai người đứng trên cổng thành, thần thái Phong Phi Duyệt tuy có hơi hệt, nhưng không xa cách, giống như lời nàng đã nói, đối với Mạch Thần Lại, nàng tin tưởng.

“Đó là gì vậy?” Đang lúc Cô Dạ Kiết định tiến lên, đột nhiên nghe thấy Phong Phi Duyệt hét lên một tiếng kinh hãi, một tay chỉ hướng không trung.

Một điểm màu đen, hiện ra trong mắt đám người, tốc độ cực nhanh, khiến binh sĩ dưới thành đều vây thành một đoàn, phòng giữ nghiêm ngặt. Cách xa mấy bước, Phong Phi Duyệt thần sắc kinh hoảng, kia, không phải là cổ kiệu của Thất Duệ sao?

“Hộ giá!” Không biết, ai hét lên một câu như vậy, đám binh sĩ đang nghỉ ngơi dường như nhất loạt tập hợp từ bên trong thành, nàng theo bản năng lùi ra sau một bước, tay mềm lạnh băng băng được Cô Dạ Kiết nắm trong lòng bàn tay, Phong Phi Duyệt vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy tuần nhan lãnh liệt của nam tử đầy nghiêm trọng, lực đạo trên tay, càng tăng thêm mấy phần.

Theo sau hần, Phong Phi Duyệt đạp lên bước chân dồn dập của Cô Dạ Kiết đi xuống thành lâu, một đường đều bị kéo tay dắt đi sau lưng. Quân Ẩn thân vận áo giáp, cực kỳ nghiêm túc, tầm mắt của mọi người toàn bộ rơi lên trên chiếc kiệu kia.

Màu đen, lơ lửng giữa không trung, giống như lúc xuất hiện hôm đó, quỷ dị vô cùng. Vào lúc nhân mã phía dưới bắt đầu nghênh chiến, cổ kiệu kia lại trở mình rơi xuống, giống như bị một cỗ nội lực khổng lồ đẩy mạnh, trước tiên lung lay trầm xuống, rồi nhanh như tia chớp, ngay lập tức nện xuống mặt đất lạnh như băng.

Hai cây xà ngang bị đánh bay, màn kiệu theo lực đánh cực đại mà tung lên, mọi người bên ngoài nín thở trầm ngâm, lại thấy ‘xoẹt’ một tiếng, từ bên trong ném ra một cỗ thi thể.

Đó là một cô gái cỡ chừng mười bốn mười lăm tuổi, trên người mặc cung trang Huyền Triều, cả thân thể nằm phủ phục dưới đất, đầu tóc rối tung tán ra hai bên, máu tươi chảy xuống ròng ròng. Phong Phi Duyệt muốn dò xét đến cùng, lại bị Cô Dạ Kiết trước người ngăn cản. Quân Ẩn ra hiệu cho binh lính tiến lên, một phát vén màn kiệu lên, bên trong thể nhưng lại trống không.

“Đây...” Phong Phi Duyệt mặc kệ ngăn trở của nam tử, cuối cùng nhìn thấy rõ diện mạo của cô gái, “Đây không phải nha hoàn đang theo hầu bên cạnh thần thiếp sao?”

Chuyến đi đến Lạc Thành này, nàng chỉ dẫn theo Ngọc Kiều cùng nha hoàn này, “Tối qua vẫn còn yên ổn, sao mới sáng sớm...” Phong Phi Duyệt cứng miệng, quả tim đột nhiên có cảm giác giống như rơi đi vài nhịp, Thất Duệ này, thật sự là chỗ nào cũng muốn nhúng tay vào. Trải qua trận đánh giết ngày hôm qua, trên dưới Lạc Thành không khỏi đề phòng cẩn mật, hần, lại có thể dễ dàng bắt nha hoàn thể thân của mình đi, cái chết của nha hoàn này, càng mang thêm một tầng cảnh cáo sâu xa.

Kỳ hạn ba ngày, tất cả đều ở trong lòng bàn tay hần, ai, cũng đừng mong trốn thoát.

Phong Phi Duyệt trợn to hai mắt, toàn thân run cầm cập, nàng đứng sững một chỗ, đưa tay lôi kéo thật chặt long bào của Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, lập tức lên đường, không thể chần chừ ở Lạc Thành!”

Hoàng đế sao có thể không hiểu bất an của nàng, bàn tay rơi lên trên vai nàng, chỉ là kéo nàng ôm vào trong ngực.

Bọn họ giờ đây, giống như con thú bị vây hãm, Phong Phi Duyệt dướn mắt nhìn lồng sắc trên ban công kia, giờ khắc này, nàng cảm nhận được sâu sắc quần bách bị vây khốn trong đó, lửa hiệu đã tắt, có thể dựa vào, chỉ có những người bị vây trong Lạc Thành này.

Tựa đầu lên bả vai Cô Dạ Kiết, khuôn mặt nhỏ nhắn của người con gái không chút sợ hãi, nàng nhìn khắp bốn phía, bên ngoài tường thành cao cao, bầu trời vẫn mờ mịt như vậy. Đây, là một con đường máu, Phong Phi Duyệt hiểu. Nếu Thất Duệ xâm phạm lần nữa, Lạc Thành quyết sẽ không ngồi chờ chết, tầm mắt rơi

lên người Mạch Thần Lại ở bên cạnh, đối phương cũng cảm nhận được, ghé mắt, hướng sang người con gái ôn nhu cười một tiếng, làm nàng an tâm.

Năm ngón tay thu lại một phát, Cô Dạ Kiết thần sắc lãnh đạm, không nhìn ra chút khác thường, “Mang xuống, chôn đi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Một thị vệ tiếp lệnh, gọi hai người bên cạnh cùng kéo cô gái xuống, Quân Ân chấp tay đứng một bên, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mưa, tí tách rơi xuống, làm ướt áo Phong Phi Duyệt, nàng ngửa mặt lên cao, nói một câu, tựa như nói với mình, mà lại giống như, nói với Cô Dạ Kiết đứng bên cạnh, “Trận chiến sinh tử, sợ sao?”

Chương 63: Thôi miên đồng hoan

(Nàng nào giường cờ theo phe Thất Duệ thì đón chờ chương sau nhé, cười gian xảo...)

64. Chương 63: Thôi Miên Đồng Hoan

Chương 63: Thôi miên đồng hoan

Gương mặt nam tử u ám lãnh lẽo, giữa đầu mày, tụ lại một đường ưu sầu, Quân Ân bên cạnh siết chặt hai nắm đấm, kiên nghị như hắc, nhưng vẫn khom hạ một gối, dập xuống nền đất, “Thần, thật sự thất trách.”

Cô Dạ Kiết cúi tầm mắt, liếc một cái, kéo Phong Phi Duyệt xoay người rời đi, “Quân tướng soái, Mạch y sư, theo trẫm tới phòng nghị sự.”

Phòng nghị sự cũng không lớn, bốn phía trong căn phòng, xung quanh treo đầy bản đồ quân sự. Rải đầy trên nền đất là da sói tuyết săn bắt mà lấy được, trong chiếc chậu bốn cạnh đang đốt than diêm, ngay lập tức cảm thấy ấm áp.

Cô Dạ Kiết sải chân ngồi xuống, giữa chiếc bàn bày một bức bản đồ dùng cát vàng để dựng lên địa thế Lạc Thành, phía trên, cắm những quân cờ màu sắc khác nhau. Quân Ân mang theo vài phó tướng, mọi người thần sắc uể oải, rõ ràng đã nghiền cứu cả một đêm. Phong Phi Duyệt ngồi bên cạnh nam tử, chuyện bày binh bố trận này, nàng căn bản không hiểu, chỉ có thể nhìn đám người cau mày thương nghị.

Sương độc lần trước, bởi vì trước đó không phòng bị, mới để đối phương thừa cơ tấn công, thời gian cấp bách, Mạch y sư cũng không nán lại lâu, lui ra khỏi phòng nghị sự trước một bước.

Kết quả thương nghị, lấy một địch trăm, tất nhiên không nắm chắc được, chỉ có thể thuận theo kế hoạch ban đầu, mấy ngày liền bắt đầu chuẩn bị giao chiến.

Đi ra khỏi phòng, mưa bụi rải rích phủ lên đỉnh đầu, Cô Dạ Kiết đi đằng trước, Phong Phi Duyệt đi theo sau, dọc theo tường thành lầu cao, nam tử dừng bước chân, đứng chấp tay, “Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt nhẹ nhàng trả lời, đi đến bên cạnh hắn, ghé mắt, dõi theo hắn, “Ừ?”

“Trẫm cũng hỏi nàng như vậy, trận chiến sinh tử, có sợ không?” Hắn một thân cao ngạo, đơn độc mà đứng, ngũ quan xuất chúng, tạo nên lãnh đạm dày đặc.

“Sợ!” Phong Phi Duyệt không hề che giấu, nếu không phải vì sợ, nàng cũng sẽ không trở thành con rối trong tay Quân Ân, bị trói, đưa vào hoàng cung, trở thành hoàng hậu của tôn vương. Một bước không nguyện ý, từng bước... đều là bị vây khốn quanh người.

“Trẫm, cũng không có nắm chắc nói không sợ,” Cô Dạ Kiết đứng trên thành lầu, phóng tầm mắt nhìn đi, đất vàng bốn phía, đều ở dưới bầu trời Huyền Triều của hắn, “hy vọng của trẫm, chính là thống nhất thiên hạ!”

Một câu, giống như đánh thức người trong mộng, Phong Phi Duyệt nhìn gò má nam tử, lại thấy khóe môi hần cong lên, nhẹ nhàng kéo mình nấp vào trong ngực, “Trẫm là vương, nàng là hậu, thiên hạ này, chính là của hai người chúng ta.” Năm ngón tay thon dài, cắm vào mái tóc ngắn gọn gàng của nàng, dịu dàng chải ngược ra sau, nàng khẽ nhắm hai mắt, thiên hạ rộng lớn như vậy, đã tâm của hắn, lại rõ ràng như thế.

Phía dưới, mọi người đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị công việc, Phong Phi Duyệt nhìn phía chân trời âm u, ngẩng đầu lên, “Hoàng thượng, người có từng nghĩ tới, nếu muốn thống nhất thiên hạ, trước tiên, phải dự liệu xong chuyện vong quốc!”

Nàng nói một câu hùng hồn khí phách, đôi mắt sáng như ánh đuốc bức về phía nam tử trước mắt.

“Trẫm biết!” Cô Dạ Kiết ngạo nghễ, đối diện non sông vạn dặm, “Có người, trời sinh làm vua, cũng có người, trời sinh liền đẩy lên gió tanh mưa máu, đem giang sơn này, một nhát đâm dưới chân mình!” Đôi con ngươi màu hổ phách của hắn, chớp động hưng phấn, cái loại giết chóc biểu hiện ra đó, cũng là lần đầu tiên Phong Phi Duyệt nhìn thấy. Nàng biết, Cô Dạ Kiết chính là một kiểu người trong đế chế này.

Đứng đó một lúc, không bao lâu sau, nam tử liền dắt tay nàng, đi xuống thành lâu.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương...” Phía sau, một âm thanh yếu ớt truyền đến, Cô Dạ Kiết buông tay, xoay người nhìn lại.

“Sao nàng lại đi đến đây!” Trông thấy Thi tiếp dư khoác một chiếc áo choàng rộng thùng thình, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt đứng giữa mưa gió.

“Hoàng thượng, thần thiếp đã không còn gì đáng ngại,” Thi tiếp dư cười nhẹ, tăng thêm vài phần tư thái bệnh tật duyên dáng, nhìn sang Phong Phi Duyệt bên cạnh, “Thần thiếp, chỉ là muốn trước mặt hoàng hậu nương nương nói câu tạ ơn cứu mạng.”

Phong Phi Duyệt nhìn Cô Dạ Kiết giơ tay khoác lên bả vai Thi tiếp dư, cô gái bản thân không có bao nhiêu khí lực, cũng liền thuận thế tựa vào hắn. Nàng nhếch môi anh đào cười khê, không nhanh không chậm nói, “Thi tiếp dư không cần phải khách khí, an tâm điều dưỡng thân thể thật tốt, Lạc Thành này rung chuyển khó yên, vẫn là đừng nên tùy tiện đi ra ngoài thì hơn.”

“Nương nương nói phải.” Thi tiếp dư thần sắc ảm đạm, chỉ là không biểu hiện ra ngoài, nàng ta không hiểu, tại sao Phong Phi Duyệt đối với mình luôn không lạnh không nhạt.

“Trẫm đưa nàng về nghỉ ngơi trước.” Cô Dạ Kiết ôm eo nàng ta nhắc lên, nha hoàn bên cạnh vội vàng tiến lên đem áo choàng che kín cả người cô gái, chỉ sợ nhiễm phong hàn.

“Sau khi trở về, chăm sóc Thi tiếp dư thật tốt, không có lệnh của trẫm, không cho phép ra khỏi cửa phòng một bước.” Nam tử nói xong, cũng không quay đầu hướng phía trước bước đi.

“Dạ, hoàng thượng.” Nha hoàn kia e sợ dè dặt đáp lại, chậm chậm đi theo phía sau.

Đối với Thất Duệ, bọn họ không thể không phòng!

Phong Phi Duyệt đứng im tại chỗ, cho đến khi trên người ướt đẫm, lúc này mới đạp từng bước in từng dấu chân trở về phòng của mình. Trong một ngày, trên dưới Lạc Thành không khỏi nơm nớp lo sợ, mọi người đều như dây cung kéo căng, chỉ còn thiếu vung tay bắn ra một phát.

Nàng cũng không sai nha hoàn tùy thân hầu hạ, mà dặn dò bọn chúng không được tùy ý đi lại, nếu cần thiết, thì vài ba người cùng đi với nhau. Sớm cho đám nha hoàn lui xuống, Phong Phi Duyệt nhìn quanh căn phòng không người trống trải, tự mình lên giường. Bên người, chuôi nhuyễn kiếm mang theo bên mình kia bị nàng giấu dưới gối, toàn thân đề phòng, hai mắt thể nào cũng không khép lại được.

Tầm mắt, rơi vào ánh nền từ chao đèn cung đình âm thầm phát quang kia, hai mắt nàng chưa xót, dường như rất buồn ngủ. Tiếng gió thổi như có như không, lại khiến nàng giật mình cảnh giác, lấp đi lấp lại vài lần, mí mắt cũng càng lúc càng nặng nề.

Một cổ nóng rực, chậm rãi phun lên bắp chân của cô gái, đầu ngón tay lạnh lạnh, theo da thịt trắng nõn từng tắc bỏ lên. Có chút ngứa ngáy, lại có chút tê dại. Hai mắt Phong Phi Duyệt nhắm nghiền, môi anh đào khẽ mở, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Đồ ngủ trên người, giống như bị đẩy ra, hai chân, cũng chậm chậm bị tách ra, nàng như đưa thân vào vực sâu, làm thế nào cũng không bò lên được, lại giống như từ từ chìm mê, đang từ từ luân hồi rơi xuống.

Hơi thở, ái muội mà kỳ dị, rơi vào từng tắc da thịt trên người Phong Phi Duyệt, bàn tay dày rộng phủ lên trên, trắng mịn mà ấm nóng, theo đầu gối một đường hướng lên. Nàng gập cong hai đầu gối, muốn khép chân lại, nhưng lại bị hai tay nam tử kiềm chặt, càng kéo rộng thêm. Thất lưng, một cổ lực nặng nề đè lên trên, “Ừ...” Người con gái rên rỉ thành tiếng, trên trán, phát ra từng tầng mồ hôi tinh mịn.

Nam tử cũng không chuyển động nữa, hai tay ưu nhã mà tỷ mỉ cởi đồ ngủ trên người nàng, cần cổ trắng nõn, vẫn còn một vết thương đỏ ửng, đó là dấu vết lưu lại lúc kéo sợi dây chuyền xuống. Đầu lưỡi, rơi lên trên vết thương kia, bàn tay cũng từ dưới vạt áo y phục của nàng, chui vào trong. Đầu ngón tay, mang theo độc được mê hoặc, làm từng tắc từng tắc da thịt của nàng bốc cháy, Phong Phi Duyệt thống khổ cực hạn, nàng lắc đầu, mồ hôi theo gò má tinh tế chảy xuống, giữa cổ họng, phát ra âm thanh nỉ non giống như tiếng mèo con, “Ừm...ừm...”

Chân, bị kéo ra hai bên, hai tay nàng níu chặt lấy chân găm phía dưới, mười ngón tay, sử dụng khí lực toàn thân, hung hăng siết chặt tằm chăn kia trong lòng bàn tay.

Trống không... khó nhịn!

Vén mái tóc của nàng đẩy ra sau gáy, nụ hôn nhỏ vun mà cấp bách của nam tử, từng chút từng chút rơi lên môi, lên mặt nàng, động tác trên tay cũng không khống chế được bắt đầu thô bạo. Phong Phi Duyệt trong giấc mộng, vẫn đang giãy giụa, nàng muốn tránh đi, lại bị hắn chiếm lấy khuôn cằm siết chặt, không thể động đậy. Hơi thở mùi đàn hương trong miệng bị đầu lưỡi cạy ra, nàng chỉ có thể bị động thừa nhận bị chiếm đoạt từng ít từng ít một, vẫn không tỉnh lại...

Cô Dạ Kiết thấy Thi tiếp dư khó khăn lắm mới ngủ được, lúc này mới để nàng nằm xuống giường, kéo chăn găm đắp lên hai vai nàng ta, rồi xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài, ánh đèn sáng rực, thị vệ đứng nghiêm canh gác cũng không ai dám thư giãn, đón lấy hàn phong xào xạc đứng trong đêm đen.

Hắn không có mục đích gì đi về phía trước, hai tay bắt chéo sau lưng, bóng lưng thon dài hắt lên nền đất sáng choang như mặt gương, theo mưa bụi, nhất nhất dung nhập vào khe hở giữa mặt đá xanh. Nước đọng, dính trên long hài, bắn lên từng giọt nước lăn tăn. Cô Dạ Kiết bất tri bất giác, liền đi đến trước cửa phòng Phong Phi Duyệt, hắn yên lặng đứng ở bên ngoài, tuần nhan lãnh khốc, từ từ hòa hoãn.

“Ừ...”

Một âm thanh, xuyên qua khe hở kín kẽ, truyền ra.

“A...” Một âm điệu càng cao vút, bị kéo thành hài âm ái muội, âm thanh này, hắn không thể quen thuộc hơn nữa. Khản đặc đục vọng, hèn mọn thừa hoan, giống như ấn nhãn, mang theo kích tình khao khát phóng túng.

“A...”

Cô Dạ Kiết xoắn chặt hai nắm đấm, gân xanh trên trán nứt toạc ra, đôi đồng tử như lang sói, đột nhiên phát ra vẻ quỷ dị, môi mỏng, mân thành một đường tàn khốc, khóe miệng, giết chóc máu tanh.

“Rầm...” Hắn đặt hai tay lên trên cửa điện, một chưởng đánh văng ra...

Chương 64: Trận chiến sinh tử

65. Chương 64: Trận Chiến Sinh Tử

Chương 64: Trận chiến sinh tử

Trong phòng, một mảnh ẩm áp, Cô Dạ Kiết sải bước vào trong, lãnh khí toàn thân bị đẩy lui toàn bộ, tấm màn tơ như lớp sương mù ngăn trở tầm mắt nam tử, mơ hồ, còn khiến cả căn phòng thêm phần kiêu diễm. Bàn tay nhẹ nắm chặt, ‘xẹt’... một tiếng, màu trắng, theo khung giường toàn bộ rơi trút đổ xuống, hấn trọn tròng mắt theo hướng đó, sau khi nhìn thấy cảnh tượng ngay trước mắt, liền sững sờ ngay tại chỗ.

Trên giường, chỉ có một mình Phong Phi Duyệt, đồ ngủ bị kéo sang hai bên, vẻ mặt thống khổ mà mê mẩn, tiếng rên rỉ trong miệng, tiếng sau cao hơn tiếng trước. Hai chân khẽ cong lên, chân gấm phía dưới đã sớm mất trật tự không chịu nổi. Đôi mày thanh tú, nhíu lại thật chặt, vẻ mặt tựa như đang giãy giụa không ngừng, muốn tỉnh lại, nhưng căn bản không khống chế được.

Cô Dạ Kiết vội vàng cúi người, hai tay nắm lấy bả vai nàng, nhắc nửa người trên của nàng lên, “Duyệt Nhi, Duyệt Nhi...”

Người con gái, thể nhưng lại mất diết tại ngơ, cọ cọ đầu nắm lấy tay hấn, sắc mặt ửng đỏ, hiện ra một loại kiêu mỵ không bình thường, “Ừ, ừ...” Răng ngà cắn chặt cánh môi, cả người đột nhiên có rút, “A...”

Cô Dạ Kiết nắm chặt tay, rồi đột ngột bắt lấy, năm ngón tay dùng sức bấm vào đầu vai người con gái, “Tĩnh lại cho trầm!”

Phong Phi Duyệt nhíu chặt đầu mày, vẻ mặt bị ép buộc mà bất lực, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, thở dốc từng hơi từng hơi. Nàng mơ hồ giãy giụa, lập tức đẩy Cô Dạ Kiết đẩy ra một bước, thân thể co rúc thành một đoàn, trong miệng nỉ non.

Một cái tên, hấn nghe không rõ, Cô Dạ Kiết lại lần nữa lôi nàng về phía mình, thấy nàng không có chút ý thức tỉnh lại, lúc này mới phát giác mấy phần khác thường, đặt nàng trở lại giường hẹp, rồi xoay người sải bước đi ra bên ngoài, bước chân vội vã, tay áo phi tuyết, đi ra khỏi phòng khép cửa chính lại.

Mưa đã ngừng rơi, Cô Dạ Kiết nhảy lên thành lầu, quả nhiên trông thấy giữa không trung, cổ kiệu màu đen treo lơ lửng trên đỉnh đầu.

Thị vệ tuần tra phía dưới cũng không phát giác, chỉ xuyên qua một phần nhỏ ánh trăng, cổ kiệu kia càng phát ra vẻ quỷ dị. Trên nóc nhà, một bóng người đối diện Cô Dạ Kiết, đầu tóc của hấn rủ xuống bên người, trường bào tối màu bị ánh trăng ảm đạm cắn nuốt, chỉ lộ ra một bóng ảnh mơ hồ.

Cô Dạ Kiết phi thân lên nóc nhà, gạch ngói dưới chân chống đỡ cổ trọng lượng đột ngột, khinh công của nam tử cực tốt, người nhẹ như yển. Thất Duệ nhìn hoàng đế cách mình mười bước chân, một tay xoa cằm, tay kia để ngang trước ngực, khóe môi tà tứ mị hoặc, chậm rãi kéo ra, trong mắt phượng, ẩn hàm ý cười, “Nữ nhân của hoàng đế, chẳng qua cũng chỉ như vậy, bản tôn vẫn có thể ‘lên’ như thường.”

Giọng điệu, trong cột nhả mang theo vài phần hưng phấn, Cô Dạ Kiết há lại không hiểu, năm ngón tay từ từ thu hẹp, thuận theo hướng cổ tay dùng sức, hấn, cũng lãnh khốc nhếch môi, nhẹ giương cằm, đơn độc cao ngạo. Nhắc chân tiến lên, Cô Dạ Kiết kề đến gần bên tai Thất Duệ, trầm thấp lên tiếng, “Nữ nhân của trẫm rất trơn, rất mất hồn, chỉ tiếc người cho nàng ăn không no!”

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành kia, dần dần tụ tập hàn khí, không nén được tức giận, “Đương kim Huyền Triều chi hậu, quả thực là quyến rũ mị hoặc từ trong xương!”

Cô Dạ Kiết đột ngột kéo căng tuần nhan, hấn nhìn nam tử một thân an nhiên tự đắc, trong lòng bỗng dưng yên định xuống vài phần, “Đó, chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi, xuân thu chi mộng.”

Thất Duệ liếc mắt nhìn lại, cùng Cô Dạ Kiết bốn mắt đụng nhau, khiêu khích trong mắt từ từ chuyển thành cười lạnh, không ngờ, lại bị Cô Dạ Kiết một câu vạch trần, “Mộng thì thế nào, nàng ta không phải cũng rất hưởng thụ sao?”

“Thất Duệ, thu lại chút thủ đoạn hạ lưu kia của ngươi đi, cỗ bản lĩnh thật sự thì để trẫm xem một chút!” Cô Dạ Kiết phun ra từng chữ lạnh lẽo, vươn tay đặt ngang hông, rút ra một thanh bảo kiếm huyền thiết. Thanh kiếm kia, toàn thân hiện ra hàn quang, một đường hung lệ, đem trọn bầu trời đem xé toạc ra. Thất Duệ bật cười, trên người không có bất kỳ vũ khí nào, giơ tay phải ra khỏi tay áo rộng thùng thình, trên năm ngón tay thon dài, chỉ sáo bén nhọn vươn dài ra.

Trong chớp mắt, gió giục mây vần, trời đất biến sắc, màn kiệu màu đen bị tia sét đánh bùm bùm rung động. Cuồng phong kéo tới, cuốn theo bụi mù đầy đất, khiến bầu trời mông lung mất trọn màu sắc ban đầu.

Hai người không trì hoãn nữa, cùng vận đủ nội lực xông lên phía trước, mỗi một lần đánh tới, đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, trường kiếm xẹt qua, Thất Duệ tránh người một cái, nắm đầu ngón tay siết chặt mũi nhọn, ý muốn thu hẹp. Cô Dạ Kiết xoay người, thuận thực rút thanh kiếm kia từ trong tay hắt ra, ngay lập tức, tia lửa bắn ra bốn phía.

Đôi con người mị hoặc phát ra thâm thúy, Cô Dạ Kiết đón lấy lưỡi đao tiến lên, “Đáng tiếc thời miên của người, không có tác dụng với trẫm.”

Thói quen hành quân ngự giá, võ công của hắc dĩ nhiên là trác tuyệt phi phạm, từ chỗ ngang sức ngang tài lúc đầu, dần dần, Thất Duệ liền chuyển thành yếu thế, hai người giao đấu liên tục, thân thể đã sớm bay ra giữa không trung. Tiếng kim loại va chạm đả đả nhau, lập tức thu hút vô số thị vệ kéo tới.

“Hoàng thượng...” Người tụ tập đến càng lúc càng nhiều, ngay cả Quân Ân cũng chạy ra ngoài.

Cô Dạ Kiết không có cơ hội liếc mắt xuống dưới dù chỉ một cái, có người muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Quân Ân kịp thời ngăn cản, “Canh giữ nghiêm ngặt từng lối ra vào Lạc Thành, những người còn lại, phân bố trên thành lầu, tránh để quân địch nhân lúc sơ hở len vào.”

“Dạ, tướng soái!” Đám thị vệ nhất nhất tản ra, chỉ lưu lại vài phó tướng bên cạnh Quân Ân.

“Quân tướng soái, tại sao không để cho thuộc hạ lên trợ giúp hoàng thượng?” Một vị phó tướng lớn gan lo lắng nhìn lên phía trên, khó hiểu hỏi ra miệng.

“Hoàng thượng, không cần đến chúng ta!” Quân Ân vòng hai tay trước ngực nói chắc chắn, áo giáp sáng choang, dưới ánh trăng hiện ra hàn quang ý vị sâu xa.

Hai phó tướng kia hai mặt nhìn nhau, chỉ đành phải cúi đầu đứng một bên, không dám nói nửa câu.

Trên nóc nhà ngói lưu ly, chẳng mấy chốc đã thành chiến trường của hai người, nội lực toàn thân tập trung vào hai tay phân chia, thực lực phân biệt, song long giao đấu, thân thể lơ lửng giữa không trung trở lại trên nóc nhà. Chỉ nghe ‘rầm’ nổ vang một tiếng, chân lướt như bay, từng tầng từng tầng ngói đỏ vỡ vụn bị đánh bay ra ngoài, đám người dưới thành rối rít lùi bước. Nhìn mái ngói bị đập thành mảnh vụn kia, dư lực bắn ra tung tóe, một cước đánh vào người một tên binh sĩ, ‘vút’, chiến bị bị chém rách, thân thể trong nháy mắt đột ngột bị ném ra ngoài, té xuống đất, không thể động đậy. Máu tươi theo vết thương trên đùi, phun ra. Lực đạo kia, tinh chuẩn, đánh vào động mạch.

“A...” Giơ tay đề lại vết thương đang chảy máu ròng ròng của mình, nam tử cường tráng kinh chiến sa trường, giết người vô số, đối mặt với cái chết, nhưng vẫn để lộ nỗi sợ hãi như người thường.

Quân Ân hạ tầm mắt, đơn giản liếc nhìn một cái, chỉ là bất đắc dĩ khoác khoác tay, “Dẫn xuống đi.”

“Quân tướng soái...” Binh sĩ khốn khổ cầu xin, nắm chặt hai tay kéo người tiến đến gần, “Thuộc hạ không muốn chết.”

Nam tử xoay người, chỉ quan tâm tình hình phía trên.

Một trái tim, đủ lạnh lùng!

Không biết quyết chiến bao nhiêu hiệp, kiếm trong tay Cô Dạ Kiết càng đánh càng hăng, từng chiêu từng thức, vận dụng tự nhiên, cuối cùng lúc dưới chân dùng lực bật lên, tận dụng lúc Thất Duệ nhú mắt, một kiếm hung lệ không chút do dự rơi xuống. Sở trường đặc biệt nhất của hắc dĩ, không gì khác ngoài thời miên, bây giờ đối mặt với đối thủ lăm liết như vậy, chỉ có thể đưa tay ra ngăn vãn, tay áo, ngay lập tức bị chém rách, họa tiết hoa văn thêu kim tuyến bị chia làm hai, Thất Duệ bị kiếm khí làm bị thương, bước chân lảo đảo, vung tay ra, huyết sắc vẽ ra một đường tuyệt mỹ giữa không trung, theo năm ngón tay, chảy vào khe hở.

“Hôm đó ở Lạc Thành, bàn tay nào của người chạm vào nàng ấy, trẫm hôm nay liền trả lại người gấp bội!” Cô Dạ Kiết xách kiếm, một giọt máu, theo phần chuôi, xuyên qua lưỡi kiếm bén nhọn trượt xuống mặt đất.

Thất Duệ khề nhếch khóe môi, liếc mắt một cái, trên mặt không có bao nhiêu biến hóa, hoàn toàn không để ý đến vết thương, đầu lưỡi kề lại gần, liếm qua máu tinh đỏ tươi, đôi con người mị nhược đào hoa nhẹ nhàng nheo lại, “Giao hẹn ba ngày, bản tôn hết lòng tuân thủ! Chỉ là, cho dù các người bình yên rời khỏi Lạc Thành, hoàng hậu của người, người có thể giữ được sao? Lần sau còn để bản tôn gặp được, thì không phải chỉ là thôi miên đơn giản như vậy! Bản tôn muốn người tận mắt nhìn thấy nàng ta ở dưới thân ta thừa hoan như thế nào!”

“Ha ha...” Tiếng cười cuồng vọng đến cực điểm, tùy tiện ngang ngược vọng lên. Thất Duệ xoay người bay trở lại trong kiệu, giống hệt yêu nhân, vào lúc đám người chạy ra đuổi theo được hai bước, lại chớp mắt biến mất không vô tung vô ảnh.

Quân Ân nhìn Cô Dạ Kiết bình yên vô sự, trong mắt mang theo mát mát không che giấu được, chỉ là ngay lập tức, bị một tia tin quang xẹt qua giấu dưới.

Thu hồi thanh kiếm trong tay lại, Cô Dạ Kiết rơi lên trên thành lầu, một cuộc đại chiến, tiêu hao hơn phân nửa thể lực của hân. Dưới chân có chút trống trải, mở cửa, Phong Phi Duyệt đã lơ mơ tỉnh giấc.

Hai tay nàng ôm chặt lấy chân gấm, thân thể nửa ngồi nửa nằm khoanh chân lên. Về mặt hiện ra vài phần bối rối, gương mặt thanh tú không trang điểm, tràn đầy nghi hoặc, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ dẩu lên, sau khi tầm mắt chạm đến toàn thân không có một mảnh vải, càng vội vàng kéo chân gấm che giấu vài phần chứng thực. Giấc mộng kia, chân thật đến mức nàng không dám nghĩ lại. Tay của nam tử, phẳng phất như lưu lại trên thân thể mình. Phong Phi Duyệt đưa hai tay vỗ mạnh lên đầu, dùng sức lắc tới lắc lui.

Nửa người dưới, chính nàng cũng cảm thấy khác thường. Nàng cúi đầu ảo não vạn phần, nghe thấy tiếng bước chân từ từ tiến đến gần, Phong Phi Duyệt cảnh giác ngẩng đầu lên, “Hoàng, hoàng thượng?”

Hai tay lôi kéo chân gấm, thân thể cuộn tròn tới bên góc giường, “Hoàng thượng sao lại sang đây?” Trận chiến vừa rồi, nàng hiển nhiên không cảm giác được một chút nào, thần sắc uể oải, hoàn toàn là bộ dạng lơ mơ vừa mới tỉnh giấc.

“Trẫm, sang đây xem thử.” Cô Dạ Kiết từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt dán chặt vào hai bờ vai lộ ra ngoài của người con gái, trắng mịn, lộ ra chút sắc dục.

Phong Phi Duyệt đối mặt với hân, lại bị hân nhìn chằm chằm có chút chột dạ, nói sao đi nữa thì, nằm mơ như vậy...

“Hoàng thượng, bên ngoài tất cả vẫn bình thường chứ?” Phong Phi Duyệt không quên khẩn trương lo lắng như gặp đại địch, nàng nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, dò hỏi.

Nơi cổ họng nam tử nhấp nhô, cặp mắt sắc bén trầm nặng, thân thể cao lớn ngồi xuống, “Không cần lo lắng, Thất Duệ không dám đến xâm phạm.”

Phong Phi Duyệt chỉ cho rằng hân đang an ủi mình, gật đầu, hai người chỉ là nhìn đối phương, không nói lời nào.

Cô Dạ Kiết có chút mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, vươn tay ra, lại thấy nàng vội vàng rút lại phía sau, chỉ lộ ra một đôi mắt, “Thần thiếp, thần thiếp... thân thể khó chịu.”

“Sao lại khó chịu?” Cô Dạ Kiết gơ tay tóm lấy một góc chăn, giữa cổ tay nhẹ dùng sức, kéo xuống dưới.

“Thần... thân thiếp,” Thanh âm của Phong Phi Duyệt không tự chủ được cất cao, hai chân càng thêm khép chặt, “đến quỳ thủy rồi.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, bàn tay lôi kéo cứng đờ, thần sắc cũng bắt đầu u ám dần dần, nàng, không chịu nói thật, còn muốn lừa gạt mình. Nộ khí bị đè nén, khiến sắc mặt cực kỳ nam tử khó coi. Một giấc mộng, đã biến vị, không hoàn toàn là cảnh trong mơ đơn giản như vậy.

Thấy hân trầm mặc không nói lời nào, Phong Phi Duyệt không hiểu chớp chớp mắt, nhưng không mở miệng.

“Kính nguyệt của hoàng hậu, trẫm cũng rất rõ.” Cô Dạ Kiết một câu bắt trúng điểm yếu của nàng, lửa giận trong lòng từ từ lan tràn, động tác dừng lại trên tay cũng bắt đầu tiếp tục.

Trong mộng, cùng nàng ta giao hoan chính là bản tôn.

Lời của Thất Duệ, giống như ma âm vang vọng bên tai, càng giống như một cây kim, ghim vào tim Cô Dạ Kiết đau nhức. Nếu, Phong Phi Duyệt thừa nhận, vậy thì bỏ qua đi, mà giờ, nàng lại cắn chết cắn chặt, ngay cả một giấc mơ hư ảo, nàng cũng không nguyện ý nói với mình. Cảm giác thất bại cực hạn, khiến nam tử mím chặt môi mỏng, đôi con ngươi phát ra một loại sắc thái gần như cô đơn, theo đôi mắt hẹp dài, nhất nhất lộ ra.

Phong Phi Duyệt phát giác thấy khác thường, đây vốn vốn dĩ là giấc mộng của mình, huống hồ nếu phải nói ra, thật sự là rất khó mở miệng. Nàng không biết nội khí của Cô Dạ Kiết xuất phát từ đâu. Ôm chặt chân, chuyển thân tiến lên vài bước, nàng đưa tay ra, bắt lấy tay áo của hắn, “Hoàng thượng...”

Cổ tay, bị nàng nắm lấy, bàn tay Cô Dạ Kiết, có chút lạnh. Hắn ghé mắt nhìn lên trên giường Phong Phi Duyệt, nhưng không ngờ, ánh mắt của hắn càng lạnh hơn, càng xa cách hơn. Đó là, một loại lạnh nhạt bức lui đẩy người ta ra xa ngàn dặm. Cô Dạ Kiết thu tay lại, đem tay áo rút về. Tay của người con gái, chỉ kịp bắt được một chút, đầu ngón tay xẹt qua màu vàng tươi, vô lực rũ xuống giường.

“Nghỉ ngơi đi.” Ngữ khí, bằng trắc không có chút cảm xúc, Cô Dạ Kiết đứng dậy, bóng lưng kéo dài, không còn cao lớn nữa, chao đèn mờ tối kia chiếu xạ trên đỉnh đầu, mơ hồ còn có hui quạnh tĩnh mịch.

Hắn cất bước, nàng nhìn theo, hắn cho rằng nàng sẽ giữ mình lại, nàng cho rằng, lòng hắn chỉ nghĩ đến Thi tiếp dư. Hai người trầm mặc tương đối, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn, cửa điện kia bị mở ra, rồi... đóng lại.

Có gió đêm lùa vào, nàng cuộn người vào chăn gấm, một giấc mộng, là thật, hay là ảo?

Cả đêm thức trắng, cho đến khi phía chân trời dâng lên ánh sáng bạch sắc, chuyện Phong Phi Duyệt lo lắng, may là không có xảy ra. Bầu trời chuyển màu, nàng xuống giường đi ra ngoài, mặt trời mới mọc bám đầy mưa sương, đỏ đỏ hồng hồng rải nhuộm vài phần hỷ khí. Khói báo hiệu bốc lên, trống trận cả ngày, trên mặt các tướng sĩ, đảo qua khói mù, mỗi người đều phần chấn đầy tinh thần.

Cô Dạ Kiết cũng không đưa ra đề xuất muốn rời khỏi Lạc Thành, thân thể Thi tiếp dư vẫn còn rất yếu, miễn cưỡng mới có thể ngủ một lát, không thể chịu được đường dài mệt nhọc. Phong Phi Duyệt nhìn khói báo hiệu giữa không trung, trong lòng cũng không khẩn trương như vậy nữa, qua một buổi sáng sớm, cũng không nhìn thấy bóng dáng một người nào. Dùng xong bữa trưa, nàng nghỉ ngơi một lát, tìm cách đi xuống thành lâu.

“Ha ha...”

Bên tai, truyền đến từng đợt tiếng cười thô thiển, mơ hồ, còn có tiếng phụ nữ hô khóc, Phong Phi Duyệt dừng chân, hướng nơi phát ra âm thanh nhìn lại, phía trước tối đen, không nhìn ra cái gì.

“Ô ô...” Tiếng khóc, lại giống như âm thanh bị phẫn, chỉ là bị tắc nghẹn giữa cổ họng, không phát ra được.

Nàng đến gần, tiếng kêu hô không ngăn được phát ra, bức tường thành dày trục này, bên trong đây chắc chắn là những cái lồng giam riêng rẽ, lớn nhỏ khác nhau, nhốt đầy trẻ con và lão ấu phụ nữ các nước giáp giới.

“A...” Một tên binh sĩ kêu đau ra tiếng, ngay sau đó truyền đến một hồi tiếng va chạm lách cách.

Cửa lồng giam trước mặt Phong Phi Duyệt đột nhiên bị đập vỡ, nàng vừa trông thấy một cái bóng đen cấp tốc lao về phía mình, lúc muốn tránh ra, đã không kịp nữa. Chỉ có thể nhìn mình loạng choạng lao đảo liên tục, lù ra phía sau một đoạn dài.

“Cho mày chạy, tiện nô, vẫn còn hơi sức cần người.” Bất thành linh ở phía sau, một tên binh sĩ nội khí dùng đòn, râu quai nón, tay cầm một dây roi da màu đen từ trong đại lao lao ra.

“Vút vút...” liên tiếp mấy cái, chuẩn xác không chút sai sót rơi lên sau lưng cô gái, vốn dĩ một thân y phục đơn bạc, bây giờ vài nhát roi như vậy rơi xuống, trên lưng nàng ta sớm đã đầy rẫy vết thương, vết mới vết cũ chồng chất chung một chỗ.

“Hoàng, hoàng hậu nương nương? ” Thần sắc đám binh sĩ có phần cứng nhắc, Phong Phi Duyệt đứng vững người, nhìn cô gái kia nghe thấy thị vệ xưng hô với mình, lập tức cả kinh, dùng sức hướng về phía mình bò tới.

“Cứu tôi...”

“Vút...” Một nhát roi, lần nữa vung lên, “Tiện nô, không được làm ô uế thân phận nương nương.”

Đám người lúc đầu xem náo nhiệt, thấy cô gái sắp sửa níu lấy váy áo Phong Phi Duyệt, vội vàng tiến lên, một tay kéo xích sắt buộc trên cổ nàng ta, lôi nàng ta trở lại.

“A, buông ra.” Cô gái làm loạn không thôi, nhưng chỉ có thể nhìn thân mình bị kéo tới kéo lui, y phục trên người đã nhìn không ra màu sắc ban đầu, dính đầy đất cát. Hèn mọn đến không còn một chút tự tôn, nô tính không chế, không chịu chịu ngoan ngoãn bị thuần phục, chờ đợi cũng chỉ có vô số lắng nhục ngược đãi.

Giống như đùa bỡn, phần lưng của cô gái không ngừng lặn lộn trên mặt đất, quật cường trong mắt, lại khiến Phong Phi Duyệt có chút rung cảm, nàng ta không biết khuất phục, càng không hiểu thế nào là người không giữ mình. Người như vậy, ắt sẽ chịu thiệt thòi.

“A...” Một tiếng kêu thảm thiết, nhưng lại phát ra từ trong miệng một tên binh sĩ, cô gái tìm đủ mọi cách, hai tay gắt gao níu lấy chân hắc không thả, cả hàm răng bén nhọn găm sâu vào chân hắc, cắn hận cường liệt, khiến nàng ta sử dụng hết toàn lực.

“Tiện nô chết tiệt, lại dám cắn lão tử!” Tên binh sĩ kia cũng không quan tâm Phong Phi Duyệt đang có mặt ở đây, đau đến gào lên quang quác. Những tên bên cạnh vội vàng tiến lên kéo ra, nàng ta lại liều chết không buông, cánh tay mảnh khảnh níu lấy cổ tay một kẻ vừa tiến lên, thuần thực vận lực đẩy hắc ra thật xa.

Cô gái này, lại biết võ công?

Nhìn bộ dáng gầy yếu mỏng manh của cô gái, xem ra là bị nhốt quá lâu rồi, mất đi khả năng kháng cự.

Tên nam tử bị đẩy ra thẹn quá hóa giận, vung mạnh dây roi muốn tiến lên trước, “Còn chưa thu phục được mày nữa.”

“Khoan!” Phong Phi Duyệt lạnh giọng ngăn cản, thẳng người đi đến trước mặt cô gái, “Buông hắc ra.”

Ngước mắt, trên gương mặt nhỏ nhắn dơ bẩn không chịu nổi, tràn đầy không tin tưởng, lực đạo trong miệng không giảm đi nửa phần, ngược lại càng thêm dùng sức.

“Buông ra!” Phong Phi Duyệt từ trên cao nhìn xuống, hai tay đặt trước người, giao khẩu trong tay áo rộng thùng thình, một đạo dương quan đánh ra sau lưng nàng ta, vàng sáng ngậm hạ bắn ra, khiến cô gái phía dưới không mở được mắt. Phong Phi Duyệt kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn, thần sắc lãnh liệt. Cô gái chỉ cảm thấy nơi lồng ngực khác thường một hồi, không tự chủ được, từ từ nhả miệng ra.

“Người này bổn cung muốn.” Nàng không suy nghĩ nhiều, cô gái trên người có võ công, giữ lại ở bên cạnh đối với mình luôn có lợi.

“Bẩm hoàng hậu, tên nữ nô này trời sinh cương liệt ngang ngạnh, thuộc hạ sợ để lại bên cạnh nương nương, nó, nó không biết chừng mực.” Dù sao cũng coi như từ Lạc Thành đưa ra ngoài, một khi đã thương người khác, bọn chúng không dám đương nổi.

Lúc này, Cô Dạ Kiết đứng phía trên xem náo nhiệt, cũng đi xuống dưới, hắc bước tới sau lưng đám người, hai mắt ở trên người cô gái kia không ngừng đảo quanh, “Nữ nô này, trăm muốn.”

Sau lưng Phong Phi Duyệt chợt lạnh toát, liền nhìn thấy hắc đã đứng kề sát bên người mình, “Hoàng thượng, người này thần thiếp cũng muốn.”

Rõ ràng là nàng nhìn trúng trước.

Cô Dạ Kiết không thêm để ý, mấy tên thị vệ đã sớm quỳ xuống, không dám lên tiếng, “Bên cạnh Thi tiếp dư vừa vắng thiếu một người như thế này, dạy dỗ một chút, ngược lại có thể trọng dụng.”

Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt tuần tú của nam tử, khe há miệng, nhưng không nói một câu nào, nàng nhẹ cau mày, cười nhạt, giống như gió mát. Xoay người, ngay cả lễ nghi cũng không quản, cứ như vậy đi khỏi tầm mắt của hắn.

“Hoàng hậu!” Cô Dạ Kiết đưa lưng về phía nàng, thanh âm xuyên qua đó truyền tới, “Đêm qua, ngủ có ngon không?”

Cả đêm không chợp mắt, ngon thế nào được?

Người gái nhẹ mở môi anh đào, ngược mắt nhìn bầu trời, thần sắc trong trẻo, “Tạ hoàng thượng, thần thiếp cả đêm mộng đẹp.”

Cô Dạ Kiết không lên tiếng nữa, đứng một lúc, Phong Phi Duyệt liền tự mình đi về phía trước. Cửa thành khép chặt, nàng không ra được, chỉ có thể đứng trên thành dõi mắt nhìn về phía xa.

Đám thị vệ canh phòng, vẫn không dám lơ là. Dưới thành, cô gái kia đã thay y phục sạch sẽ, trên người cũng không nhiễm đất bụi. Nhìn kỹ, cũng có vài phần tư sắc. Nàng ta rũ đầu, đi theo sau lưng Cô Dạ Kiết, hai người cùng nhau đi về hướng phòng Thi tiếp dư.

Cửa mở ra, nha hoàn vừa mới hầu hạ Thi tiếp dư dùng bữa trưa, nhìn thấy hoàng đế, nàng ta liền muốn đứng dậy, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng...”

“Trẫm không phải đã nói, nàng không cần hành lễ với trẫm sao?” Cô Dạ Kiết tiến lên, để nàng ta nằm trở lại.

“Hoàng thượng, quy củ phải có, thần thiếp không dám quên.”

“Thi tiếp dư,” Ngữ khí của nam tử cực kỳ yêu thương, “đối với trẫm, nàng không cần cẩn trọng như vậy.”

Nàng ta gật đầu, thuận theo nói, “Có lẽ, là thần thiếp đã quen rồi.” Thở dài một tiếng, Cô Dạ Kiết kéo nàng ta ôm vào trong ngực, tầm mắt Thi tiếp dư xuyên bả vai vững chãi của hắn, hướng ra cô gái phía sau, “Hoàng thượng, đây là?”

Cô Dạ Kiết lui người, nhìn ra sau lưng, “Sau này, cô ta sẽ đi theo nàng,” Tầm mắt xoay ngược lại đối diện cô gái kia, “trẫm thấy người biết võ công?”

“Dạ, có học qua một chút.”

Cô Dạ Kiết khe nhếch đầu mày, trên mặt hiện ra không vui, “Không có ai dạy người quy củ lễ tiết nên có sao?”

“Tôi không phải con dân Huyền Triều, không hiểu mấy thứ quy củ này.” Cô gái ngang ngược tranh luận, đầu gương thật cao. Thi tiếp dư nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, xem xét kỹ càng.

Sắc mặt Cô Dạ Kiết lập tức lạnh xuống, Thi tiếp dư thấy thế, hai tay vội vàng lôi kéo khuỷu tay của hắn, “Hoàng thượng, nha hoàn này tính tình cương liệt, thần thiếp rất thích. Tuy là không hiểu quy củ, nhưng nhìn chung so với những người không nhìn thấu tâm tính thì lại đáng tin hơn, hoàng thượng đừng tức giận.” Thi tiếp dư thấy cô gái kia không kiêu không nịnh, liền cười cười dò hỏi, “Tên gì vậy?”

“Đào Tâm.”

“Đào Tâm,” Thi tiếp dư lặp lại, dựa người trở về, “là một cái tên rất hay, người cứ ở lại đây đi.”

“Thật sao?” Trên mặt cô gái ngay lập tức xuất hiện một tia vui mừng, đến Lạc Thành, liền bị đưa vào nô tịch, chưa bao giờ hy vọng xa vời có thể lưu lại tên mình.

Thi tiếp dư gật đầu, dịu dàng nói, “Người lui xuống trước đi, lát nữa bốn cung sẽ cho người đến dạy người một chút quy củ, quật cường mặc dù tốt, nhưng so với bảo toàn tính mạng, thì lại trở nên cực kỳ vô nghĩa. Người cũng là người thông minh, bốn cung tin, người hiểu.”

Đào Tâm thận trọng suy tính, gật đầu, rồi được nha hoàn bên cạnh dẫn xuống dưới.

Cô Dạ Kiết hiếm khi cười một cái, bàn tay thân mật dán lên trán nàng ta, “Vẫn là nàng có cách.”

“Hoàng thượng,” Thi tiếp dư nhân thể cọ vào lòng bàn tay của hắn, “cô ấy không cần quá nhiều, chỉ là một phần tôn nghiêm mà thôi.” Thanh âm của cô gái, rất nhẹ, rất ôn nhu, lại mang theo sâu tư thâm kín, phiêu du bất định.

“Vậy tôn nghiêm của nàng thì sao, trẫm đã cho rồi chứ?” Hai tay Cô Dạ Kiết giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, ánh mắt nghiêm túc kiên định.

Nàng ta giãn đầu mày, trên mặt đầy ý cười, “Thần thiếp rất hạnh phúc.” Mang theo một chút thẹn thùng, Thi tiếp dư vòng đôi tay quanh hông hắn, “Hoàng thượng...” Giống như đột ngột nhớ đến chuyện gì đó, nàng ta vội vàng ngẩng đầu lên.

“Sao vậy?” Cô Dạ Kiết không hiểu.

“Thất Duệ đó, thật sự biết thôi miên sao?” Thi tiếp dư mặt đầy lo lắng, “Thật đáng sợ.”

Sắc mặt Cô Dạ Kiết lạnh như băng, trong lòng thế nhưng lại nổi sóng mãnh liệt, Thi tiếp dư không đợi hắn trả lời, liền tự mình tiếp lời, “Hôm đó hoàng hậu bị cưỡng ép, nhất định là bị hắn mê hoặc, hoàng thượng, nương nương vẫn ổn chứ?”

“Nàng ấy rất ổn!” Nam tử dứt khoát, có chi vị như cắn răng mà phát ra.

“Hoàng thượng,” Thi tiếp dư lắc đầu, hắng giọng nói, “tâm tư của nương nương sâu sắc vô cùng, người bị thôi miên, sẽ không thể ngủ yên trong một khoảng thời gian rất dài. Hoàng thượng, người nên ở bên cạnh hoàng hậu.”

Cô Dạ Kiết không nói gì, hai tay chống trên giường, thân thể nằm nghiêng.

“Hoàng thượng người nghĩ xem, người bị thôi miên, thì không còn là chính mình nữa. Theo bản năng muốn giãy giụa, nhưng lại bị gắt gao vây khốn, bất lực như vậy, người khác sợ là khó có thể thể nghiệm.” Trên gương mặt trắng nõn của cô gái lộ ra tiếc hận, “Nương nương không nói, hoàng thượng người cũng xem như không có chuyện gì sao?” Thi tiếp dư kiên nhẫn khuyên giải, “Thần thiếp thật cảm thấy, hoàng hậu giống hệt như hoàng thượng, người với người thật ra rất đơn giản mà.”

Thi tiếp dư không hiểu, “Thần thiếp vốn nghĩ, cả đời cứ bị hoàng thượng che giấu như vậy, thần thiếp cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, hoàng thượng, người biết, nguyện vọng lớn nhất trong lòng thần thiếp là gì không?”

Tin bìn cuối ngày: Bạn chip đang rất cao hứng mần nốt đoạn này, ai ngờ ‘túm’ một cái, đoạn tiếp theo chẳng có liên quan cái mớ gì đến đoạn ở trên, tự dừng lại nhảy sang miêu tả hành động và lời nói của hai nhân vật nào đó trong truyện nào đó (bạn chip cũng chịu chẳng bik là có lộn rì không đây,) kéo xuống một tí nữa thì lại trở lại câu truyện của chúng ta cơ mà hết đoạn hoàng thượng nói chuyện với Thi tiếp dư rồi, đến đoạn hoàng thượng đang diễn ‘cảnh nóng’ với Duyệt Nhi. Ôi sặc máu, mất đúng cái đoạn hay!! (nước mắt lã lã). Mần me quần què cả buổi tối tìm đủ chỗ moi cho bằng được cái đoạn ‘nong nóng’ bạn chip rất trông chờ, cơ mà kết quả là hai chữ ‘bó tay’. Cả convert và đủ thứ đường link đọc truyện raw đều bị thể cả. Tóm lại, hôm nay các nàng và cả chip đây đành ngậm ngùi dừng ở đây và bị mất mất một đoạn truyện, rồi ngày mai lại ngậm ngùi ‘cảnh nóng lâu lắm mới có một lần’ chỉ còn được một nửa. Thế nên chúng ta cùng ôm hận, đừng nàng nào hỏi han chọc vào nỗi đau bạn chip nữa nhóc, để chip tĩnh tâm mần mò xem có ra được ko?? Rất ba chấm...

Y phục rơi vãi chồng chéo, trải đầy cả một tầng trên giường, ôm lấy cả vai nam tử, Phong Phi Duyệt liền cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa, hai chân vòng quanh thắt lưng hắn, cắn cổ người con gái, hiện ra đường cong mê hoặc.

Theo động tác hắn tiến vào, toàn thân Phong Phi Duyệt cứng đờ, tiếng nỉ non bị đè nén ngay lập tức thoát ra khỏi miệng. Nam tử luật động, cuồng dã mà bất kham, hưởng thụ, dường như không có, chỉ có thể bị động. Loại cảm giác này, sao lại quen thuộc như vậy? Phong Phi Duyệt ngẩng đầu, theo cuồng bạo mê loạn đột ngột đánh tới mà yêu kiều kêu ra tiếng. Đều ở Lạc Thành... nàng nhắm chặt hai mắt, kí ức đã ngủ say, cũng dần dần thức tỉnh trở lại.

“Lần đó, là chàng sao?” Nàng do dự hết lần này đến lần khác, vẫn là hỏi ra khỏi miệng, mơ hồ, nàng cảm thấy vị quân vương này nắm giữ được tất cả mọi chuyện, ít nhất, mình không phải Quân Duyệt thật sự, hẳn rõ hơn bất kỳ ai khác.

Cô Dạ Kiết nhắc eo, hai tay chống bên người nàng, con ngươi màu hổ phách, khiến người ta khó có thể nắm bắt, ngữ điệu càng thêm lúc sáng lúc tối, “Nàng hy vọng là ta sao?”

Phong Phi Duyệt ngẩn người, đại não không kịp phản ứng, hai chân liền bị tách ra, chỉ thấy lụa trắng đầy trời, giống như đóa hoa thanh tân trang nhã hé nở, lướt qua gò má, lướt qua nam tử chặt chẽ giao triền.

Đêm hôm đó, rốt cuộc là ai, thái độ cả hai người đều mập mờ bất định. Nàng khẽ nhếch cánh môi, cười một tiếng, không suy nghĩ thêm nữa. Ngoài chịu đựng, chính là tận lực nghênh hợp.

Mồ hôi thanh ngát tinh mịn, nam tử rút ra, chôn người xuống, chỉ ở bên tai Phong Phi Duyệt thì thầm một câu, liền ngủ thật say, hẳn nói, “Trăm rất mệt.”

Nghiêng đầu đi, trán của hắn tựa lên gò má nàng, ngón trỏ Phong Phi Duyệt đặt nhẹ lên khóe môi hắn, “Thiếp cũng rất mệt.”

Mệt, đến rốt cuộc, là thân, hay là tâm? Hai người cùng tựa vào nhau, hơi thở đan xen, ngủ thật say.

Nán lại vài ngày, Thất Duệ cũng không xâm phạm nữa, thua chính là thua. Phong Phi Duyệt nhẹ nhõm, cuối cùng có thể ngủ một giấc an ổn. Vết thương của Thi tiếp dư đã đỡ hơn vài phần, ở lại thêm mấy ngày, đoàn người liền rời Lạc Thành.

Đi vào đường lớn để đô, sắc hoa hai bên bờ sông đẹp không sao tả xiết, Phong Phi Duyệt cùng Ngọc Kiều ngồi trong xe, nhìn đoàn kỵ mã tiến vào cổng thành, lòng nàng không hề buồn lòng, chỉ cảm thấy hoang mang buồn bực.

Hoàng cung này, lúc này từ nhìn từ bên ngoài, rường cột trạm chỗ, vươn lên tận trời cao, nữ nhân khắp thế gian, có ai không muốn bước qua cổng cung, lấy được vạn thiên sung ái kia.

Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn đi, lại có tâm tư khác.

Đoàn người xuống xe ngựa, Đào Tâm tùy thân hầu hạ sau lưng Thi tiếp dư, Phong Phi Duyệt cùng nàng ta đi theo bên cạnh Cô Dạ Kiết, theo lý, phải đến chỗ thái hậu hai cung thỉnh an trước.

Trong ngự hoa viên, cảnh sắc nồng đậm, đập lên dương quang nhỏ vun dưới nền đất. Chẳng mấy bước đã đến tấm điện thái hậu.

Thái giám bên ngoài định đi vào bẩm báo, lại bị Cô Dạ Kiết vung tay cản lại. Đi vào đại điện, từng đạo từng đạo bình phong cổ kính dựng đứng hai bên, trong điện không có một bóng người, lặng ngắt như tờ.

Phong Phi Duyệt đi theo bước chân Cô Dạ Kiết hướng về phía nội điện, mơ hồ, nghe thấy một hồi tiếng cười lạnh lạnh của cô gái, “Cô mẫu, Minh Nhi lại thua rồi.”

“Biết hoàng thượng sắp sửa trở về, trong lòng liền buông thả rồi à?” Âm thanh giễu cợt, nhưng lại có mười phần ý cười.

“Cô mẫu...” Cô gái nũng nịu, bên trong truyền đến tiếng vang xếp đặt quân cờ.

Đi vào nội điện, rộng rãi sáng sủa, đầu tiên đập vào mắt chính là Tây thái hậu ngồi chính giữa, một thân phục sức tôn quý, trên tay đang cầm một túi sưỡi, nửa người trên dựa vào giường quý phi, đang đánh cờ cùng Minh hoàng quý phi ở đối diện.

“Hoàng thượng...” Cô gái lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, giật mình kinh ngạc, thần sắc trên mặt lập tức vui mừng không thôi, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng dậy đi.” Cô Dạ Kiết không nóng không lạnh, đứng nguyên chỗ cũ, cũng không hành lễ với thái hậu.

Phong Phi Duyệt trước sau vẫn bất động, lại nghe thấy một hồi âm thanh từ trong góc bên cạnh truyền đến, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Nàng thuận thế nhìn lại, chỉ thấy Quân Nghi hai tay chống mặt đất, khễ động dậy hai đầu gối, hình như đã quỳ được một lúc rồi.

Nhìn thấy Phong Phi Duyệt, cô gái mừng rỡ cảm thấy an tâm không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên ý cười. Mấy phần mệt mỏi ban đầu, cũng bị che giấu.

“Nghi hoàng quý phi?” Cô Dạ Kiết nhắc chân đi tới, vẻ mặt lo lắng cực hạn, bóng dáng cao lớn, khiến người khác có cảm giác bị đè nén mười phần, chớp mắt một cái, nam tử đã đứng trước mặt Quân Nghi, quanh thân, sát khí đằng đằng, “Nền đất lạnh như vậy, là ai bảo nàng quỳ?”

Chương 65: Trừng phạt đến chết

(Chip thấy nhiều nàng thắc mắc hoàng thượng với Thật Duệ ai là nam chính, thiệt ra thì lúc chip đọc cũng chẳng biết anh nào là nam chính vì má Yêu tung hứng quá giỏi, thôi thì các nàng từ từ thưởng thức tài năng của má Yêu nhé, chip hồng nói đâu, hê hê)

66. Chương 65: Trừng Phạt Đến Chết

Chương 65: Trừng phạt đến chết

Quân Nghi bị câu hỏi đột ngột này làm cho giật mình, chỉ có thể ngẩng đầu lên, nhưng sợ sệt không nói ra được một chữ.

“Là bốn cung bảo Nghi hoàng quý phi quỳ.” Tây thái hậu vừa khẽ nhấp một ngụm trà, vừa xem chừng quân cờ chưa hạ hết kia, “Thân là người của hoàng thất, nhưng ngay cả dâng trà đơn giản cũng không biết, nói ra, bốn cung sợ làm người khác chê cười mất.”

“Nghi hoàng quý phi thân mang long tự, nền đất lạnh, đứng dậy đi.” Ngự khí Cô Dạ Kiết ôn hòa, càng thêm khó tin hơn, hần cúi người xuống, vươn tay đỡ Quân Nghi dậy.

Một tiếng ‘thân mang long tự’ kia, khiến tất cả mọi người trong phòng đều giật mình ngay tại trận, Minh hoàng quý phi vô thức đưa tay áp lên trên bụng mình, mà Phong Phi Duyệt cùng Quân Nghi thần sắc căng thẳng, cổ tay bị nam tử nắm chặt, cứng đờ trong nháy mắt.

Trở lại hoàng cung, hết thấy hiện trạng khiến Phong Phi Duyệt không thể không kéo căng người lại lần nữa.

Hành động này của hoàng đế, chính là gián tiếp thừa nhận đứa bé trong bụng Quân Nghi? Về mặt nam tử, thâm sâu như chẳng có gì, nàng một chút cũng nhìn không thấu.

Minh hoàng quý phi nhìn đám người, tầm mắt quét qua Thi tiếp dư, giống như không có chuyện gì, trực tiếp rơi lên người Quân Nghi. Hai mắt không tự chủ được nhìn chăm chăm vào phần bụng chưa hiện lên rõ ràng của nàng ta, âm thầm cắn chặt răng ngà.

“Suy cho cùng, là bốn cung không đúng rồi?” Tây thái hậu rõ ràng không vui, vung tay một cái, chén trà kia bị nện xuống mặt bàn, mang theo vài phần nặng nề trầm trọng.

“Bẩm thái hậu, nhi thần chuyến này quá vội vàng, hôm nay trở về, đặc biệt đến thỉnh an người.” Phong Phi Duyệt nhìn ra quan hệ căng thẳng liên tục của Cô Dạ Kiết cùng thái hậu hai cung, cũng không muốn nhúng tay vào, chỉ là xoay mũi nhọn sang chỗ khác, cúi người xuống. Thi tiếp dư thấy vậy, cũng ngoan ngoãn hành lễ theo.

Tây thái hậu cười lạnh, liếc mắt sang hai người, ngược lại Đông thái hậu bên cạnh không nén được tức giận, “Hai tỷ muội diễn kịch này ở đâu ra vậy?” Châm chọc trong lời nói của bà ta, Phong Phi Duyệt không phải không biết, Cô Dạ Kiết đi tới bên cạnh nàng đứng đó, một cỗ hơi thở đặc thù, khiến nàng cảm thấy an tâm.

Cũng không giống như lúc này đỡ nàng đứng dậy, nam tử nhìn quanh đại diện cao quý, tầm mắt xuyên ra đằng xa, “Nội cung bây giờ, có hai vị hoàng quý phi mang thai, mà Nghi hoàng quý phi lại là em gái ruột của hoàng hậu, hành động này của thái hậu, thật sự khiến lòng người suy nghĩ viển vông.” Lời của hần,

không nóng không lạnh, chỉ là vừa nói xong, lại thấy vẻ mặt Tây thái hậu đầy tức tối, gương mặt được trang điểm kỹ càng cũng theo đó vụn vụn.

“Bổn cung quản lý chuyện nhà, cũng không đúng à?” Giọng điệu từ tốn cao ngạo, mang theo chút ẩn nhẫn yếu ớt.

“Chuyện nhà?” Cô Dạ Kiết cười lạnh một tiếng, “Chuyện hậu cung, đều do hoàng hậu làm chủ, người cầm phượng ấn trong tay, cũng không phải là thái hậu.”

“Hoàng đế!” Bàn tay Tây thái hậu đặt trên bàn run lên, “Ý của con là, bảo bổn cung sau này đừng quan tâm đến chuyện gì nữa.”

Cô Dạ Kiết đi lên phía đối diện vài bước, thân thể cao lớn xoay quanh một vòng theo nội điện, “Thái hậu hai cung, vẫn nên ở lại đây hưởng thanh phúc đi, ngày tháng độc chiếm hậu cung, còn chưa thấy chán sao?” Trong lời nói của hân có thâm ý, ngữ khí, tràn đầy chán ghét, hai mắt nhìn về đằng trước, hận ý không hề che giấu.

Tay Tây thái hậu run lên, đem cái chén trên bàn trà ném đi, nước trà nóng rã rơi xuống người.

“Tây thái hậu.” Bên cạnh, có tiểu nha hoàn kinh hô, vội vàng chạy đến dùng khăn gấm lau chùi.

Hân nhẹ cong khóe môi, tà tứ cực hạn, Phong Phi Duyệt quỳ trên nền đất, tuy cúi thấp đầu, nhưng cũng có thể phát giác giữa hai mẹ con này có bất hòa. Lúc trước, còn giữ thể diện, nhưng hôm nay, lại không kiêng nể gì cả.

“Được!” Tây thái hậu then quá hóa giận, dùng sức vung tay, “Các người cũng không cần quỳ nữa...” Bà ta mới nói được nửa câu, nửa câu còn lại mắc giữa cổ họng, chỉ là nhìn hoàng đế, không nói ra được một chữ nào.

Ý cười nơi khóe miệng nam tử, từ từ giãn ra, chỉ có điều lạnh như băng không chút nhiệt độ, “Thái hậu nhất định phải bảo trọng thân thể, nửa đời trước vất vả quá độ, nửa đời sau, trầm nhất định để người an hưởng tuổi già!” (Mồm miệng anh cũng chua ngoa lắm >:))

Minh hoàng quý phi ngay lập tức chấn kinh sững sờ giữa điện, không biết nên đi về phía bên nào mà đứng, Phong Phi Duyệt tự mình đứng dậy, Thi tiếp dư thấy vậy, cái miệng nhỏ nhắn khê mở lúc đầu, cũng ngoan ngoãn khép lại, đứng lên theo.

Cô Dạ Kiết dẫn đầu đi ra khỏi đại điện, đám người sau lưng lạnh lẽo đi theo ra ngoài. Nhìn bóng lưng hân bước đi vội vã, Phong Phi Duyệt biết, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hân sẽ không bước vào thâm cung này một bước.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Quân Nghi cố tình đi theo nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy e sợ dè dặt cũng có vẻ sáng rõ, “Tỷ tỷ, chuyến này đến Lạc Thành, có ổn không?”

Nàng gật đầu, không muốn nhắc tới, “Mấy ngày nay, ở trong cung không gặp rắc rối gì chứ?”

“Không có...” Quân Nghi trả lời, nhưng ngữ khí lại yếu ớt.

Phong Phi Duyệt nhìn nàng ta cúi mặt xuống, lắc đầu một cái, “Mẹ con bình an là được, tính tình muội như vậy, chịu uất ức một chút cũng là chuyện bình thường.”

Quân Nghi không nói gì, mắt ngọc mày ngài, thậm chí còn có chút kích động, Quân Duyệt trước kia, đối với mình chẳng thêm quan tâm, đến nói chuyện một câu cũng lười.

“Thật sự quá an nhàn nhỉ!” Bên ngoài, thanh âm theo nam tử bước vào mà truyền tới. Hai người theo tiếng nói kia nhìn lại, chỉ thấy Quân Ân đã thay y phục triều đình, một thân trường sam hắc chí làm cả người nổi bật tuần láng phi phàm, giống như bóng đêm hắc ám đột ngột kéo tới, khiến Phong Phi Duyệt đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Quân Nghi nghe thấy thanh âm của nam tử, vội vàng cúi đầu, hận không thể chôn mặt vào ngực.

“Sao huynh lại đến đây?” Phong Phi Duyệt thấy hân tự mình ngồi xuống, liền cau mày nhìn ra ngoài.

“Không cần lo lắng, đều là người mình.” Quân Ân lơ đãng, thấy Quân Nghi ở phía đối diện đến mắt cũng không dám ngước lên, sắc mặt liền có vẻ khinh miệt.

Nhìn hần nhắc chén trà lên, nhấp một hớp, Phong Phi Duyệt biết Quân Ân không có việc thì sẽ không đến Phượng Liễm Cung, nàng cũng không vội, cứ chờ hần tự động mở miệng.

“Đứa bé trong bụng Minh hoàng quý phi, sao vẫn chưa động thủ?” Quân Ân đem chén trà thả lại trên bàn, lạnh mắt liếc nhìn hai người.

“Động thủ thế nào?” Phong Phi Duyệt trả lời một cách châm chọc, thần sắc phù dung, nặng nề trầm xuống.

“Cái này còn cần ta dạy cô?”

Phong Phi Duyệt cười lạnh, liếc sang Quân Nghi bên cạnh, thấy nàng ta vòng hai tay quanh bụng mình, cảm giác trong lòng có chút khó chịu, “Tranh đấu của các người, tội gì nhắc lên đầu một đứa trẻ?”

“Sai!” Quân Ân không vui, thần sắc giống như sắp bùng phát đại nộ đến nơi, “Không phải bọn ta, trong này, cũng có cô.”

“A...” Phong Phi Duyệt không ngừng cười ra tiếng, “Ngoại trừ đem người thân của mình dâng vào cung, Quân gia còn làm được gì nữa? Hay là, huynh đánh giá ta quá cao rồi! Thái hậu hai cung trời sinh đa nghi, muốn đắc thủ, sợ là phải lấy tính mạng đánh cược.”

“Đây vốn dĩ là dùng mạng đánh cược, Quân gia thắng, các người có thể liền có thể sống an nhàn, một khi Minh hoàng quý phi đắc thế, tương lai hậu cung, còn có chỗ cho các người đặt chân sao?” Lời của Quân Ân, ngay lập tức khiến Phong Phi Duyệt không phản bác được, hần, chính là đâm trúng điểm này của nàng.

“Nhưng, đó là con của hoàng thượng.” Một giọng nói, lướt qua sát vành tai nàng, rơi vào tai Quân Ân.

Phong Phi Duyệt khiêu mi cột nhả, khó mà tin được, lời này lại là từ miệng Quân Nghi nói ra. Ngay cả Quân Ân, cũng sửng sốt, hần không ngờ tới, người luôn luôn nhẫn nhịn chịu đựng như nàng, lại biết nói ra những lời như vậy.

“Sao, mới ngồi lên quý phi, liền vong bản* rồi?”

(*Vong bản: mất gốc, quên gốc)

Quân Nghi nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy chớp mắt liền không mở miệng được.

“Muội ấy nói không sai,” Phong Phi Duyệt dứt khoát đáp lời, “đây không phải chuyện đùa, chúng ta nhất thiết phải dự liệu đến khả năng xấu nhất, diệt trừ đứa bé của Minh hoàng quý phi, vạn nhất ngày nào đó hoàng thượng biết được, chân tướng đứa bé trong bụng Quân Nghi, ta sợ, Quân gia e là khó chối tội đơn giản như vậy.”

“Chuyện đó nói sau,” Quân Ân chém đinh chặt sắt, “hiện tại việc duy nhất phải làm chính là diệt trừ đứa trẻ trong bụng Minh hoàng quý phi, trong cung cần chuẩn bị những gì, đại khái có thể cho người truyền tin ra ngoài.”

Lời đã nói đến nước này, Phong Phi Duyệt cũng không lên tiếng nữa, chuyện hần quyết định, nàng chỉ có thể trả lời thuận theo. Chỉ có điều, con người đều có ranh giới cuối cùng, làm hay không làm...

Chưa nói được mấy câu, Quân Ân liền tự động rời đi, Quân Nghi bởi vì một câu nói của hần mà rầu rĩ không vui, Phong Phi Duyệt chỉ đành phải bảo nàng ta trở về trước.

Đi ra Phượng Liễm Cung, chim hoát hoa thơm, sắp sửa vào đông, tiết trời bây giờ càng lúc càng phát ra trong trẻo khô khốc, gió thu tích mịch, vài phần dính lên ống tay áo người con gái, ngược mắt một cái, cả vườn đầy hoa thơm nồng đậm.

“Hi hi...”

Phong Phi Duyệt nghiêng đầu, liền trông thấy Lý mỹ nhân diện diện không không kia đi về hướng Phượng Liễm Cung, y phục trên người vẫn đơn bạc mỏng manh như cũ, toàn thân cao thấp vẫn còn coi là sạch sẽ.

Nàng tiến đến gần bên cạnh cô gái, chỉ thấy Lý mỹ nhân ngừng bước chân, ngoẹo đầu, giống như đang quan sát mình. Một mảnh vạt áo trước ngực, như ẩn như hiện, Phong Phi Duyệt nhớ tới lần trước, ở đó mơ hồ lưu lại một vết sẹo giữa ngực, còn có từng câu từng chữ diện không từ miệng nàng ta thốt ra.

“Hoàng hậu, hoàng hậu...” Nhìn thấy nàng, Lý mỹ nhân lại bắt đầu lẩm ba lẩm bầm, chỉ là không có sợ hãi giống như lần trước.

“Lần trước, sao cô lại từ trong Cảnh Dạ Cung của Thi tiếp dư đi ra ngoài?” Phong Phi Duyệt tận lực thả nhẹ ngữ điệu, lên tiếng hỏi.

“Thi tiếp dư, không phải Thi tiếp dư!” Cô gái lại hung hăng lắc đầu nguầy nguậy, thân thể co rúc trên cột trụ đồng, không nhúc nhích, toàn thân đề phòng, hai mắt nhìn nàng chăm chăm.

Phong Phi Duyệt thấy bên ngoài thi thoảng có thái giám cung nữ đi qua đi lại, liền tiến đến gần cô gái, nói, “Theo bốn cung sang đây.”

Đôi con ngươi mờ mịt lan man của Lý mỹ nhân, lóe lên một cái, Phong Phi Duyệt tận lực thả chậm bước chân, liền nghe thấy từ đằng sau truyền đến tiếng bước chân chần chừ của cô gái, lúc này mới dần dần đi vào Phượng Liễm Cung. Trên người nàng ta, có quá nhiều ẩn số, có lẽ nào, là nàng ta biết quá nhiều bí mật.

Đưa Lý mỹ nhân vào trong nội điện, Ngọc Kiều trông thấy Phong Phi Duyệt vừa định hành lễ, nhưng lúc nhìn đến cô gái bên cạnh nàng, kinh hoảng ngay tại trận, “Nương nương, đây...”

“Ngọc Kiều, người ra bên ngoài trông chừng, không có lệnh của bốn cung, không cho bất kỳ ai bước vào đại điện một bước.” Phong Phi Duyệt nghiêm mặt ra lệnh.

“Dạ, nương nương.” Ngọc Kiều xoay người đi ra ngoài, lúc đi ngang qua bên người Lý mỹ nhân, liếc nhìn một cái. Cô gái sợ sệt đi trốn sau lưng Phong Phi Duyệt, thấy cửa điện khép lại, nàng mới trấn an nàng ta, “Không phải sợ, ở đây không có người ngoài.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý mỹ nhân bị che đi một nửa, hai mắt lại hiếu kỳ quan sát Phượng Liễm Cung, lúc nhìn đến đôi long phượng trên giá sách kia thần sắc lập tức biến đổi, “Quân Duyệt, Quân Duyệt, hoàng hậu...”

Phong Phi Duyệt nóng lòng khó nhịn, tiến lên vươn tay nắm lấy cổ tay nàng ta, “Quân Duyệt ở đâu?”

“Ồ, ồ...” Lý mỹ nhân lập tức trở nên kích động, đôi tay không ngừng khua khoăn, “Không cho nói...”

“Ai không cho nói?” Chân tướng sự việc, càng khuấy đảo càng thêm bành trướng, “Hoàng thượng có biết không?”

“Hoàng thượng...” Lý mỹ nhân đột nhiên hét to, hai tay gắt gao nắm chặt lấy đầu mình, “Hoàng thượng, thần thiếp không uống nữa, người tha cho thần thiếp, tha cho thần thiếp...”

Trong mắt Phong Phi Duyệt hiện lên tia nhạy bén, nàng ta biết tự xưng ‘thần thiếp’, vậy vẫn chưa hoàn toàn phát điên. Chuyện của Quân Duyệt chất chứa trong lòng quá lâu, hôm nay, nàng nhất định dò hỏi đến tận cùng.

“Lý mỹ nhân, cô hãy nghe ta nói!” Phong Phi Duyệt tận lực muốn khiến nàng ta an tĩnh lại, hai tay siết lấy vạt áo nàng ta, “Hoàng thượng không có ở đây, Quân Duyệt cũng không ở đây, cô không phải sợ, ta sẽ không nói cho bọn họ biết.”

Bên ngoài Phượng Liễm Cung, vốn là gió yên sóng lặng, nhưng hết lần này đến lần khác, giữa khe hở bị kéo lại kia, che giấu một đôi mắt rình rập, âm lãnh sắc bén.

“Người không nói?” Lý mỹ nhân trợn to cặp mắt, nhìn Phong Phi Duyệt.

“Không nói!” Nàng gật đầu, tiện đà lặp lại, “Chỉ cần cô nói ra, Quân Duyệt ở đâu là được.”

“Quân Duyệt...” Cô gái lại xoay lệch đầu một lần nữa, hai mắt nhìn chăm chăm lên không, cái miệng nhẹ dần lên, giống như đang hồi tưởng. Phong Phi Duyệt nhìn ánh mắt của nàng ta, chỉ cảm thấy quả tim treo ngay giữa cổ họng, toàn bộ đáp án nàng tìm kiếm, sắp sửa công khai.

Lý mỹ nhân không vội, ngược lại bắt đầu đi tới đi lui quanh nội điện, đi quanh một vòng, mới trở lại bên cạnh Phong Phi Duyệt, một câu nói, lại kinh người không thôi, “Quân Duyệt là ai?”

Nàng xoay người lại, nhìn chăm chăm vào tầng sâu nhất trong đáy mắt Lý mỹ nhân, đôi đồng tử đen bóng, không giống như đang giả vờ hồ đồ, giống như chớp mắt một cái, liền quên hết mọi chuyện.

Hai người nhìn thẳng mắt nhau một hồi lâu, Lý mỹ nhân gơ hai tay vạch đầu tóc ra, nhìn Phong Phi Duyệt cho rõ ràng, con ngươi như nước, lại một lần nữa rõ rệt sáng rực lên. Chỉ là, lại mang theo chút cảm hận không thể nói rõ, gắt gao nhìn nàng chòng chọc, Phong Phi Duyệt nhìn nàng ta từng bước từng bước hướng về phía mình, cho rằng nàng ta nhớ ra cái gì đó.

“Quân Duyệt!” Cô gái lặp lại một lần nữa, cả người nhào tới phía trước. Phong Phi Duyệt không kịp né tránh, chỉ đành phải nghiêng người, một tay rơi lên vai nàng ta, khẽ dùng sức.

“Buông ta ra, ta phải giết chết người...ta phải giết chết người cùng ả ra!” Lý mỹ nhân bắt an giãy giụa, từng thanh từng âm, giống như khốn thú.

‘Xẹt...’Dùng sức quá mạnh, vạt áo trước ngực nàng ta bị xé rách trong tay Phong Phi Duyệt, vết sẹo giữa ngực kia nhìn một cái không sót gì, chỉ là cực kỳ mơ hồ. Hai tay Lý mỹ nhân vùng vẫy muốn che lại, Phong Phi Duyệt chỉ đành phải bắt lấy tay nàng ta, nhìn kỹ một lần, phảng phất như, đó là một chữ bị sắt nóng ủi lên, hình như, là chữ ‘Đình’, bên cạnh, một nửa phía ngoài rất mơ hồ, có chút giống với chữ ‘Kỳ’.

“Kỳ Đình?” Phong Phi Duyệt lặp lại trên cánh môi, đây giống như, là tên của một nam nhân. Chỉ có điều, cái này có liên quan gì đến Quân Duyệt và hoàng đế?

Lý mỹ nhân nhanh chóng giấu vạt áo đi, thừa dịp Phong Phi Duyệt đang ngây người, đẩy nàng một cái, nhấc chân bỏ chạy ra ngoài.

“Cô...” Phong Phi Duyệt bước chân lảo đảo vội vàng đuổi theo, “Quay lại đây!” Bộ dáng này của nàng ta ngộ nhờ đi ra ngoài, bị người khác nhìn thấy, truyền tới tai hoàng đế mà nói...

Chỉ là, Lý mỹ nhân làm sao nghe lọt, vươn tay đẩy mở cửa điện, bên ngoài trống không, đến một nha hoàn cũng không có. Hai tay nàng ta lôi kéo vạt áo trước người, lao ra ngoài một cái, đảo mắt, chính vào lúc đang muốn rời khỏi Phượng Liễm Cung, lại ở lối ra cuối cùng trước cửa điện, cả thân thể va đập vào bức tường người cao lớn, ngã ngược trở lại.

“Đau, đau...” Sau lưng cô gái đập xuống nền đất, ý vị kêu đau.

Phong Phi Duyệt đuổi theo ra, liền nhìn thấy Cô Dạ Diết một thân long bào vàng tươi, đứng trước cửa điện Phượng Liễm Cung, mấy tên thị vệ cùng thái giám đi theo phía sau. Nàng nén hạ khăn trượng, đưa mắt nhìn đi, nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh Ngọc Kiều.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Chỉ sợ Lý mỹ nhân lại chọc vào rắc rối gì, Phong Phi Duyệt bước nhanh lên trước hành lễ.

Hoàng đế bây giờ, lại không cho nàng đứng dậy, thân thể vừa động một cái, đi về phía hai người trong viện uyển, “Đừng tới đây...” Lý mỹ nhân sợ hãi cực độ, hai bàn tay đã sớm dập rách, lại không để ý tới đau đớn, ý vị lui về phía sau.

Cô Dạ Kiết không nói lời nào, nhưng lại theo động tác của cô gái mà từng bước từng bước ép sát, Lý mỹ nhân không còn đường lui, chớp mắt liền đụng vào người Phong Phi Duyệt, hai tay giống như cầu cứu vội vàng bắt lấy tay áo của nàng, “Cứu mạng, cứu mạng...”

Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên, hoàng đế đã đi đến trước mặt hai người, trên mặt, lại là sát khí mười phần, bàn tay mở ra, dần dần tụ tập nội lực, “Lại muốn giết người nữa...” Lý mỹ nhân chỉ kịp nói ra nửa câu, cả thân thể tựa như chiếc bao rách, bị Cô Dạ Kiết một cước đá ra thật xa. Toàn thân trên dưới, đập xuống mặt đất đầy rẫy vết thương, huyết nhục mơ hồ.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt chưa bao giờ thấy hấn phát hỏa như vậy, trong mắt nam tử, không cho phép bỏ qua bất kỳ kẻ nào. Đôi con ngươi như lang sói quỳ khô, ở nơi sâu nhất hiện lên một tầng khát máu, vòng qua người Phong Phi Duyệt muốn đi về phía Lý mỹ nhân.

Nàng không biết, chính mình trong lúc vô ý đã xúc phạm Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt đứng dậy, chắn ngang trước mặt hấn, “Hoàng thượng, Lý mỹ nhân bây giờ đã mất hết thần trí, hoàng thượng không cần phải so đo.”

“Hoàng hậu...” Ánh mắt Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, liếc về phía nàng, “trẫm đã cảnh cáo nàng một lần.”

Cánh tay Phong Phi Duyệt vắt ngang, từ từ hạ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khó hiểu.

“Có cần trẫm giúp nàng tỉnh ngộ không?” Cô Dạ Kiết nheo mắt, xoay người lại đối diện với nàng, “Ngày nàng vào cung, trận đòn kia của Lý mỹ nhân, trẫm chỉ mới đánh gãy một chân của cô ta.”

Quả nhiên, có liên quan đến mình, Phong Phi Duyệt sáng tỏ vài phần, lại chưa hoàn toàn thông suốt, “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là giữa đường gặp được Lý mỹ nhân, mới mời muội ấy, đến Phượng Liễn Cung ngồi một lát.”

“Ngồi một lát?” Cô Dạ Kiết cười lạnh, ngón trỏ mơn trớn cằm nàng, vuốt ve, “Trẫm đã sơn cảnh cáo nàng, an ổn làm hoàng hậu của nàng, không nên quẫn, cũng không cần phải quẫn, có một số việc, nàng lại nhất định muốn thăm dò đến cùng? Xem ra, cũng chỉ có người chết mới không làm hỏng chuyện!” Dưới cằm, truyền đến một hồi co rút đau đớn, Phong Phi Duyệt nhìn nam tử trước người, hấn đưa lưng về phía dương quan âm áp, từng đạo từng đạo ánh sáng thập sắc ngũ quan kia, đâm vào mắt khiến nàng không thể mở ra được.

Người chết! Trong đôi mắt đầy tử âm của nam tử, Phong Phi Duyệt cảm thấy run sợ, nàng lắc đầu, tròn tròn mắt hạnh, “Không...”

“Người đâu,” Cô Dạ Kiết vùng bàn tay đang siết chặt cằm nàng, “đem Lý mỹ nhân loạn côn đánh chết.”

“Dạ, hoàng thượng.” Mấy tên thị vệ kia rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, cầm gậy sơn sơn đỏ thẫm, sải bước hướng phía Lý mỹ nhân đi tới.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt thấy hấn mặt đầy quyết ý, không có chút kẽ hở xoay chuyển, tâm tư trấn định ban đầu, cũng bắt đầu loạn.

Thái giám tiến vào đại điện, đem đến một cái ghế đặt ở trong nội điện, Cô Dạ Kiết đi vòng qua thân thể nàng, thần nhiên ngồi xuống, hai chân vắt chéo, cả người tựa vào trong thành ghế, lực chú ý đặt trên người Lý mỹ nhân nằm rạp dưới mặt đất.

‘Pằng... pằng...’ Lực đạo từ cây gậy, khiến Phong Phi Duyệt có loại ảo giác cả mặt đất đều đang rung chuyển, nàng đứng ở đằng xa, nhìn sang Cô Dạ Kiết.

“Nhớ kỹ, Lý mỹ nhân, là chết ở nơi này của hoàng hậu!” Lại là câu nói đó, “Trong cung này, trẫm khuyên hoàng hậu một câu, có một số việc, vẫn là ‘chết không đối chứng’ thì tốt hơn.”

Ánh mắt xa cách, Phong Phi Duyệt cười lạnh, sao nàng lại quên mất, hấn là tôn vương, đem ở Lạc Thành, hấn ỉnh yêu thương, nhưng lại không thể buông bỏ thân phận ‘lật tay tạo mây úp tay tạo mưa’* của hấn. Hấn có nguyên tắc, cũng giống như nàng, đều có cái gọi là ranh giới cuối cùng. Một khi xúc phạm đến... chính là trừng phạt đến chết.

(* Từ gốc là ‘Phiên Thủ Vi Vân, Phúc Thủ Vi Vũ’: ý chỉ loại người hay thay đổi thất thường)

“A...a...” Tiếng Lý mỹ nhân kêu đau, giống như một cây kim, hung hăng đâm vào trong lòng nàng, đau đến co rút, đau đến chết lặng, khung cảnh nơi đã từng có xúc động kia, giờ đây, đã đầy rẫy thương di, huyết nhục bất phân.

Hấn là vương, nàng là hậu! Phong Phi Duyệt siết chặt hai nắm tay, mình, sẽ không dám quên nữa! Từ xưa, để hậu giao tranh, nam tử như vậy, nhất định trên thân mang mệnh đế vương; không được phép hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã hạp, Phong Phi Duyệt nàng, cũng đã định trước rơi vào hậu cung này, ném cho hết

trò ‘ta lừa người gạt’, ở nơi này, hẳn chính là ông trời, tính tình của vị quân vương này, nàng, cũng chớ nên tùy tiện phỏng đoán.

Chương 66: Bí mật nhiều năm

67. Chương 66: Bí Mật Nhiều Năm

Chương 66: Bí mật nhiều năm

Ngày cuối thu, tiết trời nên trong sáng quang đãng mới phải, nhưng đứng ở trong viện uyển này, Phong Phi Duyệt lại chợt cảm thấy nóng rất khó yên, một chậu nước lạnh từ trên trời dội xuống, cũng không thể khiến lòng nàng an tĩnh lại.

Lý mỹ nhân thoi thóp từng hơi, thân thể nằm trên mặt đất lạnh như băng, trong miệng, trong mũi, đều là máu, hai tay hai chân bị thị vệ dẫm lên, muốn giãy giụa cũng không làm gì được.

Từ đầu đến cuối, tầm mắt Cô Dạ Kiết đều rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, hẳn nhìn nàng khẩn trương, nhìn nàng tức giận, nhìn nàng tiến lên, lại bị thị vệ cản lại.

“Hoàng hậu,” Một tay chống dưới cằm, nam tử có vẻ lười biếng mỉa hoặc, cặp mắt liếc về phía nàng, bình thần như nước, “rồi có một ngày, nàng cũng sẽ làm được chuyện giết người không chớp mắt.”

Phong Phi Duyệt nhìn vùng máu lớn dưới thân Lý mỹ nhân, sắc trời mờ mịt vô hạn, ánh mặt trời hôm nay, lại cứ sắc nhọn như vậy, đồng loạt rơi lên trên đỉnh đầu, choáng váng không thôi, “Thần thiếp không làm được giống như hoàng thượng.” Nàng không để ý lời mình nói, liệu có chọc giận hắn hay không, chỉ là nhìn Lý mỹ nhân, những lời như vậy cứ vô thức bật ra.

Gậy đánh lên người, trầm trọng mà nặng nề, “Dừng tay, dừng tay!” Từng tiếng hét kia, giống như muốn khiến nàng phát điên đến hồng người, so với đánh vào trên người mình còn đau hơn. Hoàng đế, ích kỷ như vậy, ban chết một vị mỹ nhân, đó là chuyện đơn giản, nhưng hết lần này đến lần khác, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên trên người mình, đánh gãy một chân nàng ta là vì nàng, hôm nay, còn đem một mạng người sống sờ sờ đẩy vào tay nàng.

“Không dám... không dám...” Lý mỹ nhân chỉ còn một hơi, toàn thân trên dưới, chỉ có cái đầu có thể khẽ động dậy, “Hoàng thượng, thần thiếp tỉnh rồi, thật không dám nữa...”

Tiếng cô gái cầu xin tha thứ, càng lúc càng yếu ớt, Cô Dạ Kiết hứng thú rã rời, hai tay chống thành ghế đứng dậy, Phong Phi Duyệt nhìn hẳn đến gần, nhẹ nâng đầu lên.

“Nàng nói, nàng không làm được như trẫm?” Bàn tay tỷ mỉ xoa vuốt mặt nàng, “Hoàng hậu có biết, làm nữ nhân của trẫm, tâm cần phải cay độc hơn trẫm vài phần.”

Quân Ẩn dạy nàng hung ác, nam nhân này lại dạy nàng hiền độc. Phong Phi Duyệt nhất thời có loại cảm giác không thể diễn tả, nàng quay mặt đi, né tránh động chạm của hoàng đế. Sau lưng, tiếng cô gái cầu xin tha thứ, vẫn còn tiếp tục. Cô Dạ Kiết thấy nàng phân tâm, liền nâng tay lên, vung một cái. Nàng cũng không biết động tác này đại biểu cho cái gì, nhưng chỉ ngay tức khắc, thanh âm của Lý mỹ nhân, liền biến mất, cũng không nghe thấy nữa.

Một gậy của thị vệ, trực tiếp đánh vào gáy nàng ta, cũng không phải quá đau đớn, lập tức mất mạng.

Nàng không phải chưa từng nhìn thấy người chết, nhưng người này, lại là vì mình mà chết.

Hoàng đế vẫn tà tứ như cũ, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giọng nói, mờ ám sinh tình, “Trẫm, chỉ là để nàng làm quen.”

Xúc cảm ấm nóng, phủ lên gương mặt của nàng, lập tức rời đi, Phong Phi Duyệt nhìn cô gái chết thắm dưới nền đất, đột nhiên bật thốt ra hai chữ kia, “Hoàng thượng, Kỳ Đình là ai?”

Cô Dạ Kiết vừa mới bước xuống, dừng chân ngay đó, hai người đưa lưng về phía nhau mà đứng, đám thị vệ ở cách khá xa, nhìn thấy sắc mặt của hoàng đế liền không dám tiến đến, Phong Phi Duyệt chờ câu trả lời của hắn, chợt có luồng gió tấp vào mặt, nhưng lại không thể làm dịu đi cường cong cứng nhắc nơi khóe môi của nàng, “Hoàng hậu, nếu còn để trẫm từ trong miệng của nàng nghe thấy cái tên này một lần nữa, trẫm liền ở trước mặt nàng, giết thêm một người!”

Trong một đêm, người xa lạ vẫn mãi là người xa lạ. Phong Phi Duyệt không khỏi hoài nghi, chuyển đi đến Lạc Thành, có phải chỉ là một giấc mộng mờ ảo hay không?

Thi thể bị kéo đi, chỉ lưu lại một vũng máu lớn trên nền đất, trong Phượng Liễm Cung, chỉ có một mình nàng, đứng không bao lâu, Phong Phi Duyệt liền xách một thùng nước lớn, lau chùi.

“Nương nương...” Ngọc Kiều vội vàng vàng chạy tới, đoạt lấy cái khăn lau trong tay nàng, “Người làm gì vậy?”

Phong Phi Duyệt nhìn huyết sắc bị pha loãng nhợt nhạt đầy tràn nền đất, đứng lên, hai tay không để ý đến máu tanh, cúi lên phượng bào, “Người đã đi đâu?”

“Nương nương thứ tội,” Ngọc Kiều vội vàng quỳ xuống, “nô tỳ cho rằng không có việc gì, liền dặn dò Dịch Trúc canh giữ ở đây, nô tỳ đến tiền điện giúp một tay, nô tỳ...”

“Được rồi,” Phong Phi Duyệt nhẹ giọng cắt đứt, “đi gọi Dịch Trúc tới đây.”

“Dạ, nương nương.” Ngọc Kiều biết chuyện này trọng đại, không dám chậm trễ một khắc, không qua bao lâu liền gọi nha hoàn tên là Dịch Trúc đến.

“Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương.” Quỳ gối phía dưới là một nha hoàn còn nhỏ tuổi, cúi đầu, thân thể nhẹ run rẩy.

“Lúc trước, bốn cung sao chưa từng nhìn thấy người?” Phong Phi Duyệt ngồi trên chiếc ghế Cô Dạ Kiết để lại lúc trước, dưới đất dăng đầy từng tầng bột nước dày đặc, trực tiếp dồn ép đám người dưới chân.

“Bẩm hoàng hậu, nô tỳ vừa mới được Lý công công phân tới Phượng Liễm Cung, mấy ngày nay đang hầu hạ ở ngoại điện.” Nha hoàn dè dặt trả lời, chỉ sợ nói sai.

Đôi mắt xinh đẹp của Phong Phi Duyệt dò xét giữa hai người, “Vừa nãy bảo người canh chừng, người đi đâu?”

“Nô tỳ thấy nương nương trước sau không hề ra ngoài, vừa vận ngoài điện thiếu người, nô tỳ, nô tỳ liền...”

“Người liền đi đến giúp, phải không?” Phong Phi Duyệt khẽ nhếch môi anh đào, “Không phải sợ, ngẩng đầu lên để bốn cung nhìn xem.”

Nha hoàn kia rõ ràng bị dọa đến không nhẹ, ngoan ngoãn ngẩng đầu, hai mắt né tránh không dám nhìn thẳng. Ngọc Kiều bên cạnh, vẻ mặt lại nghiêm nghị, thần sắc tự nhiên, không nhìn ra chút khác thường.

“Điều lui xuống đi, quý chủ nên có vấn đề không thể bỏ qua, khẩu trừ lương bổng tháng này của Dịch Trúc, chuyện này cứ như vậy thôi.” Phong Phi Duyệt giơ tay vung nhẹ, tay kia khoác lên bên trán mình, đầu có chút đau.

“Tạ, tạ nương nương...” Thân thể Dịch Trúc run lẩy bẩy đến lúc này mới hoàn hồn, dập đầu, liền theo Ngọc Kiều cùng nhau lui xuống.

Mở mắt, bầu trời phía trên, tựa hồ càng lúc càng mờ mịt, thâm trầm, khiến người ta cũng tối tăm theo.

Phong Phi Duyệt ngồi lên chiếc xích đu, thân thể cũng theo đó lúc lên lúc xuống đung đưa, bầu trời Huyền Triều này, cũng bắt đầu rung chuyển bất an rồi.

Tầm cung của thái hậu hai cung

Cơ giận của Tây thái hậu còn chưa tiêu, chén tử sa trong tay nện một cái xuống nền đất, “Phản, phản cả rồi.”

“Tỷ tỷ!” Đông thái hậu chưa bao giờ thấy bà ta tức giận như vậy, Minh hoàng quý phi bên cạnh sợ tới mức không dám nói một câu, càng không dám đến gần nửa bước.

“Hoàng đế này, không khống chế được nữa rồi.” Tây thái hậu đưa tay chống trán, lòng bàn tay nỗ nhè lên trên.

Đông thái hậu cùng Minh hoàng quý phi hai mặt nhìn nhau, bình thường đã quen thấy Tây thái hậu tỉnh táo cơ trí, lúc này thái độ khác thường, khiến hai người càng thêm không dám nói nói loạn một câu.

“Người nào sanh hạ long tử trước, liền lập đứa trẻ đó làm thái tử, hừ,” Tây thái hậu cười lạnh một tiếng, trên dung nhan đoan trang, đột nhiên hiển lộ tia độc ác, “bổn cung cũng muốn xem thử xem, mạng ai dài hơn.”

“Cô mẫu,” Minh hoàng quý phi tiến lên, ngồi xuống cạnh bà ta, “nhìn chung cả hậu cung, kẻ địch lớn nhất của Minh nhi chính là Quân Nghi kia, chỉ có điều, bên cạnh ả ta lại có đồ đệ của Mạch Thần Lại, nhất thời, con đến cả cơ hội xuống tay cũng không tìm được.”

“Mạch Thần Lại,” Tây thái hậu thần sắc căng thẳng, “hắn không phải là hoàng tử Vân Triều tự nguyện tiến sang đây sao? Một chí tử*, lại dám can thiệp vào trong này!” (Chắc chắc: Anh Mạch là hoàng tử cơ đấy @!@)

(Chí tử: có thể dùng để chỉ những thứ/người dùng để cầm cố, gán nợ)

“Cô mẫu, Mạch y sư này nghe nói trời sinh đã cảm thấy hứng thú với độc vật, luyện đan giải độc, bất cứ loại độc dược nào đến trước mặt hắn, gửi một cái liền có thể nói ra tên, theo Minh nhi thấy, hắn ta nhất định là người của hoàng hậu.” Minh hoàng quý phi nhân cơ hội tiến đến gần Tây thái hậu, hai tay xoa xoa bả vai bà ta, “Cô mẫu...”

“Hoàng hậu với hắn trước đây vốn không quen biết, cũng chỉ vào khoảng thời gian hồi cung này, làm sao ngay lập tức có thể khiến đường đường một y sư như hắn rào trước đón sau?” Đông thái hậu đứng lúc bỗng sung một câu, “Chẳng lẽ là...”

“Đừng nói lung tung,” Đợi con người lãnh liệt của Tây thái hậu liếc bà ta một cái, “không có chứng cứ rõ ràng, lời này cũng không thể từ trong miệng Đông thái hậu muội nói ra.”

Sắc mặt đỏ lên, Đông thái hậu chỉ đành phải gật đầu, “Vâng”

“Chỉ có điều...” Tây thái hậu chuyển hướng, vươn tay vỗ nhẹ lên bàn tay Minh hoàng quý phi, “nếu hoàng hậu này thật sự cầu kết với Mạch y sư kia, đối với chúng ta mà nói, chẳng phải là một công đôi việc sao? Không có sự giúp đỡ của hắn, bổn cung cũng muốn xem xem Quân Nghi kia, làm thế nào thuận thuận lợi lợi sinh hạ long tử.”

“Cô mẫu...” Minh hoàng quý phi kích động không thôi, hai tay ôm lấy bả vai Tây thái hậu, đầu cũng theo đó tỷ lên trên xương quai xanh bà ta.

“Cô mẫu không cầu gì khác, chỉ cầu cái bụng này của con không chịu thua kém, nếu đây không phải là long tử, tranh giành cũng chỉ tổ phí công!” Tay rơi lên trên bụng cô gái, trên mặt lộ ra vài phần từ ái hiếm thấy.

“Cô mẫu, người cứ yên tâm đi, hôm qua mẹ bà báo mộng cho Minh Nhi rồi, nói đứa bé trong bụng con, chính là long tử a.” Về mặt Minh hoàng quý phi đầy kiêu ngạo, chỉ chỉ bụng của mình.

Tây thái hậu bị chọc cười, xì một cái liền bật cười ra tiếng, vươn tay đem lấy tay Minh hoàng quý phi bao bọc trong lòng bàn tay mình, “Vương gia chúng ta, phải dựa vào con cả rồi.”

Minh hoàng quý phi hiểu, ngoan ngoãn gật đầu, tựa lên trên vai bà ta.

“Cô mẫu, chúng ta thật sự làm như vậy sao, liệu hoàng thượng có tin không?” Nàng ta vẫn có chút bồn khoăn bất an.

“Đó là tất nhiên, phải làm hoàn hảo không chút sai sót, khiến hoàng thượng không thể không tin.” Tây thái hậu cười cười, “Hoàng hậu dù có tâm cơ, nhưng kinh nghiệm không nhiều, bổn cung không tin, không trị được nó.”

Minh hoàng quý phi nghe vậy, bàn tay kéo bà ta, siết chặt thêm vài phần, trên mặt tất cả đều tràn đầy ý cười.

Cô Dạ Kiết đi ra khỏi Phượng Liễm Cung, thói quen thuận theo trường cấp, đi đến Cảnh Dạ Cung.

Chuyến đi đến Lạc Thành giải tỏa được bức bối trong lòng, ngược lại thân thể Thi tiếp dư cũng trở nên yếu đi, nàng ta nằm trên ghế mây xanh, dưới chân đắp một chiếc chăn mỏng, quyển sách trong tay, thoang thoang mùi mực nước thanh nhã thơm ngát.

Từ xa nhìn lại, cô gái điềm tĩnh mà an nhiên, tóc dài dán lên gương mặt, vùi mình giữa băng ghế dài.

Nàng ta cực kỳ yêu thích trà đạo, trên người cũng vương phải mùi vị thanh tân này, ngửi thấy, thấm vào ruột gan.

Tâm tình buồn bực khó chịu của Cô Dạ Kiết lúc đầu, lập tức tán đi, hần lướt qua cửa điện đi vào trong, thấy cô gái nhắm hai mắt, dường như đang nghỉ ngơi. Cúi người xuống, vừa mới kề đến gần, nàng ta liền tỉnh giấc.

“Hoàng thượng...” Thần sắc vui mừng, nàng ta cử động thân thể.

“Nằm đi!” Cô Dạ Kiết ấn nàng ta lại, ngồi xuống bên cạnh đó, “Sao nàng biết, là trẫm tới?”

“Thần thiếp chính là biết,” Thi tiếp dư giờ giờ quyển sách trong tay lên, “ở trong này có nói, trên người mỗi người, đều có một loại mùi vị đặc biệt, mùi vị của hoàng thượng, thần thiếp nhớ.”

Một câu nói bình bình đạm đạm, lại đánh trúng vào tâm khảm Cô Dạ Kiết.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Thi tiếp dư có vẻ kinh hãi, động tác bật dậy quá nhanh, làm vết thương trên ngực bị động, “A...”

“Sao vậy?” Cô Dạ Kiết vội vàng đỡ nàng ta nằm xuống lại, vừa nhìn lại miệng vết thương của nàng ta.

“Hoàng thượng,” Thi tiếp dư lại ngang bướng bắt lấy ống tay áo của hần không thả, “trên người hoàng thượng, sao lại có máu?”

Cô Dạ Kiết thuận thế nhìn lại, quả nhiên thấy trên ống tay áo và cả vạt áo, dính vài vệt máu li ti, mặc dù đã khô cứng, nhưng nhìn thấy vẫn giật mình.

“Hoàng thượng...” Đôi môi Thi tiếp dư phát run, sắc mặt cũng khó nhìn, “Là của người, hay của người khác?”

Cô Dạ Kiết cầm lấy tay nàng ta, trong lòng bàn tay, mồ hôi ướt át tinh mịn chảy xuống, “Là của nàng ta!”

Thi tiếp dư nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn khê kéo mở, hai mắt trống rỗng dị thường, sắc mặt, giống như tro tàn, nàng ta không muốn mở miệng, nhưng vẫn cưỡng bách chính mình lên tiếng hỏi, “Ai... của ai?”

“Lý mỹ nhân.” Thanh âm của nam tử, rất nhẹ, rất nhạt, lại xuyên vào trong tai nàng ta rõ ràng như vậy.

“Lý mỹ nhân...” Nàng ta theo đó nhắc lại một câu, sợ hãi trong lòng đem trọn thân thể co cuộn lại, “tại sao, hoàng thượng, người đã đồng ý với thần thiếp, giữ lại mạng của tỷ ấy?”

“Nếu như nàng ta cứ tiếp tục điên khùng, trẫm nhất định tha cho nàng ta một mạng, chuyện năm đó, từ trong miệng nàng ta nói ra, đã khiến người khác hoài nghi rồi?” Cô Dạ Kiết ôm Thi tiếp dư lên trên chân mình, “Trẫm không thể không xuống tay trước.”

“Hoài nghi... ai vậy?” Nàng ta lo sợ không thôi, nghĩ tới năm đó, toàn thân liền lạnh cứng như băng, hai mắt lộ ra vẻ sợ sệt không muốn nhớ đến nữa, bàn tay, không để ý đến thân phận níu thật chặt vạt áo nam tử.

“Không phải sợ, sẽ không có ai nhắc đến nữa.” Cô Dạ Kiết thương xót vuốt nhẹ mái tóc nàng ta, “Quên đi.”

“Nhưng mà hoàng hậu?” Thi tiếp dư lại không chịu an tâm, trước sau luôn bận lòng, “Ngày đầu tiên hoàng hậu hồi cung, Lý mỹ nhân liền bị đánh gãy một chân, hoàng thượng, lần này, lại là vì hoàng hậu sao?”

Bàn tay hoàng thượng, dừng lại trên đỉnh đầu cô gái, đôi con ngươi hiem khi dịu dàng, bắt đầu cuộn trào mãnh liệt, “Thi tiếp dư, nàng cũng quên mất lời trẫm đã nói rồi?”

Thái độ mập mờ, đột nhiên biến mất, Thi tiếp dư đặt hai tay trên đầu gối, không dám quay đầu i, “Không, thần thiếp... thần thiếp không dám.”

Cô Dạ Kiết thở dài một hơi, thấy nàng ta sợ hãi như vậy, cũng không trách cứ thêm nữa, chỉ là ôm nàng ta dựa vào ghế, “Sức khỏe của nàng còn chưa ổn, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Âm tình bất định, cho dù là bầu bạn bên cạnh hoàng thượng đã lâu, cũng không thể khiến nàng ta đoán ra được tính khí của vị đế vương này.

Bầu trời, dần dần mờ tối ảm đạm, không phải âm trầm, mà là, đã gần về đêm.

Sau khi Mạch Thần Lại hồi cung, liền chui vào dược phòng, vẫn chưa trở ra. Hắn thử nghiệm một loại dược liệu vừa mới chế được, chuyện ở Lạc Thành, khiến hắn nhận thấy rõ, nhất thiết phải mau chóng nghiên cứu ra thuốc giải phụ thê quân.

Thuốc trên tay, nóng hổi, thuốc của hắn, hắn trước giờ không để cho người khác đưa.

“Thần, tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Phong Phi Duyệt mở mắt ra, nhướn miệng cười, “Mạch y sư hôm nay, sao lại khách khí như vậy?” Thân thể chợt nhẹ bẫng, từ trên ghế đứng dậy, “Lại đến đưa thuốc cho ta?”

Đem chén thuốc cầm trong tay đưa tới, áo khoác màu trắng của Mạch Thần Lại tung bay theo gió, ôn hòa tuấn lãng.

“Thuốc này rốt cuộc là có tác dụng gì?” Tuy nói là điều dưỡng thân thể, nhưng nàng cũng không cảm thấy sức khỏe của mình có chỗ nào giảm sút, đây vốn dĩ là thuốc, uống vào luôn có một vị đắng gắt đặc biệt.

“Ta nhớ ở Lạc Thành, nương nương đã nói tin ta!” Mạch Thần Lại cười khê, một cảm giác ảm áp ôn nhuận khiến nàng theo đó khê cười liên tục.

Phong Phi Duyệt bưng chén lên, cúi đầu uống vào, chân mày cao cao của nàng nhíu lại, đến khi nuốt ngụm cuối cùng xuống bụng, mới sải bước đi vào trong nội điện, ở đó có quả mơ nàng cố ý chuẩn bị, ăn vào một miếng, mới có thể giải tỏa được vị đắng chui vào tận tim này.

Mạch Thần Lại đi vào theo, bật cười ra tiếng một cái, tươi sáng vô cùng.

“Huynh cười cái gì?” Phong Phi Duyệt xoay người lại, trên mặt cũng không còn vẻ thống khổ như lúc nãy nữa.

“Ta cười, cuối cùng cũng có chuyện nương nương sợ rồi.” Lời của nam tử, mang theo vài phần trêu chọc, nhưng cũng có nghiêm túc.

Phong Phi Duyệt rút khăn gấm, nhẹ lau khóe miệng, tâm tình phiền não lúc đầu, cũng chậm rãi tiêu tan.

Mạch Thần Lại thấy sắc mặt nàng đỏ ửng, tưởng rằng dược tính bắt đầu phát tác, liền tiến lên, đặt chén trong tay xuống, “Ta bắt mạch cho người một chút.”

Phong Phi Duyệt ngồi xuống, đưa tay ra ngoài, nam tử khoắc ngón tay lên trên cổ tay nàng.

“Thế nào?”

Mạch Thần Lại cẩn thận xem xét, thần sắc bình tĩnh, đáy mắt khó nén thất vọng, còn có vẻ như, hết cách xoay sở, “Không sao!” Hắn gạt đầu, “Thân thể rất tốt.”

Ý cười trên mặt Phong Phi Duyệt vừa mới dâng lên, liền thấy một đạo bóng đen từ bên ngoài áp tới, hoàng đế đã đi vào trong. Không có một tiếng bấm báo nào, tiếng bước chân cũng nhỏ cực kỳ.

“Tham kiến hoàng thượng.” Hai người vội vàng đứng dậy, Mạch Thần Lại cực kỳ tự nhiên rút tay về, lại không cẩn thận đụng phải chén thuốc trên bàn trà, rơi xuống đất một cái, nháy mắt liền vung vẩy ra ngoài.

Cô Dạ Kiết liếc nhìn hai người, đi tới trước bàn ngồi xuống, “Mạch y sư, sắc trời đã tối, người về nghỉ ngơi trước đi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Hai người liếc mắt nhìn nhau, Phong Phi Duyệt thầm gật đầu, nam tử liền đứng dậy đi ra Phòng Liễm Cung.

“Trẫm còn cho rằng đêm nay, hoàng hậu sẽ khó mà ngủ yên, không nghĩ tới, nàng ngược lại cùng y sư của trẫm trò chuyện với nhau thật vui.” Ngữ khí Cô Dạ Kiết không nóng không lạnh, cúi người, nhìn về mặt người con gái.

“Mạch y sư chẳng qua chỉ đến đưa thuốc cho thần thiếp mà thôi.” Phong Phi Duyệt đáp lời, người vẫn còn quỳ dưới nền đất.

“Đưa thuốc, trẫm cũng rất tò mò, là thuốc gì?” Cô Dạ Kiết nhìn chằm chằm chén thuốc bị rơi vỡ, ánh mắt sắc bén giống hệt như mảnh vụn bén nhọn kia.

“Chỉ là, một chút thuốc bổ bồi dưỡng thân thể.” Phong Phi Duyệt nhướn mày, nhìn gương mặt gần trong gang tấc của nam tử, không chút né tránh.

“Bồi dưỡng thân thể, ngự y viện của trẫm, ngay cả một ít thuốc bổ cũng không có hay sao?” Cô Dạ Kiết tâm tình khó chịu, Phong Phi Duyệt chau mày, bộ dạng này của hắn, giống như đang cố ý bói móc gây sự.

“Hoàng thượng khẳng khái nhận định, thần thiếp không còn lời nào để nói.” Phong Phi Duyệt quỳ hai chân, cúi đầu, một bộ dáng ngoan ngoan chấp thuận.

Cô Dạ Kiết thấy thế, duỗi hai tay một cái liền kéo nàng đứng dậy, “Chúng ta, vì sao không thể nói chuyện đằng hoàng?”

Cánh tay, bị hắn siết có chút đau, Phong Phi Duyệt thản nhiên cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ, “Thần thiếp thấy hoàng thượng quá mệt mỏi, càng không muốn cả ngày từ sáng đến tối suy đoán tâm tư của người, lòng của hoàng thượng, lúc sáng lúc tối, thần thiếp chỉ cảm thấy sợ hãi, khó lòng giải bày.” Đây, là lời nói thật của nàng.

Đôi con ngươi của Cô Dạ Kiết trở nên ảm đạm, ngữ khí cũng giống hệt nàng, đều là bất đắc dĩ, “Một ngày nào đó, nàng cũng sẽ giống như trẫm.”

Không cần chờ đến ngày đó, chính mình, đã bắt đầu quên rồi. Chỉ là lúc hai người chung đụng, Phong Phi Duyệt vẫn không thể quên được, hắn ở trước mặt nàng cũng chưa bao giờ tháo bỏ lớp mặt nạ kia.

“Duyệt Nhi...” Thanh âm của hoàng đế, có chút khàn đặc, hắn đứng trước cửa sổ cao lớn, trên người chiếu xạ một tầng ảo ảnh, xoay đầu lại, “nàng, vẫn chưa trải qua một chuyện, đủ để khiến nàng quyết tâm hung ác.”

Hắn muốn nàng độc ác, hắn muốn nàng, đủ xứng đôi với hắn.

Phong Phi Duyệt trầm mặc, nhìn hắn một thân tịch mịch ẩn trong ám sắc, nàng cũng cùng đi theo, đứng bên cạnh hắn, đưa mắt nhìn bầu trời đêm xa xăm.

Cô Dạ Kiết vòng tay ôm lấy nàng, tựa người lên sau lưng nàng, tầm mắt xuyên qua sợi tóc mềm mại, nhìn ra bên ngoài. Lòng ngực vốn dĩ rất rộng rãi, vì sao, lại không cảm thấy dù chỉ một chút ấm áp?

Nàng, vẫn chưa trải qua một chuyện, đủ để khiến nàng quyết tâm hung ác.

Phong Phi Duyệt lặp lại câu nói kia, tim, đột nhiên nhảy dựng lên, mơ hồ, một loại cảm giác bất an từ sau khi hồi cung liền xuất hiện, càng lúc càng mãnh liệt.

Ánh trăng nhô lên cao, chim chóc bay lượn tìm đường về tổ, một đạo vệt qua phá vỡ cung đình, nhìn thấy mà sợ!

Phong Phi Duyệt kinh hãi, nam tử sau lưng ôm nàng chặt hơn, toàn thân nàng lại không tự chủ được, ý vị run rẩy.

68. Chương 67: Sai Lệch Tâm Ý

Chương 67: Sai lệch tâm ý

Thị tiếp dư hằng đêm đều gặp ác mộng liên tục, hoàng đế ở lại Phượng Liễm Cung một lúc, liền rời đi. Trước sau, cũng không đến thời gian một nén nhang.

Vài ngày sau, Phong Phi Duyệt đích thân một mình tiến về phía Cảnh Dạ Cung, đi thăm Thị tiếp dư.

Tòa đại điện kia, nàng chưa từng bước vào hơn nửa bước, hôm nay đứng ở bên ngoài, cũng có vài phần hiếu kỳ, bên trong truyền đến từng đợt từng đợt hương trà, Phong Phi Duyệt vừa bước vào một bước, đã trông thấy Thị tiếp dư vận cung trang bình thường, đang hái lá trà.

Vừa mới ngẩng đầu, liền thấy Phong Phi Duyệt đứng ở đằng xa, nàng ta giật mình kinh ngạc, khẽ lau hai tay rồi mới tiến lên, “Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Thị tiếp dư không cần đa lễ.” Phong Phi Duyệt đi vào, nhìn cả vườn phơi đầy lá trà khô, “Đây đều là muối tự mình trồng sao?”

“Nhàn rồi không có việc gì, tìm một thứ ký thác tinh thần mà thôi.” Thị tiếp dư dẫn nàng vào trong đình nghỉ mát, ngồi xuống.

Hai người ngồi đối mặt nhau, nhất thời cũng không có gì để nói, nha hoàn dâng lên trà mới pha, Phong Phi Duyệt hớp nhẹ một ngụm, “Quả nhiên thanh ngọt.”

Cô gái cười nhạt, trong bệnh tật lại mang theo vài phần ý mỉa.

Phong Phi Duyệt thấy giữa đầu mày nàng ta nâng lên một đường sâu tư, liền thả chén trà trong tay xuống, chân chữ năm lần bảy lượt, vẫn phải mở miệng, “Bổn cung hôm nay đến đây, là có một chuyện, muốn thỉnh giáo Thị tiếp dư.”

Ánh mắt cô gái ngơ ngác, vội vàng khoát tay, “Thần thiếp không dám, hoàng hậu có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Phong Phi Duyệt nhìn ra đằng xa, tầm mắt cũng không tự chủ nhìn dán chặt lên một bên mặt nàng ta, “Bổn cung, chỉ muốn biết chuyện của Lý mỹ nhân.”

Tay cầm chén trà, run lên, Thị tiếp dư mím chặt đôi môi đỏ mọng, không mở miệng.

“Là bổn cung làm khó muội rồi?” Phong Phi Duyệt thấy đôi mày thanh tú của nàng ta chau lại càng lúc càng chặt, liền hỏi.

Thị tiếp dư nghe vậy, ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc, thần sắc có phần né tránh không muốn nói tới, nàng ta nhìn Phong Phi Duyệt, ánh mắt hết sức chân thành nghiêm túc, “Hoàng hậu, thần thiếp khuyên người, chuyện của Lý mỹ nhân đừng tiếp tục tra xét nữa.”

Quả nhiên nàng ta biết!

Phong Phi Duyệt thầm giật mình, trên mặt lại tận lực che giấu, “Tại sao?”

“Hoàng thượng không cho nương nương điều tra, tất nhiên có đạo lý của người...” Thị tiếp dư lộ vẻ mặt khó khăn, chỉ là không nói rõ.

“Vậy muội, cũng biết?” Phong Phi Duyệt nhìn nàng ta chằm chằm, không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên mặt cô gái.

“Biết, cũng không có nghĩa có thể nói, thần thiếp, không muốn làm Lý mỹ nhân thứ hai.” Lời của nàng ta ngắn gọn dứt khoát như vậy, Phong Phi Duyệt biết, cho dù mình bức tử nàng ta, cũng sẽ không lấy được đáp án.

Mình, vẫn mãi chỉ là kẻ ngoài cuộc. Một cảm giác tê lương, nháy mắt liền quán quanh trong lòng. Hoàng đế, cũng chưa từng cho nàng cơ hội, sợ nàng biết, liền đem thể diện của nàng, đem Lý mỹ nhân đang sống sờ sờ phạt trọng đến chết, tỏ rõ cảnh cáo. Thật không ngờ, người thật sự biết rõ chân tướng, lại được hân che giấu đủ kiểu, khác biệt hoàn toàn, Phong Phi Duyệt lập tức, nhìn thấu suốt rõ ràng ràng.

Khóe miệng che giấu nụ cười, có chút cứng ngắc, sắc mặt nàng dần dần tái nhợt, bàn tay đặt trên đầu gối, cũng lạnh như băng không có chút nhiệt độ, không khí ngay lập tức ngọt ngào bức bối.

“Được rồi, sắc trời đã tối, bốn cung cũng nên trở về thôi.” Phong Phi Duyệt ngồi một lúc, thật sự không tiếp tục được nữa, liền đứng dậy.

“Thần thiếp tiến nường nường.” Thi tiếp dư cũng không giữ lại, đứng dậy theo.

“Không cần,” Phong Phi Duyệt xoay người lại nhìn nàng ta, “sức khỏe muội không tốt, cũng không cần đi ra Cảnh Dạ Cung.” Nói xong, liền tự mình bước ra ngoài.

Cô gái đứng trong đại viện, cũng không tiến nữa, chỉ là nhìn bóng lưng của nàng, khẽ lắc đầu.

“Khụ khụ...”

“Làm sao vậy?” Cô Dạ Kiết vừa đi vào, liền trông thấy Thi tiếp dư đưa tay đè lên ngực, không ngừng ho khan.

“Hoàng thượng, không sao.” Nàng ta ngẩng đầu mỉm cười, “Sắp sửa vào đông rồi, thân thể này của thần thiếp, sợ là chịu đựng không nổi nữa.”

Cô Dạ Kiết ôm nàng ta vào trong điện, phân phó nha hoàn trong phòng đặt thêm một cái lò sưởi phía trước, “Vậy thì ít đi ra ngoài thôi.” Hắn nắm hai tay nàng ta, xoa bóp qua lại.

“Hoàng thượng, hôm nay, hoàng hậu đến tìm thần thiếp.” Thi tiếp dư nhìn động tác của nam tử, lòng bàn tay đã ấm áp trở lại.

Hắn tiếp tục động tác trong tay, giống như lơ đãng hỏi, “Nàng ấy đến làm gì?”

“Là hỏi, về chuyện liên quan đến Lý mỹ nhân.”

Trong mắt hoàng đế thoáng qua tia âm độc, lạnh lẽo như hàn triệt, “Nàng ta vẫn chưa từ bỏ.”

“Hoàng thượng, nường nường không có sai,” Thi tiếp dư nắm lấy tay nam tử, giọng nói yếu ớt, “người vì muốn khiến tỷ ấy không tiếp tục truy xét nữa, mà đem Lý mỹ nhân đang sống sờ sờ đánh chết trước mặt tỷ ấy, đổi lại là ai, cũng đều nuốt không trôi cơn tức này.”

“Nuốt không trôi cũng phải nuốt, có khi còn sống sờ sờ bị bức bối đến chết không chừng?” Cô Dạ Kiết nổi trận lôi đình, lời nói ngoan độc lập tức phun ra từ trong miệng.

“Hoàng thượng, chuyện này, sớm muộn cũng sẽ chìm xuống, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Thi tiếp dư không dám chọc giận hắn nữa, đem thân thể tựa xuống gối thêu.

“Chuyện này, bất luận là ai nghĩ muốn truy cứu lại, trăm đầu sẽ không bỏ qua?” Ngực khí Cô Dạ Kiết đầy hung lệ, lập tức hạ quyết tâm.

“Đều là thần thiếp...” Nàng ta oán thán một tiếng, nước mắt lạnh băng theo khóe mắt tuôn rơi.

Cô Dạ Kiết vươn tay ôm lấy nàng ta lau đi nước mắt, nhưng không nói lời nào, chỉ là ôm.

Phong Phi Duyệt trở lại Phượng Liễm Cung, chỉ cảm thấy buồn bực nơi đáy lòng càng lúc càng lúc tích tụ khiến mình khó chịu, nàng đứng ngồi không yên, cảm giác khó chịu.

Lúc Cô Dạ Kiết đi vào, chỉ thấy nàng tựa lên cửa sổ, váy áo hoa lệ trải dài phía sau, hắn tiến lên, nàng lại không cảm giác được hút nào.

“Đang nhìn gì vậy?” Nam tử đột ngột lên tiếng, khiến Phong Phi Duyệt giật mình.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị bóng đêm ngoài cửa sổ bao phủ, mang theo vài phần mộng lung mờ ảo, muốn khiến người ta dò xét đến cùng.

Cô Dạ Kiết đỡ nàng đứng dậy, chỉ thấy nàng cúi mặt, không ngẩng đầu lên cũng chẳng hạ xuống, động tác cũng cứng ngắc không ít, “Trẫm đã nói, có một số việc hoàng hậu đừng quản nữa.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, chợt cảm thấy ngọn lửa nơi đáy lòng càng lúc càng bùng phát dữ dội, không quản, được thôi! “Muốn biết, không phải chỉ có mình thần thiếp, biết, cũng không phải chỉ có một mình hoàng thượng người đứng chứ?”

Cô Dạ Kiết biết, nàng ám chỉ đến ai, “Thì tiếp dư không giống.”

“Đúng!” Nàng gật đầu, “Những lời này, hoàng thượng đã sớm nói qua với thần thiếp rồi, thần thiếp, cũng không dám quên.”

Phong Phi Duyệt xoay người, đại diện xa hoa lộng lẫy này, hoa lệ tôn quý, giờ đây nhìn vào trong mắt chính mình, lại cảm thấy chói mắt dị thường, tâm, có chút mệt mỏi. Tầm mắt nam tử, giăng co sau lưng nàng, đôi con ngươi khẽ ửng lên tia đau đớn, hần đi lên trước tới sau lưng nàng.

Phong Phi Duyệt đứng tựa lên cột trụ đồng khảm nam trước chao đèn, ánh đèn rất mờ, nhưng lại đủ chiếu sáng từng góc ngách trong điện. Nàng nheo mắt, thích ứng theo.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn là đem hai tay đặt lên đầu vai nàng, “Nếu có một ngày, trẫm muốn nàng đưa ra lựa chọn giữa trẫm với Quân gia, nàng sẽ lựa chọn như thế nào?”

Nàng sững sờ ngay tại chỗ, bối rối cực hạn, không biết nên phản ứng làm sao. Hoàng đế, lẽ nào đã bắt đầu hành động, muốn đối phó Quân gia?

Cô Dạ Kiết thấy nàng không nói gì, dứt khoát kéo thân thể nàng xoay về phía mình, cúi người xuống, nhìn vào nơi sâu thẳm trong mắt nàng, “Nói trẫm biết.”

Phong Phi Duyệt ngược mặt lên, nhìn vào đáy mắt thâm thúy kia, sâu hút, bản thân mình dường như đã rơi vào trong đó, khó lòng kiềm nén. Trong lòng hần, chẳng phải cũng cất giấu quá nhiều chuyện đầy ư, “Không biết được!” Nghĩ như vậy, lời nói ra khỏi miệng, cũng trở nên cứng rắn.

Ba chữ, một kích nặng nề, đánh vào Cô Dạ Kiết không hề có năng lực chống đỡ. Hai tay hần gia tăng thêm lực đạo, siết chặt lấy bả vai nàng đau cực kỳ.

“Quân gia, ở trong lòng nàng vẫn cứ quan trọng như vậy?” Lời của hần, từng câu từng chữ, đều là từ trong kẽ răng dùng lực nặn ra ngoài. Sắc mặt âm trầm, lạnh khốc tựa như băng.

Phong Phi Duyệt không trả lời, Quân gia với mình, vốn là quan hệ lợi ích, không liên quan đến nặng nhẹ. Nhưng, trong đầu nàng lại lần nữa nhớ đến lời của Thi tiếp dư, hai vai muốn tránh ra, lại bị hần giữ thật chặt. Phong Phi Duyệt thản nhiên đối mặt, mỉm cười hỏi ngược lại, “Vậy trong mắt hoàng thượng, cái gì mới là quan trọng nhất?”

Cô Dạ Kiết nhíu mày kiểm, suy nghĩ hỗn loạn, hần buông lỏng tay, lui người ra, với hần, quan trọng nhất chính là thống nhất thiên hạ! Mà bây giờ, chương ngại lớn nhất của hần chính là Quân gia.

Thấy hần im lặng không nói, Phong Phi Duyệt càng thêm sáng tỏ, bên môi sinh ý cười, hai mắt nhìn ra bên ngoài đại điện, thê lương tịch mịch không nói hết được, “Ý của hoàng thượng, thần thiếp đều hiểu!” Trong lòng hần, chỉ có nàng ta, là khác biệt. Bóng dáng người con gái tựa vào một bên ánh đèn, càng thêm thanh lạnh.

Rõ ràng đã hiểu, hà cớ gì, vẫn không đưa ra được lựa chọn? Hai bên, đều biết là sai rồi, vẫn khẳng khái cố chấp như cũ.

“Được!” Cô Dạ Kiết gật đầu, khí thế tôn vương kia, lần nữa trở lại trên người, “Trẫm cũng muốn xem xem, Quân gia của nàng rồi sẽ xoay xử thế nào?”

Một cái xoay người này, Phong Phi Duyệt sít sao nhìn theo, đột nhiên có loại cảm giác càng chạy càng xa.

Mấy ngày tiếp theo hoàng đế không có đến Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt mỗi ngày ngoại trừ luyện kiếm, thì chỉ ở yên trong điện, một bước cũng không đi ra ngoài.

Xách theo nhuễn kiếm trong tay, trên người chảy mồ hôi đầm đìa, nàng lau đi, rồi quay trở lại nội điện chuẩn bị tắm rửa.

Mới vừa bước vào, liền trông thấy Dịch Trúc đang vội vội vàng vàng lau chùi chiếc bàn hồng mộc chạm trổ, hết lần này đến lần khác, nhìn thấy Phong Phi Duyệt, động tác trong tay càng thêm dùng sức, hận không thể lau đi một lớp da trên mặt bàn.

“Nô... nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương.” Nha hoàn dừng động tác trong tay. Hai đầu gối mềm nhũn liền quỳ xuống.

“Chuẩn bị một chút, bồn cung muốn tắm rửa.” Phong Phi Duyệt đưa kiếm cầm trong tay vào trong tay nàng ta, thấy Dịch Trúc ngơ ngác không dám nhận, liền cười nhẹ một tiếng, đem nhuễn kiếm quần lên trên cổ tay mình. Thanh kiếm này, chế luyện tinh xảo, toàn thân sáng bóng tinh thuần, tính đàn hồi cực kỳ tốt, cho dù quần ngang hông, so với tơ lụa thượng hạng còn trơn mềm nhẵn nhụi hơn nhiều.

“Dạ, nương nương.” Dịch Trúc trả lời một tiếng, liền ngoan ngoãn đi ra ngoài chuẩn bị.

Không bao lâu sau, nước ấm liền được đưa vào nội điện, cách bình phong hoa văn bốn phía, Phong Phi Duyệt cho hạ nhân lui ra, nhẹ nhàng cởi y phục, bước vào trong thùng tắm, nước ấm vừa đủ.

Toàn thân mệt mỏi, tắm thật sạch sẽ.

Phong Phi Duyệt tựa vào vành thùng, gác đầu lên phía trên, vừa định nhắm mắt, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến động tĩnh kỳ lạ.

Nàng nhảy bén trừng lớn đôi con ngươi, hai tay mở ra, nhìn bóng đen từ từ tiến tới gần.

“Ai?” Người con gái lạnh lùng mở miệng, thân thể cũng theo đó chìm xuống vài phần.

Bức rèm che bị vén lên, Quân Ân thân vận triều phục vẫn còn chưa kịp thay đi, liền bước vào trong.

“Huỳnh...” Cả người Phong Phi Duyệt chìm sâu xuống dưới, “thật là to gan.”

Quân Ân thế nhưng khoanh tay ôm ngực, tìm thấy một tử, thân thể ngang nhiên tựa lên, hai chân cũng tùy ý chụm lại một chỗ, thích ý mà lười biếng.

Chương 68: Trước đêm mưa sa

69. Chương 68: Trước Đêm Mưa Sa

Chương 68: Trước đêm mưa sa

Phong Phi Duyệt nhìn nam tử, nghĩ thầm, người này da mặt sao lại dày như vậy. Nàng không hề e dè đưa tầm mắt nghênh đón, Quân Ân chỉ là cong môi cười nhẹ, “Còn không tắm, nước sắp lạnh rồi đấy.”

Phong Phi Duyệt mang theo vài phần khinh bỉ, ánh mắt như vậy, khiến nam tử vốn dĩ có chủ tâm trêu chọc, trong lòng cảm thấy khó chịu đến cực điểm, hấn kéo thẳng sống lưng, thanh âm có phần khàn khàn, “Ta ở bên ngoài chờ cô.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Nàng tắm rất chậm, trong vô thức vốn cũng không muốn gặp bất kỳ người nào của Quân gia.

Đợi đến khi nàng chần chừ nán nã xong đi ra ngoài, trà trên tay Quân Ân, đã đổi qua mấy lần nước, một tay hấn gõ nhẹ mặt bàn, thần sắc có vẻ khó nhìn.

“Có chuyện?” Phong Phi Duyệt thái độ lãnh đạm, không muốn nhiều lời.

“Không có chuyện, thì không thể đến đây?” Giọng điệu Quân Ân nặng nề, thân thể ngồi thẳng dậy.

“Hậu cung này nhiều người phức tạp, huống hồ, hoàng thượng vẫn luôn nhìn chăm chăm Quân gia chúng ta, cái này, không phải huynh không biết.” Phong Phi Duyệt nhân thể ngồi xuống, nhìn sang nam tử bên cạnh.

Hắn cũng quay đầu lại nhìn nàng, hai người chưa nói được mấy câu, Cô Dạ Kiết đã từ bên ngoài đi vào.

Vội vàng đứng dậy, Phong Phi Duyệt cúi người xuống, nước đọng trên tóc vẫn chưa khô, cúi đầu một cái, liền nhỏ giọt xuống, dính lên giữa cần cổ, tầm mắt hắn rơi vào trong chén trà ở trên bàn kia, nhìn đáng vẻ, Quân Ân là đã tới một lúc lâu rồi.

Sắc mặt Cô Dạ Kiết, đột nhiên lạnh xuống, bước chân cũng đạp ra thật nặng. Hắn ngồi xuống vị trí Quân Ân ngồi lúc này kia, “Đứng dậy đi.”

Hai người nhìn nhau một cái, trong lòng có chút thấp thỏm không yên. Phong Phi Duyệt không hiểu, sao hôm nay hoàng đế lại đột ngột đến Phượng Liễn Cung.

Quân Ân đứng một lúc, liền thỉnh an rồi đi, trong đại điện không còn ai, chỉ còn lại hai người.

“Hôm nay trẫm mới phát hiện, tình cảm của hai huynh muội nàng, rất tốt.” Cô Dạ Kiết cười lạnh, trong lời nói tất cả đều là gai sắc bén nhọn.

Phong Phi Duyệt giãn mày, trên mặt là biểu tình cứng ngắt, “Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi, ca ca đối với thiếp trước giờ luôn tốt.”

Cô Dạ Kiết liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người con gái, bỗng nhiên đứng bật dậy, một phát bắt lấy cái cằm của nàng, xuống tay rất nặng, hận không thể cứ như vậy mà bóp nát nó, “Hoàng hậu, có phải trẫm cho nàng quá nhiều rồi không, nàng, mới dám tùy tiện trắng trợn như vậy?”

Hai tay Phong Phi Duyệt bắt lấy cổ tay hắn, mũi chân theo động tác trên tay hắn mà kiễng lên, nàng nhìn tuần nhan nam tử đầy tức giận, khó khăn mở miệng, “Quá nhiều, hoàng thượng đã từng cho thiếp cái gì?”

Dù là tin tưởng tối thiểu nhất, hắn cũng chưa từng cho.

Cô Dạ Kiết khế siết chặt cần cổ nàng, kéo nàng lúi đến trước mặt mình, Phong Phi Duyệt không biết mình đã nói sai chỗ nào, chỉ thấy đáy mắt hắn đột nhiên vọt lên một luồng nộ khí, hừng hực thiêu đốt, trong đôi con ngươi, nhiễm vào một tầng âm u, giận dữ nói, “Trẫm chưa từng cho nàng cái gì? Nàng, lặp lại lần nữa!”

Phong Phi Duyệt lập tức cảm thấy khó thở, khuôn mặt nhỏ nhắn bị kìm nén đến đỏ bừng, cảm giác ngọt ngào đột nhiên đáng tới, khiến nàng chỉ muốn nôn mửa, người con gái cắn môi, đem khó chịu kia nhất nhất che giấu, chỉ là quật cường không chịu mở miệng.

Về mặt càng lúc càng thống khổ, tim Cô Dạ Kiết mềm nhũn, trên tay buông lỏng, hất nàng văng ra ngoài, nhưng mà cơn giận còn sót lại vẫn chưa tiêu hết, một chưởng nặng nề đánh lên trên mặt bàn, làm trà cụ bên trên vung vẩy rơi đầy xuống đất, “Được! Nàng nói không có, vậy cứ xem như chưa từng cho cái gì chưa từng làm gì cả, từ nay về sau, nàng cũng đừng mơ tưởng trẫm sẽ cho nàng cái gì nữa!”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, một loại cảm giác ủy khuất trong nháy mắt liền ập vào lòng, “Đồ của hoàng thượng, thần thiếp không muốn nổi.”

Hai người tranh đấu kịch liệt, ai cũng không chịu nhường một bước, hoàng đế càng bị chọc tức không nhẹ, lồng ngực to lớn phập phồng kịch liệt, sai người một cái, đập lên mặt đất đầy mảnh vụn, cũng không quay đầu lại hướng ra ngoài bỏ đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Phong Phi Duyệt giơ hai tay phủ lên cần cổ của mình, Ngọc Kiều ở bên ngoài nghe thấy tiếng tranh cãi không còn nữa, lúc này mới dè dặt đi vào, “Nương nương...”

“Thu dọn sạch sẽ dưới đất đi.” Phong Phi Duyệt mắt thấy bóng lưng nam tử biến mất trong bóng đêm bên ngoài Phượng Liễn Cung, lúc này mới xoay người trở lại nội điện. Làm loạn một trận như vậy, khiến tâm tình của nàng mấy ngày tiếp theo cũng trở nên kém đi.

Ngọc Kiều vội vàng thu dọn một hồi, bưng mảnh vụn trên tay đi ra khỏi cung, còn chưa xử lý sạch sẽ, liền bị một hồi thanh âm gọi ngược lại.

“Ngọc Kiều...”

Tay nàng run lên, mảnh vỡ kia lần lượt rơi xuống đầy đất. Khóe miệng cứng đờ cũng nhẹ kéo lên, “Nguyệt, Nguyệt Diệc tỷ tỷ.”

“A... vẫn còn nhớ à,” Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt cực kỳ khinh thường, “mới đi theo hoàng hậu vài ngày, liền quên mất chủ nhân thật sự rồi?”

“Nguyệt Diệc tỷ tỷ,” Ngọc Kiều bắt đầu luống cuống, nàng ta không tự chủ được nhìn quanh bốn phía, sợ bị người nào đó bắt gặp.

“Thái hậu hai cung muốn gặp người,” Nguyệt Diệc cũng không chần chừ nữa, ném ra một câu, liền hướng phía trước đi tới, cô gái khúm núm, nhìn mảnh vụn dưới đất, cũng chưa kịp thu dọn, liền vội vàng vàng đi theo sau.

Hai người duy trì khoảng cách mười bước chân, Nguyệt Diệc dẫn đầu đi bước vào An Ninh Cung, Ngọc Kiều theo sát tiến lên, chân còn chưa kịp bước vào, liền bị cô gái hung hăng lôi kéo, té ngã vào trong.

Đi vào nội điện, Tây thái hậu vẫn theo thói quen, chính là mỗi ngày đều chơi vài ván cờ. Lúc này đang ngồi đối diện Minh hoàng quý phi, một tay chống dưới cằm, con cờ trong tay, không biết nên rơi vào hướng nào.

“Nô tỳ Ngọc Kiều, tham kiến thái hậu hai cung, Minh hoàng quý phi.” Nàng ta bước chân giẫm lên trên thảm lông cao quý, im lặng không một tiếng động quỳ xuống.

Tây thái hậu trầm mặc lãnh đạm, trong tay, như có như không gảy gảy con cờ trong hũ, mà Minh hoàng quý phi thay vì đánh cờ, lại ngẩng đầu lên, nhìn cô gái quỳ phía dưới. Lời muốn nói, cũng đã bay ra thật xa.

“Ngọc Kiều...” Đông thái hậu ngồi trên ghế đệm, nha hoàn phía sau quy quy củ củ xoa bóp vai cho bà ta, “Mấy ngày nay không đến An Ninh Điện, còn phải để bốn cung đích thân cho người đến tìm người.”

“Nô tỳ không dám,” Thanh âm của Ngọc Kiều, bởi vì sợ hãi mà hiện rõ khiếp ý, nàng ta rũ đầu xuống thật thấp, trán đã kề sát vào nền đất, “thực sự là nô tỳ không thể phân thân, hoàng hậu nương nương lại theo dõi rất chặt, nô tỳ mới không kịp đến đây thỉnh an thái hậu hai cung.”

Nguyệt Diệc cũng trở lại bên cạnh Tây thái hậu, cúi người xuống, ở bên tai bà ta nói nhỏ, sau vài ba câu, cánh môi bà ta cong lên hiện ra mấy phần hứng thú, cánh tay vừa định vươn ra, liền rút trở lại, ánh mắt bức thẳng xuống cô gái dưới đất, “Bốn cung hỏi người, hoàng thượng vì sao lại từ trong Phượng Liêm Cung tức giận dùng đòn đi ra?”

Ngọc Kiều nghe vậy, ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, ngay cả Minh hoàng quý phi bên cạnh cũng ngăn người, vẻ hoan hỉ mừng rỡ lập tức xôn xao.

“Bẩm thái hậu, nô tỳ vẫn luôn canh chừng ở bên ngoài, hoàng thượng cùng hoàng hậu tranh cãi rất lớn tiếng, mơ hồ, hình như là vì chuyện của Quân tướng soái, cuối cùng, hoàng thượng còn đập vỡ đồ trong Phượng Liêm Cung, lúc này mới rời đi.” Ngọc Kiều ngoan ngoãn đáp lời, không dám có chút che giấu.

“Quân tướng soái?” Tây thái hậu có phần không hiểu, một lúc sau, mới vui mừng ra mặt, “Chẳng lẽ là hoàng thượng chuẩn bị động thủ đối phó Quân gia?”

“Tỷ tỷ, uy phong của Quân gia này, cũng sớm nên kết thúc rồi.” Đông thái hậu dè bủ coi thường, trên mặt đầy vẻ coi khinh bỉ.

“Không...” Tây thái hậu vươn tay, lắc nhẹ, “không có đơn giản như vậy.”

“Ý của cô mẫu là?” Minh hoàng quý phi thăm khấn trượng, bắt đầu lo lắng không yên.

“Không cần biết có đối phó với Quân gia hay không, lần này hoàng đế cùng hoàng hậu tranh cãi, ngược lại là cơ hội của chúng ta.” Về mặt Tây thái hậu đây phần khích, trên khuôn mặt đoan trang, khó nén mừng rỡ, bà ta vãn về quần cở còn chưa hạ xuống ở trong tay, ngay trước mặt Minh hoàng quý phi, tay nâng quân cờ, một phát rơi xuống, “Vạn sự đủ cả, chỉ thiếu một chút gió! Mồi lửa này, để bốn cung đến trợ giúp một tay vậy.”

Ngữ khí hùng hồn, Minh hoàng quý phi lập tức thua cả ván bài, “Cô mẫu!” Nàng ta hờn dỗi liên tục, “Xem ra Minh nhi vẫn phải luyện thêm nhiều.”

Tây thái hậu bật cười, trong uy nghiêm mang theo vài phần cơ trí sắc sảo, “Ngoại trừ hoàng thượng, hoàng hậu, là kẻ địch lớn nhất của bốn cung. Chỉ có điều, nó bây giờ chưa đạt đến trình độ lão luyện, một khi nó

đầy đủ vây cánh, nếu muốn loại trừ, thì khó càng thêm khó, tất nhiên, bốn cung bây giờ, phải một phát bẻ gãy vây cánh còn chưa kịp lớn mạnh cứng cáp của nó.”

“Cô mẫu nói rất đúng,” Hai tay Minh hoàng quý phi lôi kéo, “Minh nhi nhận thua rồi. Hơn nữa hoàng hậu kia sao có thể là đối thủ của người.”

“Không!” Tây thái hậu lắc đầu, “Nó tuyệt đối có thủ đoạn, chỉ có điều, tâm của nó vẫn chưa hoàn toàn hiềm độc, nếu thật sự có một ngày như vậy, lại còn liên thủ với hoàng đế mà nói, chúng ta liền bị hai mặt thù địch, nửa bước khó tiến.”

Lời vừa dứt, sắc mặt đám người lập tức hòa hoãn, Ngọc Kiều chỉ là cúi quỳ, không dám ngẩng đầu, cũng không dám nói câu nào.

Từ An Ninh Điện ra ngoài, đầu gối bởi vì quỳ quá lâu mà tê nhức, chỉ có thể bước đi khập khểnh, một tay đỡ lên vách tường mà đi.

Ngọc Kiều nặng nề thở ra một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nhắc hai chân cứng đờ trở về Phượng Liễm Cung.

Phong Phi Duyệt đã ngủ, quả tim thấp thỏm của nàng ta, cũng theo đó rơi xuống, thân thể nhỏ nhắn nép ngoài điện không dám nhúc nhích.

Hoàng đế mấy ngày liên tiếp, đều không hề ghé qua, Phong Phi Duyệt cũng lười đi ra ngoài, ngoại trừ đám phi tần đến thỉnh an, nàng thật sự là vô cùng nhàn nhã tĩnh tại.

Ngả lưng nằm trên giường quý phi, hai mắt vẫn chưa kịp khép lại, liền trông thấy một thân ảnh màu hồng nhạt từ bên ngoài đi vào, nhìn kỹ lại, mới biết là Thi tiếp dư.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu.” Sắc mặt nàng ta vô lực, tái nhợt đến gần như trong suốt. Phong Phi Duyệt siết chặt tay, trong tay áo, còn cất giấu viên thuốc giải mà Mạch Thần Lại đưa cho nàng.

“Thi tiếp dư mau đứng lên,” Nàng tiến đến, đỡ cô gái đứng dậy, “hoàng thượng đã miễn uội thỉnh an, muội hà tất phải tuân theo quy củ vô dụng này.”

“Thần thiếp ở một mình trong Cảnh Dạ Cung cũng không có chuyện gì, ra ngoài đi lại một chút, còn tốt hơn với là nằm không suy nghĩ lung tung.” Phong Phi Duyệt để nàng ta ngồi bên cạnh mình, như có như không đáp lời.

Vừa nói được vài ba câu, lại thấy Thi tiếp dư đột nhiên im bất không lên tiếng, Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, trông thấy hai tay nàng ta rơi trước người, nhìn nhìn nha hoàn xung quanh, vô cùng mất tự nhiên.

Phong Phi Duyệt mơ hồ nhìn ra chút gì đó, liền khoát khoát tay, “Các người lui xuống cả đi.”

“Dạ, nương nương.”

Đợi đến khi cửa điện đóng lại, nàng mới hỏi ra khỏi miệng, “Thi tiếp dư, trong lòng có chuyện sao?”

Thần sắc cô gái có phần khó khăn, trên mặt lại có vẻ ngượng ngùng, một góc khăn gấm, đã bị vãn vê uốn nếp, “Không giấu nương nương, thần thiếp đã mấy tháng không có quỳ thủy, lão ma ma nói đó là lâu ngày tích tụ mà thành, cần phải hỏi xin hoàng hậu một chiếc áo yếm, mặc ở trên người, trong vòng ba ngày là có thể giải trừ được hối khí xúi quẩy này.”

Phong Phi Duyệt vừa nghe, trên mặt liền hiện ra nghi hoặc, “Sao không mời ngự y?”

“Cái này...” Nàng ta ấp a ấp úng, “Thần thiếp không muốn để hoàng thượng biết, ma ma đã nói, đây chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa thần thiếp từ nhỏ ốm yếu, ngộ nhờ hoàng thượng biết được, lại làm kinh động cả ngự y viện, thần thiếp không muốn...”

Phong Phi Duyệt gật đầu, nàng biết rõ, Cô Dạ Kiết tuyệt đối sẽ làm như vậy.

Chương 69: Phạt roi trong ám phòng

(Chipchip: Cho mượn cái áo yếm thui, đừng để làm rách đó, khổ thân chị Duyệt nhà tui lắm :v)

70. Chương 69: Phạt Roi Trong Ám Phòng

Chương 69: Phạt roi trong ám phòng

Mặt Thi tiếp dư đầy xấu hổ, nàng ta rũ hai mắt xuống. Khuôn mặt cũng bị kìm nén đỏ ửng vài phần, nhắc tới sức khỏe của mình, hốc mắt liền hồng hồng.

Phong Phi Duyệt nhất thời luống cuống, thấy nàng ta cũng không dựa dẫm ý lại, liền có vài phần hảo cảm, “Chẳng qua chỉ là cái yếm mà thôi, bốn cung uội.”

Cô gái mừng rỡ, chỉ là nhìn Phong Phi Duyệt đứng dậy, tầm mắt cũng theo tới đó, “Cảm ơn nương nương.”

Nàng lơ đãng, nghĩ thầm chỉ là một cái áo yếm, ngay sau đó liền mở học tử tìm lại.

Tùy ý chọn một cái, Phong Phi Duyệt xoay người giao vào trong tay Thi tiếp dư, nơi lòng bàn tay, một mảnh trắng mềm, càng nhiều hơn nữa là cảm kích, “Thần thiếp tạ nương nương.”

“Chỉ là một vật nhỏ mà thôi.” Phong Phi Duyệt cười nhạt, Thi tiếp dư thế nhưng lại đầy cảm kích, còn có chút kích động. Lúc này có hơi khó mở miệng, bây giờ đã cởi mở sáng lạng. Cô gái xua đi vẻ mặt u ám, hai tay nắm chặt lấy chiếc áo yếm.

Ngày thứ hai sau khi trở về, Thi tiếp dư quả nhiên đứng vào lần đi tới Phượng Liễm Cung, quỹ thủy của mình, lại đến thật. Nói là có phượng thể hộ thân, xua đi tà niệm. Phong Phi Duyệt nghe vậy, nhếch miệng cười mỉm.

Cảnh Dạ Cung.

Đêm đã khuya, bóng lưng gầy yếu của cô gái vẫn còn bận rộn, hình như đang tìm thứ gì đó, Cô Dạ Kiết đi tới, nhìn thấy nàng ta ý vị xoay tới xoay lui, dưới nền đất chất đầy y phục.

Hắn cau mày tiến lên, tránh chân ra, “Tìm cái gì vậy?”

Cô gái cực kỳ chuyên tâm, nghe thấy âm thanh, giật mình, vội vàng xoay đầu lại, “Thần thiếp...” vừa định hành lễ, lại bị hắn vung tay cản lại, kéo lên.

“Đây là làm sao?” Cô Dạ Kiết nhìn qua đồng bừa bãi đầy đất, dò hỏi.

“Thần thiếp đang tìm đồ.” Nàng ta dựa vào trước ngực nam tử, vắt óc suy nghĩ nhưng mà làm thế nào cũng không nhớ nổi, “Rõ ràng đã cất vào rồi, nhưng lại không thấy đâu.”

“Đồ gì, khiến nàng gấp thành như vậy?” Cô Dạ Kiết sáp lại gần, xem xét tường tận khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta.

Mặt Thi tiếp dư hơi đỏ lên, lúc này mới xoay người lại, “Thần thiếp hỏi xin hoàng hậu một thứ đồ, nhưng mà hôm nay muốn mặc vào, lại không tìm được.” Nàng ta ảo não không thôi, chau mày lại cũng không nghĩ ra là ở đâu.

“Ồ? Thứ gì vậy?” Cô Dạ Kiết thuận miệng hỏi, lại thấy mặt nàng ta đột nhiên đỏ ửng lên, đầu cúi thấp, chống đỡ ngay trước ngực mình không dám ngẩng lên. Nam tử cười nhạt không nói nữa, trong lòng đã có suy đoán, chỉ là không nói ra lời.

Phong Phi Duyệt đi trên hành lang quanh co, bắt tri bắt giác, đã đi đến trước điện Mạch Thần Lại.

Tâm trạng âm ỉ lúc đầu, dường như vào thời khắc này trở thành hư không, đối mặt với hắn, luôn có một loại cảm giác thư thái không thể diễn tả được. Mạch Thần Lại đứng ở bên cạnh nàng, bên trong nội điện, vẫn còn đang luyện chế đan dược không biết tên.

“Mạch y sư, huynh là người Huyền Triều à?” Phong Phi Duyệt tùy ý hỏi một câu, nàng đứng ở trong đại điện, nhìn ánh sáng mặt trời kéo cao bên ngoài.

“Không phải...” Thanh âm của nam tử, đột nhiên nặng nề, có chút mất mát.

Phong Phi Duyệt giật mình, câu trả lời này, rõ ràng không phải là đáp án mà nàng tưởng rằng sẽ được nghe.

“Nàng muốn nghe không?” Mạch Thần Lại cười dịu dàng, khe tri hoãn không khí có phần ngưng trệ này, “Nàng muốn nghe, ta sẽ nói với nàng.”

Phong Phi Duyệt nghiêng đầu, mắt thấy thần sắc hắn không ổn, nhưng vẫn không nhận được hiểu kỳ nơi đáy lòng, “Muốn.”

Nam tử cũng không lập tức trả lời, mà hướng tầm mắt ra đằng xa, phảng phất như trở lại quốc gia xa xôi kia, Phong Phi Duyệt nhìn gò má của hắn, nam tử ôn hòa ấm áp như vậy, giờ đây quanh thân lại tề tụ buồn bã nồng đậm, còn có, một thứ gì đó gọi là tưởng niệm.

“Ta là người Vân Triều,” Qua hồi lâu, nam tử mới mở miệng, thanh âm kia, phảng phất như theo mây cuốn tới, “Vân Triều là nước láng giềng của Huyền Triều, mà ta, lại là Đại hoàng tử Vân Triều, cá lớn nuốt cá bé, quốc tướng còn không bảo vệ được, làm sao còn có nhà? Hoàng thượng chỉ lo Vân Triều làm loạn, một đạo thánh chỉ hạ xuống, ta liền thay thế bách tính dân chúng triều đô, thành người làm tin cho Huyền Triều.”

Người làm tin... Phong Phi Duyệt biết, đó chỉ là một cái danh xưng dễ nghe mà thôi, nói trắng ra, chẳng qua là giống hệt như mình, chỉ là một quân cờ.

“Chỉ cần ta ở lại Huyền Triều, đối với hoàng thượng trung thành nhất tâm, Vân Triều ta liền có thể bảo vệ một phương thái bình, nếu không, thì thấy người khắp chốn, máu chảy thành sông.” Hắn biết hoàng thượng nói được, nhất định cũng có thể làm được.

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy một hồi bi ai, dã tâm của Cô Dạ Kiệt, rõ ràng như vậy, nếu hắn thật sự muốn hoàng thành đại nghiệp nhất thống thiên hạ, một Vân Triều nhỏ bé, hắn cũng chỉ là tạm thời để sang một bên, làm sao có thể nhìn lọt vào trong mắt?

“Ta từ nhỏ đã không thích ở trong cung, vừa tròn mười tuổi, liền theo sư phụ đi chu du khắp chốn, đã quen với cuộc sống nhàn nhã dã hạc rồi, nhưng không ngờ, trên người mình vẫn còn có một trọng trách như vậy.” Mạch Thần Lại nói bất đắc dĩ, khóe mắt hướng về một nơi khác.

“Vậy huynh ở trong cung, chẳng phải toàn thân không được thoải mái sao?”

Môi mỏng nhẹ câu, hắn cười nhạt như gió, mùi thuốc trên người ngấm vào ruột gan, “Đã nghe qua ‘thói quen’ chưa? Lâu dần, cũng quên đi thế giới bên ngoài.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, há to miệng, trong mắt đều là vẻ mặt lãnh đạm của nam tử, thanh âm bên tai, mang theo đau đớn, “Thói quen... thật là đáng sợ!”

Nam tử đẩy về đồng cảm, gật đầu, “Đáng sợ, cũng phải chịu đựng.”

Một câu, đánh vào đáy lòng Phong Phi Duyệt tạo nên rung động, sóng nước nhấp nhô, đó là một loại, cảm giác cam chịu thất bại.

Hai người nhìn đối phương, chỗ góc mày, đột nhiên đề lên tầng tầng bóng đen, tiếng bước chân từ bên ngoài chông chênh tiến lên, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại, đập vào mắt đầu tiên, chính là thái hậu hai cung.

Một thân cao quý đoan trang, ngoại trừ y phục trên người, ngay cả đầu tóc cũng được búi thành cùng một kiểu giống nhau, mỗi một sợi tóc đều chải chuốt kỹ càng từng ly từng tý, năm chiếc trâm cài cùng nhau chen chúc trên búi tóc, hợp với phục sức trên người, vừa đúng phân biệt được hai vị thái hậu.

“Thần tham kiến thái hậu hai cung.”

“Tham kiến thái hậu hai cung.” Phong Phi Duyệt mặc dù không biết mục đích đoàn người đến đây, nhưng vẫn nhẹ nhàng cúi đầu hành lễ, trong lòng có chút bất an.

Tây thái hậu nhìn hai vai nàng rũ xuống, tự động đi vào đại điện của Mạch Thần Lại, “Trong cung loan truyền, Mạch y sư cùng hoàng hậu qua lại rất gần gũi, hôm nay nhìn thấy, quả thật không thể không dậy sóng nổi gió.”

Trong lòng, khẽ rơi lộp bộp, nhưng vẻ mặt Phong Phi Duyệt lại cực kỳ bình tĩnh, “Nhi thần không hiểu ý của thái hậu.”

“Bổn cung không có ý định quấy rầy mấy chuyện vặt vãnh của các người, nhưng mà bên ngoài đều đã truyền đi, hôm nay cũng đã dẫn người đến đây rồi, ở trong tầm điện của Mạch y sư tra xét thử xem, thanh giả tự thanh, cũng cho hoàng hậu một công đạo, chặn lại mấy cái miệng nhàn rồi kia.” Tây thái hậu nói rất nhẹ nhàng, mang bộ dáng như đã tính toán từ trước.

Thái hậu muốn lục soát, Mạch Thần Lại tất nhiên không có quyền ngăn cản, hai người tránh ra một bên, cũng mặc bọn họ tùy ý đi khám xét.

Làm tra xét này, lại khiến trái tim Phong Phi Duyệt dừng đứng, nhìn vẻ mặt đầy chắc chắn của thái hậu hai cung, nhìn đám ma ma nha hoàn đầy phòng tìm tới xét lui, cuối cùng, theo một tiếng ‘rầm’ của học tử rơi xuống đất, tim của nàng, nhảy lên tận cổ họng.

“Thái hậu...” Một ma ma bước nhanh về phía trước, cầm trên tay một cái áo yếm màu trắng thuần khiết, Phong Phi Duyệt vừa nhìn, đó chẳng phải là cái yếm lúc trước mình đưa cho Thi tiếp dư sao?

Đồng thời, một người từ bên ngoài vội vàng xông vào, “Thái hậu, tìm thấy rồi.” Theo thanh âm lên xuống, trên tay giơ cao chiếc áo chỉ vừa mới may được một nửa, “Là tìm thấy trong nội điện của hoàng hậu.”

Phong Phi Duyệt nhìn hai hai món đồ kia, mơ hồ nhận ra được mục đích chuyển này của thái hậu, nàng nhìn Mạch Thần Lại ở bên cạnh, trên mặt cũng không chút hoảng loạn.

“Người đâu, dẫn hoàng hậu cùng Mạch y sư vào Thành Vinh Điện, đi mời hoàng thượng đến đây!” Tây thái hậu ném ra một câu, không chút khách khí, xoay người rồi đi ngay.

Cái gọi là Thành Vinh Điện, là nơi phi tần trong hậu cung làm sai chịu phạt, Phong Phi Duyệt nhìn đại điện tối đen như mực, trên cái bàn đặt ngay chính điện, bày hai món đồ tội chứng được tìm thấy từ trong điện của hai người.

Hoàng đế lập tức chạy tới, đi vào không nói một câu nào, chỉ là liếc nhìn Phong Phi Duyệt một cái, tầm mắt lúc này mới rơi lên trên hai món đồ kia, “Không biết thái hậu gọi trẫm đến, là vì chuyện gì?”

“Chuyện nhà!” Đông thái hậu đứng dậy, đưa tay cầm hai món đồ kia lên, “Hoàng thượng nhìn xem sẽ hiểu.”

Trong điện, một quần sự đứng ở bên cạnh, Tây thái hậu bảo hần tiến lên, đem chiếc áo tìm thấy từ trong điện của Phong Phi Duyệt thả vào trong tay hần, “Nhìn kỹ một chút xem, đây, có phải là đường may của hoàng hậu không?”

Quần sự kia xem xét tỷ mỉ, so sánh một hồi lâu, lúc này mới dè dặt lo sợ gật đầu nói, “Bẩm hoàng thượng, thật là đường may của hoàng hậu.”

Phong Phi Duyệt vừa nghe, thể nhưng lại cong khóe môi cười mỉm, thái hậu hai cung này ngàn tính vạn tính, lại không biết rằng, bản thân nàng vốn chẳng phải Quân Duyệt.

“Hoàng hậu, đây, là của con đúng không?”

Phong Phi Duyệt cũng không thèm nhìn tới, chỉ là tiến lên đối diện thẳng tầm mắt Đông thái hậu, “Vâng.”

Hết thấy, trong mắt thái hậu hai cung đã nước chảy thành sông, chỉ xem hoàng đế định tội thế nào.

“Lục soát, là người của thái hậu lục soát, thần thiếp không biết gì cả, về phần thứ này, nhi thần chỉ muốn hỏi thái hậu một câu, cho dù là của nhi thần, thì đã làm sao?” Phong Phi Duyệt lãnh đạm cười một tiếng, “Loại thủ đoạn này, cũng có thể khiến người ta tin hay sao?”

Lẽ nào thái hậu hai cung này một lòng muốn diệt trừ mình, cũng không cần nhắc xem thời cơ đã chín muồi hay chưa, liền nóng lòng xuống tay. Thâm cung, từ xưa đã ăn thịt người không nhả xương, vậy tâm tư của thái hậu, chẳng lẽ nào, chỉ được đến giới hạn này?

Dùng đồ của Quân Duyệt để ám hại Phong Phi Duyệt, hoàng đế, tất nhiên sẽ không tin, nhưng nhìn lại thần sắc người con gái, lại thấy vẻ mặt nàng đầy thơ ơ lạnh đạm, đồ lục soát ra được, chính là ở trong điện của Mạch Thần Lại, ngay trước mặt nàng. Hẳn mặc dù hẳn khẳng định là do thái hậu hai cung gây ra, nhưng mà bất mãn Phong Phi Duyệt nhiều lần liên tiếp qua lại thân thiết với Mạch Thần Lại, những lời hẳn nói với nàng, nàng càng không thêm nghe lọt một câu. (Anh ghen à, cho bỏ ghét, ha ha ha...:>>)

Một chương dùng sức đáng lên mặt bàn, Cô Dạ Kiết trầm giọng nói, “Hoàng hậu, ai cho phép nàng ở trước mặt thái hậu hỗn xược như vậy!”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, kinh ngạc sững sờ đầu chỉ có một mình Phong Phi Duyệt, đến thái hậu hai cung cũng hai mặt nhìn nhau, không biết trong hồ lô của hoàng đế này bán thuốc gì. (Chắc là thuốc lào thôi à!)

“Thần thiếp chỉ theo lý mà nói!” Phong Phi Duyệt không chịu yếu thế, lập tức cãi lại.

“Nàng còn dám nói lý,” Hoàng đế vung tay một cái ném mảnh áo kia xuống đất, “hoàng hậu bất kính với thái hậu hai cung, theo cung quy, nên xử trí thế nào?”

Tổng quản yên lặng ở bên cạnh nghe vậy, vội vàng tiến lên, “Bẩm hoàng thượng, theo cung quy, phải quất roi vào bắp chân một trăm cái.”

“Hoàng thượng, thần cùng hoàng hậu...” Mạch Thần Lại vội vàng mở miệng, hoàng đế thấy vẻ mặt khẩn trương của hắn, lửa giận trong lòng càng ra sức bùng phát.

“Mạch y sư, nơi này không có chuyện của người!” Cô Dạ Kiết một câu cắt đứt, sắc mặt âm lãnh nhìn Phong Phi Duyệt, nhưng thấy nàng không có chút khác thường, vẫn bình tĩnh lạnh đạm như nước.

“Người đâu, mang hoàng hậu xuống dưới, sau khi hành hình xong nhốt vào ám thất, sáng sớm ngày mai mới được thả ra.” Cô Dạ Kiết hạ quyết tâm hung ác, không thêm liếc nàng thêm một cái.

Hai tên thị vệ tiến lên, áp giữ hai tay nàng, lúc đi ngang qua trước người nam tử, Phong Phi Duyệt nhón chân, khoe môi nhẹ cong, thanh âm, cực kỳ nhỏ bé, “Chứ không phải là hoàng thượng sợ ‘vật chứng’ này của thần thiếp, liền lụy đến trên người muội ấy, mới nóng lòng định tội thần thiếp như vậy à?”

Không biết tốt xấu! Mồi lửa trong người Cô Dạ Kiết bùng lên như đuốc, vung tay, “Dẫn đi!”

Kết quả như vậy, lại không phải thứ thái hậu hai cung muốn, “Khoan đã!”

Cô Dạ Kiết mĩa mai cười lạnh, nhìn đám người mang Phong Phi Duyệt đi, lúc này mới quay đầu, hướng sang phía Mạch Thần Lại nói, “Người lui xuống trước đi.”

Mạch Thần Lại tuy lo lắng, nhưng nhìn sắc mặt hoàng đế, và cả cách hắn xử trí, cũng nặng nề dần lòng, hành lễ rồi lui ra ngoài.

“Chuyện này, đến đây chấm dứt, trẫm không muốn truy cứu nữa.” Cô Dạ Kiết nói xong, liền nhắc chân muốn bước ra.

“Hoàng đế, chuyện đại sự làm nhục hậu cung như vậy, con một câu cũng không truy cứu, con bảo Huyền Triều còn mặt mũi nào mà giữ gìn.” Đông thái hậu theo sát tiến lên, ngữ khí hùng hổ dọa người.

Nam tử dừng bước, cũng không xoay người, chắp tay nhìn ra bên ngoài, “Nguyên do trong chuyện này, thái hậu hai cung chắc hẳn hiểu rõ hơn trẫm, hậu cung của phụ hoàng, có thể dung hạ các người làm xằng làm bậy, bây giờ, loại thủ đoạn này, trẫm khuyên các người đừng dùng lại nữa. Mạch y sư là người làm tin của Vân Triều, nêu thật sự truy cứu, chẳng lẽ thái hậu, muốn hai nước lại phân tranh thêm lần nữa sao?”

Lời đã nói xong, lưu lại một bóng lưng kiên nghị, nam tử liền đi ra ngoài.

Đông thái hậu đứng ở trong điện, hiển nhiên bị chọc tức không nhẹ, Tây thái hậu bắt chặt tay áo, trầm mặc đi ra ngoài, “Chúng ta đã quá sơ suất rồi.”

“Nhưng mà, chứng cứ...”

“Trừ phi hoàng đế tận mắt nhìn thấy, nếu không dựa vào những thứ này, hắc tuyệt đối sẽ không trị tội hoàng hậu, hoàng đế có một câu nói không sai, hắc, không phải tiên hoàng!”

Đồng thái hậu hoảng loạn, đám người bên cạnh nhất nhất đuổi theo ra ngoài, bà ta nhìn tòa đại điện thâm trầm đầy âm khí, cả người bất giác run lẩy bẩy, vội bước nhanh đi theo ra ngoài.

Phong Phi Duyệt bị đưa vào ám thất, hoàn toàn khác biệt với vẻ lộng lẫy xa hoa bên ngoài, bên trong, lại ướt át ẩm mốc, vền vền chỉ có bốn bức tường, bên trên treo đầy chao đèn cung đình thiêu đốt nồng nặc. Trên bức tường phía nam bị lấp kín, lại tề tũ đủ các loại hình cụ khác nhau.

“Nương nương, đắc tội rồi.” Người làm nhiệm vụ ở đây, đã sớm nhìn quen cảnh này. Kéo một cây roi mây mảnh dài, trở lại bên cạnh Phong Phi Duyệt.

Tên còn lại đề nàng nằm lên băng ghế cao cỡ bằng một người, roi mây mặc dù mảnh, nhưng quất vào bắp chân, lại đau rất không thôi. Mỗi một roi hạ xuống, thân thể Phong Phi Duyệt liền cứng ngắc thêm một phần, nàng cắn răng, hai tay gắt gao nắm chặt lấy băng ghế, tỳ đầu lên trên mu bàn tay.

‘Vụt vụt...’

Thanh âm bị đè ép tới rất nhỏ, không bao lâu, trên bắp chân trắng nõn mềm mại của người con gái liền chằng chịt vết thương màu đỏ nhạt nông sâu không đồng nhất. Khí lực trên tay, cũng không bởi vì nàng là hoàng hậu mà bớt đi phân nửa, vết thương chồng chéo dày đặc, đan thành một tấm lưới, quấn quanh trái tim Phong Phi Duyệt, đè nén đến không thở nổi.

Nơi cổ họng, mơ hồ có mùi máu tanh trào lên, nàng buông lỏng cánh môi, răng nhọn nhẹ đóng, trên môi đã bị cắn loang lổ vết máu.

Cuối thu, đêm tối trong căn phòng âm u này, càng lạnh hơn. Gió lạnh xào xạc thổi vào, một hơi cũng không bỏ sót rót hết lên người Phong Phi Duyệt, nàng cong hai vai lên, đem trọn thân thể co rúc trên ghế, động cũng không động một cái.

Một trăm roi, đến cuối cùng, dưới chân đã chết lặng.

Rút ra, phẳng phất như không phải là chân của mình, bên trong ám phòng, mịt mù tăm tối, nàng đưa tay, nhưng không có một người nào có thể giữ lấy tay của mình, năm ngón tay dừng lại giữa không trung hư vô, hai mắt Phong Phi Duyệt xuyên qua khe hở vô lực, tầm mắt rơi lên trên một chiếc chao đèn cung đình. Đôi con người, cũng bị kích phá thành mảnh nhỏ, từng mảnh từng mảnh, đến khí lực hợp lại cũng không có.

(Chipchip: Đoán xem, đoán xem, hoàng thượng muốn chơi trò gì đây các tình iu, đánh ghen hay cứu vợ :v)

71. Chương 70: Rung Động Bộc Phát

Chương 70: Rung động bộc phát

Lúc tảng sáng, sắc trời còn chưa rõ hắc, sương sớm treo trên ngọn cây, bên trong hoa viên, kiều diễm ướt át.

“Hoàng thượng, mới sáng sớm, sao người lại muốn đưa thần thiếp ra ngoài hoa viên?” Trên người Thi tiếp dư khoác áo choàng lông mao êm mịn, chỗ cổ áo, làm không khí thêm phần ẩm áp.

“Sức khỏe nàng không tốt, đừng cứ nằm mãi trong Cảnh Dạ Cung.” Cô Dạ Kiết thuận miện nói, hai mắt lại nhìn về đằng trước.

Thi tiếp dư theo đó nhìn lại, cách một khoảng sân, chính là Thành Vinh Điện, cửa điện cao lớn sít sao khép chặt, sơn nước màu đỏ, có vẻ nặng nề mà tối tăm.

“Hoàng thượng, hoàng hậu vẫn chưa ra ngoài sao?” Thi tiếp dư mặt đầy lo lắng, bàn tay nhỏ nhắn quần lên cánh tay nam tử.

“Quan tâm nàng ta làm gì?” Giọng điệu Cô Dạ Kiết có vẻ không vui, nhích người một cái, bước xuống thêm đá.

“Hoàng thượng, ở trong cung, chuyện này đã truyền đi rồi,” Tròng mắt Thi tiếp dư ửng đỏ, thanh âm ghen ngào, “là thần thiếp đã hại hoàng hậu.”

Hai chân nam tử thon dài, đứng trong vườn, bàn tay nhẹ nhàng dìu đỡ Thi tiếp dư, “Đó là nàng ấy tự chuốc lấy, trẫm đã cảnh cáo nàng ấy, không chỉ một lần.”

“Hoàng thượng, vật kia, là thần thiếp hỏi xin nường nường, sau đó không biết tại sao, lại không thấy tăm hơi. Thần thiếp không hiểu, làm sao lại ở trong điện Mạch y sư, thái hậu hai cung...” Cô gái cực kỳ kích động, thanh âm cũng vô thức cất cao.

“Thi tiếp dư!” Hoàng đế xoay đầu lại, trong mắt đầy cảnh cáo, “Chuyện này không liên quan đến nàng.”

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư ngập ngừng mở miệng, “người tin thần thiếp?”

Vạch sợi tóc mềm mại của nàng ta ra, ngón tay hoàng đế nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo, “Tin!”

Nàng ta nhú chân mày, lập tức cười nhẹ nhõm, cười đến vô hại, hai tay đặt trên thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa sát vào lồng ngực hắn, nhưng nụ cười vừa chớm còn chưa kịp nở rộ, sắc mặt Thi tiếp dư liền suy sụp, “Nhưng mà, liệu hoàng hậu có trách thần thiếp không?”

Thấy nàng ta lo lắng, bộ dạng thấp thỏm không yên, Cô Dạ Kiết đau lòng vươn tay, “Sẽ không, hoàng hậu không ngốc như vậy.”

Hai người vừa nói, cánh cổng sau lưng ‘két’ một tiếng bị mở ra, một thân ảnh yếu đuối, chống lên viền cửa, cũng không lập tức đi ra.

Ánh mặt trời bên ngoài lập tức rọi vào, mặc dù không gắt, nhưng lại đủ khiến hai mắt Phong Phi Duyệt đau đến không mở ra được, váy áo mỏng manh dính sát trên người, bên trong cùng bên ngoài, quả thật chính là hai thế giới. Một bên, lạnh lẽo chui vào tận xương, một bên, lại giống như xuân về hoa nở.

Còn chưa kịp thích ứng, liền thấy một đạo minh hoàng chi sắc chiếu xạ ngay trước mắt, so với ánh mặt trời kia còn bóng râm hơn. Cô gái rúc vào trước người hắn, yếu ớt, cả thân thể tựa vào trong ngực hắn, một tay nam tử, còn khoác trên eo nàng ta.

Phong Phi Duyệt muốn đi ra ngoài, nhưng vừa dùng lực, bắp chân liền bị kéo căng, đau đến nổi mồ hôi lạnh trên trán nàng chảy xuống ngay lập tức. Cặp chân, giống như đã không phải là của mình nữa, sưng đỏ không chịu nổi.

Tay phải chống lên cửa điện, chân trái dùng lực cố bước ra ngoài trước, nhìn động tác khó khăn mà quật cường của nàng, Cô Dạ Kiết đứng yên tại chỗ, không tiến lên.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư không đành lòng, nhẹ nhàng kéo váy áo trước ngực hắn, “Hoàng hậu hình như không ổn.”

Hắn nhắm mắt, con ngươi lạnh liệt liếc một cái, cô gái liền không dám lên tiếng, lại không dám cầu xin thêm một câu nào nữa.

Đi ra đại điện, hai tay Phong Phi Duyệt nâng váy, kiên quyết đi xuống thêm đá, nam tử nhìn nàng bước từng bước khó khăn đến gần, chỉ muốn nàng nói một câu nhận sai. Nhưng, nàng lại cương quyết bướng bỉnh như cũ, phượng bào sau khi trải qua một đêm ám sắc, đã dơ bẩn không chịu nổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn, phẳng phất như giấy đi một vòng, tái nhợt đến trong suốt, ngay cả đôi môi đỏ mọng kia, cũng không có chút huyết sắc nào, sau một đêm, khô nứt.

Đã đến nước này, thế nhưng người con gái vẫn muốn ngang bướng, đi được ba bước, nàng dừng lại, giương cao chiếc cằm ở độ cong bức người khác lui xa ngàn dặm, “Thần thiếp không quỳ gối được, hoàng thượng liệu có thể giơ cao đánh khẽ, miễn cho thần thiếp cúi quỳ hành lễ ngày hôm nay?”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, buông Thi tiếp dư ra, trên mặt ngậm cười, lại không phải ý tốt, “Nếu trẫm không đồng ý thì sao?”

Phong Phi Duyệt chống lại tầm mắt nam tử, nhẹ buông tay, liền định cúi người xuống.

Bả vai đúng lúc bị kéo lên, hai chân nàng mềm nhũn, thân thể vừa mới đứng thẳng liền bị hấn đẩy nhẹ ra, bắp chân càng kéo căng hơn, suýt chút nữa cả người té nhào.

Cô Dạ Kiết lạnh mắt nhìn, thấy nàng miễn cưỡng đứng vững, lúc này mới ôm lấy Thi tiếp dư bước nhanh rời đi, Phong Phi Duyệt thấy hai người đi xa, mới từng bước từng bước, tự mình trở lại Phượng Liễm Cung.

Tẩm điện bị xáo tung thành mớ hỗn độn lúc trước, đã được dọn dẹp sạch sẽ, Ngọc Kiều thấy nàng chống lên cửa điện, vội vàng tiến ra đón, “Nương nương, người trở lại rồi, sắp dọa nô tỳ đến chết rồi.”

Gọi thêm hai nha hoàn tiến lên, đám người cùng nhau đưa Phong Phi Duyệt về nội điện, nàng không thể đứng, chỉ có thể nằm trên giường, vén làn váy lên, Ngọc Kiều nhìn vết thương trên hai chân, con mắt lập tức đỏ ửng, “Hoàng thượng... thật nhẫn tâm.”

Đột nhiên co rút đau đớn, Phong Phi Duyệt hít ngược một ngụm khí lạnh, “Đi chuẩn bị nước nóng.”

“Nương nương, vết thương của người không thể đụng vào nước.” Ngọc Kiều không đành lòng, để hai bắp chân của nàng lộ ra ngoài chăn gấm.

Phong Phi Duyệt xem xét tường tận gò má của nàng ta, thần sắc tĩnh lặng như mặt nước, “Ở trong ám phòng đó một đêm, không tắm rửa bốn cung không ngủ được.” Nàng nằm giữa, trên mặt đã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ.

Ngọc Kiều bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi ra ngoài sai người chuẩn bị một chút, không làm kinh động ngự y, nàng ta tự mình đến ngự y viện, lúc đem cao dược trở về, Phong Phi Duyệt đã tắm xong, đang nằm trên giường.

Bôi thuốc lên trên, sẽ có chút đau, nhưng nàng lại không có chút cảm giác nào, chỉ là ngủ say sưa. Ngọc Kiều tận lực thả nhẹ động tác, đem chăn đắp lên trên đầu gối, cũng tăng thêm lò sưởi trong phòng, lúc này mới yên tâm đi ra ngoài.

Phong Phi Duyệt cho rằng mình sẽ cứ như vậy mà ngủ đến chết, cũng không biết đã qua bao lâu, lúc nàng giật mình tỉnh dậy, liền trông thấy một bóng đen trên đầu giường, vô âm vô thanh.

Nàng thầm kinh ngạc, kéo chăn gấm qua bao lấy cả thân thể, “Sao huynh lại đến đây?”

Quân Ẩn vận bộ y phục ám sắc màu đen, hai tay vòng trước ngực tựa vào trên cột giường, nhìn nàng toàn thân đề phòng, liền đứng thẳng người, cao giọng chất vấn, “Không phải ta đã bảo cô đừng qua lại gần gũi với Mịch Thần Lại sao?”

Phong Phi Duyệt cũng không chịu yếu thế, “Nhưng trong hoàng cung này, cũng chỉ có huynh ấy chịu giúp ta, không có huynh ấy, sợ là ta đã chết nhiều lần rồi.” Nàng gằn mạnh từng chữ từng chữ, nhất thời khiến Quân Ẩn nổi cáu.

“Chuyện này, bây giờ truyền đi khắp nơi như vũ bão, cô chịu vài roi này, cũng coi như là nhẹ nhất, thân là hoàng hậu, lại bị thái hậu hai cung bắt được điểm yếu như vậy.” Nam tử tức giận cực điểm, ngữ khí không tự chủ được giương cao, “May mà, hoàng đế bảo hộ cô một mạng, nếu không cô bảo Quân gia chúng ta còn mặt mũi nào tồn tại?”

“Quân gia?” Phong Phi Duyệt một chương đâm lên trên giường, xoay đầu lại nhìn nam tử phía sau, “Quân gia các người, chính là đem nữ nhân đẩy ra ngoài đơn độc chống đỡ một mặt như vậy?”

Quân Ẩn nổi cơn thịnh nộ, một phát bắt lấy cánh tay Phong Phi Duyệt, đem nửa người trên của nàng nhấc lên, “Không ngờ, hoàng đế thật sự che chở cho cô.”

Y phục mặc ngủ bằng vải sợi tơ thuận thể chảy xuống, nàng che chắn trước người, đầu gối quỳ trên giường, đối mặt nam tử, “Che chở, hấn che chở ta chỗ nào?”

Quân Ân vung tay đẩy nàng ra, nộ khí còn sót lại trên mặt còn chưa tiêu, “Chuyện lớn như vậy, lại chỉ đem cô nhốt trong ám thất một đêm, thái hậu hai cung nhất mực muốn đưa cô vào chỗ chết, há lại dễ dàng bỏ qua? Nếu không phải hoàng đế, thiên hạ này, còn có ai có thể bảo vệ cô? Dâm loạn hậu cung, chứng cứ xác thực, đây chính là tội chết!”

Một câu, như thức tỉnh người trong mộng, Phong Phi Duyệt ngã ngược xuống giường, đầu tóc mất trật tự che kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn, trái tim bị che mờ từng chút từng chút kéo mở, nàng nhớ tới lúc ở trong Thành Vinh Điện, nam tử trị tội của mình, từ đầu đến cuối, chỉ có một tội, đó chính là bất kính với thái hậu hai cung. Ánh mắt của hắn, trấn tĩnh vô cùng, không hề đề cập tới chuyện của mình cùng Mạch Thần Lại, không phải bởi vì không tin, mà là... thay mình cời tội!

Thứ gì đó, đè lên trái tim, Phong Phi Duyệt nhắm mắt lại, những lời Quân Ân nói tiếp đó, nàng một câu cũng không nghe lọt.

“Như vậy, càng tốt!” Ngữ điệu nam tử đầy phấn khích, nộ khí lúc nãy đã trở lại bình thường, “Quyền lực toàn hậu cung đều nắm trong tay cô, chỉ cần có được độc sủng của hoàng đế, cùng với đứa bé trong bụng Quân Nghi, một nước cờ, liền thắng hơn phân nửa.”

Phong Phi Duyệt mở mắt, hai mắt không hề có tiêu cự, trên mặt Quân Ân, tràn đầy dã tâm bùng bùng, trong mắt, phát sáng rạng rỡ.

Bên ngoài, thi thoảng có thị vệ đi ngang qua, nam tử chỉ sợ lại có rắc rối, giao phó mấy câu, liền trốn khỏi đại điện.

Phong Phi Duyệt không tài nào khép mắt được nữa, dưới chân đã bôi thuốc, cũng không còn đau giống như lúc trước. Miệng nàng khát lợi hại, nàng ngồi dậy, hai tay chống lên khung giường cùng bình phong đi tới trước bàn, một chén nước xuống bụng, người cũng thanh tỉnh vài phần.

Ngoài điện, truyền đến một hồi tiếng nói chuyện rầm rì, nàng tập tễnh đi tới trước cửa sổ, hai tay dùng sức, đẩy ra một khe hở nhỏ, đập vào mắt đầu tiên chính là bóng lưng Ngọc Kiều đứng thẳng tắp. Trước người, nam tử cao hơn một cái đầu, long bào mình hoàng chi sắc, càng nổi bật vẻ tôn quý.

“Dạ, nô tỳ biết rồi.” Ngọc Kiều cung kính đáp lời, đầu cúi thật thấp.

“Vào trong đi,” Ngữ khí Cô Dạ Kiết lãnh đạm, đúng vào lúc Ngọc Kiều xoay người định đi, lại gọi ngược nàng ta lại, “đợi đã!”

Cô gái giật mình, Phong Phi Duyệt nhìn thấy rõ, trên tay Ngọc Kiều còn bưng một chén sứ men xanh, “Không cần nói với hoàng hậu, trẫm đã tới.”

“Vâng.” Ngọc Kiều một mực đáp ứng, thấy hoàng đế vẫn đứng bất động một chỗ, bản thân nhất thời không biết phải làm thế nào, cũng liền ngoan ngoãn đứng đó.

Tầm mắt hai người, rơi vào hai nơi khác nhau, xa xôi, vền vền chỉ cách một cánh cửa sổ. Nhưng, nghĩ muốn đến gần, lại khó khăn như vậy.

Cô Dạ Kiết cuối cùng vẫn là xoay người, đi ngược trở về. Ngọc Kiều nhìn thân ảnh cao lớn kia đi xa, lúc này mới tự nhiên thở ra một hơi, đẩy cửa đi vào.

Cô Dạ Kiết cũng không rời đi, chỉ là đứng ở đằng xa, Phong Phi Duyệt nghe thấy động tĩnh, khép cửa sổ lại, đi đến bên cạnh bàn.

“Nương nương, người đã tỉnh rồi?” Ngọc Kiều vừa đi vào liền trông thấy nàng ngồi ở đó, trên mặt lập tức dâng lên ý cười, “Đây là...”

“Là cái gì?” Phong Phi Duyệt tự nhiên tiếp lời, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Là... là nô tỳ... là thuốc nô tỳ vừa sắc, có hiệu nghiệm với vết thương ở chân người.” Nói xong, liền đem chén thuốc kia đặt trước mặt Phong Phi Duyệt, “Nương nương người nhân lúc còn nóng hãy uống đi.”

Thấy nàng chỉ là nhìn chăm chăm, cũng không nhắc lên, thần sắc Ngọc Kiều giống như chợt hiểu ra, vươn tay rút ngân châm trong tay áo, định châm vào trong chén thuốc kia.

Ngân châm còn chưa bỏ vào, Phong Phi Duyệt liền giữ chặt cổ tay Ngọc Kiều, nhẹ lắc đầu, “Không cần thử.” Tay cầm dọc miệng chén, nhiệt độ vừa vặn, Ngọc Kiều nhìn nàng một hơi uống cạn sạch, vẻ mặt kinh ngạc không thôi, “Nương nương, không đắng sao? Nô tỳ đi lấy quả mơ.”

“Không cần.” Phong Phi Duyệt lau khóe miệng, “Người lui xuống trước đi.”

Giữa miệng, tràn đầy mùi thuốc đắng gắt tinh nồng, từ trong miệng, lan tràn đến khắp mọi góc toàn thân, Phong Phi Duyệt nhưng lại cố tình để dư vị đó lưu lại, dư vị cô độc.

Sau khi cả người hoàn toàn tỉnh táo, vết thương dưới chân cũng theo đó thức tỉnh, Phong Phi Duyệt trở lại trên giường, qua sau nửa đêm, mới dần dần ngủ.

Buổi sáng lúc Ngọc Kiều đi vào, nàng đã tỉnh giấc, mở to hai mắt, nhìn Ngọc Kiều đến gần.

“Nương nương, vết thương của người còn đau không?” Ngọc Kiều cúi người xuống, cẩn thận xem xét vết thương của nàng.

“Không đau nữa.” Sau một đêm, đã đỡ hơn nhiều rồi. Nằm một lúc, Phong Phi Duyệt liền ngồi dậy, nhìn ánh nắng tươi đẹp bên ngoài, “Cùng bốn cung đi ra ngoài một chút.”

“Dạ, nương nương.”

Phong Phi Duyệt đi bộ vẫn còn rất khó khăn, Ngọc Kiều dùng hai tay dìu đỡ, mới có thể miễn cưỡng đi được một chút, vậy mà, vừa bước vào hoa viên, liền thấy hoàng đế cùng Thi tiếp dư đang ở bên trong. Cô gái cầm trên tay một chiếc làn được đan thắt tinh mỹ, đang khom lưng hái cánh hoa. Mà nam tử ngồi ở trong lương đình, dõi mắt nhìn theo nàng ta.

“Nương nương...” Ngọc Kiều nghiêng đầu, nhìn Phong Phi Duyệt.

“Trở về đi, bốn cung thấy mệt rồi.” Nàng thấy Thi tiếp dư đi đến bên cạnh Cô Dạ Kiết, tay của nam tử tự nhiên vòng trên eo nàng ta, ngôn hành cử chỉ, thân mật khắng khít.

“Nương nương...” Thấy nàng đứng bất động, Ngọc Kiều gọi khẽ lần nữa, “Nô tỳ đỡ người.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, cố hết sức xoay người, mắt cá chân không cẩn thận đạp lên làn váy, trặc một cái, nàng bị đau nắm chặt lấy tay Ngọc Kiều, dựa vào nàng ta chống người hướng về phía trước mà đi.

Gần như là đồng thời, Cô Dạ Kiết vốn không chú ý nhìn sang bên này, tầm mắt, vừa vặn chạm phải bóng lưng khấp khểnh của Phong Phi Duyệt, tư thế nàng bước đi vô cùng kỳ quái, dẫu chân, một bước sâu, một bước cạn, rõ ràng không thể đi nhanh, lại cường bách mình liều mạng xông về phía trước, mấy lần, đều là nha hoàn bên người dùng toàn bộ sức lực mới kéo nàng đứng lên được. Khắp thân tích mịch, trong mắt hấn, càng lúc càng xa.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy hỗn hỗn loạn loạn, nằm một ngày, cả người càng lúc càng vô lực.

Đêm tối, lần nữa kéo đến, theo ý của nàng, Ngọc Kiều đem toàn bộ đèn cung đình trong điện nhất nhất đốt lên, cho đến khi cả sảnh đường sáng rực, lúc này mới lui ra.

Ánh đèn leo lắt, Phong Phi Duyệt mơ mơ màng màng nghe thấy một loạt tiếng bước chân tiến đến gần, nàng lật người, cuộn tròn thân thể rút vào bên trong. Một động tác theo bản năng, khiến nam tử ngập ngừng bước chân, cuối cùng vẫn nhắc chân tiến lên trước.

Ngồi ở bên giường, nhìn bóng lưng Phong Phi Duyệt cong lên, Cô Dạ kiết vươn tay, nhẹ nhàng kéo nàng lật người lại, người con gái chỉ là giả vờ ngủ, cũng không tiện phản kháng, chỉ có thể nhắm mắt nằm giữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có màu đỏ hồng không bình thường, hô hấp cũng khê dồn dập, Cô Dạ Kiết vươn tay đặt trên trán nàng, quả nhiên có chút nóng.

Lòng bàn tay của hắn, rất lạnh, lạnh như băng, đột nhiên khiến nàng có vài phần tham luyến, tay của Cô Dạ Kiết, không lập tức rời đi, mà là nhẹ vuốt mặt nàng, rất nhẹ...

Tội gì phải khổ như vậy...

Nàng nghe thấy một tiếng thở dài rất khê của nam tử, có chút bất đắc dĩ. Một đôi bàn tay phủ lên bắp chân của mình, toàn thân Phong Phi Duyệt run rẩy, cảm giác một chân bị nâng lên, đặt trên đầu gối của hắn. Chỗ đã được bôi thuốc, đã đỡ sưng hơn một chút, chỉ là vết thương chổng chéo, ngay cả chính nàng cũng không dám nhìn. Cao được mát lạnh thoa lên lần nữa, một vết thương, cũng khoogn bỏ sót...

Một chân, rồi đến một chân khác. Phong Phi Duyệt giống như một cái tượn gỗ, mặc người ta định đoạt.

Chu toàn quốc sự bốn bề thọ địch cùng quyền vị hậu cung, hắn, cũng có lúc mệt mỏi. Phong Phi Duyệt nghe thấy từng trận rầm rì, mơ hồ như, là thanh âm nam tử đứng dậy. Bóng đen ngay lập tức che khuất trên mặt, ngăn ngor một cái, liền lùi ra.

Cơ hồ là theo bản năng, nàng lật người dậy, duỗi tay ra, xuyên qua thắt lưng nam tử, hai tay gắt gao siết chặt bụng hắn. Bật người dậy quá mạnh, Phong Phi Duyệt gần như là nhào cả người đụng lên trước, Cô Dạ Kiết càng không ngờ tới nàng sẽ có động tác như vậy. Bước chân bị mạnh mẽ đẩy về phía trước một bước.

Hai người cũng không nói chuyện, giao nhau, chỉ có tiếng hít thở, sâu cạn không đồng nhất, nàng tựa mặt vào trên vai hắn, nhất thời, không khí có chút trầm muộn. Phong Phi Duyệt nhắm hai mắt, chớp mắt một cái, thân thể liền bị đẩy ngã xuống giường, lực đạo càng nặng hơn, cũng theo đó áp xuống.

Chân bị cẩn thận tách ra, Cô Dạ Kiết kéo căng gương mặt tuấn tú, cực lực ẩn nhẫn. Trên tay muốn có động tác tiếp theo, lại bị Phong Phi Duyệt dùng hai tay chống đỡ, “Đây rõ ràng là cơ hội không thể nào tốt hơn, chàng vì sao...”

Nam tử cầm lấy hai tay nàng kéo ra, khê nghiêng người chặn lên miệng nàng, trần trọc triền miên. Phong Phi Duyệt khê thở dốc, nhìn đôi con ngươi sáng rực của nam tử, tình dục chi hỏa, bùng cháy hừng hực.

Một khi nhen nhóm, thì không thể nào dập tắt giữa chừng, cả đêm triền miên, càng là nhịn thật lâu, chậm thật lâu...

Nhiệt tình như dung nham bộc phát, rung động, mơ hồ tán mỡ...

Giữa một đêm, tựa hồ đã đi đến gần. Phong Phi Duyệt trước lúc ngủ, chỉ ở bên tai nam tử nỉ non một câu, “Sau này, thiếp nhất định sẽ cảnh giác cao độ!” Nàng cười nhẹ, tùy hắn kéo lấy mình ôm vào trong ngực.

Vết thương trên bắp chân, vốn cũng không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng vài ngày, cũng đã hồi phục rồi.

Cửu cung thập điện, Phong Phi Duyệt đi ra khỏi Phượng Liễm Cung, từ đằng xa trông thấy một đám ma ma nha hoàn trên tay bưng đủ loại đồ đạc, thần sắc vội vội vàng vàng đi ngang qua.

Nhìn thấy nàng, đều hành lễ nói, “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Phong Phi Duyệt nhìn cái rương bọn họ đang xách trong tay, “Đây là cái gì?”

“Đây...” Ma ma dẫn đầu lộ vẻ mặt khó khăn.

“Với bốn cung cũng không thể nói sao?” Nàng cất cao giọng, sắc mặt chùng xuống.

“Bẩm nương nương, lão nô không dám... Đây là những thứ lúc Lý mỹ nhân còn sống lưu lại, bây giờ hoàng thượng phân phó sửa sang lại đại điện kia, mấy thứ đồ không cần đến này, lão nô bây giờ liền cho người vứt đi.”

“Lý mỹ nhân?” Phong Phi Duyệt nhíu chặt đầu mày, “Là những thứ gì?”

“Cũng chỉ là một chút y phục trang sức các loại lúc sinh thời.” Ma ma không dám giấu giếm, chỉ đành phải thành thực trả lời.

“Đưa bốn cung sang đó.” Phong Phi Duyệt nhìn xuống đoàn người quỳ phía dưới, hướng thẳng về phía trước mà đi.

“Nương nương!” Ma ma kia không kịp ngăn cản, chỉ đành phải dẫn đầu đi theo, đám nha hoàn phía sau thấy vậy, càng thêm không dám tự ý rời đi.

Tầm điện của Lý mỹ nhân, chỉ ở ngay lãnh cung đằng trước, Phong Phi Duyệt vừa đi vào, liền trông thấy một nha hoàn đang dọn dẹp trong điện, bên trong, lộn xộn mất trật tự không chịu nổi. Bàn ghế lẽ ra nên có đều không còn, toàn bộ đều bị thiêu thành tro.

“Nương nương...” Ma ma đi đuổi vào theo, nha hoàn kia nghe thấy tiếng động, vội vàng xoay người lại.

“Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương.” Nhìn thấy nàng, nha hoàn quỳ xuống hành lễ, hốc mắt mơ hồ có chút ướt át.

“Đứng lên đi.” Phong Phi Duyệt đi lên trước, khắp trên nền đất toàn là giấy viết cùng y phục quần áo bị xé vụn. Ở phía nam bày một chiếc bàn cống phẩm, còn chưa kịp thu dọn đi. Phía trên chất đống vài chồng giấy Tuyên Thành, nàng hiếu kỳ cực hạn, cầm lên nhìn thử, chỉ thấy trên mỗi tờ giấy, đều viết một chữ ‘Đình’ giống nhau.

Kỳ Đình.

Đình.

“Cái này là ai viết ra?” Phong Phi Duyệt giơ tay lên, hướng nha hoàn phía dưới đặt câu hỏi.

“Đây là Lý mỹ nhân viết ra, tối nào nương nương cũng luôn nói không ngủ được, viết, cũng chỉ vĩnh viễn viết một chữ này, nô tỳ đã vứt đi rất nhiều...”

“Đình? Có ý gì?” Chẳng lẽ, thật sự là tên người?

“Nô tỳ cũng không rõ, cũng chỉ biết, mỗi lần nương nương viết xong, đều sẽ ở trong điện nổi điên một mình, ai cũng không cho vào, nương nương... chính là như vậy hết ngày này sang ngày khác mà bị bức điên.” Nha hoàn nói chuyện có chút kích động, mơ hồ còn cất giấu cái gì đó không nói ra.

Phong Phi Duyệt xem xét tỷ mỉ tờ giấy Tuyên Thành trong tay, mỗi tờ, đều có một điểm chung, đó là nhàu nhĩ không chịu nổi. Hình như là sau khi viết xong, lại bị người ta hung hăng dùng sức giày xéo, có vài tờ còn bị vô rách. Nhưng lại bị mở ra, dùng thứ gì đó đè lên thêm.

“Lý mỹ nhân, làm sao lại phát điên?”

Nha hoàn nghe vậy, giật mình nhận ra thất thố của chính mình vừa rồi, nàng ta chậm chậm hoàn hồn, mới bình tĩnh mở miệng, “Lúc nô tỳ được phái đến hầu hạ Lý mỹ nhân, nương nương đã phát điên rồi.”

Phong Phi Duyệt đem giấy Tuyên Thành cầm trong tay thả lại trên bàn trà, quét mắt dò xét đại diện một vòng, “Tất cả đều thu dọn xong rồi?”

“Bẩm nương nương, nên đốt đã đốt, nên báo lên trên, tổng quản nội vụ cũng đã sắp xếp xong, chỉ còn lại một ít đồ lặt vặt, lão nô bây giờ sẽ dọn dẹp sạch sẽ.” Ma ma để thứ trong tay xuống, người bà ta gọi đến nhanh nhẹn đi vào.

Phong Phi Duyệt nhìn lại nha hoàn kia, thừa dịp lúc đám người không chú ý, cầm lên một tờ giấy, nhét vào ống tay áo, nàng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra tránh người sang bên, nhìn bọn họ bận rộn tới lui, “Người cũng không cần quỳ nữa, đứng lên đi.”

“Tạ nương nương.”

Cho dù bên trong điện này có cất giấu thứ gì, cũng đã sớm bị dọn dẹp sạch sẽ rồi. Phong Phi Duyệt bảo đám người giữ mồm giữ miệng, coi như mình chưa bao giờ đi ngang qua đây, ra khỏi đại điện, nhìn cây cối hoa cỏ khô héo đầy sân, nàng thậm chí có thể tưởng tượng, nhiều năm trước, nơi này có lẽ chính là một mảnh phần hoa rực rỡ.

Ban đêm. Cô Dạ Kiết cầm tấu chương trên tay, nửa người trên tựa vào thành giường. Phong Phi Duyệt xem không hiểu, chỉ có thể cùng nằm bên cạnh hắn.

Thần sắc nam tử lãnh đạm, một tay vòng qua đầu vai nàng đem tấu chương giơ lên trước mặt, Phong Phi Duyệt gối đầu ở trên vai hắn, cần cổ không qua bao lâu liền cảm thấy không ổn.

Chú ý thấy động tác của người con gái, Cô Dạ Kiết kịp phản ứng, hắn cười khê, một tay ở trên eo nàng vỗ nhẹ, “Nằm như vậy không thoải mái, ngồi lên đây.”

Phong Phi Duyệt cử động đầu, đau đến cứng ngắc, không có chú ý đến thần sắc của hắn, “Ồ đâu?”

Nam tử tách hai chân ra, ban tay chụp tới, liền đặt nàng ngồi giữa hai chân mình, sau lưng Phong Phi Duyệt chống đỡ trước ngực hắn, quả nhiên, lập tức thoải mái hơn nhiều.

Hai tay vòng quanh nàng, cằm của Cô Dạ Kiết tỳ lên đỉnh đầu nàng, lại lần nữa nhìn tấu chương trong tay.

Tư thế như vậy, khiến Phong Phi Duyệt thích ý mười phần, nam tử xem cực kỳ nghiêm túc, từng hàng từng chữ, thi thoảng, toàn thân còn căng cứng lên.

“Hoàng thượng, chuyện tấu chương, khiến người phiền lòng à?”

Cô Dạ Kiết trông có chút mệt mỏi, thả tay xuống, nhẹ xoa huyệt thái dương của mình, “Biên giới chiến sự liên miên, trầm sao có thể không phiền lòng?”

“Không phải có ca ca sao?” Phong Phi Duyệt buộc miệng thốt lên, chỉ là, vừa mới nói ra, liền hối hận.

Nam tử cũng không nói gì nữa, chỉ là cầm tấu chương lên tiếp tục phê duyệt, Quân gia, là tai họa ngầm lớn nhất của hắn, đối với hắn, e là so với chiến loạn nơi biên giới kia còn khiến hắn đau đầu hơn.

Chương 71: Thi tiếp dư tự vẫn

(Này này, đã ko có thời gian tranh thủ từng tí ra chap mới, mà đọc cái tựa đề chương sau khiến chip ko có chút động lực, rì chữ động tới bà chị này là mệt mún xỉu :v)

72. Chương 71: Thi Tiếp Dư Tự Vẫn

Chương 71: Thi tiếp dư tự vẫn

Lục lợi đồng giấy trong tay, gấp vào, rồi lại mở ra.

Phong Phi Duyệt đứng dậy, đi ra bên ngoài, cũng không cho bất kỳ kẻ nào đi theo, nàng cước bộ một hồi lâu, mới đi đến Ngự Thư Phòng.

Quản sự canh giữ trước cửa điện, bên trong còn có vài nha hoàn đang quét dọn, vào ngày thường, người bình thường không được phép vào đây.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Quản sự kia vừa thấy nàng đi tới, lập tức tiến lên.

Phong Phi Duyệt cho hắn đứng dậy, dò xét từng dây giá sách bằng gỗ đàn hương, nàng có chút hơi nhúc nhích, “Bổn cung đến tìm vài thứ.”

“Nương nương cứ tự nhiên tìm kiếm, nếu như muốn có thứ gì hữu dụng ở chỗ của nô tài, xin nương nương cứ dặn dò một tiếng.” Quản sự cúi đầu khom lưng, bộ dáng mười phần cung kính.

Phong Phi Duyệt gật đầu, vừa định tiến lên, liền dừng bước chân, “Bổn cung, muốn tìm danh sách hậu cung.”

“Danh sách?” Quản sự ngây người, hai mắt trừng thật lớn.

“Đúng, phi tần trong cung, nương nương, cung nữ, thậm chí cả thị vệ hậu cung, một người cũng không được bỏ sót!” Phong Phi Duyệt nắm chặt tờ giấy kia trong tay áo, trầm giọng phản phô.

“Cái này... nhưng mà nương nương muốn tìm người nào?” Quản sự dè dặt hỏi, thần sắc nghiêm trọng.

“Người chỉ cần tìm đến đây cho bốn cung là được.” Phong Phi Duyệt tự mình đi về phía trước, nhìn từng chồng từng chồng sách chất cao, hai mắt nhìn chăm chăm lên phía trên.

Quản sự không dám đáp lời, chỉ đành phải dẫn nàng vào nội điện, “Danh sách nương nương cần đều ở đây, mời người xem qua.”

Phong Phi Duyệt nhìn mấy tập giấy giày cộm, chỉ đành phải trầm mặc nhìn, ngón tay nhấc tập giấy lên, lật xem từng cuốn.

Nàng chăm chú xem từng dòng từng chữ, không bao lâu hai mắt liền nhức mỏi, Phong Phi Duyệt định ngồi xuống, quản sự kia nghĩ muốn giúp, lại bị nàng một mực từ chối, hẳn chỉ có thể đứng bên cạnh, cũng không rời đi.

Tĩnh tâm lại, cũng không có nôn nóng như lúc nãy nữa, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, quản sự không dám quấy rầy, chỉ đành im lặng không dám lên tiếng.

“Cái này...” Phong Phi Duyệt chỉ vào trong một danh sách, dấu vết bị xé rách, rõ ràng như vậy, “sao lại thiếu mất một tờ?”

Quản sự nghe vậy, cả người ngơ ngác, vội vã tiến lên trước, “Có thể đi vào nội điện này, ngoại trừ nương nương hậu cung chính là hoàng thượng, hơn nữa những danh sách quan trọng này, nô tài đều luôn canh giữ bên cạnh, một tác cũng không rời, sao lại thiếu đi một tờ?”

Điều này... cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Có người muốn đem chân tướng giấu đi, thì chắc chắn sẽ dốc hết tâm trí.

“Vậy người có biết, danh sách trên tờ bị mất đi này, là những người có thân phận gì không?”

Quản sự kia tiến lên nhìn xem, lúc này mới trả lời, “Bẩm hoàng hậu, là nương nương hậu cung.”

Phong Phi Duyệt khép danh sách lại, đứng dậy, từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc đặt vào tay quản sự, “Chuyện hôm nay, ngay cả hoàng thượng cũng không được nói, rõ chưa?”

Tên kia không dám nhận, ý vị gật đầu, “Nô tài không dám.”

Phong Phi Duyệt nhét thỏi bạc vào trong tay hắt, thấy hắt cúi đầu, liền nhấc chân hướng về phía trước rời đi.

Mấy ngày nay, Thi tiếp dư đều đứng một mình trong uyển viện, trà đã trôi, cũng đang khô héo dần, giống như dung nhan trên mặt nàng ta, cuối mùa thu, mang theo lạnh lẽo đầu đông, lặng lẽ tiến đến gần.

Thần sắc uể oải, nàng ta khoác một chiếc áo choàng đứng trong biệt viện, cô cô đơn đơn, dưới chân, lá cây rơi rụng kia cũng không thổi tới, “Tiểu Lạc, hoàng thượng đã mấy ngày không đến rồi?”

“Thi tiếp dư, hôm qua hoàng thượng có đến, chỉ là người đã ngủ rồi, hoàng thượng nán lại một lúc liền rời đi.” Nha hoàn được gọi là Tiểu Lạc cùng đứng trong sân bên cạnh nàng ta, nhìn về phía cánh cửa điện trống rỗng.

“Vậy sao?” Cô gái nghe vậy, trên mặt cũng không hiện ra chút kích động nào, “Trước kia, chàng sẽ không rời đi đâu?”

Tiểu Lạc thấy bộ dáng nàng ta trầm mặc đầy tâm sự, vội vàng khuyên nhủ, “Nương nương, có lẽ hoàng thượng quá bận rộn.”

Cô gái cười khổ, thanh âm, có phần khó nghe, yếu ớt đến thiếu chút nữa thì đứng không vững, “Người lui xuống trước đi, dùng bữa tối xong hãy lên đây.”

“Vậy nô tỳ đỡ nương nương về phòng trước, thân thể người không tốt...”

Thi tiếp dư khẽ gật đầu, liền theo đó xoay người. Lúc nha hoàn đi ra khỏi đại điện cố ý đóng cửa lại, đứng bên ngoài trông chừng một hồi, xác nhận không có gì đáng ngại, lúc này mới dám rời đi.

Lúc Cô Dạ Kiết đến, sắc trời đã tối, bầu trời nhá nhem ngưng tụ một tầng, đột nhiên có ánh chớp xẹt qua!

Hắn sải bước đi vào, trong lòng có chút bất an. Bên ngoài Cảnh Dạ Cung, một người cũng không có. Cuồng phong gào thét, hoa cỏ run rẩy xiêu vẹo, nhánh cây trà vừa mới lên, bị lôi phong quật gãy.

Hoàng đế bước nhanh tiến lên, chân lướt như bay, sắc mặt âm lãnh, giống như bóng đêm u ám đột ngột kéo tới, hai tay dùng sức đẩy mạnh cửa điện, thế nhưng, cánh cửa lại nằm im bất động! Dưới tay, vận một chương nội lực, nam tử ‘rầm’ một tiếng, đánh văng cả cánh cửa điện.

Gió lạnh, vù vù tấp vào mặt, chỉ nhờ chút ánh trăng từ bên ngoài rọi vào, Cô Dạ Kiết liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia. Chỉ có điều, hương hoa thanh ngát đã không còn, cô gái lúc này, lại bị treo thật cao ở phía trên đại điện. Hai chân trống không, dưới váy ngủ màu trắng, thân thể đang đung đưa theo dải lụa màu trắng.

Hoàng đế cả kinh thất sắc, một chương cắt đứt dải lụa, mất đi lực đỡ, thân thể cô gái liền rơi thẳng xuống. Hắn không kịp suy nghĩ gì đón lấy nàng ta, đặt nàng ta xuống nền đất.

“Thì tiếp dư... Thì tiếp dư...” Cô Dạ Kiết đưa tay vỗ nhẹ lên gò má tái nhợt của nàng ta, mà cô gái lại nhắm nghiền hai mắt, cả người kéo căng.

Ôm nàng ta vào trong ngực, hoàng đế mới biết, chỉ mới vài ngày, Thì tiếp dư lại gầy trọi đi một vòng, son phấn điểm tịt quầng thâm dưới mắt, nhưng vẫn không giấu đi được vẻ tiêu tụy của nàng ta, hắn, sao lại quên mất, nàng mỗi đêm đều gặp ác mộng liên tục, thân thể nhất định không chịu nổi.

Lãnh liệt trong mắt, xẹt qua tia yêu thương vạn phần, hắn tỳ lên trán cô gái, nhìn thấy trên cổ nàng, một vết máu bầm ứ đọng hiện lên rõ ràng. Cô Dạ Kiết tự trách mình không thôi, ôm nàng ta dậy đặt lên trên giường.

“Khụ khụ...”

Thân thể bị nhấc bổng lên, cô gái đang hôn mê đột nhiên ho khan ra tiếng, vừa mới thở ra được một hơi, liền ho đến nổi khòem cả lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng đến đỏ bừng.

Thấy nàng ta tỉnh lại, Cô Dạ Kiết tất nhiên là cực kỳ kích động, bàn tay ở trên lưng nàng ta vỗ nhẹ, tuần nhan căng thẳng, cũng theo đó chậm rãi hòa hoãn.

“Hoàng thượng...” Thì tiếp dư vừa mới mở miệng, nước mắt liền trào ra, nàng ta cắn môi, một chữ cũng không nói ra được.

“Nàng có phải đang trách trẫm không?” Nam tử vuốt nhẹ khuôn mặt gầy nhợt của nàng ta, đau đớn thoáng qua trong mắt, khiến Thì tiếp dư không đành lòng, liền vội vàng lắc đầu, “Không, chuyện không liên quan đến hoàng thượng.”

“Vậy là ai?” Cô Dạ Kiết truy hỏi, ngồi dậy, để cho nàng ta tựa vào trên người mình.

“Hoàng thượng... thần thiếp không chịu nổi.” Thanh âm của cô gái, mang theo tiếng nước nức nở, cực kỳ thống khổ, “Hàng đêm gặp ác mộng, thần thiếp bây giờ cứ nghĩ đến chợ mắt, thì trong đầu liền rối loạn, thay vì như vậy, còn không bằng...”

Bên ngoài, Tiểu Lạc thấy cũng sắp sửa đến giờ rồi, liền bụng khay đi vào trong, chỉ là vừa đi tới cửa, liền thấy một dải lụa trắng treo trên điện, theo gió lốc, đung đưa trước mắt mình. Dưới đất, một chiếc ghế bị đá ngã lộn lốc, Tiểu Lạc trợn tròn mắt hạnh, vừa muốn kinh hô ra tiếng, liền trông thấy hai người ngồi cách đó không xa.

Hoàng đế cúi đầu, che kín miệng nàng ta lại, một nụ hôn, lạnh như băng.

“Nô... nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” ‘Xoảng’, vật trên tay rơi vãi đầy đất.

Cô Dạ Kiết quay đầu lại, đôi con ngươi thâm thúy liếc tiểu nha hoàn một cái, “Đi tìm Mạch y sư đến đây.”

“Dạ hoàng thượng.”

“Không...” Thì tiếp dư vội vàng bật dậy ngăn cản, “Thần thiếp thật sự không sao, không cần làm phiền...”

“Thuốc giải kia, trăm nhất định sẽ tìm ra, bảo Mạch y sư đến đây xem thử, nếu có cách nào khác, thì càng tốt.” Ngử điệu của nam tử, có chút dị thường, gốc hoa lan còn lại kia, giống như đã sớm mai danh ẩn tích. Thi tiếp dư không thể kiên trì thêm nữa, nhìn bóng lưng Tiểu Lạc rời đi, trong lòng hoảng loạn không thôi.

“Hoàng thượng...” Tầm mắt nàng ta rơi về phía đằng xa, vẻ mặt đầy bi ai, “Nếu như đến cả Mạch y sư cũng không có cách, thần thiếp hy vọng, hoàng thượng đừng giữ thần thiếp lại nữa.” Thay vì tiêu tụy mà chết, còn không bằng, đi như làn gió.

Trái tim hoàng đế chợt kéo căng, lồng ngực phập phồng, không biết bởi vì lời nói của cô gái, hay là sự trống rỗng đột nhiên đánh tới. Hắn chỉ biết, nàng ta không thể chết được.

Phong Phi Duyệt trở lại Phượng Liễm Cung, bởi vì rời đi quá vội vàng, trên mặt hiện lên một tầng đỏ ửng. Thở hỗn ha hỗn hển uống hết một chén trà, thân thể chợt thấy mềm nhũn không chịu nổi, vô lực té ngã trên giường quý phi.

“Nương nương, đồ của người rơi rồi.” Một nha hoàn hầu hạ tùy thân, nhặt tờ giấy dưới đất lên, “Đình?”

Hai mắt Phong Phi Duyệt vừa mới nhắm lại, khẽ mở ra, ánh mắt nhạy cảm sắc bén, nàng nhìn nha hoàn kia, “Người biết có nghĩa là gì?”

Nha hoàn này rất lạ mặt, bình thường chỉ phụ trách quét dọn ở bên ngoài điện, tất nhiên, đối với Phong Phi Duyệt mà nói, vô cùng xa lạ.

“Nô tỳ nhận ra mấy chữ này, nô tỳ còn nhớ, vài năm trước nô tỳ từng hầu hạ một chủ tử, tên chỉ có một chữ ‘Đình’ như thế này.”

Phong Phi Duyệt ngồi thẳng lên, tinh thần phấn chấn, “Là ai?”

“Là...”

“Nương nương, nương nương không xong rồi...” Bên ngoài, một đạo âm thanh bén nhọn đột ngột truyền tới, hai người nhìn lại, chỉ thấy Ngọc Kiều lão đạo loạn choạng, chạy đến gần cửa ba bước, lúc này mới khom người, thở không ra hơi, “Thi ... Thi tiếp dư treo cổ tự vẫn...”

“Cái gì?” Phong Phi Duyệt cả kinh, từ trên giường quý phi bật dậy, “Bây giờ sao rồi?”

“Nô tỳ cũng không biết. Mới vừa rồi ở bên ngoài gặp được nha hoàn của Thi tiếp dư, hoàng thượng đã bảo muội ấy đi đến mời Mạch y sư rồi.”

Ái ngại có Ngọc Kiều ở đây, Phong Phi Duyệt không tiếp tục tra hỏi nữa, chỉ đành phải dặn dò một tiếng, “Người đợi ở đây, không được phép đi đâu cả.”

“Dạ, nương nương.” Nha hoàn kia gật đầu, nhìn hai người đi ra khỏi Phượng Liễm Cung.

Phi tần ở trong hậu cung một khi xảy ra chuyện, hoàng hậu nhất định phải có mặt xử lý.

Trong Cảnh Dạ Cung, náo nhiệt một mảnh, bên ngoài dồn đầy nô tài quỳ rạp dưới nền đất, Phong Phi Duyệt sải bước đi vào trong, Mạch Thần Lại đã đến trước một bước, đang bắt mạch cho Thi tiếp dư.

Đến hành lễ cũng miễn đi, nàng tiến lên, đứng bên cạnh giường hẹp.

“Sao rồi?” Gương mặt tuấn tú của Cô Dạ Kiết đầy hàn khí, từ trong giọng nói, khẩn trương đã không còn cách nào cất giấu được lộ ra ngoài.

“Bẩm hoàng thượng, độc cổ đã tiến đến gần tim, còn tiếp tục như vậy nữa, Thi tiếp dư...” Mạch Thần Lại đứng dậy, nhìn hoàng đế, từng câu từng chữ, lại rõ ràng như vậy, “không thể giữ được mạng.”

Ngử khí hùng hồn, đôi con ngươi của Thi tiếp dư lúc đầu tràn đầy hy vọng, lập tức ảm đạm không còn ánh sáng, toàn thân, giống như bị rút tận khí lực, nàng ta cười một tiếng, bi thương mà bất đắc dĩ, “Hoàng thượng, ý trời khó tránh.”

“Tuyệt đối không thể!” Cô Dạ Kiết lạnh giọng cắt đứt, ngử khí, vẫn như cũ không thể xem thường, thân thể cũng quay ngược lại, đối diện với Mạch Thần Lại, “Liệu có cách nào khác không?”

Nam tử nheo mắt, bình thần lãnh đạm, ánh mắt, cùng Phong Phi Duyệt chạm nhau, hần khê lắc đầu, nói cực kỳ tự nhiên, “Không có! Trừ phi tìm được người hạ độc.”

Đứng ở trong điện, nhìn đám nô tài đầy phòng gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, bàn tay Phong Phi Duyệt ở trong ống tay áo rộng thùng thình, từ từ siết chặt. Hoàng đế ôm lấy Thi tiếp dư, đang dùng chính đôi tay đã từng bôi thuốc ỉnh kia, giúp nàng ta lau khôe mắt lạnh như băng. Trên cổ, vết bầm kia đã được bôi thuốc, nhưng nhìn thấy vẫn giật mình.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư lôi kéo tay của hần, hai mắt sưng đỏ, ngẩng đầu lên, “Thần thiếp rất muốn ngủ một giấc.”

Một thỉnh cầu đơn giản, đối với nàng ta, cũng là hy vọng xa vời, “Nhắm mắt lại, trầm ở đây.”

Thi tiếp dư nhẹ gạt đầu, nụ cười nơi khôe miệng, khổ sở kéo lên, chua chát, “Thần thiếp vẫn không dám.”

Phong Phi Duyệt nhìn nàng ta dung nhan tiều tụy, trong lòng, liền cảm thấy áy náy. Nàng tiến lên một bước, tay, lần nữa siết thật chặt.

“Trầm sẽ không đi đâu cả!” Cô Dạ Kiết đặt nàng ta xuống giường, cô gái thật sự quá mệt mỏi rồi, đầu vừa chạm vào gối thêu, liền ngủ thật say.

“Lui xuống cả đi.” Thấy nàng ta khó khăn lắm mới ngủ được, hoàng đế lúc này mới xoay người, tầm mắt rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “Sắp xếp thêm vài cung nữ đến đây cho Thi tiếp dư.”

“Vâng.” Nàng lơ đãng trả lời, nhìn thấy Mạch Thần Lại bên cạnh đi ra ngoài, cũng liền cất bước đi ra theo.

Đám nha hoàn trong điện bắt đầu quét dọn, ra khỏi Cảnh Dạ Cung, nam tử đi phía trước, được vài bước, liền đứng lại đó. Phong Phi Duyệt thấy vậy, nghiêng đầu phân phó Ngọc Kiều bên cạnh, “Bốn cung suýt nữa thì quên mất, người đi đến Ngự Thiện Phòng một chuyến, dặn dò chủ quản ở đó, ngày mai làm chút điểm tâm nhẹ cho Thi tiếp dư, trễ một chút hãy đưa đến.”

“Dạ, hoàng hậu.” Ngọc Kiều sau khi hành lễ, hướng nơi Phong Phi Duyệt phân phó chạy đi.

Bốn bề, tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của người con gái giẫm trên mặt đất phát ra. Đi tới bên cạnh Mạch Thần Lại, chuyện lần trước bị hãm hại, hai người ăn ý không nhắc lại một câu nào.

“Ta, có nên giao thuốc giải ra không?” Phong Phi Duyệt đi thẳng vào vấn đề, dường như có chút lưỡng lự.

“Ta sợ một ý niệm bây giờ của nàng, tương lai sẽ hối hận.” Mạch Thần Lại lo lắng, không phải không có lý, “Lòng người khó dò, một khi Thi tiếp dư thành kẻ địch của nàng, hậu quả, nàng từng nghĩ tới chưa?”

Hoàng đế sủng ái nàng ta, thương yêu nàng ta, Mạch Thần Lại không phải không nhìn ra.

Phong Phi Duyệt á khẩu không trả lời được, lo lắng của hần, nàng không phải chưa từng nghĩ đến, “Nhưng mà trong tay ra, lại nắm giữ một cái mạng.” Tính mạng này, còn khiến hoàng đế nhớ thương không thôi.

“Nàng, rốt cuộc vẫn còn thiện niệm.” Lo lắng trong mắt Mạch Thần Lại, càng thêm rõ ràng, “Thiện, ở nơi này, chính là trí mạng!”

Tựa như Cô Dạ Kiết đã nói, bản thân nàng vẫn chưa gặp phải một chuyện, có thể khiến mình đủ độc ác. Nàng cùng Quân gia, nhiều nhất chỉ là quan hệ lợi ích, không có thân tình, nàng không thể nào vì bọn họ, mà hai tay dính đầy máu tươi.

Mạch Thần Lại không nói gì nữa, hai người chỉ là nhìn nhau, thấy viện tử đằng kia có âm thanh truyền đến, mỗi bên liền tự lo xoay người, hướng phía tấm điện của mình rời đi.

Bước vào Phượng Liễm Cung, nàng lúc này mới nhớ tới, trong điện còn có nha hoàn kia đang chờ.

Bước đi dưới chân không nhịn được tăng nhanh vài phần, tâm cũng có chút khẩn trương.

“Nường nường...” Cung nữ gác đêm khom người hành lễ.

“Không cần canh chừng, lui xuống cả đi.”

“Dạ, nương nương.”

Phong Phi Duyệt đứng ở ngoài điện, nhìn toàn bộ nha hoàn trong điện rời đi, lúc này mới đặt hai tay trên cửa, đẩy đi vào.

Bên trong điện, đầu còn bóng dáng nha hoàn kia. Trong lòng nàng khẽ rơi lộp bộp, dự cảm không ổn.

Giữa cánh mũi, truyền đến một mùi máu tươi rất nồng liệt. Máu tanh, tràn đầy cả đại điện.

Bước chân nàng có chút do dự, nhìn bức rèm che không ngừng đong đưa, mâu thuẫn cực hạn. Thuyết phục chính mình tiến lên, Phong Phi Duyệt đứng trước tấm bình phong trước mặt, chỉ thấy phía trên, chính là vết máu loang lổ.

Khung cảnh trắng toát, bị màu đỏ thẫm này, nhuộm thành kiêu diễm ướt át. Từng đóa từng đóa hóa, tranh nhau nở rộ, mỗi đóa mỗi vẻ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt trắng bệch, đôi tay đặt trên bức rèm che, bỗng nhiên, từng chút vén mở!

73. Chương 72: Hoa Lan Lại Xuất Hiện

Chương 72: Hoa lan lại xuất hiện

Quả thật, trên chiếc thảm gấm dày dưới nền đất, tràn đầy máu!

Từng đóa từng đóa, xinh đẹp đoạt mệnh. Nha hoàn lúc trước nằm trên mặt đất, cổ tay, cổ chân đều là máu, hai mắt trũng lớn, vết máu bên khóe miệng, vẫn còn chưa khô.

Mùi máu nồng nặc, lập tức xông tới đây, Phong Phi Duyệt nhấc chân tiến đến gần, không nhận được thụt lùi ra sau mấy bước, một tay chống đỡ mép bàn, nôn ra một trận.

Xem ra, là có người trước một bước diệt khẩu. Nàng giơ tay dè trước ngực, trong đầu, tất cả đều là một màu đỏ tươi kia, đi tới mở toang cửa điện ra, Phong Phi Duyệt mặc cho gió lạnh tùy ý rót vào, đem hơi thở tử vong bên trong điện thổi tan vài phần.

Cả người run rẩy, Phong Phi Duyệt có loại cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm, dường như đối phương, chỉ ở ngay trong Phượng Liễm Cung, nhất cử nhất động của nàng, đều nằm trong mắt kẻ khác.

Mở cửa điện ra, nàng gọi nha hoàn thị vệ, duy chỉ có Cô Dạ Kiết là không kinh động đến, sau khi đem thi thể rời đi, đám ma ma liền vội vàng dọn dẹp nội điện, tấm thảm dưới nền đất rực rỡ hằn lên, bận rộn đến hơn nửa đêm.

Trong điện, ngón đèn sáng rực, ánh nến nhiễm động, Phong Phi Duyệt ngồi trước bàn, một tay chống dưới cằm, lần đầu tiên, trong Phượng Liễm Cung có nha hoàn gác đêm. Bởi vì dù lá gan nàng có lớn hơn nữa, hôm nay cũng không dám ở lại đây một mình.

Không qua bao lâu, được ma ma khuyên nhủ một hồi, nàng vẫn phải lên giường. Không thể phân biệt được là thực tế, hay là ảo mộng, cũng không thể phân biệt, một tiếng kêu thê lương kia, đến cuối cùng là Thi tiếp dư phát ra, hay là của nha hoàn bị chết oan kia.

Viên thuốc giải trong tay áo vẫn còn đây, trước khi Phong Phi Duyệt ngủ say, thầm nghĩ rằng, ngày mai, phải tìm một cơ hội giao viên thuốc giải này ra, dù sao... là một cái mạng. Hơn nữa, nàng cùng Thi tiếp dư vốn không thù không oán.

Hoàng đế ngày đêm ở lại trong Cảnh Dạ Cung, trong hậu cung cũng loan truyền khắp chốn, nói là Thi tiếp dư bị Vu Cổ mê hoặc, thân thể ngày càng gầy yếu tiêu tụy, không sống được bao lâu nữa.

Lúc Cô Dạ Kiết đến, Phong Phi Duyệt vừa mới luyện kiếm xong từ bên ngoài đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, khắp người chảy đầy mồ hôi.

“Luyện xong rồi?” Nam tử nằm ở trên giường, nhìn nàng. Hai chân tùy ý gác lại, chỉ là thần sắc mệt mỏi. (Chipchip: Đến đây hơi thắc mắc, anh cho vợ luyện kiếm à, ko sợ hôm nào đó đang ngủ bị chị ột dao xử đẹp :v)

Đem kiếm quần trên cổ tay, Phong Phi Duyệt thậm chí không để ý đến hình tượng lau mồ hôi, gật đầu, đối với việc hoàng đế đột ngột đến, vẫn có vài phần kinh ngạc.

Nàng đi lên phía trước, thấy sắc mặt nam tử uể oải, vươn tay, đặt lên trên huyệt thái dương của hắn day nhẹ, Cô Dạ Kiết chợt cảm thấy toàn thân thả lỏng rất nhiều, một tiếng thích ý, đem sức nặng toàn thân đè trước ngực Phong Phi Duyệt.

Dưới ánh dương buổi sớm, hai người cận kề quần quít bên nhau, một mảnh hòa hợp khó có thể lường tượng.

Qua hồi lâu, Cô Dạ Kiết mới mở mắt ra, hắn đứng dậy, hướng về phía giá sách đi tới.

“Hoàng thượng muốn xem sách gì sao?”

“Trẫm, tâm tình không yên, mỗi lần đều phải xem cuốn binh pháp bày trên này, mới có thể nhẹ nhõm được một chút.” Cô Dạ Kiết rút cuốn sách trên giá, xoay người nằm trở lại trên giường.

Theo động tác nam tử dựa lại gần, Phong Phi Duyệt vươn tay ra, ngón tay vừa chạm vào huyệt thái dương của hắn, liền nghe thấy một mùi hương hoa lan thoang thoảng. Rất nhẹ, rồi lại cực kỳ nồng đậm.

Tất cả, tựa như kéo đến vô cùng đột ngột. Bàn tay thon dài của hoàng đế, lập tức lật mở cuốn sách, giữa trang sách đang kẹp một thứ gì đó, theo trang sách bị kéo ra, Phong Phi Duyệt nhìn thấy một đóa hoa lan, thanh linh hiện ra ngay trước mắt mình!

Đóa hoa kia, đã khô héo, cánh hoa bị ép mỏng dính, phát ra mùi hương nhàn nhạt.

Nàng nhìn thấy, tay Cô Dạ Kiết, tựa như có chút run rẩy, ngón tay, nhặt đóa hoa lan kia lên, thân thể cứng ngắc, chỉ là ở phía sau, nàng không nhìn rõ biểu tình trên mặt nam tử.

Phong Phi Duyệt kinh hãi, nàng lắc đầu một cái, lui về phía sau một bước dài. Mắt thấy hoàng đế phần nộ bật dậy, đôi con ngươi đối diện với mình, đã không còn tin tưởng.

Nàng khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, không lùi ra sau nữa, thân ảnh trong mắt, từng bước từng bước tiến tới gần, cảm giác ngọt ngào giống như hít thở không thông, đè nặng trái tim nàng.

“Gốc thứ hai!” Cô Dạ Kiết giơ đóa hoa lan trong tay lên, để trước mặt nàng, hoa kia, tinh khiết mà thơm ngát, giờ đây nhìn vào trong mắt, lại cảm thấy quá mức sắc sỡ, “Vì sao gốc thứ hai này, lại xuất hiện ở chỗ của nàng?”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, cũng không hề thua kém hắn, mặc dù Mạch Thần Lại đã từng nhắc nhở, nhưng, cuối cùng vẫn khó lòng phòng bị. Trong lúc nhất thời, nàng vô lực phản bác, chỉ là tựa vào bàn không nói câu nào.

“Lúc ấy trẫm đã hỏi nàng tung tích của hoa lan, nàng nói không biết,” Cô Dạ Kiết đem đóa hoa kia dúi vào trên mặt nàng, lãnh ý, lập tức đánh tới, “Vì sao, bây giờ nó lại ở trong Phượng Liễm Cung của hoàng hậu?” Trong mắt nam tử, đan xen quá nhiều, tức giận, phần nộ mãnh liệt cuộn trào, khiến Phong Phi Duyệt đau đớn nhất, chính là thất vọng của hắn. Loại ánh mắt kia, khiến nàng thực sự không thể chống đỡ được.

“Thần thiếp, không biết.” Nàng cắn răng một cái, liền thấy trên mặt truyền đến một hồi đau nhói, Cô Dạ Kiết đã đem đóa hoa lan kia ném lên trên mặt nàng.

Đập phải, có chút đau, Phong Phi Duyệt nhìn những cánh hoa rơi xuống dưới chân mình, qua giấy lát, mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt nam tử đại nộ, càng thêm lạnh lẽo như lớp băng dày ba tấc, “Đem cách giải độc cổ, nói ra.”

Giờ đây, đóa hoa lan thứ hai đã xuất hiện, Phong Phi Duyệt căn bản có thể an tâm giao thuốc giải ra, nhưng... một khí cứ như vậy mà giao ra, mình, không phải thật sự thành kẻ hạ độc sao? “Thần thiếp thật sự không biết.”

“Nàng!” Hy vọng còn sót trong lòng Cô Dạ Kiết hoàn toàn bị đánh nát, “Chỉ cần nàng nói ra, cứu mạng Thi tiếp dư, chuyện này, trăm sẽ không truy cứu nữa, cũng sẽ không truyền cáo ra ngoài.”

Phong Phi Duyệt chống lại ánh mắt của hắn, “Thần thiếp là bị oan.”

Hai mắt nam tử, đột nhiên lạnh lẽo, sắc thái trong mắt toàn bộ ảm đạm xuống, “Trăm đã nói, bất kỳ ai cũng được, chỉ có nàng ấy là không thể động vào!”

Trong Thành Vinh Điện.

Hoàng đế ngồi ở vị trí thủ tọa, bên cạnh, có Mạch Thần Lại, Thi tiếp dư, còn có thị vệ đầy phòng.

Phong Phi Duyệt quỳ gối phía dưới, không ngờ rằng, Thành Vinh Điện này vừa mới đi ra ngoài, lại phải tiến vào lại.

Hoa lan kia bày ở trên bàn, Thi tiếp dư thì đang thoi thóp thở, tựa lên trên người hoàng đế. Mà ở bên cạnh, thần sắc Mạch Thần Lại cũng đầy nghiêm trọng, hai mắt hướng về phía thân ảnh quỳ dưới kia.

“Còn không nói sao?” Ngữ khí Cô Dạ Kiết cường ngạo, một chưởng đánh lên mặt bàn.

“Hoàng thượng...” Mạch Thần Lại kiên định mở miệng, “Có lẽ, nương nương thật sự vô tội.” Trong lòng hắn, rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, “Người hạ độc kia, tuyệt đối không có khả năng là hoàng hậu.”

“Trẫm biết!” Cô Dạ Kiết lạnh giọng cắt đứt, phần nộ trong mắt, dần dần chuyển thành cái nhìn hư vô, “Trẫm cùng Quân gia, người hoàng hậu chọn là ai, trong lòng nàng ấy rõ nhất. Chuyện này, rốt cuộc là kẻ nào gây nên, đã rất rõ ràng, nếu hoàng hậu có tham dự trong đó, nhất định biết cách phải giải độc thể nào.”

Thi tiếp dư nghe vậy, đôi mắt tràn đầy trong suốt, ánh mắt đầy cấp bách nhìn sang Phong Phi Duyệt.

Tất nhiên, một loại hy vọng khao khát được sống, Phong Phi Duyệt không đành lòng nhìn thẳng vào mắt nàng ta, xoay đầu đi, lại trông thấy Mạch Thần Lại khẽ lắc đầu với mình, ý tứ của hắn, nàng hiểu. Một khi giao thuốc giải ra thì coi như đã nhận tội rồi, nàng cũng sẽ không có ngày trở mình được nữa.

Thấy vẻ mặt thờ ơ của nàng, Thi tiếp dư càng thêm thất vọng, nàng ta rủ đầu, thân thể kiệt quệ cuộn vào trong lòng ngực hoàng đế.

“Hoàng hậu!” Cô Dạ Kiết không thể nhịn được nữa, “Nàng thật muốn ép trẫm sao?”

Ngữ khí của hắn cay độc, khiến Phong Phi Duyệt không khỏi xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt hắn, đây, mới chính là vị tôn vương mà nàng biết. Tàn khốc của hắn, ngang ngược của hắn, tất cả của hắn, không từ bất kỳ một thủ đoạn nào.

“Người đâu, đưa Nghi hoàng quý phi tới đây.”

Phong Phi Duyệt ngẩn ra, chuyện này, thì có can hệ gì đến Quân Nghi? Nhìn thấy Cô Dạ Kiết từ từ nâng khóe môi lên, người con gái nhẹ dịch chuyển đầu gối đang quỳ, toàn tâm lạnh xuống.

Chẳng qua bao lâu, Quân Nghi liền bị dẫn đến đây, nàng ta hiển nhiên không biết chuyện gì, nhìn thấy Phong Phi Duyệt quỳ dưới đất, còn chưa kịp hành lễ, liền kinh hô ra tiếng, “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“A...” Nam tử cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói, “Quả nhiên là tỷ muội tình thâm.”

“Hoàng thượng, thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Quân Nghi quỳ gối bên cạnh Phong Phi Duyệt, cung trang màu lam nhạt, bụng đã khê nhô lên.

“Quỳ yên ở đó.” Hoàng đế tàn nhẫn mở miệng, cũng không có ý định cho Quân Nghi đứng dậy, “Xem xem chuyện tốt hai tỷ muội các người làm ra.”

Quân Nghi sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, một câu không dám nói, ngoan ngoãn quỳ một bên.

Chuyện này, hoàng đế kết luận là Quân gia gây nên, vậy nên hai nữ nhi của Quân gia, chính là đứng mũi chịu sào.

Phong Phi Duyệt không nói một chữ, Thi tiếp dư khó khăn lắm mới thiếp đi, đột nhiên giật mình tỉnh giấc, bắt đầu điên loạn.

“Trẫm cho các ngươi mạnh miệng!” Cô Dạ Kiết tức giận đến cực hạn, hai tay ôm chặt eo cô gái, “Người đâu!”

“Dạ, hoàng thượng.” Thị vệ canh giữ bên cạnh bước nhanh lên trước, tiếp lệnh.

“Giội nước cho Nghi hoàng quý phi tỉnh táo.” Cô Dạ Kiết hướng mắt nhìn Phong Phi Duyệt, hai tên thị vệ lập tức tiến lên kéo Quân Nghi sang một bên.

“Các người muốn làm cái gì?” Nàng cả kinh thất sắc, hai chân hai tay bắt đầu giằng co không ngừng, vừa mới giây đáp bỏ chạy, liền bị hai tên kéo đến bức tường đối diện.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt thành linh bật dậy, “Chỉ dựa vào một đóa hoan lan liền trị tội tử muội thân thiếp, thân thiếp không phục.” Bên cạnh, hai tên thị vệ tiến lên, mỗi tên một bên đè bả vai của nàng lại khiến nàng lần nữa quỳ xuống.

“Không phục? Tổn hại người vô tội, Quân gia các người chỉ có chút năng lực này?” Cô Dạ Kiết buông Thị tiếp dư ra, đứng dậy đi tới trước mặt nàng, thân thể cao lớn ngồi xổm xuống, một phát bóp cổ nàng, “Duyệt Nhi, trẫm đối với nàng không tốt sao?”

Cảm giác bức bối, tắc nghẽn giữa cổ họng, nàng nhìn chằm chằm vào mắt nam tử, lắc đầu một cái.

Hoàng đế buông tay ra, thanh âm lạnh lẽo mà trống trải, “Được... vẫn là không bằng Quân gia, phải không?”

Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy vô lực, tầm mắt mông lung, làm mờ đi vẻ thờ ơ trống rỗng của nam tử, nàng chỉ là lắc đầu, “Thiếp chưa từng vì Quân gia làm bất cứ chuyện gì.”

“A...”

Một tiếng kêu thê lương thấm thiết trong nháy mắt rót vào tai, Phong Phi Duyệt vội vàng xoay người lại, thấy hai tay hai chân Quân Nghi bị treo trên tường, toàn thân trên dưới, đều bị dội nước, trên tóc, lách tách, nước đọng theo cựa cổ trắng nõn không ngừng chảy xuống. Cung trang dính sát trên người, vùng bụng nhô lên kia, càng thêm đặc biệt rõ rệt.

“Không!” Phong Phi Duyệt xoay đầu nhìn sang Cô Dạ Kiết, “Muội ấy không biết gì cả!”

“Nàng ta không biết, nhưng mà nàng biết.” Nam tử lần nữa ngồi xổm xuống, hai tay đặt trên vai nàng, cưỡng ép nàng nhìn thẳng về phía trước.

“Hoàng thượng,” Phong Phi Duyệt cắn răng, từng chữ rõ ràng, “Nghi hoàng quý phi, còn đang mang long tử của hoàng thượng đây.”

Hồ dữ còn không ăn thịt con, nàng quên mất bản tính của nam tử sau lưng mình, hấn, chuyện gì cũng làm được.

“Đúng,” Cô Dạ Kiết gật đầu, gương mặt tuần tú kè lại gần nàng, đồng tử âm chí khóa chặt khuôn mặt tái nhợt của nàng, tay trái vuốt ve mặt nàng, kéo nàng xoay về phía mình, “trẫm còn từng nói, ai sinh hạ long tử trước, đứa trẻ đó, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp đại thống.”

Một câu, khiến Phong Phi Duyệt sững sờ kinh hãi, nàng, Quân gia, thái hậu hai cung, cho dù là ai cũng không đấu lại hấn. Cô Dạ Kiết đem hai lựa chọn bày ra trước mặt nàng, hoặc là, giữ lại Quân Nghi, hoặc là, liều chết không nhận tội, địa vị của Quân gia trong hậu cung, rơi xuống ngàn trượng!

“Lạnh quá...” Thanh âm của Quân Nghi, từ bên trong hàm răng, từng từ từng chữ cắn ra, toàn thân run lẩy bẩy, giống như lá rụng rơi lả tả, không chịu nổi một kích.

“Ào...” Một thùng nước lạnh cực lớn, lần nữa dội xuống, cô gái lạnh đến nổi mắt cũng không mở ra được, mà hoàng đế, còn ra lệnh đem cửa sổ xung quanh toàn bộ mở hết ra.

Gió lạnh xào xạc, từng trận từng trận thổi vào khiến cả Thành Vinh Điện thêm âm lãnh, gió lùa vào một cái, Quân Nghi cắn chặt hàm răng, hai mắt khép lại, muốn cuộn tròn tứ chi, lại bị xích sắt vây chặt trên mặt tường.

“Tỷ tỷ, cứu muội...” Thanh âm, suy yếu vô lực, nương theo một chút gió nhẹ, thổi vào trong tai Phong Phi Duyệt.

“Nghe thấy không?” Hơi thở tà mị của Cô Dạ Kiết, rót vào bên tai nàng, đem tới một hồi nóng rát, khẩu khí lại nôn nóng khó nhịn, “Duyệt Nhi, nói ra đi.”

Phong Phi Duyệt siết nắm tay, quay đầu lại, trong mắt đã có xa cách, “Tại sao phải như vậy?”

“Trẫm chỉ muốn nàng mở miệng!” Cô Dạ Kiết nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nàng, đè nén trong lòng càng phát ra mãnh liệt, “Nàng không nói, trẫm liền hành hạ nàng ta, xem xem là tâm địa ai cứng rắn.”

Trên tường, thanh âm cô gái càng lúc càng khó nghe, chỉ cảm thấy rất lạnh rất lạnh.

Vài thùng nước lại tiếp tục giội xuống, nhưng đã không còn cảm giác nữa.

“Hoàng thượng,” Mạch Thần Lại bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên, “Nghĩ hoàng quý phi thân thể vốn suy yếu, tiếp tục như vậy, đứa bé trong bụng...”

“Trẫm đã nói, trẫm chỉ cần hoàng hậu mở miệng,” Cô Dạ Kiết kiên định cực kỳ, hai mắt nhìn Phong Phi Duyệt, “cứu Thi tiếp dư rồi, trẫm tự nhiên sẽ thả Nghi hoàng quý phi xuống.”

“Hoàng thượng,” Nàng cùng hắn nhìn thẳng vào mắt nhau, thầm lặng cười một tiếng, “không phải hoàng thượng bảo thần thiếp đưa ra lựa chọn sao...Thần thiếp cũng muốn hỏi một câu, giữa thần thiếp với Thi tiếp dư, hoàng thượng chọn ai?”

Đôi con người thâm thúy như lang sói, neho lại đầy nguy hiểm. Đau đớn lắng sâu dưới đáy mắt, nhưng không ai có thể nhìn thấu được. Che chở của hắn, bảo vệ của hắn, nàng vĩnh viễn không nhìn thấy.

Cô Dạ Kiết cũng không trả lời, mà là đứng dậy, mắt lạnh nhìn Phong Phi Duyệt quỳ dưới đất, “Đem chậu than tới đây!”

“Dạ, hoàng thượng.” Chỉ chốc lát, đám thị vệ bưng tới một chậu than lớn, nhất nhất đặt trước mặt Quân Nghi, bên trong điện, lập tức ấm áp. Y phục trên người cô gái, không qua bao lâu liền được hong khô, Quân Nghi chậm chậm tỉnh lại, vẫn chưa mở mắt, một chậu nước lạnh đón đầu liền dội tới lần nữa.

Vừa lạnh, vừa nóng, hai loại cảm giác cực hạn đối kháng trong người, chỉ là, khiến con người ta khó lòng chống đỡ hơn bất kỳ cực hình nào khác.

“Buông ra... ỷ ỷ...” Quân Nghi thống khổ cực hạn. Ý thức mơ hồ, lại ý vị gọi Phong Phi Duyệt.

Nàng nhìn thân thể cô gái bị treo lên cao, oán Cô Dạ Kiết, hận Cô Dạ Kiết, liền nhiều thêm một phần, “Thần thiếp nói lại một lần cuối cùng, cách giải độc cổ, thần thiếp không biết, chuyện này, cũng không có bất cứ quan hệ gì với Quân gia.”

Nàng, quả nhiên vẫn còn bao che.

Nhìn thân thể Quân nghi bị treo lên, Phong Phi Duyệt đứng dậy, đối mặt nam tử, “Người có bản lĩnh thì nhắm vào thiếp, muội ấy không biết gì cả.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, lửa giận trong người lại vọt lên lần nữa, quanh thân, ngưng tụ hàn khí, “Trẫm không thả.”

Phong Phi Duyệt cười nhạt, mở miệng nói, “Hoàng thượng không phải đã nhận định là thần thiếp gây nên sao, muốn thiếp nhận tội cũng được, thả Quân Nghi xuống!”

74. Chương 73: Nhận Hết Giày Vò

Chương 73: Nhận hết giày vò

“Nàng nhận tội?” Cô Dạ Kiết chau mày, đối với câu trả lời đột ngột của nàng, càng thêm khó có thể tiếp nhận.

“Hoàng thượng kiên quyết muốn gán lên người thần thiếp tội danh như vậy, thần thiếp còn có lời gì để nói?” Phong Phi Duyệt nhìn Thi tiếp dư hôn mê, tầm mắt quét qua cả đám người, “Bất quá, chỉ là cần một người chịu tội mà thôi, thần thiếp nhận, hay không nhận, ở trong mắt hoàng thượng, vẫn chưa đến mức quan trọng như vậy. A... Không phải muốn cung khai sao? Thả muội ấy xuống, thiếp sẽ nói.”

Phong Phi Duyệt không để ý tới thần sắc người khác, hai tay nhấc làn váy lên, nhắm mắt theo đuôi, đi về phía Quân Nghi.

Phía sau, Cô Dạ Kiết nhìn chằm chằm bóng lưng người con gái, không thể phân biệt được thật giả trong lời nói của nàng.

Thấy không có động tĩnh, Phong Phi Duyệt dừng bước, giương cao khoe miệng giễu cợt, “Hoàng thượng, người còn chần chờ nữa, Thi tiếp dư sợ là không chờ được người đâu.”

Nàng, dường như đã tìm trúng điểm yếu của Cô Dạ Kiết, nhẩn tâm một lần, hai người đều huyết nhục mơ hồ.

“Người đâu, đổi Nghi hoàng quý phi xuống.” Nam tử lui ra sau một bước, ngồi trở lại vị trí chủ tọa.

“Hoàng thượng, vạn lần không thể,” Mạch Thần Lại vội vàng ngăn cản, “bức cung như vậy cũng không phải là cách.”

“Ồ?” Hoàng đế chợt nhíu mày, nghe thấy Mạch y sư cầu cạnh, sắc mặt càng thêm âm trầm,” Trẫm cũng muốn nghe thử xem, Mạch y sư có cao kiến gì, có thể khiến hoàng hậu mở cái miệng này ra.”

Mạch Thần Lại xoay người, thấy Phong Phi Duyệt đã quay đầu lại, đang nhìn mình, đôi môi đỏ mím chặt, yếu ớt kéo ra, nàng cười nhạt một tiếng, hư ảo khiến người khác không tài nào bắt được, “Mạch y sư, người không cần phải cầu tình giúp đỡ, tội bổn cung phạm phải, tự nguyện lãnh phạt, không oán được người khác.”

“Nhưng mà...” Hắc vốn định, bảo nàng giao thuốc giải ra, ít nhất, có thể tránh được đau đớn trên da thịt này.

Nhưng, kiêu ngạo như nàng, bây giờ, chuyện đã không còn liên quan đến thuốc giải nữa.

“Còn chần chờ cái gì?” Cô Dạ Kiết thấy hai người tâm ý tương thông, một chưởng đánh trên mặt bàn gỗ, làm thị vệ bên cạnh giật mình run lấy bầy.

“Dạ, hoàng thượng.” Vài tên thả Quân Nghi xuống, Phong Phi Duyệt nhấc chân bước lên, cũng không làm khó bọn chúng, mở rộng hai tay, mặc cho xích sắt khóa chặt tứ chi, bị kéo lơ lửng lên không.

Sau lưng dính sát vào vách tường cứng rắn, xích sắt trên cổ tay cổ chân đột nhiên thít chặt lại một cái, khí lực toàn thân, toàn bộ đều tập trung lên tứ chi, nàng kêu đau một tiếng, nơi mảnh khảnh gây yếu, dường như truyền đến âm thanh bị bẻ gãy. Hai nắm tay siết lại thật chặt, nàng cắn răng, chỉ thấy Quân Nghi vừa được thả xuống khẽ động dậy thân thể, hai tay vuốt bụng của mình, cả người cuộn tròn lại một góc.

Phong Phi Duyệt ngược mắt, nhìn sang Mạch Thần Lại, thanh âm yếu ớt, “Mạch y sư...”

Nam tử hiểu ý, trong lòng chua xót, quay sang hoàng đế bên cạnh lên tiếng cầu xin, “Hoàng thượng, xin cho thần chẩn trị cho Nghi hoàng quý phi trước.”

Cô Dạ Kiết cũng không thu hồi tầm mắt rơi lên trên mặt Phong Phi Duyệt, đối với cô gái dưới đất, càng thêm thờ ơ lãnh đạm, hắc khoát khoát tay, không nói thêm một câu.

Mạch Thần Lại thở ra một hơi, đi đến bên cạnh Nghi hoàng quý phi, hai mắt cô gái nhắm thành một đường kẻ, nhìn thân thể Phong Phi Duyệt bị treo trên cao, chỉ có thể rơi nước mắt, mở to miệng, nhưng không phun ra được nửa chữ.

Hắn từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng nàng ta, mà nàng lại ngậm chặt hàm răng, gắt gao không chịu mở miệng, Mạch Thần Lại biết nàng ta đang sợ cái gì, liền ngồi xổm xuống, tận lực thả nhẹ ngữ điệu, “Đây là thuốc giữ thai, ăn vào, thì không sao nữa.”

Quân Nghi nghe vậy, lúc này mới khê buông lỏng mở miệng, để viên thuốc kia trượt vào trong miệng, theo nước mắt cùng nhau nuốt xuống. Năm ngón tay mảnh khảnh, vô lực, lại lần nữa bắt lấy cổ tay hắn, thanh âm của cô gái trống rỗng mà bất lực, Mạch Thần Lại nghe thấy rõ ràng, nàng nói, “Cứu, cứu tỷ tỷ.”

Hắn thuận thế, giữ lấy mạch đập của nàng ta, cười một tiếng, ôn nhuận thư thái, thanh âm giương cao vài phần, “Bẩm hoàng thượng, Nghi hoàng quý phi không có gì đáng ngại.” Nhân lúc rút tay ra, lòng bàn tay hai người kề nhau, một viên thuốc khác được đưa vào trong tay nàng, nam tử thần sắc tự nhiên, khê làm khẩu hình miệng, “Cầm lấy, cho nàng ấy!”

Ánh mắt tuyệt vọng của Quân Nghi, lập tức sáng lên, bàn tay dùng sức nắm chặt rụt vào trong tay áo rộng thùng thình.

Mạch Thần Lại đứng dậy trở lại bên cạnh Cô Dạ Kiết, mà Phong Phi Duyệt thế nhưng lại cắn chặt răng, trên cổ tay, da thịt mịn màng bị gông xiềng vô tình kéo rách.

Thấy nàng hồi lâu không nói, càng không có ý định lên tiếng, Cô Dạ Kiết liền không nhịn được đặt câu hỏi, “Nói đi, cách giải cổ độc.”

Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên, lời nói ra là nói thật, “Không biết.”

Ba chữ*, giống như chiếc búa tạ nặng nề gõ xuống, trêu đùa quân tâm, lời từ trong miệng nàng nói ra vốn không chút để ý. Cô Dạ Kiết đứng dậy, chậm rãi từ tốn đi tới trước mặt nàng, “Nàng gạt trẫm?”

(‘Không biết’ trong tiếng Trung là 3 chữ ‘不 知 道’)

Ngữ khí của hắn rất lạnh, giương cung bạt kiếm, Phong Phi Duyệt dứt khoát đưa tầm mắt sang chỗ khác, gò má, hiện lên ý cười khổ sở, “Thần thiếp, không gạt hoàng thượng.”

Hoàng đế đứng sững tại chỗ, ngọn lửa sau lưng bốc lên cao, chiếu rọi bóng lưng kiên định của hắn càng phát ra cao lớn sáng rực. Ngược sáng, thần sắc nam tử âm u, lần nữa ẩn nhẫn, “Hoa lan vốn là thứ trong Phụng Liễm Cung, lần này người hạ cổ không phải là nàng, nhưng, hoàng hậu khó thoát liên can, trẫm không tin, nàng không có cách giải độc cổ.”

“Hoàng thượng nói cái gì, chính là cái đó, thần thiếp không còn lời nào để nói.” Phong Phi Duyệt không chịu yếu thế, ngữ điệu cũng bắt đầu cứng rắn.

“Trẫm đã nói, chỉ cần nàng nói ra, trẫm sẽ không so đo nữa.” Cô Dạ Kiết hướng về phía gương mặt nhỏ nhắn quật cường, giọng điệu đầy tức giận cũng trở thành bất đắc dĩ, nàng kiên quyết như vậy, thật muốn khiến sự tình rối loạn đến mức không thể sửa chữa được nữa sao?

“Không có!” Nàng định quay mặt đi, không thêm để ý tới nữa.

“Hoàng thượng...” Lúc này, Thi tiếp dư chầm chậm tỉnh lại, được nha hoàn dìu đỡ đi lên trước, “Người đừng bắt ép hoàng hậu nữa, có lẽ nương nương thật sự không biết.”

“Nàng ấy không biết! Nhưng người của Quân gia thì biết.” Cô Dạ Kiết khẳng định, hai mắt không khỏi liếc sang Quân Nghi dưới đất.

Cô gái nằm trên nền đất âm lạnh, run lấy bầy, thấy hoàng đế một bộ dáng lãnh khốc, càng thêm run rẩy lợi hại.

“Hoàng thượng, đây là số mệnh của thần thiếp, không trách được hoàng hậu, Nghi hoàng quý phi thân mang long tử, cứ tiếp tục giày vò như vậy sẽ không toàn mạng, hoàng thượng coi như tích phúc cho thần thiếp, thả hai vị nương nương đi.” Hai tay Thi tiếp dư nắm lấy cổ tay nam tử, nhẹ nhàng lôi kéo, cầu khẩn trong mắt, nồng đậm mà hết sức chân thành.

“Trẫm tích phúc cho các nàng ấy, ai tới tích phúc cho nàng?” Cô Dạ Kiết không chút suy suyển, rút lại lại.

Thi tiếp dư sững sờ đứng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tràn đầy khổ sở.

“Trẫm lại không tin nàng ta không mở miệng.”

“Hoàng thượng,” Một tên cai ngục đứng bên cạnh tiến lên, nịnh nọt hiến kế, “nô tài có cách kiến nường nường mở miệng.” Thanh âm của hắn bị ép tới vô cùng nhỏ, Phong Phi Duyệt chỉ nhìn thấy hắn lại gần bên tai Cô Dạ Kiết, nhưng không biết đang nói cái gì.

“Bình thường các vị nường nường vào đây, miệng lưỡi có chút cứng rắn, nô tài liền mang hình cụ trong Thành Vinh Điện ra, cũng chỉ là hù dọa một chút, còn chưa đến lúc dùng hình, liền ngoan ngoãn cung khai.” Tên kia dù sao cũng là tổng quản ở đây, gặp qua nhiều loại nữ nhân cương liệt, nhưng vẫn chưa đụng phải loại không thể thu phục.

Đôi con ngươi lăm lăm như bóng đêm của Cô Dạ Kiết, quét qua từng dãy hình cụ trên tường khiến người ta phải run sợ, do dự, tầm mắt rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, nhưng thấy ánh mắt của nàng bình thản ngang ngạnh, không chút sợ hãi, mỗi lửa trong đáy lòng nam tử lập tức vọt lên, “Có những loại hình pháp nào?”

“Bẩm hoàng thượng,” Tổng quản nghe nói, hai mắt lập tức sáng rõ lên, thanh âm cũng bất giác giương cao, thuộc nằm lòng hết thảy, “có ghế hùm, châm khoan tim, roi móc câu... kẹp ngón tay...” Mỗi một cái tên, liền khiến người ta không rét mà run.

Thanh âm như vậy, đủ chui vào trong tay Phong Phi Duyệt. Nàng thật không ngờ, Cô Dạ Kiết thật sẽ tra tấn mình.

Nam tử nghe nói, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Phong Phi Duyệt, hy vọng nàng có thể mở miệng.

Ngay cả Mạch Thần Lại đứng đằng xa, cũng đầy lo lắng, xông tới lắc đầu một cái, ý bảo nàng đừng tiếp tục kiên trì nữa. Thật ra thì, Phong Phi Duyệt cũng không biết, bản thân mình rốt cuộc là đang kiên trì cái gì, cũng chỉ là một viên thuốc giải mà thôi, lúc trước, nàng cũng đã quyết tâm giao nó cho Thi tiếp dư. Nhưng, đến giờ này khắc này, nàng lại gắt gao cắn chặt răng, nhất định nhận hết giày vò, nhất định... tổn hại cả hai bên.

Cô Dạ Kiết ra lệnh một tiếng, chấp tay đứng trước mặt người con gái, tên tổng quản chường sự kia gọi mấy tên ngục tốt lại, đám thị vệ vẫn luôn đứng bên cạnh tiến lên, cởi xích sắt ra. Thân thể lập tức mất đi chống đỡ, Phong Phi Duyệt ngã thẳng xuống, muốn bật lên, lại phát hiện hai tay hai chân đã chết lạng vô lực, chỉ có thể cứng rắn nhìn hai đầu gối của mình chạm đất, ‘bụp’ một tiếng, đập mạnh xuống nền đất.

Người vẫn chưa thở ra được một hơi, nửa người trên liền bị hai tên sau lưng kéo lên. Cưỡng bách nàng đưa tay ra, một bộ hình cụ đã đeo lên mười ngón tay của nàng. Vật này, Phong Phi Duyệt đã từng nhìn thấy trên tivi không chỉ một lần, càng biết rõ sự lợi hại của nó.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư thấy hoàng đế ra quyết định như vậy, vội quỳ xuống, không ngừng cầu xin dung thứ, “Đám nô tài này không biết nặng nhẹ, vạn nhất có sai sót gì, hoàng thượng, người bớt giận a...”

“Hoàng thượng, cổ độc của Thi tiếp dư không phải ở chỗ hoàng hậu, nường nường không nói ra cách giải độc, nhất định là sự tình có khúc mắc.” Mạch Thần Lại tiến lên, nhưng lại không thể khiến hoàng đế dao động dù chỉ một chút.

Hắn giơ một tay lên, ý bảo đám người đừng ồn ào nữa, “Trẫm hỏi nàng một lần cuối cùng, nhận hay không nhận?”

“Không có gì để nhận cả!” Phong Phi Duyệt rũ hai mắt xuống, dưới đầu gối, đau đớn như có lửa thiêu lan tràn.

“Dùng hình!” Cô Dạ Kiết ném ra hai chữ, hai tên ngục tốt nghe vậy, trên tay lôi kéo, trúc bản liền gắt gao kẹp chặt trên tay nàng. Cái gọi là tay đứt ruột xót, Phong Phi Duyệt vào giờ khắc này, mới thấm sâu vào người.

“A...” Nàng hô đau một tiếng, mười ngón tay thon dài bị buộc dãn ra.

Cô Dạ Kiết cả kinh, không ngờ hai tên ngục tốt kia thật sự ra tay, “Khoan đã!” Hắn vừa định ngăn cản, hai tên kia lại theo như thường lệ lúc trước, liếc mắt ra hiệu lẫn nhau, sau đó đột ngột dùng sức hướng hai bên kéo đi.

“A...” Phong Phi Duyệt đau đến nỗi trước mắt choáng váng một hồi, xương tay mảnh khảnh, có cảm giác bị bẻ gãy, đau nhức đến tận tim. Mười ngón tay đỏ bầm, giữa khe hở non mịn, máu tươi đầm đìa. Nhuộm đỏ trên mặt từng mảnh từng mảnh ửng trức.

Trái tim Cô Dạ Kiết hung hăng co rút đau đớn, hần vươn tay đè lại, đau đến khom người, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

“Hoàng thượng, hoàng thượng người sao vậy?” Thi tiếp dư cả kinh thất sắc, vội vàng đỡ lấy hần.

Trước mắt Phong Phi Duyệt tối đen như mực, chỉ nhìn thấy một cái bóng đen cúi xuống, xung quanh, tiếng người huyền ảo.

“Mạch y sư,” Ngừ khí Thi tiếp dư cấp bách, nước mắt đã rơi xuống, “hoàng thượng đây là bị làm sao?”

Mạch Thần Lại tiến lên, đỡ nam tử dịu hần trở lại chỗ ngồi, Mạch Thần lại biết, là phu thê quán phát tác, “Thi tiếp dư không cần lo lắng, hoàng thượng đây là cấp hỏa công tâm, nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao.”

Nghe hần nói như vậy, cô gái lúc này mới an tâm, hai tay không ngừng xoa lên ngực Cô Dạ Kiết, mặt đầy lo lắng, “Hoàng thượng, chúng ta trở về đi, người như vậy, thần thiếp không chịu nổi.”

Đau đớn trong tim, đã đỡ hơn nhiều, trên trán Cô Dạ Kiết tràn đầy mồ hôi lớn như hạt đậu, hần nhìn Phong Phi Duyệt nằm co quắp dưới đất, tim, càng quặn đau thêm lần nữa.

“Kéo các nàng ấy xuống, ngay mai lại thẩm tra.” Hoàng đế một tay chống trán, Phong Phi Duyệt chỉ nhớ mình bị nhấc lên, ngay sau đó, liền bị ném vào gian phòng ám thất trước kia, rồi hôn mê.

Quản sự trở lại, trên mặt là bộ dáng nơm nớp lo sợ, hần không ngờ rằng hai tên ngục tốt kia thật sự ra tay nặng như vậy.

“Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết khẽ mở đôi con ngươi vốn đang đóng chặt, môi mỏng bởi vì đau đớn mà nhếch lên, đồng tử màu hổ phách, lóe ra một tia khát máu nguy hiểm, hai mắt nhìn chăm chăm tên đàn ông quỳ dưới đất, hần buông tay ra, đem thân thể vùi vào thành ghế. Lòng ngực vẫn còn đang đập phồng, hai tên ngục tốt kia hiển nhiên biết mình đã gây ra họa, vội vàng quỳ xuống theo bên cạnh tên chủ quản, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng...”

Bàn tay Cô Dạ Kiết đặt trên thành ghế, siết lại một cái, “Mang xuống, chặt hai tay hần!”

“Dạ, hoàng thượng.”

“Hoàng thượng tha mạng, nô tài không dám nữa...”

Tên chủ quản kia chỉ lo rụt cổ lại, nghe từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, vội vàng nhắm chặt hai mắt, thân thể lập tức mềm nhũn.

Cô Dạ Kiết thân thể khó chịu, cũng không truy cứu thêm nữa, Mạch Thần Lại biết lúc hoàng đế nổi cơn thịnh nộ, khuyên nhủ cũng chỉ đổ thêm dầu vào lửa. Liền vội vàng ra hiệu bảo thị vệ bên cạnh, hộ tống đưa hần hồi cung.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Ý thức Phong Phi Duyệt mơ hồ. Chỉ nghe thấy bên tai truyền đến tiếng gọi đầy lo lắng của cô gái, nàng cử động một cái, “A...” Gương mặt nhỏ nhắn vẫn chưa tỉnh táo, nhúu chặt thành một đoàn, thanh âm càng thêm suy yếu.

“Tỷ tỷ.” Y phục trên người Quân Nghi, đã sớm được hong khô từ lúc ở trong hình phòng, nàng ta khó khăn quỳ nửa người lên, kéo Phong Phi Duyệt từ dưới nền đất đầy nước đọng dậy, dịch chuyển đến chiếc giường bên cạnh.

Nói là giường, kỳ thực cũng chỉ là rơm rạ trải trên mặt đất, một chỗ miễn cưỡng khô ráo mà thôi. Đưa nàng đến góc khuất trong ám phòng, Quân Nghi để cho nàng nằm ngửa lên trên, nhìn bàn tay sưng đỏ lại tràn đầy máu tươi của Phong Phi Duyệt, lập tức, không biết phải làm thế nào.

“A, đúng rồi,” Quân Nghi kích động, lấy viên thuốc giấu ở trong ống tay áo kia ra, đưa đến bên khóe miệng Phong Phi Duyệt, “Tỷ tỷ, mau ăn vào đi.”

“Đây... là cái gì?” Nàng nằm trên đồng rơm rạ chất đồng đâm chích vào người kia, khó khăn mở mắt ra một đường kẻ, đôi môi, bởi vì thiếu nước mà khô nứt.

“Đây, là Mạch y sư lên đưa uội, hẩn bảo muội cho tỷ ăn vào, muội cũng không biết rốt cuộc có tác dụng gì.” Quân Nghi thấy nàng xòe tay ra, liền đặt viên thuốc kia vào trong lòng bàn tay nàng.

“Huynh ấy, nhất định là đoán ra được hoàng thượng sẽ dùng hình với ta.” Thanh âm của Phong Phi Duyệt khô khan, nghe vào trong tai cô gái, lại khiến lòng nàng chua xót khó chịu, không nhận được liền lệ nóng lưng tròng.

“Tỷ tỷ, tỷ không cần phải như vậy.” Quân Nghi nhìn mười ngón tay sưng đỏ của nàng, gần như dính liền thành một cục, lại cố chấp muốn đem viên thuốc kia nhét vào trong miệng mình, viên thuốc màu đen, nhiều lần suýt chút nữa từ trong lòng bàn tay nàng lăn xuống. Quân Nghi khóc nhận lấy viên thuốc, giữ đầu của nàng, Phong Phi Duyệt nhìn viên thuốc kẻ sạt trên cánh môi, khẽ mở miệng, ngậm vào.

“Tỷ tỷ, nuốt xuống.” Quân Nghi thấy nàng bị đắng đến nhú mày liên tục, lại ngậm yên viên thuốc kia trong miệng, không chịu nuốt xuống.

Phong Phi Duyệt gật đầu, cường tự kéo miệng cười nhẹ, rồi lắc đầu một cái, “Đắng một chút, tốt.”

Nước mắt của Quân Nghi vốn dĩ đang trực trào, nghe nàng nói vậy lập tức tuôn chảy, nàng ta để nửa người trên của Phong Phi Duyệt tựa vào người mình, sau lưng mình lại chống đỡ vách tường lạnh như băng.

Đắng gắt trong miệng, đã khiến nàng chết lặng, hô hấp, mỗi một hơi tập kích vào trong miệng, đều đắng đến nỗi khiến nàng chỉ muốn nôn mửa. Đau đớn trên tay, khiến nàng vừa mới nhắm hai mắt lại phải mở to, hết lần này đến lần khác, chịu đủ giày vò.

Lúc bản thân thâm vào tuyết cảnh, kéo mình một cước, vĩnh viễn là Mạch Thần Lại. Trong không khí âm u ẩm mốc, phẳng phất như được rót vào một tia sáng mặt trời, Phong Phi Duyệt cảm thấy may mắn bội phần, khóe môi nhàn nhạt kéo ra.

“Quân Nghi,” Trong ám thất u tịch, chỉ có bóng ảnh hai người nương tựa lẫn nhau, Phong Phi Duyệt vô lực mở miệng, “Vì Quân gia, muội đơn độc tiến vào hậu cung, có đáng không?”

“Tỷ tỷ, trong cung có tỷ, muội liền không sợ, còn có đứa bé trong bụng, chỉ cần có hai người ở bên, muội nhất định không sợ.” Quân Nghi cởi áo ngoài trên người mình ra, khoác lên trên người cả hai, kéo chặt Phong Phi Duyệt về phía mình hơn.

“Vậy, muội đã từng nghĩ qua ‘vì mình mà sống’ chưa?”

Phong Phi Duyệt rõ ràng cảm giác thấy thân thể phía sau cứng đờ, “Huynh ấy đã nói, nữ nhi của Quân gia, không có tư cách vì mình mà sống. Nam nhi của Quân gia, cũng vậy.”

“Tại sao?” Phong Phi Duyệt không nén được nghi hoặc, “Lẽ nào, trên lưng Quân giả phải gánh vác gì đó?”

“Muội cũng không biết, muội chỉ nghe lời huynh ấy nói, huynh ấy bảo muội lần cái gì, thì muội làm cái đó.” Cô gái vẫn luôn nhu nhược yếu đuối vạn phần, lời nói ra khỏi miệng lúc này, lại kiên định như vậy, để tâm như vậy.

“Vậy đứa bé thì sao?” Phong Phi Duyệt nhẹ giọng hỏi, “Quân Ân làm như vậy, muội cũng không có chút oán hận nào sao?”

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi tiếp lời, “muội đã vào cung rồi, điều duy nhất có thể làm, chính là bảo vệ con của muội, muội không quan tâm nó có thể kế thừa sự nghiệp đại thống hay không, muội chỉ muốn nó sống thật tốt.”

Cố chấp của nàng ta, khiến Phong Phi Duyệt rơi vào trầm tư, chính nàng liệu chết không giao thuốc giải ra, hoàng đế tất nhiên cũng không có biện pháp làm gì được nàng. Lại không biết, hẩn nhận định là do Quân gia làm, nói không chừng sẽ xuống tay với Quân Nghi, hơn nữa, tin tưởng không còn, kiên trì của nàng, còn có ý nghĩ gì nữa? Có giao ra hay không, hoàng đế đều khẳng định, chính nàng biết cánh giải độc cổ.

“Tỷ tỷ, có phải tỷ rất lạnh hay không?” Thấy cả người nàng run lên một cái, Quân Nghi vội vàng siết chặt lực đạo trên tay đem nhiệt độ trên cơ thể truyền qua cho nàng.

“Cho dù là tỷ muội ruột thịt, muội cũng không nên tin tưởng, bên trong thâm cung nội uyển này, mỗi người đều là vì bảo vệ chính mình.” Phong Phi Duyệt ở bên tai nàng ta nói ra những lời này, huống hồ, hai người các nàng còn không phải là tỷ muội ruột.

“Không, tỷ tỷ năm lần bảy lượt cứu muội, muội muội không dám quên, nếu không phải là tỷ, hoàng thượng bên kia, muội nhất định không thể qua mặt được, muội tin tỷ. Trong cung này, muội chỉ tin một mình tỷ tỷ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Quân Nghi ứng lên một tầng đỏ hồng nhàn nhạt, “Không có tin tưởng, ở cạnh nhau đều phải thấp thỏm lo sợ, sống quá mệt mỏi.”

Trong một đêm, cảm giác Quân Nghi đem lại cho nàng, đã thay đổi rất nhiều, nàng ta không còn như nhược nữa, có đôi khi, thậm chí còn mạnh mẽ hơn chính mình.

Vết thương trên tay, vừa mới yên ổn một chút lại đau đến thấu tận tim can. Phong Phi Duyệt chỉ có thể để hai tay ở bên ngoài, không dám động đến. Mệt mỏi đánh tới, toàn thân lại đau đớn, đến sau nửa đêm, nàng căn bản không có cách nào nhắm mắt, chỉ có thể khẽ rên rỉ kiên cường chịu đựng.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Hai mắt Quân Nghi vừa mới nhắm lại cũng theo đó mở ra, thấy trên trán nàng chảy đầy mồ hôi lạnh tinh mịn, mặt trắng như tờ giấy, rất là dọa người.

“Tỷ tỷ...” Nàng ta tránh ra một cái, vội vàng đứng dậy chạy lên trên chiếc lồng giam đằng kia. Lấy ra một chiếc đèn dầu mờ tối đi tới, vén chiếc áo khoác trên người Phong Phi Duyệt lên, nàng quỳ gối xuống bên cạnh người con gái, “Tỷ tỷ, người khó chịu ở đâu?”

“Chân...” Ý thức Phong Phi Duyệt mơ hồ, chỉ có thể mạnh miệng nói ra một chữ.

“Chân?” Quân Nghi vén chiếc quần lụa mỏng manh đã rách nát không chịu nổi của nàng lên, lại thấy hai đầu gối nàng ứ đọng máu bầm, sưng to như chiếc bánh bao, nhìn kỹ một chút, chỉ là vết thương da thịt, “Là ở đây sao?” Nàng vươn tay nhẹ rơi lên trên đầu gối, vừa mới chạm vào, Phong Phi Duyệt liền đau đến hít ngược một hơi lạnh, một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn.

“Sao có thể như vậy?” Quân Nghi sợ hãi che miệng, nước mắt vừa mới dừng, lại rơi xuống.

“Không sao,” Phong Phi Duyệt lắc đầu an ủi, “vừa rồi lúc bị thả xuống, đập vào nền đất một cái.” Toàn thân nàng không thể nhúc nhích, xương đầu gối, chắc là đã vỡ nát rồi.

Quân Nghi thấy đôi môi nàng khô nứt, thanh âm càng thêm khản đặc không thể nghe được, vội vàng đứng dậy, cuối cùng tìm thấy một cái chén vỡ trong góc bên cạnh, bên trong vẫn còn chút nước. Dùng khăn gấm thấm lên, làm cánh môi nàng ươn ướt, hạn hán lâu ngày gặp cam lộ, Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy cả người thanh tỉnh vài phần, đỡ hơn nhiều, “Cảm ơn.”

Quân Nghi đem áo đắp lên cho Phong Phi Duyệt, sợ mình sẽ đụng đến nàng, liền cuộn người nằm ở góc xa xa bên kia, không để ý đến thân thể mỏng manh, co rúc. Hai người ngủ vô cùng không yên ổn, Phong Phi Duyệt là bị đau, mà Quân Nghi, lòng đầy lo lắng khó yên.

Lúc ngục tốt đi vào, hai người đã tỉnh lại từ sớm, đã có bài học dạy dỗ hôm qua, hai tên mới đến không dám đánh mắng, chỉ là rón rén dè dặt đỡ Phong Phi Duyệt đi ra ngoài, Quân Nghi nôn nóng vạn phần, theo sát phía sau, “Các người nhẹ một chút.”

Phong Phi Duyệt ngẩng đầu nhìn lên, vừa đứng đối diện gương mặt tuần tú của Cô Dạ Kiết, thần sắc mệt mỏi, hai mắt hằn đầy tia máu, thậm chí cả khuôn cằm sạch sẽ, cũng hiện ra vẻ yếu ớt.

Một cái quỳ, nàng đau đến suýt chút nữa co quắp người ngã xuống, Mạch Thần Lại kinh hãi, lại thấy nàng dùng khuỷu tay chống đất, cứng rắn ngồi thẳng người dậy.

“Hoàng hậu, còn không chịu nói sao?” Nam tử mở miệng, thanh âm cũng khản đặc như vậy. Tầm mắt không tự chủ được rơi lên trên bàn tay rướm máu bên người của nàng, nơi đốt ngón tay, từng mảng từng mảng màu đỏ tươi kia, đâm vào mắt khiến hắn không đành lòng nhìn lại.

Quân Nghi quỳ gối ngay bên cạnh nàng, thấy nàng thống khổ gắng gượng chống đỡ, liền muốn tiến tới đỡ một bả, lại bị thị vệ hung hăng kéo sang một bên.

Phong Phi Duyệt biết rõ, mình sắp sửa không chống đỡ được nữa, nàng ngẩng đầu nhìn hoàng đế, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, hôm qua, thần thiếp thật sự sai rồi.”

Hoàng đế ngẩn ra, không biết nàng đang nói đến chuyện gì. Chỉ cho rằng nàng chịu khổ hình, bây giờ đã hối hận rồi.

“Khoảng cách giữa đế hậu, làm sao có thể có tin tưởng?” Phong Phi Duyệt cười một tiếng, cực kỳ thâm đạm, “Một ngày phu thê, trăm ngày ân tình đã qua rồi!”

Nàng muốn hoàng đế tin tưởng, lại không biết rằng, đến phần tín nhiệm nàng dành cho hắn, cũng đã hết sạch sẽ.

Đôi con ngươi Cô Dạ Kiết nhìn nàng ảm đạm xuống, trái tim trống rỗng, muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng làm thế nào cũng không nắm được.

“Thần thiếp nhận tội,” Một câu nói bất thành linh, càng thêm khiếp sợ tại chỗ, tầm mắt của mọi người nhất nhất rơi lên trên người nàng, Phong Phi Duyệt thần sắc thản nhiên, “Cổ độc của Thi tiếp dư, không có bất cứ liên hệ gì với Quân gia, với thần thiếp...” Một câu, nàng liền cường ngạnh chặn dứt giữa cổ họng, mình giao thuốc giải ra, vậy, chuyện cổ độc, còn có thể nói rõ được sao?

“Hoàng thượng không tin cũng chẳng sao, nhưng muốn thần thiếp giao cách giải ra, nhất định phải đồng ý tất cả yêu cầu của thần thiếp.” Phong Phi Duyệt sợ mà không phục, trong đôi mắt xinh đẹp sắc sảo lộ rõ kiên nghị, nàng phải trải tốt đường lui ỉn.

“Yêu cầu gì?” Cô Dạ Kiết nhìn chằm chằm người con gái dưới đất, mặc dù đã khẳng định ngay từ đầu, nhưng rốt cuộc vẫn là suy đoán, bây giờ nàng lại chính miệng thừa nhận, kinh ngạc này, thực sự đã cho trái tim của hắn một kích!

75. Chương 74: Nói Ra Chân Tướng

Chương 74: Nói ra chân tướng

Phong Phi Duyệt nhìn sang Quân Nghi quỳ một bên, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng của nàng ta, chống lại vị tôn vương trước người.

“Hoàng thượng phải đồng ý, không truy cứu chuyện này nữa!” Tầm mắt nàng phiêu du bất định, tựa như không tập trung vào một chỗ.

“Trẫm đồng ý.” Cô Dạ Kiết chiếm lấy ánh mắt của nàng, mạnh mẽ đáp lời.

“Được,” Phong Phi Duyệt cười nhẹ một tiếng, “thứ hai, hoàng thượng phải bảo đảm, không làm khó Nghi hoàng quý phi nữa, chuyện này, phải giữ bí mật với tất cả mọi người.”

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi nhìn thân thể kiên cường quỳ gối của nàng. Đôi tay bắt đầy giấy giũa.

Hoàng đế vốn chỉ là vô ý để chuyện này lan truyền ra ngoài, hắn cúi người xuống, tầm mắt cùng ngang hàng với Phong Phi Duyệt, “Được.”

Nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, nàng hồng nhan cười một tiếng, mỉa hoặc chúng sinh. Lúc này, hoàng đế đang sẵn cơn thịnh nộ, nếu đem thuốc giải giao ra như vậy, không thể nghi ngờ, là tự tìm đường chết.

Trên người, càng thêm đau, đáy lòng Phong Phi Duyệt lúc này, lại càng thêm thanh tỉnh, thân thể hắn, cách mình gần như vậy, “Điều kiện cuối cùng, thả Nghi hoàng quý phi ra trước.”

“Không được!” Nhưng, hoàng đế lại nhất quyết cự tuyệt, ánh mắt lập tức chuyển lạnh, “Nói cách giải độc cổ ra trước.”

Phong Phi Duyệt nhìn Quân Nghi ở bên cạnh, lại thấy thân thể mềm mại vô lực của nàng ta bị hai tên thị vệ áp trứ quỳ xuống đất, trên mặt hiện lên màu đỏ hồng, hình như đã phát sốt rồi. Đêm qua, nàng ta đem áo khoác chống lạnh của mình đắp lên cho nàng, địa lao lạnh lẽo ẩm ướt như vậy, nàng ta làm sao có thể chịu nổi?

“A...” Quân Nghi chợt cảm thấy một hồi đau đớn từ dưới bụng kéo lên. Nàng cúi người xuống, hai vai bị kiềm giữ gắt gao, chỉ có thể cúi dập đầu xuống, không ngừng rên rỉ.

“Thả Quân Nghi ra!” Trong lòng Phong Phi Duyệt khẩn trương, xoay người lại nói với Cô Dạ Kiết, “Muội ấy không biết gì cả.”

“Trẫm muốn nàng mở miệng!” Kiên nhẫn của hoàng đế, bỗng chốc bị dồn đến chân tường.

“Được,” Phong Phi Duyệt thăm cẩn rằng ngà, tim, cấp hỏa công tâm, “thần thiếp nhìn ra rồi, thì ra là hoàng thượng chỉ muốn tìm người chôn theo Thi tiếp dư!”

“Chôn theo?” Cô Dạ Kiết khê nheo đôi mắt hẹp dài tuấn mị, “Nàng là không có ý định nói ra?”

“Thả Nghi hoàng quý phi ra ngoài trước, đáp án hoàng thượng muốn, thần thiếp tự nhiên sẽ nói ra không sót một chữ.” Nam tử trước người, hỉ nộ vô thường, trước khi bảo đảm được an toàn cho Quân Nghi, nàng tuyệt đối sẽ không giao thuốc giải ra.

Hoàng đế thấy nàng một lòng che chở, mà Thi tiếp dư bên cạnh còn lại không bao nhiêu thời gian, lòng đế vương, không thể nào bị nàng tùy ý khống chế trong tay, “Nếu nàng không mở miệng, hôm nay, một bước cũng đừng nghĩ ra khỏi Thành Vinh Điện.”

Tiếng gào thét giận giữ của nam tử, Phong Phi Duyệt nhìn sang Quân Nghi không ngừng rên rỉ, lòng như lửa đốt, “Được, thần thiếp, giao thuốc giải ra đây.” Nàng giống như đã thỏa hiệp, nhìn ánh mắt tràn đầy mong chờ của Thi tiếp dư một bên, tay, hướng về phía thắt lưng mình.

Ngón tay, đến gấp cong một chút cũng khó khăn, Phong Phi Duyệt nhìn mái tóc của Cô Dạ Kiết rũ xuống trước ngực, màu đen nhánh kia, suýt chút nữa hấp thu chính mình vào trong.

Nơi thắt lưng, nàng nhớ rất rõ, cất giấu thanh nhuyễn kiếm của nàng.

Đầu ngón tay, sờ đến lưỡi kiếm mỏng như cánh ve kia trước tiên, nàng vươn tay kia ra, không để ý đến đau đớn khoan tim trên mười ngón tay, lập tức nắm lấy chuôi nhuyễn kiếm rút ra. Động tác cực nhanh, chỉ có Cô Dạ Kiết trước mặt nàng kịp thời phản ứng.

Một tay Phong Phi Duyệt nắm chuôi kiếm, tay kia lại nắm lấy mũi kiếm sắc nhọn, hai tay đồng bộ, đột ngột hướng phía cổ mình quết tới!

“A...” Quân Nghi thét lên một tiếng, xung quanh, đám thị vệ đã sớm hỗn loạn, “Hộ giá!”

Cô Dạ Kiết chỉ kịp lẩn tới, không chút nghĩ ngợi, liền đưa tay ra...

Nam tử bật dậy thật mạnh, đầu gối đập lên nền đất một cái, thân kiếm, sượt qua cổ Phong Phi Duyệt, chỉ là, không thể xâm nhập. Nàng siết chặt hai tay, mười ngón tay, đau như muốn nứt ra, lòng bàn tay trái, bị hai đầu mũi kiếm xé rách.

Không có đau đớn như trong dự liệu, Phong Phi Duyệt dường như đã trải qua mấy đời mở to đôi con người, tuần nhan trước mắt phóng đại, chỉ thấy, một tay Cô Dạ Kiết, đang vững vàng nắm trọn đuôi nhuyễn kiếm kia.

Nàng cả kinh, trợn mắt há mồm, năm ngón tay thon dài của nam tử nắm lấy thân kiếm, nhìn lên cần cổ trắng nõn của nàng, một đường vết cắt rỉ ra màu đỏ tươi, trên mặt hấn, hiện ra vẻ khó tin nổi, “Nàng...”

Hắn không ngờ rằng, Phong Phi Duyệt sẽ có hành động như vậy, nếu không phải hắn ở ngay gần đó, nếu không phải, hắn thuận tay phản ứng...

Kiểm trong tay Phong Phi Duyệt, không có dời đi, khoảng cách ngang hàng, nàng khê mở cánh môi đỏ mọng, “Hoàng thượng liệu định, nhưng, thần thiếp không có cách giải độc cổ kia, chỉ có, một mạng chống đỡ một mạng của Thi tiếp dư.”

Bàn tay dày rộng của hắn lại lần nữa siết chặt, kéo lưỡi kiếm về gần mình thêm mấy phần, “Ra ngoài hết cho trẫm!”

“Dạ, hoàng thượng.” Đám người xung quanh nào có dám lưu lại, Thi tiếp dư thấy thế, chỉ đành phải đi theo sau ra ngoài.

“Hoàng thượng...” Hai tên thị vệ áp trứ Quân Nghi nhỏ giọng dò hỏi, “Nghi hoàng quý phi...”

“Dẫn đi, bảo Mạch y sư qua một chuyến.” Cô Dạ Kiết cũng không quay đầu lại, không bao lâu sau, cả thành Vinh Điện, chỉ còn lại hai người.

“Buông ra.” Nam tử thấy nàng giữ nguyên tư thế cứng ngắc lúc trước, mở miệng nói.

Phong Phi Duyệt không nhúc nhích, bàn tay Cô Dạ Kiết nắm lưỡi kiếm, máu, theo khe hở chảy xuống, từng giọt, rơi vào trước mắt mình. Chấn động ảm áp, động lại trong đôi đồng tử của nàng.

“Chàng buông ra trước.” Phong Phi Duyệt nắm chặt thanh nhuyễn kiếm để ngang trên cổ mình, ngữ điệu không chút buông lỏng.

Hai người giằng co như vậy, Cô Dạ Kiết càng không thể buông tay trước được. Tay Phong Phi Duyệt, đau đến khế phát run, nàng nhìn nam tử giờ bàn tay kia lên giữ lấy thanh kiếm, hai tay, nắm chặt sau đó kéo sang hai bên. Thân kiếm vốn dĩ lạnh lẽo kiên định hiện ra hàn quang, hạ xuống, bị nhuộm màu đỏ thẫm, kiều diễm ướt át. Mỗi tay một bên, bao bọc lấy bàn tay thon mềm của Phong Phi Duyệt.

Bàn tay vốn lạnh như băng, trở nên ảm áp. Nhiệt độ của máu, nóng bỏng khiến nàng khế run rẩy.

Lòng ngực tắc nghẹn, Phong Phi Duyệt đau đến gập cong thân thể, nhẹ buông tay, nhuyễn kiếm theo đó rơi xuống đất. Cổ tay chống trên mặt đất, nàng chỉ có thể lật tay, hướng lòng bàn tay lên trên.

“Làm sao vậy?” Cô Dạ Kiết giữ lấy hai vai nàng, kéo nàng dậy.

Phong Phi Duyệt giãy giụa một hồi, sắc mặt thống khổ, đưa tay ấn lên trước ngực mình, chỉ là lắc lắc đầu. Nam tử thấy nàng như vậy, cùng với tình trạng của mình hôm qua có vài phần tương tự, chỉ có điều cũng không suy nghĩ nhiều, một tay ôm hông nhắc nàng lên, để cho nàng tựa lên trên người mình, một tay kia đặt trước ngực nàng, xoa nắn.

Máu trên tay Cô Dạ Kiết, theo từng động tác của hắn mà từng chút từng chút tràn ra, nhuộm đỏ toàn bộ cả lòng bàn tay. Phong Phi Duyệt thấy vậy, nắm ngón tay sưng đỏ nắm lấy cổ tay hắn, nhẹ kéo ra, “Đau, một chốc lát rồi sẽ hết. Hết rồi, thì sẽ thế nào? Thần thiếp một ngày không nói ra cách giải độc cổ, dù sao, cũng đều là một chữ chết.”

Cô Dạ Kiết nhìn nàng một thân nhếch nhác, thần sắc quật cường ngang ngạnh trước kia, giờ đây đã ảm đạm không còn ánh sáng, “Cuối cùng thần thiếp đã biết, tư vị bị người khác bức khổ.”

“Trẫm...” Hoàng đế khế mở môi mỏng, lại nói không nên lời.

“Hoàng thượng, tại sao không tin thiếp?” Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn vào trong đáy mắt thâm trầm của hắn, “Chỉ dựa vào một buổi hoa lan, hoàng thượng vì sao liền kết luận, là thần thiếp gây nên?”

Ánh mắt nàng nhàn nhạt, không hung hăng dọa người, bình lặng, giống như tĩnh mạch, nàng lấy cái chết đe dọa, là vì tìm đường lui cho Quân Nghi, Cô Dạ Kiết siết chặt nắm đấm, hắn hiển nhiên, chưa từng cho Phong Phi Duyệt một cơ hội để giải thích rõ ràng sự tình.

“Trẫm, nên tin tưởng nàng.” Nam tử thốt ra một câu, liền đứng dậy ôm nàng lên, đi ra khỏi điện.

Phong Phi Duyệt khế rên một tiếng, đau đến cuộn tròn thân thể, queen mất phản ứng. Tin tưởng như vậy, không biết, liệu đã muộn hay chưa.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Ngọc Kiều tìm Mạch Thần Lại đến, trên tay Phong Phi Duyệt quần đầy băng trắng, may mà xương cốt chỉ bị tổn thương không có vỡ nứt. Vết thương trên đầu gối, so ra thì càng nghiêm trọng hơn, một cú quỳ cứng rắn kia, ước chừng có thể khiến nàng trong vòng một, hai tháng không thể hành động tự nhiên. Xử lý ổn thỏa vết thương trên tay hai người xong, Mạch Thần Lại phân phó vài câu, liền lui ra.

Phong Phi Duyệt tựa đầu trên gối thêu, nhìn tay Cô Dạ Kiết bị quấn thành bánh chưng, không nhìn được mở miệng nói, “Hà tất phải ra tay?”

Nam tử ngoái đầu nhìn lại, khoe miệng mang theo ý cười khổ sở, “Không biết...” Bản thân mình ra tay, nhanh như vậy, không có nửa điểm suy tính, “Trẫm chỉ biết là, nàng không thể có chuyện.”

Phong Phi Duyệt sững sốt, nhất thời không có phản ứng, một lát sau, mới chống khuỷu tay lên một cái, muốn ngồi dậy, Cô Dạ Kiết thấy vậy, liền tiến lên ôm hông nàng, “Hoàng thượng, sắc trời đã tối rồi, người quay về trước đi.”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn quen thuộc, trong một đêm, lại trở nên xa lạ vô cùng, “Nàng đuổi trẫm đi?”

“Bộ dạng này của thần thiếp, trốn không thoát.” Phong Phi Duyệt giơ hai tay lên, khoe môi nâng lên nụ cười, chỉ là, hết sức giễu cợt.

Đôi mắt tuần lẳng hữu thần, khẽ nheo lại, Cô Dạ Kiết xoay người, tầm mắt vô tình rơi lên trên cuốn sách kia. Hắn đứng dậy tiến lên trước, cầm trong tay, tỷ mỉ vuốt ve.

Lật ra một tờ, hương hoa lan vẫn thuần khiết như cũ, mỗi khi hắn lật mở, thì sẽ mở ra...

Ngón tay thon dài của nam tử, khựng lại, nhìn cuốn sách kia đến thất thần. Nếu thật sự có người cố ý hãm hại, hết thấy, cũng quá mức trùng hợp, con người lãnh liệt thoáng qua vài phần kinh ngạc, thói quen này của hắn, cũng không nhiều người biết. Nếu thật... vậy, chắc chắn chỉ có thể là người bên cạnh hắn!

Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng của hắn, không nói một lời nào.

Nam tử khép sách lại, từ từ đi về phía nàng, sau đó ngồi xuống trước giường, “Trẫm muốn nghe lời nói thật.”

Đầu mày nhíu chặt của Phong Phi Duyệt cũng không giãn ra, “Những gì thần thiếp nói, tất cả đều là lời nói thật.”

“Trẫm muốn nàng nói với trẫm không sót một chữ!”

“Hoàng thượng tin không?” Nàng hỏi ngược lại, ngữ khí có phần thăm dò.

“Nàng nói, trẫm sẽ tin.” Hắn càng thêm kiên định, trong mắt hàm chứa tin tưởng.

Phong Phi Duyệt cũng là bán tín bán nghi, suy tính năm lần bảy lượt, vẫn là mở miệng nói, “Cổ lan hoa Thi tiếp dư mắc phải lúc ấy, quả thật không liên quan đến thần thiếp, nhưng mà chậu hoa lan kia, lúc đó lại ở trong tay thần thiếp.”

Cô Dạ Kiết ngẩng đầu cùng nàng đối mặt nhau, trên mặt cũng không có bao nhiêu bất ngờ.

Phong Phi Duyệt thấy vậy, liền nói tiếp, “Thần thiếp biết hoàng thượng nhất định sẽ đến khởi binh hỏi tội, liền cầu khẩn Mạch y sư chậu đem hoa lan hủy đi, lại không biết, hoa lan kia còn có gốc thứ hai. Thần thiếp cuối cùng tránh được mừng một, nhưng lại không qua được mười lăm.”

“Hoàng thượng truy tìm tung tích của hoa lan, thần thiếp là không dám nói thật,” Nàng không giấu giếm nữa, “thần thiếp không hề giữ thứ đó, cũng giống như hôm qua, tất cả đều là vì hoàng thượng không tin.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, gương mặt tuần tú càng phát ra thâm trầm, nhìn nàng cả người đầy vết thương, đáy lòng bị che mờ, dần dần sáng tỏ, quả thật, cho dù từ trong Phượng Liễm Cung tìm ra hoa lan kia, cũng chẳng thể khẳng định được điều gì.

Hắn kéo tay người con gái, bao bọc trong lòng bàn tay mình, lực đạo không nặng không nhẹ, dịu dàng vuốt ve.

Muốn thay đổi một phần tín nhiệm, sao mà khó khăn!

Phong Phi Duyệt rút tay sờ về phía tay áo mình, hắn tin hay không tin, cũng chỉ trong một ý niệm của hắn, lần dò xét này, Phong Phi Duyệt biết quá mức mạo hiểm. Nắm viên thuốc giải kia, nàng suy tính đủ đường, cuối cùng, vẫn là rút tay ra ngoài, mở ra.

“Đây là cái gì?” Cô Dạ Kiết nhìn viên thuốc màu đen nồng đậm kia, nhướn mày.

Trong lòng nàng cũng cực kỳ khấn trương, khó khăn hít ngược một hơi, Phong Phi Duyệt chậm rãi nói, “Thuốc giải, thuốc giải của Thi tiếp dư.”

Nàng nhìn về mặt kính ngực của Cô Dạ Kiết, trong lòng rơi vỡ một tiếng, chậm đi vài nhịp. Bàn tay được quấn kín bằng vải, cũng không thể gấp lại được.

“Nàng có thuốc giải?” Tầm mắt nam tử rơi vào trong lòng bàn tay nàng, một viên thuốc nhỏ xíu, lại chói mắt cực kỳ.

“Đúng,” Nàng cũng không lên giọng, “thần thiếp không muốn lừa người nữa, thuốc giải là ở trong tay thần thiếp, chỉ có điều, cổ độc này thật sự không có một chút quan hệ gì với thiếp, với Quân gia.”

Cô Dạ Kiết không lập tức nhận lấy, mà là ngẩng đầu lên, “Tại sao không giao ra sớm một chút, cũng không phải nhận lấy những đau đớn da thịt kia.”

Người con gái nghe vậy, ánh mắt ngậm cười, cũng nhìn về phía viên thuốc giải, “Nếu thần thiếp giao ra rồi, đó chính là nhận tội. Thiếp cũng sẽ không thoát khỏi liên can với hoa lan. Bây giờ, thiếp giao nó ra, là vì thiếp tin tưởng người.” Phong Phi Duyệt thả viên thuốc vào trong tay Cô Dạ Kiết, tựa người nằm xuống lại.

Đặt trong lòng bàn tay, cảm thấy nặng nề bội phần.

Cô Dạ Kiết nắm chặt, bỏ viên thuốc vào trong ống tay áo, “Thuốc giải này, sao lại ở chỗ của nàng?”

Phong Phi Duyệt không giấu giếm, “Là dùng cành lá của hoa lan luyện thành, vẫn luôn ở trên người thiếp. Trước khi gốc hoa lan thứ hai chưa xuất hiện, trong lòng thiếp vẫn luôn lưỡng lự...” Nàng chậm rãi kể lại, đem nguyên nhân cặp hoa song sinh nói với Cô Dạ Kiết.

Nam tử không hề chớp mắt nhìn vào đôi đồng tử của nàng, lòng bàn tay lần nữa thu hẹp, một lần tin tưởng, thì ra, đơn giản như vậy.

Phong Phi Duyệt càng nói càng nhanh, vén mở bí mật tích tụ trong đáy lòng, thì ra, cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

Thẳng thắn chân thành, Cô Dạ Kiết tin lời nàng nói. Cương nghị quả nàng, quật cường của nàng, thì ra là vì so đo, chỉ là hấn tin hay không tin mà thôi.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết ôn nhu dịu dàng, ngữ khí lại thay đổi, “Sau này, đồng ý với trăm, đừng gạt trăm nữa.”

Phong Phi Duyệt vừa muốn đáp lời, lại bị hấn cắt đứt, “Cho dù là bất đắc dĩ, cũng không được.”

Một câu nói của hấn. Khiến trái tim Phong Phi Duyệt dần dần trở nên âm áp, bất đắc dĩ của nàng, hấn hiểu.

“Thiếp không muốn gạt người, thiếp chỉ muốn tự bảo vệ mình, để tiếp tục sống yên ổn trong hoàng cung này, thiếp, chỉ có thể làm như vậy.” Tình thế lúc đó, vốn là vạn bất đắc dĩ.

Hai tay Cô Dạ Kiết đặt lên trên vai người con gái, “Ngoại trừ chuyện này, nàng vẫn còn chuyện gạt trăm sao?”

Thản nhiên của Phong Phi Duyệt lúc đầu, trở thành né tránh, chuyện của Quân Nghi, là cái gai lớn nhất trong lòng nàng. Nàng khẽ cúi đầu, tâm tư chông chéo, ngấm ngầm một hồi, mới ngược mắt, “Không có.”

Chip đã xem và chỉnh sửa lại mấy chương trước để đảm bảo truyện được liền mạch rồi bà con nhé!

Từ sau chương này ko còn ngược nhao nữa đâu, thế nên chị em chúng mình ko phải mệt tim nữa rầu :>>

(Giương cờ đỏ, mỗi ngày một chương, quyết tâm quyết tâm!!!)

76. Chương 75: Vụng Trộm

Chương 75: Vụng trộm

Cô Dạ Kiết quan sát tường tận gương mặt người con gái, đưa tay ra, kéo nàng về phía mình. Đầu gối trên vai hấn, đầu gối trên người, một tác áp đảo một tác.

Bên ngoài, gió rét bất chợt thổi tới, lại thổi bay những bông hoa tuyết lẻ tẻ lác rác, hoàng đế sai người đốt lò sưởi, toàn bộ bên trong phòng, bỗng chốc ấm áp.

Phong Phi Duyệt tựa vào trước người hấn, một lát sau, nói với nam tử đằng sau lưng, “Hoàng thượng, đi đưa thuốc giải cho Thi tiếp dư đi.”

Viên thuốc giải này, nàng sớm muộn cũng phải giao ra, thay vì làm thành thần không biết quỷ không hay, còn không bằng, trực tiếp giao vào tay hoàng đế, đây là hấn, cùng nàng, bước đầu tiên thổ lộ tình cảm. Mà ngài mắt ngọc, Phong Phi Duyệt mỉm cười, nhìn bản thân mình người đầy vết thương, cũng không chút để tâm, nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, tín nhiệm của hoàng đế, ý vị như thế nào.

Cảnh Dạ Cung.

Thi tiếp dư tựa lưng lên trên giường, thấy Cô Dạ Kiết đi vào, vội muốn đứng dậy.

Nam tử bước nhanh lên trước, đôi tay vừa vặn đè lại bả vai nàng ta, “Nằm đi.”

“Hoàng thượng...” Nàng ta đưa tay kéo tay áo Cô Dạ Kiết, “Đừng bắt ép hoàng hậu nữa, thần thiếp biết, nương nương vô tội.” Đôi mắt đẹp vô hồn của cô gái, hiện lên trong suốt khác thường, “Thần thiếp đã nói, đến Mạch y sư cũng không có cách, hoàng thượng, cũng không cần giữ thần thiếp nữa.”

Hoàng đế nghe vậy, yêu thương trong mắt càng phát ra nồng đậm, hấn vạch sợi tóc trên trán nàng ta ra, thở dài một tiếng, “Hiểu chuyện nhất, vẫn là nàng.”

Cách nói như vậy, cũng không giống như lời thì thầm giữa hai người yêu nhau, sắc mặt Thi tiếp dư ảm đạm, cười khổ nói, “Thần thiếp không muốn gây thêm phiền phức cho hoàng thượng.”

Đưa tay móc vào trong tay áo, Cô Dạ Kiết lấy viên thuốc giải ra, “Nàng yên tâm, ăn nó đi, ngay mai tất cả đều sẽ ổn.”

Thi tiếp dư nhìn viên thuốc màu đen kia, trên mặt, đều là vẻ khó tin, “Hoàng thượng...”

Nam tử không nghe không nhìn, đưa viên thuốc đến bên môi nàng ta, nàng ta há miệng, ngoan ngoan nuốt viên thuốc xuống, trong lòng, càng thêm kích động vạn phần.

“Sau này, đừng nói những lời như vậy nữa, một ngày có trăm ở đây, thì sẽ không để nàng xảy ra chuyện.” Ngón tay thon dài lau đi vệt nước bên khóe mắt nàng ta, cô gái cắn chặt môi dưới, hai mắt khép hờ, dùng sức gật đầu một cái,

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư tựa cả người trở lại, thân thể vẫn mềm nhũn vô lực, “Thần thiếp muốn đi thăm nương nương.”

“Hôm khác đi.” Cô Dạ Kiết thuận miệng đáp lời, “Thân thể nàng vẫn chưa khỏe hấn, mấy ngày gần đây càng không ngủ được giấc nào an ổn, những chuyện khác, cũng không cần suy nghĩ nhiều.”

Thi tiếp dư nghe vậy, cũng không kiên trì thêm nữa, mặc cho nam tử đặt mình trở lại giường, hai tay rụt vào trong chăn gấm, cơ hồ là vừa chạm đầu lên trên gối thêu, nàng ta liền ngủ say sưa.

Hô hấp đều đều, nàng ta mệt đến chết rồi. Đầu mày nhú chặt giãn ra, trong mộng của cô gái, sẽ không còn cảnh khó ăn khó ngủ nữa.

Phong Phi Duyệt nằm trên giường một mình, vết thương gân cốt một trăm ngày, mặc dù Mạch Thần Lại nói, chỉ cần nửa tháng thì có thể hồi phục, nhưng nàng vẫn không nằm được.

Lúc Quân Nghi đi vào, thấy nàng đưa tay đỡ khung giường, muốn ngồi dậy.

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi hô gấp một tiếng. Vội vã đi lên trước, “Tỷ sao lại ngồi dậy rồi?”

Phong Phi Duyệt chỉ đành phải nằm xuống lại, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ, nhìn Quân Nghi ngồi trước mặt mình, nằng tháo băng vải trên tay ra, chậm chậm cử động, “Đứa bé trong bụng, không sao chứ?”

Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng. Hai tay rơi lên trên bụng mình. Tầm mắt cũng theo đó rủ xuống, “Làm khổ tỷ tỷ rồi...” Thanh âm, như có nghẹn ngào, nằng kéo môi mỉm cười, “Còn có Mạch y sư!”

Không sao thì tốt rồi. Phong Phi Duyệt nhìn bông tuyết vẫn chưa phủ đi trên đầu vai nằng ta, thanh âm kích động, “Bên ngoài có tuyết rơi rồi?”

“Đúng, rất lớn rất lớn, là tuyết đầu mùa năm nay.” Quân Nghi theo tầm mắt của nằng, phui phui đi bông tuyết trên người, “Một giờ nữa khắc, sợ là không ngừng được.”

“Ta sinh ra cho đến bây giờ, chưa từng thấy qua tuyết lớn như vậy.” Phong Phi Duyệt quan sát tỷ mỹ từng bông hoa tuyết phản chiếu trên ô cửa sổ, nhẹ giọng thở dài.

“Tỷ tỷ nói gì vậy?” Quân Nghi ngờ vực không hiểu, “Mùa đông ở Huyền Triều, hằng năm đều phủ đầy tuyết trắng xóa, hoàng thượng không muốn nhìn thấy nhất, chính là bão tuyết mà.”

Phong Phi Duyệt thần nhiên cười, Quân Nghi tất nhiên sẽ không hiểu, “Ta tưởng rằng, mình là lần đầu tiên nhìn thấy đây.”

“Đúng rồi tỷ tỷ, thuốc giải của Thi tiếp dư kia, thật ở trên người tỷ sao?” Trong một đêm, lỗi tai của nằng đã được giải phóng rồi, ít nhất trong thâm cung này, sẽ không nghe thấy tiếng cô gái kia gập ác mộng tê tâm liệt phế nữa.

“Không phải!” Phong Phi Duyệt lập tức chối bỏ, nằng đã đồng ý với Cô Dạ Kiết, chỉ giao thuốc giải ra, còn lại, hết thảy đều giả vờ như không biết gì.

“Muội đã nói mà,” Quân Nghi nhú nhú đầu mày, “trong cung này, rốt cuộc là ai muốn hãm hại chúng ta?”

“Ai, cũng đều có khả năng!” Phong Phi Duyệt nói như đinh đóng cột, ánh mắt càng thêm sắc sảo nhạy bén, “Ta đã sớm nói qua, có thể tin tưởng nhất, chỉ có chính mình. Mà thông thường người muội tin tưởng nhất, có khi lại vào lúc không ngờ tới, tổn hại muội thật sâu.”

“Muội tin tỷ tỷ.” Quân Nghi kiên định, sau chuyện ở Thành Vinh Điện, càng khiến nằng ta thêm tin tưởng ỷ lại vào Phong Phi Duyệt.

“Không!” Thế nhưng, nằng cũng không có chút cảm động, “Cho dù là ta, đặt ở vị trí thứ nhất, vĩnh viễn vẫn là bản thân ta, không thể nào là muội!” Một khi mâu thuẫn, lựa chọn của nằng, vẫn trước sau như một, là tự bảo vệ mình.

Quân Nghi nghe vậy, cũng không có phản ứng gì quá khích, nhất mực kiên trì, “Muội vẫn sẽ tin tưởng.”

Phong Phi Duyệt trước giờ chưa từng gặp qua người nào cố chấp như vậy, nghĩ kỹ lại, cũng chỉ khê lắc đầu, cười, có điều tầm mắt vừa lướt qua phần bụng của nằng ta, liền có chút cứng ngắc.

Gió tuyết ngang ngược càn quấy thổi đến, không có chút ý định ngừng nghỉ, Phong Phi Duyệt nghe thấy song cửa sổ kia truyền đến âm thanh vù vù kịch liệt, giữa khe hở, gió lạnh nhân lúc trống trải rót vào. Không bao lâu, cả hoàng thành liền bị một lớp tuyết trắng thật dày bao phủ, ngoài điện, cung nữ thái giám bắt đầu bận rộn, quét đi băng tuyết rơi đọng trước cửa.

Lò sưởi, bị che đi vài phần. Cuối cùng không chống đỡ được khí lạnh. Phong Phi Duyệt gọi mấy tiếng, đám người bên ngoài lại nhất nhất bận rộn, đến người giữ cửa cũng tham gia vào quét tuyết.

“Tỷ tỷ, để muội.” Quân Nghi vén tay áo lên, đi về phía lò sưởi, khê cong thắt lưng, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh khấp khểnh vài cái, không bao lâu, khí ấm liền kéo tới, đuổi hết đi giá rét.

Phong Phi Duyệt có chút kinh ngạc, theo lý Quân Nghi cũng là thiên kim của Quân tướng gia, vì sao, đến loại việc nặng nhọc này cũng có thể làm thành thạo?

Quân Nghi không nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Phong Phi Duyệt, vồ vồ tay, rút khăn gấm ra lau hai tay, cho dù chỉ làm được một chuyện nhỏ cho nằng, Quân Nghi cũng mừng rỡ cực hạn, trên mặt đầy ý cười.

Bên ngoài, sắc trời đã tối, Quân Nghi ngồi không bao lâu, liền rời đi. Phong Phi Duyệt mê mê man man liên tục, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, suýt chút nữa không phân biệt được ngày đêm tối sáng.

Trận tuyết này, đã rơi suốt ba ngày ba đêm rồi.

Ngày thứ tư, ánh nắng mặt trời mới lười biếng lộ đầu ra, bên ngoài, đã sớm bận rộn một mảnh.

Lúc Cô Dạ Kiết đi vào, Phong Phi Duyệt đang nửa nằm nửa ngồi, ánh mắt mong chờ nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt, thật là mang theo vài phần đáng thương.

Tuần nhan lãnh khốc lộ ra vài phần ý cười, hần chắp tay tiến lên, đứng một bên trước giường, đôi đồng tử như ánh dương quang, thấu triệt sáng rực, Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên. Ánh mắt trong trẻo như vậy, nàng chưa từng nhìn thấy, giống như, có thể hòa tan trận tuyết đầu mùa này hoàn toàn.

“Nằm lâu như vậy, nhàm chán à?” Hần ngồi xuống giường, nhìn Phong Phi Duyệt trước mặt.

Nàng gật đầu, cảm giác không thể nhúc nhích, khiến nàng ảo não không thôi.

“Vậy phải làm sao?” Cô Dạ Kiết nhắc tay của nàng lên, theo băng vải, nhất nhất phủ lên mười ngón tay kia.

Phong Phi Duyệt liếc nhìn bên ngoài một cái, ý của nàng rất rõ ràng, chỉ muốn đi ra ngoài, cho dù là để thông khí cũng được. Từ gương mặt tuần tú cúi nghiêng xuống của hần, cùng với khóe môi khẽ cong lên kia, nàng biết, Cô Dạ Kiết hiểu ý của nàng. Thế nhưng hần lại không nói, cũng đang chờ nàng mở miệng. Trên tay, truyền đến một trận tê tê, còn có chút nhột. Phong Phi Duyệt khẽ mở miệng, mấy lần đến bên môi, cuối cùng lại không thể mở cái miệng này ra. Đặt tay của nàng trở lại chỗ cũ, hai tay Cô Dạ Kiết chống hai bên người Phong Phi Duyệt, khóe miệng kéo ra đường cong tà tử, “Nghĩ muốn cái gì, nói ra.”

Thanh âm của hần, mỉa mai hoặc không thôi, thế nhưng, cô gái chỉ là nhếch môi, dứt khoát xoay ngoắt đầu sang một bên.

Bên tai, truyền đến một tiếng cười khẽ, sau một khắc, cả người liền bị chặn ngang ôm lên.

“Ui...” Toàn thân đau nhức, giống như xương cốt tứ chi, đều không phải là của mình nữa. Phong Phi Duyệt khoắc một tay lên đầu vai nam tử, vẻ mặt, thống khổ cứng nhắc.

Đi ra Phòng Liễm Cung, trong sân có bày giường quý phi, Cô Dạ Kiết bước vài bước lên dằng trước, đặt Phong Phi Duyệt xuống. Ngọc Kiều vội vàng mang chiếc chăn trên giường đến, đợi nàng nằm xuống rồi, lúc này mới lần nữa đắp lên hai chân nàng.

Hai mắt, có chút đau. Phóng tầm mắt nhìn đi, ngoại trừ con đường nhỏ được đào sâu ra trên nền đất, cả trời đất, toàn bộ đều là một màu trắng cực hạn. Trong hoa viên, hoa cỏ danh quý cùng nhau hé nở trước kia, cũng nhất nhất bị che giấu. Đưa mắt nhìn lại, hồng mai tháng chạp, hợp nhất với băng tuyết cùng nhau nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Cô Dạ Kiết ngồi xuống bên cạnh nàng, mọi người xung quanh, lại bắt đầu bận rộn.

Phong Phi Duyệt lạnh cóng đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hít sâu vào một hơi, tinh khiết, lạnh vô cùng, “Khụ khụ...”

“Sao vậy, bị lạnh rồi?” Hoàng đế vội bảo Ngọc Kiều trở vào trong Phòng Liễm Cung, đi lấy thêm một chiếc chăn nữa.

“Trận tuyết này, thật lớn.”

“Đây chỉ là tuyết đầu mùa năm nay.” Vẻ mặt Cô Dạ Kiết như có lo lắng, “Trẫm chỉ sợ, cứ thế mãi, sẽ có đại phiền toái theo sau.”

Lo nghĩ của hần, Phong Phi Duyệt hiểu. Chiến sự liên miên, nếu còn gặp thêm thiên tai, đối với Huyền Triều mà nói, một kích này không thể nghi ngờ là rơi trúng vào chỗ đau.

Cần cổ lộ ra bên ngoài, bị gió sượt qua một cái liền đông cứng, Phong Phi Duyệt nhẹ rụt cổ lại, thân thể bị kéo qua, hơi thở nóng rực của nam tử lập tức phun đốt bên tai, rất ấm áp.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Thì ra là, giúp nàng hà hơi.

Phong Phi Duyệt khó khăn khép vạt áo trước lại, một bên lạnh, một bên nóng, vẫn chưa quen được. Cô Dạ Kiết cũng không cho nàng tránh né, một tay ôm nàng lên, ở trên mặt trên người nàng hà hơi. Cảm giác ngứa ngáy đánh tới, Phong Phi Duyệt không nhịn được bật cười.

Nụ cười của nàng, không ngừng ngừng cố ý giống như những cô gái kia. Hoặc nên nói, nụ cười của nàng, là không thể dùng hình tượng nào để miêu tả, chỉ là, đặc biệt xinh đẹp. Đôi con ngươi đen bóng khê nheo lại, lông mi nồng đậm rủ xuống, môi anh đào, không tô mà đỏ. Khóe miệng giãn ra, trở thành độc dược mê hoặc. Thân thể bị mạnh mẽ xoay lại, một cổ mùi vị long tiên hương áp lên. Nàng theo bản năng thu hồi ý cười, môi mỏng của nam tử, đã rơi xuống.

Chuồn chuồn lướt nước, hạ xuống, rồi liền thu hồi.

“Trẫm cũng nằm một chút.” Cô Dạ Kiết đứng dậy, ôm Phong Phi Duyệt lên, còn mình thì cúi người nằm xuống, để cho lưng nàng dán lên lồng ngực của mình, cùng nhau vùi trên giường.

Thân thể dán chặt, trước sau vẫn duy trì một tư thế, Phong Phi Duyệt liền cử động một chút, lại kỳ dị phát hiện thấy biến hóa phía dưới. Thân thể hoàng đế, kéo căng thật căng, nơi nào đó tiếp xúc với nhau, nóng bỏng không thôi.

Nàng đưa khuỷu tay chống hai bên người, vội vội vàng vàng muốn nhồm dậy, bàn tay dính trên bụng nàng, nhẹ nhàng ấn lại một cái, cả người liền ngã xuống, trở lại lồng ngực dày rộng của hắn.

“Không được!” Thanh âm của nàng nhỏ như muỗi kêu, kiên định trong lời nói lại không biết chắc có thể hay không.

Hoàng đế thế nhưng lại mắt nhắm tay mở, một tay vén chiếc chăn đắp trên đầu gối của nàng lên, tiện tay vung một cái, chiếc chăn kia trải rộng ra, đem trọn cả giường quý phi che kín, động tác dưới thân hai người, cũng theo đó bị ngăn cách với bên ngoài.

Phong Phi Duyệt không tin, hắn có lá gan như vậy, cố tự trấn định xuống, trên chân lại truyền đến cảm giác mát lạnh từ đầu ngón tay của nam tử, mép váy bị vén lên, năm ngón tay thon dài, giống như đi vào chỗ không người đuổi ra tiến vào.

“Chàng!” Nàng cả kinh trợn mắt há mồm, một hơi chặn giữa cổ họng, trên trán, đã lấm tấm đầy mồ hôi.

“Yên tâm đi, thân thể nàng không khỏe, trẫm biết.” Tay còn lại của Cô Dạ Kiết buông hông của nàng ra, theo bên người, xoa nắn lên trên. Hắn bắt chập ngang ngực, khiến Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy như không chốn dung thân, ho nhẹ một tiếng, nàng thuận tay kéo chiếc chăn lên, đắp lên hai vai.

Sau lưng, truyền đến tiếng cười trầm thấp của hoàng đế, giống như đang chịu đựng, nhưng vẫn cực kỳ rõ ràng.

Hơi thở Phong Phi Duyệt rối loạn, muốn khép hai chân lại, rồi lại bị tách ra, cuối cùng vẫn vô lực như vậy, mặc người ta định đoạt.

Cô Dạ Kiết vừa thu hai tay lại, mỗi tay một bên, rơi vào bên eo nàng, hắn chống người lên, bên hông, nhẹ nhàng động một cái.

“Dừng tay...” Thanh âm của Phong Phi Duyệt cũng đã thay đổi, hai mắt nhìn quanh bốn phía, may mà, cung nữ thái giám cách đây khá xa, cũng không có ai chú ý tới bên này.

Cô Dạ Kiết không nói gì, chỉ là nơi cổ họng, hơi thở nặng nề gấp gáp bị đè nén quá lâu, lập tức bộc phát, đột ngột dùng lực một cái, Phong Phi Duyệt cuộn chặt hai nắm đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào trong chiếc chăn, tự cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn người khác.

“Trẫm không có dùng tay!” Nam tử khê mở môi mỏng, cười đến đắc ý.

Thân thể bị hai tay hắn vòng chặt, kéo lên, rồi lại nặng nề đặt xuống, mỗi một kích, đều vừa vặn trùng khớp. Phong Phi Duyệt giống như đặt mình trong đám mây, chỉ cảm thấy, bàn tay đặt ngang hông, đột nhiên thít chặt, cổ lực kia, giống như là muốn đem mình chặt đứt vậy. Nàng càng cảm giác thấy rõ ràng, nam tử run rẩy, co rút một hồi, hai cánh tay như sắt nguội giam cầm lấy nàng kia, chậm chậm buông lỏng.

Cô Dạ Kiết cũng không nóng lòng rời đi, cầm tựa lên trên vai nàng, Phong Phi Duyệt thả tay xuống, xoay mặt sang một bên, thấy trên mặt hắn đầy tràn mồ hôi, liền đưa tay khẽ đẩy một cái, “Mau đi ra, có người nhìn thấy bây giờ.”

“Ai dám?” Hắn lười biếng phun ra hai chữ, sau đó giẫm chân mày, như có như không cắn lên bả vai thon gầy của nàng một cái.

“Đừng...” Phong Phi Duyệt sợ nhột, bị hắn chọc một hồi như vậy, liền né tránh đủ đường, biểu tình trên mặt thật là bất đắc dĩ. Chỉ có điều, tránh né không bao lâu, toàn thân liền cứng ngắc, cho dù có nhột thể nào đi nữa, cũng không dám nhích loạn một cái.

“Sao không động nữa?” Cô Dạ Kiết nhếch khóe môi cười khê, áp người lên trước.

Người con gái kéo chăn vây quanh thắt lưng, thở hổn hển, “Không còn hơi sức nữa.”

Ý cười trên mặt hoàng đế tản đi, không đành lòng trêu chọc nữa, sau khi lui người ra, cầm váy áo của nàng thả xuống, quần đai lưng vào, “Người đâu, chuẩn bị nước, trẫm muốn tắm rửa.”

Đám nha hoàn đang vây thành một đoàn nghe thấy vậy, đều là hai mắt nhìn nhau, dừng động tác trong tay lại.

Kịp phản ứng trước tiên, vẫn là Ngọc Kiều, chỉ thấy mặt nàng ta đỏ lên, sau đó hô to, “Ngơ ngác ở đó làm gì nữa, còn không mau đi chuẩn bị nước cho hoàng thượng.”

Phong Phi Duyệt xoay mặt sang chỗ khác, trái lại nam tử ở sau lưng mình, lại ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh vẻ mặt thản nhiên như không có gì. Nàng khẽ cử động hạ thân, mang theo vài phần thản nhiên. Dưới ánh mắt của mọi người, có loại cảm giác vụng trộm khác thường.

Chương 76: Lần đầu gặp mặt Lệ vương gia

(Các anh zai hiện đại nhà Thánh Yêu có rảnh thì cưới tàu vũ trụ xuyên không về đây mà xem nài, level cầm thú của Kiết hoàng đế đã đạt mức ko tưởng :v, bạn chip chỉ có thể âm thầm vẫy khăn chúc Duyệt Nhi sau này bình yên:3

P/S: Chương sau, ực, Lệ vương gia lên sóng, ngó cái màu, chắc chắn, chắc cũng không phải dạng vừa đâu nhóc ~!~)

77. Chương 76: Lần Đầu Gặp Mặt Lệ Vương Gia

Chương 76: Lần đầu gặp mặt Lệ vương gia

Ước chừng mười ngày sau, tay của Phong Phi Duyệt mới bình phục, Mạch Thần Lại sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới mở băng gạc quần kín mít chặt khít trên đầu ngón tay ra.

Cô Dạ Kiết đem lấy tay nàng bao trọn trong lòng bàn tay mình, mười ngón nhẹ nhàng vuốt ve, thật ra, nàng đã sớm không thấy đau nữa. Động tác của hoàng đế lại lần nữa ôn nhu, đem băng gạc phía trên từng lớp từng lớp vạch mở. Đầu ngón tay nhỏ nhắn, mặc dù đã khỏi hẳn, thế nhưng phía trên vẫn chồng chất vết thương.

Phong Phi Duyệt nhìn hai tay của mình, khép năm ngón tay, muốn rụt lại. Lại bị Cô Dạ Kiết giữ chặt, môi mỏng kéo lên in xuống một cái.

Có chút lạnh lẽo, trông mắt nam tử trầm lặng, trong thanh âm mang theo vài phần ôn nhu, “Hôm đó vừa mới hạ lệnh, trẫm liền hối hận.”

Vừa vuốt ve mười ngón tay của nàng, Cô Dạ Kiết thủy chung không ngẩng đầu lên, Phong Phi Duyệt nghe vậy, nhẹ giọng cười nói, “Chúng ta, chỉ là không ai muốn chịu thua trước mà thôi.”

“Nàng không trách trẫm?” Không đành lòng nhìn tay của nàng thêm một chút nào nữa, Cô Dạ Kiết ngẩng đầu lên.

“Là chàng hạ lệnh, muốn trách, đương nhiên là trách chàng rồi.” Phong Phi Duyệt rút tay lại, nàng vẫn chưa có quên, lúc đó hấn hung ác như thế nào.

“Sau này, sẽ không như vậy nữa.” Cô Dạ Kiết nắm lấy một tay của nàng, kéo nàng về phía mình. Phong Phi Duyệt cũng không truy hỏi, chỉ là thản nhiên tiếp, hấn đã hứa, nếu có thể thực hiện, thì tốt. Nếu bội ước, cũng không oán được.

Bên ngoài, bóng chiều tà ngã về tây, nàng đột nhiên phấn kích, “Thiếp muốn ra ngoài.”

Cô Dạ Kiết nhìn hai chân của nàng ở dưới chăn gấm, nửa tháng này, cũng sắp làm nàng buồn bực đến hỏng người rồi. Khẽ dịch người, hoàng đế nhấc nàng lên, đôi tay xuyên qua khuỷu chân, đứng bật dậy.

Cả thân mình nằm ở trên lưng hấn, hai tay Phong Phi Duyệt vòng chặt quanh cổ hấn, ôm trọn lấy, là một phần an tâm.

Bên ngoài, tuyết rơi liên tục mấy ngày liền, đã ngừng, lúc vừa mới đi ra có chút lạnh, Cô Dạ Kiết để cho nàng ôm chặt mình, hai người cũng không biết nên đi đến đâu, chỉ là men theo hành lang mà tiến lên.

Dưới đất rất trơn, từng tia từng tia băng đá sắc nhọn treo ngược trên mái hiên lưu ly rủ xuống, trong cung, lại cực kỳ an tĩnh, đến nha hoàn thái giám cũng không nhìn thấy.

Phong Phi Duyệt học bộ dạng của hấn lúc trước, ở bên vành tai của hấn hà một hơi nóng, nàng cũng không biết, một cô gái được hoàng đế công trên lưng, có ý nghĩa như thế nào.

Đi được một đoạn đường rất dài, Cô Dạ Kiết cũng không có đặt nàng xuống, Phong Phi Duyệt vươn hai tay ra, lòng bàn tay dán lên gương mặt tuần tú, hỏi, “Có lạnh không?”

Gò má, tê cứng đến suýt chút thì mất đi tri giác. Hấn cúi người xuống một chút rồi lại rướn thẳng lên, công Phong Phi Duyệt cao lên mấy phần, “Không lạnh, còn nàng?”

“Nấp ở sau lưng chàng, thiếp cũng không lạnh.” Cánh mũi đỏ bừng, Phong Phi Duyệt vùi đầu ở sau người hấn, thân thể, cũng không vững vàng, giống như đang lắc lư. Nàng ngoan ngoãn nằm trên lưng hấn, thậm chí cảm thấy, so với giường cao ngọc cẩm kia còn thoải mái hơn vài phần.

Mỗi bước, một dấu chân, một sâu một cạn.

Phong Phi Duyệt không nói rõ cảm giác như thế nào, nàng thử đưa tay ôm chặt, nhớ tới một câu, “Đến khi già rồi, đi không được nữa, chàng cũng sẽ công thiếp như thế này chứ?”

Bước chân của nam tử dần chậm lại, quay đầu, sắc mặt dưới ánh trăng, sáng rõ rực rỡ, “Sẽ.”

Sau khi nói ra một chữ, cứ tiếp tục đi lên phía trước, lần này, bước chân đã nặng nề hơn nhiều. Giống như con đường trước mặt hai người họ, mong manh, mà lại gian nan.

Nam tử, dường như không biết mệt mỏi, vòng quanh hậu cung, công nàng đi tới đi lui.

Cô Dạ Kiết nói rất nhiều lời, hấn nói, công như vậy, một chút cũng không thấy mệt...

Hấn nói, ‘trên vai có một người, cho dù chỉ là nằm im không nói lời nào, cũng khiến hấn cảm thấy không còn cô đơn tịch mịch nữa...’

Hấn nói, ‘hấn tổn thương nàng, chỉ có thể có một lần như vậy...’ Lúc nói ra câu này, nam tử đem lấy bắp chân của nàng dán chặt lên ngang hông mình, không để đầu cho gối Phong Phi Duyệt lộ ra bên ngoài, để tránh đông lạnh.

Hấn nói, ‘hấn là đế vương, bất đắc dĩ của hấn’, Cô Dạ Kiết lại chôn giữa cổ họng không nói ra, từ xưa, đế vương vốn lấy giang sơn làm trọng, một khi xung đột...

Sắc mặt hấn âm trầm, trông mắt u ám thâm sâu khác thường, xoay đầu lại...

Người con gái, thế nhưng lại hít thở đều đều, nằm ở trên vai hắn, đã ngủ rồi.

Nàng ngủ cực kỳ an tĩnh, đến hô hấp cũng thận trọng nhỏ nhẹ.

Cô Dạ Kiết cũng không đưa nàng trở về Phượng Liễm Cung, mà công nàng, đi rất lâu rất lâu... Nếu như có thể công như vậy mãi, cũng được!

Nằm tĩnh dưỡng một tháng, vết thương dưới chân Phong Phi Duyệt đã đỡ nhiều, có thể xuống giường hành động tự nhiên.

Mở cửa điện ra, bên ngoài, tuyết trắng tung bay, đúng như Cô Dạ Kiết lo lắng vậy, tuyết này, đã rơi liên tục suốt một tháng trời.

“Nương nương, người bây giờ định đi đâu?” Ngọc Kiều cùng đi theo đằng sau, thấy trời còn chưa sáng tỏ đến đường mây, khó hiểu hỏi.

“Đi thỉnh an thái hậu hai cung.” Phong Phi Duyệt quay đầu một cái, tiếp tục đi lên phía trước. Mình nằm ở trên giường một tháng cũng đủ lâu, thái hậu hai cung đã kín đáo phê bình.

“Vâng.” Ngọc Kiều trả lời, ngoan ngoãn theo sát phía sau.

Một đường kiều diễm nhu mì, khí trời lạnh giá như vậy, Phong Phi Duyệt vốn cũng chưa kịp thích ứng. Hai tay cuộn tròn vào trong tay áo, mười ngón tay tê cóng đến không còn cảm giác.

Phong Phi Duyệt thẳng tiến mà đi, hành lang ngoằn ngoèo uốn khúc không ngăn được nàng, từng chút một đổ bóng lên trên làn váy của nàng.

Trước Từ An Điện của thái hậu hai cung, Phong Phi Duyệt đứng bên ngoài, cần phải thông báo một tiếng mới có thể vào trong.

Gió rét lạnh lẽo, một tiếng thông báo, lại để nàng đứng chờ khoảng chừng thời gian gần một chung trà. Trên mặt đất lạnh như băng khắp nơi đều là nước đọng, còn có bông tuyết điên cuồng nhảy múa.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, thái hậu hai cung mời người vào.” Thái giám thông báo cách hơn nửa ngày, mới ra ngoài.

Phong Phi Duyệt nghe vậy, không nói câu nào trực tiếp đi thẳng vào, chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng, Minh hoàng quý phi cũng ở đây.

Đến gần nội điện, quả nhiên, Tây thái hậu đang vui vẻ đánh cờ với nàng ta, Đông thái hậu đối với thứ này trước giờ không có bao nhiêu hứng thú, dứt khoát ngồi sang một bên, để tiểu nha hoàn hầu hạ đấm vai.

“Nhi thần tham kiến thái hậu hai cung.” Phong Phi Duyệt cúi người hành lễ, ánh mắt rơi xuống nền đất trải đầy thảm lông danh quý.

“Đứng dậy đi,” Tây thái hậu khoát khoát tay, cũng không làm khó, “hoàng hậu, thân thể hồi phục rồi?”

“Bẩm thái hậu, không có gì đáng ngại.” Phong Phi Duyệt đứng dậy, đứng ở chỗ cũ đáp lời.

“Vậy thì tốt.” Ngữ khí của thái hậu, ôn nhu lạ thường, bà ta liên tục kéo ý cười, quanh co một hồi, một bước tức khắc xoay chuyển cần khôn.

“Cô mẫu!” Minh hoàng quý phi hờn dỗi, quân cờ kia còn cầm ở trên tay, đang đợi đánh một nước cuối cùng.

Tây thái hậu chỉ cười cười, đẩy bàn cờ ra, nói với Phong Phi Duyệt ở đằng xa, “Nghe đồn, nữ nhi Quân gia, cầm kỳ thi họa vạn sự tinh thông, nào, đến chơi với bốn cung hai ván đi.”

Nàng cứng chân, khẽ mỉm cười, “Nhi thần kỳ nghệ không tinh, chỉ sợ kém cỏi vụng về.” Thần sắc Phong Phi Duyệt nặng nề, đối với đánh cờ, nàng thật sự là ‘một chữ bẽ đôi không biết’.

“Tỷ tỷ khiên tổn rồi.” Minh hoàng quý phi mím môi, đứng dậy đi tới cạnh nàng, đưa tay giống như thân mật kéo cổ tay trắng nõn của nàng, “Cô mẫu kỳ nghệ tinh xảo, nói không chừng, hôm nay liền gặp trúng đối thủ.”

Bị kéo lên trước mấy bước, Phong Phi Duyệt thấy tầm mắt Tây thái hậu vẫn rơi lên trên người mình, chỉ đành phải nhắm mắt đi đến trước mặt bà ta.

Ván cờ đã định, hắc bạch hai bên, vừa rơi xuống thì liền giương cung bạt kiếm.

Tây thái hậu hạ xuống trước một quân, Phong Phi Duyệt nâng quân cờ lên, nhìn ô trống đầy mặt bàn, lại không biết nên hạ cờ xuống chỗ nào. Đang chần chờ, bên ngoài truyền đến tiếng ma ma mừng rỡ truyền báo, “Bẩm thái hậu hai cung, Lệ vương gia cầu kiến.”

Đông thái hậu đương hứng thú rãi rời nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên, thanh âm không tự chủ được đề cao, “Mau, mau mời vương gia vào đây.”

“Hoàng hậu, tới phiên con rồi.” Tây thái hậu ngậm cười, hai mắt như đuốc, nhìn Phong Phi Duyệt chăm chăm.

“Vâng.” Nàng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, liền để quân cờ trong tay tùy ý rơi xuống, tầm mắt theo bóng dáng ma ma nhìn ra bên ngoài.

Không bao lâu, liền trông thấy một thân ảnh cao lớn từ bên ngoài đi vào, trên người, tuyết trắng phủ đầy, tóc đen xõa tung sau lưng, chiếc áo choàng lông cáo cưỡi xuống, giao vào trong tay cung nữ bên cạnh. Nam tử vận trường sam thuần chất màu bạc, bên hông, đai lưng dày rộng khảm nạm mỹ ngọc tứ phương, chân đạp hài àu đen. Phong Phi Duyệt nhìn lên trên, chỉ thấy hắc dung trang như ngọc, trong ôn nhu lại có chứa tà mị, thế nhưng, vẫn không mất đi vài phần ngang ngược. Trên trán, hiện lên một khóa nốt ruồi chu sa ám sắc kinh người, đem trọn cả người nổi bật lên âm nhu.. thậm chí, mang theo vài phần đẹp mắt.

Đúng, chính là đẹp!

“Lệ Nhi, con rốt cuộc cũng trở về rồi.” Đông thái hậu kích động không thôi, thả túi sưởi trong tay ra, bước chân dồn dập tiến lên.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Nam tử quỳ một gối xuống, được Đông thái hậu đỡ dậy, “Để mẫu hậu nhìn xem, mấy năm không gặp... Lệ Nhi quả nhiên càng thêm điển trai.”

Phong Phi Duyệt cố nén cười, khóe môi vừa mới nâng lên, liền bị hắc bắt ngay tại trận, nhất thời lúng túng cực độ, chỉ có thể xoay đầu lại.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu!” Nam tử lần nữa tiên lên, hướng Tây thái hậu hành lễ.

Người phụ nữ khoát tay, ý bảo hắc đứng lên, nụ cười trên mặt nhạt rất nhạt, cũng không có thân cận như Đông thái hậu.

“Đây là...” Lệ vương gia nhìn một bên mặt Phong Phi Duyệt, lên tiếng dò hỏi.

“Đây là hoàng hậu.” Đông thái hậu tiến lên, bổ sung một câu.

“À,” Nam tử đáp nhẹ một tiếng, khóe miệng theo đó tùy ý kéo ra, “hoàng tẩu.”

Phong Phi Duyệt bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu đáp ý, nhìn gương mặt đó, trong đầu đột nhiên hiện ra hai chữ ‘yêu tinh’. Bộ dáng như vậy, cho dù là nhảy vào làm thân nữ nhi, cũng tuyệt đối chạy không thoát khỏi tuyệt sắc chi mệnh, họa thủy chi vân.

“Màu trắng này là của bên nào vậy?” Lệ vương gia nhìn ván cờ mới mở, có vẻ hứng thú mười phần.

“Là của hoàng hậu.” Bên cạnh, Minh hoàng quý phi tiếp lời.

Thấy hắc có vẻ hào hứng, Phong Phi Duyệt mừng thầm trong bụng, “Ván này, hay là Vệ vương gia tiếp nhận thay đi.”

Nào có ngờ, nam tử chỉ là nhìn một cái, liền lắc đầu nói, “Bản vương không làm chuyện ‘dành chỗ tốt của người khác’, mẫu hậu, không ngại nhi thần với hoàng hậu cùng hạ cờ chứ?”

Tây thái hậu cầm một quân cờ lên, “Bổn cung cũng muốn xem xem, kỳ nghệ của Lệ vương gia, có tiến bộ hay không.”

“Được.” Nam tử hào sảng tiếp lời, chớp mắt tiếp theo, lại tự mình ngồi xuống, đem thân thể Phong Phi Duyệt chen vào một bên phía trong. Lồng ngực dày rộng lập tức chống đỡ từ sau lưng nàng, một tay Lệ vương gia chống lên giường quý phi, hai mắt như có như không quét qua gò má nàng.

Tây thái hậu hạ xuống một nước cờ, Phong Phi Duyệt thấy hần không có chút động tĩnh gì, chỉ đành phải tự giác nhắc lên một con cờ, tay vừa định rơi xuống, cổ tay trắng mịn liền bị bắt lấy, lực đạo cả lòng bàn tay chuyển hướng dời sang bên kia, “Rơi vào đây, có lẽ tốt hơn.”

Nhìn cử động thân mật của hai người, thái hậu hai cung thể nhưng cũng không có chút khó chịu nào, vẫn bắt đầu đánh cờ như cũ. Lệ vương gia mỗi lần đều không động thủ, đợi đến khi Phong Phi Duyệt muốn xuống tay nhất, lúc này mới cầm lấy tay nàng, để quân cờ rơi vào vị trí thỏa đáng nhất. Giống như ngồi trên lò lửa, nàng cảm thấy mình giống hệt một con rối vậy, nhưng không thể né tránh.

Quân cờ càng lúc càng ít, hai bên, đều không nhân nhượng, đều muốn dẫn dụ đối phương vào trong cái bẫy mình thiết đặt sẵn.

Phong Phi Duyệt hoàn toàn không hiểu, tiện tay muốn hạ xuống, lần này, tay của nam tử lại trực tiếp nắm lấy bàn tay nàng, bao trong lòng bàn tay dày rộng, một lớp nốt phỏng dày cộm, mài đến nổi mu bàn tay nàng có chút khó chịu. Động tác trắng trợn như vậy, nhưng không có một ai lên tiếng bảo dừng lại, Phong Phi Duyệt thầm giật mình, theo lực của nam tử, rút tay lại. Tây thái hậu một tay chống dưới cằm, tựa như đang suy nghĩ, nàng đưa tay để lại bên người, thế nhưng, tay của Lệ vương gia lại không chịu buông ra nữa, năm ngón tay thon dài mạnh mẽ tách ngón tay của nàng ra, mà lại, muốn cùng với nàng mười ngón đan nhau thật chặt!

Động tác mờ ám như vậy, giữa ngón tay, đã rỉ ra mồ hôi. Phong Phi Duyệt dùng sức giãy giụa, lại bị hần gắt gao đặt lại trên giường quý phi, không thể nhúc nhích. Trong mắt ẩn giấu nộ khí, nàng nghiêng đầu qua, liếc nhìn nam tử bên cạnh, mà hần, lại là một vẻ mặt chuyên chú, hai mắt không hề chớp nhìn chăm chăm bàn cờ kia, giống như trong đầu đang suy nghĩ, một nước cờ này, nên hạ xuống chỗ nào.

Nửa người trên, nghiêng sang chỗ nàng mấy phần, cằm của Lệ vương gia, sắp gối lên trên bả vai nàng. Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy không ổn, chỉ có thể rút người lui thẳng vào góc bên trong.

Một nước cờ này của Tây thái hậu, suy tính rất lâu. Bà ta nhúu chặt chân mày, trầm mặc mà thận trọng, còn Phong Phi Duyệt thì lại căng cứng cả người, mùa đông khắc nghiệt, mà toàn thân đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Mẫu hậu, đã suy xét kỹ rồi chứ?” Từ đầu đến cuối, tầm mắt Lệ vương gia, đều chưa từng rơi lên trên người Phong Phi Duyệt chỉ một tấc. Biểu tình trên mặt, càng thêm tự nhiên mà rõ nét.

Một câu nói, khiến Tây thái hậu chuẩn bị hạ tay xuống, lại rút trở về.

Lệ vương gia nhẹ giọng nói cười, nụ cười của hần, ôn nhu, nhưng lại không giống có được ấm áp giống như Mạch Thần Lại. Phong Phi Duyệt cảm thấy trong tiếng cười của hần, xen lẫn quá nhiều mưu đồ tính toán. Ẩn giấu, cực sâu!

Trong lúc lơ đãng, hần xoay đầu lại, gương mặt tuần tú không chút tỳ vết đối diện về mặt kính ngọc của người con gái, môi mỏng, cười đến mị hoặc nhân tâm, giữa lòng bàn tay nắm chặt, ngón cái cọt nhả lướt qua lòng bàn tay Phong Phi Duyệt, xoay tròn, từng vòng từng vòng một.

Nàng cũng không biểu hiện ra vẻ khác thường, nhovn miệng cười đáp lại một cái, trên tay dùng sức, móng tay sắc nhọn hung hăng bấm vào mu bàn tay của nam tử, xuống tay không chút lưu tình. (Cho chứa tội hạo sắc đi, hê hê hê!)

Lệ vương gia bị đau, đôi con ngươi khẽ nheo lại, chân mày hơi khép, quay mặt qua nheo mắt với Tây thái hậu.

Lưỡng lự một hồi, bà ta vẫn hạ quân cờ xuống, Lệ vương gia cầm tay của Phong Phi Duyệt lên, nàng thuận thế nhìn lại, chỉ thấy trên mu bàn tay nam tử, bị nhéo lên một dấu tay nhìn thấy mà ghê, nàng không tin, người khác sẽ không thấy được. Dùng sức rút tay lại, nhưng không có một ai phản ứng.

Mỗi lần một bước, Tây thái hậu đều thận trọng từ lời nói đến hành động, trong thời gian chờ đợi bà ta hạ cờ, Phong Phi Duyệt như bị cực hình, lòng bàn tay gắt gao dính sát, mềm mại tinh tế.

Đông thái hậu cùng Minh hoàng quý phi đứng ở bên cạnh, cử động của hai người, tất nhiên là rơi vào trong mắt không sót đi đâu được.

Minh hoàng quý phi liếc khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt một cái, chỉ bật cười khe khẽ, mà Đông thái hậu, lại là vẻ mặt đầy không vui, nhưng mà không thể phát tác, chỉ có thể buồn bực không lên tiếng giả vờ như không nhìn thấy gì.

Lệ vương gia lui nửa người trên ra, rồi lại đợi đến khi Phong Phi Duyệt khẽ thở ra một hơi, lần nữa dính sát vào, cả lồng ngực, tùy ý chống đỡ trực tiếp sau lưng nàng. Một luồng khí lạnh, theo xương sống bò lên trên, hai tay nam tử, gián tiếp vòng chặt cả người nàng. Theo hô hấp của hắn, bên tai lúc nóng lúc lạnh, cả người đều ở dưới mí mắt của hắn, khiến Phong Phi Duyệt cực kỳ mất tự nhiên.

Một ván cờ này, lại kéo dài cực kỳ mất thời gian, khó khăn lắm mới gặp được đối thủ, Tây thái hậu càng thêm cẩn thận không tha, Phong Phi Duyệt âm thầm kêu khổ, thừa dịp hạ cờ xong thu tay lại, khuỷu tay húc ra phía sau, dùng lực một cái, định muốn rơi lên trên người hắn. Nhưng, nam tử sớm đã đoán ra được mảnh khóc của nàng, mượn lực của nàng, cánh tay theo đó kéo giãn ra phía sau, vòng qua một chỗ ngoặt, rồi bị hắn dễ dàng áp chế, hai tay nắm lấy nhau mượn lực trợ lực, vững vàng rơi lên trên eo nàng, sau khi bề qua một đường cong, rơi vào trước người Phong Phi Duyệt.

Lần này, lại càng bị động!

“Hoàng tẩu, tẩu hình như không được chuyên tâm thì phải.” Lệ vương gia ra đòn bất ngờ, ở bên tai nàng ném xuống một câu.

Suy nghĩ của Tây thái hậu bị cắt đứt, ngẩng đầu lên, liếc nàng một cái, tuy là không nói câu nào, nhưng mà biểu cảm trên mặt thì rất không vui.

Cái đồ, ngọc diện hồ ly này! Có khi, so với con hồ ly kia còn狡 hoạt hơn vạn phần!

“Nhi thần, chỉ là nhất thời lơ đãng!” Phong Phi Duyệt mở miệng giải thích, Tây thái hậu nghe vậy, lúc này mới thu hồi tầm mắt.

Nàng giãy giụa một cái, nam tử lại lần nữa vững vàng nắm chặt, hai người lôi lôi kéo kéo, lại không có chút ảnh hưởng nào đến Tây thái hậu trước mặt, khó khăn lắm mới rơi xuống một quân cờ, Phong Phi Duyệt lúc này mới ngừng động tác trong tay. Nhặt lên một viên cờ trắng, thừa dịp Lệ vương gia tập trung quan sát bàn cờ, mạnh mẽ đẩy lên một cỗ nội lực, trước khi hắn kịp có phản ứng thỏa thỏa đáng đáng, khí lực trên đầu ngón tay, toàn bộ đều tập trung lên quân cờ kia, ra sức bộc phát.

‘Rầm...’ Cả bàn cờ bị chấn động từ dưới giường truyền lên, cờ trắng, cùng với cờ đen, rải rác vô số bị trộn chung lại một chỗ, không phân biệt rõ thế cục ban đầu.

“Hoàng hậu!” Tây thái hậu tức giận ném quân cờ cầm trong tay một cái, hai mắt nhìn nàng chòng chọc.

Phong Phi Duyệt mượn lực lui ra sau, một kích không coi ai ra gì rơi lên ngang hông Lệ vương gia, “A, mẩu hậu, nhi thần cho rằng sắp sửa thắng rồi, nên mới, dùng nhiều thêm mấy phần lực.”

“Đáng tiếc,” Phía sau, truyền đến tiếng thở dài của nam tử, xen lẫn ý cười kín đáo, rõ ràng là cười trên nỗi đau của người khác, “mẫu hậu, người chỉ thiếu một bước như vậy.”

Gương mặt vốn dĩ đang kéo căng của Tây thái hậu, càng phát ra nộ khí hùng hực, ai cũng biết, Tây thái hậu này yêu cờ như mạng, rõ ràng chỉ còn thiếu một nước, ván cờ này liền có thể quyết định thắng thua.

Phong Phi Duyệt tự lo xuống giường, không để ý đến sắc mặt khó coi của thái hậu hai cung, khom gối hành lễ, “Nhi thần nhận thua.”

“Hừ!” Tây thái hậu nghe vậy, tức đến nỗi đem thân thể tựa hẳn sang một bên.

Minh hoàng quý phi thấy thế, vội vàng tiến lên, lấy lòng giúp bà ta xoa bóp hai vai, “Cô mẫu chớ tức giận.”

Khóe môi Phong Phi Duyệt nâng lên tia ranh mãnh, hành lễ, rồi lui khỏi Từ An Điện.

Lệ vương gia chống hai tay bên người, hai chân vắt chéo, nhìn năm bè bảy mảng, không chút để tâm đến hình tượng.

“Cần quấy!” Thấy Phong Phi Duyệt đã đi xa, Đông thái hậu lúc này mới vung tay áo, giận đến tím mặt.

“Mẫu hậu.” Lệ vương gia không thèm để vào tai, tầm mắt cùng đi theo ra ngoài.

“Ngày thường ở bên ngoài thì cũng thôi đi, hôm nay, con...” Đông thái hậu giơ một ngón tay chỉ vào con trai của mình, tức đến nổi một câu cũng nói không ra, chỉ là nhìn trừng mắt nhìn hấn.

Mà Tây thái hậu, vẫn còn chìm đắm trong ván cờ vẫn chưa hạ màn kia, không thể tự kiềm chế mà hăm sâu.

Khúc đầu thì: Màn công vợ của hoàng đế thiệt loãng moạn quá, hức hức

Khúc sau thì: Lệ vương gian khiến em mở mang tầm mắt quá, mặt dày bao tác vậy anh? Hớ hớ

78. Chương 77: Hai Bên Cùng Dò Xét

Chương 77: Hai bên cùng dò xét

Lúc Phong Phi Duyệt đi ra ngoài, toàn thân nhẹ nhõm. Nhưng bên ngoài Từ An Điện, lại không nhìn thấy bóng dáng của Ngọc Kiều đâu. Nàng nhìn quanh tứ phía, qua giấy lát, liền một mình hướng về phía tấm điện của nàng mà đi.

Tay phải ở trên làn váy hung hăng vắn vò mấy cái, Phong Phi Duyệt tăng nhanh bước chân, lại không ngờ, ở nơi khúc quanh và phải một bức tường người.

Không cần ngẩng đầu, cũng biết là ai.

“Đi vội như vậy, chẳng lẽ là, sau lưng có thú dữ?” Một chân Lệ vương gia vắt ngang trước người nàng, ngăn cản đường đi của Phong Phi Duyệt.

Nàng cũng không định né tránh, học theo bộ dạng của hấn tựa người lên vách tường tối màu, “Đúng vậy, chỉ sợ thứ kia, còn lợi hại hơn nhiều.”

Lệ vương gia nghe vậy, hai tay vòng quanh trước người, nghiêng đầu tới quan sát gương mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt, trên ống tay áo màu bạc, còn kết thêm một vòng lông cừu hổ lang, tay kia, theo đó duỗi tới.

Phong Phi Duyệt cực kỳ cảnh giác, nhượng bộ đối phương lui người lại, hai mắt thăm bắn ra tia đề phòng.

Tay của Lệ vương gia dừng lại giữa không trung, nốt ruồi chu sa ẩn động trên trán phát ra màu đỏ tươi dị biệt, hấn cúi đầu, ý cười từ bên khóe miệng tràn ra, “Ha ha ha...”

“Người cười cái gì?” Phong Phi Duyệt trầm mặt xuống, ngoài bất mãn, càng nhiều hơn chính là khó hiểu.

“Được rồi,” Lệ vương gia lập tức thay đổi ngữ khí, nụ cười đùa bỡn trên mặt cũng nén xuống, cả người liền đoan đoan chính chính, nghiêm túc hiện lên trong mắt hấn, lại khiến Phong Phi Duyệt càng thêm bất an, “Không trêu nàng nữa.”

Nàng thở ra một hơi, hai bờ vai lại đột ngột bị kiềm chặt, gương mặt mỹ miễm kia của Lệ vương gia, cũng kề sát tới, “Bản vương sai rồi, mới này, nàng cũng thật biết giả vờ.”

Trên mặt Phong Phi Duyệt toàn là kinh ngạc sững sờ, choáng váng đến trợn mắt há mồm, nàng động động bả vai, “Nói cái gì vậy?”

“Đã bao lâu rồi, để ta nghĩ xem,” Nam tử chau mày lại, môi mỏng hiện lên một loại yêu mị đầu độc, bất thành hình, bật ra một câu, “có nhớ ta không?”

“Khụ khụ...” Phong Phi Duyệt bị dọa không nhẹ, bắt đầu nhìn quanh trái phải bốn phía, phản ứng nửa ngày, trong đầu xoay chuyển một vòng rồi, lại nhớ đến mấy câu nói cũ rích trước đây, “Lệ vương gia tự trọng.”

“Nói cái gì vậy?” Nam tử cũng ném lại nguyên câu ấy cho Phong Phi Duyệt, giơ một ngón tay ra, ở trên sống mũi của nàng thân mật vuốt nhẹ.

Phong Phi Duyệt nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, sửng sốt, nghĩ không ra nên phản ứng như thế nào.

Ngón tay rơi lên trên cánh môi đỏ mọng của nàng, Phong Phi Duyệt kinh ngạc tránh né, đẩy tay hẳn ra, “Lệ vương gia...” Ngữ khí của nàng ngăm chứa đầy tức giận, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước.

“Còn tức giận à?” Nam tử thề mà lại không thề để bụng, hai tay vẫn như cũ chống lên vách tường sau lưng nàng, “Lúc này thấy các mẫu hậu đều ở đó, cho nên, trêu đùa nàng một chút, tưởng là thật sao?”

Phong Phi Duyệt mơ hồ phát giác bất thường, người nam nhân này, lẽ nào có quan hệ sâu xa với Quân Duyệt ư? Tại sao ở trước mặt người khác, lại giả vờ như không quen biết?

“Sao vậy?” Thấy nàng không nói câu nào, Lệ vương gia lại lần nữa sắp người đến gần.

Phong Phi Duyệt vội vàng đưa tay ra ngăn cản, đẩy hẳn ra một bước ngắn, biểu cảm trên mặt, hoàn toàn là nghi hoặc, “Những lời Lệ vương gia nói, bổn cung một chữ cũng không hiểu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược cao nhìn về đằng xa, tránh người sang một bên muốn đi lên trước.

Hai thân hình lướt qua nhau, cổ tay lại bị hắn gắt gao kìm chặt, Lệ vương gia cũng ý thức được sự tình có gì đó không đúng, “Duyệt Nhi, làm sao vậy?”

Hắn gọi nàng, Duyệt Nhi!

Phong Phi Duyệt hoảng loạn không thôi, sắc trời từ từ sáng rõ, có cung nữ thái giám tới tới lui lui đi ngang qua, nàng vung tay một cái, dùng sức tránh khỏi lực đạo đang kìm chặt cổ tay mình, thân thể lão đảo vượt qua bên người hắn.

Lệ vương gia cũng không ngăn cản nữa, xoay người, nhìn bóng lưng người con gái, hận không thể đuổi theo vài bước.

Lúc đầu sải bước đi, đến cuối cùng, gần như là chạy chậm cả một đường, Phong Phi Duyệt thở hổn hển, đưa tay vỗ ngực, thấy người phía sau không có đi theo nữa, lúc này mới nặng nề thở ra một hơi. Dưới chân cũng không dám có chút lười biếng, đứng một lúc, trực tiếp trở về Phượng Liễm Cung.

Trong hậu viện hoàng cung. Ở đây có vài toàn tấm điện bỏ hoang.

Bão tuyết đã rơi ròng rã suốt một tháng trời, tuyết đọng dày đặc, đều che kín toàn bộ cả nội viện, một cô gái người khoác áo choàng cất bước đi vào. Dưới chân, truyền đến từng tiếng lách lách lách lách đạp trên mặt đất, nghe vào cực kỳ chói tai. Thềm đá bị che lấp, nàng ta chỉ có thể đứng ở ngoài viện, duỗi ra một chân thận trọng bước đi. Thân thể một đường dò dẫm lên trước, tuyết kia, rơi cao đến bắp chân của nàng. Hai tay nàng ta che chắn vùng bụng đã nhô lên rõ rệt, nhiều lần còn bị bước hụt, té ngã xuống mặt đất đầy tuyết mặc dù không đau, nhưng cũng đủ lạnh đến tê cóng.

Nơi âm hàn lạnh lẽo như vậy, tỷ ấy, làm sao có thể chịu được?

Cô gái đứng trong mưa tuyết trắng xóa, áo choàng màu đỏ dấu trọn đi gương mặt của nàng ta, từng bước từng bước đi lên phía trước, hai hàng dấu chân, rơi thật sâu ở phía sau.

Đi vào trong cung điện bỏ hoang, nơi này, lại chứa từng phần từng phần mộ. Đất cát đơn sơ, cũng không dư thừa thứ gì đặc biệt, phía trên, chỉ khắc một cái tên của người chết.

Mặc kệ âm phong quét tới từng trận, nàng đi qua từng phần từng phần mộ, cuối cùng đứng lại trước một mộ phần đơn giản, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ cả người xuống, “Tỷ tỷ, tỷ để muội tìm thật là cực khổ.”

Một tấm ván gỗ đơn giản, phía trên dùng sơn đỏ viết ba chữ ‘Đức Huệ phi’.

“Bọn họ đồng ý với muội, sẽ xử lý đằng hoàng chuyện hậu sự của tỷ, sẽ chuyển tỷ đến hoàng lăng của Huyền Triều, muội thật là ngu xuẩn, nếu không phải muội âm thầm phái người, đến bây giờ cũng sẽ không biết, tỷ lại cô độc nằm một mình ở trong phế điện này...” Hai tay cô gái nắm chặt tấm ván gỗ, thanh âm bi oán.

Nước mắt, từng giọt từng giọt dung nhập vào trong tuyết đọng, khiến màu trắng kia càng thêm tinh khiết. Nàng nghiêng người một cái, hai tay vùi sâu trong tuyết, “Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, mối thù của tỷ, muội nhất định sẽ trả. Chúng ta ở trong tay thái hậu hai cung, rốt cuộc cũng chỉ là một quân cờ, bây giờ hy vọng duy nhất, chính là đứa bé trong bụng muội, muội nhất định phải sinh hạ long tử, bất chấp tất cả!”

Nàng ta cắn răng, hai tay ra sức vặn chặt, trong lòng bàn tay, bông tuyết bị vặn vò thành cứng rắn không thể tưởng tượng nổi, từ trong đôi mắt của cô gái, thâm bắn ra một tia hung ác quyết tuyệt.

“Trong hậu cung này, đã mất đi giá trị lợi dụng rồi, người không thể khống chế được, cho dù là người thân của mình, họ cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà diệt trừ,” Nơi cổ họng cô gái nghẹn ngào, giọng nói phát run, “muội sẽ không cho bọn họ có cơ hội này đâu!” Nàng hung hăng gạt đi nước mắt, hai mắt nhìn chăm chăm ba chữ trên tấm ván gỗ, yên lặng giây lát, rồi lập tức chống thân thể dậy, mặt đầy quyết ý xoay người rời đi.

Tiêu điều lạnh lẽo, mộ phần nằm ngang ngửa chen chúc, vẫn an nhiên như cũ.

Trong Phượng Liễm Cung, hoàng đế cũng đã thành thói quen đến đây xử lý sự vụ lớn nhỏ. Cổ hoa lan của Thi tiếp dư đã giải, thân tâm Cô Dạ Kiệt mệt mỏi rã rời, cuối cùng cũng giải quyết xong xuôi.

Dựa lưng vào ghế loan phía sau, nam tử chau này, Phong Phi Duyệt thì vẫn luôn đứng ở bên cạnh, một tay mài một. Lúc gò má hần hiện lên vẻ nghiêm túc lãnh đạm, khí phách tôn vương liền bị đè xuống một phân, động tác trên tay vô thức đánh vòng tròn theo nghiến mực, “Hoàng thượng, vùng biên cương đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phong Phi Duyệt lo lắng hỏi.

Cô Dạ Kiệt đặt tấu chương xuống, một tay chống lên trán, trên mặt là biểu cảm lạnh băng khó mà đến gần, cuối cùng, hần thả tay xuống, kéo Phong Phi Duyệt tới gần, tựa đầu vào trước ngực nàng, “Loạn trong giặc ngoài, bảo tuyết hằng nam là chuyện khiến trầm đầu đau đầu nhất.”

Cũng đúng, Huyền Triều xuất chiến nhiều năm liên tiếp, lương thưởng của tướng sỹ phần lớn là lấy từ dân chúng, mà bây giờ lại thêm thiên tai nhiều sự, không nói đến trợ cấp quốc gia, vạn nhất biên giới lại xảy ra chiến tranh, mới thật sự khiến người ta không kịp ứng phó.

Hoàng đế nhắm hai mắt lại, một tay vòng chắt eo lưng của nàng, sầu tư lo lắng toàn bộ hiện hết lên trên mặt. Phong Phi Duyệt do dự chốc lát, cuối cùng đưa tay rơi lên trên vai hần, vỗ nhẹ.

“Thần đệ tham kiến hoàng thượng!” Bất thành linh, một thanh âm trầm bổng đột ngột truyền đến, “Không quấy rầy đến hoàng thượng chứ?”

Hai mắt Phong Phi Duyệt lạnh đi, nam tử trước người cũng vậy, đầu óc kiệt quệ mệt mỏi xẹt qua một cái, sau đó xoay người lại, “Trở về rồi?”

Ngữ điệu cực kỳ bình thản, nếu không phải Phong Phi Duyệt đã biết thân phận của Lệ vương gia, thực sự sẽ ngộ nhận, hai người họ chỉ là quan hệ quân thần mà thôi.

Lệ vương gia đứng dậy, lúc đến đã thay qua một bộ trường bào trắng tinh, hần chậm rãi tiến lên, nhìn qua cả người, có một loại phiêu dật phàm trần mới mẻ, “Trở về sáng sớm hôm nay, hoàng tấu, đúng không?”

Hần nhướn mày một cái, ánh mắt sáng rực bắn tới, Phong Phi Duyệt cười lạnh, cũng không để tâm thêm nữa, tự động chuyển đầu quay ngoắt sang một bên.

Hoàng đế gật đầu, hỏi, “Có chuyện?”

“Trở lại Huyền Triều, đương nhiên phải thỉnh an hoàng thượng.” Lệ vương gia khẽ nhếch khóe môi, đi lên trước, không chút e dè trước mặt Cô Dạ Kiệt đầy lãnh khốc.

Năm ngón tay trắng trẻo tùy ý đảo quanh trên bàn tấu chương, hoàng đế thể mà lại không tức giận, cũng không có ngăn cản. Phong Phi Duyệt có chút hiếu kỳ, quay đầu nhìn lại.

“Hoàng tẩu rốt cuộc cũng chịu liếc ta một cái rồi?” Lệ vương gia thu tay lại, đôi môi đỏ hồng diêm dúa my hoặc cong lên một cái, cực kỳ hấp dẫn.

“Được rồi,” Cô Dạ Kiết ngậm cười, khoát khoát tay, “đừng càn quấy nữa.”

“Ha ha...” Nam tử nghe vậy, sảng khoái bật cười thành tiếng, “hoàng huynh, ‘chị dâu’ này thật sự rất thú vị đấy!”

Phong Phi Duyệt nhớ đến cảnh tượng sáng hôm nay, lẽ nào, hẳn thật sự đang trêu chọc mình sao?

“Đi ra ngoài lâu như vậy, tâm càng lúc càng buông thả rồi.” Cô Dạ Kiết giễu cợt nói, lo lắng ban đầu khi Lệ vương gia vừa đến bị quét bay hơn phân nửa, “Sao lại chịu trở về rồi?”

Nam tử nhìn tấu chương xếp thành một chồng cao ngất, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, “Bị mẫu hậu phái người bắt trở về.”

Hai người càng nói càng thân cận, Phong Phi Duyệt đứng bên cạnh, càng không chen vào được một câu.

“Hoàng huynh, bão tuyết tan rồi, có hứng thú đến Lệ vương phủ không? Dọc đường vân du, ta bắt được vài loại chim thú quý, chờ tuyết tan đi hơn phân nửa, ta liền thả chúng vào trường đấu thú, gọi thêm vài người nữa cùng đi săn, thế nào?” Suy cho cùng ở bên ngoài hiểu biết cũng nhiều thêm, Lệ vương gia đối với xưng hô của chính mình, vẫn không thể lập tức thay đổi được.

Cô Dạ Kiết nghe vậy, lại cười một tiếng, đôi con ngươi chẳng gọn chút sóng nước kia, hiện lên hứng thú mãnh liệt kinh người, Phong Phi Duyệt nhìn chăm chăm nửa bên mặt của hắn, tự cổ chí kim nam nhi đều ‘ở trên lưng ngựa bàn chuyện anh hùng’, hiển nhiên, hoàng đế cũng vậy.

“Lần này lại mang theo đồ tốt gì trở về vậy?” Cô Dạ Kiết thuận tay cầm lấy tay mềm của nàng bao bọc trong lòng bàn tay, xoay đầu lại, hỏi một câu, “Lạnh à?”

Một câu nói, cũng lập tức hấp dẫn theo ánh mắt của Lệ vương gia.

Phong Phi Duyệt thuận theo lực đạo trên tay hắn dựa lại gần mấy phần, “Không lạnh.”

Hết thấy, đều tự nhiên ấm áp như vậy, hoàng đế vân vê ngón tay thon dài của nàng, gương mặt tuấn tú giương cao ý cười, “Con báo lần trước quả thật rất hung liệt, ngang ngạnh xé toạc mấy tên ngự lâm quân của trẫm ra từng mảnh.”

“Lần này, lại càng dữ dội hơn.” Lệ vương gia thần thần bí bí áp sát lên trước, đưa tay bắt lấy ống tay áo của mình, “Để bắt được nó, ta suýt chút nữa thì phé đi cánh tay này.” Trên khuỷu tay trắng nõn, một vết sẹo còn chưa khép miệng kéo dài tới tận chỗ cổ tay, đủ thấy một màn kịch liệt khi đó.

“Ồ? Lợi hại như vậy?” Cô Dạ Kiết đang vào lúc hứng thú cao trào, trong mắt đã lộ ra kích động khó mà đè nén, “Trẫm thật rất muốn đi xem một chút.”

“Vậy được, ta trở về sẽ cho người sắp xếp lại trường săn bắn,” Lệ vương gia my hoặc cười một tiếng, đối diện với Phong Phi Duyệt trước mặt, “hoàng tẩu, có hứng thú không?”

“Đến lúc đó, trẫm dẫn nàng cùng đi.” Cô Dạ Kiết lời kéo tay của nàng, “hiếm khi có dịp đi chơi mà.”

Phong Phi Duyệt chỉ có thể gật đầu, Lệ vương gia ở trước mặt cười như không cười, trong mắt ẩn chứa thâm ý, theo nàng thấy, sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

Lưu lại không bao lâu, nam tử liền đứng dậy cáo lui, đi ra Phượng Liễm Cung.

Phong Phi Duyệt bị Cô Dạ Kiết kéo lên trên đùi, Lệ vương gia vừa đi, vẻ mặt sầu não của hắn lập tức bày ra ngoài.

Tâm tư của nam tử, toàn bộ tập trung ở trên tấu chương, Phong Phi Duyệt thấy hẳn thật sự quá mệt mỏi rồi, liền cầm tấu chương kia đặt trên tay mình, từng câu từng chữ đọc cho hắn nghe.

Rất nhiều chữ, nàng đều không hiểu, hoàng đế liền từ sau lưng từng từ từng từ giao cho nàng đọc, “Sau này, trẫm cứ như vậy phê duyệt tấu chương.”

Hắn nói, mỹ nhân trong ngực, tâm chẳng những không loạn, ngược lại cực kỳ tỉnh táo.

Một tay Phong Phi Duyệt cầm tấu chương gấp lại, cầm ở trong tay giờ lên cười nói, “Hai cái này một bên là hồng sơn, một bên là mỹ nhân, nếu phải lựa chọn một trong hai, hoàng thượng, muốn cái nào?”

Đây vốn chỉ là một câu nói đùa, nghe vào trong tai Cô Dạ Kiết, lại như một chiếc gai nhọn, găm chặt khó lòng nhổ ra.

Phong Phi Duyệt thấy hần không nói gì, thần sắc lập tức ngưng trọng, đối mặt nhau, tay nàng cứng đờ, ngay sau đó liền đem tấu chương chưa phê duyệt xong mở hết ra, sau lưng vùi lên trước ngực hần, không nỡ khơi gợi đến phiền muộn kia nữa.

Bất cứ ai cũng nghe ra được, mắt mát trong từ trong miệng nàng, Cô Dạ Kiết vòng hai tay qua, gối cằm lên trên vai nàng, nghĩ đến, nhớ đến, lúc Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, hần thế nhưng đã nằm trên người mình ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy hần mệt mỏi, Phong Phi Duyệt thả tấu chương trở lại án kỷ, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve gò má của hần.

“Nương nương...” Ngọc Kiều thấy thế, tiến lên.

“Người lui xuống trước đi.” Phong Phi Duyệt không đành lòng đánh thức hần, cả người càng không dám nhích động một cái.

“Dạ, nương nương.”

Trong thâm cung, vốn là gió hàn rét lạnh, hai người tựa sát vào nhau, hấp thụ ấm áp của đối phương. Từ xa nhìn lại, tình cảm của đế hậu này, ai nói, không thể đơn thuần bình thản như những người thường khác.

Lệ vương gia ra khỏi đại điện, không trực tiếp xuất cung, mà là một đường thẳng hướng tới Từ An Điện.

Dọc đường Cảnh Dạ Cung, đúng lúc Thi tiếp dư đang cùng nha hoàn đi ra ngoài, vừa vặn chạm mặt nhau.

Cô gái nhìn thấy hần, bị giật mình kinh ngạc không nhẹ, nha hoàn kia lần đầu thấy mặt Lệ vương gia, cũng không biết, liền mở miệng nói, “Nhìn thấy Thi tiếp dư, cũng không hành lễ?”

“Im miệng!” Thi tiếp dư khẽ quát một tiếng, khóe môi nhẹ nhàng kéo ý cười, “Không ngờ sẽ gặp được Lệ vương gia ở nơi này.”

Nha hoàn kia nghe vậy, mặt mũi thất sắc, vội vàng hành lễ nói, “Nô tỳ tham kiến Lệ vương gia.”

“Bản vương không thích con đường này.” Hần cúi người xuống, đỡ nha hoàn kia dậy, cười nhẹ như hoa đào, “Nha hoàn này đáng đáp không tệt, tặng cho bản vương nhé.”

Thi tiếp dư nhìn vẻ mặt đầy bất cần của hần, “Vương gia trêu đùa rồi, có ai không biết Lệ vương phủ mỹ nữ như mây, nha đầu này tư sắc bình thường, sao có thể lọt vào mắt của người.” (Chipchip muốn nói là... không những Lệ vương phủ mỹ nữ như mây mà chủ nhân ở đây cũng gần gần giống mỹ nữ vại đá, thiệt ba chấm :>>>)

Nam tử nhẹ buông tay. Nha hoàn kia cũng có vẻ khó nén thất vọng, hai tay cũng không biết nên đặt ở nơi nào.

“Thi tiếp dư, ngược lại một chút cũng không thay đổi.”

“Vương gia cũng vậy.” Cô gái ngược mắt, tầm mắt chạm nhau, nàng kéo môi giãn mặt, nhìn vẻ mặt đầy trêu cợt của nam tử, tâm, đột nhiên trầm xuống, đập lỗ một nhịp.

“Ha ha ha...”

Lệ vương gia mở miệng cười to, dưới trang dung tuyệt sắc kia, ai cũng đều không nhìn thấu, rốt cuộc đang che giấu tâm tư thế nào.

Thi tiếp dư kéo chặt vạt áo trước, không khỏi có chút lo sợ, đôi mắt của hần, giống như, có thể dễ dàng nhìn xuyên thấu người khác.

Cáo lỗi chị em nhỏe, chip up từ hôm qua mà lưu dạng bản thảo chứ ko public, thảo nào cả ngày mà ko thấy lượt view nào, hề hề, cười trừ

79. Chương 78: Trường Sân Rắn Độc

Chương 78: Trường sân rắn độc

Đoàn người tầng tầng lớp lớp, nội uyển trong hoàng cung vốn dĩ có khu vực để săn bắn, chỉ có điều con mồi ở nơi đó vốn nhu thuận, dã tính thấp, cũng làm mất đi kích thích.

Quốc sự triền miên bận rộn, Cô Dạ Kiết vừa vận nhân cơ hội đi ra ngoài thả lỏng gân cốt, đi theo, ngoài Phong Phi Duyệt còn có vài phi tần, cùng với đại thần trong triều. Thái hậu hai cung không có hứng thú, lại cứ bị Lệ vương gia khăng khăng quán lấy, cũng liền thuận theo cùng đưa Minh hoàng quý phi đi, cùng nhau đến Lệ vương phủ.

Đi qua đường lớn, mặt phố dài trải đầy đá cuội mà thành, phồn hoa náo nhiệt, xe ngựa tự động tiến lên trước, lần lượt dừng lại trước cổng vương phủ.

Nhìn lên!

Ba chữ ‘Lệ vương phủ’ cực lớn bằng vàng ròng đề ép trên đỉnh đầu, bên trong phủ, nha hoàn ma ma toàn bộ xuất động, hành lễ xong, Lệ vương gia liền dẫn bọn họ tới trường săn bắn.

Phong Phi Duyệt dôi mắt nhìn ra đằng xa, ngược lại tầm mắt, không chạm đến được điểm cuối cùng. Rừng cây nước suối, núi giả lầu các, quả thật là một nơi tiên cảnh nhân gian. Tuyệt ùn ùn kéo đến, chỉ tan chảy đi một nửa, nhưng như vậy là đủ rồi.

Các vị võ tướng đã sớm không thể kiềm nén được, ngay cả Cô Dạ Kiết cũng tràn đầy hứng khởi, Phong Phi Duyệt cùng đi theo đám người lên trên một lầu các cao chọc trời, đưa mắt nhìn ra xa.

Lầu cao này, tạo hình kỳ dị, xung quanh là một vòng lan can thuần chất tử đàn chạm trổ, không cao lắm, chỉ ngang đến thắt lưng. Bốn bên trống không, tầm nhìn riêng biệt.

Tuyệt trắng bao phủ, ở đằng xa trường săn bắn có thể trông thấy hàng rào được dựng nên, từng lùm từng lùm cây âm u. Chợt có dã thú ẩn hiện.

“Chim thú đệ thu thập được, đều đang ở đây chứ?” Hoàng đế một tay giơ roi ngựa, tầm mắt rơi lên trên người Lệ vương gia.

“Người đâu.” Nam tử nghe vậy, chững một kích, chỉ nghe thấy tiếng bước chân lộp cộp lộp cộp truyền đến, dưới lầu các, một đám đình trang mang lông sắt đặc chế đi đến đây.

Bước chân bị lực đạo trên vai ép tới rất sâu, vang dội hữu lực, từng cái từng cái lông sắt được đặt trước mặt đám người.

Lệ vương gia ra hiệu bảo vén tấm vải đen che ở phía trên lên, theo một tiếng quát nhẹ, nhất nhất lộ diện hình thù.

“A... thứ gì vậy.” Có vài phi tần nha hoàn nhát gan bị dọa đến thét ra tiếng, Phong Phi Duyệt liếc mắt một cái, bất quá cũng chỉ là đám sai lang mãnh hổ nhìn bộ dáng có vẻ hung mãnh mà thôi.

Theo một tiếng gầm rống, con mồi bị tóm đại phát thú tính, sôi sục kêu gào đòi tấn công, hai móng vuốt phía trước giơ lên, khiến lồng sắt kiên cố chật hẹp chấn động phát ra tiếng ầm ầm vang dội, cả bầy cùng kêu gào, rất có khí thế, bốn bề báo hiệu bất ổn. Dã thú trong lồng càng tức giận, đám người bên ngoài càng thêm hừng hực khí thế, hận không thể dùng cung tên trong tay, trực tiếp bắn thủng cổ họng của bọn chúng.

“Hoàng thượng, có thể bắt đầu rồi.” Lệ vương gia ra hiệu, thị vệ bên cạnh đem cung tên trong tay nhất nhất phân phát ọi người, bên trên, đều có khắc tên của mình.

“Hoàng tẩu có hứng thú cùng đi theo không?” Nam tử thấy Phong Phi Duyệt đứng bên cạnh không nói gì, sắp lại gần hỏi.

Nàng hoàn hồn, nhìn lại cả đám võ tướng, “Bổn cung cưỡi ngựa không giỏi, không thể tham gia náo nhiệt rồi.”

Lệ vương gia nhếch môi cười thâm, cũng không làm khó, chỉ nghe thấy một hồi tiếng bánh xe truyền đến, hần xoay người lại, đến gần Cô Dạ Kiết, “Hoàng huynh, đây chính là Đại Gia Hòa mà ta nói đến.”

Phong Phi Duyệt thuận theo âm thanh đó nhìn lại, trên xe ngựa chở theo một chiếc lồng sắt khổng lồ, bên trong đang nhốt, một con gấu đen.

Trời ơi! Nàng khó nén tiếng kinh hô, chẳng trách vết thương trên tay Lệ vương gia lại lợi hại như vậy, chỉ nhìn thấy cái đầu con gấu đen kia, một cái tát, liền có thể vụn rơi đầu người ta xuống, sống đến bây giờ, Phong Phi Duyệt mới là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Thả ra!” Lệ vương gia ra lệnh một tiếng, những thị vệ kia liền kéo đám dã thú cương liệt vào trong cánh rừng, các tướng sĩ lần lượt đi xuống lầu cao, Cô Dạ Kiết cầm mũi tên trong tay, nói với Phong Phi Duyệt, “Ồ đây, đợi trầm quay lại.”

Giống như một câu thề nguyện, Phong Phi Duyệt gật đầu đồng ý, “Đợi chàng.”

Nhìn hần xoay người rời đi, nàng đứng ở nơi lầu các trên cao, hai mắt dính chặt lên bóng lưng của hần, đoàn người đã bắt đầu chuẩn bị, nàng nhìn thấy Quân Ân, Lệ vương gia, Cô Dạ Kiết, ngay cả Mạch Thần Lại cũng ở đây. Quả nhiên, chỉ cần là nam nhân, đều sẽ có vài phần hứng thú như vậy.

“Jia...” Đoàn kỵ mã dài dằng dặc lúc đầu, lập tức phân tán ra bốn phía xung quanh, hoa tuyết rơi động dưới mặt đất bị hất bay lên cao, giống như một tấm rèm màu trắng, làm mờ đi tầm mắt.

Thái hậu hai cung ngồi xuống giữa nội đường, Quân Nghi đi theo tới bên cạnh Phong Phi Duyệt, theo tầm mắt của nàng nhìn lại. Thị tiếp dư mặc dù cũng cùng đi, lại cảm giác cô tịch một mình, chỉ có thể ngồi xuống, nhất mực nhìn ra bên ngoài.

“Minh Nhi, đánh cờ với bổn cung.” Tây thái hậu yêu cờ như mạng, đi đến đâu cũng không quên.

Minh hoàng quý phi mỉm cười, hai tay đầm vai khựng lại, trong mắt, vẻ chán ghét kia thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là nhu thuận, “Cô mẫu, Minh nhi không phải đối thủ của người.”

“Đừng nói mãi mấy lời dễ nghe nữa.” Tây thái hậu vỗ tay nàng ta, kéo nàng ta đến trước mặt, “Mẫu thân thông tuệ, đứa trẻ sinh ra tất nhiên sẽ là giao long chi nhân, giống như Huyền Triều ta từ xưa vốn là mẹ quý nhờ con, Minh Nhi...”

Thanh âm phía sau lưng, vẫn còn đang tiếp tục, Phong Phi Duyệt mắt điếc tai ngơ, nhìn Quân Nghi ở bên cạnh một cái, tầm mắt ngay sau đó rơi vào phần bụng khê nhô lên của nàng ta.

Tiếng trống liên thanh dồn dập, trong trường sân bắn đang vây quét kịch liệt, đêm không xuể dã thú trốn chạy tứ phía, Phong Phi Duyệt có chút lo lắng, thân ảnh màu vàng tươi kia của hoàng đế đặc biệt nổi bật, nàng luôn có thể dễ dàng bắt được bóng dáng của hần.

“U...” Một tiếng rống, rung chuyển trời đất, không biết là dã thú nào phát ra thanh âm đó.

Mưa tên như rừng, lo lắng trong lòng càng lúc càng sâu!

“Tham kiến hoàng hậu...” Thị vệ thấy nàng vội vã đi xuống, lập tức hành lễ.

“Chuẩn bị ngựa.” Phong Phi Duyệt lòng như lửa đốt, rồi lại không biết điềm xấu trong lòng là từ đâu mà có, phía sau, Quân Nghi đuổi theo, “Tỷ tỷ.”

“Muội ở lại đây, đừng chạy loạn,” Phong Phi Duyệt quay đầu lại phân phó, “bảo vệ tốt Nghi hoàng quý phi, nếu xảy ra chuyện gì gì sơ xuất, bổn cung hỏi tội người.”

“Dạ, nương nương.” Thị vệ tiếp lệnh, tăng thêm nhân thủ tới đây, Phong Phi Duyệt dắt lấy một tuần mã màu đỏ thẫm, nhảy lên, trong tay cầm sẵn mũi tên.

“Nương nương, trên này không có ký hiệu của người, thần...”

“Không cần đâu,” Phong Phi Duyệt vung tay cắt đứt, “bổn cung đi một lát sẽ trở lại, mũi tên này không phải để săn thú, chỉ phòng ngừa vạn nhất.”

“Dạ, nương nương.” Thị vệ tiếp lệnh đành phải lui người ra một bên, Phong Phi Duyệt nâng roi ngựa lên, muốn vội vã rời đi, Quân Nghi lại tiến lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta đầy lo âu, tay nắm lấy dây cương ngựa, “Tỷ tỷ, nhất định phải cẩn trọng.”

Ánh mắt của nàng ấy, chân thành như vậy, khiến trái tim Phong Phi Duyệt ảm áp, “Yên tâm đi, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Quân Nghi cũng không lập tức buông bàn tay kéo dây cương ngựa ra, nàng khẽ nhếch miệng, thấy kiên trì không có kết quả, lúc này mới thu tay lại.

“Jia...” Nhìn bóng hình như lưu vân như kia, Quân Nghi chỉ đứng yên một chỗ, nhìn vó ngựa hất tung bụi tuyết, tiến vào cánh rừng.

Vừa mới tiến vào, chạm mặt liền có khí lạnh quất tới, ánh mặt trời bị ngọn cây ngăn cản bên ngoài, vó ngựa dẫm trên đất, kèm theo tiếng lộc cộc chói tai.

Phong Phi Duyệt nhìn bóng người mà đuổi theo, trên đất, thi thể dã thú lớn lớn nhỏ nhỏ nằm rải rác, nàng ghì chặt cương ngựa, đứng trước cây tùng bách khô cứng xác định vị trí.

Hai mắt từ trong đám người tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia, bên tai, tựa hồ truyền đến một hồi tiếng hít thở u lạnh, toàn thân nàng đông cứng, mái tóc bị nhấc lên, cọ xát lên da mặt, có loại cảm giác tử vong hít thở không thông.

Phong Phi Duyệt khó khăn nuốt nước bọt, tay phải siết chặt cung tên, chậm chậm, xoay nửa gương mặt sang một bên. Chông lại nàng, là một con mãng xà cực lớn hai màu đỏ trắng đan xen, cái đầu tam giác, gần như sắp chạm đến mặt nàng, trong miệng, lưỡi rắn nhanh chóng phun ra nuốt vào, con mãng xà kia quấn nửa thân lên trên cây cổ thụ, lớn cỡ chừng bằng bắp chân vậy, chỗ cổ họng, lồi lên lồm xồm, mơ hồ có thể nhìn thấy răng nọc sắc nhọn.

Nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhìn cự mãng ở trước mặt mình không ngừng thở dốc, thi thoảng, há to cái miệng như chậu máu.

“Đồ gia hỏa này!” Một đạo âm thanh hả hê cười trên nỗi đau của người khác truyền đến, Phong Phi Duyệt duy trì tư thế ban đầu, liếc mắt nhìn đi, là Lệ vương gia, “Ta tìm nó rất lâu rồi.”

Nàng đến hô hấp cũng không dám dùng sức, thận trọng dè dặt mở miệng, dùng khẩu hình miệng nói, “Lấy đi.”

“Cái gì?” Lệ vương gia không nghe được, nhảy xuống khỏi bạch mã tiến lên, hấn đứng ngay bên cạnh Phong Phi Duyệt, nhưng cự mãng kia không hề cảm nhận được, ý vị, chỉ là sống chết nhìn nàng chằm chằm.

“Lấy đi!” Phong Phi Duyệt mở hé môi, nhỏ nhẹ nói ra.

“Mãng xà này là ta bắt từ Tây Vực về đây, kịch độc không gì sánh được, lúc đó vì bắt nó hàng phục, cũng coi như làm ta là tổn thất mấy tên ái tướng.” Trong ngữ điệu của Lệ vương gia, ngừng hàm tiếc nuối, chỉ có điều về mặt đây cốt nhả, một tay lại bắt đầu càn quấy, “Đúng rồi, giống xà này hình như đặc biệt thích nữ nhân, hơn nữa, là giống như nàng vậy.”

Phong Phi Duyệt sửng sốt ngay tại trận, hung hăng trừng hấn một cái, hai mắt bắn ra oán khí tán loạn.

“Lại tức giận rồi?” Lệ vương sắp lên trước, đoán chắc nàng không dám làm gì, “Ngàn vạn lần đừng động đây, xà mặc dù không có mắt, nhưng chỉ cần tìm đúng con mồi, chắc chắn sẽ không nhả ra, chỉ cần động một cái...” Nam tử kéo dài thanh âm, cười đến sáng khoái tà ác, “nó sẽ nhào lên, không chống đỡ được, liền đem nàng ăn tươi nuốt sống!”

Phong Phi Duyệt nhìn qua cặp mắt trên đầu măng xà, vội vàng nhắm mắt lại, nếu nói là nàng không sợ trời không sợ đất, nhưng mà, từ nhỏ đối với rắn lại sợ không còn hình dạng.

“Được rồi, ta giúp nàng đuổi nó đi.” Lệ vương gia nói hiên ngang lắm liệ, nhưng, căn bản lại không thèm nhúc nhích một cái.

“Bớt nói nhảm đi,” Phong Phi Duyệt mở mắt, tầm mắt bắn về phía hắn, “nhanh lên một chút!”

“Ha ha...” Nốt ruồi chu sa trên trán nam tử áp tới đây, “Duyệt Nhi, sao nàng lại không nhớ được ta chứ?”

Phong Phi Duyệt chau mày, sắc mặt kém đến cực hạn, “Lệ vương gia, chắc không phải đang nói chuyện nghiêm túc chứ?”

Nàng nhận định, nam tử đây là cố tình trêu chọc.

Khóe mắt nâng lên, hắn ngược lại cười đến vô hại, tiếp theo đó từ trong ngực móc ra một khúc sáo nhỏ, môi mỏng mím chặt, nhẹ nhàng thổi một khúc, con măng xà kia nghe thấy, lại nhanh nhẹn nhảy múa, thân rắn xoay chuyển, sau đó ngoan ngoãn lên về trên gốc cây tùng bách kia ngủ yên.

Toàn thân Phong Phi Duyệt buông lỏng, cổ lực chống đỡ trong cơ thể bị rút tận, cả người lung lay như sắp đổ.

Lệ vương gia cười một tiếng, đưa tay ra ôm hông của nàng, “Tẩu tẩu, coi chừng ngã xuống lưng ngựa.”

Phong Phi Duyệt một bụng nộ khí không có chỗ trút, roi ngựa trong tay nằm yên ngủ đông, ‘vút’ một cái hướng phía Lệ vương gia quát tới. Hắn nhạy cảm lách người, ngón tay thon dài chống đỡ, đem đầu roi quần trên cổ tay mình, “Tẩu tẩu, lòng dạ thật là độc ác a.”

Phong Phi Duyệt lôi kéo, hai người cứ như vậy giằng co.

“Duyệt Nhi!” Phía sau, truyền đến thanh âm của Cô Dạ Kiết.

Lo lắng lúc đầu của nàng bị quét sạch, tròng mắt Lệ vương gia, lúc này mới thu roi ngựa trên tay lại.

“Hoàng huynh, hoàng tẩu này thật hung dữ!” Hắn, thế mà lại ác nhân tố cáo nàng trước, cười cười híp mắt xoay người lại, “Chẳng có lấy một chút điềm tĩnh mà nữ nhi Quân gia nên có.”

Phong Phi Duyệt cũng không thèm để ý, Lệ vương gia nói với hoàng đế mấy câu, liền cười ngựa rời đi.

“Sao nàng lại đến đây?” Cô Dạ Kiết tiến lên, kéo cương ngựa của nàng, hai người cùng nhau đi lên phía trước.

“Hoàng thượng, những con mồi chưa thuần phục này cực kỳ hung mãnh...”

“Lo lắng rồi?” Hoàng đế kéo nàng qua bên, ôm vào trước người mình, Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy ấm áp một mối đánh tới, kinh sợ vừa rồi cung bị ép xuống.

Dã thú chạy trốn tứ phía, bị dồn vào đường cùng, may mà không có tập kích con người.

“Có một số việc, biết rõ nguy hiểm, trăm cũng nhất định phải làm.” Cô Dạ Kiết giơ roi ngựa lên, chỉ về một phía thủy mộc, “Đây là thiên hạ của trăm, tất nhiên, phải do trăm đích thân chinh phục.”

Phong Phi Duyệt sáng tỏ, thì ra, đây vốn không đơn thuần chỉ là một cuộc săn thú, nam nhân của nàng, cao ngạo như thế, tôn quý như thế, trở thành hậu của hắn, thì phải vứt bỏ tất cả, ngay cả một chút quyền lợi lo lắng, cũng không thể có!

“Nàng trở về trước, đợi một lát trăm liền đi tìm nàng.” Cô Dạ Kiết kéo ngựa của nàng lại gần, Phong Phi Duyệt thấy hắn không có việc gì, cũng yên tâm, nhảy lên lưng ngựa.

Thân ảnh của hoàng đế biến mất thật xa, Phong Phi Duyệt cũng không dám nán lại trong cánh rừng này, kéo chặt cương ngựa, vừa mới quay đầu lại liền nhìn thấy Quân Ân chẳng biết đã đứng sau lưng mình từ lúc nào.

“Xem ra, cô thật sự đã động tình rồi.” Hắn khẽ lắc đầu, hai tay vòng trước ngực.

“Không cần huynh quản.” Phong Phi Duyệt tiến thẳng lên trước mà đi, Quân Ân đưa một tay ra, ngăn trở đường đi của nàng.

“Uyy..” Nàng dừng lại, xoay đầu nhìn hấn, “Có chuyện?”

Quân Ân nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hai mắt không hề chớp lấy một cái nhìn thẳng vào trong mắt Phong Phi Duyệt, “Ta không quan tâm cô đối với hoàng đế như thế nào, ta cũng không có hứng thú mà quản, hôm nay, là một cơ hội tuyệt hảo, diệt trừ Minh hoàng quý phi.”

Phong Phi Duyệt trừng mắt, sau đó tức giận nói, “Huynh điên rồi? Hoàng thượng, thái hậu hai cung đều ở đây, huynh bảo ra hạ thủ thế nào?”

“Nếu không hạ thủ, cô còn có cơ hội khác sao? Không đến mấy tháng nữa, thì cô ta sẽ sinh hạ long tử, chẳng lẽ, cô còn muốn chờ thời cơ?” Nam tử kéo căng gương mặt tuần tú, ngữ khí hung lệ hiểm hoặc.

Phong Phi Duyệt vốn chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày phải hạ thủ, Minh hoàng quý phi mặc dù kiêu căng, nhưng cũng không đến mức vì quyền thế bất chấp tất cả, nàng liền muốn bảo hộ hai tính mệnh kia. Tuy nàng là thể thân của Quân gia, nhưng đến cuối cùng vẫn không hề có thân tình, chuyện hại người hại mình, nàng tất nhiên sẽ không làm.

“Hay là, cô căn bản không muốn kéo bản thân mình vào chuyện này?” Quân Ân một câu nói trắng ra, thần sắc trên mặt đã bắt đầu khó nhìn.

Phong Phi Duyệt một hồi lâu không trả lời, một lát sau, mới mở miệng nói, “Ta không có quên, mình là người của Quân gia, nhưng, chỉ dựa vào một câu nói của huynh, liền muốn khiến bọn ta vì huynh vào nơi nước sôi lửa bỏng, sau đó thì sao? Huynh từng nghĩ đến chưa? Một khi chuyện bại lộ, ta cùng Quân Nghi còn có khả năng sống sót sao?”

Quân Ân nghe vậy, sắc mặt âm trầm ban đầu cũng sáng sủa lên vài phần, “Ta biết!” Hấn nói chắc chắn, “Sau đó, sẽ có một màn kịch thú vị, cô cái gì cũng không cần làm, chỉ cần trong lúc hỗn loạn, tự bảo vệ mình, bảo vệ Quân Nghi là được.”

“Huynh muốn làm gì?” Nàng kinh ngạc, người như Quân Ân, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

“Cô tự quản tốt bản thân mình là được.” Nam tử nói xong, liền để lại nàng một mình, thúc ngựa chạy vào trường sân bắn.

Phong Phi Duyệt không dám ở lại lâu, trở lại lầu các thì chỉ thấy Quân Nghi mừng rỡ ra đón, “Tỷ tỷ, không sao chứ?”

Nàng xuống ngựa, thị vệ bên cạnh tiến lên, muốn nhận lấy cung tên trong tay nàng, Phong Phi Duyệt vừa định đưa cho hấn, nhớ đến lời Quân Ân vừa nói, vẫn là rút tay lại, mang theo bên mình tùy thân.

“Không sao!” Hai người đi lên lầu cao gỗ mộc thuần chất, Tây thái hậu cùng Minh hoàng quý phi đang cao hứng đánh cờ, mấy phi tần còn lại thì ghé vào một chỗ, tự tìm thú vui ỉn.

Phong Phi Duyệt nhìn khu rừng đằng xa kia, trong lòng, trầm một mảng, nổi một mảng, không tìm được một điểm có thể khiến nàng cảm thấy an toàn. Tâm loạn, như ma!

80. Chương 79: Liều Chết Tranh Đấu

Chương 79: Liều chết tranh đấu

Gió, cuộn tung tuyết trắng rơi lả tả, từng khối màn trời giống như được ném tới từ đằng xa, khí lạnh cuốn tới, cả bầu không khí, đều bức bối vô cùng.

“A...” Trên lầu các, không biết là người nào hét lên một tiếng như vậy, Phong Phi Duyệt đứng ở đằng trước, cả quả tim lập tức nhảy vọt lên.

Bách thú tấn công!

Dã thú được thả ra lúc đầu, lại đồng loạt hướng sang bên này chạy tới, sài lang hổ báo, bước chân nhanh như gió.

“Xảy ra chuyện gì?” Thái hậu hai cung cũng phát giác thấy bất thường, Tây thái hậu đẩy bàn cờ ra, bước nhanh tới trước.

Dưới lầu các, đám tướng sĩ loạn thành một đoàn, rối rít tập hợp thành một vòng phía dưới, ý định muốn ngăn trở bước chân điên cuồng kia, Phong Phi Duyệt cả kinh thất sắc, “Cái kẻ điên này!”

‘Một màn kịch thú vị’, Quân Ân thật không cần mạng nữa rồi.

Nàng khó nén tức giận, nhưng đành chịu, căn bản không có thời gian dư thừa để suy tính kỹ càng, Quân Nghi bên cạnh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, “Tỷ tỷ.”

Phong Phi Duyệt hoàn hồn, phi tần xung quanh đã tùm năm tùm ba cùng tựa vào nhau, phía dưới, thị vệ cũng không ngồi chờ chết nữa, đều cười chiến mã xông lên trước.

Chớp mắt một cái, chỉ nhìn thấy cảnh chém chém giết giết diễm ra ngay trước mắt, dã thú truy đuổi, thể như vũ bão. Mũi tên trong tay đám thị vệ như màn mưa hướng tới phía trước, ‘hú hú...’ một con báo gấm bị trúng tên, sư tử hung hãn bên cạnh, cũng bị trúng tên ngay chân trái, không ngừng ngã xuống.

Nhưng, lớp trước ngã xuống lớp sau lại tiến lên, càng thêm hung hăng tiến công, đập động tứ chi lạnh đến thấu xương nhảy ra, ‘vút’ một tiếng, chiến mã bị chặt đứt thành hai nửa, thị vệ bên trên lập tức ngã xuống đất, cứ như vậy bị dã thú chà đạp tàn sát.

“Làm sao đây, phải làm sao đây...” Phía sau, đã loạn thành một đoàn, Phong Phi Duyệt càng chạy mồ hôi lạnh ròng ròng, cường bách chính mình trấn định lại, xoay người đi về phía chiếc cầu thang bằng gỗ đằng kia.

“Mau, phá cái thang này đi.” Nếu muốn lên lầu các, con đường duy nhất chính là chiếc cầu thang này, nàng biết, cho dù phá đi, cũng không thể ngăn trở được bước chân của đám dã thú kia, nhưng tình hình trước mắt, chỉ có thể kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

“Đạ, nương nương.” Thị vệ phía dưới kịp thời phản ứng, chạy chậm chậm lên lầu các, gắng sức đem chiếc cầu thang có thể tách rời kia nhấc lên trên.

Phong Phi Duyệt nhìn ra đằng xa, đám dã thú kia đã xé toạc đám người công kích, tiếng kêu la, tiếng ngựa hí không ngừng, tứ chi bị đứt lìa, càng nhìn thấy mà ghê.

Tuyết trắng bao trùm mặt đất, khắp nơi đều là máu, chất lỏng ẩm áp phun ra tung tóe, cuối cùng đem băng tuyết ngoan cường kia hòa tan đi mấy phần.

“A...”

“Grừ...”

Hai tay Phong Phi Duyệt nắm chặt lan can, ánh mắt lo lắng mà vô vọng, dã thú tấn công ra ngoài, những người ở trong khu rừng kia liệu có bình yên vô sự?

“Tỷ tỷ, làm sao bây giờ, chúng đánh đến đây rồi?” Quân Nghi sợ hãi cực độ, hai tay dùng sức nắm tay áo của nàng, thân thể dán chặt, run lấy bầy.

Phong Phi Duyệt không quay đầu lại, vươn tay rút thanh nhuễn kiếm quần bên hông ra, kiếm kia được vung ra, rung rung chớp động vài cái sau đó mới ngừng nghỉ. Nàng, đã hạ quyết tâm liều chết đánh một trận. Quân Nghi thấy nàng đầy kiên nghị, trên mặt, tuy có e ngại, lại bị vẻ kiên định thay thế, nàng ta thả lỏng hai tay kéo chặt ống tay áo của Phong Phi Duyệt, giờ khắc này, người con gái trước mặt, lại giống như một thiên thần khiến Quân Nghi bình ổn quyết tâm.

“Ta nhất định dẫn muội sống sót đi ra ngoài!” Phong Phi Duyệt buông lỏng cánh môi bị cắn chặt, quay đầu lại, chỉ liếc nhìn một cái, kiếm trong tay lại lần nữa bị siết chặt.

Phía dưới, thị vệ còn sống chỉ lác đác không còn bao nhiêu, trên lầu cao, mỗi một người đều bất an, toàn bộ mãnh thú nhào tới trước, vây quanh thành từng vòng giữa lầu các nằm trên không trung kia, không biết phải làm gì.

“Hoàng đế thì sao?” Đông thái hậu nơm nớp lo sợ đứng dậy, hai mắt khép chặt không dám nhìn phía dưới một cái, “Mau đi gọi người đến đây.”

“Lúc này còn có ai có thể đến, nước xa không cứu được lửa gần.” Tây thái hậu thận trọng đỉnh đạc, Minh hoàng quý phi đỡ lấy bà ta, chỉ là sắc mặt tái nhợt, cũng bị dọa không nhẹ.

Mãnh thú cùng tụ tập phía dưới thấy không có đường lên, đều bày ra tư thái nóng nảy bất an, tiếng rống giận dữ, tiếng ngựa hí, xen lẫn tiếng móng vuốt sắc nhọn ma sát vào cây cột, từng đạo từng đạo, chói tai xuyên tim.

“Hu hu...” Có nha hoàn nhất gan đã khóc thành tiếng, chớp mắt một cái, tất cả đều rối loạn.

Phong Phi Duyệt tập trung toàn bộ lực chú ý xuống phía dưới, lại thấy đám mãnh thú kia từng bước từng bước thối lui, vạn vật đều có linh tính, lang sói ở hàng trước quỳ rạp hai chân trước xuống, chân sau đập đập lên nền đất. Chỉ trông thấy dã thú ở hàng sau đột nhiên xông về phía trước, tứ chi nhảy lên lưng đám lang sói kia, rú lên một tiếng điên cuồng, kinh thiên động địa, mãnh thú phủ phục dưới mặt đất dùng hết khí lực đứng bật lên, trên lưng, tứ chi kia mượn cổ lực đạo này, nhảy vọt lên không mà tới, nhảy thẳng lên trên lầu các!

Phong Phi Duyệt kinh hãi, vươn tay đẩy Quân Nghi ở bên cạnh ra, nhuễn kiếm trong tay không chút do dự vung xuống, chỉ nghe thấy mãnh thú kia kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, ‘bịch’ một tiếng đập xuống mặt đất.

Dưới lầu, dã thú bốn phía rục rịch góc đầu dậy, Phong Phi Duyệt cảm giác thấy cực kỳ không ổn, những tên thị vệ kia quây thành một vòng, khiêng cung tên bắt đầu phản kích.

Nhưng, càng nhiều thêm dã thú, đang hướng phía bên này tụ tập đến, phía dưới, mãnh hổ kia từng bước quanh quẩn một chỗ, đếm không xuể số dã thú đang đầu bắt nằm rạp người xuống.

Tốc độ nhảy vọt lên, nhanh như vậy, cung tên còn chưa kịp kéo ra, có thị vệ liền bị mãnh hổ nhào lên một chưởng đánh gục, cổ họng dễ dàng bị cắn xé.

Đạp lên thi thể, càng lúc càng nhiều dã thú xông lên lầu các, khoảng cách gần như vậy, ngay cả sợ hãi cũng không kịp.

Phong Phi Duyệt kéo cổ tay Quân Nghi, quay đầu lại nói, “Đi theo ta, không được buông ra.”

Cô gái nghe vậy, trong hốc mắt đã ngậm lệ nóng, nằng nặng nề gật đầu, trở tay, nắm thật chặt tay Phong Phi Duyệt không buông.

“Bảo vệ thái hậu...”

Thái hậu hai cung cùng Minh hoàng quý phi bị vây bên trong bước tường người, Phong Phi Duyệt nhìn mãnh thú gần trong gang tấc này, kiếm trong tay, máu tươi thuận theo vết thương bén nhọn rùng rùng chảy xuống, nàng lôi kéo Quân Nghi, cẩn trọng từng chút một lui ra phía sau.

“Thì tiếp dư, đừng sợ.” Bên tai, truyền đến một giọng nói, cực kỳ thanh tĩnh. Phong Phi Duyệt xoay đầu lại chỉ thấy một nha hoàn giữ chặt tay Thì tiếp dư, chính là Đào Tâm ngày đó ở Lạc Thành Cô Da Kiệt tặng cho nàng ta.

Cô gái chú ý tới ánh mắt ở bên cạnh, cũng xoay người lại, hướng về phía Phong Phi Duyệt khẽ mỉm cười, “Bất quá chỉ là mãnh hổ dã thú, xông tới đây, không thấy có bao nhiêu đáng sợ.”

Thật muốn bội phục dũng khí của nàng ta, Phong Phi Duyệt cũng nhẹ giật khóe môi, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều không chớp mắt nhìn chằm chằm về phía trước, chém giết lại lần nữa kéo đến!

Đều nói hồ ly là giáo hoạt nhất, Phong Phi Duyệt không biết, lực công kích của hồng hồ* kia lại mạnh như vậy.

(Hồng hồ: Cáo đỏ)

Mắt thấy một đạo màu đỏ nhanh như tia chớp đánh tới, nàng lách mình, thể nhưng đầu vai vẫn bị móng vuốt sắc nhọn kia kéo lê ra ba đường vết cắt nông sâu không đều, chân mày nhú chặt, còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, Phong Phi Duyệt liền trở tay, một kiếm liễu mạng tự nội lực, chẻ đôi hồ ly ra làm hai.

“Tỷ tỷ!” Quân Nghi kinh hãi. Lại bị Phong Phi Duyệt lôi kéo, tránh sang một góc bên lầu các.

“Cứu mạng a...” Minh hoàng quý phi đưa tay che chở bụng của mình, theo thái hậu hai cung một đường tránh né, không may thân thể hành động bất tiện, động tác cực kỳ chậm chạp. Thị vệ xung quanh tất cả đã chết thảm, ngổn ngang, bàn ghế ngã đầy đất.

Phong Phi Duyệt không rảnh mà bận tâm, trong tình cảnh thế này, bảo hộ được chính mình với Quân Nghi đã là không tệ rồi.

Một con sói hung lệ, bước từng bước lên trước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Thi tiếp dư, con người hung ác dần hiện ra màu hổ phách âm lãnh, Đào Tâm nắm tay nàng ta, cả người không dám lộn xộn, chỉ có thể lui về phía sau. Con sói kia lưỡi biếng ép sát, cô gái quét mắt một cái, rơi lên trên thanh kiếm hộ vệ bỏ lại dưới mặt đất. Đào Tâm nhặt lên, kéo Thi tiếp dư ra sau lưng mình, bắt ngờ, cúi người xuống!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ác lang kia tìm đúng chỗ trống lao thẳng tới, Đào Tâm nhếch môi một cái, hai đầu gối khụy xuống đột ngột kéo thẳng, dưới chân vừa dùng lực, Phong Phi Duyệt thâm sững sờ kinh ngạc, nội lực của cô gái, lại thâm hậu như vậy, con sói kia vị đá trúng giữa bụng, lăn lộn mấy vòng trên không, sau đó rơi xuống đất, không còn hơi thở. Đào Tâm khẽ lau mồ hôi lạnh, cúi xuống nhặt thanh kiếm kia lên nắm chặt trong lòng bàn tay.

Dưới lầu các, dã thú ẩn hiện, trên lầu, càng thêm sát khí tứ phía.

Không thể lui được nữa, Phong Phi Duyệt lo lắng nhìn về phía khu rừng kia, đường sống bị chặt đứt, chỉ có thể mở đường máu.

‘Rầm...’, cả lầu các, thốt nhiên bắt đầu rung lắc lung lay, đưa tay chống lên lan can, Phong Phi Duyệt nhìn xuống dưới, lại trông thấy con gấu đen lúc trước, đang vùng mạnh bàn tay khổng lồ kia, cây cột chống đỡ lầu các đã lão đảo muốn ngã, toàn bộ tòa lầu, sắp sụp đổ.

Một khi rơi xuống đất, hậu quả thiết không tưởng tượng nổi! Lúc đó ắt sẽ gặp phải đợt công kích mạnh mẽ hơn.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể nhảy xuống!” Đào Tâm nắm tay Thi tiếp dư, cùng Phong Phi Duyệt tựa vào một chỗ, “Nếu lầu các này thật sụp đổ, vạn nhất bị đè trúng bị thương, chúng ta ngay cả chút khí lực cuối cùng để phản kháng cũng mất.”

Đồng ý gật đầu một cái, tình thế không cho phép bọn họ suy tính nhiều, cây cột một cước ‘rắc’ bị đánh nát, lầu các, theo một phía từ từ ngã xuống.

“Đi!” Phong Phi Duyệt vòng một tay quanh thắt lưng Quân Nghi, Đào Tâm thì mang theo Thi tiếp dư, cùng nhau nhảy xuống, văng vẳng rơi trên bãi tuyết đọng màu trắng.

Thị vệ còn sống sót liệu chết bảo vệ, cuối cùng cứu được thái hậu hai cung cùng Minh hoàng quý phi ra ngoài, theo một tiếng vang thật lớn, lầu các cong vẹo, toàn bộ đập xuống. Có người, trực tiếp không còn động tĩnh, có người, bị đè ở phía dưới, không thể nhúc nhích.

Con gấu đen bị thương trên vai, sau lưng, dã thú đi theo ép sát tiến tới, thậm chí, đem những người kia từng đoàn từng đoàn vây lại ở giữa.

Minh hoàng quý phi một tay ôm bụng, vẻ mặt thống khổ, thái hậu hai cung sau lưng đã không còn quần nhiều như vậy nữa, mỗi người đều lo sợ đến quên mất phản ứng.

Vào thời khắc tất cả mọi người đều đã tuyệt vọng, đằng xa lại truyền tới âm thanh giục ngựa cất vó, Phong Phi Duyệt vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Cô Dạ Kiết mang theo chúng tướng sĩ, đang từ trong rừng chạy tới.

Cảm xúc trăm mối ngổn ngang, trong lòng nàng nóng cháy, kích động, trước mắt mờ mịt.

“Tỷ tỷ!” Phút chốc thất thần, đợi đến khi Phong Phi Duyệt hoàn hồn lại, đã nhìn thấy Quân Nghi ngăn trở trước mặt mình, đối diện, con gấu đen một chưởng nhào tới, nàng gấp đến suýt chút nữa quên cả phản ứng, gấp rút thối lui ra phía sau.

‘Vụt...’ Tiếng y phục bị xé rách truyền đến, bàn tay lạnh liệt của con gấu đen, suýt chút nữa thì xé nát cả bả vai của Quân Nghi. Dưới chân trật một cái, thân thể lập tức không kịp chuẩn bị ngã nhào ra sau, biểu tình trên mặt cô gái, thống khổ đến khó khăn ẩn nhẫn.

“Quân Nghi!” Phong Phi Duyệt ôm chặt nàng ta, nhất thời hoảng loạn, khó có thể hồi hồn.

Quân Nghi khó khăn mở mắt, lời nói đã không còn rõ ràng, “Lần này... muội cho tỷ tỷ... an toàn...”

Con gấu kia ép lên, giơ chân vừa muốn đạp, liền bị Cô Dạ Kiết kéo tên một phát bắn trúng, lão đảo mấy bước, thân thể to lớn, giống như có thể rung chuyển cả một khoảng trời.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư hai mắt rưng rưng, trên mặt chật vật không chịu nổi.

Sắc mặt hoàng đế ngưng trọng, trong đôi mắt anh tuấn tràn đầy chém giết, đôi đồng tử, đã hiện lên màu đỏ tươi rõ rệt, sau lưng, Lệ vương gia cùng với mọi người theo thật sát, chiến mã, nhanh như tia chớp, một đường rong ruổi.

Một mũi tên, thế như chẻ tre, bắn thẳng cổ họng dã thú, đám dã thú hung mãnh kia buông bỏ tấn công, đều hướng phía đám người đang chạy đến mà nhào tới!

Quân Nghi đã mất đi ý thức, nằm trên người Phong Phi Duyệt không nhúc nhích.

Đám người chung quanh tản ra, dọc đường đi, đều thề sống thề chết đánh giết.

Phong Phi Duyệt cho người chăm sóc tốt Quân Nghi, cầm mũi tên ở bên cạnh lên, đoạt lấy một con ngựa lập tức phi thân đi.

Xa xa, nàng nhìn thấy một mãnh thú, hướng ra sau lưng Cô Dạ Kiết nhảy lên. Phong Phi Duyệt gấp rút kéo cương ngựa. Kéo mũi tên ra, nhắm chuẩn, rồi ‘vụt’ buông tay.

Nàng khấn trương vạn phần, nắm chặt cung tên trong tay, mắt thấy mũi tên kia sắp sửa bắn trúng, lại nhìn thấy một đạo lãnh phong nhanh chóng tập kích đến, một mũi tên khác, lại từ hướng bên cạnh đột ngột bắn ra, ‘kích...’ đánh văng mũi tên, cùng đồng loạt rơi xuống đất.

Mãnh thú sau lưng, một phát nhảy lên, Phong Phi Duyệt hoàn toàn tuyệt vọng, đáy lòng, bất chợt sụp đổ, nàng dùng sức lắc đầu, như sắp suy sụp đến nơi, “Không, không...” Thanh âm, thê lương, càng phát ra vô lực, “Kiết, cẩn thận...”

Cô Dạ Kiết nghe thấy tiếng hét người gái, không quay đầu lại, mà trực tiếp nhảy một cái, cả người nhào xuống dưới đất. Chiến mã phía dưới, bị mãnh thú kia tập kích, mất mạng tại chỗ.

Trái tim Phong Phi Duyệt không ngừng run rẩy, mắt thấy Cô Dạ Kiết không có việc gì, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, nàng quay đầu lại, hướng về phía mũi tên bắn ra kia mà nhìn lại, liền trông thấy, Quân Ẩn ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn mình.

Càng lúc càng nhiều tướng sĩ tràn vào trường săn bắn, một trận tranh đấu liều chết, cuối cùng kết thúc trên một mảnh trường địa trắng xóa này.

Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy nhẹ nhõm một hơi, sức lực toàn thân bị rút cạn, suýt chút nữa cứ như vậy mà ngã khụy xuống.

Cô Dạ Kiết sải bước tiến đến, trên người dính đầy vết máu, khiến người ta rùng mình dè chừng. Hắn vươn tay, Phong Phi Duyệt cứ như vậy cúi mắt dưới thân nam tử, tay vừa rơi xuống, giao vào trong lòng bàn tay của hắn, cả người liền vô lực trượt xuống.

Ôm chặt vào ngực, cổ đau đến nơi lồng ngực kia được vuốt ve xoa dịu, Cô Dạ Kiết đưa một tay che sau đầu nàng, Phong Phi Duyệt cũng giang hai tay ra, vòng chặt thắt lưng của hắn.

“Bị trảm dọa sợ rồi!” Ngực khí của nam tử trầm thấp, gương mặt tuấn tú cọ qua gò má trắng trẻo của nàng, nơi lồng ngực phập phồng, vẫn còn đang phát run.

Phong Phi Duyệt nhẹ gật đầu, vừa muốn mở miệng, lại phát hiện một chữ cũng không nói ra được, hàm răng, cho đến bây giờ vẫn cắn thật chặt.

“Hoàng thượng,” Lệ vương gia tiến lên, vẻ bất cần trên mặt đã biến mất, đầy nghiêm trọng, “Thần đáng chết!”

Hoàng đế cũng không buông Phong Phi Duyệt trước người ra, hẩn nhìn thi thể mất trật tự đầy đất, mày kiếm càng thêm nhíu chặt nghiêm trọng, trận đánh ngoài ý muốn này, ai cũng không có khả năng dự liệu trước. Dĩ thú tấn công, lại giống như bị thứ gì đó khống chế, quỷ dị vô cùng.

“Đứng dậy đi.” Cô Dạ Kiết lui ra một bước, vừa nói dứt câu, liền hướng phía trước nhấc chân rời đi.

Đám người phía sau theo sát tiến lên, thị vệ tiếp ứng đã bắt đầu dọn dẹp trường sân bắn, Phong Phi Duyệt đi tới bên cạnh Quân Nghi, chỉ thấy dưới người nàng ta đã tràn ra một vũng máu lớn, cả người đã sớm ngất lịm đi.

Minh hoàng quý phi bị kinh sợ, bây giờ đang ngồi ở một góc, vẻ mặt ngốc trệ, may mà thị vệ bảo hộ chu toàn, đứa bé trong bụng cũng không có gì đáng lo ngại.

Mà Thi tiếp dư, cũng bị hù dọa không nhẹ, hai tay vẫn kéo chặt tay của Đào Tâm không buông.

Lệ vương gia tiến lên, thấy thái hậu hai cung không có chuyện gì, mới thở ra một hơi, một cuộc săn thú, hôm nay lại đưa đến kết quả như vậy, tử thương vô số.

81. Chương 80: Câu Dẫn

Chương 80: Câu dẫn

Trong tấm điện của Quân Nghi, Mạch Thần Lại vừa mới rời đi, cả phòng cũng chỉ còn lại Phong Phi Duyệt cùng nha hoàn hầu hạ tùy thân.

Vết thương trên vai đã băng bó kỹ, nàng ngồi ở trên giường, lấy khăn ướt trên trán Quân Nghi đắp đi, “Người lui xuống trước đi, ở bên ngoài canh chừng, khi nào bốn cung gọi thì hãy vào.”

“Dạ, nương nương.” Nha hoàn hành lễ lui ra, tấm điện rộng lớn, chỉ chừa lại hai người họ.

Phong Phi Duyệt đem khăn ướt cầm trong tay bỏ vào trong trước lạnh, vừa định xoay người, liền nghe thấy một đạo âm thanh mơ hồ truyền đến, “Tỷ tỷ...”

Nàng vội vàng xoay người, thần sắc mừng rỡ, “Tĩnh rồi?”

“Đây là đâu?” Cánh môi Quân Nghi khô nứt, chớp mắt vài cái, thanh âm trống rỗng mà khô khốc, “Đứa bé thì sao...”

Một tay vừa định phủ lên bụng, đầu vai liền truyền đến đau đớn xé rách, “Đau...”

“Đứa bé không sao.” Phong Phi Duyệt đè lại bả vai nàng ta, “Đã qua cả rồi, đây là hoàng cung, đều ổn rồi, đừng sợ.”

Ánh mắt Quân Nghi hoang mang, nhìn một hồi lâu mới phát hiện đây là tấm điện của mình, sắc mặt kéo căng chậm rãi thả lỏng, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Trong lòng Phong Phi Duyệt ảm áp, cố gắng kéo miệng cười, “Không sao.”

“Vậy...” Thanh âm của Quân Nghi do dự, trên mặt như có màu đỏ hồng nhàn nhạt, “Huynh ấy thì sao?”

Phong Phi Duyệt tất nhiên biết nàng ta nói đến ai, nghĩ tới chuyện hẩn đã làm, trong lòng liền luân phiên một hồi nội khí, đúng lúc mỗi lửa trong bụng không có chỗ trút, cửa điện lại bị ‘rầm’ một cái bật mở. Nhắc tào tháo tào tháo đến, Quân Ẩn một thân trường sam đỏ thẫm, đạp lên lãnh phong bước nhanh tới.

“Hắn không sao, rất ổn.” Phong Phi Duyệt cắn răng, thả khăn trong tay ra, tiến lên đón, ngăn trở đường đi của hắn.

Sắc mặt Quân Ân cũng nặng nề đầy khói mù, vung tay lên, trực tiếp kiềm chặt cổ tay trắng nõn của Phong Phi Duyệt, “Hôm nay, cô đã làm hỏng chuyện tốt của ta!”

“Chuyện tốt?” Nàng cười lạnh, dùng sức hất ra, “Âm thầm bắn tên trộm, đây chính là huynh làm?”

Quân Ân giấu cười, thờ ơ, lướt qua người Phong Phi Duyệt, đi tới trước giường của Quân Nghi, “Nguyên cả đám đều cứng cánh cả rồi, ngay cả cô, cũng không nghe lời nữa rồi?” Dưới mái tóc rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng bệch, hai mắt Quân Nghi đỏ lên, hận không thể đem trọn gương mặt vùi sâu vào trong chăn gấm.

“Ta bảo cô bảo vệ đứa bé trong bụng, cô đều quên cả rồi?” Hai mắt hắn đỏ ngầu, càng thêm dọa người.

“Nhưng...” Quân Nghi tranh lời, nàng trước giờ tính tình nhu nhược yếu đuối, nhưng vẫn là cần môi cứng rắn nói ra mấy chữ, “đó là tỷ tỷ.”

Phong Phi Duyệt lộ rõ xúc động, trái tim giống như được thứ gì đó phủ lên, một cảm giác rất thoải mái, lại có chút ngọt bùi không thực tế.

“Tỷ tỷ thì sao? Có thể khiến cô lấy mạng đứa bé trong bụng đi đổi sao?” Thanh âm của Quân Ân vẫn như cũ không có chút nhiệt độ nào, nơi đáy mắt, lạnh lẽo như băng, “Hay là, cô cần bản đã quên mục đích vào cung rồi?”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, càng thêm tức giận, nhuyển kiếm trong tay gào thét xuất vỏ, trực tiếp chống đỡ trước ngực Quân Ân, “Đây chính là ‘vở kịch thú vị’ mà huynh nói? Quân Ân, ta không ngờ huynh hèn hạ như vậy!”

Cặp mắt nam tử chuyển lạnh, lồng ngực phập phồng, đầu ngón tay bắt lấy mũi kiếm, hung hăng dùng sức.

“Tỷ tỷ, đừng...” Quân Nghi cả kinh thất sắc, đưa tay muốn chống người dậy.

“Cô lại dám cầm kiếm hướng về phía ta?” Quân Ân lửa giận ngút trời, một tay hất thanh kiếm ra, “Ta còn chưa có hồ đồ đến mức đó, cô cho rằng đàn dã thú tấn công, là chủ ý của ta hay sao?”

Phong Phi Duyệt lui một bước, nơi lòng bàn tay bị chém bị thương mơ hồ truyền đến đau nhức, suy nghĩ càng thêm kỹ càng, Quân Ân một lòng muốn bảo trụ đứa bé trong bụng Quân Nghi, đúng, hắn, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

“Vậy là ai?” Là ai có thể thao túng bách thú, lang sói mãnh hổ trước giờ không hòa hợp, hôm nay, lại khác thường tập trung cùng một chỗ, hướng về phía đám người phát động tập kích.

Quân Ân cũng hao tâm tổn trí, đối với cô gái trên giường lại không biểu hiện ra bao nhiêu quan tâm, Phong Phi Duyệt nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một mình Lệ vương gia là có khả năng nhất. Nhớ lại lúc ở trong rừng hắn thần nhiên điều khiển con mãng xà kia, vả lại, những mãnh thú kia cũng đều là hắn bắt về được.

Lưu lại một lúc, Quân Ân vẫn còn kiên trì, đi ra khỏi tầm điện. Phong Phi Duyệt gọi nha hoàn hầu hạ vào, nhìn lại, sắc trời âm u đầy sương mờ, xem ra đã khuya rồi.

Trở lại Phượng Liễm Cung, liền trông thấy Cô Dạ Kiết ngồi trước án kỷ, mặc đồ ngủ minh hoàng chi sắc, nằm ở đằng kia, đã ngủ say.

Trong lòng Phong Phi Duyệt kéo đến từng hồi yêu thương, thả chậm bước chân nhẹ nhàng tiến lên trước, đập lên trường cấp cẩm thạch, lần vấy mênh mang, dừng ở bên người nam tử, trong tay hoàng đế, vẫn còn nắm chặt mép tấu chương, một bên mặt gối lên cánh tay, chân mày, nhíu lại thật sâu. Nàng vươn tay, muốn rút tấu chương kia ra, thử mấy lần, ngược lại lại đánh thức Cô Dạ Kiết.

Thắt lưng bị một bàn tay kéo qua, Phong Phi Duyệt ngã ngồi, vũng vàng rơi vào trong ngực hắn, “Trẫm ngủ thiếp đi.”

Phong Phi Duyệt nhìn không được bật cười, tựa vào đầu vai của hắn, “Hoàng thượng mệt rồi.”

“Không,” Cô Dạ Kiết đem bá khí ngang ngực trên người tiến nhập vào trong thân thể nàng, hai tay vòng thật chặt, “trẫm là đợi nàng, quá lâu rồi.”

Trong ngữ khí, từ khi nào, hơi thở tôn vương kia đã lắng xuống, nàng vừa động, vết thương bị hồng hồ cào xước liền rách ra đau đến thấu tim, trên y phục bạch nhũ trong trẻo thuần khiết, từng chút từng chút đỏ hồng thấm ra, huyết sắc mờ mờ, ngược lại càng tăng thêm vài phần phong tình.

Cô Dạ Kiết để cho nàng ngồi trên chân mình, Phong Phi Duyệt nhìn hắn bằng bó ình, đau đớn lúc đầu, đã không còn cảm giác nữa.

Nhớ đến cảnh tượng kinh hiểm ở trường săn bắn, hai tay nàng đặt trên vai Cô Dạ Kiết, tựa trán lên vầng trán cao thẳng của hắn, “Hôm nay, lúc mãnh hổ kia đánh úp về phía chàng, chàng sợ không?”

Cô Dạ Kiết kéo nàng gần sát lại mình thêm mấy phần, “Trẫm nghe thấy được nàng khấn nguyện.”

Hắn cười ra miệng, có vẻ thỏa mãn nhẹ nhõm.

“Hoàng thượng sao cũng không xoay đầu lại nhìn thử, có khi, thần thiếp gạt người thì sao?” Trong lòng Phong Phi Duyệt vẫn còn sợ hãi, tay ôm, giao chặt sau lưng hắn.

“Sẽ không, nàng đã nói sẽ không gạt trẫm nữa.” Ngữ khí của hắn kiên định, lại khiến nàng khó lòng mở miệng, một câu, bị cầm giữa cổ họng không nói ra lời.

Tịch mạch như nước, một mảnh trăng lưỡi câu, chắn ngang phía chân trời.

Minh hoàng quý phi nằm trên giường, hai tay ôm bụng, hai chân không ngừng đập động. Thái hậu hai cung thấy thế, sắc mặt cũng bắt đầu lo lắng, “Mạch y sư không phải đã nói không có gì đáng ngại ư, tại sao Minh Nhi vẫn thấy không ổn?”

Tây thái hậu đưa tay cẩn thận rơi xuống bụng nàng ta, “Rất đau sao?”

“Giống như là, từng trận co rút rất đau.” Hai tay Minh hoàng quý phi không chịu buông ra, ý muốn bảo hộ cực mạnh.

“Nhất định là đã động thai khí.” Đông thái hậu theo đó ngồi xuống, một mặt trấn an, “Không có gì đáng ngại, uống ít thuốc Mạch y sư kê là đỡ thôi.”

“Lúc này, ngàn vạn lần không thể sơ xuất, Minh Nhi không bao lâu nữa thì đến lúc lâm bồn rồi, trước đó, càng cần phải chú ý.”

Đứa trẻ của gia tộc đế vương, liên lụy đến quá nhiều thứ, quyền lợi, tranh đoạt... còn có, vô số mạng người!

Uống qua chén thuốc nha hoàn đưa tới, thấy nàng ta thoáng bình ổn trở lại, thái hậu hai cung lúc này mới đứng dậy, dặn dò vài câu, sau đó trở lại tắm diện của mình.

Nàng ta co rúc trên giường, cung điện tĩnh tịch lạnh lẽo, chỉ có một thân một mình. Nàng ta đến hô hấp cũng thận trọng dè dặt, chỉ sợ sơ ý một chút, đứa bé trong bụng, cứ như vậy mà không còn nữa. Cảm giác sợ hãi đó, chỉ có một mình nàng ta thật sự thể nghiệm sâu sắc, vòng khuỷu tay ấm áp kia, trước giờ, đều không phải là của mình.

Minh hoàng quý phi biết rõ, giờ khắc này hoàng đế đang ở Phượng Liễm Cung, hai chân nhấc bụng lên, nàng ta vùi sâu nửa bên mặt vào trong gối mềm, lau đi nước mắt, đồng thời, ánh mắt bị tóc dài bao trùm, đã sinh ra thù hận.

Qua mấy ngày, vết thương của Quân Nghi đã ổn, còn có thể xuống giường đi lại được, chuyện ở trường săn bắn, cũng từ từ khôi phục lại. Hoàng đế cũng không trị tội Lệ vương gia, chỉ là những mãnh thú bị bắt nhốt kia, toàn bộ giết ở Lệ vương phủ.

Từ chỗ của thái hậu hai cung thỉnh an xong trở lại, Phong Phi Duyệt vừa mới bước ra khỏi Từ An Điện, liền đụng phải Lệ vương gia ở phía đối diện xông tới.

“Duyệt Nhi tẩu tẩu...” Một tiếng xưng hô. Thế nhưng lại ái muội vô cùng.

Phong Phi Duyệt vung tay một cái, hướng sang con đường bên cạnh định đi lên trước.

“Duyệt Nhi tẩu tẩu thật không có lễ phép.” Lệ vương gia ngăn cản trước mặt nàng, cố ý muốn trêu chọc một phen.

Phong Phi Duyệt cũng dứt khoát không né tránh, liền bình thân đứng ở đó, hai mắt long lanh, mang theo lãnh đạm trong trẻo, lập tức, đem khoảng cách gần trong gang tấc giữa hai người kéo ra, “Trường sân bắn của Lệ vương gia, thật sự khiến bốn cung được mở rộng tầm mắt.”

Sắc mặt nam tử thản nhiên, thẳng thắn nói tiếp, “Không ngờ, nàng còn biết võ công.”

“Biết một chút phòng thân mà thôi.” Phong Phi Duyệt vô tình dây dưa, nhưng Lệ vương gia càng không có ý định tránh ra, hai người cứ như vậy giằng co, “Vương gia công vụ bề bộn, bốn cung không quấy rầy nữa.”

“Duyệt Nhi...” Lệ vương gia tuy là xoay người sang bên, nhưng vào lúc nàng vượt qua người hắn, lại một bả bắt lấy cổ tay nàng, không chịu buông ra, “Nàng có biết, hoàng đế giấu giếm nàng bao nhiêu chuyện không?”

Nàng vốn có thể hất ra, mặc kệ lời của hắn, lại cứ như bị ma xui quỷ khiến đứng nguyên tại chỗ, để hắn trước một bước ngăn cản trước mặt mình.

“Tất cả nữ nhân trong hậu cung, đều không bì kịp một chữ Thi tiếp dư.” Một câu nói, thời điểm xâm nhập vào tâm khảm của nàng, cảm giác thật bi thương.

Nàng nhả hạ hàng mi, phút chốc dường như an tĩnh xuống rất nhiều, Lệ vương gia không để lại dấu vết tiến đến gần, thanh âm đầu độc, giống như đang mê hoặc niệm chú, “Nàng, sao không thử thử xem?”

“Không cần thử!” Phong Phi Duyệt lập tức ngược mắt, nặng nề đẩy hắn từ trước người mình ra.

“Nàng không dám chứ gì?” Lệ vương gia khiêu khích, thấy nàng không thèm quay đầu mà sải bước đi về phía trước, liền thuận miệng ném ra một câu, “Hay là, ta giúp nàng.”

“Đồ điên!” Phong Phi Duyệt không rảnh liếc hắn một cái, bước chân vội vã rời đi.

Sau lưng, nam tử không khỏi bật cười ta miệng, nàng một khắc cũng không ngừng nghỉ, thật không biết, có gì đáng cười.

Lá trúc thường xanh, ánh trăng trên cao thanh lạnh.

Hai người ở bên ngoài Phượng Liễm Cung luyện kiếm, tuyết trắng tung bay, rơi đầy đầu vai, chân lướt như bay, tuyệt động còn chưa kịp tan đi kia lưu loát miên man bao trùm cả đỉnh đầu.

Phong Phi Duyệt ‘vụt’ ra kiếm, lập tức cuốn lấy thanh kiếm trong tay hoàng đế, nàng vận nội lực, muốn đem vũ khí của hắn đánh rơi tan tác. Nhưng, nam tử chỉ là nhẹ rung cổ tay, cả người nàng liền theo đó nhào tới, mất đi năng lực phản kháng.

Nàng không chịu thua, trên tay dùng sức lôi kéo, nhưng kiếm không rút ra được, ngược lại lại đem trọn thân thể nhào tới.

Cô Dạ Kiết đưa tay ra đỡ lấy, trêu ghẹo nói, “Đây chính là cái được gọi là nhung nhốt yêu thương chứ gì.”

Mềm mại thơm ngát trong ngực, cũng không nguyện buông tay ra.

“Lại thua rồi!” Khí lực nàng không đủ, thu kiếm trên tay lại, quấn quanh cổ tay.

Cô Dạ Kiết vỗ nhẹ lưng nàng, lau đi mồ hôi trên trán nàng, sau đó mới dắt tay nàng đi về phía tấm điện của mình.

Phong Phi Duyệt không nói không hỏi, chỉ là yên lặng đi theo phía sau, đi không bao lâu, liền nghe thấy một âm thanh nhạc khí du dương truyền đến, cổ cầm ông tiêu thốn thức, dư âm lượn lờ, bất tuyệt như lũ.

Men theo âm thanh, hai người đi tới trước một tòa tử điện, Phong Phi Duyệt không nhìn được dừng lại bước chân, liền trông thấy trong nội viện mở rộng cửa, một thân ảnh đỏ rực màu lửa đang uyển chuyển nhảy múa.

Chuông bạc màu tím trên người phát ra tiếng va chạm tuyệt mỹ, trên mặt cô gái đeo mạng che mặt, lộ ra ngoài một đôi mắt xinh đẹp, thân hình được phác thảo vừa vặn, nơi khoe mắt, dính hoa hồng yêu mị. Theo động tác của nàng ta, một cổ mùi thơm thấm vào ruột gan, phiêu tán ra chung quanh.

Cô gái nhảy múa trên tuyết, dấu chân nhỏ nhắn in rõ rành lên trên, nàng ta theo điệu múa bước chân tiến lên, dưới tấm màn sa mỏng, thân thể nổi bật.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Theo tiếng nhạc ngừng, cô gái nhẹ nhàng cúi đầu, đôi mắt xinh đẹp gợi tình, nhìn chăm chăm về phía Cô Dạ Kiết đứng trước.

Phong Phi Duyệt nhìn trang phục trên thân cô gái kia, lồng ngực lập tức tắc nghẽn.

“Bỏ khăn che mặt xuống.” Bên cạnh, Cô Dạ Kiết ra lệnh, nàng xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên gương mặt tuần tú của nam tử hiện lên vài phần hứng thú, trong đáy mắt thâm thúy, cháy sáng dị thường.

“Dạ.” Thanh âm, nhu mì mềm mỏng như sắp chảy ra nước, ngón tay thon dài của cô gái phủ lên một góc mạng che mặt, kéo xuống.

Gương mặt này, Phong Phi Duyệt tất nhiên biết, là Nô Cơ!

Hoàng đế quay đầu lại, cũng không nói gì, liền xoay người đi ra ngoài.

Phản ứng như vậy, ngay cả Phong Phi Duyệt cũng không ngờ tới, nàng theo sát tiến lên, chính vào lúc hoàng đế vươn tay dán lên thắt lưng của nàng, nam tử lại quay đầu đi, gương mặt tuần lãng phi phàm dưới bầu trời đêm, hiện ra vài phần mờ lung, trong mắt có chứa kinh ngạc, khoe môi giãn ra, cười hết sức tà mị.

Gương mặt nhỏ nhắn đầy suy sụp của Nô Cơ lúc đầu, trong nháy mắt liền theo đó khởi sắc, ả ta mừng rỡ không thôi, kích động khó nhịn.

Phong Phi Duyệt kỳ thực, đã thu hết động tác mờ ám của Cô Dạ Kiết vào trong mắt, lần nữa cất bước, tâm tình đã không còn như trước, nặng nề khó khăn chống đỡ.

Trừ đêm Nô Cơ thị tử tử, Phong Phi Duyệt suýt chút nữa thì quên mất sự tồn tại của ả ta!

Trở lại tử điện của hoàng đế, Cô Dạ Kiết không nói một lời, nhìn vẻ mặt bất an của Phong Phi Duyệt hẳn chỉ là thuận theo mái tóc của nàng, để nàng tựa vào trước người mình.

Dường như, sóng nước chẳng gợn, Phong Phi Duyệt lại thủy chung không thể nhắm mắt được, trước kia không có suy xét kỹ càng vấn đề này, nhưng bây giờ đột ngột bày ra trước mắt nàng, hẳn là hoàng đế, hậu cung ba nghìn giai lệ, không thể nào, chỉ lấy một người!

Nhìn nàng mặt đầy tâm sự, Cô Dạ Kiết không vội vạch trần, khoe môi dính thêm ý cười, liền thuận miệng hỏi, “Sao vậy, có tâm sự?”

Phong Phi Duyệt xa xăm thu hồi đôi con ngươi vô hồn, nhẹ nhàng đáp một câu, “À, không việc gì.”

Trên mặt, đã lãnh đạm nhạt nhẽo, giống như đều đã để xuống tất cả rồi.

Nàng như vậy, nguy trang quá giỏi, Cô Dạ Kiết không thích nhất, lại chính là điểm này.

Lúc nào thì, mới có thể chân thật hết thảy?

82. Chương 81: Sủng Ái Một Mình Thiếp

Chương 81: Sủng ái một mình thiếp

Bóng đêm sáng tỏ, vàng sáng trải rộng, ngoài tấm điện của hoàng đế, rắc lên từng tầng từng tầng trong trẻo.

Cành cây bị tuyết trắng uốn cong, cuối cùng trải dài ra, nha hoàn thái giám gác đêm thi thoảng dậm chân một cái, hai tay hà hơi nóng, mặt cồng đến đỏ bừng.

Bầu trời, giống như có khói mù lượn lờ, phía chân trời mờ lung, bất chợt có vài ánh sao thưa thớt rủ xuống một góc.

Cô Dạ Kiết cũng không đến Phượng Liễm Cung, phê duyệt tấu chương xong, cả người mệt mỏi tựa vào ghế loan, bên cạnh, công công hầu hạ tiến lên, sửa sang lại những tấu chương kia, rồi khom người thỉnh an nói, “Hoàng thượng, tối nay người muốn truyền vị nương nương nào đến thị tẩm?”

Uể oải nhú mày, hoàng đế đưa tay xua bớt cơn mệt mỏi đang rầm rập kéo đến, công công kia thấy thế, liền vội vàng tiến lên đem một chồng băng tên tới trước mặt hắn.

Cô Dạ Kiết tiện tay vừa định lật lên, trong đầu bất chợt hiện lên một thân ảnh diễm lệ, “Truyền Nô Cơ thị tẩm.”

“Dạ, hoàng thượng.” Công công tuân mệnh lui ra, không qua bao lâu, Nô Cơ tắm rửa xong, liền được hai thái giám mang vào.

Cô gái sắc mặt e thẹn, dưới chăn gấm sợi tơ, không một mảnh vải, thân thể bị mang lên giường rộng, đám người liền dè dặt cẩn thận lui ra ngoài.

Cô Dạ Kiết đứng dậy, áo khoác màu vàng sáng, chỉ buộc lại ở bên hông, như ẩn như hiện, da thịt rõ ràng, xương cốt cứng cáp. Nô Cơ không dám nhìn lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chỉ nghe tiếng bước chân từ từ tiến đến...

Không nhanh, không chậm, mà lại giống như đang rình bắt con mồi, đôi đồng tử màu hổ phách, sáng rực dị thường. Nô Cơ chỉ cảm thấy trái tim giống như bị thứ gì đó dẫm lên, kích động, khẩn trương, chờ mong, suy nghĩ hỗn loạn.

Lần đầu tiên, là trong tình huống hoàng đế ý thức hỗn độn, mặc dù, giằng vật ả ta suốt một đêm, nhưng cũng thành tựu niềm duy nhất của ả trong nơi thâm cung này, ả không cam lòng làm con cờ của Quân gia, ả, cũng muốn trở mình!

Cô Dạ Kiết ngồi lên trên giường, năm ngón tay thon dài thừa dịp cô gái đang ngây ngơ, vuốt ve hai gò má của ả, Nô Cơ chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, dưới lòng bàn tay, càng thêm nóng hổi.

Ả ta đánh bạo, cọ cọ gò má lên trên, xoa vuốt hết lần này đến lần khác, bởi vì luyện võ lâu dài mà lưu lại nốt phỏng dày rộp, phủ lên da dẻ trắng mịn của Nô Cơ, mang theo một hồi tê dại, cuốn quét toàn thân.

Hoàng đế dè thân thể xuống, tóc đen theo đầu vai rơi tán, mềm mại rũ xuống trước ngực Nô Cơ, hai tay chống hai bên người ả, Cô Dạ Kiết nhìn cô gái đến si mê, trên tay dùng sức một cái, liền đem chăn gấm che đây kia giật đi.

“A...” Nô Cơ kêu lên, hai chân dùng sức khép lại, tay kia, càng thêm không biết nên để chỗ nào.

Ả ta nhắm chặt hai mắt, lại chậm chạp, đợi không được động tác của hoàng đế, chần chừ mở mắt, chỉ thấy Cô Dạ Kiết vòng hai tay trước ngực, sau lưng chống đỡ lên khung giường kim loại thuần chất, một bộ dáng dương dương tự đắc.

“Hoàng thượng?” Nô Cơ ngơ ngác đón tầm mắt nóng rực của nam tử, thềm cắn răng ngà, chống người dậy, dịch tới gần.

Ả ta trần truồng, hai tay chống đỡ trước ngực hắn, môi anh đào vừa định áp lại gần, liền bị hoàng đế lấy ngón trở ngăn trở, “Cơ phi mấy ngày trước múa vũ điệu kia, trẫm rất thích.”

Nụ cười của Nô Cơ cứng đờ, vâng dạ mở miệng, “Thần thiếp, không có chuẩn bị.”

“Cứ như vậy múa đi, chỉ có trẫm với nàng.” Giọng nói thuần hậu, cắn vành tai nhạy cảm của ả ta không buông, vì giành lấy một nụ cười của quân vương, Nô Cơ vẫn phải đồng ý.

Không có cổ cầm ống tiêu, trong đại điện xa hoa lộng lẫy, chỉ có thân thể trơn bóng của cô gái đang uyển chuyển xoay múa. Trên mặt Cô Dạ Kiết không nhìn ra vẻ kinh hãi, cánh tay dài rộng chống nửa người trên lên, đôi con ngươi lạnh khốc đen bóng, nóng bỏng, dấy lên một ngọn lửa.

“Ha ha...” Cô gái vừa múa, vừa nở nụ cười thẹn thùng, ả hiểu, ánh mắt của nam nhân như vậy, đại biểu cho cái gì.

Bước chân liên tục nhẹ nhàng chuyển dời, dấu chân nhỏ nhắn giẫm trên thảm lông, đi tới trước người Cô Dạ Kiết, chỉ thấy hai đầu gối ả ta mềm nhũn, đã quỳ giữa hai chân nam tử, nô tính, mười phần!

Cùng một gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, Cô Dạ Kiết vươn tay, lại suýt chút mất đi hứng thú.

Phát giác thấy biến hóa thoáng qua rồi vụt biến mất trên mặt tôn vương, Nô Cơ càng thêm thấp thòm, ả ta vội vàng đứng dậy, môi đỏ mọng không thể chờ đợi áp lên môi mỏng của Cô Dạ Kiết, tay nam tử, tự nhiên khoác trên eo ả ta, hai người cùng hướng tới chằm gấm sau lưng ngã xuống.

“Dám dè lên người trẫm!” Hoàng đế găm lên, bật dây, gắt gao dè chặt cô gái xuống dưới.

Sắc mặt Nô Cơ đại biến, hai tay cởi thắt lưng của hần ra, cánh tay uốn éo như linh xà, trượt xuống dưới...

Cả đêm, hầu hạ xong rồi, thì chính là là nhân thượng chi nhân. Nếu như bỏ lỡ, không biết, lại phải chịu đựng qua bao nhiêu đêm xuân thu.

Nô Cơ xuất ra toàn bộ kỹ xảo, tứ chi, bám thật chặt vào thân thể cao lớn của Cô Dạ Kiết, dục vọng bộc phát, trong nháy mắt nam tử chen người đi vào, trống rỗng nhấn nại đã quá lâu, cuối cùng cũng chiếm được bổ khuyết.

“Ah...” Từng tiếng từng tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tới mang mai, từ trong điện truyền ra.

Không có chút ý định muốn dè nén, tiếng va chạm nguyên thủy nhất, mê loạn mà nặng nề tái diễn.

Cung nữ thái giám gác đêm, mỗi một người tuy là đã sớm thành thói quen, nhưng vẫn không nhịn được dè thấp đầu xuống, cho dù chỉ cách một tấm màn sa mỏng, cũng không dám liếc nửa con mắt ngó vào trong.

“A... hoàng thượng... không được...”

Thanh âm vui thú kích tình, biến thành từng trận cầu xin tha thứ, đám người hai mặt nhìn nhau, ý vị nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

“A... Ô ô...”

Vài lần hưng phấn, mây mưa thất thường, cả đêm cá nước thân mật, cuối cùng chỉ còn tiếng nước nở không thể ẩn nhẫn của cô gái kia, chịu đựng quá nhiều, cuối cùng, chịu không nổi nữa.

Hoàng đế tinh thần tốt, lại rất tốt, sửa soạn tắm rửa xong, vừa vặn đúng thời gian lâm triều, hần cũng không báo Nô Cơ lập tức hồi cung, trước khi rời đi, còn đắp lên cho ả ta một chiếc chăn gấm.

Trong thâm cung, một Nô Cơ vốn không ai biết đến, sau một đêm độc sủng, liền giành được một phần chú trọng của hoàng đế, các loại kỳ trân dị bảo, toàn bộ ban thưởng cho ả.

Tắm điện ở cạnh khuôn viên, lập tức, trở thành nơi đám phi tần tranh nhau xun xoe nịnh nọt.

Vết thương của Quân Nghi đã đỡ nhiều, nhìn Phong Phi Duyệt đứng ở ngoài vườn thượng uyển, một bên bả vai của nàng ta không thể cử động, chỉ có thể bảo nha hoàn bên cạnh thắt dây áo choàng vào mình, “Tỷ tỷ, tỷ có chuyện phiền lòng?”

Đứng ở sau lưng nàng, Quân Nghi chợt cảm thấy vài phần khó sở, nàng ta tiến lên một bước, nhìn gò má Phong Phi Duyệt, “Mẹ của muội từ nhỏ đã nói rằng, yêu thương ai, cũng đừng nên yêu hoàng đế?”

Phong Phi Duyệt thu hồi tầm mắt từ trong vườn hoa đầy màu sắc, “Mẹ của muội?”

Nàng cùng Nhị phu nhân, chỉ có vài lần hữu duyên, so với Đại phu nhân mà nói, bà ấy ngược lại nhã nhặn ôn văn hơn nhiều.

“Đúng, muội rất thích cuộc sống giống như mẹ của muội vậy,” Trên mặt Quân Nghi tràn đầy ý cười đơn thuần, mày ngài mắt ngọc, giống như, chưa bao giờ bị thế tục trần gian này tẩy nhuộm nửa phần, “mẹ muội rất thích thêu vá, lúc nào cũng thêu xong một cái, gỡ ra, rồi thêu lại. Muội thì ở bên cạnh, giúp bà sửa sang chỉ thêu đã tháo xuống. Nhưng mà, mẹ chung quy là làm không biết mệt, những đồ bà thêu, muội đều nhìn không hiểu, chỉ biết là khi đó, là lúc mẹ vui vẻ nhất. Mẹ ở trong Quân phủ, cái gì cũng không giành, cái gì cũng không tranh. Mẹ thường hay nói, thứ không phải của chúng ta, cho dù có được công trời chiếu cố, cũng không giữ được lâu, bà cũng không cần.”

Phong Phi Duyệt quan sát tường tận khóe miệng khê nhếch lên của Quân Nghi, cô gái như vậy, thì nên giống như Nhị phu nhân, chậm rãi ung dung như mây trôi mây tan qua cả đời.

“Từ nhỏ, mẹ đã nói, làm hoàng đế, thì cả đời không có khả năng chỉ có một nữ nhân. Cho dù, người ấy thực sự chỉ chọn một người, vị trí của nữ nhân kia, cùng giang sơn, cũng không thể suy tính được.” Quân Nghi dõi mắt nhìn về đằng xa, thu trọn vào đôi con ngươi hữu thần này, trong mắt, từ từ hiện lên mặt trời vừa mọc, tia sáng chói chang kéo lên, xuyên qua cửa trùng cung khuyết, hướng ra thật xa, “Giang sơn rộng lớn như vậy, một người có thể đem quyền lực dẫm dưới chân, sao có thể, vì chúng ta mà từ bỏ tất cả?”

Ánh mắt, dần trở nên thâm lương, Quân Nghi buộc mình phải kiên cường, chỉ là, hốc mắt đã ửng đỏ.

Phong Phi Duyệt kéo nàng tới, thận trọng nhẹ nhàng, thấy nàng ta vòng tay ôm lấy chính mình, trong lòng, càng giống như vò rượu bị lật đổ, hỗn loạn phức tạp, “Muội rất giống một người bạn của ta.”

“Bạn của tỷ tỷ?” Quân Nghi lau mắt, “Là ai?”

“Thanh Âm.”

“Thanh Âm?”

“Đúng,” Phong Phi Duyệt ngẩng nhìn chăm chú về nơi xa, mệnh mang vô bờ, chung quy là không có điểm cuối, “Cô ấy tên là Thanh Âm, là một cô gái rất ấm áp.” Cô ấy từng đồng ý, mỗi ngày đối diện với bầu trời, đều phải cười đến híp mắt!

Phong Phi Duyệt nhớ đến giọng điệu lúc đó của Thanh Âm, khóe miệng từ từ cong lên, “Cô ấy tính khí rất quật cường, một khi đã nhận thức chuyện gì, cho dù là mười bò chín trâu cũng kéo không lại được, nhưng mà, lòng của cô ấy, trước giờ chưa từng có bóng tối u ám.”

Quân Nghi cầm lấy tay nàng, gật đầu cười nói, “Mẹ không thể làm chủ được uội, nhưng mà vào cung rồi, muội vẫn còn có tỷ tỷ.”

Phong Phi Duyệt nhẹ nhõm, giống như trở lại thế giới nơi thuộc về mình kia, cũng có người dựa vào bên cạnh nàng, Thanh Âm, giống như âm thanh thì thầm nơi khe cốc, “Bên cạnh mình có Duyệt Nhi, cái gì cũng không sợ.”

Nhưng mà, bọn họ lại vào thời điểm máu chốt nhất, buông lỏng tay nhau.

Phong Phi Duyệt ngược mắt, nhìn gương mặt không nhiễm bụi trần thế kia, Quân Ân, nàng ta đã không thể trông cậy vào, “Yên tâm, ta sẽ giúp muội bảo vệ đứa bé này.”

“Đừng quên, vẫn còn thần thiếp nữa.” Một âm thanh không thích hợp, đột ngột truyền tới.

Khuôn mặt vốn đang tươi cười của Quân Nghi khê trầm xuống, thân thể rụt lại sau người Phong Phi Duyệt.

Nàng nắm tay Quân Nghi, đẩy nàng ấy ra phía trước, “Muội sợ gì chứ? Nghi... hoàng quý phi!”

Nàng chính là quá mức mềm yếu, không trách được lúc ở Quân phủ, đến một nha hoàn nhỏ nhẻ cũng có thể cười lên đỉnh đầu nàng.

“Đúng vậy, dù gì, chúng ta cũng là người trên cùng một thuyền.” Nô Cơ biết rõ thân phận của Phong Phi Duyệt, trong lời nói, cũng không có chút cung kính nào.

Ngày tháng chạp, mà nơi cần cổ của ả, ngay cả một món phục sức che đậy cũng không có, trên da thịt trơn bóng trắng nõn, dấu vết đỏ thẫm lại rõ ràng như thế.

Lộ liễu như vậy, rõ thật quá ngu xuẩn, “Bổn cung không hiểu, ca ca sao lại tìm một người như người đến.”

“Cô, là có ý gì?” Nô Cơ hỏi tới, trong nội điện khổng lồ, cũng chỉ còn lại ba người bọn họ.

“Hoàng đế bạc bẽo vô tình...” Mấy chữ này, nàng nghiêng răng nói ra khỏi miệng, “một đêm ân sủng, người cho rằng, là chuyện tốt? Giễu võ giương oai như vậy, liên lụy đến cả Quân gia cũng xúi quẩy theo.”

“Hoàng hậu, có ai không biết cô độc chiếm ân sủng lục cung, hoàng thượng hằng đêm giữ lấy cô bên gối, nếu nói đến giễu võ giương oai, nếu bàn về mê hoặc tôn vương, cô mới là người đứng nhất!” Nô Cơ không chút yếu thế, càng lần tới, một ngón tay chỉ trước người vào Phong Phi Duyệt, “Có còn nhớ, lần đầu tiên ta nhìn thấy cô không? Cô ngồi trên lưng ngựa của Quân tướng soái, chỉ vì lúc ta tập luyện cản trở đường đi của hần, hần liền không chút lưu tình đánh ta một roi, một tháng huấn luyện, ta nhìn thấy rõ rõ ràng ràng!”

“Người, biết quá nhiều.” Phong Phi Duyệt không hiểu, thông minh hiểm độc như Quâ Ân, sao lại tìm một nữ tử như vậy đến làm thể thân của nàng.

“Đều nói Huyền Triều chi hậu tài trí mẫn tiệp, từ nhỏ tinh thông võ học binh pháp, chẳng lẽ, cô gái trong giáo trường, không phải là hoàng hậu người?” Nô Cơ châm chọc, càng khiến Quân Nghi bên cạnh tức giận khôn nguôi, “Tỷ tỷ là quên mất những chuyện trước kia, người không được nói bừa.”

“Ha ha...”

Ả ta mở miệng cười to, “Đều là từ trường giáo ra ngoài, một người làm hoàng hậu, một kẻ lại thành Nô Cơ...”

“Câm miệng!” Phong Phi Duyệt lạnh giọng cắt đứt, đôi mắt xinh đẹp nhìn quanh bốn phía, “Người là người của Quân gia, sao có thể làm xằng làm bậy như vậy!”

“Rầm chó, cái gì mà người của Quân gia,” Nô Cơ không kiềm chế được cất cao thanh âm, “ta vốn là thiên kim của gia tộc thương gia Lâm Triều, chính bởi vì Huyền Triều, tôn vương trong miệng các người, trong một đêm, khiến toàn bộ người trong nhà ta trở thành nô lệ, bây giờ, đối mặt với hần, ta lại phải hèn mọn cầu hoan, ta có phải, nên chân thành cảm tạ Quân gia của các người không?”

Quân Ân, cư nhiên lại đem một con sói giấu bên cạnh Cô Dạ Kiết.

Nhìn thân thể đỏ hồng của ả ta, khiến Phong Phi Duyệt không rét mà run, không biết là bởi vì khí lạnh, hay là khiếp sợ.

“Người đại khái có thể giấu đi.” Thù hận như vậy, đủ để ả ghi nhớ cả đời.

“Ta, trong lòng đã bức bối đến cực hạn rồi.” Quân Nghi thấy ả ta lộ ra một mặt mềm yếu, không nhịn được thương cảm, muốn mở miệng, lại bị Phong Phi Duyệt nắm lấy cổ tay, kéo trở lại.

“Dã tâm của Quân gia, ba người chúng ta đều biết, còn có, đứa bé trong bụng cô... Ha ha...” Sắc mặt Nô Cơ vằn vẹo, hai quả đấm siết chặt, “Bảo ứng, Cô Dạ Kiết, ta ngược lại muốn xem xem, một ngày nào đó hần biết được sự thật kia, làm thế nào đặt chân trước mặt quần chúng thiên hạ! Giờ đây trong hậu cung, ngoại trừ Minh hoàng quý phi đang mang thai, có ai, có thể bì kịp ba người chúng ta?”

Ả nói, một điểm cũng không sai, mặc dù còn có một Thi tiệp dư, nhưng, nàng ta cả ngày ở trong Cảnh Dạ Cung, không màng thế sự, tất nhiên cũng bị người ta dần dần lãng quên.

Phong Phi Duyệt nhìn vẻ mặt đầy đắc ý của ả, lại cảm thấy vài phần an ủi, tâm cơ, rốt cuộc cũng không tính là sâu. Nếu như chôn sâu hơn một phần, hoàng đế với nàng, sợ là đều không thể may mắn thoát nạn.

Bây giờ, Nô Cơ nhận định rõ trói buộc giữa Phong Phi Duyệt với Quân gia, vậy, tất nhiên cũng giống như ả ta, cùng vì một mục đích.

Phong Phi Duyệt nắm chặt nhuyến kiếm trên cổ tay, nữ nhân này, không thể giữ lại!

Sát khí nổi lên, chỉ là, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Quân Nghi, nàng vẫn là buông lỏng. Tay, thuận thế, rút vào trong ống tay áo, làm người khác khó lòng phát giác ra được.

Nô Cơ biết bọn họ không thích mình, đặc biệt là Phong Phi Duyệt, đứng một lúc, cũng tự thấy không còn hứng thú thẳng bước rời đi.

Nhìn ả ta cố tình ăn vận mỏng manh đơn bạc, Phong Phi Duyệt khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đáy lòng vọt lên một mối lửa vô danh.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng tức giận.” Quân Nghi gạt tay áo của nàng, “Người ấy là hoàng thượng...”

“Hoàng thượng thì đã làm sao?” Ngữ khí Phong Phi Duyệt cứng rắn, so với đá tảng còn giàai vò người ta hơn, nàng nàng vốn cho rằng, hoàng đế, cũng có thể không cần tam cung lục viện.

“Hoàng đế nhiều nường nường như vậy...” Quân Nghi không biết nên khuyên giải thế nào, lại không ngờ, bản thân mình lại nói một câu sai một câu.

Phong Phi Duyệt xoay người, cô gái nén xuống vẻ mặt kinh ngạc, nhìn nàng phất tay áo phi tuyết, lại thêm vài phần tiêu điều tự tại.

Hoàng đế hiếm khi được thư thái, hai chân đặt trên án kỷ, hai tay chống sau gáy, hần đầu cũng không đi, chỉ đợi ở Phượng Liễm Cung.

Mắt phượng khép hờ, cặp mắt nheo lại, vừa đứng ngắm cảnh tượng bên ngoài nhìn một cái không sót gì.

“Hoàng hậu nường nường...” Bên ngoài, đám nha hoàn hành lễ.

Cô Dạ Kiết nhẹ câu khoe môi lên, hai mắt nhắm nghiền, giả vờ ngủ say.

Phong Phi Duyệt từ xa đã nhìn thấy vẻ mặt thích ý của nam tử, nằm ngửa trên giường quý phi của nàng, nhàn nhả vô cùng. Nàng cố ý thả bước chân xuống thật nặng, bước nhanh đi đến bên cạnh Cô Dạ Kiết.

Thấy hần không có ý định mở mắt, Phong Phi Duyệt nhú mày, trông thấy ẩm tử sa trên án kỷ, liền tự rót ỉnh một chén. Chỉ có điều, lúc đặt trở lại, ‘không cẩn thận’ hất rơi toàn bộ trà cụ bên trên xuống.

‘Loảng xoảng...’ rơi vỡ đầy đất.

Hoàng đế, lúc này mới tỉnh lại, trên gương mặt tuần lãng, nâng lên ý cười mang theo vài phần giáo hoạt.

Hai người nhìn nhau giây lát, Phong Phi Duyệt không yếu thế, trực tiếp ngồi lên trên đầu gối Cô Dạ Kiết, lúc hạ mình rơi xuống, còn vận thành một cổ nội lực, hoàng đế không kịp chuẩn bị, khẽ cong đầu gối, lại chỉ có thể nhịn đau.

“Người đâu!” Phong Phi Duyệt nói chuyện nhưng lại hướng mặt về phía Cô Dạ Kiết, “Bổn cung muốn tắm rửa.”

Không biết làm sao, lại đột ngột bật ra một câu như vậy, Cô Dạ Kiết thả lỏng chân mày đang xoắn chặt, vì một câu nói bất thành linh này mà mất hết phương hướng.

Phong Phi Duyệt nhìn thấy lồng ngực nam tử muốn kè lên trước, đưa tay ngăn cản, đứng bật dậy, hướng phía nội điện đi tới.

Không qua bao lâu, nước tắm liền được đưa đến, thái giám cung nữ đã tự giác lui ra ngoài, hoàng đế, ngược lại đi vào theo.

Phong Phi Duyệt tự mình cởi y phục, giống như xem nam tử sau lưng không hề tồn tại.

Da thịt nõn nà, eo lưng mảnh mai, thon thả một nắm tay, vốc làn nước ngâm cánh hoa danh quý mềm mượt lên, cả người nàng chìm xuống dưới, xuyên qua màng nước mờ ảo, cho dù là ai, cũng khó lòng cầm giữ.

Cô Dạ Kiết bước nhanh lên trước, không để ý nước đọng, liền vớt cả người Phong Phi Duyệt lên, trên người, cánh hoa đỏ hồng từng mảng từng mảng dính chặt, trượt qua vân hoa trắng nõn, thấm vào đáy lòng nam tử.

Đặt nàng lên trên giường phượng, người con gái thế nhưng lại trở mình, cười trên eo hắn.

Cô Dạ Kiết cũng không có chút nào là bất mãn, hai tay đặt trên lưng Phong Phi Duyệt, gương mặt tuần tú nằm ngửa, ngắm nhìn nàng, “Duyệt Nhi, nàng ta là của ta!”

Phong Phi Duyệt gầy nhẹ mái tóc rơi tán mất trật tự, lơ đãng, giọng điệu thậm chí còn cực kỳ lãnh đạm, “Không phải.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, trong đôi đồng tử sáng rực, che đậy cuộn trào mãnh liệt, hắn thẳng lưng một cái, xoay mình, đè cả người nàng ở phía dưới, “Nàng không phải của ta? Nói, là của ai?”

Phong Phi Duyệt vùng vẫy hất khuôn cằm bị hắn kiềm chặt ra, dùng sức xô đẩy mấy cái, nhưng vẫn là bị hắn vững vàng trói buộc vào trong ngực, nàng then quá hóa giận, cực lực ỉn nhấn, không thể hiện ra ngoài, “Vây, chàng là của thiếp sao?”

Cô Dạ Kiết nhìn đôi con ngươi rực rỡ như ánh sao của nàng, nhớ đến chuyện sủng ái Nô Cơ mấy ngày trước, khóe miệng hắn hiện lên nụ cười ý vị sâu xa, Phong Phi Duyệt bị đè nặng liền cuộn tròn cả người lại, không để cho hắn có cơ hội lợi dụng, hất đầu một cái, nâng cằm lên, nói, “Chàng muốn làm nam nhân của thiếp không? Duy nhất!”

Cô Dạ Kiết nhìn vào cặp mắt của nàng, thế mới biết, cô nàng này, cũng bá đạo vô cùng.

“Ta, chính là nam nhân duy nhất của nàng!” Ngữ khí của bậc chí tôn, không cho phép nghi hoặc.

Phong Phi Duyệt đưa tay ra, ngón trỏ chỉ vào giữa đầu mày nam tử, “Nam nhân của thiếp, chỉ có thể sủng ái một mình thiếp!”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, cả gương mặt tuần tú đều ngậm cười, vẻ mặt, giống như được toại nguyện đặc ý, “Cuối cùng cũng đợi được nàng nói ra khỏi miệng.”

“Gi...”

Một câu, bị nam tử ngăn lại giữa cổ họng, hơi khắc triền miên, hắn in môi mỏng bên tai Phong Phi Duyệt, thì thầm nói, “Được, chỉ sủng ái Duyệt Nhi.”

Thân thể, bị đè ép đến hô hấp cũng có phần khó khăn, nàng bấu môi một cái, theo đó bật cười.

“Nói ta biết, nàng có phải của ta hay không?”

Cô Dạ Kiết vẫn còn kiên trì, tay, phủ lên xương quai xanh của nàng, bồi hồi lưu luyến một chỗ.

Phong Phi Duyệt nghiêm mặt, từ đầu cùng tựa vào trán hắn, chậm rãi nói ra, “Bất luận trước đây, hay sau này, chàng là của một mình thiếp, vậy, thiếp cũng chính là của chàng.”

Cô Dạ Kiết vui mình trước ngực nàng, một lát sau, mới ngẩng đầu lên.

Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt anh tuấn của nam tử, bóng mờ lẫn quẩn nơi đáy lòng, vẫn chưa được vén mở hoàn toàn, nàng đẩy hoàng đế trước người một cái, “Đêm đó ở Lạc Thành... rốt cuộc có phải là chàng không?”

Cô Dạ Kiết đỡ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chống khuỷu tay lên, nụ cười tà mị vô cùng, “Nàng sớm đã là của ta.”

Phong Phi Duyệt trở mặt, tiếp theo, khóe môi chậm rãi giãn ra, vung lên một quyền đập tới, ý vị nhìn nam tử phía trên không nói lời nào.

“Không ngờ, nàng còn rất mãnh liệt.” Cô Dạ Kiết trêu đùa, nhìn lồng ngực mình bị đánh đập.

“Tinh lực dồi dào mà!” Nam tử lên tiếng lần nữa, bổ sung một câu.

Phong Phi Duyệt nhìn sâu vào đáy mắt hắn, ánh mắt nóng rực, cùng với phản ứng tự nhiên nhất của thân thể, nàng sao có thể không hiểu.

“Chàng muốn làm gì?” Nàng biết rõ còn cố hỏi.

Bàn tay ở trên eo nàng nhéo một phát, hấn khê động thân thể, Phong Phi Duyệt lại không nôn nóng, dứt khoát kéo chần găm ở bên cạnh qua nhét vào giữa hai người.

Lôi lôi kéo kéo, ôm chặt một cái, hận không thể đem nó một phát xé rách.

Tên đã lấp vào cung rồi, lại cam tâm tình nguyện chịu đau khổ như bị hỏa thiêu.

Phong Phi Duyệt thấy gương mặt tuần tú của hấn ửng đầy một tầng mờ hôi tinh mịn, nơi cổ họng, mơ hồ có tiếng thở gấp thô trọng truyền đến, hô hấp dồn dập, rơi lên trên người nàng một hơi lạnh một hơi nóng.

Buông tay ra, long bào trên người toàn bộ bị kéo mở, tấm màn sa bị giật xuống, cả phòng kiều diễm, thì ra đã trải qua một hồi ánh nến đông đưa lâu như vậy, lúc cao lúc thấp liên tục không ngừng.

Thân phận của Nô Cơ, Phong Phi Duyệt cũng không có vạch trần trước mặt Cô Dạ Kiệt, dù sao, ả ta biết không ít chuyện.

Hẹn với Quân Ân tại hậu viện, nam tử chậm rãi mà đến, dọc theo đường đi, cũng không phát hiện thấy người nào khác.

“Ả Nô Cơ kia, không thể giữ lại.” Phong Phi Duyệt nghe thấy tiếng bước chân, xoay người hướng về phía Quân Ân nói.

“Sao vậy, là vì một đêm ân sủng kia?”

“Ta không có thời gian giỡn cợt với huynh,” Sắc mặt Phong Phi Duyệt nghiêm trọng, “ả ta biết quá nhiều, hơn nữa, quá khó khống chế, quá mức cố chấp, sớm muộn cũng sẽ hỏng việc.”

Quân Ân đưa tay vuốt cằm, tựa như đang suy nghĩ, quân cờ này, đặt không đúng vị trí chính xác, chỉ sẽ phản tác dụng.

“Ta biết Nô Cơ có thù oán với hoàng đế, có lẽ, đây cũng chính là mục đích của huynh.” Phong Phi Duyệt dứt khoát nói thẳng, “Nhưng mà, thù hận quá sâu, sẽ chỉ khiến ả ta không nhẫn nại được, một khi bứt dây động rừng, vậy hậu quả, nhất định không tưởng tượng nổi.”

“Nhưng cô ta bây giờ đã là quý vi nương nương.” Quân Ân mở miệng, dù sao, không còn là một nữ nô mặc người ta chém giết.

“Thế lực của Quân gia trải khắp Huyền Triều, chẳng lẽ, roi không đủ dài, chút chuyện nhỏ này cũng có thể làm khó huynh hay sao?” Trong thâm cung này, người chết oan mỗi ngày, nhiều vô số kể.

Quân Ân khẽ nhú đầu mày, đối với giọng điệu như vậy của Phong Phi Duyệt hiện ra vài phần bất mãn, chỉ là không có nói rõ, thuận miệng nói qua loa, “Chuyện này, cứ giao cho ta.”

Nhìn vẻ mặt đầy thờ ơ của hấn, Phong Phi Duyệt biết toan tính trong lòng hấn, ba người vào cung, giờ đây, chỉ có mỗi Nô Cơ là quyết một lòng xuống tay với hoàng đế. Hơn nữa, ả vốn là thân phận nô lệ, một khi hoàng đế xảy ra chuyện đến truy cứu, hấn, Quân gia, đều như nhau có thể thoát khỏi sạch sẽ.

Quyền thế, đã che mờ hai mắt Quân Ân, Phong Phi Duyệt nhớ đến Quân Nghi lúc ở trong vườn ngự uyển, chợt cảm thấy trong lòng ngọt ngào buồn bực, không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa, liền xoay người trở về.

Ra khỏi ngự hoa viên, chưa đi được mấy bước, liền bị ma ma đi phía đối diện đâm sầm vào một cái, cô gái vẻ mặt thấp thỏm e sợ, một túi đồ trong tay đánh rơi xuống đất, đồ đạc bên trong, loảng xoảng rơi vãi đầy đất, tùy ý đảo quanh.

Cô gái vận trang phục ma ma kia ngẩng đầu lên, là một gương mặt trẻ trung xinh xắn, cô gái nhìn thấy Phong Phi Duyệt, hai mắt đột nhiên trợn tròn, sửng sốt ước chừng đến nửa khắc.

Chương này dài bất thường quá à, chip vận hết công lực mới mãn xong, khổ cái thân già :v

83. Chương 82: Âm Sát

Chương 82: Âm sát

“Hoàng... hoàng hậu nương nương,” Ma ma hoàn hồn, không để ý đồ đặc dưới đất, trực tiếp quỳ xuống hành lễ, “nô tỳ tham kiến nương nương.”

Phong Phi Duyệt lùi một bước, nhìn đồ đặc rơi vãi loảng xoảng tứ tung trên mặt đất, đều là đồ trang sức cổ danh quý trong cung, một ma ma còn trẻ tuổi như vậy, sao trên người lại có những thứ đồ này?

Cô gái quỳ dưới đất, tầm mắt chỉ có thể chạm đến mũi chân Phong Phi Duyệt, đồ trong túi rơi tán loạn bốn phía, nàng ta nôn nóng khó nhịn, chỉ sợ có người khác nhìn thấy, nhưng hoàng hậu phía trên lại không có chút ý định để ỉnh đứng dậy, nàng ta nằm rạp trước mặt Phong Phi Duyệt, không dám nhúc nhích.

“Người là ma ma của cung nào?” Chốc lát, nàng rớt cuộc cũng mở miệng.

“Bẩm nương nương, nô tỳ là ma ma ở Hoán Sa Cung.” Cô gái dập đầu, hận không thể đem trợn gương mặt chôn theo xuống.

Hoán Sa Cung...

“Đồ trên mặt đất, là từ đâu mà có vậy?” Phong Phi Duyệt cúi người, nhặt lên một cây trâm vàng được chạm khắc tinh mỹ, loại trâm cài như thế này, ít nhất có thể bằng bồng lộc cả một năm của một nha hoàn trong Hoán Sa Cung.

“Đây...” Ma ma thầm cắn răng, vẻ mặt đầy khó khăn, hai mắt thẳng hướng nhìn chằm chằm những thứ rơi tán dưới đất kia, “Đây là nương nương hậu cung khen thưởng cho nô tỳ.”

Phong Phi Duyệt ngồi xổm ở đằng kia, cũng không vội đứng dậy, “Nương nương nào, ra tay hào phóng như vậy.”

Cô gái im bất, quỳ dưới đất cũng không nhúc nhích.

Nàng ta trầm mặc, đôi môi phát run, hai tay tự dè ép lòng bàn tay của mình.

“Người tên là gì?” Phong Phi Duyệt thuận miệng hỏi, chờ một lúc, lại thấy nàng ta chần chừ do dự, trong lòng, càng thêm nghi ngờ.

“Nô tỳ Lý Yên.” Cô gái vẫn không chịu ngẩng đầu, ngang qua có tiếng mấy vị phi tần cùng tề tộ đi đến vườn ngự uyển. Lý Yên nghe thấy âm thanh, càng thêm hoảng loạn mất vía, nàng ta ngẩng đầu lên, ánh mắt khẩn thiết, tràn đầy khẩn cầu.

Phong Phi Duyệt thả lại cây trâm vào tay nàng ta, “Thu dọn một chút, đứng dậy đi.”

“Dạ, nương nương. Tạ nương nương.” Nàng ta không kịp hành lễ, vội vội vàng vàng đem tất cả đồ đặc rơi dưới đất nhét vào trong túi, không quản được nhiều như vậy, liền giấu trong tay áo đứng nép sau lưng Phong Phi Duyệt.

Cung trang muôn màu muôn vẻ, mỗi một người đều ăn vận trang điểm mỹ lệ, khi nhìn thấy hoàng hậu, đều cúi người hành lễ, Phong Phi Duyệt cho bọn họ đi rồi, mới hướng ra cô gái sau lưng nói, “Theo bốn cung trở về.”

Mặt xám như tro tàn, nàng ta tuyệt đối sẽ không ngờ mình nhất thời lỗ mãng, lại đụng phải hoàng hậu.

Hai người một trước một sau, đi ngang qua hậu viện hoàng cung, Phong Phi Duyệt liền trông thấy một tiểu thái giám bước nhanh đến, bộ dáng như có tâm sự nặng nề, nhìn thấy nàng, vội vàng quỳ xuống hành lễ, “Nô tài tham kiến nương nương.”

Tầm mắt, lúc nhìn đến Lý Yên ở sau lưng Phong Phi Duyệt thì trở nên ngơ ngác, nghi vấn trong miệng vốn muốn bật thốt ra, nhưng lại ý thức được Phong Phi Duyệt đang ở đây mà cứng rắn nuốt xuống, vẻ mặt, thấp thỏm lo sợ.

Bất đắc dĩ, Lý Yên chỉ có thể đi theo sau lưng Phong Phi Duyệt hướng phía Phượng Liễm Cung mà tới, lúc đi ngang qua nhau, bàn tay giấu trong tay áo rộng thùng thình, gõ nhẹ lên tên thái giám kia, liếc mắt một cái.

Người nọ gật đầu, đợi đến khi hai người đi xa, mới đứng dậy đi về hướng ngược lại.

Vừa về đến Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt liền tự mình ngồi xuống một bên, nắm ngón tay ở trên mặt bàn gỗ nhẹ, nhìn khuôn mặt rũ xuống của Lý ma ma, nàng mở miệng hỏi, “Người bao nhiêu tuổi?”

Lý Yên sững sốt một lúc, ngay sau đó đáp lời, “Nô tỳ hai mươi.”

Nàng gật đầu, nhìn ánh mắt né tránh của cô gái, Phong Phi Duyệt mím chặt khóe môi, “Sau này, người đi theo bốn cung, thế nào?”

Một câu, lại như lâm đại địch, đây vốn dĩ là cơ hội tốt ngàn năm có một, lại khiến Lý ma ma mặt mũi trắng bệch, “Nô tỳ không dám.”

“Đi theo bốn cung không được sao?” Phong Phi Duyệt quan sát tường tận trang dung của cô gái, “Phàm là người vào cung, chưa qua hai mươi tuổi, thì chưa thể xuất cung, người vẫn còn năm năm phải không?”

Lý ma ma nghe vậy, đầu gối lại mềm nhũn, quỳ xuống đất, “Bẩm nương nương, nô tỳ chỉ muốn ở trong Hoán Sa Cung yên yên ổn ổn sống qua mấy năm này.”

“Yên yên ổn ổn?” Phong Phi Duyệt không nhịn được cười lạnh, đặt hai chân xuống, “Còn nhỏ tuổi, lại có thể làm đến ma ma Hoán Sa Cung, bảo bối người giấu trong tay áo, đủ để người cả đời không lo cơm áo rồi chứ?”

Lý ma ma toàn thân chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, ngoài miệng, vẫn cường ngạnh, “Nô tỳ chỉ cầu đủ tuổi rồi thì có thể xuất cung.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, chỉ là mím môi cười, đôi con ngươi chiếm lấy ánh mắt sợ hãi của nàng ta, “Lui xuống đi, bắt đầu từ hôm nay, người chính là người của Phượng Liễm Cung, điều động của nội vụ, người không cần lo lắng, bốn cung tự sẽ an bài thỏa đáng.”

Lý ma ma kinh ngạc đứng ngơ ngác một chỗ, hai tay ý vị siết chặt lấy thứ trong ống tay áo, hai đầu gối nàng ta dùng sức quỳ, Phong Phi Duyệt nhìn môi anh đào của nàng ta khê mở, như có lời muốn nói, nhưng, kiên trì không có kết quả, đành phải chấp nhận đứng lên, bước chân khập khiễng, đi ra khỏi tầm điện.

Một đường, vừa đi vừa quan sát tứ phía, Lý ma ma nắm chặt ống tay áo, thần sắc khẩn trương đi tới hậu viện, đến nơi đã hẹn trước, tên thái giám kia vẫn còn ở đây, thấy nàng ta tới, vội vàng tiến lên đón, “Sao bây giờ cô mới tới?”

“Trên đường, đụng phải hoàng hậu.” Lý ma ma ảo não không thôi, dậm chân một cái, “Lần này sợ là không đi được rồi.”

“Cái gì?” Thái giám kia kinh ngạc hô ra khỏi miệng, “Cơ hội hiếm có như vậy, bỏ lỡ rồi, lần sau không biết chắc liệu có còn hay không đây.”

“Hoàng hậu bảo ta đến bên người hầu hạ, sau này, e là thật sự không thể đi được nữa.” Lý ma ma lo lắng vạn phần, thật hận mình không có mắt, vội vàng vàng đi mà không nhìn đường.

Thái giám kia nghe vậy, chỉ là tiếc hận than nhẹ, “Nhưng đây là cơ cô đã đợi mấy năm rồi.”

Sắc mặt Lý ma ma đầy chán chường, nghĩ ngợi chốc lát, nhất thời không có chủ ý chắc chắn, nàng ta hạ quyết tâm, cắn răng nói, “Đi, xuất cung rồi, mai danh ẩn tích, thì không phải sợ cái gì nữa.”

Thái giám hiểu ý cười một tiếng, nhẹ giọng nói, “Người tiếp ứng đang ở ngoại viện, xe ngựa, y phục đều đã chuẩn bị xong, một đường thẳng về hướng Bắc, đừng quay đầu lại.”

Lý ma ma giống như nhìn thấy một mảnh sa mạc rộng lớn vô tận không có điểm cuối, nàng lòng tràn đầy vui mừng, kích động đến không nói thành lời, khẩn trương theo sát sau lưng thái giám kia.

Nhưng... chỉ vừa mới bước ra nửa bước...

“Lý ma ma...” Sau lưng, một tiếng gọi, khiến hai người đồng thời cứng nhắc, bước chân đạp giữa không trung của nàng, thật không đành lòng thu hồi, chỉ thiếu, vài bước như vậy.

“Hoàng hậu nương nương bảo nô tỳ thông báo người một tiếng, một lát nữa, liền đến Phượng Liễm Cung hầu hạ.” Ngọc Kiều một thân hỉ khí, đạp lên thanh phong đi tới trước mặt hai người, “Ồ, Lý ma ma, đây là muốn đi đâu?”

“Không có...” Lý Yên khôi phục lại thần sắc lạnh nhạt vài phần, dù sao cũng ở trong cung lẫn lộn nhiều năm như vậy, nàng tùy tiện mượn cớ ứng phó, “Ta chỉ là đến Hoán Sa Cung, giao phó lại vài chuyện trong tay.”

“Không phiền ma ma nhọc lòng,” Ngọc Kiều nhìn hai người một cái, “nương nương đã phân phó, người chỉ cần đến một mình là được.”

Sắc mặt Lý ma ma đầy tuyệt vọng, đường lui duy nhất, cũng đã bị chặt đứt.

“Được, ta bây giờ liền qua đó,” Nàng nhìn thái giám kia một cái, “làm phiền rồi.”

Tiểu thái giám giả vờ khách khí vài tiếng, tầm mắt Lý ma ma xuyên qua vành tai của hắn, hướng về cánh cửa đằng xa kia. Lòng bàn chân, giống như bị đóng xuống nền đất, làm thế nào cũng không có khí lực nhấc lên. Khổ sở cười nhạt, nàng đi theo sau Ngọc Kiều, đầu cũng quay về phía trước mà đi.

Phong Phi Duyệt giữ nàng ta lại, cũng không có suy tính gì nhiều, chẳng qua là, nha hoàn chết oan trong chính tẩm điện của nàng lúc trước, chính là xuất thân từ Hoán Sa Cung, mà Lý Yên, lại là ma ma quản sự ở nơi đó, không hơn.

Tùy thân vài ngày, Lý Yên cũng chấp mệnh, toàn tâm toàn ý hầu hạ, được Phong Phi Duyệt giữ lại bên cạnh.

Lúc Cô Dạ Kiết đến, Ngọc Kiều cùng Lý Yên lần lượt định lui ra, Phong Phi Duyệt vui mừng trên giường, thấy hắn đi vào, cũng không hành lễ, chỉ là nằm ở đó không thèm nhúc nhích.

“Khoan đã,” Thấy hai người đã đi đến cửa, Phong Phi Duyệt ôm lấy chân gấm gọi lại, “Lý Yên, người ở lại hầu hạ.”

Cô gái kinh sợ, suýt chút thì trượt chân, xoay người lại sắc mặt đã ửng đỏ, “Dạ, nương nương.”

Cô Dạ Kiết thấy Phong Phi Duyệt nằm trên giường, liền tự giác tiến tới, ngồi xuống, “Làm sao vậy?”

Nàng không nói lời nào, chỉ là ôm bụng, hoàng đế vừa nhìn liền hiểu, khóe miệng ngậm cười, mập mờ không rõ, “Trầm ừ cho nàng.”

Đứng dậy, hắn tự nhiên giang rộng hai tay ra, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt, “Cởi áo.”

Trong điện, ngoài Lý Yên, thì không còn ai bên cạnh, Lý Yên kinh hoảng ngược mắt, nhìn nửa bên mặt của hoàng đế, thấy hắn mở rộng hai tay, vội vàng xoay người đi đến giá mây bên cạnh lấy đồ ngủ. Xúc cảm từ sợi tơ trơn mềm, đầu ngón tay sờ lên rất thoải mái, phía trên, chỉ đơn giản thêm vẽ vân long đang bay lượn, từ vạt áo đến ống tay áo, không có chỗ nào không phải là công phu thượng đẳng, từng mũi kim sợi chỉ tốn thời gian mà thành.

Đồ ngủ mình hoàng chi sắc khoác trên khuỷu tay của mình, hai tay Lý Yên run rẩy không thôi, khó khăn rơi lên trên thắt lưng Cô Dạ Kiết, lại chậm chạp không có động tác tiếp theo. Sắc mặt nam tử âm trầm, có vẻ không vui, bàn tay nhẹ kiểm chặt cầm Lý Yên, hai ngón tay cuộn chặt, đem cả khuôn mặt nàng ta kéo lên.

Hai mắt, giống như nai con, thốt nhiên chạm vào đáy mắt Cô Dạ Kiết, con ngươi mông lung, đôi đồng tử long lanh, hiện lên một tầng hơi nước, rất nhạt, chỉ mờ mịt ẩn sâu trong hốc mắt, ánh mắt, mê ly đến sâu xa, giống như đã xa cách mấy đời.

Hoàng đế buông lỏng tay, mày kiếm theo đó nhíu lại, hắn mím chặt môi mỏng, trong đầu, bắt đầu hồi tưởng lại gương mặt này.

Hình như, có chút quen thuộc, nhưng mà, chỉ là một bóng hình, như ẩn như hiện.

Lý Yên thấy nam tử ngưng mắt nhìn mình, đôi con ngươi màu hổ phách hiện lên tia nghi hoặc, trong lòng nàng ta kinh hãi, vội vàng cúi đầu nói, “Nô tỳ hầu hạ hoàng thượng cõi áo.”

Cô Dạ Kiết giãn chân mày, cũng không suy nghĩ thêm nhiều, mặc cho Lý Yên cởi đai lưng của hần ra, vòng ra đằng sau, cởi long bào xuống.

Phong Phi Duyệt kê nửa đầu lên gối, cô gái đứng sau lưng hoàng đế, bàn tay, sượt qua phần lưng tinh trắng của hần, đem tóc của hần thả xuống toàn bộ, trên đồ ngủ, Lý Yên đem phần tóc nằm trong cổ áo của hần vuốt ra ngoài, hai lòng bàn tay, dán sát vào tóc đen nhu thuận, từ từ dời xuống.

Bên môi nàng hàm chứa thỏa nguyện, càng nhiều hơn, là dạt dào không thôi, Cô Dạ Kiết thắt nút áo ngủ lại, hai mắt liếc Lý Yên một cái, cực lạnh, “Nha hoàn này tìm ở đâu tới vậy? Chân tay vụng về.”

Bỏ lại một câu, liền xoay người đi tới trước giường, vén chăn gấm lên nằm xuống bên cạnh Phong Phi Duyệt, bàn tay chuẩn xác dán lên bụng nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Lý Yên đứng trong góc tối, chỉ là cúi đầu, lẳng lặng thối lui đến một góc bên cạnh.

Phong Phi Duyệt tựa vào ngực Cô Dạ Kiết, tầm mắt uể oải, vừa vặn trông thấy nước mắt lưu lại trên mặt Lý Yên, uất ức, càng giống như chênh mảng, bị thương không thể nói rõ.

Lý Yên đứng ở góc kia, rất tối, nàng ta nâng một tay lên, bịt miệng mình, nhẹ nức nở một tiếng, sau đó lại thả tay xuống. Trên bụng, từng đợt ấm áp đánh tới, Phong Phi Duyệt nhẹ ngược đầu, nhìn lên khuôn cằm kiên nghị đẹp mắt của nam tử, “Nha hoàn này, Là từ Hoán Sa Cung đến đây.”

Cô Dạ Kiết đáp nhẹ một tiếng, vẫn không thể nhớ ra được cái gì, về quen thuộc trong khoảnh khắc vừa rồi, cũng đã quên sạch sẽ, đợi đến khi hoàng đế ngủ say rồi, Phong Phi Duyệt mới lặng lẽ nói với Lý Yên, “Người lui xuống trước đi.”

Lý Yên gạt đầu, thủy chung không dám ngược mặt lên, hành lễ, rồi lui ra ngoài.

Hôm sau, nhìn Lý Yên vẽ mặt tiêu tụy người đầy mệt mỏi, Phong Phi Duyệt cũng không có hỏi nàng ta một chữ, tùy ý dằn dò vài câu, rồi bình thường giống như không có chuyện gì.

Phượng Liễm Cung náo nhiệt không ít, lúc này, phi tần đến thỉnh an mới dần dần lui đi, chạm mặt, Thi tiếp dư liền dẫn theo Đào Tâm đi vào.

Phong Phi Duyệt ngồi trước bàn, nhìn Đào Tâm bưng trên tay một túi đồ đặt trước mặt mình, “Nương nương, đây là trà thần thiếp tự mình trồng, vừa vặn sáng nay hái được một ít, đem đến cho nương nương.”

“Làm phiền Thi tiếp dư rồi.” Phong Phi Duyệt bảo nàng ta ngồi xuống, phân phó Lý Yên bên cạnh, “Pha trà.”

“Dạ, nương nương.” Lý Yên trước sau đều cúi thấp đầu, dùng lá hương Thi tiếp dư mang đến ngâm vào một ấm trà nóng hổi, vừa mới đi qua, liền nghe thấy tiếng của hoàng đế truyền vào, “Sao vậy, không ai gọi trẫm một tiếng?”

“Mùi của hoàng thượng thật thính.” Phong Phi Duyệt cười ôn nhu, nhìn Cô Dạ Kiết ngồi xuống cạnh mình.

Xếp chén tử sa trên bàn thành một dãy, Lý Yên nhắc ấm rót ba chén, nước trà thứ nhất, luôn mang theo mùi vị đắng gắt, cũng là nồng đậm nhất. Phong Phi Duyệt tự mình lấy một chén, nàng cẩn thận đưa cho Cô Dạ Kiết một chén, “Hoàng thượng, mời dùng trà.”

Chén cuối cùng, Thi tiếp dư một hồi lâu không có động tay, Lý Yên bắt đắc dĩ, chỉ có thể cầm lấy, đưa tới, “Thi tiếp dư, mời dùng trà.”

Thi tiếp dư nghe vậy, hướng sang Phong Phi Duyệt cười nhẹ một tiếng, ngược mắt, lại vừa vặn đối diện Lý Yên, khoảng cách gần như vậy, khiến nàng ta đột ngột quên mất phản ứng, nàng ta khẽ trừng hai mắt, biểu cảm trên mặt, bắt đầu khó nhìn.

Nuốt vào một hơi, Thi tiếp dư né tránh tầm mắt, lúc đưa tay ra nhận trà, thật không ngờ, lỡ tay một cái, nước trà nóng hổi lập tức rót hết lên trên y phục của nàng ta, bị bỏng đến bật dậy ngay tại chỗ, “A...”

Phong Phi Duyệt còn chưa kịp nuốt xuống ngụm trà vừa uống, đã nhìn thấy hoàng đế ‘vụt’ đứng dậy, một chưởng vung lên, đẩy Lý Yên ra thật xa, “Đồ không có mắt!”

“Sao rồi, nhanh truyền ngự y.” Thanh âm Cô Dạ Kiết khẩn cấp, kéo Thi tiếp dư lại gần.

“Hoàng thượng, thần thiếp không sao, là thần thiếp lỡ tay không có nhận lấy.” Thi tiếp dư cố gắng kéo miệng cười, trên đùi, thật sự bị phỏng không nhẹ, may mà, khí trời rét buốt, mặc khá nhiều áo.

“Còn nói không sao,” Cô Dạ Kiết nhìn Đào Tâm lau đi nước đọng trên làn váy Thi tiếp dư, trong lòng tức giận, hai mắt lóe lên tia sắc bén lạnh lẽo nhìn thẳng tới Lý Yên, “Người đâu, vả miệng!”

“Không,” Thi tiếp dư không để ý đến đau đớn trên chân, hai tay lôi kéo tay áo của hoàng đế, “hoàng thượng, chuyện không liên quan đến nha hoàn kia.”

Lý Yên chật vật đứng dậy, lúc nghe đến hai chữ ‘nha hoàn’ kia thì tự giễu cười khẽ, nàng ta tiến lên, ‘thụp’ một tiếng quỳ gối trước mặt mọi người, “Nô tỳ tạ ơn Thi tiếp dư, nô tỳ, cam nguyện chịu phạt.”

Một màn này, ở trong mắt Phong Phi Duyệt sao lại quen thuộc đến thế, ngày đó trong ám thất, chính nàng cũng giống như vậy, bây giờ mới biết, có chút ngọt ngào, nhất định phải chịu thua thiệt.

Quả nhiên, một câu nói, khiến nô khí vừa mới bình ổn của hoàng đế lần nữa trào lên, “Vả miệng!”

“Dạ.” Mấy ma ma lớn tuổi nhận lệnh, đi lên trước.

Lý Yên quỳ hai gối xuống đất, liếc nhìn Thi tiếp dư một cái, nửa bên mặt liền bị một cái tát, vung tới, xuống tay ngoan độc, khóe miệng đã bật máu. Nàng ta xoa đầu lại, lần nữa nhìn hai người, bạt tai, đập lên trên mặt, thật sự rất đau, nàng tự nói với mình, bây giờ chảy nước mắt, không hề mất mặt.

Một giọt trong suốt nóng bỏng nhỏ xuống, trong hốc mắt, rốt cuộc không chịu đựng thêm được nữa...

Phong Phi Duyệt nhìn khuôn mặt Lý Yên bị đánh đến sưng vù, giống như, nhìn thấy mình ngày đó, mười ngón tay suýt chút bị kẹp đến đứt rời.

“Dừng tay!” Nàng lên tiếng ngăn cản, nhìn sang Cô Dạ Kiết bên cạnh, “Hoàng thượng, nha hoàn của thần thiếp, để thần thiếp tự mình quản giáo đi.”

“Hoàng thượng, đừng làm khó cô ấy nữa, thật sự là thần thiếp nhất thời lỡ tay.” Thi tiếp dư đau lòng không thôi, trong mắt, ánh sao lấp lánh.

“Được rồi, dừng tay.” Hoàng đế khoát khoát tay, khom người ôm lấy Thi tiếp dư, bảo nha hoàn bên cạnh đi gọi ngự y đến Cảnh Dạ Cung, còn mình, thì ôm nàng ta sải bước ra ngoài.

Lý Yên cũng không lập tức đứng lên, mà quỳ gối ở đó rầm rứt khóc, được phép, đè nén quá lâu rồi, bây giờ, chẳng qua chỉ là tìm được một chút thổ lộ, Phong Phi Duyệt ngồi trên ghế, cứ như vậy, nhìn hai vai nàng ta không ngừng run rẩy, cuối cùng, biến thành tiếng thổn thức không thể kìm nén.

Nàng ta khóc rất lâu, Phong Phi Duyệt thì ngồi đó, nhìn rất lâu.

Chốc lát, Lý Yên lau khô nước mắt, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Phong Phi Duyệt ở đối diện, nàng ta ngơ ngác, không ngờ, cả đại điện trống rỗng, nhưng vẫn còn một người lưu lại nơi này.

“Đứng dậy nói chuyện.”

Cô gái nghe lời đứng dậy, đôi môi đóng chặt, nhìn qua có vẻ, một chữ cũng không có ý định nói.

Phong Phi Duyệt nhìn ra mấy phần manh mối, “Người, lúc trước từng gặp qua hoàng thượng?”

Lý Yên hoảng sợ, trên mặt lập tức hiện lên cảnh giác, nàng ta vội vàng quỳ xuống, thanh âm yếu ớt, “Nô tỳ không có, nô tỳ vẫn luôn ở trong Hoán Sa Cung, chưa từng gặp qua hoàng thượng.”

Vội vàng phải bỏ, Phong Phi Duyệt đưa tay chống trán, “Người lui xuống trước đi, lát nữa bốn cung sẽ bảo Ngọc Kiều đưa thuốc tới, tối nay, người cũng không cần hầu hạ.”

“Tạ nương nương.” Lý Yên dập đầu trên thảm lông, nói chuyện, đã không còn rõ tiếng.

May mà, Thi tiếp dư cũng không có gì đáng ngại, cơn giận của hoàng đế còn sót lại chưa tiêu, tìm đến Phụng Liễm Cung thì bị Phong Phi Duyệt vài câu trấn an, chuyện này, cũng cứ như vậy mà qua.

Thời gian gần đây, trong cung đều bận rộn, Minh hoàng quý phi sắp sửa lâm bồn, thái hậu hai cung hận không thể triệu tập toàn bộ nô tài đến, Lâm Doãn là thân nữ nhi, lại là đồ đệ của Mạch Thần Lại, tất nhiên, cũng phải tùy thân không rời nửa bước.

Thời gian Cô Dạ Kiệt đến Phụng Liễm Cung cũng ít đi, người sắp được làm cha, vui sướng trong đó, Phong Phi Duyệt cũng có thể hiểu được.

Minh hoàng quý phi ưỡn bụng lên, rất gắng sức đi bộ, nha hoàn bên cạnh dùng toàn lực dìu đỡ, “Nương nương, hay là hồi cung đi, người như thế này...” Nha hoàn khuyên ngăn, nhưng bước chân chỉ có thể nhân nhượng nằng ta.

“Không sao, chỉ là đi vài bước trong đình viện, đều nói trước khi sanh không thể nằm mãi trên giường, đến lúc đó, thì lại khó sanh dưỡng.” Minh hoàng quý phi vẻ mặt điềm nhiên, một tay xoa bụng mình, đường đi có vài bước, cũng không cảm thấy mệt mỏi gì.

“Vậy nương nương người đi chậm một chút.” Nha hoàn đi theo bên cạnh, phía sau, còn có một đám thị vệ đi theo.

“Đây là hoàng cung,” Minh hoàng quý phi cười nói, “dưới chân thiên tử, sẽ không xảy ra...”

Nửa câu sau của nàng ta phải vọt nuốt xuống, nhìn mấy tên áo đen bất thành linh xuất hiện trước người, gấp rút dừng bước, “Các người...”

“Người đâu...” Một nha hoàn giật giọng thét lên, “bảo vệ Minh hoàng quý phi.”

Đám thị vệ sớm có phòng bị toàn bộ vây lại, mấy tên nam tử áo đen cũng không để trong mắt, nhắc trường kiếm trong tay lên, xếp thành một hàng xông lên trước.

Minh hoàng quý phi kinh hãi, hai tay ôm bụng, bị nha hoàn lôi kéo chặt vật lui về phía sau, thị vệ lớp sau thay lớp trước, lại không phải là đối thủ của bọn chúng. Giết chóc nặng nề, tiếng kêu cứu vang dội toàn bộ đề áp xuống không trung.

Cung nữ thái giám gác đêm hỗn loạn cả thấy, người kêu thì lại kêu, người trốn thì lại trốn, nha hoàn hầu hạ Minh hoàng quý phi cũng đã mất hết tỉnh táo, chỉ là lôi kéo cánh tay nàng ta, ý vị lui ra sau.

“Không được... bụng đau quá.” Nàng ta đột nhiên khom lưng, trên người, toàn là mồ hôi lạnh, hai chân sưng vù, căn bản không có chút khí lực nào để chống đỡ.

“Nương nương, người làm sao vậy?” Một người phát giác thấy khác thường, vội vàng cúi xuống.

“Bổn cung không đi được... a...”

Dưới chân Minh hoàng quý phi mềm nhũn, cả người nằm trên mặt đất phủ kín đá thạch anh, không thể động đậy.

Một tên áo đen ứng phó với thị vệ, một tên trong đó, nắm thanh kiếm rơi dưới đất, chỉ thấy một tia lửa sáng chớp lóe lên, hai nha hoàn hoảng sợ đến mức buông tay, khuỷu tay của Minh hoàng quý phi đã bị dập rách, lại ý vị chống người lui về sau, “Đừng, đừng...”

Tên áo đen kia âm chí cười một tiếng, giơ cao trường kiếm trên tay ‘vụt’ rơi xuống, ‘sượt’, xé rách vạt áo rơi trên mặt đất của Minh hoàng quý phi.

“Không...” Nàng ta tuyệt vọng ngập đầu, suýt chút bất tỉnh ngay tại chỗ.

Tên áo đen thấy một kiếm không được, định tiến lên lần bồi thêm một nhát nữa, nhưng không ngờ, ngự lâm quân bốn phía đã vây tới đây, mũi tên sắc nhọn rơi dày đặc như mưa, chớp nhoáng bắn tới.

Đám người cả kinh thất sắc, thấy càng lúc càng nhiều người vây quanh, bắt đặc dĩ, chỉ có thể bỏ cuộc, gạt đi rừng tên sau đó nhất nhất nhảy không trung nơi ánh trăng nhô cao, hướng bốn phía bỏ chạy.

“Đuổi theo!” Ngự lâm quân làm sao chịu bỏ qua, tay cầm đuốc, lập tức chiếu sáng toàn bộ cả hoàng cung.

“Nương nương...”

Minh hoàng quý phi không nhúc nhích nằm dưới đất, sợi tóc ướt ngán dính lên gò má, chỉ là vô lực nháy mắt, “Cứu...”

“Mau, thông báo cho hoàng thượng.” Thủ lĩnh ngự lâm quân gọi vài người đến, “Đưa Minh hoàng quý phi về tẩm điện.”

Hai nha hoàn gấp đến độ xoay vòng, cho đến khi trở về tẩm điện, mới nhớ đến đi mời thái hậu hai cung.

Phong Phi Duyệt vừa mới luyện kiếm ở trong sân xong, liền nghe thấy bên ngoài ồn ào huyên náo, đi ra ngoài nhìn xem, mới biết là tiếng người liên thanh, ngự lâm quân đêm khuya vây đoạn, ánh lửa nhuộm đỏ phía chân trời.

Nàng vừa mới tiến lên vài bước, liền đụng phải một bóng đen từ trong góc tối xông ra ngoài, Phong Phi Duyệt giương kiếm trong tay, lập tức kê lên trên cần cổ kẻ kia.

Dưới khăn che mặt màu đen, cặp mắt nam tử cũng không biểu hiện ra chút sợ sệt, thông qua một tầng ngăn cách, giọng nói mang theo vài phần ngọt ngào, “Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ là phụng mệnh hành sự, nương nương, nên hiểu.”

Đưa tay dời mũi kiếm của Phong Phi Duyệt ra, tiếng bước chân sau lưng dần tiến tới gần, nam tử không kịp giải thích thêm nhiều, quăng thân ra sức tháo chạy, đầu vai hất đẩy nàng ra mấy bước, chớp mắt biến mất trong màn đêm.

Phong Phi Duyệt lão đảo vài bước mới đứng vững gót chân, Quân Ân, quả nhiên vẫn động thủ.

Đêm khuya xông vào hoàng cung, hẳn biệt, còn không động thủ, thì không còn cơ hội nữa!

84. Chương 83: Bóp Chết Đứa Bé

Chương 83: Bóp chết đứa bé

Tẩm điện của Minh hoàng quý phi, bên ngoài, nha hoàn tới tới lui lui chạy qua chạy lại không biết bao nhiêu lượt, thái hậu hai cung cũng đã đuổi tới, đám ma ma cùng bà đỡ đứng đầy trước cửa điện.

Cô Dạ Kiết không vào được, chỉ có thể đứng ngoài điện sốt ruột chờ đợi, lúc Phong Phi Duyệt chạy đến, liền trông thấy hắc chấp tay đi trên hành lang, thần sắc, không khỏi khấn trương.

Nàng yên lặng đi đến bên cạnh hắc, bàn tay mềm mại nắm lấy tay hắc, dung mạo trấn định, liền khiến trái tim đang lơ lửng của hắc thoáng an định.

Trong điện, thái hậu hai cung gấp hơn bất kỳ ai khác, nhìn từng đám nha hoàn lần lượt ra vào, nhưng chỉ có thể bất lực đứng trước giường.

Minh hoàng quý phi đã vỡ nước ối, chần mèn phía dưới bị ướt một mảng lớn, hai tay nàng ta nắm chặt lấy khung giường bên trên, vẻ mặt, tràn đầy lo sợ.

“A...”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, xuyên qua cửa điện mỏng manh truyền tới, Phong Phi Duyệt cảm thấy bàn tay nắm lấy tay mình đột ngột siết chặt, đôi con ngươi cương quyết bất tuân kia, lóe lên vài phần khấn trương sợ hãi.

“Minh hoàng quý phi, dùng sức...” Bà đỡ quỳ gối trên giường, vén y phục của nàng ta tới ngang hông, “tiểu hoàng sẽ lập tức ra ngay thôi.”

Bên cạnh, nha hoàn cầm khăn lông nóng, ý vị lau chùi trên trán nàng ta, cô gái đau đến nỗi trước mắt mờ mịt, bàn tay không nơi bấu víu rơi lên trên cánh tay nha hoàn, đau đớn đánh tới, nàng ta dùng sức cuộn chặt năm ngón tay.

Nha hoàn kia bị siết đến ứ đọng máu một mảng lớn, cũng không dám hô ra tiếng, chỉ có thể đứng yên tại chỗ thắm chảy nước mắt.

“Thế nào rồi?” Tây thái lo lắng nảy không thôi, tiến lên dò hỏi.

“Bẩm thái hậu, Minh hoàng quý phi sợ là sinh non, thời gian, có thể lâu hơn một chút.” Bà đỡ không dám che giấu, thành thực đáp lời.

“Không... cô mẫu,” Cô gái trên giường đau đến chết đi sống lại, “cô mẫu, Minh Nhi không chịu nổi...”

Đông thái hậu thấy thế, vội vàng đi đến bên cạnh nàng ta ngồi xuống, “Minh Nhi à, kiên trì một chút, một lát là sẽ qua thôi, nữ nhân mà, cái cửa ải này là khó tránh khỏi.” Nhận lấy khăn ướt trong tay nha hoàn, từng chút từng chút lau đi mồ hôi trên mặt nàng ta.

Thần sắc Tây thái hậu không hề có hỉ khí, dung trang hoa quý âm trầm, thanh âm càng thêm cứng nhắc, “Sinh hạ long tử, sau này vinh hoa phú quý hưởng dụng vô tận, nhịn một chút, là qua được thôi.”

Minh hoàng quý phi đã không thể nghe lọt, đôi tay không ngừng đánh xuống giường hẹp phía dưới, kêu hô ầm ĩ, càng thêm réo rắt thảm thiết không thôi.

Phong Phi Duyệt nắm chặt tay hoàng đế, thân thể tựa vào cạnh hắn, không dùng quá nhiều lời tiếng, chỉ là nắm thật chặt.

Cô Dạ Kiết nhắm mắt nhưng thần nhìn gương mặt người con gái, hắn đưa tay ôm nàng vào ngực mình, nơi lồng ngực, lại bắt đầu mơ hồ run rẩy.

“Nương nương, dùng sức lần nữa...” Bà mẹ đem lấy hai chân nàng ta dặng ra, “đã có thể nhìn thấy đầu của đứa bé rồi.”

“Vậy sao?” Tây thái hậu nghe thấy, tiến lên hỏi ra miệng, đi tới sau lưng bà đỡ, “Cuối cùng cũng ra rồi.”

“Ta không còn hơi sức nữa...” Minh hoàng quý phi toàn thân mềm nhũn vô lực, đến tiếng kêu đau cũng không phát ra được, “hoàng thượng...”

Cô gái bất tỉnh vài lần, may mà có Lâm Doãn ở bên cạnh, cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nhớ, bầu trời Huyền Triều hiện lên bong bóng cá màu trắng, bên trong mới truyền đến tiếng kinh hãi của bà đỡ, “Nương nương, ra rồi, ra rồi...”

Đứa bé vừa mới lộ ra cái đầu, Tây thái hậu liền hạ lệnh, “Toàn bộ lui ra, trông chừng bên ngoài điện.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy là không hiểu, lại càng không dám trái lệnh, những người có liên can vội vàng đi ra ngoài, ngay cả Lâm Doãn cũng không thể lưu lại.

Cả đại điện, trống rỗng, cũng chỉ còn lại vài người.

Tây thái hậu nắm chặt tay áo, đứa bé chưa ra ngoài, đã nôn nóng hỏi, “Thế nào, là trai hay gái?”

Minh hoàng quý phi không quan tâm nhiều như vậy, dùng hết khí lực hơi sức cuối cùng, đứa bé kia liền theo giữa hai chân trượt ra, bà đỡ vội vàng tiếp nhận, cắt cuốn rốn xong, gấp gáp tra xét.

Nhìn một cái, ngược lại sắc mặt cũng thay đổi, không tránh được ánh mắt dò hỏi của thái hậu hai cung, dè dặt e sợ mở miệng, “Bẩm thái hậu hai cung, là một công chúa.”

Một câu, rõ ràng rành mạch, lại khiến đám người sững sờ tại chỗ. Đôi mắt tràn đầy mong chờ của Minh hoàng quý phi mờ mịt hơi nước, khẽ nhồm nửa người trên dậy, ‘oanh’... té xuống.

Cả người, giống như bị rút tận khí lực, đến ánh mắt cũng trống rỗng!

Tây thái hậu đến gần nhìn lại lần nữa, đứa trẻ cả người đầy máu được bà đỡ ôm kia, nhất thời, chân tay luống cuống.

“Người đâu!” Qua một lúc, bà ta mới lạnh giọng mở miệng.

Chỉ thấy, phía sau tấm bình phong khổng lồ trong đại điện, một cô gái đi tới, trên tay cầm một chiếc giỏ dùng vải trắng che kín, cô ta tiến lên trước, hành lễ.

Tây thái hậu khom lưng, vạch tấm vải trắng, lại từ bên trong ôm ra một đứa trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hai mắt vẫn còn chưa mở, Minh hoàng quý phi té ngã trên giường, không rõ đầu đuôi, nhưng từ trong mắt thái hậu hai cung lại nhìn ra điềm chẳng lành.

“Đây, chính là con của con với hoàng đế!” Tây thái hậu đi về phía Minh hoàng quý phi, trầm giọng ra lệnh.

“Con với hoàng thượng...” Về mặt cô gái đầy khó tin, ánh mắt không khỏi hướng về phía đứa bé trong tay bà đỡ, “Không, cô mẫu...”

“Câm miệng!” Tây thái hậu lạnh giọng cắt đứt, giao đứa bé kia vào tay Đông thái hậu, “Một khi hoàng thượng biết con sinh hạ không phải là long tử, Minh Nhi, chắc hẳn mà con muốn có, đời này cũng không thể nhìn tới. Đứa trẻ của Quân gia, không lâu nữa cũng sẽ ra đời, bốn cung đợi lâu như vậy, tuyệt đối sẽ không để bọn chúng được như ý.”

Minh hoàng quý phi tuyệt vọng cùng cực, thì ra, thâm hiểm như bà ta, sớm đã nghĩ xong đường lui duy nhất này.

“Đứa bé này, không thể giữ lại!” Ánh mắt Tây thái hậu đầy chán ghét nhìn về phía bà đỡ, cô gái lúc này thấy thế, đi đến bên cạnh bà ta nói, “Hay là, để nô tỳ đưa đứa bé ra khỏi cung.”

“Cô mẫu, không thể được, nó là con của Minh Nhi mà.” Minh hoàng quý phi làm sao chịu đáp ứng, thân thể suy yếu không chịu nổi, nhưng vẫn muốn đứng dậy ngăn cản.

Tây thái hậu lạnh mắt nhìn nàng ta, trong miệng, hung ác phun ra mấy chữ, “Đứa bé này, không thể giữ lại!”

Cô gái vừa tiến lên kia sửng sốt, lập tức quên cả phản ứng, ngay cả Đông thái hậu cũng không hiểu, bà ta ôm đứa bé đứng dậy, giống như, lại lần nữa trông thấy Tây thái hậu lòng dạ hiểm độc của năm đó, “Tỷ tỷ, đem đứa bé kia ra khỏi cung đi, sẽ không có ai phát hiện đâu.”

Minh hoàng quý phi ngơ ngác, từ trong cuộc đối thoại người một câu ta một câu của họ, cũng dần dần hiểu ra, thì ra, Tây thái hậu, không chỉ đơn giản là muốn đem con của nàng đưa ra ngoài đơn giản như vậy.

“Thái hậu hai cung, hoàng thượng canh chừng ở ngoài điện, bảo nô tỳ đến hỏi một tiếng, Minh hoàng quý phi có ổn không?” Bên ngoài, truyền đến tiếng nha hoàn thông báo.

Đứa bé vốn đang nằm vui trong tay bà đỡ bị giật mình một cái, thân thể đỏ máu giãy giụa, cái miệng nhỏ nhắn há to, oa oa oa khóc thành tiếng. Một hồi hỗn loạn này, khiến đứa bé trong tay Đông thái hậu cũng mở miệng khóc theo, cái miệng nhỏ nhắn quấy động, Tây thái hậu hoảng hồn, bước nhanh lên trước, lập tức che miệng đứa nhỏ lại.

“Người đi ra ngoài nói với hoàng thượng, mẫu tử đều bình an, đợi một lát bên này sắp thu dọn xong rồi.”

“Dạ!” Nha hoàn kia vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đầy hỉ khí, chạy về hướng hoàng đế báo tin mừng.

Ngoài điện, mây trời lượn lờ, ngũ sắc mỹ lệ, thấp sáng toàn bộ cả hoàng cung Huyền Triều.

Long bào màu vàng tươi của thiên tử, bị nhuộm lên màu đỏ hồng, bóng đêm trên ngói lưu ly dần dà rơi xuống, có vẻ tĩnh lặng lạ thường.

Một tiếng khóc thét của trẻ con, như dòng suối thanh mát rót vào bầu không khí trầm mặc nặng nề, thanh giòn an nhiên, thư thái cực kỳ.

Cô Dạ Kiết cùng Phong Phi Duyệt hai mặt nhìn nhau, nắm tay, vững vàng dùng sức.

Trong điện, Tây thái hậu nhận lấy đứa bé trong tay bà đỡ, ôm đứa nhỏ đi đến chiếc bàn bên cạnh, vải sa tơ lụa trắng tinh làm nổi bật thân hình nhỏ nhắn của đứa trẻ càng phát ra đỏ hồng. Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ giương lên, đã ngừng khóc.

“Cô mẫu, dừng... người định làm gì?” Minh hoàng quý phi cả kinh thất sắc, thân thể dùng sức ngồi dậy, hai tay chụp huyệt, cả người té nhào xuống.

Tây thái hậu thấy thời gian cấp bách, vội đưa tay che mặt đứa bé lại, tay còn lại, rơi lên trên chiếc cổ nhăn mịn yếu ớt của đứa nhỏ.

Minh hoàng quý phi bò quỳ tiến lên, hai tay gắt gao quẩn lấy chân Tây thái hậu, “Cô mẫu, Minh Nhi van cầu người... Hay là, hay là cứ nói với hoàng thượng, Minh Nhi sinh hạ thai long phượng, cô mẫu, người giữ lại đứa bé đi... Van cầu người.” Sau lưng, một vết máu dài quanh co, thanh âm cô gái bi thống, bỏ dậy muốn đoạt lại đứa bé.

Nhưng, Tây thái hậu lại tránh người một cái, hướng về phía bà đỡ cùng cô gái kia nói, “Lôi nó lại.”

Hai người đã bị hù dọa không nhẹ, gật đầu rồi, chỉ có thể tiến lên, mỗi người một bên lôi kéo bả vai Minh hoàng quý phi.

Trên tay Tây thái hậu dùng sức, đứa bé bị kìm chặt cả khuôn mặt đều đỏ bừng, thân thể nhăn bóng chỉ có hai tay hai chân nhỏ xíu kia vùng vẫy loạn xạ, Minh hoàng quý phi bị kéo lên trên giường, thân thể vốn không còn chút hơi sức nào, giờ đây, càng thêm mềm nhũn hư yếu.

Nàng ta bị đè lại, chỉ có thể nhìn, ý vị khóc.

“Hoàng thượng...” Đó là, con của nàng với Cô Dạ Kiết, Minh hoàng quý phi đột nhiên hất tay ra, định muốn bật dậy xông ra, trên mặt, bị một bạt tai hung hăng đón đầu.

Tây thái hậu xoay người lại, mọi người không đành lòng mà nhìn về phía cái bàn kia, chỉ thấy, trên mặt bàn lạnh như băng, đứa bé đã không nhúc nhích, thân thể nhỏ nhỏ mới chỉ có chút xíu, co rúc ở nơi đó.

“Nếu như người ngoan ngoãn nghe lời, bốn cung còn có thể bảo đảm người nửa đời sau vinh hoa phú quý, nếu có mưu đồ giở trò với bốn cung, kết quả của người, cũng sẽ giống hệt như tỷ tỷ của người.” Tây thái hậu lạnh giọng cảnh cáo, hướng sang cô gái kia nói, “Mang đứa bé ra ngoài, nhớ, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không được để bất kỳ kẻ nào phát hiện được.”

“Dạ, Tây thái hậu.” Người kia sắc mặt tái nhợt, vội vã tiến lên, dùng khăn trải bàn bọc lấy thi thể đứa bé bỏ vào trong giỏ, bước chân dồn dập đi về phía tấm bình phong đằng kia, thông qua cửa ngấm, ra khỏi tấm điện của Minh hoàng quý phi.

Bên ngoài, hoàng đế chờ đợi có chút nôn nóng, một tay lôi kéo Phong Phi Duyệt hỏi, “Có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Hoàng thượng, đó là tiếng của Minh hoàng quý phi,” Phong Phi Duyệt mở to mắt nhìn cánh cửa điện đóng chặt, “Đứa bé nhất định là bình an vô sự.”

Vừa mới nói, liền thấy cửa kia bị mở ra, một cô gái mặc y phục nha hoàn màu hồng phấn vội vàng chạy đến, thân sắc kích động, trong miệng còn hét lớn, “Hoàng thượng.... Minh hoàng quý phi sinh rồi, là... là long tử!”

Một phiến đá gợn ngàn tầng sóng. Hoàng đế khó nén kích động, gương mặt tuấn tú kéo ý cười, vừa định dứt người đi thẳng vào trong, nha hoàn kia liền lên tiếng, “Hoàng thượng, trong phòng sanh không sạch sẽ, thái hậu hai cung đã dọn dẹp, đợi lát nữa sẽ có người đến mời hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, dừng bước chân, trong lòng vẫn là có khúc mắc.

Trong điện, Minh hoàng quý phi không nhúc nhích nằm trên giường, bà đỡ hầu hạ nàng ta thay xiêm y sạch sẽ, chần gấm trên giường bị vấy bẩn, cũng đã thay mới rực rỡ hẳn lên, đứa bé, thì nằm ở bên cạnh nàng ta, trải qua một hồi khóc náo, ngủ rất sâu giấc.

Tây thái hậu phất tay một cái, về mặt trấn định, “Đi, mời hoàng thượng vào,”

“Dạ.” Ngoài điện, mọi người đã sớm chờ đến sốt ruột, bây giờ nhận được lệnh, hai nha hoàn lập tức từ ngoài điện chạy đi.

“Chuyện ngày hôm nay, nếu như người dám nói ra ngoài một câu, bổn cung tuyệt đối không tha cho người.” Tây thái hậu ôm đứa bé, thả vào trong tay bà đỡ.

“Dạ, lão... lão nô không dám.” Bà đỡ hận không thể đem trọn cái đầu vùi sâu vào ngực, mà Minh hoàng quý phi nằm giữa, mặt xám như tro tàn, Đông thái hậu thấy vậy không đành lòng, dịu dàng nâng nàng ta dậy nằm ngang trên giường, “Minh Nhi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa.”

“Người phải biết, có hoàng tử này rồi, sự tồn tại của người, đối với bổn cung mà nói đã không còn tác dụng gì nữa.” Tây thái hậu không chút dè dặt, mắt lạnh ngạo nghễ nhìn cô gái trên giường. Toàn thân Minh hoàng quý phi run lên, sợ sệt ngược mắt.

Tàn độc của Tây thái hậu, nàng sớm đã biết, trong hậu cung, phạm là kẻ ngăn cản một bước của bà ta, có ai có kết cục tốt hơn mình? Đầu tiên là tỷ tỷ, sau đó... là con của nàng.

Minh hoàng quý phi âm thầm rơi lệ, mông lung hiện ra một lòng hận ý, nàng ta vẫn là cúi đầu, chờ dẫn mở miệng, giống hệt con rối, “Cô mẫu, Minh Nhi biết sai rồi.”

Hai tay giấu dưới chăn gấm, vẻ mặt nhu hòa, cứng nhắc an ủi, “Con, người với hoàng đế còn có thể sinh tiếp, nếu như địa vị này không bảo trụ được, sung hạnh từ đâu mà có nữa?”

Ánh mắt Minh hoàng quý phi trống rỗng, nàng ta chỉ là gạt đầu, nhìn qua có vẻ ngoan ngoãn thuận theo.

Đang nói, thì nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài điện dồn dập truyền đến, bà đỡ ôm đứa bé trong tay ý vị phát run, đảo mắt, liền trông thấy Cô Dạ Kiết đã đứng trước mặt mình.

Bà ta theo bản năng ôm chặt chiếc bọc kia, Phong Phi Duyệt cùng đi theo sau, trước tiên thỉnh an hai cung thấy hậu.

“Trẫm nhìn xem.” Cô Dạ Kiết nhận lấy đứa bé từ trong tay bà đỡ, tư thế ôm trong ngực, còn phải để bà đỡ tự tay dạy dỗ.

Đối một người khác ôm, đứa bé kia vốn đang ngủ say cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào bọc tả, cặp mắt khẽ mở ra một đường, hai bàn tay múp míp đồ đồ kháng nghị giờ lên, oa oa khóc lớn.

Cô Dạ Kiết đột nhiên cảm thấy tay chân chân luống cuống, chỉ là ôm đứa nhỏ đứng tại chỗ, cứ như vậy nhìn nó khóc.

“Oa oa...”

Thanh âm vang dội, đứa bé khóc khản thét cả cổ họng, khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo.

“Hoàng thượng, đứa bé thích động tới động lui,” Bà đỡ ở bên cạnh chỉ dạy, “người không thể đứng một chỗ ôm nó.”

Phong Phi Duyệt quay đầu nhìn lại, liền trông thấy Cô Dạ Kiết vòng hai tay quanh đứa bé kia, khuỷu tay khẽ cong, đi vài bước. Nàng buồn cười, muốn giãn mặt ra, lại phát hiện khóe môi khô khốc không thôi, cắn bản, đến cười cũng không nổi.

Minh hoàng quý phi nhìn nụ cười trên mặt hoàng đế, cánh môi nàng ta vô thức cong lên, lại kéo theo một chuỗi nước mắt, cổ nén thế nào cũng không ngăn lại được, toàn bộ trượt vào cổ họng, lạnh, toàn thân nàng phát run.

Một người nam nhân, dù hẳn có chú trọng quyền thế hơn nữa, có bất cần đời hơn nữa, đáy lòng, vẫn là khát vọng đứa con của chính mình.

Phong Phi Duyệt nhìn đứa bé trong khuỷu tay Cô Dạ Kiết, không nhịn được tiến lên một bước, muốn nhìn một chút, đứa bé có đáng vẻ như thế nào.

“Hoàng hậu, con không cần qua đó đâu.” Sau lưng, truyền đến thanh âm lạnh lẽo của Tây thái hậu, “Tiểu hoàng tử còn chưa mở mắt hoàn toàn, bổn cung chỉ sợ, quý khí của con sẽ chèn ép đứa nhỏ.”

Bước chân Phong Phi Duyệt vừa nhắc lên trước đột ngột khựng lại, hoàng đế vừa nghe, ngẩng đầu liếc nhìn đám người một cái, trên mặt tuy có vẻ không vui, nhưng cũng không nói gì.

“Hoàng thượng, hay là để lão nô ôm cho.” Bà đỡ tiến lên, nhận lấy đứa bé từ trong tay Cô Dạ Kiết.

Tây thái hậu thấy hần không phát giác gì, quả tim thấp thỏm cũng rơi xuống, Cô Dạ Kiết tiến lên, ở bên giường của Minh hoàng quý phi ngồi xuống, cô gái đưa tay ra, đặt vào trong lòng bàn tay hần, “Hoàng thượng...”

“Không cần nói gì cả, chuyên tâm tĩnh dưỡng thân thể.” Hoàng đế nắm lấy tay nàng ta, đem chân gấm đắp phía trên kéo dịch lên trên một chút, khoe mắt Minh hoàng quý phi rưng rưng, yên lặng gật đầu.

Ngồi một lúc, Cô Dạ Kiết liền muốn đứng dậy, cô gái thấy vậy, vội vươn tay kéo tay áo của hần, siết thật chặt, không chịu buông ra.

Phong Phi Duyệt đứng trong tấm điện rộng lớn, bóng lưng cao lớn của hoàng đế có thể nhìn thấy do dự, bà đỡ ôm đứa bé, đứng bên cạnh hai người bọn họ. Trong phút chốc, nàng cảm giác thấy chính mình, thì ra là dư thừa. Đã không nghĩ ra được, ban đầu mình là làm thế nào cùng hoàng đế đi vào đây, chỉ biết rằng, lúc này, nàng ở đây, ai cũng không tựa vào được.

“Hoàng thượng, thần thiếp rất sợ.” Minh hoàng quý phi không buông tay, Cô Dạ Kiết tùy theo ngồi xuống lại.

Phong Phi Duyệt lui ra phía sau một bước, từ từ xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ đi ra khỏi tấm điện.

Ngoại trừ Tây thái hậu, cũng không có ai phát hiện, bà ta nhìn người con gái toàn thân cô tịch, đắc ý cười lên.

Phong Phi Duyệt bước ra, cung nữ thái giám bên ngoài rồi rít quỳ xuống hành lễ, đứng trên thềm đá tầng tầng chồng chất, nàng mím môi, cười đến khổ sở. Hoàng hậu, cũng chỉ là ‘ở trên cao khó tránh gió rét’ mà thôi. Đứng ở nơi người khác vươn tay không thể chạm đến, nhưng ngay cả hạnh phúc một nữ nhân cần có nhất, cũng không nắm giữ được.

Hài cung đình khoan hậu, đập lên nền đất, hư ảo giống như đặt mình trong đám mây.

Phong Phi Duyệt đi thẳng đến tấm điện của Quân Nghi, vừa đi vào, quả nhiên, liền nhìn thấy Quân Ẩn.

Thấy vẻ mặt thất thần của nàng, Quân Ẩn bắt đầu vận xoắn chân mày, “Sinh rồi?”

Phong Phi Duyệt gật đầu, tiếc chữ như vàng, thân thể mềm nhũn ngồi xuống.

“Là trai hay gái?” Bàn tay Quân Ẩn đặt trên bàn nắm chặt thành quyền, nổi gân xanh.

Phong Phi Duyệt hai tay chống trán, trầm mặc giây lát, nói ra mấy chữ, “Là hoàng tử.”

Trong điện tĩnh mịch, không khí lập tức hạ xuống lạnh lẽo, Quân Ẩn một chương mãnh kích trên bàn, “Một đám phế vật.”

Khí lực cực đại, chấn động đến nỗi cánh tay nàng tê dại, Quân Nghi ngồi ở một bên, không nói tiếng nào.

“Ván đã đóng thuyền, chúng ta không có cách nào cả.” Ngữ khí Phong Phi Duyệt lãnh đạm, tiện tay đem nhánh tóc rơi tán hất ra sau đầu, “Huynh xuống tay trước không thành, thật đúng là, thế sự khó lường.”

Quân Ẩn chỉ là hừ lạnh một tiếng, “Hoàng tử thì sao chứ, để xem xem, liệu nó có mạng đợi được đến ngày kế thừa sự nghiệp đại thống gia hay không?”

Trên mặt nam tử, là vẻ điên cuồng, gương mặt tuấn tú dữ tợn, đầy tranh đấu quyền lực, Phong Phi Duyệt xoay đầu sang chỗ khác, chỉ thấy Quân Nghi thủy chung cúi đầu, hai tay vuốt ve bụng của mình, cũng không nghe lọt cuộc đối thoại của hai người họ.

Quân Ẩn lưu lại không bao lâu, liền trở về, dưới ánh đèn, chỉ còn lại hai người.

“Tỷ tỷ, nó vừa rồi đá muội một cái.” Quân Nghi đột nhiên mở miệng, kéo tầm mắt của Phong Phi Duyệt sang.

“Ai?” Nàng nhất thời không kịp phản ứng theo, thuận miệng hỏi ngược lại.

Quân Nghi kéo tay của nàng, đặt lên bụng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh chứa đầy kích động, “Trong này.”

Phong Phi Duyệt đặt lên trên mới một lúc, liền cảm thấy dưới lòng bàn tay, bị đá một cước nho nhỏ, lực đạo rất là nhẹ, rất mềm, loại cảm giác đó, thật sự là vô cùng kỳ diệu.

Hai người nhìn nhau một cái, rồi đều bật cười, nàng thu tay lại, khép chặt năm ngón tay.

Quân Nghi nói, hy vọng bây giờ của nàng, chính là ở trên người đứa bé này, mặc kệ là con trai hay con gái, nàng đều thích, quyền lực của nam nhân, nàng không tranh, cũng không giành, nên là số mạng của nàng, nàng cũng chỉ có thể tiếp nhận.

“Đợi đứa bé được sinh ra rồi, muội liền có thêm một người ở bên cạnh mình.”

Tâm tình của nàng ấy, Phong Phi Duyệt tất nhiên hiểu, một cô gái giống như nàng ấy, nhất định cả đời, chỉ một mình, lưu lại trong thâm cung này. Có đứa bé, ngày qua ngày, cũng sẽ không khó khăn chịu đựng như vậy nữa.

Phong Phi Duyệt cũng không ở lâu, lúc đi ra khỏi tấm điện, bầu trời lác đác bông tuyết kéo đến, giống như là tơ liễu phiêu linh rơi đầy đầu vai, một cước giẫm lên cảnh khô lạnh như băng, chỉ có cô đơn tịch mịch làm bạn.

85. Chương 84: Như Đã Từng Quen Biết

Chương 84: Như đã từng quen biết

Trở lại Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt liền trông thấy Lý Yên đang khom lưng lau chùi giá sách, dưới chân kê thêm chiếc ghế thật cao, hết sức chuyên chú.

Nghe thấy tiếng động, Lý Yên xoay đầu lại, cuống quýt hành lễ, “Nô tỳ tham kiến nương nương.”

“Đêm khuya rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi.” Ngữ khí Phong Phi Duyệt một mực vô lực, tựa vào giường quý phi bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Yên cũng không rời đi, Phong Phi Duyệt mở mắt, thấy thân ảnh bận rộn của nàng ta, trong lòng có ngờ vực, “Sao vẫn còn nán lại đây?”

Cô gái xoay người, ngập ngừng nói, “Nương nương, người cứ để nô tỳ tìm chút chuyện để làm đi.”

Giọng điệu của nàng ta khẩn thiết, nhất thời khiến Phong Phi Duyệt quên mất phản ứng, tựa lưng ra đằng sau, thấy Lý Yên thủy chung cúi đầu, cả khuôn mặt, nặng nề tâm sự, “Lý Yên, người từ lúc vào cung, vẫn luôn ở Hoán Sa Cung sao?”

Sắc mặt Lý Yên có chút hoảng hốt, hai tay không tự chủ nín lấy ống tay áo của mình, “Vâng.”

“Vậy cũng được vài năm rồi nhỉ.” Phong Phi Duyệt thở dài nói, “Người không phải e ngại như vậy, tiến lên đây.”

Lý Yên nhẹ gật đầu, muốn bước ra một bước, lại có chút khó khăn, nàng ta theo lời đi đến bên cạnh Phong Phi Duyệt, thân thể, nhất mực cung kính.

“Nô tỳ tiến cung, là được vài năm rồi.” Nàng ta không rõ ý đồ của Phong Phi Duyệt, chỉ có thể tận lực cẩn trọng, trốn tránh đáp lời.

“Vậy trong cung xảy ra chuyện gì, người đều biết chứ?” Phong Phi Duyệt tự nhiên ngược mắt, ánh mắt, trong giây lát liền trở nên sắc bén.

Lý Yên đã sớm có phòng bị, nhưng mà bây giờ bị hỏi một câu như vậy, vẻ mặt vẫn có chút khác thường, chỉ là che giấu vô cùng tốt, Phong Phi Duyệt thấy đôi con ngươi của nàng ta trở nên ảm đạm, quay đầu đi, nàng biết, Lý Yên sẽ không nói thật, “Nô tỳ suốt ngày ở trong Hoán Sa Cung, đối với sự tình trong nội cung, luôn không biết gì.”

Nàng không truy hỏi thêm nữa, có thể bình yên tiếp tục sinh tồn trong hoàng cung, thận trọng từ lời nói đến hành động hiển nhiên là điều thứ nhất.

Phong Phi Duyệt nhìn ánh trăng nồng đậm, vô lực khoát tay, “Tùy người vậy, đừng nghỉ ngơi quá muộn là được.”

“Tạ nương nương.” Lý Yên gật đầu, khuôn trang an tĩnh, không nhìn ra chút ưu tư nào.

Chủ tớ hai người không nói thêm câu nào nữa, nhìn nàng ta vẫn bận rộn như cũ, Phong Phi Duyệt có chút thất thần, động tác của cô gái cũng không vội vàng gấp rút, mỗi một món đồ đều lau chùi vô cùng tỉ mỉ, nên nói là, toàn bộ tâm trí của nàng ta, chỉ tập trung lên đôi tay kia, chỉ có điều, tâm tư đã sớm bay đi thật xa.

Hoàng đế cũng không trở về Phượng Liễn Cung, một đêm này, đã định trước không yên bình, vị hoàng tử đầu tiên của Huyền Triều ra đời, tất nhiên khắp chốn vui mừng, cực kỳ náo nhiệt.

Mẹ quý nhờ con, tấm điện của Minh hoàng quý phi, cơ hồ trong một đêm bị san bằng, phi tần khắp chốn tranh nhau chúc mừng, đông đúc huyên náo không thôi.

Đường mây soi rọi vừa đúng, tuyết đã ngừng rơi, sắc trời chuyển sáng.

Tiểu hoàng tử ra đời tròn một tháng, hoàng đế sắp đặt yến tiệc long môn, tiện đà, đại xá thiên hạ.

Phong Phi Duyệt đi phía trước, đằng sau, Ngọc Kiều với Lý Yên cùng đi theo, dọc đường đi, vừa vãn gặp được Thi tiếp dư.

Thi tiếp dư thỉnh an hành lễ, lúc đứng dậy, vừa hay trông thấy Lý Yên ở sau lưng Phong Phi Duyệt, nụ cười vô hại kia bị cánh môi cứng ngắc hạ xuống, che giấu dời tầm mắt sang chỗ khác.

Đám người đi đến nơi mở yến tiệc, chín chín tám mươi một bậc trường cấp dùng cẩm thạch xây thành, một đường hướng đến thang mây. Nhìn vào, không khỏi e sợ.

Làn váy thủy sắc kiêu diễm trên nếp gấp cứng rắn đủ loại hoa tranh nhau đua nở, mỗi bước một cấp, xa xa, nàng nhìn thấy nam tử kia như một vị thần ngồi ở vị trí chủ vị, bước chân theo đó có chút dồn dập, chậm chậm tiến lên.

Thái hậu hai cung đã an vị, Phong Phi Duyệt vừa mới đi lên, liền trông thấy ở phía bên kia, Minh hoàng quý phi thân vận cung trang hoa lệ, bên ngoài, khoác một chiếc áo choàng lông hồng hồ cực kỳ quý hiếm, đỏ thắm đến cực hạn, ngay cả nửa điểm tạp sắc cũng tìm không ra. Trên tay ma ma theo phía sau, ôm hoàng tử đang ngủ say, tả lót màu vàng tươi, tôn quý lộng lẫy.

Lần lượt hành lễ xong, Minh hoàng quý phi nhận lấy đứa bé tự mình ôm trong tay, sau lưng, Tây thái hậu thanh âm trang trọng, “Minh Nhi, con cứ ngồi ở bên cạnh hoàng đế đi.”

Một câu, khiến văn võ bá quan đều nghị luận, vị trí kia, từ trước đến nay chính là để lại cho hoàng hậu.

Phong Phi Duyệt cũng không tranh biện, chỉ là đứng ở đằng xa, chưa vội tiến lên, thần sắc, càng thêm lãnh đạm như mây trôi nước chảy, giống như không đếm xỉa đến. Quân gia vốn dĩ đang bị ghen một hơi, hôm nay lại náo loạn như vậy, chợt cảm thấy không thể nể mặt, Quân tướng gia thả chén rượu trong tay xuống, định đứng dậy tấu xin. Bên cạnh, Quân Ẩn thấy tình cảnh như vậy, vội vươn tay đặt lên cánh tay ông ta, một tay kia, cầm lấy bình rượu giúp ông ta rót đầy chén.

“Tây thái hậu hồ đồ rồi sao?” Ngồi nơi chủ trì, hoàng đế cũng không cho bà ta chút mặt mũi nào, “Đây là vị trí của hoàng hậu, Minh hoàng quý phi tuy là sinh hạ hoàng tử cho trẫm, nhưng, chút quy củ này cũng có thể phá bỏ hay sao?”

Về mặt Thái hậu hai cung biến sắc ngay tại trận, Minh hoàng quý phi thấy thế, vội vàng mở miệng nói, “Hoàng thượng nói rất đúng, thần thiếp không dám lỗ mãng.”

Phong Phi Duyệt không nói lời nào, thập cấp tiến lên, ngồi xuống cạnh hoàng đế, trên mặt, vẫn lãnh đạm như cũ, không có vẻ gì quá phần khích thích ý. Lý Yên đi theo lên trước, tầm mắt không dám nâng lên,

chỉ là lúc xoay người, liếc mắt một cái, lại vừa đứng, chạm phải tầm mắt Cô Dạ Kiết vừa nâng lên, nam tử thoáng qua một chốc, lại không lưu giữ lại chút gì. Cũng không có nửa điểm hồi tưởng.

Đại thần phía dưới nhất nhất kính hạ, trường hợp như vậy, là Phong Phi Duyệt đau đầu nhất, động tác trong tay đã lặp đi lặp lại đến cứng ngắc, mà đám người, lại giống như không biết mệt.

“Khụ khụ...” Đứng vào lúc này, đứa bé trong ngực Minh hoàng quý phi ho khan vài tiếng, cực kỳ thanh lãnh.

Nàng ta đưa tay vỗ vỗ sau lưng đứa bé, thanh âm mềm mại dễ dàng, trên đài trống, người ca múa đã lui xuống, lúc đi lên lần nữa, lại là một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục đạo sĩ. Thanh kiếm gỗ trong tay múa may đủ hình đủ dạng, Phong Phi Duyệt nhìn động tác như trò hề của hắn, buồn cười.

“Hoàng thượng, đây là pháp sư bổn cung cố ý mời đến, trước giờ, hắn vẫn luôn vân du tứ hải, lần này đến đây, cũng coi như là có quan hệ sâu xa với tiểu hoàng tử.” Thái hậu nhìn nam tử phía trên, hài lòng nói.

Thối đời như thế, vậy mà những lời này, cũng có người tin. Phong Phi Duyệt xem thường, mắt lạnh nhìn tên đạo sĩ có làm ra vẻ kia.

Nói trắng ra, bất quá chỉ là vài trò bùa chú dân gian, chỉ thấy hắn tiện tay quẹt nhẹ trên lưỡi kiếm một cái, trong miệng lẩm bẩm, theo một tiếng hét nhẹ của đạo sĩ, thân kiếm kia lại từ mũi nhọn bắt đầu bốc cháy.

Trên đài trống, có tiếng kinh hô truyền đến, tên kia càng thêm hăng say, thân thể vọt nhảy lên không một cái, liền rơi xuống trước mặt Minh hoàng quý phi, kiếm gỗ trong tay đảo ‘xẹt’ qua trước mắt nàng ta, toàn bộ ngọn lửa bị dập tắt.

“Người...” Minh hoàng quý phi ôm chặt đứa bé trong tay, hai mắt đầy đề phòng.

“Bẩm hoàng thượng,” Đạo sĩ thu hồi kiếm, hướng mặt lên thiên tử, “tiểu hoàng tử sợ là đã xung phạm vào ai đó, trên mặt hiện sát khí.”

Cô Dạ Kiết thả tay xuống, đôi đồng tử lạnh lẽo bắn thẳng về phía tên đạo sĩ quỳ dưới đất, “Ô, vào ai kia?”

Đạo sĩ đứng dậy, nhìn quanh đám người một vòng, rồi lại múa kiếm lần nữa, sau vài ba động tác, làm ra vẻ như thật nói, “Người này âm tính cực nặng, quý khí quá sâu, không phải là người bình thường...”

Nghe được một nửa, ngón tay Phong Phi Duyệt cầm chén rượu liền dùng sức vặn chặt, nàng rũ rèm mi xuống, trong lòng, lại vọt lên một mối lửa.

“Người này, ngụ ở Đông Cung! Là đương kim hoàng hậu nương nương.” Quả nhiên, vẫn là đem mũi dùi chĩa về hướng mình.

“Cái gì...”

“Xảy ra chuyện gì...”

Quần thần nghị luận càng lúc càng thêm kịch liệt, Phong Phi Duyệt trầm tĩnh, đem chén rượu trong tay từ tốn thả lại xuống bàn, hai tay khép lại trong ống tay áo, nghiêng người một cái, an nhiên tựa lên thành ghế. Hai mắt sáng quắc, cánh môi thâm vằn ý cười, nàng không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm đạo sĩ phía dưới.

Đạo sĩ kia bị nàng nhìn chòng chọc bỗng thấy chột dạ vài phần, sắc mặt lập tức cũng có chút khó kiềm nén, thái hậu hai cung không nói tiếng nào, Minh hoàng quý phi thì vòng tay ôm chặt đứa bé, ngược mắt, chờ phản ứng của hoàng đế.

“Ha ha...” Cô Dạ Kiết nghe lời đạo sĩ nói, lại cười to ra tiếng, gương mặt anh tuấn, cũng từ từ trầm xuống, “Thái hậu hai cung, pháp sư này là từ đâu tìm tới vậy?”

Thái hậu nghe vậy, liền có chút không vui, “Đây là pháp sư thiên cơ đức cao vọng trọng chốn nhân gian.”

Cô Dạ Kiết như có điều suy nghĩ gật đầu, “Thiên cơ? Lê nào, có thể có bản lĩnh thông thiên?”

“Bẩm hoàng thượng, chỉ là, biết được chút chuyện người thường không thấy được mà thôi.” Pháp sư tự nhiên đáp lời, hai mắt nhìn thẳng.

“Ồ?” Cô Dạ Kiết hứng thú gật đầu, một tay chống dưới cằm, khẽ thốt ra một câu, “Vậy pháp sư có biết, liệu khi nào mình có thể đắc đạo thành tiên không?”

Nghe thấy một câu nói lãnh đạm, lại khiến tên pháp sư như lâm phải đại địch, hẳn là vua, tất nhiên cao tại thượng, một câu nói, là có thể quyết định sống chết của kẻ khác.

“Chuyện này....” Pháp sư gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, ý tứ câu nói của Cô Dạ Kiết, bất quá đã chỉ rõ, bất cứ ai cũng không thể tính mạng của mình ra đùa giỡn, tên pháp sư quyết tâm, tầm mắt liếc về phía Minh hoàng quý phi, “Hoàng thượng, những lời thảo dân nói, mỗi câu đều là thật.”

Cô Dạ Kiết ung dung thông thả khẽ nhấp một ngụm rượu, thân thể tựa lui ra sau, “Vây, theo ý pháp sư, nên hóa giải như thế nào?”

“Bẩm hoàng thượng, chỉ cần hoàng hậu nương nương dời ra khỏi Đông Cung, để tiểu hoàng tử cùng quý phi nương nương chuyển vào là được.” Pháp sư nói rành mạch đầu ra đây, trong nháy mắt, đám quần thần càng thêm huyền não bất an.

Hoàng đế không nói thêm một câu nào nữa, nghiêng đầu đi, cùng Phong Phi Duyệt nhìn nhau một cái, rồi mới dôi mắt nhìn thẳng, “Nếu không thì sao?”

“Nếu không... nếu không, tiểu hoàng tử...” Pháp sư khiếp sợ vẻ mặt của Cô Dạ Kiết, trong ngữ điệu mang theo do dự.

“Sẽ thế nào?” Hoàng đế nặng nề nện xuống một câu.

“Sẽ có đại họa giáng xuống.” Pháp sư bị giật mình, bật thốt lên.

“Hay một câu ‘đại họa giáng xuống!’” Cô Dạ Kiết thình lình một chưởng đánh lên mặt bàn, ầm chén lập tức chấn động rung lắc, “Người đâu, lôi hắn xuống dưới.”

Thị vệ bên cạnh vừa định tiến lên trước, Thái hậu thấy vậy, gấp gáp ngăn cản nói, “Hoàng đế, cũng chỉ là một tấm cung mà thôi, những lời pháp sư nói cũng không quá phẫn, mong rằng hoàng đế có thể nghĩ lại!”

Phía dưới, Quân gia cùng Lý gia càng thêm giương cung bạt kiếm, âm thầm quan sát đối phương.

Hoàng đế nhìn cảnh tượng này, trong lòng càng thêm tích tụ đại nộ, bàn tay gắt gao siết chặt, Phong Phi Duyệt vội vàng lôi kéo cổ tay của hắn, cả người nghiêng ra trước, nhẹ giọng nói, “Hoàng thượng, thà tin là có, không thể tin là không.” Ngữ khí nàng trấn định, tầm mắt, lướt qua đám người dưới đài. Đôi con người đầy phần nỗ của Cô Dạ Kiết chạm vào đáy mắt trong suốt tĩnh mịch của nàng, ngược lại, dần dần thanh tĩnh.

Hắn khoát khoát tay, thị vệ tiến lên cũng liền lui ra, trên đài, chỉ có pháp sư kia mặt mũi tái nhợt đứng đó.

”Lui xuống!” Cô Dạ Kiết lạnh giọng nói, hai mắt nhìn về phía Thái hậu hai cung, liếc một cái, rồi rơi lên trên người đứa bé, một bữa tiệc, trong không khí quý dị ngọt ngào, hoàng đế nhìn khung cảnh vẫn huyền ảo như cũ, không ở lại lâu, trực tiếp rời đi.

Đám người chỉ xem như đây là một vở kịch vui, dù sao hoàng đế không có truy xét gì, nhưng mà chỉ sau một đêm sóng yên biển lặng, ngày thứ hai, lại xuất hiện thay đổi liên tiếp.

Hoàng tử mới đầy tháng sốt cao không lùi, gấp đến độ cả hoàng cung suýt chút bị lật ngửa lên, Mạch Thần Lại phụng mệnh chạy tới, sau khi chẩn đoán sơ qua, lại tra không ra nguyên nhân, giống như tai bay vạ gió.

Cô Dạ Kiết nhìn Minh hoàng quý phi khóc lóc sụt sùi, cùng với giọng điệu nói năng sắt lẹm của Thái hậu hai cung, gương mặt anh tuấn lạnh lẽo như băng hàn, hướng Mạch Thần Lại nháy mắt một cái, sau đó hai người song song ra khỏi tầm điện.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, tiểu hoàng tử không có việc gì, chỉ là... bị lạnh.” Mạch Thần Lại cố gắng nói thật khéo léo, Cô Dạ Kiết nghe xong, đáy lòng rét run, “Bị lạnh?”

Tầm điện của Minh hoàng quý phi, một đoàn ma ma cung nữ hầu hạ, làm sao có thể, dễ dàng bị cảm lạnh?

Mạch Thần Lại gật đầu, thần sắc cũng theo đó nghiêm trọng, Cô Dạ Kiết đứng bên ngoài một lúc, mới xoay người trở lại tầm điện, Minh hoàng quý phi mặt đầy nóng, thấy hắn đi vào, gấp gáp đứng dậy, “Hoàng thượng...”

Thần sắc Cô Dạ Kiết đầy khói mù, không khí cũng theo đó ngưng tụ lạnh lẽo, “Lôi hết toàn bộ đám nô tài trong này xuống, mỗi kẻ phạt hai mươi gậy.”

Hắn nói dứt khoát, hoàng uy càng không thể làm trái, đám nô tài vốn đang tụ tập quanh một chỗ kia nghe vậy, nhất nhất quỳ xuống lần lượt liều mạng cầu xin, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng...”

“Lôi xuống!” Cô Dạ Kiết tiến lên, nhìn hoàng tử đỏ bừng cả mặt, đôi đồng tử càng thêm âm trầm tích tụ nguy hiểm, “Lần này, trăm tha mạng cho đám cầu nô tài các ngươi, lần sau, nếu tiểu hoàng tử lại có sơ suất gì, trăm, nhất nhất truy tận toàn bộ gia phả nhà các ngươi.”

Thị vệ bên ngoài đã sải bước tiến vào, đem đám người quỳ trên mặt đất toàn bộ kéo hết ra ngoài, chớp mắt, trong đình viện tất cả đều là tiếng cầu xin tha tội, tiếng kêu hô, hết đợt này đến đợt khác, liên tiếp không ngừng.

Minh hoàng quý phi ôm chặt đứa bé trong ngực, nhìn hoàng đế toàn thân đại nộ, nàng ta chỉ dám lui về sau một bước, càng ôm chặt đứa bé hơn.

“Ái phi, trăm đem hoàng tử giao cho nàng, nếu... nàng không thể chăm sóc hoàng đế, trăm thấy, hay là giao nó cho người khác đi.”

Toàn thân Minh hoàng quý phi phát run, tất nhiên không chịu buông tay, “Hoàng thượng, thần thiếp nhất định dốc hết khả năng, sẽ không để con xảy ra thêm chút bất trắc nào nữa.”

Cô Dạ Kiết hạ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, ánh mắt nhìn về phía hoàng tử, lộ ra ý muốn nồng đậm không thôi, hắn nghĩ định đưa tay ra ôm lấy đứa nhỏ, lại do dự năm lần bảy lượt, vẫn là chịu đựng đi ra khỏi tầm điện.

Đứa bé vừa mới đầy tháng, thái hậu hai cung, đã liền biết cách dùng nó để uy hiếp hắn.

Nam tử đi vào Phượng Liễm Cung, hắn chau mày, cực kỳ mệt mỏi. Khuôn mặt nóng sốt đến đỏ bừng kia, ép hắn tới không thở nổi, một đêm rồi, đứa bé nhất định là rất khó chịu.

Hắn âm thầm thở dài, cũng không nhìn thấy bóng dáng Phong Phi Duyệt đâu, “Hoàng hậu đâu?” Hoàng đế thuận miệng hỏi.

Lý Yên đang lau dọn bên trong thốt nhiên nghe thấy âm thanh phía sau, nàng ta gấp rút xoay người, vội quỳ xuống hành lễ, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết không thèm liếc mắt nhìn một cái, nhân thể nằm xuống giường quý phi, giọng điệu không kiên nhẫn, “Trăm hỏi người, hoàng hậu đâu?”

“Hoàng...hoàng hậu nương nương đã ra ngoài luyện kiếm rồi.” Lý Yên cúi đầu, Cô Dạ Kiết vừa mới ngẩng người xuống không bao lâu liền ngủ thiếp đi, hắn mệt mỏi vô cùng, hô hấp cũng nặng nề không thôi.

Hoàng đế quên cho nàng ta đứng dậy, cô gái dưới đất cũng chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ gối như vậy, không qua bao lâu, bên ngoài liền nổi gió, trong sân, lá rách bị thổi tung cuồn cuộn, thuận theo một hướng mạnh mẽ xoay vòng, tới tới lui lui.

Có lẽ là bị lạnh, Cô Dạ Kiết khẽ tựa người, chỉ có điều cũng không tỉnh lại, Lý Yên thấy hắn ngủ được rất trầm, lại lo lắng hắn bị lạnh, nghĩ ngợi một lát, vẫn là tự mình đứng dậy, đi lấy một chiếc chăn.

Đứng ở bên cạnh, gương mặt này của hoàng đế, với nàng mà nói, quen thuộc đến mức... đã khắc thật sâu trong lòng, nhớ đến lúc trước hắn nhìn thẳng vào nàng, với cả lần hắn vì Thi tiếp dư mà nặng nề đẩy mình một cái, hốc mắt Lý Yên khô nóng, ê ẩm căng trướng lợi hại, nàng nói, ‘hoàng thượng... đã không còn nhớ ta rồi.’

Nam tử trên giường, khẽ nhíu đầu mày, vẫn ngủ say sưa như cũ.

Ngoài điện, vài đạo dương quang đánh tới, phủ lên long bào minh hoàng chi sắc của nam tử, sáng tỏ rực rỡ.

Lý Yên đứng rất lâu, nàng đập lên bóng ảnh của Cô Dạ Kiết, vươn tay chạm nhẹ lên long bào của hắn, cao quý mà lạnh như băng, và còn, khó lòng đến gần như thế.

Đem chiếc chăn trong tay đắp lên trên người hắn, tận lực, tận lực thả thật nhẹ động tác, vậy mà, hoàng đế vốn luôn cận ngủ vẫn cảm thấy được, hắn thành linh trùng mở cả hai mắt, trong mắt mang theo mộng lung mù mờ, bàn tay tùy ý thu lại, liền kéo cả người nàng ta đến. Lý Yên bị buộc ngồi lên trên chân hắn, vừa định mở miệng nói chuyện, môi mỏng của Cô Dạ Kiết đã che lên trên, một tiếng thét kinh hãi vẫn đang mắc trong miệng, còn dư lại, chỉ có sững sốt, sợ hãi.

Hoàng đế nhắm mắt lại, tựa hồ, vốn không có ý tứ tỉnh dậy hoàn toàn, hai tay buộc chặt trên eo nàng ta, kéo căng đến suýt chút nữa nàng ta ngừng thở. Dứt khoát, chỉ là môi mỏng mím chặt, cũng không có xâm nhập, “Sao bây giờ mới về?”

Hắn nhỏ giọng nỉ non, qua một hồi lâu, thấy đối phương cũng không đáp trả, thân thể trong ngực, càng thêm cứng ngắc không chịu nổi, Cô Dạ Kiết lúc này mới giương to hai mắt, đến khi thấy rõ ràng cô gái trước người, đôi đồng tử của hắn khê co lại, lui người ra.

Lý Yên vừa thẹn vừa lúng túng, nàng ta giãy giụa hai vai, muốn từ trên chân hắn đứng dậy, nhưng, hoàng đế lại thu hai khuỷu tay một cái, bàn tay giữ lấy cằm nàng ta, kéo mặt Lý Yên quay sang phía mình, hai mắt như ngọn đuốc, thẳng tắp nhìn nàng cô gái chòng chọc khiến nàng ta không có chỗ trốn, nôn nóng vạn phần.

Khuôn mặt này...

Bốn mắt chạm vào nhau, nơi đáy mắt nàng ta đã có phần mờ mịt, hô hấp từng hồi từng hồi, không tiếp diễn được, tay của hoàng đế, bỗng rất đến mức cả người giống như sắp bị thiêu cháy, “Trẫm, hình như đã từng gặp người!”

Như bị sét đánh, Lý Yên kinh hãi không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng bệch không còn giọt máu, “Không có... hoàng thượng, người nhìn nhầm rồi.”

Cô Dạ Kiết vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng ta, ánh mắt này, giống như có thể ở trên người Lý Yên đào ra một cái động.

Bên ngoài, truyền đến giọng nói của Ngọc Kiều, hoàng đế thoáng hồi hồn, trong lòng Lý Yên khẩn trương, vội đẩy Cô Dạ Kiết một cái, giống như chạy trốn từ trên chân hắn đứng dậy, lảng lảng cúi đầu ở một bên.

Hành động của nàng ta, rõ ràng khiến hoàng đế không vui, tuần nhan trầm ám, quay đầu lại, liền thấy Phong Phi Duyệt xách kiếm đi vào.

Nàng một thân cung trang, uyển chuyển hoa lệ, ánh mắt ở giữa hai người dò xét, sau đó rơi lên trên người Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng đến lúc nào vậy?”

Lý Yên chột dạ, hai mắt chỉ là nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Cô Dạ Kiết nhìn chiếc chăn trên người mình, lui người nằm tựa trở lại, “Đến được một lúc rồi.”

Phong Phi Duyệt đi lên trước, hoàng đế kéo tay nàng, để cho nàng ngồi xuống cạnh mình, “Nha hoàn này, trẫm thấy có vài phần quen thuộc, chỉ là, không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.”

Phong Phi Duyệt để hắn tùy ý chen chúc với mình, sau lưng, Lý Yên cúi gập đầu xuống, bộ dáng cực kỳ lo sợ.

“Hoàng thượng, nội cung nhiều nha hoàn như vậy, nói không chừng, trước kia có làm công cán, trước lạ sau quen, cũng là chuyện thường xảy ra.” Phong Phi Duyệt thuận miệng lên tiếng, thuận thể cầm lấy chén trà trên bàn.

Cô Dạ Kiết cong một gối lên, chuyện để lo nghĩ quá nhiều, cũng không đặt nặng trong lòng, gối lên hai tay nằm trở lại.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt khê nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói ra, “Pháp sư hôm qua kia chết rồi.”

86. Chương 85: Chuyện Xấu Lại Kéo Đến

Chương 85: Chuyện xấu lại kéo đến

Thời điểm minh nguyệt, vầng thái dương vừa mới ló ra một góc, ráng mây màu đỏ lửa nhuộm hồng nắng sớm rực rỡ, hôm nay, thời tiết rất đẹp!

Thái hậu hai cung vận chính trang, được nha hoàn bên cạnh dìu đỡ đi ra khỏi Từ An Điện.

“Không biết đứa bé bên Minh Nhi kia thế nào rồi.” Đông thái hậu có chút lo lắng, “Tên pháp sư kia cũng thật là, sao lại nói ra những lời như vậy?”

Tây thái hậu ngược lại hết sức kính nể, “Hắn nói thế nào, thì là thế đó, người ta là cao nhân đắc đạo, một vài câu, cũng không phải những người như chúng ta có thể hiểu. Huống hồ, nếu thực có thể khiến hoàng hậu chuyển ra khỏi Đông Cung, cũng coi như đã áp chế được nhuệ khí của nó.”

Những lời này, mới chính là trọng điểm, Đông thái hậu gật đầu tán thành, ác nhân một đường ra khỏi đại điện, nhìn hồng mai tranh nhau khai sắc đầy sân, không khỏi dừng bước chân.

Trên mái hiên, chợt truyền đến một tiếng ‘sột soạt’, rất nhỏ rất nhẹ, rồi lại rõ ràng hữu thanh. Thái hậu hai cung kéo căng sắc mặt, chỉ nghe thấy từng mảnh từng mảnh ngói lưu ly kia như bị nghiêng qua, thanh âm, càng lúc càng lớn.

“Bảo vệ thái hậu!” Thị vệ bên cạnh vội vàng tiến lên, vây hai người họ ở giữa.

Đông thái hậu hoảng sợ, nắm lấy tay người bên cạnh, hai người một đường lui ra sau mấy bước.

“Pặc pặc pặc...”

Mái ngói phát ra âm thanh vỡ vụn, rất mạnh, rất kịch liệt! Ánh mặt trời sáng rực, xuyên qua tầng tầng khe hở, đột nhiên, bị một bóng đen đè ép. Trước mắt hai người đều tối sầm lại.

Thị vệ ngược mắt thấy trên mái nhà có thứ gì đó rơi xuống, loáng thoáng có thể trông thấy, là một bóng người, “Bắt thích khách!”

Người đứng ngoài cùng giơ kiếm trong tay, cũng không nhìn kỹ, trực tiếp vung lên rồi chém xuống một nhát. Chỉ nghe ‘roạt...’ một tiếng, người kia chỉ kịp kêu lên một tiếng, gục trên mặt đất, huyết sắc lập tức văng tung tóe, nhiễm đỏ tầm mắt mọi người.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện chính là tên pháp sư kia, hai tay hai chân bị gắt gao trói chặt, trong miệng nhét đầy vải, vết thương trên người một nhát xuyên qua cả thân mình, từ trên mái hiên cao như vậy rơi xuống, sớm đã không còn hơi thở.

Thái hậu hai cung vạch đám người ra, vừa nhìn một cái liền cả kinh thất sắc, nhất là Tây thái hậu, gương mặt tức đến phát run.

Thị vệ kia thấy mình chém vào lại là pháp sư thái hậu đặc biệt mời đến, sợ đến mức ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống tại chỗ, “Thái hậu tha mạng, thái hậu tha mạng...”

Tây thái hậu lạnh mặt, nhưng mà không có phát điên lên ngay tại trận, “Đứng lên đi.” Tình cảnh lúc đó, đối lại là ai, cũng sẽ tưởng hắn là thích khách mà xử lý.

Thị vệ kia nghe vậy, như được cứu sống, “Tạ thái hậu!”

Phong Phi Duyệt núp sau cánh rừng tình cờ nhìn thấy một màn này, nàng vỗ ngực, nín thở, cẩn trọng lui người ra ngoài, trên làn váy, vẫn còn dính hoa tuyết chưa kịp tan. Mới đi được vài bước, liền gặp phải Quân Ấn từ phía đối diện tiến tới tới. Thần sắc hẩn thẩn nhiên, chấp tay cất bước, trầm ổn mà trang kiện.

“Là huynh làm?” Phong Phi Duyệt hỏi không chút do dự, đứng nguyên trước mặt hắn.

“Yên ngôn hoặc chúng*!” Quân Ấn xoay người, đem một bên gò má đối diện với nàng, “Kể như vậy giữ lại có ích lợi gì?”

(Yên ngôn hoặc chúng: Dùng tà thuyết dị giáo để che mờ mắt người khác)

Nàng đoán , quả nhiên không sai.

“Thái hậu hai cung có tiểu hoàng tử rồi, sau này, chúng ta hành sự càng phải thêm phải cẩn trọng.” Quân Ẩn nhỏ giọng căn dặn, nhiều hơn, chính ra ra lệnh, “Bây giờ, chuyện bọn chúng muốn làm nhất, là kéo cô từ trên hậu vị xuống, đem đứa bé của Minh hoàng quý phi đẩy ra sau rồi, mới không phải lo lắng nữa. Đứa bé trong bụng Quân Nghi trở thành mục tiêu tiếp theo, chỉ có điều, càng phải thêm đề phòng, cô đã không thể sinh con, điều bọn chúng sợ nhất, chính là tương lai hoàng đế đem đứa bé của Quân Nghi cho cô nhận làm con thừa tự, như vậy... thế lực hai nhà thực sự trở nên ngang bằng.”

Những lời hần nói, Phong Phi Duyệt sớm đã cân nhắc qua, bị kẹp ở giữa hai nhà, không, còn có... ở giữa hoàng đế, khiến nàng sức cùng lực kiệt, ngoài lo trong họa, toàn bộ mũi nhọn, đều chia lên trên người mình.

.....

Trong Phượng Liễm Cung, hoàng đế nghe xong lời Phong Phi Duyệt nói, nhếch đầu mày lên, “Chết rồi?”

“Chết rồi.” Ngữ khí của nàng cực kỳ bình thản lặp lại một lần, “Giống như hoàng thượng nói, đắc đạo thành tiên.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, bật cười, đưa tay vòng quanh eo nàng, khẽ nghiêng người, long bào theo đó tản ra vài phần, lộ ra lồng ngực tinh trắng bên trong, “Vậy chẳng phải càng tốt sao? Đỡ mất công hần tu luyện.”

Phong Phi Duyệt cười nhạt, hoàng đế chỉ ngồi một lúc, bên ngoài liền có người đến thông báo, nói là tiểu hoàng tử sốt cao vẫn như cũ không dứt, Minh hoàng quý phi sai người tới đây bẩm báo một tiếng.

Cô Dạ Kiết dướn mày, cũng không nói gì, liền đi ra Phượng Liễm Cung.

Phong Phi Duyệt nằm lên chỗ hần ngồi lúc trước, hai mắt còn chưa nhắm lại, Ngọc Kiều bên ngoài liền đi vào, nói là Lệ vương gia cầu kiến.

Đối với hần, nàng thủy chung không có nổi hảo cảm, rồi thì, không gặp càng tốt.

Mắt thấy Lệ vương gia một thân nho bào màu trắng, tuấn nhan yêu mị dụ hoặc, trên mặt giãn ý cười, nhìn thấy nàng cũng không hành lễ, gọi thẳng, “Duyệt Nhi... tẩu tẩu.”

Phong Phi Duyệt lườm một cái, môi đỏ mọng dẩu lên, “Lệ vương gia.”

“Bên cạnh tẩu tẩu, từ khi nào lại có nha hoàn xinh đẹp như vậy?” Lệ vương gia nhìn thấy Lý Yên bên cạnh, thuận miệng trêu chọc.

Phong Phi Duyệt cười khế, bộ dáng lười phản ứng.

Khom người ngồi xuống bên cạnh nàng, Lý Yên thấy vậy, tiến lên rót trà, “Lệ vương gia mời dùng.”

Hần tà mị giãn mặt, hai mắt như mũi kiếm nhìn Phong Phi Duyệt chằm chằm, “Nghe nói hôm qua, trong cung diễn một vở kịch hay?”

Xoay người, đối diện với hần, Phong Phi Duyệt nhẹ cong cánh môi, “Hôm qua Lệ vương gia không ở trong cung?”

Nam tử nghe xuống, thần sắc đột nhiên âm đạm, môi mỏng diêm dúa như máu, vô hình câu nhân, hần cố làm ra vẻ thê lương, trong lời nói mang theo chút bất đắc dĩ, “Trong mắt tẩu tẩu thật sự chỉ có hoàng huynh, hôm qua, bản vương xin cáo giá.”

Phong Phi Duyệt đáp nhẹ một câu, thanh âm rất khế, “Ồ.”

Lãnh lãnh đạm đạm, thậm chí không có chút gợn sóng lẫn lẫn, phẳng phất như, căn bản không có chút liên can gì với nàng.

Lệ vương qua thấy nàng chau mày, cũng không nói chuyện, bộ dáng xa cách khó gần, ngay lập tức, liền kề lại gần thử dò xét nói, “Tẩu tẩu, tên đạo sĩ hôm qua kia, là bản vương tìm đến ấu hậu đấy.”

Một câu nói, quả nhiên, lập tức thu hút ánh mắt Phong Phi Duyệt hướng sang, nàng nhìn chằm chằm Lệ vương qua một lúc lâu, nam tử cũng chiếm lấy đáy mắt nàng, trầm giọng nói, “Trong cung, thật bức bối a, nàng nên cảm tạ bản vương, đã cho nàng vở kịch hay này.”

Cặp mắt chuyên chú, càng thêm trợn trừng lạnh lẽo, Phong Phi Duyệt há miệng, trên mặt đầy vẻ khó tin, “Là người sắp đặt?”

Lệ vương gia rưng rưng cười một tiếng, đáy mắt rất sâu rất trầm, lời nói ra, lại khiến người ta hận không thể phát điên, “Cả ngày nhìn đám cung nữ kia múa tới múa lui, tẩu tẩu không thấy ngán sao? Bản vương sắp xếp vở kịch này, thật sự rất lao tâm khổ tứ đấy.”

“Người...” Phong Phi Duyệt cảm giác thấy nhất thời không nói gì được, với người như vậy, có gì hay mà nói, “Ta nói rồi, trò đùa của người, một chút cũng không mắc cười!”

Đồ điên, nàng âm thầm cắn răng, nhìn gương mặt gần trong gang tấc này, dùng sức xoay đầu đi.

Lệ vương gia tức cười không thôi, lồng ngực bởi vì không kiềm chế được mà khẽ phập phồng, trên mặt hần mang theo nghiêm túc, ánh mắt rất sáng, “Chẳng biết tại sao, bản vương vừa nhìn thấy nàng, liền muốn trêu chọc.”

Chuyện này, chỉ đơn giản là trêu đùa? Phong Phi Duyệt xoay sang chỗ khác, bị chọc tức không nhẹ, cũng liền có phản ứng tự nhiên nhất. Nàng hung hăng trợn mắt, vẻ mặt lại bất đắc dĩ.

Lệ vương gia cười to thành tiếng, nàng nhìn gò má nam tử, mông lung, mơ màng, chỉ là nhìn không thấu. Nếu thật sự là đùa giỡn, tựa hồ, cũng quá lắm rồi, nếu như không phải...

Đôi mày thanh tú của Phong Phi Duyệt, càng lúc càng nhíu chặt, “Nhưng pháp sư kia, đã chết rồi.”

“Hà?” Lệ vương gia có chút cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng không kinh ngạc, “Nhanh như vậy.”

Nghe giọng điệu như chẳng có chuyện gì xảy ra của hần, Phong Phi Duyệt nhắc chén trà trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm, ngữ khí lười biếng, “Lệ vương gia đã sớm đoán được rồi?”

Hần khẽ mở môi mỏng, chỉ cười, ý vị sâu xa.

Phong Phi Duyệt cũng không tiếp lời, nói chuyện với hần, chính bản thân nàng nói không còn bị kéo vào, thấy nàng nhìn sang chỗ khác, Lệ vương gia cũng không lằng nhằng nữa, an tĩnh ngồi bên cạnh một lúc, liền rời đi.

Bệnh của tiểu hoàng tử, không qua mấy ngày nữa là ổn rồi, vốn không có gì quá nghiêm trọng, chỉ là, bị nha hoàn thái giám trong cung nói tới nói lui truyền đi như vậy, hơn nữa, Mạch Thần Lại cũng không nói rõ, lúc này mới có người tin lời của pháp sư, trong nháy mắt, lời đồn đại lần nữa lan truyền khắp cả hoàng cung.

Cá lớn nuốt cá bé, vừa vào đông, nước lã giếng liền triều hiến rất nhiều cống phẩm, quốc gia gần Huyền Triều nhất, vốn chính là để đồ tơ lụa, tơ tằm lụa là, sắc thái tươi mới, đẹp không sao tả xiết.

Mỗi nương nương trong cung đều được phân ột xấp, Phong Phi Duyệt cũng không tốn tâm tư lựa chọn, tùy tiện lấy một xấp, rồi bảo Ngọc Kiều mang về Phượng Liễm Cung.

Số lượng đã chia trước, còn lại bao nhiêu, chính là tự mình chọn lựa, lúc Thi tiếp dư đến, cũng chỉ còn lại vài tấm, vẫn còn vài vị mỹ nhân tụ tập lại đó chọn lựa lựa.

Thấy nàng ta đi tới, đám người đều lui ra, cô gái thấy vậy, cười nói, “Mọi người đến trước mà, các tỷ tỷ cứ lựa chọn, còn dư lại thì để muội cầm.”

Đều nói Thi tiếp dư tính cách ôn hòa, khí khái điềm tĩnh, đám người vừa nghe, vui mừng không thôi, lại hứng khí bừng bừng tiếp tục lựa chọn, trên bàn chỉ có vài xấp vải, chờ tất cả mọi người chọn xong, cũng chỉ còn lại một tấm vải màu vàng tươi, Đào Tâm chau mày nhìn tấm vải kia, nói, “Nương nương, cái này không thích hợp với người.”

Thi tiếp dư nhẹ nhàng cười một tiếng, hoàn toàn không để trong lòng, “Cũng chỉ là một xấp vải mà thôi, không phải lúc nào, cũng y như vậy sao?”

Đào Tâm nghe vậy, mặt cũng theo đó giãn ra, ôm chặt tấm vải trong tay, chủ tớ hai người cùng trở về Cảnh Dạ Cung.

Đầu đông, tuyết trắng lấp đầy, một trận tuyết, đã rơi liên tục suốt ba ngày.

Trong Phượng Liễm Cung, hai chiếc lò sưởi dựng ở hai góc tây bắc, cửa điện mở rộng, toàn bộ gió rét rót vào, thổi trúng chiếc màn tơ màu trắng ‘loạt xoạt’ hòa âm.

“Hoàng hậu nương nương, Thi tiếp dư cầu kiến.” Ngọc Kiều dán mắt vào sương lạnh đi tới, dưới chân, đã ướt nhẹp.

“Để muối ấy vào đi.” Phong Phi Duyệt vốn đang nằm ngửa liền ngồi dậy, một lát sau, trông thấy Thi tiếp dư khoác áo choàng, sau lưng, còn có Đào Tâm đi theo.

Hai người hành lễ xong, cô gái ra hiệu Đào Tâm đặt tấm vải trong tay lên trên bàn, “Nương nương, đây là xấp vải phân cho thần thiếp, màu sắc với tính chất như vậy, sự phụ cất may nói là thích hợp cho tiểu hoàng tử nhất, cho nên, thần thiếp liền tự mình giữ lại một chút, vừa vặn gặp được Nguyệt mỹ nhân, tỷ ấy cũng lấy một mảnh, nói là muốn may thêm hai bộ y phục cho tiểu hoàng tử.”

Phong Phi Duyệt nhìn về phía tấm vải kia, nhích người một cái, “Sự phụ cất may trong cung tay nghề giỏi như vậy, đâu còn đến phiên chúng ta múa rìu qua mắt thợ.”

“Nương nương,” Thi tiếp dư khẽ cười nói, “đây chính là quy củ xưa nay trong cung, mỗi vị nương nương đều phải chuẩn bị cho hoàng tử vừa ra đời hai bộ xiêm áo, mặc dù cũng có khả năng không mặc đến, nhưng mà theo cách nói của tổ tiên đời trước, nói là che giấu ngọn nguồn, có thể đem tai họa điềm gở, đều ngăn cản bên ngoài.”

Phong Phi Duyệt bán tin bán nghi, Huyền Triều này, quy củ sao lại nhiều như vậy.

Để tấm vải đó ngồi không bao lâu, Thi tiếp dư liền đứng dậy cáo lui, lúc sắp đi, hai mắt dán chặt xuống nền đất, Lý Yên đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng nàng ta bước đi, suy nghĩ đến mắt hờn, đến cả Phong Phi Duyệt gọi cũng không nghe thấy.

Ngọc Kiều thấy Lý Yên cả người mất hết hồn vía, vội dùng khuỷu tay huých nàng ta một cái, nhỏ giọng nói, “Nương nương gọi người đấy.”

“A...” Lý Yên cả kinh hoàn hồn, “Có nô tỳ.”

Phong Phi Duyệt liếc nhìn Lý Yên một cái, gọi mấy nha hoàn ở bên ngoài vào, “Việc tỷ mẫn như thế này, trong các người có ai tinh thông hay không?”

Đám người người nhìn ta, ta lại nhìn người, chỉ là không có ai dám đáp lời, nếu không có căn bản tốt, ai dám may xiêm y cho hoàng tử.

Đợi nửa ngày, Lý Yên thấy trước sau không có người nào đáp ứng, nàng nhìn tấm vải minh hoàng chi sắc kia, ngập ngừng mở miệng, “Nương nương, nô tỳ có thể thử xem.”

Phong Phi Duyệt quay mặt lại, không nói gì, chỉ là gật đầu một cái, bảo Ngọc Kiều đem xấp vải giao vào tay Lý Yên.

Trên tay, nặng trĩu, đè ép khuỷu tay nàng có chút chua xót.

Vài ngày gấp rút, Lý Yên quả nhiên khéo léo, hai bộ xiêm áo, ngay cả Phong Phi Duyệt nhìn cũng âm thầm khen ngợi, đặt lên cái khay đã chuẩn bị sẵn, trước tiên phải cho người đưa đến cho sự phụ cất may, may lên dấu hiệu của nương nương ở cung nào, rồi mới có thể trả lại, lần nữa đưa đến cho tiểu hoàng tử.

Vòng lần quần này, lại chỉ có thể chiếu theo cái gọi là ‘quy củ’ mà làm.

Chiếc khay vẫn là do Lý Yên bưng, Phong Phi Duyệt cùng nàng ta đi đến tấm điện của Minh hoàng quý phi, nương nương các cung đều ở đây, ngay cả hoàng đế với thái hậu hai cung cũng vậy.

Tiểu hoàng tử được như nương ôm, đang ngủ say sưa, hai người tiến lên hành lễ, chỉ thấy trên bàn kia, chất đầy xiêm áo của mấy vị nương nương đưa tới, màu sắc hoa văn, đủ loại đủ kiểu.

Có hai bộ giống nhau đều là màu vàng sáng, rất nổi bật, vậy chắc hẳn là của Thi tiếp dư với Nguyệt mỹ nhân.

Phong Phi Duyệt ra hiệu bảo Lý Yên đặt đồ lên bàn, Minh hoàng quý phi nhìn bộ y phục được cắt may khéo léo kia, khen không dứt lời, “Đều nói hoàng hậu nương nương trời sinh liền có đôi tay tinh tế, thần thiếp hôm nay rất cuộc cũng được lĩnh hội rồi.”

Nàng mỉm cười, cũng không ôm phần hên hoang này lên trên người mình, “Đây là do nô tỳ của bổn cung làm ra, nô tỳ này quả thật, rất khéo tay.”

Một câu nói của Phong Phi Duyệt, liền khiến tầm mắt của đám người đồng loạt rơi lên trên người Lý Yên bên cạnh nàng, ngay cả Cô Dạ Kiết, cũng khẽ ghé mắt, Lý Yên cúi đầu xuống, chợt cảm thấy vài phần vô lực, nàng ta mặt đỏ tới mang tai, sắc mặt chôn giấu buồn bã.

Trong tầm mắt, có ghét hận, có không đáng, cũng có tán thưởng...

Minh hoàng quý phi nhìn đỉnh đầu Lý Yên, khoe miệng cứng lại, rồi tiện đà kéo ra, “Không ngờ một nha hoàn, tay nghề lại giỏi như vậy.” Nàng ta tiến lên, mở bộ xiêm áo ra đặt trong lòng bàn tay, về mặt mang theo hỷ khí, “Hoàng thượng, nhìn thủ công này, người xem...” Nàng ta đưa bộ áo kia tới trước mặt Cô Dạ Kiết, vừa thu tay lại...

“A...” Một tiếng thê lương, khiến đám phi tần vây quanh tại chỗ đều cả kinh, đứa bé đang ngủ say cũng bị giật mình oa oa khóc lớn.

“Xảy ra chuyện gì?” Thái hậu hai cung nghe thấy tiếng hét nhìn sang.

Hai tay Minh hoàng quý phi cầm lấy chiếc áo kia, nơi cổ tay, run lấy bầy, nàng ta thận trọng đưa một tay ra, chỗ gan bàn tay, lại bị một cây kim châm xuyên qua máu chảy đầm đìa, nửa cây, đã cắm vào da thịt.

Hoàng đế đứng ngay bên cạnh trầm mặt xuống, vươn tay ra, nhắc tay nàng ta lên.

“A... đau quá.” Minh hoàng quý phi sợ hãi kêu liên hồi, thái hậu hai cung cũng tiến lên tra xét, “Đây... là thứ gì!”

Hoàng đế nhẹ buông tay, nhặt lấy bộ xiêm y bị nàng ta vứt sang một bên kia, đôi tay phủ lên chỗ được cắt may tinh xảo, đột ngột dùng lực, liền nghe ‘roạt...’ một tiếng, y phục bị xé thành hai nửa, liền thấy từng cây từng cây châm bạc từ bên trong trượt ra, rơi xuống mặt đất, ‘leng keng’ vang dội.

Phong Phi Duyệt kinh hãi, sắc mặt của hoàng đế, âm trầm giống như cuồng phong vũ bão kia sắp sửa đánh tới, đem xiêm áo trong tay vung lên, hẩn hải bước tiến lên trên, đi thẳng về phía Lý Yên.

Hết thấy, đến quá mức đột ngột, khiến người ta không kịp phản ứng, phiên toái này muốn tìm lên trên người mình, muốn tránh cũng tránh không thoát.

Hoàng đế nổi cơn thịnh nộ, Lý Yên ngẩng đầu lên, nàng ta đứng yên một chỗ, nửa chữ cũng không dám nói, chỉ là lắc lắc đầu, oan khuất trong lòng, lại càng không có chỗ nói rõ.

Cô Dạ Kiết nhận định, nhưng Phong Phi Duyệt lại tỉnh táo hơn nhiều, trước khi đưa đến cho sự phụ cắt may, nàng đã kiểm tra kỹ càng một lượt, mỗi một đường may, đều không bỏ sót.

Mắt thấy hoàng đế đi tới trước mặt hai người, Phong Phi Duyệt dứt khoát, vươn tay kéo Lý Yên ra sau lưng mình, xoay người tiến lên, “Hoàng thượng bớt giận.”

“Tránh ra!” Thanh âm Cô Dạ Kiết cực lạnh, hai mắt đầy âm hàn, rơi lên trên mặt Phong Phi Duyệt.

“Hoàng thượng, sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy,” Ngữ khí của nàng đầy sắc bén, ánh mắt rơi lên trên món đồ kia, “đây là từ trong cung của thần thiếp đưa ra, nếu như truy cứu, thần thiếp tất nhiên khó tránh liên can.”

Hoàng đế ngược mắt, liếc nàng một cái, “Hoàng hậu, chuyện này không liên quan đến nàng.”

Sau lưng, Lý Yên nghe vậy, đôi tay chỉ là sợ hãi níu lấy ống tay áo, môi mỏng thâm cắn chặt.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt kéo cao thanh âm thêm vài phần, một tay chấp sau lưng, nắm lấy cổ tay Lý Yên nhẹ dùng sức, khiến nàng ta tỉnh tâm thêm mấy phần, “Y phục đưa cho tiểu hoàng tử, là đồ trong Phòng Liễm Cung, lại là tỳ nữ của thần thiếp tự tay khâu vá, mà châm bạc giấu ở bên trong, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, về tình về lý, thần thiếp cho rằng rất không ổn.”

Một chiêu vu oan hãm hại này, làm quá giả dối, quá mức sơ sài. Có lẽ... mục đích của đối phương, không chỉ đơn giản như thế này.

Phong Phi Duyệt không quản được nhiều như vậy, Lâm Doãn bên cạnh Mạch Thần Lại đã lấy kim châm ra cho Minh hoàng quý phi, trên tay cũng đã được băng bó kỹ, thái hậu hai cung chỉ là thơ ơ lãnh đạm, nhìn hai người làm thế nào cho bọn họ một cái công đạo.

Trong mắt Lý Yên, dâng lên một tầng hơi nước, nàng ta nhìn bóng lưng Phong Phi Duyệt che chở trước người mình, chợt cảm thấy an tâm hồ thẹn, “Là nô tỳ làm liên tụy tới người.” Lý Yên khẽ mở môi anh đào, ở bên tai nàng nói.

Phong Phi Duyệt có chút xúc động, hai mắt nhìn thẳng dán lên mấy kiện y phục sợi tơ tằm na ná nhau kia, trước đó Lý Yên cắt vá, tuyệt đối không có khả năng khâu châm bạc ở bên trong, mà sự phụ cất may, càng không thể nào gỡ đường may ra bỏ vào, như vậy quá mức tốn thời gian, khoảng thời gian này cũng không thể nào thực hiện được. Mà vài vóc được tiến cống, mỗi một sợi tơ đều kéo căng không thôi, cho dù cắm vào một cây châm không nhìn thấy được, đều sẽ qua một cử động nhỏ mà bị xé rách.

Khả năng suy nhất, chính là...

Thần sắc Phong Phi Duyệt chuyển lạnh, đôi con ngươi đen như mực của nàng lướt qua vành tai Cô Dạ Kiết, rơi lên trên hai kiện xiêm áo còn lại ở trên bàn.

87. Chương 86: Chữ ‘đình’ Là Ai

Chương 86: Chữ ‘Đình’ là ai

Đôi con ngươi lăm lăm của Cô Dạ Kiết, xẹt qua vành tai Phong Phi Duyệt, rơi lên gương mặt nhỏ nhắn nơm nớp lo sợ sau lưng nàng kia.

Lý Yên co rúc thân thể, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, hôm nay lại xảy ra sự cố như vậy, nhất thời, quên mất biện giải, ánh mắt nhìn về phía hoàng đế cũng thu lại, không dám nâng lên.

Phong Phi Duyệt tự mình đi lên trước, Lý Yên sau lưng lập tức mất đi che chắn, nhìn thấy thân ảnh màu vàng kia đột ngột xuất hiện trước mắt mình, vô thức lui về sau một bước.

Đi tới trước bàn, Phong Phi Duyệt thận trọng đưa tay rơi lên trên một bộ xiêm áo khác, bàn tay nắm ống tay áo, dần dần siết chặt, quả nhiên, mũi châm bén nhọn kia nổi lên cộm cộm, đâm vào lòng bàn tay nàng có chút đau.

Nàng mặt không đổi sắc thả bộ y phục lại trên bàn, “Lý Yên, người qua đây.”

Cô gái nghe vậy, ngó người ra một lúc, nàng ta ngược đầu lên, bất ngờ chạm phải cặp mắt đối diện trước người của hoàng đế, cúi người hành lễ, sau đó mới giống như chạy trốn đi đến bên cạnh Phong Phi Duyệt, “Nương nương.”

“Nhìn kỹ xem, đây là bộ y phục người may sao?” Phong Phi Duyệt nhặt bộ xiêm áo bị hoàng đế xé nát kia lên, giao vào trong tay Lý Yên.

Lý Yên tiến lên trước, hai tay cầm lấy chỗ ống tay áo tinh mịn đó kiểm tra tỷ mỉ, một lát sau, mới lắc lắc đầu nói, “Bẩm nương nương, không phải.”

“Người xác định.” Phong Phi Duyệt giương cao ngũ diệp, Lý Yên cầm một bộ y phục khác đưa đến trước mặt mình, nhìn một hồi, càng thêm chắc chắn, “Đây không phải là đường may của nô tỳ.”

Phong Phi Duyệt nhìn vào đôi con người trong treo của cô gái, nàng chỉ nói một chữ. “Được!”

Nghe chủ tớ hai người nói chuyện, đám người đều hai mặt nhìn nhau, rồi rít tề tụ lại đây, Phong Phi Duyệt đem hai xấp y phục còn lại đưa ra trước mặt mình, chỉ vào hai xấp đó nói, “Đây là của vị nương nương nào vậy?”

Vừa hỏi ra miệng, một thanh âm thanh thúy liền truyền đến, cô gái lần lên trước, “Bẩm hoàng hậu nương nương, đây là của thần thiếp chuẩn bị.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, chỉ vào hai bộ khác nói, “Vậy, đây chắc hẳn là của Thi tiếp dư rồi?”

Cô gái bên cạnh bị chỉ đích danh, thần sắc căng thẳng, tiến lên nói, “Bẩm nương nương, là của thần thiếp.”

Cô Dạ Kiết nhìn đám người vây xem, mang theo gương mặt tuần tú âm trầm tiến lên, Phong Phi Duyệt đem hai xấp y phục đưa tới trước mặt Lý Yên, cô gái thấy thế, liền tỷ mỷ xem xét mỗi một đường may, mới nhìn vài ba lượt, Lý Yên liền kích động, cô gái ngược mắt, nhìn về phía Phong Phi Duyệt đầy hy vọng.

Thế nhưng, người con gái lại đưa một tay ra, đem lời Lý Yên muốn nói ngăn lại giữa chừng, xoay người hướng sang Cô Dạ Kiết bên cạnh, “Hoàng thượng, thần thiếp có một yêu cầu quá đáng.”

“Nói!” Thanh âm nam tử lạnh lẽo. Cứ như vậy bật ra.

“Thần thiếp hy vọng hoàng thượng có thể chấp thuận, mời sư phụ cắt may bên kia tới đây xem thử, chuyện tay nghề như thế này, dù sao cũng không lừa được người khác.” Phong Phi Duyệt chắc chắn, chuyện này, tuyệt đối không thể liên lụy đến Phượng Liễm Cung.

Hoàng đế khẽ chau mày kiếm, đáy mắt tĩnh mịch, tầm mắt lướt qua hai người, rồi lên trên mặt Thi tiếp dư. Chỉ thấy nàng ta thần sắc tự nhiên, nhìn mình cười nhẹ như gió, Cô Dạ Kiết cũng không chút cố kỵ gật đầu đồng ý, “Được!”

Tầm mắt Phong Phi Duyệt cũng theo hần thu hồi, lòng nàng trầm xuống, vẻ mặt mang theo một chút chút ý cười, “Không biết hai vị nương nương có để bụng không?”

Nguyệt mỹ nhân thấy hoàng hậu mở miệng, vội vàng khoát tay, “Nương nương xin cứ truyền sư phụ kia sang đây.”

Thi tiếp dư chỉ cười, tư thái mong manh yếu đuối, mang theo vẻ tuyệt mỹ như liễu rủ, “Nguyệt mỹ nhân nói phải.”

Phong Phi Duyệt thấy dáng vẻ hai người đều tự nhiên không chút câu nệ làm bộ làm tịch, liền gật đầu, nha hoàn ở một bên vội lệnh thấy thế, vội đi ra tắt điện, tìm sư phụ cắt may đến.

Không qua bao lâu, theo một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, người nọ đã đi tới trước mặt mọi người, hành lễ xong, Phong Phi Duyệt liền gọi hần qua, “Ngày đó thứ giao vào trong tay người, rồi từ trong Tài Tiễn Cung may lên dấu hiệu của các nương nương, mới đưa trở về đây, vậy mỗi đường may khác nhau, người vẫn còn nhớ rõ chứ?”

Người kia nhìn xiêm y bị xé rách trên bàn cùng với châm bạc rơi vãi đầy đất, trong lòng nhất thời đoán ra được vài phần, “Bẩm hoàng hậu, nô tài chỉ nhớ rõ y phục Lý Yên cô nương đưa đến, nô tài đã xem xét kỹ càng, tay nghề kia, tất nhiên không ai sánh bằng.”

Đối phương là hoàng hậu, nói lời nói thật, cũng không phải sợ gì cả.

Thần sắc Phong Phi Duyệt khắp khối, tránh người ra, chỉ tay vào hai xấp áo nói, “Vậy làm phiền rồi.”

“Nô tài không dám.” Nam tử sợ sệt, hành lễ rồi tiến lên, cầm xiêm áo gấp đặt chỉnh tề mở ra, tra xét tỷ mỷ, căn bản không tốn bao nhiêu tâm trí, liền chỉ vào một xấp trong đó nói, “Bẩm hoàng hậu nương nương, đây là của Lý Yên cô nương đưa tới.”

Mọi người đều nín thở ngưng thần nhìn lại, Nguyệt mỹ nhân kia trước đó không chút cố kỵ, trong chớp mắt, liền sụp đổ, nàng ta nhìn dấu hiệu may trên bộ y phục, khuôn mặt nhỏ nhắn, nháy mắt mất đi huyết sắc, khẽ kêu một tiếng, “Không, đó không phải...”

Sư phụ cắt may, lại chỉ vào hai bộ áo của nàng ta.

Phong Phi Duyệt nhìn khuôn mặt kinh ngạc khó tin của Nguyệt mỹ nhân, cũng không nói gì, lướt qua đám người, rơi lên trên mặt Thi tiếp dư, cô gái không có biểu cảm gì nhiều, gương mặt thanh tú nhã nhặn, càng không thể nhìn thấu ra điều gì.

“Hoàng thượng, không...” Nguyệt mỹ nhân đột nhiên quỳ thụp xuống đất, một đường dập đầu tiến tới bên cạnh Cô Dạ Kiết, đôi tay dùng sức ôm chân hoàng đế, “Thần thiếp không có, bộ y phục đó, mỗi đường kim mũi chỉ đều là thần thiếp tự mình may, thần thiếp oan uổng.”

Cô Dạ Kiết ngưng mắt, liếc một cái, gương mặt kia đối với hắn mà nói, xa lạ tới cực điểm, có lẽ từ khi tiến cung đến giờ, nàng ta chưa từng nhận được một lần sủng hạnh, cũng có lẽ, đã lâu đến nỗi, hoàng đế cũng không nhớ được.

Phong Phi Duyệt, Thi tiếp dư, còn có một Nguyệt mỹ nhân mình không nhớ rõ, bỏ ai, bảo vệ ai, kết quả như vậy, đối với hoàng đế mà nói, là có thể dễ dàng tiếp nhận nhất. Gương mặt tuần tú tàn khốc mà lạnh như băng, hắn vung long bào, hất cô gái ra ngoài, Nguyệt mỹ nhân chống đỡ không được ngã xuống, thân thể kéo thành một đường, nhưng vẫn ôm hy vọng cuối cùng, “Hoàng thượng, người tin thần thiếp.”

Năm lần bảy lượt đối mặt với trò ám hại vô có, Phong Phi Duyệt đã sớm học được cách phủi bỏ sạch sẽ, dù rằng nàng ta là người vô tội, mình, cũng không cách nào cứu được.

“Người đâu, kéo cô ta xuống.” Cô Dạ Kiết không liếc mắt thêm một cái, hai thị vệ bên cạnh bước nhanh lên tước, không tốn chút sức lực kiềm chặt hai vai Nguyệt mỹ nhân, một đường kéo thẳng ra ngoài.

“Hoàng thượng tha mạng... thần thiếp thật sự bị oan...” Tiếng khóc, quanh quẩn thật lâu, truyền vào đại điện, mặc dù yếu ớt đứt đoạn, nhưng lại có loại ảo giác đinh tai nhức óc.

Thái hậu hai cung thấy sự tình bày ra như vậy, nhất thời cũng không thốt nên lời, Minh hoàng quý phi nắm chặt tay mình, về mặt hoàng đế thì đầy nộ khí, nàng ta càng không dám truy hỏi, sự tình, cũng cứ như vậy mà qua.

Bầu không khí, nháy mắt có chút khó chịu, tiểu hoàng tử được ôm trong tay tựa mình một cái, oa oa khóc lớn lên. Về tình mặt ban đầu, lập tức như cái nồi bị nổ tung, đám ma ma nha hoàn lại bận tới mất.

Phong Phi Duyệt thấy Lý Yên bên cạnh sắc mặt trắng bệch, hô hấp có vài phần dồn dập, nàng hành lễ, được hoàng đế đồng ý, mang theo Lý Yên rời đi.

Dọc đường đi, hai người không nói một câu, bước chân Phong Phi Duyệt dồn dập, Lý Yên đằng sau chỉ có thể chạy chậm chậm mới theo kịp, gió đêm như nước, rơi lên trên mặt mang theo chút mát lạnh.

Trở lại Phượng Liễm Cung, nàng liền xoay người ngồi xuống ghế, Lý Yên theo sát sau lưng không nói hai lời, trực tiếp quỳ gối trước mặt nàng, “Nô tỳ, tạ ơn cứu mạng của nương nương.”

Phong Phi Duyệt nhìn cô gái quỳ rạp dưới đất, tâm khảm có chút mềm mỏng, “Đứng lên đi, chuyện này, là bốn cung liên lụy tới người.”

“Không...” Thế nhưng, Lý Yên vẫn quỳ, không có ý định đứng dậy, “Là lỗi của nô tỳ, đều là lỗi của nô tỳ.” Nàng ta vừa quỳ vừa tiến lên, trong mắt đã mờ mịt, “Nương nương, nô tỳ van người, cho nô tỳ xuất cung đi...”

“Xuất cung?” Phong Phi Duyệt khẽ nhăn đầu mi, “Người chưa đủ tuổi, sao có thể tùy ý xuất cung, huống hồ, ngày tháng sinh thần của cung nữ đều được ghi lại, bên trong hoàng cung lại càng canh phòng nghiêm ngặt, người xuất cung thế nào được?”

Lý Yên khẽ lắc đầu, thần sắc khẩn trương, nhưng lại không thể không buộc mình tĩnh táo lại, quỳ một hồi lâu, Phong Phi Duyệt thấy nàng ta không nói lời nào, liền đưa tay ra, rơi lên đầu vai cô gái, muốn đỡ nàng ta đứng lên, “Có lời gì, người cứ nói với bốn cung.”

Lý Yên cắn môi, giống như có ẩn tình khó nói, trong lòng đã có diễm xấu, nhưng vẫn ản ản không chịu nói, nhìn ánh mắt quan tâm của Phong Phi Duyệt, nàng ta cúi đầu, “Nô tỳ xin lỗi nương nương.”

Một tiếng thở dài, Phong Phi Duyệt thu hai tay lại, thấy cô gái yên lặng rơi nước mắt, nhưng nửa chữ cũng không chịu nói, Phong Phi Duyệt cũng không muốn làm người ta khó chịu, phất tay một cái, “Lui xuống

ngủ ngơi sớm đi, hôm nay, cũng không cần người hầu hạ.”

Lý Yên lau đi vệt nước mắt trên mặt, đối với Phong Phi Duyệt, là cực kỳ cảm kích, “Nô tỳ tạ nương nương.”

Phong Phi Duyệt tiện tay lật lấy một quyển sách, nằm trên giường quý phi, theo nếp gấp ở giữa mở ra, vừa hay lại là một tờ giấy vàng kẹp ở bên trong.

Bên trên, viết một chữ ‘Đình’.

Lý Yên vừa định bước ra ngoài, lập tức dừng lại, nhìn chữ viết bên trên, cô gái thuận miệng hỏi qua, “Nương nương, sao người lại có tên chữ của Thi tiệp dư?”

Như bị sét đánh, Phong Phi Duyệt kinh ngạc, nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài, nàng giả vờ như lơ đãng nhòm người dậy vài phân, “Người nói, đây là do Thi tiệp dư viết?”

“Không, nô tỳ nói là, chữ ‘Đình’ này, không phải chính là tên của Thi tiệp dư sao?” Lý Yên nhìn kỹ một chút, nói chắc chắn.

“Thi tiệp dư, tên đầy đủ là gì?” Phong Phi Duyệt gấp tờ giấy kia lại, nâng hai mắt lên nhìn thẳng tới Lý Yên.

Thế nhưng, cô gái lại khựng lại, Lý Yên sững sờ, không biết có nên nói hay không, vừa rồi mình buộc miệng nói ra, đã là sai lầm. Nàng ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt ngược lên, nhớ đến ơn cứu mạng của nàng ở tấm điện Minh hoàng quý phi lúc này, cũng liền cắn răng, “Thi Ý Đình, đây là tên đầy đủ của Thi tiệp dư?”

Phong Phi Duyệt nghe nói, một lúc sau mới có phản ứng, Ý Đình... Hai chữ nhìn thấy trên người Lý mỹ nhân, nàng vẫn cho rằng là chữ ‘Kỳ Đình’*. Thật không ngờ, lại là Thi tiệp dư. Nhưng, tại sao trên người Lý mỹ nhân, lại khắc lên tên họ của Thi tiệp dư?

* Chữ ‘Ý’ và chữ ‘Kỳ’ trong tiếng Trung viết khá giống nhau, chỉ khác một nét phía trước: (Ý)- (Kỳ)

Da tóc thân thể, có thể khiến mình khắc cốt ghi tâm như vậy, không phải nhớ thương, thì chính là... căm thù đến tận xương tủy.

Lý Yên thấy nàng thất thần, bản thân cũng nơm nớp lo sợ, ngón tay Phong Phi Duyệt nắm chặt tờ giấy kia, tâm tư đúng lúc thu hồi, hướng sang cô gái bên cạnh nói, “Được rồi, người lui xuống trước đi.”

“Dạ, nương nương.” Lý Yên nhỏ giọng đáp lời, cúi người lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cô gái đi ra, Phong Phi Duyệt lại lần nữa mở vật cầm trong tay, hai tay giữ hai mép giấy, dựa vào ánh sáng trong chao đèn, tỷ tỷ mẫn mẫn nhìn chữ viết kia. Lại một lần nữa trùng hợp? Dính dáng đến Thi tiệp dư.

Lý mỹ nhân luôn miệng gọi hoàng hậu, còn Cô Dạ Kiết vì ngăn cản mình tiếp tục truy xét, mà hạ lệnh đánh nàng ta đến chết, từng cảnh tượng lần lượt hiện ra trong đầu Phong Phi Duyệt, lẽ nào, phía sau đó dính lú rất rộng?

Hôm nay, chỉ dựa vào một tờ giấy, cùng với lời nói từ miệng Lý Yên, tuyệt đối không thể chứng minh điều gì, Phong Phi Duyệt phóng mắt nhìn ra bên ngoài, hai chân tùy ý thu lại một chỗ, cả người đều ngơ ngác.

Lý Yên vừa bước ra Phương Liễm Cung, liền có vài phần ảo não, vừa rồi, sao lại không quấn được cái miệng của mình như vậy chứ? Nàng ta gơ tay, đánh lên trên miệng mình một cái, bước chân dồn dập trên hành lang. Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, đi vài bước, liền trượt chân lão đảo một cái, chỉ có thể ổn định tâm thái, từ từ đi.

Tuyết đọng lần nữa bao trùm cả hoàng thành, bên ngoài, cực kỳ lạnh, Lý Yên che kín thân thể hướng về phía chỗ ở của mình đi đến, trên người, bông tuyết đã rơi đầy vai, cô gái dừng chân, phải chúng đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh cóng đến đỏ bừng, lỗ mũi càng thêm ê ẩm.

Đi ra hành lang, cần phải đi ngang qua một khuôn viên mới có thể đến nơi, nhìn hoa tuyết như lông ngỗng tung bay, cô gái chân chữ, cuối cùng vẫn là đưa hai tay che đỉnh đầu, chạy ra ngoài.

“Ai ô...” Vậy mà, mặt đất đã kết thành băng, trơn trượt, Lý Yên sợ ý một cái, nặng nề vấp ngã.

Nàng ta nằm trên mặt đất, không lập tức đứng dậy được, hai tay chống hai bên, trên người đã lạnh như băng.

Từng cụm bông tuyết phiêu tán rải xuống, trên mái tóc đen dày của cô gái, toàn bộ đều là một mảnh trắng xóa kia.

Lý Yên ngược mắt nhìn lên, lại trông thấy một gương mặt quen thuộc, một chiếc ô sáng màu che trên đỉnh đầu, cô gái vận một bộ áo voan tơ lụa trắng tinh, đang đứng ở sau lưng mình, cúi người nhìn mình mỉm cười.

Lý Yên kinh hãi, vội vàng đứng dậy, không để ý đến đau đớn trên người, liền quỳ gối trong quyết, “Nô tỳ... tham kiến Thi tiếp dư.”

“Mau đứng dậy!” Thi tiếp dư bảo Đào Tâm đỡ nàng ta dậy, “Sao lại không cẩn thận như vậy, có bị thương không?”

Lý Yên nghe nói, càng thêm sợ hãi, nàng ta rũ hai vai, chỉ là không ngừng lắc đầu, “Nô tỳ không sao.”

Trên đỉnh đầu, truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ, Thi tiếp dư đưa hai tay ra, nắm lấy ngón tay tê cứng đến đỏ bầm của cô gái, kéo đến bên cạnh mình, “Chúng ta đã rất lâu không trò chuyện rồi?”

Lý Yên rút tay lại, muốn thu hồi, lại bị nàng ta nắm chặt hơn, đừng thấy nàng ta thân thể hờ hững yếu ớt, khí lực, ngược lại rất lớn.

“Tỷ theo ta sang đây, ta chỉ là muốn nói với tỷ vài câu.” Cảm giác thấy Lý Yên bài xích, Thi tiếp dư bắt đầu buông tay, nàng hướng về phía Đào Tâm dặn dò mấy câu, liền đưa tay cầm lấy cái ô, tự mình hướng phía đằng trước đi tới.

Lý Yên sửng sốt hồi lâu, nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của nàng ta, cuối cùng nắm chặt hai tay, bước chân, đạp lên dấu chân trước đó của cô gái, đi theo.

88. Chương 87: Chiếc Nhẫn Kỳ Lạ

Chương 87: Chiếc nhẫn kỳ lạ

Thi tiếp dư chọn một nơi yên tĩnh, bốn phía hòn non bộ vây quanh, lại có lá trúc xanh biếc bao bọc bốn bề, đứng ở bên trong, người đi ngang qua căn bản sẽ không nhìn thấy.

Nơi xa, có Đào Tâm canh chừng, cho nên Thi tiếp dư cũng không lo lắng.

Chân đạp lên mặt đất, phát ra tiếng lệt xệt vang dội, Lý Yên bước từng bước tập tễnh, chỗ té ngã bị thương, mơ hồ truyền đến đau đớn, đi ra đằng sau phiến núi giả, Thi tiếp dư vội vàng tiến lên, “Thế nào rồi, còn đau sao?”

Lý Yên tựa lưng vào vách đá cứng rắn lạnh như băng, hai mắt nhìn xuống đất, không nói một câu.

“Vừa rồi thật muốn dọa ta sợ chết mất,” Thi tiếp dư vỗ ngực một cái, thần sắc vui mừng, “may nhờ hoàng hậu nương nương thông tuệ, bằng không, tỷ đã gặp rắc rối lớn rồi.”

Lý Yên nghe vậy, ngẩng đầu lên, nhưng cũng không hỏi ra nghi ngờ trong lòng, Thi tiếp dư lập tức nắm lấy tay Lý Yên, thanh âm, đã có phần nghẹn ngào, sắc mặt nàng ta có phần kích động, trong hốc mắt, đã mờ mịt không dứt, “Nhưng năm này, để tỷ chịu uất ức rồi.”

Bàn tay cầm lấy mình, khẽ run rẩy, lại còn yếu ớt như vậy, Lý Yên nhìn vẻ mặt đầy khổ sở của Thi tiếp dư, tâm, lại lần nữa mềm xuống, “Thi tiếp dư không cần phải như vậy, nô tỳ bây giờ, cũng rất tốt.”

Xung hô xa lạ như vậy, khiến Thi tiếp dư bị tổn thương, nhìn cô gái cùng chung hoạn nạn ngày xưa, Thi tiếp dư không nhịn được vươn tay nắm thật chặt, “Đều do ta không tốt, ta không tốt, ta không giữ lời hứa, hại tỷ.”

Thanh âm, mang theo tràn đầy nước nở, nàng ta, biểu lộ vẻ hối hận, “Trước đây, ta không nên...”

Lý Yên nghe tới đây, lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Đừng nhắc đến trước đây nữa, khi đó, nô tỳ cam tâm tình nguyện.”

Cô gái mở miệng một tiếng nô tỳ hai tiếng nô tỳ, khiến lòng Thi tiếp dư càng thêm nặng nề đến tận đáy cổ, “Tỷ vẫn không thể tha thứ cho ta?”

“Ta, chưa từng trách muội.” Lý Yên mở miệng nói, từng vắn từng chữ chân thành hữu lực, “Ta vốn không muốn ở trong nơi thâm cung này, ta đã sớm nói qua, ta dường như, không thích hợp với nơi này.”

Thi tiếp dư nhìn nàng ta thần sắc lãnh đạm, chỉ cảm thấy, trong lòng có phần chua xót, “Những năm này, nếu không phải hoàng thượng che chở, ta, đã sớm khó bảo toàn thân mình, hoàng thượng một mực che giấu ta vô cùng kín cẩn, nhưng bây giờ, tai họa lần lượt kéo đến, khiến ta không cách nào né tránh. Ta năm lần bảy lượt từ quỹ môn quan trở về, ta muốn đưa tỷ từ Hoán Sa Cung ra ngoài, nhưng... ta lại sợ, tự thân mình còn khó chu toàn, một khi thành mục tiêu công kích, người ở bên cạnh ta, sẽ phải chịu tổn thương trước tiên.”

Tình cảnh của nàng ta, Lý Yên biết. Cứ nhìn Phong Phi Duyệt mà xem, cho dù có là hoàng hậu thì thế nào, còn không phải là, từng giây từng khắc đề phòng hay sao.

“Không cần nói nữa, ta hiểu.” Đôi tay Lý Yên bị nàng ta giữ chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang căng thẳng, cũng chậm rãi kéo ra, “Ta thật sự không trách muội.”

Thi tiếp dư nhẹ lắc đầu, biểu tình trên mặt, càng thêm khó khăn, “Nhiều năm như vậy, là ta đã để tỷ chịu khổ, ta nên sớm đón tỷ ra ngoài, trong thâm cung quá tịch mịch, có tỷ, ta cũng liền có bạn.”

“Ta ở trong Hoán Sa Cung, thật sự rất tốt.” Lý Yên thấy nàng ta một mực tự trách, tâm tình cũng khó chịu theo, “Muội ở đó một mình, cũng không dễ dàng gì, không cần lo cho ta, hoàng hậu nương nương đối với ta rất tốt.”

“Ta biết, nương nương là người tốt, tuyệt đối sẽ không bạc đãi tỷ.” Thi tiếp dư thấy đầu tóc cô gái rối tung, không nhịn được vươn một tay, kéo từng nhánh từng nhánh tóc của nàng ta ra sau gáy, cảnh tượng như vậy, hai người giống như trở về lúc ban đầu, Lý Yên nắm lấy tay Thi tiếp dư, nói, “Muội mau trở về đi thôi, bây giờ đã là nương nương, cần phải tránh hiềm nghi, mọi chuyện... tự mình cẩn trọng một chút.”

Thi tiếp dư nén nước mắt, hai tay thuận thế ôm cổ Lý Yên, một cổ hơi thở ấm áp, từ từ bao trọn lấy cả hai người, “Thật tốt, lại giống hệt như trước kia, ta thật sự muốn trở lại khi đó.”

Nghe thấy lời nói chân thành của nàng ta, lòng Lý Yên không khỏi đau xót, cô gái đưa một tay vỗ lên lưng Thi tiếp dư, “Phải biết quý trọng hiện tại, muội đã đồng ý với ta, phải sống thật tốt.”

Thanh âm của cô gái, ở ngay bên tai, Thi tiếp dư nặng nề gật đầu, “Ta cho rằng, tỷ sẽ không tha thứ cho ta.”

Lý Yên giật mình, nàng ta, vẫn như lúc đầu, một chút cũng không thay đổi. Cười thầm đưa tay ra vỗ nhẹ, “Không nên suy nghĩ nhiều, bất đắc dĩ của muội ta hiểu, phải chịu nhiều đau khổ như vậy, ta cũng không thể giúp được gì uội.”

Thi tiếp dư ý vị lắc đầu, “Bất luận thế nào, ta cũng nhất định đưa tỷ ra ngoài, trước lúc đó, phải giống như ta, sống thật là tốt, chúng ta cùng nhau, sống thật tốt!”

Nàng ta lùi ra một bước, hai người bình tĩnh nhìn nhau, Lý Yên nhìn về kiên định trong mắt nàng ta, cuối cùng gật đầu, “Được rồi, muội mau trở về đi, bị người khác nhìn thấy không tốt.”

Thi tiếp dư thấy Lý Yên đồng ý, vui vẻ không thôi, hai tay dùng sức siết chặt một cái, liền định xoay người rời đi, mới vừa nhắc bước chân, liền quay người lại dặn dò, “Bây giờ không thể che đi tai mắt mọi người như ở trong Hoán Sa Cung, mọi việc, đều phải hành sự cẩn trọng.”

Lý Yên mỉm cười gật đầu, cô gái lúc này mới an tâm mà đi ra ngoài, nhìn bóng lưng Thi tiếp dư cùng Đào Tâm trở về, Lý Yên cũng không vội vã ra ngoài, mà đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ đến mất hồn.

Đến buổi tối, thần sắc Lý Yên cực tốt, cũng không ở lại trong phòng nghỉ ngơi, mà đi đến Phượng Liễm Cung hầu hạ.

Phong Phi Duyệt không còn vướng mắc với tờ giấy kia nữa, hấp một bầu rượu, đối mặt với đình viện mở rộng cửa, thanh nhàn thưởng thức hoa tuyết tung bay bên ngoài.

Lý Yên mang lò sưởi vào, chủ tớ hai người cùng nhìn ra bên ngoài, không có chút trao đổi ngôn từ, chớp mắt một cái, hoàng đế lại từ bên ngoài đi vào.

Một thân màu vàng rực rỡ, ở giữa biển tuyết trắng xóa này, lại cực kỳ nổi bật, vạt áo nhiễm gió lạnh, đập lên tuyết vụn đầy đất bước vào trong điện.

Lý Yên vội vàng hành lễ, Phong Phi Duyệt ngồi im một chỗ, chỉ là nhìn một cái, liền xoay đầu đi, vẫn như cũ thưởng thức bông tuyết mỏng như cánh ve.

Cô Dạ Kiết cũng không để ý, khẽ cong người một cái ngồi xuống cạnh Phong Phi Duyệt, vươn tay kéo bàn tay mềm mịn của nàng sang, che trong lòng bàn tay mình.

Phong Phi Duyệt ghé mắt, nhìn sang gương mặt tuấn tú của nam tử, “Tiểu hoàng tử bên kia, đều xong cả rồi?”

Cô Dạ Kiết đưa một tay chống trán, gật đầu, trong mắt hiện đầy tia máu đỏ hồng, dường như, không được ngủ một giấc ngon lành, nhìn sắc mặt của hắn, cũng tiêu tụy vô cùng, “Duyệt Nhi...”

“Ừ?” Nàng đáp nhẹ một tiếng, thu lấy yêu thương đầy bụng.

“Tại sao... trăm cảm giác thấy đứa bé kia, với trăm...” Hắn có chút bất đắc dĩ thu tay lại, có vẻ đau đầu, “giống như, rất xa lạ với trăm.”

Phong Phi Duyệt nhìn khuôn mặt đầy u sầu của hắn, bàn tay bị nắm chặt, ngược lại, bắt lấy ngón tay thon dài của hắn, “Hoàng thượng, đứa bé còn nhỏ, hướng hồ lại được Minh hoàng quý phi giữ lại bên mình chăm sóc, tất nhiên có chút xa lạ với người, máu mủ tình thâm, chờ lớn lên một chút, thì sẽ tốt thôi.”

Cô Dạ Kiết gật đầu, thâm nghĩ, cái này có lẽ là do mình mới lần đầu làm cha có chút lo nghĩ, cho nên, cũng không có dò xét nữa.

Lý Yên nhìn hai người ngồi chung một chỗ, mỗi một ánh mắt, hay là, mỗi một động tác vô thức, đều khiến Lý Yên hiểu rõ Thi tiếp dư cũng không dễ dàng gì, ba ngàn giai lệ, hơn nữa tính tình nàng ta không tranh không giành, bảo vệ được mình, đã là vạn hạnh.

Hai tay hoàng đế bao lấy tay mềm của Phong Phi Duyệt, trong nội điện, tuy có lò sưởi, nhưng trong tay vẫn lạnh như băng. Hắn từng lần từng lần hà hơi, kéo tay nàng đặt bên môi mình, hà khí nóng, mà Phong Phi Duyệt, giống như có điều suy nghĩ đến thất thần. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lý Yên có chút sầu não, hai mắt nhìn chăm chăm gò má tuấn lãng của nam tử, nâng lên một chút ý cười.

Không có gì tốt hơn, là hắn được sống tốt, thật tốt...

Trên tay khôi phục ấm áp, Phong Phi Duyệt hoàn hồn ghé mắt, thấy hắn đang chấp nâng hai tay của mình, lập tức, mặt đỏ tới mang tai, trái tim ầm ầm một kích, thật ấm áp.

Kéo tay của Cô Dạ Kiết sang, vuốt ve ngón tay thon dài của nam tử, mỗi một động tác xoa bóp của nàng, đem ấm áp trong lòng bàn tay truyền sang cho hắn, động tác, vốn cũng không dịu dàng tỷ mỷ như những phi tần khác. Nàng không tiết chế được lực đạo của mình, Cô Dạ Kiết nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, mỉm cười ra miệng, nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy thích ý.

“Nương nương...” Ngọc Kiều từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy hoàng đế ở đây, vội vàng hành lễ.

“Chuyện gì?” Thấy thần sắc cô gái khấn trương, Phong Phi Duyệt buông tay ra.

“Nô tỳ vừa mới đi ngang qua tấm điện của Nghi hoàng quý phi, thấy nương nương từ trong điện đi ra bị vấp ngã, Nghi hoàng quý phi bảo nô tỳ đừng nói với người, nhưng... nô tỳ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy rất bất an.” Dù sao cũng là đại sự liên quan đến long tử trong bụng, là ai cũng không dám giấu giếm.

“Có gì đáng ngại không?” Nàng ta hành động bất tiện, lại còn mang theo cái bụng tùy tiện đi lại.

“Nghị hoàng quý phi đã bảo nô tỳ đi trở lại tắm điện, theo nô tỳ thấy, chắc là không có gì đáng ngại.” Ngọc Kiều thành thực đáp lời, Phong Phi Duyệt suy nghĩ một lát, vẫn là đứng lên, “Bổn cung đến xem thử.”

Lý Yên thấy bão tuyết bên ngoài vẫn như cũ không ngừng rơi, vội đi lấy áo choàng khoác lên vai nàng, Phong Phi Duyệt thấy Cô Dạ Kiết ngồi yên không nhúc nhích, liền tiến lên kéo hân, “Hoàng thượng, đi cùng thần thiếp một chuyến.”

Mặc dù Nghị hoàng quý phi không được sủng ái, nhưng đứa bé trong bụng, dù sao cũng là của mình, Cô Dạ Kiết không cự tuyệt, bốn người một đường đi đến chỗ Quân Nghi.

Nha hoàn canh giữ ngoài cửa điện lạnh đến dậm chân, gió rét thổi vào, cô gái vừa ngẩng đầu, liền trông thấy đám người phía đối diện đi tới.

Trên mặt lập tức hiện ra vẻ không thể tưởng tượng được, mắt hạnh tròn tròn, vòng lấy hai vai sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm xuống dưới, “Nô... nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Kể từ khi Nghị hoàng quý phi chuyển vào tắm điện, hoàng thượng đến một bước cũng chưa từng đặt chân đến, mà hôm nay...

Trời mùa đông khắc nghiệt, nha hoàn kia lại sợ tới mức trên trán túa đầy mồ hôi lạnh rùng rùng.

Phong Phi Duyệt không suy nghĩ nhiều, càng không có chủ ý tới, bảo Ngọc Kiều cùng Lý Yên canh chừng bên ngoài, hai người liền cùng nhau đi vào trong.

“Nương nương...” Sau lưng, nha hoàn kia kịp thời phản ứng đúng lúc, sải bước đuổi theo, “nô... nô tỳ còn chưa thông báo.”

“Thế nào, trầm gập mặt một lần, còn cần nhiều quy củ như vậy?” Hoàng đế lạnh mắt liếc nhìn nha hoàn trước người, thanh âm đã có phần không vui.

Nha hoàn thấy thế, sao còn dám ngăn trở, quỳ gối một cái, chỉ có thể nhìn hai người đi vào, kêu cũng kêu không được, cả trái tim treo ngược nơi cổ họng.

Phong Phi Duyệt đi bên cạnh Cô Dạ Kiết, vào trong đại điện, bên trong, ngay cả một nha hoàn hầu hạ cũng không có, trống rỗng, chỉ có vài chao đèn nhỏ. Nàng nhớ tới dáng vẻ muốn nói lại thôi của nha hoàn kia, chân giẫm trên mặt đất lạnh như băng không nhận được kéo chạm vài phần, “Hoàng thượng, nếu Nghị hoàng quý phi không có việc gì, thần thiếp thấy hôm nay cũng không còn sớm nữa, không bằng, chúng ta hôm khác lại đến thăm.”

Cô Dạ Kiết lơ đãng. “Chuyện đã đến đây...” Bước chân nam tử, đã rơi vào trong.

Trong lòng nàng kinh hãi, chợt cảm thấy khẩn trương bất an, một bước cũng không dám ngừng nghỉ theo sát phía sau, hai chân vừa mới đi vào, liền trông thấy Quân Ẩn ngồi bên giường, mà Quân Nghi thì hai mắt lại đổ bình, động tác ôm nhau, lưu lại rõ ràng như vậy.

Phong Phi Duyệt bởi vì nóng vội mà đâm sầm vào lưng Cô Dạ Kiết một cái, xuyên qua đầu vai nam tử nhìn quanh phía trước, Quân Ẩn hơi biến sắc, kịp thời phản ứng, “Thần, tham kiến hoàng thượng.”

“Quân tướng soái,” Cô Dạ Kiết đi lên trước, tầm mắt lo lắng rơi lên trên người Quân Nghi, “sắc trời đã tối, người đường đường một tướng quân, thế nhưng lại ở trong hậu cung, nếu truyền ra ngoài...”

“Bẩm hoàng thượng, biểu muội không cẩn thận vấp ngã ngoài điện, vừa vận thần đi ngang qua, liền đỡ muội ấy vào, biểu muội từ nhỏ đã cực kỳ ỷ lại vào vi thần, mong rằng hoàng thượng thứ tội.” Quân Ẩn khẽ cúi đầu, thần thái tự nhiên, thật không nhìn ra chút khác thường.

Trong lòng Phong Phi Duyệt rơi lộp bộp, đi theo, ngồi xuống cạnh Quân Nghi, “Sao lại không cẩn thận như vậy, có bị thương ở đâu không?”

“Không... không có.” Quân Nghi sợ hãi, nói chuyện cũng run rẩy.

“Nhìn này, hoàng thượng đích thân sang đây thăm muội, lần sau phải cẩn thận một chút, biết không?” Phong Phi Duyệt nhẹ giọng dặn dò, khó khăn kéo trái tim lơ lửng của Quân Nghi xuống.

“Biết rồi, để tỷ tỷ cùng hoàng thượng lo lắng là thần thiếp không đúng.” Quân Nghi cúi thấp đầu, chần gắm đáp ở thất lưng, Phong Phi Duyệt không để lại dấu vết nắm hai tay nàng ta, ý bảo nàng ta không nên hoảng hốt.

Cô Dạ Kiết cũng không có suy nghĩ sâu xa, Quân Nghi không giống với Phong Phi Duyệt, nàng ta, là nữ nhi Quân gia chân chính.

“Đứng dậy đi.”

“Tạ hoàng thượng.” Quân Ẩn hành lễ đứng dậy, ánh mắt không hề khác thường, Cô Dạ Kiết nhìn ba người trong điện, trong lòng tuy có nghi ngờ cùng không vui, nhưng vẫn không nói ra miệng, chỉ là đứng bên cạnh, tuần nhan lãnh liệt.

Phong Phi Duyệt thấy Quân Nghi quả thật không có gì đáng ngại, an ủi vài câu, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mang trên mặt vài phần chột dạ có lỗi, nàng không dám nhìn mặt Cô Dạ Kiết, lúc này ở trong Phượng Liễm Cung, hoàng đế nói đứa bé của Minh hoàng quý phi xa lạ với hần, Phong Phi Duyệt đã có lo lắng...

Đi theo sau lưng Cô Dạ Kiết, một trước một sau, Ngọc Kiều cùng Lý Yên canh chừng bên ngoài không dám nói lời nào, cũng chỉ có thể yên lặng đuổi theo.

Hoàng đế cũng không trở lại Phượng Liễm Cung, ở vài chỗ của quẹo, sau khi mọi người hành lễ, thì đưa mắt nhìn bóng lưng Cô Dạ Kiết rời đi.

Trở về hậu cung, Phong Phi Duyệt giải tán hạ nhân, một mình lưu lại trong điện, trên người cảm thấy lạnh, lúc này mới đứng dậy đi về phía giường phượng, nào ngờ, mới đi vài bước, một đạo kinh phong sượt sát qua vành tai, ‘keng’ một tiếng, một đoản kiếm rơi lên trên trụ đồng phía trước.

Nàng vội vàng xoay người, nhưng lại không thấy kẻ nào khả nghi, đoán đo năm lần bảy lượt, dứt khoát lấy đoản kiếm cắm bên trên xuống.

Bên trong, một mảnh nặng trĩu. Phong Phi Duyệt xé mở phong thư, nghiêng một cái, từ bên trong lại ‘đình’ một tiếng, rơi ra chiếc nhẫn. Mặt ngoài thuần chất màu tím, trông rất đẹp mắt. Phía trên, chạm khắc bảy đóa hoa nhỏ đủ màu đủ sắc, nàng hiếu kỳ nhặt nó lên, bên trong có kèm theo một tờ giấy, nhưng mà cũng trắng tinh một mảnh, không có chữ nào.

Đây là ý gì?

Nàng nhấc lên đôi mi thanh tú. Nhìn chiếc nhẫn dưới ánh nến phản chiếu lấp lánh trong trẻo, giống như là bị mê hoặc, Phong Phi Duyệt nâng một tay lên, đem chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của mình. Cảm giác lạnh băng, lập tức bao vây trọn cả ngón tay, nhỏ nhắn, nhưng lại cực kỳ trùng khít, đeo đến phần đuôi rồi, chiếc nhẫn kia theo đó lóe lên tia sáng huỳnh quang màu tím, sau đó, lập tức ảm đạm xuống.

Nàng nhìn một lúc, cảm thấy không ổn, muốn lấy ra, nhưng mà làm thế nào cũng không rút ra được.

Ấy chà, nhẫn của ai mà bá đạo thế ko biết, hề hề, cho Chip cười gian miêng ~O

~

89. Chương 88: Hoàng Đế Hôn Mê

Chương 88: Hoàng đế hôn mê

Phẳng phất như cắm rễ vào, vững vàng bao phủ lấy cả ngón tay của nàng.

Nơi quần chặt, đã bắt đầu ửng đỏ, cho dù nàng dùng hết khí lực, cũng không có cách nào khác.

Thỏa hiệp vẫy vẫy tay, Phong Phi Duyệt nhặt phong thư kia lên, đến gần chao đèn trên khung giường sau đó tầm mắt nhìn theo mảnh vụn tro tàn kia.

Tắm rửa xong, Phong Phi Duyệt vừa mới nằm xuống, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng người tới lui huyền ảo, nàng vội vàng khoác thêm một chiếc áo choàng, mắt thấy ánh đuốc chiếu sáng cả hoàng cung, nàng sải bước đi ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì?” Thị vệ đại đội ngang qua Phượng Liễm ung, nàng tùy ý hét lên một tiếng khản trương hỏi.

“Bẩm nương nương,” Người kia vừa nhìn thấy Phong Phi Duyệt, vội vàng hành lễ, “vừa rồi có thích khách xông vào, hoàng thượng bị đâm, bây giờ Mạch y sư đang ở trong điện băng bó vết thương cho hoàng thượng.”

“Cái gì?” Lại là thích khách!

Vẻ mặt Phong Phi Duyệt rét lạnh, không chút nghĩ ngợi hướng phía tấm điện của hoàng đế chạy đi.

Ngự lâm quân toàn bộ xuất động, mỗi một cung nữ thái giám đều là bộ dạng nơm nớp lo sợ, Phong Phi Duyệt đi tới cửa điện, Mạch Thần Lại vừa mới băng bó cho hoàng đế, trên đất, còn có vài giọt máu tươi.

“Hoàng thượng...” Nàng sải bước vào trong, thấy trên tay hấn quần bằng vải, may mắn không có gì đáng ngại.

Cô Dạ Kiết cử động cổ tay một cái, “Không sao, chỉ là chỗ gang bàn tay bị chút vết thương nhỏ.”

“Kẻ nào to gan như vậy, lại dám năm lần bảy lượt xông vào hoàng cung hành thích.” Nếu lần trước là Quân Ân gây nên, như vậy lần này...

“Không...” Cô Dạ Kiết khoát tay chặn lại, “lần này, nhìn đáng vẻ là một nữ nhân.”

Nữ nhân? Phong Phi Duyệt chau mày, “Hoàng thượng có thể thấy rõ diện mạo đối phương?”

Cô Dạ Kiết đứng dậy, trong điện an tĩnh lạnh lẽo, chỉ có đôi mắt của nam tử, phát sáng rực rỡ, “Trẫm đoán chừng, ả ta nhất định chưa chạy ra khỏi hoàng cung này, trên người ả ta có vết thương, chỉ có thể ẩn nấp ở một nơi nào đó trong cung.”

Phong Phi Duyệt cầm tay của hấn lên, xác định chắc chắn không có gì đáng ngại rồi mới buông lỏng thần sắc, chỉ cần ả ta vẫn còn ở trong cung, cho dù là lật tung cả hoàng cung lên, cũng nhất định phải bắt bằng được ả.

Mạch Thần Lại đứng dậy cáo lui, nhìn thần sắc nam tử mệt mỏi, Phong Phi Duyệt biết, mấy ngày nay bão tuyết liên tục, thiên tai nơi biên giới đã gây tổn hại đến an nguy bách tính, quần thần rối rít khởi tấu, lo lắng nhất, vẫn là hoàng đế.

Nơi đất man di, lại có tin tức tập kích, nói là đã ở đồn trú quân luyện binh, chỉ sợ, đột nhiên bị tập kích, đến lúc đó, chính là khó lòng phòng bị.

Chuyện phiền phức rất nhiều, Phong Phi Duyệt nhìn nam tử như thần thánh trước mắt này, chỉ sợ, có một ngày hấn sẽ suy sụp, trái tim có phần chua xót, nàng thế mới biết, đối với hấn, mình đã có lòng lệ thuộc.

“Hoàng thượng, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Đỡ hấn tới trước giường, hoàng đế thật sự rất mệt, đại khái là trước đó bị cảm lạnh, có hơi ho khan. Thân thể mềm nhũn nằm lên trên giường, cũng không bao lâu, liền ngủ thiếp đi.

Lúc Phong Phi Duyệt đi ra tắm điện, vừa định trở về Phượng Liễm Cung, nhưng trong lòng đột nhiên hiện lên một gương mặt, nàng sao lại quên mất, Nô Cơ!

Từ sau đêm đó, Cô Dạ Kiết liền không truyền ả ta thị tắm nữa, trong lòng ả vốn đã có hận ý cực sâu, giữ không được, thì sẽ ‘được ăn cả ngã về không’.

Bước chân vội vã, nàng trước tiên đi đến tắm điện của Quân Nghi, nha hoàn lúc này thấy nàng đi rồi mà quay lại, đầu tiên là sửng sốt, vừa định hành lễ, Phong Phi Duyệt đã sải bước vào trong.

Nhất quyết, phải đảm bảo Quân Nghi không có vấn đề gì trước.

Nhưng, nàng vừa mới bước vào nội điện, liền nhìn thấy Nô Cơ ngồi bên bàn, Quân Nghi trên giường vừa trông thấy nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn liền kích động kéo ý cười. “Tỷ tỷ.”

Nô Cơ trầm mặc ngồi bên cạnh ngẩng đầu lên, một tay đặt trước ngực, sắc mặt tái nhợt, vài sợi tóc rủ xuống vành tai, tăng thêm mấy phần yếu đuối. Ắ ta thậm chí cắn chặt răng ngà, tựa như đang cực lực ẩn nhẫn, nơi ngực khe khẽ phập phồng, từng giọt mồ hôi lạnh theo một bên gò má lăn xuống.

“Sao ngươi lại ở đây?” Phong Phi Duyệt bình thản như nước, từng bước cẩn thận đến gần Quân Nghi.

“Đứng lại!” Một cái liếc mắt nhìn thấu ý đồ của nàng, Nô Cơ cảnh cáo ra tiếng, “Bây giờ cả hoàng cung đều đang truy lùng thích khách, ta không đi được, cô phải giúp ta vượt qua cửa ải này.”

Phong Phi Duyệt khẽ nheo hai mắt, “Tên thích khách kia, thật là ngươi?”

Nô Cơ siết chặt bàn tay đang đè ngực, ắ ta khó khăn nuốt nước bọt, “Phải, ta không đợi được nữa, chỉ có thể liều chết đánh một trận.”

Quân Nghi nghe thấy cuộc đối thoại lời qua tiếng lại của họ, hơn nữa bên ngoài tiếng người huyền ảo, trong lòng cũng có vài phần sáng tỏ, “Nô Cơ, ca ca đưa ngươi vào cung, không phải để cho ngươi lỗ mãng như vậy.”

“Hừ...” Nô Cơ cười lạnh, ngữ điệu vô cùng khinh miệt, “Các người có mục đích của các người, còn ta, lại có tính toán của ta, suy tính của Quân Ắ, so với ta thì tinh ranh hơn nhiều, cư nhiên, đánh chủ ý lên trên người muội muội ruột thịt của mình.”

“Ngươi...” Quân Nghi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lúc đỏ lúc trắng, nàng tất nhiên là hổ thẹn, trong mắt dâng lên tầng hơi nước, một chữ cũng nói không ra.

“Hoàng hậu, ta đã sớm nói qua, chúng ta là người trên cùng một chiếc thuyền,” Nô Cơ âm thầm sinh hận, “chỉ cần cô giúp ta, bí mật của các người, ta tự sẽ giữ mồm giữ miệng, nếu không, một khi hoàng thượng hoài nghi lên trên đầu ta, ta, cũng chẳng phải thánh nhân gì, tự sẽ đem những gì ta biết, từ đầu chí cuối khai ra hết!”

“Được!” Phong Phi Duyệt cười lạnh, hai quả mắt siết lại, con ngươi sắc bén, “Học được cách uy hiếp rồi.”

“Theo như cô nói, cũng không có chút tổn thất nào,” Nô Cơ ầm ầm cười một tiếng, “cô có thể tiếp tục làm hoàng hậu của cô, tiếp tục, hưởng thụ độc sủng của hoàng đế.”

“Mà ngươi, tránh thoát một kiếp này, còn có thể tùy thời xuống tay lần nữa, đúng không?” Phong Phi Duyệt ngược cao khuôn mặt nhỏ nhắn, quan sát Nô Cơ kỹ lưỡng.

Ắ ta không nói gì, ánh mắt cùng nàng đối diện thẳng nhau trong giây lát, “Ý của hoàng hậu, là không đồng ý?”

“Ta bình sinh hận nhất bị kẻ khác uy hiếp!”

Nô Cơ nhìn đầy dăm Phong Phi Duyệt nhấc lên gió tanh mưa máu, trong lòng có chút hoảng loạn, ắ lập tức bật dậy, muốn bắt lấy Quân Nghi không xa đằng sau, lại bị Phong Phi Duyệt thấy rõ ý đồ, đưa tay nắm lấy khăn trải bàn, nàng tiện tay vung lên, thân thể Nô Cơ nhào tới trước liền bị khăn bàn kia cuốn lấy, dù sao đã bị thương, võ công không bằng lúc trước được.

Phong Phi Duyệt tăng thêm ba phần lực đạo, liền hất văng cả người ắ ta ra ngoài, vội vàng không kịp chuẩn bị, Nô Cơ liền đập vào giá sách bên cạnh.

“A...” Ắ kêu lên một tiếng đau đớn, vội vàng ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy rõ rệt sát ý trong mắt Phong Phi Duyệt, nàng, lại muốn giết ắ? “Ta là do Quân tướng soái mang vào cung, ngươi không thể giết ta.”

“Giữ lại, để kiếp sau nói với hấn đi.” Phong Phi Duyệt đã hạ quyết tâm, ngay từ lần trước, nàng đã có lòng muốn diệt trừ ắ ta, bắt đắ dĩ Quân Ắ đây đưa kéo dài, tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ hỏng việc.

“Tỷ tỷ...” Bên cạnh, Quân Nghi cả kinh thất sắc.

“Nhắm mắt lại!” Phong Phi Duyệt quay đầu lại, liếc nàng ta một cái, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Nô Cơ không chết, hai người các nàng ai cũng đừng mong sống yên.

Từ trong mắt nàng, Quân Nghi nhìn thấy sự kiên định, nàng ta cắn môi, không nói một câu nhắm chặt hai mắt.

“Ha ha...” Nô Cơ thấy thế, lớn tiếng bật cười, “Ta biết rồi, ngươi rõ ràng đang sợ, sao vậy, sợ ta giết tên cẩu hoang đế kia?”

Phong Phi Duyệt tiến lên, dưới chân ‘soạt’ một tiếng, chén tử sa trên bàn loạt xoạt rơi xuống bị nàng đạp đến nát vụn, lùi lại một bước, nàng nhẹ cong chân phải, nội lực dưới chân khiến mảnh vỡ kia bị chấn động, thẳng tắp hướng phía Nô Cơ bay vụt tới.

‘Pằng’ một tiếng, ả chặt vật né tránh, giá sách phát ra mùi thơm của gỗ đàn hương bị cứng rắn đánh thủng một lỗ nhỏ.

Nô Cơ thở hổn hển, vết thương lần nữa bị đau, đau đến nỗi ả gần như bất tỉnh.

Phong Phi Duyệt ép lên trước, bất kể là sợ cũng được, không xuống tay được cũng chẳng sao, hôm nay, cái mạng này của Nô Cơ, nàng nhất định phải lấy.

Nhìn Phong Phi Duyệt từng bước từng bước ép sát, Nô Cơ càng hiểu rõ, bản thân mình muốn tránh được kiếp nạn hôn may, sợ rằng, còn khó hơn lên trời.

Ả thăm dạm cười một tiếng, tiết kiệm chút khí lực cầu xin, còn không bằng, liều chết đánh một trận.

Thấy Phong Phi Duyệt càng lúc càng gần, Nô Cơ đem toàn bộ nội lực trong người tụ lên trên tay, một tay kia đột ngột chống lên người, đem trường kiếm giấu trong tay áo rút ra ngoài, lưỡi kiếm tiến lên trước ngăn đón. Giữa ánh chớp trong điện, Phong Phi Duyệt lập tức dừng bước, nàng theo mũi kiếm bắn ra tia sáng bốn phía xoay người một cái, một chưởng chế trụ cổ tay Nô Cơ, muốn rút nhuyễn kiếm bên hông ra, lúc này mới ý thức được, mình vội vàng vàng, văn bản không có mang theo. Trên người, không có món vũ khí nào, Nô Cơ tận dụng sơ hở, trở tay đánh văng khí lực nàng đang kiếm giữ trên cổ tay ả, chân lướt như bay, kiếm khí lăm liệt mà đến.

Phong Phi Duyệt chỉ có thể liên tục lùi về sau, thân thể lập tức chống đỡ lên mặt bàn sau lưng, không thể lui được nữa, nàng khễ cong eo, nửa người trên nằm lên mặt bàn, hai chân khép lại vừa vặn lần nữa không chế cổ tay ả, tát một cái, thanh kiếm kia không còn khí lực chống đỡ rơi xuống đất.

Nô Cơ liều chết đánh một trận, hai tay nắm thành quyền, nội lực của ả, ngược lại mạnh hơn Phong Phi Duyệt rất nhiều, vươn tay ra ngăn cản, lúc hai tay quấn vào nhau, ống tay áo của ả sượt qua chiếc nhẫn trên ngón tay nàng một cái, chỉ nghe ‘roạt..’ một tiếng, cả ống tay áo của Nô Cơ bị xé rách, chỗ quấn lấy nhau, kéo ra một sợi tơ bạc thật dài.

Trắng tinh trong suốt, hiện ra lãnh ý không nói thành lời, bảy đóa hoa nhỏ kia lại là nút mở, trong chiếc nhẫn, lại cất giấu một sợi dây như vậy.

“Mau mau, bên này...” Thị vệ truy soát đã đi tới cửa tấm điện, bên ngoài, nha hoàn vội vàng ngăn trở, “Thị vệ đại ca, nương nương nhà ta hôm nay đã bị kinh sợ, các người đây là?”

“Chúng ta là phụng mệnh hoàng thượng đến bắt thích khách, mỗi một tòa điện viện trong hậu cung đều không thể bỏ qua, mong rằng có thể giúp đỡ.” Bên ngoài, rõ ràng vẫn đang thương lượng, mà trong nội điện, Nô Cơ vừa nghe thấy tiếng của thị vệ, vẻ mặt lại đầy đắc ý, vui vẻ thoải mái nói, “Hôm nay, chúng ta sẽ lưới rách cá chết!”

Sắc mặt ả âm trầm, đột nhiên hướng bên ngoài hô, “Cứu...”

May mà, Phong Phi Duyệt đã sớm có phòng bị, nàng vươn tay kéo một đầu chiếc nhẫn kia, tơ bạc quấn quanh bên trong bị giật ra, Nô Cơ chỉ thấy hai mắt lóe lên, nơi cổ họng, liền bị một vòng quấn lên thật chặt, nói không ra lời.

“Bên trong hình như có tiếng kêu!” Một thị vệ thính tai, nói lại với thống lĩnh.

“Đi, đi vào lục soát!”

Phong Phi Duyệt siết hai tay một cái, trên người đột nhiên nặng nề, cả thân thể Nô Cơ đều dựa lên vai mình.

“Bên ngoài sao lại âm ỉ như vậy?”

Nha hoàn ngăn trở không nổi, nghe thấy âm thanh của Phong Phi Duyệt, lá gan càng thêm lớn, “Bẩm hoàng hậu nương nương, là trong cung có thích khách, thị vệ muốn vào lục soát.”

“Không biết Nghi hoàng quý phi cần phải tỉnh dưỡng à, bốn cung ở đây, sao lại không thấy thích khách, bảo bọn chúng lục soát nơi khác đi.” Phong Phi Duyệt giả vờ tức giận, đám người bên ngoài vừa nghe, tất nhiên cũng không dám kiên trì nữa.

“Thuộc hạ đáng chết, quấy rầy hoàng hậu nương nương, Nghi hoàng quý phi, thuộc hạ bây giờ liền dẫn người đi chỗ khác,” Thống lĩnh vung tay lên, ngự lâm quân sau lưng lần lượt đuổi theo, “Đi!”

Nghe một loạt tiếng bước chân kia đi khỏi thật xa, Phong Phi Duyệt lúc này mới nhẹ nhóm thở ra, khẽ buông tay, cả người Nô Cơ phía trước lại mềm nhũn ngã xuống, nằm ngửa trên mặt đất.

Nơi cổ, một đường vết thương mảnh như sợi tơ tràn ra vết máu, Nô Cơ hoảng sợ há to miệng, cổ họng bị cắt đứt, Phong Phi Duyệt nhìn chiếc nhẫn đang ở trên tay mình, sợi tơ bạc, đã thu về. Bảy đóa hoa văn, chụm lại trên đầu chiếc nhẫn.

Nô Cơ đã mất đi hơi thở, hai mắt nhắm chặt, khóe môi kéo ra, mang theo vẻ quỷ dị.

Ả đang cười, cười mạng của mình, cười con đường mình đi này, ả cười... Phong Phi Duyệt không chờ đợi được mà diệt trừ ả.

Trên giường, Quân Nghi gắt gao cuộn chặt hai tay, thủy chung không dám mở mắt ra, Phong Phi Duyệt đứng một bên vuốt chiếc nhẫn kia, tơ bạc giấu bên trong, lại sắc bén như vậy. Dễ dàng, có thể lấy đi tính mạng người khác!

“Tỷ tỷ...” Một hồi lâu không thấy động tĩnh, Quân Nghi lo lắng mở mắt ra, từ giữa khe hở ngón tay nhìn quanh ra ngoài, chỉ thấy ánh mắt Phong Phi Duyệt bình tĩnh nhìn xuống đất, tầm mắt của nàng theo đó hạ xuống, sau khi nhìn thấy thi thể trên nền đất, thì thất kinh.

Nghe thấy tiếng kinh hô của nàng ta, Phong Phi Duyệt vội vàng xoay người, nàng sải bước đi tới trước giường Quân Nghi, hai tay hạ xuống hai vai nàng ta, “Đừng sợ.”

“Tỷ tỷ, Nô Cơ có phải chết rồi không?”

Ánh mắt Phong Phi Duyệt hướng vào trong đáy mắt cô gái, nặng nề thở ra một hơi, “Quân Nghi, ả không chết, mai kia, người chết có thể chính là chúng ta.”

Quân Nghi mạnh mẽ áp chế nước mắt sắp rơi ra ngoài, hung hăng nuốt xuống một hơi, khó khăn lắm mới mở miệng được, “Tỷ tỷ, tại sao, chúng ta phải giết người?”

Phong Phi Duyệt nhìn chiếc nhẫn trên tay, chung quanh, có một tầng máu tươi nhàn nhạt, cổ tay nàng khẽ phát run, dù sao, là lần đầu tiên, giết người ở cự ly trước sau tương cận. Nàng nói, là vì tự vệ, nhưng vừa nhắm mắt, trong đầu lại toàn là nụ cười Nô Cơ thoáng kéo lên trước khi chết, nụ cười kia, khiến cả trái tim nàng đều bắt đầu bất an.

“Bởi vì, chúng ta càng phải sống lâu hơn người khác!”

Tay Quân Nghi rơi lên trên bụng, lập tức nắm lấy cổ tay Phong Phi Duyệt, “Tỷ tỷ, muội hy vọng có một ngày, muội cũng có thể bảo vệ tỷ tỷ như vậy.”

Nàng cười một tiếng, đôi con ngươi rực rỡ như ánh sao mang theo tràn đầy cảm động, “Ồ trưởng sư thúc, muội đã từng bảo vệ ta.”

“Muội cũng muốn che gió che mưa cho tỷ tỷ.” Nàng ta nói kiên định, cực kỳ nghiêm túc, khiến Phong Phi Duyệt trước người không khỏi động dung, “Muội không muốn cái gì cũng để tỷ thay muội gánh vác, nếu như có một ngày, tỷ ngã bệnh rồi, muội phải làm thế nào? Chúng ta phải làm thế nào?”

Nàng cảm nhận được lo lắng của Quân Nghi, vươn tay ra ôm lên đầu vai nàng ta, “Không phải sợ.”

Hai người ngồi một lúc lâu, Phong Phi Duyệt mới nhớ tới Nô Cơ dưới đất, nàng sắp xếp ổn thỏa cho Quân Nghi, dùng một cái chăn gấm che kín thi thể, sau đó gọi nha hoàn canh giữ bên ngoài vào, “Bây giờ bên

ngoài đều đang điều tra chuyện thích khách, người nhân cơ hội đến cửa thành truyền một tin, bảo Quân tướng soái mau vào cung.”

“Dạ, hoàng hậu.” Phong Phi Duyệt biết Quân Nghi sợ hãi, cho nên, nàng cũng không lập tức trở về Phượng Liễm Cung, mà là ngồi trên giường, cùng chờ Quân Ẩn đến đây.

“Tỷ tỷ, phía dưới lạnh.” Một tay vén chăn gấm lên, thân thể Quân Nghi dịch vào bên trong một chút.

“Không cần đâu,” Phong Phi Duyệt nhét tay nàng ta vào trong, “hắn không bao lâu nữa sẽ tới thôi.”

Hai người trầm mặc không nói gì, qua hồi lâu, mới nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài điện truyền vào, Phong Phi Duyệt mở mắt nhìn lại, đã thấy Quân Ẩn vận bộ áo đen, đi vào.

“Trễ như vậy bảo ta vào cung, có chuyện gì?” Hắn chấp tay đi lên trước, bước chân đi ngang qua cái bàn kia thì vấp một cái, chân gấm bị vạch ra, lộ ra gương mặt trắng bệch bên trong.

Quân Ẩn xoay người liếc nhìn, gương mặt tuần tú đè xuống, trầm thấp nói, “Cô thể mà vẫn động thủ?”

“Không phải vậy... là cô ta uy hiếp bọn muội, nói muốn...” Quân Nghi thấy hắn không vui, vội vàng mở miệng giải thích.

“Câm miệng!” Quân Ẩn lạnh giọng quát về phía nàng, hai mắt dán chặt trên người Phong Phi Duyệt, “Cô ta dù gì cũng là người ta đưa vào cung.”

“Nô Cơ một lòng muốn báo thù, không thành đại sự được.” Phong Phi Duyệt lãnh đạm ứng đối, chậm rãi đứng dậy, một thân như hương vị hoa lan thanh tân đậm nhã, “Hôm nay, ả có thể một mình đơn độc hành thích hoàng đế, ai có thể bảo đảm một khi ả rơi vào tay đối phương, sẽ không khai ra ta?”

Quân Ẩn trầm mặc, hai mắt thâm sâu u ám, nhìn chằm chằm vào Nô Cơ, hắn đứng bên cạnh thi thể, từ từ ngồi xổm xuống, hỏi, “Cô dùng cái gì giết ả?”

Phong Phi Duyệt vuốt chiếc nhẫn trên tay, xoay người, đôi mắt như nước rơi lên candelabrum trắng bạc của Nô Cơ, nàng lập tức, chấn động giật mình, toàn thân như bị nước mưa trút lên xối xả, đột nhiên phát run. Vết thương lúc đầu, hoàn toàn không thấy tung tích, da thịt kia mịn màng giống như vẫn chưa hề hao tổn gì, sợi tơ trước đó, bây giờ xem ra, hình như là nàng đã gặp phải ảo giác.

Thấy nàng không nói câu nào, Quân Ẩn đưa tay rơi vào trước ngực Nô Cơ, dùng sức giật ra, bên trong liền lộ ra vết thương ứ đọng máu, Phong Phi Duyệt cùng đi theo đến sau lưng hắn, “Đây chính là lúc hành thích, bị hoàng đế đã thương.”

Đem chăn gấm ném lên trên người Nô Cơ, Quân Ẩn đứng lên, “Cô trở về trước đi, tránh để người khác dị nghị.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, thấy hắn tựa lên khung giường của Quân Nghi, sắc mặt nàng kiên quyết lạnh lẽo, hướng sang gương mặt lãnh khốc của Quân Ẩn nói, “Muội ấy bây giờ là Nghi hoàng quý phi, cũng giống như tất cả các phi tần, là nữ nhân của hoàng đế.”

Cảnh cáo của nàng, chiếu cố đến Quân Nghi, không thể nói rõ, cảnh tượng bị hoàng đế bắt gặp lúc trước, lần đầu tiên, còn có thể nói là trùng hợp, nếu như trong lòng còn nghĩ sẽ gặp may lần nữa, thì tương lai, khó có thể bao biện.

Chuyện Nô Cơ, xử lý sạch sẽ, không chút dây dưa rắc rối, đám thị vệ lưng sục cả buổi tối, tất nhiên, không tìm được kẻ bị gọi là thích khách.

Vài ngày trôi qua, thủ vệ trong hoàng cung vẫn nghiêm ngặt như cũ, trong ba lớp ngoài ba lớp, cách mỗi một canh giờ, sẽ có ngự lâm quân dẫn đội tuần tra.

Vết thương trên tay hoàng đế vẫn chưa khỏi hẳn, băng vải quấn lên mấy vòng, chỉ là không thể hành động tự nhiên.

Nhìn thủ vệ bên ngoài Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt đặt cây bút trong tay xuống, Lý Yên dừng động tác mài mực, Cô Dạ Kiết an vị ở một bên. Gương mặt anh tuần mím cười, nhìn thư pháp càng ngày càng tiến bộ khê vuốt cằm.

Một tờ giấy Tuyên Thành, một cây bút lông, thì ra cũng có thể tĩnh tâm như vậy...

Đều nói, tâm một khi lắng xuống, cả thế giới, cũng liền an tĩnh trở lại.

Quả nhiên, bầu trời càng lúc càng trong trẻo, tuyết trắng kia, cũng càng lúc càng tinh khiết...

Băng đông treo ngược, không phải lạnh lẽo, mà là ngưng tụ.

Nam tử bên người, tuần lãng như thần, cũng là trụ cột vô cùng hữu lực trong lòng nàng...

Cô Dạ Kiết đứng dậy, có lẽ là vì ngồi quá lâu, hần đưa tay chống lên bàn, thân thể cao lớn định bước ra một bước, Phong Phi Duyệt đi theo, trước mắt chỉ thấy một bóng đen đột nhiên nhoáng qua một cái, thân thể nặng nề như vậy, lại thẳng tắp hướng phía nàng đè xuống.

Nàng chưa từng nghĩ tới, một khi, hần ngã xuống rồi... nàng sẽ trở thành thế nào...

Nam tử, nhắm nghiền hai mắt...

90. Chương 89: Thiên Băng Địa Liệt

Chương 89: Thiên băng địa liệt

(Thiên băng địa liệt: nghĩ là trời long đất lở hay long trời lở đất... chip để nguyên từ gốc cho hay ha :>>)

Đầu vai, giống như bị một kích nặng nề, Phong Phi Duyệt vô thức phản ứng, nàng vội vàng đưa tay đỡ lấy thắt lưng hoàng đế, đồng thời, đầu gối bị chèn ép, một chân ‘phịch’ quỵ xuống nền đất.

“Hoàng thượng...” Lý Yên bên cạnh kêu lên, vội vàng tiến đến.

Hai người hợp lực đỡ Cô Dạ Kiết dậy, đặt lên trên giường, hần môi mím chặt, sắc mặt vẫn như cũ, chỉ là hai mắt nhắm nghiền, mất đi phản ứng.

Phong Phi Duyệt đem đôi tay run rẩy rơi lên gò má hần, nhỏ giọng gọi, “Hoàng thượng... hoàng thượng...”

Nhưng, nam tử lại không có chút phản ứng, dường như, ngủ một giấc rất sâu.

Lý Yên đứng bên cạnh khung giường, hai tay khấn trương nắm chặt làn váy, xuyên qua tấm màn sa rủ xuống rơi trên mặt đất kia, không ngừng nhìn quanh bên trong.

“Lý Yên.” Phong Phi Duyệt âm thầm trấn định, chỉ là, vành mắt có chút ửng đỏ.

“Có nô tỳ.” Cô gái vội vàng trả lời, tiến lên một bước dài.

“Đi tìm Mạch y sư đến đây.” Phong Phi Duyệt kéo chăn gấm trên giường đắp lên người Cô Dạ Kiết, giọng nói trầm thống, còn mang theo hoảng loạn chưa bao giờ có.

“Dạ, nô tỳ bây giờ liền đi.” Lý Yên nóng lòng, vừa mới xoay người, liền bị nàng gọi lại, “Khoan đã.”

“Nương nương còn gì muốn phân phó?” Lý Yên vội vàng dừng bước, thân thể không theo sai khiến đã lao ra ngoài một bước.

“Nhớ kỹ, chuyện này trừ Mạch y sư, ai cũng không được nói!” Phong Phi Duyệt vén màn tơ lên, chỉ thấy thần sắc nàng nghiêm trọng, biểu cảm trên mặt càng thêm nghiêm túc khấn trương, tầm mắt Lý Yên rơi lên trên người nam tử trên giường, nàng gật đầu, kiên định nói, “Nương nương, xin tin tưởng nô tỳ.”

Xoay người một cái, dưới chân nàng hoảng loạn, giẫm lên thảm lông danh quý trên mặt đất, lộ vẻ vô lực mà an tĩnh, Ngọc Kiều đúng lúc này đi ra, Phong Phi Duyệt đứng chắn trước giường, sau lưng, tự nhiên có móng lung che chở, “Người ra ngoài canh chừng, hoàng thượng có chút mệt mỏi, hôm nay, ngủ lại ở Phượng Liễm Cung.”

“Dạ, nương nương.” Ngọc Kiều không nghi ngờ gì, quay người đi ra nội điện, ở bên ngoài canh chừng.

Không qua bao lâu, Lý Yên liền đưa Mạch Thần Lại đến, hẩn một thân trắng tinh, nho nhã anh tuấn, ôn nhu như ngọc, nhìn thấy hẩn đi vào, đáy lòng Phong Phi Duyệt liền ảm áp, khẩn trương ban đầu, thả lỏng hơn nhiều.

Lý Yên khép cửa điện lại, Phong Phi Duyệt thấy không cần thiết giấu giếm nữa, cũng liền giắt màn tơ trên khung giường lên, “Hoàng thượng vừa nãy còn khỏe mạnh, chỉ là đột nhiên đứng lên một cái, liền hôn mê bất tỉnh.”

Mạch Thần Lại thấy hoàng đế giống như đang ngủ, hẩn ngồi xuống giường, đem cổ tay Cô Dạ Kiết nắm trong tay, sau giây lát, hẩn mới khẽ nhả hạ đầu mày, đôi mắt anh tuấn nhìn bằng vài chỗ gang bàn tay, mở nút thắt kia ra, vết thương bên trong lộ cả ra ngoài.

“Quả nhiên!” Hẩn hô hấp nặng nề, bất đắc dĩ nói.

Phong Phi Duyệt tới gần phía trước, ngay cả Lý Yên cũng không nhin được nhìn sang, trên tay hoàng đế, đã đen thui một mảng, từ chỗ gang bàn tay bắt đầu lan ra, “Sao có thể như vậy?” Nàng khiếp sợ, “Lẽ nào, vết thương có độc?”

Thả tay hẩn trở lại giường, Mạch Thần lại nghiêm trọng nói, “Là kỳ* độc.”

(Kỳ nghĩa là hiếm thấy, đặc biệt, kỳ độc tức là loại độc hiếm có thuốc chữa)

Nàng kinh hãi hồi lâu không nói ra lời, chỉ nghe thấy thanh âm của nam tử xa xăm truyền đến, quanh quẩn bên vành tai nàng, “Đây chắc hẳn là độc thích khách bôi lên trên thân kiếm, kể sách bấy giờ, chính là tìm ra tên thích khách kia.”

Phong Phi Duyệt như gặp phải đại địch, trên người, đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, “Nếu như, thích khách kia chết rồi thì sao?”

Mạch Thần Lại chỉ cho rằng nàng thuận miệng hỏi thử, cũng không để ý, “Vây độc của hoàng thượng, sợ là không giải được.”

“Cái gì gọi là không giải được?” Phong Phi Duyệt lạnh giọng tiến lên, nhìn mu bàn tay tối đen của Cô Dạ Kiết, “Lúc đầu không phải không việc gì sao?”

“Có vài loại độc, ẩn nấp quá sâu, có thể là một ngày, hai ngày, cũng có khả năng là một năm hai năm... hoặc là, cả một đời.” Mạch Thần Lại xoa hai tay một cái, thần sắc, đã có phần mất nhuệ khí.

“Chẳng lẽ, ngay cả huynh cũng không có cách nào sao?”

Nàng không đủ khí lực, trong chớp mắt, có loại cảm giác như bị rút tận.

“Từ phát hiện căn nguyên nguồn độc, đến tìm kiếm đủ loại dược liệu, điều chế thuốc giải, tối thiểu, phải tiêu tốn một tháng công phu.” Mạch Thần Lại nhìn hoàng đế trên giường, “Trong một tháng này, hoàng thượng chỉ có thể ở lại trong Phượng Liễm Cung, tạm thời không thể rời đi, động thân một cái, độc khí liền hỏa tốc lan tràn, một khi cấp hỏa công tâm, nếu muốn cứu chữa tiếp, sợ là hết cách xoay chuyển.”

Phong Phi Duyệt đứng sững một chỗ, gần trong gang tấc, chỉ là cách xa ba bước, ngẩng nhìn tuấn nhan từng kề bên bao lâu nay, nàng chỉ cảm thấy vô lực, Lý Yên lại không thể biểu lộ lo lắng lên trên mặt, khôe miệng nàng khẽ run rẩy, có loại kích động muốn khóc. Lực đạo chống đỡ phía sau lưng nàng, lập tức, bị rút đi sạch sẽ, cảm giác choáng váng, càng lúc càng rõ rệt.

“Ta phải rời đi một tháng.” Mạch Thần Lại không đành lòng nhìn thẳng vào mắt Phong Phi Duyệt, hẩn đứng dậy, “Thuốc giải độc, ta phải đích thân đi tìm.”

“Một tháng?” Nàng lẩm nhẩm tự nói, hoàng đế hôn mê một tháng, nàng sao có thể lừa gạt được, thế cục hôm nay, thực sự là trước có lang sau có hổ. Nàng đã có lòng lệ thuộc, đã thành thói quen rồi, Cô Dạ Kiết, lại vào thời điểm này mà ngã xuống.

“Đúng, ta để Lưu Doãn ở lại đây,” Mạch Thần Lại tựa hồ cũng không định trì hoãn, “ta sẽ mau chóng trở về sớm.”

Phong Phi Duyệt thấy hắc xoay người, nơi còn lại khiến nàng an lòng tin tưởng, cũng sụp đổ xuống, lần đầu tiên, nàng có loại tuyệt vọng tứ cố vô thân, nàng đuổi theo tiến lên, “Huỳnh, sẽ trở về chứ?”

Hai tay Mạch Thần Lại đặt trên cửa điện khựng lại, hắc không quay đầu, ánh trăng từ giữa ô cửa sổ hắt vào, chiếu lên mái tóc rũ xuống như tơ lụa của hắc, hắc cười dịu dàng, thanh âm, mngag theo trấn an, nói, “Ta nhất định trở về, trong thời gian một tháng.”

Mở cửa điện ra, chân thon dài của hắc, bước ra một bước, “Tính mạng dân chúng Vân Triều ta, cũng đều buộc trên tay hoàng đế.” Hắc cực lực, nói thật nhẹ nhàng, môi mỏng nhấp lên hạ xuống, nam tử mang theo một câu, “Đồng ý với nàng, ta nhất định sẽ trở lại.” Những lời này, hắc chặn lại giữ cổ họng, cũng không nói ra, có chăng, cũng chỉ có bản thân mình nghe thấy được.

Tình cảnh của nàng, Mạch Thần Lại hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, mà điều duy nhất mình có thể làm, lại không phải là ở bên cạnh nàng.

Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn hắc đi ra ngoài, trong điện, chỉ còn lại chủ tớ hai người. Nàng không có quá nhiều thời gian để bi thiết, đảo mắt, sắc trời liền sáng rõ, qua một lúc, liền có thái giám đến đây nhắc nhở hoàng đế lâm triều, Phong Phi Duyệt đi đến bên cạnh Cô Dạ Kiết, cố hết sức kéo nửa người trên của hắc lên, hướng sang Lý Yên bên cạnh nói, “Tối đây, thay y phục cho hoàng thượng.”

Lý Yên biết tình thế khẩn cấp, cũng liền không quản ngại ngừng, hai tay cởi thắt lưng của hắc ra, hai người dùng hết khí lực, mới cởi một thân lòng bào mình hoàng chi sắc kia xuống được. Phong Phi Duyệt nhận lấy, cố ý tìm một nơi dễ thấy, giắt lên trên.

Không qua bao lâu, bầu trời ửng lên ngân bạch sắc, Phong Phi Duyệt vén chăn gấm lên nằm xuống cạnh Cô Dạ Kiết, quả nhiên, liền nghe thấy thanh âm của tên thái giám quản sự bên ngoài, “Hoàng thượng, đến giờ rồi.”

Nàng giống như lưỡi biếng, một tay chống đỡ nửa người trên dậy, “Hoàng thượng hôm nay không lâm triều, bảo các đại thần đều giải tán hết đi.”

Thái giám kia cúi gằm mặt, thấy hoàng đế không mở miệng ngăn cản, cũng tin ngay, cả đêm buông thả dục vọng, bỏ lỡ lâm triều, chuyện như vậy trước đây cũng có, “Dạ, nô tài bây giờ liền đi.”

Phong Phi Duyệt dứt khoát nhổm nửa người trên dậy, bên người, nơi nam tử nằm còn lưu lại nhiệt độ, lồng ngực lộ ra bên ngoài, phấp phồng giống như ngủ say bình thường, Phong Phi Duyệt cuộn hai chân lên, tỳ trán lên trên đầu gối. Lý Yên bên cạnh vẫn yên lặng đứng một bên, một tháng, bọn họ biết, sẽ trải qua vô cùng vô cùng mệt mỏi.

Trời còn chưa hoàn toàn sáng hắc, thái hậu hai cung liền cho người tới, Phong Phi Duyệt thuận miệng ứng phó vài câu, cũng liền đuổi đi.

Như ngồi trên đồng lửa, lúc Lâm Doãn đến, cũng chính là lúc Mạch Thần Lại xuất cung, thấp thỏm qua một ngày một đêm, đến ngày thứ hai, cũng rất khó mà giấu giếm tiếp.

Thái giám ngoài điện rõ ràng là có nghi ngờ, chỉ vì ngại nàng là hoàng hậu, cũng không biểu hiện ra.

Lý Yên với bên ngoài miệng kín như bưng, tranh đoạt hoàng quyền, nếu để bên ngoài biết, hoàng đế bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, không nói chừng, sẽ đưa đến một hồi gió tanh mưa máu. Thời gian một tháng, lúc hắc tỉnh lại, không biết hà sơn vạn dặm này, liệu có còn thanh minh thủy tú hay không.

Ba ngày sau.

Thái hậu hai cung cũng không ngồi yên nữa, Minh hoàng quý phi kèm ở bên người, trong tay, còn ôm hoàng tử bọc tả lót, từ xa, Phong Phi Duyệt ngồi ở trong điện, chỉ nghe thấy trên hành lang dài truyền đến tiếng khóc của đứa trẻ, tiếng sau, lại át đi tiếng trước. Từng đạo từng đạo chui vào trong không khí mỏng manh, lại rất giống như chủ trương cố ý.

Thần sắc mệt mỏi, nàng nhìn ngấm ngấm sắc, mở to hai mắt, đôi con ngươi trong trẻo đột nhiên tràn ra một loại quẩn rũ, thái hậu hai cung chạy tới trước mặt mình, nàng chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu, “Tham kiến thái hậu.”

Hai tay Tây thái hậu khép lại trong tay áo rộng, chỉ sáo dài nhọn có như có như không giữ trong lòng bàn tay, bà ta lạnh mắt liếc nhìn Phong Phi Duyệt phía dưới, vẻ mặt, cực kỳ khinh miệt, “Đường đường đứng đầu Đông Cung, lại cứ nhiên đặt mình cột nhà như vậy, giữ hoàng đế cả ngày lẫn đêm ở lại trong Phượng Liễm Cung, đến quốc sự cũng đều hoang phế rồi.”

Gió lạnh theo cửa điện rộng mở mà thổi vào, hai vai Phong Phi Duyệt run rẩy một cái, ăn mặc quá mỏng manh, cuối cùng không chống đỡ nổi khí lạnh, nàng đứng dậy, “Hoàng thượng nói rồi, đại sự trong triều tạm thời giao cho Hữu thừa tướng, hoàng thượng nhiều năm lao lực liên tục, khoảng thời gian này, không thể quản được triều chính.”

Thái hậu hai cung nghe vậy, trên mặt cảm thấy khó tin, mắt thấy Phong Phi Duyệt một thân đồ ngủ màu đỏ tươi, bên trong, chiếc áo yếm như ẩn như hiện, Minh hoàng quý phi đứng bên cạnh nổi giận dùm dùm, nàng ta âm thầm cắn răng, đứa bé trong khuỷu tay liền khóc lớn tiếng, “Oa oa...”

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Nàng ta định tiến lên, Phong Phi Duyệt đưa tay ra cản lại, “Hoàng thượng hạ lệnh, ai cũng không được phép đến gần một bước.”

Minh hoàng quý phi mặt đầy phẫn hận, “Đứa nhỏ gặp phụ hoàng một chút, không có gì sai chứ?”

Đứa bé trong ngực nhũ đầu mào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Phong Phi Duyệt thả tay xuống, đồng thời thân thể lại ngăn trở trước mặt đám người, “Lúc hoàng thượng muốn gặp, tự nhiên sẽ gặp.” Toàn thân nàng lạnh phát run, nhưng vẫn đứng chắn trước giường như cũ, không để ai tiến lên một bước, “Tiểu hoàng tử thân thể suy yếu, Minh hoàng quý phi, thái hậu hai cung, vẫn là mời trở về.”

Tây thái hậu nhìn thân ảnh hai người giằng co, ánh mắt liếc về hướng khác, nhìn một cái liền thấy chiếc long bào giắt trên kệ đằng kia, một nữ nhân được sủng ái, chỉ cần xem, liệu có thể giữ hoàng đế ở lại tấm điện của mình hằng đêm hay không, chân chính làm được, hậu cung chỉ có một mình nàng độc sủng. Trong lòng bà ta vẫn còn nghi ngờ, hai mắt như ngọn đuốc, dường như có thể nhìn xuyên qua tấm màn mỏng manh kia, ánh mắt Phong Phi Duyệt chống lại tầm mắt của bà ta, thân thể, không lui ra một bước.

“Nếu hoàng đế đã lên tiếng, vậy bốn cung cũng không tiện ở lâu.” Thanh âm Tây thái hậu lạnh lẽo, trên mặt như có ý cười, Minh hoàng quý phi nghe vậy, không cam tâm, “Cô mẫu...”

“Hoàng hậu, hoàng đế, không phải của một mình con, mà là hoàng đế của người trong thiên hạ!” Lúc xoay người, bà ta bỏ lại một câu nói như vậy.

Phong Phi Duyệt nhìn vẻ mặt đầy tức tối của Minh hoàng quý phi, nàng đứng dậy tiễn đám người đi ra ngoài, bờ môi khẽ mở, bình thản cười một tiếng, “Hoàng thượng, trước tiên là người của một mình bốn cung, tiếp đó, mới là người của thiên hạ.” (Ây chà :>>)

Vừa mới bước ra ngoài, dừng lại giữa màn sương giăng đầy trời, nụ cười nơi khóe miệng Tây thái hậu cứng đờ, bà ta buông tầm mắt, hướng ra ngàn vạn dặm bên ngoài cổng cung, “Hoàng hậu, quả nhiên là khéo ăn khéo nói.”

Phong Phi Duyệt một thân mỏng manh, đứng ngoài cửa điện, bông tuyết trắng ngần từng đợt từng đợt rơi xuống đậu trên làn váy đỏ tươi, quanh thân xuân sắc kiêu diễm, đẹp không sao tả xiết, nàng nói nhỏ nhẹ, nhưng lại không có chút yếu thế, “Bởi vì nhi thần, không tin mệnh trời, chỉ tin chính mình.”

Nha hoàn canh giữ bên cạnh chống cái ô đi tới, sau lưng Tây thái hậu, trắng xóa không thấy điểm cuối, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, khoảng cách vài bước, Phong Phi Duyệt vén làn váy lên, hai tay nắm lấy tơ lụa thuần chất trơn mịn, Tây thái hậu rút tay ra khỏi ống tay áo, một phát, nhận lấy cái ô trong tay nha hoàn đưa tới.

Bà ta cũng không lập tức rời đi, trong cung nổi gió, tuyết trắng tích tụ theo một dãy hành lang bay múa tới đây, dính lên làn váy Phong Phi Duyệt, không chịu rời đi.

Tầng tầng lớp lớp cung điện, một hồi tranh đấu gay gắt, không có khói thuốc, nhưng còn đáng báo động hơn cả chiến tranh.

Tây thái hậu đem cái ô cầm trong tay ném trước mặt Phong Phi Duyệt, bước chân giẫm lên mặt tuyết, lưu lại dấu vết mặt sưng sỡ kinh hãi của đám ma ma nha hoàn, tự giác vượt lên đi tới. Khung chiếc ô kia bị gãy

mất một thanh, đám người thu hồi tầm mắt, vội vàng theo sau.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa, Phong Phi Duyệt nặng nề thở ra một hơi, mí mắt chớp một cái, mới giật mình cả khuôn mặt bị đông cứng sít sao, trên lông mi nồng đậm, bám vào một tầng hàn đông, nàng tự giấu mà nhìn trang phục trên người mình. Chuyển bước chân một cái, hai mắt Phong Phi Duyệt nhìn về nam tử trong điện... ‘Thiếp vì chàng, cuối cùng trở thành hồng nhan họa thủy’.

“Nương nương...” Trong điện, Lý Yên thấy mọi người đã đi xa, vội lấy áo choàng trên kệ tới, vòng quanh thân thể Phong Phi Duyệt, “Người sao vậy?”

Nàng rét cóng đến tím tái cả mặt, đôi môi ửng đỏ, “Không, không có gì.”

Lý Yên ôm chặt, trong lòng một hồi xúc động, đưa Phong Phi Duyệt vào trong điện, nhanh chóng lấy túi sưởi ấm đặt vào trong tay nàng, lại vội vội vàng vàng vắt khăn lông nóng, chườm lên trên người nàng.

Tứ chi vốn cứng ngắc chết lặng, dần dần hồi phục, dưới đất, lưu lại một vũng nước đọng, “Đóng kỹ cửa điện, nếu không, hoàng thượng sẽ nghiêm phạt.”

Lý Yên gật đầu, đứng dậy khép cửa điện lại, trong ngữ điệu tràn ngập lo lắng, “Nương nương, có thể giấu được không?”

Tay cầm chén trà của Phong Phi Duyệt nhẹ phát run, lúc này mới chỉ qua vài ngày mà thôi, “Có thể, cho dù không thể giấu đến mức tuyệt đối, vậy... nhất định phải tận lực, có thể kéo dài một ngày, thì thêm một ngày.”

Trên giường phượng, Cô Dạ Kiết hô hấp đều đặn, Phong Phi Duyệt lại một khắc không dám chớp mắt, nàng biết rõ thái hậu hai cung quyết sẽ không vì vậy mà từ bỏ ý đồ, hướng hồ, chắn trước mặt nàng, còn có Quân gia, cùng với.. một Lệ vương gia nhìn như vô hại, kỳ thực bụng đầy tâm tư kia.

Chuyện này, ngoại trừ thầy trò Mạch Thần Lại, cũng chỉ có Phong Phi Duyệt cùng Lý Yên biết, quan hệ trọng đại như vậy, nàng tất nhiên cũng biết.

Ngọc Kiều thấy thái hậu hai cung rời khỏi Phượng Liễm Cung, mà nàng ta đứng ở ngoài điện, Phong Phi Duyệt lại đối với mình miệng kín như bưng, ở bên trong nội điện, nha hoàn hầu hạ cũng chỉ lưu lại một mình Lý Yên, nàng ta trăm mối như tơ vò, rồi lại sinh lòng căm tức.

Lý Yên dù sao cũng chỉ là một nha hoàn mới tới, bàn về lai lịch, càng thêm không thể so sánh với mình. Mà Phong Phi Duyệt, đích thân đưa nàng ta về Phượng Liễm Cung, rồi lại đối với nàng ta lần nữa trọng dụng, một hành động này, chẳng khác nào khiến mình không thể sống yên ổn. Mà Ngọc Kiều, sợ nhất vẫn là mất đi giá trị lợi dụng trước mặt thái hậu hai cung, đến lúc đó, thâm độc của họ, cũng không phải mình có thể tưởng tượng được.

Thấp thỏm, lại qua một ngày.

Sáng sớm hôm sau, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, Quân Ân đã ở trong tấm điện của Quân Nghi, chờ đợi bên trong.

Phong Phi Duyệt dẫn dò Lý Yên cài cửa điện lại, bất luận ai đến, hết thấy đều phải từ chối, nói hoàng thượng đang nghỉ ngơi. Lý Yên thành thật gật đầu, đợi Phong Phi Duyệt bước ra khỏi Phượng Liễm Cung rồi, liền kéo cửa điện lại.

Trong tấm điện của Quân Nghi, Quân Ân vừa thấy nàng đi vào, liền ngẩng đầu lên hỏi, “Gọi ta tới đây gấp như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phong Phi Duyệt ngồi xuống trước mặt hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Khoảng thời gian này, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Quân Ân hiện ra mấy phần hứng thú, ngón trỏ từng nhịp gõ lên mép chén, đôi đồng tử sắc bén mà nhạy cảm, đủ bức diên người khác, “Nguyên do??”

“Hoàng thượng trong thời gian ngắn sẽ không thượng triều, sự vụ trong triều đã tạm giao cho Hữu thừa tướng, hoàng thượng nói, thời gian một tháng, đủ khiến những kẻ phản loạn rục rịch ngóc dậy, lộ diện

nguyên hình.” Phong Phi Duyệt nín thở ngưng thần, một lời nói dối, ngược lại trở nên sinh động như thật.

Quân Ân trầm mặc giây phút, đáy tâm thâm thúy mà u lãnh, hai mắt hần găm chặt Phong Phi Duyệt, mỗi một vẻ mặt, đều không hề bỏ qua. Một tay rơi lên trên bàn, nàng tận lực thả lỏng toàn thân, nắm chặt lòng bàn tay, mềm mại tinh tế mà trơn nhẵn. Nàng không giỏi nói dối, lúc đối diện với Quân Ân, càng giống như đối mặt với hổ lang, không để ý, sẽ bị hần cắn nuốt sạch sẽ.

“Biên giới luân phiên phản loạn, trong lo ngoài nhiễu, hoàng thượng, sao lại chọn thời cơ vào lúc này?” Quân Ân khẽ nhấp một hớp trà, nơi khóe môi, dính chút nước đọng thanh mát.

Phong Phi Duyệt đưa tay chống gò má, ngữ khí nói chuyện, cố ý thể hiện ra vài phần thờ ơ lãnh đạm, “Càng là như vậy, thì càng có thể dò xét dã tâm lang thú, hoàng đế như vậy, coi như là đánh cược một ván. Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng không thể nghi ngờ, là hành động sáng suốt.”

Quân Ân cũng có lo lắng, giọng điệu của Phong Phi Duyệt, càng khiến hần không phân biệt được thật giả, huống hồ, với Quân gia mà nói, thời cơ bây giờ, cũng chưa tính là thành thực.

Một câu ‘hành động thiếu suy nghĩ’, cũng trở thành đại kỵ.

Nhìn hần nhận một chén uống một chén, Phong Phi Duyệt từ thần sắc hòa hoãn của hần nhìn thấy, Quân Ân, đã tin rồi. Mặc dù không phải hoàn toàn, nhưng, cũng đủ khiến hần suy tính, hần trước giờ là kẻ tâm tư kín đáo, không có mười phần nắm chắc, sẽ không liều chết một trận.

Nơi lồng ngực Phong Phi Duyệt, nảy lên thành thạch lợi hại, trên trán, mơ hồ có mồ hôi rịn ra trượt xuống, chảy qua mí mắt, đôi mắt xinh đẹp mở to lóe lên, sâu trong con ngươi, ửng lên một loại đau đớn xé rách.

Tạm thời nhẹ trấn an thể lực hai bên, cũng không khiến nàng cảm thấy nhẹ nhõm, đầu đau muốn nứt, trở lại Phượng Liễm Cung thì quả nhiên, trông thấy người càng khiến nàng thêm đau đầu.

91. Chương 90: Để Hần Bắt Nạt

Chương 90: Để hần bắt nạt

Nam tử một thân màu trắng tinh như thiên sứ, thân mình cao lớn, tóc dài đen như mực khoác sau lưng, hần đứng chấp tay, nghiêng người một cái, ngược lại khí vũ hiên ngang, dung trang nho nhã sáng sủa, hai mắt anh tuấn khẽ nheo lại. Bông tuyết sáng sớm như lay động theo gió, màu sắc cực kỳ tương đồng, nhưng lại không khiến hần bị hòa tan vào, ngược lại, càng hiện lên nổi bật.

Vào lúc này Phong Phi Duyệt vô cùng không tình nguyện gặp phải hần, bất đắc dĩ, nàng thủy chung đập lên mặt đất đầy gió lạnh, đi lên phía trước.

Một nhánh tóc khẽ phất mở, hần nhẹ chau mày, lông mi nồng đậm hất ra một đường bóng mờ, ghé mắt, đôi môi đỏ yêu mi nhẹ cong, cách thật xa, liền gọi, “Tẩu tẩu.”

Khóe miệng Phong Phi Duyệt cứng nhắc, đi bộ tiến lên, ngữ điệu bình thản, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, “Lệ vương gia.”

Sau lưng hần tựa vào trụ đồng, hai tay vòng trước ngực, bộ dạng đầy thích ý, dương dương tự đắc nhìn cô gái phía dưới, “Bản vương muốn gặp hoàng huynh.”

“Hoàng thượng không gặp bất kỳ người nào cả.” Phong Phi Duyệt quả quyết cự tuyệt, cũng không muốn ở cùng một chỗ với hần.

Nàng muốn đi, hần liền đi theo, Phong Phi Duyệt thấy hần đứng thẳng dậy, cũng liền dừng bước, “Lệ vương gia xin hãy trở về đi.”

“Hoàng huynh đang ở trong Phượng Liễm Cung, bản vương, vừa vặn đi theo tẩu tẩu một chuyến.” Phong Phi Duyệt ngược mắt, nam nhân này, chính là da mặt dày.

“Hoàng thượng nói rồi, không gặp bất kỳ người nào!” Nàng trầm giọng nói, khẩu khí cứng rắn.

“Vậy, bản vương phải nghe chính miệng hoàng huynh nói.” Lệ vương gia nhất quyết không tha, thật sự khiến Phong Phi Duyệt nhứt đầu bội phần, “Tẩu tẩu thật là bá đạo, màn phù dung của nàng, khiến hoàng huynh bị cuốn chặt rồi, đến lâm triều cũng không để ý tới.”

Nghe không ra là châm chọc hay là còn có ý gì khác, Phong Phi Duyệt nhẹ cong môi, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, rục rờ như hoa đào tháng ba.

“Tẩu tẩu có biết, bây giờ, phố xá khắp nơi đều đang đồn đãi, nói nàng thiên tính mị hồ quyến rũ, phóng đảng không kiềm chế được, hoàng đế Huyền Triều nửa đời anh minh, sớm muộn cũng thua trong tay nàng.” Lệ vương gia ngẩng nhìn gương mặt diễm tĩnh của người con gái, tiếng xấu như vậy, nàng nghe thấy, lại cư nhiên mặt không đổi sắc, “Truyền tai nhau nói, người đứng đầu Đông Cung, không những không khuyển nử hoàng đế cân bằng sủng hạnh, ngược lại, một mình độc chiếm, thật sự là làm nhục nữ giới.”

Hắn ngưng nói, mặt đầy ý cười, chỉ đợi phản ứng của nàng.

Phong Phi Duyệt thế nhưng vẫn không có phản ứng như trong dự liệu của hắn vậy, nàng nhướn mày lên, đôi môi đỏ mọng nhẹ dẩu lên, thậm chí, mang theo vài phần giảo hoạt, đôi đồng tử trong trẻo thanh khiết rụt lại, ngữ khí vô vị, “Phu quân của chính ta, việc gì phải nhường?”

Một câu hỏi ngược, khiến Lệ vương gia phải khóa miệng, mười ngón tay của hắn gõ gõ cuộn tròn lại, theo đó cười nói, “Tẩu tẩu nói rất đúng.”

Nụ cười của hắn, mặc dù đường hoàng kéo mở, nhưng cũng không chạm đến đáy mắt, Phong Phi Duyệt đứng trước người, trên mặt luôn là vẻ cảnh giác cao độ, cho rằng hắn sẽ không lảng nhảng nữa, liền định rời đi.

Nhưng, cánh tay dài của Lệ vương gia lại duỗi ra một cái, nhìn cánh tay để chắn ngang trước mặt này, Phong Phi Duyệt muốn lui ra, lại thấy hắn vòng một tay kia, đem lấy chính nàng vây lại giữa tường.

Hành động của hắn, vẫn tựa như kiêu cợt nhả lớn mật thường ngày, ranh giới cuối cùng của Phong Phi Duyệt bị chạm tới, tức khí đầy trời, “Lệ vương gia, đây là ý gì?”

“Tẩu tẩu, bản vương có thể hỏi nàng một vấn đề hay không?” Khóe mắt hồ ly nheo lại cười cười, ngược lại bộ dáng diên đảo chúng sinh.

“Cứ nói đừng ngại.” Phong Phi Duyệt vô thức hồi đáp, thanh lạnh nhấn rõ từng chữ.

“Hoàng huynh, thật sự là không muốn gặp ai?” Trong giọng điệu của hắn có chút nghi hoặc, lại lộ rõ sắc bén.

“Đó là tất nhiên!” Hơi thở Phong Phi Duyệt như kiều lan, lời nói càng thêm chắc chắn.

“À.” Hắn gật đầu, hai mắt rũ xuống, chỉ là nhìn mặt đất, Phong Phi Duyệt thấy đoạn tóc phía trước của hắn vô cớ rũ xuống, dính lên trước ngực, lúc sắp dán chặt vào, nam tử lại vội vàng vàng ngược đầu lên, hai mắt long lanh, cánh môi lạnh bạc ác ý kéo ra, “Huynh ấy chắc là không, mắc phải nghi nan kỳ chứng gì chứ?”

Ánh mắt như gió, nụ cười sắc bén như lưỡi đao, trái tim nàng như rơi ra ngoài nửa đoạn, bờ môi sinh hoa, tùy ý ngông cuồng, “Lệ vương gia thật biết nói đùa, vô duyên vô cớ nguyên rửa hoàng đế, thật là quốc pháp khó thó.”

Nam tử thuận miệng bật cười, thu hồi hai tay, tựa vào bên người nàng, “Tẩu tẩu, nếu ngày nào đó nàng không làm hoàng hậu, có thể đi diễn tuồng.”

“Vạn vật chúng sinh, Lệ vương gia không phải là một trong ba nghìn mảnh ghép đó sao?” Phong Phi Duyệt cùng đường phản kích, “Bên ngoài không thể so sánh với hoàng cung, cho dù là hoàng thân quốc thích, huynh đệ đế vương, nói chuyện, cũng phải biết suy tính, hoàng hậu đi làm con hát, vậy Huyền Triều đại quốc ta, chẳng lẽ, sắp trở thành chi quốc hạ đẳng? Bốn cung cả gan hỏi một câu, vô tuồng này, Lệ vương gia còn muốn xem tiếp không?”

Giữa đầu mày nàng dính đáp anh khí bất tuân cường ngạo, dung trang tiêu tụy lúc đầu bởi vì kích động mà ửng hồng, Lệ vương gia mở miệng, ngữ khí trở nên nặng nề, “Chỉ là đùa giỡn chút thôi.”

Phong Phi Duyệt vốn cảm thấy đáy lòng như bị tích tụ, một phen chặt chém như vậy, cổ tắc nghẹn kia đột nhiên được khai thông, thấy khoe miệng nàng nâng lên đầy ác ý, Lệ vương gia nhả đầu mày, gương mặt tuấn tú tà mỵ cũng thấy lóng ngóng, không biết trong lòng nàng đang đánh chủ ý gì.

“Lệ vương gia quốc sắc thiên hương,” Phong Phi Duyệt tự đáy lòng tán dương, không chút để ý đến sắc mặt đen thui của hắn. “không biết những tiểu quan ở bên ngoài, có thể có được dung trang mỹ mạo như thế này không.”

Chữ nào cũng đầy gai, từng câu từng lời, đều là Lệ vương gia bình sinh đại kỵ. Vân du bên ngoài, gương mặt như yêu nghiệt này, cũng thường xuyên gây ra chuyện khiến hắn phải nổi cáu, ví dụ như, chuyện tiểu quan vừa nói kia, còn có kẻ thì động tay động chân thật buồn nôn, hôm nay, nữ nhân này lại công khai nói hắn ‘đẹp’.

Trên mặt nàng thì tươi cười như hoa, mà Lệ vương gia bên cạnh thì phải cố nuốt cơn tức kia, vừa định nói chuyện, phía sau liền truyền đến một tiếng gọi mừng rỡ, “Lệ vương gia, nô tỳ rốt cuộc tìm được người rồi, thái hậu hai cung ời.”

Nha hoàn bước nhanh đến trước, chạy đến nỗi cả người đầy mồ hôi.

“Bổn cung đã sớm nhìn thấy rồi.” Phong Phi Duyệt mắt thấy nha hoàn kia đến gần, hướng sang nam tử nói, “Lệ vương gia đi mạnh giỏi.”

Đoán chắc, mình không thể ở trước mặt nha hoàn làm khó nàng. Sắc mặt nam tử đầy khói mù, nhìn Phong Phi Duyệt xoay người hướng phía Phượng Liễm Cung bỏ đi.

“Hoàng hậu, bản vương ngày mai sẽ trở lại.” Hắn không phải là người lương thiện, Phong Phi Duyệt từ trong lời nói của hắn liền có thể nghe ra được.

Khẩn trương trở lại Phượng Liễm Cung, ngoài điện, không có người nào, nàng đẩy cửa điện ra, đi vào bên trong.

Lò sưởi tỏa hơi ấm áp, bên trong nội điện, Lý Yên quỳ hai chân trên giường, bên cạnh có một chậu nước nóng, khói mù lượn lờ, cẩn thận lau đi mồ hôi rịn ra trên trán Cô Dạ Kiết. Cô gái vắt chiếc khăn ướt, vừa mới lau lên xương quai xanh của hắn, liền nghe thấy một hồi tiếng bước chân truyền đến, Phong Phi Duyệt đã đi vào rồi.

Vội vội vàng vàng xuống giường, nhưng không ngờ lại một phát đập đổ chậu nước, nước ào ào bắn tung tóe đầy đất, Lý Yên cũng không dám nhặt lên, liền quỳ gối dưới giường, “Nô tỳ tham kiến nương nương.”

Nước đọng thấm ướt làn váy chỗ hai đầu gối nàng đang quỳ, Lý Yên sợ hãi không thôi, nghe thấy Phong Phi Duyệt tiến tới từng bước.

“Đứng lên đi.” Nàng đã sớm vô lực, cực kỳ, cực kỳ mệt mỏi.

Cô gái quỳ dưới đất, không dám cử động một cái, Phong Phi Duyệt ngồi xuống bên cạnh, “Lý Yên, người không phải e dè ta như vậy, ta đã dùng người, thì sẽ tin tưởng người, ‘đã dùng thì không nghi, nếu nghi thì không dùng’, hiểu chưa?”

Lý Yên gật đầu, dè dặt đứng lên, “Nô tỳ biết rồi.”

Phong Phi Duyệt nhìn về phía giường, “Hoàng thượng, vẫn không có khởi sắc?”

Lý Yên nhẹ lắc đầu, ánh mắt trầm thống, Phong Phi Duyệt nhìn ánh nến nhu hòa, nhẹ giọng nói, “Ra khỏi Phượng Liễm Cung, cho dù là ai hỏi chuyện của hoàng thượng, người đều phải giúp bổn cung bảo toàn bí mật này.”

Ánh mắt Lý Yên kiên định, gật đầu cũng rất dùng sức, “Nô tỳ biết.”

“Bổn cung không phải người xuống tay nhân từ, nếu như không trung thành, bổn cung dù thế nào cũng không thể giữ người.” Phong Phi Duyệt nhìn hoa tuyết bám trên làn váy, tiện tay phất đi.

“Nương nương yên tâm,” Tầm mắt Lý Yên rơi lên trên giường phượng, “cho dù nô tỳ có chết, cũng sẽ đem bí mật này đi theo cùng, sẽ không để bất kỳ ai biết được nửa điểm.”

Phong Phi Duyệt thấy nàng ta bề ngoài yếu đuối, nội tâm, ngược lại cương quyết hữu độ, “Sau khi bốn cung rời khỏi đây, có ai đến tìm hoàng thượng không?”

“Bẩm nương nương, Hữu thừa tướng có đến, nô tỳ không dám nhiều lời, chỉ trả lời hoàng thượng còn đang ngủ, Hữu thừa tướng đợi qua thời gian một tuần tra, sau đó liền rời đi.”

“Hữu thừa tướng?” Phong Phi Duyệt chỉ nghe Cô Dạ Kiết nhắc qua, nhưng lại chưa bao giờ chính thức gặp mặt, nghe nói, là một đại thân cương trực công chính, là người thanh liêm, cũng không kết giao với kẻ khác. Lần này ông ta đến, nhất định là có liên quan đến việc thác quyền.

“Nương nương, người vẫn chưa dùng bữa sáng, những chuyện phiền lòng này trước tiên cứ để đó đã, nô tỳ đến Ngự Thiện Phòng lấy chút thức ăn cho người.” Lý Yên đứng lúc chen vào một câu, vừa mới nói, thật đúng lúc khiến Phong Phi Duyệt thấy bụng đói kêu vang.

“Cũng được.” Nàng khoát tay, đứng dậy đi về phía Cô Dạ Kiết.

Gương mặt nam tử thanh thần an tường, áo ngủ màu vàng bị dính lên vài giọt nước, Phong Phi Duyệt ngồi xuống bên cạnh, kéo tay của hắn, đặt lòng bàn tay của mình dán lên, “Ta chưa từng nghĩ đến, vạn nhất Mạch Thần Lại không tìm được cách thức điều chế thuốc giải độc kia, ta phải làm thế nào đây?”

“Nếu có thể đổi lại thì thật tốt, ta nằm ở đây, chuyện gì cũng chẳng cần quản, kẻ khác nóng lòng, bản thân ta nhìn không thấy, huống hồ, chàng là hoàng đế, chuyện gì, cũng không làm khó được chàng.” Ngón trở Phong Phi Duyệt phác họa đường nét của nam tử, mày kiếm khí phách, sống mũi kiết xuất, môi mỏng mềm mại mà ấm nóng, mỗi một nơi ngón tay hạ xuống, tâm khảm, lại mềm xuống một phần, chua xót.

Điện trống tịch tịch, chỉ có một mình nàng miêu tả hình dáng nam tử, hai tay nắm chặt, mười ngón tay giao nhau, nơi mềm mại nhất, cận kề kháng khí, không lưu lại dù chỉ một chút khoảng trống, người ta nói, chỉ tay để vương, giống như bức họa giang sơn, lại không biết, bảo hộ bên cạnh vị quân vương này, là một phần nhu tình trung trinh!

Phong Phi Duyệt nâng nửa người trên của Cô Dạ Kiết dậy, học theo động tác của hắn, đặt hắn ngồi giữa hai chân mình. Không chút ngại ngùng, nửa người trên nam tử đè xuống, khiến nàng cảm thấy nặng nề không thôi, sau lưng chống đỡ trước người nàng, đầu hoàng đế suy yếu tựa lên vai nàng, Phong Phi Duyệt không kịp giữ lấy thắt lưng nam tử, đã thấy thân thể hắn nghiêng sang một bên, trượt xuống.

Chưa từng, vô lực như vậy...

Đôi tay, ôm một bên đầu vai hắn, nâng hắn dậy, đầu hoàng đế tựa vào cổ nàng, Phong Phi Duyệt vẫn như cũ vòng quanh thắt lưng rắn chắc của hắn, sau lưng tựa lên cột giường, đưa mắt suy nghĩ.

Nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ, nam tử dưới chân Lạc Thành, cao ngạo tuấn lãng, hắn nhìn xuống giang sơn, khí khái hùng lực, thiên hạ chi quyền, vững vàng không chế trong lòng bàn tay, hai người, tranh ngoài sáng đấu trong tối, lại chưa từng nghĩ đến, hắn có thể nằm trong ngực nàng như vậy. Lồng vào ngón tay của hắn, đôi tay Phong Phi Duyệt xếp chồng đặt trên bụng Cô Dạ Kiết, khuỷu tay mảnh khảnh, lại cảm thấy vô lực.

Gò má kề nhau, hòa vào loan điện thanh tịch, trong lò hương được trạm chỗ bách điều màu tím, làn khói lượn lờ, theo bài trí vô vàng nạm ngọc tứ phía bên ngoài, tranh nhau vấn vít.

Chợt sáng, chợt tối, đem thân ảnh người con gái tựa vào hồng mộc, khắc thành một bóng dáng cô độc.

Ba ngày sau, một lần trời yên biển lặng, một lần, bách chuyển thiên hồi.

Lý Yên vừa mới đi ra Phượng Liễm Cung, liền bị nha hoàn của thái hậu hai cung gọi đi, Phong Phi Duyệt canh chừng trong nội điện, ngăn cách một vách tường, một bên, lại lâm vào hiểm cảnh.

Ở trong cung mấy năm, Lý Yên đã hình thành thói quen cẩn trọng, nàng thấp thỏm đi theo phía sau, tiếng bước chân mất tự nhiên, trải qua một hồi lâu vang vọng, có loại cảm giác trống trải.

Trước Từ An Điện, hai tên thái giám trấn giữ trước cửa, nha hoàn dẫn đầu đã tiến vào, Lý Yên vừa định đi lên theo, lại bị hai tên kia ngăn ở bên ngoài.

Vẻ mặt nàng đầy kinh ngạc, một tên thái giám lên tiếng cười nói, “Quy tắc của thái hậu hai cung, trước khi vào Từ An Điện, phải soát người.”

Nha hoàn bên trong cũng không nói gì, xoay người lại, khoe miệng cười như không cười, nhìn nàng chăm chăm đến tê dại da đầu. Tiến lùi đều khó, trong mắt Lý Yên rưng rưng, tất nhiên khuất nhục vạn phần, hai tay siết chặt làn váy, một nhát âm thầm cắn chặt răng ngà.

“Được rồi, một thân da mịn thịt mềm này cũng không chịu nổi dây vò của các người.” Nha hoàn kia rốt cuộc cũng mở miệng, đưa tay kéo nàng đi vào, “Lặng nhắng gì nữa. Thái hậu hai cung đang chờ đấy.”

Nàng lão đảo một cái, bước chân loạng choạng không vững, dương quang chiếu rọi lên mặt đá cẩm thạch, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ gầy tái nhợt của cô gái.

Thái hậu hai cung ngồi ở vị trí thủ tọa, thấy nàng đi vào, Đông thái hậu nhướn lông mày lên, Minh hoàng quý phi bên cạnh cũng nhìn sang theo, “Nô tỳ tham kiến thái hậu hai cung, Minh hoàng quý phi.”

Hai gồi quỳ xuống, thì cũng đừng nghĩ đến việc đứng lên nữa. Chủ tử phía trên lạnh mắt nhìn người, quanh thân yên tĩnh, hai chân nổi lên một hồi tê cứng, nhưng không có một ai mở miệng. Bầu không khí ngột ngạt, khiến tâm thần Lý Yên càng thêm bất an, sắc mặt, đã có sợ hãi.

Tây thái hậu thấy nàng lo lắng bất an, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Nghe nói, người vốn là ma ma trong Hoán Sa Cung?”

Lý Yên không dám lừa gạt, vội vàng đáp lời, “Bẩm Tây thái hậu, chính phải.”

Nàng lạc âm hữu thần, dường như , còn có hồi âm.

“Bốn cung hỏi người, khoảng thời gian này, hoàng thượng vẫn luôn ở Phượng Liễm Cung?” Đông thái hậu tiếp tục hỏi.

“Bẩm Đông thái hậu, đúng.” Nàng cân nhắc từng chữ, chỉ sợ nói sai.

“Vậy hoàng đế vì sao, ngay cả một bước cũng không hề ra ngoài, đừng nói là lâm triều, thậm chí cả bóng dáng cũng chẳng thấy đâu?”

Lý Yên khó khăn nuốt nước bọt, đưa mắt nhìn lại, liền thấy thái hậu hai cung mặc cung trang nghiêm nghị, nhất thời, không khí bị đè nén bức bối vô cùng, “Chuyện của các chủ tử, nô tỳ cũng không hiểu, hoàng hậu trước giờ cũng không có nói với nô tỳ.”

“Vô lý!” Minh hoàng quý phi không kiềm được tức khí, lập tức từ trên ghế bật dậy, một tay chỉ về hướng Lý Yên, “Người là nha hoàn thân cận của hoàng hậu, sáng đến tối đi, người sẽ không biết chuyện gì cả?”

Lý Yên bị dọa đến run lấy bầy, thế nhưng, vẫn một mực khẳng định, “Bẩm thái hậu, nô tỳ thực sự không biết.”

Tây thái hậu xoay đầu lại, ánh mắt sắc bén, lập tức khiến Minh hoàng quý phi thu hồi khí thế hùng hổ dọa người, không cam lòng ngồi xuống lại, Đông thái hậu thấy Lý Yên nơm nớp lo sợ, cười nói, “Không phải sợ, chỉ cần người nói ra sự thật, sẽ không có ai làm khó người.”

Giọng nói đôn hậu, thậm chí, mang theo vài phần trấn an, Lý Yên ngẩng đầu lên, một câu nói, kiên định hữu lực, “Bẩm thái hậu, những lời nô tỳ nói, mỗi câu đều là thật.”

Chớp mắt một cái, sắc mặt thái hậu hai cung liền sa sầm, “Một tên tiện tỳ, còn muốn bốn cung dùng giọng điệu hòa hoãn nói chuyện với người,” Đông thái hậu đột ngột nổi giận trước tiên, một chưởng rơi lên trên mặt bàn, “người đâu, giáo huấn đằng hoàng cái thứ không biết điều này cho bốn cung.”

“Dạ, thái hậu.” Nha hoàn lúc này dẫn Lý Yên vào đây tiến lên, ra hiệu bảo hai cung nữ bên hông, mỗi người một bên giữ lấy hai vai Lý Yên, “Dám chống đối thái hậu hai cung, lẽ nào đã ăn gan hùm mật gấu rồi hay sao?”

Lý Yên nhắm chặt hai mắt, mắt thấy bạt tai kia sắp sửa rơi lên trên mặt, phía sau, Tây thái hậu ngăn cản nói, “Khoan đã!”

Lý Yên buông lỏng mi mắt, mở to hai mắt ra, “Chỉ là một nha hoàn mà thôi, dù đi theo ai, không phải đều là mệnh ti tiện sao, chim khôn biết chọn cành mà đậu, đạo lý này, người không phải không hiểu chứ?”

Từng câu từng chữ rơi vào lỗ tai, Lý Yên cười khổ sở, Tây thái hậu nói không sai, nàng chỉ là một tên nha hoàn có địa vị thấp nhất, chết rồi, bất quá cũng chỉ là một tấm phổ vĩ, thêm một hương hồn trên bãi tha ma mà thôi. Nàng cố chấp, lại là vì cái gì? Bởi vì, một ánh mắt xa lạ của hắn? Bởi vì, một câu nói của hắn, ‘đường như đã từng quen biết’, hay là vì, dưới màn trời màu xanh đen kia, đã từng có, một đôi tay ấm áp?

Lý Yên cũng không biết, nàng lắc lắc đầu, hai vai bị kiềm chặt, suýt chút thì trật khớp, “Nô tỳ, chẳng qua chỉ là một nô tỳ, chuyện của các chủ tử, nô tỳ, vẫn luôn không biết.”

Cứng đầu cứng cổ! Tây thái hậu siết chặt tay, khóe mắt co giật, “Đừng đánh lên mặt.”

“Tỷ tỷ.” Đông thái hậu không hiểu, “Còn giữ lại làm gì?”

“Hồ đồ rồi hay sao?” Tây thái hậu trừng mắt một cái, tiến tới bên tai Đông thái hậu nói, “Nó là người của hoàng hậu, hoàng đế cả ngày lẫn đêm ở trong Phượng Liễm Cung, tất nhiên cũng được nó hầu hạ, vạn nhất tìm đến Từ An Cung đòi người, chẳng phải là, tự chuốc phiền phức? Giáo huấn một chút là được rồi.”

“Dạ, thái hậu.” Nha hoàn kia tiếp lệnh, thuận thế xắn ống tay áo lên, toàn thân Lý Yên không thể nhúc nhích, cả người bị đè xuống đất, mặt dán lên mặt sàn lạnh như băng, nàng muốn ngồi dậy, lại bị nha hoàn một cước giẫm lên lưng, vài mụ ma ma tiến lên, chia ra đè giữ tứ chi không ngừng đạp động của Lý Yên, một người trong đó lấy ra một cái hộp tối màu, bên trong, chuẩn bị đủ loại ngân châm lớn nhỏ không đồng nhất.

Thân thể Lý Yên nằm sấp, căn bản nhìn không thấy đằng sau, đợi đến lúc kịp phản ứng, nha hoàn đã nắm lên một bả ngân châm, không quan tâm ngó ngang, toàn bộ đâm lên phần lưng nàng.

“A...”

Trước mặt một hồi choáng váng, thiếu chút nữa thì ngất đi, ngân châm kia vẫn chưa đâm vào xương thịt, những cũng không lập tức rút ra, Tây thái hậu nghe tiếng kêu thảm thiết kia, vỗ vỗ ngực, hướng sang Minh hoàng quý phi bên cạnh nói, “Minh Nhi, đánh cờ với bổn cung.”

Cô gái khê mở miệng, hai chân có chút run rẩy, nàng ta tiến lên trên, đi tới trước mặt Tây thái hậu, “Cô... cô mẫu, hôm nay, sao lại có hứng thú như vậy?”

Nha hoàn kia đem ngân châm trong tay lần nữa xâm nhập mấy phần, cây kim đâm vào xương thịt, trên cổ tay dùng sức, đưa qua kéo lại.

“A...” Lý Yên kêu thảm thiết, một tiếng ngắn ngủi, trước mắt đột nhiên tối sầm, bất tỉnh.

Ngón tay Minh hoàng quý phi phát run, toàn bộ tâm tư, căn bản không đặt lên ván cờ kia, “Cô mẫu, ả hôn mê rồi.”

Tây thái hậu trầm mặc ổn trọng, mỗi cái giờ tay nhắc chân, căn bản không có chút động dung, bưng chén trà bên cạnh lên, khê nhấp một hớp, sau đó toàn bộ dội lên trên mặt Lý Yên, thốt nhiên bừng tỉnh, nha hoàn thu ngân châm trong tay lại, Lý Yên vô lực kêu hô, cả người nằm rạp dưới đất không nhúc nhích.

Nếu như đã đến rồi, nàng cũng, không dám vọng tưởng có thể yên ổn mà đi ra ngoài.

Sau lưng, bị một tấm gỗ cứng rắn đè lên, Lý Yên không biết mục đích để làm gì, chỉ cảm thấy tấm gỗ này rất nhẹ, lại ép mình đến không thở nổi.

“Bịch...” Bên cạnh, một thị vệ thân thể cường tráng nặng nề giáng xuống một cước, đạp lên tấm gỗ, Lý Yên chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình thiếu điều cùng nhau chen chúc lên, hai tay đột ngột nắm chặt, lồng ngực, bức bối như hải triều.

“Bịch... bịch...”

Lập đi lập lại, không được mấy lần, nàng liền chịu không nổi, trong miệng, một ngụm tinh nồng phun trên mặt đất, giống như huyết sắc tà dương.

“Bẩm thái hậu, không để lại chút dấu vết nào.” Nha hoàn lúc trước, nói vô cùng đặc ý.

Tây thái hậu đang hứng chí hùng hực, nhìn cũng không thèm nhìn một cái, tiện tay vung xuống, “Ném ra ngoài đi.”

“Dạ.” Mấy người nhắc Lý Yên lên, một đường kéo ra ngoài, đi tới trước cửa điện nặng nề, thái giám cũng lùi bước ra một bước, tiện tay ném cả người Lý Yên ra ngoài.

Nửa người vùi sâu trong tuyết đọng, xương cốt tứ chi đau nhức, khiến Lý Yên giống như bất tỉnh nằm trong mặt tuyết không nhúc nhích, trên người, bao phủ một lớp, phóng mắt nhìn đi, lại không tìm được nửa phần thân ảnh.

Phong Phi Duyệt ở trong điện đi qua đi lại, một lúc lâu không thấy bóng dáng Lý Yên đâu, “Ngọc Kiều.”

Cô gái chẳng biết từ lúc nào, đã canh chừng ngoài điện, nghe tiếng kêu vội vội vàng vàng đi vào, “Có nô tỳ.”

“Có nhìn thấy Lý Yên đâu không?” Nàng đứng phía trước, thủy chung không để Ngọc Kiều liếc mắt được một cái.

“Bẩm nương nương, Lý Yên sáng sớm liền đi ra ngoài, nô tỳ vẫn chưa gặp.”

Phong Phi Duyệt khoát khoát tay, “Được rồi, ra ngoài trông chừng đi.” Lúc trước, Lý Yên đến một tác cũng không rời đi, hôm nay, sao lại vô duyên vô cớ trốn đi lâu như vậy?

Lý Yên mén theo vách tường, từng bước từng bước hướng phía Phượng Liễm Cung mà đi, trên người rất đau, rồi lại nói không ra, cụ thể là đau ở đâu, chỉ cần động một cái, cả người, liền đau như muốn đứt lìa, nàng bước đi bước nghỉ, cuối cùng cũng trở về.

Trên người, không có một chút ngoại thương, đi tới cửa điện, Ngọc Kiều chỉ là nhìn nhìn, lạnh mắt lạnh giọng, “Nương nương đã chờ lâu rồi.”

Lý Yên gật đầu, tiến vào bên trong điện thì thấy Lâm Doãn đang bắt mạch cho Cô Dạ Kiết, không hề khởi sắc, nhưng, độc tính cũng không lan tràn.

Thấy nàng ta đi vào, Phong Phi Duyệt chỉ là thuận miệng hỏi, “Đi đâu vậy?”

Lý Yên nhìn nam tử trên giường, khẽ nói lỏng thần sắc, nàng nhắc cao người, “Bẩm nương nương, nô tỳ bị một chút chuyện nhỏ làm chậm trễ.”

Phong Phi Duyệt cũng không truy cứu, càng không có thừa ý định hỏi tới, “Lần sau đừng tùy ý đi lại nữa, tránh để bốn cung lo lắng.”

“Dạ, nương nương.” Lý Yên tiến lên một bước, Lâm Doãn đứng dậy, nhìn thấy bộ dáng kỳ quái của nàng ta, bước đi, càng giống như khúc gỗ, cô gái nheo mắt, nhìn ra vài phần manh mối.

“Hôm nay là ngày thứ mấy?” Phong Phi Duyệt không nhịn được hỏi.

“Bẩm nương nương, ngày thứ mười rồi.” Lý Yên nhớ rõ, sống một ngày bằng cả mười năm.

“Mới... ngày thứ mười.” Phong Phi Duyệt lẩm bẩm, “Không biết Mạch y sư đi tới đâu rồi.”

Lâm Doãn biết, bây giờ tất cả hy vọng của Phong Phi Duyệt đều ở trên người sư phụ, chỉ đợi qua hết một tháng, nàng xoay người nhìn hoàng đế trên giường, theo lời căn dặn của Mạch Thần Lại, nàng không dám nói với hoàng hậu rằng, cho dù sư phụ tìm thuốc dần về rồi, cơ hội có thể cứu Cô Dạ Kiết tỉnh lại, cũng chỉ có ba phần.

Quân vô tướng hổ vô đầu, Quân gia phía bên kia, rõ ràng án binh bất động, kỳ thực, chính là đang tìm cơ hội có lợi nhất.

Mà thái hậu hai cung ở một bên, đã sớm vận sức chờ phát động.

Phía chân trời vừa mới chuyển màu, Phong Phi Duyệt vận một bộ phượng bào màu tím, đứng sừng sững trước Phượng Liễm Cung, trước mặt nàng được bao phủ bởi mặt trời đỏ tươi mênh mang, sau lưng, là cung điện ngũ sắc chói lọi. Tóc rơi phủ xuống đầu vai, đã dài ra rất rất nhiều, không có trang sức rối rắm phức tạp, bộ dáng tôn quý động lòng người.

“Nương nương...” Ngọc Kiều canh giữ ngoài điện kêu lên.

Phong Phi Duyệt khoát tay chặn lại, để Lý Yên cùng Lâm Doãn ở lại nội điện, chỉ một thân một mình đi ra ngoài.

Trong Phượng Liễm Cung, một tràng âm thanh ầm ĩ hò hét náo động, có vô tình, có cố ý, thanh âm kia bén nhọn mà cay nghiệt, giống như vừa đi ra ngoài, liền bị xé vỡ thành ngàn vạn mảnh.

Văn võ bá quan tụ họp thành một đường, tất nhiên, tới thảo phạt nàng kẻ được gọi là diêu nhan này, khuyên nhủ hoàng thượng, lấy giang sơn xã tắc làm trọng.

Phong Phi Duyệt đi vào đại sảnh, màu tím đại diện cho phồn vinh thịnh vượng quanh co uốn lượn trên nền đất mà đến, bách quan nghe thấy âm thanh kia truyền đến, nhất thời, đều trầm mặc nhìn lại, lễ nghi đi đầu, rồi rít quỳ xuống.

Nàng nhắm mắt ngồi lên thủ tọa, lấy một dịch trạm, trên mặt thanh tĩnh, kỳ thực, sóng ngầm mãnh liệt, lòng bàn tay đã rịn mồ hôi.

Sau khi đứng dậy, bách quan như có tri hoãn dùn dẩy, hoàn toàn hướng tới cảm phần sôi sục trước đó, Phong Phi Duyệt cũng không vội mở miệng, quả nhiên trông thấy, thái hậu hai cung vẫn ở nguyên một vị trí, rõ ràng đã không còn nhẫn nại, triều phục màu đỏ lá phong giống như vết máu khô khốc, thít chặt lấy cổ họng người ta không chịu buông bỏ, “Bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã mười ngày không thượng triều, bây giờ quốc sự chậm trễ, biên giới báo nguy, mong rằng nương nương lấy đại cục làm trọng, nỗ lực khuyên hoàng thượng, lấy xã tắc làm chủ!”

“Lời Lý thượng thư nói rất đúng...”

“Đúng, xin hoàng thượng ra ngoài gặp mặt một lần...”

“Chúng thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo hoàng thượng...”

...

Quần thần xen lẫn nhau phụ họa, khí thế hùng hực, trực bức thẳng đến chỗ Phong Phi Duyệt ngồi, vẻ mặt võ tướng mặc áo giáp lộ rõ hung quang, rất có khí thế ra lệnh một tiếng, liền xua quân xông vào nội điện.

Sắc mặt nàng bình thản, nghĩ đến trên Kim Loan Điện kia, hoàng đế là nhìn xuống chúng sinh như thế nào, đem giang sơn bá nghiệp vững vàng giẫm dưới chân, giờ khắc này, Phong Phi Duyệt chân chính cảm thấy Cô Dạ Kiết là ‘ở trên cao hứng gió lạnh’, bốn bề thọ địch, thập diện mai phục.

Thấy nàng một hồi lâu không nói gì, đám người phía dưới càng ép càng sát, còn có quan văn thu thập tấu thư của các tỉnh thị, tấu chương chồng chất, toàn bộ lại đẩy tới trước mặt nàng, “Xin hoàng hậu nương nương khuyên hoàng thượng ra ngoài gặp mặt chúng thần một lần.”

Phong Phi Duyệt nhìn đồng tấu chương cao cỡ nửa thân người, đưa tay rút một quyển ở trên cùng, mở ra, nhỏ giọng đọc thành tiếng, “Quân gia hữu nữ, song phượng tiến cung...”

Nói cái gì mà giang sơn xã tắc, quay đầu lại, còn không phải là lời Quân gia ra sao.

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, ý chế nhạo, thể hiện rõ ràng, “Hoàng thượng ở lại trong Phượng Liễm Cung, thứ nhất không phải ý nguyện của bốn cung, thứ hai bốn cung tuyệt không cưỡng cầu, ý kiến của chư vị đại thần lần này, thật khiến bốn cung khó lòng giải bày, còn những tấu thư này nữa, bốn cung ngược lại muốn ngâm cứu thật kỹ, không biết là vị đại thần nào phí hết tâm tư thu thập mà thành. Họa từ miệng mà ra, tà thuyết mê hoặc này chỉ là truyền miệng, lại khiến các người tốn sức soạn thành tấu chương, trình lên đến nơi trang nghiêm như triều đình.” Phong Phi Duyệt đem tấu chương trong tay ‘bộp.’ vứt xuống mặt bàn, khí lực cực lớn, chấn động đến nỗi chén trà bên trên rung lắc lạch cạch.

Lý thượng thư nghe vậy, không phục cũng không chịu bỏ qua, cúi người, “Bẩm nương nương, tổ tiên lập pháp, nương nương hậu cung không thể tham dự triều chính, tấu chương này, ngoại trừ hoàng thượng, dù là ai cũng được liếc mắt một cái.”

Phong Phi Duyệt nhìn đám người phía dưới, rồi lại nhìn sang đồng tấu chương chất chồng kia, “Bổn cung hỏi người, tiên đế cùng hoàng thượng, người thần phục vị nào?”

Lý thượng thư tự giữ đức cao vọng trọng, thân thể kéo thẳng tắp, trang trọng lên tiếng, “Thần là đại thần hai triều, thân giữ chức thượng thư, chính do tiên đế ngự phong, giờ đây, thiên tử đương triều chấp chính, thần, nhất định tận trung với hoàng thượng.”

“Bổn cung, chính là cần những lời này của người. Tổ tiên lập pháp, tất nhiên là có chỗ trái ngược với hoàng thượng, một câu nói ‘hậu cung này không thể chấp chính’, bổn cung không dám gât bừa.” Phong Phi Duyệt chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuốm đầy dương quang lấp láy, ngoài điện, ánh mặt trời trải đều, kéo mở bóng tối chôn vùi trong từng góc ngách, “Mùng bốn tháng mười, Lý thượng thư thượng tấu, sông Hoài phía bắc, bờ đê sụt lún, hồng thủy lan tràn, dẫn đến hàng chục ngàn bách tính phải di dời... Hai mươi tháng mười, Thị Lang hình bộ thượng tấu, nha nội huyện Triều Dương án oan nặng nề, hoàng thượng tức giận, hạ thánh chỉ, tịch thu cả nhà tri huyện, mùng hai tháng mười một...”

Nàng nhìn từng gương mặt dần tái xám như tro tàn, vốn là thánh chỉ tuyệt mật, lại cứ như vậy bị đọc ra trong yên lặng, không có ý chỉ của hoàng đế, ai có thể làm vậy như vậy.

“Nương nương...” Lý thượng thư vội vàng ngăn cản, thánh chỉ tháng mười một vừa qua, có ông ta liên danh thượng tấu cáo buộc thừa tướng trong triều, vậy mà tình thế hôm nay, thái hậu hai cung lại lệnh cho ông ta lôi kéo Hữu tướng. Tấu chương kia nếu bị đọc ra trước mặt mọi người mà nói...

Phong Phi Duyệt biết cố kỵ trong lòng ông ta, đúng lúc thu nhỏ giọng lại, ngồi trở về chỗ cũ, “Hoàng thượng đã hạ lệnh tạm thời giao sự vụ trong triều cho Hữu thừa tướng xử lý, long thể kim an, nhưng cũng có lúc mệt mỏi, bất quá chỉ là tĩnh dưỡng một thời gian mà thôi, Huyền Triều quốc cường dân thịnh, chư vị đại thần lý nên phụ giúp Hữu tướng, chứ không phải bởi vì nghe tin sàm ngôn, mà đến Phụng Liễm Cung của ta, trình diễn vở kịch bức vua thoái vị khí thế ngút trời thế này.”

Sắc mặt Lý thượng thư dần đầu lập tức mắng xanh mắng đỏ, liền đó nghe thấy bên ngoài truyền tới một hồi âm thanh, nam tử đã nhảy vào trong.

“Tham kiến Lệ vương gia.” Mọi người rới rít hành lễ, Phong Phi Duyệt vừa nghe ba chữ này, trái tim lập tức ‘lộp bộp’ rơi vỡ, chìm vào đáy cốc.

Khó khăn lắm mới trấn áp xuống, hấn lại muốn tới chen thêm một cước.

“Chuyện gì, nóng nhiệt như vậy?” Lệ vương qua một thân trường sam màu đen nhảy vào, đường thêu mảnh xà vàng uyển chuyển bao quanh ống tay áo, hấn khẽ mỉm cười, diên đảo chúng sinh.

“Bẩm Lệ vương gia, chúng thần tụ tập tại đây, chỉ vì gặp mặt hoàng thượng một lần.” Lý thượng thư tiến lên, hấn là con trai của Đông thái hậu, tất nhiên, cũng không cần kiêng dè.

“Hoàng huynh nhiều ngày không thượng triều, các đại thần sốt ruột đến thăm, cũng là hữu tình có thể tha thứ.” Lệ vương gia tự mình ngồi xuống cạnh Phong Phi Duyệt, “Hoàng hậu nương nương, sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?”

Hấn thay đổi cách xưng hô, nụ cười tà mị, mà lại mang theo vài phần tâm trạng xem kịch vui.

“Lệ vương gia tự trọng,” Phong Phi Duyệt thuận miệng đáp trả, “đây là ý của hoàng thượng, quyết không phải trò đùa, bổn cung tuyệt đối sẽ không tự tiện chủ trương.”

Gương mặt Lệ vương gia có chút hòa hoãn, năm ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, trầm tư một lát, sau đó quay đầu lại, hướng về phía chư vị đại thần nói, “Nếu hoàng hậu đã nói như vậy rồi, mời các vị đại nhân trở về đi.”

Lý thượng thư kinh ngạc, đứng nguyên tại chỗ, “Vương gia...”

“Được rồi,” Lệ vương gia tỏ vẻ không kiên nhẫn, phất tay một cái, “nếu hoàng thượng không gặp, cho dù các người đứng đến sập trời, cũng không có tác dụng đâu.”

Phong Phi Duyệt nhíu chân mày, nhìn nam tử tướng chừng như trước sau là hai người trái ngược, yên lặng không nói lời nào.

“Hoàng thượng ở ngay trong tấm điện của nương nương, chúng thần chỉ cần một câu nói của hoàng thượng, hoàng thượng hạ lệnh, chúng thần không dám không nghe.” Trong bách quan, một đại thần tiến lên trước, từng chữ rành rọt vang lên.

“Đúng...”

“Xin hoàng thượng ra ngoài nói một câu...”

“Chúng thần nguyện nghe hoàng thượng nói một câu...”

Được nhiều người ủng hộ, Lệ vương gia mắt phượng cột nhả, đứa con trai ngoài mặt ngỗ ngược bất cần đời này của Đông thái hậu, đầy đặn, dâng lên từng đợt từng đợt lạnh lẽo như thường, Phong Phi Duyệt nhìn gò má của hắn, lại cảm thấy quanh thân rất lạnh, “Lời của hoàng thượng, chính là thánh chỉ, trước khi các người làm trái mệnh, từng người từng người, lẽ nào đều không muốn sống nữa rồi?”

Ngữ điệu bình thản, lại tự nhiên chấn kinh hữu lực. Đám người nghe vậy, nhiệt tình nhất thời bành trường lại trở nên nguội lạnh, yên lặng không dám công kích.

Lệ vương gia nhìn Phong Phi Duyệt đang thẳng thốt, môi mỏng khê mở, giọng điệu không còn nghiêm túc nữa, mà đã khôi phục lại vẻ bốn cột, “Tẩu tẩu, chỉ có ta bắt nạt được nàng.”

Nghe xong, Phong Phi Duyệt cười lạnh, hung hăng quay mặt đi.

Nụ cười của nam tử còn chưa tràn ra khỏi miệng, lại nghe thấy trong nội điện kia, truyền ra một giọng nói trầm thấp hờn hậu, vừa nghe, toàn thân đột ngột phát run, “Bên ngoài có chuyện gì? Sao lại thành ra như vậy?”

Ngữ khí, rất không vui, ẩn hàm phẫn nộ.

92. Chương 91: Bất Ngờ Tỉnh Lại

Chương 91: Bất ngờ tỉnh lại

Phong Phi Duyệt ngẩn người, rồi thốt thiên giạt mình một cái, đám người phía dưới giống như gặp phải đại địch, thần sắc kinh hoảng.

Lệ vương gia nheo đôi mắt anh tuấn, mang theo vài phần nghi ngờ nhìn về phía nội điện sơn son thiếp vàng kia.

“Hoàng... hoàng thượng...” Lý thượng thư ‘bụp’ một tiếng quỳ xuống, những người còn lại không kịp phản ứng rồi rít quỳ theo, “Thần, chúng thần đến đây thăm hoàng thượng.”

Bên trong, lập tức không còn thanh âm, Phong Phi Duyệt vừa mừng vừa sợ.

“Thăm? Trẫm đã nói, không có lệnh của trẫm, ai cũng không được phép bước vào Phượng Liễm Cung một bước!” Ngữ khí nam tử âm trầm, bên trong, mơ hồ còn truyền đến tiếng đồ đạc bị đập vỡ, “Kẻ nào còn dám đến, trẫm liền lấy đầu của từng người từng người các người!”

Tính khí hoàng đế vẫn luôn không tốt, hôm nay náo loạn như vậy, Lý thượng thư kia tự giác đuối lý, vội vội vàng vàng dập đầu, xong liền dẫn đám người mặt xám như tro tàn lui ra khỏi cung.

Trong lòng Phong Phi Duyệt mừng rỡ, lập tức bật dậy, chỉ muốn đi vào bên trong. Hoàn toàn quên mất, Lệ vương gia kia vẫn còn ở bên cạnh.

Cổ tay bị chế trụ, hần nghiêng người tiến lên, cười nhẹ nói, “Tẩu tẩu, không mời bản vương vào ngồi một chút à?”

Phong Phi Duyệt hoảng hồn, dùng sức vùng tay hất ra, nhìn thấy gương mặt tuần tú của hần ngậm cười, cũng không giữ ý tứ nói thật nặng lời, “Không phải hoàng thượng đã nói rồi sao? Ai cũng không gặp.”

Lệ vương gia tựa vào mép bàn, giống như, có vài phần uất ức, “Hoàng huynh sẽ không cự tuyệt bản vương ngoài cửa.”

Vậy mà, cô gái trước người vẫn cương quyết, “Không gặp chính là không gặp.”

Chính mình thuận miệng nói ra như vậy, nghe giọng điệu kia, giống như là có vài phần tức giận, Phong Phi Duyệt thấy hần cũng không cưỡng cầu, chỉ đứng ở bên cạnh nhìn mình chăm chăm, “Lúc muốn gặp, tự nhiên sẽ gặp, vẫn xin Lệ vương gia trở về cho.”

Hần nhẹ cong môi đỏ, đúng mực tự nhiên, “Vậy hôm khác bản vương trở lại thăm tẩu tẩu.”

Nói xong, liền xoay người đi, vạt áo màu đen xoay tròn thành một vòng hoa sắc, nam tử này, tùy tiện quen rồi, tuy có cốt nhả, nhưng cũng không khiến người ta chán ghét, hiểu biết chừng mực không ép buộc làm khó người khác.

Phong Phi Duyệt không suy nghĩ thêm nữa, khép cửa lại, sải bước đi vào trong nội điện.

Vừa mới đi vào, liền trông thấy Lâm Doãn cùng Lý Yên đứng trước giường, dưới đất, bừa bộn không chịu nổi, mảnh vụn bị đập vỡ đầy đất, thấy nàng đi vào, Lâm Doãn lập tức quỳ xuống, “Hoàng hậu nương nương, xin thứ tội cho dân nữ tự ý chủ trương.”

Phong Phi Duyệt nhìn về phía giường phượng kia, nam tử vẫn như cũ nằm đó không nhúc nhích, làm gì có bộ dạng thức tỉnh...

“Lâm Doãn, người làm rất đúng.” Nàng chợt cảm thấy vô lực, chống lên mặt bàn bên cạnh ngồi xuống, “Bổn cung, nên sớm ngủ tới.”

Lý Yên thấy Lâm Doãn còn quỳ, liền tiến lên, muốn đỡ nàng ta đứng dậy, chỉ là vừa khê gặp người, khuôn mặt nhỏ nhắn liền thống khổ nhũu chặt, thân thể cứng ngắc một chỗ, cả người không thể nhúc nhích.

“Lý Yên...” Lần này Lâm Doãn phát hiện có gì đó không đúng trước tiên, vội vàng đứng dậy đỡ lấy cô gái.

“Xảy ra chuyện gì?” Phong Phi Duyệt ngay lập tức đứng lên, sải bước đi tới.

“Nương nương, nô tỳ chỉ là không cẩn thận tẹo lưng một chút.” Lý Yên một lòng che giấu, lại lực bất tòng tâm, thân thể vừa động một cái, liền giống như bị đứt rời.

“Còn nói không sao!” Phong Phi Duyệt với Lâm Doãn cùng đỡ nàng ta lên ghế, “Hôm qua ta đã thấy người có gì đó không ổn.”

Lâm Doãn thấy cô gái chỉ thỉnh thoảng kêu đau một tiếng, rồi lại không thể giải thích rõ rốt cuộc là đau ở chỗ nào, bàn tay rơi lên trên lưng Lý Yên, nhẹ nhàng kéo xuống một cái, “A...”

Quả nhiên, nàng kêu đau một tiếng, trong hốc mắt tất cả đều là nước.

“Rốt cuộc là thế nào?” Phong Phi Duyệt không hiểu, theo đó khăn trương.

“Bầm nương nương, cô ấy bị nội thương.”

“Nội thương?” Đôi mắt xinh đẹp của Phong Phi Duyệt chuyển lạnh, “Có nghiêm trọng không?”

“Đợi lát nữa bôi một ít thuốc, chỉ có điều, cần điều dưỡng vài ngày.” Lâm Doãn cẩn thận vuốt nhẹ trên lưng nàng ta, “Thương thế này, cũng chỉ mới một hai ngày nay thôi.”

Phong Phi Duyệt nhìn đôi chân mày ưu sầu của cô gái, một mình ở đó chịu khổ, trong lòng không tránh khỏi phát hỏa, “Hôm qua người vô cớ mất tích, rốt cuộc đã đi đâu?”

Lý Yên thấy vẻ mặt đầy nộ khí của nàng, cũng không tiếp tục giấu giếm chuyện bị thương, đành phải mở miệng, “Nô tỳ, đi Từ An Cung.”

Phong Phi Duyệt liếc mắt nhìn Lâm Doãn một cái, sau đó cô gái không nói hai lời, trực tiếp ra khỏi đại điện đi bào chế thuốc cho Lý Yên, Lý Yên ngồi ở đó, nhưng mà vạn phần bất an, “Nương nương, nô tỳ không nói bất cứ chuyện gì cả...”

Đáy lòng Phong Phi Duyệt lay động, đôi tay rơi lên trên vai nàng ta, “Bổn cung biết”, nếu Lý Yên đã nói ra gì đó, hôm nay, dần dần ra mặt sẽ không phải là Lý thượng thư, quần thần chỉ là tề tụ ở Phượng Liễm Cung đơn giản như vậy. Thái hậu hai cung, sợ là đã sớm ngồi không yên rồi.

Nhìn thân thể cúi khom của cô gái, Phong Phi Duyệt kéo tay nàng ta, nói, “Cám ơn người.”

Đối với lời cảm ơn đột ngột của nàng, Lý Yên dường như không kịp ứng phó, cuống quýt khoát tay, “Không, nương nương, đây là nô tỳ cam tâm tình nguyện,” Nàng ta quay mặt đi, “Thời điểm nô tỳ ra khỏi Từ An Cung cũng rất may mắn, nô tỳ vẫn còn sống.”

Cánh môi Phong Phi Duyệt khô khốc, nhìn ý cười mạnh mẽ dâng lên trong mắt cô gái, lại phát hiện làm thế nào cũng không có hơi sức kéo môi lên một cái.

Trong Từ An Cung.

Vài ba cung nữ đang chơi đùa với tiểu hoàng tử, Minh hoàng quý phi ở ngay bên cạnh, phía sau bình phong khổng lồ, thái hậu hai cung đang thương thảo với Lý thượng thư vừa mới cuống cuồng chạy đến.

“Người nói, hoàng đế nói chuyện?”

“Bẩm thái hậu, chính phải,” Lý thượng thư nhẹ lau mồ hôi lạnh trên mặt, “thần đã cẩn thận phân biệt, đó là giọng của hoàng thượng.”

Thái hậu hai cung nhìn nhau giây lát, dường như đối với hành động lúc đó của hoàng đế, lại càng thấy khó hiểu, Tây thái hậu nghe xong sự tình vừa xảy ra, lạnh giọng cắt đứt, “Hoàng thượng, có đi ra khỏi nội điện không?”

Lý thượng thư buồn bực lắc đầu, vốn cũng không nghĩ tới thâm ý trong này, “Không có.”

“Không có...” Bà ta lầm nhảm trong miệng, trên khóe mắt phần khích điểm thêm vài tia sáng, “Xem ra, sự tình không có đơn giản như vậy.”

Trong điện, rất ẩm áp, không khí nồng rục phả lên trên mặt, có loại cảm giác hít thở không thông, hoa y cấm phục, một nơi trong cung đình, lẽ nào lại mưu đồ lừa gạt. Một người ngã xuống, khắp giang sơn, cũng theo đó chấn động, không để ý một cái, liền bị chia phân cắt chia năm xẻ bảy.

Mạch Thần Lại rời đi nửa tháng, thái hậu hai cung vốn không hề phát giác, hôm nay, tiểu hoàng tử ngã bệnh, thái hậu cố ý truyền hán tới xem, đến lúc này thì không thể che giấu được nữa.

Lý Yên chỉ cần tĩnh dưỡng, Phong Phi Duyệt cũng không để nàng ta bước ra khỏi Phượng Liễm Cung, thuốc thang, hết thấy đều do Lâm Doãn đích thân bào chế, không qua mấy ngày, vết thương đã lành hơn phân nửa. Lý Yên có ý muốn trở về chỗ ở của mình, dù sao ở lại trong tấm điện của hoàng hậu, mỗi ngày, trong điện đều là mùi thuốc nồng nặc, sẽ khó tránh người ngoài nghi hoặc.

Phong Phi Duyệt ngẫm nghĩ một hồi, cũng liền đồng ý, hoàng đế hôn mê không tỉnh, cứ như vậy khó tránh khỏi dị nghị.

Lúc Lý Yên trở về, vừa vặn nhìn thấy Thi tiếp dư đứng trước cửa phòng, giống như là, cố ý đợi mình.

Nàng bước từng bước cứng ngắc tiến lên, một tay chống vách tường, đi đường có chút khó khăn.

Thi tiếp dư liếc mắt liền thấy nàng, vội vã tiến lên, thần sắc hoang mang lo sợ, “Tỷ đi đâu vậy? Ta đã tìm tỷ mấy ngày rồi?”

Lý Yên nhìn chung quanh, thấy không có người nào khác, lúc này mới mở miệng nói, “Nương nương giữ ta ở lại Phượng Liễm Cung...”

“Ở lại Phượng Liễm Cung?” Thi tiếp dư khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, khó tin nói, “Là hoàng hậu nương nương bảo tỷ ở lại?”

Lý Yên nhìn vẻ hoảng hốt trong mắt nàng ta, thuận miệng cười một tiếng, nói, “Không cần lo lắng, nương nương rất khỏe, chỉ là thân thể ta không tốt, nương nương lúc này mới giữ ta lại.”

Thi tiếp dư đứng bên cạnh nàng, nghe thấy như vậy, sắc mặt cũng thoáng hòa hoãn, “Hoàng thượng.. vẫn khỏe chứ?”

Nàng ta lòng đầy lo lắng, đôi mắt xinh đẹp lại ngấn nước long lanh, Lý Yên có chút dao động, chỉ là nhìn nàng ta chăm chăm, không nói ra lời, “Hoàng thượng đến lâm triều cũng không để ý, có phải bị bệnh rồi không, hay là...” Hai tay Thi tiếp dư bắt lấy khuỷu tay Lý Yên, mười ngón tay, dùng sức cắm vào trong tay áo.

“Không có, muội lo lắng quá rồi,” Lý Yên an ủi, “hoàng thượng không sao, chỉ là ở lại trong Phượng Liễm Cung không ra ngoài mà thôi, có lẽ là triều vụ quá mức bận bịu, muốn tĩnh tâm lại.”

“Thật sao?” Thi tiếp dư khẽ buông lỏng tay, thế nhưng sắc mặt vẫn khẩn trương, Lý Yên bị nàng ta nhìn ra mấy phần tâm tư, nàng mỉm cười, vốn cũng không muốn lừa gạt nàng ta, đối diện với đôi đồng tử trong suốt, Lý Yên lời đã đến khóe miệng, nhưng vẫn là nuốt xuống.

“Thật!” Nàng cắn răng nói ra khỏi miệng, hai mắt Thi tiếp dư nhìn nàng, lại ảm đạm thất sắc, “Nếu hoàng thượng không có bệnh, tại sao đến gặp mặt một lần ta cũng không gặp được?”

Lý Yên thấy hốc mắt nàng ta đỏ hồng, thần sắc khiếp nhược, dường như, lại trở về là tiểu nha hoàn mặc cho người ta ức hiếp năm đó.

“Hoàng thượng nhất định là có đại sự gì đó trì hoãn.” Lý Yên khuyên giải trấn an, xua đi một mảng lo lắng, trong lòng, lại càng thêm khó chịu. Thà rằng không biết gì, còn hơn ngày ngày vì hấn mà lo lắng, vì hấn mà đau buồn.

Nói chuyện với Lý Yên vài câu, Thi tiếp dư thấy sắc trời không còn sớm, cũng liền tự động trở về, Lý Yên an tĩnh nghỉ ngơi qua một đêm, tảng sáng hôm sau, cũng không có nhàn rỗi, liền đến Phượng Liễm Cung.

Từ đằng xa, đã trông thấy rất nhiều người trấn giữ ngoài điện, đến Vệ Lâm Quân cảnh giới nghiêm ngặt cũng xuất động.

Lý Yên chợt thấy nôn nóng sốt ruột, sải bước hướng tới phái trước, dưới chân quá mức hoảng loạn, đạp lên miếng băng mỏng đằng kia, suýt chút té ngã. Đến gần nhìn xem, mới thấy phi tần hậu cung thế nhưng lại nhất mực tề tựu thành một đoàn, thái hậu hai cung dẫn đầu, bên cạnh, còn có Minh hoàng quý phi đi theo.

Lâm Doãn đi ra ngoài, muốn ngăn cản, lại bị thị vệ bên cạnh nặng nề đẩy một cái, Lý Yên vội vàng chạy vào đại điện, hai người bị thị vệ xung quanh đẩy sang một bên, binh khí trấn thủ chắn ngang trước mặt, thái hậu hai cung dẫn đầu đi vào nội điện.

Sắc mặt tái xám, hôm nay chỉ mới qua hai mươi ngày, bây giờ Mạch Thần Lại còn chưa trở về, hoàng đế lại nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, chỉ dựa vào thể lực vài người, thoáng cái, liền phương tắc đại loạn.

Phong Phi Duyệt nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thả tấm màn xuống, vừa mới đi ra vài bước, trong điện, liền tràn vào một đồng người.

Thị vệ vác đao bắt đầu phong tỏa bao vây toàn bộ đại điện, Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn điệu bộ của đám người, “Thái hậu hai cung, cũng huy động quá nhiều nhân lực rồi.”

Phi tần hậu cung đều đi theo bên cạnh thái hậu, tầm mắt mọi người, không ngoài dự đoán lướt qua Phong Phi Duyệt, rơi lên trên giường phượng đằng sau.

“Bốn cung thấy hoàng thượng tới ngày ở lại Phượng Liễm Cung, triều sự cũng không ngó ngàng, hôm nay, cố ý mời đến mười tám vị thái y trong Ngự Y Viện đến xem thử cho hoàng đế, quốc sự bề bộn, chớ để thân thể mệt mỏi.” Tây thái hậu khép hai tay lại, ở một bên, vài tên ngự y từ ngoài điện đi vào.

Phong Phi Duyệt bị vây giữa đám người, hôm nay, thái hậu công khai dẫn người xông vào, chính là tự có vài phần nắm chắc. Nàng vận chặt mười ngón tay, Lý Yên với Lâm Doãn bị chặn lại bên ngoài, càng không thể trợ giúp nàng được.

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng chỉ là nghỉ ngơi một thời gian ngắn, có Lâm Doãn ở đây, thái hậu người có thể yên tâm.”

“Bổn cung chính là không thể yên tâm được, mới đích thân đưa ngự y đến đây, xem mạch một lần, nếu thực sự không sao, vậy cũng coi như để cả hoàng triều được an lòng.” Tây thái hậu kiên trì, đảo mắt một cái, toàn bộ ngự y yên lặng đứng một bên đều nhất nhất tiến tới.

“Đứng lại.” Phong Phi Duyệt lãnh đạm ngăn lại, thân thể lui về sau một bước, che chắn trước giường, trang dung dứt khoát vững vàng, trong mắt là hung ác tuyệt đối.

“Hoàng hậu, hoàng thượng là hoàng đế của trăm vạn người, người hôm nay như vậy, là có ý đồ gì?” Đông thái hậu cũng tiến lên bức bách, dẫn theo bên cạnh kia là những phi tần vốn có lòng ghen ghét muốn tranh nhau phụ họa.

“Đúng vậy...”

“Hoàng hậu như vậy, rõ ràng là một mình chiếm hết độc sủng...”

Tiếng nghị luận rất nhỏ, có vài phi tử, từ khi tiến cung đến giờ vẫn chưa nhận được long sủng, thời gian sủng hạnh chân chính, đã ít lại càng ít.

Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn đi, một thân một mình, nàng chỉ biết, ở sau lưng nàng, Cô Dạ Kiết vẫn đang bất tỉnh nhân sự, nàng không thể để người khác đến gần một bước.

Tây thái hậu thấy nàng nhất quyết không chịu nhượng bộ, dứt khoát ngồi xuống một bên, “Bổn cung làm thế này cũng vì nghĩ cho hoàng đế, chút động tĩnh này của chúng ta, nếu hoàng đế thật sự chỉ đang ngủ, đại khái có thể ra ngoài gặp mặt một lần,” Hai mắt bà ta sắc lém, đảo qua, tựa như lưỡi dao lạnh lẽo, “Lý do này của hoàng hậu, cũng không tránh khỏi có chút gượng ép.”

Phong Phi Duyệt ngăn cản trước mặt đám người, thái hậu hai cung thấy hoàng đế vẫn không có động tĩnh, suy đoán trong lòng, càng thêm chắc chắn mãnh liệt.

“Người đâu, kéo hoàng hậu ra!”

Nàng thật không ngờ, tốc độ của thái hậu hai cung lại nhanh như vậy, lại càng không ngờ, sẽ xuất động cấm quân trong cung.

Căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện, thị vệ bên cạnh có chuẩn bị mà đến, tất cả đều đồng loạt xông lên. Phong Phi Duyệt bị vây lại ở chính giữa, nhân số rất đông, nàng vừa mới rút kiếm ứng phó, bên kia, tấm màn che giấu đã bị nhấc lên.

“Thái hậu...”

Mọi người đồng loạt nhìn lại, chỉ thấy hoàng đế ngủ rất an tường, đôi tay đặt ngoài chăn gấm, hô hấp trầm ổn, chỉ có điều tư thái như vậy, quá mức bình thường, quá mức...

“Hoàng đế...” Đông thái hậu tiến lên, gọi mấy tiếng nhưng không thấy đáp lại.

Ngự y bên cạnh nhận được ánh mắt của Tây thái hậu, đánh bạo tiến lên, chẩn mạch cho hoàng đế.

Phong Phi Duyệt muốn ngăn trở, thân thể vừa mới thoát ra ngoài, liền bị hai tên thị vệ bên cạnh hợp lực kiềm chặt, hai vai bị đè ép gắt gao, không thể động đậy.

Quá nhiều người, cô gái hao hết khí lực, chỉ có thể nhìn tôn vương trên giường, mặc người ta định đoạt.

Trong lòng một mảnh bi ai, đột nhiên có loại cảm giác chìm sâu đến đáy cốc, nàng trông thấy tên ngự y kia đưa tay rơi lên trên cổ tay Cô Dạ Kiết, một lát sau, mang theo bộ mặt kinh hoàng, hướng sang thái hậu hai cung bên cạnh phục mệnh, “Bẩm thái hậu, hoàng thượng người...”

“Hoàng đế làm sao?” Tầm mắt Tây thái hậu hướng về phía giường phượng, mở miệng hỏi.

“Hoàng thượng bị trúng độc, bây giờ... bây giờ đang hôn mê bất tỉnh.”

Lời vừa nói ra, giống như sấm nổ, thân thể Phong Phi Duyệt mềm nhũn, tất cả khí lực chống đỡ những ngày qua, toàn bộ bị rút tận sạch sẽ. Đám phi tần thị vệ đều kinh hô thành tiếng, Tây thái hậu kia thỉnh thoảng bật dậy, sắc mặt ảm đạm không thôi.

“Hoàng đế nằm lâu như vậy, thế mà, mình đến bây giờ mới phát hiện.”

Phong Phi Duyệt nhìn Tây thái hậu từng bước đến gần, hai tên thị vệ buông tay nàng ra, bà ta thềm cấn chặt răng ngà, hướng về phía Phong Phi Duyệt nghiêng răng nói, “Người cái thứ họa loạn hậu cung này!”

Chạm mặt, một cái tát tai nặng nề rơi xuống, Phong Phi Duyệt lập tức phát đau, thân thể không kịp chuẩn bị ngã nhào xuống giường phượng, cả người rơi lên trên người Cô Dạ Kiết. Nam tử vẫn như cũ không nhúc nhích, một bên mặt nàng sưng đỏ lợi hại, thân thể mềm nhũn, ngồi bệt dưới đất.

“Hoàng thượng thân trúng kịch độc, người lại dám tự ý giấu giếm, nói, là làm theo chỉ thị của kẻ nào?” Đông thái hậu theo đó ép hỏi, Phong Phi Duyệt nhìn đám người ủa tới, sau lưng tựa vào khung giường, hai tay dùng lực siết chặt.

“Cứng đầu cứng cổ!” Tây thái hậu khinh bỉ, khoe miệng rõ ràng đã nhếch lên, “Người đâu, giải hoàng hậu vào Hình Bộ, bốn cung xem người có thể mạnh miệng tới khi nào.”

“Vâng.” Hai tên thị vệ lúc này đi lên trước, Phong Phi Duyệt đột nhiên vùng tay giữ chặt Cô Dạ Kiết, nắm chặt lấy bàn tay dày rộng của nam tử, nàng dùng sức... đến nỗi đầu ngón tay cũng chuyển thành trắng bệch.

“Hoàng hậu nương nương, xin đừng làm khó thuộc hạ.”

Nàng nhìn phía đối diện. Tầm mắt đảo qua từng khuôn mặt trong đại điện, rồi rơi lên trên người tên ngự y lúc này, “Người nói hoàng thượng trúng độc, bốn cung hỏi người, người có thể giải được chứ?”

Ngự y kia ngần ra, thấy ánh mắt của mọi người đều hướng về phía mình, khuôn mặt già nua thoáng cái liền đỏ bừng, “Cái này... vì thần cần chút thời gian.”

“Hừ!” Nàng cười lạnh một tiếng, “Thứ bốn cung cần chính là thời gian này đây, thái hậu cần gì phải điều động binh lực?”

“Ăn nói xằng bậy!” Đông thái hậu chỉ vào Cô Dạ Kiết đang hôn mê, “Hoàng đế thân trúng kịch độc, người không những không mời ngự y, ngược lại đem cữu ngũ chí tôn giấu riêng trong tấm cung của mình, hoàng hậu, lá gan của người thật không nhỏ.”

Phong Phi Duyệt kiệt quệ, lo lắng chông chênh những ngày qua, khiến cả thân xác lẫn tinh thần nàng mệt mỏi không chịu nổi, tâm tư của thái hậu hai cung đã rõ ràng rành rành, hôm nay ‘lỗi’ ở chính mình, bọn họ nhất quyết sẽ thừa cơ hội này kéo nàng xuống.

“Lôi xuống!” Tây thái hậu không chịu được trì hoãn, lập tức đưa tay chỉ thẳng phía nàng.

Phong Phi Duyệt quay đầu lại nhìn Cô Dạ Kiết một cái, ánh mắt của nàng đã trở nên mềm mại, như có ý nói quan tâm không nở rời, nồng liệt trút ra ngoài, khoe miệng nàng nhẹ run, rất nhiều lời nói đến bên cánh môi, lại nói ra không được, cuối cùng, nàng nhìn gương mặt tuấn tú của nam tử, chỉ bật ra vài chữ, mà lại, bất lực không thôi, mang theo ưu thương đau đớn, “Thật xin lỗi, thiếp không thể đợi được chàng rồi.”

Hai vai bị nắm lấy, thân thể đột ngột bị kéo lên trước, nàng giãy giụa, phía sau, loáng thoáng truyền đến một âm thanh lạnh lùng, “Ai dám động đến nàng ấy!”

Vẫn quen thuộc như cũ, vẫn khiến nàng ập ủ hy vọng như cũ, nàng không biết Lâm Doãn làm thế nào mà làm được.

Chỉ có điều, thái hậu hai cung, chung quy sẽ không giống như đám đại thần kia, dễ dàng qua mặt.

Phong Phi Duyệt cảm thấy thị vệ áp trứ mình đột nhiên ngừng lại, sau đó, một bàn tay nhẹ nhàng rơi lên trên đầu mình, mất đi khổng chế, cả người nàng té ngược ra sau, lập tức ngã ngồi xuống đất.

Giữa cánh mũi, rõ ràng là mùi long diên hương thanh nồng trên người hoàng đế.

Không đơn giản chỉ là quen thuộc, mà là, chân thật...

Phong Phi Duyệt từ từ ngẩng đầu lên, bỗng nhiên hiện ra ngay trước mắt, chính là tuần nhan phóng đại, sống mũi kiên định, chống đỡ ngay trên trán nàng. Đôi mắt kiết ngao bất tuân kia, có màu hổ phách như loài lang sói nguy hiểm, nàng mừng rỡ, kích động, trái tim lập tức nảy lên, thủy sắc, thâm ướt hốc mắt.

93. Chương 92: Tâm Ý Tôn Vương

Chương 92: Tâm ý tôn vương

Mà nam tử vừa ngồi dậy kia, không phải là Cô Dạ Kiết, thì là ai?

Chỉ thấy hần mặt mày tuần lãng, áo ngủ màu vàng tươi theo động tác của hắn mà hướng sáng hai bên rủ xuống, dây buộc bên hông, lộ ra khuôn ngực cường tráng quyến rũ. Da thịt màu lúa mạch, cùng sợi tóc đen bóng, một tay hoàng đế rơi lên đầu vai Phong Phi Duyệt, tay kia, chống ở bên người.

Hai thị vệ áp trứ nàng lúc này khấn trương lui ra, tay chân lóng ngóng, đâm đầu vào một chỗ.

Tây thái hậu nhìn gương mặt vô thần vô sắc của hoàng đế, trong lòng cực kỳ rối rắm, nhưng vẫn không biểu hiện ra mặt, bà ta cố tự trấn định, hướng sang ngự y bên cạnh nói, “Không phải nói hoàng đế thân trúng kịch độc sao?”

Ngự y kia đã sớm đầm đìa mồ hôi lạnh, bây giờ thấy mũi nhọn đều chỉ về phía mình, mặt mũi càng thêm tái nhợt, chỉ thiếu điều ngã bệt xuống đất, “Bẩm thái hậu... mạch... từ mạch tượng nhìn lại...”

Bàn tay Cô Dạ Kiết đặt trên đầu vai Phong Phi Duyệt, đột nhiên thít chặt, năm ngón tay khê dùng sức, nàng lập tức hoàn hồn, chỉ thấy ánh mắt của nam tử lực bất tòng tâm lóe lên một cái, giữa ánh mắt nhận được tín hiệu ngầm, nàng tỏ ra vẻ thờ ơ, đứng dậy ngồi lên trên giường. Cô Dạ Kiết thấy nàng hiểu được ý của mình, bờ môi sinh ý cười, đem khí lực nửa người trên đè ép lên, dựa vào Phong Phi Duyệt chống đỡ.

“Thái hậu, người cố ý muốn xem, bây giờ hoàng thượng vẫn mạnh khỏe, một không phải ta cưỡng ép, hai không bị người khác bức bách, thái hậu người, cũng nên yên tâm rồi chứ?” Phong Phi Duyệt đỡ lấy sức nặng toàn thân nam tử, chậm rãi nói.

Sắc mặt Đông thái hậu rất khó coi, đám phi tần đi theo lúc trước, bây giờ càng im thin thít không dám ho he, đầu rũ xuống trước ngực, hận không thể tìm một cái động mà chui xuống. Náo loạn như vậy, e là sau này càng khó có cơ hội.

Tây thái hậu thấy hoàng đế thực sự không hề hấn gì, sắc mặt không thể không mềm xuống tức khắc, thanh âm, như cười như không, “Hoàng hậu chịu tránh ra sớm, thì đã không khiến sự tình ồn ào ra thành như vậy.”

Cô Dạ Kiết nhìn nửa bên mặt Phong Phi Duyệt bị đánh sưng húp, rồi lại nhìn điệu bộ đám người trong điện này, toàn bộ những gì xảy ra trước đó, cũng liền sáng tỏ nửa phần. Cầm lấy bàn tay mềm mại rủ xuống của nàng đặt vào trong lòng bàn tay mình, hắn đưa tay kéo chăn gấm ngồi dậy, chỉ là, thay đổi tư thế một bên thân, vẫn cần phải dựa lên người nàng, “Đây là ý của trẫm.”

“Hoàng thượng, hơn nửa tháng nay, con không để ý triều sự, chỉ lo đắm chìm trong ôn nhu mỹ sắc, thử hỏi, con bảo bốn cung sao có thể không vội, bảo văn võ bá quan, sao có thể không lo?” Tây thái hậu thấy hắn cố ý thiên vị, giọng điệu, liền bắt đầu hùng hổ dọa người.

Cô Dạ Kiết cũng không có nổi cơn thịnh nộ giống như lúc trước, nghe xong lời bà ta nói, cánh tay ôm Phong Phi Duyệt ngược lại kéo căng, cặp đồng tử khác hẳn với người thường kia, ánh lên một tia ôn nhu thanh tĩnh. Nơi lồng ngực, chống đỡ sau lưng nàng, đột nhiên có một loại xúc cảm nhanh chóng khuấy động, mình ngủ một giấc này, thế mà đã trôi qua hơn nửa tháng.

Nếu muốn bảo trụ bí mật này dưới mí mắt thái hậu hai cung, e là còn khó hơn lên trời.

Phong Phi Duyệt thấy hấn chỉ là nhìn mình chăm chăm, hoàng đế lúc này vừa mới tỉnh dậy, hình như cũng bớt đi vài phần bá khí ngang ngược, ánh mắt nhìn về phía nàng, lại thêm vào vài phần ôn nhu dịu dàng.

“Khiến thái hậu hai cung nhọc lòng rồi.” Cô Dạ kiết nhàn nhạt thốt ra một câu, thân thể tựa lui ra sau, “Lúc đó trăm chỉ dặn dò hoàng hậu một chút, không ngờ rằng, chút chuyện nhỏ, cũng có thể phiền cảm quân hậu cung của trăm xuất động.”

Những thị vệ kia, vào lúc hoàng đế tỉnh lại đã sớm quỳ rạp xuống đất, lúc này nghe thấy giọng điệu không nóng không lạnh này, mỗi một kẻ lại càng ra sức rũ đầu xuống thật thấp.

Sắc mặt Cô Dạ Kiết, gần như không gợn chút sóng nước, ngữ khí nói chuyện, cũng rất nhẹ nhàng.

Chỉ có Phong Phi Duyệt bên cạnh chú ý tới đầy đặn dây sống của hấn, bàn tay ôm bên hông mình, bởi vì ẩn nhẫn tức giận mà siết chặt, khiến nàng hơi đau nhức, đầu mày nhíu lại trong chớp mắt, vừa mới thoáng qua một cái hoàng đế liền xoay mặt lại, hướng phía nàng mỉm cười. Tâm tình bất định như vậy, ngay cả thái hậu hai cung cũng không chắc hoàng đế đang đánh chủ ý gì, đám phi tần trước đó rối rít nghị luận, bao gồm cả Minh hoàng quý phi, toàn bộ đều quỳ xuống hết.

“Hoàng thượng tự thấy là chuyện nhỏ,” Tây thái hậu nhìn hai người, “con đã không còn là đứa trẻ vừa mới đăng cơ, làm việc, sao có thể thuận theo cảm tính như vậy?”

Phong Phi Duyệt ngồi ở bên cạnh, mở hồ, cảm giác thấy vài phần khí lạnh quất tới, Cô Dạ Kiết âm thầm cười nhạt, tuấn nhan, giống như chìm dưới tầng băng ba tấc, đám người quỳ gối phía dưới đều run rẩy, “Tây thái hậu biết được thì tốt, trăm đã không còn là đứa trẻ ngày trước nữa, thiên hạ hôm nay, là do một mình trăm nắm quyền, người... vẫn nên ngoan ngoãn trở về Từ An Cung của mình, an hưởng tuổi già đi.” Lòng ngực nam tử pháp phồng, Phong Phi Duyệt nắm lấy một tay hấn, dịch dịch người lại gần bên hấn, che đi vẻ bất thường của hoàng đế.

“Lời này, trăm không chỉ nói qua một lần.”

Phong Phi Duyệt thấy hai bên đối đầu gay gắt, hoàng đế lại hôn mê lâu như vậy, rất nhiều chuyện, đều do mình tự ý chủ trương, nàng khẽ nhếch môi, mở miệng nói, “Thái hậu, hoàng thượng không có ý gì khác, chỉ là xử lý triều sự lâu dài quá mệt mỏi, bây giờ tất cả sự vụ giao cho Hữu thừa tướng, khoảng thời gian này, trong triều, không phải cũng đều bình yên vô sự sao?”

Cô Dạ Kiết nhẹ chau mày, nhìn một bên gò má nàng, theo đó mở miệng tiếp lời, “Lui xuống hết đi, chuyện ngày hôm nay, trăm không truy cứu, chuyện thượng triều, ngày mai lại bàn.”

Hấn nói một câu quyết tuyệt, thái hậu hai cung cũng hết đường kiên trì, tiếp tục giằng co như thế này, bản thân càng không tranh thủ được chút lợi ích nào, vung tay áo, tự giác đi ra ngoài.

Những người đi theo thấy thế, rối rít hành lễ xong, đến cả đầu cũng không dám ngước lên, như một làn khói tháo chạy ra ngoài. Phụng Liễm Cung vừa rồi còn chặt kín cả người, nháy mắt, liền khôi phục lại yên tĩnh.

Phong Phi Duyệt buông lỏng thần sắc, trên mặt đầy nhẹ nhõm, nàng xoay người, vừa định mở miệng, lại thấy Cô Dạ Kiết nhắm nghiền hai mắt, cả người thẳng tắp ngã nhào xuống giường.

“Hoàng thượng...” Nàng kinh hô, trong lòng, mới vừa giống bầu trời tháng sáu, sáng sủa được vài phần, lại lần nữa rơi xuống hầm băng, “Kiết...”

Toàn bộ thị vệ rút lui, Lâm Doãn với Lý Yên ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh khẩn trương chạy vào, nhìn thấy Phong Phi Duyệt lôi kéo y phục hoàng đế, y vị kêu hô.

“Nương nương, xảy ra chuyện gì?” Lâm Doãn kịp thời phản ứng bước nhanh lên trước, vừa rồi ở bên ngoài nghe thấy âm thanh của hoàng đế, hai người đã mừng thầm trong lòng.

“Hoàng thượng người...” Phong Phi Duyệt còn chưa nói hết câu, lại cảm thấy eo lưng bị khóa chặt, nàng vội vã xoay đầu lại, chỉ thấy Cô Dạ Kiết mở to hai mắt, chính vào lúc nàng sững mình ngơ ngác, hấn nhẹ nghiêng nửa người trên, môi mỏng khẽ nhếch, liền muốn tận dụng thời cơ. Phong Phi Duyệt theo phản xạ tránh người một cái, hoàng đế bổ nhào vô ích, một ngụm hôn rơi lên trên má nàng.

Hơi thở ấm nóng trở nên bỏng rát, biến cố thất thường vô định này, khiến Phong Phi Duyệt cảm thấy như đang ngâm mình trong vạc nước sôi, Lâm Doãn với Lý Yên liếc mắt nhìn nhau, đều đỏ lừ mặt, cúi đầu xuống.

Thấy hần không có gì đáng ngại, trong lòng Lý Yên vui mừng khôn xiết, nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, cũng thấy thật dễ chịu.

“Đừng làm rộn!” Phong Phi Duyệt nghiêm giọng, lui người ra, “Lâm Doãn, Mạch y sư không phải đã nói hoàng thượng bị trúng độc sao, thời hạn một tháng vẫn chưa hết, sao lại như vậy?”

Cô Dạ Kiết nghe xong, đôi đồng tử sắc bén quét sang cô gái phía dưới, “Trẫm trúng độc?”

Lâm Doãn tiến lên trên mấy bước, hai mắt dán chặt vào vết thương trên gang bàn tay của hần, “Bẩm hoàng thượng, lúc trước, thích khách đột kích, trên thanh kiếm kia đích thực là có bôi kịch độc, bây giờ, sư phụ đã đi tìm thuốc giải, không qua mười ngày nữa, sẽ gấp rút trở về. Dân nữ cả gan, muốn chần mạch giúp hoàng thượng thử xem.”

Cô Dạ Kiết nhẹ cử động cổ tay, chỗ vết thương, vẫn như cũ ứ đọng máu đen. Hần đưa tay ra, Lâm Doãn bắt mạch xong, biểu cảm trên mặt lúc mừng lúc lo, khiến Phong Phi Duyệt càng thêm bồn chồn không yên, “Thế nào rồi?”

“Bẩm hoàng thượng, độc tố tụ lại một chỗ, may mắn là, không có lan rộng đến tim.” Cô gái thu tay lại, trong lòng, lo ngại nặng nề, độc của hoàng đế, khuếch tán cực nhanh làm người ta phải lú lẫm. Thế nhưng lan đến vùng quanh tim, lại bị một loại độc tố khác chặn lại, nếu như nàng đoán không sai mà nói, chắc hẳn là phu thê quán! Không ngờ, sư phụ lúc đó tính sai một nước, hôm nay, ngược lại cứu hoàng đế một mạng.

“Vậy độc này, vẫn còn trong người ư?”

“Nương nương đừng quá lo lắng, sư phụ nhất định sẽ điều chế ra được thuốc giải.” Vừa nhắc đến Mạch Thần Lại, trên mặt Lâm Doãn liền treo lên nụ cười đầy tin tưởng, trên đời này, không có loại độc nào sư phụ không giải được, có hần ở đây, thì không phải sợ gì cả.

Phong Phi Duyệt gật đầu, nàng tất nhiên là tin tưởng Mạch Thần Lại. Cảnh tượng hôm nay, giống như một cơn ác mộng, rõ mồn một trước mắt, xua đi không được. Nàng thầm than một tiếng, may là, Cô Dạ Kiết tỉnh rồi.

Cửu cung trọng khuyết, mỗi tòa tấm điện, giống như một màn sương mù, cái gọi là thật tâm, liệu còn lại mấy phần.

Cô Dạ Kiết nhẹ cúi đầu xuống, ánh nến nhàn nhạt, rắc lên trên mặt Phong Phi Duyệt một tầng nhẵn nhụi, nàng là quân cờ Quân gia đưa đến bên cạnh mình, hần có phòng bị, cũng có nghi ngờ. Giờ đây... bản thân trúng độc hôn mê, vốn là cơ hội ngàn năm có một, ngoại trừ thái hậu hai cung, Quân gia, chắc chắn là kẻ muốn ra tay đầu tiên.

Hần ôm chầm lấy nàng, bàn tay ở trên vai nàng vô nhẹ, Phong Phi Duyệt không rõ chuyện gì, ngẩng đầu lên, thấy hần chỉ là nhìn ra đằng xa, cũng không có mở miệng. Tay nắm lấy tay nàng, tăng thêm vài phần lực đạo, Cô Dạ Kiết nhìn quanh căn phòng yên tĩnh vắng lặng, vào giờ khắc này, trao ra nửa phần tín nhiệm còn lại. (Xác nhận, anh đã đổ, ề hê hê)

Lâm Doãn với Lý Yên thấy vậy, hành lễ xong, liền lui ra ngoài.

Trong Phượng Liễm Cung, chỉ còn lại hai người.

“Duyệt Nhi,” Thân thể Cô Dạ Kiết vẫn còn suy yếu, chống đỡ không được bao lâu, phải dựa lên trên kệ giường, “trẫm cho rằng, mình chỉ là đang nằm mơ.”

Phong Phi Duyệt tựa vào trước ngực hần, đầu cọ cọ vài cái, “Mơ thấy cái gì vậy?”

“Mơ thấy, có người ngày ngày ở bên cạnh trẫm, còn lau người cho trẫm.” Nam tử nói xong, liền bật cười.

Phong Phi Duyệt nhếch môi cười khê, “Ở trong mơ, chàng cũng có cảm giác sao?”

“Nhớ... mang máng.” Cô Dạ Kiết nheo đôi mắt anh tuấn, nói cực kỳ mơ hồ.

Nàng nhích người một cái, đưa tay vòng qua thắt lưng hắn, siết chặt, “Thiếp cũng không cần phải chịu đựng một mình một mối như vậy nữa.”

Thâm tâm đều kiệt quệ, tối nay, cuối cùng cũng có thể nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật ngon rồi. Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy mí mắt nặng nề, hận không thể, hung hăng ngủ một giấc ngay bây giờ, cái gì cũng không cần nghĩ đến.

Một tay Cô Dạ Kiết rơi lên trên đầu nàng, vỗ nhẹ, mang theo vài phần cưng chiều.

Khóe môi Phong Phi Duyệt ngậm cười, không thèm quan tâm là sáng sớm hay chiều tối, cứ như vậy nép vào trong ngực hắn, ngủ thật say. Phần yên tĩnh này, có lẽ cũng chỉ có một ngày một đêm như vậy.

Không biết đã ngủ bao lâu, chỉ biết là khi tỉnh lại, Lâm Doãn ở bên ngoài cầu kiến, nói là Mạch Thần Lại đã trở về.

Phong Phi Duyệt đứng dậy, hoàng đế cũng không đi lâm triều, đúng như những lời nàng nói lúc trước, tất cả sự vụ vẫn giao cho Hữu thừa tướng như cũ.

Mạch Thần Lại toàn thân nhếch nhác lật đật chạy tới, trước đó có nghe Lâm Doãn kể lại mọi chuyện, cũng cảm thấy kinh ngạc, thảo được đều đã cho vào trong lò luyện đan, chỉ cần đợi thuốc giải nữa thôi.

“Mạch y sư, không phải nói cần một tháng sao?” Phong Phi Duyệt nghi hoặc hỏi.

“Vừa vặn ở trên đường gặp được sư phụ, may mà có ông ấy dốc sức tương trợ, ta mới có thể trở về nhanh như vậy.” Thần sắc Mạch Thần Lại có phần mệt mỏi, vạt áo màu trắng nho nhê, dính dớp chút bụi bặm.

Phong Phi Duyệt đỡ Cô Dạ Kiết ngồi xuống một bên, Mạch Thần Lại bắt mạch xong, xác nhận không có gì đáng ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sư phụ?” Hoàng đế nhíu mày, “Nghe đồn, sư phụ của Mạch y sư vẫn luôn vân du tứ hải, không biết, trăm có thể có cơ hội gặp mặt một lần không?”

“Hoàng thượng, sư phụ trước giờ nhàn tản quen rồi, lần này chạm mặt, cũng thật rất tình cờ, vừa hay, sư phụ nói bầu trời bên ngoài đã không còn rộng lớn nữa, cho nên, liền theo thần một đường đến đây.”

“A, bây giờ ông ta đang ở đâu?” Ánh mắt Cô Dạ Kiết sáng rực, hiện ra vài phần hào hứng.

Trình độ của Mạch Thần Lại, giống như linh đan dày công tu luyện mà thành, Phong Phi Duyệt thoáng cái, cũng liền sinh ra vài phần hiếu kỳ với sư phụ của hắn.

“Bẩm hoàng thượng, sư phụ đang ở ngoài điện.”

“Mời ông ấy vào.” Thần sắc Cô Dạ Kiết đã khôi phục, Phong Phi Duyệt đứng sau lưng hắn, tầm mắt theo tiếng bước chân ngoài điện mà nhìn đi.

Nếu là sư phụ của Mạch Thần Lại, nàng còn tưởng, sẽ là một lão nhân tóc bạc phơ trắng xóa, hoặc là kiểu như tiên phong đạo cốt*, cho đến khi hai mắt lóe lên, Phong Phi Duyệt mới thu hồi thần trí. Người đi vào một thân nho bạch, cảm giác không khác Mạch Thần Lại là mấy, dung mạo tuấn lãng chừng chạc. Tuổi tác, cũng không quá tuổi con cái thành gia lập thất, chân lướt như bay, mang theo một cỗ mùi vị khác hẳn với nội cung.

(*Tiên phong đạo cốt: Chỉ những người có dáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng)

Phong Phi Duyệt hít sâu một hơi, đúng, đó là một cảm giác trong trẻo hết sức tự nhiên.

“Thảo dân Mạch Tu tham kiến hoàng thượng.” Ông ta cúi người chấp tay thi lễ, vẻ mặt mang theo ngạo khí không cam chịu ràng buộc.

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

“Tạ hoàng thượng.” Người đàn ông không kiêu không nịnh đứng ở bên cạnh, Cô Dạ Kiết thấy hai người dường như có vài phần tương đồng, không thể không mở miệng hỏi, “Mạch y sư cùng tôn sư, chỉ có quan hệ sư đồ thôi sao?”

Mạch Thần Lại ôn nhu cười một tiếng, đáp lời, “Sư phụ, cũng là thúc thúc của thần, hai mươi năm trước, là vương gia trẻ tuổi nhất của Vân Triều.”

Nói như vậy, rốt cuộc là cũng có quan hệ rồi. Mạch Thần Lại nói tiếp, “Sư phụ cả đời vì Vân Triều bôn ba tứ phía, giờ đây, hy vọng của ông ấy cũng giống như thần, ở lại Huyền Triều, cũng coi như vì Vân Triều hiến tận một phần sức lực.”

Lời vừa nói ra, ngay cả Phong Phi Duyệt cũng không tránh khỏi sững sờ, Cô Dạ Kiết nhấc chén tử sa trên bàn lên, “Vì Vân Triều... đại khái có thể ở lại quốc gia của mình, lẽ nào, người cũng giống như Mạch y sư, trở thành người làm tin?”

Mạch Tu ngẩng đầu lên, trên mặt có nét tài trí bất phàm, ngược lại không tìm thấy nửa điểm hèn mọn thấp kém, ông ta chấp nâng hai tay, lời nói ra, lạc định hữu lực, “Thần làm con dân Vân Triều, nhất định vì Vân Triều tận tâm tận lực, bỏ một người, lại có thể thực hiện được cam kết kiếp này bất khả xâm phạm của tôn vương, thảo dân cảm thấy rất đáng, huống hồ, thảo dân trời sinh thích luyện chế đan dược, Mạch Thần Lại không chỉ là đồ đệ của thảo dân, mà còn là một người cùng chung chí hướng, thảo dân, nguyện ý vì đồ đệ mà lưu lại, trước mắt, thảo dân có ý định biên soạn một cuốn dược thư, chuyện này, cũng cần có sự giúp đỡ của đồ nhi.”

Người đàn ông tự mình nhờ cậy, đối với Cô Dạ Kiết mà nói, chắc chắn là cầu cũng không được, Mạch Thần Lại nghe xong lời ông ta nói, cũng có chút động dung, liền theo đó cầu xin.

“Được, sau này, người sẽ cùng làm việc với Mạch Thần Lại, trăm cảnh cáo trước, chủ tử của các người, chỉ có một mình trẫm.”

“Vâng.” Ông ta một mực đáp ứng, tròn mắt âm thầm trầm mặc, ẩn giấu sâu vô cùng.

Đến khi tất cả mọi người đều lui xuống rồi, Phong Phi Duyệt như có điều suy nghĩ nhìn ra bên ngoài, “Chàng thật sự tin ông ta?”

Hoàng đế ôm nàng qua, hai mắt sắc lẹm, ngữ khí, vẫn còn cay độc, lời nói ra lại cực kỳ bình thản, “Ông ta dám có gan giả trò, trẫm sẽ khiến ông ta chôn cùng với Vân Triều!”

Ban đêm.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện dải mây ngũ sắc, diễm dương vốn dĩ nên lộng lẫy trắng lợt, chỉ có điều bên ngoài, hoa tuyết như cánh lông ngỗng, rơi xuống mặt đất, bị đám mây vàng rực kia chiếu rọi, nghiêm nhiên, trở thành một lớp tuyết đọng.

Mơ hồ, giống như là có chuyện gì đó, sắp sửa xảy ra.

Cuồng phong gào thét, vù vù... thổi tung một cánh cửa điện khép chặt, cửa sổ chạm khắc bạch phượng, ‘choang’ một tiếng đánh lên trên vách tường, rồi lại nặng nề thu hồi.

“Ai?” Bên trong, truyền đến một thanh âm run run rẩy rẩy.

Ui cha, cuối cùng cũng lết tới đây, hờ hờ :>>

94. Chương 93: Nhìn Thấy Cảnh Thân Mật

Chương 93: Nhìn thấy cảnh thân mật

Trước Từ An Điện, một thân ảnh cao lớn đứng ngay chính giữa, sau lưng, là màn trời mệnh mang trắng toát, người đàn ông có dáng vẻ thanh lạnh, bóng dáng kia bị kéo ra thật dài, vẫn luôn hất lên phần lưng thẳng tắp của người phụ nữ.

Ngay phía trước, là một chiếc gương đồng chạm trổ, dưới đao đèn lơ mờ, gương mặt bà ta bị kéo căng, hai vai cuộn lên, nghe thấy sau lưng, truyền tới một chuỗi tiếng bước chân, Đông thái hậu nắm chặt cái lược

gỗ tử đàn trong tay, người tới cũng không mở miệng, xoay người khép cửa điện lại, sau đó bước nhanh lên phía trước.

Không khí bức bối khó nhin, khiến hai tay Đông thái hậu phát run, tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng đến gần, bà ta vung cái lược kia một phát, vội vàng hét lớn tiếng, “Người đâu... có...”

“Ồ...” Miệng bị gắt gao bites chặt, bà ta hoảng sợ không thôi, hai tay vung vẩy bắt lấy tay người đàn ông, móng tay sắc nhọn kéo lê từng vệt từng vệt rướm máu, hai chân lại càng muốn đạp người đàn ông phía sau một nhát.

“Lan Nhi!” Thanh âm của ông ta, có chút giận dữ, cắn chặt bên người bà ta, ái muội sinh tình.

Giọng nói này...

Đông thái hậu trợn tròn hai mắt, động tác giây giũa trong phút chốc bỗng ngừng lại, nhón mũi chân lên, lập tức mất đi điểm tựa, ngã vào trong ngực người đàn ông.

“Ta buông muội ra, muội tuyệt đối không được kêu hô.”

Bà ta gật đầu, hô hấp rối loạn.

Bàn tay vừa thu lại, người đàn ông cũng không lập tức lui người, đôi tay chắn ngang trước người bà ta, sít sao buộc chặt. Đông thái hậu cảm nhận được hơi thở quen thuộc này, bà ta ngửa đầu ra sau, gối lên vai ông ta, “Ta cho rằng, sẽ không gặp lại huynh nữa.”

Con người đen láy của người đàn ông tràn đầy yên thương, thanh âm mang theo ấm áp bao trùm lấy bà ta, “Ta trở về rồi, ở bên cạnh muội, ngay trong nơi thâm cung này.”

Đông thái hậu giật mình kinh ngạc, khẽ há miệng, lập tức, lệ rơi đầy mắt, tâm tình có phần khó kiềm chế, “Huynh nên đi thật xa, vĩnh viễn, cũng đừng bước vào nơi này một bước.”

“Ta đã nói, muội ở đâu ta sẽ ở đó, ta... đã bỏ lại muội một lần rồi.” Giọng nói của người đàn ông khàn khàn, một tay vắt ngang qua, đem cả người bà ta áp vào lồng ngực, vùi mình lên cần cổ Đông thái hậu.

Hai tay bà ta nắm lấy cánh tay người đàn ông, mười ngón tay, cắm thật sâu vào da thịt màu đồng cổ, nháy mắt, liền thấy máu.

“Lan Nhi... Lan Nhi...” Người đàn ông khẽ gọi một lần rồi lại một lần, vô cùng nhẫn nại.

Người phụ nữ không ngừng gật đầu, nước mắt rơi như mưa, trong đại điện trống trải tĩnh mịch, chỉ có cái tên ông ta lặp đi lặp lại thành tiếng, đây, là khuê danh của Đông thái hậu, ngay cả tiên hoàng cũng không biết.

Từ đầu đến cuối, ông ta đều không để cho Đông thái hậu xoay người lại, bà ta, cũng không quay đầu nhìn ông ta một cái...

Tuyết, càng rơi càng nặng hạt, hai bóng hình đứng thành đôi, buộc chung vào một chỗ...

Thuốc giải được luyện chế ra rất nhanh, Cô Dạ Kiết uống vào không bao lâu, chất độc trong người lập tức được giải trừ sạch sẽ, tinh thần phấn chấn, so với lúc trước tưởng như hai người hoàn toàn khác.

Mạch Thần Lại cùng Mạch Tu ngày ngày ở trong lò luyện đang, tựa hồ, còn bận rộn hơn trước kia rất nhiều.

Trên tay Lý Yên với Ngọc Kiều đang cầm tờ lụa tiến cống được đưa tới cho Phong Phi Duyệt lựa chọn, nhìn hoa văn rực rỡ muôn màu trên bàn, nàng thử sờ lên tấm tờ lụa kia nói, “Chẳng lẽ, chỉ có kiểu màu sắc này?”

“Bầm nường nường.” Ngọc Kiều tranh lời trước, mặt mày hớn hờ nói, “màu tím với màu đỏ thắm, cũng chỉ có nường nường người mặc được, một kiểu màu sắc, liền đại biểu ỨC ĐỘ THỤ SỬNG, nhìn quanh hậu cung bây giờ, có thể xứng với kiểu màu đỏ thắm này, cũng chỉ có người, huống hồ, đây là hoàng thượng đích thân phân phó phủ Vội Vội đưa tới.”

Phong Phi Duyệt cảm thụ xúc cảm như nước dưới lòng bàn tay, rực rỡ mà không chói mắt, nàng ngược lại có thể tiếp nhận.

Triều sự chồng chất, hoàng đế bận rộn mấy ngày liên tục, đêm đã khuya, vẫn còn ở trong Kim Loan Điện, chong đèn phê duyệt tấu chương.

Một hàng dẫu chân nho nhỏ đạp lên mặt đất tiến tới, hoàng đế nhíu mày suy tư, một tay chống trán, cho đến khi thân ảnh ấy đi tới bên cạnh, mới ngẩng đầu lên.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư đặt cái khay cầm trong tay lên bàn, “đêm đã khuya rồi, người nên chú ý long thể.”

Nam tử xoa xoa hốc mắt căng trướng mỗi nhử, vẻ mệt mỏi, hoàn toàn biểu lộ ra ngoài, “Sao nàng vẫn chưa nghỉ ngơi?”

Cô gái nghe vậy, hai mắt hơi chua xót, khóe môi có chút cô quạnh, “Thần thiếp, quen rồi.”

Động tác xoa cổ tay của nam tử dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, Thi tiếp dư thuận thế xoay người, lặng lẽ chùi đi giọt lệ trượt ra khỏi khóe mắt, bưng chén sứ men xanh lên nói, “Đây là thần thiếp cố ý chuẩn bị cho hoàng thượng, bên trong có hoa quế mà hoàng thượng thích nhất.”

Tâm tư của nàng ta, tỷ mỉ như vậy, sở thích này của hần, ngay cả Ngự Thiện Phòng cũng chưa từng biết.

Hần đưa tay nhận lấy, cô gái suy nghĩ một chút, rồi lại rút tay lại, múc một thìa đưa đến bên miệng hần, “Thần thiếp bón cho người.”

Cô Dạ Kiết nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng ta, nghĩ lại thấy thời gian này có hơi lạnh nhạt, cũng liền há miệng, nuốt một muỗng canh hạt sen kia vào trong miệng. Ngọt mà không ngán, vị, cũng vừa đủ.

“Ỗ Đình...” Cái tên này, cũng chỉ khi hai người họ đơn độc chung đụng, mới có thể được nhắc tới.

Thi tiếp dư nghe thấy, hốc mắt lại lần nữa đỏ lên, sục sục một tiếng, xoay mặt sang chỗ khác, “Hoàng thượng, không cần phải nói gì cả.”

Cuối cùng trong lòng cũng dao động, Cô Dạ Kiết đưa một tay ra, xoay khuôn mặt của cô gái lại, nàng ta lão đảo, thuận thế ngồi lên hai chân hần. Bàn tay vén sợi tóc rơi trên trán nàng ta, khuôn mặt của cô gái rất nhỏ, lại càng có vẻ gầy gò, “Là trầm đối xử không tốt với nàng.”

“Không...” Nàng ta lắc đầu, thân thể bởi vì không yên, mà lôi kéo vạt áo trước người hần, “lúc đó thần thiếp từ Hoán Sa Cung ra ngoài, vốn chưa bao giờ thấy hối hận.”

Về mặt nàng ta bi thống, thân thể, tựa hồ càng lúc càng suy yếu, nhẹ như một phiến lá khô, mái tóc đen dài rủ xuống trên cổ tay hoàng đế, rồi lại theo ghề loan, gây yếu vô lực, “Ồ trong lòng trầm, nàng vĩnh viễn là khác biệt.”

Hai mắt nàng ta ngấn nước, trong suốt một điểm, chỉ là thân ảnh trước người, đã mơ hồ, Thi tiếp dư tựa đầu vào trước ngực hoàng đế, “Có những lời này của hoàng thượng, thiếp cái gì cũng không tranh.”

Nàng, vốn dĩ là không có gì để tranh cả.

Cô Dạ Kiết càng thêm yên thương, màu hổ phách trong mắt chuyển thành nồng đậm, cô gái nhếch môi, mượn lần này, đánh bạo, yếu ớt mở miệng, “Vậy hoàng hậu...”

Gương mặt tuấn tú của nam tử hơi trầm xuống, bàn tay phủ lên tay nàng ta, cũng lạnh như băng, “Duyệt Nhi với nàng, không giống nhau.”

Về mặt nàng ta có chút cứng ngắc, sâu trong đáy mắt, vẻ mất mát kia lại càng hiện rõ.

Cô Dạ Kiết thấy nàng ta một mực nén nhịn, không phải là không dám tranh, mà là không tranh.

“Ỗ Đình, ở lại bên cạnh trầm.” Thấy hai mắt nàng ta hơi sưng, nam tử vươn tay ra, giúp nàng ta lau nước mắt, “Nàng quá mức trầm tĩnh, trầm chỉ muốn cho nàng một cuộc sống thật tốt.”

Hai tay Thi tiếp dư nắm áo choàng của hần siết sao cuộn chặt, cảm thấy, ngàn vạn lần rung động, nàng bắt chặt tất cả đứng dậy, môi trái tim đón lấy khóe miệng nam tử, khắc sâu lên đó.

Cô Dạ Kiết có hơi kinh ngạc, nhưng cũng không tránh ra, Thi tiếp dư vòng hai tay lại, thân thể càng kề sát hơn, đầu lưỡi khiếp nhược thử dò xét tiến vào trong miệng hẳn.

Nhìn từ đằng xa, một màn này ngược lại cực kỳ hòa hợp, chiếc ghế loan gổ lên ngàn vạn người, ngồi bên trên là hoàng đế của toàn thiên hạ, còn cô gái ở trong ngực, e thẹn mỹ miều, ôm nhau vô cùng tự nhiên, gương mặt tuần tú chôn sâu, vẻ lạnh lùng thường ngày, cũng bị xoa mòn đi vài phần.

“Hoàng hậu...” Ngoài điện, thái giám bắt an hành lễ.

Thấy thái giám muốn thông báo, Phong Phi Duyệt đưa tay cản lại, bên cạnh, hai tay Lý Yên bưng cái khay, giống như đang mơ hồ run rẩy.

“Đi!” Một thân hoa phục, lúc nàng xoay người, có chút chật vật.

Lý Yên nhìn chằm chằm hai người trong điện, nơi nào đó dưới đáy lòng, lại bắt đầu co rút, mười ngón tay bấm lên mép cái khay, lúc định thần lại, Phong Phi Duyệt đã đi ra ngoài thật xa. Lý Yên bước lui một bước, nhìn lại hai người trong điện, nặng nề thở ra một hơi, rồi đi theo sát Phong Phi Duyệt.

Hai tay Phong Phi Duyệt để xuôi bên người, bước chân dồn dập cũng dần chậm lại, đợi đến khi Lý Yên đuổi theo kịp, đột nhiên khựng lại, người sau lưng suýt chút nữa thì đâm sầm lên trước, “Hoàng hậu...”

Nàng xoay người, tầm mắt rơi vào cái khay trên tay cô gái, nhìn chằm chằm chén canh hạt sen đã sớm nguội lạnh kia, thanh âm không có chút nhiệt độ nói, “Nặng không?”

Lý Yên không rõ đầu đuôi, tròn tròn hai mắt, rồi mở miệng, “Không, không nặng.”

“Ngốc.” Nàng tiện tay bưng chén sứ men xanh kia lên, “Đã nguội rồi, còn bưng làm gì nữa?”

Lý Yên nhìn thấy động tác trên tay nàng, vội vàng ngăn lại, “Đừng, nưng nưng, đó là người...”

Lời còn chưa nói xong, chén canh hạt sen đã bị hất ra thật xa, mặc dù đã nguội, nhưng vẫn còn lưu lại chút nhiệt độ, rơi lên trên tuyết đọng, cũng làm tan đi tuyết sắc trắng tinh. Chén sứ men xanh kia thì lăn vòng vòng trên mặt đất, cho đến khi nện vào một góc tường thì mới dừng lại.

“Nưng nưng...” Lý Yên chợt cảm thấy tiếc hận, một tay lơ lửng giữa không trung, vẫn chưa thu lại.

“Thứ không cần dùng đến, giữ lại thì có tác dụng gì?” Phong Phi Duyệt nói dứt khoát, hai người đứng dưới chao đèn màu vàng nhạt, bộ y phục đỏ thắm diêm dúa ở trên người này, đã không còn diêm lệ giống như lời Ngọc Kiều từng nói, ngược lại, mang theo vài phần âm trầm. Bông tuyết như lông ngỗng rơi lên đầu vai, không qua bao lâu, nửa người liền cảm thấy lạnh như băng.

“Hồi cung.” Nàng phải đi bông tuyết, vung mép váy vài cái, trên hành lang dài, một bên tuyết đọng trắng xóa, mà bên kia, lại là mặt đá xanh lạnh lẽo như băng, không hề được bao phủ. Phong Phi Duyệt cũng không nhìn dưới chân, bước sâu bước cạn, đạp lên trên mặt tuyết dày đặc. Mỗi bước chân, bông tuyết phía dưới đủ để bao trọn hết toàn bộ mắt cá chân, hàn ý, từ dưới lòng bàn chân lập tức vọt lên đỉnh đầu.

Lý Yên trầm mặc, cầm cái khay trống không theo sát phía sau.

Phong Phi Duyệt hồi cung như lời đã nói, nhưng lại không trực tiếp về thẳng Phượng Liễm Cung.

Nàng băng theo hành lang cứ mười bước lại có một khúc quanh, đi qua hậu cung. Từng ánh đèn cô độc thấp lè, từng lạc viện phồn hoa kề nhau san sát, khắc sâu vào trong mắt nàng, đã không tài nào đếm xuể. Mỗi một chỗ nàng đi qua, Phong Phi Duyệt đều sẽ dừng chân, lẩm nhẩm đọc lại cái tên treo phía trên tấm điện. Dù nói nơi này có ba mươi sáu cung, bảy mươi hai lạc viện, nhưng mà, tất cả đều đang chờ cùng một người nam nhân?

“Nưng nưng, chúng ta về thôi?” Hai chân Lý Yên sưng trướng ê ẩm, đã đi không nổi nữa rồi.

Phong Phi Duyệt dừng lại trước một cửa cung, bên trong, ánh đèn sáng rực, ngay cả cây hòe trong khuôn viên, cũng treo đèn lồng chỉ đường, con đường đi vào, cũng chỉ cần men theo ánh sáng là được, “Lý Yên, người nói những người này đều đang chờ hoàng đế sao?”

Cô gái đứng sau lưng nàng hận không thể chôn mình xuống đất, “Nương nương, nô tỳ ở trong cung nhiều năm như vậy, đã thấy quá nhiều rồi. Sống trong hậu cung, vinh hoa phú quý tất nhiên hưởng dụng vô tận, chỉ là, vận số kém một chút, sợ là cả đời này cũng khó mà thấy mặt hoàng thượng một lần.”

Bên trong, chợt có tiếng đàn tỳ bà du dương ai oán truyền tới, Phong Phi Duyệt đứng trước điện, trên dung trang tuyệt mỹ kia, môi trái tim đột nhiên cong lên, chỉ có điều, ý cười lại hồ hững vô ngần.

“Hồi cung!” Nàng lập lại lần nữa, Lý Yên không biết lần này nàng lại muốn đi đâu, chỉ là ngoan ngoan cùng đi theo phía sau, một đường, lại thật sự trở về tấm điện của mình.

Hôm sau, Lý Yên hầu hạ Phong Phi Duyệt mà thấp thỏm không yên, nhưng thấy vẻ mặt nàng cực kỳ bình thản, giống như đã quên hết chuyện đêm qua rồi, lúc này mới thoáng an tâm.

Đi ra Phụng Liễm Cung, trên đường chợt nghe thấy tiếng cô cô đang dạy bảo, nghiêm mà không mất uy, Phong Phi Duyệt đứng trước một chỗ cửa điện, chỉ thấy một đám thiếu nữ tuổi tác xấp xỉ nhau đứng thành mấy hàng, bộ dáng ngoan ngoãn hiền lành.

“Đang làm gì vậy?” Nàng không hiểu hỏi.

“Nương nương, đây là tuyển tú mỗi năm một lần, đây đều là những tú nữ ở ngoài cung tiến vào, sau khi trải qua dạy dỗ của các vị cô cô, mới có thể diện kiến thánh thượng, tiếp nhận sắc phong của hoàng thượng.”

Mỗi năm một lần, không sợ cái hậu cung này, sẽ chật kín người không là người sao?

Hai người tiếp tục đi lên phía trước, ngang qua một toàn điện, chạm mặt một cô gái vội vàng vàng chạy ra ngoài, lại vừa vịn đầm sầm vào Phong Phi Duyệt.

“Ai da...” Cô gái kia lập tức kêu lên thành tiếng, thân thể loạng choạng một cái, đụng lên trên vách tường.

“Đi đường kiểu gì vậy?” Lý Yên nhíu mày, tiến lên quát.

Cô gái kia nhìn thấy Phong Phi Duyệt, thần sắc hoảng hốt, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống hành lễ, “Dân nữ tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Người là tú nữ?” Nhìn phục sức trên người nàng ta, Phong Phi Duyệt chau mày hỏi.

“Phải... dân nữ chính phải.” Nàng ta sợ ý một cái, cả người nằm rạp xuống dưới đất.

“Là tú nữ, sao lại không ở trong Trữ Tú Cung?” Lý Yên chỉ tay về phía nàng ta, “Lén lén lút lút, làm cái gì?”

“Không có, dân nữ...” Nàng ta vịn chặt hai tay, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, truyền đến một chút đau đớn, lúc này mới khiến mình trấn tĩnh lại một chút, “Dân nữ chỉ là nhất thời lạc đường, sợ bị trễ canh giờ, vì vậy, mới nôn nóng hấp tấp.”

Lý Yên rõ ràng không tin, muốn truy cứu, lại bị Phong Phi Duyệt bên cạnh ngăn lại, “Được rồi, đứng lên đi, bây giờ trong Trữ Tú Cung, cô cô đã bắt đầu dạy lễ nghi, xem ra, cũng chỉ thiếu một mình ngươi.”

“Dạ, tạ nương nương.” Cô gái thần nhiên cười nói, Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt này, thuận miệng hỏi, “Ngươi tên là gì?”

Nàng ta lập tức ngẩn người, ngoài miệng có hơi do dự, nhưng lại không thể không nói, “Dân nữ Chỉ Huyền.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, vẫn môi cười khê, gật đầu, “Tên rất hay, muốn đến Trữ Tú Cung à?”

Chỉ Huyền thấy nàng mặt mày ôn hậu, cũng không có dáng vẻ của hoàng hậu, liền khom người hành lễ, “Dân nữ bây giờ liền qua đó.”

Phong Phi Duyệt vươn bàn tay vốn đang khép trong ống tay áo rộng thùng thình ra, chỉ về phía đằng xa nói, “Cứ đi thẳng về phía trước, bên phải có một chỗ rẽ là tới rồi.”

Cô gái nghe vậy, vẻ mặt có phần sửng sốt ngoài dự liệu, nàng ta lúng túng cười trừ, vội vàng hành lễ, “Tạ nương nương, dân nữ cáo lui.”

Xoay người, cho đến khi cô gái đi khỏi thật xa, theo lời Phong Phi Duyệt chỉ rẽ qua một chỗ ngoặt, Lý Yên mới khó hiểu hỏi, “Nương nương, Trữ Tú Cung không phải ở hướng đó.”

Nàng vuốt vuốt ống tay áo gấp nếp, trong mắt, dần lóe lên một đạo tinh quang, “Tú nữ vào cung, ngay cả Trữ Tú Cung ở đâu cũng không biết? Cho dù không biết, cũng có thể giống cô ta tùy tiện đi lại như vậy? Cô ta không hiểu quy củ, chẳng lẽ đến chút chuyện nhỏ này các cô cũng chưa từng dạy qua?”

“Quả thực là vậy,” Lý Yên đáp lời nói, “tú nữ mới vào cung, bài dạy đầu tiên của cô cô chính là tẩm điện các nương nương hiện đang ở, cùng với tính tình sở thích của các vị phi tần được sủng ái, nơi này cách tẩm điện của Minh hoàng quý phi và nương nương người không xa, cô ta sao lại nhầm vào chỗ này mà lạc đường.”

Phong Phi Duyệt nhìn phương hướng cô gái chạy đến trước đó, chỉ thấy ở ngay đằng trước, cửa điện khép hờ, có vẻ như vội vội vàng vàng mà quên chốt kỹ. Nàng đi lên trước, Lý Yên theo ngay bên cạnh, vươn tay, mở cửa điện ra, đi vào.

Bên trong, cũng không bày biện quá nhiều đồ đạc như những nội điện bình thường, ngược lại, trống rỗng, phía đối diện, trên một chiếc án kỷ cao cỡ bằng thân người, sắp đầy từng chồng từng chồng tranh họa.

95. Chương 94: Minh Tranh Âm Đấu

Chương 94: Minh tranh âm đấu

Phong Phi Duyệt tiến lên thập cấp, đưa tay chạm vào những bức họa được quấn lại thành từng cuộn.

“Nương nương, mấy bức họa này chắc hẳn là tranh vẽ các tú nữ.” Lý Yên đi theo bên cạnh, nhìn nàng cầm một cuộn trong đó lên, mở ra.

“Hình Bộ Thượng Thư chi nữ...” Nàng lẩm nhẩm trong miệng, quan sát tỷ mỉ bức họa kia.

“Đây là quy củ trong nội cung, kèm theo mỗi bức họa, bên cạnh, còn phải ghi chú rõ ràng thân phận của các tú nữ, như vậy lúc hoàng thượng sắc phong, trong lòng mới nắm chắc.”

Nàng thu tay lại, đem dải dây buộc cột lên, “Hoàng thượng sắc phong, lẽ nào còn phải xem thân phận của các tú nữ này?”

“Nương nương, đó là đương nhiên.” Lý Yên sống trong cung đã lâu, tất nhiên hiểu biết cũng nhiều hơn, “Có lúc hoàng thượng nạp phi, chỉ cần xem xem thể lực bên nào cần củng cố, mà ngay cả quốc hôn kết thân, cũng giống như vậy.”

Phong Phi Duyệt đẩy một bức tranh khác ra, xem ra, Quân Duyệt này, cũng vì dựa vào tầng quan hệ này, mới lên làm hoàng hậu.

Đập vào mắt, diện mạo của cô gái cũng chỉ coi là thanh tú, nhưng mà, trên người tự có một cỗ linh khí.

Thả tay xuống, Lý Yên thất dãi dây buộc kia lại như cũ, Phong Phi Duyệt mở hết tất cả mấy bức họa bên cạnh ra ngắm nghía, ngược lại trông thấy một vài mỹ nhân, trong đó có một bức, đôi môi cô gái không tô mà đỏ, da trắng nõn nà, thân mình đầy đặn, nhìn lại gương mặt kia lần nữa, liền ngạc nhiên chính là Chỉ Huyền vừa mới đụng vào mình lúc này.

“Bức chân dung này, ngược lại còn đẹp hơn người thật mấy phần.”

“Nương nương...” Lý Yên cười khẽ, “chắc chắn là đã mua chuộc họa sư, cho dù hoàng thượng gặp rồi, cũng sẽ không trách tội.”

Phong Phi Duyệt hiểu ra, cuộn bức tranh lại xong, nhưng vẫn không bỏ trở lại bàn, trực tiếp, nhét thẳng vào trong ống tay áo.

“Nương nương, người đây là...” Lý Yên không ngờ nàng sẽ có hành động như vậy, nhất thời ngẹn họng nhìn trân trối.

Phong Phi Duyệt điềm nhiên như không, ghi chú trên bức họa, Chỉ Huyền là Lý Thượng Thư chi nữ, mà Lý thượng thư kia lại là người của thái hậu, nhất mạch tương thừa, nàng tuyệt đối không để thế lực thái hậu hai cung thêm lớn mạnh. “Cũng chỉ là một bức họa mà thôi, ném đi rồi, thì coi như bỏ.”

Lý Yên suy ngẫm kỹ càng, cũng có thể lý giải ra được, huống hồ hoàng đế với thái hậu hai cung trời sinh bất hòa, nếu như bên kia nhón nháo lên, hoàng đế cũng sẽ không tra cứu.

“Nương nương, chúng ta mau đi thôi.” Lý Yên chỉ sợ sự việc bất ngờ chuyển biến, đem mấy bức họa sắp lại thành từng chồng ngay ngắn, rồi vội vã hối thúc.

Phong Phi Duyệt gật đầu, nơi này không nên ở lâu, hai người vừa mới đi xuống trường cấp trải đá cẩm thạch trắng, liền nghe thấy chỗ cửa điện truyền đến tiếng cọt két, không còn chỗ ẩn thân, chỉ thấy một thái giám lớn tuổi nhắm mắt nhắm mũi đi tới đây. Cho đến khi đôi mắt hình tam giác nhìn thấy hai người, lúc này mới vội vàng quỳ xuống hành lễ, “Nô tài khấu kiến hoàng hậu nương nương.”

Nàng bắt chéo hai tay đặt trước người, bức họa hẹp dài kia giấu trong ống tay áo, ngược lại một chút cũng không lộ ra ngoài, “Đứng lên đi.”

“Tạ nương nương!” Thái giám đứng lên, không dám ngăn trở trước mặt nàng, cho nên dịch chân bước sang một bên.

“Hoàng hậu nương nương hôm qua mới nuôi một con chim tước có trông thấy không?” Lý Yên trong cái khó ló cái khôn, thành linh bật ra một câu, ngay cả Phong Phi Duyệt cũng sững sờ, hai người nhìn nhau giây lát, nàng mím môi, đầu mày kéo ra vài phần tán thưởng.

Thái giám kia không rõ ra làm sao, nháy mắt nửa ngày trời, mới trả lời, “Nô, nô tài không nhìn thấy.”

“Nương nương, chúng ta một đường tìm tới, chắc cũng không có ở đây, chúng ta đi nơi khác tìm thử xem.” Lý Yên tiến lên, đỡ lấy cổ tay Phong Phi Duyệt, “Thời gian cũng không còn sớm nữa, hoàng thượng không đợi được người, có khi lại gặp đến phát hỏa rồi.”

Tâm phúc thân cận như vậy, khiến Phong Phi Duyệt thấy an tâm nhẹ nhõm, lời này của Lý Yên, chẳng qua là cho thái giám kia một đòn phủ đầu, cho dù chuyện có bại lộ, cũng không dám hoài nghi lên trên đầu hoàng hậu.

“Nô tài cung tiễn nương nương.” Sau lưng, một thanh âm cung kính truyền đến.

Hai người ra khỏi đại điện, đi được một đoạn xa, mới nhìn nhau cười một tiếng, bước chân vốn đường hoàng nghiêm cẩn từ từ thả chậm, Phong Phi Duyệt cũng không trở lại tầm điện của mình, mà đến chỗ của Quân Nghi.

Lý Yên canh chừng bên ngoài, nàng bước vào trong nội điện, liền thấy Quân Nghi cúi đầu dưới chao đèn, đang thêu thứ gì đó, ngược mắt nhìn đi, bên cạnh, còn có Quân Ẩn ngồi đó.

Thấy nàng đi vào, giọng điệu nam tử vẫn lãnh khốc vô tình như cũ, “Ta cũng đang định sang tìm cô.”

Toàn thân Phong Phi Duyệt hiện ra một loại cảm giác vô lực, nhìn khuôn mặt càng lúc càng gầy gò của Quân Nghi, nàng ngồi xuống, cùng hẩn mặt đối mặt, “Chuyện gì?”

Quân Ẩn không nói hai lời, từ trong tay áo rút ra một bức họa, mở ra để trên mặt bàn, “Làm cho cô ta thuận lợi thông qua tuyển chọn tú nữ.”

Dựa vào ánh đèn, Phong Phi Duyệt nhìn thấy một gương mặt xa lạ, mặt trái xoan tiêu chuẩn, mày ngài mắt ngọc, bộ dạng đoan trang, chỉ là... “Bức họa của cô ta cũng cùng với các tú nữ còn lại tiến cử lên trên sao?”

“Dĩ nhiên.” Quân Ẩn nói chắc nịch, đôi đồng tử sắc bén hơn cả loài báo lóe lên tia sáng chói mắt, “Có gì không thích hợp sao?”

Bức họa này, vốn dĩ không có trong đồng tranh nàng vừa mới tra xét lúc nãy, ngón tay mảnh khảnh của người con gái mơn trớn bên trên, phía đối diện, Quân Nghi thả đồ trong tay xuống, nhìn bức họa kia, nàng giống như không thể tin nổi, lắc lắc đầu. Sững sờ giây lát, sắc mặt mới trở nên khó coi nói, “Sao lại là cô ta?”

Phong Phi Duyệt nghiêm mặt, “Muội biết?”

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi đem đồ cầm trong tay đặt lên trên bàn, “phụ thân vừa mới nạp tân phu nhân, đây... đây là cô con gái bà ta đưa đến Quân gia!”

Phong Phi Duyệt ghen hòng nhìn trần trời, sắc mặt lúc đen lúc trắng, nàng nhìn Quân Ân bên cạnh, lại thấy hần một tay chống dưới cằm, cũng không phủ nhận, vẻ mặt mập mờ.

“Nữ nhi Quân gia, quả nhiên từng người từng người đều nhất quyết bị đưa vào hậu cung,” Phong Phi Duyệt cuộn tròn bức họa lại, “cô ta cứ như vậy nghe lời?”

“Ta tự có cách khiến cô ta nghe lời.” Quân Ân tràn đầy tự tin, khóe môi lãnh khốc kéo lên.

“Trong cung đã có ta cùng Quân Nghi, vì sao, còn phải đưa thêm người vào?” Phong Phi Duyệt thấy thân sắc cô gái đối diện âm trầm, trong lòng liền buồn bực.

“Chỉ bằng hai người các người, có thể đem trọn cả hậu cung đè xuống sao? Thái hậu hai cung nhất định mượn cơ hội tuyển tú lần này, bồi dưỡng thêm nhiều tâm phúc, một thân một mình, cô thật sự cho rằng sung hạnh của hoàng đế, có thể bao bọc cô cả đời?” Những lời Quân Ân nói cực kỳ châm chọc, hai mắt Phong Phi Duyệt dán chặt lên lên chiếc đèn lưu ly ở đằng kia, cảnh tượng trên loan điện tối qua lại lần nữa hiện lên trước mắt, nàng nhắm mắt lại, không nói lời nào.

“Bây giờ, cô chỉ có thể dựa vào chính mình, lôi kéo thế lực, không để bản thân bị chèn ép xuống dưới.” Quân Ân nói tới đây thì dừng, lấy lại bức họa trong tay Phong Phi Duyệt, nàng vịn chặt đầu ngón tay, giữ nó lại trong lòng bàn tay, “Bức họa này, ta dùng được.”

Quân Ân nhướn mày, hai mắt kéo thành một đường, “Dùng làm gì?”

“Cô ta tên là gì?” Phong Phi Duyệt hỏi một đằng trả lời một nẻo, gương cao bức tranh trong tay.

“Quân Diễm.” Hần khẽ mở môi mỏng, hai mắt sáng rực.

“Trong bản danh sách đưa lên trên, không có tên của cô ta.” Phong Phi Duyệt mở bức tranh kia ra lần nữa, “Bức họa của cô ta, đã bị người ta loại ra ngoài rồi.”

Quân Ân nghe vậy, đáy mắt trầm xuống, đồng tử hơi co lại, lạnh lẽo như băng, “Làm sao cô biết được?”

Phong Phi Duyệt đưa tay vào trong ống tay áo lấy bức tranh vẽ Chỉ Huyền ra, “Kế sách hiện giờ, chính là mau chóng đặt bức họa của Quân Diễm về lại chỗ cũ.”

“Tỷ tỷ...” Sắc mặt Quân Nghi nhợt nhạt, nhìn dung trang của Quân Diễm trên bức họa, chậm rãi mở miệng, “Cô ta thật sự tự nguyện sao?”

Phong Phi Duyệt ngược nhìn Quân Ân bên cạnh, thấy vẻ mặt hần giống như đang bị kích động, trong lòng thâm than một tiếng, tầm mắt rơi lên trên bụng nàng ta, “Quân Nghi...”

Cô gái ngẩng đầu lên, nhìn thấy kiên nghị trong mắt nàng, cũng liền hiểu ra, “Tỷ tỷ, thật xin lỗi.”

Không cần xin lỗi... Nếu trách, chỉ có thể trách chúng ta sinh trưởng ở nơi không cho phép nói lời xin lỗi.

“Bức họa này, ta sẽ nghĩ cách đưa vào trong.” Quân Ân dường như không an tâm, vẫn phải chuẩn bị tự mình động thủ.

Đã như vậy, Phong Phi Duyệt lại càng nhẹ lòng khỏi phải lo mưu toan giành giật, bức tranh của Chỉ Huyền bị Quân Ân cầm trong tay, lại gần chao đèn nhỏ đằng kia, ‘phụt’ một tiếng, nhanh chóng bốc cháy.

Một góc trang dung đầy đặn, lập tức biến mất trên đầu ngón tay, tro tàn bị ném vào trong lò sưởi bên cạnh, khó có thể siêu sinh.

Đám tú nữ vẫn y nguyên như cũ, vì một giấc mộng đẹp bay lên trên đầu ngọn cây, mà nuốt xuống ngục mật đắng này.

Sáng sớm, trong ngự hoa viên truyền đến tiếng nhón nháo ầm ĩ, Phong Phi Duyệt đi dạo gần đó, mới đi không bao xa, liền trông thấy đám cung nữ thái giám tề tựu chạy hết sang bên này, Ngọc Kiều vội ngăn lại hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cái giếng cạn đằng kia... phát, phát hiện thấy thi thể.”

Ngọc Kiều buông tay ra, chuyện như vậy, vốn không có gì kỳ quái, đáng để hô to gọi nhỏ như vậy sao?

“Đi xem thử.” Phong Phi Duyệt cũng không suy nghĩ nhiều, nàng nhắc làn váy lên, đi ngược lại hướng đám người đang ào ào tuôn ra, từ xa, xuyên qua bức tường người, chỉ thấy một bóng người đang nằm trên mặt đất.

“Hoàng hậu nương nương...” Không biết ai là người đầu tiên hô lên một câu như vậy, đám người vốn đang dòm dòm ngó ngó nhất thời yên lặng như tờ, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Phong Phi Duyệt đi qua đám người, ánh mắt lướt qua từng gương mặt kinh hãi, cuối cùng rơi đến bên miệng giếng cạn.

Thi thể được vớt lên, dùng một chiếc chăn giường màu đỏ bọc quanh thân, phía trên dính đầy vết máu khô khốc, nàng căn bản không để ý, chỉ lướt mắt qua một cái, thể nhưng vừa nhìn thấy gương mặt kia, như bị sét đánh, giật mình đứng sững tại chỗ.

Kia, rõ ràng chính là Nô Cơ.

Quân Ấn còn nói đã xử lý sạch sẽ, thể nhưng, chỉ là nhét vào trong cái giết cạn bỏ hoang này. Bây giờ tuyết đọng chèn xuống, trong ngự hoa viên cần phải chỉnh dọn lại, cứ như vậy, cũng không cách nào che giấu được.

“Nương nương...” Bên cạnh, Lý Yên có chút kinh sợ, dựa gần lại nàng một bước.

Phong Phi Duyệt khẽ nghiêng gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt trong trẻo sáng rực rơi lên trên cần cổ Nô Cơ, thi thể vẫn giống hệt như trước lúc chết, lại không có mùi thối rữa. May mà, vết thương bị chiếc nhẫn cắt qua, không còn tồn tại.

Trên người dính hoa tuyết rơi, sắc mặt ngoại trừ xanh tím xỉn màu, ngược lại không có gì khác thường. Trái tim đập sót một nhịp, còn chưa kịp thở dốc, sau lưng, tiếng bước chân liền dồn dập tới gần.

Cung nữ thái giám vẫn đang quỳ lại càng khiếp sợ co rúm cả hai vai, Phong Phi Duyệt xoay người một cái, hoàng đế một thân nghiêm nghị đã đứng bên cạnh mình, đầu vai khẽ chạm vào nhau, nàng cúi người hành lễ, không kịp đợi hắt mở miệng, đã tự mình đứng dậy, xoay người tình nguyện đối mặt với cổ thi thể kia.

Cô Dạ Kiết nhìn cánh tay vừa mới duỗi ra được một tắc của mình, nhẹ câu môi mỏng, trong mắt có vài phần khó hiểu, bước chân tiến lên, chống đỡ sau lưng nàng. (Chị đang giận vụ anh ôm vợ bé đấy, có rì mà khó hiểu, lêu lêu :3)

Mạch Thần Lại cùng Mạch Tu đều chạy đến, Phong Phi Duyệt nhìn thấy hai người họ, giữa đầu mày bất giác nhắc lên nghi hoặc, trong cung có người chết, lẽ ra là chuyện thường, cho dù có là nương nương, cũng không có được thể diện lớn như vậy, có thể khiến cả hoàng thượng lẫn hai vị đại y sư cùng xuất đầu lộ diện.

Mạch Tu là người đầu tiên tiến lên, ông ta ngồi xổm xuống, vén chăm găm lên, rồi giống như đang kiểm tra vết thương trên thi thể. Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt cứng đờ của Nô Cơ, chỉ thấy trong người lui lên một trận buồn nôn, nhiều hơn nữa, là cảm giác rợn tóc gáy.

Mạch Thần Lại cũng tiến lên theo, chỉ thấy hấn lắc lắc đầu, tra xét mấy lần, lại không thu hoạch được gì.

Mạch Tu lơ đãng, phỉ phỉ hai tay, rồi duỗi ra một tay, kẹp lên cần cổ Nô Cơ.

“Đây... không phải là Cơ phi sao?” Ngữ điệu của Cô Dạ Kiết, giống như là vừa mới phát hiện ra vậy. Hai mắt Phong Phi Duyệt trong veo như hồ nước, nhàn nhạt đáp lời, “Đúng thế.”

“Đang yên lành, sao lại chết rồi?” Trong lòng nàng bức bối chùng chất, hoàng đế này, sao chuyện gì cũng đều hỏi mình? (Làm thân chứ gì, lơ đẹp ảnh đi chị :>>)

“Thần thiếp không biết.”

Nắm ngón tay của Mạch Tu nhẹ dùng lực, Phong Phi Duyệt chỉ thấy thi thể kia giống như cử động một cái, đám người xung quanh phát ra tiếng kinh hô không đồng nhất, nàng cũng bị dọa đến giật nảy người, thân thể vô thức lùi ra sau, hoàn toàn dựa vào khuỷu tay của hoàng đế. Nam tử thuận thế vắt ngang cánh tay qua, khoác lên trên eo nàng. Phong Phi Duyệt dịch dịch khuỷu tay, liếc mắt một cái, nhẹ nhàng lách người tránh ra.

“Hoàng thượng...”

Nàng ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy trong miệng Nô Cơ chảy ra máu tươi, một màu đen quánh, nặng nề mà quỷ dị.

“Không có một chút ngoại thương, là bị người ta dùng một loại vũ khí sắc nhọn cắt đứt cổ họng.” Mạch Tu lau chùi hai tay, ánh mắt lại dán chặt lên trên người Phong Phi Duyệt, “Theo như thần biết, chắc hẳn là loại tơ tằm Bắc Tuyết Thiên cực kỳ hiếm thấy, loại tơ tằm này, cứng hơn đá kim cương, mảnh như lông tơ, giấu ở trên người, rất khó phát hiện.”

“Còn có thứ như vậy?” Hai mắt hoàng đế sáng rực lên, hỏi thành lời.

“Bẩm hoàng thượng, thứ này, bình thường vẫn hay lưu truyền trong gian dân tà giáo.” Mạch Thần Lại nghe ông ta nói, thứ đồ vật như vậy, chính hắn cũng chưa nhìn thấy bao giờ.

Phong Phi Duyệt lạnh mắt đứng im một chỗ, mười ngón tay xoắn chặt, chiếc nhẫn màu tím giấu trong ống tay áo rộng thùng thình, không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Cô Dạ Kiết thấy nàng cúi gầm mặt không nói lời nào, liền tiến lên trước, nắm lấy tay nàng bao trọn trong lòng bàn tay mình, “Sao thế, sắc mặt khó coi như vậy, bị dọa sợ rồi à?”

Lòng bàn tay mang theo vết chai rất ấm áp, nàng vẫn siết chặt mười ngón tay như cũ, cũng không nhìn hắn một cái, chỉ muốn rút tay lại, tiếc là khí lực nam nhân trời sinh đã lớn hơn nữ nhân, giây giụa vài cái, lại nói đang ở giữa đám đông, cũng liền tùy hắn cao hứng.

“Nương nương, chiếc nhẫn trong tay người, có thể cho thần mượn xem thử không?” Hai mắt Mạch Tu sáng rõ, hấp dẫn tầm mắt của mọi người nhìn sang theo.

Phong Phi Duyệt cùng hắn bốn mắt đan xen, bàn tay vẫn đang bị Cô Dạ Kiết nắm chặt, ngữ khí của nàng dần trầm xuống, lạnh lùng nói, “Chỉ là một chiếc nhẫn không quá đáng giá, nếu như người muốn, bổn cung cho người là được.”

Mạch Tu không ngờ nàng sẽ có giọng điệu như vậy, tựa hồ, mỗi chữ đều cắm đầy gai, rồi lại khiến người ta không cách nào tìm ra chỗ để đâm chọc nàng.

“Vi thần không dám, chỉ là thần cảm thấy chiếc nhẫn này rất kỳ lạ, cho nên, muốn hỏi mượn nương nương xem thử một chút.”

Bàn tay bao lấy tay mình, lúc này càng thêm nóng rát như cái nồi hấp, Cô Dạ Kiết thấy nàng nhú mày trầm tư, biểu tình trên mặt cực kỳ không tình nguyện, cũng không mắt nhắm mắt mở nữa, đành phải thở dài, lòng bàn tay lại càng thu chặt, “Nếu như quốc sư có ý, hôm nào trẫm sai người làm cho người một cái y như vậy, cũng không cần mượn của hoàng hậu.”

Ngữ điệu của hắn rất nhẹ, như mây trôi nước chảy, ý cười nơi đầu mày, hư vô mờ ảo, không thể phân định rõ đâu mới là thực lòng, bắt lấy tay nàng, Phong Phi Duyệt bị kéo đi một bước, mặc dù không tình nguyện, nhưng còn hơn là ở lại chỗ này. Cho nên chỉ vung nhẹ cổ tay một cái, vẫn phải đi theo sau hắn.

(Chắc chắc, vợ cả mà ghen thì chết, cho anh chừa này :3)

96. Chương 95: Lời Thỏ Lộ Của Hắn

Chương 95: Lời thỏ lộ của hắn

“Hoàng thượng...” Phía sau, có người xin chỉ thị.

Hoàng đế cũng không quay đầu lại, lôi kéo nàng đi ra ngoài. Bộ dáng như vậy, lại có vài phần giống thời niên thiếu u mê bông bột.

Đám người phía sau thấy hần không nói lời nào, cũng không dám truy hỏi, chỉ có thể dựa theo quy củ trong nội cung mà xử lý.

“Sư phụ...” Nhìn thân ảnh hai người đi ra khỏi ngự hoa viên, Mạch Thần Lại lúc này mới lên tiếng hỏi, “chẳng lẽ người nghi ngờ hoàng hậu nương nương?”

“Loại tơ tằm này, cách dùng duy nhất chính là chế thành một chiếc nhẫn, hoặc là các vật dụng trang sức, chỉ khi nào giết người, mới phát ra tia sáng. Chiếc nhẫn trên tay hoàng hậu nương nương có màu đỏ tía, không phải là đồ trang sức bình thường trong cung, vì sư cho rằng, rất đáng nghi.” Mạch Tu vẫn vận bộ trường sam màu trắng như trước, hai mắt như hai ngọn đuốc, nhìn chằm chằm bóng lưng biến mất sâu trong cung đình kia.

Mạch Thần Lại tiến lên, đứng bên cạnh người đàn ông, thân mình tuần lã, bật cười ôn nhu, “Con tin tưởng nàng ấy.” Cho dù là thật, nàng tất có nỗi khổ tâm của mình.

Mạch Tu nghe vậy, khóe môi nhẹ câu, nhìn thân ảnh trong nội viện xanh biếc, trêu ghẹo nói, “Lẽ nào, động tâm rồi?”

Nam tử mỉm cười dịu dàng, trả lời như thật như đùa, “Hoàng hậu chí tôn, đồ đệ không dám.”

Mạch Tu cười thầm, hai sư đồ cũng không nán lại lâu, dừng chân chốc lát, cũng liền rời đi.

Phong Phi Duyệt đi theo hoàng đế, một đường loạng choạng suýt chút vấp ngã, đi qua mấy chỗ rẽ quẹo, Cô Dạ Kiết mới dừng bước, nàng vội vàng phanh gấp, suýt thì nện cả người lên trước.

“Hoàng thượng làm gì vậy?” Nàng nhú cao chân mày, giọng điệu không nóng không lạnh.

Hoàng đế kéo tay nàng, tinh thần phấn chấn, sắc mặt cũng không tồi, “Đi dạo với trẫm một vòng.”

Nhắm mắt theo đuôi, nàng không muốn dựa vào quá gần, lại bất đắc dĩ bị hần nắm tay, chỉ có thể theo sát. Hoàng cung an tĩnh, bên trong nội viện cũng không ít cây cỏ xanh mướt, Cô Dạ Kiết từ từ thả chậm bước chân, giống như đang đợi nàng vượt qua.

“Duyệt Nhi đang tức cái gì vậy?” Hần nhẹ câu môi mỏng, một bên sườn mặt tuần lã khẽ cười.

Phong Phi Duyệt kéo giãn khóe môi, học điệu bộ của hần, lạnh nhạt cười nói, “Thần thiếp không có tức giận.”

“Ồ?” Cô Dạ Kiết liếc đôi mắt phượng hẹp dài sang, “Nhưng mà, trẫm thấy nàng, giống như đang tức giận, hơn nữa, cơn tức này... hình như là hướng về phía trẫm mà đến.”

“Hoàng thượng lo nghĩ quá rồi,” Phong Phi Duyệt dẫn mặt ra, nghiêng người nhìn đình lạc phủ đầy tuyết rơi, “người là hoàng thượng, trong thiên hạ, ai dám tức giận với người?”

Một câu nói bình bình đạm đạm, nghe vào tai, Cô Dạ Kiết tất nhiên phát giác ra mùi vị khác thường bên trong.

“Rốt cuộc bị làm sao vậy?” Hần dứt khoát dừng bước, lại thốt ra thêm một câu, “Nói chuyện thật là chua.”

Hai người nhìn nhau giây lát, Cô Dạ Kiết cũng không hỏi nữa, hôm đó một màn với Thi tiếp dư, bị nàng trông thấy, hần cũng là sau đó mới biết. Sai người đưa Thi tiếp dư về Cảnh Dạ Cung xong, hần vốn vẫn luôn chờ nàng đến, cho dù là nói bóng nói gió hỏi một vài câu cũng được. Bây giờ xem ra, nữ nhân, cho dù có kiên cường hơn chẳng nữa, rốt cuộc vẫn không tránh khỏi chút tâm tư này.

Trong bụng cười thầm, vẻ tuần lã rạng rỡ lan đến tận đuôi mày, Cô Dạ Kiết khẽ cúi người, chỉ muốn ôm nàng một cái. Hơi thở thanh lạnh tấn công trực diện, nàng mới lui ra một bước, đằng xa, liền truyền đến tiếng thỉnh an vội vội vàng vàng.

“Hoàng thượng... hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết không vui thu hồi hai cánh tay đang vươn ra, xoay người, trông thấy một thái giám từ đằng xa chạy tới, “Chuyện gì?” Ngữ khí lạnh lẽo, hai đường mày kiếm đã nhíu lên.

Tiểu thái giám bị hấn dọa sợ đến nỗi khụy gối quỳ xuống ngay tại chỗ, ập a ập ứng, lời định nói mắc ngay giữa cổ họng, choáng váng đến không thốt ra được.

Hoàng đế thấy thế, cũng không thềm để bụng, hất tung vạt áo, một phát bắt lấy cổ tay Phong Phi Duyệt, bắt đặc dĩ, nàng lại bị kéo đi đằng sau, lần này, bước chân càng thêm dồn dập, không khác gì đang chạy.

“Chậm một chút!” Vốn dĩ muốn kháng cự, nhưng cuối cùng không chống đỡ được bước chân của hấn, Phong Phi Duyệt đi theo không bao lâu, liền thở hồng hộc, hoàng đế ngoái đầu lại liếc một cái, vẻ tức tối lúc này không còn tồn tại, chỉ thấy hấn duỗi cánh tay dài ra, ôm trọn lấy cả người nàng, qua vài lần kinh công, hai người liền bay đến trước một hồ nước.

Bên cạnh, chỉ có vài người theo hầu, hoàng đế buông tay, tiến lên, Phong Phi Duyệt chỉ thấy hấn nhỏ giọng phân phó mấy câu, rồi sau đó, thái giám kia ném hết công việc trong tay, một đường chạy thẳng về phía trước.

Nhìn hấn trở lại bên cạnh mình, Cô Dạ Kiết hướng tầm mắt ra đằng xa, trên mặt hồ kết thành một lớp băng đá rất dày, “Cùng trầm đi xuống thả câu.”

Hai mắt tròn tròn, miệng thì há ra thật to, vẻ mặt nàng như thể không tưởng tượng ra nổi, chưa nói trong hồ này có cá hay không, đơn giản muốn đào lớp băng này lên, cũng phải phí hoài không ít khí lực.

Cô Dạ Kiết thấy nàng đứng bất động, muốn kéo nàng, Phong Phi Duyệt lại khéo léo tránh đi, nhón chân chống lên lan can, vừa mới nhảy vào mặt hồ, nam tử liền bám đuôi tới theo, Phong Phi Duyệt sợ hấn vượt qua mình, sải rộng bước chân muốn đi lên phía trước, nào ngờ bị trượt một cái, suýt chút vấp té.

Hoàng đế chỉ thiếu điều cười ra thành tiếng, mặt Phong Phi Duyệt đỏ lựng, nguýt mồm một cái, cũng không thềm để ý tới hấn, thẳng hướng đối diện đi tới.

Không qua bao lâu, tên thái giám chạy đi lúc trước quay trở lại, sau lưng, còn có mấy người đi theo, cầm đồ đạc hoàng đế dặn dò chuẩn bị. Kính kính cẩn cẩn bỏ lên trên mặt hồ, Phong Phi Duyệt nhìn thấy một vài vật dụng để thả câu, bao gồm hai chiếc ghế ngồi, cùng với hai cái xẻng đào băng.

Cô Dạ Kiết phân phó đám người bỏ đồ xuống, rồi lại bảo bọn họ lui càng xa càng tốt. Chọn vị trí ngay giữa mặt hồ, chỉ thấy hấn cầm lấy một cái xẻng băng, ngồi xổm xuống, thật giả giả thật bắt đầu đào băng. Phong Phi Duyệt nhìn sườn mặt nghiêm túc của hấn, yên lặng giây lát, đi lên trước, cũng ngồi xổm xuống theo.

Hoàng đế xoay người lại, cùng nàng mặt đối mặt, thấy Phong Phi Duyệt chỉ ngồi yên nhìn mình, liền đem cái xẻng trong tay nhét vào tay nàng, “Bản thân không chịu động tay động chân, đợi lát nữa trầm câu được cá, nàng đừng có mà ganh tỵ.”

Vô tình, chạm vào ngón tay thon dài của hấn, rất cứng, rất lạnh.

Phong Phi Duyệt nhìn hấn nhặt cái xẻng còn lại ở bên cạnh lên, vẻ mặt chuyên chú, đầu mày lúc này, tựa hồ không còn nhíu lên nữa, gương mặt anh tuấn đầy hừng khởi, đường viền sâu thật sâu kia, cũng từ từ chậm rãi tách ra, hàng mi dài mỏng như cánh ve hất ra một đường bóng mờ, phản chiếu lên gương mặt tôn quý của nam tử.

Xẻng băng nện lên mặt hồ, phát ra tiếng vang vọng chói tai, Phong Phi Duyệt thấy hấn ra sức như vậy, bờ môi lúc này mới âm thầm hiện ra vài phần ý cười, học theo bộ dáng của hấn, cũng bắt đầu đục băng.

Lớp băng rất dày, nếu muốn đục thủng, phải xuống tay thật nặng.

Phong Phi Duyệt thử mấy lần, cuối cùng mất hết nhẫn nại, trên tay dồn lại một phần nội lực, nặng nề đập xuống.

“Xích...” Lớp băng bị miễn cưỡng đánh thủng ra một lỗ nhỏ, còn chưa kịp tung tăng ăn mừng, liền thấy một khối băng bị đánh nát bay vụt tới, bụp một tiếng đập lên trên trán nàng. Mặc dù không đau, nhưng mà đủ nhếch nhác. Nguyên cả khuôn mặt nhỏ nhắn, toàn là nước đọng.

Phong Phi Duyệt nhắm chặt hai mắt, trên tóc, có giọt nước rỏ xuống, đuôi tóc, dính lên trên mặt.

Một bàn tay thật rộng nhẹ xoa lên, theo vầng trán đầy đặn của nàng, lau đi toàn bộ nước đọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng còn chưa kịp mở mắt, liền nghe thấy tiếng Cô Dạ Kiết sắp lại gần cười nói, “Duyệt Nhi, có một số việc, không thể gấp gáp.”

Cảm giác lạnh như băng trên mặt được ấm áp thay thế, nụ cười của nam tử, xao động trong lòng, không nhìn thấy được, nhưng có thể cảm thụ được. Chỗ ổng tay áo, một luồng gió tươi mới từ từ tràn vào, tỏa ra hơi thở lành lạnh giữa khoang mũi, Phong Phi Duyệt mở mắt ra, gương mặt Cô Dạ Kiết gần trong gang tấc, mắt đối mắt chuyên chú như vậy, lại khiến mặt nàng nóng ran, nhìn đi chỗ khác.

Lớp băng bị đục ra một lỗ nhỏ, sau đó bỏ đồ câu vào nước bên trong, hai người liền ngồi xuống băng ghế phía trên.

Mây trôi nước chảy, bông tuyết đã ngừng rơi, dưới chân, không khí rét lạnh tập kích lên trên, Phong Phi Duyệt không dám dậm chân, chỉ có thể ngồi yên. Bất thành linh, một cái đầu tựa lên vai phải của nàng. Tầm mắt lười biếng, lại chuyên chú mà nghiêm túc ngắm nhìn nàng. Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy có chút mất tự nhiên, chếp miệng một cái, liền muốn né tránh. Hoàng đế phát giác ra ý đồ trẻ con của nàng, vòng chặt tay trái, bao trọn lấy eo lưng nhỏ nhắn cỡ một vòng tay, cũng giữ yên thân thể đang giãy giụa của nàng.

Một lúc sau, Cô Dạ Kiết thấy nàng thủy chung không chịu nói lời nào, lúc này mới âm trầm mở miệng, “Duyệt Nhi, cái tính khí này của nàng cũng quá lắm rồi, vẫn không thêm để ý đến trẫm?”

Phong Phi Duyệt cúi gầm mặt xuống, trong tầm mắt, chỉ có chiếc cằm tinh xảo kia, cùng với khóe môi đang kéo căng. Hai mắt đảo quanh bốn phía, rồi lại âm thầm trấn định.

Cô Dạ Kiết nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng không nhịn được cười, giọng điệu vẫn mềm mỏng như cũ, “Duyệt Nhi, trẫm biết trong lòng nàng có vướng mắc. Nhưng trẫm không thể trở mặt liên vô tình, hơn nữa nàng ấy đã từng ở bên cạnh trẫm vượt qua một đoạn thời gian khó khăn, khoảng thời gian đó, trẫm khắc sâu trong tâm khảm, cũng giống như nàng ấy, trẫm không dám quên, nàng có thể hiểu cho trẫm chứ?”

Sợi tóc bên tai, theo từng câu từng lời hần nói mà nhẹ nhàng lay động, Phong Phi Duyệt dần dần bình ổn hơi thở, thân thể cũng theo đó thả lỏng. Hoàng đế cực nhanh nắm lấy tay nàng, thấy nàng vẫn chưa chịu nhìn mình, liền đưa một tay ra, khẽ nhắc cằm nàng lên, ánh mắt khẩn thiết, ngữ khí lại đầy thâm tình, “Trước khi gặp nàng, trẫm không bao giờ cân nhắc đến tâm tư suy nghĩ của nữ nhân. Nhưng mà bây giờ, trẫm lúc nào cũng muốn cân nhắc nàng. Nàng nói thử xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong giọng nói, mang theo tràn đầy thăm dò, hần, dường như cũng đang hoang mang...

Phong Phi Duyệt nhìn thẳng vào nam tử, khóe miệng, tràn ra ý cười nhàn nhạt, nhìn vào đôi mắt hần, đắm mình vào trong màu hổ phách sâu thẳm ấy, giống như ngã xuống vực sâu vạn trượng, nàng chậm chạp mở miệng nói, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng đế áp sát mặt xuống, chóp mũi hai người chạm vào nhau, nàng ngược mắt, hơi thở nóng rực của Cô Dạ Kiết phả xuống, tản ra chung quanh, có một loại tư vị giống như xuân về hoa nở. Khẽ nhắc môi mỏng, nhưng vẫn chưa lập tức nói thành lời, Phong Phi Duyệt chớp mắt, thấy đôi đồng tử đang nhìn mình kia, đột nhiên trầm xuống, cánh môi gần kề, nhẹ nhàng chậm rãi kéo ra, “Bởi vì trẫm, quan tâm nàng, rất quan tâm!”

Ngữ khí, rất nhạt...

Nhưng lại trầm trọng hữu lực dị thường, chỉ thấy trái tim bị va đập mãnh liệt, có loại cảm giác như chia năm xẻ bảy.

Hần cũng không có hành động gì khác, chỉ là nhìn nàng chăm chăm, đôi con ngươi như lang hổ, dường như chỉ nhìn thấy mỗi mình nàng, muốn tránh né, lại không có nơi nào để trốn.

Quân tâm, hai chữ này đối với hần mà nói, sao mà nặng trĩu...

Hần đã mở miệng rồi, rất quan tâm...

Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lên hoàng đế, gương mặt này vẫn như cũ, vậy thì... cái gì đã thay đổi?

Cô Dạ Kiết vén lọn tóc của nàng lên, bờ môi nhẹ cong, tay phải khoác lên trên vai nàng, kéo Phong Phi Duyệt sang. Lần này, đổi thành nàng tựa đầu vào vai hắn, cá trong hồ, không biết liệu có mắc câu hay không.

Hơi thở của hai người, dè dặt thận trọng, chỉ sợ đánh vỡ thời khắc an tĩnh này, lần thả câu này, lại biến thành một loại tâm tình, đáy lòng được khơi mở thông suốt, còn có điều gì, có thể thay thế được đây?

Mười ngón tay sít sao nắm chặt, giống như muốn khóa chung vào một chỗ, có lúc, Cô Dạ Kiết gần bướng, thật khiến nàng dở khóc dở cười.

Nàng khẽ dịch gò má, chọn một tư thế thoải mái nhất, an tâm nhất tựa vào đầu vai hắn, khước miệng, một đường cong lặng lẽ kéo lên.

97. Chương 96: Cảnh Tượng Nhuộm Máu

Chương 96: Cảnh tượng nhuộm máu

Từ An Điện.

Khói nhang ấm áp tỏa quanh bốn phía, khí lạnh không tràn được vào đại điện, chỉ có thể quẩn quanh ngoài cửa, một cảnh mai đứng trơ trọi trong giá tuyết, vụn phần quyền rũ.

Thái hậu hai cung ngồi một bên, sau lưng, hai nha hoàn vận phục sức giống nhau tay cầm lược gỗ tử đàn, đang búi tóc cho hai người.

“Muội muội gần đây, khí sắc thật tốt.” Tây thái hậu nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, đưa tay gầy gầy mái tóc đen rũ xuống sau lưng Đông thái hậu, “Bổn cung, đã bắt đầu mọc tóc bạc rồi.”

“Tỷ tỷ,” Đông thái hậu hờn dỗi, “nghe tỷ nói kìa, tỷ a, vẫn xinh đẹp hết như năm nào.” Bà ta nhẹ cong khước miệng, nhìn gương mặt không thể trở lại như xưa trong tấm gương kia, “Rốt cuộc cũng không giống nhau, hai tỷ muội chúng ta bị vây khốn trong thâm cung này, đem cả đời này, hao phí,... một cách vô ích.

Tây thái hậu nghe vậy, lập tức thở dài nói, “Là ta làm liên lụy đến muội.”

“Tỷ tỷ đừng nói như vậy, người đưa muội vào cung, là phụ thân, không phải tỷ.”

“Nhưng... chung quy là vì tỷ tỷ vô năng.” Cái gai trong lòng Tây thái hậu, đó là bệnh tình nhiều năm nay của bà ta.

Đông thái hậu cũng không biết lúc này nên an ủi như thế nào, thấy chị gái đưa tay xoa xoa bả vai, bà ta cũng không để ý đầu tóc mới búi được một nửa, đứng dậy đi ra đằng sau, “Bả vai lại đau rồi à?”

“Bệnh cũ thôi.” Tay người phụ nữ, mềm mại đặt lên hai bờ vai, cảm giác đau nhức cũng thoái lui chút ít.

“Bảo ngự y đến xem thử xem?” Cởi bỏ một thân cao quý, hai người, chẳng qua cũng chỉ là những phụ nữ yếu đuối, cái gọi là tranh đoạt, có lẽ cũng không ai nghĩ đến.

“Không cần đâu, trị ngọn không trị được tận gốc,” Tây thái hậu dựa ra thành ghế phía sau, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó, dò hỏi, “nghe nói sư phụ của Mạch y sư cũng đến rồi, bổn cung cũng muốn gặp một lần, không biết, có thể thu phục hắn để sử dụng hay không.” Hai tay Đông thái hậu đang xoa bóp khựng lại, thần sắc mờ mịt, hướng sang nha hoàn bên cạnh nói, “Đi mời quốc sư sang đây.”

“Dạ, thái hậu.”

Tây thái hậu cực kỳ nhạy bén, đợi đến khi đám người hầu đều lui xuống rồi, lúc này mới nghiêm giọng nói, “Sao vậy?”

“Tỷ tỷ, người đó...” Bà ta muốn nói lại thôi, hai gò má có phần mất tự nhiên mà ửng đỏ, “muội đã từng nhắc đến với tỷ.”

Tây thái hậu theo đó ngẩn ra, ở trong đầu tỷ mỹ sục sạo, một lát sau, mới trợn tròn hai mắt, đưa tay giữ chặt cổ tay Đông thái hậu, kéo bà ta lại gần thêm mấy phần, “Chẳng lẽ, là người đàn ông Vân Triều đó?”

Hai mắt Đông thái hậu lấp láy trong suốt, kéo môi cười khê, khuôn mặt được bảo dưỡng kỹ càng, hiện ra rung động hạnh phúc, bà ta gật đầu, “Chính là huynh ấy, huynh ấy nói, huynh ấy cam nguyện ở lại Huyền Triều, sẽ không rời đi nữa.”

Dắt tay kéo Đông thái hậu tới, Tây thái hậu để bà ta ngồi xuống đối diện mình, “Tỷ tỷ vẫn luôn hổ thẹn với muội, lúc đó, cũng bởi vì ta, nếu không... hẳn cũng sẽ không bỏ đi.”

“Tỷ tỷ.” Đông thái hậu thấy chị gái tự trách mình, trong lòng liền không nỡ, “Đừng nhắc đến chuyện trước kia nữa, trước giờ, muội chưa bao giờ trách tỷ tỷ, bây giờ, huynh ấy trở lại rồi, muội lại càng không thể đi nhớ lại những chuyện xưa cũ trước kia nữa.”

“Thái hậu, quốc sư tới rồi.” Bên ngoài, nha hoàn thông báo một tiếng, khiến hai người thu hồi tâm tư vẫn còn chìm đắm, ngồi ngay ngắn ở hai bên.

Cửa được mở ra, người đàn ông một thân trường bào thanh sắc, tay áo đầy thanh phong đi vào. Nha hoàn hiểu chuyện đóng cửa lại, Mạch Tu tiến lên, ánh đèn sáng rực, ông ta khom người thi lễ, “Vi thần tham kiến thái hậu hai cung.”

Đông thái hậu nhìn thân ảnh cao lớn thoát tục của ông ta, lập tức khoát tay nói, “Miễn lễ.”

Bất kỳ người phụ nữ nào, cũng đều không tình nguyện nhìn người mình yêu thương, cúi đầu xưng thần với mình. Huống hồ, người đàn ông này còn vì bà ta, cảm tâm đưa thân vào miệng hổ.

Mạch Tu đứng dậy, nền đất trong nội điện, sáng bóng như gương soi, ông ta ngẩng đầu nhìn lên, thấy thái hậu hai cung ngồi gần gần trước mặt, một người, mặc cung trang màu đỏ lá phong, khí thế bức người, còn người kia, ngược lại tính khí ôn hòa, cung trang màu lam, nhạt rất nhạt. Tầm mắt, rơi lên trên gương mặt hai người, ông ta chỉ nghe Đông thái hậu nhắc qua, bà ta có một người tỷ tỷ song sinh, lại không ngờ, dáng dấp giống nhau như vậy. Thành thực mà nói, nếu không phải hiểu rõ Đông thái hậu không thích màu sắc quá chói mắt kia, ngay cả ông ta, cũng không phân biệt ra được.

“Nghe nói, quốc sư là cam nguyện thần phục Huyền Triều ta?” Tây thái hậu thấy biểu cảm vẫn chưa thu hồi trên mặt ông ta, cũng không ngạc nhiên, tất cả những người vừa gặp, có ai không có vẻ mặt như thế.

“Bẩm Tây thái hậu, thần là con dân Vân Triều, nên vì quốc gia của mình tận hiến một phần năng lực thấp kém.” Ông ta đưa mắt nhìn lại, tầm mắt cùng Đông thái hậu ngồi trên ghế giao nhau, sắc mặt người phụ nữ có vẻ kích động, bà ta gọi ông ta đến đây, thực tế, cũng muốn thử dò xét một chút, xem xem liệu ông ta có thể liếc mắt một cái liền phân biệt được hai người hay không.

“Hay cho câu năng lực thấp kém.” Tây thái hậu vuốt ve chiếc nhẫn trong tay, bà ta nhắc cầm lên, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, “Không biết quốc sư nói thần phục ở đây, là chỉ hoàng thượng, hay là người nào khác?”

Mạch Tu biết rõ vấn đề như vậy, sớm muộn sẽ bị lôi ra, bất hòa giữa hoàng đế với thái hậu hai cung, ông ta cũng đã sớm nghe qua, “Bẩm Tây thái hậu, vi thần chẳng qua chỉ là một thần tử, thần phục ở đây, dĩ nhiên là đối với hoàng thượng, nhưng, cũng là đối với thái hậu hai cung.”

Người phụ nữ nghe vậy, mỉm cười khe khê, ít nhất, ông ta không cố chấp giống như Mạch Thần Lại.

“Vậy bốn cung lại hỏi người, nếu như giữa hoàng đế với Đông thái hậu xảy ra mâu thuẫn, thần phục của quốc sư, nên cân nhắc như thế nào?”

“Tỷ tỷ...” Vừa nghe bà ta nói như vậy, Đông thái hậu vội vàng bắt lấy cổ tay bà ta, rồi lại không biết phải nói thế nào, dù sao đáp án sắp sửa ra khỏi miệng, bà ta cũng muốn biết.

Tây thái hậu cầm bàn tay để xuôi bên người mình đặt sang một bên, lòng bàn tay lạnh lạnh, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Đông thái hậu, Đông thái hậu cảm nhận được trấn an của bà ta, thần sắc có hơi hòa hoãn, bàn tay cũng thả lỏng hạ xuống. Ngồi lại ngay ngắn, hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi chờ đợi câu trả lời của ông ta.

Trong đại điện, Mạch Tu đứng chấp tay, trên đai lưng được chạm khắc đơn giản, treo miếng mỹ ngọc sáng long lanh. Một mảnh trong suốt, càng làm nổi bật thần sắc lãnh đạm của ông ta, ánh mắt trấn định. Ông ta trầm mặc, trái tim Đông thái hậu cũng theo đó nảy lên, cho đến khi người đàn ông khẽ mở môi mỏng, bà ta đã đắm chìm vào nỗi lạnh, “Thần, cam nguyện nghiêng về phía thái hậu hai cung.”

Tây thái hậu mỉm cười, Đông thái hậu lại càng buông lỏng toàn thân, nặng nề thở ra một hơi.

“Không ngờ quốc sư, lại là người trọng tình trọng nghĩa như vậy.” Tây thái hậu nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, trong mắt có chứa kinh hỉ.

“Thần vì cái gì, thái hậu chắc nên hiểu.” Một câu nói, từng chữ đông đặc.

Có được sự trợ giúp của Mạch Tu, thế lực thái hậu hai cung, càng như hổ thêm cánh. Ông ta vân du tứ phương, chẳng những y thuật tinh, ngay cả chế độc giải độc, đều không ai sánh bằng.

Tây thái hậu thu nạp được người tài, hơn nữa với quan hệ của Đông thái hậu, hai người cũng không hề coi ông ta là thần tử bình thường mà đối đãi, chỉ có điều ông ta lui tới cực kỳ thận trọng, ngay cả Mạch Thần Lại cũng không biết, thúc thúc ruột của mình, lại từng là phu quân của Đông thái hậu.

Lần thả câu đó, lúc hai người trở lại Phượng Liễm Cung, ngay cả bóng dáng một con cá nhỏ cũng chẳng thấy đâu, ngược lại, Phong Phi Duyệt nằm lên đầu vai hắn, đến cả ngủ lúc nào cũng không hay biết. Khi tỉnh lại, chợt cảm thấy nhức đầu nghẹt mũi, may mà Lý Yên kịp thời nấu canh gừng, mới không bị gì quá nghiêm trọng.

Vài ngày sau, trời trong nắng ấm, hiếm khi thời tiết lại tốt.

Nhóm tú nữ tuyển chọn đầu tiên đi ra, theo ý của thái hậu hai cung, trong lạc viện sắp đặt một bàn đại yến, nói là muốn hoàng đế tận mắt xem từng người. Hắn vốn không có hứng thú, nhưng cũng khó lòng làm trái tổ huấn, Phong Phi Duyệt là hoàng hậu, tất nhiên, cũng không trốn khỏi liên can.

Hôm nay là ngày hoàng đế gặp mặt tú nữ, mấy bức họa trước đó, cái không đúng ý, đã sớm bị quăng ra xa rồi, còn lại, dĩ nhiên là những người dung mạo đoan trang, gia thế hiển hách.

Ngồi bên cạnh Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt nhìn tú nữ đứng thành mấy hàng, đầu tóc phục sức cơ bản là giống nhau, nếu muốn nổi bật hơn người khác, cũng chỉ có thể dựa vào tài hoa và thủ đoạn của chính mình.

Vị tú nữ đầu tiên thướt tha uyển chuyển đi đến, hành lễ xong, nhất mực cung kính đứng ngay giữa bàn, “Dân nữ Như Nguyên, là Mộ Dung tướng quân chi nữ...”

Những lời kế tiếp, Phong Phi Duyệt một chữ cũng không nghe lọt, ngón tay thon dài đỡ đầu, khẽ nghiêng người sang, lại nhìn thấy hoàng đế giống y hệt mình, lưỡi biếng nằm trên ghế tựa, đôi mắt hẹp dài nheo lại, giống như cây liễu lá đỏ vậy, thẳng tưng. Tóc mai đen như mực, hắn ngược cầm lên, vừa vặn đụng trúng Phong Phi Duyệt. Hoàng đế mặt lạnh như tiền, đột nhiên nhếch môi, vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ, Phong Phi Duyệt lập tức không nhận được, chỉ muốn cười ra tiếng.

“Dân nữ Chỉ Huyền, tham kiến hoàng thượng, thái hậu hai cung, hoàng hậu nương nương...”

Khóe miệng không kiềm chế được vừa kéo ra, vô thanh vô sắc kéo thu hồi, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại. Cô gái nhìn thấy nàng, hai mắt sụp lại, nhanh chóng cúi xuống. Một tay nàng để trên đầu gối, dùng sức cuộn chặt, lúc buông ra, tâm tình cũng theo đó bình ổn, cô ta là người của thái hậu hai cung, tất nhiên, sẽ không dễ dàng bị đá ra ngoài như vậy.

Một người, rồi lại một người...

Hương hoa nhài rất nhạt bay tới, chỉ thấy một cô gái chậm rãi tiến lên, hành lễ xong, liền mở miệng nói, “Dân nữ Quân Diễm, Quân tướng gia chi nữ.”

Thì ra, cô ta chính là con gái của tân phu nhân mà Quân lão gia vừa nạp, Quân Diễm.

Phong Phi Duyệt quan sát kỹ càng, chỉ thấy cô ta mặt mày thanh tú, dáng dấp cũng được coi là nổi bật trong đám tú nữ, chỉ có điều đôi mắt vốn nên linh động kia, giờ đây lại âm trầm không chút ánh sáng. Sắc

mặt có vẻ hơi nhợt nhạt, thần thái, cũng không sáng sủa đẹp đẽ như các tú nữ khác, ánh mắt vô hồn, đột nhiên dán chăm chăm lên người mình.

Lại thấy cô ta, đột nhiên, ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống đất, hai mắt phát ra tia mong chờ đầy tuyệt vọng, khẩu đầu vài cái, nặng nề dập đầu xuống mặt đất, “Dân nữ cầu xin hoàng thượng thành toàn, dân nữ cả đời không mong gì hơn, chỉ mong bình đạm sống qua ngày, hoàng thượng, xin cho dân nữ xuất cung đi.”

Biến cố xảy đến quá đột ngột, khiến cả hiện trường nhất thời yên lặng như tờ, tay Phong Phi Duyệt cầm chén trà run lên, suýt chút thì vẩy nước nóng ra cả tay.

“Cẩn thận một chút.” Hoàng thượng kịp thời nhắc nhở một câu, nhận lấy chén trà trong tay nàng, đặt lên trên bàn.

“Thật là to gan, người tưởng hoàng cung là nơi người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi hay sao?” Minh hoàng quý phi bên cạnh thái hậu hai cung lạnh lùng quát, “Trước giờ trong đám tú nữ, chưa từng gặp qua kẻ nào không hiểu quy củ như người.”

Bên cạnh, cô cô dạy quy củ mặt xám như tro tàn, ngàn vạn lần không ngờ tới sẽ có biến cố như vậy.

“Hoàng hậu, người cũng là bị ép buộc đưa vào cung, van xin người, cầu tình với hoàng đế, thả cho dân nữ một con đường sống, dân nữ thật sự không muốn ở lại trong cung...” Cô gái không hề đem lời người khác nói để vào tai, ý vị, chỉ lo dập đầu. Phong Phi Duyệt sững người, tình cảnh như vậy, quả thật khiến nàng trở tay không kịp. Quân Diêm thấy nàng yên lặng không nói lời nào, dứt khoát dùng hai đầu gối quỳ tiến lên, Phong Phi Duyệt đang ngồi ngay ngắn, vừa muốn đứng dậy, lại bị cô ta vững vàng ôm chặt hai chân, không thể nhúc nhích.

“Người...”

“Hoàng hậu, cùng là thân nữ nhi, lẽ nào lúc đầu người là cam tâm tình nguyện sao? Còn có Nghi tỷ tỷ, tại sao đều muốn bắt ép chúng ta?” Cô gái không hề để ý đến sắc mặt càng lúc càng thêm khó coi của hoàng đế, đã dập đầu đến rách trán, cư nhiên vẫn từng cái từng cái dập lên chân Phong Phi Duyệt. Lời của Quân Diêm, khiến nàng có chút dao động, nếu như lúc đó, Quân Nghi biết cách phản kháng mà nói, cuộc sống của nàng ấy, có lẽ sẽ không đau khổ giống như hiện tại vậy, canh giữ một ngọn đèn, nhớ thương một người, muốn gặp, lại không gặp được.

“Hỗn xược!” Tây thái hậu chỉ vào Quân Diêm dưới đất, “Còn ra thể thống gì nữa.”

“Muốn xuất cung à?” Hoàng đế nghiêng người một cái, bóng lưng cao lớn đè xuống, đưa tay giữ lấy cằm cô gái, đột nhiên hỏi.

“Muốn.” Cô ta không thể chờ đợi gật đầu, Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt tuấn tú nhưng tâm tình đầy bất định của Cô Dạ Kiết, cảm thấy hai tay Quân Diêm đang ôm chân mình từ từ buông lỏng, tiếp đó cô ta xoay người, đem toàn bộ hy vọng đặt lên trên người vị hoàng đế lật tay làm mây úp tày làm mưa mây.

Cô Dạ Kiết cười nhạt, như tắm mình trong gió xuân, khiến người ta thả lỏng cảnh giác, thái hậu hai cung cho rằng hấn nổi lòng từ bi, vội muốn ngăn cản, “Hoàng đế...”

Hấn phất tay một cái, cũng không thêm để ý, lui người tựa ra sau, hai chân vắt chéo, trong mắt, thân ảnh cô gái đang cúi quỳ từ từ chìm xuống, năm ngón tay đan xen gõ nhịp, âm ngoan nói, “Huyền Triều ta từ khi khai quốc đến nay, chưa từng xảy ra chuyện tú nữ phản giáo, nếu đã tiến cung rồi, thì đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài, trừ phi...”

“Trừ phi thế nào?” Quân Diêm rưng rưng hỏi.

Hoàng đế vung tay, chỉ vào chiếc trụ đồng mạ vàng ở đằng kia nói, “Trừ phi người dập đầu một cái chết ở đây, trăm còn có thể cân nhắc, đưa thi thể của người ra khỏi cung, thành toàn cho người.”

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt nghe nói, vội đưa tay lôi kéo cổ tay của hấn.

Cô Dạ Kiết cũng không quay đầu lại, chỉ là trở tay, nắm lấy tay nàng bao trọn trong tay mình. Sắc mặt hấn tối sầm, giống như mây đen giăng đầy, Quân Diêm này, khiêu khích ai không biết, cũng không thể đem tôn nghiêm của hoàng đế dẫm dưới lòng bàn chân như vậy. Phong Phi Duyệt muốn ngăn trở, lại thấy cô

gái lau nước mắt, dứt khoát đứng dậy, hướng về phía hoàng đế nói, “Dân nữ hy vọng, hoàng thượng có thể tuân thủ lời hứa.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, chỉ lạnh lùng cười một tiếng, thế nhưng đã sớm tích đầy nộ khí, “Đó là tất nhiên.”

Chung quanh, yên ắng không một tiếng động, thái hậu hai cung tất nhiên sẽ không mở miệng, đây dù sao cũng là chuyện riêng của Quân gia, gây phiền phức rồi, người khác vừa vặn xem được một vở kịch hay.

“Được!” Cô gái nặn ra một chữ, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn gương mặt tái nhợt của cô ta, lạnh giọng nói, “Người tình nguyện chết cũng không chịu ở lại trong cung?”

“Đúng!” Ánh mắt nhìn về phía nàng, đã tràn đầy oán hận. (Ko hiểu là hận cái mẽ gì, ngồi ko cũng bị mắc oán, chị Duyệt nên đi cúng cô hồn sớm :v)

“Đây là mạng của người, không trách được ai cả,” Phong Phi Duyệt bỏ lại một câu như mây trôi nước chảy, “nếu như người cảm thấy sống như vậy còn thống khổ hơn cả chết, bổn cung không cản người.”

Quân Diêm lui ra sau một bước, Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn cô ta, chỉ nghĩ tính khí cô ta nóng nảy, nên cũng nói vài câu ngoài miệng, cho nên, không để ở trong lòng, lại không ngờ rằng, cô ta cho là thật, lau đi nước mắt trên mặt rồi, cả người hướng phía cây cột kia nhào tới.

Nàng giật mình, vốn định đứng dậy, cổ tay lại bị hoàng đế dùng nội lực níu chặt, cả người không thể nhúc nhích.

Rầm...

Phong Phi Duyệt chớp mắt một cái, chợt cảm thấy có màu đỏ tươi tràn ra, trên mặt, như có chất lỏng ấm nóng bắn lên, nàng vươn tay quệt một cái, trong tầm mắt mờ mịt, chỉ thấy Quân Diêm tung tóe đầy máu ngay tại chỗ.

Bên cạnh, chẳng biết từ lúc nào, vị cô cô kia chạy ra, gắt gao che chắn thân thể cô ta, lực đạo đập vào quá lớn, hai người cùng ngã xuống đất, chung quanh, một vũng máu, từ từ chậm rãi bắt đầu tràn tới bên chân hoàng đế ...

98. Chương 97: Gặp Lại Cổ Nhân

Chương 97: Gặp lại cổ nhân

Giữa cánh mũi, mùi vị kia vẫn còn rất nồng, một vũng máu lớn, dùng loại tốc độ như tia chớp hướng bốn phía chung quanh tràn ra.

Phong Phi Duyệt bị sốc đến cứng người, hoàng đế đứng lúc buông tay nàng ra, nàng gấp gấp muốn đứng dậy, vừa mới bước đi một bước, âm thanh của Cô Dạ Kiết từ đằng sau xuyên ra trước, “Nếu như nàng muốn cứu, nửa đời sau của cô ta, chỉ có thể ở lại trong cung!”

Bước chân của nàng khựng lại giữa chừng, hai tay vị cô cô kia đang đè lên vết thương bị thủng một lỗ lớn của Quân Diêm, chậm trễ một khắc, liền nguy hiểm đến tính mạng một phần. Phong Phi Duyệt chần chừ khó quyết, kiên trì của Quân Diêm, không phải là chuyện nàng có thể hiểu được. Nhìn cô gái nhắm nghiền hai mắt, cuối cùng nàng sai bước tiến lên, thanh âm, kiên quyết dị thường, “Được, cứu người trước, nửa đời sau của cô ta, thân thiếp thay cô ta quyết định.”

Hoàng đế chống hai tay lên ghế loan, đứng dậy, phất tay một cái nói, “Đưa xuống dưới.”

“Dạ, hoàng thượng.” Hai tên thái giám tiếp lệnh, từ phía bên cạnh đi tới, đưa Quân Diêm xuống. Phong Phi Duyệt nhìn vết thương biến thành màu đỏ thẫm trên đầu cô ta, vừa định đi lên, liền bị hoàng đế ngăn trở trước người, trên mặt, có chút tức tối, “Hoàng hậu! Lúc này, mới được một nửa.”

Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại, liền thấy tầm mắt của mọi người đều nhất nhất rơi lên trên người mình, nàng nghiêm mặt tĩnh thần, ngoan ngoan ngồi trở lại ghế cùng hoàng thượng.

Tài Nhân Điện.

Trên đầu Quân Diễm quần băng vải chằng chịt, ngực y đã lui ra ngoài, gối đầu thêu uyên ương, dính đầy vết máu còn sót lại vừa rồi, lúc này, một người phụ nữ vận bộ xiêm y vải dệt hoa lệ đang phủ phục bên cạnh giường kêu khóc nức nở.

“Diễm Nhi, Diễm Nhi, cái tính khí này của con sao vẫn không chịu sửa đổi, đến trước mặt hoàng thượng rồi còn ngang bướng như thế, con như vậy, bảo mẹ sau này phải dựa vào ai đây a?”

Lúc Phong Phi Duyệt cùng Quân Nghi đi vào, trông thấy Nhị phu nhân bên cạnh không ngừng khuyên nhủ bà ta, “Mai phu nhân, đừng khóc nữa, lát nữa hoàng thượng tới đây, thấy bà như vậy, sẽ càng thêm tức giận đấy...”

Người phụ nữ kia hất tay một cái, đột nhiên đem bi thống trong lòng đổ hết lên đầu Nhị phu nhân, “Bà tất nhiên là dễ chịu rồi, cũng không phải là con gái của bà, bà nói ba đứa con gái Quân gia này, một đứa là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, còn một đứa lên làm hoàng quý phi, còn hoài thai long tử của hoàng đế, tại sao chỉ có con gái của tôi là mệnh khổ như vậy chứ, vinh hoa phú quý còn chưa được hưởng, suýt chút nữa thì mất luôn cả mạng... Diễm Nhi, mệnh của hai mẹ con chúng ta sao lại khổ như vậy...”

“Con gái của bà mệnh khổ, là bởi vì cô ta cam chịu, tự nguyện từ bỏ!” Phong Phi Duyệt dẫn đầu đi vào, Quân Nghi đỡ bụng, bước đi cũng không dễ dàng, Lý Yên tùy thân đi theo phía sau, một đường diu dõ, “Bọn ta có ngày hôm nay, đều là tự mình từng bước từng bước tranh đoạt mà lên, bà nhìn xem bộ dạng của cô ta, sống dở chết dở, hôm nay đại náo ở ngự hoa viên, cũng coi như cho Quân gia chúng ta được dài mặt.”

Mai phu nhân nghe thấy có tiếng nói, quay đầu nhìn lại, trông thấy hoàng hậu một thân cung trang đồ tươi rực rỡ, nào dám oán hận thêm một câu, vội vàng buông tay Quân Diễm ra, cùng Nhị phu nhân quỳ gối hành lễ, “Tham kiến hoàng hậu nương nương, Nghi hoàng quý phi.”

Phong Phi Duyệt kiêu diễm tiến lên, thấy gương mặt người phụ nữ phía dưới đã trắng bệch, máu huyết chắc cũng sắp đông cứng lại rồi, “Đứng dậy cả đi.”

“Tạ nương nương.” Mai phu nhân kia dè dặt đứng dậy, Quân Nghi hai tay ôm bụng, vội vàng tiến lên trước, “Mẹ.”

“Chậm một chút,” Nhị phu nhân thấy nàng bước đi vội vã, vẻ mặt đầy thương yêu tiến lên nghênh đón, “cũng sắp làm mẹ rồi, sao vẫn còn hấp ta hấp tấp như vậy.”

Vào cung lâu như vậy, mới là lần đầu tiên gặp được mẹ. Quân Nghi không kiềm nén được nhớ mong đã ẩn nhẫn lâu nay, lập tức ôm cổ bà ấy, nước mắt gần như rơi xuống, “Mẹ, mẹ...”

Nhị phu nhân biết tâm tư của nàng, hốc mắt cũng liền đỏ ửng, thanh âm nghẹn ngào, “Khoảng thời gian này không có mẹ bên cạnh, sống có quen không?”

Quân Nghi vùi mặt trong cổ áo của bà, lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống, “Không quen, may mà, có tỷ tỷ ở đây.”

Một tay vỗ nhẹ vai nàng ấy, ánh mắt Nhị phu nhân ôn hậu, không ngừng an ủi. Phong Phi Duyệt nhìn hai thân ảnh chen chúc cùng một chỗ, trong lòng nổi lên một cảm giác khác thường, ký ức bị chôn vùi lúc nhỏ, cảnh tượng nàng vẫn luôn không tình nguyện nhớ đến kia, giờ đây, giống như đang diễn ra sờ sờ ngay trước mắt.

“Duyệt Nhi...”

Nàng hoàn hồn, liền thấy Nhị phu nhân đứng trước người mình, hai mắt ngấn nước, đây là lần thứ hai gặp bà ấy, nhưng vẫn luôn cảm thấy ánh mắt của bà ấy ẩn giấu thứ gì đó quá sâu, “Còn con, có quen hay không?”

Phong Phi Duyệt im lặng nhìn về ân cần trong mắt bà ấy, người phụ nữ này, có vẻ cam chịu nhẫn nhịn giống hệt Quân Nghi, nhưng cũng giống như nàng ấy, khiến người ta muốn lại gần, cho dù chỉ một bước cũng được. Nhận thức như vậy, khiến Phong Phi Duyệt bỗng nhiên có cảm giác đè nén trong lòng, né tránh động chạm của Nhị phu nhân, nàng âm trầm lãnh đạm, đi tới trước giường Quân Diễm.

Quân Nghi chung đụng với nàng đã lâu, cũng hiểu tính khí của nàng, nắm tay Nhị phu nhân, khẽ mỉm cười, người phụ nữ nắm tay nàng ấy vô nhẹ, ôn hòa thuần thiện, cũng không để bụng hành động của Phong Phi Duyệt.

Mai phu nhân ngồi ở trên giường, nha hoàn đem chén thuốc đã sắc sẵn đút vào miệng Quân Diễm, cũng không qua bao lâu, liền chậm chạp tỉnh lại.

“Đây là đâu?” Mai phu nhân vốn đang khóc lóc rầu rĩ nghe vậy, vội vàng lau nước mắt, tiến gần lên trước, “Diễm Nhi, Diễm Nhi con cuối cùng cũng tỉnh rồi. Sắp dọa mẹ sợ chết rồi.”

“Mẹ?” Trong đầu cô ta vẫn còn hỗn độn, nhìn quanh bốn phía một lượt, sau đó nơi cổ họng khô khốc mở miệng, “Sao mẹ lại ở đây?”

Tính tình Mai phu nhân vốn nóng nảy, hôm nay con gái lại như vậy, cục tức trong lòng liền không có chỗ phát tiết, “Con còn nói nữa, ngoan ngoãn làm tú nữ không chịu, con còn ở trước mặt hoàng thượng đập đầu vào trụ đồng, trước kia mẹ đã dạy con như thế nào? Đầu của con là làm bằng sắt có phải không, cho dù là sắt...”

“Mẹ...” Quân Diễm cau mày, hai đường chân mày lá liễu kia thống khổ xoắn lại một cục, “mẹ đừng nói nữa, nhắc đến con đau đầu...”

“Cái con nha đầu này...” Mai phu nhân vừa tức vừa hận, Quân Diễm cũng không để ý đến bà ta, cơn choáng váng trước mắt qua đi, đôi con ngươi liền dính chặt lên Phong Phi Duyệt, “Hoàng thượng không giữ lời?”

Hai tay nàng vắt chéo đặt trước bụng, giường cầm chống lại khiêu khích của Quân Diễm, “Hoàng thượng đương nhiên là nói lời giữ lời, chỉ có điều, ta thay cô chọn con đường này.” Phong Phi Duyệt cũng không tránh né, hai mắt bình thản nhìn thẳng vào mắt cô ta.

“Cô?” Quân Diễm cực kỳ kích động, chống khuỷu tay lên trên giường, muốn ngồi dậy, lại bị Mai phu nhân khấn trương đè xuống, “Diễm Nhi, con điên rồi phải không?”

“Con là điên rồi...” Cô ta hất tay một cái, thân thể liền theo đó ngã nhào vào trong, cô ta miễn cưỡng chống người dậy, sau lưng tựa lên vách tường, “ai nhờ cô thay ta chọn con đường này, cô dựa vào cái gì mà thay ta chọn, ta không thêm...” Quân Diễm tiện tay chụp lấy chiếc gối thêu trên giường hướng phía bên kia ném tới, Phong Phi Duyệt đứng ở đằng xa, cũng không có ý định tránh né. Nhị phu nhân thấy thế, không chút nghĩ ngợi che chắn trước mặt nàng, Mai phu nhân đứng ngay gần đó, bà ta một tay cầm chiếc gối thêu kia nện xuống đất, ngón tay run rẩy, chỉ thẳng vào mặt cô con gái, “Con... con có biết, người con muốn ném chính là đương kim hoàng hậu!”

“Dĩ nhiên con biết, cô ta là hoàng hậu, các người thèm muốn, nhưng ta không thèm, cô ta có một tay che trời thế nào đi nữa, cũng không có chút liên quan gì đến ta. Cô muốn bỏ đỡ, cũng đừng có kéo theo ta, Quân gia, thì có quan hệ gì với ta? Tại sao cứ muốn kéo ta cùng vào theo...”

Mai phu nhân dĩ nhiên tức giận không nhẹ, Phong Phi Duyệt đối với phản ứng của Nhị phu nhân có chút khó hiểu, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ thấy Mai phu nhân không để ý đến thân phận, trực tiếp bò lên giường, hận không thể lồm ngồm ngược Quân Diễm xuống, “Ta sao lại nuôi cái đứa không có tiền đồ như mày...”

Hai người nhốn nháo ầm ĩ, Phong Phi Duyệt nhìn vở hí kịch kia, đúng vào lúc không thể rời mắt được, thì nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng thông báo, theo gió lạnh rót vào đây phòng, thái giám dẫn đầu cũng đã tiến vào.

Sau khi hành lễ, liền nhận lấy thánh chỉ trong cái khay từ người bên cạnh. Trong gian phòng, lập tức yên lặng như tờ, chỉ có giọng nói kéo lên cao vút của thái giám truyền ra, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Quân Diễm dung mạo đoan trang, tài trí hơn người... Nay nhân đợt tuyển tú, đặc biệt sắc phong làm tài nhân, ban thưởng Tài Nhân Điện.”

“Tạ hoàng thượng.” Đám người lần lượt hành lễ, thái giám thấy cô ta thủy chung không chịu tiếp chỉ, lặp lại lần nữa, “Quân tài nhân tiếp chỉ.”

Trong mắt Quân Diễm xẹt qua tia châm chọc, dứt khoát xoay mặt sang một bên, không thèm để ý.

Giương mặt già nua của vị thái giám kia, nháy mắt liên sa sầm, công vụ tuyên chỉ như vậy, cho dù là đương kim đại quan đứng hàng nhất phẩm, có ai không cho lão vài phần mặt mũi, vậy mà bây giờ đến lượt một tài nhân nho nhỏ, lại phải nhận lấy phần oán khí này, Phong Phi Duyệt thấy Mai phu nhân gấp đến chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, dứt khoát đứng dậy, an nhiên nói, “Công công, giao cho cho bốn cung đi, bốn cung nhận thay Quân tài nhân, tạ chủ long ân.” Có lối thoát rồi, hơn nữa thân phận của đối phương lại là hoàng hậu, sắc mặt lão thái giám đương nhiên là tốt hơn nhiều, cười nói, “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương.”

Phong Phi Duyệt mỉm cười nhận lấy thánh chỉ, xoay người nói với Lý Yên, “Thưởng.”

“Dạ, nương nương.”

Mấy tên thái giám lĩnh thưởng, mặt đầy vui mừng, hành lễ xong, liền lui ra ngoài.

Mai phu nhân thấy con gái của mình chỉ được sắc phong làm một tài nhân, sắc mặt lập tức khó chịu, tức khí này, lại không thể phát tiết lên người người khác, “Xem xem, tự gây nghiệt mà, ở hoàng cung con còn dám ngang ngược như vậy...”

Lý Yên tiến đám thái giám ra ngoài vừa mới quay trở vào, liền nghe thấy những lời này, cô gái khẽ nhếch môi, suýt chút không nhịn được mà bật cười.

“Con nói rồi, con không thèm.” Quân Diêm tính tình cương liệt, trực tiếp cự tuyệt.

Mai phu nhân vốn đã thỏa hiệp lại bị chọc giận, bà ta đứng vọt dậy, hung hăng nói, “Nếu không phải con làm cái trò như vậy, hoàng thượng sẽ chỉ phong con làm tài nhân? Dựa vào tướng mạo tài hoa này của con, chỉ ít cũng phải là quý phi, hoặc là...”

“Mẹ...” Quân Diêm vốn đang đau muốn nứt đầu, bây giờ lại ồn ào như vậy, càng thêm khó chịu, “mẹ chính là không muốn con được yên ổn, mẹ để con thanh thanh tỉnh tỉnh một chút có được không!”

“Con tốt nhất ngoan ngoan ở trong cung, mẹ cũng không muốn làm phiền con, làm nhiều chuyện như vậy, còn không phải là vì tốt cho con...”

Phong Phi Duyệt xoa xoa huyệt thái dương, chợt cảm thấy đầu óc choáng váng lợi hại, ngay cả người tính tình luôn ôn hòa như Quân Nghi, cũng lùi sang một bên, cùng Nhị phu nhân mẹ một câu con một câu, hỏi han vài lời.

“Hoàng hậu...” Bên kia, đã yên tĩnh trở lại, Quân Diêm bất thành linh hỏi, “cô thay ta giữ lại một cái mạng, cái giá phải trả, chính là ở lại trong cung, làm cái gọi là ‘tài nhân’ này sao?”

“Nếu như cô khẳng khẳng muốn chết, bốn cung không cản được, cũng sẽ không cản trở cô lần thứ hai.” Phong Phi Duyệt đem thánh chỉ cầm trong tay ném xuống giường một cái, “Chết rồi, tự nhiên xong xuôi mọi chuyện, nhưng nếu còn sống, vẫn luôn có cơ hội ra ngoài.”

Nàng lãnh đạm lui một bước, xoay người, cũng không quay đầu lại bỏ ra ngoài.

Cô gái nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, một hồi lâu không nói gì, chỉ là tay cầm thánh chỉ, cuộn lại thật chặt.

Nhị phu nhân theo Quân Nghi trở lại tắm điện, giao phó vài chuyện lật vặt, hỏi han tình hình gần đây của Phong Phi Duyệt xong, cũng liền trở về.

Quân Nghi thân thể bất tiện, không thể tiến bà quá xa, phân phó tùy thân theo hầu xong, nàng lúc này mới an tâm, đưa Nhị phu nhân đi ra tắm điện của mình.

Nhìn từng khung cảnh từng đồ vật trong hoàn thành, Nhị phu nhân không tránh khỏi xúc động, bước chân rơi xuống thật nhẹ, thật chậm, nha hoàn cùng đi theo sau chỉ có thể thuận theo bà.

Mái hiên trên cao, Nhị phu nhân ngược mắt, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua mái ngói, rọi lên trên mặt, có vẻ mỏng manh vô ngần.

“Nô tỳ tham kiến thái hậu hai cung.” Sau lưng, nha hoàn khấn trương hành lễ, Nhị phu nhân nghe thấy, quả thật như bị sét đánh, khuôn mặt đương ngược cao vội vàng hạ xuống, thân thể cũng khom lại cúi xuống thật thấp, tầm mắt bất an nhìn chằm chằm mặt đất, chỉ thấy trước người, thái hậu hai cung cũng đã đi qua.

“Hai người các người lui xuống trước.”

Nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, “Dạ.”

Bước chân vội vã, cho đến khi lui ra ngoài thật xa, Nhị phu nhân vẫn còn duy trì tư thế lúc này, Tây thái hậu bảo hạ nhân lui xuống, hai tay ôm túi sưởi, ung dung nói, “Cẩn quý phi, cũng đã lâu rồi không gặp.”

Nhị phu nhân hoảng hốt, mở miệng nói, “Thái hậu hai cung, dân phụ đã sớm không còn là Cẩn quý phi năm đó, dân phụ không dám nhận.”

Tây thái hậu lãnh đạm cười một tiếng, còn Đông thái hậu lại thờ ơ lạnh nhạt, “Ha ha.. là bốn cung nhầm lẫn, người bây giờ phải là Nhị phu nhân của Quân gia.”

Người phụ nữ nghe vậy, càng rủ đầu xuống thật thấp, trên mặt, như có thống khổ.

“Con gái của Nhị phu nhân, là Nghi hoàng quý phi kia đúng không? Bốn cung ngược lại gặp qua vài lần, bộ dáng nhu thuận, là một người dễ mến, mệnh số, cũng rất sáng sủa, so với người mẹ như người đây, tốt số hơn nhiều.” Tây thái hậu giống như đang tán dóc chuyện trong nhà, từng câu từng chữ, lại khiến người ta không thể bình tâm.

“Tiểu nữ không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào mạo phạm, vẫn mong thái hậu hai cung lượng thứ.” Nhị phu nhân cung kính cẩn trọng, “Con bé tính tình ôn hòa, sẽ không tranh giành gì cả.”

“Điểm này, ngược lại rất giống Cẩn quý phi năm đó.” Đông thái hậu đứng lúc chen vào một câu, “Chỉ có điều, sợ là lại nổi gót tiên đế, càng không tranh, lại càng được sủng ái.”

Nhị phu nhân vừa nghe đến chuyện năm đó, sắc mặt càng thêm hoảng loạn, Tây thái hậu thấy thế, mỉm cười nói, “Được rồi, đừng hù dọa bà ấy nữa.”

Lúc đi ngang qua, bà ta xoay người lại, nhìn gò má Nhị phu nhân nói, “Hoàng cung này, không có việc thì ít đến thôi, đỡ phải dây thêm rắc rối không cần thiết cho con gái người.”

Từng chữ lạc định, thái hậu hai cung rời đi rồi, nửa khắc sau, ánh mắt Nhị phu nhân mới trở nên ảm đạm, ngập ngừng gật đầu, “Dạ, dạ...”

Phong Phi Duyệt trở lại Phượng Liễm Cung, liền nhìn thấy Ngọc Kiều mặt đầy đau khổ canh giữ ngoài điện, thấy nàng trở lại, vội tiến ra đón, “Nương nương... hoàng thượng ở bên trong.”

Thanh âm bị tận lực đè thấp, Phong Phi Duyệt liếc nhìn cửa điện mở rộng kia một cái, nói, “Tới bao lâu rồi?”

“Được một lúc rồi.”

“Các người ở lại đây.” Nàng thuận miệng phân phó một câu, đôi tay nhấc làn váy lên, bước qua thềm cửa cao bằng nửa thân người đi vào. (Bậc cửa cao bằng nửa thân người á??? chắc phải bay qua lun :v)

Hoàng đế chờ đợi có chút mệt mỏi, lúc này đang nằm trên giường quý phi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng bước chân, hần vẫn giả vờ ngủ say như cũ, Phong Phi Duyệt biết hần tức giận, bây giờ bình tĩnh nghĩ lại, chính mình cũng không thể lý giải, nhưng vẫn không hối hận. Hải cung đình giẫm lên thảm lông mềm mại, gần như không phát ra âm thanh gì, một bóng đen rơi xuống trước người, Cô Dạ Kiết khẽ nhú mày, hai mắt nhắm nghiền.

Phong Phi Duyệt đi vòng ra sau lưng hần, hai tay rơi lên trên vai nam tử, cũng không nói chuyện, chỉ là từng chút từng chút nhẹ nhàng nắn bóp.

99. Chương 98: Chân Tướng Phu Thê Quấn

Chương 98: Chân tướng phu thê quấn

Ngón cái tỳ lên chỗ xương quai xanh, vai nam tử rất rộng, ngón tay mảnh khảnh của Phong Phi Duyệt đặt lên đầu vai hắn, long bào vàng tươi hiện lên nếp gấp, thấy hắn nhắm hai mắt, nàng biết hoàng đế vốn không có ngủ. Cũng không vạch trần, cứ như vậy từng chút đắm vai cho hắn.

Cô Dạ Kiết vốn là một thân đầy nộ khí, bây giờ lại an tĩnh lẳng lặng nằm đó, chỗ tựa đầu, là hơi thở đều đều của người con gái, một cảm giác rất nhẹ nhõm, khiến tâm tình hắn được hòa hoãn. Hắn trước giờ vốn không cho phép người khác chạm vào vai mình, tư thế quay lưng ra đằng sau như thế này, hắn cũng sẽ không để nhược điểm bại lộ trước mặt người khác như vậy.

Vươn tay đặt lên bàn tay thon mềm của nàng, Phong Phi Duyệt dừng động tác xoa bóp trong tay lại, “Hoàng thượng tỉnh rồi à?”

“Trẫm không ngủ.” Hoàng đế cũng thành thật đáp lời, chỉ là dặt tay nàng, kéo nàng đến bên cạnh mình.

Hắn để nàng ngồi xuống giường quý phi, vuốt ve ngón tay của nàng, từng ngón từng ngón nhẹ nhàng xoa nắn, “Quân tài nhân, chưa chết chứ?”

Phong Phi Duyệt gật đầu, nhìn gương mặt tuấn tú âm trầm kia, không nói thêm gì nữa, lời muốn nói mắc ngay giữa cổ họng lại bức bối khó chịu vô cùng, “Hoàng thượng, là đang trách thần thiếp sao?”

Cô Dạ Kiết tiếp tục động tác trong tay, đôi đồng tử màu hổ phách khê ngược lên, nhìn thẳng vào đáy mắt nàng, “Trẫm, quả thật nên trách nàng.”

“Hoàng thượng nói rất đúng.” Phong Phi Duyệt cũng không giải thích, hai người chen chúc vào cùng một chỗ, có chút chật chội, nhưng lại không có ý định đứng lên, “Cách làm của Quân Diêm, thần thiếp chỉ dung túng một lần, hoàng thượng yên tâm, sẽ không có lần sau nữa.”

Lời nên nói, cũng bị nàng giành nói trước, Cô Dạ Kiết nhất thời á khẩu.

“Hôm nay ở trong ngự hoa viên, thiếp cho rằng lúc đó chàng sẽ không bỏ qua cho cô ta.” Dù sao, cũng liên quan đến tôn nghiêm của của hoàng thất.

“Bởi vì, là nàng mở miệng.” Cô Dạ Kiết gối một tay ra sau gáy, ngữ khí đối diện với nàng, đã không còn giấu giếm phòng bị nữa, “Tính tình cô ta quá cương liệt, lại không giống nàng, trong hậu cung, người như vậy nếu muốn toàn mạng, khó vô cùng. Trái lại...” Nam tử đưa một tay ra, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt, tán thưởng nói, “trẫm thích như Duyệt Nhi vậy, biết co biết duỗi, lại có ngạo khí khinh người. Mất mạng rồi, cái gọi là kiêu ngạo, bất quá cũng chỉ là thứ vui sâu dưới lòng đất, cuối cùng, chỉ còn một nắm cát vụn.”

Đối với lời Cô Dạ Kiết nói, Phong Phi Duyệt càng thêm tán đồng, thân thể bị hắn kéo sang, bàn tay dày rộng dán lên trên bụng nàng, khuôn cằm kiên nghị tựa lên đầu vai nàng, đột nhiên, khiến nàng cảm thấy chua xót.

“Duyệt Nhi...” Nam tử chậm rãi mở miệng, bàn tay đặt trước bụng theo đó siết chặt, Phong Phi Duyệt cũng phát giác vài phần khác thường.

“Ừ?”

Cô Dạ Kiết thở dài, không nói gì, tay nắm tay nàng, siết chặt thật chặt.

“Sao vậy?”

Phong Phi Duyệt khê nhếch cánh môi nhỏ nhắn, thanh âm khô khốc nói ra khỏi miệng.

Lời hắn muốn nói, nàng, đã đoán được nửa phần.

Cô Dạ Kiết kéo nàng áp chặt lên người mình, “Nếu như nàng có thể sinh cho trẫm một đứa con... vậy, thì tốt biết bao.” Trái tim, lập bộp rơi vỡ, nói ra khỏi miệng, mới biết quá mức nặng nề, “Không cần biết là con trai, hay là con gái, trẫm... đều thích như nhau.”

Phong Phi Duyệt khẽ nhắm hai mắt, nàng đỡ đầu nhìn sang Cô Dạ Kiết, lại thấy hần vùi đầu xuống, một nửa sườn mặt anh tuấn dán lên cánh tay của mình, nói ra những lời như vậy, Cô Dạ Kiết tự biết thống khổ trong lòng nàng, đột nhiên, cũng liền mất đi... khí lực để đối diện.

Hần không có lỗi, dưới lòng bàn tay, là phần bụng ấm áp, mà lại trống rỗng.

Phong Phi Duyệt vươn tay, nghiêng người về một phía, cùng hần ôm chặt nhau, “Mạch y sư nói sẽ nghĩ cách, hướng hồ, bây giờ còn có quốc sư ở đây, thiếp một chút cũng không sợ, con, chúng ta nhất định sẽ có.”

Ngữ khí của nàng, kiên cường đến mức làm trái tim người ta đau đớn.

Cô Dạ Kiết muốn đứng dậy, cản cổ lại bị nàng ôm chặt, không thể động dậy. Hai tay Phong Phi Duyệt ương bướng dùng lực, nàng gắt gao nhắm chặt hai mắt, một bàn tay thật rộng đặt lên thắt lưng run rẩy của nàng, tịch mịch như vậy, hần, ôm chặt nàng vào lòng. Phong Phi Duyệt mở mắt ra, sâu trong hốc mắt, đã ửng đỏ, một loại cảm giác căng trướng mỗi như đánh tới, thế nhưng một giọt nước mắt, cũng thủy chung không rơi xuống.

“Duyệt Nhi...”

Cô Dạ Kiết đưa tay ở trên lưng ngọc của nàng vỗ nhẹ, “Trẫm không nên nói.”

Nàng không nói ra thành lời, chỉ sợ mở miệng, sẽ nức nở nghẹn ngào. Nơi lồng ngực khó chịu vô cùng, mười ngón tay đâm vào lòng bàn tay, Phong Phi Duyệt nín thở, tận lực để thanh âm rơi xuống thật tự nhiên, “Muốn trách, nên...”

Hai tay Cô Dạ Kiết vòng quanh eo nàng, kéo cả người nàng nhấc lên trước, trán tựa trán, cánh môi lạnh bạc chạm vào khóe miệng nàng, “Là trẫm không đúng.”

Phong Phi Duyệt vươn tay dè lên cánh môi hần, hô hấp, từng chút từng chút, vỗ về trên ngón tay nàng, Cô Dạ Kiết nắm lấy bàn tay non mềm ấy, kéo đến nơi hai người chặt chẽ tương giao, thấy gương mặt tuấn tú của nam tử có vẻ ảo não, Phong Phi Duyệt lại lần nữa tỷ lên trán hần, hai người chỉ là nhìn nhau, không hề nói một câu. Ôm lấy thân thể kia, dùng ấm áp của mình, trao cho đối phương.

Đầu vai có chút tê dại, gương mặt nhỏ nhắn gối lên đó đã chìm vào mộng đẹp, Cô Dạ Kiết thấy nàng vặn chặt đôi mày thanh tú, không nhận được mà vươn tay khẽ vuốt nó dần ra, khom người ôm Phong Phi Duyệt lên, nhẹ nhàng đặt lên trên giường. Nàng nhẹ giọng nỉ non, theo thói quen cuộn người vào trong, nam tử thấy thế, tuấn nhan vốn có phần khổ sở nâng lên một ý cười, thân thể cũng theo đó dựa lại gần, ôm nàng ở trước người.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc tỉnh lại, nàng cũng không mở mắt, duỗi tay ra, chỗ nằm bên cạnh đã lạnh lẽo, nhưng mùi vị quen thuộc kia vẫn còn đây. Nàng gối lên ấm áp trong màn phù dung, xoay người lại, đưa tay rơi vào chỗ trống nam tử đã nằm trước đó. Cánh chim khẽ vỗ, Phong Phi Duyệt quán chân găm ngòai dậy nửa người, tựa lưng vào khung giường, thần sắc trên mặt an tĩnh mà xa cách, Lý Yên đã sớm đứng một bên chờ hầu hạ, cảm y phục chuẩn bị sẵn từ trước lên nói, “Nương nương, đã thức dậy rồi ạ?”

Gật đầu, ăn vận trang điểm xong, Phong Phi Duyệt liền hướng phía Từ An Điện đi đến, thỉnh an mỗi ngày, ngược lại không tránh được.

Chỉ có điều, hôm nay đi đặc biệt sớm, ngay cả chính nàng cũng không để ý.

Cũng không bảo Lý Yên đi theo, thời điểm tuyết tan, không khí lạnh lẽo đến cực hạn, phả lên trên mặt có cảm giác sáng khoáy không nói thành lời, ngay cả tầm mắt mông lung, cũng bị tán ra, cực kỳ trong trẻo.

Giang sơn, một chút mực vẽ trên đầu ngón tay, múa bút nhuộm màu mà thành. Phong Phi Duyệt tự tưởng tượng vãn vơ, đảo mắt liền đến trước Từ An Điện.

Phía bên phải, là tấm điện của Đông thái hậu, bên ngoài vắng lặng, ngay cả một bóng người canh giữ cũng không có. Phong Phi Duyệt nhắc lần vẩy, vừa định đi tới, liền thấy cửa điện vốn đang đóng chặt ‘ken két’

một tiếng mở ra, bước chân nàng đạp lên trước không kịp dừng lại nữa, chỉ thấy một thân ảnh thanh lạnh từ bên trong bước ra, lúc trở tay đóng cửa, lại vừa vặn chạm mặt nàng.

Sắc mặt trong nháy mắt liền đông cứng, nàng khẽ mở miệng, nhất thời hận không thể tìm được một chỗ kín đáo mà trốn vào đó, làm như không nhìn thấy gì cả. Người đàn ông tinh thần sáng khoải, tóc đen buộc lại sau lưng, bộ trường bào nguyệt sắc càng làm nổi bật một thân thoát tục, chỉ là, vì bước đi vội vàng, làm y phục trên người, có cảm giác quá mức khẩn trương, ngoài ra, còn có chút xộc xệch mất trật tự. Ông ta tiến lên nhìn thấy Phong Phi Duyệt, cũng cũng người, nhưng lại không có vẻ hốt hoảng nên có, liền mỉm cười hành lễ, “Vi thần tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Lần này, đến lượt Phong Phi Duyệt không biết nên làm sao, cái người bị bắt gặp kia, có vẻ là giống như mình, “Quốc... quốc sư, miễn lễ.” Nói xong từ cuối cùng, suýt chút thì cắn phải đầu lưỡi của mình, lộn xộn lúng cụng.

Đôi con ngươi của Mạch Tu quá mức thâm sâu, không thể nhìn ra dù chỉ một chút tâm tình, ánh mắt chăm chú của ông ta, không hiểu sao lại khiến nàng chột dạ, “Nương nương, là đến thỉnh an thái hậu hai cung?”

Phong Phi Duyệt nhớ tới mục đích của chuyến đi này, chỉ đành phải nhắm mắt, gật đầu, “Đúng vậy.”

“Đông thái hậu đã thức dậy rồi, vi thần vừa mới bắt mạch cho bà ấy, mời nương nương vào.” Mạch Tu tránh lui thân thể đang ngăn trở trước mặt nàng ra, “Thần cũng nên trở về điều chế thuốc rồi.”

“Quốc sư đi thông thả.” Phong Phi Duyệt vẫn môi cười khê, nhìn bóng lưng gầy gò của ông ta đi ra thật xa, nàng cũng không bước vào đại điện, mà đi về phía vườn ngự uyển đối diện. Đợi một lúc, quả nhiên trông thấy ma ma cung nữ vẫn canh gác thường ngày đi tới trước điện, bấm tay tính toán, vừa đúng trùng khớp với thời gian nàng hay đến thỉnh an mọi ngày.

Phong Phi Duyệt cũng không suy nghĩ thêm, đi ra vườn ngự uyển, theo thông lệ thường ngày tiến vào đại điện thỉnh an.

Lúc ra ngoài, nghiêng nhiên toàn thân nhẹ nhõm, nghi ngờ trong lòng, lại càng thêm nặng nề.

Do dự năm lần bảy lượt, Phong Phi Duyệt chần chừ vài bước, cuối cùng vẫn đi tìm Mạch Thần Lại.

Vẫn chưa đi đến tẩm điện, đã trông thấy nam tử một thân trường y trắng hơn màu tuyết, khí chất ôn nhu ẩn dưới mái hiên. Phong Phi Duyệt tiến lên, Mạch Thần Lại nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại.

Hai người nhìn nhau, nam tử mở miệng trước, “Sao vậy, sắc mặt không được tốt.”

Giọng điệu ân cần, lo lắng trong mắt ẩn giấu rất sâu, Phong Phi Duyệt nhìn sang khu vườn bên cạnh, nhẹ nhàng mở miệng hỏi, “Ta muốn hỏi huynh một câu.”

Mạch Thần Lại quay người đối mặt với nàng, thấy sắc mặt nàng ngưng trọng, mà khí sắc lại không tốt, cả người, tựa hồ không còn chút sức lực, so với trước kia khác nhau rất nhiều, “Là gì?”

“Đời này, ta có thể có con của mình hay không?” Tầm mắt nàng đột ngột chống lại nam tử, không muốn quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi thành lời.

Mạch Thần Lại khẽ kéo môi mỏng, sắc mặt cứng đờ, nơi cổ họng nhấp nhô vài cái, mới ấp úng mở miệng, “Ta sẽ nghĩ cách.”

“Có hy vọng chứ?” Phong Phi Duyệt không nhịn được truy hỏi, về mong đợi kia, về hôn nóng kia, khiến Mạch Thần Lại trở tay không kịp, trong mắt hần thoáng hiện lên một tia sáng tỏ, rõ ràng là đã động lòng rồi, mới có thể... quan tâm như vậy.

“Tin tưởng ta.” Hần nhàn nhạt nói ra, thanh âm kiên nghị.

Thần sắc Phong Phi Duyệt vẫn âm trầm như cũ, nàng tin tưởng Mạch Thần Lại, nhưng dần dần, lại mất lòng tin vào chính mình.

Nhìn dáng vẻ thất vọng chán chường của nàng, trái tim hần căng cứng tắc nghẽn, tự trách trong lòng, lại ùn ùn kéo đến, hai tay nâng lên trong thoáng chớp, do dự một lát, cuối cùng vẫn rơi lên đầu vai nàng, Phong

Phi Duyệt đỡ đỡ, mông lưng ngược mắt, nhưng vẫn chưa thể mở ra. Đối với Mạch Thần Lại, nàng có một cảm giác không thể diễn tả thành lời, giống như là huynh trưởng, nhưng càng muốn vượt qua hẳn.

“Ta sợ rằng, đời này đều phải nợ nàng.”

Phong Phi Duyệt muốn mở miệng, Mạch Thần Lại đã thu hai tay về, hai vai nàng được buông lỏng, lúc này mới nói ra lời, “Tại sao lại nói, nợ ta?”

Sắc mặt nam tử ôn hòa, theo đó bật cười ảm áp, “Có người mắc nợ nàng còn không tốt sao, có biết lúc còn nhỏ ta muốn làm gì nhất không?”

Đột nhiên trở nên nhẹ nhõm khiến Phong Phi Duyệt cũng an tâm, nàng không suy nghĩ nhiều, liền theo lời hắn nói thuận miệng đáp trả, “Không phải là cái địa chủ tài chủ gì đó chứ.”

“Đúng!” Nam tử cười giòn tan, “Ai, sao nàng đoán ra được vậy?”

“Huynh nói bị người ta mắc nợ thì càng tốt, ta đoán huynh chính là muốn làm tài chủ, từ sáng đến tối cho vay nặng lãi.” Phong Phi Duyệt buồn cười, thuận miệng nói, thật không ngờ lại đoán đúng, suy cho cùng là chuyện lúc nhỏ, nghĩ thấy hắn đường đường là hoàng tử, lại có ý nghĩ như vậy.

Đáy mắt Mạch Thần Lại vụt lên tia sáng rực rỡ, hai người đứng trên một hành lang thật dài, nói rất nhiều chuyện, đám mây phía chân trời chậm chậm tản ra, lại có ánh mặt trời chiếu xuống, rọi sang bên cạnh, ảm áp hữu lực.

Thời gian gần đây, Mạch Thần Lại vẫn luôn ở trong nội điện nghiên cứu bào chế, nhưng mà, càng nóng vội, lại càng không có chút đầu mối nào.

Thuốc nước trong tay, mỗi tháng đều được đưa đến vài lần, may mà, Phong Phi Duyệt cũng không hỏi tới, mỗi lần, đều là hắn tự mình đưa đi, nhìn chất lỏng đen đặc, trong lòng Mạch Thần Lại càng thêm nặng nề, lúc nào thì, mới có thể để nàng thoát khỏi...

Vừa mới đi ra, liền gặp phải Mạch Tu đằng trước, mùi thuốc trong chén rất nhạt, ông ta giơ tay chặn ngang đường đi, “Khoan đã!”

“Sư phụ.” Mạch Thần Lại dừng chân, Mạch Tu vịn phần nghi ngờ liếc mắt một cái, bưng lấy chén thuốc, “Thuốc này, là cho ai đây?”

Mạch Thần Lại cũng không giấu giếm, vẻ mặt có phần khó khăn, thành thực đáp lời, “Là hoàng hậu.”

“Hoàng hậu?” Người đàn ông nhoẻn mắt, trầm giọng nói, “Thuốc này, là để áp chế phu thê quần, sao lại dùng ở trên người hoàng hậu?”

Mạch Thần Lại không thể che giấu được nữa, dứt khoát thuật lại hết mọi chuyện từ khi Phong Phi Duyệt té ngã vào điện cùng với một màn hoàng đế ép nàng cùng uống viên thuốc kia, gương mặt lãnh đạm của Mạch Tu cũng không biểu hiện ra chút cảm xúc nào, “Phu thê quần này, vốn là không có thuốc chữa.”

“Đồ đệ biết, nhưng mà lúc đó tình thế bất buộc, cho nên đến bây giờ, con vẫn luôn tự trách mình.” Mạch Thần Lại ảo não, mày kiếm như vẽ, nhíu lại thật sâu.

“Chuyện đã tiến triển đến nước này, chỉ có thể nghĩ thử xem, còn có cách nào xoay chuyển tình thế hay không.” Mạch Tu đưa tay vỗ nhẹ đầu vai hắn, “Vi sư sẽ cùng con nghĩ cách.”

“Đa tạ sư phụ.”

Người đàn ông gật đầu, giữa cánh mũi đột nhiên xẹt qua chút khác thường, ông ta tiến lên ngửi thử chén thuốc trong tay, thần sắc, càng phát ra lạnh lẽo, “Con còn cho thêm cái gì vào trong này?”

Mạch Thần Lại biết không gạt được ông ta, khẽ mở miệng, ngữ khí bất đắc dĩ, “Xạ hương địa cực.”

Ông ta sớm đã nghe ra thành phần ở bên trong, nhưng không thể ngờ, lá gan Mạch Thần Lại lại lớn như vậy, “Thần Nhi, con điên rồi có phải không, chuyện này một khi bị hoàng thượng phát hiện, con có mấy cái mạng để đền cho đủ hả?”

“Sư phụ, nữ nhân trúng phải phu thể quẩn, một khi thụ thai, không quá ba tháng thì sẽ sinh non, mà sau mỗi một lần sinh non, thân thể cô gái chẳng khác nào bị phá hủy đi một nửa, trước khi tìm được thuốc giải, đồ đệ không thể để hoàng hậu mạo hiểm như vậy.” Chân tướng bên trong, trên đời này e là chỉ có sư đồ bọn họ biết, bây giờ nói ra như vậy, hẳn chợt cảm thấy, trái tim bị đè ép càng lúc càng bức bối.

Mạch Tu không nói thêm gì nữa, người chết vì phu thể quẩn, nhiều vô số kể, mà phần lớn nữ nhân, chính là vì không qua được cửa ải ‘con cái’ này. Phần còn lại, là vì nam nữ hai bên, dây dưa nhau đến chết mới ngừng, là đau lòng mà chết.

Cách làm này của Mạch Thần Lại, không gì khác, chính là vì hết cách, ngay cả bản thân Mạch Tu cũng không tìm ra đối sách nào thỏa đáng hơn. Đem chén thuốc thả lại vào trong tay hắn, người đàn ông đứng dậy đi vào đại điện, “Đưa đi đi.”

Mạch Thần Lại đưa tay nhận lấy, tâm rư rối mịt, đáp nhẹ một tiếng, “Vâng.”

Khoảng cách vài tòa lạc điện, mỗi một lần, Mạch Thần Lại đều cảm thấy vô cùng xa xôi, thậm chí, có loại cảm giác càng chạy thì càng xa.

3’a

100. Chương 99: Lạc Vào Mật Đạo

Chương 99: Lạc vào mật đạo

Huyền Triều thịnh niên, Bắc Quốc đóng băng, vốn dĩ là từng bước gian nan, vào lúc binh lính nghỉ ngơi dưỡng sức, lại không ngờ, man di phía bắc nhân cơ hội quấy phá, chớp mắt một cái, bông tuyết trắng xóa, khói hiệu chiến tranh lại nổi lên, dưới chân hoàng thành, mơ hồ có thể trông thấy sát khí tứ phía.

Bên ngoài Kim Loan Điện, hoàng đế một thân tịch mịch đứng dưới mái hiên lưu ly, bóng trắng loang lổ, gương mặt tuần tú mờ mịt, dưới sống mũi kiên định, môi mỏng kéo thành một đường thẳng tắp, một bên người ẩn sâu trong bóng tối, nhìn không ra trong đôi mắt kia, liệu có còn sắc bén hay không. Triều hội vừa kết thúc, toàn bộ đại thần đều đã xuất cung, hắn cũng không trở lại tắm điện, Phong Phi Duyệt ở trong Phượng Liễm Cung đã chờ một lúc lâu, giỏ tích trong rượu, đã hâm nóng không biết bao nhiêu lần.

“Nương nương,” Lý Yên đóng cửa điện lại, lo lắng nói, “hoàng thượng cũng không trở về Nghi Loan Điện.”

“Không có ở tắm điện của mình...” Phong Phi Duyệt nhìn thức ăn và rượu đầy bàn, vẻ mặt chuyển thành lo lắng, “đã trễ thế này rồi.”

“Nghe công công canh gác nói, hoàng thượng triệu khai triều hội cả đêm, lúc này, chắc có lẽ vẫn còn ở Kim Loan Điện.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, không khí ảm áp trong đại điện, lại giống như đang ngồi trên đồng lửa, không chút do dự đứng dậy, hướng sang Lý Yên nói, “Đi cùng bốn cung một chuyến.”

“Dạ, nương nương.” Lý Yên vốn cũng lo lắng không dứt, thấy Phong Phi Duyệt đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo sau.

Bước chân vội vã đi tới trước Kim Loan Điện, ngoại trừ thái giám cung nữ gác đêm, căn bản không có bóng dáng của hoàng đế hay vị một đại thần nào.

“Hoàng thượng có trở về Nghi Loan Điện không?” Phong Phi Duyệt đi tới trước điện, hỏi một tên thái giám.

“Bẩm nương nương, hoàng thượng vừa mới đứng ở đây một lúc, sau đó thì rời đi rồi.” Thái giám thành thực đáp lời, Phong Phi Duyệt nghe vậy, liền dẫn Lý Yên gấp gấp trở về Phượng Liễm Cung.

Trên hành lang, thân ảnh hai người bị kéo ra thật dài, bước chân rối tung, khẩn trương trở lại đại điện, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hoàng đế. Trong lòng Phong Phi Duyệt có hơi bất an, chạy đến tắm điện của hoàng đế, nhưng vẫn trống không như cũ.

Nếu như mọi hôm, không tìm được bóng dáng Cô Dạ Kiết cũng là chuyện thường, chỉ là hôm nay, nàng lại cố chấp, chuyện trong triều nàng cũng có nghe qua, hoàng đế mấy ngày liên tiếp không ngủ không nghỉ,

nàng cũng biết. Vào thời điểm này, nàng tất nhiên không giúp được gì, chỉ là, có loại cảm giác muốn được ở cạnh bên, không cần làm gì cả, cho dù là ngồi bên cạnh thôi cũng được.

Lý Yên không an lòng theo sát sau lưng Phong Phi Duyệt, bước chân của nàng không còn dồn dập nữa, mà thuận theo một đường hành lang tìm kiếm kỹ càng, cô gái phía sau cũng đầy lo lắng, hai mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ sợ bỏ sót một góc nào đó.

Lá rụng thưa thớt, dưới chân, mép hài cung đình đập lên lá trúc xanh biếc phát ra tiếng xào xạc hiu quạnh, Phong Phi Duyệt vừa định đi qua viện tử, Lý Yên ở đằng sau đuổi theo không kịp, cô gái dừng chân một lát, liếc mắt liền trông thấy một bóng dáng màu vàng, “Nương nương.”

Bước chân vội vàng của Phong Phi Duyệt đột ngột dừng lại, theo tầm mắt của Lý Yên nhìn đi, quả nhiên trông thấy màu vàng tươi chói mắt kia ẩn sâu trong rừng trúc xanh thẫm một màu, nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện ra được. Nàng đứng yên tại chỗ, đưa tay nhận lấy áo choàng trong tay Lý Yên, chậm rãi tiến lên.

Đường đi trải đá cuội uốn lượn, phía trên rơi đầy lá trúc thanh mảnh sắc nhọn, hai bên hàng rào, còn có tuyết đọng chưa kịp tan, vừa đi vào mấy bước, liền cảm thấy rét lạnh, hai vai run rẩy, vòng chặt hai tay dưới áo choàng, Phong Phi Duyệt bước nhanh hơn. Đường hẹp chỉ đủ ột người đi, tiến vào, mới thấy bên trong rộng rãi sáng sủa, là một khuôn viên cỡ chừng vài trượng, ở giữa có bầy bàn đá, lúc này thân ảnh mà nàng muốn tìm kiếm đang nằm sấp trên đó.

Phong Phi Duyệt chần chừ không tiến lên, hoàng đế dường như đã ngủ say, nàng đưa tay khép chặt vạt áo trước, nhưng vẫn không ngăn được gió lạnh len lỏi chui vào da thịt, đến gần mấy bước, Cô Dạ Kiết vẫn như cũ không hề có chút phản ứng. Mở áo choàng ra, Phong Phi Duyệt yêu thương than nhẹ một tiếng, vẻ mặt hoàng đế đầy mệt mỏi, một bên mặt tựa lên cánh tay của mình, có lẽ đã đến đây một lúc lâu rồi, trên đầu vai rơi xuống một tầng sương mỏng, giữa hai chân mày nhíu chặt còn sâu tư hơn cả sương lạnh, nàng khẽ lắc đầu, mới vừa khoác áo choàng lên, đầu vai hoàng đế đột nhiên run nhẹ, tỉnh lại.

Hai mắt không mở ra, chỉ là theo bản năng vô thức trở tay lôi kéo tay Phong Phi Duyệt rồi nắm chặt lấy, Cô Dạ Kiết động dậy nửa người trên, môi mỏng khẽ mở, mơ hồ nỉ non, “Ý Đình.”

Đôi tay đang đặt trên vai hần cứng đờ, chân mày bất chợt nhíu lại, hoàng đế ngồi thẳng người dậy, đưa tay xoa xoa giữa hai ấn đường, rồi mở mắt ra. Lý Yên đi theo bên cạnh Phong Phi Duyệt, nghe nhắc đến hai chữ này, càng thêm hoảng hốt quay người nhìn sang nàng, mà nàng lại khẽ lắc đầu, ý bảo Lý Yên chớ có lên tiếng.

Cô Dạ Kiết nhìn rõ hai người, vươn tay ôm lấy Phong Phi Duyệt, một mỗi cùng cực nói, “Sao nàng lại ở đây?”

Thần sắc cũng không có chút né tránh, xem ra cái tên vừa rồi, chỉ là trong lúc mông lung mà thốt ra, chính hần cũng không nhớ rõ.

Phong Phi Duyệt nhìn quanh bốn phía, khung cảnh ưu nhã thanh tĩnh, ngược lại còn có thể xem là một nơi hoàn hảo để tránh khỏi những chuyện phiền phức. Xung quanh rất tối, khoảng cách gần như vậy, nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy rõ gương mặt Cô Dạ Kiết. Phía bên kia, có một ngọn núi giả bao quanh, nơi này, cũng không có người đến quét dọn thường xuyên, lá rụng chất đống, cao đến tận mắt cá chân, “Thần thiếp không đợi được người, liền một đường tìm tới đây.”

Cô Dạ Kiết ngẩng đầu, từ chỗ sâu trong rừng trúc nhìn sang chung quanh, “Trẫm vốn định đến Phượng Liễm Cung, cũng không biết làm sao, lại bất tri bất giác đến đây, nếu không phải nàng, xem ra tối nay trẫm phải ngủ lại đây rồi.”

Phong Phi Duyệt thấy hốc mắt hần hiện đầy tia máu, ghé người ngồi xuống ghé đá bên cạnh hần, “Quốc sự bề bộn, sức khỏe lại càng quan trọng hơn.” Nơi này âm hàn lạnh lẽo, nếu như thực sự nằm ở đây một đêm, không bị đông cứng thành bệnh mới là lạ.

Cô Dạ Kiết đưa hai tay chống đầu, chỗ đầu vai bởi vì nằm sấp quá lâu mà bắt đầu tê cứng, Phong Phi Duyệt thấy thế, tầm mắt vừa rơi xuống, lại thấy Lý Yên bên cạnh rũ thấp đầu, im lặng không nói một lời.

“Lý Yên, đảm vai cho hoàng thượng, đợi một lát, thân thể hoàng thượng khôi phục lại rồi thì chúng ta trở về.”

Cô Dạ Kiết cũng không mở miệng, cô gái thấy thế, chỉ đành phải nhắm mắt theo đuôi tiến lên. Ánh mắt như nước thủy chung hướng xuống dưới, không dám nhìn Phong Phi Duyệt, lại càng không dám nhìn thẳng vào hoàng đế.

Nắm tay trắng hồng, một trái một phải rơi lên hai đầu vai Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt từ hướng đối diện nhìn sang, hoàng đế giao khẩu hai tay đặt lên trên bàn, Lý Yên sau lưng, ánh mắt lại rơi vào giữa đầu vai dày rộng của hắn, động tác nghiêm túc hữu lực. Như vậy nhìn lại, giữa hai người, không giống như có gì đó dây dưa, ánh mắt của Cô Dạ Kiết, đối với Lý Yên, không thể nghi ngờ là hoàn toàn xa lạ.

“Sao lại tìm được đến đây vậy?” Đúng vào lúc trầm tư, nam tử thốt nhiên bật ra một câu.

Phong Phi Duyệt sực tỉnh, một tay chống dưới cằm, hai mắt như có điều suy nghĩ hướng ra sau lưng hắn, “Là nha hoàn của thần thiếp tỉnh mắt, cho nên mới tìm được.”

“À?” Hoàng đế lãnh đạm cười một tiếng, vốn là thuận miệng hỏi thử, càng sẽ không để trong lòng, “Đám bên này vài cái, có lẽ gói quá lâu rồi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Hai gò má Lý Yên ửng hồng, năm ngón tay cũng chụm lại một chỗ, nhẹ nhàng xoa bóp.

Mới được vài cái, hoàng đế liền nhướn mày, tuần nhan đột nhiên lạnh xuống, xoay đầu lại, làm Lý Yên sợ tới mức lùi ra sau một bước dài, ngay cả Phong Phi Duyệt ở phía đối diện cũng chẳng hiểu đầu đuôi gì, vươn tay đặt lên m bàn tay Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng...”

Lý Yên hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, “Hoàng thượng tha mạng.”

Phong Phi Duyệt không ngồi yên được nữa, đứng dậy đi tới bên cạnh Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt hoàng đế không tốt, nhìn thân ảnh co rúc thành một đoàn dưới đất kia, trong mắt có chứa vài phần thăm dò tìm tòi, hắn lắc đầu, hơi hột nói, “Không có gì, trở về thôi.”

Đứng thẳng dậy, sải bước rời đi, Phong Phi Duyệt lập tức không kịp phản ứng, thấy Lý Yên vẫn còn quỳ ở đó, vội vàng mở miệng, “Còn ở đó làm gì, mau đứng lên.”

Hai người đi tới nửa bên cánh rừng, lại trông thấy một thân ảnh cao lớn rần rở phóng đến đây, hoàng đế quay đầu đi trở lại vài bước, dường như đang đợi nài. Đưa tay bao trọn lấy Phong Phi Duyệt trong lòng bàn tay mình, lúc này mới đi ra ngoài.

Trở lại Phượng Liễm Cung, dùng qua bữa tối, đem một thân giá hàn tắm rửa sạch sẽ, Phong Phi Duyệt nhìn hắn chìm vào mộng đẹp, rồi mới từ trên giường đứng dậy, khoác một chiếc áo ngủ, gọi Lý Yên ra ngoại điện.

Vành mắt cô gái khẽ phấp hồng, Phong Phi Duyệt ngồi xuống một bên, nhấp một ngụm rượu thanh, “Lý Yên, ngươi rất không hiểu che giấu.”

Cô gái liền giật mình, nước mắt lau khô rồi, nhưng vết tích đã khóc lại vô cùng rõ ràng, “Nương nương... nô tỳ.”

“Ngươi không cần nói gì cả.” Phong Phi Duyệt nhẹ khoát tay, “Ngươi cũng nghe thấy lời hoàng thượng nói lúc này rồi, bốn cung nhớ, Ý Đình hình như là khuê danh của Thi tiệp dư.”

Lý Yên khẽ mở miệng, rốt cuộc vẫn không nhận được, lại rơi nước mắt trước mặt Phong Phi Duyệt.

“Bốn cung cần một câu nói thật của ngươi, trước kia, có phải ngươi có quan hệ sâu xa gì với hoàng thượng hay không?” Phong Phi Duyệt thả chén rượu trong tay xuống, “Ngươi với Thi tiệp dư, lại là quan hệ gì?”

Về mặt Lý Yên hiện đầy lo sợ, cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ đành phải ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống, “Nương nương...”

Hoàng hậu, có ơn với mình, nhưng quan hệ bên trong này, nàng ta lại khó có thể mở miệng.

Phong Phi Duyệt mệt mỏi cực độ nhắm hai mắt lại, “Bổn cung hỏi người một câu cuối cùng, Thi tiệp dư người này, bổn cung có cần phải đề phòng không?”

Ánh mắt Lý Yên cực kỳ chân thành, nàng ta để hai tay bên người ngẩng đầu lên, “Thi tiệp dư bản tính ôn thuận, càng sẽ không ám hại người khác, về điểm này, nương nương có thể yên tâm.”

Đứng dậy, đỡ nàng ta từ dưới đất đứng lên, Phong Phi Duyệt chỉ dặn dò một câu, liền xoay người trở về nội điện, “Lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Lý Yên tự thấy hổ thẹn với nàng, linh mệnh rồi, liền cất bước đi ra ngoài, chỉ là, không có trở lại chỗ ở của mình, mà thuận theo bước chân đi vào trong khu rừng trúc vừa rồi. Nàng giống như một con rối gỗ đi tới chỗ ngọn núi giả, khom lưng cúi người, bên trong, tối đen mịt mù, cô gái lại tới lui như chỗ ban ngày, chỉ đi vào vài bước, nàng tìm lấy một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Bên ngoài, ánh trăng sáng tỏ lại không rọi đến được một góc nào bên trong, nàng vòng hai tay ôm lấy đầu gối, thống khổ, cũng không biết qua bao lâu, tiếng khóc réo rất buồn bã kia mới dừng lại, nàng nhặt lên một viên đá đã chuẩn bị từ sớm, xoay người, khắc lên vách đá thạch bích kia một hàng chữ.

Không dám ở lại lâu, ngậy ngốc một hồi, Lý Yên lau sạch nước mắt, rồi nín thở chui ra ngoài.

Phong Phi Duyệt đi vào đại điện, hoàng đế đã ngủ say, thân thể tựa nghiêng về phía nàng, một tay gối dưới đầu. Tư thế ngủ của hần vốn không tốt, cho nên, rất khó mà ngủ được an ổn, thốt nhiên, Phong Phi Duyệt lại thấy hần khẽ nhú đầu mày, môi mỏng hé mở, giống như đang mê sảng, nhưng mà không nghe rõ ràng.

Đi tới cạnh giường, nàng thả nhẹ động tác ngồi xuống thật khẽ, một tiếng ‘Ỗ Đĩnh’ vừa rồi, giống như là ác mộng, cắm thật sâu vào đáy lòng rút ra không được, mặc dù, có thể chỉ là một giấc mộng, nhưng cái gai này, bây giờ lại chân chân thật thật rơi lên trên người nàng.

Phong Phi Duyệt thấy hần vặn chặt hàng mày kiếm, hai tay nhấc lên vấy vừa định đứng lên, bất thành linh cổ tay lại bị níu lấy một phát, nàng đưa tay gấp rút che lại tiếng kinh hô, thân thể lão đạo loạn choạng, vì không thể ngã nhào lên trên người Cô Dạ Kiết, chỉ có thể dang chân chống lên khung giường một cái, rồi mới miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh lần nữa.

“Duyệt Nhi...” Tiếng gọi lần này, mạnh mẽ hữu lực như thế, nàng đáp nhẹ một tiếng, khuỷu tay chống đỡ trước ngực hoàng đế, đưa mắt nhìn lại, lại thấy hần vốn không hề tỉnh giấc. Chân mày, sau khi bắt được cổ tay của nàng, thì từ từ dần ra. Gương mặt u sầu ngưng tụ, cũng chậm rãi thả lỏng, lòng Phong Phi Duyệt rung động, nhìn năm ngón tay thon dài của hần quấn chặt lấy cổ tay mình, móng tay được cắt tỉa gọn ghẽ, bởi vì dùng sức mà hơi trắng bệch, như vậy, sao hần có thể ngủ an ổn được?

Một tay kia đặt lên mu bàn tay của hần, Phong Phi Duyệt cũng không kéo hần ra, chỉ là dùng nhiệt độ trong lòng bàn tay áp lên trên mặt hần, qua một chốc lát, bàn tay nắm chặt mới nới lỏng một chút, chỉ là năm ngón tay vẫn còn kiềm giữ không chịu buông ra.

Phong Phi Duyệt kéo chăn gấm che kín hai bả vai lộ ra bên ngoài của hần, cả người nhẹ nhàng cẩn thận ngồi xuống bên giường, ân cần lo lắng như thế này, nàng chỉ từng làm cho Thanh Âm...

Cô Dạ Kiết cũng không ngủ lâu, chỉ là, khi hần tỉnh lại, nàng cũng đã không chịu nổi mà ngủ thiếp đi rồi.

Thân thể ngồi dưới đất, một tay, còn bị mình vững vàng nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào mép giường, tư thế như vậy, mà nàng cũng ngủ cho được. Cô Dạ Kiết khẽ nhếch môi mỏng, ý cười hiện rõ trên tuấn nhan, hần buông tay ra, lại thấy chỗ cổ tay của nàng hiện lên vài vết siết rõ ràng, đã ửng hồng, đầu mày nhăn lên bỗng nhiên xoắn lại, hần cầm tay nàng lên, tay còn lại muốn xoa dịu dấu vết bị siết chặt kia, Phong Phi Duyệt co hai vai lại, theo phản xạ muốn rút tay về, Cô Dạ Kiết lập tức buông ra, cẩn thận đứng dậy, ôm lấy thân thể cuộn tròn thành một đoàn của nàng đặt lên trên giường.

Cảm giác ngủ thật đã, lúc nàng tỉnh lại lần nữa, hoàng đế cũng đã đi lâm triều.

Phong Phi Duyệt buồn ngủ mông lung, thời gian vẫn còn sớm, nàng lật người, muốn ngủ bù thêm một lúc nữa.

“Ô ô...”

Một âm thanh, rất nhỏ, rất yếu ớt, đột nhiên ở đâu đó truyền tới.

Toàn thân Phong Phi Duyệt cứng đờ, nàng trợn tròn hai mắt, cho rằng là nghe lầm rồi, hoặc chỉ là tiếng gió.

“Ô ô...”

Lần nữa truyền tới, nhưng lại rõ ràng như vậy, nàng cuộn chặt hai tay, “Ai?”

Vừa định ngồi dậy, bên tai, lại càng rõ rệt, âm thanh này, hình như là từ dưới giường phượng truyền lên.

Phong Phi Duyệt trở mình bật dậy, lưu loát vén chăn gấm lên, không chút nghĩ ngợi lấy cầm đèn cung đình tới, khom người tra xét dưới giường phượng. Tiếng khóc nức nở kia, càng lúc càng gần, nhưng bên trong lại không có một bóng người.

Mồ hôi đầy đầu, nàng vừa mới xoay người ngồi trở lại giường, liền nhớ đến trước kia Cô Dạ Kiết đã nói, trên giường phượng này, từng có người chết.

Sau lưng rợn cả tóc gáy, Phong Phi Duyệt vội vàng đứng dậy, trong lúc lơ đãng bả vai bị đụng trúng lên khung giường, cảnh tượng lần trước Quân Ân bị vây trong Phượng Liễm Cung, lúc hoảng để phải người vây bắt, lại lần nữa hiện lên.

Đúng, trong cung này, có mật đạo.

Nàng đặt hai tay lên khung giường, nhất thời không tìm được đâu là chỗ mình đề lên lần trước, lục lọi lung tung một hồi, ngón tay mới chạm lên viên minh châu phía trên, chỉ nghe ‘roạt roạt...’ một tiếng, bức tường vẽ hỏa phượng kia lại từ từ kéo ra hai bên, Phong Phi Duyệt nhìn thấy một khoảng trống có thể chứa được một người đi vào hiện ra trước mắt, mà mặt tường vừa mới di chuyển lúc này, sau khi mở ra thì đứng sừng sững bất động.

Đưa mắt nhìn đi, bên trong một mảnh tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy tia sáng nào.

Cầm đèn cung đình trên bàn lên, do dự năm lần bảy lượt, cuối cùng nàng cắn chặt răng, quyết định đi xuống xem đến tận cùng, có lẽ, nơi này còn cất giấu, một bí mật mà hoàng đế không muốn để nàng phát hiện.

101. Chương 100

Chương 100

Phong Phi Duyệt đến gần ám thất, đèn cung đình trong tay lập tức chiếu sáng toàn bộ cửa động, bên trong là một đường mòn vừa dài vừa âm u, nhìn không thấy điểm cuối.

Đứng trước cửa ám thất, hai tay Phong Phi Duyệt cầm đèn hết buông lỏng lại nắm chặt, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi tinh mịn, dưới chân bước từng bước chậm chạp, suýt chút dẫm phải làn váy té nhào xuống đất. Đánh bạo đi vào một bước, vách tường sau lưng, lúc này đột nhiên khép lại.

Nàng sợ hãi quay đầu lại, vội vàng chạy tới giơ tay hung hăng đập lên mấy cái, mặt tường kia, lại dính sát đến mức không còn kẽ hở, trái tim nặng nề rơi xuống, lần này, đến cả đường lui cũng đều bị chặn rồi.

Phong Phi Duyệt dứt khoát không suy nghĩ nữa, cầm đèn cung đình đưa ra trước người, theo con đường quanh co vòng vèo đi lên phía trước, càng tiến lên, quanh thân lại càng ẩm ướt lạnh lẽo, dưới chân bị thứ gì đó làm trượt một cái. Nàng không kịp ứng phó, thân thể ngã ngào ra trước, đưa tay vịn lên mặt tường, dưới lòng bàn tay, lại là thứ gì đó mềm mềm trơn nhẵn. Nhờ vào ánh đèn mới nhìn thấy rõ, thì ra, là rêu xanh. Nhìn lại dưới chân, mức nước không quá cao, nhưng trải qua một thời gian dài mà âm u ẩm ướt.

“Ô ô...”

Âm thanh kia, càng lúc càng yếu ớt, thật giống như tiếng khóc.

Phong Phi Duyệt đi theo âm thanh đó, chỗ hành lang này rất dài, rất hẹp, chỉ có tiếng bước chân không ngừng lặp đi lặp lại của nàng truyền đến, phía trước, hình như có lối ra, nàng mừng thầm trong bụng, bước nhanh về phía đó, đèn cung đình trước mắt chợt lóe lên, lại đi tới một mật thất khổng lồ bên trong.

Không gian đủ để chứa đựng gần ngàn người, nhưng mà lại trống rỗng, không có một đồ vật nào cả, trên đầu, bốn phía xung quanh đều là vách tường thạch bích thô ráp, âm thanh dẫn nàng đến chỗ này, đứng vào lúc nàng muốn dò xét kỹ, lại lần nữa vô tung vô ảnh biến mất. Nàng đứng giữa không gian trống trải, nhất thời, từng đợt từng đợt rét lạnh bò lên lưng, có cảm giác như bị ai đó nhìn chằm chằm.

“Có ai không?” Ngón tay nàng run rẩy nắm chặt lấy vật quanh, nhìn xung quanh một vòng.

Từng trận hồi âm vang vọng, chấn động đến tê nhức cả lỗ tai, trong lòng càng lúc càng thấy ghê rợn.

Phong Phi Duyệt xách đèn tiến lên lần nữa, chỉ thấy trên vách tường thạch bích ở phía nam, có treo cồng tay và xiềng chân, thạch bích vốn nên bén nhọn, lại bị mài ra thành một hình người đến trơn nhẵn, xem ra, nơi này chắc hẳn là đang nhốt một người nào đó.

Nàng tìm quanh một vòng, nhưng không phát hiện ra được gì, trong lòng, không khỏi thất vọng.

Ngay vào lúc nàng cúi người định quay trở về, trong ánh sáng trước mắt, lại thoáng vụt qua một bóng ảnh màu đen, thân thủ cực nhanh.

“Kẻ nào? Ra đây!” Phong Phi Duyệt vừa đưa tay ra thất lưng, mới biết lúc đi quá mức vội vàng, thanh nhuyễn kiếm kia cũng không mang theo bên người, nàng không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức đuổi theo.

Bóng đen chạy chưa được mấy bước, liền bị Phong Phi Duyệt dùng một cục đá đánh trúng, nàng phi thân tiến lên, vươn tay đột ngột chế trụ vai kẻ đó, muốn nhìn rõ ràng diện mạo thực của người này.

Bởi vì tay kia vẫn đang cầm đèn, không thể toàn tâm ứng chiến, người nọ đột nhiên dùng sức đánh vai trái ra sau một cái, Phong Phi Duyệt chỉ có thể buông tay, lùi về sau vài ba bước liền thấy bóng đen kia lần nữa phóng lên trước tháo chạy, nàng thu hẹp năm ngón tay, người kia... chắc chắn là nam nhân.

Thấy nàng đuổi tận không buông, tên nam nhân nôn nóng rời đi, mấy phen giao đấu, cũng không thể phân biệt cao thấp. Nhưng, Phong Phi Duyệt rốt cuộc vẫn chưa quen thuộc địa hình, đuổi theo không bao lâu, vừa mới tiến vào con đường mật đạo tối đen lúc nãy kia, thì không thấy bóng dáng của hắn đâu nữa, “Kỳ quái.”

Phong Phi Duyệt lẩm nhẩm một mình, “Rõ ràng là tiến vào con đường này, hơn nữa nhìn chung cả mật thất, có thể thông nhau, cũng chỉ có lối này.”

Nàng đứng nguyên chỗ cũ, tên nam tử đã sớm trốn thoát không còn bóng dáng, quay lại lần nữa, cũng chỉ phí công mà thôi.

Đèn cung đình trong tay sắp cháy hết, Phong Phi Duyệt không dám ở lại lâu, chỉ có thể men theo con đường tối đen như mực, đi tới lối vào lúc trước, thử đưa tay vỗ vỗ mấy cái, nhưng vẫn không nghe thấy, bàn tay thăm dò vách tường thạch bích phía trên, mật đạo này, chẳng lẽ chỉ có vào không thể ra?

Ý thức được điểm này, trong lòng không tránh khỏi khủng hoảng cực độ, Phong Phi Duyệt dứt khoát để đèn cung đình xuống, hai tay dùng sức đánh đấm, “Có ai không, Lý Yên, Ngọc Kiều...”

Thấy vẫn không có chút phản ứng nào, nàng dùng hai tay nhấc váy lên, trực tiếp vùng chân đạp một nhát, “Thả ta ra ngoài, cái nơi rách nát gì vậy.”

Làm loạn không bao lâu, cửa kia lại tự động mở ra, Phong Phi Duyệt đạp vào vị trí chỗ hai cánh cửa đá khép lại, lần này, cả người đều bổ nhào ra ngoài, trước mắt đột nhiên vụt sáng lên, sau lưng truyền đến âm thanh khép lại lần nữa.

“Nương nương, sao người lại thức dậy rồi?” Ngọc Kiều hai tay cầm phượng bào đã xếp sẵn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Phong Phi Duyệt chỉ có một bộ đồ ngủ mỏng manh trên người.

Nàng vịn khung giường, đầu tóc bối vì trận giao chiến vừa rồi mà dính vào hai má, nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu lên đáp lại một tiếng, “À, bổn cung khát, dậy uống nước.” Hai mắt không để lại dấu vết liếc

ra đằng sau một cái, thấy vách tường kia không có chút bất thường, lúc này mới đứng dậy đi tới bên bàn, “Ngọc Kiều, tấm điện này, trước kia còn có ai từng ở?”

Cầm phượng bào trong tay đặt xuống bên cạnh, Ngọc Kiều rót một chén nước đưa về phía nàng, “Nương nương, nơi này từ trước đến giờ đều là tấm điện của hoàng hậu, Đông Cung nơi này, nghe nói là bảo địa phượng hoàng, chỉ có hoàng hậu các triều mới được ở.”

Phong Phi Duyệt nhấp hớp trà, chỉ cảm thấy có chút đắng gắt, âm thanh vừa rồi, bây giờ đã không nghe thấy dù chỉ một chút, nàng phát tay ý bảo Ngọc Kiều lui xuống, còn mình thì ngồi nguyên đó suy nghĩ đủ đường.

Nếu như mật thất này không có một bóng người, sao lại có tiếng khóc, chẳng lẽ, trước khi mình đi xuống đó, đối phương đã đem người giấu đi? Nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui, làm gì còn có đường ra? Trong lòng bất giác run rẩy từng hồi, trong Phượng Liễm Cung, cư nhiên cất giấu một mật đạo như thế này, vậy nàng tiếp tục ở đây... Phong Phi Duyệt không dám nghĩ đến, nàng suy tính năm lần bảy lượt, chuyện này, có nên nói với Cô Dạ Kiết hay không?

Trong nội thất, đủ để chứa đựng gần ngàn người, ngộ nhờ đối phương từ chỗ này xông vào hoàng cung...

Hai tay gối sau đầu, Phong Phi Duyệt nghĩ đến đủ loại phản ứng của hoàng đế lúc nàng mới vào cung, trong lòng, cũng dần dần thả lỏng, tám chín phần là Cô Dạ Kiết đã biết rồi, lúc trước Phượng Liễm Cung là tấm điện của Quân Duyệt, lần trước, Quân Ẩn ở đây không có chỗ ẩn nấp, Phong Phi Duyệt đoán định bọn hắn không biết đến mật thất bí ẩn này. Có thể ở trong cung đào ra một mật đạo như vậy, hơn nữa lại làm đến mức thần không biết quỷ không hay, ngoại trừ hoàng đế, e là không còn người nào khác, nghĩ như vậy, Cô Dạ Kiết không nói ra, nhất định là vì mật đạo này cất giữ bí mật hắn có ý che giấu.

Phong Phi Duyệt cảm thấy hơi đau đầu, đưa tay xoa xoa trán, nếu hoàng đế vốn không muốn để nàng biết, nàng sao có thể đi nói rõ với hắn, suy đi tính lại, cuối cùng quyết định yên lặng theo dõi biến hóa, vốn muốn lên giường nằm một lát. Chỉ có điều lúc đứng dậy, nhìn vách tường dính chặt vào một chỗ kia, không tránh khỏi có chút kiêng kỵ.

Từ An Điện.

Một tên áo đen quỳ gối xuống đất, trên ghế ngồi, theo thứ tự là thái hậu hai cung cùng với Lệ vương gia.

“Cái gì? Lại có người xông vào?” Tây thái hậu một chương đánh lên mặt bàn, “Có nhìn thấy rõ là kẻ nào không?”

“Bẩm thái hậu, là một cô gái, lúc đó thuộc hạ chỉ lo tránh né, cũng không nhìn thấy rõ, người đó võ công không tệ, chỉ có điều... cô ta có mái tóc ngắn rất kỳ quái.”

Tóc ngắn! Lại từ Phượng Liễm Cung đi xuống, một tay Lệ vương gia đang chống cằm đột nhiên căng thẳng, trong mắt, lóe lên một tia sáng.

Thái hậu hai cung liếc mắt nhìn nhau một cái, “Lại là hoàng hậu, thật là to gan! Có để cô ta phát hiện ra gì không?”

“Xin thái hậu yên tâm, may mà trước đó thuộc hạ phát hiện thấy động tĩnh, đã đem người dời đi.” Tên áo đen cúi đầu, cung kính đáp lời.

“Vậy thì tốt,” Đông thái hậu gật đầu, sắc mặt lập tức khó coi, “nếu nó đã tự mình đưa tới cửa tìm chết, cuối cùng, sao còn có thể thoát ra khỏi mật đạo?”

”Bẩm thái hậu, mật thất này mặc dù có thể vây khốn cô ta, nhưng thuộc hạ sợ sẽ thu hút thêm kẻ khác tới, bất đắc dĩ, chỉ có thể ra hạ sách này.

“Bổn cung đã sớm nói qua, mật đạo dưới Phượng Liễm Cung kia không thể giữ lại được, bây giờ thì hay rồi, ngộ nhờ hoàng đế biết...” Tây thái hậu nổi cơn thịnh nộ, Lệ vương gia bên cạnh thấy thế, hướng về phía tên áo đen kia khoát khoát tay, “Người lui xuống trước đi.”

“Dạ.” Người kia tiếp lệnh, khom lưng lui ra ngoài.

“Mẫu hậu, người bị nhốt bên trong, là ai?”

Tây thái hậu kéo nhẹ ống tay áo, trên tay, chiếc nhẫn phỉ thúy tôn quý cực kỳ chói mắt, “Đây là chuyện đời trước, con không hiểu đâu.”

Lệ vương gia thờ ơ tựa lui người ra sau, đôi đồng tử yêu mị lười biếng, “Hoàng hậu đã biết mật thất rồi, kế sách bây giờ, chính là phong tỏa đường mật đạo dẫn đến Phượng Liễm Cung kia, đến lúc đó, cho dù muốn truy cứu, cũng sẽ không hoài nghi lên người nhị vị mẫu hậu.”

Tây thái hậu nghe vậy gật đầu tán thành, lập tức hạ lệnh bịt kín lối ra vào kéo dài đến Phượng Liễm Cung, để tránh phiền phức.

“Nữ nhi Quân gia, thật không đơn giản!” Lệ vương gia khẽ nhếch môi mỏng, mở miệng cười nói.

“Hừ, Quân gia,” Tây thái hậu cắn răng, hai tay không khỏi siết chặt, “tranh đấu mấy chục năm, bổn cung cũng muốn xem xem, đến cuối cùng, ai sống ai chết.”

“Mẫu hậu, mặc dù Minh Nhi sinh hạ long tử, nhưng chuyện tương lai, không ai có thể nói chính xác, còn không phải là vì một câu nói của hoàng đế sao? Nếu hần muốn bảo vệ Quân gia, vậy đứa bé trong bụng Nghi hoàng quý phi, không thể giữ lại.” Lệ vương gia đưa tay vuốt ve miếng mỹ ngọc bên hông, cặp mắt xinh đẹp càng giống như hoa đào tháng ba, chỉ là đáy đầm, hiện đầy lo lắng.

“Bổn cung biết.” Tây thái hậu đáp nhẹ một tiếng, hướng hồ, đứa bé của Minh hoàng quý phi, cũng không phải huyết mạch của hoàng đế, ba ta đau đầu muốn nứt, đưa tay ấn ấn nửa bên gò má, “Nhìn cái bụng của tiểu tiện nhân kia lớn lên từng ngày, bổn cung, lại không có cách nào cả.”

Lệ vương gia liếc mắt một cái, thái hậu hai cung năm đó cay độc thế nào, ở hậu cung cũng xem như lần đầu tiên nghe được câu này, khóe miệng câu dẫn vẻ trào phúng nghiền ngẫm, “Mẫu hậu, chỉ là một đứa trẻ chưa ra đời, cũng có thể khiến người khổ não như vậy, biên giới làm loạn, chuyện quan trọng nhất bây giờ, chính là liên danh thượng tấu, khiến Quân Ẩn mang binh xuất chinh, nhân cơ hội lần này, một nhát diệt trừ dư nghiệt Quân gia. Nhi thần đã mở tiệc chiêu đãi tứ phương, lôi kéo thế lực đeo bám trên người Quân gia tới đây, thời kỳ thâm căn cố đế của Quân gia, con nhất định khiến nó tan rã hoàn toàn.”

Tâm tư hần căn mật, ngoài mặt nhìn có vẻ bất cần đời, ăn không ngồi rồi, thế nhưng lại âm thầm, thao túng hết thảy mọi chuyện. Tây thái hậu đưa tay gầy gầy chỉ sáo, ánh mắt đầy thăm dò khẽ nheo lại, chỉ sợ rằng, có một ngày, sẽ khó lòng khống chế được hần, bây giờ xem ra, Lệ vương gia đã bộc lộ tài năng, cánh chim dần dần cứng cáp rồi.

Quyền thế càng lớn, một khi mất thăng bằng, ngay cả mẫu tử cũng có thể trở mặt.

Hoàng đế mấy ngày liền vất vả lao lực, chuyện mật đạo, Phong Phi Duyệt cũng không nhắc đến, từ chỗ Mạch Thần Lại lấy về một vị thuốc, nàng tự mình vào dược phòng chuẩn bị bào chế, vừa mới đi vào, liền trông thấy Đào Tâm canh giữ ở đây, ầm sừ ở đằng sau phát ra mùi thuốc đắng gắt.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Cô gái tiến lên hành lễ, ngày đó, dù sao cũng là nàng cứu mình ra khỏi Lạc Thành.

“Đứng dậy đi, sao vậy, Thi tiếp dư bệnh rồi sao?” Phong Phi Duyệt nhìn hộp dược liệu bên cạnh hỏi.

“Bẩm nương nương, thân thể Thi tiếp dư vốn luôn không khỏe, miễn cưỡng dựa vào dược liệu hằng ngày cố gắng chống đỡ, nhưng mà thể chất, càng ngày càng yếu.” Trong mắt Đào Tâm không khỏi hiện ra lo lắng, “Nương nương, người đây là?” Nhìn thấy thảo dược trong tay nàng, cô gái ngạc nhiên hỏi.

“Hoàng thượng mấy ngày liên tục lao lực, những dược liệu này có thể dưỡng tâm nâng cao tinh thần.” Phong Phi Duyệt tiến lên, Đào Tâm vội vàng nhận lấy dược liệu trong tay nàng, “Những việc nặng nhọc này vẫn nên để nô tỳ làm cho, vốn dĩ ở đây có người lo sắc thuốc, nhưng nô tỳ sợ bọn họ ngượng tay, cũng tự mình lưu lại đây.” Dem dược liệu bỏ vào trong ấm, cô gái đi sang bên kia múc một ít nước.

Phong Phi Duyệt thối lui đến trước ấm thuốc của Thi tiếp dư, nhân cơ hội vươn tay bốc một nhúm nhỏ dược liệu đã sắc sẵn bỏ vào ống tay áo.

“Chờ cô đặc lại thành ba chén nước, là được rồi.” Đào Tâm nhóm lửa xong, trở lại bên cạnh nàng, Phong Phi Duyệt mỉm cười, gật đầu, “Bổn cung gặp được người mấy lần, vẫn quên chưa hỏi người, đi theo Thi tiếp dư, sống có tốt không?”

“Bẩm nương nương, ban đầu nếu không phải người ra tay cứu giúp, cũng không biết Đào Tâm bây giờ đang lưu lạc phương nào.” Khóe miệng cô gái ý vị khổ sở, cảm tạ cười nói, “con người Thi tiếp dư rất tốt, nương nương đối với hạ nhân cũng ôn hậu thiện lương, vốn chưa bao giờ nói một câu nặng lời.”

Nhìn bộ dáng Đào Tâm, không giống như đang nói dối, trong lòng Phong Phi Duyệt có chút an ủi, “Vậy thì tốt.”

Đào Tâm rót thuốc nước đã sắc xong vào trong chén, vươn tay rút khăn gấm ra, đem dược liệu còn lại trong ấm, cùng với toàn bộ phần thuốc trên bàn bọc lại. Phong Phi Duyệt cảm thấy khó hiểu, tiến lên nói, “Cứ để đây, tự có người đến thu dọn.”

“Bẩm nương nương, Thi tiếp dư đã dặn, nói là người mang bệnh quanh năm, không được để căn bã còn dư thừa lưu lại bên ngoài, nếu như người khác dính phải một chút, sẽ bị xúi quẩy lây bệnh theo.” Đào Tâm thành thật nói, đem toàn bộ dược liệu bọc lại thành một gói bỏ vào trong tay áo.

“Thì ra là vậy,” Phong Phi Duyệt đi lên vài bước, bờ môi ngậm cười, “người trở về trước đi, đợi lát nữa, thuốc sẽ nguội đi mất.”

“Dạ, nương nương.” Đào Tâm bưng chén thuốc, cẩn thận rời đi.

Phong Phi Duyệt đem thuốc đã sắc xong bưng về Phượng Liễm Cung, dặn dò Lý Yên một lát nữa cho hoàng đế dùng, còn mình đi tìm Mạch Thần Lại.

Nàng muốn biết rõ, Thi tiếp dư rốt cuộc là mắc bệnh gì.

Mạch Thần Lại cầm dược liệu nàng len lén mang tới đặt bên cánh mũi, ngửi ngửi một lúc, đầu mày tuyệt đẹp khẽ nhíu lại, “Cái này là lấy được ở được vậy?”

Đôi mắt trong trẻo thanh tú của Phong Phi Duyệt lần ra đầu mối, thuận miệng hỏi tới, “Dược liệu này, có tác dụng gì?”

Mạch Thần Lại trải toàn bộ dược liệu màu đen ra giữa lòng bàn tay, đem vài loại đại khái tách ra, “Đây không phải là dược liệu trị bệnh, ngược lại, là Hổ Lang chi dược, dùng quá nhiều, thân thể sẽ càng ngày càng kém, cho đến khu suy yếu không chịu nổi.”

“Hổ Lang chi dược?” Phong Phi Duyệt tiến lên trước, giữa chân mày đều là vẻ hoài nghi, “Trong cung này, ai dám kê phương thuốc như vậy?”

“Thuốc này không phải ở trong cung,” Thần sắc Mạch Thần Lại lạnh lẽo, đưa tay đẩy tới trước mặt Phong Phi Duyệt, “đây là độc Long Tu, ngự y viện trong cung, không có vị thuốc này.”

Nàng nhặt vị thuốc kia lên đặt trên đầu ngón tay, nắm tay, từ từ khép chặt, “Thuốc này, là từ chỗ của Thi tiếp dư phát hiện ra.”

“Thân thể Thi tiếp dư vẫn luôn hư yếu, ta đã từng bắt mạch qua, lại chẩn đoán không ra ngọn nguồn, bây giờ xem ra, chắc hẳn là do độc Long Tu này đang tác quái.” Sắc mặt Mạch Thần Lại trầm tĩnh, “Đây vốn không phải độc dược, con người sau khi ăn vào, phản ứng cực kỳ tự nhiên, ban đầu chỉ là thân thể có chút mệt mỏi, tích tiểu thành đại, sau đó liền biểu hiện ra chứng bệnh hư nhược, may là, không tổn hại đến tính mạng.”

(Chắc chắn, can đảm lắm mới dám uống thuốc này đây mờ :v)

102. Chương 101: Lòng Có Nghi Ngờ

Chương 101: Lòng có nghi ngờ

Phong Phi Duyệt nhìn được liệu trong tay đến mất hồn, rốt cuộc là người nào, năm lần bảy lượt muốn đưa nàng ta vào chỗ chết.

“Thân thể càng ngày càng suy yếu, chính mình cũng không thấy nghi ngờ sao?”

“Sẽ không, chuyện này cần một quá trình rất dài, lúc đầu, bản thân người dùng nó sẽ không có cảm giác, cho dù bây giờ thân thể nàng ta suy nhược, cũng tuyệt đối không ngờ rằng, do thuốc này có vấn đề.” Mạch Thần Lại nói chắc chắn, “Độc Long Tu cần phải phơi dưới ánh nắng mặt trời một thời gian dài, người hạ độc ở trong cung, quyết sẽ không lộ liễu như vậy, theo được lý của nó mà đoán, một tháng phải ra ngoài cung thu mua một lần.”

Phong Phi Duyệt âm thầm gật đầu, Mạch Thần Lại thấy nàng giống như đang suy nghĩ sâu xa, tiến lên trước hỏi, “Lẽ nào, nàng muốn quản chuyện này?”

Nàng hoàn hồn, lãnh đạm cười một tiếng, “Không liên quan gì đến ta, ta không muốn lợi vào vũng nước đục này.”

Bản thân mình còn lo chưa xong, quản chuyện của người khác làm gì. Phong Phi Duyệt hỏi xong, xoay người định rời đi.

“Khoan đã!” Mạch Thần Lại thấy nàng đưa lưng về phía mình, chỉ đành phải cười cười tiến lên, giơ tay ra, “Nếu nàng không muốn quản, vẫn nên để độc Long Tu này ở lại đây, tránh để sau này lại dây ra phiền phức hại thân.”

Phong Phi Duyệt theo tầm mắt của hắn rơi lên bàn tay nắm chặt của mình, thốt nhiên bình tĩnh, kéo khoeo miệng, đem được liệu thả vào trong tay hắn, “May mà huynh nhắc nhở ta.”

Mạch Thần Lại bỏ độc Long Tu vào trong tay áo, có bài học lần trước, Phong Phi Duyệt không dám ở lại lâu, xoay người đi về phía Phượng Liễm Cung.

Hoàng đế vừa mới bước một chân vào, đúng lúc Lý Yên vừa hâm nóng lại thuốc một lần, thấy hắn đi vào vội vàng hành lễ, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Tầm mắt dò xét trong điện một vòng, sau đó mới lơ đãng rơi lên trên vai cô gái, “Hoàng hậu đâu?” (Rảnh ra một tý là hoàng hậu đâu :v)

“Bẩm hoàng thượng, nương nương có việc, đã đi ra ngoài rồi.” Lý Yên thấy hắn ngồi xuống, cúi đầu tiến lên, “Đây là nương nương thấy hoàng thượng ngày đem vất vả, cố ý đích thân bào chế, nương nương dặn dò, bảo nô tỳ hoàng thượng vừa đến, thì đưa cho người uống ngay.”

Cô Dạ Kiết liếc mắt một cái, cũng không để ý, “Để đó trước đi.” Đưa tay day day mi tâm, Lý Yên thấy sắc mặt hắn mệt mỏi, trên gương mặt tuấn tú cương nghị phủ một lớp băng sương lạnh lẽo, bây giờ quốc sự càng thêm bận rộn, tiếp tục như vậy, hoàng đế sao có thể chịu nổi.

“Hoàng thượng, đây là một chút tâm ý của nương nương, người uống đi thôi.” Lý Yên bưng chén lên, cũng không dám tiến lại quá gần, “Nương nương nói thuốc này là để điều dưỡng sinh khí, hoàng thượng lo nghĩ sâu muộn, chuyện có lớn hơn nữa, hoàng thượng người hãy cứ để đó, trời sắp xuống, cũng không đề sập hai vai người ta...”

“Đủ rồi!” Không ngờ rằng, hoàng đế thể nhưng lại đột nhiên phát hỏa, một tay dùng sức đánh lên mặt bàn, làm Lý Yên sợ tới mức hai tay run lấy bầy, suýt nữa thì đánh rơi chén thuốc, nước thuốc rơi vãi dính lên gang bàn tay, cô gái bị đau, thả chén thuốc lại trên bàn, vội vội vàng vàng quỳ gối trước mặt Cô Dạ Kiết.

“Hoàng thượng tha mạng...”

Vừa thấy dáng vẻ cúi đầu hèn mọn của nàng ta, phần nộ trong người hoàng đế lại càng bành trướng, “Nói, người và Thi tiếp dư có quan hệ gì?”

Lý Yên nghe vậy, hai vai đột nhiên co lại, đôi tay chống trước người run rẩy, “Nô tỳ, nô tỳ không quen biết Thi tiếp dư.”

“Không quan biết?” So với vẻ hỗn loạn của nàng ta, nam tử phía trên, ngược lại chừng chạc trầm ổn, con ngươi màu hổ phách khẽ nheo lại, bày ra một đường cong nguy hiểm, “Người năm lần bảy lượt tận lực nhắc đến chuyện xưa, còn nói không phải là nghe được từ người nào đó? Loại người che giấu tâm kế như người, hoàng hậu sao lại mang người từ Hoán Sa Cung ra ngoài.”

Lý Yên như bị sét đánh, hai đầu gối quỳ dưới đất suýt chút không chống đỡ nổi, nàng ta ngẩng đầu lên, trong mắt dâng đầy nước, “Nô tỳ... nô tỳ không có...”

“Còn dám nguy biện!” Hoàng đế nổi cơn thịnh nộ, một mối lửa toàn bộ phát hỏa lên người Lý Yên, khiến cô gái sợ tới mức co rụt thành một đoàn, Ngọc Kiều canh chừng ngoài cửa điện nghe thấy động tĩnh bên trong, chỉ là thò đầu nhìn quanh một vòng.

Tín nhiệm mà Phong Phi Duyệt dành cho Lý Yên, đã vượt xa cô ta, bất luận đi đâu, tùy thân hầu hạ, cũng không còn là cô ta nữa. Cánh môi kéo lên một đường cong cười trên nỗi đau của người khác, sau lưng cô gái tựa lên trên cửa điện, tùy thời, quan sát động tĩnh bên trong.

Phong Phi Duyệt vừa bước vào Phượng Liễm Cung, liền thấy cô ta ngược đầu dòm vào trong, “Xảy ra chuyện gì?”

Thình lình mở miệng lên tiếng, khiến Ngọc Kiều vội vàng xoay người, ấp úng trả lời, “Bẩm nương nương, hoàng... hoàng thượng đang nổi giận ở bên trong.”

Phong Phi Duyệt lạnh mắt liếc nhìn, một chân đã bước vào trong. Vừa mới đi vào nội điện, liền thấy Lý Yên đưa lưng về phía mình, cả người gần như nằm rạp xuống đất, bóng lưng thống khổ kia, rơi vào đáy mắt, e là chỉ có Cô Dạ Kiết bỏ qua.

“Hoàng thượng...” Nhìn thấy nô ý nghiêm trọng không cách nào dập tắt của hoàng đế, Phong Phi Duyệt khẽ chau mày, tiến lên trước, nàng âm thầm suy tính, không biết Lý Yên này sao lại chọc tới hần.

“Lui xuống đi.” Nàng tận lực thả nhẹ ngữ khí, hướng xuống cô gái quỳ dưới đất nói.

Lý Yên gật gật đầu, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại, trông thấy nửa bên mặt nàng ta dính đầy nước mắt, còn cặp mắt thì vừa sưng vừa đỏ, lúc vội vàng đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hần không thể chôn xuống ngực, hành lễ xong, bước chân khập khiễng đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Cô Dạ Kiết cũng không ngăn cản, chỉ là quay sang Phong Phi Duyệt bên cạnh hỏi.

“Hoàng thượng, Lý Yên... cũng là là một nha hoàn.” Nàng tiến lên, nhìn chén thuốc rơi vãi chỉ còn lại non nửa, “Hoàng thượng đối với cô ấy, hình như cũng quá hà khắc rồi.”

“Lòng người khó dò, trăm không thể không phòng.” Cô Dạ Kiết đáp lời, thuận thế kéo nàng đến bên cạnh mình, “Trăm vốn không đặt nhiều tâm tư vào phương diện này, cho nên, trăm thà giết lầm một trăm.”

Phong Phi Duyệt nhìn tuần nhan một mối cực hạn của hần, bưng chén thuốc trên bàn lên đưa đến bên miệng hần, “Uống đi thôi.”

Hoàng đế lần nữa cau mày, biểu tình cũng không mấy vui vẻ.

Phong Phi Duyệt vẫn môi, nói tiếp, “Cái này thiếp sắc một buổi chiều mới chuẩn bị xong, tay cũng bỏng đỏ lên rồi.” Cô Dạ Kiết nghe nói, vội vàng kéo tay nàng tới tra xét, nhìn vẻ mặt khấn trương của hần, nàng muốn cười, nhưng làm sao cũng không có khí lực. Chuyện Lý Yên cất giấu trong lòng, mặc dù nàng không hoàn toàn hiểu rõ, nhưng cũng có thể đoán ra được vài phần, ít nhất, là có liên quan đến hoàng đế. Ngoái đầu nhìn lại, hần là tôn vương không sai, nhưng rốt cuộc vẫn là người phạm, những chuyện vướng mắc trước đây, đối với hần mà nói, thật đã quên sạch sạch sẽ sẽ.

Phong Phi Duyệt thầm cười bản thân buồn lo vô cớ, lo lắng của nàng, chắc chắn cũng giống như Lý Yên, liệu có khi nào... hai người trở thành hai phía chân trời xa lạ? Ngoảnh nhìn khuynh thành, quay đầu nhìn lại, đã sớm trở thành những người không chút liên can?

Hoàng đế đưa chén thuốc lại gần nhấp một hớp, thấy thần trí nàng không tập trung, bàn tay ở trên lưng nàng vô nhẹ một cái, “Người mộng du, tỉnh lại đi!”

Nàng giật mình, quay ngược lại hờn dỗi, “Ai mộng du chứ?”

“Dĩ nhiên là người tâm trí không yên.” Cô Dạ Kiết theo thói quen gồi tay ra sau gáy, kéo Phong Phi Duyệt lên trên người mình, không qua bao lâu, nàng ngược dậy nhìn thử, tay Cô Dạ Kiết vẫn còn ôm mình, mà người đã ngủ thiếp đi rồi.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Yên vẫn cứ ngơ ngơ ngác ngác, Phong Phi Duyệt cũng không mở miệng hỏi thử, mà Cô Dạ Kiết lại càng khéo mấy ngày này không hề đến Phượng Liễm Cung, nghe nói là Thi tiếp dư bị bệnh, lần này, hình như cũng không nhẹ.

Ngày ngày dùng Hồ Lang chi được kia, làm sao có thể chịu nổi.

Dẫn theo Lý Yên, vốn muốn đến thăm một chuyến, nào ngờ vừa mới từ Phượng Liễm Cung đi ra không bao xa, Phong Phi Duyệt liền trông thấy Đào Tâm lén lút đi về phía hậu viện. Ra hiệu bảo dừng kiệu, cho những người khác lui đi, sau đó hai người một đường theo sau.

Trong hậu cung, không cần biết là cung nữ hay là nương nương, không có lệnh bài xuất cung, thì không thể bước ra khỏi hoàng cung một bước. Thử vệ nhìn thấy Đào Tâm, hình như rất nhiệt tình, chủ động chào hỏi. Cô gái gật đầu, từ trong tay áo móc ra ít bạc lẻ, “Hai vị đại ca, trời lạnh, giữ lại uống ít rượu nhé.”

“Vẫn là Đào cô nương biết cách quan tâm.” Hai người vui vẻ nhận lấy, lại còn kéo đông kéo tây tìm chuyện nói.

Trò chuyện vài ba câu, Phong Phi Duyệt cùng Lý Yên đứng ở đằng xa, không bao lâu, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc y phục vải dày thô ráp đi tới trước cửa cung, trên đầu đội cái nón tre cực lớn, cúi thấp mặt.

“Mang đồ đến rồi?” Đào Tâm tiến lên, hai tên thử vệ kia tự giác lui ra mấy bước, giả vờ như không hay biết.

“Dạ.” Người đàn ông gật đầu, đem vật cầm trong tay thả vào tay Đào Tâm, Phong Phi Duyệt ghé mắt nhìn lại, phân lượng rất nhiều, đủ để duy trì được hiệu trong một tháng.

Đem bạc đã chuẩn bị sẵn giao vào tay hắn, hai người không nói thêm một câu nào, ăn ý gật đầu một cái, sau đó xoay người, tự lo đi phần mình, “Đào cô nương, bên trong này chứa thứ gì vậy a?”

Một thị vệ không nhận được tò mò, mở miệng hỏi.

Đào Tâm rút một miếng lụa gắm từ trong tay áo ra, vừa bọc gói đồ trong tay lại, vừa cười nói, “Chỉ là là một chút đồ bên ngoài, nương nương gần đây sức khỏe không tốt, vẫn luôn muốn ăn một vài thứ bên ngoài, nhưng lại không thể mở miệng nói với hoàng thượng, cho nên tôi mới nhờ người, mua một ít cho đem đến cho nương nương.”

“Thì ra là vậy.” Thị vệ kia giật mình hiểu ra, “Vậy mau trở về đi, nếu không lát nữa nương nương lại nổi giận.”

“Được.” Đào Tâm cẩn thận từng tí ôm món đồ kia vào trong ngực, sải bước rời đi.

Phong Phi Duyệt không thể xác định thứ bên trong, có phải là độc Long Tu hay không, nhưng, lại không thể không hoài nghi. Nàng không chút do dự đi theo trước, đợi đến khi cô gái xoay người đi ra viện tử, lúc này nàng mới lên tiếng gọi lại, “Đào Tâm!”

Cô gái phía trước lập tức dừng chân, vô thức ôm chặt món đồ trong tay, như gặp phải đại địch xoay người, đến khi hai mắt nhìn rõ người đi tới, thân thể cứng nhắc lúc này mới thả lỏng đôi chút, “Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Phong Phi Duyệt dẫn mặt ra, tiến lên đỡ cô gái, “Không cần đa lễ.” Đầu ngón tay, cố ý xẹt qua món đồ trong bọc vải, cứng cứng nhỏ dài, đặc biệt rất giống độc Long Tu.

“Đây là thứ gì vậy?” Phong Phi Duyệt làm ra vẻ hiếu kỳ, mở miệng hỏi.

Đào Tâm ngẩng đầu lên, thấy người con gái trước mặt, ngũ khí ôn hòa, nụ cười thanh tao trong trẻo, chỉ có điều khi đối diện với đôi đồng tử kia, thốt nhiên khiến Đào Tâm cả kinh. Ánh mắt của Phong Phi Duyệt, quá mức sắc sảo, nhạy bén đến mức... tựa như có thể nhìn thấu tất cả.

“Bẩm hoàng hậu, đây là đồ ngoài cung đưa vào, chỉ là chút đồ lặt vặt.” Đào Tâm rũ rèm mắt xuống, sau lưng từng trận từng trận ớn lạnh, Phong Phi Duyệt nhìn gói đồ trong tay cô gái, nếu trong này quả thật là độc Long Tu, vậy Đào Tâm tất nhiên không tránh khỏi liên can, nhưng nếu vạch trần ngay lúc này, sẽ vô tình bứt dây động rừng, huống hồ, Đào Tâm với Thi tiếp dư không thù không oán, hơn nữa chỉ mới đi theo nàng ta vài tháng, từ bệnh tình của Thi tiếp dư suy đoán, chắc chắn đã sớm dùng độc Long Tu trước đó!

Phong Phi Duyệt không bỏ sót dù là một khả năng nhỏ nhất, chỉ có điều nàng thực tại nghĩ không ra, nếu thật sự là vậy mà nói, có ai, lại có thể lấy thân thể của mình ra đùa giỡn?

“Vải gấm này màu sắc rất đẹp, cũng là từ ngoài cung mang vào à?” Hai mắt Phong Phi Duyệt đột nhiên lóe lên, đôi tay đỡ phía dưới bọc đồ, nhìn kỹ hoa văn bên trên.

Nàng đột ngột xoay chuyển sự chú ý, Đào Tâm hiển nhiên không kịp phản ứng, hai tay Phong Phi Duyệt tìm tòi phía dưới, tránh hai tay của cô gái, thận trọng kéo sợi tơ trên mặt chiếc nhẫn ra, theo động tác trong tay, rạch thủng một lỗ nhỏ dưới chiếc bọc, bầy đóa hoa văn quý mị kia chui vào trong, vừa vịn quần lấy một món đồ, Phong Phi Duyệt thu lấy, đem nó nắm trong lòng bàn tay.

Đào Tâm cảm thấy phía dưới giống như bị kéo xuống một chút, Phong Phi Duyệt đứng lúc thu tay lại, “Chiếc nhẫn này thật vướng víu, suýt chút thì móc rách sợi vải.” Gánh nặng trong lòng cô gái bị tiêu trừ, cũng không hoài nghi nữa.

“Bẩm nương nương, đây chỉ là vải lụa bình thường trong cung, là do quản sự phân chia xuống.”

Phong Phi Duyệt vuốt chiếc nhẫn trong tay, cảm một sợi tơ bị mắc ở trên đó rút ra, “Loại trang sức này, là dễ mắc vào đồ đạc nhất.”

Lý Yên có chút nghi hoặc, thấy Phong Phi Duyệt hỏi đến bệnh tình của Thi tiếp dư, trong lòng cũng theo đó lo lắng.

“Hoàng thượng đã truyền ngự y, đến cả Tu y sư cũng có tới vài lần, ngoại trừ một vài phương thuốc điều dưỡng, thì không còn cách nào khác.” Đào Tâm âu sầu, biểu tình trên mặt cũng thống khổ.

Lý Yên khẽ nhíu mày, sức khỏe Thi tiếp dư trước giờ vốn cũng không tốt, có tức giận có uất ức, lại một mực ẩn nhẫn không nói, toàn bộ đều để trong lòng, cứ thế mãi, sao có thể không sinh bệnh.

Phong Phi Duyệt ngưng mắt, gật đầu, xem ra, Mạch Thần Lại vốn cũng không nói thật, người nam nhân này, dường như, vĩnh viễn lấy lợi ích của nàng làm đầu, trái tim, có dòng nước ấm rót qua, giống như gió xuân thảng ba đương thổi vào mặt.

Thuận miệng hỏi vài ba câu, Phong Phi Duyệt liền để Đào Tâm trở về. Đợi đến khi bóng lưng của cô gái biến mất thật xa, lúc này mới mở nắm tay ra, được liệu khô héo màu đỏ dài hẹp, đúng là độc Long Tu.

“Nương nương, đây là cái gì?” Lý Yên chớp đôi mắt trong trẻo, hỏi.

“Đây... là đồ tốt.” Phong Phi Duyệt thành linh nắm chặt tay lại, làn váy uốn lượn rời đi, hai người không đến Cảnh Dạ Cung, mà trở lại tẩm điện của mình.

Cất được liệu kia đi, còn chưa kịp ngồi xuống, bên ngoài truyền đến tiếng Lý Yên bẩm báo, “Hoàng hậu nương nương, bốn vị phi tần hậu cung cầu kiến.”

Nàng biến sắc, chuyện gì, có thể khiến bốn vị phi tần đồng thời tới Phượng Liễm Cung, “Mời.”

“Dạ.”

Phong Phi Duyệt ngồi xuống một bên, còn Lý Yên thì ngoan ngoãn lui ra sau lưng nàng.

Theo một hồi tiếng bước chân thật thanh thật khẽ truyền đến, nàng đưa mắt nhìn lại, nhìn thấy bốn cô gái lần lượt bước vào Phượng Liễm Cung, “Thần thiếp Thục phi, Huệ phi, Đức phi, Hiền phi tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Đám người nhất nhất hành lễ, cô gái dẫn đầu, chính là Thục phi.

“Không cần đa lễ.” Phong Phi Duyệt khẽ mỉm cười, bốn vị phi tần này, ngoại trừ thỉnh an thường ngày, cũng không tiếp xúc quá nhiều, hôm nay, sao lại vô cớ đến Phượng Liễm Cung, “Ban tọa.”

“Tạ nương nương.” Thục phi dẫn đầu ngồi xuống bên cạnh, mấy người còn lại, cũng theo đó nhập tọa.

“Hoàng hậu nương nương, đây là cao dược có tác dụng làm đẹp phụ thân của thần thiếp mang từ Tây Vực về, thần thiếp đã dùng thử rồi, rất hiệu nghiệm,” Thục phi từ trong tay áo lấy ra một món đồ nhỏ được bao gói tinh mỹ, đưa tới trước mặt Phong Phi Duyệt, “nương nương dùng trước, nếu như cảm thấy không tệ, chỗ thần thiếp vẫn còn.”

Đây, là đang hát tuồng gì vậy? Vươn tay nhận lấy hộp cao dược, giữa cánh mũi Phong Phi Duyệt còn lưu lại mùi thơm, một tay xoa vuốt hoa văn trạm trổ bên trên, lãnh đạm mở miệng hỏi, “Nói đi, mọi người lần này đến đây, là có chuyện gì?”

“Bẩm hoàng hậu.” Thục phi đáp lời trước tiên, ba vị phi tử còn lại cũng không nói lời nào, giống như bị lôi kéo đến đây vậy, “là về Thi tiếp dư.”

103. Chương 102: Mượn Cớ Soát Cung

Chương 102: Mượn cớ soát cung

Phong Phi Duyệt chẳng nói chẳng rằng, chỉ là như có như không, dường như đặc biệt hứng thú với chỗ hoa văn chạm khắc kia, “Thi tiếp dư, làm sao?” Tầm mắt quét qua đám người một lượt, cuối cùng rơi lên trên người Thục phi.

“Bẩm hoàng hậu, bây giờ, mọi người đều biết, hoàng thượng nhiều ngày liên tục ngủ lại ở Cảnh Dạ Cung, sủng ái dành cho Thi tiếp dư, càng ngày càng thêm hậu hĩ. Cô ta cứ ba ngày lại bệnh nhẹ, năm ngày thì bệnh nặng, tiếp tục giãy vò như vậy, đừng nói là nô tài hầu hạ, ngay cả thân thể hoàng thượng, cũng không thể không suy sụp.” Thục phi rõ là đang ngấm ngấm phê bình, khiêu khích trong này, lại càng nhiều hơn.

Phong Phi Duyệt bỏ đồ trong tay xuống, cũng không nói chuyện, đôi mắt xinh đẹp lãnh đạm quay đi, đầu mày nhíu lại trầm tư.

“Nương nương, Thi tiếp dư...” Lý Yên lòng như lửa đốt, khom người định bụng cầu tình.

“Không biết phép tắc!” Nào ngờ, Phong Phi Duyệt đột ngột quay mặt lại, ánh mắt thốt nhiên chuyển lạnh, cảnh cáo trong mắt khiến cô gái im lặng, ngoan ngoãn lui về sau một bước.

Thục phi không rõ đầu đuôi, nhìn sắc mặt chủ tớ hai người, lập tức cắn môi, không dám nói thêm một chữ.

Phong Phi Duyệt nhìn đám người ngồi ngay ngắn chỉnh tề, môi trái tim nhẹ cong lên, đối diện gương mặt nịnh nọt của Thục phi, “Thời gian gần đây, sức khỏe của hoàng đế thật sự là có hơi kém.”

Cô gái tìm được đồng tình, khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng, tiến lên trước tiếp tục, “Nương nương người cũng biết, bây giờ ngoại địch xâm lược, giang sơn, không thể không có hoàng thượng.”

Lý Yên nhìn gương mặt vô thức biểu lộ ra vẻ đắc ý của Thục phi, trong lòng càng giống như bị cái gì đó đè nén, bức bối khó chịu, Lý Yên tự nhận thấy mình hiểu rõ con người Thi tiếp dư, có lúc, càng thêm nộ kỳ bất tranh*. Nhưng, cô gái chỉ mong được trốn trong thâm cung như vậy, lại năm lần bảy lượt bị người ta chèn ép hãm hại, từ đầu đến cuối, trong lòng Lý Yên, không có oán giận, đối với nàng ta chỉ có yêu thương.

(Nộ kỳ bất tranh: Thương vì bất hạnh, giận vì không biết đấu tranh)

“Nhờ có lời nhắc nhở của muội, bản cung cũng nghĩ đến một chuyện.” Phong Phi Duyệt khẽ dẫn đôi chân mày nhíu chặt, trong mắt, hiện ra lưu quang lấp lánh, “Thi tiếp dư hàng năm đau bệnh, thể chất lại càng yếu đi từng ngày, ngự y toàn triều, đến cả Mạch y sư cũng hết cách, thời gian trước, lại trúng độc hoa lan, bản cung nghĩ tới nghĩ lui, chẳng lẽ, Cảnh Dạ Cung này có thứ gì đó phản xung với muội ấy?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Phong Phi Duyệt suyt nửa thì cắn trúng đầu lưỡi mình, cái gọi là ‘phản xung’, nàng tất nhiên không tin. Chuyện độc Long Tu, nàng muốn dò xét đến cùng, đó là thuốc cấm trong cung, Đào Tâm sau khi mang về, chỉ có thể giấu trong Cảnh Dạ Cung, mà bốn vị phi tử đột ngột viếng thăm, vừa vặn cho nàng một cái cớ để lục soát cung.

“Bây giờ, kính xin các vị muội muội đi cùng bốn cung một chuyến, tìm cho ra thứ đồ không sạch sẽ đang ẩn giấu trong Cảnh Dạ Cung,” Một câu nói của Phong Phi Duyệt, lại khiến đám người không kịp ứng phó, Thục phi vốn định đến mượn dao giết người, nào có ngờ, rắc rối này lại dây sang người mình.

“Chuyện này, hoàng hậu...”

“Khoảng thời gian trước, cao nhân mà thái hậu hai cung mời đến vô cớ chết oan ngoài Từ An Điện, trong hậu cung đồn đãi hỗn loạn, nói là phạm vào oan hồn gì đó, đối với những chuyện này, bốn cung vốn là không tin, nhưng hôm nay nghĩ kỹ lại, cảm thấy có vài phần ngờ vực, không thể không tin.” Phong Phi Duyệt nói xong những lời này, người đã đứng dậy, xoay đầu phân phó Lý Yên, “Người ra ngoài, bảo Ngọc Kiều gọi vài ma ma tới đây.”

Trong lòng Lý Yên tuy có chút lo lắng, nhưng không thể không gật đầu vâng dạ, “Dạ, nương nương.”

“Các vị muội muội, còn ngồi đây làm gì?” Phong Phi Duyệt đi ra khỏi đại điện, xoay người, hướng về phía bốn vị phi tử trong điện nói, “Không phải vừa rồi còn nói, là đại sự liên quan đến hoàng thượng sao?”

Thục phi đứng lên trước tiên, khoe môi mỉm cười, chỉ là sắc mặt có phần gượng ép, “Tất nhiên là vậy, thần thiếp liền đi một chuyến, thân thể Thi tiếp dư quanh năm khó chịu, có thể tìm ra phản xung kia, cũng coi như là làm được một chuyện tốt.”

Phong Phi Duyệt nghe xong, thân thể đã bước ra Phượng Liễm Cung, khuôn mặt này, thay đổi cũng thật là mau lẹ.

Ngọc Kiều tìm đến vài vị ma ma, Lý Yên đi theo phía sau, mỗi người đều mang tâm trạng riêng, một đường hướng đến Cảnh Dạ Cung.

Lúc đi vào trong vườn, vẫn sẽ có cảm giác nhẹ nhàng thanh thản đó, tuyết, đã bị hòa tan sạch sẽ, cây trà khắp vườn bị mưa gió gột rửa, lưu lại một loại cảm giác vô lực đổ nát. Cây tử đằng trên giàn hoa lúc trước, giữa khe hở thật hẹp mang theo tuyết đọng, Phong Phi Duyệt dẫn đầu đi vào, một cước đạp lên nền đá xanh, bên ngoài Cảnh Dạ Cung, không khí tinh khiết thanh nhã, rất là bất đồng.

Thi tiếp dư nằm trên giường, trong điện, mỗi một góc phòng đều đốt lò sưởi, trên người đang đắp chiếc chăn lông, Đào Tâm thì đứng bên cạnh, nói chuyện với nàng ta.

“Nương nương, sắc mặt của người...”

Thi tiếp dư nghe vậy, xoa xoa khuôn mặt, “Làm sao?” Nàng ta thanh mảnh như vãn, sắc mặt càng tái nhợt đến gần như trong suốt.

“Tại sao ngày ngày uống thuốc, thân thể của người, vẫn chưa có chuyển biến tốt?” Đào Tâm lo lắng không thôi, vén góc chăn rơi xuống đất lên chèn chèn lại.

“Nha đầu ngốc.” Thi tiếp dư vẫn môi cười khê, thể nhưng một hơi cũng cười không nổi, kịch liệt ho khan thành tiếng, “Thân thể này là phụ mẫu ban cho, cho dù ngày nào đó, ông trời muốn thu lại, chúng ta cũng không có cách nào,” Nàng ta kịch liệt thở dốc, mỗi một câu, phải ngắt ra nhiều lần mới nói xong, Đào Tâm đưa tay ra sau lưng nàng ta vỗ nhẹ, để thuận khí, “Nương nương, người là người tốt, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.”

Gương mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, Thi tiếp dư mỉm cười yếu ớt, nàng ta khoát khoát tay, nhẹ vỗ ngực, “Ta không hy vọng gì khác, chỉ mong mỗi ngày hoàng thượng đến gặp mặt một lần, thì không hối tiếc gì nữa.”

Đào Tâm nhìn tia hy vọng nhỏ nhoi trong mắt nàng ta, đưa tay cầm lấy tay nàng ta, bỏ vào trong chăn lông, “Nương nương, người đừng nói như vậy, hoàng thượng mấy ngày nay, không phải đều ngủ lại trong Cảnh Dạ Cung sao? Có thể thấy được, hoàng thượng đối với người là một lòng thâm tình.”

Một lòng thâm tình? Ánh mắt Thi tiếp dư ảm đạm, không khỏi nỉ non một tiếng, “Những lời tình cảm này, có thể có, có thể không?”

“Nương nương... người nói gì cơ?” Lời nàng ta nói quá nhỏ, Đào Tâm tiến lên trước hỏi lại.

Thị tiếp dư đắm chìm trong suy tư, một câu hỏi này, khiến nàng ta giật mình hoàn hồn, tựa người trở lại giường, “Không có gì, Đào Tâm, sắc trời bên ngoài có phải đã bắt đầu tối rồi không?”

Nhưng lời này, một ngày nàng ta đều hỏi vô số lần, bởi vì, chỉ đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, hoàng đế mới có thể đến đây.

“Nương nương... cũng sắp rồi.” Vẫn như vậy, câu trả lời nghìn lần như một.

Lúc Phong Phi Duyệt đi vào, Thị tiếp dư vừa vịn nằm duỗi người ra quay mặt về phía cửa, nhìn thấy nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện lên vẻ khó tin, nhìn lại đoàn người cùng đi theo phía sau, liền vội vàng bật dậy.

Phong Phi Duyệt sải bước tiến lên, đôi tay rơi lên hai vai nàng ta, dưới lòng bàn tay, là cảm giác xương cốt gầy yếu, thân thể nàng ta thật sự là sắp sụp đổ rồi, “Muội có bệnh trong người, không cần hành lễ.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương.” Thị tiếp dư theo đó tựa người trở lại, trong đáy mắt nhìn về phía đám người phía trước, đầy vẻ khó hiểu. Trước kia, Cảnh Dạ Cung này rất hiếm khi có người bước vào, mặc dù nàng không có thâm giao với bốn vị phi tử hậu cung kia, nhưng cũng có gặp mặt qua vài lần, bàn tay nhỏ nhắn của Thị tiếp dư đặt dưới chân không khỏi xoắn chặt, cực kỳ khẩn trương.

Phong Phi Duyệt phát giác được sự bất an của nàng ta, đưa tay vỗ nhẹ trên vai nàng ta, thân thể cũng theo đó ngồi xuống, “Nghe nói, sức khỏe muội không tốt, bốn cung cùng bốn vị nương nương đặc biệt đến thăm.”

“Làm phiền các vị nương nương quan tâm,” Thị tiếp dư cúi người, vẻ mặt đầy hổ thẹn, “thần thiếp đây là bệnh cũ, không có gì đáng ngại.”

Phong Phi Duyệt thấy nàng ta lại bắt đầu ho khan, liền thuận miệng hỏi, “Đã uống thuốc chưa?”

“Bẩm hoàng hậu, thuốc của Thị tiếp dư, phải đợi đến trước khi ngủ mới có thể dùng được,” Đào Tâm thấy nàng ta đến khí lực nói chuyện cũng không có, vội nàng mở miệng đáp lời.

Phong Phi Duyệt gật đầu, thấy đám người sau lưng vẻ mặt mỗi người đều rất nghiêm trọng, giống như lâm đại địch, nàng nghiêng đầu lại liếc mắt một cái, “Bốn cung thường ngày bận rộn, nếu không phải bốn vị nương nương nhắc nhở, thật cũng sẽ quên mất chuyện này,” Nàng có chút ảo não, đầu mày nhíu lên một chút, “Thị tiếp dư như vậy, đến ngự y cũng không có cách chữa trị, bây giờ suy nghĩ kỹ càng, có thể đã bị phản xung, chọc vào thứ không nên chọc đến có phải không?”

Thị tiếp dư khẽ nhếch miệng, hình như bị giật mình, một lúc lâu, vẻ thất thần kia vẫn chưa thu về được.

“Bốn cung cố ý dẫn theo vài ma ma hiểu chuyện này đến đây,” Tay Phong Phi Duyệt rơi lên trên đầu vai nàng ta vỗ nhẹ, “mấy người các người, tìm kỹ càng trong Cảnh Dạ Cung này xem, nếu thực sự tìm ra thứ gì đó, bốn cung có thưởng.”

“Dạ, nương nương,” Đám ma ma lần lượt tiến lên, cụ thể là muốn tìm thứ gì, Phong Phi Duyệt đã sớm giao phó trước đó.

Bốn vị phi tần sắc mặt trắng bệch đứng một bên, Thị tiếp dư thấy đám người xắn tay áo bắt đầu lục lọi, “Khoan đã...” Nàng ta quýnh lên, lồng ngực kịch liệt đập phồng, “Hoàng hậu, thần thiếp...”

Một tay Phong Phi Duyệt đặt trên cổ tay nàng ta, nắm chặt lại, “Thị tiếp dư, có một số việc, thà tin là có, không thể tin là không!”

Trong đôi mắt lãnh đạm tiều tụy của cô gái, đột ngột hiện lên vẻ phòng bị, chỉ là lúc hướng về phía Phong Phi Duyệt, nhanh chóng che giấu nơi đáy mắt, một ánh mắt, nàng đã nhìn thấy rõ ràng, cô gái này, tuyệt đối không có yếu đuối như nhược như vẻ bề ngoài, Thị tiếp dư thấy trong mắt nàng thốt nhiên có tia sắc bén, vội vã rũ đầu xuống trước ngực, sắc mặt, vô tội mà uất ức.

“Rầm...” Ma ma nặng tay, có cái rương đã bị lật ngược xuống đất.

“Cẩn thận một chút!” Phong Phi Duyệt cũng không có ý ngăn cản, tầm mắt rơi lên đám người.

“Dạ, nương nương!” Một ma ma trong đó xoay người lại, gật đầu.

Đào Tâm không rõ đầu đuôi, nhìn đồng bừa bọn trải đầy khắp phòng, ngập ngừng hỏi, “Hoàng hậu nương nương, nơi này thật có thứ không sạch sẽ sao?”

Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên, hai mắt nàng nhẹ kéo ra, cười đến cực kỳ mông lung, “Không cần lo lắng, cho dù có, cũng có thể lôi nó ra được.”

Đào Tâm nghe vậy, thần sắc lập tức hòa hoãn, trên mặt hiện đầy ý cười, “Vậy thì tốt, nếu như thực sự có thể tìm ra được, nương nương cũng không phải bị đau bệnh quần thân nữa rồi.”

Thi tiếp dư không nói gì, vươn tay đem khăn gấm đặt bên khố miệng, vẽ mặt cực kỳ thống khổ.

Đám ma ma đem trọn cả Cảnh Dạ Cung soát qua một lần, thế nhưng vẫn không thu hoạch được gì, Phong Phi Duyệt ra hiệu bảo đám người không được bỏ qua dù chỉ một góc có khả năng, một ma ma lớn tuổi trong đó gơ hai tay vén tấm màn lên, khom người cúi xuống.

Tay Thi tiếp dư đang cầm khăn gấm đột ngột siết chặt, cả người ho khan cũng ngồi dậy.

Phong Phi Duyệt gật đầu một cái, ý bảo ma ma kia tiếp tục tra xét.

Mắt thấy, thân thể ma ma sắp chui vào dưới giường, bên ngoài, cũng không thức thời truyền đến một tiếng thông báo, “Hoàng thượng giá lâm!”

Ma ma sợ tới mức quên luôn động tác trong tay, thất lưng cứng đờ, muốn đứng dậy, sau gáy lại đụng trúng khung giường một cái, Phong Phi Duyệt chán nản không thôi, đôi tay khép lại trong tay áo rộng lưng thùng, đứng dậy hành lễ, hoàng đế này, đến cũng thật là đúng lúc.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng...”

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết vừa mới bước một chân đi vào, đập vào tầm mắt, chính là khắp phòng bừa bộn, y phục trong tủ bị xới tung ngổn ngang, ngay cả bàn trang điểm cùng một vài chiếc hộp đựng đồ nhỏ cũng không may mắn thoát nạn, Thi tiếp dư nằm trên giường không ngừng ho khan, hai vai mảnh khảnh, có thể bị đè gãy bất kỳ lúc nào.

“Xảy ra chuyện gì!” Hoàng đế gầm lên một tiếng, trong phòng yên ắng tĩnh mịch, thi thoảng, chỉ có tiếng ho khan liên tục không dừng.

Hoàng đế đến đây sớm như vậy, Phong Phi Duyệt không hề ngờ tới, nàng đứng dậy quét mắt quanh nội điện một cái, “Hoàng thượng, thần thiếp tìm thử xem trong Cảnh Dạ Cung, liệu có thứ gì không sạch sẽ hay không.”

Thần sắc nàng trấn tĩnh, thậm chí có thể nói là vô cùng tự nhiên, mà nam tử trước người, sắc mặt lại đầy khóe mùi, gân xanh trên trán kéo căng, Phong Phi Duyệt không phải không nhìn thấy, chỉ là liếc nhìn một cái, ánh mắt vẫn lãnh đạm như cũ.

“Thứ không sạch sẽ?” Cô Dạ Kiết quét đôi đồng tử lãnh liệt về phía đám người, cuối cùng rơi lên trên mấy vị ma ma kia, “Tìm ra rồi?” Ngữ khí lạnh như băng, mặc dù thờ ơ lãnh đạm, nhưng nộ khí ẩn nhẫn trong đó, dù là bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được.

Ma ma vốn đang đứng thẳng người nghe vậy, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, lảo nhão quỵ xuống, “Hoàng... hoàng thượng, xin cho lão nô một ít thời gian.”

“Khụ khụ...” Thân thể Thi tiếp dư co rúc lại một chỗ, cuối cùng sau một tiếng thở dốc khăn đặc kéo dài, phun ra một ngụm máu, vết máu nồng đậm vấy lên chiếc khăn tay trắng tinh, nhìn thấy cực kỳ ghê người, nơi khố miệng dính vào một sợi tóc, ngậm giữa cánh môi, thân thể cứ như vậy ngã xuống giường.

“Thi tiếp dư!” Đào Tâm gấp rút không biết phải làm sao, vội khom người xuống tra xét.

Hoàng đế vốn đương ẩn nhẫn nộ khí chớp mắt liền bộc phát, hần sải bước khăn trương tiến lên, đẩy Đào Tâm ra, vung tay kéo nàng ta vào trong ngực mình. Trước mắt nàng ta đã mở hồ, bàn tay Cô Dạ Kiết vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, vừa gọi khẽ, “Thi tiếp dư, Thi tiếp dư...” Thanh âm như vậy, giống như lớn hơn một chút, sợ sẽ làm vỡ nàng ta.

Bốn vị phi tần đứng bên kia hai mặt nhìn nhau, nguyên cả đám kéo đầu xuống thấp, sự tình chuyển biến thành ra như vậy, vốn không giống như những gì họ muốn.

“Mau đi mời Mạch y sư tới đây, mau!” Cô Dạ Kiết vừa lau đi vết máu uốn lượn bên khóe miệng nàng ta, vừa hướng ra bên ngoài hét to, thái giám canh giữ ngoài điện nghe vậy, khẩn trương nhận mệnh, lập tức chạy thẳng một đường.

Phong Phi Duyệt đứng giữa nội điện, bước chân không nhịn được tiến lên, hoàng đế cũng đúng lúc này xoay đầu lại, ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao xẹt qua, thậm chí, còn mang theo trách cứ.

Không qua bao lâu Mạch Thần Lại liền chạy tới, Cô Dạ Kiết đặt nàng ta trở lại giường, bắt mạch xong, từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc, đổ ra một viên, “Bẩm hoàng thượng, không có gì đáng ngại, chỉ là bị kinh sợ một chút.”

Để nửa người trên của nàng ta tựa lên người mình, cầm viên thuốc trong tay nhét vào miệng nàng ta, sau đó sắc mặt Thi tiếp dư mới khôi phục lại vài phần, nằm ở trên giường, thân thể càng thêm suy yếu.

Cô Dạ Kiết nhìn quanh bốn phía, lúc này mới chú ý tới mấy vị phi tử núp một bên, “Các người sao lại tụ tập ở đây?”

Trong lòng Thục phi đã sớm hối hận, bây giờ nghe thấy giọng nói lạnh như băng của hân, vội cong gối quỳ xuống, “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp nghe nói Thi tiếp dư bị bệnh, đặc biệt... đặc biệt đến thăm.”

“Đến thăm?” Cô Dạ Kiết nhướn mày, hai chữ kia càng phát ra rõ ràng.

Bốn người cúi đầu, không dám nói thêm một câu, đám ma ma đang quỳ cũng run lấy bầy, theo như tính tình lúc trước của hoàng đế, hôm nay, xem ra là khó thoát kiếp nạn.

Phong Phi Duyệt nhìn đám người quỳ rạp khắp phòng, ngược lại thản nhiên như không, “Hoàng thượng, cũng không nhất định tất cả mọi người, đều có rắc rối không tốt.”

Ánh mắt hoàng đế khóa chặt lấy nàng, sau chốc lát, mặt mày càng cực, khoát khoát tay, “Lui xuống hết đi.”

Như được đại xá, đám người rối rít dập đầu, giống như chạy trốn rời khỏi Cảnh Dạ Cung.

Phong Phi Duyệt thấy hân xoay người, đi về phía cô gái trên giường kia, nàng chắc hẳn vấy lên, đi theo, đầu cũng không quay lại đi ra ngoài.

Thi tiếp dư đã ngủ say sưa, hoàng đế ngồi lên bên giường, đưa tay vạch sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt của nàng ta ra, cúi người xuống, ở bên tai nàng ta nhẹ giọng nỉ non, “Nàng không thể có chuyện...” Đưa tay bao trọn bàn tay mềm mại của nàng ta, “Trẫm, không thể để nàng có chuyện.”

Đêm, trở nên yên tĩnh.

Cô Dạ Kiết thấy nàng ta đã an nhiên ngủ say, lúc này mới xoay ngược thân thể cao lớn đi ra ngoài, sau lưng, cô gái hé mở hai mắt, giọt lệ nóng bỏng cũng theo đó trượt xuống.

Thân ảnh cao lớn mà uể oải của nam tử càng lúc càng rời xa khỏi tầm mắt, Thi tiếp dư chống hai tay lên, tựa người vào khung giường.

Phong Phi Duyệt trở lại Phượng Liễm Cung, toàn bộ thức ăn chuẩn bị sẵn trên bàn đều đã nguội lạnh, Lý Yên định hâm nóng lần nữa, lại bị nàng mở miệng ngăn cản, “Không cần đâu, người lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Dạ, nương nương,” Cô gái có hơi bất đắc dĩ gật đầu, lúc đi ra ngoài, cũng khép cửa điện lại.

Phong Phi Duyệt tắm rửa xong, mặc thêm áo ngủ, vừa mới chui vào chăn, liền nghe thấy một hồi âm thanh truyền đến, ngay sau đó, là tiếng bước chân quen thuộc.

Nàng nhắm mắt lại, không đứng dậy, cũng không hành lễ, chỉ là hai vai căng cứng.

Cô Dạ Kiết biết nàng không có ngủ, nhìn thức ăn trên bàn, nơi cổ họng hân khổ sở nhấp nhô, ngồi xuống một bên. Nàng, không hề quên, mỗi ngày đều chuẩn bị bữa ăn khuya cho hân.

Cầm bình rượu lên rót một chén, giữa kẽ răng lưu lại hương thơm, chỉ tiếc, rượu kia đã lạnh như băng.

Trượt xuống cổ họng, vừa lạnh vừa buốt, sắc đến nỗi nam tử không nhin được ho ra tiếng...

Thân thể cứng ngắc của Phong Phi Duyệt khẽ động một cái, vẫn đưa lưng về phía hắn.

Lo xong triều sự, liền vội vã đến Cảnh Dạ Cung, đến bây giờ, hắn mới uống được một hớp rượu, ăn được một miếng cơm.

Hai người yên lặng đưa lưng về phía nhau, Phong Phi Duyệt mở mắt, nghe thấy bên tai truyền đến âm thanh độc ẩm, khí trời rét lạnh như vậy...

Nàng lặng lẽ xoay người, chỉ thấy hoàng đế đưa lưng về phía mình, thân hình không ai bì được kia, không còn cao lớn nữa, long bào màu vàng tươi, cũng không còn tương quý như trước. Thắt lưng, đột nhiên cong lại, một tay Cô Dạ Kiết đề lên phần bụng, tựa hồ, ăn có chút gấp gáp. Cơn đau kia tản đi một chút rồi, lúc này hắn nhắc bình rượu trên bàn lên, vừa định rót vào trong chén, trên mu bàn tay liền truyền đến cảm giác ấm áp, Phong Phi Duyệt nhận lấy bình rượu, thả lại trên bàn.

Nàng cúi mắt, hắn, ngược mắt...

Người con gái ngang bướng không nói một lời nào, đau xót trong mắt, lại không che giấu được.

Vươn tay ôm lấy nàng, gò má lạnh như băng tựa vào trước ngực nàng, Cô Dạ Kiết thỏa mãn thở ra một hơi, hai tay vòng quanh eo nàng. Ngực của hắn, dán chặt vào bụng của nàng, nhịp tim mạnh mẽ rõ ràng mà hữu lực như vậy, Phong Phi Duyệt do dự nhiều lần, rốt cuộc, vẫn là nhẹ nhàng vươn ra một tay, rơi lên trên đầu vai hắn.

Nhìn một bàn thức ăn nguội lạnh, cánh môi mím chặt của nàng khe khẽ run rẩy, muốn phân phó hạ nhân đem đi hâm nóng lại, nhưng mà, nam tử trước người vẫn cứ cố chấp ôm nàng, không chịu buông ra.

Chốc lát, nam tử lúc này mới nhẹ nói lỏng hai cánh tay vòng quanh người nàng, gương mặt tuấn tú ngước lên, kéo Phong Phi Duyệt lên trên người mình, dán bên vành tai nàng, nói ra một câu, “Duyệt Nhi, cùng trầm xuất cung.”

104. Chương 103: Chạm Trán Kẻ Thù

Chương 103: Chạm trán kẻ thù

Bên ngoài hoàng cung.

Trường phố năm dặm, phố xá sầm uất phồn hoa, khắp nơi đều là tiếng chào mua cò kè mặc cả, quán rượu, thuyền hoa, muốn cái gì có cái đó. Trên lầu các cấm cột cờ truyền đến tiếng hét không ngừng của tiểu nhị, hai bên phố xá, bày đầy các quầy hàng nhỏ đủ màu đủ sắc. Lối đi chính rộng chừng năm trượng, một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến lên.

Nhìn từ bên ngoài cũng không tính là phô trương, có vẻ như một thương nhân, từ một bên cửa sổ thò ra một bàn tay, mảnh khăn mềm mại, đem rèm cửa tua cờ vén lên, bên trong, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Đuôi mày ẩn trong tóc mai, hai mắt trong trẻo thanh tú, đôi môi không tô mà đỏ, tóc đen buộc gọn sau gáy, vận một bộ hành trang nam tử nguyệt sắc, làm cả người càng nổi bật lên vẻ tuấn lãng hữu hồn.

Nàng mở to mắt, hận không thể đem trọn cái đầu chui tọt ra ngoài, nam tử ngồi bên cạnh thấy thế, vươn một ống tay áo màu đen thêu kim tuyến vàng qua, bàn tay kéo rèm kiệu xuống, thanh âm ngang ngược mà cương chiêu, “Chúng ta vẫn chưa ra khỏi kinh.”

Phong Phi Duyệt ngút miệng một cái, ngoan ngoãn rút người trở lại, hai chân vắt chéo, đôi hài cao ngang đầu gối làm nổi bật đôi chân thon dài như ngọc, một tay chống đầu, nghiêng đầu đi tựa lên trên người nam tử bên cạnh, cởi bỏ một thân lễ nghi phiền phức, chợt cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Cô Dạ Kiết vòng hai tay trước ngực, tựa như đang nghỉ ngơi dưỡng sức, ra khỏi hoàng cung, cũng không thích ý giống như Phong Phi Duyệt vậy.

“Chúng ta bây giờ đang đi đâu?”

Nam tử khê chớp đôi lông mi nồng đậm, mở mắt ra, “Rời khỏi đế đô, càng xa càng tốt.”

Nhìn khung cảnh phồn hoa hưng thịnh bên ngoài, Phong Phi Duyệt kinh ngạc bội phần, “Trong kinh thành sung túc an nhàn, sao lại phải đi đến nơi xa xôi như vậy?”

Cô Dạ Kiết ngay sau đó hé mở một góc rèm, đáy đầm u ám hiện đầy lo âu, “Một tòa đế đô phồn vinh, vốn không đại biểu cho cả Huyền Triều, giờ đây, trên sổ thượng tấu, quan liêu khắp chốn dường như có ý giấu giếm cuộc sống của bách tính, biên giới báo nguy, lương bổng không đủ, nhưng mà những tấu chương kia, đối với cuộc sống dân gian, một chữ cũng không đề cập tới.”

Phong Phi Duyệt gật đầu đồng ý, dưới chân hoàng thành, tất nhiên an cư lạc nghiệp, chỉ là, những nơi thiên tử không nhìn thấy được, không biết liệu có đang diễn ra một cảnh tượng khác hay không.

Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, vị trí của hoàng đế có thể ngồi vững hay không, hơn phân nửa do dân chúng quyết định.

Xe ngựa cũng không lưu lại đế đô, mà một đường hướng phía bắc lộ cộc đi tới, xuyên qua Lục Lâm âm u, vượt qua Cổ Đạo ngàn năm, nhiều ngày liên tục bốn ba mệt nhọc, cuối cùng cũng đi đến biên giới.

Hoàng đế vì che giấu tai mắt kẻ khác, người mang theo cũng không nhiều, bên ngoài tường thành, xe ngựa đồng loạt dừng sang một bên, hai người xuống xe, chỉ nhìn thấy bầu trời nhuốm đầy mây đen, nhìn ra đằng xa, trên tường thành kia lưu lại không ít vết tích chiến tranh. Binh sĩ nhìn có vẻ hung ác canh giữ trước tường thành, trường mâu trong tay dính vết máu khô cằn, dân chúng tự động tụ tập thành một hàng, mỗi một người vào thành, đều phải nộp lên mười quan tiền.

Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn đồng bừa bộn khắp nơi, ngoài thành, dân chúng bởi vì sinh tồn mà tùy ý chà đạp các gian hàng bày biện, phóng mắt nhìn đi, khắp nơi đều hỗn độn xốc xếch không chịu nổi, trời mùa đông khắc nghiệt, nhưng vẫn có người quần áo đơn bạc, bụng ăn không no.

“Ca ca...” Thành linh, một đôi tay ôm lấy hai chân nàng, chỗ đầu gối, có thể cảm nhận được chủ nhân của đôi tay, nhất định là một thân hình nhỏ gầy.

Phong Phi Duyệt cúi đầu nhìn xuống, đập vào tầm mắt đầu tiên, chính là một khuôn mặt nhỏ nhắn bần thủ, đang ngược mắt lên nhìn mình. Bộ y phục đơn bạc treo trên người, chiếc áo bông dính đầy bùn đất gió bụi, bên này có một lỗ nhỏ, bên kia có một mảng rách, cả khuôn mặt, chỉ nhìn thấy được đôi mắt đen láy, “Ca ca...”

Nàng khê nhếch môi trái tim, qua một hồi lâu, mới phản ứng được là đang gọi mình.

Tùy tùng bên cạnh định tiến lên kéo cô bé ra, lại bị Phong Phi Duyệt khoát tay ngăn cản. Nàng kiên nhẫn cúi người xuống, ngoại trừ cô bé này, bên cạnh hình như không còn người thân nào cả.

“Ca ca, mang theo Tiểu Sở vào thành đi.” Hai tay cô bé dùng sức ôm chặt, trên trường bào trắng tinh của Phong Phi Duyệt, thêm mấy dấu tay rõ ràng. Cô bé bộ dáng diễm đạm đáng yêu, ngược cái đầu nhỏ hướng lên chân nàng cọ cọ.

“Chỉ có một mình muội sao?”

Cô bé vừa nghe, trên mặt lập tức hiện lên mừng rỡ, “Đúng đúng đúng, chỉ có một mình Tiểu Sở!” Con bé đã ở bên ngoài quần mấy ngày rồi, nhưng chỉ là không ai chịu mang mình vào theo.

“Mau mau, muốn vào thành thì nhanh lên.” Chỗ cửa thành, binh lính giắt giọng hét to. Dân chúng giao tiền xong từng người từng người bị đẩy mạnh vào, lảo đảo đi qua, nhưng mà dám giận không dám nói.

Phong Phi Duyệt khom lưng, không chút do dự ôm cô bé trong tay, con bé quả nhiên rất nhẹ, một tay liền có thể ôm được.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết vừa mới mở lời, đối phương liền sợ hãi rúc vào trong ngực Phong Phi Duyệt, hai tay ôm chặt lấy cổ nàng không chịu quay đầu lại.

“Vào thành thôi.” Nàng nhướn mày, ôm đứa trẻ dẫn đầu đi về phía cửa thành.

“Đứng lại!” Thấy nàng đi tới, một tên trong đám binh lính ngăn trở đường đi, “Mỗi người mười quan tiền.”

Phong Phi Duyệt hí mắt, nhìn hai bàn tay bốc đầy mùi tiền kia, chán ghét né tránh, “Là ai quy định?”

“Ai da...” Đối phương vừa nghe, giống như là gặp phải chuyện tức cười nhất thế gian, đám người còn lại cũng tiến lên trước cười âm ỉ, tên kia một tay dùng sức vỗ vỗ lồng ngực, “Muốn vào thành, thì phải đưa bạc, đây là Vũ Việt Thành, do lão tử định đoạt.”

Phong Phi Duyệt cười lạnh, một chân vừa mới bước lên trước, cổ tay, liền bị nam nhân theo kịp giữ chặt, không thể nhúc nhích. Tuấn nhan lãnh nghị của Cô Dạ Kiết phủ đầy băng sương, ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao nhất nhất quét qua đám người. Đám binh lính đang phách lối liêu căng kia lần lượt bị dập tắt, có kẻ bất giác lui bước, kẻ lớn gan hơn thì đứng nhìn giây lát, dưới chân giống như bị đinh bản đóng chặt, không dám tiến lên.

Thần thể bị kéo một cái, Phong Phi Duyệt chỉ có thể theo hắn đi vào trong thành, tùy tùng sau lưng tiến lên nộp bạc, đi vào Vũ Việt Thành.

Chỉ từ sức lực trên cổ tay, Phong Phi Duyệt liền biết được trong lồng ngực nam tử đã ẩn nhẫn bao nhiêu tức giận, nàng lòng đầy căm phẫn, nhưng nghĩ lại, cũng chầm chậm hòa hoãn. Thân phận của hoàng đế, bây giờ vẫn chưa thể bại lộ, nếu là bách tính bình thường, sẽ phải tuân theo ‘quy củ’ khắp nơi, mới có thể nhìn ra được chân tướng đằng sau.

“Ca ca...” Đứa trẻ trong ngực vặn vẹo một cái, ý bảo nàng buông xuống, “Tiểu Sở phải về nhà rồi.”

Phong Phi Duyệt nhìn thân ảnh gầy gò, không nhìn được ngồi xổm xuống, mở miệng hỏi, “Muội tên là Tiểu Sở?”

“Ừm!” Cô bé trịnh trọng gật đầu, nói tiếp, “Tiền nợ ca ca, có một ngày Tiểu Sở nhất định có thể trả đủ.”

Phong Phi Duyệt bật cười, lắc đầu nói, “Ca ca không cần muội trả...”

“Không được, mẹ nói nợ đồ của người khác nhất định phải trả lại,” Cô bé thể nhưng lại vô cùng kiên trì, thấy sắc trời trên đỉnh đầu đã tối xuống, trên mặt liền lộ vẻ lo lắng, “muội phải trở về rồi, nếu không mẹ sẽ lo lắng.” Nói xong, thân thể nhỏ nhỏ đã chạy đi thật xa, Phong Phi Duyệt đứng im một chỗ, mới chỉ một lúc, thân ảnh của cô bé đã hoàn toàn biến mất.

Trong thành ngoài thành, phóng mắt nhìn đi, ngược lại trật tự nề nếp hơn nhiều, đám người chọn một nhà trọ tạm thời trú lại, nhiều ngày liên tiếp đi đường mệt nhọc, nên nghỉ ngơi đằng hoàng một chút.

Lên lầu các tầng hai, Phong Phi Duyệt đẩy cửa phòng trọ, sau đó, nam tử cũng đi vào theo.

“Thiếp bây giờ là thân phận nam nhân!” Nhìn Cô Dạ Kiết đến gần, Phong Phi Duyệt nhắc lại lần nữa.

Hắn tựa hồ nghe không hiểu ý tứ trong lời nàng nói, chỉ lo cời đai lưng phần mình, cởi y phục chuẩn bị tắm rửa.

“Để người ta nhìn thấy rồi...”

“Yên tâm, người ta sẽ không cho rằng chúng ta có ham mê đồng tính.” Cô Dạ Kiết chặn lại lời nói trong miệng nàng, cả người nhào vào trong thùng tắm khổng lồ, “Huống hồ, ta không có ham mê ở phương diện đó, nàng nên hiểu nhất.”

Phong Phi Duyệt khẽ liếc mắt, vén tay áo, đôi tay ở trên vai hắn xoa bóp, “Càng đến gần phía bắc, trong lòng thiếp lại càng run sợ.”

Nam tử vốn đang cười giỡn nghe vậy, gương mặt tuấn tú theo đó lạnh xuống, thân thể tựa vào bên cạnh thùng tắm, trở tay nắm tay nàng, “Sợ cái gì?”

“Chiến tranh!” Phong Phi Duyệt cắn răng bật ra hai chữ, “Dân chúng lâm than, tất cả đều bởi vì chiến tranh.”

Cô Dạ Kiết nhẹ ngược đầu lên, “Cá lớn nuốt cá bé, ngừng chân bất động, chỉ sẽ khiến bách tính bị hãm sâu hoàn toàn, chỉ có, đem giang sơn vững vàng nắm trong tay mình, những người đã rơi đầu chảy máu kia, chết mới xứng đáng.”

Phong Phi Duyệt ngưng mắt, con ngươi xẹt qua bọt nước tứ phía, hần biểu tình phi được, đó là một kiểu khát máu mê hoặc, bờ môi sinh tình, ánh mắt thoảng qua một tia tàn nhẫn bén nhọn, người nam nhân này, từng thời từng khắc đều không quên đại nghiệp thống nhất thiên hạ của mình.

“Chàng chờ đây trước, thiếp bảo tiểu nhị đưa chút thức ăn khuya lên đây.” Cái này hình như, đã thành một thói quen mỗi ngày, trước khi ngủ đối ẩm một ly rượu, vừa ấm người, cũng ấm lòng.

Cô Dạ Kiết gật đầu, Phong Phi Duyệt một thân nam trang đi ra ngoài, đóng cửa, lúc đi qua một chỗ rẽ, lại vừa vịn lướt ngang qua một tên nam tử, nàng cũng không để ý, mà đi thẳng xuống lầu.

Bước chân nam tử vốn đang thoải mái, lập tức khựng lại, hần xoay người, nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng.

“Tả môn chủ...” Một người tiến lên, cảnh tượng tàn sát nơi Lạc Thành kia, đối với bọn hắn mà nói, vẫn như ở ngay trước mắt, “Đó không phải là...”

Tên nam tử siết chặt tay, ý bảo hắn chớ có lên tiếng, “Xem ra, hoàng đế cũng đến Vũ Việt Thành.”

“Tả môn chủ, có cần báo tin cho chủ thượng hay không? Thuộc hạ bây giờ liền cho người truyền tin tức này về Độc Bộ Thiên Nhai.”

Trước mắt tên nam tử vụt lên một tia tàn độc, ngày đó ở Lạc Thành, chỉ thiếu một chút nữa thôi, là có thể tiêu diệt được bọn họ, “Không cần, người phái vài người theo sát cô ta, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ vẫn chưa phải là cơ hội cho chúng ta động thủ.”

Người kia có chút do dự, nhưng bây giờ đã ra khỏi Độc Bộ Thiên Nhai, chỉ có thể vâng mệnh hắn, “Dạ, thuộc hạ hiểu.”

Phong Phi Duyệt cũng không ý thức được nguy cơ sau lưng, lần đầu tiên trà trộn giang hồ, mặc dù Quân Ẩn đã từng nhắc nhở qua hơn một lần, nhưng cuối cùng, cũng có thời điểm khó lòng phòng bị.

Ngày thứ hai, tinh thần đã khôi phục trở lại, mọi người xuống nhà trọ, vốn muốn ra khỏi thành tiếp tục đi về phía bắc, nào ngờ, lại nghe thấy một loạt tiếng tranh cãi huyên náo ồn ào truyền tới.

Phong Phi Duyệt vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, ngồi lên xe ngựa, hai mắt lơ đãng thoảng nhìn qua, lại trông thấy một bóng dáng gầy yếu quen thuộc, “Tránh ra, tránh ra, đừng qua đây.”

Nàng một phát nhảy xuống, Cô Dạ Kiết cũng không kéo lại, chỉ có thể đi theo tiến lên, vạch đám người ra, liền thấy Tiểu Sở co rúc trong góc, trên người dính đầy bùn đất, hai tay dài nhỏ ngăn cản trước mặt đám người, ý vị vung vẩy lung tung, “Đừng qua đây...”

“Tiểu Sở, mẹ của con bà ấy đã chết rồi.” Trong đám người, có âm thanh thương hại vang lên, đứa nhỏ trừng lớn hai mắt, xoay người lại đối diện thẳng người kia, “Nói bậy, mẹ không có chết, mẹ mệt rồi, Tiểu Sở phải trông chừng mẹ.”

Kiên định của đứa trẻ, khiến đám người động dung, Phong Phi Duyệt tiến lên, chỉ thấy con bé đập hai gối xuống mặt đất, giang rộng hai tay biểu lộ ý muốn bảo vệ, phía sau, một người phụ nữ gập cong người lại, ngửa mặt nằm dưới đất, hình như đã không còn hơi thở.

“Đứa nhỏ ngốc, mau đứng dậy.” Một vị đại tẩu đau lòng không thôi, tiến tới muốn ôm con bé lên, “Để mẹ yên nghỉ dưới lòng đất thôi.”

“Không...” Đứa trẻ liều mạng giãy giụa, áo bông cũ rách, lộ ra da thịt rét cứng đến bầm tím, “Con không muốn, mẹ nói sẽ tỉnh lại, mẹ nói muốn nhìn Tiểu Sở lớn lên, con không muốn mẹ đi...”

Lòng Phong Phi Duyệt chợt chua xót, cái loại sinh ly tử biệt đó, rơi lên trên người một đứa bé không hiểu chuyện mà nói, quá mức nặng nề.

“Đi đi...” Phía sau, binh lính nghe nói kéo đến, tình cảnh như thế này, đã thấy quá nhiều rồi, mỗi người chỉ là neho mắt một cái, thần sắc, lạnh lùng cực hạn, “Đi, cầm ra một tấm chiếu, bọc lại ném vào bãi tha ma.”

Trong đám người, có tiếng thổn thức truyền đến, đối với những người cùng khổ như thế này mà nói, sau khi chết, cũng chỉ có thể kết thúc như vậy. Vừa nghe nói đến bãi tha ma, đứa trẻ càng thêm cuồng cuồng, nơi

đó, lúc con bé đi hái rau dại cùng mẹ đã từng đi ngang qua, “Đừng, đừng để mẹ ở nơi đó, đừng...” Tiếng khóc của con bé, đứt quãng, nước mắt lạnh như băng, khóc lem hết cả khuôn mặt, “Nơi đó có chó rất là lớn, rất là đáng sợ, mẹ...”

“Đi chết đi.” Tên binh sỹ kia cực kỳ thiếu kiên nhẫn, một chưởng liên lụy đến vị đại tẩu đang ôm con bé cũng bị đẩy ngã xuống đất.

Phong Phi Duyệt vốn đang tích một mối lửa đầy bụng, bây giờ, lại càng bốc hỏa rùng rục, nàng nắm chặt hai tay, mắt thấy tên binh sỹ tiến lên, dùng chiếu rách bọc người phụ nữ sau lưng đứa trẻ lại.

“Khoan đã!” Một giọng nói, trước nàng một bước, từ đằng sau vang lên.

Phong Phi Duyệt còn chưa kịp nhìn quanh ra sau, đã thấy Cô Dạ Kiết mặt lạnh như băng sải chân bước qua, thân thể cao lớn cúi xuống, vươn tay nhận lấy cô bé khắp người dơ bẩn, ôm vào trong tay. Tiểu Sở gặp lại hẳn, cũng không còn sợ hãi, hai tay thuận thế ôm lấy hẳn, oa oa khóc lớn, một bên vừa nhỏ giọng nỉ non, “Mẹ, mẹ...”

Nàng kinh ngạc đứng nhìn cảnh tượng này, bàn tay Cô Dạ Kiết ở trên lưng con bé vỗ nhẹ, quay sang hai tên binh sỹ kia nói, “Ở đây không có chuyện của các người, ta sẽ tự xử lý.”

Đám người vừa nhìn thấy y phục trên người hẳn, vốn cũng không muốn lo chuyện phiền phức, bây giờ thấy vậy, liền thức thời rời đi.

“Ô ô...” Đứa trẻ thương tâm không dứt, tùy tùng tìm người đến, đem người phụ nữ bỏ vào một chiếc quan tài gỗ thượng hạng, chuẩn bị an táng. Tiểu Sở lập tức hiểu ra rất nhiều chuyện, một khắc nhìn thấy quang tài bị kéo lên kia, không có khóc, cũng không có ngăn cản, con bé hiểu, mẹ bây giờ đang nằm ở một nơi rất tốt, không phải chịu lạnh nữa rồi.

Đưa bạc cho người ta đem người phụ nữ an táng, đoàn người, tiếp tục hành trình, thế nhưng đứa bé kia vẫn đi theo phía sau, không chịu rời đi.

“Ca ca...”

Cô Dạ Kiết ngồi lên xe ngựa, Phong Phi Duyệt quay đầu, trong mắt mang theo không đành lòng, “Duyệt Nhi, lên xe!”

Nàng xoay đầu lại, kiên định trong mắt nam tử, không thể lay chuyển, nàng nhẹ cắn môi, lên xe theo.

“Jia...”

Phong Phi Duyệt cũng không phải người tùy ý mềm lòng, nhưng mà bây giờ, nàng vén màn kiệu lên, nhìn thân ảnh Tiểu Sở khắp khiêng đuổi theo, chỉ cảm thấy sâu trong đáy mắt, bị đâm chọc vô cùng đau xót.

“Con bé ở lại đây, tốt hơn là đi theo.” Cô Dạ Kiết tựa người ra sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng theo phố dài nhìn lại, liền thấy một cặp phu phụ đứng bên cạnh Tiểu Sở, người phụ nữ vừa lau nước mắt, vừa ôm con bé lên.

Thì ra, suy tính của hẳn, vĩnh viễn chu đáo hơn nàng. Tìm một hộ gia đình tốt, quả thực, so với đi theo bọn họ nguy hiểm trùng trùng thì tốt hơn nhiều.

Mấy hôm nay chip đam mê phim ảnh, để các tênh iu chờ lâu rồi, hê hê :>>

105. Chương 104: Sống Chết Tùy Số (thượng)

Chương 104: Sống chết tùy số (thượng)

Ra khỏi Vũ Việt Thành, bão cát bắc quốc, hàn phong lãnh liệt chui vào trong kiệu, táp lên trên mặt, đau đớn không thôi.

Chạy một đường, màn đêm phủ xuống sớm hơn thường lệ, xe ngựa lộc cộc, khiến Phong Phi Duyệt giương thẳng hai lỗ tai, lắng nghe rừng cây tiêu điều bên ngoài, trong không khí rét lạnh, như có cái gì đó đang thổi, lúc sượt qua đáy lòng, dâng lên bất an thấp thỏm không ngừng.

“Uy...”

Đoàn kỵ mã vốn đang di chuyển, thành linh truyền đến một hồi tiếng thắng ngựa vội vã, tiếng ngựa hí vang tận mây xanh, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy xe ngựa kia ‘bịch’ một tiếng giống như va lên thứ gì đó, lập tức, thân thể của nàng đổ xô ra ngoài, may mà đằng sau, Cô Dạ Kiết kịp thời bắt được thắt lưng của nàng, lúc này mới không ngã xuống.

“Chủ tử...” Bên ngoài, truyền đến tiếng của tùy tùng, “Chúng ta bị bao vây rồi.”

Phong Phi Duyệt kinh hãi, quay đầu lại, thấy Cô Dạ Kiết mặt không đổi sắc nhảy xuống xe ngựa, nàng giấu đi vài phần kinh ngạc, cùng đi ra theo.

Đoàn kỵ mã bị vây lại chính giữa, Phong Phi Duyệt chỉ nhìn thấy một đám người đen tối âm u bao vây lại đây, kẻ dẫn đầu, chính là nam tử nàng từng gặp qua hai lần ở Lạc Thành, trường kiếm nặng nề kéo lê trên mặt đất, sau lưng, một hàng sĩ tử lần lượt tiến tới gần.

“Thất Duệ!” Cô Dạ Kiết lập tức nhận ra đám người vây tới, theo bản năng, vô thức kéo cổ tay Phong Phi Duyệt giấu nàng ra sau lưng mình.

“Hôm nay, là ta muốn lấy mạng ngươi, không liên quan đến chủ thượng.” Tên nam tử đem trường kiếm trong tay để ngang trước mắt, đưa tay lướt qua lưỡi dao, hai mắt tràn đầy thù hận, hận không thể lăng trì Cô Dạ Kiết, “Ngày đó, ngươi ở Lạc Thành một mũi tên lấy mạng Ngọc Nhi, hôm nay, ta cũng muốn ngươi nếm thử tư vị này xem.” Hắn giơ một ngón tay hướng về phía Phong Phi Duyệt, “Người đâu, giết ả đàn bà kia cho ta.”

Cổ tay bị nắm, sau khi nghe thấy lời tên nam tử, truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, Cô Dạ Kiết che chắn trước người nàng, thân ảnh cao lớn, lại không thể hoàn toàn bảo hộ được nàng, “Muốn động đến nàng ấy, trước tiên phải bước qua người trẫm.”

Trong lòng bàn tay, tất cả đều là mồ hôi ẩm áp, Phong Phi Duyệt tiến lên một bước, nàng khẽ ngước đầu, chiếc cằm thanh mảnh tỳ lên bờ vai hắn, như vậy nhìn đi, vai nam tử rất rộng, có một cảm giác an toàn không nói ra được, nàng trở tay nắm ngón tay Cô Dạ Kiết, hai người bình tĩnh liếc nhìn nhau, tầm mắt dứt khoát quyết liệt, hướng về đằng xa.

“Bảo vệ hoàng thượng!” Trong đám tùy tùng, thị vệ nhận ra kẻ kéo đến là ai, cũng không che giấu nữa, đồng loạt rút kiếm giữa thắt lưng, muốn liều chết đánh một trận.

Tên nam tử hừ lạnh một tiếng, theo dõi mấy ngày liên tục giúp hắn làm xong chuẩn bị chu đáo, theo một tiếng huýt sáo đậm thùng màng nhĩ truyền tới, một lượng lớn nhân mã, từ đằng xa dồn dập kéo đến.

Bởi vì cải trang xuất tuấn, ngoại trừ vài thị vệ thân cận bên mình, Cô Dạ Kiết cũng không đem theo người nào khác. Đám người vây quanh, thật có thể nói là trong ba lớp ngoài ba lớp, Phong Phi Duyệt thần sắc lãnh đạm, nhưng mà, không thể không lo lắng.

“Duyệt Nhi...” Gò má lạnh như băng của hoàng đế quay lại, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng bởi vì đi theo mình mà phong trần mệt mỏi, vươn tay ra, khẽ gạt đi nhánh tóc mềm mại rơi xuống, “Lần này, đến trẫm cũng không nắm chắc được.”

Phong Phi Duyệt tựa khuôn mặt trắng nõn vào mu bàn tay của hắn, mắt sáng như đuốc, đôi đồng tử bị ánh lửa chiếu sáng rực rỡ như sao đêm, nàng hỏi một đằng trả lời một nẻo, chỉ là cầm lấy tay hắn, mở miệng nói, “Thiếp không muốn giết người.”

Nhưng mà...

Tàn sát khốc liệt, không cho phép bọn họ nói thêm một câu, sĩ tử bốn phía ào ạt xông lên, tùy tùng ngăn trở trước mặt dần dần nghênh chiến, Phong Phi Duyệt vươn tay rút nhuyến kiếm giấu bên hông, Cô Dạ Kiết bên cạnh cầm lấy tay nàng, sĩ tử khắp phía đã mở ra một đường máu, kéo lên đuổi giết ngay trước mặt.

Thân thể bị kéo lên trước, thanh kiếm nặng nề trong tay hoàng đế rời vỏ, một tên áo đen kinh công vọt tới bị bổ làm hai, thân thể ‘xoạt’ văng ra hai bên trái phải, máu đỏ tươi phun ra, cổ tay Phong Phi Duyệt bị hấn nắm chặt, chỉ có thể dùng một cánh tay, thế nhưng trên mặt vẫn dính phải chất lỏng ấm nóng, rất nhiều sĩ tử, đập lên thân thể tùy từng tiến tới.

Dắt tay chiến đấu, chẳng khác nào cởi xuống một nửa công phu của chính mình, Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt tuần tú của Cô Dạ Kiết bị máu tươi nhuộm đỏ, đáy lòng, không tránh khỏi một hồi kinh sợ, càng lúc càng nhiều thêm sĩ tử vây hai người vào giữa, nơi đáy mắt của nàng chỉ thấy một tia sáng lạnh lẽo thoáng qua, mũi kiếm sắc nhọn hướng đến hai bàn tay nắm chặt của bọn họ chém tới.

Cô Dạ Kiết bất đắc dĩ, chỉ có thể vội vã buông tay, trường kiếm trong tay nghênh đón lưỡi đao, chỉ thấy thân thể hấn bật lên một phát giữa không trung, chân phải chạm đất trước tiên, thất lưng thon gọn theo lực đạo xoay tròn, kiếm trong tay đã vung ra ngoài.

‘Vút...’ Tên sĩ tử gần ngay trước mắt kia tránh không kịp, bị cứng rắn chém thành hai nửa, hấn hạ thủ cay độc hung hiểm, Phong Phi Duyệt là chưa từng nhìn thấy, trong bóng tối, phảng phất như chỉ có đôi đồng tử bén nhọn của loài lang sói, tiến bước trong giấc ngủ đông. Đột nhiên, cũng liền hiểu cách thức như vậy của Cô Dạ Kiết, cơ hội bọn họ còn sống sót ra ngoài gần như là mỏng manh, cho nên, mỗi một nhát kiếm, đều không thể để lại đường sống cho đối phương, giết chết một tên, hy vọng của mình liền nhiều thêm một phần.

Phong Phi Duyệt nghe thấy giữa cánh mũi càng lúc càng nồng đậm mùi máu tanh, một cảm giác nôn mửa ngán giữa cổ họng, nhuyển kiếm trong tay gào thét tiến lên, lúc xé mở da thịt đối phương phát ra âm thanh rõ ràng rành rọt như thế, thân thể nhanh như tia chớp, một thân nam trang trắng thuần, ngược lại không thua kém đáng may râu.

Cánh tay dần dần tê dại bị một cổ thân thể đâm vào lệch hướng, nàng chỉ kịp nhìn một cái, hai mắt nam tử trước khi chết trũng thật lớn, vết máu lan ra phía dưới nhanh chóng bị cát vàng hút sạch. Phong Phi Duyệt lặn vào trận chiến, người kia là thị vệ cùng đi theo bọn họ đến đây, một khắc trước, còn canh giữ bên ngoài kiệu của mình, nghe hấn hát vang quân ca xúc động lòng người, một khắc sau, lại cô độc lạnh lẽo nằm ở nơi tha hương này.

“Giết ả kia đi.” Thanh âm của tên nam nhân giống như một tiếng sấm rền ở ngay trên nền trời giáng xuống, Phong Phi Duyệt chống lại những ánh mắt chứa đầy thù hấn kia, không thèm ngó ngang cầm kiếm chém lên trên người sĩ tử nghênh đón. ‘Vút...’ bị chém rách, thế nhưng vẫn chưa trúng chỗ hiểm, mười mấy tên sĩ tử bao vây Cô Dạ Kiết, mà đám người còn lại, toàn bộ hướng phía Phong Phi Duyệt chạy đến.

“Ha ha ha...” Trong không khí, chỉ có mùi vị của khói báo hiệu từ ánh lửa phát ra bốn phía, tên nam tử ngửa mặt, cười đến đắc ý rồi lại thống khổ, “Ngọc Nhi, hôm nay, ta liền kéo ả ta đi theo muội, giết ả, ta đang báo thù uội.” (Mịa cái thằng thù dai, mâm nào cũng thấy mặt :v)

Phong Phi Duyệt bị đám sĩ tử áo đen vây lại ở giữa, người, càng lúc càng đông, một mảng hy vọng mong manh kia, đã không nhìn thấy điểm đầu.

“Lần này, đến trăm cũng không nắm chắc...”

Khóe mắt nàng đau nhức, loại cảm giác cô quạnh lẻ loi này, khiến nàng đã sợ lại càng thêm sợ, nàng muốn trôi qua, cho dù là chết, cũng muốn cùng hấn sống vai. Mà những kẻ này dường như đã nhìn thấu ý đồ của nàng, mỗi một chiêu, mỗi một thức, đều ép nàng càng lúc càng xa, nội lực toàn thân sắp tiêu hao gần như không còn, kiếm nàng vung ra, đã mù quáng... Cổ tay trắng nõn bủn rủn, trời mùa đông khắc nghiệt, trên người lại tủa đầy mồ hôi lạnh, giữa mặt cát vàng, thi thể nằm rải rác mất trật tự đã sớm lạnh như băng.

Nếu như buông tay lúc này, thì sẽ thế nào?

Nàng mệt quá, mệt đến khí lực nâng kiếm lên cũng không có...

Tầm mắt xuyên qua đám người, một mảnh vạt áo đen thêu kim tuyến vàng kia, rực rỡ vô cùng, hấn cường ngạnh chiến đấu, nam tử như vậy, đủ khiến nàng kiêu hãnh vạn phần, hấn đội trời đạp đất, hấn chỉ tay một cái, liền có thể che trời.

Nơi đầu gối, bị một tên trong đám người đá trúng, Phong Phi Duyệt không còn hơi sức chống đỡ, đầu gối lập tức mềm nhũn, thân thể liền ngã xuống, nàng chống tay phải lên mặt đất, hàm răng bởi vì dùng sức mà đập rách môi trái tim. Lần này nếu không chống đỡ nổi, mình cũng chỉ có một con đường chết, nàng vùng kiếm ra ngăn cản, hai tay lại bị vô số lưỡi dao đè xuống, Phong Phi Duyệt cuối cùng hao hết khí lực, một chân còn lại đập xuống đất, mắt thấy, nguy hiểm cận kề...

Bên tai, chợt truyền đến tiếng gào thét đinh tai nhức óc, nàng ngược mắt nhìn lên, đám sĩ tử áo đen dày đặc đè áp trên đỉnh đầu, tối tăm mịt mù, thanh âm của nam tử, giống như con thú bị vây khốn, phá vỡ màng trời, chém giết toàn bộ đám người ngăn trở trước mắt.

Giữa cổ họng Phong Phi Duyệt đầy mùi tanh ngọt, môi lưỡi khô nứt, hai đầu gối ép chặt xuống đất mấy tấc, chính vào lúc nàng sức cùng lực kiệt, lực đạo phía trên, giống như rút đi hơn phân nửa, đợi đến khi mở mắt, đám sĩ tử vốn đang đè phía trên đã bị đẩy ra. Cô Dạ Kiết một thân trường sam màu đen dính đầy máu tanh, người nam nhân này, giờ đây giống như một thiên sứ thay nàng gánh đỡ tất cả.

Nàng vẫn môi cười một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn đầy tang thương, nở rộ vẻ đẹp tuyệt sắc, thật nên gọi là, một nụ cười khuyên thành, khuỷu tay được một bàn tay ấm áp nâng lên, Cô Dạ Kiết không có thời gian nói thêm một câu. Năm ngón tay ở trên cổ tay nàng siết chặt, vừa mới vận nội lực kéo nàng từ dưới mặt đất lên, sĩ tử phía sau lại nhận cơ hội xông tới, Phong Phi Duyệt vừa mới ngược mắt, vội vàng ôm lấy thắt lưng nam tử, nhưng... vẫn là muộn một bước. Lưỡi dao rộng mấy tấc một phát chém rách cảm y trên vai hắn, roạt...

Hét lên một tiếng đau đớn, Cô Dạ Kiết cắn răng, phần lưng cao lớn cúi xuống một tấc, tên sĩ tử muốn thu hồi kiếm, lại phát hiện lúc xuống tay dùng sức quá mạnh, lưỡi dao kia đã hoàn toàn chui vào bờ vai của hắn, cắm sâu vào máu thịt.

“A...” Trước mắt Phong Phi Duyệt dần dần bị màu đỏ tươi tẩy nhuộm hoàn toàn, phóng mắt nhìn đi, đến sương chiều trầm ám phía chân trời cũng là một màu đỏ diêm dúa mị hoặc, trong lồng ngực giống như có một mối lửa vọt lên, bàn tay nắm nhuyễn kiếm gắt gao cuộn chặt, dưới chân nhảy một bước, vung vàng bặt dậy, toàn bộ nội lực tụ lại trên cổ tay...

“Cẩn thận...” Trong đám người, có kẻ nhắc nhở.

Tên sĩ tử kia chỉ trông thấy một bóng đen chụp tới, ánh đao chợt lóe lên...

Phong Phi Duyệt không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, một kiếm này, đem toàn bộ kinh sợ trong lòng phát ra ngoài, một hơi liền mạch, cánh tay bởi vì dùng lực chém mạnh quá mức mà đập ngược lại, nàng lui về sau mấy bước liên tục, cho đến khi miễn cưỡng đứng vững, dưới chân lặn tới một thứ đồ, nàng theo phản xạ nhìn lại, chỉ thấy thân thể của tên sĩ tử ‘bịch’ một tiếng ngã ngửa ra sau, theo động tác trong tay, rút lưỡi dao trên vai Cô Dạ Kiết ra.

Một nhát kiếm của nàng, lại đem cả quả đầu của hắn bổ xuống...

Tuần nhan thống khổ ngược lên, Cô Dạ Kiết một tay ôm hông của nàng, một tay kia chém giết hết những kẻ ngay gần kề, sau đó hướng sang Phong Phi Duyệt hét to, “Đi!”

Nàng xách theo kiếm, bị Cô Dạ Kiết lôi kéo sai chân chạy về phía trước, cát vàng đầy trời, thổi đến mức cả mắt cũng không mở ra được, bước chân như gió, cong gối chạy thật nhanh theo thân ảnh nam tử, phía sau, đại đội nhân mã đuổi giết. Phong Phi Duyệt đã không còn rõ ràng chính mình làm thế nào mà cất bước, chỉ biết đạp lên bóng ảnh Cô Dạ Kiết, dùng hết khí lực toàn thân, cố gắng thoát khỏi những tên sĩ tử kia.

Máu tươi trên cánh tay, theo động tác bước chạy mà tung tóe trên đất, trong lồng ngực vọt lên một cỗ tanh ngọt, mắt cá chân Phong Phi Duyệt bị vấp một cái, suýt chút nhào cả người xuống. Cô Dạ Kiết vươn tay kẹp lên thắt lưng nàng, mất máu quá nhiều khiến tốc độ hai người dần dần chậm xuống, lúc muốn đi lên phía trước, lại phát hiện đã sớm rơi vào tuyệt cảnh.

“Ha ha...” Theo sát tới, là tiếng cười cuồng vọng của tên nam tử, “Không có mười phần nắm chắc, ta sẽ không động thủ, lần này, các ngươi ai cũng đừng mong còn sống trở về.”

Cô Dạ Kiết ngừng bước chân, phía trước, là vách đá sâu vạn trượng, Phong Phi Duyệt phóng tới trước mặt, may mà lực độ không đủ, bị hắn kéo trở lại. Cục đá trượt qua dưới chân nhấp nhô nhô, rơi xuống vực

sâu không đáy kia, nàng nín thở ngưng thần, nhưng một lúc lâu vẫn không nghe thấy hồi âm.

“Vẫn nên đưa tay chịu trời đi!” Tên nam tử tách đám người ra, tự mình đi lên phía trước.

Cô Dạ Kiết vươn tay khoác lên bả vai Phong Phi Duyệt, một nửa sức lực trên người lần nữa đè xuống, khiến cho nàng nhớ đến lần trúng độc hôn mê trước. Nàng ngược mắt, ngẩng nhìn gương mặt anh tuấn kia, một tay vòng ra sau người hắn, khoác lên thắt lưng Cô Dạ Kiết.

“Đừng sợ.” Đôi đồng tử lấp láy trong trời sao rũ xuống, hắn càng dùng lực ôm chặt nàng vào người, giọng nói thuần hậu, tuấn nhan không ai bì kịp kia, bởi vì mất máu quá nhiều mà có vẻ tái nhợt, rồi lại loang lổ vết máu.

“Thật đúng là tình nồng ý mật...” Tên nam tử không nhịn được cười nhạo, trường kiếm trong tay, vận sức chờ phát động bất cứ lúc nào.

Phong Phi Duyệt lui về sau một bước, thân thể lắc động một cái, đã không dám quay đầu lại.

Cô Dạ Kiết quét đôi con ngươi sắc bén như mũi dao qua đám người, cho dù là thực tại đi đến một bước chặt vật như vậy, hắn vẫn như cũ đứng vững vàng một chỗ, sừng sững bất động.

Tên nam tử chống lại tầm hắn, đột nhiên, trở nên hào hứng, “Hôm nay, nếu như ngươi có thể thắng được kiếm trong tay ta, ta liền tha cho các ngươi một con đường sống.” Ngón trở thon dài, lóe lên trong mắt Cô Dạ Kiết, chỉ lên trên người Phong Phi Duyệt.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ,” Hắn, thế nhưng lại một phát cự tuyệt, “ngươi muốn quyết chiến, vậy để ta.”

“Ha ha...” Tiếng cười vui sướng từ trong miệng tên nam tử không ngừng tràn ra, hắn thản nhiên rút một mảnh khăn trong tay áo, từng lần từng lần lau đi thân kiếm bị máu nhuộm đỏ, hắn có rất nhiều thời gian, hắn có thể tiếp tục dây dưa như vậy.

Bàn tay rơi lên thắt lưng, dính đầy máu tươi nồng đậm của Cô Dạ Kiết, tiếp tục như vậy, đến một chút cơ hội sinh tồn cũng không có.

Phong Phi Duyệt khẽ nhấc tay, vuốt lên mặt một cái, thanh âm mờ mịt không rõ, âm thầm nói, “Thiếp có thể.”

“Nàng không phải là đối thủ của hắn!” Cô Dạ Kiết không thể nói tay, hắn không phải không tin, mà là không thể tin.

“Có đôi lúc, muốn giành phần thắng, cũng không nhất thiết phải dựa vào võ công,” Phong Phi Duyệt cùng hắn mặt đối mặt, bước chân nam tử không vững, nàng buông tay ra, thế nhưng hắn chỉ có thể dùng kiếm trong tay chống đỡ thân thể, “Kiết, chàng nên tin tưởng thiếp.”

Giữa cổ họng nàng lập tức tắc nghẹn, đến thanh âm cũng thay đổi, “Thiếp biết mục đích của hắn, ngày đó ở Lạc Thành đánh một trận, thủy chung cánh cánh trong lòng, hôm nay, cũng coi như một trận kết đi. Cô gái kia, là chết ở trong tay chàng, nhưng... nếu thiếp cũng như vậy, chết trong tay hắn, thiếp cho dù liều mạng đến hơi thở cuối cùng, cũng phải kéo hắn cùng xuống địa ngục!”

106. Chương 105: Sống Chết Tùy Số (hạ)

Chương 105: Sống chết tùy số (hạ)

Vươn tay, rút nửa đoạn nhuyễn kiếm vùi trong hoàng sa ra, Phong Phi Duyệt chậm chậm lui về sau một bước, nàng biết rõ, cho dù mình cùng tên kia đồng quy vu tận, Cô Dạ Kiết cũng không thể bình yên vô sự, càng không thể nào, toàn mạng...

Lông mi nồng đậm lướt qua tầm mắt, nàng ngược mắt, mặt trắng tròn vành vạnh rơi lên trên mặt, phát sáng rực rỡ, giữa ánh sáng trong trẻo, nổi lên sát khí tứ phía! Ngạo nghễ quay đầu, nàng khẽ mở môi trái tim, nhàn nhạt hồi âm, “Cứ để thiếp, lừa mình dối người một lần đi...”

Còn sống, hay chết rồi, có thể bảo hộ tính mạng của hần, là được...

“Duyệt Nhi...”

Sau lưng... nàng không nghe thấy cái gì nữa.

Hay là... đã hoàn toàn nghe không lọt... tiếng gió bên tai, lạnh lẽo thổi qua gò má nàng, đầy mắt, đột ngột trầm xuống, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt!

Phong Phi Duyệt sải bước tiến lên, Cô Dạ Kiết đưa tay ra, nhưng đến một góc tay áo phi tuyết kia cũng không bắt được, nàng lưu lại một bóng lưng, cứ như vậy tiến ra nghênh đón.

Động tác lau kiếm của tên nam tử chậm dần, hai mắt nhắm lại, đợi nàng đi tới trước người mình, liền ném chiếc khăn gấm dính đầy máu kia một cái, “Đã từng nghe qua ‘lăng trì’ chưa?”

Ánh mắt Phong Phi Duyệt an tĩnh, giống như một hồ nước trong suốt.

“Có biết tại sao ta muốn quyết chiến với ngươi không?” Hần lần nữa mở miệng, thấy nàng không thêm để ý, ánh mắt thù hận ngay lập tức rơi lên người Cô Dạ Kiết ở đằng sau, “Bởi vì, ta muốn ở trước mặt hần, từng đao, từng kiếm mà lăng trì ngươi, ngươi chọn bộ xiêm y này, quả thật là rất chuẩn!” Trên mặt hần lộ vẻ tán thưởng, đầy mắt, lại có sát ý, “Thật muốn xem xem, vẻ hùng tráng khi bị máu nhiễm đỏ.”

Khuôn mặt dần trở nên méo mó, cuối cùng cũng đợi đến ngày này, hần quyết sẽ không bỏ qua dễ dàng, Phong Phi Duyệt nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, một khắc cũng không dám buông lỏng.

Ánh đao, lóe lên trong đêm đen, trong mắt, đột nhiên bị cắt rời, sáng quắc khó chịu.

Tay phải Phong Phi Duyệt xuất kiếm, chiêu thứ nhất, tên nam vận hết toàn bộ khí lực, nàng loạn choạng liên tục, lồng ngực bị chưởng phong như muốn chấn động, thân thể xoay một vòng, đỡ nội lực của hần.

Hần ép sát tiến lên, không cho nàng chút cơ hội thở dốc, trận chiến vừa rồi, đã tiêu hao hơn phân nửa nguyên khí, tay Phong Phi Duyệt ra chiêu, đã lực bất tòng tâm. Cô Dạ Kiết đứng dưới màn trời đen, lo lắng trên mặt không thể che giấu được, cả mu bàn tay, chìm trong máu.

Tên nam tử thả chậm động tác, giống như muốn bốn cột so chiêu với nàng, phía chân trời tĩnh mịch không một tiếng động, chỉ có âm thanh va chạm từ hai thanh kiếm đang giao đấu phát ra, cánh môi đặc ý cong lên, lưỡi kiếm, đã cắt qua vai trái của nàng. Một cổ đau đớn thấu tim, theo động tác né tránh mà bị kéo ra, đã không phân biệt rõ là vết thương thứ mấy, kiếm pháp của tên nam tử rất chuẩn xác, mỗi một lần, đều vừa đúng, sẽ không lấy tính mạng người ta, ngược lại khiến đối phương trầy da sứt thịt, sống không bằng chết.

Chân Phong Phi Duyệt lên xuống linh hoạt, lúc hai người cùng tranh chấp một chỗ, tên nam tử chống đỡ kiếm của nàng, ở bên tai nàng phần hận nói, “Hôm nay, ngươi vẫn có cơ hội hoàn thủ, Ngọc Nhi lúc đó, ta liều hết toàn lực, lại chỉ thua dưới một mũi tên của hoàng đế, tại sao, không công bằng như vậy?”

Phong Phi Duyệt nhướn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy dơ bẩn mang theo châm chọc, “Ngươi có thể một kiếm giải quyết ta, tiếp tục dây dưa không ngừng như vậy, còn không phải là muốn khiến chàng ném tận đau đớn ngày trước của ngươi!”

“Đúng, ngươi nói không sai!” Hần gầm lên giận dữ, thù hận kia không chút che giấu, “Hôm nay, ta muốn đem đau đớn các ngươi đổ lên người Ngọc Nhi, toàn bộ trả lại hết cho ngươi!”

Phong Phi Duyệt bị buộc đáp chiêu, toàn thân, phủ đầy trắng lệ, vết thương không lớn, lại đau đớn rõ rệt như vậy, nàng liều chết đánh một trận, lúc trường kiếm đâm về phía mình, cũng không né tránh.

Sau lưng, truyền đến tiếng hô hấp khản khản của Cô Dạ Kiết, tiếng kinh hô, bị cứng rần chèn giữa cổ họng, không muốn làm nàng phân tâm.

Kiếm kia suýt chút, liền đâm vào trước ngực nàng, cự ly một tấc, nàng ngã ngửa thân thể ra sau, tay phải cầm kiếm, ở trong cát vàng khua khoản cuồng loạn, giống như hoa tường vi bất bại nở rộ trong đêm. Xuyên qua khoảng không, nhuyễn kiếm ngay sau đó quần lên thân kiếm tân nam tử, vụt... như dây leo sinh trưởng xoắn chặt lấy thanh kiếm kia. Tên nam tử cả kinh, xuất nội lực lui về phía sau, vốn tưởng rằng, sẽ là thể thể giằng co ngang bằng, nào ngờ, Phong Phi Duyệt buông tay một cái, hần không kịp dự liệu, hướng người

ra sau! Nàng chờ đúng thời cơ, lập tức đưa khuỷu tay chống lên vai trái của hắn, tay phải nhanh chóng rút sợi tơ bạc trong chiếc nhẫn, ở phía sau một phút vòng chặt cần cổ tên nam tử.

Thời cơ như vậy, nếu nhân từ, mình chỉ có một con đường chết.

Chỉ cần dùng sức, phía trước, liền có hy vọng sống sót.

Phong Phi Duyệt không chút do dự, mười ngón tay đột ngột siết chặt, tầm mắt xuyên qua vành tai tên nam tử, rơi lên người Cô Dạ Kiết, nàng kéo môi, muốn nói rằng, con người muốn giành phần thắng, có đôi lúc không nhất thiết phải dựa vào võ công, nàng tin vào bản thân mình, bởi vì, phía sau nàng, không hề cô độc...

Chiếc nhẫn màu tím, lóe sáng một mảnh, nàng vừa mới thu lại, cổ tay lại bị một cổ nội lực mạnh mẽ đánh văng ra, cả cánh tay tê dại. Tên nam tử lập tức lui người, trên cổ, lưu lại dấu vết màu đỏ rất rõ ràng.

Phong Phi Duyệt xoa xoa cổ tay, sợi tơ bạc đã thu vào trong chiếc nhẫn, vừa rồi, là kẻ nào ra tay?

Giữa không trung, truyền đến tiếng xào xạc của rừng trúc, gió muốn ngừng, lại không ngừng, cây cối xung quanh đột nhiên lắc lư dữ dội, cành lá tươi tốt bị vụn vụn ra tứ phía, trăng trong nhô lên cao, đột nhiên, mây đen giăng đầy, tình cảnh như vậy, khiến Phong Phi Duyệt không khỏi nhớ đến cảnh tượng ngày đó ở Lạc Thành, lúc Thất Duệ dẫn người đến vây quét.

Tim nàng run lên, khẽ ngước đầu, hướng ra giữa không trung nhìn lại.

Quả nhiên...

Một cổ kiệu màu đen quý dị lơ lửng giữa không trung, màn kiệu trắng tấp rủ xuống, vẫn như cũ không có người khiêng kiệu. Ánh mắt Phong Phi Duyệt ảm đạm, hy vọng vừa mới thành hình xuất hiện, giờ đây trong nháy mắt này, tan thành hư vô. Gặp phải hắn, cơ hội khó khăn lắm mới thắng được này, sợ là cũng không còn...

“Cô cư nhiên, đến người của bản tôn cũng dám động vào?” Một thanh âm, rơi xuống giữa đêm đen.

Phong Phi Duyệt đứng vững bước chân, đám sĩ tử vây đánh kia đã sớm quỳ thành một hàng, nàng nhìn lên cổ kiệu, đáp lời, “Đây là đánh cược giữa ta với hắn, không liên quan đến người.”

Nàng khấn trương, muốn tên nam tử kia thừa nhận, nắm lấy hy vọng giữa ngón tay không chịu buông.

“Ha ha...”

Cổ kiệu giữa không trung, lập tức đáp xuống, nện ngay trước mặt Phong Phi Duyệt, hai chân lùi về sau một bước dài, về mặt nàng đầy đề phòng.

“Đánh cược, chuyện tốt như vậy, cũng không gọi bản tôn?” Hắn vẫn ngồi trong kiệu, không có ra ngoài, thanh âm lười biếng mà đầy bốn cột, cặp đồng tử tà ác kia, xuyên qua màn kiệu vén lên, dính chặt vào Phong Phi Duyệt không tha.

“Chủ thượng...” Sắc mặt tên nam tử quý một bên tái nhợt, vẫn còn chưa kịp hoàn hồn từ trận kinh sợ vừa rồi, “Thuộc hạ...” Một nửa thanh âm mắc lại giữa cổ họng, cả người hắn lại giống như cái bao rách, bị đá văng ra ngoài hơn ba thước.

“Tả môn chủ, người thật to gan.” Ngữ điệu của hắn âm nhu, lại giấu giếm sát cơ.

“Chủ thượng, thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ là nóng lòng báo thù...” Cuồng vọng vừa rồi, đã sớm không còn tồn tại, toàn thân Phong Phi Duyệt đau nhức lợi hại, theo trực giác, lại lui về sau một bước, “Nếu như người đã thua, thì nên tuân thủ giao hẹn của chúng ta, thả bọn ta đi.”

Thân thể tên nam tử chấn động, từ dưới đất bật dậy, quỳ ở đó không nhúc nhích.

Trong không khí, có mùi vị lo lắng nóng nảy, hắn khẽ mím môi mỏng, “Muốn đi, không có đơn giản như vậy.”

“Sao, Độc Bộ Thiên Nhai cũng có lúc nói không giữ lời.” Phong Phi Duyệt nhú mày, giọng điệu tức tối.

“Đó là ân oán của cô với hắn, bản tôn tất nhiên không xem vào.” Cổ kiệu, lắc lư một cái, Thất Duệ đưa tay vén màn kiệu, đi ra ngoài, tóc đen vẫn như cũ bao trùm sau lưng, cặp mắt kiêu mỹ, có thể dễ dàng câu hồn đoạt phách, toàn bộ cảm giác âm lãnh, đề lên đỉnh đầu, “Cô muốn đi, bản tôn lại đánh cược với cô một lần, thế nào?”

Phong Phi Duyệt tức giận không thôi, hai tay nắm thành quyền, bên hông đột nhiên nóng lên, nàng ngoái đầu nhìn lại, Cô Dạ Kiết đã đứng bên cạnh mình.

“Đánh cược gì?” Thanh âm của nàng cứng nhắc, lại tràn đầy thất bại.

“Đánh cược, liệu cô có đi theo ta hay không?” Thất Duệ vòng hai tay trước người, đồng tử tinh nhuệ, ngửi chuẩn xác mùi máu tanh, liếc nhìn vết thương sâu đến tận xương trên người Cô Dạ Kiết.

“Đi theo người?” Phong Phi Duyệt giấu cợt một tiếng, tâm, lại lần nữa rơi vào đáy cốc.

“Cô không ngốc, bản tôn muốn đánh cược cái gì, còn cần nói rõ sao?” Hai mắt Thất Duệ khóa chặt biểu tình trên mặt nàng, từ lần đầu tiên gặp mặt, dục vọng của hắn, liền không hề che giấu, mặc dù, Phong Phi Duyệt cũng không biết rốt cuộc ý đồ của hắn là gì.

Bàn tay rơi bên thắt lưng lập tức ôm chặt vai nàng, Cô Dạ Kiết lạnh mắt liếc nhìn đám người, “Độc Bộ Thiên Nhai trước giờ luôn đối nghịch với triều đình, hôm nay, lại thêm công khai đuổi giết đến đây, nực cười, đánh cược nữ nhân của trẫm, cũng phải xem xem người liệu có cái mạng đó không.” Hắn không chút khách khí, vẻ ngạo mạn lấp đầy trông mắt.

Thất Duệ tà mị cười khê, trong mắt giăng đầy sương mờ, lại sơ hở để lộ tức khí của hắn lúc này, “Vậy bản tôn không đánh cược cô ta, đánh cược người.”

Thái độ coi kinh như vậy, khiến Cô Dạ Kiết âm thầm tụ sát khí, ánh trăng mờ lung, đọng lại một tầng băng sương trên tuần nhan, “Đánh cược trẫm?”

“Đúng, đánh cược người!” Thất Duệ lại hướng đôi mắt hẹp dài về phía Phong Phi Duyệt, bờ môi, nâng lên nụ cười tà ác, “Hai người các người, bản tôn chỉ có thể thả một người, hoặc là, người đi,” Hắn lần nữa nhìn thẳng vào mắt Cô Dạ Kiết, “sau đó, để nữ nhân của người ở lại, hoặc là... cô ta đi, người ở lại, ha ha...” Nam tử cười khê một tiếng, giọng điệu hòa hoãn, “Quyết định này, tùy vào các người.”

Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt đủ khiến chúng sinh điên đảo của Thất Duệ, trong lúc lơ đãng, lại trông thấy một hoa văn vẽ tay ở giữa trán hắn, nhìn kỹ lại, thì thấy giống hệt chiếc nhẫn trên tay mình, bấy đoá hoa văn quý dị. Năm ngón tay, giống như chốt dạ nắm chặt lại, rút vào trong tay áo, Cô Dạ Kiết nhìn đám người vây quanh, khóe miệng, nhiễm thêm ý cười giễu cợt, hắn quyết sẽ không tin lời nói của Thất Duệ, hôm nay, rơi vào trong tay hắn, bản thân đã sớm dự liệu đến khả năng xấu nhất.

Trong lòng, thế nhưng vẫn muốn mười phần chắc chắn, hắn rũ hai mắt xuống, nhìn người con gái phía dưới, chậm rãi nói ra, “Duyệt Nhi...”

Nàng khấn trương, ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt một cái, liền hiểu ý của hắn, trái tim Phong Phi Duyệt đau đớn khó nhin, nơi cổ họng khê nhấp nhô, cố làm nhẹ bớt oán trách nói, “Thiếp sẽ không để chàng ở lại đây một mình, chàng... sẽ không ném thiếp đi chứ?” Giống như trách cứ, chỉ có điều, ánh mắt mờ mịt đã sớm bán đứng chính nàng, Cô Dạ Kiết mím chặt môi mỏng, năm ngón tay ở trên vai nàng, dùng lực như vậy, hận không thể đem nàng khảm vào trong thân thể mình.

“Vậy, chúng ta cùng nhau chết.”

Một câu nói bi tráng như thế, từ trong miệng hắn nói ra, thế nhưng ngữ khí lại bình thản đến gần như có thể mài phẳng tất cả góc cạnh tôn quý của hắn, cũng chỉ có Phong Phi Duyệt hiểu được ý tứ của hắn, nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Được, cả hai chúng ta đều không đi.”

Đáp án như vậy, lại khiến cả hai bên an lòng không thôi, ai nói, chỉ cần đối phương còn sống là được?

Trên đời, còn có một cách nói khác, gọi là sống không bằng chết, còn có một loại khoảng cách, gọi là thiên nhân vĩnh cách, mãi mãi cách trở...

Thất Duệ lạnh mắt nhìn đi, thần sắc không vui, nhìn hai người gần như hòa làm một thể, ham muốn hủy diệt nơi đáy lòng, dần dần sâu hơn, “Sao, đã nhận vật đính ước của bản tôn rồi, lòng vẫn còn vương vấn hân?”

Phong Phi Duyệt tích đầy bụng nộ khí không có chỗ trút, vung tay áo lên, không chút cố kỵ giơ bàn tay ra ngoài, “Chiếc nhẫn này, là của ngươi?”

“Lúc đầu khi nhận, cô nên biết điều đó.”

Sắc mặt nàng có chút khấn trương, quay đầu lại, nhìn sang Cô Dạ Kiết, “Thiếp cũng không biết là của hân, chỉ là sau khi đeo lên, thì không lấy xuống được.”

Vươn tay, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, hoa văn chạm trổ, đập vào lòng bàn tay hân có chút khó chịu, “Vật thô ráp như vậy, không xứng đeo vào tay nàng, sau này, ta sẽ tự tay đeo lên cho nàng, thứ thuộc về trẫm.”

Đầu tóc bởi vì đánh nhau mà rối tung, bị Cô Dạ Kiết gảy ra đằng sau, trong hốc mắt Phong Phi Duyệt nóng bỏng không thôi, chất lỏng lạnh băng, dần dần đầy tràn, nhưng thủy chung vẫn không rơi xuống. ‘Sau này’ ở đây, sợ là... phải đợi đến kiếp sau rồi, từ đầu chí cuối, nàng vốn không tin vào kiếp này kiếp sau, thế nhưng một khắc này, nàng lại hối hận, nàng, nên tin mới đúng.

Thất Duệ hoàn toàn bị chọc giận, dụ dỗ bốn cột lúc đầu, trở nên nặng nề, “Bất bọn chúng lại.”

“Dạ, chủ thượng!”

Đám người quỳ gối, lập tức bật dậy, tàn sát khốc liệt, từng tên từng tên sĩ tử chạy đến như bay, Cô Dạ Kiết bình tĩnh nắm lấy tay nàng, vững vàng giao chiến, hai người cùng đồng thời lui về sau mấy bước dài, sau lưng, đã là vách núi dựng đứng. Trong tay, đến cả vũ khí giao đấu cũng không còn, Phong Phi Duyệt dựa vào bên người hân, không còn thấy sợ hãi nữa rồi.

Tay không tác sắc, Cô Dạ Kiết bắt lấy cánh tay một tên, chỉ nghe thấy âm thanh thân thể bị nhắc lên, xương cốt trên vai chia năm xẻ bảy đứt lìa, tên sĩ tử kia không ngừng kêu hô, bị vứt trở về. Phong Phi Duyệt hao hết khí lực, bên kia, truyền đến thanh âm gượng ép của Thất Duệ, “Bất sống.”

“Dạ!”

Sau mấy hiệp, Phong Phi Duyệt bị vây lại ở giữa, hai vai, đã bị kẻ khác ghì chặt, bên kia, nam tử một chưởng đánh văng lực đạo đang kiềm vai nàng, vừa mới kéo tay nàng lên, lại bị chưởng phong của tên sĩ tử sau lưng đánh trúng, dưới chân lập tức trống rỗng, cả hai dọc theo vách núi rơi thẳng xuống.

Thất Duệ phi thân tiến lên, áo choàng phát tung, thủy chung kém một bước... Cặp mắt diêm dúa mị hoặc thoáng qua tia bất thường, thân ảnh cao lớn sừng sờ nơi đỉnh núi, lạc lõng mà bàng hoàng...

Pắc pắc pắc...

Lực chấn động cực đại, khiến vô số cành cây bị đánh gãy, Cô Dạ Kiết ôm lấy thất lưng nàng, thân thể nhanh chóng rơi xuống dưới, độ ầy chục mét choáng váng, nam tử lại bắt được một phiến đá nhô ra ngoài giống như kỳ tích vậy, thân thể hai người, treo lơ lửng thẳng tắp giữa không trung.

Hai tay Phong Phi Duyệt ôm lấy thất lưng hân, hai mắt khép chặt, trong khoảnh khắc bất động, liền mở ra...

Nàng theo cánh tay nam tử nhìn lên trên, giữa không trung, chỉ có bầu trời treo trên cao, phía trên, là vách núi dốc ngược, phía dưới, lại là cây cối um tùm nhìn không thấy điểm cuối. Một tay Cô Dạ Kiết bám vào phiến đá, nắm ngón tay, máu tươi chảy ròng ròng, chỗ bị thương trước đó, lúc này, máu kia càng bởi vì không chịu nổi sức nặng mà ào ào chảy xuống.

“Kiết...” Nàng giắt giọng kêu lên, hai bàn tay nhỏ bé cố gắng muốn tìm cho được một điểm tựa, để giảm bớt sức nặng toàn thân hân.

“Vô ích thôi.” Thanh âm Cô Dạ Kiết suy yếu, nắm ngón tay, dần dần đuối sức.

Kéo nàng lại gần mình vài phần, hắn ghé mắt nhìn lên, ở khoảng cách cao ngang người phía trên, có một cây tùng bách mọc vươn ra ngoài, thân cành tránh kị, đủ để, chịu đựng sức nặng của một mình nàng.

Hắn không cân nhắc lý do, chỉ biết rằng, đây, dường như là hy vọng...

Phong Phi Duyệt không hề phát giác ra sự bất thường của nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng nhìn quanh, vẫn đang tìm kiếm vị trí đặt tay.

“Đi lên!” Bỗng nhiên, bên tai lại truyền đến một tiếng gào thét bởi vì dùng tận khí lực mà trở nên đè nén, đồng thời, cả người nàng bị nội lực đẩy lên, bay lên trên...

107. Chương 106: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Chương 106: Tìm đường sống trong chỗ chết

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy lời nói bên tai, giống như từ dị thể phiêu du mà đến, lúc thân thể trôi lên, đáy lòng nàng trống rỗng một mảnh, khẩn trương ghé mắt, liền thấy Cô Dạ Kiết đã sớm không chịu nổi sức nặng, nhẹ buông tay, thân thể thẳng tắp rũ xuống.

Không chút nghĩ ngợi, nàng trở tay móc lấy, đầu ngón tay vừa vặn bắt được một góc ống tay áo của hắn, còn chưa kịp nắm chặt, liền thấy Cô Dạ Kiết rơi thẳng xuống. Phong Phi Duyệt đập lên vách đá một cái, thân thể cấp tốc nhảy xuống, cuối cùng trong khoảnh khắc rơi xuống, nắm được tay của hắn. Mười ngón tay không thể chờ đợi đan vào nhau, nam tử khẽ giãn chân mày nhú căng, tóc đen phủ ra sau lưng, hai mắt khép hờ. Phong Phi Duyệt vươn tay ôm vòng ra sau lưng hắn, giữa khoảng không mỏng manh, đến hô hấp cũng khó khăn.

Cây cối rậm rạp chẳng chịt, y phục trên người bị xé nát tan tành, cánh lá quất lên mặt, từng trận co rút đau đớn. Phong Phi Duyệt không thể không đưa tay ra ngăn cản, lại không ngờ rằng, sợi tơ bạc trong chiếc nhẫn bị kéo ra, một đầu treo trên một cành cây.

Nàng vội vàng dùng hết khí lực ôm Cô Dạ Kiết lên, thân thể khựng lại một chốc, nhưng chung quy vẫn quá mức nặng nề, cành cây kia bị bẻ gãy, hai người lại rơi thẳng xuống dưới.

“A...” Sau lưng xé toạc rừng cây phía trên, Cô Dạ Kiết mở mắt ra, lực trì hoãn từ chiếc nhẫn mang lại khiến đau đớn khi đập xuống giảm bớt một nửa. Trong mắt, ý thức đã dần dần mơ hồ, cánh tay đặt ngang hông Phong Phi Duyệt bất thành linh lặt ngược nàng lại, để cho cả người nàng nằm lên trên người mình...

Bên tai, tiếng gió nổi lên tứ phía, hết thấy, đều trở nên an tĩnh, giữa cổ họng, mùi máu tươi nồng nặc như vậy, mí mắt nặng nề như có ngàn cân đè nặng. Phong Phi Duyệt khẽ rên lên một tiếng, chậm chạp tỉnh lại.

Đập vào mắt, là màn đêm tối đen như mực, ngược mắt nhìn lên, ánh trăng thừa thớt chiếu sáng rọi xuống, xuyên qua tầng tầng lớp lớp cây bụi tán trên đầu vai, Phong Phi Duyệt hồi phục thần trí, đôi tay vừa định chống lên, liền chạm đến một thân thể mềm nhũn. Nàng sờ soạng mấy cái, mới phát hiện nam tử cũng không nhúc nhích, đã hôn mê.

“Kiết...” Nàng đẩy nhẹ, không dám gọi ra khỏi miệng.

Thân thể muốn đứng dậy, lại lung la lung lay, đến bước chân cũng không vững, trong bóng tối mờ mịt, hai tay Phong Phi Duyệt lần mò tìm kiếm, phía dưới, chắc chắn là một tấm lưới, mềm nhẹ mà rộng rãi, nhìn lại cửa động phía trên, đây, chắc là chiếc lưới thợ săn trong rừng dùng để săn bắn, thật không ngờ, lại bị bọn họ rơi trúng.

Còn chưa kịp mừng thầm, Phong Phi Duyệt chỉ có thể kéo Cô Dạ Kiết dậy, lại phát hiện hai tay hắn lạnh như băng, hơi thở yếu ớt, chỉ dựa vào vài đạo ánh trăng, nàng xé vạt áo trước người nam tử, trên cánh tay, vết máu đã khô khốc, mùi máu tanh nồng đậm xộc vào mũi, nhẹ nhàng sờ thử lên trên, lại chạm phải một vết thương bị toạc ra, vừa mới đụng vào, Cô Dạ Kiết liền phát ra một tiếng thống khổ.

Kinh hãi rút tay về, Phong Phi Duyệt lập tức giật vạt áo xuống, xé thành vài dải dây buộc, quấn quanh khắp bả vai hấn rồi bó kín lại, sau đó, kéo Cô Dạ Kiết tựa vào chân mình, hoàn cảnh chung quanh như thế nào vẫn chưa biết được, chỉ có thể đợi đến lúc trời sáng.

Ba lần bảy lượt thấp thỏm khó yên, một tia rạng đông, cuối cùng cũng kéo đám sương giăng trên đỉnh đầu ra chiếu vào, Phong Phi Duyệt mệt mỏi đưa tay cản lại, mượn lần này nhìn rõ hoàn cảnh bên trong. Quả nhiên, là một sơn động, hai người nằm trên chiếc lưới dùng để săn thú, phía dưới, là một bãi đất khá trống trải, chắc là nơi đám thợ săn nghỉ ngơi qua đêm.

Phong Phi Duyệt nhảy xuống, nhìn quanh một vòng, không phát hiện thấy một bóng người nào.

“Ừm...” Ngủ mê man hơn nửa đêm, Cô Dạ Kiết rốt cuộc cũng mở mắt, nơi miệng vết thương, máu đã ngừng chảy, sắc mặt hấn trắng bệch, đôi môi càng thêm khô nứt, vùng vẩy ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân không còn một chút khí lực.

“Chàng tỉnh rồi!” Phong Phi Duyệt vội vàng tiến lên, khoảng cách ba bước, lại như nơi chân trời xa lạ.

Cô Dạ Kiết thấy nàng đi tới, còn tưởng rằng đang sống trong cõi mộng, Phong Phi Duyệt chạy sang một bên, cầm sợi dây thừng buộc tấm lưới chầm chậm buông ra, thả hấn xuống.

“Chúng ta, sao lại ở đây?” Sau giây lát, hấn mới đưa tay đề lại bả vai, hỏi thành tiếng.

“Chúng ta đã rơi vào sơn động, may mà, ngã vào đây.” Phong Phi Duyệt tiến lên, thấy trong động có một khoảng đất được trải cỏ khô, vội vàng dìu hấn qua đó.

Loạng choạng ngồi xuống, Cô Dạ Kiết cử động đụng tới vết thương, đau đến chảy mồ hôi lạnh đầy đầu. Điều kiện tồi tàn như vậy, cũng không có chút ghét bỏ, “Không ngờ, còn có thể sống được.”

Phong Phi Duyệt ngồi ở bên cạnh, không nói câu nào, tóc đã rơi xuống tán loạn, y phục, càng thêm nhếch nhác không chịu nổi, muốn có bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu. Khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn, chỉ có đôi mắt kia vẫn sáng long lanh như cũ, nàng tỳ cằm lên hai đầu gối, thần sắc trên mặt, gần như lãnh đạm.

Cô Dạ Kiết muốn dịch người tiến lên một bước, lại lực bất tòng tâm, giữa đầu mày vì đau đớn mà xoắn chặt lại, nàng lườm mắt một cái, cũng không động lòng.

“Duyệt Nhi...” Khẽ gọi một tiếng, sau lưng hấn chống đỡ lên tường đá cứng rắn lạnh lẽo, không ngừng thổ dốc.

Bất an trong lòng, e là vào lúc hấn tỉnh lại đã sớm mất sạch chẳng còn sót lại gì, nhưng lúc suýt chút rơi xuống vách đá, ý định muốn ném nàng lên của hấn khiến nàng thủy chung khúc mắc trong lòng, mặc dù, làm như vậy thật sự là vì nàng.

Cô Dạ Kiết thấy nàng không có động tĩnh, vươn tay, muốn giữ lấy nàng, Phong Phi Duyệt thấy hấn không chịu yên an tĩnh tĩnh nằm yên đó, vết thương lúc đầu đã băng bó kỹ, mơ hồ lộ ra vết máu, nhất thời bất đắc dĩ, chỉ có thể quay đầu lại. Ánh mắt nàng mang theo trách cứ, chỉ là lặp lại lời nói lúc trước của hấn, “Ai nói, cùng chết một chỗ?”

Cánh môi Cô Dạ Kiết cứng đờ, nhìn về mặt đầy tức tối của nàng, trước đó, khi đẩy nàng lên, hấn cũng nghĩ không ra tâm tình của mình, hấn chỉ biết, cây tùng bách mọc trên vách đá kia, là hy vọng của hấn.

Thấy hấn không nói gì, Phong Phi Duyệt thế nhưng vẫn còn sợ hãi, toàn thân hấn đầy máu, vận bộ trường bào màu đen rơi xuống vách núi... Mỗi một cảnh tượng, vẫn đang ở ngay trước mắt, “Chàng cho rằng, chúng ta vẫn chưa đi đến một bước ‘sống chết tùy số’ kia có phải không?”

Cô Dạ Kiết sững sờ, thấy thần sắc nàng bi thương vô ngần, trái tim của mình, cũng theo đó bức bối khó chịu, “Ta thừa nhận, lúc đẩy nàng lên trên, ta đã quên mất, những lời chúng ta nói trước đó, phải ở bên nhau. Chỉ là, khi gặp phải tuyệt cảnh đó, tay của ta, đã không nghe theo sai bảo của ta nữa...” Ngừng không được, giải thích thì lộn xộn, hấn nói năng có hơi thiếu rành mạch, cuối cùng, vươn cánh tay bị thương ra nói, “Muốn trách, thì trách nó đi.”

Phong Phi Duyệt xoay đầu lại lườm một cái, vốn cũng không có ý định trách cứ, nhưng mà nhìn thấy cánh tay duỗi ra kia, lại nhìn xem thần sắc của hoàng đế lúc này, giống như có vài phần ăn vạ ‘muốn làm gì nò

thì làm', nàng nhúu cao hàng chân mày, bàn tay đập lên, "Tránh ra."

Cô Dạ Kiết bị đau, lúc Phong Phi Duyệt hạ tay xuống, mới nhớ tới vết thương trên tay hấn, thần sắc khẩn trương rồi lại xấu hổ không thôi, "Thiếp không muốn đánh chàng."

"Ta biết." Nam tử lập tức tiếp lời, đưa tay dè lại vết thương, thanh âm yếu ớt nói, "Giống như ta, hậu quả đẩy nàng lên trên, ta... cũng không có nghĩ tới."

Ánh mắt Phong Phi Duyệt hướng về phía trước, chỉ chờa cho hấn một bên sườn mặt, "Đúng, có lẽ, thiếp sẽ chết ở giữa sườn núi, bị cồng chết, hoặc là, bị ngã xuống chết, hoặc là..."

Thân thể, vẫn là bị hấn ôm tới, Cô Dạ Kiết từ cầm lên vai nàng, mắt phượng hẹp dài, híp lại thành một đường, "Duyệt Nhi, đừng nói nữa."

Nàng ngoan ngoãn không nói, nhưng là do cổ họng tắc nghẹn, không nói ra được, "Mẹ của thiếp, chính là đẩy thiếp ra như vậy," Loại cảm giác từ cô vô thân đó, chàng... chẳng lẽ thực sự cho rằng, là vì tốt cho ta sao?

Cô Dạ Kiết không truy hỏi, Phong Phi Duyệt thấy bên cạnh không có tiếng động, vội hoàn hồn, tỏ vẻ thờ ơ lãnh đạm kiểm tra xem vết thương của hấn, nam tử ngẩng nhìn ánh mắt đầy lo âu của nàng, đưa tay kéo hai tay của nàng, "Để ta xem thử, vết thương của nàng."

"Chỉ là một chút vết thương nhỏ, máu đã ngừng chảy rồi." Phong Phi Duyệt tựa người trở về, nhìn quanh bốn phía một lượt, ánh mắt trở nên âm trầm, "Nơi tối tăm không thấy mặt trời này, chúng ta phải ra ngoài như thế nào?"

Cô Dạ Kiết vốn không lo lắng, thấy nàng cũng không có gì đáng ngại, lúc này mới tựa lui người ra sau, "Nàng yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không bỏ rơi nàng nữa."

Phong Phi Duyệt khẽ há miệng, một câu kinh ngạc sững sờ mắc giữa cổ họng, bao nhiêu kích động, dùng một câu này, giống như một lời thề ngàn vạn phân lượng, nàng nhẹ cong cánh môi, quay đầu, chống lại ánh mắt của hấn, lời nói, trịnh trọng hữu lực dị thường, "Thiếp, cũng sẽ không bỏ rơi chàng."

Cô Dạ Kiết kéo nàng tới gần, trán tựa trán, từng câu từng chữ nói, "Nàng sẽ không nỡ bỏ, trầm biết."

Hai người yên lặng tựa vào nhau, nhìn quanh một vòng trong động, Phong Phi Duyệt tựa lên đầu vai hấn, thần sắc uể oải, lại nghe Cô Dạ Kiết chậm rãi nói ra, "Đại nạn không chết, cứ xem như cho chúng ta trải qua vài ngày sống thanh nhàn trong rừng núi."

Phong Phi Duyệt nghe ra được bất đắc dĩ trong lời nói của hấn, khẽ cọ cọ đầu, đáp lời, "Vây, há chẳng phải thành dã nhân rồi sao?"

Trêu đùa như vậy, cũng đem sợ hãi trong lòng chậm chậm đè xuống mấy phần, khắp người Cô Dạ Kiết đầy vết thương, không có đại phu chữa trị, thì tuyệt đối không thể khỏi hấn, bên trong sơn động trống rỗng, không có lương khô không có con người, bọn họ, làm sao có thể chịu đựng được?

"Chúng ta nhất định phải nghĩ cách đi ra ngoài." Phong Phi Duyệt nhìn ánh mặt trời rọi vào trong sơn động, cau mày nói.

"Không," Sắc mặt Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, trầm giọng quét quanh tứ phía, "bây giờ, vẫn chưa thể đi ra ngoài."

"Tại sao? Chúng ta không thể chờ được lâu như vậy."

"Theo tác phong của Thất Duệ, hấn nhất định 'sống phải thấy người chết phải thấy xác', có khả năng, bây giờ người của Độc Bộ Thiên Nhai đang lần quần quanh đây truy tìm chúng ta." Cô Dạ Kiết thận trọng tính toán, một tay ở trên vai nàng vỗ nhẹ.

Phong Phi Duyệt gật đầu, lại càng thêm lo lắng, "Nhưng mà..."

Suy nghĩ trong lòng nàng, Cô Dạ Kiết đã sớm cất nhắc qua, "Không cần lo lắng, nếu như ở đây có bầy rập sẵn thú, thì nhất định sẽ có thợ săn thi thoảng tới đây, đến lúc đó, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi."

Phong Phi Duyệt nghe vậy, tuy biết là an ủi, nhưng cũng theo đó tĩnh tâm, nàng theo tầm lưới nhìn lên trên, lại phát hiện một sợi dây mây bện thô, "Nhìn kia, hình như có thể thông lên phía trên."

Cô Dạ Kiết theo đó nhìn lại, “Đây chắc hẳn là thứ dùng để thuận tiện cho việc thu sản, chờ sau khi vết thương lành rồi, chúng ta cũng không cần phải ngồi đây chờ chết.”

Phong Phi Duyệt đầy mừng rỡ, hai mắt phát sáng long lanh, “Đợi lát nữa, thiếp liền đi ra ngoài mua thuốc cho chàng, thuận tiện mua chút thức ăn.”

Đôi đồng tử khác hẳn người thường của hắn thoáng hiện lên suy tư, nhìn cửa động bị bụi cây lấp kín, không nói thêm một lời nào nữa. Lần xuất cung này, hắn đã sớm cảm thấy bất an, chỉ là không ngờ đến, tai họa này rốt cuộc... là đã qua rồi, hay là, chỉ vừa mới bắt đầu.

108. Chương 107: Làm Mất Hồn Rồi

Chương 107: Làm mất hồn rồi

Tựa cùng một chỗ, khí trời băng cứng, lần nữa mở mắt, lại phát hiện phía chân trời cuốn tới bão tuyết trắng xóa mờ mịt, cửa động lúc đầu bị bụi cây che kín, bây giờ đã là tuyết đọng lấp đầy, thi thoảng, bởi vì tải trọng quá nặng mà rào rào rơi xuống.

Gặp phải thời tiết như vậy, nếu như ở trong cung thì còn may, chỉ có điều bây giờ, sơn động này căn bản không thể chống rét, hướng hồ tuyết rơi liên tục, sợ rằng những lão thợ săn kia cũng sẽ không bước vào trong khu rừng này một bước.

Ban ngày, cứ thế trôi qua, chỉ là khi màn đêm đến gần, hai người đã sớm bụng đói kêu vang, Phong Phi Duyệt tìm chút rơm rạ khô ráo, không quản được nhiều như vậy, đắp hết toàn bộ lên người Cô Dạ Kiết. Dưới đất, có vài lọ sứ thợ săn bỏ lại, lúc này, lại phát huy công dụng cực lớn. Đem tuyết đọng rót vào trong lọ, bên cạnh còn có mấy bó đuốc, ôm chút củi khô tới đây, không dễ dàng gì nhóm lên một chút, kẻ người lại gần bên, cũng ấm áp hơn nhiều.

Đến quá nửa đêm, toàn thân Phong Phi Duyệt lạnh đến phát run, lúc đứng lên châm lửa thì phát hiện Cô Dạ Kiết nằm ngửa ở một bên, thần sắc thống khổ. Cuống quýt tiến lên đưa tay sờ thử, mới phát hiện cả người hắn nóng ran, vết thương nơi bả vai, loang lổ vết máu.

Gọi vài tiếng không có hồi đáp, ngẩng đầu nhìn lên, ánh trăng sáng tỏ, trong rừng, truyền đến tiếng bước chân rõ rệt, lộp cộp lộp cộp... đập lên lá cây khô vụn, giống như có một đám người. Phong Phi Duyệt mừng thầm trong bụng, vội chạy đến cửa động nhìn quanh, hai tay đặt bên khóe miệng, vừa định kêu cứu, liền nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân rơi lên đỉnh đầu, “Mau, đi qua bên kia tìm thử xem, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Ngữ điệu lạnh băng, cùng với tiếng bước chân dày đặc tuần tự, chắc chắn là người của Độc Bộ Thiên Nhai không sai.

Nàng lập tức im bặt, rụt người lại, may mà đồng lửa trong động đã tắt, lại là buổi tối, Phong Phi Duyệt lần mò trở lại chỗ cũ, gắt gao tựa sát vào người Cô Dạ Kiết, chỉ sợ hắn vô thức rên rỉ ra tiếng, chỉ đành phải dùng bàn tay nhỏ nhắn che đôi môi hắn lại. Hơi thở nóng rẫy dần dần yếu ớt, vàng trán, càng thêm nóng bỏng không dứt.

Phong Phi Duyệt kéo hắn lại, chui thẳng vào trong đồng rơm thô khô ráo, trên đầu, thi thoảng có tiếng bước chân ngang qua, vài ba lần, liền phảng phất như ở ngay trên đỉnh đầu mình, dậm chân thêm một cái, liền có thể phát hiện ra hai người họ. Trán tựa vào trán, giữa cánh môi hắn tràn ra thống khổ, khiến nàng lo sợ vạn phần, gò má kề nhau, lúc lạnh lúc nóng dày vò, càng khiến lòng nàng nóng như lửa đốt.

“Tìm thấy chưa?”

“Đến một bóng người cũng không nhìn thấy...” Thanh âm cuồng ngạo ồ ồ của tên nam tử từ đằng xa bay đến, “Cánh rừng lớn như vậy, e là sớm té chết rồi, nói không chừng, đã bị dã thú sơn cầm gì đó tha đi mất rồi.”

“Chuyện chủ thượng đã phân phó, trở về như vậy thì phải bám bám làm sao?” Một tên nam tử trong đám dùng mũi kiếm chém vào cổ đại dưới đất, cố gắng tìm cho ra vài thứ gì đó, “Đừng lè mề nữa, mau tìm đi, còn có thể chấp cánh bay đi hay sao?”

“Dạ.” Đám người khúm núm, có oán thán, cũng chỉ có thể dần xuống đáy lòng không dám nói ra.

Phong Phi Duyệt trợn tròn mắt hạnh, ánh trăng làm nền, từng đạo bóng ảnh lướt qua hắt lên vào bên trong sơn động sáng rõ, gió lạnh rớt vào, tiếng ngựa hí đã thú kinh người, từ xa đến gần. Nam tử đang trong cơn hôn mê, chân mày nhíu lên thật cao, thân thể theo phản ứng tự nhiên nhất, mở mắt.

“Kiết...” Hai tay Phong Phi Duyệt bưng lấy gò má hấn, lại phát hiện đôi mắt nam tử không hề có tiêu cự, thân thể trầm xuống, sức nặng áp tới, hai người cùng nhau ngã xuống đất. Nàng nhin đau, chỉ đến khi tiếng bước chân phía trên bỏ đi thật xa, lúc này mới đỡ hấn nằm qua một bên.

Khó khăn lắm mới đợi được đến khi trời sáng, Phong Phi Duyệt đỏ mắt đứng dậy, thu xếp ổn thỏa cho Cô Dạ Kiết xong, liền đi đến chỗ cửa động đằng kia. Đôi tay bám lên dây thừng, hai chân nhẹ nhàng đạp một cái, thân mình liền nhảy lên trên. Bốn phía đã khôi phục lại yên tĩnh, tìm tới một chút cỏ khô che kín cửa động lại, sau đó Phong Phi Duyệt đi theo con đường đám người ngựa giẫm qua, ra khỏi cánh rừng.

Từ xa, chỉ thấy khói mù lượn lờ, bên ngoài cánh rừng chính là một cái hồ, ngư dân dậy từ sớm, bắt đầu tung lưới bắt cá. Phong Phi Duyệt mừng rỡ, vội vàng tiến lên trước hỏi, “Xin hỏi, ở nơi này có đại phu không?”

Người ngư dân đội chiếc nón rộng vành đôn hậu chân chắt, xoay người lại, lớn tiếng hét lên, “Tiểu ca, nơi đây là rừng rậm, trừ một vài hộ gia đình đánh cá, căn bản không còn ai khác, cậu men theo con sông này đi thẳng về phía tây, không quá nửa ngày là có thể gặp được một thị trấn, phải đến nơi đó mới có đại phu.”

Phong Phi Duyệt nhìn theo cánh tay của ông ấy, trong lòng càng bắt đầu cuống cuống, đi một chuyến này cũng phải mất thời gian một ngày, cũng không biết để lại một mình hấn trong sơn động, có an toàn hay không. Bất chấp do dự, đây chính là cách duy nhất, “Tạ ơn đại thúc.”

Người nọ tươi cười vui vẻ, tung lưới đánh cá trở lại giữa hồ, y phục trên người mỏng manh, một đôi tay, trắng trẻo thon dài, Phong Phi Duyệt sải bước men theo bờ sông đi về phía tây, bởi vì bão tuyết cả đêm, bờ sông đóng đầy băng đá, đi đường, cũng không dễ dàng. Hai chuỗi dấu chân càng thêm lộn xộn, nồm nóng không thôi.

Sáng sớm, ánh mặt trời ảm ảm áp áp lan tỏa, mà đáy lòng của nàng, lại lạnh băng một mảnh.

Vất vả lắm mới nghe thấy tiếng huyền nao từ trên chợ truyền đến, Phong Phi Duyệt không nhin được tăng nhanh bước chân, hấn không thể một phát bay vọt lên. Cả người dúi đến hoa mắt choáng váng, không để ý đến tiếng rao hàng đầu phố, nàng dùng sức mở to hai mắt, lần lượt đi qua từng dãy nhà trọ tửu quán treo đầy bảng tên rực rỡ muôn màu, cuối cùng, đi đến gần một nửa dãy phố, mới tìm được một y quán nép mình giữa phố xá sầm uất.

Nàng nhắc chân tiến lên trước, bên trong, chỉ có một tên làm mướn, thấy nàng phong trần mệt mỏi đi vào, vội vàng tiến lên ngăn cản, cặp mắt bén nhọn lướt quanh trên người nàng một vòng, “Đứng lại.”

Phong Phi Duyệt bất đắc dĩ thu hồi bước chân, “Ta muốn gặp đại phu.”

“Lão gia nhà chúng ta không tiếp khách.” Người như vậy, hấn gặp nhiều rồi, nhìn nàng đầu tóc rối tung không chịu nổi, xiêm áo trên người bị xé rách lộ ra mấy vết thương lớn nhỏ, có vài chỗ, còn dính vết máu loang lổ. Cho dù hấn nhìn thế nào, cũng đều không giống người muốn trả tiền chữa bệnh.

“Không phải tiếp khách, là đại sự cứu người!” Phong Phi Duyệt giất cao giọng, muốn tiến lên, lại bị hấn ngăn ở bên ngoài không vào được.

“Vậy được, ngươi trước tiên đưa tiền xem bệnh đây, ta lập tức mời quản gia ra.” Tên nọ mắt cao hơn đầu gối, nói gì cũng không chịu tránh ra.

Nếu như là bình thường, Phong Phi Duyệt sớm đã đem hấn ném ra ngoài, nhưng bây giờ, người của Độc Bộ Thiên Nhai có thể đuổi giết tới đây bất cứ lúc nào, hơn nữa khắp người mình đều là vết thương, một chút nội lực cũng không dùng được, loạn trong giặc ngoài kéo đến không xuể, nàng không thể không nhin xuống một hơi.

“Thế nào, bị ta đoán trúng rồi, người cho rằng Hồng Từ y quán của chúng ta là nơi nào, đi đi đi, không có tiền thì đừng mong bước vào đây nữa bước.” Tên kia không nhịn được nữa khẽ đẩy lên vai nàng một cái, bước chân Phong Phi Duyệt lập tức không vững, loạng choạng lão đảo.

Lúc ra ngoài, toàn bộ ngân lượng đều do tùy thân cất giữ, nàng tìm khắp người một lượt, ngay cả một quan tiền cũng không có. Dải dây buộc quanh thắt lưng cũng trong lúc xô đẩy mà rơi xuống, nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tìm được một thứ, tay chân lóng ngóng sờ ra say gáy, lôi kéo nửa ngày, mới rút được chiếc trâm Cô Dạ Kiết cài lên tóc nàng xuống.

Cầm vào trong tay, nặng trĩu, trâm cài thuần chuốt, chế tác tinh mỹ, bên cạnh, khảm một vòng đá trong xanh biếc, cụ thể là cái gì, Phong Phi Duyệt cũng không diễn tả được. Chỉ là, thứ hoàng đế cho nàng, luôn có thể lấy ra cầm được chứ, “Cái này có được không?”

Tên kia liếc mắt nhìn thoáng qua, nguýt mồm một cái, thái độ cực kỳ xem thường, Phong Phi Duyệt nắm chặt trâm cài, ẩn nhẫn tức giận, tích tụ trong lồng ngực hận không thể bộc phát ra ngay tức thì, “Người không nhận ra tiền có phải không?”

Tên kia lập tức héch mắt lên, hung hân nói, “Ai biết người trộm được từ chỗ nào tới, mấy thứ như thế này, khắp đường đều là... người...”

“Câm miệng!”

Phong Phi Duyệt tức tối vừa định mắng lại, liền nghe thấy trong nội đường truyền đến một tiếng gầm vang dội, bức rèm che bị vén lên, lách cách rung động.

“Chưởng quỹ...” Tên làm mướn vội vàng nghênh đón, chững ra vẻ mặt nịnh nọt.

Chưởng quỹ kia chừng sáu mươi tuổi, tóc mai trắng xám, tầm mắt rơi vào hai tay Phong Phi Duyệt, chấp tay thi lễ tiến lên, “Vị tiểu ca này, thất lễ thất lễ.”

Trong đôi con ngươi của nàng thoáng qua một tia tinh quang, chấp hai tay sau lưng, bước đi lên trước.

“Còn không mau châm trà.” Chưởng quỹ thu hồi nụ cười, hướng sang tên làm mướn lườm một cái, “Tay chân không biết linh hoạt một chút, giữ lại người còn có tác dụng gì.”

“Phải, phải...” Nhìn dáng vẻ gọi dạ bảo vâng của hắn, Phong Phi Duyệt cũng không thêm so đo gì nhiều, nàng gấp gáp muốn tỏ rõ mục đích đến đây, “Chưởng quỹ, ta có một người bằng hữu bị trọng thương, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, ta muốn đem một ít thuốc trở về.”

“Ô?” Chưởng quỹ vuốt chòm râu hoa râm, đi vào được đường, “Xin hỏi một câu, là bị thứ gì đã thương?”

Phong Phi Duyệt không dám giấu giếm, nhìn đám người tới tới lui lui bên ngoài, chỉ đành phải hạ thấp giọng nói, “Vết đao.”

“Vết đao...” Chưởng quỹ lộ vẻ mặt khó khăn, biểu tình bắt đầu rối rắm, “không giấu gì cậu, thuốc trị vết thương do đao gây ra này, vốn dĩ là có, chỉ là...”

Thấy lão ta nói chuyện ấp a ấp úng, Phong Phi Duyệt từ trong ánh mắt hai người đối diện nhau, liền nhìn ra mấy phần đầu mối, nhân tình lạnh ẩm, cái gọi là lương tâm thầy thuốc, đều là giả dối gạt người. Nàng nắm chặt trâm cài trong tay, một chưởng đánh lên ngay giữa mặt bàn, chưởng quỹ kia sắc mặt đại biến, hai tay vừa mới vươn ra, liền rút trở lại, “Yên, yên tâm.”

Phong Phi Duyệt cười lạnh, tiếp theo, xòe bàn tay ra, “Cái này, đủ chứ?”

Gương mặt lộ tả hết vẻ tham lam, hai tay len lén xoa xoa vào nhau, hai mắt sáng quắc lên, hắn tiến lên trước, làm ra vẻ như không biết đây là thứ gì tra tra xét xét, “Cái này...”

“Ta không có thời gian nói nhảm với ông!” Phong Phi Duyệt chỉ muốn thu tay lại, nếu không phải bởi vì đang ở giữa phố xá sầm uất, nàng hận không thể cầm đao trực tiếp kẻ lên cổ lão. Chưởng quỹ kia thấy thế, lại không dám nhiều lời, xoay người đi về phía tủ thuốc, “Vết thương của bằng hữu tiểu ca, không biết đã mưng mủ hay chưa?”

Nàng chỉ biết băng vết thương lại cho thật kín kẽ, nào có dám tỉ mỉ tra xét, “Ông chỉ cần chuẩn bị tốt được liệu, có mưng mủ hay không, nếu không trị hết thương thể của hân, ta tìm ông hỏi tội!”

Cầm tiền của người, giúp người giải họa. Chường quỹ gập đầu liên hồi, chuẩn bị đầy đủ thuốc thang được liệu xong, dùng giấy dai bọc lại, kính kính cẩn cẩn đặt lên mặt bàn trước mặt Phong Phi Duyệt, “Bên trong đây là hai loại thuốc, sau khi trở về cậu kiểm tra cẩn thận xem, nếu không mưng mủ, thì dùng cái túi bên trái này, nếu thật sự là vết đao mà nói, một ngày cũng không thể trị hoãn, một khi ớn lạnh phát sốt, thì càng khó trị.”

Phong Phi Duyệt cầm được liệu ôm vào trong ngực, giống như trân bảo, chường quỹ thấy nàng cầm trâm tóc trên tay, liền mở miệng nhắc nhở, “Vốn dĩ, nơi này chỉ nhận ngân lượng, hôm nay thấy cậu nóng lòng cứu người, liền thuận theo ý của cậu vậy, dùng cái trâm tóc này làm thế chân thôi.”

Phong Phi Duyệt ngoái đầu lại nhìn thoáng qua, vung tay một cái, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

“Chường quỹ...” Tên làm mướn lúc trước tiến tới, “cái thứ đồ rách nát này thì đáng bao nhiêu tiền chứ, người nhìn xem y phục của hân...”

“Người biết cái gì? Chường quỹ kia nghe vậy, lúc này mới thưởng cho hân một bạt tai nổ đom đóm, ”Suýt chút nữa, suýt chút nữa a... Lần này ta phát tài rồi, phát...”

Phong Phi Duyệt ôm được liệu, vội vội vàng vàng đi trên đường lớn, nàng theo đường cũ vừa mới đi được vài bước, hai chân liền không nghe theo sai bảo dừng lại.

Bên kia đường, vừa vặn là một quán nhỏ bán bánh bao, bên trong xếp đặt bốn năm cái bàn gỗ tự chế, bên cạnh, một người phụ nữ đang chuẩn bị đậu phụ mới hấp, bên kia, người đàn ông đem bánh bao vừa mới ra lò phân cho khách quan đang chờ trên từng bàn. Phong Phi Duyệt đói đến vằng vặc đầu hoa mắt, đứng ở đó, nhìn chằm chằm không hề chớp mắt.

“Tiểu ca, bánh bao vừa mới ra lò, vẫn còn nóng hổi, muốn lấy vài cái không?” Người đàn ông thấy nàng đứng phía trước, nhân cơ hội mời mọc vài câu.

Trên người Phong Phi Duyệt trơ trọi, không tìm ra được một thứ gì khác nữa, bên trong lồng hấp, một chiếc bánh bao tầm thường lại khiến nàng dời mắt không được, tay phải rũ xuống bên cạnh, nắm chặt, rồi lại buông lỏng. Nàng và Cô Dạ Kiết đã một ngày một đêm chưa ăn gì, bây giờ, trên người không có đồng nào, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ bị bức đến nông nổi như thế này.

“Ta nói người đứng ở đó, rốt cuộc có muốn hay không?” Người đàn ông bắt đầu khó chịu, một tay nặng nề vươn ra, “Nếu không muốn thì cũng đừng quấy nhiễu chuyện làm của nhà ta.”

Người tới người lui đông đúc, thi thoảng, liền có người quay đầu nhìn lại, ánh mắt đầy khinh thường nhìn nàng chằm chằm, hai gò má Phong Phi Duyệt ửng đỏ, lòng bàn tay chà xát trên vạt áo, lau đi mồ hôi, khẩn trương, “Cái đó...” Nàng cắn môi, trước giờ luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, bây giờ lại lắp bắp không nói ra lời, “Có thể cho ta mua nợ vài cái bánh bao hay không?”

Người đàn ông vốn đang bận tới mắt, bây giờ nghe vậy, càng phát ra sắc mặt không mấy dễ coi, “Người tưởng chỗ ta đây là cái gì, còn muốn mua nợ, sau này ta phải đi đâu tìm người đòi?” Giọng nói của ông ta vốn đã vang dội, bây giờ lại hét lên như vậy, nhất thời hấp dẫn tầm mắt của những người xung quanh tới đây. Phong Phi Duyệt đứng sững tại chỗ, thừa lúc người đàn ông xoay người chào hỏi khách nhân, không chút nghĩ ngợi xông lên phía trước, một tay, chỉ đủ cầm một cái, bánh bao nóng hổi đặt trong lòng bàn tay, cơ hồ phải bóp chặt mới giữ được.

“Ai... chuyện gì thế này...” Người đàn ông đuổi sát ra ngoài mấy bước, Phong Phi Duyệt kinh hãi cực độ, càng chạy càng nhanh, xưa giờ, lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, trong lòng nàng không hề nghĩ ngợi, một hơi, lại rồng rã chạy hết một con phố.

Lúc ra khỏi phố xá sầm uất, nàng mới dám quay đầu lại liếc nhìn, cũng may, không có ai đuổi theo. Bánh bao kia đã bị nắm đến biến hình, giấu vào trong tay áo, Phong Phi Duyệt bước nhanh quay ngược lại hướng đi ban đầu.

Trở lại khu rừng, màn đêm đã sớm che phủ trên đỉnh đầu, ánh trăng thưa thớt hắt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Phong Phi Duyệt thận trọng chui vào giữa rừng cây, tránh khỏi bụi cây bám đầy dây gai, nàng một đường đi thẳng về phía trước, tìm sơn động Cô Dạ Kiết ẩn thân. Càng chạy càng nhanh, vạt áo lầy lội không chịu nổi bị xé rách, bóng đêm giao thoa xem kẽ, chỉ có âm thanh cao ngạo tịch mịch của cầm thú lúc ẩn lúc hiện.

Phong Phi Duyệt chạy như bay một đường, lại không ngờ dưới chân trống không, cả người lặn xuống dưới, “A...”

Hết lên một tiếng, hai tay nàng ôm chặt lấy được liệu, thân thể rơi trúng vào một tấm lưới. Sơn động! Phong Phi Duyệt vội vàng bò dậy, sau khi rơi xuống mặt đất, liền cuống cuống tìm thân ảnh Cô Dạ Kiết. Bên trong, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt rơi vãi xuống, chỉ trông thấy một đồng rơm rạ mất trật tự trải ở đằng kia, mấy cái lọ vỡ vung vãi bên cạnh, duy chỉ không thấy bóng dáng hoàng đế!

“Kiết... Kiết...” Phong Phi Duyệt vấp phải trắc trở tứ phía, hai tay nhỏ nhắn không ngừng đánh lên vách tường bên cạnh, nàng không dám nghĩ thêm nữa, sau khi mình ra ngoài, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?

109. Chương 108: Một Giọt Nước Mắt

Chương 108: Một giọt nước mắt

Lẽ nào, người của Độc Bộ Thiên Nhai đã tìm được chỗ này? Hay là...

“Không...” Cặp mắt Phong Phi Duyệt chưa xót, được liệu trong tay theo đó rơi xuống mặt đất, “Ở đâu, chàng ở đâu?”

Mình làm mất chàng rồi, làm mất chàng rồi...

Trong lòng, lặp lại hết lần này đến lần khác, nàng gấp đến độ xoay vòng, sơn động này vốn cũng không lớn, nàng tới tới lui lui tìm không biết bao nhiêu lần, tối đen như mực, trên người, trên trán, bị đụng phải đầy vết thương, cất bước khó khăn.

Bánh bao trong tay đã lạnh ngắt, được liệu cột chung vào một chỗ cũng rải rác toán loạn dưới đất, sau lưng Phong Phi Duyệt dựa vào tường thạch bích, chợt cảm thấy toàn thân vô lực trống rỗng, thân thể, phản phát như đang ý vị trầm xuống. Nơi sống lưng, bị phiến đá góc cạnh tỳ lên trầy xước, nàng chán chường ngồi sụp xuống đất, mặc kệ bùn đất lầy lội, cứ như vậy... ngồi bệt xuống.

Cho dù Cô Dạ Kiết đã hôn mê, bên cạnh vẫn còn có một lồng ngực mình có thể dựa vào.

Phong Phi Duyệt vòng hai tay quanh bả vai, ảnh nhảnh của nàng, kiên trì của nàng, dường như trong nháy mắt liền sụp đổ hết thảy. Sâu trong hốc mắt, ửng lên một tầng khổ sở, chua xót, toàn thân đều giống như bị tê liệt, thể gian rõ ràng, ở trong bóng tối, mờ mịt chuyển thành mơ hồ, trông mắt thoáng qua khắc cốt ghi tâm. Một giọt nước mắt, chịu đựng quá nhiều đè nén, tràn ra ngoài...

Từ nhỏ đến giờ, nước mắt của nàng, chưa từng rơi một giọt nào...

“Hu hu...”

Thanh âm, bị đè ép rất trầm rất thấp, nàng tựa lên hai đầu gối, hai vai thon gầy thỉnh thoảng lại rung động, sau khi cởi bỏ một thân kiên cường, còn lại, sẽ là cái gì? Là... yếu đuối...

Phong Phi Duyệt rầm rút thành tiếng, thanh âm, đứt quãng gián đoạn, không thể thành một tiếng rõ ràng, “Tại sao, ta muốn ra ngoài...”

“Ta làm mất chàng rồi... không tìm được rồi...”

Nàng khùng hoảng, nàng bàng hoàng, toàn thân, đã mất hết chủ ý, khuôn mặt nhỏ nhắn, đã khóc đến nhòe nhoẹt, đỉnh đầu, vẫn là cửa động tối đen như mực, ánh trắng, tựa hồ cảnh ảm đạm hơn, chỉ có một chút ánh sáng, suy yếu, kiệt quệ.

“Duyệt...”

Thình lình, giống như có âm thanh truyền đến, rất yếu, cực kỳ vô lực. Phong Phi Duyệt ngược đầu lên, khẩn trương nhìn quanh bốn phía, phóng mắt nhìn đi, một nơi như thế này, làm gì có chỗ dung thân nào khác.

Nhất định là, hắn cũng không tìm được mình, lo lắng, cho rằng nàng bỏ lại hắn...

Hai mắt Phong Phi Duyệt sưng đỏ, nước nở đứng dậy, hai tay liều lĩnh đánh đấm lên vách tường bốn phía, cho đến khi trong sơn động trống rỗng, vang lên traten traten hồi âm.

“Ở đâu... ở đâu a... Có phải là, chàng lại bỏ rơi ta, ném ta ở lại nơi này một mình, chúng ta đã nói rồi đấy, chàng đừng quên...”

Phong Phi Duyệt đặt hai tay lên trên mặt tường, dán mặt lên mu bàn tay, lần này, thanh âm kia càng rõ rệt hơn trước nhiều, “Duyệt Nhi...”

Nàng nín thở ngưng thần, khẽ lau nước mắt, dán tai vào vách tường, “Duyệt Nhi...”

Là thanh âm của hắn, Phong Phi Duyệt mừng đến phát điên, nhưng mà, mặc dù ở gần bên tai, lại giống như cách trở một bức tường kín, đôi tay gõ gõ mấy cái, tiếng gọi như có như không của nam tử, giống như đang nói mê.

Hai tay Phong Phi Duyệt cào bới vài cái, phát hiện vách tường này cũng không quá kiên cố, cấu tạo và chất đất lỏng lẻo. Nàng lui về sau mấy bước, bả vai vừa đụng lên vài cái, chỉ nghe ‘rầm...’ truyền đến âm thanh vách tường bị đánh sập, nàng liền nhào ra ngoài, cả người nằm dính trong bùn đất, không thể nhúc nhích.

Ngẩng đầu lên, rõ ràng cũng là một cái sơn động, Phong Phi Duyệt vội vàng bò dậy, gấp gáp tìm kiếm một vòng, mới phát hiện Cô Dạ Kiết nằm ở một bên, nhìn kỹ lại một lần nữa, nơi này, không phải chính là cái sơn động mình ẩn nấp lúc trước đó sao?

Hắn đã tỉnh lại, nửa người trên dựa vào vách tường, thần sắc vẫn chưa có khôi phục, thấy nàng hành động như vậy, một chút phản ứng cũng không có.

Thì ra, hai cái sơn động chỉ ngăn cách bởi một bức tường, Phong Phi Duyệt nhếch nhác không thôi, trên mặt dính đầy bùn đất, nàng lắc lắc đầu, liền thấy Cô Dạ Kiết khẽ mỉm cười, trong mắt phượng, lại có yêu thương rõ ràng. Nàng bò lên trước, trán nam tử thấm ướt mồ hôi, thanh âm, cực kỳ yếu ớt, “Vừa rồi ta nghe thấy có người nói... làm mất ta rồi...”

Phong Phi Duyệt đứng trước mặt hắn, buồn cười, nhưng không có một chút khí lực để kéo cánh môi...

Nàng giang rộng hai tay, lập tức, vòng qua hai vai nam tử ngã xuống, vết thương nơi bả vai, bị rách ra lần nữa, Cô Dạ Kiết kêu đau một tiếng, đè lại thân thể của nàng. Trong con người, sớm đã không còn nước mắt, đôi tay Phong Phi Duyệt từ từ thu hẹp, lòng bàn tay, nắm lấy khuỷu tay của mình. Lòng ngực, run rẩy không dứt, toàn thân người con gái, run rẩy lợi hại.

Gương mặt tuần tú của Cô Dạ Kiết vùi lên trên căn cổ nàng khẽ ngậm cười, sợ hãi như vậy, hắn trước giờ chưa từng thấy qua, nhìn đồng bừa bọn đầy dưới đất, hắn nhân cơ hội mở lời, “Duyệt Nhi của ta, lại đánh sập cả một bức tường.”

Thanh âm, thổi tới bên tai mình, Phong Phi Duyệt hoàn hồn, hai mắt không ngừng tìm quanh bốn phía.

“Tìm gì vậy?”

“Thuốc của thiếp đâu?” Sắc mặt nàng lần nữa khẩn trương, hai tay lục lọi dưới mặt đất, “Đúng rồi...” Cô Dạ Kiết nghe thấy nàng lầm bầm lầm bầm, nháy mắt, thân thể liền chui sang sơn động bên cạnh.

Nhóm lửa, dược liệu đã bỏ vào trong bình sứ, bên trong giấy dai, còn có cao dược bôi lên miệng vết thương. Dây vải buộc vết thương được cẩn thận lấy xuống, bởi vì dính vào vết thương, cho nên, mỗi một cử động

đều cực kỳ đau đớn. Chỗ vết thương bị đao chém, quả thật đã bắt đầu mưng mủ, da thịt đã lòi ra bên ngoài, làm người ta không rét mà run. Thật vất vả thoa cao được lên, cả người Phong Phi Duyệt đã đầy mồ hôi, mà Cô Dạ Kiết thì nắm hai tay thành quyền, bả vai trần trụi dựa lên vách tường.

Toàn thân đều mệt mỏi rã rời, bốn phía tĩnh mịch, chỉ có tiếng củi khô bị bẻ gãy phát ra lúc nấu được liệu, Cô Dạ Kiết nghiêng đầu, thấy thần sắc nàng khôi phục lại vẻ bình thản, liền đưa tay ra, ở trên gò má nàng vuốt nhẹ, “Vừa rồi, hình như ta nghe thấy có người khóc.”

Lau đi chút bụi bẩn dính vào kia, Phong Phi Duyệt sững người, khẽ động dậy thân thể, ánh mắt có phần né tránh, “Chàng có tỉnh táo hay không, nghe lầm rồi đấy?”

Ngón tay thon dài của nam tử khựng lại trên mặt nàng, ánh mắt, mơ mơ màng màng, “Nghe thấy nàng khóc, lúc ấy, ta lại rất vui về...” Khóe miệng hần nhẹ nhàng nâng lên, “Duyệt Nhi, ta nói, ta chỉ cho phép nàng khóc lần này.”

Phong Phi Duyệt mím môi không nói lời nào, cởi áo choàng trên vai hần ra, xắn ống tay áo lên, lau mồ hôi trên trán hần, lúc này mới lên tiếng hỏi, “Đói không?”

Không nói thì còn ổn, bây giờ nhắc đến, quả thật là bụng đói kêu vang, Cô Dạ Kiết suy yếu gật đầu, mở mắt nhìn về phía nàng.

Phong Phi Duyệt đưa tay thò vào ống tay áo, cầm cái bánh bao đã cứng ngắc, rút ra, “Thiếp, chỉ có cái này.”

Cô Dạ Kiết nheo mắt, giữa chóp mũi nồng nặc mùi thuốc, “Những thứ này, làm sao mà có vậy?”

“Đi đến chợ mua đấy.” Nàng dịch lên trên một bước, sắc mặt hơi ửng đỏ, cái bánh bao này, không thể nói là nàng chạy hết một con phố mới giành được chứ, “Ăn đi, chỉ là đã nguội rồi.”

Cô Dạ Kiết vươn tay nắm lấy cổ tay nàng, “Ta ăn không vô.” Theo lực đạo từ lòng bàn tay, đẩy ngược lại trước mặt nàng, “Nàng ăn đi.”

Phong Phi Duyệt cúi đầu, bánh bao trắng bóc, bên trên đã dính không ít dấu tay của mình, “Thiếp cũng ăn không vô, vừa ăn một cái rồi, rất khó ăn.” Dứt lời, liền đem cái bánh bao kia nhét đến bên miệng hần, hướng bên trong đẩy vào. Cắn một miếng, nam tử thở hổn hển mấy hơi, nhưng mà ngay cả khí lực nhai xuống cũng không có, hần khép mắt lại, lắc đầu.

Ngửa đầu ra sau, Phong Phi Duyệt lập tức cắn một miếng, ở trong miệng nhai nhai vài cái, môi anh đào dề lên trên, Cô Dạ Kiết cũng không mở mắt ra, lúc cảm giác thấy đầu lưỡi linh hoạt của nàng đang thử cạy môi mỏng của mình ra, liền há miệng. Tiếp theo đó bánh bao trôi vào trong miệng, chống đỡ giữa cổ họng, khiến hần không thể không nuốt xuống. Nàng cắn miếng thứ hai, vừa mới kề lại gần, lại thấy nam tử mở mắt ra, khóe môi, bất mãn cong lên, “Thật sự rất khó ăn, mỗi người một miếng, nếu không, ta ăn không trôi.”

Phong Phi Duyệt ngơ ngơ ngác ngác nhìn hần, thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, chỉ đành phải nuốt bánh bao ở trong miệng xuống, lúc nuốt tới lần nữa, Cô Dạ Kiết lúc này mới khẽ mở môi mỏng, trên chiếc bánh bao cứng ngắc kia, chỗ dùng miệng cắn qua, một miếng to, một miếng nhỏ, phân chia đều đặn.

Trong bụng, không có một chút cảm giác no, thế nhưng đã đỡ hơn nhiều. Ở trong hoạn nạn, có thể gặp được chân tình nhất, Phong Phi Duyệt khây khẩy đồng củi đằng kia, lại không biết, sự lựa chọn của con người, có lúc được chia ra thành nhiều loại, bên trong sơn động chật hẹp, bọn họ chỉ là người mang những thân phận bình thường nhất, một khi, vương là vương, hậu là hậu, thứ bọn họ đối mặt, không chỉ là một phần sinh tử nắm tay bên nhau đơn giản như vậy.

Cô Dạ Kiết nhìn chăm chú nửa bên mặt nàng, nàng có tàn nhẫn của Quân gia, chiếc nhẫn trong tay, là hung khí giết chết Nô Cơ, nàng cũng có mưu lược của Quân gia, đứng giữa hần và thái hậu hai cung, nàng cư xử khôn khéo thuần thực, thậm chí trong gần một tháng hần hôn mê bất tỉnh, một mình nàng chống đỡ một phương, che giấu thái hậu, lại lừa gạt Quân gia, cùng với toàn bộ lực chú ý của các thế lực đang rình rập.

Phong Phi Duyệt cho thêm ít củi vào, ngoái đầu nhìn lại, vừa vặn đối mặt với hần, ánh lửa, chiếu rọi nửa bên gò má đỏ hồng hồng của nàng, cuộn người trở lại bên cạnh hần, chui vào bên trong đồng rơm rạ kia,

“Thật ra còn sống như thế này, cũng rất tốt.”

Cô Dạ Kiết cong một chân lên, không nói lời nào, bởi vì, cuộc sống như thế này, vốn không phải là những ngày tháng dành cho bọn họ. Phong Phi Duyệt cảm thấy im ắng trầm mặc, tựa gò má lên vai hắn, suy nghĩ trong lòng, thế nhưng chỉ đành bất lực.

Dùng hết nửa chén thuốc, qua một đêm, cả người liền đỡ hơn nhiều, chỉ là không thể vận nội lực, muốn cử động, cần phải tĩnh dưỡng vài ngày. Tuyết trắng tan chảy, động vật ra ngoài kiếm ăn, thì thoảng, sẽ rơi vào trong sơn động. Ngày đầu tiên, Phong Phi Duyệt thấy một con thỏ hoang rơi xuống chỉ có thể giương mắt đứng nhìn, nơi nhỏ hẹp như thế này, mà sao nàng làm đủ cách cũng không bắt được nó. Cuối cùng, vẫn là Cô Dạ Kiết dạy nàng sử dụng nội lực, ngồi yên một chỗ, một cục đá liền có thể đánh trúng nó.

Không có điều kiện, chỉ có thể nướng ngay trên lửa, có thức ăn rồi, có thể chống đỡ ngày nào, thì hay ngày ấy.

Vất vả chịu đựng thêm vài ngày, trong đôi đồng tử đã khôi phục lại thần thái của Cô Dạ Kiết, hiển nhiên có chút lo lắng, “Lần xuất cung này, đã trì hoãn nhiều ngày rồi.”

“Trời không chiều lòng người.” Phong Phi Duyệt đáp lại một câu, “Nói không chừng, sẽ có thu hoạch ngoài dự liệu.”

Bàn tay vỗ lên đầu vai nàng, hắn cũng biết không thể nóng vội.

Lại trải qua thêm vài ngày, vết thương trên cánh tay Cô Dạ Kiết căn bản đã khép miệng, chung quy vẫn là thân nam nhi, người cũng khôi phục tinh thần, đưa tay vòng quanh trước ngực, đã không còn gì đáng ngại. Bên ngoài, vẫn như cũ bão tuyết liên tục, thời tiết như vậy, cho dù có ra ngoài rồi cũng khó dời đi nửa bước.

Phong Phi Duyệt đứng trước cửa động nhìn nhìn quanh lên trên, mấy ngày nay đều nghỉ ngơi dưỡng sức, khiến toàn thân Cô Dạ Kiết không được tự nhiên, hắn xoay xoay cánh tay vài cái, đi lên phía trước.

Người con gái chỉ lo nhìn bông tuyết phiêu du rơi xuống, đợi đến khi kịp phản ứng, bên tai đã truyền đến một đạo chưởng phong, theo phản xạ mau chóng tránh đi, lại thấy Cô Dạ Kiết đánh tới lần nữa. Phong Phi Duyệt chật vật lùi về sau mấy bước, hai người ở trong sơn động không ngừng rượt đuổi. Thương thế của hắn vẫn chưa khỏi hẳn, cũng không dám dùng sức, chỉ là luyện một chút công phu, đỡ được vài chiêu, nàng liền tiếp thối lui, hai tay cuống quýt vung vẩy, “Đừng đánh, không còn hơi sức nữa.”

Cô Dạ Kiết nhếch môi cười, lại ép lên trước, “Vận nội lực.”

Nàng tránh qua vài chiêu, nhưng mà vẫn thở hồng hộc, một tay đỡ vách tường, hai má ửng đỏ, “Đừng đánh nữa, thiếp thật sự không còn hơi sức nữa.”

Cô Dạ Kiết thu tay lại, hắn vốn cũng không dùng đến mấy phần nội lực, nhìn lại nàng, đã không còn chút khí lực chống đỡ, Phong Phi Duyệt chỉ có thể cau giận tròng mắt hắn, dứt khoát chống nạnh hai tay, tựa lưng vào vách tường thở dốc, “Chàng, sao chàng không cảm thấy mệt.”

Hắn đi lên trước mấy bước, đưa tay lôi kéo cổ tay nàng, hai người đi đến bên cạnh ngồi xuống, “Bởi vì nội lực của ta thâm hậu hơn nàng.”

Nghĩ lại cũng đúng, mặc dù được Quân Ân đặc biệt huấn luyện, nhưng dù sao, bản thân nàng chỉ có thời gian một tháng, Phong Phi Duyệt lơ đãng, tựa vào đồng rơm nghỉ lấy sức, Cô Dạ Kiết gối một tay ra sau gáy, thần sắc, lạnh lẽo nặng nề. Hắn xoắn chặt mày kiếm, toàn tâm lâm vào trầm tư, nội lực của Phong Phi Duyệt...

Đêm xảy ra cuộc chiến ở Lạc Thành, hắn thủy chung hoài nghi là Phong Phi Duyệt đẩy Thi tiếp dư ra ngoài, ngày đó, cùng một chỗ chỉ có ba người bọn họ. Nhưng giờ đây, phát hiện tình cờ này, lại khiến hắn phiền não vạn phần, võ công của Phong Phi Duyệt mặc dù không yếu, nhưng nội lực lại cực kỳ kém, người luyện võ, không có thời gian tu vi dài, nội lực này liền giống như ‘thùng rỗng kêu to’, nhìn người con gái tựa vào vai mình, hắn không nhịn được giang một tay ra ôm nàng vào trong ngực.

Một chưởng nội lực đẩy Thi tiếp dư ra ngoài kia cực kỳ thâm hậu, nếu không, chỉ dựa vào một chưởng của Thất Duệ, nàng ta không thể nào bị thọ thương nghiêm trọng như vậy. Cô Dạ Kiết không dám suy nghĩ sang hướng khác, Phong Phi Duyệt thấy hắn trầm mặc, ngược đầu lên, nhẹ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô Dạ Kiết rũ tấm mắt xuống, âm thầm thở dài, bàn tay ở trên đầu nàng vuốt nhẹ vài cái, thanh âm, lộ ra vài phần áy náy, “Không có gì, dựa vào ta, ngủ một lát đi.”

Thấy hắn như có tâm sự, Phong Phi Duyệt chỉ cho rằng bị giữ chân ở đây nên hắn lo lắng mệt mỏi, dựa sát lại vài phần, đem ấm áp truyền lẫn sang cho đối phương.

Thì tiếp dư thân thể mỏng manh, bình thường đôn hậu thiện lương, luận về võ công...

“Chàng có thích tuyết rơi không?” Thịnh linh xuất hiện một câu hỏi, cắt đứt dòng suy nghĩ trong đầu hắn.

“Không thích.” Cô Dạ Kiết giương mắt nhìn lên, “Một trận bão tuyết, làm hao phí bao nhiêu nhân lực tài lực.”

Phong Phi Duyệt nhích đầu một cái, tiếp theo mím môi bật cười, “Chúng ta bây giờ là người động núi, không liên quan đến giang sơn xã tắc, chỉ nhìn cảnh đẹp này.”

Cô Dạ Kiết không hiểu, ‘người động núi’ này là có ý gì, Phong Phi Duyệt làm sao giải thích rõ được, “Người vui mình ở trong sơn động thì chính là người động núi rồi.”

Tùy ý giải nghĩa, hắn nhìn vài hạt bông tuyết rơi vài xuống, sâu trong đáy mắt bắt đầu chuyển lạnh, thanh âm bật ra từ trong miệng, là quanh quệ nàng chưa từng nghe thấy, “Ta không thích trời tuyết rơi, bởi vì mẫu hậu, chính là vào cái ngày tuyết rơi đó, đột nhiên mất tích.”

Đây là, lần đầu tiên Cô Dạ Kiết nói đến mẫu phi của mình, khi đó hắn còn nhỏ, vốn cũng không nhớ được rõ ràng, chỉ biết là, mình không thích khí trời tuyết rơi này, cái loại hàn triệt lạnh lẽo đến thấu xương đó, đem ấm áp duy nhất của hắn trong cung này toàn bộ rút đi hết.

“Bà ấy, là người phụ nữ như thế nào?”

Cô Dạ Kiết cúi đầu, khóe môi tựa như đang nhớ lại, “Giống hệt như nàng, là một người phụ nữ biết cách bảo vệ bản thân.”

Phong Phi Duyệt lẳng lẳng lắng nghe, không hề chen vào một câu, trong rừng, vang vọng quanh quẩn, là tiếng nói thuần hậu của nam tử, cùng với tuyết rơi vô thanh, ... Trái tim thương tiếc cho nhau, cũng giống như thân ảnh hai người đan vào cùng một chỗ, hoàn tan lẫn vào đối phương.

110. Chương 109: Hai Bức Chân Dung

Chương 109: Hai bức chân dung

Lúc tỉnh lại, phía trên vẫn âm u như cũ, Phong Phi Duyệt khẽ tựa người, vẫn còn buồn ngủ.

Thoải mái cọ nhẹ gò má lên đầu vai hắn, ngược tầm mắt lên, đập vào mắt đầu tiên, chính là tuần nhan đầy thanh nhiên kia, ngón tay thanh mảnh ngay lập tức phủ lên trên, khiến nam tử đang ngủ say giật mình tỉnh giấc, trở tay một phát, nàng đau đến hét lớn thành tiếng.

“A...”

Cô Dạ Kiết buông tay ra, khăn trương muốn tra xét.

Phong Phi Duyệt vất tay ra sau lưng, trên gương mặt mông lung, vẫn còn hơi ngái ngủ, nửa người trên vẫn như cũ tựa vào người hắn, lần nữa nhắm mắt.

Nam nhân này, trong mắt người đời có tàn bạo có hiểm độc, nhưng, ở trong sơn động nhỏ bé này, Phong Phi Duyệt chỉ cảm nhận được sự dịu dàng của hắn.

‘Tình’ của hắn, thời khắc sinh tử, một chương thay nàng chọn lựa con đường đầy dương quang kia.

‘Nghĩa’ của hắn, lần nữa nguy nan, hắn ở dưới, nàng ở trên, nhìn ý trời xanh, thế nhưng hắn lại gắng gượng dùng huyết nhục chi khu, đổi lấy một chút cơ hội sinh tồn cuối cùng cho nàng.

Ở trong này, đến ẩm no cũng là khó khăn, lại khiến nàng mỗi một ngày về sau, càng thêm tưởng niệm. Ngay cả cái bánh bao giành lấy kia, cũng trở thành sơn hào hải vị, giữa rừng môi, ném vào cũng là một loại tâm tình.

“Tuyệt ngừng rồi...” Thanh âm Cô Dạ Kiết sung mãn, còn có khẩn trương.

Ánh mắt Phong Phi Duyệt, mang theo một tia mắt mát không dễ dàng phát hiện, nàng gật đầu, nhàn nhạt đáp lại một tiếng, “Ừ, ngừng rồi.”

“Qua mấy ngày, người của Độc Bộ Thiên Nhai xem ra đã rút lui tìm kiếm, chúng ta cũng nên đi ra ngoài thôi.” Cô Dạ Kiết thử động cánh tay, chỗ vết thương có chút ngứa ngáy, đã bắt đầu khỏi hẳn rồi.

Phong Phi Duyệt vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ là đáp lời rất khẽ, “Ừ.”

Cô Dạ Kiết quay đầu lại nhìn một cái, tiểu tâm tư của nàng, hẳn tất nhiên hiểu, nhưng mà, cuộc sống như thế này...

Đáy lòng, cảm giác bất đắc dĩ càng đè ép mình đến khó chịu, hẳn định đứng dậy, cánh tay lại bị nàng kéo nhẹ xuống, đầu vẫn như cũ nằm đó bất động, “Trời vừa mới sáng, chúng ta ngồi một lát đi.”

Trong sơn động, củi đốt chỉ còn le lói tro tàn, lưu lại vài đốm lửa lúc sáng lúc tối, hai tay Phong Phi Duyệt ôm lấy khuỷu tay hắn, cho đến khi ánh sáng rọi xuyên qua cửa động hắt lên xuống mặt đất, nàng biết, bọn họ không còn quá nhiều thời gian để tùy hứng nữa.

“Kiết, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Cô Dạ Kiết nhẹ gật đầu, trong tầm mắt rũ xuống, gánh đầy trách nhiệm nặng nề, hai người đứng dậy, trước khi rời đi, Phong Phi Duyệt đem lọ sứ cùng với bó củi đã dùng qua sắp đặt gọn gàng trật tự sang một bên. Nàng sẽ không quan tâm, nhưng không muốn nơi này, trở nên lộn xộn.

Vươn tay bám lên sợi dây, nàng ra khỏi sơn động trước tiên, sau khi rẽ bụi cây trước cửa động ra, lúc này mới kéo Cô Dạ Kiết đi lên.

Mấy ngày liên tục không thấy ánh nắng mặt trời, nam tử vừa mới đi ra, chợt cảm thấy trước mắt không kịp thích ứng, trong rừng cây um tùm, tràn đầy tuyết đọng cao bằng nửa thân người, trắng xóa một mảnh, đâm vào mắt hắn đến đau nhức. Phong Phi Duyệt phải đi bông tuyết dính trên người hai người, phóng mắt nhìn quanh bốn phía, “Bây giờ đi ra ngoài như vậy, đừng giẫm phải cái bẫy săn thú nào nữa mới được.”

Thật vậy, trong rừng bẫy rập rất nhiều, bây giờ bão tuyết bao trùm hết toàn bộ, nguy cơ ẩn giấu, mắt thường căn bản không nhìn thấy được.

“Lo lắng của chúng ta, cũng chính là nguyên nhân Độc Bộ Thiên Nhai từ bỏ truy lùng, thời điểm nguy hiểm nhất, bây giờ, vừa vặn là lúc chúng ta an toàn nhất.”

Phong Phi Duyệt ngẫm thừa nhận, nhặt một nhánh cây dưới đất lên, hướng phía trước dò đường.

Cổ tay bị hắn kéo trở về, hắn nhận lấy nhánh cây, dẫn nàng ra sau lưng mình, bàn tay bao bọc tay nàng, cực kỳ ấm áp.

Khí trời giá lạnh như vậy, dã thú cũng trốn sâu trong cánh rừng trú đông, trong không khí u ám, chỉ có âm thanh phát ra từ bước chân đạp tuyết của hai người, mỗi một bước đi Cô Dạ Kiết đều rất cẩn thận, Phong Phi Duyệt cùng theo phía sau, từng bước kề cận, không có một chút khẩn trương.

Xa xa, liền trông thấy hồ nước kia, nàng khẽ giãn đầu mày, “Đi ra ngoài rồi, nhìn kia!”

Tay Cô Dạ Kiết nắm lấy nàng cũng căng thẳng, may mà, hữu kinh vô hiểm ra khỏi cánh rừng.

Một chiếc thuyền đánh cá bỏ không neo lại trên bờ, Phong Phi Duyệt nhìn thân ảnh trên thuyền, tiến lên trước vài bước, “Đại thúc...” Tiết trời lạnh căm, người đàn ông vẫn một thân y phục đơn bạc như cũ.

Quay đầu lại, ông ta nhếch miệng cười một tiếng, cầm lưới đánh cá trong tay ném ra giữa mặt sông, “Tiểu ca, là cậu à.”

“Trời lạnh như thế này, thúc còn ra đây đánh cá?”

“Tiểu ca cậu không biết a, bây giờ thế giới bên ngoài không yên ổn đâu, những sơn thôn mắng phụ như chúng tôi chỉ có thể vùi mình ở đây, đánh cá sống qua ngày.” Người đánh cá vừa sửa sang lại lưới cá, vừa nghiêng đầu sang bắt chuyện.

Hồ nước không lớn, thuyền câu mắc lại nửa bên, thế nhưng nước sông róc rách, mà nửa bên kia, lại bị băng tuyết đóng cứng. Đôi đồng tử lạnh lẽo của Cô Dạ Kiết thoáng qua nguy hiểm, nắm tay Phong Phi Duyệt, liền muốn rời đi.

“Hai vị, hà tất đi vội như vậy?” Người đánh cá kia bỏ công việc trong tay, từ trên thuyền đi xuống, một đôi giày vải màu đen dẫm lên mặt đất trắng xóa bằng tuyết, thậm chí dấu chân cũng không có, để giày mũi hài mỏng manh, bước chân, nhanh như cười gió. Chớp mắt một cái liền đi đến trước mặt hai người, Phong Phi Duyệt lúc này mới phát giác ra khác thường, “Thúc...”

“Ông rốt cuộc là người phương nào?” Ngữ khí Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, hỏi ra miệng trước tiên.

“Ta chẳng qua chỉ là một người thô kệch ẩn cư nơi rừng núi mà thôi.” Người đàn ông chừng bốn mươi mấy tuổi, chỗ thái dương, tóc cũng đã hoa râm, hai tay bên ngoài ống tay áo, trắng trẻo thon dài, không giống như người quanh năm đánh cá sinh nhai, “Bên ngoài, đã không còn yên bình, bây giờ đi ra ngoài, chỉ sẽ tự chui đầu vào lưới, nếu như không chê, có thể đến nơi ta sống, mặc dù đơn sơ, nhưng một hai bộ y phục thay rửa, vẫn có được.”

Phong Phi Duyệt trầm mặc không đáp lời, ghé mắt nhìn Cô Dạ Kiết, chỉ thấy đôi đồng tử đen nhánh sâu không thấy đáy của hắn, run lên một cái, thế nhưng lại không chút do dự gạt đầu, “Làm phiền rồi.”

Ngờ vực vừa rồi, thoáng cái lại thành tin tưởng, Phong Phi Duyệt kéo nhẹ tay áo của hắn, bước chân không nhịn được đi theo sau người kia, nài hạ thấp giọng, “Ông ta không đơn giản.”

Cô Dạ Kiết đảo mắt qua, ý bảo nàng chớ có lên tiếng, nếu muốn ám hại bọn họ, Phong Phi Duyệt cũng sẽ không đi một chuyến đến chợ rồi còn có thể an toàn trở về. Huống hồ, trên người hai bọn họ đã dơ bẩn không chịu nổi, cứ như vậy ra khỏi cánh rừng, không bị người bên ngoài tưởng là kẻ điên mới là lạ.

Phong Phi Duyệt không dám lơ là, người đàn ông đang đi phía trước dẫn đường, xuyên qua bên bờ hoang mạc, lại đi sâu vào thêm vài bước, từ xa, liền trông thấy một căn nhà nhỏ đứng dưới chân núi. Bốn phía ngôi nhà, bò đầy một loại dây leo xanh biếc, hàng rào xén đầy lá trúc tạo thành một mê cung u oán, lại tiến lên trước, chỉ thấy, trong khoảng vườn không lớn trồng đủ các loại hoa cúc, lớn nhỏ đủ kiểu đủ sắc, ở trong tuyết trắng tranh nhau vươn lên, hương thơm thanh nhã, càng thêm thấm vào ruột gan.

Đầy hàng rào ra, hai người cùng đi vào theo, bên trong nhà đơn giản thuần phác, phóng mắt nhìn đi, chắc hẳn chỉ có một mình ông ấy.

Lập tức nấu nước chuẩn bị, người đàn ông từ trong phòng lấy ra hai bộ xiêm áo tắm thay, vừa nhìn, vẫn còn mới hoàn toàn.

Cô Dạ Kiết bị thương không thể cử động, Phong Phi Duyệt giúp nam tử mang nước vào phòng, bên trong hơi nước mờ mờ, cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Người này, quá mức bí hiểm.” Giúp hắn lau chùi thân thể, Phong Phi Duyệt hạ thấp giọng nói.

“Nhân ngoại hữu nhân, ông ta chọn ở lại nơi này, tự nhiên cam nguyện tránh xa thế tục, như vậy, chúng ta cũng chỉ là người qua đường, sẽ không quen biết.” Lời Cô Dạ Kiết nói không quá rõ ràng, Phong Phi Duyệt nghĩ kỹ lại cũng đúng, lòng người tuy có hiểm ác, nhưng cũng không thể đem những người chân chính hảo tâm chặn lại hết ngoài cửa.

Bôi cao được xong, đem bộ nam trang lớn hơn mặc lên người Cô Dạ Kiết, nàng chuẩn bị nước nóng, để cho hắn đi ra ngoài trước.

Mấy ngày nay, lo lắng sợ hãi không ngủ không nghỉ, đều vào một khắc thân thể dung nhập vào trong nước mà bị xua tan sạch sẽ, vết thương nông sâu không đồng nhất đều đã tự khép miệng, vốc lên một tay đầy nước, rửa sạch sẽ gương mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn đất. Trong nhà bày biện rất đơn giản, một chiếc bàn, khung giường đơn sơ, còn có một chân tủ. Chủ nhân nơi này chắc hẳn rất thích yên tĩnh.

Vốn định chậm rãi thông thả ngâm mình thêm một lúc, nhưng vừa nghĩ Cô Dạ Kiết vẫn còn ở bên ngoài, trong lòng, vẫn là có chút khó yên. Lúc mở cửa phòng, liền thấy hai người đang đánh cờ, Cô Dạ Kiết nghiêng khuỷu tay chống lên cạnh bàn trước mặt, trong tay nam tử nhắc lên một quân cờ, tay kia, cầm lấy trà hoa cúc ở bên cạnh.

Trong lòng buông lỏng, nàng đạp bước lạo xạo tiến lên.

Nghe tiếng động, hai người cùng đưa mắt nhìn lại, Phong Phi Duyệt nhẹ kéo cánh môi bật ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên sức sống, chân mày như liễu, đôi mắt lấp láy trong trẻo dán chặt vào Cô Dạ Kiết, nàng chậm rãi tiến lên.

“Xoảng...”

Một tiếng dị thường, Phong Phi Duyệt dừng bước, Cô Dạ Kiết chợt cảm thấy nơi ống tay áo ẩm ướt một mảnh, hẩn lùi người lại, liền thấy hơn nửa tay áo thấm đầy vết nước, mà người đàn ông trước người, lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phong Phi Duyệt đang đứng đằng kia, “Cô...”

“Đại thúc...” Nàng tiến lên, cầm lấy chén trà bị đánh rơi, “Thức sao vậy?”

“Không, không sao...” Sắc mặt ông ta có hơi né tránh, cầm lấy mảnh khăn khô ở bên cạnh dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn, khuôn mặt trước đó, ông ta vốn không thể nhìn rõ ràng, bây giờ nhìn lại, thật khiến ông ta phải kinh ngạc một hồi. Lau chùi hai tay, cổ tay mang theo chút run rẩy, kích động không thôi. Phong Phi Duyệt cùng Cô Dạ Kiết liếc mắt nhìn nhau, vội muốn nhận lấy mảnh khăn trong tay ông ta, “Đại thúc, hay để tôi làm cho.”

“Không, không, cô ngồi một lát.” Người đàn ông khẳng khẳng, tránh người một cái, để lại một bên bàn cờ, “Ta đi chuẩn bị cơm trưa.”

Bây giờ, mới là sáng sớm mặt trời vừa mọc, một bữa cơm ông ta cư nhiên chuẩn bị cả một buổi sáng.

Tửu sắc tinh khiết, đầy bàn đều là món ăn dân dã miền núi, ba người cùng nhau ngồi xuống, cổng vườn mở rộng, bên ngoài, cảnh sắc trong mắt đẹp không sao tả xiết.

Phong Phi Duyệt bụng đói kêu vang, không để ý đến tướng ăn, bên kia, hai người lại đang đối ẩm vui vẻ, “Ăn từ từ thôi.” Cô Dạ Kiết tiện tay, lau đi hạt cơm dính bên khóe miệng nàng, người đàn ông thấy hẩn động tác thân mật, giọng điệu ân cần, vui vẻ nhấp một ngụm rượu, “Nào, đây là cá nhà tự đánh, ăn nhiều một chút.” Gắp lên một miếng thịt cá bỏ vào trong chén nàng, ánh mắt trong trẻo gợn sóng lăn tăn, lại mang theo tràn đầy yêu thương.

Quên đi phòng bị lúc trước, Phong Phi Duyệt ăn no rồi, thấy hai người còn đang đối ẩm, căn nhà phong vị cổ xưa như thế này, nàng chỉ cảm thấy cực kỳ mới lạ, “Tôi, có thể tùy tiện đi một chút không?”

Cô Dạ Kiết dướn mắt nhìn sang, nàng ngước miệng một cái, mang theo vài phần chột dạ.

Thế nhưng, người đàn ông lại nhất mực đáp ứng, “Nơi nhỏ bé như thế này, xin cứ tự nhiên.”

Phong Phi Duyệt kích động, đáp tạ xong liền đứng dậy, “Duyệt nhi... đừng đi xa quá.”

Cô Dạ Kiết để chén rượu xuống, tùy ý dận dò.

Người đàn ông căng thẳng nắm chặt tay, ánh mắt nhìn về phía Phong Phi Duyệt, mang theo khẳng định nồng đậm.

“Yên tâm đi, thiếp chỉ đi quanh trong nhà này thôi.”

Xoay người đi về hướng hành lang bên ngoài, sau lưng, tầm mắt người đàn ông chăm chú dán chặt vào bóng lưng nàng, Cô Dạ Kiết đảo mắt qua, rượu nuốt xuống, tinh khiết thơm nồng.

Căn nhà này vốn cũng không lớn, trừ một gian phòng cho khách vừa mới tắm rửa lúc nãy, đi sang bên trái vài bước, còn có một phòng nữa. Cửa vốn cũng không khóa, đẩy nhẹ một cái, làm cánh cửa ‘két’ một tiếng, Phong Phi Duyệt nhanh chóng lách mình tiến vào. Hương thơm của hoa cúc phả vào mặt, nàng trở tay đóng cửa lại, vừa nhìn một cái, ngược lại dọa mình không nhẹ.

Trong phòng trống không, bên giường, trên bàn, cùng với kệ sách án kỷ, đều trải đầy hoa cúc vừa mới hái, phần lớn là cúc đại đoá tơ vàng, hoa cúc đại trắng muốt, chủng loại đa dạng, giống như tiến vào dị giới đầy hoa.

Bên trong, không nhiễm trần thế, nhìn qua, người đàn ông này là một người cực kỳ ưa thích sạch sẽ.

Dưới chân, là sàn nhà dùng ván gỗ tự chế trải lên, lúc bước đi, phát ra âm thanh ‘thùng thình’ thanh thúy. Phong Phi Duyệt nhìn quanh một vòng, trừ vài vật dụng bày biện đơn giản, ngoài ra không tìm được vật nào điểm xuyết. Trên mặt bàn dài, bày một hộp trang điểm đẹp mắt, vừa nhìn, chính là đồ trang sức của phụ nữ trẻ tuổi. Hiếu kỳ tiến lên, do dự năm lần bảy lượt, thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, Phong Phi Duyệt liền đánh bạo xem thử, quả nhiên, là rực rỡ muôn màu. Trâm cài tóc ngọc trai, ngay cả trâm vàng mà gia đình quý tộc hiếm khi thấy được cũng có, âm thầm tặc lưỡi, nàng đem đồ đạc đặt lại chỗ cũ.

Phía bên kia, trên chiếc án kỷ bày đặt giấy viết nghiên mực, Phong Phi Duyệt đi lên trước, cầm lên một cây bút mực trong đó, đặt ở trước mắt, nàng càng thêm khẳng định, người đàn ông bên ngoài, tuyệt đối không phải một hương dã thôn phu đơn giản như vậy.

“Ồ...” Ngạc nhiên đặt bút xuống, chỉ thấy nghiên mực kia, đè ép một xấp giấy Tuyên Thành thật dày.

Cầm trong tay xem thử, nhưng chỉ là bóng lưng của một nữ nhân, mặc y phục thành thân đồ thẩm, trên đầu, cài một chiếc trâm vàng long phượng biệt tượng, tư thái dáng điệu uyển chuyển, nhưng lại không nhìn thấy được gương mặt kia. Trên làn váy miên man, nở đầy các loại hoa cúc, khiến toàn thân cô gái như được vây giữa bụi hoa, đơn độc, bóng lưng kia, trong tịch mịch lộ ra bất lực cam chịu số phận, cô độc nở hoa.

Phong Phi Duyệt lấy ra một bức khác, lại phát hiện những bức họa trong tay, toàn bộ đều là lấy cô gái cùng hoa cúc làm bối cảnh, không nhìn thấy khuôn mặt, cho dù, chỉ là một chút chút cũng không thấy.

Thả nghiên mực kia về lại chỗ cũ, có lẽ, đây chắc hẳn là người mà ông ấy thương nhớ, ngày ngày tưởng niệm, nhưng ngay cả dùng khí để vẽ ra khuôn mặt ấy cũng không có.

Vách tường bốn phía, đều là dùng gỗ thô dựng lên, Phong Phi Duyệt bước chân tiến lên trước, chỉ thấy trên mặt tường hướng về phía đông, hình như có treo hai bức tranh.

Bức tranh đã bị cuộn lại, treo ở nơi có thể chạm tay đến được. Bên ngoài một lớp, bảo vệ cực kỳ tốt, Phong Phi Duyệt đứng ngay phía trước, mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng vẫn vươn một tay, cầm sợi tơ trên bức họa phía bên trái giật ra.

Theo một tiếng ‘roạt...’, bức tranh bị mở ra, bức họa lập tức xoay tròn vòng vèo rơi xuống, Phong Phi Duyệt chạm mặt nhìn theo, thế nhưng lại trợn tròn mắt hạnh, kinh ngạc đến mất cả phương hướng.

Người được vẽ trong bức họa, lại là Quân Nghi!

Từ gương mặt cùng với y phục nhìn lại, chắc chắn là mới được vẽ gần đây. Phong Phi Duyệt hướng tâm mắt sang bức tranh còn lại, nàng đoán không ra, trong bức họa kia rốt cuộc sẽ là ai.

Trái tim, dâng lên một cảm giác quỷ dị, lúc nhìn lại căn nhà gỗ này, lại có một cỗ chân tình khác lạ. Giữa cánh mũi, hương hoa nồng đậm, Phong Phi Duyệt nhìn bức tranh cuộn tròn lại kia, đi lên trước. Hai nắm tay, tràn đầy mồ hôi siết lại thật chặt, không do dự nữa, nàng khẽ nhón chân lên, chỉ thấy sợi tơ trời buộc lướt qua, thốt nhiên, dùng lực một cái.

Bức họa, mở rộng ngay trước mắt.

Người con gái một thân vinh hoa, thần thái cao ngạo, phượng bào gia thân, giữa hai đầu mày, quả thật vạn phần kiều mị.

Dưới khóe mắt, một khỏa lệ nốt ruồi, xinh đẹp dụ hoặc, vốn là điểm không dễ dàng trông thấy rõ, bây giờ, lại được thể hiện một cách sống động trên mặt giấy.

Người trong bức tranh kia, rõ ràng chính là Phong Phi Duyệt!

111. Chương 110: Sát Thủ Thần Bí

Chương 110: Sát thủ thần bí

Đây, chắc hẳn là được vẽ lúc nàng mới nhập cung, chỉ là không biết, người được vẽ là mình, hay là Quân Duyệt.

Phập phồng lo sợ đè nén vẻ mặt kinh ngạc xuống, nàng không dám ở lại lâu, khẩn trương cuộn hai bức tranh lại treo lên hết như lúc ban đầu, khoe miệng phảng phất quang sáng nhàn nhạt, Phong Phi Duyệt vội vàng nhắc chân rời đi.

Đóng cửa lại, nàng cũng không lập tức trở về phòng khách, trên người, lưu lại hương hoa cúc quá nồng, theo hành lang đi lang quanh mấy vòng, sau đó mới chậm rãi quay trở lại con đường lúc trước.

Không khí lạnh lạnh mát mát, có một loại cảm giác đầy ngập tràn vào lồng ngực.

Hai người đàn ông đang nâng chén nói cười, tựa hồ, chung đụng không tệ.

“Đi đâu vậy?” Con người màu hổ phách của Cô Dạ Kiết phóng tới đây, mang theo ẩm khí giữa trưa, giống như ánh mặt trời bên ngoài, vô cùng trong trẻo.

Phong Phi Duyệt chôn nửa đầu trước ngực, nghe thấy âm thanh, chiếc cằm thon gọn khẽ ngước lên, đôi môi đỏ mọng lóng lánh miên man, “Chỉ ở bên ngoài tùy tiện đi quanh một vòng, trong nhà quá buồn chán.”

Tay người đàn ông cầm chén rượu rút lại, đặt lên trên đầu gối, tầm mắt mang theo một loại mất mát không thể nói thành lời rơi lên người nàng, Phong Phi Duyệt chạm mắt nhìn lại, không nói tiếng nào ngồi xuống đối diện với ông ta. Một người xa lạ như ông ta, vì sao lại có bức họa của nữ nhi Quân gia? Nhìn lại ánh mắt đó một lần nữa, Phong Phi Duyệt miễn cưỡng cảm cực kỳ, bên cạnh, Cô Dạ Kiết chỉ là mím chặt môi mỏng, cầm lấy tay nàng kéo lại gần.

Người đàn ông khựng lại, ánh mắt ngay lập tức né tránh, rót đầy chén rượu trước mặt hai người.

“Hai vị đây, là đi đến nơi nào?”

“Thuận hướng sông, đi thẳng về phía Bắc.” Cô Dạ Kiết chống cánh tay lên bàn, xoay đầu lại thuận miệng đáp lời.

“Làm phiền lâu như vậy rồi, vẫn chưa biết tính danh của đại thúc nữa.” Phong Phi Duyệt đột nhiên mở miệng, người đàn ông đối diện thần sắc căng thẳng, Cô Dạ Kiết thấy hai người họ có chút kỳ quái, liền chen vào nói, “Đúng vậy, sao có thể không biết tính danh của ân nhân được.”

“Một chút chuyện nhỏ, hà tất phải nhắc đến.”

Phong Phi Duyệt thể nhưng lại cố ý, “Nếu như đã vậy, chúng tôi cũng không tiện tiếp tục quấy rầy, ân tình nợ thúc, ngày nào đó nhất định sẽ đáp trả gấp bội.”

Tuần nhan cương nghị của người đàn ông lập tức trầm xuống, thanh âm khẩn cấp ra khỏi miệng, nửa người trên đã rời khỏi chỗ ngồi, “Khoan đã... thật ra thì, nữ tử giang hồ, cần gì phải câu nệ một cái tên.”

Khoe môi Phong Phi Duyệt không để lại dấu vết cong lên, đôi mắt mang theo một chút giảo hoạt, tiến lên trước, “Đúng vậy, vừa nhìn đại thúc, liền biết chính là người hào sảng.”

Dưới chân tựa vào Cô Dạ Kiết, giống như bị thứ gì đó cản ột nhất, Phong Phi Duyệt cuống quýt rút người trở lại, bàn tay nhỏ nhắn khẽ xoa xoa vài cái, dưới gầm bàn, tay của hắn vẫn còn đặt trên đầu gối mình. Đôi mày thanh tú nhíu lại thật chặt, vẻ mặt nàng đầy nghi hoặc, chẳng lẽ mình chọc vào hắn rồi?

“Tại hạ Việp Diệp, trước kia ở đế đô, về sau lại thích nơi thanh tịnh này, cứ như vậy tiếp tục định cư lâu dài.” Người đàn ông thần nhiên nói, đối với lai lịch của hai người bọn họ, ngược lại vẫn chưa nhắc đến nửa chữ nghi ngờ.

Phong Phi Duyệt ngồi vào chỗ của mình, nhân cơ hội, nhìn quanh một vòng, “Ở đây, chỉ có một mình đại thúc sao?”

Khóe mắt ông ta thoáng qua chút lạnh tình, cuộc sống như thế này, cũng đã quen rồi, chỉ có điều, trống trải quá lâu, “Đúng, chỉ một mình ta.”

“Nơi đây cảnh vật thanh nhã, là một nơi ẩn cư rất tốt,” Phong Phi Duyệt cười nhẹ một tiếng, ngón tay mảnh khảnh bưng chén rượu trên bàn lên, kề bên cánh môi, mùi thơm thanh thuần dễ chịu, “chỉ là, một mình quá mức tịch mịch, đại thúc, thúc không có người cần đợi sao?”

Lời nàng nói, càng giống hăm dọa, Cô Dạ Kiết thông minh không lên tiếng, người đàn ông lại không nóng không lạnh, đầy ngập phiên muộn, rồi đơn độc hóa thành ý cười khổ sở nơi khóe môi, rượu ở trong miệng, rõ ràng là thuần hương động lòng người, từ khi nào, lại khổ sở cùng cực như vậy, “Đương nhiên là có, chỉ có điều đã bỏ lỡ một lần, thì cũng không đợi được nữa.” Đôi mắt có chút chua xót khó mở quết ra phía bên ngoài, “Nơi này, nàng ấy biết.”

Phong Phi Duyệt yên lặng, nghi hoặc trong miệng bị nuốt ngược trở lại, không đành lòng hỏi tiếp nữa.

Một bữa cơm, có chút nhạt nhẽo vô vị, dọn dẹp xong, người đàn ông mời Cô Dạ Kiết đánh cờ, nhìn thấy bên ngoài băng tuyết đầy trời, nếu muốn cả đêm xuống núi, đó là chuyện không thể, dứt khoát, cũng liền tính tâm lại, vượt qua một đêm này.

Phong Phi Duyệt xem không hiểu, nhưng cũng không có nơi nào để đi, chỉ có thể ngồi ở bên cạnh.

Lúc đánh cờ, Cô Dạ Kiết cực kỳ chuyên tâm, quân cờ trong tay giống như giang sơn bày mưu lập kế, mỗi một bước, đều rất thận trọng.

Hai bên ngang sức ngang tài, nửa ngày trôi qua, toàn cục ván cờ dần dần rẽ đến chỗ thu lưới, bên đen bị bức vào tử cảnh, Phong Phi Duyệt ngồi bên cạnh hẩn, bàn tay nhỏ nhắn có chút khấn trương nắm chặt vật áo của hẩn, Cô Dạ Kiết chống cằm suy ngẫm, biểu cảm trên mặt vô cùng trầm ổn, giữa ngón tay thon dài, quân cờ đen phát ra tia sáng cơ trí, lúc rơi xuống, càng khiến người đàn ông đối diện vốn đã thắng chắc phải thổn thức không thôi.

Ông ta nhìn chằm chằm bàn cờ, muốn tìm ra xem bản thân đã đi sao bước nào, nhưng không ngờ, tàn sát đầy bàn, lại ngay từ bước đầu tiên, liền rơi vào trong cái bẫy kín đáo của hẩn.

Khẽ nhắc tay áo, hẩn kéo nếp uốn ra, trong mắt hoàng đế mang theo ý cười, xa cách nhưng lại dịu dàng. Giống như, hẩn trước giờ vốn chưa từng là vị tôn vương cao cao tại thượng đầy người sát sinh đó.

Phong Phi Duyệt liếc nhìn một bên sườn mặt kia, gò má tỳ lên khuỷu tay trái của hẩn, trong lòng đau xót, muốn cười, nhưng lại có loại cảm giác than khóc.

Đôi mắt vốn đương bình thản của người đàn ông, đột ngột hiện ra mấy phần sắc bén, người thâm tàng bất lộ như vậy, quá mức nguy hiểm.

Sóng ngầm mãnh liệt, bên ngoài, mặt trời ngã về tây, đã có ráng chiều vụn vặt rơi xuống, mặt hồ thanh bạch chợt có gợn sóng lăn tăn, người đàn ông đứng dậy, sau đó bắt đầu đi chuẩn bị cơm tối.

Cho đến khi bóng lưng của ông ta rời đi thật xa, Cô Dạ Kiết lúc này mới ngược khuôn mặt tuấn tú lên, một tay nhắc cao bàn tay thon mềm của Phong Phi Duyệt, kề gần tới trước cánh mũi, “Vừa nãy, đã đi đâu?”

Ánh mắt hẩn lộ ra tia bén nhọn, chuyện gì, cũng không qua mắt được hẩn, “Đi ra ngoài lanh quanh một vòng.”

Ngữ khí Phong Phi Duyệt bình thản, hơi hợt cho qua, khiếp sợ vừa rồi hoàn toàn bị giấu kín, chỉ là, cuối cùng vẫn không thoát khỏi truy hỏi của hẩn, “Nhìn thấy cái gì rồi?”

Đôi đồng tử trong trẻo của nàng đảo đảo vài cái, trong lúc đối mặt, lựa chọn nói thẳng ra, ngồi xuống bên cạnh Cô Dạ Kiết, Phong Phi Duyệt khẽ nhếch môi, hai mắt nhìn quanh bên ngoài, chỉ sợ người đàn ông nửa đường quay trở lại, “Thiếp phát hiện ra hai bức họa ở trong căn phòng ngủ kia, chàng đoán là ai?”

Giọng điệu ngang hàng ngang vai, tỏ rõ, quan hệ càng thêm khăng khít của hai người.

“Ai?” Giữa đầu mày Cô Dạ Kiết nặng nề nghi hoặc, trầm giọng hỏi.

“Là thiệp với Quân Nghi.” Phong Phi Duyệt cắn răng nói ra vài chữ, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt nam tử, cũng là vẻ khó có thể tin. Kéo nàng lại gần mình, tuần nhan Cô Dạ Kiết âm trầm, “Trước đây, có từng gặp mặt qua không?”

Nàng cực kỳ chắc chắn, lắc lắc đầu, “Không có, chưa từng gặp qua.”

Không khí nhất thời bị đông cứng, khiến người ta chợt cảm thấy đè nén, Phong Phi Duyệt bị hai bức họa kia quấy đến tâm thần bất an, chẳng trách, trước đó nàng lại hỏi những câu kỳ quái như vậy, Cô Dạ Kiết thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầy vẻ ngưng trọng. Hơn nữa mấy ngày liên tục không được nghỉ ngơi tốt, cả người nhìn qua càng thêm suy yếu. Bàn tay ở trên đầu nàng vô nhẹ, cánh môi mỏng tuyệt đẹp kéo ra, “Được rồi, chỉ là hai bức họa mà thôi, không gấp chết người được.”

Phong Phi Duyệt đắm nhẹ lên vai hắn một cái, xuất cung một chuyến, phát hiện hắn ngược lại thích trêu chọc người ta rồi.

Ngồi một lúc, bầu trời trên núi, tựa hồ càng lúc càng nhanh tối.

Phía trên rừng trúc um tùm, một vòng trăng sáng treo trên cao, quầng sáng nhàn nhạt hắt vào, từ xa nhìn lại, khối bếp lượn lờ, một bức tường hoa cảnh sắc tĩnh mật, Phong Phi Duyệt mang theo vài phần tham luyến đứng đây, dựa vào cánh cửa gỗ, đứng vào lúc toàn tâm thanh tĩnh trở lại, đột nhiên nhìn thấy sâu trong rừng trúc, thoáng qua vài đạo bóng người.

Như gặp phải đại địch, nàng lập tức đứng thẳng người, trợn tròn hai mắt.

Cô Dạ Kiết vốn đang ngồi thấy bóng lưng nàng đột nhiên cứng đờ, liền đứng dậy theo, “Chuyện gì?”

Phong Phi Duyệt không chớp mắt nhìn chằm chằm về phía khu rừng, chưa tới vài ba bước, quả nhiên một số lượng lớn người áo đen đã chạy đến trước nhà gỗ, nàng vội vã lui về sau một bước, nhất định là người của Độc Bộ Thiên Nhai đuổi tới, “Có người đến.”

Cô Dạ Kiết tiến lên, ở bên trong một gian phòng khác, người đàn ông cũng đi ra.

“Lại nữa rồi!” Ông ta không có chút biểu cảm sợ sệt, thần sắc thản nhiên như vậy, lại giống như nhìn thấy một bị bằng hữu cũ.

Tên áo đen cầm đầu che mặt, trường kiếm trong tay hiện ra tia sáng rét lạnh, sau lưng, đi theo mười mấy tên ăn vận y hệt. Con người lộ ra ngoài khăn bịt mặt dính vào sát khí, âm thanh xuyên qua một lớp ngăn trở, mang theo khăn đặc sau khi biến thành, “Không ngờ, người vẫn còn ở đây.”

“Ta nói rồi, ta sẽ không rời khỏi đây.” Thanh âm của người đàn ông vang dội, thân thể trong gió đêm, mang theo tư thái tiên phong đạo cốt, “Trái lại, các người vẫn thủy chung không chịu buông tha.”

“Một ngày chưa giết được người, bọn ta sao có thể có mạng trở về gặp chủ nhân?” Tên áo đen hừ lạnh một tiếng, một kiếm chém đứt hàng rào trước vườn, cọc gỗ chia năm xẻ bảy vọt tới bên hông, đã không còn trở ngại, những kẻ kia vẫn chưa tiến lên chém giết.

Phong Phi Duyệt cùng Cô Dạ Kiết đồng thời đi ra khỏi nhà, kẻ đến cũng không nhận ra hai người, chỉ là lạnh giọng châm chọc, “Hừ, ta tưởng người không sợ trời không sợ đất chứ, thì ra, đã âm thầm mời trợ thủ đến rồi.”

“Chuyện này không liên quan đến hai người bọn họ!” Người đàn ông lên tiếng phủ nhận, hai chân thon dài bước xuống trường cấp, đi vào trong khu vườn đủ loại hoa cúc.

“Vậy thì càng tốt, bọn ta muốn lấy chỉ là cái mạng của người, cũng không muốn tổn hại kẻ khác.” Tên áo đen cũng thẳng thắn, tay áo người đàn ông rung lên, trong tay liền có thêm một thanh trường kiếm, “Hôm nay lại thử xem, có thể bước vào vườn của ta một bước hay không.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, hai chân rục rịch muốn tiến lên, người đàn ông nghe thấy tiếng động sau lưng, trong tay xoay tròn một vòng, hiện ra tư thế đẹp mắt, “Không cần hai người ra tay, mời hai vị vào nhà đi thôi.”

Thân ảnh cao ráo đứng vững vàng trong vườn, thanh bạch lãnh đạm.

Cô Dạ Kiết bắt lấy tay nàng, kéo sang một bên, hai chân vắt chéo hiện ra một tư thế lười biếng, sau lưng chống đỡ trên mặt tường, Phong Phi Duyệt không hiểu đầu đuôi, vẫn như cũ không yên lòng.

Thấy động tác của nàng như muốn tiến lên, tay Cô Dạ Kiết vốn đã buông lỏng lại lần nữa nắm chặt cổ tay nàng, ngón trỏ chỉ lên giữa môi, “Suýt... cảnh đêm đẹp như vậy, đừng phá hỏng.”

Khẽ mở miệng, giữa đầy mắt lại thoáng qua một tia ánh sáng loáng, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại, liền thấy người đàn ông một thân trường bào bạch sắc dưới ánh trăng vô cùng xuất trần phiêu dật. Kiếm trong tay ưu nhã vung múa, thân thể kiên nghị hữu lực, người kiếm hợp nhất, múa ra từng đạo từng đạo cảnh quan đẹp mắt. Lo lắng vừa rồi, bây giờ nhẹ nhàng gỡ xuống, nàng khẽ giãn mặt ngậm cười, vẫn là nên thưởng thức.

Cô Dạ Kiết thấy nàng nhẹ cong khóe môi, hai mắt càng phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, sắc mặt ban đầu liền trở nên ấm áp, tầm mắt dần vào bóng lưng nam tử lập tức rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “Quả thật là gừng càng già càng cay.”

Phong Phi Duyệt nghe vào tai, suýt chút nữa nhin không được bật cười thành tiếng, “Tuổi của đại thúc cũng không quá lớn, làm gì đã đến mức ‘gừng càng già càng cay’.”

Một câu, giống như phản bác, khiến tuần nhan không vui của nam tử càng thêm lạnh lẽo, “Duyệt Nhi...”

“Ừ?” Người con gái vốn không xoay đầu lại, chỉ là thuận miệng đáp lời.

“Nàng nói đại thúc kia, liệu có cần chúng ta ra tay không?” Ý định giúp đỡ của hắn vốn cũng không quan trọng, ngược lại, vị đại thúc kia càng thêm dùng sức.

“Hay là, chúng ta đợi xem biến hóa.” Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, một cái ngược mặt, bỗng nhiên có cảm giác như hàn ý bốn phía quét tới, hai vai khẽ run rẩy, bất giác rút người tựa lại gần Cô Dạ Kiết.

Nam tử từ từ buông lỏng tuần nhan âm trầm, gơ cánh tay không bị thương ra, kéo nàng ôm vào lòng.

Trong không khí, khôi phục lại vẻ an tĩnh như trước, chỉ nghe thấy tiếng rừng cây bất chợt xào xạc, vũ kiếm trong tay đại thúc càng dùng thêm lực, đám người áo đen ào ạt rút kiếm, nháy mắt một cái, giữ vững phòng thủ.

“Xông vào!” Tên áo đen dẫn đầu ra lệnh, sau lưng, đám người toàn bộ xuất động.

“Vụt...”

Bồn hoa bày dưới mặt đất giống như rung lên một cái, hoa cúc vốn đang tranh nhau vươn nở tỏa hương thức tỉnh trong kiếm khí, từng đóa từng đóa lần lượt bị kéo căng ra một góc, theo bước chân người đàn ông đột nhiên vọt thẳng lên, giống như đều có sinh khí linh động, nhất nhất đâm bổ vào đám người áo đen xông lên tấn công.

Kiếm trong tay đối phương điên cuồng chặt chém hoa cúc mỏng manh bay tới, nhưng chúng lại có thể khéo léo tránh đi, thân cành cánh hoa mảnh khảnh như liễu lãnh liệt quất qua cổ tay đám người áo đen, chỉ nghe ‘pắc...’ một tiếng, kiếm trong tay không chịu được sức nặng, bị đánh rơi xuống đất. Người đàn ông ở trong vườn không ngừng múa kiếm, giao đấu bên ngoài, phẳng phất như không có chút can hệ gì tới ông ấy. Vốn không muốn tổn hại đến tính mạng của bọn chúng, cánh hoa chỉ công kích vào cổ tay cùng với bắp đùi của đám người, sau khi đẩy lùi, thì không xâm phạm nữa.

Đầy sân vườn, đều là cánh hoa rơi xuống vung vãi, người đàn ông bay thẳng người lên, bơi múa giữa màn trời đầy hương hoa.

“Thật thần kỳ...” Phong Phi Duyệt mở to hai mắt, ngay cả Cô Dạ Kiết đứng bên cạnh cũng nín thở ngưng thần, không nói một lời.

Tên áo đen dẫn đầu thấy trước sau không thể công kích, trong lòng, liền có chút tức tối, người đàn ông đã thu kiếm lại, sau khi thở ra một hơi, nhẹ giọng nói ra thành lời, “Quay về đi.”

Đám người kia thấy vậy, mặc dù không phục, nhưng chỉ có thể chấp nhận nhặt trường kiếm dưới đất lên, lách mình thoát ra khỏi rừng trúc.

“Đại thúc...” Phong Phi Duyệt vô cùng khó hiểu, “người không sợ bọn chúng lần sau lại đến nữa sao?” Cái này, rõ ràng là thả hổ về rừng mà?

“Chuyện nên đến, cho dù mình có trốn đến chân trời góc biển cũng tránh không thoát.” Người đàn ông xách kiếm tiến lên, sau lưng, hoa cúc vốn đang bay lượn điên cuồng giữa không trung rơi trở lại khu vườn, đầu lại vào đất.

Phong Phi Duyệt mặc dù không nói ra, nhưng đối với cách lý giải của ông ấy lại không dám gạt bừa. Cho dù ẩn cư ở trên núi, bên cạnh, vẫn có sát cơ mai phục tứ phía, nếu không diệt tận gốc đối phương, sớm muộn gì, chịu tổn hại vẫn sẽ là bản thân mình.

Lòng bàn tay người đàn ông đầy vết chai sạm khê vuốt ve chuôi kiếm kia, im lặng giây lát, nơi đáy mắt, có tình ý không nở thoảng vụt qua, hai tay cầm thanh kiếm tra vào vỏ của nó, một khắc sau, lại đưa đến trước mặt nàng, “Thanh kiếm này, tặng cho cô!”

Phong Phi Duyệt càng thêm kinh ngạc, “Tặng tôi?”

“Đúng, thanh kiếm này đi theo ta nhiều năm, đã đến lúc đổi chủ rồi, đi ra ngoài thăm thú một chút.” Người đàn ông siết chặt tay một cái, trực tiếp nhét thanh kiếm vào tay Phong Phi Duyệt.

“Nhưng mà... không có thanh kiếm này, thúc làm sao có thể...”

Ông ấy mỉm cười ôn hòa, hiểu rõ băn khoăn trong lòng nàng, xoay người lại, tầm mắt lần lượt quét qua những cánh hoa cúc rơi vãi dưới đất kia, “Ồ bên cạnh cùng ta giao chiến, là nàng ấy, chứ không phải là một thanh kiếm.”

Đáy lòng nàng chợt âm áp, ý của người đàn ông rất rõ ràng, múa kiếm, chỉ là một loại phương thức mà ông ấy cùng người mình mong nhớ hòa lẫn vào nhau, chân chính đứng sau lưng ông ấy, là bà ấy!

“Thanh kiếm này, cô nhất định phải cất giấu cẩn thận, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng làm mất...” Ông ta xoay người lại, ánh mắt nghiêm túc mà thận trọng, từng câu từng chữ nói ra, “tương lai, nó có thể cứu được, có lẽ không chỉ vẹn vẹn vài mạng người đơn giản như vậy.”

112. Chương 111: Ác Mộng Huyết Sắc

Chương 111: Ác mộng huyết sắc

Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy thanh kiếm kia trầm xuống, hai tay của mình, phảng phất không giống như đang cầm giữ.

Hoa văn trong lòng bàn tay, đã nóng rẫy, kiếm này, lẽ nào cất giấu bí mật gì đó không thể để người khác biết? Vững vững vàng vàng rút thanh kiếm ra, nhìn lại kỹ càng, liền biết là một thanh kiếm tốt, thân kiếm được tôi luyện sắc ngót, trên vỏ kiếm, mỗi một đường hoa văn đều được điêu khắc hoàn mỹ, duy chỉ có, không tìm được bất cứ điểm nào không thỏa đáng.

Phong Phi Duyệt nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của ông ấy, mà người đàn ông, lại phúi phúi ống tay áo, lướt qua hai người, sải bước vào trong nhà.

Thu thanh kiếm vào trong tay, Cô Dạ Kiết cùng Phong Phi Duyệt lần lượt đi vào, không qua bao lâu, người đàn ông dọn cơm tối đã chuẩn bị xong lên bàn, ba người cùng nhau ngồi xuống.

Bên ngoài, rừng cây xào xạc, một bữa cơm, hơn phân nửa là trôi qua trong im lặng.

Thu dọn xong xuôi, người đàn ông thấy sắc trời bên ngoài đã tối, “Hai vị nghỉ ngơi sớm một chút đi, chỉ là nhà ngói đơn sơ, phải cảm phiền hai người chen chúc chung một phòng rồi.”

“Không có gì đáng ngại, ra ngoài bất tiện biết bao nhiêu, may mà gặp được đại thúc.” Phong Phi Duyệt thấy Cô Dạ Kiết bên cạnh đến một câu khách sáo cũng không nói, vội vươn tay lôi kéo tay áo hắn. Nam tử hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó, bị nàng quấy rối gián đoạn như vậy, ngẫm nghĩ nửa khắc mới bắt nhịp được, “Ừ, chúng tôi cùng ngủ trên một chiếc giường là được rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt nháy cái liền ửng đỏ, ai cần hấn nói cái này chứ!

Người đàn ông hiểu ý, cười ha hả, tự động lui ra ngoài.

Trong phòng, mang theo mùi thơm mát mẽ tự nhiên của gỗ thô, quanh quẩn bên chóp mũi, xua không tản đi, dưới ánh nến, Phong Phi Duyệt vẫn còn đang suy nghĩ đến thanh kiếm kia, “Lời đại thúc nói, là có ý gì?”

Cô Dạ Kiết cởi trường sam ra, ngồi xuống cạnh nàng, “Có một số chuyện, phải xem cơ duyên trùng hợp, không cần để ý quá.”

Đứng dậy, đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không giống như trong cung đình, chiếm giữ toàn bộ tầm mắt chính là cánh cổng khu vườn sâu không thấy điểm cuối. Mặt nước trong veo, gợn sóng lăn tăn, dưới bóng hình phản chiếu, thân ảnh hai người tựa vào nhau, hiện rõ vài phần nhỏ bé hư vô.

Phong Phi Duyệt tỳ hai tay lên góc cửa sổ, dùng khuỷu tay chống đỡ, cả thân thể nghiêng ra ngoài, sau lưng, Cô Dạ Kiết vòng tay một cái ôm tới, đè lên trên lưng nàng.

Nàng kháng nghị cự người một cái, quay đầu lại, sắc mặt có chút mất tự nhiên, toàn thân bị gắt gao ôm chặt, mấp máy miệng vài cái, “Động tác này, sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy...” Nàng muốn nói, cái tư thế này, thật không tệ chút nào, nhưng quanh quẩn giữa đầu lưỡi vài vòng, lúc nói ra, lại thành những lời này.

Cô Dạ Kiết giữ tay nàng lại, cầm chống lên đỉnh đầu Phong Phi Duyệt, thanh âm, có chút mờ ám, “Khiến ai hiểu lầm chứ? Động tác này cũng chưa phải chưa từng có.”

“Ở đây vẫn còn đại thúc mà.” Phong Phi Duyệt muốn đứng thẳng dậy, lại bị cả người hấn đè chặt lên bậu cửa sổ, chỉ có thể nằm sấp ở đó, không thể cự quạ.

“Đại thúc thì làm sao?” Môi mỏng của nam tử dính ý cười tà ác, tiếp theo bổ sung một câu, “Đại thúc cũng hiểu thất tình lục dục.”

Một câu, hoàn toàn bị chẹn họng.

“Thiếp không so da mặt dày với chàng.” Phong Phi Duyệt bị đè ép đến nỗi lồng ngực tắc nghẽn, cặp mắt trợn lên thật to.

Cô Dạ Kiết thấy nàng nói chuyện hô hấp không yên, liền nâng người lên một chút, khước miệng, có ý cười hiện ra, “Ta chỉ là ôm nàng một cái, Duyệt Nhi đừng có nghĩ lệch chứ.”

Trùng mắt một phát, tầm mắt Phong Phi Duyệt rơi lên ánh nến đang tỏa sáng yếu ớt trong phòng, “Người đại thúc chờ, tại sao vẫn luôn không xuất hiện?”

Câu hỏi như vậy, Cô Dạ Kiết không trả lời được, chỉ có thể trầm mặc im lặng.

“Vậy chàng nói, tại sao ông ấy vẫn muốn đợi ở đây?” Phong Phi Duyệt hỏi tiếp, đầu mày tuyệt đẹp nhíu lại một chỗ, “Nơi này, rõ ràng là sát cơ tứ phía, lẽ nào ông ấy không sợ, một ngày nào đó, lúc người ông ấy khó khăn lắm mới chờ đợi được tìm đến, chính mình lại không còn ở đây nữa?”

Con người thâm thúy của Cô Dạ Kiết trầm xuống, “Như vậy còn tốt hơn là bọn họ là lạc mất đối phương, nếu như đã ước định, ông ta rời đi rồi, vậy người ông ta chờ đợi, còn có thể tìm tới được sao?”

Không hiểu sao, trái tim đau xót, giống như là bị thứ gì đó quấn lấy, tình yêu như vậy, chỉ thiếu đi một phần gần gũi, sự chờ đợi của ông ấy, người kia không nhìn thấy được, đôi mắt của bà ấy ngày ngóng đêm trông, mà ông ấy... cũng đợi không được.

Phong Phi Duyệt không khỏi cảm thấy sợ hãi, nàng đứng dậy, Cô Dạ Kiết không hề lại nữa, hai tay ôm vòng trước người nàng.

Xoay người, ánh mắt nàng lướt qua bên tai nam tử, ánh đèn trong này, yếu ớt mà le lói từng hơi, đứng trước cửa sổ, mà sau lưng, lại là bóng đêm u ám sâu thẳm, hai bóng người ôm lấy nhau đã tách ra. Đôi mắt lấp láy của Phong Phi Duyệt nhìn ra xa, phẳng phất như, trông thấy hai người bọn họ quay lưng đi ngược phía nhau, tại sao, lại có cảm giác như lướt thoáng qua, càng chạy càng xa chứ?

“Sao vậy?” Cô Dạ Kiết thấy sắc mặt nàng có gì đó không ổn, theo tầm mắt của nàng, định xoay người nhìn lại.

“Đừng... nhìn.” Phong Phi Duyệt vùi mình vào lồng ngực dày rộng của hắn, thanh âm vẫn luôn bình thản, trở nên chói tai, ngay cả cái ôm đột ngột này, cũng đập vào người hắn có chút buồn bực.

“Duyệt Nhi...”

“Chúng ta nghỉ ngơi sớm thôi, sáng sớm ngày mai còn phải lên đường nữa.” Phong Phi Duyệt ảm đạm nhìn nàng, yên lặng trong lòng xuống, tối nay, có chút tùy hứng không nói ra được, để Cô Dạ Kiết ôm mình trở lên giường.

Tiết khí Huyền Triều bây giờ, vốn nên là lúc xuân về hoa nở, thế nhưng lại lạnh lẽo đến thấu xương.

Phong Phi Duyệt muốn cử động một cái, lại kinh ngạc phát hiện, hai tay hai chân của mình toàn bộ đều bị trói chặt, xung quanh, âm thanh ồn ã náo động không ngừng. Mình đã đến đâu? Từ khi nào, nơi này có thêm một cái lồng sắt, nàng bị giam ở bên trong, đến đường ra cũng không có?

Trên đài trống phía đằng xa, hoàng đế một thân mình hoàng rục rờ chói mắt, bên cạnh ghế loan khổng lồ, thái hậu hai cung thần sắc sững đang ngồi đó.

“Kiết...” Nàng khẽ gọi một tiếng, thân thể không tự chủ được tiến lên, hai tay nắm lấy lan can sắt, dưới chân, như có ngàn cân nặng nề, mỗi một bước đi, đều giống như muốn cắt đứt cổ chân của nàng.

Nam tử mặt không biến sắc, trên trán lạnh lùng, tràn đầy xa cách, đôi đồng tử nhìn về phía nàng, vẫn là màu hổ phách lãnh đạm tôn quý kia. Ánh mắt... xa lạ như vậy, vì sao lại xa lạ như vậy?

Phong Phi Duyệt khẩn trương, cũng sợ hãi, hai tay bắt đầu không an phận đánh lên lồng sắt, “Kiết, tại sao lại nhốt ta, thả ta ra ngoài...”

“Ha ha...”

Tây thái hậu khoan thai đứng dậy, Phong Phi Duyệt nhìn bà ta bước từng bước xuống thềm đá, sau lưng, làn váy đỏ thắm, phủ kín cả bậc thang, “Vẫn không hiểu sao, không hiểu sao?”

“Không hiểu cái gì?” Nàng bám vào lan can lạnh như băng, thanh âm run rẩy, giống như con thú bị vây hãm, mặc người ta chém giết!

“Ha ha ha...”

Tây thái hậu ngửa đầu cười to, không chút kiêng kỵ, cười đến phủ phục cả người, “Cuối cùng cũng trừ khử được ngươi rồi, sắp sửa chết rồi, sắp sửa lên đài hành hình rồi, ngươi vẫn chưa hiểu sao? Ha ha... Quân gia, sụp đổ rồi, ngươi nhìn xem, đây dưới đất này, đều là máu người thân của ngươi, có phải không?”

Mùi máu tươi, rất nồng, rất đậm, ngập đầy trời mà cuốn đến, mang theo mùi vị khiến người ta muốn nôn mửa...

Mười dặm trường phố, Phong Phi Duyệt ngoái đầu, không nhìn được, nước mắt rơi như mưa, thi thể người nhà Quân gia, nằm đầy đất, trong tầm mắt, toàn bộ chỉ có một màu, đỏ, đỏ...

Đỏ thắm cực hạn, màu đỏ chém giết, màu đỏ xử tử gia tộc...

Hai mắt, đau quá, giống như mù rồi...

Phía bên kia, nam tử giống như tượng thần, đứng giữa trung tâm trời đất, sừng sững bất động. Nước mắt của nàng lưu lại trong tim, nảy lên hy vọng, khô cạn bất kham.

Giống như, không quen biết nàng, trước đó, người tâm ý tương thông kẻ bên gối như vậy...

Trước mắt, lại xuất hiện một hồ ao, bên trong, đỏ tươi một màu, không biết là máu, hay là thứ gì. Tế đàn cổ xưa, ẩn trong một góc vương triều âm u. Hình như nàng nhìn thấy Thanh Âm, bị trói trên một giá thập tự bằng gỗ trên cao, phía dưới, một nam tử đi tới.

Người nam nhân này, có dung mạo tà niệm nhất thế gian, không, phải nói là diêm dúa mỹ hoặc, giờ đây, lại bị che giấu dưới người, toàn thân hùng mãnh, khiến người ta hít thở không thông.

Phong Phi Duyệt muốn nhìn rõ ràng, chợt thấy một quả cầu lửa rất lớn vọt tới, vây tròn cả người Thanh Âm trong biển lửa, nàng thấy cô ấy trước sau như một, nở nụ cười hệt như ánh mặt trời ấm áp. Cô ấy nói, “Đế...”

Tên của nam tử kia, gọi là Minh Đế.

“Thanh Âm...” Nàng thình lình bật dậy, trên người, toàn là mồ hôi lạnh, Cô Dạ Kiết ngủ bên cạnh lập tức bị đánh thức, “Duyệt Nhi...”

Nghe thấy tiếng gọi, nàng xoay đầu lại, sắc mặt tái nhợt, hai mắt mang theo kinh hoảng mông lung, lòng bàn tay dày rộng lau đi mồ hôi trên trán nàng, mỗi một động tác, rõ ràng vẫn quen thuộc như vậy. Phong Phi Duyệt nắm lấy tay hắn, ấm áp mà hữu lực. Không giống như trong mộng, tất cả đều lạnh lẽo như băng.

“Gặp ác mộng à?” Cô Dạ Kiết ôm nàng đặt giữa hai chân, đầu gối kẹp hai bên eo nàng, nhỏ giọng thì thầm.

Mình, sao lại gặp phải giấc mộng như vậy? Phong Phi Duyệt khẽ gật đầu, lui người ra phía sau, tựa vào trước ngực hắn, “Như thế này, có thể ngủ được không?”

“Nàng đừng cử động lộn xộn, không đụng vào, có lẽ có thể ngủ được.”

Phong Phi Duyệt tất nhiên hiểu được ngụ ý của hắn, khẩn trương vừa rồi từ từ bình phục, quả thật co rúc thành một cục, cũng không dám cựa quậy.

Quá nửa đêm, cũng không ai nhắm mắt nữa, chỉ đơn giản là tựa vào nhau, trời vừa tờ mờ sáng, hai người liền chuẩn bị thức dậy.

Duy trì một tư thế quá lâu, khó tránh khỏi toàn thân tê mỏi vô lực. Phong Phi Duyệt tự lo mặc y phục, thấy hắn còn nằm ở trên giường, liền tiến lên trước, kéo Cô Dạ Kiết dậy.

Vừa mới thu dọn ổn thỏa, liền thấy đại thúc đã chuẩn bị điểm tâm, trên bàn, còn có một tay nải.

Tình cờ gặp gỡ, thế nhưng ông ấy lại dốc hết toàn bộ sức mình trợ giúp bọn họ, Phong Phi Duyệt chỉ có thể tạm thời đón nhận, định rằng sau khi hồi cung sẽ đáp tạ.

Dùng xong điểm tâm, người đàn ông biết bọn họ chuyến này tất có đại sự, bất đắc dĩ, cũng không thể ở lại lâu. Tiến đến bên ngoài rừng trúc, hai người cùng nhau rời đi, rất nhiều lời nói, đến khóe miệng, lại không thể nói thành lời được.

Nhìn bóng lưng hai người càng lúc càng xa, người đàn ông không bước ra thêm một bước nào, chỉ đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi hai người ra khỏi cánh rừng, ông ấy vẫn đứng im ở ven hồ, sừng sững bất động.

Hành trình ban đầu, không thể không bị xáo loạn, trong cung, bây giờ chính là thời điểm rối loạn bất ổn, còn không trở về, sợ là lại nảy sinh biến cố.

Bởi vì hành trình gấp rút, hai người chỉ đành phải một đường cưỡi tuấn mã chạy như bay về phía hoàng cung.

Đi đường vất vả, long đong mệt mỏi, Cô Dạ Kiết dẫn trước ghìm chặt cương ngựa, sau lưng, Phong Phi Duyệt theo sát tiến lên, một tiếng hí vang, tuấn mã ngửa ngược vó trước lên, người con gái một thân nam trang ngạo nghễ, khẽ ngược cao khuôn mặt nhỏ nhắn thần thái sáng sủa. Đạo bước đi tới bên cạnh hoàng đế, bóng dáng hai người giao nhau trước cửa để đồ, kéo dài một đường.

Phóng mắt nhìn đi, cả hoàng thành bị bao phủ trong ánh dương nhàn nhạt ngã về tây, tường hòa mà an tĩnh, giống như đang ngủ say vậy. Dưới mái ngói lưu ly, cảnh thái bình giả tạo, phía chân trời, kéo đến một đám mây đen, u ám nặng nề đè xuống. Một tay Phong Phi Duyệt nắm cương ngựa, bên cạnh, nam tử xoay đầu lại, tuấn nhan ngưng mắt nhìn nàng, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn phải vung tay, chạy như bay, “Jia...”

Bóng lưng, nhanh như ánh chớp, phía sau, cát bụi bị hất tung như một lớp màn rũ kéo lên, nàng quay đầu lại, cuối cùng, thu hết cảnh trí bên ngoài vào trong mắt, giục ngựa theo sát tiến lên.

Thứ không thuộc về mình, chớ nên cưỡng cầu.

Phong Phi Duyệt vững vàng cầm kiếm trong tay, phía trước, nam tử giảm chậm tốc độ, chờ nàng đuổi theo.

Cảnh Dạ Cung.

Thị tiếp dư trông mong chờ đợi, cả người, đứng ngồi không yên, Đào Tâm thấy bộ dáng nàng ta không yên lòng, liền mở miệng hỏi, “Nương nương, người đây là bị làm sao vậy?”

“Đào Tâm, người nghe xem, có phải hoàng thượng đến rồi không?” Nàng ta nín thở ngưng thần, hai tay giao lại trước người, khẩn trương lắng nghe bên ngoài.

Thả công việc trong tay xuống, Đào Tâm bất đắc dĩ cắn môi, lời như thế này, một ngày Thị tiếp dư sẽ nói qua vài ba lần, “Nương nương, hoàng thượng vẫn chưa trở về mà.”

Mắt thấy, thần sắc nàng ta dần dần ảm đạm, Đào Tâm tất nhiên không đành lòng, đi lên trước, “Nương nương, hoàng thượng ra ngoài lo liệu sự vụ, sẽ trở về nhanh thôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thị tiếp dư trầm mặc, mang theo vài phần bi ai, hai tay xoắn lại một chỗ, thậm chí, có chút luống cuống, “Nếu không phải ta quần lấy Lý Yên, bây giờ, vẫn còn lơ mơ tưởng rằng hoàng thượng ở trong cung. Đào Tâm, người nói, có phải hoàng thượng không còn tin tưởng ta nữa rồi không?”

Biết ngay nàng ta sẽ suy nghĩ lung tung, Đào Tâm lập tức khoát tay, “Nương nương, nhất định hoàng thượng là sợ người lo lắng, hướng hồ, thân thể người suy nhược, hoàng thượng sao có thể nhẫn tâm để người vì mình mà vất vả như vậy?”

Sắc mặt Thị tiếp dư rất kém, nghe Đào Tâm nói, trong lòng chợt cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, môi trái tim khẽ khép lại, ho vài tiếng, “Vậy sau khi hoàng thượng trở về, sẽ đến Cảnh Dạ Cung chứ?”

Đào Tâm nghĩ cũng chưa kịp nghĩ đã gật đầu, lại bắt đầu khuyên nhủ, “Nương nương yên tâm, nơi hoàng thượng bước vào đầu tiên chắc chắn là Cảnh Dạ Cung.” Bình thường, tình ý Cô Dạ Kiết dành cho nàng ta, Đào Tâm không phải không nhìn ra, hơn nữa Thị tiếp dư bây giờ bệnh nặng, Đào Tâm càng thêm khẳng định như vậy.

“Nương nương, nương nương...”

Hai người đang nói chuyện, thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hồi báo dồn dập, chớp mắt, một nha hoàn thở hổn hển chạy vào, “Hoàng... hoàng thượng trở về rồi.”

Thị tiếp dư chỉ cảm thấy trước mặt rộng mở sáng sủa, đè nén tích tụ trong lòng, cũng lập tức tản đi, “Người nói cái gì?”

“Nương nương...” Gương mặt của nha hoàn kia đỏ hồng, một tay vỗ ngực, lòng tràn đầy vui mừng, “Nô tỳ vừa mới nhìn thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu trở về, lúc này, đã đến Phượng Liễm Cung rồi.”

Hai người là cùng nhau xuất cung, bây giờ, đến Phượng Liễm Cung tẩy trần trước cũng là chuyện thường tình. Thị tiếp dư đưa tay vuốt qua khuôn mặt nhỏ nhắn, thần sắc có chút khẩn trương, gọi Đào Tâm tới, “Mau, chải cho ta kiểu tóc đơn giản, còn người, lấy áo choàng gấm tường vân hoàng thượng ngự ban ở trong ngăn kéo ra đây, còn nữa, bảo Ngự Thiện Phòng chuẩn bị chút thức ăn tới đây, hoàng thượng đi đường mệt mỏi, nhất định là đói bụng rồi...”

Đào Tâm đứng sau lưng nàng ta, cười cười kéo mái tóc đen dài của nàng ta xuống, nha hoàn khắp phòng, cũng theo nụ cười nở rộ trên mặt Thị tiếp dư mà bắt đầu bận rộn.

113. Chương 112: Dò Xét Tiếp Dư

Chương 112: Dò xét tiếp dư

Tắm rửa xong, được nha hoàn hầu hạ thay đổi phượng trang, hoàng đế ngồi ngay ngắn ở một bên, Lý Yên cúi đầu đứng bên cạnh Phong Phi Duyệt, hai mắt trong suốt.

“Bẩm hoàng thượng...” Lý Yên tiến lên một bước, hành lễ xong rồi cung kính đứng một chỗ, “trong cung hết thấy đều vô sự, thái hậu hai cung bên kia chỉ là phái người tới, nô tỳ đã theo lời dặn dò của nương nương, đuổi trở về rồi.”

Sẵn có thất bại từ lần trước, xem ra thái hậu hai cung cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Cô Dạ Kiết gật đầu, Phong Phi Duyệt là cố ý truyền ngữ y đến, đến khi chắc chắn vết thương trên cánh tay đã không còn gì đáng ngại, mới thoảng an tâm.

Thoa thuốc lên, chỉ là có chút đau nhức ngứa ngứa, Phong Phi Duyệt thấy hần mấy ngày nay đều chưa được nghỉ ngơi đằng hoàng đêm nào, ngồi một lúc, liền bảo Lý Yên hầu hạ hần cởi y phục.

Hoàng đế vừa mới đứng dậy, bên ngoài liền truyền đến tiếng huyền não vụn vặt, Phong Phi Duyệt ra hiệu bảo Lý Yên mở cửa điện, dẫn đầu sải bước ra ngoài.

Bên ngoài, Ngọc Kiều đang ngăn trở trước Phượng Liễm Cung, nhìn kỹ lại, thì ra là Đào Tâm tìm tới.

“Không nghe thấy ta nói sao? Người không thể vào.”

“Ngọc Kiều tỷ, người cứ để cho nô tỳ vào đi, hoàng thượng trở về rồi, ta đến đây chỉ để gửi một câu nói mà thôi.” Đào Tâm còn đang hết lời dây dưa, bất đắc dĩ, cô gái trước người thủy chung không chịu mở lời, vẻ mặt hồ hững.

“Chuyện gì ồn ào như vậy?” Phong Phi Duyệt bước xuống trường cấp, chậm rãi đi tới trước mặt hai người, Đào Tâm vừa thấy nàng tới, trên mặt dính dập hy vọng, thân thể lại bị Ngọc Kiều ngăn trở không thể tiến lên, “Nương nương, nương nương...”

Phong Phi Duyệt nhìn quanh bốn phía, xung quanh cũng không còn người nào khác, “Đào Tâm, sao người lại ở đây?”

“Bẩm nương nương, nô tỳ nghe nói hoàng thượng hồi cung, nô tỳ...” Cô gái gấp gấp muốn tỏ rõ ý đến, thân thể cũng không nhịn được tiến lên, hai mắt xuyên qua điện nhìn vào bên trong.

“Là ai nói với người hoàng thượng hồi cung?” Phong Phi Duyệt ra hiệu bảo Ngọc Kiều tránh ra, thanh âm đột nhiên trầm xuống, khiến Đào Tâm trước mặt kinh sợ không nhẹ. Sau khi hai người hồi cung, không hề đi đâu cả, tin tức lúc trước càng bị ém kỹ trong Phượng Liễm Cung, “Hoàng thượng vào lúc nào, bước qua tấm điện của bốn cung một bước?”

Cô gái cắn môi, ý thức được bản thân mình khẩn trương sơ suất, mà hoàng hậu lại là người khôn khéo như vậy, Đào Tâm toát mồ hôi đầy đầu, dứt khoát gấp cong hai gối, quỳ xuống trước mặt Phong Phi Duyệt, “Nương nương, là nô tỳ, vừa rồi nô tỳ từ bên ngoài Cảnh Dạ Cung đi ra, không cẩn thận, nhìn thấy... Nương nương nói gì đều đúng, hoàng thượng đang ở trong Phượng Liễm Cung, nương nương, người để cho nô tỳ vào gặp mặt một lần đi...”

Đang cầu xin, hoàng đế nghe thấy động tĩnh, thay long bào xong, một thân mệt mỏi đi ra.

“Người, không phải là nha hoàn theo hầu Thi tiếp sư sao?”

“Chính là nô tỳ, hoàng thượng, Thi tiếp dư bệnh cũ không khỏi, thời gian này lại không ăn uống được gì, thân thể bây giờ...” Phong Phi Duyệt nhìn vẻ mặt khẩn trương của Đào Tâm, nha hoàn này đối với chủ tử, ngược lại thật tâm hiếm thấy.

Hoàng đế khoát tay chặn lại, lập tức, cũng hiểu rõ.

“Tối nay, nàng nghỉ ngơi trước...” Cô Dạ Kiết quay sang nói với Phong Phi Duyệt, “Vốn dĩ, ta cũng định đi gặp nàng ấy...”

Về mặt, mang theo bất đắc dĩ không thể không đối mặt, còn có vài phần sợ hãi khó nói rõ thành lời, ngày đó ở sơn động, hoài nghi của hần, trước sau không thể để xuống. Bây giờ, cũng đã đến lúc nên đối mặt rồi. Phong Phi Duyệt không nói lời nào, nhẹ gật đầu một cái, vừa mới trở về hoàng cung, không bỏ được nhất, chắc chắn là nàng ta.

Tranh không được... Đáy lòng của Cô Dạ Kiết, có một nơi như vậy, là nơi nàng vĩnh viễn cũng không đặt chân vào được.

Hần không nói rõ ràng, nàng cũng không hỏi kỹ, lưu lại một bóng lưng rồi, Cô Dạ Kiết liền bỏ đi ra ngoài.

Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn đi, Đào Tâm đứng dậy đi theo sau lưng hắn, bóng lưng ngăn trở một bên, nhìn vào trong mắt nàng, thế nhưng lại tràn đầy lo âu.

“Nương nương...” Lý Yên từ trong điện đi ra ngoài, gọi khẽ một tiếng.

Phong Phi Duyệt đứng sững một chỗ, giấc mộng kinh hoa yên vân, nơi này, vẫn như cũ là hoàng cung, hắn, vẫn là hoàng đế.

Cuộc sống bên ngoài hoàng cung, ở nơi thế ngoại đào viên kia, mặc dù không tránh khỏi đuổi giết, nhưng cũng không có vẻ tĩnh mật như bây giờ, mệt mỏi như thế này. Gió tàn thổi ngược lá rụng, Lý Yên cùng Ngọc Kiều hai mặt nhìn nhau, không dám nói thêm một câu, đứng ở trong vườn cực kỳ lạnh, Phong Phi Duyệt khép chặt vạt áo trước ngực, phát tay nói, “Đừng canh chừng nữa, trở về nghỉ ngơi cả đi.”

Lúc xoay người, bước chân đạp xuống, tịch mịch, đối với nữ nhân trong cung mà nói, là chuyện nên quen thuộc nhất.

Thi tiếp dư trông ngóng chờ đợi, hương trong lò nhan, nhạt đến không thể nghe thấy.

Khép áo choàng lại, theo tiếng bước chân bên ngoài tới gần, trái tim càng lúc càng treo lên thật cao.

Hoàng đế vừa mới bước vào một chân, liền thấy cô gái vội vội vàng vàng đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ kích động, sắc mặt tái nhợt, cũng dần dần có chút phiếm hồng, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Lúc gặp lại, Cô Dạ Kiết chợt cảm thấy có vài phần mất tự nhiên, hắn tiến lên, hai tay dịu dàng nâng ta, “Thân thể nàng không tốt, không phải sớm bảo nàng miễn phải hành lễ rồi sao?”

“Thần thiếp thấy hoàng thượng đến đây, liền quên mất.” Thi tiếp dư theo hắn ngồi xuống, nắm tay không đành lòng buông ra.

“Thời gian gần đây tương đối bận, trẫm cũng ở lại Phượng Liễm Cung xử lý triều sự, thiết thời cho nàng rồi.” Cô Dạ Kiết thuận miệng nói, vốn không có kỳ quá nhiều.

Biểu tình trên mặt Thi tiếp dư cứng đờ, Đào Tâm ở bên cạnh thấy thế, chỉ đành phải ngậm miệng không nói lời nào. Nàng ta vốn cho rằng, hoàng đế sẽ không lừa gạt mình bất cứ chuyện gì, nhưng hôm nay...

“Hoàng thượng, quốc sự bận rộn, thân thể quan trọng nhất.” Cười rành rọt một tiếng, hắn đã giấu giếm, nàng ta càng sẽ không đi hỏi. Thi tiếp dư đứng dậy đi ra sau lưng hắn, đôi tay rơi lên trên bả vai nam tử, nhẹ nhàng xoa bóp. Nàng ta cũng không biết Cô Dạ Kiết bị thương, lực đạo xoa nắn mặc dù không lớn, nhưng vẫn chạm vào vết thương.

Hắn chau mày, khẽ rên thành tiếng.

“Hoàng thượng, sao vậy?” Thi tiếp dư vội dừng động tác, sững sờ nhìn hai cánh tay của hắn.

“Không việc gì, có lẽ mấy ngày nay bận rộn, cánh tay nhức mỏi lợi hại.” Cô Dạ Kiết dắt một tay nàng ta, để Thi tiếp dư ngồi xuống, “Mạch y sư có đến đây xem qua không?”

“Bẩm hoàng thượng, Mạch y sư cách dặm ba ngày lại tới đây một chuyến, để lại ít thuốc, nhưng mà bệnh của nương nương, vẫn không có nửa điểm chuyển biến.” Đào Tâm thấy sắc mặt nàng ta u ám, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mất đi thần thái, liền mở miệng đáp một câu.

Căn bệnh này, ngược lại khiến hắn không yên tâm nhất.

“Đào Tâm...” Thi tiếp dư thở gấp một tiếng, giống như có oán trách, “ở đâu đến phiên người chen miệng vào? Hoàng thượng, người đừng nghe lời cô ấy, Mạch y sư vừa mới đến hôm qua, nói bệnh của thần thiếp đã có khởi sắc, nếu như dùng thuốc lâu dài, sẽ dần dần có chuyển biến.” Bệnh của nàng ta, vốn là bệnh cũ, hằng năm tái phát, há có thể nói khỏi liền khỏi ngay.

Đào Tâm nghe vậy, yên lặng cúi đầu trầm mặc, chỉ là biểu tình uất ức trên mặt, không thoát khỏi ánh mắt của Cô Dạ Kiết.

Đưa tay nắm lấy tay nàng ta, trong lòng, liền có vài phần áy náy, “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, trẫm sau này, sẽ tận lực dành thêm nhiều thời gian đến Cảnh Dạ Cung.”

Thị tiếp dư cười nhạt như gió, đặt tay kia lên mu bàn tay hắn, “Thần thiếp trước sau như một vẫn sẽ chờ hoàng thượng.”

Chấp niệm của nàng ta, không tranh giành của nàng ta...

Không tranh giành, giữa đầu mày Cô Dạ Kiết kéo lên vài phần phiền não, ánh mắt phức tạp, Thị tiếp dư xem xét từng lời, quay sang Đào Tâm bên cạnh nói, “Hoàng thượng ngồi thêm một lúc, người đi hâm ấm trà xanh tới đây, vừa hay xua đi tâm trạng bất an mấy ngày nay của hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết đưa tay xoa giữa mi tâm đau nhức, “Tâm sự của trẫm, nàng biết?”

Nàng ta cười một tiếng, lắc lắc đầu, “Thần thiếp đi theo hoàng thượng lâu như vậy rồi, mặc dù không biết thoàng thượng vì sao mà phiền não, nhưng cũng biết, trong lòng người có chuyện.”

Cô Dạ Kiết kéo môi mỏng thành một đường, khóe miệng nhẹ cong, “Ỗ Đình...”

“Hoàng thượng,” Thị tiếp dư chặn lời của hắn, “kiếp này thần thiếp không cầu gì, chỉ mong, được ở bên cạnh hoàng thượng cả đời, tình cũng được, nghĩa cũng chẳng sao, thần thiếp muốn, chính là một phần bên nhau. Khổ tâm của hoàng thượng mặc dù thần thiếp không thể chia sẻ nửa phần, nhưng vẫn hy vọng, đừng đuổi thần thiếp đi, đừng bỏ thần thiếp lại...”

Ngữ khí của nàng ta càng thêm khẩn trương, đến cuối cùng, lại có thêm vài phần thỉnh cầu hèn mọn. Cô Dạ Kiết nhớ đến lúc ở trong sơn động, tiếng gọi thê lương mà tuyệt vọng đó của Phong Phi Duyệt, ta làm mất chàng rồi...

“Nương nương, trà tới rồi...” Đào Tâm giữ cánh cửa lại, trong ấm trà trên khay, nước trà nóng hổi làm mờ tầm mắt, hơi mù lượn lơ.

Thị tiếp dư cho cô gái vào, Đào Tâm thận trọng dè dặt nhắc chân, bước đi không dám quá nhanh, chỉ nghe thấy vài tiếng lạch cạch phát ra từ ấm trà, cô gái càng thêm cẩn thận, Cô Dạ Kiết nhìn nàng ta bước từng bước một đi vào, bàn tay đặt trên đầu gối, nháy mắt liên siết chặt lại.

Xoay người đi, nói thêm vài ba câu với Thị tiếp dư, Đào Tâm thấy hai người hứng chí trò chuyện, bước chân liền vội vàng tiến lên trước, “Nương nương...”

Dưới chân, đột nhiên bị cái gì đó làm vấp một cái, cô gái không kịp ứng phó, toàn bộ trà nóng trên tay bị hắt văng ra ngoài. Đôi đồng tử thâm sâu của Cô Dạ Kiết khê ngưng tụ trên người Thị tiếp dư, trong lòng, ngàn vạn tâm tình thất thành một mối, đè ép trong lồng ngực.

Thị tiếp dư kinh hãi vạn phần, trong lúc luống cuống, vội đưa hai tay ra che chắn trước mặt mình, tình huống nguy cấp như thế này, nếu thật sự có võ công, theo lẽ thường đều sẽ tự nhiên vận nội lực hất nó ra, chứ không phải giống như lúc này. Không chút nghĩ ngợi, nam tử vung cánh tay lên một cái, bình trà bổ nhào tới trước mặt kia bị hất sang một bên, nước đọng tràn ra ngoài, vãi đầy trên cánh tay hắn.

“A...” Đào Tâm bị dọa sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, cuống quýt quỳ xuống, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng...”

Thị tiếp dư hiển nhiên vẫn còn chưa kịp hoàn hồn từ trận kinh hãi vừa rồi, hai tay nàng ta bịt mắt, sau khi nghe thấy tiếng ấm trà đập vào nền đất phát ra tiếng vỡ vụn sắc ngọt, mới chậm rãi mở mắt, trong con ngươi, dần dần hiện ra mờ mịt, rõ ràng bị dọa sợ không nhẹ.

“Hoàng thượng...” Cánh môi run rẩy, trong lòng nàng ta đau xót, nước mắt đã rơi xuống.

“Không muốn sống nữa rồi phải không?” Cô Dạ Kiết nổi đại nộ, một cước đá Đào Tâm xuống đất, không thể nhúc nhích. Mồi lửa này, cháy cực kỳ hung hãn, phiền não trong lòng càng thêm gay gắt. Hắn, thể nhưng lại không tin nàng ta, suýt chút nữa cứ như vậy đã thương nàng ta.

Đào Tâm nằm dưới đất, động cũng không dám động một cái, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

“Hoàng thượng, để thần thiếp xem thử tay của người.” Thị tiếp dư vội vội vàng vàng đứng dậy, kéo tay Cô Dạ Kiết sang, vén tay áo lên. May mà trời mùa đông, y phục mặc tương đối dày, nhưng trên cánh tay màu

đồng cỏ kia, vẫn sừng đỏ như vậy, nàng ta lau nước mắt, vừa phân phó nha hoàn bên cạnh lấy chút cao được đến đây.

Động tác nhẹ nhàng, chỉ sợ một chút chút, sẽ làm đau đối phương. Cô Dạ Kiết nhìn ta ta cúi khom người, không ngừng hà hơi vào chỗ bị phỏng, ngón trở dính ít cao được, lúc thoa lên, hai tay cũng không ngừng phát run, “Hoàng thượng, người cố nhịn một chút.”

Cô Dạ Kiết ôm thắt lưng nàng ta, kéo nàng ta dậy, giọng nói uể oải, “Trẫm không đau.”

“Sao có thể không đau chút, đều sừng đỏ thành như vậy rồi.” Hắn càng nói, Thi tiếp dư lại càng khóc lợi hại, thân thể ôm vào trong ngực, đã gây yếu không còn hình dáng. Cô Dạ Kiết gối cằm lên đỉnh đầu nàng ta, đã không dám tưởng tượng, nếu nước trà kia thật dội lên người nàng ta..., thân thể như vậy, liệu có thể chịu được hay không...

Hai tay Thi tiếp dư gắt gao xoắn chặt lại một chỗ sau lưng hắn, thứ nàng muốn vốn không nhiều, người nam nhân như thần thánh này, liệu có thật sự, nhất định là của mình không? Chóp mũi, có hương thơm long nhãn nhặt của hắn, nàng ta gần như tham luyến, chỉ muốn đem hơi thở này lưu lại nơi thuộc về mình. Đáy lòng, vạn phần bi thống, lệ nơi đáy mắt, từng giọt từng giọt, thấm ướt bả vai khoan hậu của hắn.

“Khụ khụ...”

Nàng ta cực lực ấn nhẫn, nhưng vẫn ho ra tiếng, thân ảnh trong ngực run rẩy không dứt, giống như vừa buông lỏng một cái, sẽ như lá thu tàn úa rơi xuống, “Sao vậy, đã uống thuốc chưa?”

Thanh âm của nam tử, khôi phục trở lại khản trương như xưa, Thi tiếp dư khẽ gật đầu, nơi khóe miệng, đã có vết máu đỏ thẫm, “Thần thiếp không sao, thuốc đã sớm uống rồi, một lát nữa là sẽ ổn thôi.”

Cô Dạ Kiết nào có để nàng ta nhiều lời, ôm ngang hông nàng ta lên rồi đặt lên giường, “Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi thật tốt, sáng ngày mai trẫm thượng triều xong sẽ sang đây thăm nàng.” Nhiều ngày nay, nhất định tổn động rất nhiều triều sự, tối nay, hắn phải trở về Phụng Liễm Cung, nói không chừng, cả đêm cũng không thể chợp mắt.

Thi tiếp dư yếu ớt gật đầu, “Sau khi hoàng thượng trở về, chỗ vết thương cố gắng đừng để đọng nước, quốc sự bận rộn, nhưng, cũng phải chú ý nghỉ ngơi, ngàn vạn lần đừng để thân thể mệt mỏi suy sụp.”

Kéo chăn gấm che kín hai bả vai nàng ta, tâm tư Cô Dạ Kiết rối rắm nhẹ gật đầu một cái, bước chân đứng dậy giống như bị đổ chì, nặng nề nhắc không lên được.

Hành lễ, đưa mắt nhìn hoàng đế rời đi rồi, Đào Tâm vẫn còn quỳ dưới đất, nha hoàn bên cạnh cũng bị Thi tiếp dư cho lui xuống hết.

Lúc đi ra khỏi Cảnh Dạ Cung, trong lòng Cô Dạ Kiết cũng không cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại, so với lúc trước càng thêm khó chịu, chấp tay ra sau lưng, bước chân có chút do dự, hạ xuống, cũng không biết nên đi đến nơi nào.

Trong điện, Thi tiếp dư nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong tầm mắt, tiếng khóc khó khăn lắm mới đè nén xuống được, trong chớp mắt liền bật ra.

“Nương nương...” Đào Tâm lòng đầy áy náy, quỳ gối tiến tới trước giường nàng ta, “Đều là lỗi của nô tỳ, là nô tỳ chọc giận hoàng thượng, nương nương, người trừng phạt nô tỳ đi.”

“Xin lỗi, Đào Tâm.” Thi tiếp dư nhìn cô gái quỳ xuống bên cạnh, lệ rơi đầy mặt, “Là ta làm liên lụy đến người...”

“Nương nương...” Đào Tâm khẽ mở miệng, thấy nàng ta mặt xám như tro tàn, lẽ nào, Thi tiếp dư đã phát giác ra điều gì?

“Đào Tâm, người không cần gạt ra...” Nàng ta dùng sức muốn chống người ngồi dậy, cho đến khi tựa lưng lên cột giường, thân thể đã hư suyễn thành một đoàn, “Hoàng thượng... chàng rõ ràng không tin ta, chàng... là đang dò xét ta, ta không ngốc, khụ khụ... ta... ta nhìn ra được. Người cũng là người luyện võ, bình thường hành sự, ta cũng nhìn thấy trong mắt...”

Nói xong lời cuối cùng, Thi tiếp dư giờ hai tay che mặt, chỉ là ra sức khóc, hai vai gầy yếu, không ngừng run rẩy, “Trước giờ không hề nghĩ đến, sẽ có một ngày hoàng thượng lại mất đi tín nhiệm đối với ta.”

Đào Tâm nghẹn ngào, vừa rồi hoàng đế vung ra một chiêu kia khiến mình vấp ngã, cô gái cho rằng, có thể giấu đi được, “Nương nương...” Đứng dậy, đôi tay rơi lên trên vai nàng ta, “Hoàng thượng là không cẩn thận, người đừng để ở trong lòng, bằng không, người cũng sẽ không vươn tay giúp nương nương cản chén trà kia.”

Thi tiếp dư thuận thế dựa tới, đầy lòng, đã mang theo tuyệt vọng, trong Cảnh Dạ Cung, tiếng khoác bi ai u oán, vang vọng trọn cả một đêm.

114. Chương 113

Chương 113

Phượng Liễm Cung.

Một bộ áo ngủ màu xanh lam, bên cạnh Phong Phi Duyệt không có cả Lý Yên lẫn Ngọc Kiều, bóng dáng tựa lên trước cửa sổ, nhàn nhạt hiện ra vài phần cô đơn.

Bước chân của hoàng đế thanh thúy khác thường, mỗi một bước đi, dường như vô cùng nặng nề.

Đi vào nội điện, hai người cách nhau khá xa, liếc nhìn nhau một cái, Phong Phi Duyệt cũng không thỉnh an, hoàng đế đứng ở đằng xa một lúc, từng bước tiến lên trước.

Nàng cũng không muốn mở miệng, tự mình rót một chén rượu, nhấp một ngụm.

“Trẫm, đã thử dò xét nàng ấy.” Nam tử ngồi xuống, đưa một tay chống trán, mệt mỏi nói.

Nửa đoạn cánh tay lộ ra bên ngoài vẫn còn sưng đỏ, Phong Phi Duyệt không hiểu ngọn nguồn, đặt chén rượu trong tay xuống, nhìn biểu cảm trên mặt hoàng đế, lãnh đạm mở miệng, “Không có thương tổn, phải không?”

Cô Dạ Kiết ngẩng đầu, đối diện đôi mắt trong trẻo sáng suốt của nàng, “Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt kéo chén tử sa kia tới trước mặt mình, xuyên qua tia sáng ảm đạm, đôi đồng tử phát ra tia sắc bén hữu lực, lông mi nồng đậm hất ra bóng ảnh mờ mờ, “Có một số chuyện, là chàng không hoài nghi, hay là... không muốn hoài nghi?”

Một câu nói, lại giống như một bàn tay to lớn mạnh mẽ hữu lực, thốt nhiên, xé toạc màn sương mù trong đáy lòng Cô Dạ Kiết, nơi đó, che giấu quá sâu, ngay cả chính hắn cũng không muốn chạm vào, giờ đây... mang theo một chút tàn nhẫn đột nhiên sáng tỏ, tuy rằng máu tươi đầm đìa, lại khiến hắn lập tức á khẩu không thể đáp lời.

Trong trận chiến sinh tử ở Lạc Thành, trong lòng Phong Phi Duyệt, sớm đã có nghi ngờ, nàng thậm chí còn hoài nghi rằng, là hoàng đế đẩy Thi tiếp dư ra ngoài, hắn tàn nhẫn, hắn không từ thủ đoạn, chuyện như vậy đối với hắn mà nói, cũng có khả năng rất lớn.

Nhưng, bây giờ nghĩ lại, trong này cất giấu giá nhiều điều quỷ dị.

Qua một hồi lâu, hoàng đế trầm mặc không một tiếng động mới buông lỏng hai tay xuống, nặng nề thở dài, “Trẫm cũng không biết...”

Giọng điệu của hắn, là bất đắc dĩ, nhưng vẫn xen lẫn né tránh.

“Không! Nếu như chàng không biết, cũng sẽ không đi dò xét, càng sẽ không... nói với thiếp, chàng đã thử dò xét.” Phong Phi Duyệt không cho hắn chút cơ hội viện cớ, một câu, trực tiếp vặn ngược lại ý tứ trong lời nói của hắn, “Cơ trí như chàng, vì sao cứ muốn bịt kín hai mắt của mình?”

Cô Dạ Kiết hiển nhiên quá mệt mỏi, ngón tay thon dài ấn lên huyệt thái dương, “Lúc vừa đi ra khỏi Cảnh Dạ Cung, dọc đường, ta đã suy nghĩ rất nhiều.” Hắn từ trên ghế ngồi đứng thẳng người dậy, thân ảnh cao

lớn, nửa bên chiếu xạ lên trên người Phong Phi Duyệt, “Có lẽ, ta thật sự đã hiểu lầm, bản thân Thi tiếp dư vốn không biết công phu...”

Hắn nói được một nửa, nửa câu sau, giấu trong cổ họng, khó lòng mở miệng.

Phong Phi Duyệt có chút tức giận, ngữ khí nói chuyện, không khỏi nặng thêm vài phần, “Vậy, liệu có tồn tại một khả năng khác hay không?”

Giọng điệu của nàng, hung hăng dọa người, lời nói sắc bén, không có phép hấn né tránh dù chỉ một phần.

“Nếu quả thật như vậy mà nói...” Mây kiếm tuyệt đẹp của Cô Dạ Kiết nhú lại một chỗ, thân thể lướt ngang qua người Phong Phi Duyệt, hắn dừng lại thật lâu, nơi cổ họng nhấp nhô, giống như, đang hạ quyết tâm gì đó rất trọng đại. Đứng sau lưng hắn, chợt cảm thấy, bóng lưng cao lớn kiên nghị kia, có chút run rẩy, “quá đáng sợ...”

Hai mắt khép lại thật chặt, hắn vẫn nói ra thành lời, “Ẩn nấp sâu như vậy, ta không dám nghĩ, đó thật sự là người mà ta quen thuộc sao?”

Phong Phi Duyệt khẽ cắn môi, trong một khoảnh khắc, chợt cảm thấy mình rất tàn nhẫn.

Tay mềm rơi lên trên đầu vai hắn, lực đạo rất nhẹ, nhưng mà tựa hồ có thể đè hắn suy sụp, “Chúng ta, ngay cả bản thân mình cũng không hiểu rõ, sao có thể nhìn thấu người khác chứ?”

Cô Dạ Kiết tròng lớn hai mắt, thần sắc, có chút khở sở, dịu dàng kéo nàng đến trước mặt mình, “Ta không biết, nếu thật sự như vậy mà nói, ta còn có thể tin tưởng ai đây?”

Trong lòng Phong Phi Duyệt hỗn loạn, ý của hoàng đế, chẳng lẽ là, giữa bọn họ, vẫn còn ngăn cách hay sao?

Cô Dạ Kiết thấy người phía trước đột nhiên im thin thít, người con gái rũ chân mày, sắc mặt bình thản đến gần như lãnh đạm, cặp đồng tử vốn dĩ nên lấp lánh rạng rỡ kia, lại ảm đạm đến khí lực nhấc lên cũng không có. Ngẫm lại lời nói vừa rồi, hắn vội vàng hoàn hồn, thần sắc thoáng qua chút ảo não, hai tay bưng lấy gò má nàng giữ trong lòng bàn tay.

Phong Phi Duyệt có chút không quen, nhẹ lắc đầu, lại bị hắn vững vàng cố định, “Ta khẩn trương đến hồ đồ rồi, ý của ta là nói, ngoại trừ Duyệt Nhi, ta không biết còn có thể tin ai đây.” Nóng lòng giải thích, lại không biết khẩn trương như vậy, là vì cái gì.

Nàng cúi thấp đầu, cũng không vì lời nói của nam tử mà biểu hiện ra chút vui mừng nào, kéo nàng đè ép vào lồng ngực của mình, Phong Phi Duyệt lúc này, dưới cánh mũi tinh xảo, mới thấy đôi môi cong cong kia, nhẹ nhàng nâng lên.

“Chàng... còn muốn dò xét sao?”

Khuôn cằm Cô Dạ Kiết chống đỡ trên đỉnh đầu nàng rõ ràng cứng đờ, không nói gì.

Phong Phi Duyệt tự hiểu ra vài phần, chậm rãi nói, “Nếu như không, công đạo tự ở trong lòng chàng, bắt đầu từ ngày mai, hoàng thượng nên học cách rời xa.”

“Rời xa...” Lặp lại hai chữ này, ngữ điệu Cô Dạ Kiết chán chường mệt mỏi, thế nhưng, cũng không phản đối.

“Đúng!” Phong Phi Duyệt một mực theo sát, “Huống hồ, Thi tiếp dư thân mang trọng bệnh, tâm tình vốn không thể bị ảnh hưởng mà vui buồn thất thường, hoàng thượng sao không nhân dịp này, để uội ấy nghỉ ngơi tịnh dưỡng một thời gian?” Nếu, thật sự là người tâm cơ kín đáo, làm sao có thể không tùy thời mà động thủ? Bí mật nào rồi cũng có sơ hở, một khi chứng cứ xác thực, nếu hoàng đế còn muốn bảo vệ nàng ta, Phong Phi Duyệt tuyệt đối sẽ không ần nhẫn như hôm nay vậy, không có mười phần nắm chắc, nàng trước giờ sẽ không động thủ.

Nơi lồng ngực ấm áp, Phong Phi Duyệt cọ cọ gò má một cái, ở mãi trong thâm cung, lại phát hiện, tâm cơ của mình, từ khi nào trở nên thâm sâu như vậy?

Cả đêm, tấu chương chất đống như núi vẫn còn đang chờ hoàng đế xử lý, Phong Phi Duyệt cố ý ở bên cạnh, một tay mài mực, lúc nhàn rỗi, thì ngồi xuống bên cạnh, giúp hắn đọc tấu chương. Tay cầm trọng quyền, tôn vương của thiên hạ, tất cả những cay đắng này, cũng không phải người thường có thể tưởng tượng được.

“Duyệt Nhi, nàng đi ngủ trước đi.” Thấy đầu nàng như gà mổ thóc gục gác lên xuống, Cô Dạ Kiết đưa tay vỗ nhẹ lên chân nàng.

Phong Phi Duyệt nhập nhèm ngái ngủ, chậm chậm ngáp một cái, khẽ lắc đầu, “Dù sao cũng đã qua nửa đêm rồi, thiếp ngủ thêm một lúc nữa.”

Bên ngoài, ánh trăng trong trẻo sáng tỏ, xuyên qua tầng tầng cạnh giường hắt vào bên trong, Phong Phi Duyệt đứng dậy mài mực, trong điện, hương thơm của mực mài mang theo mùi vị tươi mát đặc thù, quanh quẩn bên cạnh hai người.

Phê duyệt xong một xấp tấu chương dày cộm, Cô Dạ Kiết thuận thế tựa lên trên án kỷ, nằm sấp không rục rịch lấy một cái, nhất định là muốn chết rồi.

Phong Phi Duyệt nhìn qua đồng lộn xộn trên bàn, đưa tay định kéo hần trở dậy, “Nằm lên giường nghỉ ngơi một lúc đã.”

Hần khẽ nhích nửa người trên, hai tay vuốt mặt một cái, mới chỉ qua một chốc lát, tinh thần đã hồi phục cực tốt, “Ta muốn cho nàng một thứ.”

“Thứ gì?” Phong Phi Duyệt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thật sự bối rối, “Đã trễ thế này rồi, ngày mai hẵng nói đi, một lát nữa là Lý công công lại đến thúc giục đấy.”

“Kéo dài cũng đủ lâu rồi.” Cô Dạ Kiết đứng lên, đem áo choàng mặc trên kệ đắp lên người nàng, ôm nàng đi thẳng ra ngoài.

Phong Phi Duyệt chỉ là thuận theo bước chân của hần một đường đi về phía trước, qua hồi lâu, mới đến trước tấm điện của hoàng đế.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương...” Thái giám nha hoàn gác đêm nhất nhất hành lễ, Cô Dạ Kiết kéo nàng thẳng vào nội điện.

“Quá nửa đêm rồi, chỉ vì muốn qua đêm ở đây thôi sao?” Phong Phi Duyệt ngáp ngắn ngáp dài, thật không biết hoàng đế này muốn giở trò quỷ gì.

Cô Dạ Kiết đi tới trước giá sách ở hướng nam, trên giá sách cao cỡ bằng một thân người, bày đủ các loại kỳ thư bày bình bố trận, ngón tay thon dài lướt qua từng dãy văn thư, rồi dừng lại tại một góc tối. Tiện tay nhấn một cái, chỉ nghe thấy âm thanh tử gõ bị kéo mở phát ra, không bao lâu sau, Cô Dạ Kiết liền cầm một chiếc hộp đồ thảm đi tới.

Đặt lên án kỷ trước mặt Phong Phi Duyệt, bên ngoài, còn có một lớp vải nhung bao bọc.

“Đây là cái gì vậy?” Ngày thường, đồ trang sức ngự ban đã đếm không xuể, lẽ nào, lại là bảo bối mà nước khác triều cống hay sao?

Năm ngón tay của Cô Dạ Kiết rơi lên trên, theo nụ cười như có như không bên khóe môi, chiếc hộp từ từ được mở ra.

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy đột nhiên chói mắt, kim quang lấp lánh khúc xạ chiếu đến, rọi lên nửa bên mặt nàng, muốn tránh đi, chiếc hộp lại bị mở ra hoàn toàn, tận dụng ánh đèn cung đình đưa mắt nhìn lại, mới phát hiện, bên trong đó cất giấu, không phải vàng ròng như nàng vẫn tưởng.

“Biết đây là cái gì không?” Cô Dạ Kiết nhìn về mặt đầy sững sờ của nàng, dứt khoát cầm thứ đó ra.

Nàng tiến lên trước, nhìn lại tỷ mỉ, đó là một chiếc ấn ngọc tử lớn cỡ chày bàn tay, bên trên, mỹ ngọc xanh biếc được điêu khắc thành hoa văn phượng hoàng, bên dưới, lông vũ ngay ngắn đồng thời xòe mở, hiện ra tư thế bay lượn. Hai bên cạnh ở đằng sau, thập phần uy vũ. Tuyệt diệu nhất, chính là đôi mắt sống động như thật kia, trong cao quý, lại mang theo vài phần ánh nhìn ngạo thị hết thấy.

Mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy, Phong Phi Duyệt cũng hiểu được đại khái, “Đây, là phượng ấn!”

Cô Dạ Kiết khẽ nheo mắt phượng hẹp dài, nhắc một tay nàng lên, đem phượng ấn cầm trong tay đặt vào lòng bàn tay nàng, “Đây, chính là thứ trăm muốn cho nàng.”

Nàng đưa tới trước mặt xem xét tường tận, chẳng lẽ, Quân Duyệt trước đó tuy dù là hoàng hậu, nhưng vẫn chưa được trông quản phượng ấn sao?

“Phượng ấn này rơi vào trong tay ai, sau này, chuyện trong hậu cung sẽ do người đó làm chủ.” Cô Dạ Kiết vòng qua án kỷ, thân thể tựa nghiêng vào một bên, hai chân lười biếng vắt chéo, “Duyệt Nhi, từ nay, nàng chính là chủ nhân duy nhất của Đông Cung!”

Ánh nền nhiệm động xuyên qua ngọc sắc, chiếu xạ ánh mắt mơ màng của người con gái, “Bắt đầu từ hôm nay, hai bà già kia cũng không dám mơ tưởng động đến nàng.”

Lúc trước kiểm hãm hai bên, nếu so sánh với thái hậu hai cung, Phong Phi Duyệt luôn ở vào thế yếu, mà Cô Dạ Kiết, cũng tận hưởng ngồi xem bọn họ kiểm kẹp lẫn nhau, lúc tất yếu, tốt nhất có thể tranh đoạt đến một mất một còn. Hôm nay, hẳn cho nàng lá bùa hộ mạng trân quý nhất, đồng thời, cũng đem toàn bộ quyền lực hậu cung này giao vào trong tay nàng.

“Hậu cung rộng lớn như vậy, dính dấp đến, không chỉ là chuyện triều chính...” Cô Dạ Kiết kéo nàng đến trước mặt mình, ôm vào trong ngực, “càng nhiều hơn, chính là chuyện nhà!”

Phượng ấn trong tay, vì những lời này của nam tử, dường như nặng thêm rất nhiều.

“Ý của ta, nàng hiểu chứ?”

Tâm tình Phong Phi Duyệt phức tạp, đem phượng ấn vững vàng nắm trong tay, nặng nề, gập đầu.

“Một mình trăm không lo liệu hết được, chỉ có thể đem trọng trách này, phân một nửa lên vai nàng.” Vạch lọn tóc rơi bên tai nàng ra, lộ ra đôi hoa tai hình năm ngôi sao nàng vẫn luôn đeo trên tai.

Phong Phi Duyệt thả phượng ấn vào lại trong hộp, phó thác của hắn, tín nhiệm của hắn, sao nàng lại không hiểu?

Nếu là trước đây, người thân trọng như Cô Dạ Kiết vậy, tuyệt đối sẽ không giao phượng ấn này ra khỏi tay, bây giờ, người mà hắn tin nhờ, trên danh nghĩa vẫn là nữ nhi Quân gia.

“Hoàng thượng...” Do dự giây lát, nàng cuối cùng cũng không che giấu được tâm sự của mình, “chàng thực sự an tâm?”

Con người thâm thúy của Cô Dạ Kiết chống lại nàng, trong mắt, một phần nghiêm túc, nhìn thẳng khiến nàng chợt cảm thấy nặng nề thêm vài phần, “Trăm, đã đem vật quan trọng nhất giao cho nàng, đây, cũng không đơn giản chỉ là phượng ấn.”

Giữa hai người, đã bước ra một bước thật dài, mới là cảm động chân chính.

Tim kẻ tim, dấn rất gần, Phong Phi Duyệt mặc cho hắn kéo mình lần nữa ôm vào trong ngực, vành tai chạm tóc mai, mật ý gian nan khe khẽ kéo đến, hai người không quay trở về Phượng Liễm Cung, mặt trời canh giữ Đông Cung, không qua bao lâu, liền treo nghiêng phía trên tấm điện. Không khí ngưng tụ quá lâu tản đi, khoan khoái mà trong trẻo khác thường.

Những ngày tiếp theo, hoàng đế quả nhiên một bước cũng không bước qua Cảnh Dạ Cung, hai người ăn ý thập phần, cũng không có ai nói một câu.

Ở bên kia, người nào đó cuồng đại mong ngóng, lại càng thêm tiêu tụy.

“Đào Tâm?” Thi tiếp dư ngồi ở trong vườn, áo choàng trên người, một nửa rơi xuống đất, dính bụi bặm nhỏ vụn.

“Nương nương...” Cô gái theo tầm mắt nàng ta nhìn ra ngoài, cửa điện lớn như vậy, đến một bóng người cũng không có.

“Hôm đó người cũng có mặt, không phải hoàng thượng đã nói, đợi xử lý xong triều sự rồi, sẽ lập tức đến Cảnh Dạ Cung sao?” Bàn tay Thi tiếp nhỏ nhắn gầy khô nắm lấy tay áo Đào Tâm, giọng điệu khẩn thiết, “Đào Tâm, nói với ta, ta không có nghe lầm.”

“Nương nương...” Cô gái lộ vẻ mặt khó xử, thật sự không đành lòng, “hoàng thượng, đúng là đã hứa như vậy.”

“Vậy là được rồi, hoàng thượng sẽ không gạt ta.” Thi tiếp dư có chút an tâm, sau lưng từ từ dựa trở lại, “Đợi thêm chút nữa, có lẽ là bị triều sự trì hoãn rồi.”

Lúc trước, hoàng đế cũng có lúc mấy ngày liền không đến Cảnh Dạ Cung, nhưng nàng ta chưa bao giờ lo lắng như thế này, lần trước thử dò xét, hiển nhiên đã đè nặng trong lòng nàng ta, vẫn quần quanh trái tim, mang theo sợ hãi hít thở không thông.

Khó khăn lắm mới khuyên nhủ được nàng ta vào phòng, Đào Tâm vẫn luôn trông chừng, thấy nàng ta nhắm hai mắt lại rồi, mới dám rời đi.

Lúc Phong Phi Duyệt tỉnh dậy, vị trí bên cạnh đã lạnh lẽo. Theo thói quen lật người, nằm vào chỗ hoàng đế vừa rời đi kia, Lý Yên đã chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, sau khi nàng thức dậy, dùng xong điểm tâm, thì định đến chỗ Quân Nghi một chuyến.

Chân trước vừa bước ra khỏi Phượng Liễm Cung, liền thấy, một cô gái quỳ ngoài điện, y phục nha hoàn sáng màu dính chặt trên người, hai tay rũ xuống một bên, ngưỡng cửa cao cao, ngăn trở nửa người cô gái, không cần ngẩng đầu lên, Phong Phi Duyệt cũng có thể đoán ra cô ta là ai.

Một thân an nhiên, nàng giả vờ như không có chuyện gì tiến lên, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, Đào Tâm vội vàng ngược đầu, lọn tóc rũ xuống trước ngực cũng theo đó cuộn lên, “Hoàng hậu nương nương...”

Phong Phi Duyệt dừng bước chân, Lý Yên đang đỡ nàng sau khi nhìn thấy Đào Tâm dưới đất, quay đầu nhìn sang người cô gái bên cạnh, “Mới sáng sớm, người quỳ gối bên ngoài Phượng Liễm Cung, là có chuyện gì khẩn cấp à?”

Phong Phi Duyệt cúi đầu liếc nhìn một cái, ánh mắt rất nhạt.

Đào Tâm nhất thời cứng họng, lần nữa đối mặt với hoàng hậu, thốt nhiên nảy sinh sợ hãi, nhưng vừa nghĩ đến chủ tử ở Cảnh Dạ Cung, cũng liền hạ quyết tâm, nặng nề dập đầu lên sàn đất lạnh như băng, “Nô tỳ đáng chết, thân thể Thi tiếp dư ngày một suy yếu, nô tỳ muốn thỉnh cầu nương nương, để hoàng thượng có thể qua đó xem thử một chút...”

Thân thể Phong Phi Duyệt hướng về phía nắng ấm, đột nhiên xoay phắt lại trước mặt Đào Tâm, lúc đầu, chỉ nghĩ cô ta đối với chủ tử một lòng trung thành, bây giờ xem ra, cô ta theo hầu bên cạnh Thi tiếp dư lâu dài, cũng chỉ học được thói ngu trung mù quáng vô dụng, “Theo ý của người, là bốn cung không cho hoàng thượng đến Cảnh Dạ Cung?”

Đào Tâm nghe vậy, khó lòng biện phải, “Nương nương minh giám, nô tỳ không phải có ý đó, nô tỳ là nói, hoàng thượng... hoàng thượng sẽ nghe lời khuyên nhủ của nương nương, bây giờ Thi tiếp dư bệnh nặng...”

“Đào Tâm,” Phong Phi Duyệt một phát ngắt lời cô ta, “bị bệnh, bốn cung có thể mời Mạch y sư đến Cảnh Dạ Cung, huống hồ, hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, những lời như ‘nghe lời khuyên nhủ’ thế này, ngàn vạn lần đừng nói ra khỏi miệng, nếu như truyền ra bên ngoài, đây chính là đại sự vũ nhục tôn nghiêm hoàng thượng. Bốn cung nhớ ngày trước lần đầu tiên gặp mặt người ở Lạc Thành, đối với chủ tử người đã hết sức khoan nhượng, hoàng thượng tự có tính toán hành động của mình, người một nha hoàn hầu hạ bên cạnh Thi tiếp dư, lại hết lần này đến lần khác quỳ gối trước Phượng Liễm Cung, như vậy truyền đi, người bảo bốn cung phải làm sao tín phục các vị nương nương?”

Thân thể quỳ dưới đất, nghe xong lời Phong Phi Duyệt nói thì co rụt lại, cô gái khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thử tiến lên cầu cạnh lần cuối cùng, “Nương nương, người...”

Phong Phi Duyệt hoàn toàn không còn nhẫn nại, chỉ là hướng về phía Đào Tâm lắc đầu ngao ngán, thần sắc, mang theo chút thất vọng.

Cô ta cũng sờ quỳ ở đó, không biết nên làm sao.

“Đào Tâm, có biết ngày đó, ta vì sao lại ra tay cứu người không?” Phong Phi Duyệt bất thành linh nói ra một câu, một phương diện quan trọng nhất, là để cho cô ta phải nhớ kỹ.

Suy nghĩ giây lát, cô gái rút cuộc vẫn lắc đầu.

“Bởi vì người không khuất phục, người liều chết phản kháng, mới khiến bốn cung cứu người.” Phong Phi Duyệt nhìn Đào Tâm quỳ dưới đất, “Bốn cung vẫn luôn cho rằng, người là một nữ tử thông minh, mọi việc, cường cầu đều không phải là cách, chẳng lẽ người vẫn không hiểu sao? Bệnh của Thi tiếp dư, ngay cả Mạch y sư cũng bó tay hết cách, phương thuốc điều chế bây giờ, chắc hẳn người cũng biết rõ, chỉ có thể duy trì tính mạng uội ấy mà thôi, trong hậu cung, bổng lộc của mỗi vị nương nương dĩ nhiên là không giống nhau, tình hình như Thi tiếp dư bây giờ, đã vượt khỏi phạm vi bổng lộc của muội ấy...”

Phong Phi Duyệt nói được một nửa, thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, cánh môi không còn huyết sắc, liền thay đổi trở lại vẻ mặt tươi tắn, thêm vào chút ý cười như có như không, “Người trở về trước đi, bộ dạng này, bốn cung nhìn thấy thật sự nhức đầu.”

Đào Tâm cũng là người hiểu chuyện, ý tứ của Phong Phi Duyệt rất rõ ràng, nếu cô ta còn tiếp tục dây dưa như vậy nữa, e rằng, cũng không thỉnh cầu được chút gì.

“Dạ, nô tỳ... cáo lui.” Cô ta dập đầu hành lễ, ánh mắt đờ đẫn.

“Đúng rồi,” Phong Phi Duyệt vừa mới bước chân đi đột nhiên khựng lại, cũng không xoay đầu, giọng nói lạnh lùng uy nghiêm, “hoàng thượng trăm công nghìn việc, nếu không có chuyện gì đại sự, bốn cung không hy vọng có người đến quấy rầy, một khi phát hiện, bốn cung quyết không xử nhẹ, cho dù là người thân cận, bốn cung cũng sẽ nghiêm trị không tha.”

Nói xong, nàng liền vung tay áo, sải bước rời đi.

Lý Yên tuy là người có thể tin tưởng, nhưng chung quy lòng dạ quá mềm yếu, có lúc, cũng không thể không phòng.

Cô gái sau lưng vốn định khuyên nhủ Đào Tâm vài câu, bây giờ vừa nghe Phong Phi Duyệt bỏ lại những lời như vậy, chỉ đành im lặng, nhắc chân theo sau. Nàng bước đi rất nhanh, Lý Yên buộc phải chạy chậm chậm đuổi theo, nháy mắt, hai người liền ra khỏi Phượng Liễm Cung.

Một thân phú quý hoa lệ, phượng bào đỏ thắm, cũng ám thị mức độ thụ sủng của nàng, giống như quyền lực trong lòng bàn tay, cánh chim dần dần cứng cáp, nàng đã có đủ khả năng, đặt mình ngồi vào một vị trí an toàn rồi.

115. Chương 114: Dị Dàng Trong Nháy Mắt

Chương 114: Dị dàng trong nháy mắt

Mang thai sáu tháng, Quân Nghi ưỡn cao bụng, thật sự rất bất tiện.

Một tay đỡ thắt lưng, để hài cung đình đạp bước từ trong điện đi ra ngoài, Phong Phi Duyệt từ phía đối diện đi tới, tấm điện rộng lớn như vậy, bên trong, thế nhưng chỉ có một mình nàng ấy.

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi ngẩng đầu, giọng điệu đầy mừng rỡ.

Phong Phi Duyệt nhắc làn váy, bước lên trường cấp, “Bên cạnh muội sao đến một nha hoàn hầu hạ cũng không có?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ bật cười, thần sắc lại có chút mất tự nhiên, “Là muội bảo bọn họ đi làm chuyện khác rồi, muội... không, không quen được người ta hầu hạ.”

Ánh mắt né tránh, vừa nhìn, liền không lừa được nàng.

“Còn có chuyện gì, quan trọng hơn đứa bé trong bụng muội?” Phong Phi Duyệt đưa tay kéo nàng ấy, chậm chậm cẩn thận đi vào trong đại điện, vắng vẻ u lạnh, nào có nửa điểm giống tấm điện của một hoàng quý phi.

Quân Nghi đưa tay vuốt bụng mình, dáng vẻ hiền từ an nhiên, sắc mặt bình thản, “Tỷ tỷ, tỷ đã lâu rồi không đến đây.”

Phong Phi Duyệt nhìn đôi mắt nàng ấy rủ xuống thấp khế chớp, lòng bàn tay, ở trên mu bàn tay nàng ấy vỗ nhẹ, “Khoảng thời gian này hơi bận rộn, không ngờ, quý củ trong cung này đều loạn cả rồi.”

Trong nội điện, đơn sơ giản dị, lấy thân phận một hoàng quý phi mà nói, không thể không thừa nhận là quá sơ sài, đồ cổ trang trí để lại trong cung lúc trước sớm đã không biết đi về hướng nào, Phong Phi Duyệt để nàng ấy ngồi xuống trước bàn, “Lát nữa, bốn cung liền sắp xếp vài ma ma nha hoàn nhanh nhẹn qua đây.”

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi khẽ mở miệng, vốn không muốn làm khó Phong Phi Duyệt.

“Đứa bé trong bụng muội, không phải bình thường.” Nàng thâm ý sâu xa, đứa bé của Quân Nghi, trước sau vẫn như một ngọn núi lớn, cứ đè ép trong lòng nàng, Phong Phi Duyệt do dự, muốn thản nhiên đối mặt với Cô Dạ Kiết, nhưng... lại không biết phải mở miệng như thế nào. Lẫn lộn huyết thống hoàng thất, đây chính là tội chết xử trảm cả gia tộc.

Nàng cùng Cô Dạ Kiết dù có tâm ý tương thông cỡ nào, cũng không dám lấy tính mạng Quân Nghi ra đánh cược. Hắn và nàng, đã định trước phải ôm tai họa ngầm, kỳ thực, từ ngày đó nàng bỏ thuốc hắn, thì... đã đem hắn đẩy ra rồi.

“Tỷ tỷ, muội rất sợ.” Hai tay Quân Nghi đỡ lấy cái bụng ưỡn cao, “Ngộ nhỡ bị hoàng thượng phát hiện, muội và đứa bé phải làm sao? Muội mỗi đêm đều ngủ không an giấc, luôn cảm thấy, không khí hình như càng lúc càng trở nên bức bối, lại cảm thấy, giống như là bị phát hiện rồi vậy, tỷ tỷ, muội phải làm sao đây? Hoàng thượng có thể lập đứa bé của Minh hoàng quý phi làm thái tử bất cứ lúc nào, nhưng mà ca ca vẫn chưa chết tâm, tiếp tục như vậy, muội thật sự rất sợ, rất sợ...”

Nhìn thần sắc đầy hoang mang sợ hãi của Quân Nghi, Phong Phi Duyệt vội vàng tiến lên đỡ hai vai nàng ấy lại, cô gái đã mất kiểm soát, ở trong nơi thâm cung này, nàng ấy đến một người nói chuyện cũng không có, khắp người đầy gánh nặng, có ai từng nghĩ tới, liệu nàng ấy có chịu được hay không?

“Quân Nghi...”

Hai tay Phong Phi Duyệt nắm chặt bả vai nàng ấy, nhẹ nhàng vỗ về, “Đừng sợ, đừng sợ...”

“Tỷ tỷ... có phải chúng ta thật sự làm sai rồi không? Muội không nên gạt hoàng thượng, muội sợ đến lúc đó sẽ liên lụy đến tỷ, liên lụy Quân gia.”

“Không phải sợ,” Phong Phi Duyệt đứng lên, ôm lấy nàng ấy, “từ từ, nhất định sẽ có cách, Quân gia nếu đã quyết tâm bước ra một bước này, một khi hậu quả đè xuống, thì càng phải có khả năng đi mà chống đỡ...”

“Cô nói không sai!” Kèm theo một giọng nói nam nhân truyền vào, liền thấy cửa điện vốn đang đóng chặt bị kéo mở, Quân Ẩn một thân y sam đen tuyền, sải bước thẳng tắp tiến vào.

Nghe thấy âm thanh của hắn, Quân Nghi vội vàng buông tay ra, sắc mặt trắng bệch, hai mắt càng rũ xuống thấp, đến ngực cũng không dám ngước lên một cái.

“Ngay từ đầu ta đã có ý định này, tất nhiên cũng đã nghĩ đến kết quả xấu nhất rồi.” Quân Ẩn trở tay đóng cửa lại, thân thể tựa nghiêng vào một chỗ, con người đen bóng hữu thần, chiếm lấy thân ảnh hai tỷ muội, cái loại sắc nhọn kia, càng giống như tình thế bất buộc nhất định phải làm.

Phong Phi Duyệt xoay người lại, từng bước từng bước tiến lên đối mặt Quân Ẩn, “Sao huynh lại tới đây?”

Giọng điệu bài xích, đối với Quân Ẩn, nàng chưa bao giờ có sắc mặt tốt.

Đi tới trước mặt hai người, tầm mắt vốn dĩ đang âm trầm của hắn thoáng cái liền rơi lên bụng Quân Nghi, cái loại lạnh lẽo âm chí kia, trong nháy mắt liền hòa tan đi vài phần, Phong Phi Duyệt còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, vẻ mặt đầy kinh ngạc, lại thấy nam tử làm ra hành động càng dọa người hơn.

Hai chân thon dài gập cong, chỉ thấy hắn quỳ một chân xuống, đôi tay kề sát lại thắt lưng Quân Nghi, nửa bên gương mặt tuần tú cũng theo đó áp lên bụng nàng ấy.

“Ca ca...”

Cô gái cũng vậy, bị dọa không nhẹ, theo phản xạ muốn giãy giụa.

“Đừng cử động!” Tay Quân Ân gia tăng lực đạo cố định thắt lưng nàng, Quân Nghi kinh ngạc trợn mắt há mồm, hai tay giơ lên giữa chừng thì khựng lại, ống tay áo rũ xuống, che kín hơn phân nửa gương mặt tuần tú. Phong Phi Duyệt trầm mặc, bị hành động lần này của hắn làm chấn động, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“Hoàng thượng đã hạ lệnh, ba ngày sau, ta phải lên đường tiến đến biên giới.” Qua một hồi lâu, giọng nói của Quân Ân mới lướt qua cô gái trước mặt, bay tới tai Phong Phi Duyệt.

Giờ đây chiến sự liên miên, hoàng đế sẽ phái hắn xuất binh, cũng là chuyện đã đoán định trước.

Không đáp lời, Phong Phi Duyệt nhìn thấy sắc mặt Quân Nghi cứng đờ, hai tay rơi giữa không trung sau khi khựng lại, thì không biết nên để vào đâu nữa.

“Lần này hoàng thượng phân cho ta năm vạn tinh binh, mà mục đích của hắn, ta thủy chung không đoán ra được...”

“Huynh là đại tướng Huyền Triều, nước lân cận tập kích, chuyện mang binh đánh giặc này, dĩ nhiên phải đến phiên huynh.” Phong Phi Duyệt tiếp lời, thay hắn giải thích.

Nhưng mà điều Quân Ân nghĩ đến, tuyệt đối không chỉ như vậy, “Chuyến đi này, trong thời gian ngắn không thể trở về được, tuy rằng biên giới có ngoại xâm, nhưng chỉ là một vài nước láng giềng tép riu mà thôi, không thành đe dọa, nếu không phải Lệ vương gia cố ý bảo ta mang binh khởi hành, hoàng thượng vốn cũng không có ý này. Khiến ta càng không ngờ tới chính là, toàn bộ võ quan trong triều lại cùng nhau thượng tấu, một bên thể lực lúc đầu tựa vào Quân gia, đã dần dần bị thái hậu hai cung lôi kéo, mà hoàng thượng, hình như cũng có ý định đối phó Quân gia.”

Hắn đoán không ra, chính là tâm tư của hoàng đế.

“Nếu như hoàng thượng thật sự muốn đối phó Quân gia, sao lại phân cho huynh năm vạn tinh binh?” Phong Phi Duyệt nhíu chặt đôi mày thanh tú, lập luận như vậy, tựa hồ cũng khó thông suốt, “Giờ đây chiến sự liên miên, hành động này của hoàng đế, lẽ nào không mạo hiểm sao?”

“Khiến ta không sao giải thích được, chính là điểm này.” Quân Ân khép hờ hai mắt, gò má dán lên bụng Quân Nghi, khoe miệng kiên nghị mà lạnh băng, theo động tác của đứa bé trong bụng, nhẹ nhàng cong lên.

Về mặt nhu hòa như vậy, không riêng gì Phong Phi Duyệt, ngay cả Quân Nghi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Có chút kinh ngạc, nhiều hơn, chính là vui mừng.

Bản thân Quân Ân cũng không nhận thấy, dịch dịch hai chân tê cứng, rồi mới ngã người ngồi xuống băng ghế, “Nếu hoàng thượng thật sự muốn đối phó Quân gia, năm vạn tinh binh này, không thể nghi ngờ là tai họa ngầm cực lớn hắn chôn dưới chân mình.”

“Cho nên...” Thần sắc Phong Phi Duyệt bình tĩnh, từng chữ âm vang, một phát lật đổ nghi ngờ của hắn, “hoàng thượng, vẫn chưa có ý định ra tay với Quân gia, hắn nghe ý kiến của bách quan, kỳ thực, chỉ là chuyện hạ chỉ bình thượng mà thôi. Người mang binh nếu không phải là huynh, cũng sẽ là những người khác, chỉ có điều, bây giờ tài lực khan hiếm, hoàng đế nhất định sẽ làm hoàn hảo đến mức không có kẽ hở, tướng soái khắp nơi trong triều, có thể mang binh đánh chiến nhất, vẫn là huynh.”

Nói xong một hơi, càng nhiều hơn là, trong vô thức, bản thân nàng vẫn không tin, hoàng đế sẽ không đối phó với Quân gia như vậy.

Nàng, mặc dù không có bất kỳ thâm tình máu mủ gì với Quân gia, nhưng trên danh nghĩa, hoàng đế hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác. Có một chút chút ràng buộc, cũng là quan hệ.

Quân Ân nghe xong phân tích của nàng, cũng cảm thấy có lý, “Ba ngày sau ta liền lên đường, đến lúc đó, sự tình trong cung, ta cũng không rảnh bận tâm.”

Hốc mắt Quân Nghi đỏ lên, gương mặt mất hết huyết sắc, một mình mình trong cung mặc dù tịch mịch vắng lạnh, nhưng nghĩ đến người thân chỉ cách một cách cửa cung bên ngoài, liền cảm thấy an ủi bội phần. Hôm nay, hấn thể nhưng lại phải đi, biên giới, đó là một nơi cách xa để đi, huynh muội cùng cha khác mẹ, nhìn không thấy điểm đến cuối cùng..

Mất mát của nàng, rơi vào trong mắt Phong Phi Duyệt, "Quân gia không phải vẫn còn Quân tướng gia sao?"

Quân Nghi nhất mực thương tâm, nghe thấy Phong Phi Duyệt xưng hô xa cách như vậy, cũng không hề hoài nghi.

"Phụ thân đã bắt đầu lôi kéo thế lực lần nữa, chuyện của Quân Nghi, ta chỉ có thể giao vào trong tay cô." Bớt đi một phần ra lệnh, Quân Ẩn biết Phong Phi Duyệt tay cầm phượng ấn, tuyệt đối có năng lực bảo hộ Quân Nghi dưới cánh cửa mình.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn không tranh quyền thế kia, nhược điểm duy nhất của nàng, chính là cô bạn Thanh Âm kiếp trước, mà cô gái này, lại cô đơn giống như cô ấy vậy, "Nhưng mà, chuyện của người khác, ta không quản được."

Quân gia đưa vào cung, vẫn còn một cô con gái khác.

Nam tử ngoài ý muốn gặt đầu, vốn tưởng rằng, nàng sẽ không dễ dàng đồng ý, "Người còn lại, cứ để cô ta tự sinh tự diệt."

Hai người con gái ngồi chung một chỗ liếc mắt nhìn nhau, hấn, quả nhiên vẫn là người ngoan độc, dịu dàng trong nháy mắt vừa rồi, giống như, chỉ là ảo tưởng, không kịp bắt giữ, vừa mới thoáng qua đã vội biến mất.

Ba ngày sau liền phải xuất phát, đây cũng là lần cuối cùng Quân Ẩn vào cung.

Phong Phi Duyệt không ở lại lâu, chỉ là để thời gian lưu lại cho hai người, sau đó liền đi ra tắm điện.

Không đi đến nơi nào khác, vừa mới trở lại Phượng Liễm Cung, liền nhìn thấy Mạch Thần Lại theo thường lệ, từ bên ngoài đi tới.

Mơ hồ, giống như là ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc mà chán ngấy kia, không kịp đợi hấn đến gần, Phong Phi Duyệt liền đưa tay bịt mũi, hai mắt như có ai oán mà nhìn hấn.

Khổ sở khó nhịn, nàng nhìn về phía chén thuốc đã đặt lên trên bàn, "Ta không muốn uống."

Cũng không phải nhất thời hờn dỗi, mà là, nàng không thấy được chút hiệu quả nào.

"Nường nường, thuốc này, quý ở kiên trì." Mạch Thần Lại không có biểu hiện nôn nóng, thần sắc kiên nhẫn, trước sau bình thản như một, khiến người ta không nhìn ra manh mối.

"Nơi này cũng không có người khác, Mạch y sư, ta muốn hỏi huynh một câu thật lòng." Phong Phi Duyệt bưng chén thuốc nước đen đặc nồng đậm kia lên, đưa tới trước mặt Mạch Thần Lại.

"Xin cứ nói." Trong lòng hấn, không đợi nàng hỏi ra lời, cũng đã có đáp án cần có rồi.

"Đây, rốt cuộc là thuốc gì?" Lúc đầu, chỉ nghe Mạch Thần Lại nói là để giúp nàng điều dưỡng thân thể, mà nàng, vốn chưa bao giờ hoài nghi, ngày qua ngày, bây giờ cho dù có tin tưởng thế nào đi nữa, Phong Phi Duyệt cũng muốn hỏi rõ ràng.

Mạch Thần Lại rũ tầm mắt xuống, chống lại đôi mắt tìm tòi dò xét của nàng, vẻ mặt ôn nhu của hấn, vẫn giống như một loại nắng ấm, xua tan khối mù nơi đáy lòng Phong Phi Duyệt, "Xin lỗi, là ta che giấu."

Cặp đồng tử của nàng thốt nhiên trừng to lên, có chút khó tin, tựa như chưa bao giờ nghĩ đến, Mạch Thần Lại sẽ lừa gạt mình, "Che giấu, chuyện gì?"

Ánh mắt này, càng khiến hấn khó lòng đối mặt, "Đây tuy là thuốc điều dưỡng thân thể, nhưng hiệu quả trị liệu lớn nhất..." Hấn thay đổi ngữ khí, "Thứ lỗi cho ta tự ý chủ trương, bên trong này, còn có thêm một loại dược liệu khác, chỉ vì, chữa trị giúp nàng có thể sinh con."

Phong Phi Duyệt tưởng rằng, đây chính là lời nói thật, khổ tâm của Mạch Thần Lại, nàng cũng nên sớm ngủ thôi, “Xin lỗi...”

Nghi ngờ của mình, thậm chí, tùy hứng của mình...

Mà tiếng xin lỗi này, càng khiến Mạch Thần Lại khó thừa nhận, đối diện với ánh mắt vẫn tin tưởng tuyệt đối như xưa của nàng, nam tử quay mặt đi, không gánh nổi trọng trách ấy. Một ngày chưa điều chế ra thuốc giải phu thê quần, toàn bộ dày vò nội tâm hắn phải chịu đựng... đều nặng nề hơn bất kỳ ai khác. Biết rõ chân tướng, nhưng lại phải tận lực che giấu, nếu như có thể cho hắn lựa chọn, hắn tình nguyện để bản thân mình là người bị che mắt không hay biết gì, ít nhất, mỗi ngày không cần phải đối mặt với tín nhiệm của nàng, lại đi làm chuyện hoàn toàn trái ngược.

Phong Phi Duyệt bưng chén thuốc lên, một hơi uống cạn, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thống khổ nhú lại một đoàn, vậy mà, vừa nghĩ đến hiệu dược của thuốc, người con gái bắt đầu hòa hoãn thần sắc, đắng gắt trong miệng, cũng không lợi hại như vậy nữa.

Mạch Thần Lại thu dọn chén sứ trên bàn, may mà, Phong Phi Duyệt không hỏi khi nào thuốc sẽ có hiệu nghiệm, nếu không, hắn thật sợ mình sẽ không chống đỡ được.

Mà bản thân nàng cũng biết, Mạch Thần Lại đang dốc hết toàn lực trợ giúp mình, trầm mặc một lúc, nhìn bóng lưng hắn bước ra ngoài, người con gái đứng dậy nằm lên trên giường quý phi, trong lòng, rối rắm hỗn loạn.

Một ngày, trôi qua có chút mơ mơ hồ hồ, vào buổi đêm, trong lúc nàng chờ hoàng đế dùng bữa, lại nghe thấy bên ngoài điện truyền đến tiếng khóc nỉ non. Vừa định đứng dậy, thì trông thấy Cô Dạ Kiết ôm một đứa trẻ trong tay, sắc mặt u ám sải bước đi vào.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt chẳng để tâm chuyện hành lễ, chỉ thấy sau lưng, còn có nhũ nương cùng đi theo, nhìn kỹ lại đứa bé trong ngực Cô Dạ Kiết, dung mạo thanh tú, chính là tiểu hoàng tử mà Minh hoàng quý phi vừa sinh hạ một vài tháng trước.

“Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương...” Nhũ nương nơm nớp lo sợ đi theo sau lưng hoàng đế, dè dặt cúi đầu.

“Đứng dậy đi.” Phong Phi Duyệt phát tay, thấy Cô Dạ Kiết đã ôm tiểu hoàng tử vào trong nội điện, “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm nương nương... nô tỳ, nô tỳ cũng không rõ, mấy ngày nay tiểu hoàng tử khóc quấy không ngừng, khó khăn lắm hôm nay hoàng thượng mới đến một chuyến, nhưng vừa mới đón lấy ôm, liền khóc ầm lên cho đến bây giờ, Minh hoàng quý phi bị dọa không nhẹ, hoàng thượng trong lúc tức giận, liền ôm tiểu hoàng tử qua đây.”

Phong Phi Duyệt nghe qua đại khái, xem ra, hôm nay là định ôm đứa bé ở lại Phượng Liễm Cung qua đêm rồi, “Như vậy đi, người ở lại đây, bốn cung sẽ phân phó xuống dưới sắp xếp cho người một chỗ ở, nếu có chuyện, liền cho người qua đó gọi người.”

“Dạ, nương nương...” Nhũ mẫu cung kính hành lễ, lui ra khỏi đại điện.

Bên trong, âm thanh của đứa trẻ bén nhọn kéo dài, lúc Phong Phi Duyệt đi vào, thì thấy hai tay Cô Dạ Kiết lỏng nga lỏng ngóng ôm đứa bé, đứng cũng không được, ngồi cũng chẳng xong, lại càng không biết phải dỗ dành như thế nào.

Đi tới sau lưng hắn, Phong Phi Duyệt quan sát tỷ mỉ tường tận, chỉ thấy đứa bé kia khóc đến đỏ cả mặt, cái miệng nhỏ nhắn thở hỗn hển từng ngụm, ho khan mấy tiếng liên tiếp, hô hấp kia, suýt chút ngay cả thở cũng không lên được.

Cô Dạ Kiết cũng gấp đến mồ hôi đầy đầu, khuỷu tay nhẹ nhàng lắc lắc vài cái, đứa bé lại càng khóc lợi hại hơn.

Ôm nó trở về Phượng Liễm Cung, cũng là Cô Dạ Kiết nhất thời xúc động, đứa bé này chính là cốt nhục ruột thịt của hắn, mới một khoảng thời gian không gặp, sắc mặt lại thêm vàng vọt, khóc náo một lúc lâu, cổ họng đã khản đặc, nơi lồng ngực nho nhỏ, phập phồng lên xuống.

Phong Phi Duyệt cũng không biết ôm trẻ con, nhưng nhìn bộ dáng vụng về của hoàng đế, vẫn là lắc đầu tiến lên, “Để thiếp.”

Cô Dạ Kiết nhìn nàng một cái, gật đầu, rồi chậm chậm đưa đứa bé qua cho nàng.

Vừa mới chạm tay, đứa nhỏ càng khóc dữ dội, Phong Phi Duyệt một tay ôm nó, còn tay kia, đặt ra sau lưng nó vỗ nhẹ, nàng đi tới bên tường, đẩy cửa sổ ra, mang theo không khí mát mẻ thoáng đãng bên ngoài, không qua bao lâu đứa nhỏ cũng thoáng an tĩnh lại. Tiếng khóc ầm ịch càng chọc người ta thêm yêu thương, hai quả đấm nho nhỏ nắm chặt lại một chỗ, Phong Phi Duyệt nhìn đứa bé trong ngực, ngón tay gầy gầy sợi tóc thưa thớt của nó, trong lòng, cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Nhìn kỹ lại lần nữa, nàng âm thầm cắn lưỡi, đứa trẻ này, lại gầy yếu đến dọa người.

Mặt không biến sắc dễ dàng vài cái, Phong Phi Duyệt đã sớm quyết định, ngày mai, phải bảo Mạch Thần Lại đến đây một chuyến.

116. Chương 115: Thân Thế Hoàng Tử

Chương 115: Thân thế hoàng tử

Sắc mặt Phong Phi Duyệt ngưng trọng, đứa bé trong ngực đã an tĩnh lại, nàng vặn chặt đầu mày, nhìn qua, giống như là có vài phần không vui.

“Duyệt Nhi...”

Ban đầu hoàng đế ôm đứa nhỏ tới đây chỉ là hành động bộc phát, bây giờ nghĩ kỹ lại, thật sự rất không ổn, “Ta... vẫn nên đưa nó trở về thôi.”

Âm thanh của Cô Dạ Kiết đã đi tới sau lưng, Phong Phi Duyệt nghe ra bản khoản trong lời nói của hân, nàng biết rõ hơn ai khác, có một số việc, nên thuận theo tự nhiên. Môi trái tim nhẹ cong, xoay người một cái, nàng chống lại ánh mắt lo lắng mà thương yêu của nam tử, “Đã trở thế này rồi, ôm tới ôm lui, bị lạnh thì phải làm sao?”

Cô Dạ Kiết thấy nàng cẩn thận cài lại tả lót cho đứa bé, tư thái an tường, trên mặt, lại mang theo ý cười nhàn nhạt, “Nó là con của chàng, hưởng hồ, thiếp đã không cưỡng cầu nữa, chuyện nên đến, thì sẽ đến.”

Kiên cường của nàng, chung quy lại khiến người ta đau lòng không thôi, có nhiều lúc, Cô Dạ Kiết cũng hy vọng nàng có thể mềm yếu một chút, con người chẳng ai hoàn hảo, hà khắc với chính mình như vậy, ngược lại sẽ rất mệt mỏi.

Đứa bé khó khăn lắm mới ngừng khóc, hân liếc nhìn một cái, giơ tay kéo Phong Phi Duyệt sang, tựa vào trước ngực mình, “Hay là, trăm ban tiểu hoàng tử cho nàng, từ nay về sau, chỉ xưng một mình nàng là mẫu phi?”

Quyết định như vậy, hân nghĩ đến cũng không phải mới chỉ một hai ngày.

Phong Phi Duyệt khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, thần sắc kinh ngạc, quyết định lần này của hoàng đế, chắc chắn sẽ bị thái hậu hai cung cùng văn võ bá quan cực lực phản đối, ban đầu hân đã chấp thuận, người nào sanh hạ hoàng tử trước, thì được mẹ quý nhờ con, càng sẽ phong vị hoàng tử đó làm thái tử tương lai. Hôm nay, nếu như đem đứa trẻ này ban ỉn, ắt sẽ dấy lên một trận phong ba kinh hồn, khó lòng bình định. Hoàng đế vừa xuất đi năm vạn tinh binh, không cần biết mục đích cuối cùng là gì, thời điểm này, không thể làm gì thêm loạn nữa.

Cô Dạ Kiết thông minh cả đời, sao có thể chưa suy tính kỹ càng, liền ra quyết định như thế này?

Phong Phi Duyệt ngược mắt, lại nhìn thấy ánh mắt hoàng đế dịu dàng, ánh mắt tinh khiết trong trẻo như vậy, rõ ràng đã sớm nhìn thấu tất cả, nhưng, vẫn cố ý nói ra suy nghĩ trong lòng với nàng. Trái tim dâng lên một cảm giác khác thường, thì ra, ngay cả thứ nàng vẫn luôn lưu luyến không bỏ trong lòng, hân cũng cần nhắc đến.

“Đứa trẻ này là của Minh hoàng quý phi,” Phong Phi Duyệt xem xét tường tận mặt mũi đứa nhỏ, lại tìm không ra nửa điểm tương tự với hoàng đế, “chuyện chăm lo sấu nảo này, lý nên để muội ấy gánh vác.”

Cô Dạ Kiết thấy nàng xoay người, đứa bé trong tay đã ngủ say, mồ hôi với nước mắt dính đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, Phong Phi Duyệt cẩn thận đặt nó vào trong tay hoàng đế, “Chàng ôm trước, thiếp đi gọi nhũ mẫu đến.”

Cánh tay trầm xuống, Cô Dạ Kiết thấy hai tay hai chân đứa bé quấy quấy vài cái, đầu lưỡi đỏ hồng thè ra khỏi miệng, cặp mắt không có mở ra, nhưng lại có dấu hiệu tỉnh dậy. Vụng về lóng ngóng lắc lư vài cái, may mà, nó chỉ giãy giụa một chút, vẫn ngủ say như cũ.

Phong Phi Duyệt đi ra ngoại điện, phân phó Lý Yên đi gọi nhũ mẫu đến đây, trở lại nội điện, nàng cũng không lập tức đi vào, mà đứng trước tấm bình phong cấm tú vạn lý thêu tay không lơ ở đằng kia. Hoàng đế thấy nhũ mẫu vẫn chưa tới, lại không có chỗ nào để đặt tiểu hoàng tử xuống, chỉ có thể ôm ở trong tay, một tay kia thò ra chậm chậm áp lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn, ngón trở thon dài vuốt ve gò má của nó, cảm giác mềm mịn, so với tơ lụa còn trơn mềm hơn vài phần.

Đứa bé nghiêng đầu sang một bên, tựa hồ cũng không thích bị quấy rầy đụng chạm, Cô Dạ Kiết lập tức rút tay về, gương mặt tuấn tú nhìn quanh ra ngoài.

Phong Phi Duyệt bình ổn tâm tình, mờ mịt trong mắt bị cứng rắn bức ngược trở về, âm thanh, cực lực giống tự nhiên, “Hoàng thượng, nhũ mẫu tới rồi.”

Sau lưng, một nhũ mẫu vừa đứng lên đi theo.

Cô Dạ Kiết tiến lên trước, Phong Phi Duyệt xuyên qua khuỷu tay của nam tử nhìn về phía đứa trẻ kia, lúc ngủ, ngược lại hết sức say sưa, vừa rồi mới khóc toáng lên, cả khuôn mặt vẫn còn hồng hồng...

Nhũ mẫu nhận lấy tiểu hoàng tử, sau khi hành lễ, trong nội điện hương nhan quanh quẩn, cũng chỉ còn lại có hai người.

“Duyệt Nhi...”

Hoàng đế ngồi ở trên giường, cầm lấy tay nàng bao bọc trong lòng bàn tay.

Trong phút chốc, lại không biết nên nói những gì, trầm mặc một lúc lâu, Phong Phi Duyệt vươn hai tay cởi long bào trên người hắn ra, “Nghỉ ngơi sớm một chút thôi...”

Gối trên cánh tay của hắn, hai người tựa trán vào nhau, Phong Phi Duyệt nhích đến gần lồng ngực của hắn một chút, một tay rơi lên thắt lưng của hoàng đế.

Sáng sớm hôm sau, một hồi tiếng khóc thanh thúy vang vọng khắp cả Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt vội vàng rời giường, được Lý Yên hầu hạ rửa mặt thay y phục, rồi đi ra ngoại điện.

Nhũ mẫu đỡ dành đứa bé đến mồ hôi đầy đầu, Phong Phi Duyệt thấy thế, ôm đứa nhỏ qua, “Được rồi, Ngọc Kiều, người đưa nhũ mẫu đi dùng điểm tâm trước, sau đó quay lại hầu hạ.”

“Dạ, nương nương.”

Nhũ mẫu hành lễ xong, đi theo sau lưng Ngọc Kiều ra khỏi Phượng Liễm Cung, xác định hai người đã đi xa rồi, Phong Phi Duyệt lúc này mới quay sang Lý Yên bên cạnh nói, “Đi, mời Mạch y sư đến đây, nhớ kỹ, tuyệt đối không được để bất kỳ ai nhìn thấy, đặc biệt là quốc sư.”

“Dạ.”

Phong Phi Duyệt ôm đứa bé, một tay cầm lấy khăn gấm lau đi mồ hôi rỉ ra trên trán nó, không qua bao lâu, Lý Yên liền dẫn Mạch Thần Lại sải bước đi vào,

“Thần, tham kiến hoàng hậu nương nương...”

“Mạch y sư không cần đa lễ,” Phong Phi Duyệt đặt đứa bé lên trên giường phượng, “mới sáng sớm đã bảo huynh qua đây, quốc sư có nói gì không?”

“Nương nương yên tâm, sự phụ không có ở trong đại diện.” Mạch Thần Lại nhìn bóng lưng Phong Phi Duyệt, thủy chung không hiểu tại sao nàng đối với Mạch Tu lại không tin tưởng đến thế.

“Vậy là tốt nhất,” Xoay người, để thân ảnh ngăn trở đứa bé lui ra, “tiểu hoàng tử cả ngày quấy khóc, bổn cung cũng không hiểu là bị bệnh hay là phản ứng bình thường, vẫn phải làm phiền Mạch y sư.”

Phong Phi Duyệt nhìn hần tiến lên, nhắm mắt theo đuôi, mùi thuốc ngào ngạt hương thuần thanh nhã, giống như khí chất của nam tử, dịu dàng ôn hòa. Mạch Thần Lại cởi tả lót buộc trên người đứa trẻ ra, mạch tượng của đứa nhỏ suy yếu, hai ngón tay đặt lên cổ tay mảnh khảnh của nó, qua một hồi chẩn đoán, thì lắc đầu.

“Thế nào?” Phong Phi Duyệt cúi người tiến đến gần.

“Từ mạch tượng nhìn lại, cũng không đáng lo.” Mạch Thần Lại thu tay lại, đứa nhỏ được giải thoát khỏi trói buộc, hai tay hai chân lại lập tức vung loạn, Phong Phi Duyệt cúi đầu liếc nhìn, lẽ nào, là mình đa nghi sao?

Đứa nhỏ chỉ lo chơi đùa phần mình, lúc Mạch Thần Lại đứng dậy, đột nhiên co giật một cái, phản ứng cực nhanh, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của hần.

Vội vàng ngồi xuống, Mạch Thần Lại đưa tay vén áo lên, thần sắc vốn đang hòa hoãn, chớp mắt liền trở nên khẩn trương, Phong Phi Duyệt nhìn sắc mặt của hần, bàn tay đặt trong tay áo rộng thùng thình, cũng theo đó nắm chặt lại.

Cởi hết toàn bộ y phục trên người tiểu hoàng tử ra, Mạch Thần Lại ấn hai ngón tay lên trán nó, đứa bé xoay tròn hai mắt đen trắng phân minh, tay nhỏ bé nắm lấy tay áo của mình, giữa cổ họng, giống như là bị nấc, toàn thân lại co giật lần nữa.

Chuyện như vậy, cũng không phải là ngẫu nhiên, hần từ từ dời lòng bàn tay đến lồng ngực tiểu hoàng tử, mười ngón tay chụm lại bắt chéo, sau đó nhấn xuống. Nhịp tim, càng lúc càng rõ ràng, Phong Phi Duyệt dứt khoát ngồi xuống bên giường. Toàn thân đứa bé run lên một cái, Mạch Thần Lại nắm mười ngón tay giao nhau thành quyền, chậm chậm rút về. Hai mắt rũ xuống trừng lớn, nhìn Phong Phi Duyệt chằm chằm.

Nàng lập tức bắt được vẻ khó tin trong mắt nam tử, thẳng thốt kinh ngạc như vậy, thậm chí, còn mang theo vài phần sợ hãi, rốt cuộc là chuyện gì, có thể khiến Mạch Thần Lại kinh hoàng thành như vậy?

“Mạch y sư...” Phong Phi Duyệt muốn dò hỏi, lại thấy hần liếc mắt nhìn Lý Yên sau lưng một cái.

Đột nhiên nàng cảm thấy bất an không thôi, khó khăn lắm mới bình ổn được thần sắc, “Lý Yên, người đi ra ngoài trông chừng.”

“Dạ, nương nương.” Cô gái giấu đi lo lắng, liếc nhìn tiểu hoàng tử trên giường, sau đó vâng mệnh lui ra khỏi Phòng Liễm Cung.

“Tách...” Âm thanh từ đống lửa cháy truyền đến, mơ hồ, hương đêm lơ lửng. Ánh dương bình minh xuyên qua cửa sổ rọi vào, càng hiện lên rõ ràng bóng lưng thon gầy mà kiên định của nam tử.

Phong Phi Duyệt gập cong hai chân trước giường, làn váy kiêu diễm phủ kín cả mặt đất âm hàn, không khí trong Phòng Liễm Cung bị đè ép xuống thật thấp, phẳng phất như giữa hai người cách một bức tường lớn vậy.

“Có lời gì đừng ngại nói thẳng.” Nhấn nhẹn giây lát, Phong Phi Duyệt sâu xa lên tiếng, trời sanh thẳng tính khiến nàng không kịp chờ đợi Mạch Thần Lại mở miệng.

Nam tử gạt đầu, thần sắc có hơi do dự, nhìn vào ánh mắt khẩn trương của Phong Phi Duyệt, nhẹ giọng nói ra, “Tiểu hoàng tử, chắc hẳn là bị bệnh tim.”

Bệnh tim...

Ánh mắt Phong Phi Duyệt mềm xuống, tiểu hoàng tử trên giường ngoại trừ bộ dáng có chút gầy gò, vốn nghịch ngợm bướng bỉnh giống như những đứa trẻ bình thường khác, nàng đưa mắt nhìn giây lát, thấy sắc mặt Mạch Thần Lại xám ngoét, mơ hồ, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, “Có nghiêm trọng không?”

Đáy mắt thâm thúy của hắn, một tia sáng cuối cùng cũng biến mất hầu như không còn, Phong Phi Duyệt bỗng đứng căng thẳng, nhìn hắn khe hở môi mỏng, “Bệnh tim của tiểu hoàng tử, là mắc phải từ trong bụng mẹ, dù có là người y thuật tinh, đối với bệnh này... cũng chỉ có thể bó tay hết cách.”

Phong Phi Duyệt nhìn lại đứa bé kia một lần nữa, cái gọi là bệnh tim, nếu như ở hiện đại, có lẽ chỉ cần một cuộc giải phẫu là có thể khỏi hẳn. Nàng khép vạt áo trước ngực đứa nhỏ lại, mười ngón tay nhẹ nhàng mà cẩn thận cài từng chiếc cúc áo. Thân ảnh cao lớn của Mạch Thần Lại tiến tới, vài ba bước đến trước tấm bình phong.

“Đứa bé này...”

Phong Phi Duyệt cũng không quay đầu, kéo chăn gấm sang định đắp lên.

“Bệnh tim của tiểu hoàng tử, là do di truyền mà có.” Mạch Thần Lại chấp hai tay sau lưng, hướng mặt ra ngoài điện, âm tình bất định.

Động tác trong tay nàng cứng ngắc, lực đạo cầm góc chăn, từ từ vận chặt, siết ra một dây nếp nhăn, “Có lẽ nào, giữa hoàng thượng và Minh hoàng quý phi, có một người bị bệnh tim?”

Toàn thân hắn trương chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, tầm mắt Phong Phi Duyệt vẫn rơi lên trên người tiểu hoàng tử.

Mạch Thần Lại xoay người, thấy nàng cúi nửa người xuống, bước chân hữu lực liền tiến tới đây, “Thân thể hoàng thượng cùng Minh hoàng quý phi vốn không có bệnh gì nặng, nếu thật sự có bệnh tim, hết lần này đến lần khác chẩn đoán, ta không thể nào bỏ sót không phát hiện ra.”

Một câu nói của Mạch Thần Lại, không thể nghi ngờ đòn cảnh tỉnh, Phong Phi Duyệt cũng sợ không còn khí lực chống đỡ, cả người xụi lơ. Ánh mắt trống rỗng rơi lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, thế nhưng, càng nhìn càng thấy xa lạ.

“Ý của huynh nói là, nó...”

Lời nói mắc lại giữa cổ họng, khó lòng mở miệng, Phong Phi Duyệt dù thế nào cũng không dám tưởng tượng, “Nó, vốn không phải là con của hoàng thượng?”

Mạch Thần Lại đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của nàng, biến cố đến quá đột ngột, khiến nàng khó có thể lập tức tiếp nhận.

“Chuyện này quá mức kỳ lạ,” Phong Phi Duyệt lắc đầu, lập tức, từ bên cạnh đứa trẻ lùi ra vài bước, “sao có thể như vậy...”

Mạch Thần Lại đỡ nàng, bàn tay dính vào sau lưng nàng, trong tình cảnh bây giờ, quan trọng nhất, chính là tỉnh táo.

“Bây giờ, điều duy nhất chúng ta có thể khẳng định, chính là đứa trẻ này không phải là cốt nhục của hoàng thượng. Về phần Minh hoàng quý phi kia, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, đứa nhỏ này là của cô ta, vậy cô ta đã phạm vào tử tội dâm loạn hậu cung. Thứ hai... nếu đứa nhỏ này là bị đánh tráo vào đây, vậy đứa bé của hoàng thượng, sợ rằng...”

Toàn thân Phong Phi Duyệt run rẩy, theo suy đoán của hắn, lại không dám nghĩ thêm một bước nữa.

Tay mềm không tự chủ được nắm lấy cổ tay nam tử, nàng xoay người, đôi đồng tử trong suốt ngược lên, nhìn vào đáy mắt Mạch Thần Lại, “Có phải huynh muốn nói, sợ rằng đã...”

Lời nói đến đầu lưỡi, lại giống hết hắn, không thể phát ra.

Mạch Thần Lại trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, tay kia, rơi lên đầu vai Phong Phi Duyệt, sức lực đột nhiên đè xuống, giống như ngàn vạn cân nặng, “Lúc trước Lâm Doãn từng nói, thời điểm Minh hoàng quý phi sinh con, thái hậu hai cung chỉ lưu lại một bà đỡ, những người còn lại toàn bộ bị đẩy ra ngoài điện, như vậy xem ra, thái hậu hai cung chắc chắn biết chuyện, nói không chừng, chính là do bọn họ một tay bày ra. Chỉ có điều những ngày tháng qua, người trong nội cung toàn bộ đều bị che mắt.”

Vừa nghe hẳn phân tích như vậy, suy nghĩ vốn đang rối loạn của Phong Phi Duyệt bắt đầu kết nối lại, thế nhưng, những gì Mạch Thần Lại suy đoán, lại khiến nàng hoảng loạn không thôi.

“Chuyện này ta sẽ không nói ra ngoài, đây là một cơ hội trọng yếu, một khi tìm được chứng cứ, chính là ngày đưa Minh hoàng quý phi vào chỗ chết, dù quyền thế của thái hậu hai cung có lớn hơn nữa, nếu thật sự có dính líu mà nói, nhất định không thoát khỏi tử tội.” Mạch Thần Lại vỗ nhẹ vai nàng, kẻ địch lớn nhất của Phong Phi Duyệt không thể nghi ngờ là thái hậu hai cung, bây giờ, trong tay nàng không khác nào đang vằm một quân cờ trọng yếu, mấu chốt, phải xem nàng sử dụng thế nào.

Nàng không trả lời Mạch Thần Lại, mà nói ra một câu, “Chuyện của đứa trẻ này, huynh dám khẳng định?”

“Tuyệt đối chính xác!” Mạch Thần Lại nhất mực chắn chắn, ánh mắt chân thành mà nghiêm túc.

Đáy mắt Phong Phi Duyệt thoáng vụt qua sương mờ mờ lung, ánh mặt trời buổi sớm hắt lên trên mặt, an hòa tĩnh tại, hàng mi vỗ cánh, một khi sự thật bị phơi bày, hoàng đế phải đối mặt, không chỉ là vấn đề đứa trẻ này, quan trọng nhất, chính là cốt nhục của mình... thập tử nhất sinh.

“Trước mắt, quan trọng nhất chính là tìm được chứng cứ.” Nàng tỉnh táo vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng, liếc nhìn đứa bé trên giường một cái, “Nếu nó không phải hoàng tử, ta tuyệt đối không thể giữ nó bên cạnh hoàng thượng.”

“Tâm tư thái hậu hai cung trước giờ tỷ mỹ, muốn tìm ra một chứng cứ bị bỏ sót, ta sợ rất khó.” Mạch Thần Lại lắc đầu, nói ra lo lắng trong lòng.

“Sự thật bày ngay trước mắt, chúng ta cần, chỉ là thời gian mà thôi.” Phong Phi Duyệt khoanh hai tay trước người, “Thái hậu hai cung cho rằng, có thể mượn sinh thần của hoàng tử mà củng cố địa vị sau lưng, lại không biết, chính là lòng tham này, khiến bọn họ tự chôn tai họa xuống chân mình.”

Con người vốn ảm đạm của nàng, dần dần tỏa sáng lấp lánh, “Cho dù không lay chuyển được thái hậu, ít nhất, có thể kéo Minh hoàng quý phi xuống.” Tâm tư Phong Phi Duyệt kín đáo, nhưng khi nhớ đến gương mặt tuần tú cao ngạo của hoàng đế, lại lần nữa trầm xuống.

Nàng nghĩ đến động tác vụng về của hoàng đế khi dè dặt ôm lấy đứa bé kia, càng nghĩ đến, hẳn dịu dàng nói rằng, muốn đem đứa bé cho nàng nuôi dưỡng.

Mỗi một động tác, đều là lần đầu tiên người làm cha được trải nghiệm.

Mặc dù, không hề đúng quy cách, nhưng đủ để khiến người ta ảm áp cảm động.

Hai tay che kín gò má, bí mật này, nàng sớm muộn cũng phải vạch ra, bây giờ nghĩ đến, đã thấy khó khăn mở miệng. Nàng càng không dám nghĩ đến sau này, nếu thật sự đi đến một ngày đó, mình phải mở miệng như thế nào đây.

“Mạch Thần Lại...” Phong Phi Duyệt gọi tên của hắn, ánh mắt có chút lưỡng lự, “đồng ý với ta một chuyện.”

Bắt đầu từ khi nào, nàng mở miệng, mỗi lần nàng thỉnh cầu, đối với hắn mà nói, đã thành chuyện đương nhiên. Nam tử cũng không hỏi, thậm chí, cũng không lựa chọn suy tính, mỗi lần hắn gật đầu, kỳ thực, đều hữu lực hứa hẹn.

117. Chương 116: Tự Dựa Vào Chính Cô

Chương 116: Tự dựa vào chính cô

Mạch Thần Lại nhìn chằm chằm gương mặt không chút huyết sắc của Phong Phi Duyệt, không hề suy nghĩ, gật đầu một cái.

Nàng không thể không đề phòng, “Chuyện này, chỉ có hai người ta và huynh biết, ta hy vọng huynh có thể giữ kín bí mật này, bao gồm cả quốc sư.” Quan hệ giữa Mạch Tu và Đông thái hậu, Phong Phi Duyệt vẫn luôn âm thầm theo dõi, chuyện này dính dáng rất nhiều, lợi hại trong đó, Mạch Thần Lại cũng biết.

“Nàng yên tâm, ta sẽ không nhắc tới với bất kỳ ai.”

Hắn nói lời kiên định, làm người ta an lòng không thôi.

Gánh nặng trong lòng Phong Phi Duyệt liền được giải tỏa, phần cảm động kia, cũng theo đó hiện rõ trong mắt, “Ta chưa bao giờ nghĩ tới, ở trong hoàng cung ta lừa người gạt này, còn có thể tìm được một tri kỷ như huynh.”

Đáy mắt dần dần rực sáng, bật cười, cặp mắt tuyệt đẹp cong thành hình trăng khuyết, Mạch Thần Lại nhìn đến mắt hờn, một từ ‘tri kỷ’, lại khiến tầm mắt vốn mông lung mờ mịt, thối tan đến sạch sẽ.

Sống trên đời có được một tri kỷ, cũng coi như là đủ rồi...

Phong Phi Duyệt nghĩ như vậy, liền thành thực nói ra.

Mạch Thần Lại cười có chút khổ sở, nửa bên gò má từ trước mặt Phong Phi Duyệt xoay đi, một mình đối diện khung cửa sổ lạnh lạnh, hắn vẫn dịu dàng ấm áp như vậy, mà giờ, rét lạnh đột nhiên ập tới này, lại khiến nàng không chống đỡ được. Phong Phi Duyệt vẫn luôn cho rằng, trên mặt của hắn, chỉ nên mang theo ấm áp giống như ánh mặt trời...

“Ta cũng rất vui,” Mạch Thần Lại thối đi mây đen, mặt mày khê khàng giãn ra, thứ không bắt được, hắn trước giờ sẽ không cưỡng cầu, hắn có kiên trì của mình, bảo vệ, có lẽ đơn giản hơn là ở gần bên nhau, “tín nhiệm giữa người với người, thật sự rất ít.”

Phong Phi Duyệt gật đầu tán thành, mà nàng cùng Mạch Thần Lại, từ đầu đến cuối luôn tin tưởng đối phương.

Không thể giải thích được nguyên nhân, dễ dàng tin tưởng như vậy, cũng hoàn toàn trái ngược với tính cách bình thường của nàng.

Đôi đồng tử đối diện, từ từ cười lên, bóng lưng đi ra khỏi Phượng Liễm Cung, mang đi phiền muộn khắp người.

Lúc hoàng đế vội vã chạy đến, nhũ mẫu đang ôm đứa bé đi đi lại lại trong điện, Phong Phi Duyệt thấy hắn vài ba bước vượt qua đám người, vội nghênh đón, “Hoàng thượng...”

“Đứa nhỏ thế nào?” Cô Dạ Kiết thấy tiểu hoàng tử an tĩnh nằm trong khuỷu tay nhũ mẫu, sắc mặt cũng theo đó hòa hoãn, “Không khóc quấy nữa chứ?”

“Thằng bé rất ngoan.” Phong Phi Duyệt có chuyện che giấu, theo hắn tiến lên vài bước, “Hoàng thượng, vẫn nên đưa nó về cho Minh hoàng quý phi thôi.”

Nhìn thêm một cái, trong lòng nàng, giống như là bị kim châm, ghim xuống thật sâu.

Cô Dạ Kiết vốn định nhận lấy đứa bé, bây giờ nghe thấy nàng nói như vậy, sững sốt hạ xuống tất cả động tác, hắn cho rằng Phong Phi Duyệt vẫn còn để ý, dứt khoát, hướng sang nhũ mẫu phát tay một cái, “Ôm trở về đi.”

“Dạ, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Làm ầm ĩ cả buổi tối, đứa nhỏ cuối cùng cũng an tĩnh lại, bà ta không dám nói lớn tiếng, chỉ sợ đánh thức tiểu tổ tông này.

Nhũ mẫu ôm đứa bé một đường đi ra Phượng Liễm Cung, thị vệ canh giữ bên ngoài hộ tống đi theo sau bà ta, Cô Dạ Kiết cũng không tiến lên trước, mà ngồi xuống bên cạnh.

Bên ngoài tấm điện của Minh hoàng quý phi, cô gái vận một bộ cung trang vàng nhạt kiểu diêm, nàng ta nôn nóng bất an đi tới đi lui, đám nha hoàn bên cạnh hai mặt nhìn nhau, cũng không ai dám chen miệng vào một câu. Trên búi tóc, hai chiếc trâm vàng phối hợp với động tác của nàng ta mà lách cách vang dội, ánh mặt trời mờ ảo, chiếu lên màu vàng óng ánh kia, càng thêm lấp lánh chói mắt.

“Nương nương...”

Trong lòng lo lắng khấn trương, đúng lúc đó nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh của nhũ mẫu, “Tiểu hoàng tử trở về rồi...”

Minh hoàng quý phi giang hai tay vén làn váy lên, mặt đầy vui mừng, sải bước xuống trường cấp, “Sao vậy, là hoàng thượng bảo đưa trở về sao?”

“Cái này...” Nhũ mẫu cúi thấp đầu, khó lòng mở miệng.

“Còn gây ra đó làm gì, nói đi.” Gương mặt diêm lệ của Minh hoàng quý phi lộ vẻ mất kiên nhẫn, toàn thân người phụ nữ run lên một cái, chỉ đành phải dè dặt e sợ trả lời, “Là, là hoàng hậu mở miệng nói, đưa tiểu hoàng tử trở về.”

“Hoàng hậu?” Thanh âm lãnh lút, giọng điệu nàng ta, giương cung bạt kiếm, “Tối qua, tiểu hoàng tử là qua đêm ở Phượng Liễm Cung?”

Nhũ mẫu không giám giấu giếm, cuống quýt gật đầu, “Dạ, hoàng thượng một đường ôm tiểu hoàng tử, lúc nô tỳ theo kịp, đã bước chân vào Phượng Liễm Cung rồi.” Bà ta chỉ sợ kéo mình vào trong, vội vã, muốn phải sạch.

“Hừ!” Minh hoàng quý phi cười lạnh, thừa dịp người phụ nữ cúi đầu, hai tay dùng sức giật lấy đứa bé, trong ngực nhũ mẫu đột nhiên trống không, chỉ nghe ‘oa...’ một tiếng, nàng ta thể nhưng không nhìn không hỏi, xoay người, sải rộng bước chân đi vào trong đại điện.

“Con của bổn cung, cho dù cô ta nhìn một cái cũng không được phép, nếu muốn, thì cũng tự mình sinh một đứa đi!”

Bỏ lại những lời này, nhũ mẫu cùng thị vệ sau lưng mặt mũi trắng xám, không ai dám nói một lời.

“Chuyện gì? Ở bên ngoài tranh tranh cãi cãi, còn ra thể thống gì?” Minh hoàng quý phi vừa bước vào một chân, Tây thái hậu ngồi trong đại điện kiểng chân chờ đợi, liền cao giọng chất vấn.

“Tỷ tỷ...” Bên cạnh, thần sắc Đông thái hậu có hơi hòa hoãn, “Có lẽ trong lòng Minh Nhi có chỗ không thoải mái.”

“Có chỗ không thoải mái?” Tây thái hậu nhấp một hớp trà, vừa nghe thấy đứa bé kia khóc, cả đầu cũng phình to lên, “Nó có gì mà không thoải mái, trong tay, cũng chỉ thiếu một khối phượng ấn kia thôi, ngày nào đó, một khi mẹ quý nhờ con, cho dù thể lực của hoàng hậu có lớn hơn nữa, chung quy cũng không bì được với hai mẹ con nó.” Bà ta đặt chén trà xuống, khê vung một tay lên, “Thật là một tiểu oan gia, được rồi, còn khóc... đầu bổn cung cũng sắp nổ tung rồi.”

Minh hoàng quý phi trầm mặc không nói gì, trên mặt không dám biểu hiện ra quá nhiều, chỉ là đưa một tay ra bịt miệng đứa nhỏ kia lại, nhưng không ngờ, càng như vậy, nó càng khóc lợi hại, “Oa oa...”

“Cô mẫu!” Diên tiết giẫm mạnh chân một cái, nàng ta cũng thực sự hết cách, “Đứa nhỏ này suốt ngày la khóc âm ỉ, liệu có phải đã bị bệnh gì rồi không?”

“Minh Nhi!” Đông thái hậu nghe vậy, cầm chiếc khăn gấp trong tay lên quấn quanh vài vòng, “Nói gì mà xúi quẩy như vậy, đứa bé còn nhỏ, khóc nháo một chút cũng là chuyện bình thường, lúc trước Lệ Nhi lớn cỡ như vậy, còn quấy hơn nó nhiều đấy.”

Tây thái hậu mặt không biến sắc, một tay chống gò má, lòng bàn tay che lỗ tai lại, “Ôm đi đi, làm bổn cung không sớm thì muộn cũng phát điên.” Bên ngoài, nhũ mẫu nghe thấy tiếng ồn, đã vội vội vàng vàng đi vào. Minh hoàng quý phi thuận thể giao đứa bé vào trong tay bà ta, “Người lui xuống trước đi.”

“Dạ.” Người phụ nữ cúi đầu, người đã đi ra khỏi đại điện.

“Có lẽ... Minh Nhi nói đúng.” Trầm tư một lát, Tây thái hậu liếc xéo sang bên cạnh, “Hôm nào, vẫn nên để quốc sư xem thử thì tốt hơn.”

Sắc mặt Đông thái hậu có hơi mất tự nhiên, mân môi dưới, có chút né tránh, “Đều nghe theo tỷ.”

Vụt... vụt...

Bầu trời lúc này, đã bị bóng đêm bao phủ hoàn toàn, một vòng trăng tròn nhô lên cao treo lơ lửng phía trên, sương mờ tản quanh bao bọc tứ phía.

Trong vườn, một thân ảnh màu trắng vốn cũng không nhìn thấy rõ ràng, tốc độ của cô gái rất nhanh, trường kiếm trong tay tự nhiên đảo ngược giữa cổ tay, thật sự có tư thế lật tay tạo mây úp tay tạo mưa. Nhún

chân đạp lên đầu ngọn gió, lá trúc nhỏ dài lạnh lạnh bị chém rơi đầy mặt đất. Một chiêu. Một thức, cực kỳ tàn nhẫn, lại giống như là phát tiết thuần túy. Hai tay Phong Phi Duyệt múa kiếm, trong lòng cất giấu quá nhiều chuyện, nàng không nói ra, chỉ có thể thông qua phương thức này để khiến mình dễ chịu hơn một chút.

Tầm mắt chợt thoáng qua, đột nhiên phát hiện...

Phi thân nhảy lên, nhuyễn kiếm trong tay thành linh vung ra, cô gái núp trong cánh rừng phía sau cả kinh thất sắc, lùi liên tiếp về sau mấy bước. Gót chân, vấp phải dưới đất một cái, cô ta không kịp phòng bị, cả người nhếch nhác ngã nhào xuống đất.

Người còn chưa đứng lên, lại thấy một thanh kiếm lóe sáng lạnh lẽo chĩa đến trước mặt, Phong Phi Duyệt cúi đầu liếc nhìn, chỉ cảm thấy gương mặt kia có vài phần quen mắt, “Người là ai?”

Một câu hỏi ra lời, cô gái kia há hốc miệng, đối với việc Phong Phi Duyệt không nhận ra mình lộ ra vài phần kinh ngạc.

Nàng tỷ mỹ nhìn lại vài lần, cuối cùng, trong đầu cũng tìm thấy được gương mặt này, “Quân Diêm?”

Cô gái chống hai tay bên người, mặt lộ vẻ mừng rỡ, tiếp theo gật đầu, “Tỷ tỷ...”

Phong Phi Duyệt chau mày, ngày đó ở trên đài trống, chính là cô ta một lòng muốn tìm cái chết, ngạo khí chất vấn ngất trời đến bây giờ xem ra, cũng đã bị bào mài chẳng còn lại mấy phần, hoàng cung, vốn là nơi ăn thịt người không nhả xương, “Bốn cung không phải tỷ tỷ của cô!” Phong Phi Duyệt thu hồi kiếm, khăn gấm lau quanh thân kiếm. Hai mắt xuyên qua hàn quang sắc lạnh bức thẳng tới cô gái dưới đất, “Cô đến Phụng Liễm Cung, có chuyện gì không?”

Bị từ chối ngay trước cửa, sắc mặt Quân Diêm khó coi, ngồi dưới đất không nói thành lời.

Phong Phi Duyệt đem nhuyễn kiếm quán trên cổ tay, thấy cô ta không nói lời nào, xoay người liền định rời đi.

“Tỷ tỷ...” Cơ hội duy nhất, đó chính là quyết tâm mình không dễ dàng gì mới hạ xuống. Quân Diêm từ dưới đất nhanh chóng bật dậy, đuổi theo vài ba bước.

Phong Phi Duyệt nghi hoặc dừng lại, bóng dáng thanh lãnh rơi lên trên mặt đất, có vẻ cao ngạo mà cô đơn lạnh lẽo. Để hài cung đình vẽ ra hình dáng một đóa hoa đẹp mắt, nàng xoay người đối mặt với Quân Diêm, không có chút biểu cảm, nhưng vẫn cứ khiến người khác hiểu rõ rằng lúc này nàng đang không vui.

Quân Diêm vốn đang ấp a ấp úng bị bức ngược trở lại, do dự năm lần bảy lượt, cuối cùng cũng hung hăng cắn răng một cái, nói ra quyết định trong lòng, “Tôi muốn tự do!”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, đôi con ngươi vô vị tẻ nhạt mới dính vào vài phần hứng thú, “Cô bây giờ đã là tài nhân của hoàng thượng, sao có thể tự do?”

Thì ra, giam cầm của hoàng đế, cũng không đổi được khuất phục của cô ta.

Trong lòng, tự nhiên sinh ra một phần hảo cảm, cô gái như vậy, có lẽ thật không thích hợp ở lại trong cung.

Phong Phi Duyệt muốn đánh giá tường tận gương mặt của cô gái, nhưng thấy cô ta ngửa khuôn cằm tinh xảo lên, hai tay lộ ra bên ngoài lạnh cóng đến đỏ bừng, ánh mắt quật cường không chịu khuất phục lúc đầu, hôm nay, theo ánh nhìn của nàng mà cúi xuống. Không đúng...

Phong Phi Duyệt âm thầm lắc đầu, ánh mắt như vậy, đã thay đổi rồi. Tuyệt đối không phải Quân Diêm thả làm ngọc vỡ không làm ngôi lạnh trước kia.

“Tôi muốn xin tỷ tỷ giúp đỡ, ba tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ hoàng thượng, những ngày này, tôi đã nhìn ra rất nhiều điều, con người, có thể đối đầu với trời đất, nhưng duy nhất không thể đấu với hoàng đế. Cả đời chết già ở trong cung, tôi không cam lòng...” Cô ta lải nhải không ngừng, đôi mắt trong trẻo trước kia, nhiệt tình dào dạt.

Thì ra, tự do mà cô ta muốn, vốn không phải là ở thế giới bên ngoài.

“Nếu như đã vào cung rồi, oán trời trách đất, còn không bằng tự dựa vào chính mình,” Quân Diêm càng nói càng kích động, thần thái phấn khích, “tự do của chúng ta, chỉ có hoàng thượng có thể cho, tôi cũng muốn giống như hai vị tỷ tỷ vậy, đạt được quân sung...”

Chút hảo cảm vừa dấy lên trong ánh mắt Phong Phi Duyệt, trong lúc cô gái hào hứng miêu tả, từ từ ảm đạm xuống. Trái tim, thất lạc rơi xuống, ban đầu cứu cô ta, chính là nhìn trúng sự kiên cường khắp người cô ta. Nàng đã từng nói, Quân Diêm nếu muốn ra ngoài, thì chỉ có thể ở trong cung sống cho ra hình dáng, nhưng bây giờ, cô ta thỏa hiệp rồi, cô ta thừa nhận rồi, cô ta đã biết nhìn thời thế rồi, nhưng vì cái gì... Minh lại có cảm giác hư vô trống rỗng? Rất khó chịu...

Phong Phi Duyệt nhìn cô gái đóng mở môi trái tim, nàng hoàn toàn không nghe lọt, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

“Tỷ tỷ...” Quân Diêm trợn mắt há mồm, lại đuổi lên trước lần nữa.

“Đừng gọi ta là tỷ tỷ,” Phong Phi Duyệt lạnh giọng cắt đứt, ngữ khí như vậy, vô cùng lãnh đạm, “ta chỉ có một muội muội là Quân Nghi.”

Nàng đối với Quân Diêm chán ghét rõ ràng như vậy, ngay cả bản thân mình cũng không nói ra được là vì cái gì.

Sau lưng, sắc mặt cô gái cứng nhắc gượng gạo, cô ta kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn, đứng sững tại chỗ không nhúc nhích.

“Ta không giúp được cô, muốn cái gì, tự mình giành lấy, cô càng không nên tin tưởng ta!” Phong Phi Duyệt đang đưa lưng về phía cô ta bỗng xoay ngược lại, cho cô ta lời khuyên cuối cùng, “Cô không nên ngây thơ mà chắc chắn, ta sẽ giúp cô.”

Trong ánh mắt đầy kinh ngạc của Quân Diêm, nàng đạp lên từng mảnh lá trúc, một thân đơn độc hướng về phía tàn sáng sau lưng, đi ra khỏi vườn.

Đi qua chỗ rẽ, quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh kia vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt Phong Phi Duyệt thâm trầm, trước người chột đứng vào một bức tường vững chắc, nàng thốt nhiên hoàn hồn, lùi ra sau mấy bước liền tiếp.

Nhìn kỹ lại lần nữa, nàng vô thức nhíu chặt chân mày, toàn thân đề phòng.

“Duyệt Nhi tẩu tẩu...” Lệ vương gian ngăn trở trước người nàng, nhìn qua giống như phải chịu gì đó uất ức lắm, “Sao vừa nhìn thấy ta liền có bộ dạng của nàng dâu nhỏ bị bắt nạt vậy?”

Phong Phi Duyệt không thèm để ý tới hắn, phui phui ống tay áo, thấy hắn không có chút ý định tránh ra, “Lệ vương gia, nói chuyện xin hãy cân nhắc.”

Nam tử đang cúi nghiêng đầu đột nhiên xoay mặt tới gần, ngón trỏ thon dài phủ lên chóp mũi, môi mỏng gợi cảm khê cong lên, hơi thở nóng rẫy chột tiến tới trước mặt Phong Phi Duyệt, “Thật không ngờ, nàng còn biết qua cầu rút ván.”

Nàng cả kinh thất sắc, vẻ mặt ần ần, đoán không ra ý tứ trong lời nói của hắn, “Bổn cung không hiểu.”

“Cô gái kia không phải muội muội của tẩu tẩu sao?” Lệ vương gia hướng ánh mắt cột nhả ra đằng xa, chép miệng vài tiếng, “Nhân sắc bình thường, thật sự là không thể so sánh với nàng.”

Phong Phi Duyệt không để lại dấu vết kéo giãn khoảng cách giữa hai người, hai mắt không hề chớp rơi lên trên người nam tử, nàng tiếc chữ như vàng, lưỡi phải để ý.

Hai tay Lệ vương gia vòng trước ngực, thân thể tựa nghiêng vào vách tường, một chân cong lên, cả người cũng theo động tác lắc đầu không ngừng của hắn mà hiện lên vẻ lơ đãng, “Có phải tẩu tẩu cho rằng, mình đã không cần người khác trợ giúp nữa rồi?”

Phong Phi Duyệt chẳng nói chẳng rằng, hai mắt nhìn Lệ vương gia, nàng cắn chặt lời nói trong miệng, tên nam tử quá mức giảo hoạt, mình không cần thận một cái, liền có thể rơi vào cái bẫy hắn đã đặt sẵn.

“Duyệt Nhi...” Ngự điệu, đột ngột thay đổi trở nên dịu dàng ái muội, gần như là âm thanh thì thầm, thân mật giống như tình nhân, “Câm rồi?”

Phong Phi Duyệt trừng mắt nhìn hắn, xoay lại nhìn thấy sắc trời đã tối xuống, “Thời gian không còn sớm, Lệ vương gia mau trở về đi.”

Theo tầm mắt của nàng nhìn lại, nam tử thích ý đuổi người một cái, “Hằng tháng cứ đến ngày mười lăm ta lại bị mất phương hướng, hôm nay là ngày mấy vậy?”

Phong Phi Duyệt vốn không ưa nổi bộ dáng này của hắn, ánh mắt ngạo nghễ lướt qua mang theo vài phần lệ khí, “Không biết!” Rõ ràng là một kiểu người âm hiểm, lại cứ ra vẻ vẻ hồn nhiên giống như trẻ con, Lệ vương gia này, quả thật là không đơn giản.

Nặng nề phun ra ba chữ, hai tay nàng túm chặt làn váy, muốn xông qua.

Lệ vương gia thấy trên mặt nàng hiện lên vẻ khó chịu, ngoan ngoãn thu hồi một chân đang ngăn trở đường đi lại, thừa dịp cô gái đi ngang qua, cánh tay thon dài vung lên, lướt qua thắt lưng mảnh khảnh của nàng, đáp lên ngang eo Phong Phi Duyệt, “Tẩu tẩu... hôm nay, chúng ta nói chút chuyện chính.”

Giọng điệu ngang ngược bất cần đời, bỗng nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc, khóe miệng tà tứ nhẹ giương lên, Lệ vương gia từ trên cao nheo mắt nhìn xuống cô gái phía dưới, quanh thân, dần dần hiện lên vẻ nghiêm trọng Phong Phi Duyệt chưa từng thấy qua, nam tử người vậy, so với bộ dạng lưu manh lúc nãy còn nguy hiểm hơn.

118. Chương 117: Tin Vào May Mắn

Chương 117: Tin vào may mắn

Phong Phi Duyệt vẫn không nói lời nào, không khí trầm mặc, nhưng vẫn chưa khiến Lệ vương gia thức thời buông tay.

“Ta vẫn luôn rất hiếu kỳ...” Thanh âm của nam tử có hơi khàn khàn, mang theo chút lạnh lốt không thích hợp, giọng điệu, bị kéo ra thật dài, “tẩu tẩu cùng hoàng huynh, thật sự có tình cảm chứ?”

Lúc nói ra câu này, thần sắc Lệ vương gia lóe lên, khóe miệng nhẹ cong.

Hàng mi Phong Phi Duyệt dần dần nặng nề, mỉm cười nhẹ nhàng, xoay đầu lại đối diện thẳng, “Lệ vương gia thật biết nói đùa, bốn cung đối với hoàng thượng, tất nhiên là chân tình thật ý.”

Nam tử nghe vậy, thu lại động tác trên tay, thân thể cũng không có tránh ra, “Ồ...”

Không khí, lại lần nữa trầm muộn, Phong Phi Duyệt là người phá vỡ cục diện bế tắc trước, “Lệ vương gia, vẫn còn chuyện gì sao?”

Ý tứ mất kiên nhẫn trong lời nói, đã thể hiện rất rõ ràng.

“Ta vốn cho rằng, chúng ta có thể trở thành người trên cùng một chiến tuyến.” Nam tử vòng hai tay lại, ý tứ trong lời nói, mờ lung không rõ, rồi lại mang theo ám hiệu cực mạnh.

Con người trong treo của Phong Phi Duyệt thoáng hiện lên sắc bén, lời của Lệ vương gia, là đang thử dò xét mình?

Chỉ có điều, cho dù giữa đế hậu không có chân tình, nàng trên danh nghĩa, cũng là nữ nhi Quân gia, thái hậu hai cung cùng Quân gia vẫn luôn thủy hỏa bất dung, Lệ vương gia sao lại nghĩ đến...

Chẳng lẽ...

Trong đầu Phong Phi Duyệt nổ ầm một cái, ánh mắt nhìn thẳng khẽ nheo lại, Lệ vương gia này, lang hổ thú tính trong mắt đã hiện lên rõ ràng, tham vọng có được giang sơn, thì ra không chỉ có thái hậu hai cung

cùng Quân gia. Mà đứa con ruột thịt này của Đông thái hậu, hẳn âm thầm thao túng tất cả, tuyệt đối không phải là vì Minh hoàng quý phi và tiểu hoàng tử đơn giản như vậy.

Hắn sao có thể, chấp tay nhường lại những gì mình đã giành lấy, hẳn không phải người như vậy.

Phong Phi Duyệt lui về sau một bước, lần nữa đối mặt với nam tử, lại có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, ‘thận trọng’, đây là từ duy nhất nàng có thể nghĩ đến để hình dung tình cảnh lần này của hoàng đế. Thì ra, đứng ở nơi cao nhất, nhưng cũng là nơi ‘ở trên cao khó tránh khỏi gió lạnh’, biết bao nhiêu người, muốn kéo mình từ trên vị trí kia xuống.

Người thân, huynh đệ, thậm chí là người thân cận nhất bên gối...

Lệ vương gia thấy nàng suy nghĩ đến mất hồn, ngón trỏ thon dài nhẹ câu, nhắc chiếc cầm mảnh khảnh của nàng lên, “Tẩu tẩu, nàng không có lễ độ quá rồi.”

Phong Phi Duyệt hất đầu đi, từ trong tay hắn tránh ra, “Làm sao thấy được?”

“Ta đứng ở đây đến nỗi chân cũng tê cứng rồi, tẩu tẩu cũng không mời ta vào ngồi một chút?”

“Hôm nay, e là không tiện.” Phong Phi Duyệt duy trì khoảng cách một thân người với hắn, bên ngoài, gió lạnh xào xạc, thân ảnh nàng đứng giữa trời thẳng tắp, một tay bắt chéo ra sau thắt lưng.

“Không biết vì sao, nhìn thấy nàng, ta liền muốn khi dễ nàng.”

Phong Phi Duyệt có chút kinh ngạc, nhưng vẫn không biểu hiện ra, còn không phải sao, gặp mặt một lần liền bị hắn khi dễ một lần.

“Đó là bởi vì ngươi nhàn rỗi vô sự.”

“Không... Sau khi ta suy nghĩ kỹ càng, đại khái, là bản vương có bệnh.” Hắn trầm tư giây lát, lại rút ra kết luận như vậy.

Phong Phi Duyệt lập tức giãn khuôn mặt đang kéo căng ra, biểu tình kia, rõ ràng là bị chọc đến bật cười.

“Ta thích nhìn bộ dáng sau khi bị khi dễ của nàng, rõ ràng là tức giận, lại cực lực ỉn nhẫn nuốt xuống, chỉ là đôi mắt kia, giống như có thể từ trên người ta đục ra hai cái động vậy.” Lệ vương gia áp gương mặt tuấn tú xuống, hơi thở đột nhiên lại gần khiến Phong Phi Duyệt thu lại ý cười, nàng khôi phục vẻ mặt lúc trước, từ bên người nam tử lướt qua đi tới.

Lệ vương gia này, thật đủ xấu xa.

Lần này, nam tử cũng không đưa tay ra ngăn cản, thân thể nghiêng ngả đứng thẳng lên, dứt khoát nhường lại con đường bị ngăn trở trước mặt.

Phong Phi Duyệt không chút nghĩ ngợi vọt qua, “Có vài người, thích hợp cười nhiều, Duyệt Nhi cười lên thì rất đẹp.” Lúc sóng vai đi tới, nam tử thốt ra một câu như vậy, thanh âm trầm thấp, nghe không ra là thật tâm, hay là giễu cợt.

Phong Phi Duyệt bước nhanh rời đi, chỉ sợ Lệ vương gia đổi ý, lại đuổi theo dây dưa không nghĩ.

Nhìn bóng lưng hối hả của nàng, nam tử đứng thẳng người dậy, thân thể cao lớn kéo ra dài tít tắp, trên gương mặt tà mị, ý cười mãi không dứt.

Phong Phi Duyệt không dám quay đầu lại, băng qua viện tử, nàng bước lộp cộp lên trường cấp, vừa đi đến hàng lang, liền bổ nhào vào người hoàng đế đang đứng bên ngoài.

Thân thể bật lui lại một cái, suýt chút từ trên thềm đá ngã thẳng xuống dưới, may mà Cô Dạ Kiết vươn cánh tay dài bắt một cái, nắm được thắt lưng nàng.

“Chuyện gì, hoảng hốt như vậy?”

“Không có... đi một đoạn đường tối, dưới chân liền sợ.” Hai tay Phong Phi Duyệt đặt lên thắt lưng hắn, ngẩng đầu nhìn lên, mình đã đi tới cửa tấm điện.

Cô Dạ Kiết ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực, hai tay vòng quanh eo nàng đột nhiên siết chặt lại, “Duyệt Nhi, nàng đang nói dối.”

Mặt Phong Phi Duyệt đỏ lên, tầm mắt liếc ra phía bên ngoài, từ đây nhìn lại, vừa rồi, một màn giữa mình cùng Lệ vương gia, hẳn chắc là không nhìn thấy mới đúng, “Thiếp không có.” Ngoài miệng ương ngạnh, nhưng trong giọng nói đã bắt đầu thỏa hiệp.

Cô Dạ Kiết giơ tay bắt lấy cằm nàng, nâng lên thật cao, con ngươi màu hổ phách u ám như đuốc, “Đừng hòng gạt ta.”

Lắc đầu tránh đi, lại bị giữ lấy càng chặt hơn, “Hoàng thượng, lẽ nào đã nhìn thấy cái gì rồi?”

Từ trên cao nhìn xuống, mang theo một tia giễu cợt, “Trẫm cái gì cũng không nhìn thấy.”

Phong Phi Duyệt khẽ nhếch môi trái tim, “Nếu như không nhìn thấy, thiếp càng không thể nào nói dối.”

Cô Dạ Kiết gật đầu mỉm cười, vẻ mặt mơ hồ kia, nhìn chằm chằm khiến Phong Phi Duyệt như rơi vào màn sương mù, thất lưng được buông lỏng, còn chưa đi ra một bước, cả người lại bị khiêng lên.

“A...” Dạ dày chống đỡ trên vai hoàng đế, toàn thân Phong Phi Duyệt đảo ngược, một loại cảm giác lơ lửng giống như bị rút sạch hết khí lực, hai tay rũ xuống, ngay cả đầu tóc cũng xóc xếch, nàng nghĩ, cái bộ dáng này, nhất định rất chật vật.

Trong Phượng Liễm Cung, theo động tác nam tử sải bước nhảy vào, Phong Phi Duyệt mơ hồ cảm thấy hơi ẩm phả lên trên mặt thích ý, như gió nhẹ lướt qua, rất thoải mái.

Ở bên trong nội điện, Lý Yên khom người, lưu loát thu dọn giường phượng, tiến bước chân phía ngoài dồn dập tiến đến, cô gái vội vã xoay người, lui ra vài bước, rồi quỳ xuống mặt đất, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

Cô Dạ Kiết nhìn giường phượng chỉnh tề, cũng không thèm liếc mắt nhìn Lý Yên một cái, khẽ động bả vai, trong lời nói lại có vài phần tiếu ý, “Hoàng hậu, nha hoàn này của nàng thật là tận tâm, giường cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Đầu Lý Yên vốn đã cúi thấp lúc này lại càng chôn sâu xuống, sắc mặt ửng đỏ, tầm mắt thấy hai chân Cô Dạ Kiết từ từ tiến tới gần giường phượng.

“Thả thiếp xuống.” Phong Phi Duyệt trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng khó khăn nói ra tiếng.

Hoàng đế cũng nghe lời, chỉ có điều động tác thô lỗ, không dịu dàng chút nào. Một tay đặt lên đầu gối nàng, tay kia nắm lấy vòng eo mềm mại của nàng, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy trước mắt chớp qua một cái, cả người liền bị hất ném lên giường phượng.

Sau lưng nện lên mặt chần gấm mềm mại, nàng giãy giụa mấy cái, trong lòng cực kỳ không phục. Khuỷu tay chống hai bên người, vừa mới nhô nửa người trên dậy, liền thấy hoàng đế đưa tay cởi đai lưng ra, động tác khẩn trương, ánh mắt mờ ám, trong đáy mắt thâm sâu, dự cảm đang từ từ thức tỉnh. Sợi tóc mảnh mai ngăn cản trước mắt, Phong Phi Duyệt đưa tay vạch ra, “Chàng...”

Hoàng đế không nói lời nào, long bào màu vàng tươi bị ném sang một bên, Lý Yên ở lại cũng không được, quỳ cũng không xong, cái đầu nhỏ nhỏ suýt chút dính vào lồng ngực, “Hoàng... hoàng thượng, nô tỳ hầu hạ người thay áo.”

Tay Cô Dạ Kiết đặt trên nút thắt khựng lại, đôi mắt như làn sương tuyết đẹp xoay lại, liếc nhìn cô gái dưới đất một cái, giống như là, mới phát hiện ra cô ấy, “Sao ngươi vẫn còn ở đây, đi ra ngoài!”

Lý Yên nghe vậy, hai vai cứng ngắc run rẩy, đập đầu mấy cái liên tục, “Dạ, dạ, nô tỳ bây giờ liền ra ngoài.”

Cô gái hốt hoảng bỏ chạy, người đụng vào cạnh bàn, cũng không cảm thấy chút đau đớn nào, nháy mắt liền không còn bóng dáng đâu.

Tầm mắt Phong Phi Duyệt lướt qua Cô Dạ Kiết nhìn theo, lúc muốn nhìn kỹ lại, trước mắt liền bị một bóng đen đè lên, khó khăn lắm mới chống người lên lần nữa lại bị đẩy xuống, sức nặng đột ngột áp tới khiến

nàng thở dốc liên tục. Hai tay theo phản xạ vươn ra muốn ngăn cản, lại chạm phải da thịt rắn chắc nóng bỏng của hắn, trong lòng bàn tay, giống như một cây đuốc bắt đầu thiêu đốt.

Nơi bả vai, băng vải màu trắng vòng qua dưới nách, vết thương vẫn còn lở mớ phát đau.

Phong Phi Duyệt không dám dùng sức quá mạnh, “Vết thương của chàng...”

“Đó là vết thương nhỏ!” Cô Dạ Kiết cúi sâu gương mặt tuần tú vào cổ nàng, môi mỏng cố tình chạm ngòi thối lửa, răng lưỡi mút lấy động mạch trên cần cổ nàng, tiếng thở dốc nặng nề, càng lúc càng nồng đậm. Bàn tay theo thân thể nàng du ngoạn một đường, hai tay Phong Phi Duyệt bắt lấy cổ tay hắn, “Suýt chút là mất mạng rồi, còn vết thương nhỏ nữa?” Nàng nhú cao đôi mày thanh tú, “Vậy, cái gì mới là quan trọng chứ?”

Nam tử lui ra một chút, khoe môi dần dần kéo lên, trở tay nắm tay Phong Phi Duyệt kéo xuống, rơi lên phần bụng dưới rắn chắc của hắn. Người con gái trừng lớn hai mắt, vùng vẫy muốn né tránh, “Chàng lại làm loạn...”

Cô Dạ Kiết cắn cắn vành tai nàng, ý cười bên bờ môi, tà tứ ái muội, nắm tay Phong Phi Duyệt thành linh ép xuống dưới, “Ồ đây, mới là quan trọng nhất...”

Phụt...

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nàng nghiêng đầu qua một bên, môi trái tim lại bị hắn chặn lại không nói ra lời, tay Cô Dạ Kiết ôm eo nàng kéo một cái, thân thể vừa mới nằm xuống, lại liên lụy đến vết thương chưa khỏi của hắn, mày kiếm nhíu chặt, lập tức cúi đầu chôn lên bả vai nàng không nhúc nhích.

“Sao vậy?” Phong Phi Duyệt đẩy nhẹ, cũng không dám lộn xộn.

Nam tử càng càng thêm trầm mặc, thân thể nặng nề lần nữa đè lên người Phong Phi Duyệt, “Vết thương đau quá...”

Nàng vừa nghe, lại càng không dám nhúc nhích, “Chàng dậy đi, thiếp đi gọi ngự y đến.”

Về mặt Cô Dạ Kiết rất là thống khổ, khuỷu tay vừa chống lên, mới gượng dậy được một chút, lại nặng nề đè xuống, “Dậy không nổi.”

Phong Phi Duyệt cảm giác thấy toàn thân đều bị đè ép đến không thể động dậy, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Nhìn tuần nhan áp lại gần, nàng hé mở cái miệng nhỏ nhắn, nhưng không ngờ nam tử thừa cơ mà vào, đầu lưỡi linh hoạt đã chui vào miệng. Nhẹ nhàng quấn quýt hòa tan ở trong miệng, nàng ngại vết thương trên người hắn, động cũng không dám động một cái, dây dưa qua lại, thất lưng liền bị cời bỏ, trút đi xiêm áo... muốn sờ dục cầu xin.

Cả đêm giao hoan, lúc tỉnh lại, không cần cử động, cũng biết nhất định là hai chân bủn rủn, ngón tay cũng lười phải động một cái. Phong Phi Duyệt mở to hai mắt, bên cạnh, lại bất ngờ phát hiện tuần nhan phóng đại của nam tử, nhìn ra bên ngoài lần nữa, thì ra sắc trời vẫn còn sớm.

“Tỉnh rồi?” Thấy hắn khẽ chớp lông mi nồng đậm, Phong Phi Duyệt dịch dịch thân thể đang nằm trên giường, tựa lại gần vài phần.

“Hô...” Đầu Cô Dạ Kiết gối lên cánh tay lắc nhẹ vài cái, gương mặt tuần lăng ngang ngược, mang theo chút ngái ngủ giống như trẻ con, “Mệt quá.”

Lăn qua lăn lại cả một đêm không ngủ, không mệt mới là lạ.

Phong Phi Duyệt cười nhạt, đường cong nơi khoe miệng từ từ kéo ra, Cô Dạ Kiết ôm nàng sang, cúi đầu ngửi hương thơm mát thanh nhã giữa cần cổ nàng, thần sắc như có say mê.

Hai người ôm nhau ngủ một lúc, lần nữa tỉnh dậy, hoảng để đã rời giường đi lâm triều. Phong Phi Duyệt tắm rửa xong, Lý Yên ở bên cạnh hầu hạ nàng thay y phục.

Dùng qua bữa tối, chợt cảm thấy đầu óc có hơi nóng, cổ họng càng thêm đau rát không chịu nổi, chắc là đêm qua bị cảm lạnh rồi.

Lúc Mạch Thần Lại đi vào, Phong Phi Duyệt đang nằm trên giường quý phi, hai tay cầm túi sưởi, ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc kia, lỗ mũi vô thức nhăn lại. Đặt chén thuốc cầm trong tay lên trên bàn, nam tử cũng theo đó ngồi xuống.

“Huynh để đó trước đi, lát nữa ta sẽ uống.” Phong Phi Duyệt đưa tay vỗ nhẹ lên ngực, đứng dậy, ngồi vào chỗ bên cạnh hắn.

Mạch Thần Lại nhẹ gật đầu, hai người thuận miệng nói vài ba câu, mắt thấy thuốc sắp nguội rồi. Phong Phi Duyệt môi khô lưỡi nóng, trong miệng nhạt nhẽo không có chút mùi vị, nhìn chén thuốc nước đen đặc trên bàn, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn kéo tới, đối với thuốc kia cực kỳ bài xích.

“Sư phụ, sư phụ...” Bên ngoài Phượng Liễm Cung, truyền đến thanh âm của Lâm Doãn.

Hai người ngoài đầu nhìn lại, cô gái vận thường phục đi tới, hành lễ xong, đi tới sau lưng Mạch Thần Lại, “Sư phụ, sư tổ bảo người mau mau trở về.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Con cũng không biết, dáng vẻ hình như rất gấp.” Lâm Doãn một đường chạy đến, thở hổn hển. Mạch Thần Lại nghe vậy, thân thể lập tức đứng thẳng dậy, hai chân vừa mới bước ra, liền nhớ đến chén thuốc kia. Phong Phi Duyệt thấy hắn còn vướng mắc mình, trong lòng không khỏi cảm động, chỉ là trong giây lát thật sự nuốt không trôi, “Huynh sang đó trước đi, thuốc này, lát nữa ta sẽ uống.”

Mạch Thần Lại vốn là không yên lòng, trước đây mỗi lần, hắn đều nhìn nàng uống xong rồi mới rời đi, để đảm bảo tuyệt đối không có sai sót. Nhưng hôm nay... hắn ngẫm nghĩ, cảm thấy sẽ không có gì đáng ngại, cũng liền gật đầu, “Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng quên.”

Phong Phi Duyệt đứng dậy theo, trong lòng dấy lên kích động, “Biết rồi, huynh mau đi đi thôi.”

Mạch Thần Lại xoay người rời đi, vạt áo hất tung đánh lên trên cửa điện, càng thêm khẩn trương lo lắng.

Nhìn bóng dáng hai người biến mất bên ngoài Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt đi theo ra ngoài vài bước, cho đến khi bọn họ đi xa rồi, mới trở lại trong điện. Trong chén sứ men xanh, mùi thuốc càng thêm đắng gắt. Đặt chén thuốc trong tay, nàng nhấc bước đi tới trước cửa sổ.

Môi trái tim chạm nhẹ, nàng muốn nhắm mắt nuốt xuống một hơi, nhưng sau khi ngửi thấy mùi thuốc, lại đặt hai tay xuống. Thân thể có hơi mệt mỏi, ngay cả dạ dày cũng theo đó khó chịu, Phong Phi Duyệt lắc lắc đầu, tầm mắt rơi vào bồn hoa cảnh trên bệ cửa sổ.

Lý Yên vừa mới đưa hai người ra ngoài, lúc trở lại, liền trông thấy chén thuốc nước bị trộm đổ vào trong bồn hoa cảnh, cô gái cả kinh, vội vàng tiến lên trước, “Nương nương...”

Phong Phi Duyệt bị âm thanh đột ngột sau lưng dọa đến giật nảy người, chén thuốc suýt chút cầm không vững, quay đầu nhìn lại, thấy là Lý Yên.

“Nương nương, đang yên lành, sao người lại đổ thuốc đi vậy.” Cô gái hốt hoảng, vài ba bước tiến lên, chỉ thấy chén kia đã bị dốc ngược đầy lên trời.

“Trong miệng hơi đắng, một hớp cũng uống không trôi.” Phong Phi Duyệt xoay người, nhàn nhạt đáp lời.

“Nhưng... nhưng...” Lý Yên vẫn là không yên lòng, “đó là, thuốc bổ mà Mạch y sư đặc biệt chuẩn bị cho nương nương, người đổ đi như vậy...”

Đặt lại cái chén trống không lên bàn, Phong Phi Duyệt khẽ chép miệng, “Chỉ không uống một ngày mà thôi, có thể có gì quan trọng chứ.”

Lý Yên thấy thuốc kia đã bị đổ đi, mặc dù đáng tiếc, nhưng cũng không có cách nào vãn hồi.

“Cũng chỉ là một thang thuốc,” Phong Phi Duyệt khẽ chau mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quay đầu về phía Lý Yên nói, “chuyện này, người tuyệt đối không được nhắc đến với Mạch y sư.”

Cô gái nghe vậy, nhu thuận gật đầu, trong lòng, cũng tin vào may mắn giống hệt như Phong Phi Duyệt. Bất quá cũng chỉ là một ngày thuốc mà thôi, chắc là, không quan trọng đâu...

119. Chương 118: Bị Ấ Uy Hiếp

Chương 118: Bị ả uy hiếp

Ngày mai, chính là ngày Quân Ân lãnh binh xuất chiến.

Ánh trăng treo trước cửa sổ, thế nhưng lại khuyết thiếu như lưỡi liềm, Quân Nghi đứng im như tượng ở đằng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh trăng, hết sức tiêu tụy.

Trên hành lang dài, đèn cung đình sáng đôi chày đến gần hết, chỉ phát ra một chút ánh sáng yếu ớt.

Cung nữ ma ma canh chừng bên cạnh dùng sức ngáp một cái, hai mí mắt sắp dính lại với nhau rồi, nghe thấy động tĩnh, Quân Nghi xoay đầu lại, “Các người lui xuống trước đi.”

“Nường nường...” Một ma ma lớn tuổi trong đó tiến nhanh lên trước, “người nghỉ ngơi sớm một chút đi, long tử trong bụng quan trọng nhất.”

Nàng vươn tay đặt lên trên bụng, ý cười đậm dần, sắc mặt bình thản nói, “Biết rồi, lui xuống cả đi.”

Đám người thấy nàng khăng khăng, chỉ đành cúi người lần lượt lui ra ngoài.

Quân Nghi khép một cánh cửa sổ lại, ưỡn bụng lên, một đường chậm rãi quay trở lại giường. Giữ nguyên y phục, dịch người vào hướng bên trong, một tay đặt sau thắt lưng, từ từ buông lỏng thân thể xuống, hành động bất tiện, nhưng không khiến nàng cảm thấy mất kiên nhẫn chút nào. Cảm giác như vậy, mỗi buổi tối, đều là một mình nàng lẳng lặng ở bên cạnh đứa bé.

Cô Dạ Kiệt trước giờ không hề đến đây một chuyến, cho dù, hẳn tưởng rằng đứa bé này là của hắn.

Như vậy, cũng đỡ cho nàng được thanh tĩnh, Quân Nghi trời sinh không thích náo nhiệt, càng khỏi nói đến quyến rũ thị chủ.

Ngủ, cũng không được an ổn, tư thế nằm bất động, lại cảm giác thấy xương sống thắt lưng khó chịu, thân thể dùng sức muốn xoay nghiêng lại, thử mấy lần, vẫn là vô lực tựa trở về.

Quân Nghi đặt hai tay ở trên bụng, không bao lâu, liền mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Mông lung, như mơ như ảo, bên tai truyền đến tiếng hít thở thanh khiết của nam nhân. Quân Nghi như gặp đại địch, toàn thân chợt run lên một cái, hai mắt khép chặt thành linh mở to, nhìn sang một bên. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, tiếng kinh hô theo phản xạ bật ra khỏi miệng, lại bị nam tử vươn tay ra bịt chặt, nuốt trở về.

“Là ta!”

Vừa nghe thấy âm thanh kia, thì ra là Quân Ân.

Trong bóng tối hai mắt Quân Nghi hướng sang nam tử bên cạnh, đưa tay kéo tay của hắn xuống, thanh âm, khiếp nhược mà run rẩy, “Huynh, sao huynh lại trở lại?”

Ngày mai, không phải là ngày xuất chiến sao?

Quân Ân xoay người nằm xuống, nhiệt độ nóng cháy áp sát vào thân thể cô gái dưới mặt chăn gấm, hắn không nói nhiều, nhẹ nhàng thận trọng đưa cánh tay ra, để cho nàng tựa vào khuỷu tay mình.

Động tác lần này, so với vẻ ôn nhu bất chợt lần trước của hắn, càng khiến Quân Nghi cảm thấy thấp thỏm, không chân thật.

Thân thể không dám cử động lộn xộn, co rụt người lại mặc cho hắn ôm nàng qua, “Ta đến thăm con một chút.”

Trong đêm tối, khoe miệng nàng kéo ra đầy mãn nguyện, lời của hắn, đã đủ khiến nàng cảm thấy, ít nhất, hẳn không phải là Quân Ân mất hết tính người, toàn thân đầy máu lạnh đó.

Một tay, đặt lên phần bụng nhô cao của nàng, nam tử nghiêng người sang, đầu mày tuyệt đẹp đối diện khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Nghi, dưới hàng mi, con ngươi âm trầm thâm thúy khóa chặt từng biểu cảm trên gương mặt nàng.

Nửa bên gò má nóng lên, nàng không được tự nhiên nghĩ muốn xoay mặt đi chỗ khác, lại bị hấn dễ dàng kéo trở về, mặt đối mặt.

Nhất thời, nàng không biết nên gọi tên hấn, hay nên gọi hấn một tiếng ‘ca ca’.

Quân Nghi vừa ngẩng đầu lên, liền thấy trên khuôn cằm kiên nghị của hấn nơi đang chống đỡ đỉnh đầu mình đã mọc lên lớp râu lún phún, sắc mặt có vẻ mệt mỏi kiệt quệ. Môi mỏng vào lúc này kéo thành một đường thẳng.

“Ca... ca ca...” Suy nghĩ giây lát, cuối cùng nàng vẫn mở miệng gọi như vậy.

Nam tử chớp động mí mắt, hai mí mắt khép chặt từ từ mở ra, chỉ thấy hấn nhướn mày, toàn thân Quân Nghi vô thức phát run, cắn môi không dám nói lời nào. Đáy mắt của hấn an tĩnh như mặt nước bồng chốc phun trào, sắc mặt cũng trầm xuống, “Sao vậy?”

“Không có...” Do dự một lúc, mắt thấy hấn muốn tiếp tục ngủ, Quân Nghi vội vươn một tay ra, lôi kéo tay áo của hấn, “Ngày mai xuất chinh, huynh, huynh phải khi nào mới có thể trở về?”

Trong bụng, đứa bé dường như cũng có phản ứng giống nàng, khe khẽ đạp động bấp chân nhỏ xíu.

Bàn tay áp chặt phía trên cảm nhận được lực đạo, sắc mặt mang theo kích động, cô gái theo tầm mắt của hấn nhìn lại, mặt đỏ lên, cúi đầu xuống.

“Ta cũng không nói chính xác được.” Hấn khẽ mở môi mỏng, thở dài một tiếng.

Hai mắt Quân Nghi ảm đạm, không lên tiếng nữa, chỉ là tựa thân thể lại gần hấp thu chút ấm áp. Bên ngoài, bầu trời vốn đang trong trẻo, đột nhiên truyền đến từng đợt từng đợt sấm rền, vụt lên, lóe sáng, Quân Nghi có hơi lo sợ, “Hay là, huynh trở về trước đi, vạn nhất bị người khác nhìn thấy mà nói...”

Mặc dù hoàng đế trước giờ chưa từng bước qua nơi này một bước, nhưng nàng vẫn không dám yên tâm.

Quân Ân không để tâm, thân thể cao lớn kề lại gần, “Bên ngoài, ta cho người ở trong bóng tối canh chừng rồi.”

Hấn hành sự luôn luôn khôn khéo, sẽ không dễ dàng để kẻ khác nắm được cán.

Quân Nghi nghe hấn nói như vậy, cũng theo đó an tâm, nhưng mà làm thế nào cũng không ngủ được. Hô hấp của nam tử dần dần trầm ổn, hấn thật sự quá mệt rồi, nàng xoay đầu nghiêng sang một bên, nếu như, hấn không có dã tâm như vậy thì tốt biết bao? Tròng mắt chưa xốt, nàng cứ như vậy nhìn hấn ngủ, rồi khóc nức lên. Nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống gối thêu, còn chưa kịp tán ra, đã bị hấp thu sạch sẽ.

Quan hệ của bọn họ, vốn không thể được thế tục dung thứ, trong lòng nàng chỉ có một mộng ước, đi theo hấn, cao chạy xa bay. Đi đến một nơi không ai có thể tìm được bọn họ, chỉ là, hấn nhất định sẽ không chịu sống như vậy qua cả đời, hấn muốn tranh, muốn đoạt. Hấn, cũng đã định trước, sẽ mất đi rất nhiều thứ, không thể hối hận!

Quân Ân ngủ được rất trầm, giống như, đã rất lâu rồi chưa được ngủ một giấc đàng hoàng như thế này.

Nàng khẽ mỉm cười, thần sắc ôn hòa, đã được thỏa nguyện, nam tử thói quen cận ngủ, cũng không bao lâu, liền tỉnh lại, “Sao vẫn còn chưa ngủ?”

Quân Nghi nhẹ lắc đầu, “Không dám ngủ.”

“Bên ngoài phòng giữ nghiêm ngặt, muội lại là hoàng quý phi hoàng đế thân phong, sợ gì chứ?” Quân Ân muốn lật người, cánh tay lại truyền đến từng trận tê rần, phản ứng kịp thời nhìn lại, mới biết là bị nàng tựa đầu vào, hấn thu hồi sức lực, duy trì tư thế lúc trước nhìn sang cô gái.

“Muội sợ lúc muội tỉnh lại...” Nàng đột nhiên ngưng lời, có chút ghen ngào.

Nàng chỉ sợ, lúc mình tỉnh lại, Quân Ân đã đi rồi. Mang theo năm vạn tinh binh của hắn, rồi bỏ nàng càng lúc càng xa. Đi đến hoang mạc, đi đến biên giới, nhưng lại không quay trở về nữa.

Quân Ân có hơi sững sờ, đưa tay ra, lau đi sạch sẽ chất lỏng lạnh như băng ấy. Nhất thời, im lặng đối mặt, hắn trước giờ chưa từng nhìn qua muội muội này, từ nhỏ, hắn đã bị Quân tướng gia ép buộc học tập bày binh bố trận, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cộng thêm Quân Nghi bản tính nhu mì, thích ở một mình, cho nên, cơ hội gặp mặt đã khó lại càng thêm khó.

Hắn vẫn luôn khiến nàng cùng Quân Duyệt thời thời khắc khắc ghi nhớ mình là người của Quân gia, lại không biết, một thân trọng trách này đè ép mỗi người bọn họ đến nỗi thở cũng không thở được, ngay cả lúc trước cưỡng bức nàng, cũng là vì Quân gia.

Huynh muội loạn luân, chính là thiên lý bất dung. Một khi bị phát hiện ra, theo tông pháp Huyền Triều, cả hai phải đồng thời bị lửa thiêu sống, xóa đi dơ bẩn kia.

Đáy mắt trầm lặng của nam tử, thoáng qua chút khác thường, thứ hắn chưa chiếm được, vĩnh viễn sẽ không từ bỏ ý định.

Ánh trăng thanh lạnh trên cao, thời gian, từ từ trôi qua giữa từng hơi thở, muốn bắt lấy, thế nhưng chỉ để lại tiếc nuối trên đầu ngón tay.

Bên ngoài, truyền đến tiếng gõ cửa rất khẽ, Quân Ân rướn hai mắt lên, hắn biết, đã đến giờ rồi.

Ngồi dậy, từ trên giường đứng lên, Quân Nghi theo đó chống người ngồi dậy, thấy hắn vươn tay lấy áo choàng từ trên chiếc kệ bên cạnh, nàng gấp gấp loạng choạng tiến lên, nam tử còn chưa kịp cài nút áo, động tác trên tay liền bị giành lấy.

Mười ngón tay quen thuộc xuyên qua thắt lưng hắn, từng chiếc từng chiếc nút áo, nàng cài cực kỳ cẩn thận, thân thể kề sát vào nhau, một chút nhiệt độ cuối cùng theo gió đêm thổi vào giữa khe hở mà trở nên lạnh lẽo. Đeo lên chiếc đai lưng xà vân màu đen, càng làm nổi bật vẻ anh tuấn ngang ngược của nam tử, Quân Nghi thả lỏng động tác, nhẹ nhàng, kết thành một nút thắt.

“Chủ tử...” Bên ngoài, truyền đến tiếng thúc giục bị đè nén.

Quân Ân không đáp lời, chỉ là nhìn động tác trên tay nàng.

Quân Nghi không dám chậm trễ, qua lại vài lần, liền mặc lên chỉnh tề cho hắn, nàng ngẩng đầu, hai tay vuốt thẳng vạt áo trước cổ hắn, “Được rồi.”

Quân Ân không nói một tiếng nào, trong phòng tối đen, bóng dáng cao lớn của hắn mang theo vài phần trầm mặc, qua giấy lát, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài. Hai mắt nhìn theo chằm chằm, hai chân đuổi ra theo vài bước rồi lại cứng rần dừng lại, cửa điện, nhẹ nhàng mở ra một khe hở, thân hình nam tử như u linh lóe lên, chớp mắt, cũng không hề quay đầu lại.

Buồn bã mất mát, trong lòng, lập tức trống rỗng không còn cảm giác.

Quân Nghi mò mẫm ngồi xuống một bên, cửa điện ‘két’ một tiếng, bị mở ra lần nữa...

Nàng mừng rỡ đứng dậy, lại thấy một bóng dáng nhỏ nhắn lặng lẽ đi vào, Quân Nghi không dám lộ mình, nín thở ngưng thần.

“Nhị tỷ!” Cô gái lớn tiếng dọa người, mang theo vài phần tiếu ý.

Đợi đến khi lại gần nhìn kỹ, thì ra là Quân Điềm, trên mặt nàng khó nén hoảng hốt, quanh co nói ra, “Đã muộn thế này rồi, cô, sao cô còn tới đây?”

“Muộn?” Cô ta nhếch môi cười mỉm, trong đó, mang theo vài phần thâm ý, “Phải là buổi sáng chứ?”

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, hơn nữa biến cố đột ngột kéo đến, bây giờ bên ngoài, chỉ là một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón.

“Có, có lẽ vậy.” Quân Nghi chống lại đôi mắt sắc sảo của cô ta, lập tức, không biết nên nói cái gì, “Có chuyện gì sao?”

Quân Diễm dựa người ngồi xuống bên cạnh nàng, thấy nàng có vẻ tránh né, liền đi thẳng vào vấn đề, “Tôi đã đến đây từ sớm rồi, lúc này, nhìn thấy đại ca đi ra ngoài.”

Tay cầm chén trà run lên, nàng thủy chung không phải người giỏi nguy trang. Thấy động tác khẩn trương của nàng, Quân Diễm bật cười khanh khách, “Đại ca thật là thiên vị, vào trong cung, cũng chỉ đến thăm nhị tỷ, căn bản không để ý đến tôi.”

“Sao, sao có thể...” Nàng vừa mở miệng, suýt chút cắn trúng đầu lưỡi, “Có phải cô nhìn lầm rồi không?”

Quân Diễm nhìn vẻ khẩn trương trên mặt nàng, mẹ nói không sai, đại nữ nhi cùng nhị nữ nhi Quân gia, chỉ cần nhìn vào sự can đảm, thì có khác biệt một trời một vực. Nhiều ngày như vậy rồi, cô ta phải phơi thân một mình ở Tài Nhân Điện, chịu không biết bao nhiêu lời châm chọc khiêu khích, lại giống như một người chết sống ở trong tòa thâm cung kia, cùng được Quân Ẩn đưa vào cung, đãi ngộ này chênh lệch cũng quá xa rồi.

“Tỷ tỷ tưởng tôi bị hoa mắt hay sao?” Cô ta cười nhạt một tiếng, “Đại ca cùng Nhị tỷ thân mật như thế nào, lúc tôi ở Quân phủ cũng đã nghe nói.” Quân tướng gia ham mê nữ sắc, lúc mới vừa cưới Tam phu nhân vào phủ, thì hằng đêm đắm chìm trong ôn hương, tới tối lui lui, chuyện nên nói đã sớm nói rồi, mà chuyện không nên nói này, cũng ngoan ngoãn tuồn ra ngoài rồi.

Quân Nghi mặt xám như tro tàn, bây giờ, Phong Phi Duyệt cùng Quân Ẩn đều không ở đây, nàng lập tức mất chừng mực. Lại không chắc cô ta rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện, cho nên, tiến lùi đều khó, “Đại ca là nam tử duy nhất của Quân gia, đối với muội muội của mình, tất nhiên nên che chở.”

“Che chở?” Cô ta giống như nghe được chuyện cười, thanh âm cũng không nhịn được mà đề cao lên, “Nhị tỷ, chuyện gì tôi cũng biết cả, tỷ không cần phải hao phí tâm tư lừa gạt tôi đâu.”

Quân Nghi khê cong người, cảm giác thấy bị đưa bé trong bụng đá nhẹ một cước.

“Ngày đó phụ thân đưa tôi vào trong cung, chính là muốn tỷ muội chúng ta ba người liên thủ, không ngờ, đến giờ này ngày này, Nhị tỷ vẫn không tin tưởng tôi.”

Quân Nghi nhìn gương mặt không tính là xa lạ kia, cô gái ngày trước ở trên đài trống không tiếc tất cả chỉ muốn tự do, phảng phất đã thay đổi rồi. Khi đó, nàng đã từng bội phục dũng khí của cô ta, càng thêm bội phục cố chấp của cô ta, vậy mà giờ đây...

“Tỷ cần gì phải nhìn tôi như vậy!” Giọng điệu Quân Diễm lãnh lớt, cô ta chỉ là vì thứ mình muốn, có gì không đúng chứ?

Thu hồi tầm mắt, sắc mặt Quân Nghi bình tĩnh trở lại, “Cũng không phải ta không tin cô, mà là, ta thực sự không biết cô đang nói gì.” Nàng một mực phủ bỏ, khinh hoảng vừa rồi đã biến mất không còn.

Quân Diễm cố nhẫn nhịn, nụ cười có vài phần gượng ép, “Nếu tỷ đã không xem tôi là người của mình, tôi cũng không cần thiết giúp các người bảo vệ bí mật này.”

Hai tay nàng nắm chặt chén trà, mười ngón tay dùng sức, trong lòng nghĩ tới, nếu là Phong Phi Duyệt gặp phải tình cảnh như vậy, thì sẽ phản bác như thế nào.

“Đây dù sao cũng là đại sự liên quan đến cả Quân gia...” Quân Diễm thấy nàng không nói câu nào, dứt khoát tự mình tiếp lời, “Nếu hoàng thượng biết được, chắc chắn, đại ca này lá gan thật đúng là lớn.”

Trong lòng nàng nổ ầm một tiếng, trái tim đập chậm vài nhịp.

Lẽ nào, cô ta thật sự biết được?

“Nhị tỷ, tỷ cùng đại ca...”

“Được rồi!” Quân Nghi lên tiếng cắt đứt, “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Về mặt cô ta đầy hoan hỉ, tiến lên trước nói, “Tôi muốn đến gần hoàng thượng.”

Quân Nghi xoay đầu lại, thần sắc mờ mịt, cười khổ, “Đến gần hoàng thượng, cô tìm nhằm người rồi.”

“Trong cung này, tôi chỉ có thể tìm tỷ cùng hoàng hậu,” Sắc mặt Quân Diễm ngưng trọng, nhớ lại lời nói lúc trước của Phong Phi Duyệt, “Nhị tỷ, tỷ giúp tôi đi, giúp tôi cầu tình với hoàng hậu.”

Thì ra, là muốn thông qua mình cầu xin lên Phong Phi Duyệt.

“Tình tình của tỷ tỷ không phải cô không biết, huống hồ, hoàng thượng bên kia, càng không phải chúng ta có thể làm chủ được.” Quân Nghi lộ vẻ mặt khó khăn, nhưng ngẫm nghĩ lại, nếu cô ta thật đem chuyện mình biết nói ra ngoài...

Mắt thấy sắc mặt Quân Diễm trầm xuống, nàng vội vàng tiếp lời, “Hay là, ngày mai ta đi nói với tỷ tỷ thử xem.”

Chuyển buồn thành vui, cô ta gạt đầu liên tục, “Phải dựa vào tỷ tỷ người...”

Quân Nghi vốn cũng không biết nói chuyện, hơn nữa cả đêm không được ngủ yên, cả người chợt cảm thấy đau đầu vô lực, Quân Diễm nhìn sắc trời bên ngoài, nói xong mấy câu, liền đi ra khỏi tẩm điện.

Bầu trời treo lên vài đóa tường vân, màu sắc tươi sáng lung linh, giống như từng đóa hoa văn nở rộ trong tay họa sư, trải đều trên không trung, bao phủ cả hoàng thành.

Trong cung, đã có thân ảnh bận rộn tới tới lui lui, Quân Diễm tận lực tránh đi, dưới chân bước từng bước rải rác rất nhỏ.

Cảnh Dạ Cung.

Thị tiếp dư một đêm không ngủ, trên người khoác chiếc áo choàng, cố ý đi ra tẩm điện.

“Nương nương...” Đào Tâm đuổi theo vài bước, đối với bộ dáng này của nàng ta chỉ cảm thấy cực kỳ thương xót, “người đây là đi đâu?”

“Ta...” Nàng ta khẽ mở miệng, màn sương trong mắt càng hiện lên mông lung, “ta đi ra ngoài một chút.”

“Nương nương, người nhìn xem bây giờ là canh mấy, người mau trở về nghỉ ngơi thôi,” Đào Tâm muốn ngăn trở, Thị tiếp dư bây giờ, manh mai đến nỗi dù là một trận gió cũng chịu không nổi, “vạn nhất người ra khỏi điện, lát nữa hoàng thượng tìm đến, thấy người không có ở đây, không chừng sẽ nổi giận trách tội đấy.”

Cô gái nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò trắng bệch, gợn lên ý cười rất rất khế, cười, cực kỳ khổ sở, thanh âm, lại càng thêm mở ảo hư vô, “Đào Tâm, người không cần phải gạt ta nữa, ta đã nghe lời người nói đợi lâu như vậy rồi, ta... đợi không nổi nữa.”

Ngữ khí, giống như đã từ bỏ rồi, nhưng vẫn chưa thanh thản...

Ngược lại ở nơi đáy lòng, càng thêm nặng nề không chịu nổi.

Vành mắt Đào Tâm chưa xót, người không tranh không giành giống như nàng ta vậy, không nên rơi vào kết cục như thế này, để vương kia, thật sự tàn khốc vô tình như vậy sao?

Đào Tâm thất thần một hồi, lại không ngờ Thị tiếp dư đã đi ra khỏi viện tử, thân thể yếu đuối lung lay, giống như nhảy múa trong lòng bàn tay. Nàng ta đã không còn gì nữa rồi, bây giờ, ngay cả thân thể cũng sụp đổ...

Bóng lưng tiêu điều, nàng ta lao đảo tiến về phía trước.

“Cô cái người này đi đường kiểu gì vậy?” Bên ngoài, đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh bén nhọn.

Đào Tâm vài ba bước chạy vội ra ngoài, chỉ thấy Thị tiếp dư bị đẩy ngã lên mặt tường, thân thể run rẩy, khẽ thở hổn hển, bên cạnh, một cô gái vỗ vỗ đầu vai, thấy Đào Tâm tới đây, ánh mắt có chút nghi hoặc.

“Thật là to gan...” Đào Tâm đi lên trước, đỡ nàng ta, “Đến Thị tiếp dư cũng dám đắc tội.”

Thị tiếp dư?

Thần sắc Quân Diễm ngưng trọng, như bị sét đánh, người ngoài đều nói hoàng đế chuyên sủng Thi tiếp dư, lại che giấu nàng ta cực kỳ cẩn mật. Cô ta vẫn cho rằng, đối phương nhất định là tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, nhưng không ngờ, lại có bộ dạng bệnh tật như thế này...

Sắc mặt tái nhợt, thân thể yếu ớt, cô ta thủy chung không cách nào đem người trước mắt cùng cô gái trong đầu liên hệ lại làm một.

Sửng sốt nửa khắc, thế nhưng quy củ trước mắt, không thể không hành lễ, “Tham kiến Thi tiếp dư.”

Đào Tâm đỡ nàng ta đứng vững thân thể, khăn gấm trong tay phải phải trên người nàng ta vài cái. Thi tiếp dư nhìn người lỗ mãng trước mặt, mở miệng nói, “Cô là...”

“Thần thiếp Quân tài nhân.”

“Quân tài nhân...” Thi tiếp dư lẩm nhẩm lặp lại trong miệng, giật mình hiểu ra, “Cô là muội muội của hoàng hậu nương nương.”

“Dạ phải.” Cô ta bắt đắc dĩ, chỉ đành phải gật đầu.

“Mau đứng dậy đi.” Thi tiếp dư tiến lên, khom lưng đỡ cô ta, “Đều là tỷ muội trong nhà, muội không cần phải đa lễ.”

“Đa tạ Thi tiếp dư.” Quân Diễm hành lễ xong, nhìn hai người một cái, thân thể Thi tiếp dư suy yếu, không làm chậm trễ quá lâu, liền muốn đứng dậy rời đi, “Nếu không có chuyện gì, thường xuyên đến Cảnh Dạ Cung bầu bạn với ta nhé.”

“Vâng.” Quân Diễm miệng đầy đáp ứng, tránh người ra.

Một lần này, lại khiến bọn họ sau này dính líu thật sâu, từ đó, thành mối dây dưa chặt không đứt...

“Nương nương...”

Bên ngoài, không có tường điện chống đỡ, gió lạnh bốn hướng kéo đến, ào ào thổi tung áo choàng trên người Thi tiếp dư. Nàng ta khó khăn cất bước, mặc cho thân thể suy yếu cô độc, lại không biết nên đi về đâu.

“Nương nương, chúng ta trở về thôi...”

Thật ra thì, Đào Tâm sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng nàng ta.

“Nương nương... tiếp tục như vậy, thân thể người sẽ không chịu nổi.”

“Đào Tâm...” Thi tiếp dư dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn lại cô gái một cái, môi trái tim mất đi huyết sắc, thanh âm, đứt quãng, “Người nói, hôm nay ta có thể gặp được hoàng thượng không?”

Đào Tâm không đành lòng nhìn thêm, hướng tầm mắt về phía đằng xa, gật đầu, kiên định nói, “Có thể, nhất định có thể.”

Nàng ta vẫn môi cười một tiếng, nụ cười lại có mấy phần gượng ép.

Ho khan vài tiếng, Đào Tâm bên cạnh vội dìu đỡ nàng ta, không dám tự chủ ý đưa nàng ta trở về Cảnh Dạ Cung, chỉ có thể theo bước chân Thi tiếp dư một đường tiến lên trước.

Cùng lúc đó, trong Phượng Liễm Cung, hoàng đế đã thay long bào, ngắm nhìn người con gái đang ngủ say trên giường xong, thì ra ngoài chuẩn bị lâm triều.

120. Chương 119: Đối Phó Hoàng Hậu

Chương 119: Đối phó hoàng hậu

Sương mù phía chân trời bị xua đi, long bào màu vàng theo bước chân nam tử mà tung bay giữa không trung, vẽ thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Hoàng đế rải rộng bước chân, kiêu liễn bên ngoài đã chờ sẵn.

Lý công công đi theo bên cạnh, giơ tay nhắc màn kiệu kết đầy tua cờ lên, tay kia, đỡ trên cổ tay hấn.

Cô Dạ Kiết dáng mạo cường tráng, lúc khởi kiệu, đưa tay xoa xoa thái dương, phần lưng dày rộng chống đỡ gối mềm phía sau, sắc mặt âm trầm, đôi mắt bén nhọn theo đường đi nhấp nhô lên xuống mà từ từ khép lại.

Đền cung đình màu mật ong rũ xuống giữa mái hiên, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ thiêu đốt khiến lòng người hoang mang.

“Nương nương...” Hai mắt Đào Tâm lóe sáng, bị màu vàng tươi rực rỡ kia đâm vào đau nhói.

Thi tiếp dư dung mạo tiêu tụy, nàng ta vén nhẹ mái tóc lên, năm ngón tay mảnh khảnh rút khăn gắm trong tay áo ra, thấm đượm hương hoa hồng mai cả khu vườn, “Đào Tâm...”

“Có nô tỳ.”

“Có phải ta nhìn lầm rồi không?” Nàng ta trợn tròn hai mắt, tầm mắt vững vàng khóa chặt kiệu liễn, “Người nói cho ta biết, đó là hoàng thượng sao?”

Trái tim mềm nhũn, Đào Tâm gật đầu liên tục, “Nương nương, nô tỳ đi ra cản kiệu.”

Cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, có lẽ, chính là đánh cuộc tình cảm của hoàng đế dành cho Thi tiếp dư, nàng ta nghe thấy lời Đào Tâm nói, muốn ngăn cản, lại thấy cả người cô gái đã phóng ra ngoài, vươn tay ra nhưng lại bỏ nhào vô ích, Thi tiếp dư lập tức thất kinh trống rỗng, “Đào...”

“Hoàng thượng...”

Đào Tâm thấy kiệu liễn sắp đi qua đây, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ sụp xuống giữa hành lang.

“Kẻ nào to gan như vậy, lại dám cản đường đi của hoàng thượng!” Lý công công bước nhanh tiến lên, thanh âm lạnh lót, cũng làm Cô Dạ Kiết ở trong kiệu từ từ mở mắt.

“Sao lại dừng lại?” Thanh âm hoàng đế lạnh lẽo, xuyên qua tấm màn kiệu nặng nề, trôi giạt rơi xuống.

“Bẩm hoàng thượng, là một cung nữ cản đường...” Lý công công xoay người, vừa mới đáp được nửa lời, liền bị Đào Tâm giành mất.

“Hoàng thượng...” Cô gái chống hai tay bên người, dập đầu xuống đất, “nô tỳ là nha hoàn ở Cảnh Dạ Cung.”

Phía bên kia, Thi tiếp dư thấy Đào Tâm ngăn kiệu liễn lại, quả tim treo giữa cổ họng, bây giờ nghe Đào Tâm nói như vậy, thể nhưng vẫn chưa tiến lên. Tầm mắt nhìn về phía bên cạnh đây do dự, bước chân nhỏ vụn chần chừ không dứt, cuối cùng hướng về phía ngược lại bỏ đi. Bộ dáng của mình, ngàn vạn lần không thể để hoàng thượng nhìn thấy.

Trong kiệu, Cô Dạ Kiết nghe nói, đồng tử u lãnh thoáng qua vẻ kỳ dị, bàn tay thành linh vén mở rèm kiệu, thời gian nửa khắc, hấn đã chạy đến trước mặt Đào Tâm, “Nha hoàn ở Cảnh Dạ Cung? Là nàng ấy đã xảy ra chuyện gì sao?”

Giọng điệu như vậy, rõ ràng trong lòng vẫn còn quan tâm.

Về mặt Đào Tâm đầy kích động, hai đầu gối vừa quỳ vừa tiến lên trước, “Hoàng thượng...” Cô gái ngừng lại, vành mắt ửng đỏ, “Thi tiếp dư người...”

Bên kia, bước đi dưới chân càng phát ra dồn dập, để hai cung đình sơ ý đập lên làn váy một cái, cả người liền té nhào về phía trước, “A...”

Mọi người hướng về phía phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy Thi tiếp dư chống hai tay lên mặt đất, lòng bàn tay bị đá nhọn xé rách, nước mắt đau đớn không ngừng đảo quanh trong hốc mắt. Cô Dạ Kiết nhìn qua thân ảnh gầy yếu kia, bước chân không do dự thêm nữa, nhanh chóng tiến tới đó. Vừa nghe thấy âm thanh sau lưng, trong lòng cô gái đầy khẩn trương, nhưng lại không có khí lực đứng dậy, chỉ có thể dùng khuỷu tay chống đỡ trên mặt đất không ngừng bò lên, toàn thân, càng giống như đang kéo lê lên trước.

Tư thế như vậy, thực sự khiến người ta không nhin được mà yêu thương.

Cô Dạ Kiết đứng nguyên tại chỗ, hết thấy chung quanh, dường như đã bất động, tiếng gió gào thét sượt qua vành tai, bị nam tử phiền não gạt ra.

Để hài cung đình thêu hoa văn rồng vàng vừa mới đạp lên một bậc thềm đá, cách đó không xa, liền truyền đến một âm thanh lãnh đạm, “Hoàng thượng.”

Ngữ điệu mặc dù bình thản, lại làm Cô Dạ Kiết kịp thời thu hồi bước chân, khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy hy vọng của Đào Tâm, lúc nhìn thấy cô gái chậm rãi thả nhẹ bước chân tiến đến, nháy mắt liền trở nên xám ngoét như tro tàn, hai vai bỗng đứng mềm nhũn, cả người tê liệt ngã xuống đất.

Phong Phi Duyệt vận bộ phượng bào, trên mặt mang theo ý cười rất nhạt, giờ này, vốn là chuẩn bị đi thỉnh an thái hậu hai cung. Phía sau nàng, có Ngọc Kiều cùng Lý Yên đi theo, tầm mắt cô gái bên trái xuyên qua trước người Phong Phi Duyệt, lập tức trông thấy Thi tiếp dư đang nằm dưới đất. Trong mắt hiện lên lo lắng, bước chân đi theo có hơi run rẩy.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương...” Đám người lúc đầu, bây giờ đồng loạt cúi người dập đầu đầy đất.

Phong Phi Duyệt kiêu diễm tiến lên, làn váy phủ kín nửa tắc đất sau lưng, vài ba bước đi đến bên cạnh Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, còn không đi lâm triều, cẩn thận kéo trễ canh giờ đấy.”

Hoàng đế nghiêng đầu sang, mắt phượng giữa tia nắng buổi sớm rực rỡ khẽ nheo lại, rốt cuộc vẫn không yên lòng, tầm mắt lại lần nữa rơi lên trên người Thi tiếp dư.

Thân thể cao lớn vừa có cử động, lúc đi ngang qua nàng, Phong Phi Duyệt kịp thời nắm lấy khuỷu tay nam tử, dùng nửa thân mình ngăn cản trước mặt hắn, “Hoàng thượng... người đã trễ giờ lâm triều rồi.”

Thi tiếp dư không nói lời nào, thân thể nằm rạp trên mặt đất lạnh cóng, hai tay muốn chống lên, lại không dùng được chút sức lực nào.

Hai mắt Cô Dạ Kiết có chút chua xót, cánh tay bị Phong Phi Duyệt nắm chặt dùng sức muốn tránh đi, một chân đã bước ra.

Nàng vươn tay kéo cánh tay nam tử lại, tầm mắt hai người giao nhau, thế nhưng không ai chịu nhường ai.

Đám người bên cạnh chỉ lo cúi quỳ không dám ngẩng lên, Cô Dạ Kiết nhìn Phong Phi Duyệt một cái, “Trẫm đưa nàng ấy trở về Cảnh Dạ Cung.”

Nàng quay đầu lại liếc nhìn cô gái dưới đất, nụ cười nhàn nhạt như gió, lại lạnh lẽo vô cùng, “Hoàng thượng, người đi lâm triều trước, thần thiếp lập tức cho người đưa Thi tiếp dư trở về Cảnh Dạ Cung.”

Bên cạnh, thị vệ tuần tra tới tới lui lui tụ tập đến đây, Thi tiếp dư nằm dưới đất nhẹ giãy giụa, đổi thành nửa ngồi, “Hoàng, hoàng thượng, thần thiếp không có gì đáng ngại, người nhanh đi lâm triều đi, lát nữa thần thiếp tự mình trở về Cảnh Dạ Cung là được.” Ngoái đầu lại cười một tiếng, thế nhưng vẻ mặt lại đầy bi ai.

Chỉ là không oán giận, không hối tiếc...

Càng như vậy, Cô Dạ Kiết càng cảm thấy trái tim bị chèn ép gắt gao. Thân thể dùng sức bước ra một bước dài, Phong Phi Duyệt buông lỏng năm ngón tay đang giữ lấy cánh tay hắn, sau khi nhận thấy hắn cố ý, cổ tay bỗng nhiên hất mạnh ra một cái, vài lọn tóc bởi vì nàng dùng sức mà dính vào gò má, môi trái tim mím chặt, nụ cười trên mặt, đã hoàn toàn bị che lấp.

Hai người đối đầu, Phong Phi Duyệt không thể không thỏa hiệp, đầu mày vương chút thất vọng, nàng đổi mặt, sải bước rời đi.

Sóng vai nhìn nhau, trong mắt thoáng qua cô đơn lạc lõng, nàng buông thông mi mắt, đứng vào lúc nàng cong hai đầu gối lên, nơi cổ tay, lại bị Cô Dạ Kiết dùng sức kéo một cái.

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, vùng vẫy vài cái, nhưng vẫn bị hắn vững vàng nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng bừng nâng lên, chỉ thấy hoàng đế đã thu hồi tầm mắt từ trên người Thi tiếp dư, tuần nhan mở miệng, môi mỏng hung hăng kéo ra nói, “Người đâu, bãi giá!”

Lý công công quỳ dưới đất nghe vậy, vội vàng đứng lên, giọng điệu mừng rỡ vang dội cả hậu cung, “Bãi ... giá.”

Phong Phi Duyệt cảm thấy lực đạo trên cổ tay hơi thả lỏng, đám người khiêng kiệu liền đến, hoàng đế lúc này mới buông tay ra, thanh âm, đã khôi phục lại kiêu lạnh lùng của quân vương, “Đưa Thi tiếp dư trở về.”

Vừa dứt lời, liền sải bước rời đi.

Phong Phi Duyệt có chút khó tin, cho đến khi cỗ kiệu cao quý kia được nâng lên, nàng mới giật mình phản ứng, “Vâng.”

Một tiếng này, phải nói là cực kỳ vang dội, chỉ là nam tử đã đi xa, vốn không nghe thấy được.

“Nương nương...” Đào Tâm thấy Thi tiếp dư giống như người mất hồn ngồi sụp dưới mặt đất, Phong Phi Duyệt nhìn về phía cô ta quỳ, cũng liền hiểu ra vài phần.

“Đào Tâm, kiệu của hoàng thượng, là người ngăn lại?”

“Dạ phải...”

“Không phải...”

Hai âm thanh không đồng nhất cùng nhau vang lên, Đào Tâm vốn không hiểu quy củ Huyền Triều, tự mình thành thật đáp lời. Mà Thi tiếp dư ở phía đối diện, khắp người run rẩy, lại thở gấp đến một câu hoàn chỉnh cũng nói không ra lời, “Nương nương, cỗ... cỗ kiệu kia, là thần thiếp ngăn lại.”

“Thi tiếp dư, thân thể muội không tốt, nên ở lại Cảnh Dạ Cung nghỉ ngơi nhiều một chút.” Phong Phi Duyệt bước thẳng lên trước, cẩn thận đỡ nàng ta dậy.

“Nương nương, thật sự là do thần thiếp cản lại.” Thân thể nàng ta yếu ớt, một làn gió thổi qua cũng chịu không nổi.

Phong Phi Duyệt liếc nhìn nửa khắc, vươn tay đặt lên bàn tay mềm mại của nàng ta, “Cô ta là nha hoàn của muội, cho dù, kiệu của hoàng thượng là bị Thi tiếp dư cản lại, nhưng phải xử phạt, cũng nên là Đào Tâm, quy củ không thể làm trái, bốn cung hạ vọng, muội đừng khiến bốn cung khó xử.”

Thi tiếp dư ngược mắt nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, dung trang tuyệt sắc, tư thái kiêu diễm, cơ trí trong mắt làm người ta không thể không cảm phục, lời nàng nói ra, từng câu từng chữ hữu lực, khiến đối phương cam tâm tình nguyện gặt đầu, không thể phản bác.

Lý Yên nhìn cô gái yếu ớt đứng đón gió, dung nhan tuyệt mỹ ngày nào, giờ đây trở nên khô khan không còn nhuận sắc, “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đưa Thi tiếp dư trở về Cảnh Dạ Cung.” Trong mắt lộ ra thương tâm, rõ ràng như thế.

Nhìn thân ảnh Lý Yên sắp sửa tiến lên trước, Phong Phi Duyệt lại quay đầu, hướng sang cô gái bên cạnh nói, “Ngọc Kiều, người đưa Thi tiếp dư trở về đi, Lý Yên chân tay vụng về, bốn cung sợ hầu hạ không chu đáo.”

“Vâng.” Ngọc Kiều thanh thúy đáp lời, chỉ vài ba bước, đã đi đến bên cạnh Thi tiếp dư, đỡ nàng ta đứng dậy, “Thi tiếp dư, nô tỳ đưa người hồi cung.”

Lý Yên thấy vậy, bất an xoay đầu nhìn sang gò má Phong Phi Duyệt, thần sắc nàng bình thản trấn định, cũng không có gì khác thường.

“Không, nương nương...” Thi tiếp dư từng bước khó khăn tiến lên, “Thần thiếp van xin người, bỏ qua cho Đào Tâm đi, cô ấy đi theo thần thiếp lâu ngày như vậy, là thần thiếp không dạy quy củ nội cung cho cô ấy, muốn phạt, người cứ phạt thần thiếp đi.”

Phong Phi Duyệt không nói gì, chỉ là hướng sang Ngọc Kiều nháy mắt một cái, cô gái thấy thế, một tay rơi lên cổ tay nàng ta, tay kia, xuyên qua sau lưng Thi tiếp dư, đặt lên khuỷu tay nàng ta, “Nương nương, nô tỳ đưa người trở về.”

Thân thể nàng ta vốn huy yếu vô lực, bây giờ bị dẫn đi như vậy, cả người giống như bị cưỡng ép lôi lên trước, Đào Tâm quỳ gối một chỗ, cả người kéo lên thẳng tắp, trong không gian trống trải, thanh âm của Thi tiếp dư bị càng lúc càng bị kéo ra xa...

Phong Phi Duyệt đi lên trước, làn váy che kín nửa bên hài cung đình, dừng lại trước mặt cô gái, “Đào Tâm, lúc trước bốn cung đã nói với ngươi như thế nào?”

Cô gái rũ đầu xuống, hai vai run lẩy bẩy, “Nô tỳ...”

“Công khai can kiện, nếu không nói ra được lý do oan khuất, đây chính là tử tội.” Phong Phi Duyệt nói lưu loát, thanh âm từng chữ vang vọng, lạnh lẽo đến thấu xương, “Oan khuất của ngươi, lẽ nào là vì Thi tiếp dư?”

Nhìn lại ngày trước ở Lạc Thành, Đào Tâm cũng coi như là người thông minh, hôm nay, lại cam tâm tình nguyện làm nô không nói, còn rơi vào trong tình cảnh ngu xuẩn để mặc sống chết của bản thân mình không quản. Phong Phi Duyệt lắc đầu, lại thấy sắp sửa đến thời gian thỉnh an, nàng vô ý lưu lại quá lâu, nói là tử tội, tất nhiên cũng chỉ là hù dọa cô ta một chút, nếu cô ta thực sự chết rồi, e là với hoàng đế bên kia cũng nhất thời khó giải thích.

“Lần này, là lần cuối cùng.” Thần sắc nàng nghiêm trọng, âm trầm mở miệng, “Đào Tâm, ngươi tuyệt đối không thể phạm đến ranh giới cuối cùng bốn cung đã cho ngươi thêm một lần nữa.”

Đối với cô ta, Phong Phi Duyệt đã là cực kỳ lưu tình.

“Người đâu, kéo Đào Tâm xuống dưới phạt hai mươi roi, sau đó, đưa trở về Cảnh Dạ Cung.”

“Dạ, hoàng hậu nương nương.” Thị vệ bên cạnh tiếp lệnh, tiến lên bắt lấy hai vai cô gái, lôi cô ta xuống. Đào Tâm chấp nhận, không làm khó, cũng không cầu xin, Phong Phi Duyệt nhìn về phía viện tử đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh lần nữa, đứng đó một lúc, sải bước đi về phía tấm điện của thái hậu hai cung.

Từ An Điện.

Thái hậu hai cung đã sớm ăn vận trang điểm xong, ngồi ngay ngắn giữa thủ tọa. Toàn bộ cung nữ thái giám bên cạnh lui ra ngoài, trong điện, chỉ còn lại một người đàn ông.

“Bây giờ hoàng hậu canh giữ phượng ấn, Minh Nhi nếu muốn nắm được thực quyền, đã khó lại càng thêm khó.” Tây thái hậu vận bộ cung trang đỏ thẫm, càng tôn lên vẻ hoa quý đoan trang.

“Minh hoàng quý phi, quả thật không phải là đối thủ của hoàng hậu.” Đối diện, người đàn ông bình tĩnh nghiêm nghị một tay chống cằm, mở miệng nói.

“Hừ! Hoàng hậu này, là một người tinh ranh, trước đây sao lại không phát hiện ra nó cơ trí như vậy.” Đông thái hậu hung hăng đánh lên bàn một cái, “Hoàng hậu bây giờ, lòng dạ thâm sâu khiến ta cũng cảm thấy sợ.”

Mạch Tu thấy bà ta tức giận như vậy, lập tức mở miệng khuyên can, “Hoàng hậu có ngày hôm nay, tất nhiên đều do hoàng đế ban cho, bây giờ, hoàng thượng đối với cô ta càng thêm tin tưởng, nếu không cũng sẽ không dễ dàng để phượng ấn đã cất giấu bao nhiêu năm rời khỏi tay. Nếu muốn đối phó hoàng hậu, giờ đây chỉ có một cách.”

“Cách gì?” Thái hậu hai cung đều phản kích hỏi.

“Xóa bỏ tín nhiệm hoàng đế dành cho cô ta...” Năm ngón tay thon dài của người đàn ông nắm chặt lại, gương mặt tuần lãng, hiện ra vài phần lo lắng.

Tây thái hậu nghe vậy, cũng không tán thành, “Nói dễ hơn làm, lần trước, chẳng phải nó cũng bình yên vô sự sao?”

“Lần này thì khác,” Mạch Tu nói chắc chắn, “ta đã quan sát qua, hoàng hậu sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, ngoại trừ hoàng đế, còn có một người, chính là Mạch Thần Lại.”

“Ý ngươi nói?” Đông Thái hậu cùng Tây thái hậu liếc nhau một cái, “Dùng Mạch y sư để hạ thủ?”

Mạch Thần Lại, không phải cháu ruột của hần sao?

Tây thái hậu nhìn chăm chăm Mạch Tu trước người, trong mắt, nghi hoặc lặng lẽ dâng lên bị cưỡng ép đè xuống.

“Không được.” Đông thái hậu nghe nói, lắc đầu trước tiên, bà ta suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng đem chuyện lúc trước giả họa cho hoàng hậu cùng Mạch Thần Lại nói toạc ra, “Hoàng đế có lòng thiên vị, nhốt một đêm trong ám thất, cũng chỉ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, liền thả ra ngoài rồi.”

Thần sắc Mạch Tu lạnh lẽo, thế nhưng lại cười một tiếng, “Mấy trò trẻ con đó, người sáng suốt vừa nhìn liền hiểu ngay, tục ngữ nói không sai, bất kể thông dân, phải bắt tại trận.”

”Có ý gì?” Tây thái hậu ngưng mắt, liếc ông ta một cái.

“Trên người hoàng hậu có dấu một căn bệnh trí mạng,” Mạch Tu lạnh mắt nhìn hai người, thanh âm, cố ý đè thấp, “bệnh này được gọi là phu thê quần, nghe nói hoàng hậu bẩm sinh không thể mang thai sanh chữa, thật ra, là Mạch Thần Lại cố ý che giấu. Hơn nữa, loại bệnh này trước mắt vẫn chưa có thuốc chữa.”

Thái hậu hai cung khó nén kinh ngạc, “Không ngờ, lá gan Mạch Thần Lại lại lớn như vậy.”

“Bản thân hoàng hậu vốn cũng không biết, ngay cả hoàng thượng cũng bị che giấu.” Mạch Tu nói tiếp, “Cái gọi là phu thê quần, còn một nửa, chính là ở trên người hoàng đế. Thuốc này, không độc không hại, thế nhưng lúc phát bệnh, lại đau đớn sống không bằng chết, chỗ lồng ngực, giống như chịu đựng hình phạt róc xương róc thịt. Một người, nếu vì tình mà đau khổ, đó chính là lúc phu thê quần phát tác, hai bên đều chịu đau đớn, thương tâm dần vật cho đến chết.”

Tay Tây thái hậu bưng chén tử sa run lên, sắc mặt, có chút bất ngờ không kịp phản ứng, trên đời này, lại có thứ được liệu kỳ dị như vậy?

Lão già họ Mạch mắc dịch, đến cháu cũng không tha >II

121. Chương 120: Rơi Vào Bẫy Rập

Chương 120: Rơi vào bẫy rập

Đông thái hậu nuốt xuống kinh ngạc trong miệng, hai người hai mặt nhìn nhau.

Qua hồi lâu, Tây thái hậu mới lên tiếng, “Ý của quốc sư là, hoàng hậu cô ta có thể sinh con?”

Người đàn ông thả hai tay xuống, thần sắc lạnh lùng, nghiêm túc gật đầu, “Chỉ có điều, hai người đại khái có thể yên tâm, trong cơ thể cô ta vẫn còn phu thê quần quấy phá, cho dù có mang thai, không quá ba tháng sẽ tự động sảy thai.”

Hai người nặng nề thở ra một hơi, sắc mặt Tây thái hậu đầy nhẹ nhõm, thậm chí, còn mang theo vài phần bốn cột vui đùa trên nỗi đau của người khác, “Ha ha... không ngờ, thật không ngờ...”

“Mạch Tu...” Đông thái hậu nôn nóng gọi khẽ, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là sửa chữa lời nói, “Quốc sư, bệnh này, có quan hệ gì với Mạch y sư?”

“Đương nhiên có quan hệ rất lớn!” Người đàn ông khẽ nhấp hớp trà, khoe miệng kéo ra ý cười cực kỳ quỷ dị, “Đến lúc đó, chỉ cần nghe ta an bài là đủ rồi.” Ông ta nắm chắc mười phần, nụ cười kéo dài bên khoe mắt, càng thêm phần giảo hoạt xảo trá.

“Nếu người thật sự có thể giúp hai người bốn cung trừ đi đại họa này, đại ân đại đức của quốc sư, bốn cung nhất định ghi tạc trong lòng.” Giọng điệu Tây thái hậu kích động, Đông thái hậu bên cạnh, thế nhưng không nói một lời chỉ nhìn người đàn ông đối diện, ẩn tình ẩn ý.

Mạch Tu nghe vậy, đứng thẳng lên, kiểu cách hành lễ vẫn là dựa theo quy củ giang hồ, “Thái hậu nghiêm trọng rồi, thần không cầu gì cả, thứ duy nhất thần muốn, có người tự nhiên hiểu rõ.”

Tây thái hậu cũng không phải người hồ đồ, bà ta bật cười lạnh lạnh, người phụ nữ bên cạnh thì lại xấu hổ không thôi, không nghe hai người họ nói chuyện nữa, thân thể cũng âm thầm dựa sang một bên.

Mạch Tu nhẹ cong khoe môi, xoay người, đi ra ngoài đại điện.

“Được rồi, người cũng đi rồi, tuổi dày một xấp mà da mặt vẫn còn mỏng cơ đấy.” Tây thái hậu bưng chén trà trên bàn lên, giữa hơi nước mờ mờ, liếc mắt nhìn sang người phụ nữ bên cạnh.

“Tỷ tỷ...”

Bà ta ra vẻ hờn dỗi, vằn vò mảnh khăn lụa cầm trên tay không buông.

Lúc Mạch Tu đi ra đại điện, xung quanh trống không không một bóng người, xoay người khép cửa điện lại, hai chân vừa mới bước ra ngoài, lại vừa vặn đụng trúng Phong Phi Duyệt từ phía đối diện đi tới.

“Thần tham kiến hoàng hậu nương nương.” Người đàn ông hiếm khi cúi đầu, hành lễ.

Ánh mắt Phong Phi Duyệt hữu thần, tầm mắt xuyên qua thân thể Mạch Tu, rơi ra đằng sau lưng ông ta, “Thân thể thái hậu lại khó chịu sao?”

Người đàn ông khựng lại, nâng tâm mắt lên cùng Phong Phi Duyệt giao nhau, đáy mắt thoáng qua vẻ giấu giếm, nói qua loa, “Bẩm nương nương, không có gì đáng ngại.”

Nàng giống như có điều suy nghĩ gập đầu, trong mắt lóe lên tinh quang, quay lại chăm chọc, “Quốc sư, thật sự vất vả rồi.”

Sắc mặt Mạch Tu biến hóa, hai mắt nhìn thẳng đối diện nàng đột nhiên rũ xuống, “Đây là chức trách của thần.”

Phong Phi Duyệt âm thầm cười nhạt một tiếng, Đông thái hậu này thật đúng là càn rỡ ngông cuồng, lần thứ nhất có thể coi như là trùng hợp, chỉ có điều liên tục năm lần bảy lượt, lại khiến nàng không thể không sinh lòng nghi ngờ.

“Xem ra quốc sư cả đêm không ngủ yên giấc, ngài trở về trước đi.” Phong Phi Duyệt tránh người ra, hành động này, khiến Mạch Tu thân là thần tử cảm thấy vài phần kính sợ.

“Hoàng hậu nương nương, mời người...”

“Quốc sư không cần khách khí, hoàng thượng đối với ngài vẫn luôn tôn trọng hữu lễ, bổn cung tất nhiên nên hết lòng tuân thủ, mời ngài...”

Hai người liên tục nhường đường cho đối phương, rồi lại tìm cơ thoái thác lẫn nhau, cuối cùng, vẫn là Mạch Tu không lay chuyển được nàng, sải bước rời đi trước.

Phong Phi Duyệt đứng yên tại chỗ, mắt thấy bóng dáng của ông ta nhạt dần, lúc này mới xoay người đi vào Từ An Điện.

Lát sau.

“Nương nương... chúng ta bây giờ đang đi đâu?” Lý Yên đi theo một đường, hiếu kỳ hỏi.

“Đến chỗ Nghi hoàng quý phi.” Hôm nay là ngày Quân Ân xuất chiến, văn võ bá quan chắc hẳn đang ở ngoài thành để đồ đồng loạt đưa tiễn, mà người khó chịu nhất, ắt phải là Quân Nghi rồi.

Mới đi được vài bước, bên ngoài cửu cung tầng tầng lớp lớp, truyền đến tiếng trống trận thùng thùng, Phong Phi Duyệt dừng chân, mắt thấy tường vân trôi ngang qua Kim Loan Điện, cùng xen lẫn hòa vào tiếng duyệt binh bên ngoài, “Đã phải xuất phát rồi sao?”

“Nương nương, người nghe, ba tiếng trống trận đã đánh lên rồi, đã đến lúc Quân tướng soái phải lên đường rồi.” Lý Yên vênh hai lỗ tai lên, trịnh trọng nói.

Phong Phi Duyệt không chần chừ thêm nữa, hướng phía tấm điện của Quân Nghi đi tới.

Cô gái vận bộ đồ ngủ mỏng manh, hai tay đẩy cửa sổ ra, cả người tựa ở đó không hề nhúc nhích, nàng nghe thấy tiếng trống trận, giống như, nghe thấy tiếng bước chân Quân Ân rời đi. Vạn mã phi nhanh, vó ngựa hí vang đánh vỡ màn trời, toàn thân nàng bỗng nhiên run rẩy một hồi, cũng không biết là do bên ngoài quá lạnh, hay là, trái tim theo đó trở nên lạnh lẽo.

“Quân Nghi...” Phong Phi Duyệt vừa bước vào, chỉ thấy bóng lưng nàng ấy gầy gò, đứng giữa bầu trời trống không, thân thể bị che mất đi một nửa.

Nghe thấy tiếng gọi sau lưng, Quân Nghi khép chặt vạt áo trước ngực lại, khuôn mặt nhỏ nhắn chui và trong cổ áo, cặp mắt đen bóng trong trẻo, đã lạnh như băng, “Tỷ tỷ.”

Phong Phi Duyệt bảo Lý Yên ở lại ngoại điện, nàng đi lên trước, hai tay dắt lấy cổ tay Quân Nghi, “Dậy sớm như vậy.”

“Muội, không ngủ được.” Ưu thương trong lòng, hơn nữa những lời Quân Diễm nói cứ lẩn quẩn trong đầu, nàng sao có thể ngủ yên không lo.

Phong Phi Duyệt theo nàng ấy đi đến trước cửa sổ, tia nắng sớm đầu tiên, xuyên qua bình minh, lờ mờ chiếu đến, bóng cây lắc lư, mông lung mà tiêu điều.

Trống trận rền vang, thập phần tương đồng, khí thế phá vỡ màn trời càng lúc càng xa dần, Quân Nghi nuốt xuống một hơi, đem nước mắt bức ngược trở về.

Qua hồi lâu, nàng mới đi theo Phong Phi Duyệt tới trước bàn, hai người cùng nhau ngồi xuống.

“Muội bây giờ đừng nên suy nghĩ cả, dưỡng thai thật tốt, an ổn sinh hạ đứa bé ra mới là điều quan trọng nhất.”

Quân Nghi vừa nghe nàng nói như vậy, thần kinh vốn đã kéo căng càng thêm khẩn trương, nàng mở miệng mấy lần, nhưng thủy chung không biết nên nói ra như thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên rồi lại cúi xuống, biểu hiện muốn nói lại thôi, tất nhiên không gạt được Phong Phi Duyệt.

“Muội sao vậy?”

Quân Nghi hoảng hồn, hai tay chỉ lo níu chặt làn váy không nói lời nào.

Phong Phi Duyệt tính khí vốn thiếu kiên nhẫn, bây giờ thấy nàng ấy như vậy, càng thêm khẳng định Quân Nghi có chuyện gạt mình, nàng mím môi trầm mặc, chỉ nhìn chăm chăm cô gái trước người.

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn ngập ngừng mở miệng, “Muội...”

Phong Phi Duyệt rót một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một hớp.

“Quân Diễm cô ta...” Hai tay Quân Nghi nắm làn váy đã đầy tràn mồ hôi, “Ca ca huynh ấy ở trong phòng muội, cô ta...”

Tay Phong Phi Duyệt đang bưng chén trà vịn chặt lại, nơi đốt ngón tay trắng bệch, “Cô ta nhìn thấy rồi?”

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi thận trọng nhìn quanh bốn phía, “Hình như cô ta đã biết chuyện của muội và ca ca, ngay cả đứa bé trong bụng muội...”

Tầm mắt Phong Phi Duyệt rơi vào phần bụng nhô lên của Quân Nghi, “Cô ta muốn cái gì?”

“Tỷ tỷ, xin lỗi...” Qua một hồi lâu, Quân Nghi mới yếu ớt mở miệng, “Muội không nên nhắc đến yêu cầu này với tỷ.”

Nhìn bộ dáng nàng ấy muốn nói rồi lại thôi, kỳ thực Phong Phi Duyệt đã sớm hiểu rõ, vươn tay vỗ nhẹ lên vai nàng ấy một cái, giãn mặt ra trấn định nói, “Không phải sợ, muội cứ nói với cô ta, hết thấy, ta tự sẽ có an bài, bảo cô ta không cần nóng nóng.”

Ngữ khí trầm ổn bình tĩnh, ánh mắt nàng lạnh lẽo, mang theo vài phần lảng động khiến lòng người an định.

“Nhưng mà...”

“Nghe ta, muội không cần quan tâm đến bất cứ chuyện gì cả.” Một tay Phong Phi Duyệt ở trên mu bàn tay nàng ấy vỗ nhẹ, người như Quân Diễm, vốn không đủ khả năng dọa đến người khác.

Quân Nghi nghe nàng nói như vậy, chỉ đành mím chặt đôi môi, Phong Phi Duyệt lại khuyên nhủ thêm vài câu, điều duy nhất không ngờ tới, chính là Quân Diễm lại biết được bí mật của bọn họ, lại còn dùng chuyện

này để uy hiếp. Nàng nhẹ cong môi trái tim, trên mặt hiện lên vài phần châm chọc, trong mắt, tỏ rõ bén nhọn.

Trong một tòa tẩm điện khác, người đàn ông ngồi ngay ngắn trước mặt bàn cực lớn, giá sách ở sau lưng, bị lật tung ngổ ngang, trên chiếc mền phủ kín mặt đất, cũng đầy đồng lộn xộn. Y thư trong tay bị lật mở loẹt xoẹt, hai mắt người đàn ông tập trung hữu thần, động tác tra duyệt y thư trong tay nhanh như gió. Sắc trời đã sáng rõ, dương quan yếu ớt rọi vào, làm nội điện trở cũng trở nên ấm áp.

“Sư phụ...” Theo cửa điện bị hai cánh tay bật mở, nam tử sải rộng chân dài, chuyển người đi tới.

Mạch Tu cũng không ngẩng đầu lên, gọi hần nhanh qua đây, “Mau, vi sư tìm ra cách giải trừ phu thê quần rồi.”

Bước chân vốn đang lười biếng của Mạch Thần Lại, vừa nghe thấy những lời này, tức tốc tăng nhanh tiến lên, “Thật sao?”

Người đàn ông đứng dậy, từ bên bàn đi vòng sang, sợ ánh sáng trong phòng không đủ, ông ta cầm lấy cây đuốc trên án kỷ cùng với đèn cung đình treo trên trụ đồng thấp hết lên, ánh lửa, lập tức soi rọi từ cửa điện đến cả sảnh đường. Mạch Tu cầm cuốn y thư vừa mới nghiên cứu kia sang, trải ra trước mặt Mạch Thần Lại, “Con xem, phía trên ghi lại rõ ràng, phu thê quần không phải không có thuốc chữa.”

Mạch Thần Lại cúi khom người xuống, theo ngón tay người đàn ông nhất nhất nghiên ngẫm những trường hợp mắc bệnh được ghi chép bên trên, môi mỏng mấp máy, trong mắt tràn đầy hy vọng, thế nhưng trong chớp mắt hai cánh môi mím chặt, hy vọng kia lại biến mất hầu như không còn.

“Sư phụ, những gì có trong y thư, chỉ là đề cập tới được hiệu của phu thê quần, lại không có phương thức giải trừ hoàn toàn.” Mạch Thần Lại lui người ra, mở miệng nói.

“Mặc dù không có phương thức chính xác, nhưng ghi chép tiên nhân lưu lại, đã đủ để giúp chúng ta.” Mạch Tu có vẻ tràn đầy lòng tin, đem cuốn y thư đã lưu giữ lâu năm đến mức ố vàng kia lật qua thêm một trang nữa, “Con xem!”

Mạch Thần Lại một lòng muốn tìm ra thuốc giải trừ phu thê quần, dĩ nhiên là, một hy vọng duy nhất cũng sẽ không bỏ qua.

Hần tiến lên lần nữa, chỉ thấy Mạch Tu vòng hai tay trước ngực, trên gương mặt nhàn nhạt lãnh đạm, thoáng qua chút kinh ngạc, “Thật không ngờ, cách giải trừ phu thê quần này, lại có quan hệ rất lớn với người đã hạ thuốc.”

Theo như trong y thư ghi chép, tự cổ chí kim, quả thật từng có trường hợp đã ăn vào phu thê quần nhưng vẫn có thể hóa giải được.

“Âm dương điều hòa, hai sinh tương tích, chí hàn chí nhiệt... Sư phụ, đây là ý gì?”

Mạch Tu chống hai tay lên mép bàn, con ngươi hẹp dài quét qua Mạch Thần Lại một cái, trịnh trọng nói, “Liệu con có, thực sự muốn giải trừ phu thê quần trên người hoàng hậu?”

Mạch Thần Lại đứng thẳng người dậy, khẳng định chắc nịch, “Đó là tất nhiên.”

“Lúc trước sư phụ đã nghiên cứu kỹ lưỡng, cái gọi là ‘âm dương điều hòa’ này, chính là khí âm dương ở trên người nam nhân cùng nữ nhân, ‘hai sinh tương tích’, ý nói ngâm đầy được vật trong hồ, người hạ thuốc cùng người bị hạ thuốc, phải để cơ thể trần trụi đối diện nhau, lại dùng nội lực mạnh mẽ trong người con, đem được tính xung quanh đẩy vào trong cơ thể đối phương, một đường kéo thẳng đến trái tim, như vậy mới có thể hoàn toàn giải trừ phu thê quần.” Mạch Tu vẻ mặt nghiêm túc, ngược lại không khẳng định chắc chắn, muốn để lại một đường lui cho mình.

Mà Mạch Thần Lại nghe vậy, gương mặt tuấn tú trắng trẻo cũng liền ửng đỏ, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên, “Như vậy, hoàng thượng bên kia, cũng tự nhiên được giải trừ?”

“Đó là đương nhiên, cái gọi là phu thê quần, một bên đã được giải được, từ đó không còn gì dây dưa nữa.”

Mạch Thần Lại gật đầu, đã bị thuyết phục vài phần, hần ngẫm nghĩ giây lát, ngược lại mừng rỡ nói, “Điều là bị được vật khổng chế, con có thể cùng với hoàng thượng giải trừ được hiệu.”

Mạch Tu lắc đầu, bất lực cười nói, “Lúc đầu nếu không phải là hoàng hậu đột ngột xông vào, con cũng sẽ không rơi vào cảnh để cả hai người ăn vào phụ thê quần, hoàng hậu, chính là chất dẫn thuốc, nếu muốn trừ đi, con nhất quyết phải bắt đầu từ trên người cô ấy.”

Gương mặt tuần tú của Mạch Thần Lại trước sau đầy lo lắng, chuyện như vậy, hần cũng không thể nói rõ với Phong Phi Duyệt.

Mạch Tu nhìn về mặt khổ sở của hần, ngược lại khuyên nhủ, “Chuyện này cũng không phải là không có cách giải quyết, hoàng hậu thân là người đứng đầu lục cung, con không thể chỉ vì thân thể của cô ấy, mà mãi mãi chịu sự khổng chế của được vật, vạn nhất bị hoàng thượng phát hiện, bị liên lụy, không riêng gì một mình con, có thể còn dính líu đến cả Vân Hưởng. Hậu cung xưa giờ, con có từng thấy ai không thể sinh chữa mà được may mắn thụ sủng lâu dài chưa? Huống hồ phụ thê quần này không giải đi, thời gian càng kéo dài lâu, nguy hiểm càng lúc càng lớn.”

Những gì mà ông ta nói, từng câu từng từ đều trúng vào điểm yếu của Mạch Thần Lại.

Mạch Tu vươn tay đặt lên vai nam tử, “Hoàng thượng bên kia, chúng ta tận lực tránh ra, về phần hoàng hậu, chỉ xem con có ý định để cho cô ấy biết hay không.”

Biện pháp giải được này vốn không có mười phần nắm chắc, nếu như để Phong Phi Duyệt biết trước, mà phụ thê quần lại không giải trừ đi được mà nói...

Mạch Tu thấy hần do dự không quyết, mà như vậy, ngay từ đầu cũng nằm trong dự liệu của ông ta.

Trong ống tay áo màu xanh lục, người đàn ông đưa tay móc ra một bình sứ, Mạch Thần Lại liếc mắt nhìn qua, “Đây là?”

Mạch Tu giao chiếc bình vào trong tay hần, “Con chỉ cần cho hoàng hậu ăn vào, tất cả mọi chuyện sau đó, sẽ giống như cảnh mộng, như ảo như thật, lúc tỉnh dậy, nói không chừng toàn thân nương nương đã được tự do rồi.”

Mạch Thần Lại nhận lấy, lòng bàn tay gắt gao siết chặt bình sứ trắng mịn kia, lúc trước cho Phong Phi Duyệt uống thuốc, những ngày tháng qua bị ác mộng quấy nhiễu khổ sở, hôm nay, không dễ dàng gì mới có được cơ hội có thể dò thử.

“Nhưng mà chuyện này quan hệ trọng đại, con hy vọng sư phụ có thể giúp con che dấu mọi người, nơi giải độc, chỉ có thể chọn phòng luyện đan, đến lúc đó lại phải phiền sư phụ khổ tâm thêm một chút.”

“Yên tâm đi, chuyện nội cung, tạm thời giao cho Lâm Doãn đi làm, ta canh giữ ở ngay ngoài điện, sẽ không có bất cứ sai sót nào.” Mạch Tu vỗ nhẹ lên vai nam tử, “Việc này không nên chậm trễ, tuyệt đối không thể kéo dài.”

Mạch Thần Lại cúi đầu xem xét bình thuốc trong tay, cũng không chú ý tới ánh mắt Mạch Tu, lúc này đang lóe lên tia sáng bén nhọn.

Từ trong điện đi ra, đầu tiên hần trở về phòng luyện đan, chuẩn bị ổn thỏa toàn bộ được liệu được ghi chép trên y thư, bên trong đại đỉnh treo trên cao, thuốc nước đen đặc nồng đậm sôi trào cả một ngày một đêm, giữa bầu không khí trống rỗng đang từ từ nguội lạnh, Mạch Thần Lại dò dự vạn phần, cuối cùng vẫn là đi về phía Phượng Liễm Cung.

Phong Phi Duyệt vừa mới dùng xong điểm tâm, lúc trông thấy hần đi vào, trong miệng bật ra một tiếng ngạc nhiên, “Huynh hôm nay, sao lại tay không mà đến?”

Thần sắc Mạch Thần Lại có hơi né tránh, chậm rãi ngồi xuống trước bàn, một tay rơi lên trên mặt bàn, năm ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp.

Phong Phi Duyệt thấy hần thận trọng câu nệ như vậy, trong mắt lập tức hiện lên nghi hoặc, “Sao vậy?”

Ngón tay Mạch Thần Lại dừng gõ nhịp, thế nhưng ánh mắt thủy chung không nhìn nàng, vươn tay từ trong tay áo móc ra bình thuốc, “Ta... thấy nàng uống thuốc thống khổ như vậy, nên đổi thành thuốc viên.”

Hắn đổ ra một viên, cầm lên đầu ngón tay, có chút run rẩy mà đem thuốc đặt vào trong lòng bàn tay Phong Phi Duyệt.

Hành động của hắn, ôn nhu sẵn sóc, trong lòng nàng không khỏi ảm áp, “Huynh, lúc nào cũng nghĩ đến ta còn hơn cả bản thân mình.”

Phong Phi Duyệt nhìn viên thuốc kia, dung trang lãnh đạm kéo ra, đưa đến bên cánh môi.

Đáy dầm ôn nhu dịu dàng của Mạch Thần Lại thoáng qua chút hoảng hốt, mắt thấy nàng sắp nuốt vào, khẩn trương mở miệng hỏi, “Nàng... cứ như vậy tin tưởng ta sao?”

122. Chương 121

Chương 121

Ánh mắt Phong Phi Duyệt kiên định, tầm mắt rơi lên trên người Mạch Thần Lại, nắm chặt viên thuốc trong tay.

“Sao huynh lại hỏi như vậy?”

Ánh mắt của nàng, giống như ngọn lửa nóng bỏng. Phảng phất như, có thể nhìn thấu người khác ngay lập tức. Mạch Thần Lại cúi đầu, cổ tự trấn định thần sắc, “Ta chỉ là thuận miệng hỏi thử thôi.”

Phong Phi Duyệt nhìn viên thuốc trong tay, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, từ từ đưa nó vào trong miệng.

Đầu mày nhíu chặt, mùi vị đắng gắt nhanh chóng lan tràn, nhắc chén trà trên bàn lên, nàng khẽ nhấp một ngụm, lúc này mới hoàn toàn nuốt trôi viên thuốc trong miệng xuống.

Mạch Thần Lại như ngồi trên đồng lửa, khuôn trán trơn bóng rỉ đầy mồ hôi, hai tay dưới trường bào màu trắng, nắm chặt, rồi lại buông ra.

Phong Phi Duyệt thấy hắn ngẩng đầu lên, cũng không nói chuyện, nàng liền mỉm cười tỏ ý, nàng đã hoàn toàn nuốt đi viên thuốc trong miệng.

Yên lặng ngồi chốc lát, sau lưng Mạch Thần Lại chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trà trong chén đổi một nước rồi lại một nước, lại thấy Phong Phi Duyệt vẫn như cũ không hề hấn gì, không có một chút phản ứng.

Lúc này hoàng thượng sắp kết thúc lâm triều, nếu như đến lúc đó nàng xảy ra chuyện mà nói...

“Nương nương...”

Vừa nghe xưng hô như vậy, Phong Phi Duyệt không khỏi cảnh giác, nàng mím chặt mép chén, chỉ là không mở miệng.

“Nàng...” Mạch Thần Lại do dự, thử dò xét hỏi, “nàng, có thấy hơi choáng váng không, có cảm giác muốn ngủ?”

Phong Phi Duyệt nhắm mắt nhìn tuần nhan khẩn trương kia, nàng vừa định lắc đầu, cả người lại ngã về phía trước, chén trà trên bàn bị lật tung, lăn đầy xuống đất.

Mạch Thần Lại bị phản ứng đột ngột của nàng làm cả kinh đến trợn mắt há mồm, hắn vội vàng đứng dậy, hai tay nhẹ rơi lên hai vai cô gái “Hoàng hậu...”

Phong Phi Duyệt không có chút phản ứng, đã lâm vào hôn mê.

Khó khăn lắm mới đưa nàng trở về phòng luyện đan, Mạch Tu đã nôn nóng đứng chờ ở đó, thấy Mạch Thần Lại ôm cô gái trong ngực sải bước đi đến, vội vàng nghênh đón, “Sao bây giờ mới đến?”

Mạch Thần Lại vội vã mang Phong Phi Duyệt vào trong nội điện, “Dọc đường đi phải tránh mọi người, có chút phiền toái.”

“Mau bắt đầu đi, nếu không được tính sẽ mất hết đấy.” Mạch Tu xoay người sang chỗ khác, “Ta đi ra ngoài điện trông chừng, nếu thái hậu hai cung cùng các vị phi tần có chuyện, ta đã dặn dò Lâm Doãn nên ứng đối như thế nào, ta ở ngay bên ngoài điện, yên tâm đi, tuyệt đối không được phân tâm.”

Mạch Thần Lại gật đầu, hẩn đặt Phong Phi Duyệt lên trên giường, Mạch Tu lúc này đã đi ra ngoài, canh giữ ngay bên ngoài cửa điện.

Trong miệng đỉnh khổng lồ kia, nước thuốc đen đặc không ngừng sôi trào, không phải nguyên nhân do nước nóng, mà là được tính đã phát huy đến mức mạnh nhất. Hẩn không do dự thêm nữa, hai tay lập tức rơi lên vạt áo trước của Phong Phi Duyệt, nhưng làm thế nào cũng không dùng lực được. Trong giấc mộng, dung nhan cô gái diễm tĩnh an tường, nàng tuyệt đối không ngờ rằng, người nàng tin tưởng như vậy, lại lặng lẽ đưa mình đến nơi như thế này. Động tác trong tay Mạch Thần Lại có chút bất an, qua thật lâu, mới cởi ra được chiếc nút áo đầu tiên.

Trong lòng thấp thỏm, vậy mà vừa nghĩ đến phu thê quấn trong cơ thể cô gái, hẩn liền dùng sức nhắm mắt lại, tổn hết khí lực chín trâu hai hổ mới cởi bỏ được long bào rậm rịt trên người nàng. Áo yếm thủy sắc, hiện ra một loại mị lực khác thường, Mạch Thần Lại do dự năm lần bảy lượt, hai tay buông thõng nhặt chiếc áo bên cạnh lên, nhét vào trong tủ thuốc bên cạnh.

Hai người tóc dài xỏa tung, cô gái trên giường, da thịt trắng nõn, chân mày đen nhánh, toàn thân chỉ còn lại đồ yếm, Mạch Thần Lại khom lưng ôm nàng lên, da thịt kề nhau, nóng bỏng lợi hại.

Hẩn cũng không để hai người hoàn toàn trần truồng đối diện nhau, lúc bước vào đại đỉnh, Mạch Thần Lại để Phong Phi Duyệt dựa lưng về phía mình, người con gái toàn thân vô lực, vừa mới ngồi xuống, thân thể liền mềm nhũn trượt vào trong nước. Hẩn một chương vận nội lực, chậm rãi đưa vào trong cơ thể Phong Phi Duyệt, Mạch Tu canh giữ ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh bên trong, lách mình, đi ra ngoài.

Hoàng đế vừa mới lâm triều xong, thâm nghĩ đến vẻ ngượng ngập của Phong Phi Duyệt sáng sớm hôm qua, hẩn nhẹ cong khoe miệng tuần lãng, sai bước đi về phía Phượng Liễm Cung.

Chỉ có điều vừa đi được một đoạn đường, liền thấy phía trước có một người đàn ông vội vã chạy đến, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Mạch Tu thở hổn hển, trên mặt càng thêm khẩn trương chảy đầy mồ hôi, thỉnh thoảng trông thấy hoàng thượng đứng trước mặt, vội vàng hành lễ, “Thần tham kiến hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết dừng bước, thuận miệng nói, “Quốc sư không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

“Bẩm hoàng thượng, thần vừa mới thấy một tên nam tử khả nghi bắt người từ Phượng Liễm Cung chạy trốn ra ngoài, thần đuổi theo một đường đến đây, nhưng chớp mắt không thấy bóng dáng hẩn đâu nữa.” Về mặt Mạch Tu đầy lo lắng, cũng không dám đứng dậy.

Hoàng đế vừa nghe, tuần nhan đột nhiên trở nên lạnh lẽo, quanh thân tụ đầy lệ khí, hẩn đẩy người bên cạnh ra, tức tốc hướng về phía Phượng Liễm Cung. Đám người đi theo lúc đầu cũng vội vàng đuổi theo, Mạch Tu nhìn bóng lưng đầy khẩn trương của nam tử, bờ môi khóe mắt giãn ra, rồi cùng đi theo.

Lý Yên cùng Ngọc Kiều mỗi người đứng trên một chiếc ghế đầu, động tác trong tay không dám chậm trễ, đem bụi bặm trốn trong từng góc khuất toàn bộ quét dọn sạch sẽ.

“Hoàng thượng giá lâm...” Theo một tiếng thông báo truyền đến, hai người từ trên ghế vội vàng nhảy xuống, quỳ gối sang một bên.

Bước chân Cô Dạ Kiết dồn dập, thân thể vừa mới tiến vào một nửa, đã nhìn thấy hai người quỳ dưới đất, phóng mắt nhìn đi nhưng không thấy thân ảnh Phong Phi Duyệt đâu, “Hoàng hậu đâu?”

Lý Yên khẽ ngược nửa đầu lên, sáng sớm, Phong Phi Duyệt gặp qua Mạch y sư sau đó thì không thấy bóng dáng nữa, “Bẩm hoàng thượng, nô tỳ không biết, thời gian này chắc là nương nương đã thỉnh an ở Từ An Điện xong rồi.” Lý Yên biết tính khí hoàng đế, cũng không đem chuyện hai người bọn họ gặp mặt nhắc đến với hẩn.

Cô Dạ Kiết nghe vậy, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài, bước chân vội vã, tay áo phi tuyết, cũng không che giấu được vẻ hoảng hốt trên mặt hân.

Trong Từ An Điện, thái hậu hai cung vừa thức dậy, bỗng nhiên thấy hoàng đế một thân lãnh liệt tiến đến, bước chân mạnh mẽ đứng giữa đại điện, “Hoàng hậu đâu rồi?”

Tây thái hậu không nhanh không chậm, hai mắt ngậm cười rơi lên trên người Mạch Tu phía sau, “Hoàng thượng, làm sao mà mới sáng sớm tinh mơ, tìm người lại tìm đến tận Từ An Điện vậy?”

Cô Dạ Kiết không muốn lời thôi với bà ta, tầm mắt âm chí quét qua đại điện, vẫn không thu hoạch được gì, lo lắng trong lòng càng thêm nặng nề, hân xoay người, liền định đi ra ngoài.

“Hoàng đế!” Sau lưng, Tây thái hậu thả quân cờ đang do dự trong tay xuống, hắc bạch hai bên, ở trong tay bà ta bị thao túng một cách tự nhiên, “Hoàng thượng nôn nóng như vậy, lại khiến bốn cung nhớ đến chuyện của hoàng hậu cùng Mạch y sư lúc trước.” Bà ta liếc thấy bóng lưng Cô Dạ Kiết cứng đờ, lập tức bật cười đắc ý.

Hoàng đế cũng không quay đầu lại, thanh âm giống như hàn băng ba tấc, “Tây thái hậu muốn nói gì?”

“Bốn cung chỉ là muốn nhắc nhở hoàng thượng, ngàn vạn lần đừng dung túng hành động dâm loạn hậu cung.” Bà ta như có ngụ ý, đem chuyện xảy ra lúc trước lôi ra lại lần nữa.

Hoàng đế ẩn nhẫn tức giận, gân xanh trên trán nổi lên, hai tay trong ống tay áo thêu long văn nắm chặt, cười lạnh một tiếng, nhanh chóng bỏ rơi đám người đầy phòng lại sau lưng.

Mạch Tu cùng thái hậu hai cung liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó ông ta sải bước đi theo sát.

Cô Dạ Kiết ra khỏi Từ An Điện, phóng mắt nhìn đi, nhưng lại mất phương hướng. Lo lắng trong lòng hóa thành phiền muộn, đè nặng giữa cổ họng, lên không được, xuống cũng chẳng xong.

“Hoàng thượng, thần là bị mất dấu ở bên cạnh Phượng Liễm Cung, thích khách chắc chắn vẫn còn ở trong nội cung.” Mạch Tu đứng lúc tiến lên, Cô Dạ Kiết nghe vậy, vội vàng tăng thêm nhân thủ tiếp tục lục soát.

Nhất thời, trong hoàng cung rối loạn thất tinh bát đảo, hoàng đế ở trong Phượng Liễm Cung đi tới đi lui, cũng không bao lâu, liền thấy đoàn người vội vàng vàng chạy tới, “Hoàng thượng...”

“Thế nào?” Trong lòng nam tử khẩn trương, “Đã tìm thấy hoàng hậu chưa?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, một nam tử bộ dáng giống như thủ lĩnh giờ hai tay đem một miếng ngọc bội đặt giữa lòng bàn tay, đưa tới trước mặt Cô Dạ Kiết, “Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ tìm khắp cả hoàng cung, chỉ phát hiện ra miếng ngọc bội này.”

Hân vừa nhìn điều khắc phượng hoàng kia, liền biết là của người nào, gấp gấp đoạt lấy cầm trong tay, “Tìm được ở đâu?”

Nam tử không dám giấu giếm, nhưng mà trên mặt lại khẩn trương mồ hôi lạnh ròng ròng, “Bẩm hoàng thượng, là, là tìm thấy ở bên ngoài phòng luyện đan.”

Bởi vì lúc trước hoàng đế đã hạ lệnh, không cho phép người ngoài tiến vào phòng luyện đan, cho nên cũng không có ai dám đi vào lục soát. Cô Dạ Kiết cầm miếng ngọc bội trong tay đưa ra trước mặt xem xét tỷ mỉ, đây là hân tự tay đeo vào cho Phong Phi Duyệt, tuyệt đối không có khả năng làm giả.

Mạch Thần Lại nghe thấy hình như bên ngoài có động tĩnh, cũng không dám phân tâm, chỉ là tập trung toàn lực từng chút từng chút đưa nội lực vào trong cơ thể Phong Phi Duyệt, cô gái đưa lưng về phía hân, đôi mắt khép chặt cho đến khi bình tĩnh lại mới khe khẽ hé ra một đường, nằng nhịu chặt hàng mi thanh tú, không để lại dấu vết quét mắt nhìn xung quanh một lượt, nam tử sau lưng ngoại trừ dùng nội lực rót vào trong cơ thể nàng, thì không có thêm động tác gì nữa, Phong Phi Duyệt lựa chọn yên lặng theo dõi biến hóa, môi đỏ mọng khẽ mở, lại đem viên thuốc vừa mới nuốt vào kia phun ra ngoài.

Bên ngoài, đúng vào lúc này truyền đến tiếng bước chân khẩn cấp nôn nóng, Phong Phi Duyệt rõ ràng cảm nhận được hơi thở của Mạch Thần Lại sau lưng đang từ từ rối loạn.

“Chỉ còn gian phòng này chưa lục soát sao?” Là thanh âm của Cô Dạ Kiết lạnh lẽo truyền tới.

“Bẩm hoàng thượng, đúng vậy.” Bên cạnh, thị vệ đáp lời phụ họa.

Phong Phi Duyệt cúi đầu liếc nhìn trên người mình một cái, nàng không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận thấy, Mạch Thần Lại cũng không khá hơn là bao, nếu như bị hoàng đế nhìn thấy cái bộ dạng này mà nói, cách một cánh cửa điện nặng nề, nàng nghe thấy rõ ràng âm thanh của Mạch Tu, “Hoàng thượng, lúc này... Mạch y sư vẫn còn ở bên trong, thần sợ không tiện.”

Thật là một lão hồ ly xảo hoạt!

Cô Dạ Kiết trừng mắt đảo qua, ngọc bội trong tay bị mài căng phát ra tiếng rắc rắc, nhưng vẫn chưa phát hỏa, “Chuyện này liên quan đến an nguy của hoàng hậu, Mạch y sư chắc chắn sẽ không để ý.”

Vài câu đối thoại ngắn gọn, Phong Phi Duyệt đã hiểu được đại khái, viên thuốc kia, nàng vốn là ngậm trong cổ họng không có nuốt xuống, tất cả những gì Mạch Thần Lại làm, nàng vốn định ngăn cản, nhưng không ngờ sau khi bị đưa đến phòng luyện đan lại nghe thấy giọng nói của Mạch Tu. Nàng định giả vờ như không biết gì, xem xem hai người họ rốt cuộc có tính toán gì, duy nhất không ngờ tới, chính là mất đi tiên cơ, bây giờ xem ra, nàng cùng Mạch Thần Lại đều là dê con đợi người ta tới làm thịt, đã bị trúng kế của Mạch Tu.

Bên ngoài không còn tiếng nói nữa, lại nghe thấy âm thanh cửa điện bị đẩy mở truyền đến, Phong Phi Duyệt dù có tỉnh táo thế nào, vào giờ khắc này, cũng thất thần, hoảng loạn khó có thể kiềm chế.

Bước chân mạnh mẽ trầm ổn dần dập đến gần, Mạch Thần Lại thu hai tay lại, tuấn nhan không còn chút huyết sắc, vào lúc này, mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Thanh âm hoàng đế đi qua ngoại điện, trực hướng về phía nội điện.

Tiếng hít thở dè dặt, lụa trắng ẩn động, thế nhưng lại mập mờ lan tràn, hai cổ thân thể lộ ra bên ngoài cứng ngắc lúng túng, Phong Phi Duyệt nghe thấy tiếng bước chân vội vã tiến đến, dưới tình thế cấp bách, theo phản xạ xoay người lại, Mạch Thần Lại thấy hai mắt nàng trấn tĩnh, hốt hoảng ban đầu lập tức chuyển thành khiếp sợ, lại càng không kịp phản ứng.

Vươn một tay ra, kéo cả người nam tử áp xuống dưới mặt nước, Phong Phi Duyệt nín thở ngưng thần, sau khi hít sâu vào một hơi, bịt lỗ mũi lặn xuống nước. Nàng không dám gây ra động tĩnh quá lớn, cho nên, mặt nước tràn ra vài gợn nước lăn tăn, sau đó liền khôi phục lại yên tĩnh như cũ. Trong miệng, trong mũi, nước từ bốn phương tám hướng tập kích đến, hai người không dám hô hấp, chỉ là đem thân thể co cuộn lại hết mức có thể, Phong Phi Duyệt đã hoảng loạn đến hết cách, nàng biết, lần này là lành ít dữ nhiều rồi.

Vừa tiến vào nội điện, đập vào mắt đầu tiên chính là đại đỉnh kia, quanh thân bị xích sắt bao bọc treo lên trụ đồng tráng kiện. Cả đại đỉnh, ước chừng chiếm giữ nửa tòa tẩm điện.

Mạch Tu nhìn thấy đại đỉnh không một bóng người, sắc mặt nhẹ biến, Phong Phi Duyệt lúc đó ý thức hỗn loạn, Mạch Thần Lại tuyệt đối không thể nào mang nàng ra khỏi tẩm điện.

Xung quanh đại đỉnh, nước thuốc màu đen bởi vì hai người đột ngột trằm xuống mà tràn ra bên ngoài, để hài vàng tươi của hoàng đế đập lên trên thảm lông, từng bước từng bước ép sát đến. Sau lưng, tầm mắt của mọi người cũng rơi lên đại đỉnh kia. Trong nhất thời, không khí có vẻ càng thêm bức bối nặng nề, Phong Phi Duyệt vùi mình dưới đáy nước, hô hấp mỏng manh, khiến lồng ngực nàng đau đớn vạn phần, hai tay gắt gao che kín miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường thủy chung không chịu nâng lên.

Mạch Thần Lại đau lòng không thôi, càng cảm thấy không có mặt mũi nào mà chống đỡ.

Cô Dạ Kiết đứng trước miệng đại đỉnh, mặt nước nồng đặc mà an tĩnh, giống như, chẳng gợn chút sóng.

“Hoàng thượng...”

Mạch Tu lặng lẽ đi tới sau lưng hần, trong tay, đưa tới thanh kiếm lấy từ trên người một tên thị vệ, con người lãnh khốc của hoàng đế bị hàn quang bén nhọn xé mở, mắt phượng hẹp dài chuyển qua một cái, tiếp theo rơi lên trên người ông ta.

“Quốc sư đây là ý gì?”

Mạch Tu nhìn mặt nước kia một cái, trong lòng có cố kỵ, ông ta đoán chừng hai người chính là nắp ở phía dưới này, rồi lại không muốn, bị Mạch Thần Lại chính tai nghe thấy, ánh mắt hiểm độc hướng về phía tôn vương bên cạnh làm dấu, ý bảo hắn cầm thanh kiếm trong tay khuấy đảo đại đỉnh, “Hoàng thượng, để phòng thích khách đả thương người.”

Mạch Thần Lại không nhìn thấy phản ứng của cô gái bên cạnh, bản thân lại bị những lời này dọa đến chết đứng tại trận, Mạch Tu rõ ràng canh giữ ở ngoài điện, bên trong phòng luyện đan, sao có thể có thích khách ra vào?

Hoàng đế nheo mắt, nhìn thấy nơi đáy mắt ông ta như có dấu thâm ý, vươn tay đẩy thanh kiếm ra, “Quốc sư, không cần khẩn trương như vậy.”

Tay áo màu vàng của Cô Dạ Kiết lắt phất ngay trên đỉnh đầu, Phong Phi Duyệt tuyệt vọng thở dốc, đau đớn do thiếu dưỡng khí, khiến ý thức nàng bắt đầu mơ hồ. Nỗi sợ hãi tử vong trước mắt, khiến thân thể nàng từ từ trầm xuống.

Hoàng đế đưa một tay thò vào trong đại đỉnh, Mạch Thần Lại mắt thấy nàng sắp không cầm cự không nổi, trong lòng không cố kỵ thêm nữa, vươn tay nhắc eo của nàng lên. Từ nhỏ, hắn đã được học làm thế nào để sinh tồn dưới nước, một tay kia khó khăn phủ lên gò má nàng, rằng môi bị run rẩy cay ra, một hơi thở hòa lẫn mùi vị đắng chát bị đưa vào trong miệng Phong Phi Duyệt.

Trên đỉnh đầu, Cô Dạ Kiết tùy thời có thể chạm đến hai người dưới nước bất cứ lúc nào, giữa tầm mắt mờ mịt, Phong Phi Duyệt thấy tay hoàng đế rơi xuống, nàng vô thức muốn giãy giụa, tay phải nắm mép thành đại đỉnh, nhưng không ngờ sờ tới một khối nhô ra, nàng không chút nghĩ ngợi dùng sức nắm lấy, xoay tròn một vòng, thân thể bị ôm chặt cùng Mạch Thần Lại cùng nhau rơi xuống.

Gió lạnh rớt tới, không khí khan hiếm chui vào giữa cổ họng, Phong Phi Duyệt tham lam mà hô hấp, phía trên, đáy đỉnh lúc đầu lại lần nữa kết hợp lại với nhau, phía dưới, là không gian có thể dung nạp được vài người. Miệng đại đỉnh này, lại kỳ lạ phân làm hai tầng trên dưới.

Nàng không để ý đến vẻ ngượng ngập giữa hai người vào lúc này, nhìn quanh không gian rộng rãi bên trong, trên mặt Phong Phi Duyệt có chút ý cười, bây giờ, cho dù Mạch Tu cho người lộn ngược cả đại đỉnh lại, cũng đừng mơ tưởng tìm thấy nàng cùng Mạch Thần Lại.

Không biết là chương này ngắn hay chip chăm chỉ quá mà nhanh thế nhỉ ::v

123. Chương 122

Chương 122

Bên cạnh, nam tử tựa phần lưng rắn chắc lên dọc vách đại đỉnh, kinh ngạc không nói nên lời.

Hoàng đế tìm kiếm một vòng, sau đó thu tay lại, thị vệ bên cạnh vội vàng mang khăn vải sạch đưa lên trước cho hắn lau hai tay.

Mùi thuốc nồng nặc quần quanh từng góc ngách, Cô Dạ Kiết nhẹ giã mặt ra, mười ngón tay thon dài trên khăn vải được lau sạch sẽ, “Xem ra, thích khách cũng không ở đây.”

“Hoàng thượng...” Sắc mặt Mạch Tu không bình thường, lấy cây gậy dài ở bên cạnh khuấy động qua lại trong đại đỉnh, sức hút từ xoáy nước, khiến động tác của ông ta có hơi trầy trật, nhưng trong đáy nước kia, rõ ràng không có một bóng người.

Tại sao có thể như vậy? Sắc mặt ông ta trắng xám, toàn bộ kế hoạch hoàn hảo của ông ta, bây giờ đều đổ sông đổ biển.

Hoàng đế lạnh mắt nhìn nửa bên sườn mặt của ông ta, khăn vải trong tay bị dùng lực nện xuống đất một cái, “Tiếp tục đi chỗ khác lục soát.”

“Dạ.”

Đám thị vệ đồng thanh trả lời, mắt thấy những người liên can sắp sửa ra khỏi đại điện.

“Hoàng thượng...” Mạch Tu vẫn không từ bỏ, “có lẽ giấu ở nơi bí mật nào đó cũng không chừng, nếu đã lục soát khắp cả nội cung rồi, mà ngọc bội của nương nương lại được tìm thấy ở chỗ này, như vậy chứng tỏ, thích khách nhất định đã đến phòng luyện đan.”

Hoàng đế chẳng nói chẳng rằng, động tĩnh bên ngoài, Phong Phi Duyệt cùng Mạch Thần Lại nấp ở bên trong đại đỉnh, đều nghe thấy rõ mồn một.

Sắc mặt nam tử khó coi, cả gương mặt tuần tú càng thêm dè xuống trước ngực, không dám nhìn thẳng cô gái đối diện. Lời của Mạch Tu, từng câu từng chữ, lại giống như sợi dây gai đâm vào trong lòng, ẩn tình trong chuyện này, cho dù không phải người sáng suốt, nghe một cái nhìn một lần, cũng có thể phân biệt rõ ràng.

Hắn cong một gối lên, cánh tay vô lực vắt bên trên, đồ yếm toàn thân Phong Phi Duyệt dính sát lên người, khó chịu cực kỳ. Nàng dịch người hướng lại gần Mạch Thần Lại nửa bước, bàn tay mảnh khảnh, rơi lên trên mu bàn tay của hắn.

Nam tử giật mình, lập tức rút tay lại, lại bị nàng gắt gao níu chặt, lòng bàn tay không kịp nắm lấy cả bàn tay hắn, chỉ là bắt được một ngón tay không chịu buông ra. Mạch Thần Lại ngẩng đầu lên, một nửa tầm mắt né tránh nhìn về phía Phong Phi Duyệt, môi mỏng khẽ mở, nàng nhẹ đưa ngón trở đến bên cánh môi mình, ý bảo hắn chớ có lên tiếng.

“Ý của quốc sư, muốn lật ngược phòng luyện đan lên?”

Bên ngoài, là âm thanh không nghe ra hỉ nộ của hoàng đế, vĩnh viễn, đều lạnh lẽo, bằng trắc đáng sợ như vậy.

Mạch Tu đoán không ra hàm nghĩa trong lời nói của hắn, gương mặt tuần tú bị ánh dương quang bên ngoài hắt lên một tầng cảm giác ấm áp, nhưng về mặt lại hung lệ không chút nhu hòa, nơi khóe môi thẳng tắp không có độ cong, dâng lên một vòng xoáy nước, khiến người ta không nhìn được mà đắm chìm.

“Thần, thần không dám...”

Quân Nghi được nha hoàn đỡ đi đến, chỗ thuốc dưỡng thai Mạch Thần Lại bào chế cho nàng vừa mới dùng hết thang cuối cùng, nàng vốn định tự mình đến đây xem sao, nhưng mà vừa mới bước vào một chân, liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

Nàng càng không ngờ đến lại gặp phải hoàng đế ở nơi này, người vẫn luôn luôn tránh xa, bây giờ lại đứng ngay trước chân mình, “Thần... thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Tầm mắt mù mịt của Cô Dạ Kiết quét tới, nếu không phải nhìn thấy phần bụng nhô cao của nàng ấy, hắn suýt chút nữa thì quên trong cung này còn có một Quân Nghi. Cô gái quỳ dưới đất có vẻ rất mệt mỏi, thân thể tận lực ngả ra phía sau, để tránh đụng phải đứa bé trong bụng.

“Đứng dậy đi.”

Hoàng đế vung tay, vài ba bước tiến lên trước, nha hoàn bên cạnh đỡ Quân Nghi đứng dậy, ánh sáng nơi đỉnh đầu, bỗng chốc bị bóng đen bao trùm, hai chân nàng không kiềm hãm được thối lui ra sau, dưới chân càng thêm run rẩy lợi hại.

“Nàng sợ gì chứ?” Ngữ khí Cô Dạ Kiết cũng không ôn hòa, thật không biết nàng ta có ‘gan’ hay không, “Trẫm hỏi nàng, hôm nay, có nhìn thấy hoàng hậu không?”

Giằng co như vậy, chắc là đang tìm tỷ tỷ?

“Bẩm hoàng thượng, thần thiếp cũng không nhìn thấy.” Nàng hành lễ, tầm mắt xuyên qua một góc bình phong trong nội điện, gió nhẹ phả vào mặt, tấm màn rủ xuống bị thổi tung lên, nhẹ nhàng khoác lên tấm bình phong hoa văn. Đáy mắt không có điểm dừng của Quân Nghi thành linh tập trung vào một điểm, nàng vội vàng che giấu đi, hai tay rụt sâu vào trong ống tay áo, toàn bộ đều là mồ hôi lạnh.

Hoàng đế thấy vậy, không có tâm trạng truy hỏi, định xoay người lại.

Thị vệ xung quanh đã bắt đầu bày ra tư thế lục soát, Mạch Tu tâm không cam tình không nguyện, thủy chung vây quanh miệng đại đỉnh kia.

“A...” Cô Dạ Kiết vừa mới đi ra một bước, liền thấy Quân Nghi sau lưng cúi người xuống, mặt mũi xoắn chặt lại một chỗ, “Đau quá...”

“Nương nương, nương nương người sao vậy?” Nha hoàn bên cạnh không rõ đầu đuôi, gấp gáp quỳ xuống đỡ nàng ấy.

“Làm sao vậy?” Hoàng đế xoay người, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không tiến lên.

“Hoàng thượng... thần thiếp, bụng đau quá!” Quân Nghi quỳ hai chân trên mặt đất, ngã người sang một bên, phần bụng nhô cao khe co giật, Cô Dạ Kiết vội vàng tiến lên vài bước, kéo nàng ấy vào trong ngực mình.

Bên kia, Mạch Tu thấy thế cũng không tiện lục soát, chỉ có thể tiến lên theo, “Hoàng thượng, để thần xem xem.”

“Đau... đau quá...”

Người đàn ông đặt một tay lên cổ tay Quân Nghi, qua hồi lâu, nhưng vẫn không phát hiện ra chút khác thường nào, trong mắt ông ta thoáng qua vài phần tức tối, thanh âm nặng nề, “Bẩm hoàng thượng, Nghi hoàng quý phi không có gì đáng ngại.”

“Không... thật sự rất đau, hoàng thượng, đứa bé...” Quân Nghi vươn tay bắt lấy long bào của hắn, làm thế nào cũng không chịu buông tay. Chỗ xương quai xanh, mùi long tiên hương nhàn nhạt trên người nam tử phủ vào mặt, sắc mặt cô gái ửng hồng, vội vàng cúi đầu xuống, sợ bị người khác phát hiện ra.

“Thật là phiền phức.” Hoàng đế vón đã phiền lòng nóng ruột, giọng điệu lạnh lẽo vừa bật ra khỏi miệng, cô gái trong ngực liền riu rít khóc nức lên. Hắn không dám xem thường, dù sao nàng ta cũng đang mang thai đứa con của mình, huống hồ, Phong Phi Duyệt đối với Quân Nghi như bảo bối, hắn cũng nhìn thấy trong mắt. Hai tay chặn ngang eo nàng ta ôm lên, hướng sang đám người bên cạnh nói, “Các người đi sang chỗ khác lục soát lại lần nữa, quốc sư, theo trẫm trở về.”

Nói xong, đi thẳng ra ngoài.

Mạch Tu đứng như trời trồng, trợn mắt há mồm, toàn bộ kế hoạch mình tỷ mỉ bày ra, lại chỉ như lũ hề nhãi nhép đến diễn một vở tuồng? Đám thị vệ vây chặt như nêm cối lúc đầu cũng rít lui ra ngoài, bước chân nghiêm chỉnh, xếp thành hai hàng song song lướt ngang qua người ông ta.

Một tay Quân Nghi khoác lên vai hoàng đế, ánh mắt giả vờ như đau đớn thống khổ rơi trở về góc bình phong lúc nãy, nơi đó, là một mặt ngăn tử cực lớn, mà giữa khe hở cực kỳ chặt chẽ, lại lộ ra một góc phượng bào. Ý phục này, vừa nhìn liền biết là của Phong Phi Duyệt, Quân Nghi lo lắng không yên, điều duy nhất nàng có thể làm, chính là đưa hoàng đế ra khỏi nơi này, không để cho bọn họ tiếp tục lục soát.

Quân Nghi không để lại dấu vết thu hồi tầm mắt, thân thể bị ôm chặt co rúc thành một đoàn, phía trên, là khuôn cằm kiên nghị lạnh lùng của hoàng đế, nàng không dám ngước đầu lên, chỉ có thể mặc hắn ôm mình. Toàn thân run lấy bầy, Cô Dạ Kiết ngưng mắt liếc nhìn, biểu cảm này đâu phải là do đau đớn, rõ ràng là, xem mình giống như sài lang mãnh thú.

Mạch Tu nhìn hắn sải rộng bước chân, thân mình đã bước ra ngoài điện, trong lòng dù không cam tâm, nhưng cũng không dám cải quân mệnh.

Tiếng bước chân đồng loạt, cùng rời đi thật xa, hai người núp ở trong đại đỉnh không dám lập tức ra ngoài, cho đến khi chắc chắn mọi người bên ngoài đều đi cả rồi, toàn thân cứng ngắc mới dám động đậy.

Cửa ra cũng không khó tìm, chỗ hàn nối, có một tay cầm, Phong Phi Duyệt dùng sức kéo ra, liền nhìn thấy mặt thâm lông phủ dưới đất.

Mạch Thần Lại trào ra ngoài trước, trong điện, chỉ còn lại một đồng lộn xộn, hắn nhắc chân đi tới ngăn tử trước mặt, chú ý thấy vạt áo của Phong Phi Duyệt lộ ra bên ngoài, trong lòng thầm nhủ may mắn, may là, không bị phát hiện.

Lấy y phục ở bên trong ra, sau lưng, truyền đến tiếng bước chân thật khẽ của cô gái. Mạch Thần Lại không nói lời nào, cánh tay tinh tráng run rẩy, cầm y phục của Phong Phi Duyệt đưa tới. Bởi vì đưa lưng về phía nàng, hắn không nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng lúc này, cuống quýt mặc lại y phục chỉnh tề, sau lưng, chỉ có tiếng sột soạt rất nhỏ.

“Xin lỗi.” Suy nghĩ hồi lâu, Mạch Thần Lại cuối cùng mở miệng.

Phong Phi Duyệt không đáp lời, sau lưng, yên tĩnh, không có âm thanh.

Không khí nặng nề, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nam tử. Khăn trương, bối rối, xấu hổ, bất an, đủ loại hình thái cảm xúc rối rắm đan xen cùng một chỗ, khó có thể đối mặt.

Mạch Thần Lại lẳng lặng đứng ở đó, bóng lưng cao gầy kiên định, giống như đứa trẻ con mắc lỗi, nhẹ cong lại.

Ước chừng thời gian một chung trà, trong đại điện tĩnh mịch, vẫn như cũ không có động tĩnh gì. Mạch Thần Lại lặng lẽ xoay người lại, lại thấy cô gái ngồi ngay ngắn ngay trước bàn, đang tự nhiên uống trà. Ánh mắt không hề báo trước nhìn thẳng về phía mình, nam tử giật mình tại trận, tránh đi không được, thối lui cũng không xong.

Phong Phi Duyệt nhắc ấm trà lên, rót vào trong chén tử sa trước mặt, “Trà này, vẫn còn nóng đấy.”

Ánh mắt an nhiên đáp lên mặt Mạch Thần Lại, không có trách cứ, cũng không có hà khắc, lại khiến hắn càng đau nhức như bị dao cắt.

“Ta...”

Đầu mày Phong Phi Duyệt nhíu lên, “Huynh, làm sao?”

Giữa kẽ răng lưu lại hương thơm, trà, ngược lại rất ngon. Thân thể bắt đầu ấm lại, hai tay xoa xoa mép chén không đành lòng buông ra, nhìn về mặt quần áo của nam tử, nàng đưa tay gõ lên mặt bàn, “Ngồi đi.”

Mạch Thần Lại thấy nàng cười như không cười, khóe miệng như có như không nhíu lên, hắn tiến lên trước một bước, chỉ là đứng ở trước mặt, cũng không ngồi xuống.

“Huynh không cần phải như vậy.” Phong Phi Duyệt mở miệng trước tiên, “Dọc đường đến đây, ta đều thanh tĩnh, ai phải ai trái, ta phân biệt được rõ ràng.”

Kinh ngạc trên mặt Mạch Thần Lại càng thêm hiện rõ, thân thể phía đối diện nàng ngồi xuống.

“Sư phụ huynh ông ta... chắc hẳn là người của thái hậu hai cung.” Phong Phi Duyệt dứt khoát nói ra suy đoán trong lòng, nói cách khác, đó không phải là suy đoán, mà là sự thật.

“Chuyện này không thể trách huynh,” Nhìn thấy vẻ tự trách trên mặt Mạch Thần Lại, nàng tiếp tục nói, “huynh nhất định là nghe quốc sư nói như vậy, mới mang ta đến nơi này, thời gian nửa ngày trời, huynh cũng vì ta mà hao phí nội lực, yên tâm, thân thể ta rất tốt, không có chút bệnh tật nào.”

Phong Phi Duyệt cho rằng Mạch Thần Lại tin vào lời nói của Mạch Tu, trước đó lúc bị đưa đến phòng luyện đan, cũng loáng thoáng nghe thấy hai người nói đến giải độc, thân thể của mình, nàng vẫn luôn hiểu rõ, sao có thể trúng độc chứ?

Mạch Thần Lại nghe nàng giải thích như vậy, trong lòng càng thêm tắc nghẽn khó có thể mở miệng.

Có đôi khi, tín nhiệm cũng là một con dao hai lưỡi, tín tưởng của Phong Phi Duyệt, nặng nề khiến hắn không đỡ nổi.

Mà sư phụ của mình, thúc thúc ruột của mình, chẳng phải bởi vì tín nhiệm của hắn, mà suýt chút đưa hai người bọn họ vào quỷ môn quan sao.

Tâm tình Mạch Thần Lại chùng xuống, sự thực như vậy, hắn hiển nhiên không tiếp nhận được.

Phong Phi Duyệt im lặng không lên tiếng, cô đơn trong mắt nam tử rõ ràng như vậy, hắn từ nhỏ đã quen đi theo sư phụ, Mạch Tu không chỉ là người thân của hắn, hơn thế nữa, là người thân mà hắn gần gũi còn

hơn cả phụ hoàng. Hôm nay, bộ dáng của hắn cùng Phong Phi Duyệt nếu bị hoàng đế bắt ngay tại trận mà nói, tử tội tất nhiên khó tránh. Nhiều năm nỗ lực cần mẫn như vậy, cũng có khả năng tan thành mây khói, dựa vào tính khí của Cô Dạ Kiết, bồi nhọ thể diện hoàng thất, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua dự tính muốn xâm chiếm Vân Triều.

Không dám tiếp tục nghĩ thêm, nam tử đưa hai tay chống trán, quá nhiều nghi vấn, không nói ra được.

Lần này thúc thúc đến, cũng không phải là vì Vân Triều sao?

Phong Phi Duyệt thở dài, cảm thấy có vài chuyện, nên nói cho hắn biết, “Quốc sư ông ta, hình như có quan hệ sâu xa với Đông thái hậu.”

Hai tay Mạch Thần Lại đang vò đầu từ từ buông ra, trên mặt, như có bùng tỉnh đại ngộ, “Ta có loáng thoáng nghe phụ vương nhắc tới, nói lúc còn trẻ sư phụ có quan hệ rất tốt với một cô gái, về sau, gia đình bên kia lại cố ý đưa cô ta vào cung làm phi, sư phụ cũng vì chuyện này mà không gượng dậy nổi, từ đó về sau, mỗi người một chân trời...” Ánh mắt nam tử đầy khó tin, “Lẽ nào, người đó chính là Đông thái hậu.”

Như vậy xem ra, cũng có thể giải thích được vài phần.

Chỉ có điều, cho dù là vì người mình nhưng nhớ, cũng không cần phải đẩy cháu ruột của mình xuống chôn theo chứ?

Phong Phi Duyệt bật cười, nàng lựa chọn im lặng, cho Mạch Thần Lại chút thời gian thích ứng.

Qua hồi lâu, hắn mới lần nữa ngẩng đầu lên, hướng về phía Phong Phi Duyệt, vẫn chỉ có thể nói ra ba chữ kia, “Thật xin lỗi.”

Đáy mắt nàng sâu thẳm, có chút u ám, “Ba chữ này, ta không hy vọng từ trong miệng huynh nói ra lần nữa.”

Tầm mắt yếu ớt của Mạch Thần Lại cùng nàng giao nhau, Phong Phi Duyệt nói tiếp, “Chúng ta không thể cứ tiếp tục bị động như vậy, cho dù ông ta là sư phụ của huynh, là người thân của huynh, nhưng ta trước giờ không biết cái gọi là ‘ngồi chờ chết’, cho dù sắp chết đến nơi, cũng phải vùng mình giãy giụa một phen, trên vai huynh mang trọng trách rất nặng, ta không cần biết mục đích của ông ta là gì, lòng đã thú đã bại lộ, nếu đối xử nhân từ với ông ta, vậy thì không khác nào, tự đẩy chúng ta vào trong hổ lửa.”

Hành động của Mạch Tu, quá mức nôn nóng, chuyện ngày hôm nay, ngược lại đã cảnh tỉnh Phong Phi Duyệt.

Mạch Thần Lại chính tai nghe thấy, mặc dù khó tin, nhưng không thể không tin. Nếu trách, thì trách Mạch Tu không chút che giấu, một lòng gấp gáp muốn diệt trừ Phong Phi Duyệt.

“Chuyện ngày hôm nay, ta hy vọng huynh có thể che mắt ông ta, giả vờ như tất cả đều chưa từng xảy ra, không nên bắt dây động rừng.” Nàng biết chuyện này đối với Mạch Thần Lại mà nói, rất khó, nhưng không thể không yêu cầu hắn làm như vậy.

Một hộp trà nóng xuống bụng, nam tử không hề suy nghĩ, liền gật đầu.

Phong Phi Duyệt nhìn ra bên ngoài, nước đọng trên tóc vẫn chưa khô, “Hoàng cung lúc này, chắc đã nhốn nháo đến lật trời rồi.”

Mép chén kề đến gần rồi dính chặt vào cánh môi, nàng nhú đôi mày thanh tú lại, trong mắt lộ ra vài phần sắc sảo, nghe giọng điệu của Mạch Tu, hoàng đế nhất định cho rằng mình bị thích khách bắt đi, nếu đi ra ngoài như vậy, nhất định sẽ truy hỏi vừa rồi nàng đã ở đâu.

Phong Phi Duyệt âm thầm suy tính, ánh mắt lập tức rơi vào miệng đại đình kia, bên môi nàng sinh ý cười, hiện rõ vẻ ranh mãnh giao hoạt.

“Ta muốn huynh giúp ta.”

Trên mặt Mạch Thần Lại vẫn chưa hết ửng đỏ, ánh mắt không tự chủ được, vẫn không dám nhìn thẳng, “Giúp nàng làm gì?”

Phong Phi Duyệt để tránh tai vách mạch rừng, kẻ người tới gần, môi trái tim ghé vào lỗ tai hắn thì thầm.

“Như vậy được không?” Mạch Thần Lại trợn to hai mắt, “Lỡ như tay ta không khống chế được lực đạo...”

“Yên tâm đi, ta tin huynh.” Nàng ngồi trở lại chỗ cũ, “Bây giờ, chỉ có tương kế tựu kế.”

Phong Phi Duyệt đứng dậy tìm một tấm khăn vải, lau sạch đi nước đọng trên tóc, sau đó hướng sang Mạch Thần Lại gật đầu.

Đưa Quân Nghi trở về tắm diện xong, hoàng đế lại gọi ngự y, tốp năm tốp ba, mỗi người nói một kiểu. Người thì nói là không có gì đáng ngại, người lại nói là hoàng tử trong bụng quây phá, uống một ít thuốc là không sao, người lại bảo là bị lạnh...

Sắc mặt Mạch Tu âm trầm bất định, hoàng đế nhìn đám ngự y đầy phòng, gương mặt tuần tú nháy mắt liên sa sầm.

Quân Nghi lại không dám kêu đau, thấy Cô Dạ Kiết thì thoáng lại nóng lòng nhìn ra bên ngoài, liền biết hẳn đang lo lắng cho Phong Phi Duyệt, “Hoàng thượng...” Nàng vươn tay kéo ống tay áo của hắn, “Thần thiếp đã đỡ hơn rồi, hoàng thượng không cần lo lắng.”

Cô Dạ Kiết xoay đầu lại, ánh mắt nhìn nàng chòng chọc, thậm chí có phần hung ác, lập tức hất bàn tay đang nắm tay áo mình ra, thấy nàng quả thật không có việc gì, lúc này mới thẳng người đứng dậy, “Thật là phiền toái!”

Vừa mới dứt câu, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài. (Ghê gớm quá :v)

Quân Nghi nhìn bàn tay nhỏ nhắn lác lõng, chẳng những không thấy mất mát, ngược lại, trong lòng vui vẻ một hồi. Nếu như có thể giúp tỷ tỷ mà nói, mình giả vờ bệnh một lần này, thật sự rất giống.

Mạch Tu nhìn bóng lưng cao lớn của hoàng đế, lúc đuổi theo ra ngoài, quay sang cô gái trên giường hung hăng trừng mắt một cái, Quân Nghi không rõ đầu đuôi, nguyền miệng, kéo chăn trùm che hai vai lại, tiếp tục giả vờ bệnh.

Cô Dạ Kiết vừa mới đi ra tắm diện, liền thấy một thị vệ từ phía tây vội vàng vàng chạy tới, nha hoàn bưng tráp bị đụng ngã xuống đất, tên thị vệ còn không kịp dừng chân, suýt chút nữa bổ nhào tới trước mặt Cô Dạ Kiết, quỳ xuống, “Hoàng... hoàng thượng...”

Tim hắn thít chặt, ý thức được, nhất định là có liên quan đến Phong Phi Duyệt, “Tìm thấy hoàng hậu rồi sao?”

“Hoàng hậu, hoàng hậu nương nương ở viện tử phía tây, được, được vớt lên rồi ạ.” Thị vệ thở hồng hộc, gấp đến nỗi một câu đầy đủ cũng không nói không ra hơi.

Vớt!

Trong đầu Cô Dạ Kiết đánh ầm một tiếng, giống như tiếng sấm rền nổ tung!

“Hoàng thượng...” Thị vệ ngăn trở trước mặt thở gấp được vài hơi, lại vội vàng bỏ chạy, đi theo mọi người hướng về viện tử phía tây.

Bước chân Cô Dạ Kiết vội gấp gấp, đi nhanh như bay, vừa bước vào viện tử, liền trông thấy một đám người vây quanh đường mòn trải đá tinh thạch, giữa bức tường người mơ mơ hồ hồ, còn có thể nhìn thấy một bóng người đang nằm.

Mạch Tu chỉ cảm thấy thập phần quỷ dị, ông ta không nói tiếng nào, lặng lẽ đi theo sau lưng hoàng đế.

“Hoàng hậu...”

Đám người nghe thấy thanh âm của hoàng đế, toàn bộ quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến hoàng thượng.”

Phong Phi Duyệt nằm ngửa trên mặt đất, y phục toàn thân bị thấm ướt, quanh thân, đọng lại một vũng nước lớn, sợi tóc dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Hai mắt nàng khép hờ, ý thức đã khôi phục lại đôi chút, trong miệng nỉ non, rất khẽ, rất nhẹ, cũng không biết nàng đang nói cái gì. Cô Dạ Kiết vài ba bước đi đến bên người nàng, quỳ một gối xuống, cúi người ôm nàng lên, “Duyệt Nhi...”

Toàn thân Phong Phi Duyệt suy yếu, cánh môi khô nứt, không thể nói ra được một câu.

“Nói, đây là xảy ra chuyện gì! Nói...”

Hoàng đế gầm lên một tiếng giận dữ, đám người quỳ xung quanh đồng loạt nằm rạp xuống đất, một tên quân sự trong đám nơm nớp dè dặt mở miệng, “Bẩm hoàng thượng, vừa nãy nô tài đi ngang qua viện tử, liền trông thấy, thấy... hoàng hậu nương nương treo người trên tòa thạch bích trong ao kia, nô tài liền vội vàng tìm vài người đến đây cứu nương nương lên, có lẽ, có lẽ thời gian rơi xuống nước cũng không lâu.”

Cô Dạ Kiết khiếp sợ không thôi, cô gái trong ngực đã chậm chậm tỉnh lại.

“Hoàng thượng...” Kéo nhẹ tay áo của hần, Phong Phi Duyệt cực kỳ suy yếu.

“Duyệt Nhi,” Cô Dạ Kiết đưa tay vạch rọi tóc ngắn trở tầm mắt nàng ra, ánh mắt lo lắng khẩn trương, “nói trầm biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng khẽ mở miệng, hình như rất đau đầu, hai mắt sít sao khép chặt, lần nữa mở ra, thì chống lại Mạch Tu đứng trước người, “Thần thiếp nhớ, thần thiếp vừa định đi thỉnh an thái hậu hai cung, trên đường, lại xuất hiện một tên thích khách thần bí...” Sắc mặt nàng cực kỳ tự nhiên, giống như đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, “thần thiếp chưa kịp phản kháng, đã cảm thấy toàn thân mềm nhũn, thiếp bị hần khiêng đi, không thể động đậy được, một đường đi thẳng đến tây viện...”

Phong Phi Duyệt cuộn tròn người nép vào trong lồng ngực hần, một động tác đơn giản, lại khiến Cô Dạ Kiết cảm nhận được nàng thật sự sợ hãi.

“Dọc đường đi, cũng không có một người nào cản, thiếp muốn cầu cứu, nhưng mà kêu cũng không kêu lên được...” Giọng điệu Phong Phi Duyệt nhỏ nhẹ, vài câu nói, liền khiến nàng hao hết khí lực toàn thân, “Khó khăn lắm, ở ngoại điện thiếp nhìn thấy quốc sư, tuy thiếp nói không ra lời, nhưng thích khách kia rõ ràng mang theo thiếp đi đến tây viện, hoàng thượng... vì sao bây giờ người mới đến cứu thiếp?”

Mạch Tu làm thế nào cũng không ngờ tới, hoàng hậu lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Ông ta mặt xám như tro tàn, lần đầu tiên, cảm giác thấy rét lạnh như nằm trong ba tấc băng dày.

Tẩm điện của Mạch Thần Lại, là ở phía đông, mà chỗ Phong Phi Duyệt rơi xuống nước, lại là ở tây viện, bây giờ, nàng không hề có một câu bằng chứng cụ thể, đem đầu mâu chia thẳng lên người ông ta.

“Nàng nói, nàng có chạm mặt với quốc sư?”

Cô Dạ Kiết đè thấp âm thanh, nộ khí ẩn nhẫn bên trong, sắp sửa phun trào.

Mạch Tu đã sớm yết kiến, liền dẫn mình đến phòng luyện đan, đông tây cách xa, bọn họ đã sớm nói qua, sẽ không ai bỏ lại ai cả...

Vậy mà bây giờ, nhìn nàng toàn thân ướt đẫm, Cô Dạ Kiết không muốn tượng ra được, lúc đó nàng tuyệt vọng như thế nào...

“Thiếp nhìn mình bị ném vào trong hồ, thân thể không ngừng trầm xuống, uống rất nhiều rất nhiều nước, thiếp hít thở không được, trong cổ họng, lồng ngực, bị sắc rất đau...” Ánh mắt Phong Phi Duyệt thủy chung dán chặt vào vẻ mặt dần trở nên khó coi của Mạch Tu, cần cổ, nơi bị lưỡi dao cắt qua còn hơi đau đớn.

Không ngờ, mình cũng có ngày nói dối không chớp mắt...

Đồng tử nhỏ hẹp, quá mức thâm thúy, nhìn không thấy được thứ ẩn chứa trong mắt nàng, đây vốn dĩ là thông lộng Mạch Tu bày ra trước, thuận theo ý ông ta, tùy ý thêm vài nét bút mà thôi.

“Duyệt Nhi, trầm không biết...”

Nàng nhất mực chú ý đến sắc mặt Mạch Tu, mà lúc này đây, lại bỏ quên hoàng đế ở bên cạnh, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy trên đầu bị đè nặng, tuần nhan lạnh băng của Cô Dạ Kiết, áp sát vào bên tai nàng, kỳ lạ là, nàng không thấy lạnh lẽo chút nào, ngược lại cực kỳ ấm áp...

Hơi thở ấm áp, chân thật như vậy...

Toàn thân nàng có hơi run rẩy, lồng ngực nơi nàng tựa lên, có thể cảm nhận được nhịp tim hữu lực của Cô Dạ Kiết...

Hắn khẩn trương, hấn sợ hãi...

Nắm giữa đầu ngón tay, mới là chân thật nhất, Phong Phi Duyệt bị hắn siết có chút đau, nhưng lại thấy an lòng.

Người nam nhân này, mặc dù có thể một tay che trời, mặc dù có thể úp tay làm mây lật tay làm mưa, nhưng rốt cuộc vẫn là người phạm tặc, có trái tim, nó muốn nhảy lên, ai có thể ngăn cản được đây?

“Hoàng thượng thứ tội, lúc thần gặp thích khách, là ở bên ngoài Phượng Liễm Cung, thần đuổi theo một đường, khinh công của đối phương thật sự lợi hại, thần cũng liên mất dấu.”

Mạch Tu khẩn trương, sau lưng rỉ mồ hôi lạnh từng trịn, nôn nóng chối bỏ.

Thái hậu hai cung nói không sai, xem ra, vẫn là mình khinh địch rồi.

Phong Phi Duyệt khẽ lắc đầu, tựa hồ rất mệt, thực sự không còn sức lực nữa, “Lẽ nào, bốn cung đã nhìn lầm?”

“Nương nương nhất định là nhìn lầm rồi.” Thanh âm Mạch Tu trầm ổn, kỳ thực trong lòng đã đại loạn.

Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn về phía bên hông mình, trước đó, nàng đã cùng Mạch Thần Lại phân tích kỹ càng, hưởng hồ, lúc hoàng đế dẫn người soát cung, từ trong miệng đám thị vệ, nàng cũng đoán được vài phần, “Mặc dù bốn cung không thể hành động tự nhiên, nhưng vẫn đem một miếng ngọc bội ném xuống đất cầu cứu quốc sự, ngài, có nhặt được hay không?”

124. Chương 123: Bất Ngờ Mang Thai

Tên ten, hàng về trễ hơi các tênh iu ơ :v :v :v !!!

Chương 123: Bất ngờ mang thai

Mạch Tu cả kinh thất sắc, nhưng đồng thời, quả tim nhảy lên cũng lạc định.

“Bẩm nương nương, ngọc bội kia được thị vệ tuần tra phát hiện ở ngoài phòng luyện đàn.”

Phong Phi Duyệt đoán chắc ông ta nhất định sẽ nói như vậy, mặc dù Cô Dạ Kiết tin tưởng mình, nhưng cũng rất khó vì một câu nói của nàng mà trị tội ông ta, hưởng hồ, thích khách vừa nhắc đến này vốn là thuận miệng bịa ra, không có bằng chứng cụ thể, cho dù là ai nói cũng không thể tin là thật.

“Hoàng thượng, xem ra thiếp thật sự nhìn lầm rồi,” Mặt mũi Phong Phi Duyệt ngơ ngác, “nhưng, là ai muốn hại thần thiếp, ngọc bội kia, chẳng lẽ tự mình móc chân đi đến phòng luyện đàn?”

Cô Dạ Kiết từ đầu đến cuối không hề mở miệng, vừa nghe nàng nói như vậy, liền ôm eo nàng lên, “Dĩ nhiên là, những kẻ bụng dạ khó lường kia.”

Đối thoại của hai người, hắn không phải không nghe ra manh mối, hành động trước đó của Mạch Tu đã khiến hắn sinh lòng nghi ngờ, chỉ là làm hoàng đế, hắn có sự khôn khéo sâu sắc nhất, hiện tại, rõ ràng vẫn chưa phải là thời điểm động thủ.

Ôm lấy Phong Phi Duyệt một đường trở về Phượng Liễm Cung, sau lưng, không có mệnh lệnh của hoàng đế, đám người nhất nhất cúi quỳ đầy đất, không một ai dám đứng dậy.

Lý Yên thấy hai người toàn thân ướt nhẹp không chịu nổi, không hỏi một câu nào cả, lập tức ra ngoài bảo người chuẩn bị nước nóng, tắm rửa xong, Cô Dạ Kiết đặt nàng lên giường phượng mềm mại, mình cũng theo đó nằm xuống bên cạnh nàng.

Hai tay đỡ đằng sau gáy nàng, lòng bàn tay ở phía trên nhẹ xoa nắn, “Nếu như để trăm bắt được kẻ đó, trăm nhất định băm hắn thành trăm mảnh.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, suýt nữa không nhịn được bật cười, không biết Mạch Thần Lại nghe được câu này, sẽ phản ứng như thế nào.

Sau chuyện hôm nay, xem ra Mạch Tu sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa, nhưng cũng sẽ không vì vậy mà từ bỏ ý đồ. Phong Phi Duyệt nhìn lông mi của hoàng đế rũ xuống, do dự vài lần, cuối cùng vẫn mở miệng, “Thiếp cảm thấy, quan hệ của quốc sư và Đông thái hậu không đơn giản.”

Bàn tay đang vân vê xoa bóp trên cổ tay nàng dừng lại, lực đạo hạ xuống nặng hơn nhiều, nàng nhú mày, chỉ thấy Cô Dạ Kiết liếc mình một cái, sau đó tiếp tục động tác mập mờ trong tay, “Miệng người đáng sợ, không có mười phần nắm chắc, coi chừng bị cắn ngược lại một cái.”

Phong Phi Duyệt ghé mắt, chuyện này nếu thật giống như lời mình nói, vậy chẳng khác nào chính là bôi nhọ hoàng thất, Cô Dạ Kiết thân làm hoàng đế, sao có thể biểu hiện ra phản ứng bình thường như vậy? Nàng cực kỳ không hiểu, thậm chí, còn có vài phần ảo não, xoay đầu lại, hai mắt liền chạm đến một mảnh trong suốt nơi đáy mắt nam tử, bình tĩnh trở lại. Về mặt này của hoàng đế, lại giống như đã nắm chắc trong lòng bàn tay rồi vậy, đáy mắt của hắn, thâm sâu làm người ta sợ hãi.

Phong Phi Duyệt nhẹ nhõm, lập tức bật cười, “Gừng, đúng là càng già càng cay.”

Cô Dạ Kiết cũng không phản bác, chỉ là thu tay lại một cái, “Ai già kia?”

“Ai vừa mới nói thì chính người đó nhận.” Phong Phi Duyệt cười nhạt một tiếng, lật người vùi mình lên chân hắn không dậy nổi, thân thể trải qua vài đợt giãy vò, đã sớm kiệt sức, bây giờ vừa nằm xuống một chỗ liền đánh tới, không đợi được hoàng đế mở miệng, cô gái khép hờ hai mắt, đã ngủ say sưa.

Nhìn gương mặt nàng yên ngủ giãn ra, ngón tay Cô Dạ Kiết ở trên chân nàng khe khẽ mơn trớn, Phong Phi Duyệt nhẹ giọng nỉ non, hướng người tựa sát lại gần hắn, ngủ được cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Một tay quấn quanh eo nàng, chuyện hôm nay, Cô Dạ Kiết không hỏi tới nữa, hắn tựa nửa người trên lên khung giường, trong mắt phượng, xoáy nước mãnh liệt lạnh lẽo, càng phát ra thâm sâu.

Mạch Thần Lại không đi đâu cả, đang ở trong phòng luyện đan, hắn biết Mạch Tu nhất định sẽ tìm đến.

Bên ngoài, tiếng huyền nào ban đầu đã dần dần trở nên bình ổn, xem ra Phong Phi Duyệt đã lừa được tất cả mọi người, nam tử nhẹ cong khóe môi, hiếm khi, lộ ra vẻ mặt tươi tắn như lúc này. Hắn chỉ biết nàng thông tuệ hơn người, bây giờ xem ra, còn có thêm một chút nghịch phá, lại không làm người ta chán ghét, ngược lại càng muốn đến gần.

Cửa điện ‘ken két’ một tiếng bị mở ra, bước chân Mạch Tu vội vã, từ ngoại điện đi thẳng vào trong.

Mạch Thần Lại đứng dậy, giọng điệu vẫn cung kính như cũ, “Sư phụ.”

Người đàn ông khựng lại, tầm mắt cứng nhắc quét về phía đại đỉnh, hai mắt nheo lại, khôi phục lại sắc mặt tự nhiên, “Vừa rồi sư phụ bị gọi đi ra ngoài một lúc, chỉ nghe thấy hoàng hậu bị bắt đi, đây là xảy ra chuyện gì?”

Khóe mắt Mạch Thần Lại xẹt qua thất vọng, hắn không ngờ, đến lúc này Mạch Tu vẫn còn muốn giấu giếm, ngoài miệng không nói, trên mặt, lại càng không để lộ, “Chúng con đi vào mới chỉ được thời gian một nén hương, lúc đó, con chỉ nhớ, nội lực toàn thân con chuẩn bị tụ chung lại một chỗ thì sau lưng lại bị người ta đánh một chưởng, nội lực tán hết, con cũng ngất đi.” Nam tử ra vẻ như đang dùng sức nhớ lại, chân mày theo đó nhíu chặt, “Chỉ có điều, lúc con tỉnh lại, lại phát hiện mình ở trong viện tử bỏ hoang sau ngự hoa viên.”

Thị vệ tìm khắp cả hoàng cung, những viện tử bỏ hoang kia, chắc hắn sẽ không đến, cũng chỉ có nói như vậy, Mạch Tu mới có thể tin là thật.

Tầm mắt ông ta nhìn chằm chằm Mạch Thần Lại từ từ buông lỏng, dường như, đã bắt đầu tin tưởng. Phong Phi Duyệt uống viên thuốc kia rồi, không thể nào tỉnh lại, mà ông ta sau khi chắc chắn bọn họ đã bắt đầu giải độc rồi mới đi tìm hoàng đế, lẽ nào, trong cung này thực sự có người từ trong cản trở, phá hỏng chuyện tốt của ông ta?

Bộ dáng của Mạch Thần Lại, không giống như đang nói dối, từ nhỏ hắn vẫn đi theo ông ta, hai người tình như phụ tử, càng sẽ không lừa gạt ông ta chuyện gì.

Mạch Tu gật đầu, một tay rơi lên trên vai hắn, Mạch Thần Lại chợt cảm thấy nặng nề như một ngọn núi khổng lồ đè xuống, cảm giác tan xương nát thịt, “Người không sao, vậy là tốt rồi.”

Hai người ngồi xuống, chỉ cách nhau một cái bàn, ăn ý tín nhiệm trước kia, cũng đã không còn, thậm chí, còn có chút xa lạ. Đường như, vị sư phụ như thế này, hắn vốn dĩ chưa từng quen biết.

Có đôi khi, đôi bên tin tưởng lẫn nhau, thật sự rất quan trọng, mặc dù cần gầy dựng, nhưng mà, chỉ cần trả giá một chút, cho dù là cực kỳ nhỏ bé, thì có thể nhận được kết quả không ngờ tới.

Mạch Tu đến đây đại khái lý giải được vài phần, an ủi vài câu, ngồi một lúc liền đi ra ngoài.

Mạch Thần Lại không hỏi ông ta chuyện giải độc, hy vọng lúc đầu tan thành bọt biển, hắn biết, bất luận Mạch Tu nói gì, mình cũng sẽ không dễ dàng tin nữa, càng sẽ không, dễ dàng đặt Phong Phi Duyệt vào tình cảnh nguy hiểm.

‘Rầm...’

Chén trà bị nặng nề hất rơi đầy đất, hai vai Đông thái hậu run lên, tay phải dùng sức vỗ ngực mấy cái, “Tỷ tỷ...”

“Hoàng hậu này, mỗi lần đều có tiên nhân tương trợ hay sao? Chỉ kém một bước, mỗi lần, đều là kém một bước.” Tây thái hậu mặt mũi dữ tợn, trong lòng thật sự không cam tâm.

Mạch Tu đứng vững vàng tại chỗ, ánh mắt chạm đến lo lắng trong đáy mắt Đông thái hậu rồi chuyển thành nhu hòa, ý bảo bà ta không cần sợ hãi.

“Lần này thì quá tốt, suýt chút nữa tiền mất tật mang, giỏi, giỏi cho một hoàng hậu, không ngờ lòng dạ nó thâm sâu như vậy,” Người phụ nữ đưa tay vuốt trán, cực kỳ đau đầu, “bổn cung thật đã xem thường nó rồi.”

Trong khi đó, ở Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt nghỉ ngơi một lúc liền đứng dậy, thần thái sáng láng, nhìn cảnh đẹp khắp sân, cảm thán một tiếng, bật cười thỏa mãn, “Thái hậu hai cung, sau này, chuyện các người đau đầu vẫn còn nhiều lắm.”

Kế sách hiện giờ, chính là mau chóng tìm bí mật về thân thể tiểu hoàng tử.

“Ắt xì...”

Tây thái hậu đột hắt hơi một cái, người phụ nữ bên cạnh thấy vậy vội vàng tiến lên, lôi kéo bà ta ngồi xuống, “Tỷ tỷ, đừng bận tâm nữa, nhìn tỷ xem, thân thể không quan trọng sao?”

“Sau này, vẫn còn nhiều cơ hội,” Mạch Tu tiến lên vài bước, “ta cũng không tin, trời cao thật sự chiếu cố cô ta.”

“Thật là chuyện phiền phức việc này nối tiếp việc kia, đứa trẻ của Minh Nhi cũng không biết có phải đời này đến đời nọ hay không, cả ngày lẫn đêm chỉ biết khóc quấy không nghỉ, trẻ con đã được vài tháng, lại gầy ốm không ra cái gì, cũng không để người ta được tĩnh tâm.” Trong lòng Tây thái hậu đầy nộ khí, một mỗi đưa tay chống đỡ nửa bên gò má.

“Nhắc đến đứa bé kia, muội cũng chưa bao giờ gặp phải đứa trẻ nào có thể giày vò người ta như vậy, nếu nói ở hoàng cung này, muốn ăn có ăn, cấm y ngọc thực ngày ngày hầu hạ, nhưng mà thần sắc kia, đến cả đứa trẻ nhà nghèo cũng không bì được.” Đông thái hậu lắc đầu, theo đó phiền lòng.

“Hay là, lát nữa ta đến chỗ Minh hoàng quý phi một chuyến, nói không chừng, thân thể tiểu hoàng tử không yên mới có thể quấy khóc như vậy.”

“Như vậy, là tốt nhất.” Tây thái hậu uống hớp trà, đem oán khí trong miệng nuốt xuống, “Đợi lát nữa, chúng ta cùng đến đó.”

Bên ngoài tấm điện, từ xa là có thể nghe thấy tiếng đứa bé khóc rống đến khản đặc, trong đó, còn có tiếng cô gái gầm lên, “Khóc khóc khóc, cả ngày lẫn đêm chỉ biết khóc, chẳng trách hoàng thượng đến một bước cũng không bước sang, tất cả đều là tại người cái đồ sao chổi này.”

Thái hậu hai cung nhìn nhau, sau đó Tây thái hậu sải bước xông vào, “Hết cái gì, gọi hồn à?”

Minh hoàng quý phi một thân cung trang vàng nhạt, tư thái xinh đẹp, nhìn thấy đám người đi vào, vội vàng tiến lên hành lễ, “Cô mẫu...”

“Cả hoàng cung đều là âm thanh của con, đứa nhỏ này cho dù có âm ỉ thế nào, nó cũng là con của con.” Tây thái hậu nhìn tiểu hoàng tử trong tay nữ mẫu, oán giận nói.

Trong miệng Minh hoàng quý phi khẽ nuốt xuống, cũng không dám phản bác, con của mình, không phải sớm bị bà ta bóp chết rồi sao?

“Quốc sư,” Đông thái hậu đuổi hết hạ nhân ra ngoài, chỉ lưu lại bốn người, “ngài mau xem xem.”

Mạch Tu đưa tay nhận lấy đứa bé, để cho nó nằm ngang trên giường, tứ chi mở rộng ra, đứa bé rớt cuộc cũng ngừng khóc, chỉ là thút tha thút thít, bộ dáng đáng thương, khiến người ta đau lòng.

Xiêm y bao bọc kín mít bị cởi bỏ, trên người đứa bé chỉ còn lại da bọc xương, kinh mạch toàn thân mảnh khảnh, Mạch Tu tra xét cẩn thận, vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường. Lòng bàn tay bắt lấy hai chân đứa nhỏ, một lát sau, lật người nó lại, từ dưới lưng hướng lên trên tra xét từng tắc. Gương mặt lạnh đậm xẹt qua chút kinh ngạc, lẽ nào, thật sự không có bệnh, chỉ là trẻ con khóc quấy như bình thường thôi sao?

Mười ngón tay đan cài, cuối cùng, rơi lên trên ngực đứa bé.

“Thịch... thịch... thịch...” Nhịp tim cực kỳ ổn định, vẻ mặt Mạch Tu kiên quyết, định bụng rút tay về.

“Thịch thịch... thịch thịch thịch thịch...” Đột nhiên, kèm theo tiếng đứa bé khóc rống lên lần nữa, người đàn ông kinh sợ thu tay lại, thân thể vẫn ngồi đó không nhúc nhích.

“Quốc sư...” Tây thái hậu khẽ gọi, từ sắc mặt của ông ta, mơ hồ phát giác ra điều bất an.

“Thế nào?” Đông thái hậu cũng mở miệng muốn hỏi, thanh âm mang theo run rẩy chính mình cũng không phát giác.

Mạch Tu đưa tay nâng cổ tay của mình lên, chuyển động vài cái, sau đó gương mặt đầy khói mù chống lại tầm mắt bọn họ, ông ta chậm rãi đứng dậy, hai chân thon dài bước qua mấy bước, “Đứa trẻ này, là từ đâu đến?”

Một câu, giống như sét đánh ngang tai, đám người hai mặt nhìn nhau, thân thể của tiểu hoàng tử, ngay cả Đông thái hậu cũng không có nhắc đến với ông ta một câu. Bên cạnh, phản ứng đầu tiên của Tây thái hậu chính là hung hăng lườm bà ta một cái.

“Xem ra, Tây thái hậu vẫn chưa chịu tin tưởng ta,” Hai tay Mạch Tu vòng trước ngực, “đây là ta từ mạch tượng của đứa trẻ này mà đoán ra được, không liên quan đến Đông thái hậu.”

Ánh mắt, hướng ngược lại người phụ nữ bên cạnh, Đông thái hậu chột dạ, không dám nhìn thẳng, hai mắt chỉ có thể dán chặt vào mũi chân mình. Trên mặt ông ta không có quá nhiều biểu cảm, sải dài bước chân đi về phía chiếc giường hẹp, chờ một người trong số bọn họ mở miệng.

Tây thái hậu giấu đi vẻ kinh hoàng, chung quy cũng từng là tướng môn chi hậu một thời, “Ý của quốc sư, là chất vấn thân phận của tiểu hoàng tử?”

“Tiểu hoàng tử thân mang bệnh lạ, thái hậu không phải không biết chứ?” Ông ta xoay người, nhìn Tây thái hậu chắc chắn đang giả vờ bình thần trước mắt mình.

Vài chữ, ngắn gọn hữu lực, đủ để phá hủy hoàn toàn kiên trì trong lòng bọn họ, “Người nói cái gì?” Tây thái hậu lộ rõ vẻ hoảng loạn, hai tay không tự chủ được nắm lấy ống tay áo, “Tiểu hoàng tử, thân mang

bệnh lạ?” Bà ta cắn răng bật ra từng từ từng từ một, giống như tia hy vọng cuối cùng, đang nằm trên cái gập đầu hay lác đầu của Mạch Tu.

Đông thái hậu há to mồm, Minh hoàng quý phi nhìn đứa bé trên giường đến mất hồn, thời gian nửa khắc, không ai nói với ai được câu nào.

“Tiểu hoàng tử mắc phải bệnh tim, hướng hồ, bệnh này đến bây giờ không có cách nào cứu chữa.” Tầm mắt Mạch Tu bình tĩnh nhìn về phía đám người, “Minh hoàng quý phi cùng hoàng thượng đều là người khỏe mạnh bình thường, bệnh này, là do di truyền mà có.”

Sắc mặt Tây thái hậu cực kỳ khó coi, hai tay từ trên ống tay áo rơi xuống, toàn thân run rẩy, người tính không bằng trời tính, ngay cả Tây thái hậu bà ta tính toán cẩn kẽ, cũng không dấu lại ông trời! Đông thái hậu lo lắng không thôi, bà ta tiến lên vài bước, loại tuyệt vọng này, mấy chục năm nay, bà ta chưa bao giờ bắt gặp qua trên người Tây thái hậu, ‘tỷ tỷ’, hai từ này trước giờ vẫn luôn chống đỡ tất cả trong lòng bà ta, ở trong mắt bà ta, Tây thái hậu là một phần khác của bản thân mình, không mềm yếu như bà ta, là chỗ dựa của bà ta.

“Làm sao có thể...” Minh hoàng quý phi khó lòng mà tiếp nhận, cốt nhục của mình đổi lấy... lại là...

“Không... ta không tin.”

Mạch Tu lạnh mắt liếc nhìn, mỗi người một vẻ mặt một biểu tình khác nhau, một nữ nhân, cố gì lại muốn cuốn vào vòng xoáy phân tranh quyền lực này, vùng vẫy giãy chết.

“Câm miệng!” Tây thái hậu vươn tay đỡ khung giường, sắc mặt tím tái, “Người muốn để người khác biết hết cả sao?”

Minh hoàng quý phi mất hết khí lực, nàng ta âm thầm cắn chặt răng ngà, ép mình nuốt xuống khuất nhục trong miệng.

“Kể sách bây giờ, phải nghĩ ra được một sách lược vẹn toàn.”

Mạch Tu mở miệng trước tiên, “Chuyện này một khi bị hoàng thượng biết, đó chính là tử tội không thể lưu tình, đến lúc đó không riêng gì đứa bé này, thậm chí cả Minh hoàng quý phi, thái hậu hai cung cũng có thể bị lôi vào.” Ông ta lui về phía sau vài bước, ngồi xuống trước bàn, “Vài tháng nữa, chứng bệnh của tiểu hoàng tử sẽ càng biểu hiện ra rõ rệt, đến lúc đó, bất kỳ ngự y nào trong cung cũng có thể tùy tiện chẩn đoán ra được, nếu muốn che giấu, còn khó hơn là lên trời.”

“Vậy, ý của ngài là?” Đông thái hậu có chút e ngại, đôi đồng tử của người đàn ông kia vẫn lãnh đạm như cũ, vào một khắc đối diện với bà ta, đột nhiên hiện ra vài phần mù mịt.

“Để đứa trẻ này tự nó bệnh hoạn liên miên, đến lúc đó, hoàng đế cũng không tiện truy cứu, những người biết chuyện này, trừ khử tại chỗ, dứt khoát đuổi tận giết tuyệt, hơn nữa, phải nhổ cỏ tận gốc!” Hai tay ông ta nắm chặt thành quyền, “Bây giờ, mọi người chỉ có thể nhịn đau chặt đứt sạch sẽ!”

Minh hoàng quý phi đau đớn vạn phần, nỗi đau nàng ta phải thừa nhận, đau chỉ có như vậy, xé tim cắn cốt, nàng ta không cam lòng, nỗi đau đớn mất con, một mình nàng ta yên lặng chịu đựng đau khổ, hôm nay, toàn bộ những gì mình muốn đều vượt khỏi tay, lẽ nào, lại bị đánh gục ngay tại chỗ hay sao? Mẹ quý nhờ con, hy vọng duy nhất của nàng ta, tất cả đều đặt ở trên người đứa bé này.

“Cô mẫu...” Nàng ta gập cong hai gối quỳ xuống đất, “Minh Nhi van cầu người, cứu nó, cứu con của con...”

Thái hậu hai cung hoảng loạn, nhìn nàng ta nặng nề dập đầu, Tây thái hậu không nhịn được lui về phía sau, gót chân đụng vào chân giường, cả người mất hồn ngồi bệt xuống, “Sao, sao có thể như vậy?”

Mạch Tu nhìn cả phòng đầy ủy mị, ông ta đứng dậy, “Chuyện này, mọi người thương lượng lại một chút đi.”

Đông thái hậu thấy ông ta không chút do dự đi ra ngoài, cứng rắn đuổi theo một bước, “Chẳng lẽ, không còn cách nào khác nữa sao?”

Người đàn ông dừng bước, bóng lưng vẫn tuấn lãng như cũ, “Có.”

“Là cách gì?” Ba người đồng thời liên tiếng, đến cả Tây thái hậu vẫn luôn cường thế cũng không thể không chịu thua.

“Trước khi hoàng thượng phát hiện, đưa đứa bé trở về, như vậy, ít nhất có thể bảo vệ nó một mạng.” Mạch Tu bỏ lại một câu hoàn chỉnh, xoay người, bóng lưng đã bỏ ra xa.

Tiếng khóc, cùng với tiếng đứa bé giãy giụa, từng tiếng từng tiếng, xé rách màng nhĩ ba người, công kích vào lồng ngực, thời gian đang tranh giành, giằng co...

Thái hậu hai cung hiểu rõ, đây là điểm yếu lớn nhất của bọn họ...

Phong Phi Duyệt cũng biết, một khi thân thể tiểu hoàng tử bị bại lộ, Minh hoàng quý phi, thậm chí cả thái hậu hai cung, sẽ không thể nào còn cơ hội xoay chuyển nữa...

Chỉ một lần đánh cược này, mỗi người, đều phải bí mật tìm cách, một kích, rơi trúng vào chỗ đau, vào tử huyệt của đối phương.

Mấy ngày liên tục phiền lòng nôn nóng cùng với cảm giác khó chịu không yên, khiến Phong Phi Duyệt vùi mình ở trong Phượng Liễm Cung không đi ra ngoài. Chỉ chớp mắt, xuân về hoa nở, cái rét lạnh tịch mịch của mùa đông, đã từ từ trôi qua giữa đầu ngón tay.

Đứa bé trong bụng Quân Nghi đã hơn bảy tháng, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Phong Phi Duyệt cho phép nàng ấy ở lại trong tấm điện, miễn quy củ thính an hành lễ, chuyên tâm nghênh đón đứa bé ra đời.

Tuyết mai lặng lẽ biến mất, một nhánh hải đường đứng đó sừng sững cao ngạo, nụ hoa tranh nhau chờ đợi, chỉ là chưa tới lúc nở rộ.

Phong Phi Duyệt đứng ở trong vườn, đầu vai phủ đầy sắc hoa, một thanh nhuyễn kiếm bay múa tuyết diệu, đao phong sắc bén xuyên qua giữa rừng trúc kiêu diễm, vạt áo tung bay, để hài xoay tròn liên tục trên mặt đất.

Hoàng đế ẩn mình trong góc tối, khoe môi tuần lăng nhè nhẹ kéo lên, mũi chân lướt qua mép váy, Phong Phi Duyệt lách người một cái, một tay cầm nhuyễn kiếm vung ra ngoài, Cô Dạ Kiết tiện tay bẻ một cành đào vừa mới lên chồi non, ngăn đỡ trước cổ tay nàng, cành đào nhanh chóng vẽ ra một đường cong hoàn mỹ bên người, cành lá mảnh khảnh hướng thẳng về phía cần cổ Phong Phi Duyệt.

“Oe...”

Đột nhiên nàng cảm thấy lồng ngực phát ra một tầng chua xót, cả dạ dày trống rỗng khó chịu.

“Sao vậy?” Cô Dạ Kiết thu tay lại, bàn tay chiếm lấy cổ tay trắng nõn của nàng.

Phong Phi Duyệt đưa tay dùng sức ấn lên ngực, eo lưng mảnh khảnh cúi xuống, cả khuôn mặt trong tích tắc liên tái nhợt, “Thật... khó chịu.” Cảm giác giống như là có cái gì, liều mạng muốn xông ra ngoài.

Cô Dạ Kiết cầm lấy nhuyễn kiếm trong tay nàng ném xuống đất, toàn thân Phong Phi Duyệt bị nhấc lên lơ lửng, trở lại Phượng Liễm Cung không bao lâu, Lý Yên liền theo lệnh của hoàng đế đi tìm ngự y đến, nàng nằm trên giường quý phi, nhìn về mặt hoàng đế đầy lo lắng, thấy buồn cười, “Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, dạ dày của thiếp vốn không khỏe.”

“Để ngự y xem thử rồi hẵng nói.”

Cô Dạ Kiết đã muốn, một khi hần nhận định, ai cũng đừng hòng thuyết phục.

Cũng không bao lâu, ngự y liền chạy tới, Phong Phi Duyệt gối một tay ra sau gáy, ngự y hành lễ xong, đem lấy cánh tay nàng đặt lên trên gối mềm, hai ngón tay tỳ lên mạch tượng, vẻ mặt cũng theo đó nghiêm trọng.

Nàng lơ đãng không để tâm, sức khỏe của mình, vẫn là mình tự biết.

Giây lát, nàng rõ ràng cảm thấy tay ngự y có hơi run rẩy, biểu cảm trên mặt, thiên biến vạn đổi, hai chân từ trên ghế lập tức quỳ xuống, cúi gối thẳng tắp trước mặt Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng...”

Trong lòng hoàng đế cả kinh, thanh âm lạnh băng, “Nói!”

Ánh mắt lạnh lẽo, hệt như có thể đem ngự y kia xé nát.

Sắc mặt ngự y đầy kích động, hoàn hồn xong, giọng điệu giòn giã nói, “Bẩm hoàng thượng, nương nương đây là hỉ mạch!”

125. Chương 124: Hoa Nguyên Rửa Lại Xuất Hiện

Chương 124: Hoa nguyên rửa lại xuất hiện

Phong Phi Duyệt không nhớ rõ, phản ứng của hoàng đế lúc đó là như thế nào.

Sau khi ngự y nói xong, cả đại điện tĩnh mịch không một tiếng động, ngay cả âm thanh ây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Ngược mắt nhìn lên, nàng nhìn thấy ánh mắt đầy kinh ngạc của Lý Yên, trước mắt, không biết là ánh mặt trời, hay là đèn cung đình rực rỡ, rọi đến làm nàng không mở mắt ra được, khe khẽ, còn chứa cả cảm giác chua xót.

Giữa cánh mũi cũng vậy, kéo dài đến nơi trái tim đang nảy lên, bị thứ gì đó, đè lấp đến tràn đầy.

Tâm mắt có chút mơ hồ, trong hốc mắt, không phân biệt được là băng lạnh, hay là nóng ấm, cảm giác nước lửa giao hòa, rầm rập lan tràn, cho đến khi bao vây toàn thân nàng lại.

Thân thể bị nhấc bổng lên không, Phong Phi Duyệt đột nhiên bay lên cao hơn hết thấy, giống như đưa mình vào một đám mây. Hai tay nàng rơi lên đầu vai Cô Dạ Kiết, hai chân bị hấn ôm ở trước ngực, cả người, bị nhấc lên cao.

Thần sắc của hắn, kích động, kinh hãi, như mơ, lại như thật, xem lẫn phức tạp hiện lên trên mặt.

Xoay tròn, không ngừng xoay tròn...

Cô Dạ Kiết dùng loại phương thức này biểu đạt mừng rỡ trong lòng, cánh tay quấn chặt hai chân nàng đến phát run, bên tai, có tiếng gió thoảng qua, gào thét đầy hạnh phúc.

Xen lẫn, còn kèm theo âm thanh của những người khác...

“Hoàng thượng...”

“Nương nương...”

Tuần nhan Cô Dạ Kiết hào hứng phấn khởi, bước chân xoay tròn lập tức dừng lại, nhìn sang Lý Yên cùng ngự y đang hai mặt nhìn nhau. Trước mắt Phong Phi Duyệt choáng váng một hồi, mái tóc rối tung dính hai bên gò má, đầu óc bởi vì nặng nề là ngửa ra sau, nàng kịp thời dựa lên đầu vai hắn.

“Hoàng thượng, cẩn thận... thân thể nương nương...” Đối diện tuần nhan đột nhiên lạnh xuống, ngự y rụt cổ lại, tổn hết bao nhiêu khí lực mới phát ra được âm thanh.

Cô Dạ Kiết quay đầu lại, lướt qua bụng Phong Phi Duyệt một cái, cuồng phong vũ bão như trong dự liệu cũng không ập tới, tâm tình hoàng đế lúc này cực kỳ tốt, “Thưởng, hết thấy đều có thưởng!”

Phong Phi Duyệt vẫn cảm thấy không chân thật, mừng rỡ đi qua, liền bình tĩnh lại, “Hoàng thượng, liệu... ngự y có chẩn đoán lầm hay không?”

Rõ ràng Mạch Thần Lại đã nói, mình không thể hoài thai sinh con mà.

Thân thể hoàng đế cứng đờ, hai tay ông nàng dùng sức nắm chặt, nửa khắc không chịu buông ra, đầu tựa vào trước ngực nàng, đôi mắt như mảnh hổ lang thú quét về phía ngự y vừa mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt như vậy...

Lo lắng bất định.

Ngự y dùng sức, nuốt nước bọt một cái, “Chuyện này, hoàng thượng yên tâm, thần dám đảm bảo, nường nường là hỉ mạch.” Vươn tay lau đi mồ hôi rỉ ra trên trán, khuôn mặt già nua đáng thương lo lắng đến tái mét.

“Thiếp vẫn là không yên lòng,” Phong Phi Duyệt vỗ nhẹ bờ vai hần, nghiêng đầu hướng sang Lý Yên nói, “ngươi đi mời Mạch y sư đến, còn nữa Lý thái y, ông lui ra trước đi.”

“Dạ.” Mỗi người một vẻ mặt khác nhau, hành lễ xong, lần lượt đi ra ngoài.

Bị nhắc lên quá cao, Phong Phi Duyệt chỉ có thể cúi mắt nhìn nam tử phía dưới, giọng điệu của nàng như có hờn dỗi, bàn tay nắm thành quyền, đầm nhẹ bả vai dày rộng của hần, “Nhìn chàng kia, có còn là hoàng đế không.”

“Hoàng đế cũng là phụ thân, trăm có con rồi, con của trăm với nàng.”

Hần không quan tâm ngó ngang, thậm chí có chút tùy hứng, ôm thân thể của nàng, ở trong đại điện trông trải quay quanh hết vòng này đến vòng khác, Phong Phi Duyệt bật cười liên tục, hai tay dùng sức khóa chặt cổ hần, “Duyệt Nhi, nàng nhẹ quá, phải ăn nhiều một chút.”

Nàng không đáp lời, giang hai cánh tay, bờ môi ngậm cười, nhàn nhạt một chút, giống như trăng non lưỡi liềm sáng rực rỡ, nàng khẽ nhếch miệng, giữa hơi thở mùi đàn hương có thể nhìn thấy hàm răng trắng tinh đang cười, “Được, sau này, một ngày thiếp ăn bốn bữa, không, sáu bữa, mười bữa...”

Cô Dạ Kiết ngửa đầu cười to, trong sáng hữu lực như vậy, hần tùy ý, lồng ngực run rẩy, chống đỡ phần bụng Phong Phi Duyệt thật ấm áp, cảm giác kỳ diệu như vậy...

Lúc Mạch Thần Lại đi vào đã nhìn thấy hai người như thế này, nghe thấy động tĩnh, Phong Phi Duyệt xoay đầu nhìn lại, “Mạch y sư tới rồi.”

Nam tử nhẹ cong khoe miệng, nụ cười này, lại cực kỳ miễn cưỡng, trước đó nghe lời Lý Yên nói, hần chỉ cảm thấy toàn thân như ngã vào hầm băng, lạnh lẽo không bỏ dậy nổi. Xạ hương địa cực, theo lý mà nói sẽ không có bất kỳ bất trắc nào, nhưng, hết lần này đến lần khác, lại để lại vết thương trí mạng như vậy, bây giờ, bảo hần phải đi đối mặt Phong Phi Duyệt như thế nào đây?

Cô Dạ Kiết đặt nàng xuống, hai chân vừa chạm đất, Phong Phi Duyệt liền nhắc làn váy, tiến thẳng lên trước.

Mạch Thần Lại nén xuống kích động muốn lui về sau một bước, hoàng đế cũng đúng lúc này tiến lên, cánh tay mạnh mẽ không để lại dấu vết khoắc lên eo nàng, “Hoàng hậu khẳng khẳng nhất quyết, muốn Mạch y sư đến đây xác định xem sao.”

Phong Phi Duyệt ngồi xuống một bên, khí sắc nàng suy nhược, một tay vừa mới vươn ra, hần liền khẳng định đến bảy tám phần.

Ngón tay đặt lên mạch tượng, chẳng mấy chốc, quả thật là như vậy.

“Thế nào?” Cô Dạ Kiết không có tính nhẫn nại, thúc giục.

Phong Phi Duyệt nín thở ngưng thần, hít vào một hơi, thật lâu không có thở ra. Mạch Thần Lại chống lại ánh mắt đầy hy vọng của hai người, lúc này, mình càng không thể nào tiếp tục che giấu nữa, sắc mặt cứng đờ, hần đè tầm mắt xuống, đầu, nặng nề gật một cái, động tác cứng nhắc.

“Xác thực, là hỉ mạch.”

Toàn thân Phong Phi Duyệt buông lỏng, thần kinh kéo căng vào giờ khắc này mới được hòa hoãn, giống như được phóng thích. Hoàng đế nhất thời kích động không ngừng, bàn tay đặt trên eo nàng bắt đầu từ một khắc kia đã không còn phân vân giữa nắm chặt hay buông lỏng nữa. Phong Phi Duyệt lúc này mới thật sự yên tâm, giãn mặt ra, không hề ý đến sắc mặt mờ mịt của Mạch Thần Lại, “Đây đều là công lao của Mạch y sư.”

Nàng thật sự cho rằng, là dược hiệu từ thuốc hần cho nàng uống. Mạch Thần Lại chợt cảm thấy châm chọc, quá nhiều áp lực đè nặng trong lòng hần, thế sự vốn đã hỗn loạn, đã vậy còn có chuyện ngoài ý muốn này.

Cô Dạ Kiết thấy hấn trầm mặc không nói gì, cũng không truy cứu, “Những người ở đây hôm nay, tất cả đều có phần thưởng.”

Lý Yên đứng cách đó không xa, từ tận đáy lòng vui mừng cho Phong Phi Duyệt, nhìn nụ cười đầy ánh mắt trời rực rỡ của hoàng đế, đáy lòng cô gái từ trước đến giờ vốn không an định, rốt cuộc cũng từ từ bình ổn.

Hãy còn vui sướng, cũng chỉ có Phong Phi Duyệt phát hiện thấy vẻ khác thường nơi Mạch Thần Lại, trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy bất an, “Mạch y sư, huynh... có giấu giếm chuyện gì hay không?”

Tầm mắt bình thần của hoàng đế quét qua hai người, Mạch Thần Lại không chút nghĩ ngợi khoát tay, “Thần, thần chỉ là vui mừng cho hoàng thượng và nương nương.”

Thay vì, đem chân tướng sự tình nói với nàng, khiến nàng ngày đêm lo lắng, còn không bằng, cứ như vậy thuận theo tự nhiên.

Phong Phi Duyệt hy vọng là mình suy nghĩ nhiều rồi, nếu Mạch Thần Lại đã nói như vậy, nàng cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Trở lại phòng luyện đan, cả đường đi hấn đều như người mất hồn, đứng ở giữa hành lang ngoài điện, nhìn cảnh sắc hoa lá xinh đẹp, ánh mắt lại ảm đạm không ánh sáng.

Bên cạnh, một bóng người kề tới gần, Mạch Thần Lại quay đầu nhìn lại, là Mạch Tu. Trong miệng nghiền ngẫm giấy lát, cuối cùng vẫn mở miệng, “Sư phụ.”

Người đàn ông gật đầu, cùng hấn đứng thành một hàng, “Phiền lòng chuyện gì?”

Nam tử mím chặt môi mỏng, hơi thở có chút rối loạn, Mạch Tu hướng tầm mắt về phía trước, nhàn nhạt mở miệng, “Là vì chuyện hoàng hậu có thai?”

Mạch Thần Lại có hơi giật mình, nhưng vẫn không thể hiện ra vẻ mặt kinh ngạc, chuyện này, bây giờ e là đã lan truyền khắp cả hoàng cung rồi, “Sư phụ, con còn có thể có cách khác không?”

Đã mất đi tin tưởng, vẫn còn muốn ôm dù chỉ một chút cơ hội, chính hấn lúc này, đã mâu thuẫn đến cực hạn.

Mạch Tu vươn tay khoát lên bả vai hấn, vỗ nhẹ, “Sẽ có cách, nếu đã là kiếp nạn của cô ấy, có tránh cũng tránh không khỏi.” Đừng nói là không có cách nào, cho dù thật sự có, ông ta cũng sẽ không nói với Mạch Thần Lại vào lúc này, ba tháng... đều không cần bọn họ động thủ, đứa bé trong bụng hoàng hậu này, không đáng lo ngại.

Mạch Thần Lại đứng ở bên ngoài, cho đến khi mưa phùn nơi chân trời bay xuống, bị gió lạnh thổi qua, vùn vụt tấp vào người, tuần nhan trắng trẻo cảm nhận được hàn ý, lạnh lẽo đến thấu xương. Lông mi bị nước mưa bao trùm, chỉ có thể nặng nề phủ trên tầm mắt, không biết từ lúc nào, Mạch Tu đã đi rồi, Lâm Doãn từ đằng xa nhìn thấy bóng lưng của hấn, chần chừ khó quyết, không đành lòng quấy rầy.

Cho đến khi, sắc trời đại biến, gió càng lúc càng thổi mạnh, bụi bặm lá cây dưới đất lần lượt bị cuốn đi, xoay vòng giữa không trung, Lâm Doãn bước nhanh lên trước, áo choàng trong tay rơi lên đầu vai nam tử, “Sư phụ, khí trời thay đổi rồi, trở về thôi.”

‘Pặc...’

Gió cuốn mây tan, theo sức gió chuyển hướng, cành cây đứt gãy rơi đầy đất.

Mạch Thần Lại chau mày, tiếp theo, rũ đầu xuống, không nói một lời lướt qua bên người Lâm Doãn, đi về phía nội điện. Áo choàng dài rộng, một góc uốn lượn trên mặt đất sáng bóng, nửa tầng uốn nếp, thuận theo ngưỡng cửa nảy lên, Lâm Doãn nhìn bóng lưng của hấn, trái tim giống như góc áo choàng kia, lơ lửng bất định.

Trong Từ An Điện, đã sớm nhận được tin tức này, Tây thái hậu sắc mặt nghiêm trọng ngồi ở vị trí chủ trì, dưới điện, Mạch Tu đứng đó, trần thế bất nhiễm.

Ít nhất, ở trong mắt Đông thái hậu ông ta chính là như vậy, một bộ trường bào màu trắng, tuy đã qua tuổi trai tráng, nhưng vẻ tiêu sái tuấn lãng năm nào, vẫn như cũ không thay đổi.

“Hoàng hậu mang thai, ngược lại là một chuyện lớn.” Ngữ khí Tây thái hậu khó nắm bắt, cực kỳ bình thản. Trong lòng bà ta đã nắm chắc, nếu đứa trẻ này không giữ được quá ba tháng, cách nghĩ của bà ta cũng giống hệt như Mạch Tu, mình đỡ phải ra tay động thủ, đến lúc đó, còn ngồi không xem được một vở kịch hay.

Bà ta cả đời cường thế, nhưng lại không sinh con đẻ cái, đối với nữ nhân mà nói, nỗi đau đớn mất con này, bà ta cũng có thể nghiệm thật sâu.

“Chỉ là, Minh Nhi quá tùy hứng, nói gì cũng không chịu đem đứa bé kia ra khỏi cung, bây giờ hoàng thượng đã biết hoàng hậu có thai, chuyện nói lập ngôi vị thái tử lúc trước cũng không mở miệng đề cập đến, tiếp tục như vậy, phải làm sao mới được?” Lo lắng của Đông thái hậu, khiến đám người trở nên trầm mặc.

“Có đưa ra ngoài hay không, không đến lượt nó!” Hai mắt Tây thái hậu lóe lên hiểm ác, “Cũng không thể để hai người chúng ta phải chôn theo nó, sớm biết nó ngỗ ngược như vậy, bổn cung lúc đó không nên đưa nó vào trong cung!”

“Vậy bà đỡ cùng người phụ nữ kia có tung tích gì không?”

Tây thái hậu vung tay lên, đầu đau muốn nứt, “Từ sau lần trước, bổn cung cho bọn chúng một số bạc lớn, lần này thì hay rồi, quả thật trốn đến vô tung vô ảnh rồi.”

“Như vậy không tốt sao?” Đông thái hậu tiếp lời, “Chúng ta cũng tìm không ra, càng khỏi nói đến người khác.”

“Không được!” Thanh âm dứt khoát, lại cùng thốt ra từ trong miệng Tây thái hậu và Mạch Tu, người phụ nữ bị một câu đánh phủ đầu, sắc mặt có hơi tổn thương, không vui liếc ông ta một cái.

Ánh mắt Mạch Tu ôn nhu, thanh âm, lại mang theo cảm giác ảm áp hiểm thấy, “Những kẻ này một ngày chưa diệt trừ, thủy chung vẫn là họa lớn trong lòng chúng ta, bây giờ điều không thể giữ lại nhất, chính là ăn may.”

“Đúng,” Tây thái hậu gầy gầy sợi tóc, “người bổn cung phái ra ngoài đã đi được hơn một tháng, cho dù bọn chúng thật sự trốn ở chân trời góc biển, cũng nhất định phải đào sâu ba thước moi ra cho bổn cung.”

Đông thái hậu im lặng, loại chuyện thể hiện rõ tâm cơ sắc bén này bà ta vốn không am hiểu, đã quen núp sau lưng Tây thái hậu, nhưng lại không học được thủ đoạn độc ác hung hiểm của bà ta.

Bầu trời bên ngoài, rõ ràng đã là xuân ý dồi dào, thế nhưng trong một đêm đột nhiên tuyết rơi như lông ngỗng. Khí trời lập tức chuyển lạnh, cả hoàng thành bị hoa tuyết trắng xóa bao trùm.

Trong Cảnh Dạ Cung, Thi tiếp dư mặc bộ cung trang hồng nhạt, cổ áo choàng lông mao càng làm nổi bật gương mặt gầy gò trắng bệch của nàng ta, đôi tay đặt bên khố miệng không ngừng hà hơi, hai chân giẫm lên mặt tuyết. Tiếng bước chân không còn thanh thúy nữa, mang theo trầm muộn bị tuyết chôn vùi, Đào Tâm vừa mới đi ra ngoài một lát, lúc đi vào đã thấy nàng ta đứng trong vườn, tuyết đọng trên đầu cành rơi xuống đánh vào trong cổ áo trống của Thi tiếp dư, lạnh đến nỗi nàng ta vội vàng rút hai vai lại.

“Nương nương, trời lạnh như vậy, người chạy đến đây làm gì?”

Hai gò má nàng ta bởi vì đứng quá lâu mà lạnh cóng đến đỏ bừng, mười ngón tay xoa vào nhau, chỗ khớp xương đã mất đi tri giác, “Ta muốn hái vài cành mai đặt ở trong phòng, đã quá lâu không thông gió, quanh thân không được thoải mái.”

“Nương nương...” Đào Tâm không thể làm gì, hai chân bước nhanh xuống dọc theo thềm đá xanh tiến đến, “chút chuyện nhỏ này, giao cho đám hạ nhân làm là được rồi.”

“Bọn họ không hiểu,” Thi tiếp dư chau nhẹ đầu mày, hiện lên chút ưu sầu, khiến người ta không nhìn được mà yêu thương, “Đào Tâm, hoa mai toàn Huyền Triều, đều không được thơm ngát thanh nhã như ở Cảnh Dạ Cung.”

Đào Tâm cũng không lên tiếng, cô gái nhìn cả vườn hoa nở rộ tuyệt mỹ, giọng điệu đầy kích động, “Hoàng thượng biết ta không chỉ thích cây trà, ta còn có một loại tình cảm đặc biệt đối với hoa mai này, còn nhớ, lần đầu tiên tu sửa Cảnh Dạ Cung, cũng bởi vì một câu nói của hoàng thượng, phàm là tất cả các loại hoa quý trong nội viện đều bị nhổ sạch trong một đêm, vườn hoa mai này, chính là từ Tây Nhạc ngàn dặm xa xôi cố ý đưa đến đây.”

Đào Tâm chỉ yên lặng lắng nghe, thi thoảng, gật đầu, hoàng đế chịu vì Thi tiếp dư lao tâm tổn lực như vậy, có thể tưởng tượng được mức độ đặc sủng của nàng ta năm đó. Giống như, hồng mai cao ngạo từng sống nơi đây, thuộc về thời khắc phồn thịnh nhất.

“Nương nương...” Thấy Thi tiếp dư không thể kiềm chế mà đắm chìm trong hồi ức, Đào Tâm không đành lòng, nhưng vẫn khẽ gọi, “Nương nương.”

“Hả?” Thi tiếp dư hoàn hồn, sắc mặt có hơi ửng đỏ, ánh mắt né tránh, “A, hồng mai dưới trời bão tuyết này mới là lúc tươi đẹp rực rỡ nhất, hương thơm thuần khiết thanh nồng, Đào Tâm, mau cùng ta hái một ít trở về.”

Nhìn nàng ta cố gắng che giấu vẻ mất mát, Đào Tâm không tiện ngăn cản, chỉ có thể đi theo phía sau, hướng về phía cảnh hoa nở rộ tươi tốt nhất.

Tin tức bên ngoài, bây giờ đã lan truyền đến từng ngõ ngách, Đào Tâm do dự đi theo sau lưng nàng ta, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mở miệng, “Nương nương.”

“Sao vậy?” Thi tiếp dư cũng không quay đầu lại, thuận tay bẻ một nhánh hồng mai đỏ thắm.

Đào Tâm khẽ cắn môi, mặc dù mình muốn giấu giếm, nhưng hoàng hậu mang thai dù sao cũng là đại sự, nếu chỉ gạt một mình Thi tiếp dư, sau này thiếu một bước thỉnh an chúc phúc, không tránh khỏi bị người ta nghị luận to nhỏ.

“Nô tỳ nghe nói, hoàng hậu nương nương mang thai rồi.” Quả tim Đào Tâm đập ngay trước ngực, không dám nãy lên.

Cành mai trong tay rơi xuống, một đầu, không có phương hướng cắm vào trong đồng tuyết, nàng ta lão đảo lui về phía sau một bước, bị cả khu vườn một màu đỏ rực đâm vào mắt đến đau nhức.

Một cánh hoa, hai cánh hoa rơi xuống không tiếng động, vì sao... đánh vào trái tim lại đau đớn như vậy?

“Nương nương...” Đào Tâm lo lắng, bước loạn xoạt tiến lên, đỡ lấy cổ tay nàng ta.

“Vậy sao?” Thi tiếp dư cũng không quay đầu lại, hất hai tay đang nắm lấy tay mình ra, thân thể thủy chung lão đảo muốn ngã, đứng không vững.

“Nương nương, người đừng dọa nô tỳ.”

“Đào Tâm, lá gan của người từ khi nào lại nhỏ như vậy?” Thi tiếp dư chậm rãi xoay người, khóe mắt yếu đuối, cười rất chi là gượng ép, “Hoàng hậu có thai, đối với người trong thiên hạ mà nói, là chuyện tốt a.”

“Nương nương nói rất đúng,” Đào Tâm khẩn trương hòa hoãn, chỉ sợ nàng ta lại nghĩ không thông, “bây giờ, trong cung đều bận tối mắt tối mũi, bên ngoài Phượng Liễm Cung mỗi ngày đều có trọng binh canh giữ, đến con ruồi cũng không bay lọt vào được, ngay cả người ném thức ăn ở Ngự Thiện Phòng, hoàng thượng cũng phân phó, thức ăn của hoàng hậu phải dùng thử qua ba lần sau đó mới có thể đưa vào Phượng Liễm Cung...”

Đào Tâm đem tin tức bên ngoài nhất nhất nói lại cho Thi tiếp dư nghe, cô gái trước sau vẫn giữ nguyên nụ cười bình thản, chỉ có đôi mắt tuyệt đẹp bị bệnh tật dày vò kia, cũng không tìm được nửa điểm tia sáng nào nữa, mỗi câu một đau đớn, khắc vào lòng nàng ta đến thương tích đầy mình. Đáy mắt ảm đạm, lại ảm đạm, cho đến tĩnh lặng cuối cùng.

“Vậy sao?” Vẫn là câu nói kia, thân thể nàng ta đã xoay sang chỗ khác, bắt đầu tự mình tìm kiếm hoa mai.

Đào Tâm nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng ta, lập tức ý thức được mình đã nhiều chuyện rồi, vội vàng im miệng không nói nữa.

Thị tiếp dư bẻ nhánh hồng mai đặt trước cánh mũi, nhẹ nhàng ngửi, “Đúng rồi, hoàng hậu nương nương bây giờ đang có thai, Đào Tâm, mau, chúng ta hái nhiều một chút đem sang đó.”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta sinh ý cười, Đào Tâm lập tức đáp lời, mừng rỡ tiến lên giúp một tay.

Trong Phượng Liễm Cung, quả thật đúng như lời Đào Tâm nói, trong ba lớp ngoài ba lớp, đoán chừng đến con kiến cũng đừng mơ tưởng bò vào. Phong Phi Duyệt chống một tay dưới cằm, nhìn cảnh tượng bên ngoài, bật cười.

“Nương nương, người cười cái gì vậy?” Lý Yên không hiểu hỏi, vừa làm nóng trà xanh trong tay.

Phong Phi Duyệt chỉ cười không nói, trong tầm mắt chợt xuất hiện hai thân ảnh, vừa nhìn, là Đào Tâm cùng Thị tiếp dư.

Thị vệ hành lễ xong, cũng không ngăn cản, trong tay Đào Tâm ôm một bình sứ, bên trong, cắm đầy hoa mai lớn nhỏ đủ kích cỡ, mỗi một nhánh, vươn cao rực rỡ.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương....”

“Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương...”

“Đứng dậy cả đi.” Phong Phi Duyệt mấy ngày nay nôn ngén lợi hại, dứt khoát nằm trên giường quý phi, lười phải động dậy.

“Tạ nương nương.” Thị tiếp dư đứng lên trước, Lý Yên bên cạnh nhận bình hoa đặt lên bàn.

“Đây là...”

“Bẩm hoàng hậu, đây là hoa mai thần thiếp vừa mới hái, vẫn còn rất tươi, nương nương bây giờ đang có thai, cần phải chú trọng những thứ này.” Thị tiếp dư đứng trước mặt nàng, tuyết đọng trên áo choàng sau khi chạm phải nhiệt độ trong phòng, đã bắt đầu hòa tan, bản thân nàng ta cũng ý thức được điểm này, nhìn xuống mặt đất phủ kín thảm lông danh quý, lưu lại từng dấu chân dơ bẩn của mình, cô gái nháy mắt liền đỏ bừng mặt, cảm thấy như không chốn dung thân.

Phong Phi Duyệt mặc dù không thoải mái, nhưng vẫn phải dịch người ngồi dậy, “Làm phiền Thị tiếp dư rồi, Lý Yên, dọn chỗ.”

“Không, không, thần thiếp đứng là được rồi.” Thị tiếp dư càng thêm luống cuống, hai chân xoắn vào nhau, mũi chân chụm lại, nhìn qua rất bất lực.

Phong Phi Duyệt kéo môi cười nhẹ, Lý Yên đã mang ghế ngồi tới đây, “Thị tiếp dư không cần để ý, trước mặt bổn cung, không phải dè dặt lo sợ như vậy.”

Cô gái hoảng hốt gật đầu, cũng liền ngồi xuống, Đào Tâm thấy vậy, theo đó đứng sau lưng nàng ta.

Thị tiếp dư rất ít nói chuyện, có lúc, Phong Phi Duyệt hỏi một câu, nàng ta mới cẩn thận đáp lại một câu, giọng điệu cung kính, sợ mình bất cẩn liền nói sai lời gì đó. Người như vậy, Phong Phi Duyệt cảm thấy sống quá mệt mỏi, mất đi sự thăng trầm.

Ngồi không bao lâu, cô gái liền đứng dậy cáo lui, lúc gần đi, hai mắt rơi vào phần bụng còn chưa hiện lên rõ ràng của nàng, trong đáy mắt, ẩn chứa khắc sâu, thoáng qua phút chốc.

Thị tiếp dư vừa mới bước chân trước đi, hoàng đế liền đạp chân sau đi vào.

“Hoa mai thật là đẹp.” Hần thuận miệng khen một tiếng, Phong Phi Duyệt lật người qua, “Thị tiếp dư vừa mới đưa đến đây.”

Bước chân Cô Dạ Kiết trong nháy mắt liền khựng lại tại đó, xoay đầu, tầm mắt rơi lên đóa hoa tranh nhau bung nở kiêu diễm kia, trong mắt hiện lên chút khác thường, có chút nặng nề, nhưng không rõ ràng.

Phong Phi Duyệt chân thành nói, “Có đẹp không?”

Ánh mắt Cô Dạ Kiết né tránh, bước chân kiên định đi về phía nàng, “Dù đẹp thế nào, cũng không giữ được lâu, nuôi ở trong bình, sớm muộn cũng sẽ héo tàn.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, thân thể bị hấn ôm sang, bàn tay nóng rực áp tới đây, rơi lên trên bụng nàng, “Hôm nay, con có nghe lời không?”

“Nghe lời.” Phong Phi Duyệt cười khẽ, không khóc, cũng không quấy, càng sẽ không đá mình, tất nhiên là nghe lời rồi.

“Nghe lời là tốt rồi.” Cô Dạ Kiết làm như thật, lòng bàn tay ở trên bụng nàng vỗ về mấy cái.

“Nhưng mà, thiếp lại rất muốn ngủ.” Một người mang thai, sao lại giống như người mắc chứng thích ngủ vậy chứ.

Hoàng đế bật cười, đứng dậy ôm nàng đi về phía giường phượng, Phong Phi Duyệt nhìn bình hoa mai kiều diễm ướm át kia, quay sang nói với Lý Yên bên cạnh, “Đặt lên trên án kỷ đi, đặt gần quá, thật là gay mũi.”

“Dạ, nương nương.” Lý Yên tiến lên mấy bước, đem bình hoa chuyển sang án kỷ bên cạnh, mình cũng thức thời cáo lui ra ngoài.

“Quả nhiên nặng lên không ít.” Cô Dạ Kiết mới đi được vài bước, trong miệng không nhịn được trêu chọc.

Phong Phi Duyệt cười thầm, thân thể vừa lạc định, hoàng đế cũng nằm xuống theo.

Nhất thời, thật sự rất muốn ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, Phong Phi Duyệt tựa vào trước ngực hấn, ngay cả không khí, cũng mang theo hương vị ngọt ngào, tất nhiên, là cảm giác của hạnh phúc.

Trên đài trống, không biết là ở nơi tấm điện âm u nào, chén sứ trắng tinh lộ ra hơi thở chết chóc lạnh lẽo, trắng trong nước, phản chiếu nội điện ảm đạm.

Tóc dài rơi xõa đến tận gót chân, một giọt máu trên ngón giữa, nhỏ vào trong nước, tan biến hầu như không còn. Thủy dịch vốn đang tinh khiết, dọc theo vành chén kia, cũng theo giọt máu của cô gái mà trở nên đỏ tươi, trên tế đài hình vòng cung cao cao, đặt một cái bình, bên trong, cắm cành hoa mai, ánh trắng vốn đã ảm đạm, hơn nữa trong điện cũng không đốt lửa, cho nên, không thể nhìn thấy mặt mũi của cô gái.

Ngón giữa theo giọt máu xoay trong một vòng, nàng ta bưng cả chiếc chén lên, chất lỏng ngai ngái, bị đổ lên cành hoa mai một giọt cũng không thừa. Nhụy hoa màu vàng tươi, bây giờ đã bị nhuộm đỏ, đóa hoa vốn đang nở rộ, lại theo giọt máu nhỏ xuống, từng đóa từng đóa lần lượt khép lại. Quái dị như vậy, quỷ mị như vậy.

Trong Phượng Liễm Cung, hai người ôm chặt nhau trên giường, cũng đã ngủ say.

Hoa mai trên án kỷ vẫn ở nguyên chỗ cũ, không có gió, đóa hoa vốn nên im ắng bất động, đột nhiên run rẩy một hồi, nhánh hoa cành hoa va chạm xen lẫn vào nhau, từng cánh hoa lớn theo động tác kịch liệt này mà thi nhau rơi xuống, đầy đất kiều diễm, tốp năm tốp ba chụm chung lại một chỗ, mặc dù rụng rồi, nhưng lại vô cùng đẹp mắt.

Trên giường, Phong Phi Duyệt muốn xoay người, bắt đắc dĩ bị giam cầm không thể nhúc nhích, nàng thì thào một tiếng, đầu cọ cọ lên bộ ngực của nam tử mấy cái, cũng không tỉnh lại.

Giữa hai chân mày trên vầng trán trơn bóng trắng nõn, mơ hồ, giống như có thứ gì đó đang nhiễm động, vừa nhìn kỹ lại, là hình một nửa đóa hoa mai duyên dáng, nó yên lặng không một tiếng động nằm đó, thì thoảng lại hiện rõ, thì thoảng lại mờ nhạt làm người ta khó mà phát hiện.

Sáng sớm hôm sau, hoàng đế vẫn đi lâm triều như thường lệ, Phong Phi Duyệt tham ngủ, dậy muộn.

Lý Yên cầm áo choàng khoác thêm cho nàng, vừa hầu hạ nàng rửa mặt, vừa lơ đãng mở miệng nói, “Nhắc tới cũng lạ, hôm qua Thi tiếp dư vừa mới đưa bình hoa mai này tới, nô tỳ nghĩ có thể để được vài ba hôm, nhưng hôm nay nhìn lại, bao nhiêu là cánh hoa, đều rơi sạch cả rồi.”

“Hả?” Phong Phi Duyệt theo tầm mắt Lý Yên nhìn lại, quả nhiên thấy bình hoa mai đặt ở đằng kia đã trụi lủi, trên vài đầu cành, chỉ còn mấy đóa hoa không nhìn thấy rõ.

Nàng không nghĩ nhiều, nhìn cánh hoa rơi đầy dưới đất, “Quét đi thôi.”

“Dạ, nương nương.”

Phong Phi Duyệt cầm đôi đũa bạc lên, suy nghĩ chốc lát, vẫn là khoát khoát tay, “Thôi, hoa trong bình kia thì giữ lại, quét cánh hoa dưới đất đi là đủ rồi.”

Dù sao, đó cũng là những cánh hoa được chọn lựa tỷ mỷ đưa tới.

Lý Yên mỉm cười, là Phong Phi Duyệt khéo hiểu lòng người.

126. Chương 125: Sắp Biến Thiên

Chương 125: Sắp biến thiên

Ở một nơi khác, Quân Diêm chờ đợi vô ích hơn một tháng, theo ý tứ của Quân Nghi, hoàng hậu chắc hẳn đã đồng ý. Nhưng cô ta, ngay cả bóng dáng của hoàng đế cũng chẳng thấy đâu.

Đồng thời, trong cung lại truyền ra tin tức Phong Phi Duyệt mang thai long tử, cô ta cân nhắc kỹ càng, gương mặt tức tối đến run bần bật, thì ra, hoàng hậu này căn bản chưa từng đem chuyện của cô ta để ở trong lòng, thuận miệng đáp ứng cho có vậy thôi.

Quân Nghi càng gần đến lúc lâm bồn, tâm tư an tĩnh bình thản lúc đầu càng lúc càng cảm thấy bất an nóng nảy, có lúc, đêm khuya cũng một mình thức tỉnh từ trong giấc mộng. Quân Ân đi lần này, một chút tin tức cũng không có, nàng ấy vừa kinh sợ, hơn nữa ma ma cung nữ hầu hạ bên cạnh cũng không có người nào kín đáo, trong lòng vốn đã lo lắng, lại càng thêm trống trải.

Phong Phi Duyệt có thai, mọi chuyện nàng ấy lại càng không dám đi làm phiền nàng, cả ngày lẫn đêm, chỉ có một mình mình trốn trong nội điện.

Nói đến sinh hoạt thường ngày, hoàng đế chưa từng bạc đãi nàng ấy, chỉ có điều ngoại trừ một mặt này, cái gì cũng không thể cho nàng được.

Kỳ thực Phong Phi Duyệt nhìn thấy được trong mắt, nàng ấy như bây giờ, chắc chắn rất nhớ nhà.

Bên cạnh một người thân cũng không có, nữ nhân, đi đến cửa ải này, đều sẽ không tìm hãm được sợ hãi. Hai tay nàng áp lên trên bụng, nghĩ không ra, nếu chính mình đi đến ngày đó, ở bên cạnh nàng sẽ là ai đây?

Hai vai nặng nề, nàng không cần quay đầu lại cũng biết là ai, hơi thở của nam tử tiến lại gần mang theo cái rét mướt của gió lạnh bên ngoài, duy chỉ có vòng ôm kia, là cực kỳ ấm áp. Hai tay kéo nàng vòng chặt trong khuỷu tay mình, thuận thể nắm lấy tay nàng, bốn bàn tay cùng dán vào bụng Phong Phi Duyệt. Nàng dựa người ra sau, mấy ngày gần đây nôn ngén liên tục, khiến nàng ăn không ngon ngủ không yên, thật sự chịu hết mọi giày vò.

“Con, lại quấy nàng rồi à?”

Trong lòng Phong Phi Duyệt ngọt ngào, nhưng lại cảm thấy ôn nhu của đế vương này không nên chân thực như thế, trái tim mơ hồ dâng lên một cảm giác, ngay cả mình cũng không nói rõ được.

Thấy nàng không nói lời nào, hai tay Cô Dạ Kiết lôi kéo, để cho nàng ngồi đối diện mình, “Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Phong Phi Duyệt mím chặt cánh môi, nàng lướt qua người nam tử, đi sang một bên, “Ca ca huynh ấy, khi nào thì trở về?” Cuối cùng, có thể để Quân Ân trở về trước khi Quân Nghi sinh hạ.

“Hừ,” Hoàng đế nghe vậy, thế nhưng lại cười lạnh một tiếng, theo đó ngồi xuống bên cạnh, “hắn là đi bình định chiến loạn, không phải đi du ngoạn tùy ý như vậy.”

Phong Phi Duyệt nghe ra được khó chịu trong lời nói của hắn, bờ môi mím chặt kéo ra, cực lực thả nhẹ bước chân, “Vừa rồi con mới đá thiếp một cái.”

Cô Dạ Kiết làm như không tin, nhưng lại nửa tin nửa ngờ, ánh mắt vốn đang trầm xuống tràn đầy lo lắng rơi lên trên bụng nàng, vẻ mặt như vậy, thật giống như một đứa trẻ lần đầu tiên nhìn thấy thế gian, cuối cùng, hần thốt ra một câu, “Đá đau không?”

Phong Phi Duyệt buồn cười, tiến lên, cả người ngồi lên trên chân hần, “Đau thì cũng không đau, chút lực đạo này, còn chưa bằng một đầu ngón tay của chàng đây.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, hai tay dán lên lưng nàng, khuôn cằm theo đó tỳ lên vai nàng, “Duyệt Nhi biết làm nũng, rất là đáng yêu.”

Phong Phi Duyệt thấy hần hôm nay tâm tình tốt, suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn mở miệng, “Thiếp muốn mang theo Quân Nghi trở về tướng phủ một chuyến có được không?”

Cô Dạ Kiết lui người ra, ánh mắt chiếm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Đang yên đang lành, trở về chỗ đó làm gì?”

“Thời gian gần đây, tâm trạng Quân Nghi hơi bất ổn, thân thể mỗi ngày càng thêm suy nhược. Tiếp tục như vậy, đối với đứa bé trong bụng thật không tốt.” Hơi thở Phong Phi Duyệt thơm ngát như hoa, hoàng đế trước mặt khẽ ngửi ngửi trên người nàng, hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Trên người nàng, có mùi thơm của hoa mai.”

“Có lẽ là từ trong bình hoa mai kia đây sang,” Phong Phi Duyệt thấy hần nói sang chuyện khác, tiếp tục quần lấy hần, “sau khi Quân Nghi vào cung, ngay cả một cơ hội về thăm nhà cũng không có, lần này về nhà, coi như là để muội ấy khuây khỏa.”

“Vậy nàng đi theo làm gì cho náo nhiệt?”

“Một mình muội ấy trở về, thiếp không yên tâm.”

“Trẫm phái thị vệ hộ tống một đường, nàng ở lại trong cung.” Ngừ khí của hoàng đế, không thể nghi ngờ, rõ ràng, hần cũng không muốn để Phong Phi Duyệt tiếp xúc nhiều với người của Quân gia.

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết!” Giọng điệu hoàng đế, bá đạo trước sau như một, Phong Phi Duyệt không kiên trì thêm nữa, nếu hoàng đế mở miệng cho người hộ tống, chính mình cũng không có gì phải lo lắng cả, cái nhà kia, nàng có thể tránh thì tận lực tránh ngay.

Từ Phượng Liễm Cung đi ra ngoài, mỗi bước đi của Phong Phi Duyệt đều tràn đầy hân hoan, Lý Yên một đường đi theo sau, không cần nói, cũng biết là đi đến chỗ Quân Nghi.

Mới đi được mấy bước, phía trước liền đụng phải một ma ma, mái tóc đen bóng được búi cẩn thận tỷ mỷ, khăn gấm cầm giữa đầu ngón tay theo gió lay động, chỉ nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân từ xa đến gần, Phong Phi Duyệt đứng ở giữa hành lang, yên lặng chờ bà ta tiến tới. Ma ma kia, là người dưới trưởng thái hậu hai cung, bà ta cũng không nhìn thấy Phong Phi Duyệt ngăn cản trước mặt, chỉ lo gấp rút lên đường, thi thoảng, còn thúc giục phía sau lưng, “Mau, mau.”

Vừa nghiêng đầu, bất thành linh ngược lên, ma ma không kịp phản ứng, suýt chút thì đụng vào, hai mắt trợn lên thật lớn, thanh âm đột ngột chặn giữa cổ họng, “Nô, nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Bà ta cúi khom người xuống, bóng người núp ở phía sau đứng sừng sững ngay đó, thì ra là một tiểu thái giám ‘thanh tú’.

Ma ma thấy sau lưng không có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt già nua lập tức méo mó xoắn lại một chỗ, “Không biết phép tắc, nhìn thấy hoàng hậu nương nương còn không hành lễ.”

Tiểu thái giám kinh ngạc nhìn Phong Phi Duyệt, ánh mắt đờ đẫn giây lát, mới kịp thời phản ứng, hai đầu gối quỳ xuống đất, “Dân... nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Thanh âm, lại không lãnh lớt giống như những thái giám khác, còn mang theo vài phần phong tình quyến rũ của nữ nhân. Phong Phi Duyệt không nói gì, thân thể chậm rãi tiến lên trước, đứng lại bên cạnh hai người họ.

Đôi tay trắng trẻo mảnh khảnh chống hai bên người, mười ngón tay khê run, cặp mắt bởi vì khăn trương mà liếc sang chỗ khác, ma ma đằng trước càng thêm lo lắng không yên, Lý Yên không hiểu, tiến lên theo Phong Phi Duyệt. Áo bào rộng thùng thình mặc trên người tiểu thái giám, tựa hồ cũng không vừa người, nàng cất bước đi vòng ra sau lưng hai người, lại thấy dưới chân hần cũng không mang hài trong cung đình, mà là một đôi hài thường dùng để đi đường dài. Cuối cùng, còn có thể nhìn thấy rõ ràng cát vàng ảm ướt dính bên trên.

“Người là người của cung nào?”

Nghe thấy câu hỏi, tiểu thái giám ý vị nhìn ma ma phía trước một cái, thần sắc khăn trương, ấp a ấp úng không nói ra lời.

“Bẩm nương nương, hần là do thái hậu bảo lão nô mang đến, thái hậu nói Từ An Điện thiếu một thái giám cơ trí hầu hạ, lão nô thấy tướng mạo hần thanh tú, phản ứng cũng coi như lanh lẹ, bây giờ, đang định đi đến Từ An Điện ạ.” Chung quy vẫn là lão ma ma hầu hạ tiền điện, không giống như những người không có kinh nghiệm khác, vừa hỏi, liền trả lời đầu ra đuôi.

“Bốn cung gặp phải tiểu thái giám này thật là trùng hợp,” Phong Phi Duyệt cười nhạt, tiếp theo tựa hồ như nhớ tới chuyện gì đó, “vừa vặn chỗ của bốn cung có chút chuyện nhỏ vẫn trì hoãn mãi chưa làm, bây giờ, định hướng thái hậu hai cung mượn tiểu thái giám này dùng một chút, không quá thời gian một nén hương, bốn cung liền để hần tự động quay trở về Từ An Cung, ma ma người thấy như vậy có được không?”

Hai người quỳ dưới đất không ngờ Phong Phi Duyệt sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, ngữ điệu của nàng bình thản, ma ma lại càng không có lý do gì cự tuyệt, cũng không dám có lá gan đó, “Nương nương xin cứ việc phân phó, khách khí như vậy, thật sự dọa chết lão nô mất.”

Tiểu thái giám lập tức hoảng loạn, Phong Phi Duyệt đã đi ra mấy bước, “Đi thôi.”

Ma ma đứng dậy, lại thấy hần vẫn còn quỳ dưới đất, vội hướng về phía hần nháy mắt, “Ta trở về Từ An Điện trước, người đi đến Phụng Liễm Cung rồi phải lanh lẹ cơ trí một chút, không được chống đối nương nương, sau khi xong chuyện không thể trì hoãn ở bên ngoài.” Cuống quýt dặn dò vài câu, ma ma thần sắc trang trọng hướng bóng lưng Phong Phi Duyệt hành lễ, “Lão nô cáo lui.”

“Ma ma...” Thái giám kia cũng liền đứng lên, lại tiến sát lên một bước muốn đi theo.

Ma ma bị dọa sợ tới nỗi mặt mũi trắng bệch, vội vàng vươn tay ra, chỉ chỉ bóng lưng Phong Phi Duyệt, ý bảo hần đi theo nàng.

Tiểu thái giám không có chủ ý, thấy ma ma nóng nảy, chỉ đành phải xoay người lại đi theo Phong Phi Duyệt, một đường hướng đến Phụng Liễm Cung.

Tiết trời đầu xuân, nhưng bởi vì một trận bão tuyết đột ngột mà càng trở nên rét lạnh hơn so với lúc trước, Ngọc Kiều ở trong điện đốt lò sưởi lên, lại cho thêm than vào. Phong Phi Duyệt một đường đi tới, người còn chưa đứng lại, đã phất tay một cái ý bảo Ngọc Kiều lui ra ngoài.

Ngọc Kiều gật đầu, tự biết Phong Phi Duyệt cũng không tin tưởng mình.

Lướt qua tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào, cửa điện ken két một tiếng, chặt chẽ khép lại.

Hai chân giống như bị đóng đinh, run lập cập, vẫn còn kịp thời quỳ gối dưới đường.

Phong Phi Duyệt nhìn hành động quái dị của hần, an nhiên ngồi xuống một bên, “Nói đi, người rốt cuộc là ai?”

Hai tay tiểu thái giám đỡ lấy cái mũ đội trên đầu, nụ cười kìm nén đến đỏ gay, “Nô tài...” Hai mắt, ngược lại liếc nàng một cái.

“Còn không chịu nói thật sao?” Phong Phi Duyệt cười lạnh, chân mày không vui nhếch lên, “Đường đường là thân nữ nhi, hà cố gì lại cải trang thành thái giám?”

Cô gái quỳ dưới đất ngẩng đầu, chột dạ tiết lộ, “Người sao lại biết được?”

“Người không cần quan tâm bốn cung làm sao mà biết, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của bốn cung là được.” Bên cạnh, Lý Yên bưng lên một chén trà nóng thả vào trong tay Phong Phi Duyệt, “Người rốt cuộc là ai?”

Cô gái thấy thân phận bị vạch trần, thần sắc đứt khoát khôi phục vài phần trấn định, thân thể quỳ thẳng tắp, “Nô tỳ là nha hoàn trong nhà thái hậu hai cung, hôm nay vào cung, là phụng mệnh lão gia nhà nô tỳ.”

Phong Phi Duyệt trầm nghĩ, lão gia này, chắc là người nhà mẹ thái hậu hai cung.

“Vậy hà tất phải ăn mặc thành bộ dáng này, thông báo một tiếng, đại khái có thể từ tây viện trực tiếp đi vào.” Phong Phi Duyệt nhìn trang phục trên người cô gái, ngón tay cầm chén tử sa hơi nhích lên, “Trà này có hơi nóng, đi đổi chén khác.”

Lý Yên vội vàng đưa tay nhận lấy, “Dạ, nương nương.”

Phía trên, Phong Phi Duyệt thong dong tự tại, phía dưới, cô gái lại như lâm đại địch, yên lặng một hồi lâu, hai người giằng co thành một trận chiến lâu dài, chỉ xem xem người nào chịu thua trước.

“Nô tỳ, nô tỳ không hiểu những quy tắc này...”

Ma ma kia e là đã trở lại Từ An Điện rồi, chẳng mấy chốc nữa, Phong Phi Duyệt đoán định thái hậu hai cung chắc chắn sẽ đến Phượng Liễm Cung đòi người. Trong bộ y phục thái giám rộng thùng thình, xem ra lúc cô gái kia thay đổi xiêm áo quá mức vội vàng, trong tay áo rũ xuống mặt đất có thứ gì đó lòi ra ngoài một góc, chỉ là, nhìn cũng không được rõ.

Phong Phi Duyệt lưu chuyển mắt đẹp, Lý Yên đưa chén trà khác lên, nàng thể nhưng lại khoát khoát tay, khủy tay đặt trên thành ghế nhẹ chống lên, đi tới bên cạnh cô gái. Hoàng hậu tự mình cúi người, giang hai tay kéo cô gái dậy, nha hoàn kia kinh ngạc ra mặt, ngơ ngác đứng lên theo.

Lòng bàn tay, nơi nàng tiếp xúc, chính xác là một cuộn tranh rất nhỏ.

“Tạ, tạ nương nương.” Cô gái vội vàng hành lễ.

Đôi mắt trầm mặc của Phong Phi Duyệt xao động, nàng vươn tay đặt lên bả vai cô gái, một tay kia giả vờ đỡ lấy cánh tay cô ta, “Nếu là người nhà mẹ thái hậu, bốn cung nên lấy lễ đón tiếp, hai vị mẫu hậu thường ngày đối với bốn cung không tệ...”

Cô gái hoàn toàn không còn phòng bị, thường ngày, cũng hay thấy lão gia trong phủ nổi cơn tam bành, nói là hoàng hậu nương nương trong cung là một con hồ ly, rất狡 hoạt, chính vì nghe thấy những lời này, mới khiến cô ta gặp phải Phong Phi Duyệt thì sợ hãi không thôi, bây giờ xem ra, người ngoài cũng chỉ là đồn thổi phóng đại.

Lý Yên đứng cách đó không xa, từ góc độ liếc nhìn lại, vừa vặn trông thấy cánh tay Phong Phi Duyệt đỡ lấy cô gái trượt nhẹ qua ống tay áo cô ta, cũng chính là công phu trong chớp mắt này, đáy mắt Lý Yên lóe lên một tia sáng, nhìn không rõ lắm, loáng thoáng, hình như là một món đồ rơi vào trong tay áo Phong Phi Duyệt. Về mặt đầy kinh ngạc, Lý Yên vội vàng đề đầu xuống thấp, vừa giả vờ như đang dọn dẹp.

“Được rồi, bốn cung cũng không giữ người, mau mau trở về Từ An Điện đi.”

“Tạ nương nương.” Cô gái cảm kích vạn phần, nhẹ nhàng cúi đầu, sau đó đi ra nội điện.

Lý Yên nghe vậy, vội đi theo lên trước khép cửa điện lại, về mặt Phong Phi Duyệt chuyển thành nghiêm trọng, khóe miệng đang nhếch lên cũng kéo ra thẳng tắp, lông mi nồng đậm, đôi đồng tử rục rịch như sao.

Vươn tay đưa vào trong tay áo, nàng đoán không sai, quả nhiên là hai cuộn tranh nổi lên.

Phong Phi Duyệt lần lượt mở ra, hình vẽ bên trên đều là những người ăn vận theo kiểu nông phu, ánh mắt né tránh, bên cạnh, còn có vài chữ viết nhỏ tương ứng.

“Vương Lý thị, Đồng Nghiêm thị...”

Phong Phi Duyệt mím môi, ở thời cổ, phụ nữ một khi được gả làm vợ người khác, vậy họ của người chồng sẽ đặt phía trước, tương mạo hai người này cũng không đen đúa thô kệch như những nông phụ bình thường, nàng từ từ khép bức họa, trong đầu theo đó lật nhớ lại.

“Nương nương...” Lý Yên thấy nàng như vậy, thận trọng mở miệng.

Phong Phi Duyệt hoàn hồn, sắc mặt giống như giật mình bừng tỉnh, đôi tay quét qua cuộn tranh rồi mở ra lần nữa, mí mắt rũ xuống lấp lánh hữu thần, nàng đã từng gặp qua một trong hai người phụ nữ này. Nhận thức như vậy khiến nàng mừng rỡ không thôi, đúng, chính là lúc thịnh an thái hậu hai cung, người phụ nữ này vẫn luôn đi theo bên cạnh Minh hoàng quý phi, sau này mới biết, là bà đỡ mà thái hậu chọn trong một ngàn người mới được một người.

Phía dưới bức họa, còn có mấy hàng chữ nhỏ, nhìn kỹ lại, miêu tả rất chi tiết, đại khái hình như là sinh thần của hai người, nơi lạc cư trước đây, cùng với một chút tình cảnh trong nhà. Đáng chú ý nhất là, chính là hình người được vẽ trên tờ giấy Tuyên Thành này, người đời đều biết Đông thái hậu có đôi tay tài hoa, nhân vật được vẽ, mỗi một điểm đều trông hết sức sống động. Phong Phi Duyệt trước đó đã quan sát tỷ mỉ, lại phát hiện trên mỗi bức tranh mà bà ta vẽ, đều có một thói quen. Đó chính là, ở chỗ thu bút, bà ta thích dùng bút lông sồi sạch sẽ viền lên bức họa để dễ dàng hong khô mực nước, ở chỗ góc đuôi, tạo ra một hình lượn sóng.

Mà hai bức họa trong tay Phong Phi Duyệt, cũng mang theo thói quen này của Đông thái hậu.

Xem ra, tranh này là muốn đưa xuất cung, xem ra lúc này ma ma kia là quá khẩn trương, sợ mình gây khó khăn, mới nói rằng phải đi đến Từ An Điện.

Bên trên này, một người là bà đỡ của Minh hoàng quý phi, vậy người còn lại là?

Phong Phi Duyệt nhíu mày, nhớ tới đứa bé được gọi là tiểu hoàng tử kia... Đem bức họa trong tay kê sát đến trước mắt, ý tứ được viết trên đây, thái hậu hai cung bên kia rõ ràng vẫn chưa tìm được hai người này, còn đối phương lại hành động khẩn cấp như vậy, chẳng lẽ... họ cũng biết bí mật về thân phận của đứa bé kia?

Việc này không thể chậm trễ, Phong Phi Duyệt nhét hai cuộn tranh vào tay áo, sải bước hướng ra ngoài điện.

Hai tay đem cái mũ vốn không vừa vặn chỉnh lại cho ngay ngắn, cô gái vừa mới đi ra khỏi Phượng Liễn Cung không bao xa, đã nhìn thấy thái hậu hai cung cùng ma ma lúc này khí thế dọa người tiến đến, cô gái cười đùa tiến lên đón, lúc đến gần, mới thanh thủy gọi, “Cô mẫu.”

Tây thái hậu thấy cô ta chỉ một thân một mình, lập tức cảnh giác nói, “Hoàng hậu không có làm khó con chứ?”

“Cô mẫu người cứ yên tâm, nương nương đối với con rất tốt.” Cô gái tiến lên, nhẹ nhàng mỉm cười, “Con chỉ nói là một nha hoàn bên ngoài phủ, nương nương cũng không biết thân phận thực sự của con.”

Đông thái hậu nghe vậy, cười nhạo một tiếng, “Cô ta, còn có thể đối tốt với con?”

“Là thật đấy, lúc con quỳ, cũng là hoàng hậu tự mình đỡ con dậy.” Cô gái không phục, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

“Được rồi, mau trở về đi, đem đồ vật cầm trong tay giao cho phụ thân con, những lời bốn cung giao phó cho con, đều nhớ rõ cả chứ?”

“Nhớ rõ ạ, sau khi tìm người, không thể lưu lại người sống phải không?” Cô gái lặp lại lời bà ta dặn dò vừa nãy, Tây thái hậu thấy cô ta mặt trang phục này, thuận miệng hỏi một câu, “Đồ đưa cho con đã giữ kỹ chưa.”

“Giữ kỹ rồi, để ở đây...” Cô gái đưa một tay vào trong tay áo, lại sờ soạng một mảng trống không.

“Giữ ở đâu?”

Sắc mặt cô ta xám như tro tàn, quả tim lập tức rơi vào trong đáy cốc, “Cô, cô mẫu...”

Thái hậu hai cung khiếp sợ, Tây thái hậu bước nhanh lên phía trước, một tay hung hăng đặt lên trên cánh tay cô ta, tay kia móc vào trong tay áo cô gái, nắm ngón tay hận không thể bấm lên cổ tay cô ta, “Bức họa đâu? Bức họa!”

“Cô mẫu...” Cô gái bị dọa đến chết khiếp, hai vai co lên, toàn thân run rẩy.

“Tỷ tỷ...” Đông thái hậu tiến lên, “người đừng vội.”

“Hồng rồi, hồng rồi...” Tây thái hậu không ngừng lặp lại một câu này, bước chân lảo đảo, “Mau, mau trở lại Từ An Điện, việc này không thể chậm trễ, muội lập tức vẽ thêm một bộ.”

Cô gái cẩn thận nhớ lại, lại không nghĩ ra được bức họa kia rốt cuộc là rơi ở đâu, trong lúc mơ mơ hồ hồ bị ma ma một phát kéo về Từ An Điện, cô ta đã sớm bị dọa đến mất hồn, nói cũng không dám nói một câu.

Phong Phi Duyệt cầm bức họa vội vã chạy đến chỗ Quân Nghi, cô gái vừa mới thức dậy không lâu, thấy nàng tới đây, liền đứng dậy nghênh đón.

“Quân Nghi, muội mau thu dọn, hôm nay liền trở về tướng phủ.” Phong Phi Duyệt ngồi xuống, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Trở về?” Sắc mặt cô gái vui mừng, ảm đạm chất chứa trong lòng liền tiêu tan hết, sau giây lát, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kích động bị mây mù bao phủ, “Nhưng mà hoàng thượng...”

“Muội an tâm đi, ta đều đã an bài xong tất cả.” Phong Phi Duyệt nắm một tay nàng ấy, tầm mắt rơi vào phần bụng nhô cao, “Sau khi trở về, không cần phải gấp gáp hồi cung, để Nhị nương chăm sóc muội thật tốt.”

“Tỷ tỷ...” Cô gái kích động, nhất thời trong lòng ngực đều tràn đầy kinh hỉ, nàng cảm động vạn phần, hốc mắt cũng theo đó hơi nóng nóng.

Phong Phi Duyệt rút hai bức họa giấu trong ống tay áo ra, giao vào tay Quân Nghi, “Nhớ kỹ, trở về gấp được phụ thân rồi, đem bức họa này giao cho ông ấy. Lập tức bảo ông ấy phái người ra ngoài tìm cho được người trên bức chân dung này, tuyệt đối không được làm tổn thương họ. Nếu phụ thân hỏi, muội cứ nói, đây là cách duy nhất lật đổ thái hậu hai cung, mà bây giờ, thái hậu hai cung cũng đang cực lực tìm kiếm, chúng ta nhất định phải chặn trước đối phương, nhớ rõ chưa?”

Quân Nghi yên lặng gật đầu, cầm bức họa Phong Phi Duyệt giao vào trong tay mình nhắc lên, “Tỷ tỷ yên tâm, muội nhất định đem lời của tỷ chuyển lại cho phụ thân không sót một chữ.”

Nàng gật đầu, tùy ý dặn dò vài câu, sau đó liền bảo nha hoàn bắt đầu chuẩn bị, hôm nay, sẽ để Quân Nghi về nhà gặp người thân.

Ra đến ngoại điện, Phong Phi Duyệt cũng không lập tức trở về Phượng Liễm Cung, nàng một thân hoa lệ đứng dưới mái hiên trước điện, hai mắt phóng ra xa, nhìn lên bầu trời trên cao.

Vừa rồi hăng còn trời xanh mây trắng, chỉ mới qua một chút thời gian, mây đen phía chân trời lại nặng nề tụ tập lại, từng mảng lớn, giống như bức tranh thủy mặc bị tận lực xé mở.

“Xem ra, lại sắp biến thiên rồi.”

Lý Yên chỉ cho rằng nàng đang nói khí trời, vừa nhắc mắt, mây đen đã bao trùm xuống, sấm chớp bắt đầu vang dội, cô gái gật đầu, tiến lên vài bước, cùng Phong Phi Duyệt đứng ở đó thật lâu.

127. Chương 126: Mai Cổ Phát Tác

Chương 126: Mai cổ phát tác

Quân Nghi ngày hôm đó liền xuất cung trở về tướng phủ, đoàn kỵ mã tầng tầng lớp lớp vô cùng xa hoa tráng lệ, hoàng đế quả thật không có nuốt lời.

Phong Phi Duyệt đứng giữa hành lang tối lui, bất tri bất giác lại đứng hết cả một buổi chiều, cúi đầu nhìn lại, mới biết làn váy đã bị thấm ướt, không kịp lòng được mà lui thân thể ra sau, nhưng ngay cả đầu tóc cũng mờ mờ hơi nước, toàn thân cảm giác ướt át ngán ngán, Lý Yên không nhìn được thốc giục lần nữa, lúc này nàng mới bước chân, không đành lòng tiến về phía trước.

Trở về Phượng Liễm Cung, hoàng đế nhìn thấy bộ dạng này của nàng, sắc mặt không vui, tiến lên một phát kéo nàng qua, hướng về phía Lý Yên đi đằng sau nói, “Mắt ngươi mù rồi có phải không, để nàng ấy bị ướt thành như vậy.”

Lý Yên uất ức trong lòng, chỉ đành phải cúi đầu, không nói tiếng nào.

Phong Phi Duyệt thấy tuần nhan căng thẳng, liền lên tiếng bảo vệ, “Chuyện không liên quan đến cô ấy, Lý Yên, người lui xuống trước đi.”

“Dạ, nương nương.” Cô gái khom người, lui từng bước ra phía sau.

Phong Phi Duyệt biết trong lòng hoàng đế có trách cứ, hai tay nàng xuyên qua thắt lưng Cô Dạ Kiết, rồi chặt chẽ giao nhau trên tấm lưng khoan hậu của nam tử, thân thể cũng theo đó dán lên, tựa đầu lên cạnh khóe miệng hắn, “Xin lỗi, thiếp vẫn nghĩ, chỉ có một mình thiếp.” (Ý là bây giờ chị có thêm bấy bì rồi chứ ko phải một mình :>>)

Bàn tay Cô Dạ Kiết đặt ở sau đầu nàng, thân mật vuốt ve vài cái, Phong Phi Duyệt cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn lên long bào thuần chất mát lạnh trước ngực hắn, trên mặt mang theo vài phần thích ý, nàng thật muốn cái ôm an tâm như vậy, khoảng cách hai cánh tay vòng lại, vừa vịn vịn trọn cả người nàng ở chính giữa, hiện ra tư thái bảo vệ hoàn toàn.

Phong Phi Duyệt giãn mặt ra, khóe miệng cong lên tư sắc tuyệt mỹ, giữa đầu mày, hoa mai thanh nhàn kia đang chậm rãi lắc mình nhảy múa, quang hoa ẩn ẩn, chỉ có một dấu vết nhàn nhạt, chẳng mấy chốc, liền tỏa ra hương thơm âm trầm say mê, lần nữa trôi nổi phiêu du.

“Hoàng thượng, chỗ của Minh hoàng quý phi, sao chàng không qua lại nhiều một chút?”

Bàn tay nam tử đang đặt trên lưng Phong Phi Duyệt dời đến bên thắt lưng nàng, ánh mắt hướng ra ngoài điện, tựa hồ cũng không có tiêu điểm, chỉ là mờ mờ vô ảnh, “Ngươi y nói đứa bé kia thân thể yếu ớt, nhưng lại không tra ra được rốt cuộc là bị bệnh gì, trẫm có đến xem qua mấy lần, mỗi một lần, đều cảm thấy trong lòng trống trải, bây giờ, đứa trẻ này đối với trẫm mà nói, xa lạ đến nỗi hình hài nó trông như thế nào, trẫm cũng sắp quên rồi.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, phụ tử liên tâm, xem ra là thật. Máu mủ thân tình không lừa được người, chỉ là không biết, đứa trẻ ruột thịt của hoàng đế bây giờ đang ở nơi nào. Sắc mặt nàng u tối, trong lòng càng thêm yêu thương, người độc địa như thái hậu hai cung, cơ hội sống sót của đứa trẻ này, có thể nói đã ít lại càng thêm ít.

Hoàng đế, cho dù hấn cao cao tại thượng, nhưng chung quy lại không thể nắm giữ tất cả mọi chuyện, nếu có một ngày, hắn biết được cốt nhục ruột thịt của mình, chỉ cách một cánh cửa điện mỏng manh bị người ta đánh tráo hãm hại, hấn vô lực, hấn biết nhưng chẳng thể làm gì, Phong Phi Duyệt đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đôi tay, vòng chặt, vòng chặt hơn nữa. Cô Dạ Kiết thấy nàng có chút khác thường, cũng không để ở trong lòng, hai tay bao quanh nàng trong lòng mình, lúc này mới phát giác, mấy ngày nay, nàng tựa hồ gầy đi không ít.

Mang thai, khiến nàng chịu không ít cực khổ, Cô Dạ Kiết chặn ngang ôm nàng lên, hướng giường phượng bên cạnh đi tới, “Từ ngày mai trở đi, quy củ hằng ngày này liền miễn đi.”

Phong Phi Duyệt cũng không đồng ý, càng vào thời điểm như vậy, lại càng không thể để thái hậu hai cung nắm được nhược điểm, “Đi lại nhiều đối với thân thể lại tốt, cả ngày buồn bực ở Phượng Liễm Cung, không có bệnh cũng buồn bực mà ra bệnh đấy.”

Cô Dạ Kiết gật đầu, coi như là đồng ý, Phong Phi Duyệt nhìn thanh bảo kiếm giắt phía trên Phượng Liễm Cung kia, trông ngực đập loạn đến mất hồn, nàng vẫn nhớ lời đại thúc nói, nhưng trong kiếm này, rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

Thái hậu hai cung chịu thiệt một vỏ này, biết rõ là Phong Phi Duyệt từ trong cản trở, rồi lại không thể trắng trợn tới khởi binh vấn tội, một bụng nộ khí đang lo không có chỗ trút, ngay ngày hôm sau nàng liền đến đây hành lễ.

Nhìn cô gái dưới đường, Tây thái hậu vươn một tay ấn sau gáy, có vẻ rất nhức đầu, Phong Phi Duyệt hành lễ xong rồi đứng đó, cả người không kiên nhẫn.

Đông thái hậu nhìn người phụ nữ bên cạnh một cái, chỉ thấy hai mắt bà ta oán hận nhìn chằm chằm phía dưới, đến một lúc sau, mới gay gắt nói, “Hoàng hậu bây giờ được sủng nịnh như vậy, bốn cung còn tưởng rằng, thỉnh an hành lễ ở Từ An Điện này, hoàng đế sẽ cho con miễn đấy.”

Phong Phi Duyệt lập tức bật cười một tiếng, môi trái tim nhẹ nhàng nâng lên, “Quy củ chính là quy củ, nhi thần không dám bỏ qua.”

Tây thái hậu siết chặt một tay trong ống tay áo, nụ cười thoáng qua trong mắt bà ta, không khác gì đâm vào lòng người ta, “May mà lúc đầu hoàng đế chính miệng thừa nhận, tương lai, ngôi vị thái tử này chắc chắn thuộc về con của Minh hoàng quý phi, bây giờ hậu cung có tin vui liên tiếp, con cũng nên khuyên nhủ hoàng đế, sớm ngày để chuyện này lắng xuống, đỡ đến lúc đó đem nơi an tĩnh này quấy đến chướng khí mù mịt, làm hỏng quy củ tổ tông lưu lại.”

Quy củ, cuộc sống ở nơi này, có ai lấy quy củ đó ra mà dọa người.

Phong Phi Duyệt nhìn thần sắc thái hậu hai cung giống như chẳng có chuyện gì, nàng không lý giải được, là hoàn cảnh cùng thời gian như thế nào, khiến cho bọn họ thay đổi thành tâm địa sắt đá như vậy, “Mẫu hậu nói rất đúng, chỉ là, ý của hoàng thượng, nhi thần không dám vọng tưởng can thiệp.”

Tây thái hậu không đoán ra được ý định của hoàng đế, bây giờ, chỉ chờ giải quyết sạch sẽ người ở ngoài cung rồi, lại ra tay với những thứ nhỏ trong cung. Bà ta hỏi như vậy, cũng chỉ định thăm dò thử một chút, Minh hoàng quý phi này đã không thể trông cậy vào được, mà hoàng đế bây giờ lại càng chuyên sủng một người, mỹ nhân vừa mới tuyển tú vào cung, một người cũng không gần thân thể của hắn được.

“Đúng rồi, đứa bé trong bụng hoàng hậu, cảm thấy vẫn ổn chứ?”

Phong Phi Duyệt có hơi cảnh giác, hai mắt ngậm cười, “Tạ mẫu hậu, hết thấy đều ổn.”

“Vây, là tốt nhất.” Tây thái hậu như có điều suy nghĩ gật đầu, con người trong suốt rơi lên trên bụng nàng, “Lúc vừa mới mang thai, ba tháng đầu cực kỳ quan trọng, hoàng hậu không có việc gì, thì ở trong Phượng Liễm Cung, tránh đi ra ngoài rồi va va chạm chạm, về phía hoàng thượng cũng không tiện giải thích.”

Phong Phi Duyệt nghe ra được ẩn ý trong lời nói của bà ta, cũng không tức giận, khéo léo đáp trả, “Mẫu hậu yên tâm, nhi thần cùng thoàng thượng thân thể đều khỏe mạnh, chút va chạm nhỏ nhặt này cũng chẳng tính là gì, đứa bé sanh ra được an ổn tráng kiện là được, đó mới là quan trọng nhất.”

Sắc mặt Tây thái hậu lập tức cứng ngắc, Phong Phi Duyệt có chừng mực, chỉ sợ bút dây động rừng.

Lưu lại không bao lâu, nhìn bóng lưng nàng chậm rãi đi ra khỏi điện, Tây thái hậu gỡ bỏ toàn bộ ý cười, gương mặt nháy mắt liền xanh mét, “Hoàng hậu này, e là đã biết được điều gì đó rồi.”

“Tỷ tỷ,” Đông thái hậu đề thấp âm thanh, tiến lên trước, “đứa bé kia vẫn luôn ở trong tay Minh Nhi, theo lý, hoàng hậu không thể biết được.”

Tây thái hậu chau mày, lắc lắc hai ngón tay, “Tuyệt đối không được xem thường cô ta, không ngờ, ngoại trừ Hách Đức hoàng hậu năm đó, đời này ta vẫn còn gặp phải đối thủ.”

“Tỷ tỷ, Hách Đức hoàng hậu năm đó, không phải cuối cùng cũng nhận mệnh rồi sao? Bây giờ lại trải qua những ngày tháng sống không bằng chết, đây chính là kết quả của kẻ đối nghịch với hai tỷ muội chúng ta.” Về mặt Đông thái hậu hiện ra vài phần đắc ý, “Tình cảnh bây giờ, ngược lại rất giống năm đó.”

Tây thái hậu nghe xong, đưa tay vuốt trán, “Sau này, tránh để xảy ra rắc rối ngoài ý muốn, đừng nhắc đến bốn chữ ‘Hách Đức hoàng hậu’ nữa. Bộ dáng của hoàng đế bây giờ, xem ra, chúng ta lại phải xin ‘cô ta’ trợ giúp rồi.”

“Ý tỷ nói...” Đông thái hậu tròn hai mắt, chén trà trong tay khẽ run rẩy, mép chén không ngừng phát ra âm thanh ‘tóc tách’ sợ hãi.

“Đúng.” Con người Tây thái hậu chống lại người phụ nữ bên cạnh, đáy mắt, giống như có thể phun ra một ngọn đuốc, “Năm đó cô ta có thể giúp được chúng ta, thì bây giờ, cô ta cũng có thể.”

“Nhưng mà...” Đông thái hậu vẫn không yên lòng, bà ta cắn môi, “lần này, chúng ta tìm ai, Minh Nhi sao?”

Người phụ nữ kiên quyết phủ định, bưng chén tử sa lên khẽ nhấp một hớp, “Trong lòng ta đã chọn được người rồi, Minh Nhi đã không giữ được, lúc nên vứt bỏ, tuyệt đối không thể do dự.”

Đông thái hậu khẽ mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn vô lực nhắm mắt lại, bà ta quá hiểu tính tình Tây thái hậu, Minh hoàng quý phi đã không khống chế được nữa, giống như Đức Huệ phi khi đó, người như vậy giữ lại bên cạnh, không thể nghi ngờ chính là nguy hiểm.

“Hoàng hậu vừa có thai, khoảng thời gian này, mới là thời cơ có lợi nhất cho chúng ta.” Tây thái hậu tiện tay lấy một quả trái cây bỏ vào trong miệng, nước quả tràn ra, theo khóe miệng nhẹ nhàng nghiêng ngả, “Suy cho cùng vẫn là thân nam nhi, đừng nói là hoàng đế, ngay cả nam nhân tầm thường, có mấy người là nhịn được?”

Đông thái hậu gật đầu, khóe môi cười thâm, “Vây, chúng ta bây giờ liền phái người đi mời cô ta vào cung.”

“Không vội, bây giờ quan trọng nhất, chính là tìm được bà đỡ cùng người phụ nữ kia, cũng không biết người phái ra ngoài, đã có tin tức hay chưa.” Lo lắng duy nhất của bà ta, là để Quân gia nhanh chân chặn trước, như vậy, sự tình lại càng thêm rắc rối.

Quân Nghi ở nhà mẹ vài ngày, bị lão Quân gia hối thúc hết lần này đến lần khác, nàng phải vội vàng trở lại trong cung.

Phong Phi Duyệt biết được tin nàng ấy trở về, trước tiên đi ra nghênh đón, sau khi hai người trở lại tắm điện, lập tức ngồi xuống.

“Hai bức họa kia đã giao vào trong tay cha chưa?”

“Tỷ tỷ yên tâm, muội không dám quên lời, sau khi trở về tướng phủ, muội lập tức đưa chúng cho cha, cha nói, bảo tỷ không phải lo lắng, mật báo của Quân gia trải rộng khắp các nước lân cận, không quá mười ngày, nhất định moi được hai người đó ra.” Quân Nghi vội vã uống vài ngụm nước, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì nói chuyện liên tục mà ửng đỏ.

“Vây thì tốt.” Phong Phi Duyệt tạm thời an tâm, thấy khí sắc Quân Nghi không tệ, âm thầm lúc trước đã tán đi một nửa, “Thế nào, khiến Nhị nương nhớ nhung đến hồng người rồi phải không?”

Quân Nghi trầm mặc, gật đầu, “Mẹ nói sao tỷ tỷ không trở về, đã rất lâu rồi không được gặp tỷ, đại nương ý vị hỏi tới, có phải hoàng thượng không để cho tỷ trở về phải không, muội cũng không biết phải nói sao, liền nói là tỷ nôn nghén lợi hại, đi đường người ngựa mệt nhọc, sợ thân thể không chịu nổi.”

Trong lòng Phong Phi Duyệt có cảm giác bị đè nén, mặc dù họ không phải người thân, nhưng cái gọi là ‘thân tình’ nàng nhận được từ nhỏ, cũng không bù được một câu hỏi thăm của hai vị phụ nhân, “Muội nói rất đúng.”

Quân Nghi dè dặt nhìn nàng, mỗi khi nàng ấy nói đến mình và mẫu thân, trên mặt Phong Phi Duyệt sẽ xuất hiện vẻ cô đơn này, gò má đơn bạc, nhìn vào khiến người ta đau lòng.

Trên vầng trán trơn bóng, giống như có thứ gì đó mơ hồ ẩn hiện, Quân Nghi khẽ nhắm mắt, nhìn kỹ lại, thì không thấy đâu nữa. Nàng tưởng là ảo giác, vậy mà, khắp căn phòng đột nhiên lan tỏa một mùi thơm ngát thanh nhã, từng hơi, theo làn tơ bị gió lạnh thổi bay lên mà lan ra từng góc phòng. Nàng cảm thấy kỳ quái, trong phòng mình vốn không có hoa mai, sao lại...

Quân Nghi dò xét một vòng, đôi mắt vốn đang bình tĩnh đối diện Phong Phi Duyệt, đột nhiên tròng lên thật lớn, chỉ thấy trên trán của nàng, lại hiện ra một đóa hoa mai tuyệt diệu, cánh hoa đỏ thắm tổng cộng chia làm năm cánh. Thấy nàng ấy nhìn mình, Phong Phi Duyệt không hiểu vươn tay lau lau trán, “Sao vậy, có thứ gì sao?”

Quân Nghi khẽ dụi mắt, do dự đưa ra một ngón tay, đặt lên trán nàng rồi nhẹ nhàng ấn xuống, “Tỷ tỷ, đây là cái gì?”

Phong Phi Duyệt theo đó đưa ngón tay chỉ lên chỗ Quân Nghi vừa mới đè lên, “Có thứ gì à?”

Thấy nàng ấy ngẩn mặt ra, Phong Phi Duyệt định đứng dậy đi tới trước gương đồng xem thử, nào ngờ hai chân vừa mới đứng lên, cả người lập tức mềm nhũn, nàng vội vàng dùng hai tay chống mép bàn, vô lực té liệt ngã xuống tại chỗ.

“Tỷ tỷ...” Quân Nghi kinh hãi, một tay đỡ dưới bụng, tay kia khó khăn chống người dậy, “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“Toàn thân ta không có chút khí lực, muội đừng vội, bảo Lý Yên đi gọi hoàng thượng đến.” Phong Phi Duyệt cố gắng giữ tỉnh táo, Quân Nghi thấy cả người nàng nằm sấp ở trên bàn, nhất thời cũng mất chủ ý, chỉ đành phải nghe lời đi ra ngoài.

“Người đâu, người đâu...” Cô gái nôn nóng vạn phần, hai chân từng bước từng bước kéo lê ra bên ngoài, Lý Yên canh giữ ở ngoại điện nghe thấy động tĩnh, vội vàng nhắc chân chạy vào, “Nghi hoàng quý phi, hoàng hậu nương nương, đã xảy ra chuyện gì?”

“Mau, mau đi tìm hoàng thượng.” Quân Nghi bởi vì bước đi quá gấp mà phải dựa vào vách tường, nửa người cúi khom, mặt mũi thở hổn hển.

Lý Yên thấy Phong Phi Duyệt nằm ở trên bàn, không chút nghĩ ngợi quay ngược ra bên ngoài, chỉ là người còn chưa chạy ra được mấy bước, liền thấy hoàng đế mang theo Lý công công, vừa vặn từ đằng xa đi tới.

Lý Yên tiến lên nghênh đón, đè xuống khăn trương trong lòng, “Hoàng thượng, nương nương người...”

Bước chân Cô Dạ Kiết khựng lại rồi tăng nhanh, trực tiếp xông vào nội điện, từ vẻ mặt kinh hoảng của Lý Yên, hẳn đã cảm giác được vài phần, thân thể cao lớn vài ba bước đi tới bên cạnh Phong Phi Duyệt.

“Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt cũng không cảm thấy có gì quá khó chịu, chỉ là thân thể mềm nhũn, giống như đến hơi sức nói chuyện cũng sắp cạn kiệt rồi. Cô Dạ Kiết không chút do dự, kéo nàng qua ôm vào trong ngực, đập vào mắt, chính là đóa hoa mai rõ ràng trên trán kia.

Đáy mắt nam tử thoáng qua kinh ngạc, sắc mặt lập tức u ám, cánh tay ôm lấy thắt lưng nàng, mơ hồ run rẩy, Phong Phi Duyệt cúi mình trước ngực hắn, một tay thuận theo khuỷu tay của nam tử rũ xuống, càng tăng thêm mấy phần vô lực. Cô Dạ Kiết khép chặt năm ngón tay, xoay người, vừa sải bước vừa hướng sang Lý Yên bên cạnh nói, “Lập tức mời Mạch y sư đến Phụng Lương Cung.”

Lý Yên ý thức được sự tình nghiêm trọng, khăn trương đáp lại một tiếng, rồi vội vã chạy ra ngoài.

Quân Nghi nhìn đoàn người nối đuôi nhau rời đi, nàng đuổi theo không kịp, biến cố tới quá đột ngột khiến nàng không kịp ứng phó, trong đầu rối tung một mảnh.

Cô Dạ Kiết vừa mới đặt Phong Phi Duyệt lên trên giường phượng, Lý Yên liền dẫn Mạch Thần Lại gấp rút chạy tới, nam tử chân lướt như bay, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu ngưng tụ trên trán. Miễn hành lễ, Mạch Thần Lại ra hiệu bảo người bên cạnh đem màn tơ rũ xuống đất kéo sang một bên, hắn cúi người, thân thể vừa mới ngồi lên mép giường, sau khi nhìn thấy đóa hoa ở trên trán nàng, thì cứng ngắc không nhúc nhích được nữa.

“Thế nào?” Cô Dạ Kiết thấy hắn cũng không chấn bệnh, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Phong Phi Duyệt vô lực mở miệng, tầm mắt sau khi chạm đến ánh mắt của Mạch Thần Lại, dần trở nên ảm đạm, không cần hắn nói, nàng cũng thấy bất an.

Đứng dậy, ngay cả bắt mạch hội chẩn cũng không có, Mạch Thần Lại đối diện tôn vương bên cạnh, “Hoàng thượng có cảm thấy, đóa hoa mai giữa hai đầu mày của nương nương, có phần quen thuộc?”

Thật ra lúc vừa mới nhìn thấy, Cô Dạ Kiết liền thấy hoài nghi, chỉ là, hắn không dám đem hai chuyện này liên hệ với nhau, “Người nói là, hoa lan cổ của Thi tiếp dư lúc trước?”

Mạch Thần Lại mặt không biến sắc gật đầu, “Hoa cổ này, thật ra rất rõ ràng, lúc đó, cổ chú trên người Thi tiếp dư, chính là lấy hoa lan làm chất dẫn, mà hoa văn trên trán nương nương, lại lấy hoa mai làm chất dẫn. Điều khác biệt duy nhất chính là, hoa lan chỉ có hai gốc, mà hoa mai, trên cùng một gốc cây có vô số đóa, trong điện của nương nương, loại u hương này quanh quẩn một hồi lâu không dứt...” Tầm mắt nam tử rơi trúng bình hoa mai đặt trên án kỷ kia, “Nếu thần suy đoán không lầm, đối phương, chính là lợi dụng bình hoa mai này hạ độc cổ.”

Tầm mắt thâm thúy của hoàng đế, theo ngón tay Mạch Thần Lại nhìn đi, ánh mắt bị màu đỏ khô héo đâm vào có chút đau nhức không mở ra được, rõ ràng, đây chính là Thi tiếp dư cố ý đưa tới Phụng Liễm Cung.

128. Chương 127: Táng Hoa Chết Tâm

Chương 127: Táng hoa chết tâm

Phong Phi Duyệt lúc này mới biết trên mặt hoàng đế sao lại có vẻ bất an kia, nàng vươn ngón trở sờ lên đầu lông mày, có thể tưởng tượng được, ở nơi đó hiện ra một đóa hồng mai. Chẳng trách mấy ngày nay luôn có hương thơm thanh nhã quanh quẩn bên cánh mũi, không ngờ trên đời này, thật sự còn có loại cổ chú quý dị như vậy, ngay cả hoa mai cao ngạo kia, cũng trở thành vũ khí lợi hại đả thương người khác.

Cô Dạ Kiết cắt đứt dòng suy nghĩ, chớp mắt liền hoàn hồn, sải chân đi đến trước giường Phong Phi Duyệt, “Nếu Thi tiếp dư lần đó có thuốc giải, cổ độc của hoàng hậu lần này, chắc chắn cũng có thể tiêu trừ mới đúng.”

Mạch Thần Lại liếc nhìn hai người một cái, hắn cất bước đi tới trước bình hoa mai trên án kỷ, cầm một nhánh trong đó lên, đi trở về. Để ở trong bình được vài ngày, mặc dù có nước sương nuôi dưỡng, thân cây màu nâu kia vẫn không tránh được khô héo, “Cũng giống như hoàng thượng nhìn thấy cảnh hoa mai này vậy, hoa lan lần trước chỉ có một gốc, cho nên, muốn tìm ra thuốc giải cũng đơn giản hơn nhiều. Nhưng lần này không giống lần trước, cây mai trong toàn bộ ngự hoa viên có đến ngàn vạn gốc, đối phương dùng cái này làm cổ, như vậy, nhánh cây có thể giải được cổ chú, nhất định ở trong tay cô ta.”

Hoàng đế thuận tay nhận lấy nhánh hoa mai giữa đầu ngón tay Mạch Thần Lại, đặt trước mắt, hắn vội vã thoảng nhìn, vài đóa đỏ hồng thừa thốt, Phong Phi Duyệt chỉ thấy thần sắc hắn đột nhiên mờ mịt, có phần khó nắm bắt.

Tuần nhan lạnh lẽo, đôi đồng tử cũng lập tức thâm lại, “Loại hoa mai này, chỉ ở Cảnh Dạ Cung mới có.”

Đám người bên cạnh hai mặt nhìn nhau, không một ai dám lên tiếng. Phong Phi Duyệt đưa tay gối vào bên tai, toàn thân nàng không nhắc lên được chút khí lực nào, duy chỉ có khóe miệng là kéo ra, nụ cười nhàn nhạt khẽ bật ra khỏi miệng. Tựa hồ đây là lần đầu tiên, nàng nghe thấy hắn đối với Thi tiếp dư không hề che chở nữa, từ lần trước hắn chính miệng thừa nhận trong lòng nghi ngờ Thi tiếp dư, cho tới bây giờ trong mắt hắn có dao động, không thể không nói, Phong Phi Duyệt đã đợi một khoảng thời gian khá dài rồi.

“Cho dù đã xác định là vật trong Cảnh Dạ Cung, nhưng thuốc giải này, vẫn vô tung vô ảnh.” Sắc mặt Mạch Thần Lại mờ mịt, nhìn tình hình này chắc chắn đã được vài ngày rồi, chỉ có điều, bây giờ mới phát bệnh ra mà thôi.

Cô Dạ Kiết siết chặt tay, chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, cành mai bị gãy thành hai đoạn, “Lại dám ở dưới mí mắt trẫm chơi đến hai lần.”

Loại tà thuật vu cổ được đồn đãi từ Miêu Cương này quả nhiên lợi hại, hoàng đế nắm cành hoa gãy trong tay, hương thơm thanh ngát trên người Phong Phi Duyệt nhàn nhạt tỏa ra, Cô Dạ Kiết khẽ nhếch đôi chân mày đang nhíu chặt lên, “Trẫm nhớ lần trước ngươi đã nói, hoa lan cổ của Thi tiếp dư, là người hạ cổ tự

tay đâm rách một ngón tay, lấy một giọt máu chỉ âm, mà người này, là một nữ nhân, trong vòng một trăm ngày trở lại đây không có chung đụng với nam nhân, đúng không?”

Mạch Thần Lại gật đầu, “Vâng.”

Cô Dạ Kiết lâm vào trầm tư, nếu chuyện của Phong Phi Duyệt lần này và chuyện của Thi tiếp dư lần trước có liên quan, vậy lần trước, phải giải thích thế nào, hoa lan cổ trên người nàng Thi tiếp dư, tuyệt đối không có khả năng do nàng ta tự làm, nhưng hoa mai lần này, rõ ràng là do nàng ta đưa tới, “Hai lần này, là cùng một người gây ra?”

Mạch Thần Lại cũng không trực tiếp đáp lời, bóng lưng thon dài hất lên góc mặt đất âm u, hấn vòng hai tay trước ngực, cuối cùng, vẫn là lắc đầu, “Không nói chính xác được, vừa nãy thần ngẫm nghĩ lại một chút, thuốc giải hoa mai cổ này, chỉ có ở hai nơi. Một, là nằm trong tay đối phương, còn thứ hai, chính là ở trên một trong những gốc cây hoa mai trong Cảnh Dạ Cung, vẫn chưa hái xuống.”

Phong Phi Duyệt nghe vào tai chỉ cảm thấy kỳ dị, những chuyện yêu thuật kỳ quái này, nếu không phải là kinh nghiệm của chính bản thân, nói thế nào nàng cũng đều sẽ không tin.

“Viện tử trong Cảnh Dạ Cung toàn bộ đều là hoa mai, sao người biết được, đóa hoa trọng yếu nhất, rốt cuộc là nằm ở trên gốc cây nào?” Hoàng đế suy nghĩ chốc lát, hỏi một câu như vậy.

Mạch Thần Lại hướng đôi mắt ẩm áp liếc nhìn Phong Phi Duyệt một cái, hấn đã từng nói, bất kể như thế nào, hấn cũng sẽ tận sức tận lực bảo hộ nàng chu toàn, “Hoa mai vốn là vật chí hàn, thần chỉ cần đem miệng đại đỉnh ở bên trong phòng luyện đan đốt nóng lên, ở bên trong lại phối hợp thêm tám mươi một loại dược liệu, rồi đem toàn bộ hoa mai hái tới bỏ vào trong đó, dược liệu này có thể tháo hàn chống lạnh, đóa hoa mai dùng máu để làm cổ chú kia, lúc bỏ vào trong đại đỉnh chưng nhiệt, thì màu sắc vẫn rực rỡ như lúc ban đầu, còn lại, đều sẽ bị cắn nuốt ở trong đó, hóa thành bùn đất.”

Hoàng đế nghe vậy, sắc mặt thoáng khôi phục lại bình tĩnh, bất kể nói thế nào, ít nhất có thêm một cơ hội.

Mạch Thần Lại tựa lưng vào ánh mặt trời, Phong Phi Duyệt nheo mắt nhìn hấn một thân y phục trắng toát thanh đạm, nàng nhẹ cong khóe môi, bởi vì nàng thủy chung vẫn luôn tin tưởng, cho dù có khó hơn nữa có gian nan hơn nữa, hấn đều có thể tìm được biện pháp cuối cùng, giúp nàng biến nguy thành an.

“Hoàng thượng...” Biểu cảm hiện lên trên mặt nam tử, dường như đã trải qua suy tính nặng nề.

Cô Dạ Kiết nhẹ lắc đầu, năm ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay Phong Phi Duyệt đặt ở ngoài chần gấm, “Nói.”

“Bây giờ có thể khẳng định, hoa mai trong Cảnh Dạ Cung là vật chủ của cổ độc lần này, thần đề nghị, trong khoảng thời gian ngắn nhất, diệt trừ tận gốc.”

Lòng bàn tay ẩm áp của hoàng đế, đột nhiên toát mồ hôi lạnh, trên mu bàn tay, gân xanh kéo căng, “Người nói, bảo trẫm diệt trừ toàn bộ hoa mai trong Cảnh Dạ Cung?”

Mạch Thần Lại không nhìn thẳng vào mắt hoàng đế, tầm mắt, rơi lên mười ngón tay đang nắm chặt của hai người họ, “Nếu không diệt trừ những cây mai kia, cổ độc của hoàng hậu nương nương cho dù sau này có thể giải trừ, nhưng những cây mai đó nở hoa lại lần nữa, tương lai cũng trở thành mối nguy lớn nhất, một khi đối phương lấy nó nguyên rửa thêm lần nữa, vậy muốn tìm được may mắn thứ hai, e là mò kim đáy biển.”

Cô Dạ Kiết trầm mặc, ánh sáng trong mắt, có chút mờ mịt, Phong Phi Duyệt ý thức được, những cây mai này đối với hấn, hoặc đối với Thi tiếp dư mà nói, chắc chắn có một ý nghĩa rất sâu sắc.

Cũng như Cô Dạ Kiết ngay từ đầu đã nói với nàng, Thi tiếp dư, không giống như những người khác. Mà những cây mai trồng trong Cảnh Dạ Cung này, đối với Thi tiếp dư mà nói, chắc chắn cũng không phải thứ bình thường.

Nàng thốt nhiên có thể cảm nhận được tâm tình của hoàng đế lúc này, giống như vị đại thúc ở trong rừng trúc vậy, đều có một nơi muốn gìn giữ, không cần biết ở nơi đó đã từng có hồi ức gì, nếu phải tự tay loại bỏ, chẳng khác nào cắt đi một miếng thịt trong lòng, khiến mình máu thịt loang lổ.

Phong Phi Duyệt trở tay nắm lấy tay hắn, mới dùng được một chút khí lực, nam tử liền ngẩng đầu lên. Đôi đồng tử bén nhọn trước kia bị đả kích đột ngột này, mài mòn đến ôn nhu, chỉ là, không hề mất đi sắc bén cùng cường ngạnh trong đó. Phong Phi Duyệt không nói gì, Cô Dạ Kiết cũng không giải thích lời nào, ngược mắt nhìn vào đáy mắt thâm thúy của hắn, nàng giãn mặt ra, gạt đầu sau đó nhắm hai mắt lại.

Mạch Thần Lại nháy mắt với Lý Yên ở bên cạnh, hai người cùng lui ra ngoài. Tầm điện khổng lồ, chỉ còn lưu lại hai người.

Có chút trống trải, không khí u tịch ngưng tụ trên đỉnh đầu, kèm theo hương thơm quý dị của hoa mai, mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng lúc Lý Yên đi ra ngoài vẫn là làm theo yêu cầu của Mạch Thần Lại thấp hết toàn bộ đèn cung đình trong điện lên.

Phong Phi Duyệt không khỏi cảm thấy sợ hãi, tiếng kêu gào thảm thiết của Thi tiếp dư lúc phát bệnh, từng trận từng trận khôn nhiều cả hậu cung, khi đó, chính mắt nàng nhìn thấy nàng ta càng ngày càng gầy gò ốm yếu, cùng là hoa cỏ, nàng không biết mình bây giờ liệu có thức giấc giữa đêm, mỗi lần đều sợ hãi kêu gào mà tỉnh lại hay không.

Hoàng đế nhận ra sự khác thường của nàng, hắn để nguyên y phục nằm xuống, dựa thân thể vào bên người nàng, vươn tay kéo Phong Phi Duyệt về phía mình, dấu vết khắc trên trán kia, chói mắt găm tim, ẩn nhẫn cự mình.

Phong Phi Duyệt cũng không biết, phàm là người trúng hoa cỏ, sẽ trở nên cực kỳ ham ngủ, nàng dính vào trước ngực hoàng đế, hương thơm thanh nhã quanh quẩn lưu lại bốn phía, cặp mắt thử vùng vẫy, từ đáy lòng, hết lần này đến lần khác tự nói với mình đừng ngủ. Nhưng mà cuối cùng không thể chịu đựng được bao lâu, mí mắt chưa xót đóng chặt, đầu tựa vào bả vai nam tử dần nặng nề, đã ngủ say.

Lòng bàn chân, giống như ngọn lửa dưới địa ngục, nóng đến nỗi nàng không thể tiến lên nửa bước, Phong Phi Duyệt cúi đầu nhìn lại, trên đường lớn dính đầy bùn đất, lại phủ lên một lớp máu tanh đầy tràn. Làn váy bị kéo dài ở đằng sau, đã bết dính dơ bẩn. Nàng lau đi một lớp mồ hôi, cảm giác tựa như vào mùa hè, nóng bức khó chịu, cả người choáng váng không thôi, đi chưa được mấy bước, liền thấy miệng đắng lưỡi khô.

Đằng xa, hình như là một khu chợ, phóng mắt nhìn đi, dân chúng đang đồng thanh hô hào.

Phong Phi Duyệt bước chân tiến lên, hai bên đường chợ dán đầy bố cáo, từng bức từng bức họa lần lượt dán khắp hai dãy phố dài, nàng nghi hoặc không hiểu, mới đi lên vài bước, chạm mặt liền có một đợt gió cát đánh tới, một bức họa từ trên vách tường ‘xoạt’ rơi xuống đất, một đường bị cuốn thẳng đến bên chân Phong Phi Duyệt.

Bước chân của nàng cũng theo đó mà dừng lại, chần chừ dăm ba lần, cuối cùng vẫn theo phản xạ cúi đầu.

Cô gái trên bức họa có chín phần quen thuộc, nhìn kỹ lại, đây chẳng phải chính là mình sao?

Đây là nơi nào vậy?

Phong Phi Duyệt vạch đám người ra, chỉ nghe tiếng kêu hô ai oán, tiếng cầu xin không ngớt, dân chúng vây đến xem, trên mặt chỉ có một loại biểu cảm duy nhất... hả lòng hả dạ. Nàng muốn tiến lên, lại bị lớp người chen chúc đẩy lùi ra sau, trên đài, truyền đến âm thanh hành hình. Nàng nghe thấy bên tai vang lên từng đạo từng đạo âm thanh điên cuồng hô hoán, đang gào lên, “Hoàng thượng vạn tuế... hoàng thượng vạn tuế...”

Ngàn vạn thanh âm, dường như xoắn lại thành một sợi dây mạnh mẽ hữu lực, đẩy Phong Phi Duyệt tách biệt bên ngoài, không thể vào được, nhưng cũng không ra được. Nàng liều mạng che lỗ tai lại, nhưng thanh âm kia, vẫn dễ dàng ra vào vào...

“Nhìn kia, hoàng hậu!” Không biết là người nào hét lên một câu, đám người đang gờ vẩy hai tay, đều nhất nhất quay đầu lại.

Ánh mắt bọn họ lộ ra hung quang, thần sắc tràn đầy hận ý, bọn họ từng bước từng bước ép sát tới gần, nháy mắt, liền vây Phong Phi Duyệt vào chính giữa, không thể nhúc nhích, về mặt bọn họ dữ tợn, lộ ra một mặt hung tàn nhất...

Mà những người này, một người Phong Phi Duyệt cũng không quen biết.

Thế này là sao, đây là đâu?

Phong Phi Duyệt đưa hai tay che mắt. “Đừng qua đây, tránh ra...” Ông quần, đột nhiên bị một cổ sức lực níu chặt lấy không thả, ánh mắt nàng xuyên qua khe hở giữa ngón tay nhìn xuống dưới, chỉ thấy Quân lão gia một thân tù phục bị máu tươi nhuộm đỏ trường lớn hai mắt lên, thất khiếu* của ông ta bị chảy máu, mười đầu ngón tay nắm chặt nàng không buông, “Tại sao, tại sao muốn hại Quân gia của ta đến mức này, người cũng là người Quân gia, tại sao, tại sao a...”

(Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

“A... ta không có, ta không có.” Phong Phi Duyệt dùng sức muốn tránh ra, lại phát hiện đám người như thủy triều cuộn trào về phía mình, “Giết hoàng hậu, giết hoàng hậu...”

“Ha ha ha...” Tiếng cười xé rách của Quân lão gia xé toạc đám mây, trên đài, những người đã bị hành hình đều lần lượt đứng dậy, hướng về phía nàng sát bước tiến lên, bầu trời, âm đạm không có nửa điểm ánh sáng. Phong Phi Duyệt sợ hãi không thôi, trên mặt, một giọt, hai giọt, lạnh như băng thỉnh thoảng rơi xuống, khiến nàng không kịp ứng phó.

Đây là cái gì? Nàng ngẩng đầu lên, trời tháng sáu, lại có tuyết rơi như lông ngỗng bay đầy trời.

Tuyết tháng sáu, oan Đâu Nga lần nữa tái hiện...

“A...” Phong Phi Duyệt giật mình thức tỉnh, bởi vì bật dậy quá mạnh, cả phần bụng co rút một trận, bên tai truyền đến tiếng kêu không ngừng của hoàng đế, hai vai nàng bị kéo lại, nàng cảm thấy giữa cổ họng cực kỳ khó chịu, hắt bả vai một cái, nửa người trên đè xuống, bữa sáng vừa mới dùng xong toàn bộ đều phun ra.

“Oe...”

Bàn tay nhỏ nhắn níu chặt trước ngực, ới đến nỗi trong dạ dày không còn dư lại một thứ gì, Cô Dạ Kiết có hơi lóng nga lóng ngóng, may mà Lý Yên chỉ canh giữ ở bên ngoài, nghe thấy động tĩnh bên trong, vội vã chạy vào hầu hạ quét dọn.

Lúc nằm xuống lại lần nữa, sắc mặt Phong Phi Duyệt so với vừa rồi mà nói, tái nhợt đi không ít, toàn thân thở nhẹ nhẹ, cặp mắt bởi vì khó chịu mà có hơi ươn ướt. Trên trán, trên người, trải qua một đợt kinh sợ lại càng chảy đầy mồ hôi lạnh, nhớ tới cảnh mộng vừa rồi, nàng không nhịn được nhắm mắt lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi, cổ họng càng thêm khô khan chỉ muốn có chút hơi nước.

“Duyệt Nhi.” Hoàng đế gọi khẽ, cực kỳ yêu thương, “Có phải nằm mơ thấy cái gì không?”

Phong Phi Duyệt nhớ tới hai lần gặp ác mộng lúc trước, vả lại, không lần nào ngoài ý muốn, đều là cảnh Quân gia bị hành quyết. Nàng hữu tâm vô lực, khẽ lắc lắc đầu, “Thiếp cũng quên rồi, chỉ là, thật sự rất đáng sợ.”

Cô Dạ Kiết cảm thấy vô lực bội phần, ngoại trừ ôm nàng vào trong ngực, không để toàn thân nàng sợ hãi run rẩy, thì chẳng còn cách gì nữa. Môi mỏng khắc lên mái tóc đen bóng của nàng, Lý Yên rót một chén nước nóng tới đây. Phong Phi Duyệt liền kê lên mấp chén uống hai hớp, cổ họng liền thấy đỡ hơn nhiều.

Hai tay nàng gặt gao nắm lấy cánh tay hoàng đế, mắt nhìn chăm chăm một điểm nào đó, đến nháy mắt một cái cũng lộ vẻ do dự. Cô Dạ Kiết thấy nàng đột nhiên tiêu tụy suy yếu, đôi tay không nhịn được bao bọc lấy nàng, tựa cảm lên bả vai thon gầy của nàng, “Đừng sợ.”

Nàng yên lòng ngửa người ra sau, “Thiếp cũng không dám nhắm mắt lại nữa, làm sao đây?”

Thanh âm khản đặc, vừa rồi ở trong mộng không kịp thời tỉnh lại, đến bây giờ, cổ họng cũng ách rồi.

“Ta ở đây, không phải sợ, cho dù phải nhổ tất cả hoa mai trong thiên hạ, khiến chúng đời đời kiếp kiếp không nở lại được nữa, trẫm cũng nhất định phải tìm cho ra gốc cây hoa mai kia cho nàng.” Lòng ngực hoàng đế đau đớn, nơi bị đè ép, càng lúc càng chặt, dường như sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Hai mắt Phong Phi Duyệt mờ mịt, bây giờ không còn dư thừa bao nhiêu khí lực để khó chịu thương tâm, hoàng đế nhẹ nhàng đặt thân thể nàng xuống, sau đó liền đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Phi Duyệt không lôi kéo hẳn, nàng chỉ khẽ ngo nguậy ngón tay, cuối cùng vẫn an tĩnh rụt người lại, nhìn bóng lưng cao lớn kiên nghị kia, nàng nhẹ khép hai mắt, gọi Lý Yên ở một bên tiến đến ngồi nói chuyện với mình.

Cảnh Dạ Cung.

Thi tiếp dư xuyên qua vườn hoa mai, Đào Tâm sau lưng ôm một bình gốm sứ trong tay, “Nương nương, người làm gì vậy?”

“Mấy ngày nay tuyết rơi vẫn chưa tan, ta muốn hái ít hoa mai cất thành rượu, chôn ở dưới tuyết đọng, không qua mấy ngày, liền cất ra một vò rượu tinh khiết thơm nồng mùi hoa mai rồi.” Trên tay Thi tiếp dư đang cầm mấy đóa hoa mai kiều diễm ướt át, quay người bỏ vào bình sứ trong tay Đào Tâm.

“Nương nương, người không những biết ngâm trà ngon, còn có thể chưng cất rượu, nô tỳ phát hiện, cái gì cũng không thể làm khó người.”

“Chỉ biết ba hoa.” Thi tiếp dư không nhịn được cười khê, vươn tay phải đi tuyết đọng trên vai, hai người vừa mới đi ra ngoài vài bước, liền trông thấy một thân ảnh minh hoàng từ bên ngoài vội vã tiến vào.

Thi tiếp dư xuyên qua bóng cây nhìn quanh ra ngoài, vạt áo của hoàng đế phẳng phất như giất trên ngọn cây, gần đến như vậy, nàng ta lập tức dừng sững sờ đứng đó, Đào Tâm phía sau đưa đầu ra nhìn một cái, “Nương nương, là hoàng thượng!”

Cô gái giống như đã cách xa mấy kiếp, nhanh chóng phải đi lá rơi tuyết đọng trên vai áo choàng, bóng dáng nhỏ nhắn xuyên qua con đường nhỏ hẹp, thi thoảng, có lần vấy bị mắc lại, tâm tình Thi tiếp dư khẩn trương, cũng không quản áo vấy có bị kéo rách hay không, một đường, mang theo vào phần nóng vội đột ngột nhảy ra trước mặt hoàng đế.

Cô Dạ Kiết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng ta, bước chân phía dưới, lại lui ngược ra sau.

Nụ cười nơi khóe miệng Thi tiếp dư chậm rãi biến mất, nhìn khoảng cách một bước hoàng đế lui ra, suy nghĩ đến mất hồn.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Sau lưng, Đào Tâm ôm bình sứ hành lễ thỉnh an.

Thi tiếp dư nuốt xuống đau xót trong lòng, cúi người, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết nhìn nàng ta gầy yếu khom người, muốn tiến lên trước đỡ một tay, thế nhưng vẫn không nhúc nhích, “Đứng dậy cả đi.”

“Tạ hoàng thượng.”

Không khí, trở nên nặng nề, có gió nhẹ lướt qua, mang theo chút nồm nóng khó gọi tên.

Hoàng đế nhìn hồng mai nở rộ khắp cả vườn, cổ họng khê nhấp nhô lên xuống, để hài đáp lên mặt đá xanh, đi tới gần một gốc cây trong đó, “Hoa mai đưa đến Phượng Liễm Cung, chính là hái từ nơi này ra phải không?”

Ánh mắt Thi tiếp dư có phần khó hiểu, nàng ta đi theo tới sau lưng Cô Dạ Kiết, “Nếu như nương nương thích, đợi lát nữa thần thiếp lại đưa sang đó một ít.”

Nhưng nào ngờ, hoàng đế nghe xong câu này bỗng nhiên xoay người lại, đáy mắt âm hàn so với bông tuyết rơi lên trên người nàng ta còn lạnh lẽo hơn vài phần, Thi tiếp dư bị dọa khiếp sợ không nhẹ, hai chân nàng ta run rẩy, nhẹ lui về phía sau.

“Hoàng hậu đã trúng hoa mai cổ, giống hệt như nàng lần trước, chỉ có điều, lần này kẻ hạ thủ đổi thành hoa mai ở Cảnh Dạ Cung.” Hoàng đế từng câu từng chữ nói ra khỏi miệng, không biết là trùng hợp, hay là cố ý, hoa lan cổ lần trước của Thi tiếp dư, cũng là xuất phát từ gốc hoa song sinh trong Phượng Liễm Cung.

Cô gái hoảng loạn, nửa khắc không có phản ứng, hai mắt dán lên người hoàng đế, qua giây lát, mới dùng sức lắc đầu, “Không thể nào, hoàng thượng, không thể nào có chuyện này.”

Cô Dạ Kiết xoay người nhìn khắp vườn đỏ tươi một màu, như ngọn lửa cháy lan đến chói mắt, từng cánh hoa đua đưa đón gió, dưới tuyết trắng li ti, càng hiện lên tư thế dụ hoặc tuyệt mỹ, một mảnh mai viên này, cũng đã cắm rễ sâu trong lòng hắc, thậm chí, thâm căn cố đế.

Thị tiếp dư thấy hắc không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào vườn hoa mai, trong lòng, càng thêm thấp thỏm không yên, “Hoàng thượng, thần thiếp không biết chuyện hoa mai cổ này, hoa mai trong Cảnh Dạ Cung chính là thần thiếp tự mình chăm sóc thu hái, thần thiếp chỉ là thấy nương nương có thai, lúc này mới đem sang vài cành, nhưng mà, hoa mai cổ kia, thần thiếp thật sự không biết gì cả.”

Thị tiếp dư nôn nóng phải sạch, lại vô vọng phát hiện ra, càng giải thích, thì càng cảm thấy vô lực.

Từ trong ánh mắt hoàng đế lộ rõ, nơi này hắc đã từng vì nàng ta mà trồng một rừng mai, phẳng phất đã từ trong đáy mắt hắc dần dần trôi xa, màu hổ phách thâm thúy, con người vô tình của đế vương, bị vẻ côi lẻ này nhuộm đỏ hoàn toàn. Khép mắt, nàng ta chẳng còn nhìn thấy gì nữa rồi, “Người đâu.”

Cô Dạ Kiết khẽ mở môi mỏng, kèm theo âm thanh của hắc, bên ngoài, thái giám cung nữ cầm theo dụng cụ dồn dập kéo đến, đứng thành hàng... Thị tiếp dư, đếm cũng đếm không hết.

“Hoàng thượng!”

Cô Dạ Kiết thỉnh linh nhắc một tay nàng ta lên, ngón tay thon dài lạnh như băng, Thị tiếp dư theo phản xạ nắm lấy tay hắc, bất an trong lòng, theo bước chân tiến lại gần của những cung nhân kia càng lúc càng mãnh liệt, “Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết cúi đầu, bàn tay cũng theo đó thu lại, đám người đối diện thấp tha thấp thỏm, bên trong cửu cung tầng tầng lớp lớp, dường như lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Phong Phi Duyệt bị ác mộng đánh thức. Phía dưới, về mặt cô gái đầy hy vọng, một tay kia bắt động thanh sắc bắt lấy tay áo của hắc, ồng tay áo thêu hoa văn minh long, bị kéo đến gãy nếp không chịu nổi.

“Chặt đi.” Hoàng đế ngừng đầu lên, điều duy nhất không thay đổi trong mắt, chính là kiên định.

“Dạ.” Tiếp lệnh, đám cung nhân đứng như tượng gỗ bên cạnh nhắc dụng cụ trong tay lên, lần lượt hướng đến một mảnh rừng mai kia.

“Hoàng thượng...” Thị tiếp dư cả kinh thất sắc, hoàng hậu trúng độc cổ, hoàng đế liền nhận định chính là do mình, dẫn theo người đến chỉ vì muốn diệt trừ mảnh rừng mai này giải hận cho hoàng hậu, nhưng liệu hắc có quên mất, từng câu từng chữ hắc nói với mình khi đó lúc trồng xuống?

Mấy năm nay, mỗi một gốc cây, nàng ta đều cẩn cẩn thận thận che chở, tại sao đến hôm nay, nói diệt trừ, thì liền diệt trừ?

“Hoàng thượng,” Thị tiếp dư mắt dâng lệ nóng, thần sắc không còn là khẩn trương, mà là bình tĩnh, “vì sao, lại muốn chặt mảnh rừng mai này?”

Cô Dạ Kiết buông tay ra, lời, nói nhiều chỉ vô ích, “Vì muốn tìm thuốc giải, cho hoàng hậu.”

Hết thấy, đều không nặng nề bằng những lời này, Thị tiếp dư yên lặng thối lui thân thể sang một bên, nhìn thái giám bận rộn nhắc cao dụng cụ bén nhọn, mỗi một nhát, đều chặt lên gốc cây mai nàng ta hết lòng chăm sóc đối đãi, một gốc, hai gốc... cả rễ cũng bị bật tung lên, hoa mai ở trên cành rơi xuống như rừng mưa, đánh lên trên người, trên vai đám cung nữ.

Nha hoàn đứng giữa mảnh vườn đầy tuyết đọng vẫn chưa kịp tan đi, cánh hoa đào run rẩy rơi xuống, liền bị nhặt lên lại, một cánh, tựa hồ cũng không muốn lưu lại cho nàng ta. Đào Tâm ôm chặt bình sứ trong tay, ngược mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Thị tiếp dư, lại thay nàng ta tiếc hận than thở, cô gái đi đến bên cạnh Thị tiếp dư, vô thức, càng dùng sức ôm thật chặt thứ ở trong tay.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt hoàng đế đều dán vào bóng lưng đám cung nhân kia, cây mai, từng gốc từng gốc ngã xuống, âm thanh thân cành đứt gãy đánh vào trái tim, âm âm khó chịu. Theo gió, có cánh hoa lướt qua, Cô Dạ Kiết đưa tay ra, hoa mai kia rơi vào đầu vai hắc, ghé mắt, hắc nhìn thấy nước mắt thương tiếc trên mặt Thị tiếp dư, thân thể quật cường, thân thể yếu ớt, phản chiếu giữa gió bắc, hắc thu gọn cánh hoa mai vào lòng bàn tay, tiếp đó, thanh âm lướt qua bên tai nàng ta, “Trẫm, sẽ vì nàng lần nữa tái sinh sắc hoa.”

Năm đó, hắt xóa bỏ cảnh vật khắp vườn, chỉ vì nàng ta mà gieo xuống hồng mai này, vậy mà bây giờ, hắt lại chặt đi những cây mai khó khăn lắm mới cao lớn được thế này, lần nữa, trở về điểm xuất phát, muốn vì nàng ta trồng lên những thứ phồn vinh vốn chẳng thuộc về nàng ta đó.

Thi tiếp dư động dậy khoe miệng, giữa cổ họng, truyền đến xé rách đau đớn, “Thần thiếp, tạ hoàng thượng.”

Dù sao cũng nhiều người, không mất bao nhiêu thời gian, cây mai trong vườn toàn bộ đều bị chặt xuống, đám cung nữ vẫn còn đang nhặt những cánh hoa rơi xuống đất, từng gốc từng gốc mai bị dời ra khỏi Cảnh Dạ Cung, Thi tiếp dư nhìn sang mảnh vườn chớp mắt liền trống không, lúc này, cũng giống hệt như trái tim của nàng ta, trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, đám người từ từ tản đi, đám nha hoàn lần lượt rải bước ra ngoài, một người trong đám tinh mắt, nhìn thấy bình sứ trong tay Đào Tâm. Cô ta dừng chân lại, tiến lên định cầm lấy cái bình.

Hai tay Đào Tâm ôm chặt, tránh người đi, Thi tiếp dư bên cạnh cùng hoàng đế đều đồng loạt nhìn sang, tâm mắt cô gái cứng ngắc, khoe miệng khổ sở, muốn nâng lên, nhưng cuối cùng chẳng có hơi sức đâu, “Đào Tâm, đưa cho cô ấy.”

Đào Tâm cũng không nhúc nhích, nha hoàn kia thấy thế, tiến lên đoạt lấy bình sứ từ trong tay Đào Tâm, áy náy hành lễ, sau đó cúi đầu một đường đi thẳng ra ngoài.

Cô Dạ Kiết ngược mắt nhìn bầu trời phẳng lặng phía trước, nơi thanh tân, nơi giống như thế ngoại đào viên này, đã thay đổi rồi, đã... không tồn tại nữa rồi.

Xoay người, nơi này, vẫn là nơi an tĩnh nhất trong hoàng cung, trước kia, mỗi lần mình mệt mỏi, kiệt sức, chỉ cần đến đây ngồi một lúc, tâm giống như bay đến một nơi rất xa, không còn phiền não nữa.

Đào Tâm không kìm nén được, bật khóc, cô gái nhìn từng cái hố sâu lưu lại, ngồi sụp người xuống, hai tay che kín mặt.

“Tình không có ở đây, giữ lại những thứ này, cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi, bây giờ, bỏ đi cũng tốt, tưởng niệm đứt rồi, tâm cũng chết rồi...”

Thi tiếp dư đứng ngay một chỗ không nhúc nhích, trên mặt, có thứ gì đó trong suốt chảy xuống, rơi lên mặt đất, rơi vào nơi hắt đã từng hết lòng gìn giữ chỉ vì một mình nàng ta.

129. Chương 128: Cô Gái Quái Dị

Chương 128: Cô gái quái dị

Tiếng khóc nỉ non ai oán của Đào Tâm không ngừng, Thi tiếp dư đi lên trước, dưới chân, có âm thanh cành cây bị đè gãy. Nàng ta cúi đầu nhìn lại, dời chân đi, chỉ thấy trên cành cây rơi xuống, đã trụi lủi, “Một đoá cũng không còn nữa...”

Nàng ta lảo nhảo lặp lại, Đào Tâm nghe thấy tiếng bước chân của nàng ta sau lưng, quay đầu lại, nhìn khắp sân lồi lõm, khóc lớn thành tiếng, “Nương nương... người đừng như vậy.”

“Nha đầu ngốc, khóc gì chứ?” Thi tiếp dư đi tới giữa vườn, chỉ nhìn một cái hố cạn trong đó nói, “Gốc mai này, là nở hoa sớm nhất, mỗi lần, khi những ngọn cây khác vừa mới bắt đầu kết nụ, thì hoa mai của nó đã nở đầy cả nửa cây, phóng mắt nhìn đi, độc lập cao ngạo, cực kỳ đẹp mắt.” Làn váy mềm mại bị bùn lầy bôi trét, trên hài cung đình màu trắng, càng thêm dơ bẩn không chịu nổi, Thi tiếp dư đi qua vài bước, tới bên kia, “Mà gốc này, lại là gốc có linh tính nhất, hoàng thượng nói, dáng dấp của nó giống ta... Lúc ấy ta chỉ cười, ta nói, hoàng thượng, cây làm sao có thể giống người được chứ? Cây có thể nằm im một chỗ cả đời...”

“Nương nương,” Về mặt Đào Tâm lo sợ, đứng dậy sải bước chạy lên ôm nàng ta, “nương nương người đừng như vậy, nô tỳ thấy sợ.”

“Sợ cái gì, không phải ta vẫn ổn sao?” Thi tiếp dư xoay đầu lại nhìn cô gái một cái, trong mắt, rõ ràng chứa đựng ai oán.

Đào Tâm sững sờ, chỉ biết ở bên cạnh nàng ta, có một khoảnh khắc, Đào Tâm thậm chí có loại ảo giác, nếu như không ôm lấy nàng ta, nàng ta sẽ đi làm việc ngu ngốc. Thi tiếp dư như vậy, cố giả vờ trấn định, lại khiến Đào Tâm càng cảm thấy vô lực, cô gái không biết nên an ủi như thế nào, càng không biết, lời an ủi của mình, có hữu dụng hay không.

“Nương nương...”

Cánh tay bị đẩy ra, Thi tiếp dư ngồi xổm xuống, mười ngón tay đặt trên lớp bùn đất bị đào xới, đè nhẹ một cái, có thể nhìn thấy từng đường dây tay rõ ràng, Đào Tâm nhìn bóng lưng nàng ta, chỉ cảm thấy hốc mắt chua xót, mái tóc trên vai cô gái theo động tác nghiêng người của nàng ta mà xõa ra trước ngực, cuối cùng, rơi lên mặt bùn đất, nàng ta cũng không chê bẩn, cứ như vậy ngồi đó không nhúc nhích.

“Mau, động tác cẩn thận một chút.” Ngoài điện, truyền đến âm thanh khẩn trương hỗn loạn, Đào Tâm nhìn ra ngoài, chỉ thấy thái giám cung nữ lúc này quay lại lần nữa, đủ loại hoa cảnh danh quý nhất nhất bị đưa vào, Thi tiếp dư cũng lần nữa khôi phục lại sắc mặt bình thản. Trở người đứng dậy một cái, trước mắt có chút choáng váng, may có Đào Tâm đứng bên đỡ được.

“Nô tài tham kiến nương nương, đây là hoàng thượng phân phó nô tài đưa đến Cảnh Dạ Cung,” Bên cạnh, hai tên thái giám mang theo một chậu hoa đi vào khu vườn lúc trước, “Hoàng thượng ngự tứ, mẫu đơn Tây Vực.”

Cái tiếp theo, “Hoàng thượng ngự tứ, sơn trà Vân Nam.”

“Hoàng thượng ngự tứ...”

Thi tiếp dư đỡ dẫn, vẻ vắng lặng trong vườn bị âm thanh huyền ảo thay thế, thân ảnh tối lui bận rộn, có người đào xới bùn đất, có người chuẩn bị tưới nước, có người...

Đào Tâm đứng giữa vườn, tầm mắt Thi tiếp dư từ trên người vị công công kia, rơi ngược lại vào bàn tay từng người ở trong vườn, không có hoa mai thơm ngát thanh nhã, mùi hương rơi lên trên vạt tay áo của mình, có vẻ nồng nặc, “Đào Tâm, chúng ta đi.”

Công công nhìn hai người tự mình đi vào điện, sắc mặt có hơi kinh ngạc, cũng không tiện ngăn trở, chỉ đành phải tiếp tục công việc trong tay.

Bên trong phòng luyện đan, đại đỉnh treo trên cao không ngừng tỏa ra hơi nước nóng rực, Lâm Doãn đem tám mươi một vị thuốc lần lượt bỏ vào trong đỉnh, trong điện, đặt một dây chậu hồng mai mới tươi, Mạch Thần Lại đi tới đi lui quanh đại đỉnh, nước thuốc bên trong theo cùng một phương hướng tự động vào một chỗ, một mùi vị đắng gắt, nháy mắt liền trôi dạt khắp mọi góc ngách trong hoàng cung.

Phong Phi Duyệt được Lý Yên dìu từng bước vào đại điện, thần sắc nàng mệt mỏi suy kiệt, hoàng đế xoa người, chạm mặt đi tới, “Sao nàng lại đến đây?”

Mạch Thần Lại xoa đầu lại, ra hiệu bảo thái giám bên cạnh đem một vài chậu hoa mai đỏ vào trong đỉnh.

Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy cực kỳ khẩn trương, hoàng đế vươn tay ôm lấy thân thể nàng tiến lên trước, chỉ thấy trong miệng đại đỉnh kia, từng tảng lớn đỏ tươi bị nước thuốc đen đặc cắn nuốt, xoay vòng một cái, rồi chìm xuống.

Trên mặt mọi người không che giấu được thất vọng, khi toàn bộ chậu hoa mai cuối cùng đổ vào chìm sâu trong đáy nước, thân thể vốn đang căng thẳng của Phong Phi Duyệt trở nên trống rỗng, cả người dính vào trước ngực hoàng đế.

Kết quả như vậy, thất vọng qua đi, chính là tuyệt vọng.

Đôi đồng tử ôn hòa của Mạch Thần Lại rơi lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Phong Phi Duyệt, cô gái cũng không biểu hiện ra vẻ hoảng loạn, mà là an tĩnh nhìn hán một cái, sau đó tầm mắt trở về trên đại đỉnh, “Gốc hoa mai kia, là ở trong tay đối phương sao?”

Hắn nhẹ gật đầu, ra hiệu Lâm Doãn tắt lửa đi, “Như vậy thì càng khó hơn nhiều, đối phương ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, giữa biển người mênh mông, muốn tìm một người cũng khó khăn, đừng nói là một đóa hoa mai.”

“Lẽ nào, chỉ có thể chờ đợi như vậy?”

“Cũng không hẳn vậy,” Mạch Thần Lại lắc đầu, sau lưng tựa lên trụ đồng, “tương truyền, thuật hoa cổ này, người hạ cổ cùng vật chủ kia không thể tách rời nhau quá xa. Nói cách khác, người kia chắc chắn vẫn còn ở trong hậu cung, hoa mai trong Cảnh Dạ Cung là ngọn nguồn cổ chú, vậy đối phương, nhất định là một người trong cửu cung tầng tầng lớp lớp này. Chỉ có điều, hoa cổ mặc dù lợi hại, nhưng lại có một điểm trí mạng...”

Đuôi mắt Cô Dạ Kiết lóe lên, Lý Yên bên cạnh cũng âm thầm toát mồ hôi.

“Nơi có mùi hương của hoa mai này, nhất định là chỗ ẩn thân của người hạ cổ.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, ảm đạm cười khê, một tay vô lực chống lên đầu, “Hương hoa phiêu du vãn dậm, cứ tìm như vậy, thật sự quá mơ hồ.”

“Tuy là nói như vậy, nhưng đây cũng là nhược điểm duy nhất của hoa cổ Miêu Cương, xem ra, kẻ hạ cổ lần này cũng giống hệt lần trước, vốn không muốn một kích trí mạng, mà là muốn thôi miên hành hạ người ta ở trong giấc mộng, cuối cùng, khiến tinh thần suy sụp, thậm chí tự tàn tạ mà chết.” Mạch Thần Lại bắt đầu lộ ra vẻ thất bại, chân mày tuấn lãng, theo đó nhíu lại.

“Mạch y sư đừng tự trách mình,” Phong Phi Duyệt hiểu suy nghĩ trong lòng hắn, “binh đến tướng chặn, nước đến đất cản, số mệnh đã định sẵn kiếp này, muốn tránh, cũng tránh không được.”

Nàng đứng người dậy, nhìn những cành mai chất cao thành núi ở bên ngoài phòng luyện đan, “Chỉ tiếc những cây mai này.”

Cổ họng Cô Dạ Kiết tắc nghẽn, thần sắc lại bình thản không chút hối tiếc, hắn cũng không nói gì, nhận lấy áo choàng trên tay Lý Yên giúp nàng khoác lên người, rồi cùng nhau ra khỏi điện.

Mạch Thần Lại nhìn cung nhân đứng một bên, vung tay, “Ném hết toàn bộ ra ngoài đốt đi, một nhánh cũng không được để lại.”

“Vâng.” Bóng người bận rộn, tốp năm tốp ba, cành mai trợ trụ bị mang ra ngoài, Mạch Thần Lại chấp tay đứng giữa hành lang, nhìn cành cây hiu quạnh giữa đêm, dồn hết sức lực giữa giữa.

Lý Yên đi theo sau lưng hai người, lại cách xa vài bước.

Cô Dạ Kiết nắm lấy tay nàng, hai người sóng vai mà đi, ngoài hoàng thành, ngẩng đầu nhìn lên gò khe, ở nơi cao nhất trên Kim Loan Điện, mặt trời đỏ rực nhô lên cao giắt ở hướng Tây Bắc, Phong Phi Duyệt vươn bàn tay nhỏ nhắn che trước trán, hai mắt híp chặt lại thành một đường kẻ, màu vàng kim hoàng nhỏ vụn từ giữa khe hở ngón tay chiếu đến, rơi lên mặt nàng cực kỳ ảm áp.

Hai người yên lặng suốt dọc đường. Bước chân lớn nhỏ không đều đạp lên bóng dáng lẫn nhau bước về phía trước, nam tử cố ý đi chậm, chờ Phong Phi Duyệt theo kịp, Lý Yên một đường đều nhìn thấy trong mắt, khóe miệng không nhịn được kéo ra, cười khê.

Trở lại Phượng Liễm Cung, theo dặn dò lúc trước của Mạch Thần Lại, Lý Yên cùng Ngọc Kiều thấp hết toàn bộ đèn cung đình trong điện lên, Phong Phi Duyệt tắm rửa xong nằm ở trên giường, mắt nhìn chăm chăm ánh nền sáng rực kia, cũng không nhúc nhích.

Cô Dạ Kiết thay áo ngủ, trên mái tóc rũ xuống trước ngực, giọt nước lách tách chảy xuống, theo lồng ngực tình trạng của nam tử một đường kéo dài tới phần bụng đầy đặn không chút thụt thụt, Phong Phi Duyệt cũng không ngẩng đầu lên, cho đến khi thân ảnh của hoàng đế ngăn trở cả người nàng, mới chột hoàn hồn.

“Muốn ngủ à?” Cô Dạ Kiết xoa xoa gò má nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Phong Phi Duyệt đưa tay bắt lấy mu bàn tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ qua cọ lại giữa lòng bàn tay có nốt chai dày cộm của hắn, nàng không dám nhắm mắt, cố nén một nỗi đánh tới, bả vai bị Cô Dạ Kiết ôm dậy, nằm lên lồng ngực rộng rãi, cặp mắt chưa xót lợi hại.

Bàn tay kia thuận theo mái tóc nàng rũ xuống, hoàng đế ở bên tai nàng nhẹ giọng nỉ non, Phong Phi Duyệt càng thêm giữ vững tinh thần, đêm khuya an tĩnh, dưới ánh đèn lơ mờ, luôn không cưỡng được cơn buồn ngủ đánh tới.

Cơn ác mộng cất giấu trong lòng, nối đuôi nhau kéo tới, Phong Phi Duyệt đau đầu muốn nứt, lúc tỉnh lại, toàn thân đều là mồ hôi, sau lưng ướt đẫm, lúc hai vai bị nam tử kéo dậy, tâm tư nàng vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mê, dùng sức mở mắt ra rồi, cặp mắt mới khôi phục lại mấy phần thanh tĩnh.

“Duyệt Nhi, mơ thấy cái gì?”

Toàn thân Phong Phi Duyệt run rẩy, hai tay dùng sức che mặt, “Máu, rất nhiều máu, thiếp mơ thấy... thiếp, Quân gia...”

Cô Dạ Kiết thấy nàng nói năng lộn xộn không thành lời, biết nàng bị dọa sợ, một tay vừa mới đưa tới, liền thấy nàng đột nhiên cúi nửa người trên xuống, khuỷu tay chống trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ vùi sâu vào chăn gấm, “Đau quá...”

“Duyệt Nhi...” Hoàng đế thấy nàng chỉ ôm bụng không nói được gì, tuần nhan nhất thời thất sắc, hướng ra ngoài điện quát, “Truyền Mạch y sư!”

Phong Phi Duyệt há miệng thở hổn hển, mồ hôi lớn như hạt đậu dính trên trán, hoàng đế bó tay hết cách, cũng không dám ôm nàng lên, chỉ có thể yên lặng chờ động tĩnh bên ngoài.

Không qua bao lâu, đau đớn co rút trong bụng từ từ biến mất, Mạch Thần Lại kịp thời chạy tới rồi vội vàng xem mạch, dưới vẻ mặt cực kỳ lo sợ của hoàng đế, hẩn thu tay lại, “Hoàng thượng yên tâm, nương nương đây là kinh sợ quá độ, tạm thời không có gì đáng ngại.”

Phong Phi Duyệt co rúc thân thể, nghe hẩn nói một câu như vậy, liền chống một tay lên, “Tạm thời, là ý gì?”

“Nương nương cứ tiếp tục như vậy, thân thể gần như suy yếu vô lực, bây giờ đứa bé trong bụng mới hơn một tháng, thần sợ rằng...” Hẩn dừng lại, vài chữ nói ra, đủ thể hiện rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Phong Phi Duyệt cảm thấy bụng đau nhói, bi thống vô có khó tả khiến nàng hé mở cái miệng nhỏ nhắn, thở hổn hển, tuần nhan Cô Dạ Kiết âm trầm mù mịt, niềm vui sướng được làm cha mới chỉ được vài ngày, lại đột ngột gặp phải biến cố như thế này. Mạch Thần Lại ngồi xuống một bên, tiện tay kê ra vài phương thuốc, hướng sang Lý Yên bên cạnh nói, “Sáng sớm mỗi ngày cho nương nương dùng, tuyệt đối không được bỏ lỡ thời gian giữ thai.”

Cô gái đưa tay nhận lấy phương thuốc, gật đầu trả lời, “Dạ, Mạch y sư.”

Phong Phi Duyệt không dám nhắm mắt lại nữa, cặp mắt sưng đỏ tràn đầy mệt mỏi, hoàng đế yêu thương vạn phần, muốn để cho nàng ngủ một giấc yên lành, bây giờ cũng đã trở thành hy vọng xa vời. Hẩn không quản phiền hà trò chuyện với nàng, cố gắng dời đi sự chú ý của nàng, nhưng, cuối cùng cũng không cưỡng được một mỏi trong đầu, nàng khẽ cắn môi, nếm thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đau chết lặng, đau đớn, cũng có thể thanh tĩnh.

Trước Từ An Điện âm u, một ma ma đi trước dẫn đường, tiếng bước chân dè dặt mặc dù đã hạ xuống rất nhẹ, nhưng mà rơi lên trên hành lang dài trống trải, vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Sau lưng, cách chừng ba bước, một cô gái mặc trường sam màu đen đi theo, bước chân cô ta nhẹ nhàng, những nơi đi qua, chỉ để lại một chuỗi dấu vết bóng loáng, yên lặng không một tiếng động.

Trên chân ngọc lộ ra bên ngoài, đeo một chiếc vòng tinh xảo quá dị, hai người theo hành lang đi về phía Từ An Điện. Trên bầu trời, một luồng gió lạnh thổi qua, cô gái ngược đầu, chỉ thấy trên mái hiên đại điện giữa bầu trời tối đen, có vài đóa hoa mai bay tới. Vươn tay, cánh hoa kia rơi vào trong lòng bàn tay cô ta, mùi hương thanh nhã khác lạ, khiến cô ta nhẹ chau mày, con ngươi lấp lánh như nước thoáng hiện lên lạnh lẽo. Cô ta không để lại dấu vết bóp chặt dấu vết hoa mai trong lòng bàn tay, theo ma ma lớn tuổi tiếp tục hướng về phía trước.

Trong Từ An Điện, thái hậu hai cung chờ đã lâu, khó khăn lắm mới thấy cửa điện bị đẩy mở, hai người vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Thái hậu.” Ma ma lúc này dần dần hành lễ, cô gái để chân trần bước lên mặt thảm mềm mại thoải mái, nhìn thấy hai người tiến lên, chỉ là gật đầu mỉm cười, cũng không cúi người thỉnh an.

“Nhiều năm rồi không gặp.” Tây thái hậu nhẹ vung một tay, ý bảo ma ma kia lui ra ngoài.

Cô gái giãn mặt ra, môi trái tim nhẹ cong, thân mình uyển chuyển lướt qua đại điện, cô ta xoay người, đôi mắt quyến rũ như tơ, mạng che trên mặt được gỡ xuống, gương mặt thể nhưng lại cực kỳ trẻ trung, “Thái hậu, quả nhiên đã lấy được tất cả những gì mà bà muốn lấy.”

“Đây đều là nhờ có sự trợ giúp của Sách Y, không ngờ, những năm này, cô một chút cũng không thay đổi.” Tây thái hậu nhìn gương mặt cô gái vẫn xinh đẹp tuyệt mỹ như năm nào, không nhịn được một tiếng trầm trồ tán thưởng.

Cô gái được gọi là Sách Y vươn tay xoa một bên gò má, đối với khuôn mặt của mình, cô ta tự tin hơn bất kỳ ai khác.

“Ngần dăm xa xôi tìm ta đến đây, không phải là bằng hữu cũ bao năm không gặp, muốn họp mặt chứ hả?” Cô gái ngồi xuống bên cạnh thủ tọa, cười đùa nói.

“Bốn cung cần cô giúp đỡ.” Tây thái hậu đi thẳng vào vấn đề, làn váy rậm rịt lướt qua mặt đất kiêu diễm tiến tới, vài bước đi đến bên cạnh cô gái, “Giống hệt như năm đó.”

“Ha ha...” Cô gái nghe xong, thế nhưng lại vươn tay che khóe miệng, tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc bật ra từ giữa kẽ tay, “Thái hậu, tiên hoàng băng hà cũng đã lâu như vậy rồi, người còn học cái này làm gì, lẽ nào...”

Sắc mặt Đông thái hậu lập tức ửng đỏ, ngay cả Tây thái hậu vẫn luôn tỉnh táo cũng bị những lời này làm nghẹn họng đến trợn mắt há mồm, cô gái thấy thần sắc hai người lúng túng không vui, lập tức hạ giọng, khoát tay một cái nói, “Được rồi, nói chuyện chính đi.”

Tây thái hậu ho nhẹ một tiếng, vỗ vỗ hai tay, chỉ thấy một cô gái từ trong nội điện đi ra.

Ngẩng đầu lên, bộ dáng xinh đẹp e thẹn, chính là Lý thượng thư chi nữ lúc trước đến tuyển tú, Chỉ Huyền.

“Chỉ dựa vào bộ dáng này? Hình như hơi kém một chút.” Cô gái đưa ngón trỏ miết lên cằm, khẽ phát tay, “Bộ dáng của thái hậu hai cung năm đó, vượt trội hơn thế này nhiều.”

Bị nhắc tới hết lần này đến lần khác, sắc mặt Tây thái hậu âm trầm, cô gái chỉ bật cười khanh khách, cũng không để tâm, “Thái hậu thật sự chắc chắn, là cô ta?”

Chỉ Huyền cũng không vì những lời nói của Sách Y mà không vui, cô ta chấp hai tay trước người, quỳ xuống.

Cô gái ngưng mắt, nhìn Chỉ Huyền dưới đất trong chốc lát, thấy ánh mắt thái hậu hai cung kiên định, cũng liền gật đầu, “Nếu đã như thế, vậy thì người đi.”

Chỉ Huyền nghe nói, mừng rỡ, dập đầu liên mấy cái, lúc này mới đứng lên.

“Nếu muốn học mị thuật, vậy thì rất vất vả đấy.”

“Ta không sợ.” Chỉ Huyền lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị, “Chỉ cần có thể đến gần hoàng thượng, vì thái hậu phân ưu, cái gì ta cũng không sợ.”

Khóe miệng Sách Y nhếch lên, thậm chí mang theo vài phần khinh thường, nữ nhân trong hậu cung này, vì một hoàng đế có thể nói là chạy theo như vịt, dùng hết tất cả các loại thủ đoạn. Đông thái hậu thủy chung có chút không yên lòng, hỏi, “Cô, có nắm chắc không?”

Cô gái trừng mắt một cái, hai tay khoanh trước ngực, thần thái có chút ngạo mạn, “Hách Đức hoàng hậu năm đó, không phải là bại dưới tay người mà ta tỷ mỹ dạy dỗ hay sao?” Bờ môi kéo ra, nâng lên ý cười châm chọc.

“Sách Y nói rất đúng, hướng hồ, giữa để hậu làm gì có cái gọi là chân tình, hoàng hậu mặc dù nhất thời đắc sủng, chung quy rồi sẽ có lúc xuống ngựa.” Tây thái hậu ngồi xuống bên cạnh, nhìn gương mặt bình thản kia, “Bổn cung giao con bé cho cô đấy, ta tin tưởng, cũng mong đợi cái ngày nó thay da đổi thịt ấy.”

Đôi tay cô gái gõ nhẹ nhẹ lên trên mặt bàn, “Thời gian mười ngày, ta sẽ dạy dỗ cô ta thành bấu vậ đến thánh nhân cũng sùng bái.”

Gò má Chỉ Huyền ửng đỏ, vội vàng hành lễ khấu tạ.

“Quy tắc cũ, cho ta một gian tắm diện an tĩnh, trong thời gian mười ngày này, không được để bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy.” Sách Y đứng dậy, Tây thái hậu vừa mới uống xong một hộp trà, đặt chén xuống, “Cái này cô yên tâm, đã sớm sắp xếp ổn thỏa rồi.”

Cô gái cực kỳ hài lòng, ngồi một lúc, thái hậu hai cung liền đích thân đưa cô ta đến tắm diện đã chuẩn bị sẵn.

Gió đêm phe phẩy, ánh nến trong cung lúc sáng lúc tối, trên một chiếc án kỷ dài, Sách Y bày lên ba chén nến nhỏ, thân nến thô chắc giống như cánh tay đứa trẻ con. Ngón tay mảnh khảnh xẹt qua giữa ngọn lửa, chỉ nghe ‘vụt...’ một tiếng, tia lửa kia đột nhiên vọt lên cao hơn nửa thân người.

“Ra đây!” Cô gái gọi khẽ, sắc mặt âm trầm, đứng nguyên một chỗ.

Ngoài điện, âm thanh xào xạc, giống như lá khô bị gió thổi lên cuộn cuộn, đang xoay vòng quanh mặt đất, cô ta ngước hai tai lên, liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân rơi ngoài cửa điện, trước ba cây nến sáng rực, phản xạ một cái bóng người.

“Ken két...”

Cửa điện bị mở ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng thoáng cái liền đi tới sau lưng, “Sư phụ.”

Sách Y cũng không đáp lời, dãi lụa trắng trên mặt che hết toàn bộ biểu cảm trên mặt cô ta, “Ta hỏi ngươi, vừa rồi ta một đường đến đây, phát hiện trong hậu cung này có mùi hoa không bình thường, đây là xảy ra chuyện gì?”

Cô ta mở một bàn tay ra, đem đoá hoa mai trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt cô gái kia.

Thoáng nhìn qua, cô ta vội vàng cúi đầu, “Sư phụ, con...”

“Nói!” Ngữ khí Sách Y hung lệ, không cho cô ta trốn tránh.

“Đúng, đúng đồ nhi đã hạ hoa cỏ.” Cô gái hung hăng cắn răng, thành thực đáp lại.

“Xem ra, những lời ta nói, ngươi một câu cũng không nghe lọt,” Sách Y thu hồi đoá hoa mai trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng nắm lại, lúc buông tay ra, cánh hoa mai bị bóp đến gãy nát, tỏa ra mùi thơm nhẹ nhẹ rơi xuống đất, “trong vòng nửa năm, ngươi lại hạ cỏ chú đến hai lần, không muốn sống nữa phải không?”

130. Chương 129: Hung Thủ Là Cô Ta?

Chương 129: Hung thủ là cô ta?

Cô gái quỳ một chân xuống đất, cúi đầu không nói gì.

“Cổ độc Miêu Cương của ta, hoa chú này mặc dù không phải lợi hại nhất, nhưng đối với người hạ chú, lại là hại thân nhất, lấy máu làm tế, ta xem ngươi là thật không cần mạng nữa rồi.” Sách Y tức giận không nhẹ, sau khi tỉnh táo lại, cao giọng hỏi, “Rốt cuộc là vì sao?”

Cô gái ản nhẩn thốn thức, cắn môi không nói lời nào.

Sách Y đưa ngón trở gõ nhẹ lên trán mấy cái, khuôn mặt tuyệt sắc điểm lệ, hiện đầy bất đắc dĩ, “Lại là vì tình?”

Cô gái gật đầu, không biết là trả lời, hay là đang khóc.

“Nói đi.”

“Sư phụ, xin lỗi.” Cô gái ngẩng đầu lên, trên mặt hiện đầy vệt nước mắt, “Con cũng không muốn.”

“Lúc đầu, ta thu nhận ngươi làm đồ đệ, chỉ vì giúp ngươi đứng vững gót chân ở nơi hậu cung này, bây giờ, ngươi đã là sủng phi của hoàng đế, mục đích cũng đã đạt được rồi, vì sao còn muốn chà đạp bản thân mình như vậy?” Sách Y kiềm nén không được, thanh âm trong đêm tối mang theo nộ khí bộc phát.

“Sư phụ, người đừng hời hợt nữa...” Cô gái cúi thấp đầu, hai vai yếu đuối run rẩy, “Con đã yêu rồi, con đã yêu chàng rồi.”

“Yêu?” Sách Y lên giọng, thân thể cũng lập tức quay phắt lại hai bước, “chẳng qua chỉ là một kẻ phạm tục, ta ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc bộ dáng của hắn ra làm sao, khiến cho ngươi đến cả chính sự của mình cũng quên cả rồi.”

Cô gái quỳ đó, chỉ là riu rít khóc, Sách Y vòng hai tay trước người, lửa giận lúc nãy đã dần dần hạ xuống, một khi đánh mất bản thân, người này, cũng chẳng khác nào phế vật, “Xem ra, ngươi đã đạp lên đường lui của sư tỷ ngươi rồi.”

“Sư tỷ?” Cô gái kinh ngạc, “Sư tỷ của con, là ai?”

Cô ta vẫn cho rằng, sư phụ chỉ có một đồ đệ là mình.

Sách Y chống lại ánh mắt cô gái, hai tay chống lên thành ghế ngồi xuống, “Khách quan mà nói, so với ngươi nó tinh táo hơn nhiều, ta cũng đã lâu lắm rồi không gặp nó, bất luận là dựa vào thể lực sau lưng, hay là dựa vào thủ đoạn của chính nó, cuối cùng nó cũng đoạt được thứ mà nó muốn, an ổn ngồi lên hậu vị Đông Cung này.”

Từng chữ vang vọng, cô gái khẽ há cái miệng nhỏ nhắn, nửa người trên thẳng tắp suýt chút nữa ngã nhào sang một bên, “Người nói hoàng hậu là sư tỷ của con?”

“Nhưng mà nó không giống ngươi...” Sách Y nhẹ lắc đầu, “Ta rất thất vọng về ngươi.”

Cô gái ngẫm nghĩ, lập tức rối loạn, nếu hoàng hậu thật sự là đồ đệ của cô ta, vậy cô ta từ trước đến nay, không phải là nhận lệnh của thái hậu hai cung, đối phó Phong Phi Duyệt sao?

“Sư phụ, con không hiểu,” Ánh mắt cô gái mơ hồ, “thái hậu cùng hoàng hậu trước giờ không hòa hợp, không khi nào không muốn đem đối phương đặt vào chỗ chết, nhưng mà...”

Sách Y nheo mắt mỉm cười, dung nhan vốn khuynh thành tuyệt mỹ, nhưng vào giờ khắc này cũng theo đó vụn vỡ, cô ta nheo con ngươi lại hiện lên vô tình hung lệ đến đáng sợ, “Ta là sư phụ của các ngươi, nhưng, ta lấy tiền của người khác, chỉ cần phải làm xong việc ta nên làm, cho dù là giúp đỡ kẻ thù cả ngươi, vậy thì có làm sao, lúc các ngươi vào môn hạ của ta, ta đã nói rõ ràng, nói không chừng có một ngày nào đó, chúng ta cũng sẽ thành kẻ địch.”

Cô gái mím chặt cánh môi không nói lời nào, ý của Sách Y lại không quá rõ ràng, trong lòng cô ta, không có cái gọi là nhân tình, nếu có thì chỉ có lợi ích của bản thân cô ta.

“Hoa cỏ này bây giờ đã hạ xuống, ngươi tự mình cẩn thận một chút, vạn nhất bị phát hiện, tuyệt đối không được liên lụy đến người khác.”

Cô gái gật đầu, cô ta cũng không muốn hỏi mục đích lần này sư phụ đến, cô ta chỉ biết, nhất định là thái hậu hai cung mời tới đối phó hoàng hậu, chỉ là không biết, Sách Y sẽ dùng cách gì. Cánh môi mấp máy, cô ta muốn đem nghi hoặc này nuốt thẳng xuống, bởi vì cô ta biết rõ, cho dù mình có hỏi ra lời, sư phụ cũng sẽ không nói.

“Ngươi lui xuống trước đi.” Sách Y nhìn đại diện đen như mực, lạnh giọng nói.

“Vâng.” Cô gái khom lưng, nhất mực cung kính đứng dậy, vừa mới xoay người đi ra ngoài, liền thấy một người chạm mặt đẩy cửa điện ra, cô gái còn chưa kịp đứng vững gót chân, hai người đối diện liếc nhìn nhau một cái, kinh ngạc trong mắt, không hề thua kém đối phương.

Chỉ Huyền vừa định hành lễ, lại thấy cô gái vung tay một cái, sải bước lướt qua bên người cô ta.

Nhìn bóng lưng cô gái, trong mắt Chỉ Huyền có chút nghi hoặc, cho đến khi một đợt gió lạnh quét qua người, lúc này cô ta mới đóng cửa điện lại, bước loạt xoạt đi tới trước người Sách Y, “Tham kiến sư phụ.”

Sách Y cúi đầu, chiếc cằm thon gọn mang theo ngạo mạn, cô ta bắt chéo hai chân, không chút để ý đến phân nửa tư thái, lời nói lãnh đạm, “Ta không phải sư phụ của ngươi, mặc dù đã đồng ý với thái hậu hai cung, ta chỉ lấy tiền làm việc, ngươi đứng lên đi.”

Chỉ Huyền mặt không đổi sắc, ngoan ngoãn đứng dậy.

“Mười ngày tiếp đến, ngươi phải ở lại đây cùng với ta, bắt đầu từ ngày mai, ta liền đem mị thuật truyền dạy cho ngươi, ta vẫn là câu nói cũ, không cần biết tương lai ngươi có thành công hay không, đều không được liên lụy đến người ngoài. Nếu không...”

Chỉ Huyền nơm nớp lo sợ, một mình đối diện căn phòng vắng lạnh, bên ngoài, không khí làm toàn thân người ta căng thẳng, “Xin người yên tâm, tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện.”

Sách Y khẽ gật đầu, nắm hai tay lại, “Đi nghỉ ngơi đi.”

Nhìn thân ảnh cô gái dè dặt cẩn thận lui ra ngoài, Sách Y cũng không lập tức đứng dậy đi nghỉ, cô ta ngồi yên một chỗ, một tay chống dưới cằm, khăn che mặt rũ xuống bên tai bị kéo lên lại. Đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển, càng nhìn càng động lòng người.

Trong Phượng Liễm Cung, ánh đèn sáng rực.

Phong Phi Duyệt mấy ngày nay mệt mỏi không chịu nổi, khó khăn lắm mới khép mắt lại, bên cạnh, hoàng đế lại càng không dám cử động, sợ đánh thức nàng. Nàng gồi trên khuỷu tay hắc, giống như con búp bê thủy tinh mỏng manh, từ khi nào, cô gái kiên nghị quật cường này, càng lúc càng trở nên yếu ớt dễ vỡ như vậy. Sách Y phi thân lên trên Phượng Liễm Cung, chỉ thấy một công công từ ngoài điện sai bước chạy thẳng vào, trước điện, Lý Yên vội vàng ra hiệu bảo ông ta nhỏ giọng, hai tay dùng sức khua khoắn.

“Suýt, hoàng hậu khó khăn lắm mới ngủ được một lúc.”

Về mặt công công kia đầy kinh hãi, nhắc tay áo dùng sức lau đi mồ hôi dính trên trán, bước chân bị ngăn lại ngoài điện chần chừ không tiến không lùi, “Làm phiền thông báo một tiếng, cứ nói tiền phương có cấp báo, đã mang đến Kim Loan Điện.”

Lý Yên nghe vậy, suy nghĩ cẩn thận, cũng không dám làm trễ nãi, “Ngài trước tiên đợi ở đây một lát, nô tỳ đi rồi sẽ trở lại.”

Công công liền lộ vẻ mặt vui mừng, thân thể khẩn trương thối lui sang một bên, “Làm phiền rồi.”

Lý Yên đáp bước chân lên thăm lòng mềm mại, trong điện, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở của một mình Phong Phi Duyệt, cô gái đi vài bước tới trước giường, đem lời của công công báo lại với hoàng đế.

Đáy mắt vốn đang mệt mỏi của Cô Dạ Kiết lập tức trở nên hữu thần, hắc cúi đầu, nhìn Phong Phi Duyệt trong khuỷu tay một cái, sắc mặt lạnh lẽo như ánh sao trong đêm tối này. Cẩn thận ôm thân thể của nàng sang một bên, nàng xem ra thật sự rất mệt, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhíu lại, tiếp tục an nhiên ngủ say.

Đứng dậy, Lý Yên hầu hạ thay y phục, ánh mắt hoàng đế thủy chung hướng về phía trước, lúc đang mang thất lưng, thân thể cao lớn đã sai bước ra ngoài.

Lý công công lo lắng không yên, thấy thân ảnh thẳng tắp kia từ trong đại điện đi tới, vội tiến lên nghênh đón, “Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết phất tay một cái, Lý công công lập tức im bật, cặp mắt đảo qua đảo lại nhìn quanh bốn phía, sắc mặt nóng vội mà khẩn trương. Hoàng đế đưa tay vỗ nhẹ ống tay áo, thần sắc trầm ổn giống như khe núi thanh tùng sừng sững không cánh nào quật ngã, trong mạnh mẽ, còn mang theo khéo léo.

Sách Y vận bộ y phục tối màu, ẩn thân trên mái hiên giữa ánh trăng thưa thớt, cô ta cúi mắt xuống, vừa vận trông thấy một bên vạt áo của hoàng đế dừng lại, nửa người trên bị mái hiên rũ xuống ngăn trở, nhìn không rõ lắm. Cô ta nghiêng người, dứt khoát ngồi nửa người xuống, bất ngờ, đột ngột xông tới trước mặt,

khiến cô ta nhìn không kịp. Nam tử chấp tay đón gió, khí phách tự nhiên toàn vẹn, ép người khác không dám nhìn thẳng, đôi con ngươi màu hổ phách khảm nạm trên khuôn mặt để vương hoàn mỹ, càng thêm đầu độc người ta.

Tầm mắt Sách Y giằng co theo bước chân nam tử rời đi, khoe miệng dưới khăn che mặt nhẹ nhàng cong lên, vị thiên tử Huyền Triều này, quả nhiên giống như lời đồn đãi bên ngoài. Chẳng trách, những cô gái kia biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng chạy theo như vịt.

Mà dưới chân mình, chính là nơi tất cả nữ nhân đều thiết tha ao ước... Phượng Liễm Cung

Nhẹ mũi chân một cái, lúc rơi vào tấm điện, cô ta không nhận được bị đại điện trang trí xa hoa tráng lệ kia dọa cho chết khiếp, bốn phía là cột trụ vàng đồng tinh khiết, chống đỡ cả tòa cung điện thạch bích huy hoàng này. Bên trong, ngoài đồ cổ bài trí ra thì đủ thứ muôn màu muôn vẻ, cần cái gì đều có cái đó. Sách Y đứng trước điện, hai mắt có cảm giác như nhìn không xuể, hoàn toàn không chú ý đến Phong Phi Duyệt ở trên giường.

Cho đến khi, âm thanh tràn đầy phòng bị từ đằng kia truyền đến, “Người là ai?”

Sách Y quay đầu lại, thấy Phong Phi Duyệt đã ngồi nửa người dậy, cô ta mỉm cười dịu dàng, eo lưng nhỏ nhắn lắc nhẹ, đi lên trước, bàn tay mềm mại trắng nõn kéo khăn che mặt xuống, “Sao, mới không gặp một thời gian, đến sự phụ cũng không nhận ra?”

Phong Phi Duyệt cố kiềm nén kinh ngạc, ánh mắt chống lại gương mặt xa lạ mà yêu mị kia, “Sự phụ.”

Cô gái bật cười khanh khách, lần nữa khẳng định lại hoài nghi của nàng, “Vẫn là người có bản lĩnh, dấu đi dấu lại, dường như từ trên người người, nhìn thấy bóng dáng của Tây thái hậu năm đó.”

Phong Phi Duyệt vô thức chau mày, nàng tựa thân thể lên khung giường, lòng bàn tay cuộn tròn lại, cảm giác nhói nhói bén nhọn giúp nàng cưỡng ép bản thân trấn tĩnh lại, sợ mình nói sai, nàng chỉ là kéo môi cười một tiếng, cũng không mở miệng.

Sách Y không phát giác ra khác thường, dạo bước, đi quanh một vòng trong đại điện, cuối cùng đứng lại trước mặt Phong Phi Duyệt, “Sự phụ, sao người lại trở lại?” Trước đó, chính nàng cũng chưa từng gặp qua cô ta, Quân Ấn cũng không có nhắc tới với mình, người này, càng không thể nào là người trong hậu cung.

“Nhận ủy thác của người ta, phải hết lòng làm việc cho người ta.” Sách Y cũng không nói rõ, mà là nói bằng quơ một câu.

Toàn thân Phong Phi Duyệt mềm nhũn, ấn ký hoa mai giữa trán lại càng hiện rõ, vừa rồi, lúc Sách Y đi vào cũng không nhìn kỹ, bây giờ mới đột nhiên phát hiện ra, khiến thần sắc cô ta kinh lặng, một hồi lâu không có phản ứng. Trong không khí, mùi hương thanh nhã nồng đậm tràn ngập cả điện, sắc mặt cô ta nguy hiểm, ngửi khí, nháy mắt liền lạnh lẽo, “Hoa cỏ của nó, lại là hạ ở trên người người!”

Phong Phi Duyệt như bị sét đánh, mồ hôi lạnh toàn thân chảy ròng ròng, giống như là vừa mới ngậm mình trong nước vậy, ý của cô gái này, là cô ta biết người hạ cổ nàng là ai? Muốn chu toàn, lại không bị vạch trần, bây giờ Phong Phi Duyệt trước mặt sau lưng đều có địch, về mặt, lại không thể lộ ra chút sơ hở nào.

“Chỉ có điều, cũng hữu tình khả duyên, cùng là người trong môn hạ của ta, người lại làm hoàng hậu, mà thái hậu cùng Quân gia các người từ trước đến giờ không hòa hợp, ai cũng đều vì chủ tử của mình, khó trách nó sẽ có ý nghĩ như vậy.” Không đợi Phong Phi Duyệt mở miệng, Sách Y đón lời nói tiếp.

Theo ý của cô ta, người hạ cổ này, chắc chắn không thoát khỏi liên can với thái hậu hai cung.

“Chỉ là có một điểm ta không hiểu,” Sách Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Phong Phi Duyệt, “nó không biết mình còn có một vị sư tỷ, nhưng đối với người, ta cũng không che giấu, hoa cỏ này quần thân, hiển nhiên là sống không bằng chết, người vì sao lại, không đi hỏi nó lấy thuốc giải?”

Một hồi kích động, Phong Phi Duyệt nhìn thấy mấy phần hy vọng, “Cô ta hận con sâu như vậy, thuốc giải ở trong tay cô ta, nếu đã hạ hoa cỏ, sao có thể chấp tay đưa ra?”

“Hừ, quả nhiên là chữ tình đứng đầu, lẽ ra, nó sinh hạ long tử rồi thì cũng nên thỏa mãn, mẹ quý nhờ con, muốn quyền thế ra sao mà chẳng có.” Sách y thuận theo động tác của Phong Phi Duyệt tựa lên khung

giường, “Hoa mai nguyên rửa lần này đã uống máu của nó, cũng chỉ nhận một người chủ nhân này, ngay cả ta cũng không có cách nào.”

Trong cung, người sinh hạ long tử chỉ có một mình Minh hoàng quý phi, bấm ngón tay tính toán, lúc hoa lan cổ của Thi tiếp dư phát tác, vừa đúng lúc cô ta có thai, bây giờ, lại đúng lúc cô ta sinh hạ long tử không bao lâu. Theo ý của Mạch Thần Lại, người hạ cổ chú trong vòng một trăm ngày không chung đụng với nam nhân, như vậy xem ra, không ai ngoài cô ta. Phong Phi Duyệt nắm chặt hai quả đấm, sắc mặt vẫn bình thản như cũ, “Làm phiền sư phụ quan tâm, con nhất định khiến cô ta ngoan ngoãn giao gốc cây hoa mai ra đây.”

Sách Y cười khê, nhìn gò má nàng, giọng điệu chuyển thành ôn nhu, “Cả đời ta chỉ thu nhận hai đồ đệ, mà những người đã từng dạy dỗ, thì lại đếm không hết. Chỉ có điều, trong số này người khiến ta quan tâm nhất chính là ngươi, lúc đầu, khi ngươi bái ta làm sư ta đã nhìn ra ngay, trong tâm ngoan độc, thủ đoạn tàn nhẫn, ta cũng tin chắc, hậu vị này sớm muộn có một ngày sẽ rơi vào trong tay ngươi.”

Phong Phi Duyệt ngược mắt, đoán không ra cô gái này rốt cuộc có lai lịch ra sao.

Sách Y thấy nàng rất ít nói chuyện, chỉ cho rằng nàng bị hoa cổ hành hạ, toàn bộ tinh lực toàn thân đã hao hết, xoay người, cô ta tùy ý ngồi xuống bên cạnh Phong Phi Duyệt, đôi tay chạm đếm chân gấm sợi tơ trên giường, không nhìn được chặc chặc vài tiếng.

“Thái hậu cũng không biết quan hệ của chúng ta, chỉ là, lần này ta đến đây, cũng không phải vì ngươi,” Sách Y khom lưng nằm xuống, phát ra một tiếng thở dài thích ý, “đến lúc đó, nói không chừng sẽ có người uy hiếp đến địa vị của ngươi, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.” Cô ta có chừng có mực, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

“Lời này của sư phụ là có ý gì?”

“Ta nhận bạc của thái hậu, chỉ cần làm việc cho bà ta, những chuyện còn lại, thì phải dựa vào chính ngươi.”

Loại quan hệ giữa hai sư đồ này, khiến Phong Phi Duyệt không thể nắm bắt được, nếu là sư phụ của Quân Duyệt, tại sao lại giúp thái hậu hai cung đối phó nàng ta?

“Thái hậu bỏ ra bao nhiêu bạc?” Nàng quay đầu lại, liếc nhìn Sách Y nằm trên giường, “Con không muốn đối địch với sư phụ.”

Hoa nhan cô gái nở rộ, ngón trở nhẹ nhàng đong đưa trước mặt Phong Phi Duyệt, “Đây không phải là vấn đề tiền bạc, mà là một trò chơi, hiểu không?”

Đáy mắt cô ta mang theo tia sáng lấp láy, loại thần sắc hưng phấn này, khiến sống lưng Phong Phi Duyệt rét lạnh một hồi, bản thân mình dường như đã trở thành khốn thú trong lồng, mặc cho người ta làm thịt bất cứ lúc nào, Sách Y chống hai tay lên, hai người gần trong gang tấc, “Ta tin tưởng ngươi.” Cô ta cười rất có thâm ý, đủ loại hàm nghĩa, giống như chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Phong Phi Duyệt giấu đi bất an trong lòng, kể sách hiện giờ, là giải hoa cổ này trước tiên, “Hai người chúng con, một người lên làm hoàng hậu, người còn lại thì thành hoàng quý phi, hết thảy mọi chuyện bây giờ, đều phải quy công ở người.”

Sách Y chẳng nói chẳng rằng, nụ cười bên khóe mắt càng thêm đậm, trong mắt, lại có một tia quỷ dị rất khê thoảng qua, cô ta nghiêng đầu, tiếp theo nói, “Ngươi cũng không cần khách khí như vậy, ban đầu ta thu nhận các ngươi nhập môn, ta cũng kiếm được không ít bạc trắng.”

Phong Phi Duyệt âm thầm bật cười, người này thì thoảng đem chữ ‘bạc’ treo ngoài miệng, xem ra, ngược lại có vài phần khôn khéo.

Bây giờ, điều duy nhất nàng có thể xác định, người hạ cổ chú này là Minh hoàng quý phi không sai, chuyện mình bảo Quân tướng gia điều tra chắc cũng đã xong xuôi rồi, nếu như thật sự có thể tìm được hai người phụ nữ kia, đến lúc đó, nợ mới nợ cũ tính liền một lượt. Sách Y ngồi yên một bên, nghiêng tâm mắt sang nhìn Phong Phi Duyệt, chỉ là cười nhạt, lại có chứa thâm ý.

Trong Kim Loan Điện, hoàng đế vội vàng chạy tới, Lý công công sau lưng gần như theo không kịp bước chân của hắn, chạy chậm chậm một đường phía sau.

“Thần tham kiến hoàng thượng.” Nam tử chờ trong điện thấy Cô Dạ Kiết đang hướng về phía mình đi tới, vội tiến lên hành lễ.

“Mau đứng lên.” Hoàng đế tiến tới, lại đích thân đỡ hắn dậy, “Tình hình tiền phương thế nào?”

“Bẩm hoàng thượng,” Âm thanh nam tử kia khàn khàn, chiến bào trên người còn chưa kịp thay ra, gương mặt mờ mịt phong trần còn mang theo bi thương, “Quân tướng soái lãnh đạo năm vạn tinh binh mới ra khỏi Huyền Triều ba trăm dặm, liền bị kỵ binh Lãnh Quốc bao vây từng đoàn, chúng tướng soái khó khăn lắm mới mang binh đột phá vòng vây, bây giờ lại bị chặn ở nơi hỏ lang, tiến lùi đều khó. Lương thực trong quân đã gần cạn kiệt, hơn một ngàn huynh đệ liều chết bảo hộ thần phá vòng vây, hoàng thượng, thần khẩn cầu người phát binh hỏa tốc trợ giúp...”

Văn thư trong tay được Lý công công nhận lấy, giao cho hoàng đế.

Nhưng, Cô Dạ Kiết cũng không mở ra, mà nhắm vào nam tử dưới đất nói, “Vất vả lao碌, người trở về trước đi, tắm nước nóng sạch sẽ, tụ họp với người nhà.”

Về mặt tướng sĩ kia đầy khó hiểu, thấy tuần nhan hoàng đến cực kỳ bình thản, ngược lại tưởng rằng mình đã nhìn lầm rồi, “Hoàng thượng...”

“Lui xuống!” Giọng điệu Cô Dạ Kiết, tưởng chừng như hai người khác nhau, ngay cả Lý công công theo hầu bên cạnh cũng không khỏi giật bắn người, ông ta vội vàng tiến lên, lôi kéo ống tay áo tên tướng sĩ kia, “Hoàng thượng đây là thương cảm người đi đường khổ cực, còn không biết tạ ơn?”

Dù sao cũng là người mang binh đi ra ngoài một thời gian dài, không hiểu cách nhìn mặt nói chuyện, tướng sĩ kia lòng nóng như lửa đốt, nhưng không ngờ hoàng đế lại nói tùy tiện vài câu liền đuổi mình đi, nghĩ đến những huynh đệ vẫn còn ở trong nước sôi lửa bỏng ngoài kia, nam tử vung tay, muốn tiến lên.

Lý công công kinh hãi, thân thể vội vàng ngăn cản trước mặt hắn, ánh mắt cũng theo đó lãnh liệt, nam tử thấy vậy, lập tức hoàn hồn, lúc này mới ý thức được đang ở Kim Loan Điện.

“Thần, tạ hoàng thượng.” Tuy có chút không cam lòng, không muốn, không hiểu, nhưng vẫn là quân thần khác biệt.

Tiếng bước chân nặng nề, vượt qua đại điện trang nghiêm sáng bóng như gương soi, hoàng đế hướng mặt về phía nam, văn thư nắm giữa lòng bàn tay, nếp gấp rõ ràng đã sâu hơn.

“Hoàng thượng...” Lý công công thấy tên nam tử đi xa rồi, mới dám tiến lên.

“Thứ cho nô tài lớn mật suy đoán, hoàng thượng người, cũng không muốn phát binh.”

Ánh mắt Cô Dạ Kiết bị ánh trăng nhuộm màu, mang theo máu tanh hệt như lang sói, bóng lưng cao ngạo, lại càng nguy hiểm như ngủ đông, Lý công công đứng ở đằng sau, không khỏi cảm thấy không khí cũng theo đó mà run rẩy, phảng phất như có đại sự gì đó, sắp sửa xảy đến.

“Người nói, nếu trăm không phái binh trợ giúp, đối mặt với tử lộ không có cơ hội thoát ra, nếu như Quân tướng soái có hiềm nghi cùng động thái tư thông với địch phản quốc, hắn sẽ làm như thế nào?”

Giữa hơi thở trầm muộn, hoàng đế lại thỉnh thoảng ném ra một câu.

Lý công công cũng không hiểu, ngẫm nghĩ một lát, mới trợn to hai mắt, giọng nói, mang theo run rẩy không thể tưởng tượng nổi, “Nếu như Quân tướng soái thật sự là phản quốc, hắn đợi lâu mà không nhận được trợ giúp của hoàng thượng, tuyệt đối không thể chịu chết như vậy, nhất định là...”

“Nhất định là, sẽ cầu viện nơi hắn đang nương tựa kia, mà thứ trăm thiếu, chính là một phần chứng cứ mấu chốt này!” Hoàng đế quả quyết đáp lời, đồng tử hiện lên như sói, đỏ tươi màu máu.

131. Chương 130: Giông Tố Ấp Đến

Chương 130: Giông tố ập đến

Lý công công che miệng, tâm tư của hoàng đế này càng ngày càng khiến người ta khó nắm bắt, hoàng hậu được sủng ái cỡ nào, bây giờ cả triều đình đều biết rõ, “Hoàng thượng, phía bắc Trường Thành kia, có đến năm vạn tinh binh canh giữ.”

Đó là kỵ binh hoàng đế đưa vào giáo trường tinh luyện, bởi vì Quân Ấn phải dẫn binh xuất chinh, Cô Dạ Kiết lúc đó mới có ý thông qua năm vạn binh. Theo như ý của ông ta bây giờ, nếu lúc đầu tùy ý phái nhân mã đại khái, cũng không tổn hại đến mức thể thảm như thế này.

Cô Dạ Kiết liếc mắt liền nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ông ta, đồng tử sâu hút lạc định, hần không nói nửa lời, vẫn thư trong tay sau đó bị bỏ vào trong ống tay áo, Lý công công không dám hỏi nhiều, đi theo hần ra khỏi đại điện.

Chỉ có Cô Dạ Kiết biết, Quân Ấn trước giờ tâm tư kín đáo, năm vạn tinh binh này của hần, kỳ thực là bị hoàng đế đích thân đưa vào hang cọp, mục đích duy nhất, chính là một bằng chứng Quân gia mưu phản.

Hần là người thống lĩnh cả Huyền Triều, cái gì nặng cái gì nhẹ, hần phân biệt rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, bên ngoài cung điện, không khí như tràn ngập khối báo động chiến hỏa dồn dập, Cô Dạ Kiết đứng bên ngoài hồi lâu, thần sắc trong mắt phức tạp.

Một tờ chiếu thư, bây giờ, e là xác người đã chết thành núi, khóe mắt bị bóng đêm vô tận nhiễm sâu, hần thu hồi ánh mắt, đi thẳng đến Phượng Liễm Cung.

Trong điện, một mình Phong Phi Duyệt ngồi một chỗ, đèn cung đình mờ ảo, chiếu lên chân mày càng lúc càng nhũn nhặn của nàng, vừa rồi, sau khi Sách Y đi, ngoài cung có người bí mật báo lại, nói là đã tìm được hai người phụ nữ kia. Bây giờ đang bị nhốt bên trong Quân phủ, hết thấy, tựa hồ như thuận nước đẩy thuyền, mà gốc hoa mai kia lại đang ở trong tay Minh hoàng quý phi, Phong Phi Duyệt vốn nên mừng rỡ kích động, nhưng rõ ràng đã đến thời điểm mấu chốt này, nàng lại do dự.

Nàng quá mức thất thần, cho tới khi hoàng đế đi tới trước người cũng không phát hiện.

“Tình rồi à?” Cô Dạ Kiết theo đó ngồi xuống, cầm đôi tay mềm mại của nàng kéo sang, đặt ở trên đầu gối mình.

Nàng ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt như vực sâu không thấy đáy, theo thói quen dựa vào người hần, “Thiếp không ngủ được nữa.”

Lần này, không phải là vì hoa nguyên rửa nữa, mà là trong lòng nàng phức tạp vạn phần, không khép mắt lại được.

Kéo eo lưng nhỏ nhắn chỉ đầy một nắm tay của nàng sang, để cả người nàng ngồi lên trên chân mình, hoàng đế cũng không có ý định ngủ thêm nữa, tầm mắt dịu dàng của Phong Phi Duyệt theo lồng ngực phập phồng của hần nhìn ra ngoài. Thế giới này, giống như có vài điểm trong suốt chẳng thể nào phân biệt được là đen hay trắng, chỉ không biết, bình minh sắp dâng lên kia, rồi sẽ có cảnh tượng như thế nào.

Duy trì một tư thế, hai người cứ như vậy ngồi cả đêm.

Cho đến khi bên ngoài truyền đến âm thanh của Lý công công, Phong Phi Duyệt lúc này mới đứng dậy, tự mình thay long bào cho hoàng đế, hai tay vuốt phẳng từng nếp nhăn bên trên y phục, nàng đứng sau lưng Cô Dạ Kiết, tay mềm vòng quanh thắt lưng hần, “Sớm trở lại nhé.”

Nam tử vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, Phong Phi Duyệt lui nửa người trên ra, một đường tiễn hoàng đế ra ngoài.

Trong điện, vắng ngắt, Phong Phi Duyệt ngồi trước gương đồng, từng đường từng nét, tự mình trang điểm cho mình, lông mày kẻ hơi đen, cánh môi điểm chút son đỏ, thần sắc nàng vô cùng bình tĩnh, giống như đang vì bọn họ mà vẽ (Bọn họ ở đây chắc là mấy người bên phía thái hậu, chip đoán dzậy :v). Lý Yên bưng

khay đi tới, chỉ thấy nàng đưa lưng về phía mình, đồ ngủ trên người còn chưa thay ra, đem đồ cầm trong tay để qua một bên, vội vã lau chùi hai tay trước, “Nương nương, hay là để nô tỳ làm cho.”

Phong Phi Duyệt lắc đầu, hạ động tác trong tay xuống, chậm rãi đứng dậy, “Lý Yên, người đi mời Mạch y sư tới đây.”

Hai tay Lý Yên vừa mới cầm y phục lên thì khựng lại nửa chừng, thu lại, giắt lên trên kệ lần nữa, “Dạ, nương nương.”

Phong Phi Duyệt tự mình thay bộ phượng bào tượng trưng cho quyền thế kia, chỉ có điều, hôm nay mặc lên người, lại cảm thấy nặng nề, đè ép hai vai nàng gần như suy sụp. Chẳng qua bao lâu, liền nghe thấy tiến bước chân Mạch Thần Lại vội vã bước đến, trầm muộn mà hữu lực vang vọng giữa đại điện trống rỗng yên ắng này.

Lý Yên canh giữ ngoài điện, Mạch Thần Lại còn chưa kịp tới gần, liền mở miệng hỏi, “Sao vậy, có chỗ nào khó chịu sao?”

Phong Phi Duyệt yên lặng lắc đầu, ra hiệu hẩn ngồi xuống, Mạch Thần Lại thấy bộ dạng nàng u sầu, muốn nói lại thôi, “Như thế này không giống như hoàng hậu mà ta biết.”

Nàng rũ đầu xuống, sau giây lát, mới mở miệng nói, “Lần này, ta sợ chúng ta thật sự phải trở mặt hoàn toàn với thái hậu hai cung.” Nàng tận lực nói thật nhẹ nhàng, nhưng trong giọng nói, vẫn tối tăm khó kìm nén. Trong lòng nàng có băn khoăn, một là hoàng đế, hai, chính là Mạch Thần Lại. Như vậy xem ra, quan hệ giữa hai thầy trò họ, tất sẽ phải xuất hiện rạn nứt không thể nào vượt qua.

“Nàng đã quyết định, chọn thời cơ vào lúc này?”

Phong Phi Duyệt dùng sức gật đầu, đem những lời Sách Y đã nói kể lại không sót một chữ với Mạch Thần Lại, “Bây giờ, đã tìm được hai người phụ nữ kia, chúng ta, hẳn không còn gì để do dự nữa rồi.”

“Lời nhắc nhở như vậy, quả thật có khả năng là Minh hoàng quý phi,” Mạch Thần Lại không hỏi thẳng quan hệ giữa Phong Phi Duyệt với Sách Y, trên người nàng, bản thân vốn dĩ đã là một bí ẩn, khó có thể nắm bắt, “chỉ có điều, không có mệnh lệnh của hoàng thượng, người có thể tự do ra vào Phượng Liễn Cung, chúng ta tuyệt đối không thể phớt lờ, hơn nữa, hành động lần này của cô ta, không thể nghi ngờ chính là bán đứng đồ đệ thân cận của mình, đối với cô ta mà nói, có lợi ích gì?”

Những gì Mạch Thần Lại nhắc đến, Phong Phi Duyệt không phải là không nghĩ tới, nhưng mà nàng cũng có suy tính của mình, Minh hoàng quý phi này sớm muộn sẽ động thủ, bây giờ, ló ra được thì càng tốt, nếu như không có, ít nhất cũng có thể trị cô ta tội chết.

Thấy nàng đã hạ quyết tâm, Mạch Thần Lại lập tức đứng dậy, cùng Phong Phi Duyệt một đường đi thẳng ra ngoài.

Lý Yên cùng Ngọc Kiều đứng ở ngoài điện, thấy hai người ra ngoài, vội tiến lên đón, bước chân Phong Phi Duyệt dồn dập, chỉ phân phó một câu, “Lý Yên, người chờ ở đây, hoàng thượng đến Phượng Liễn Cung, người cứ nói bốn cung ở tầm điện của Minh hoàng quý phi, xin hoàng thượng nhất định phải đến đó.”

Hai nha hoàn liếc nhau một cái, Lý Yên thối lui đến bên cạnh, gật đầu nhận mệnh.

“Ngọc Kiều, người đi theo bốn cung.” Phong Phi Duyệt bước xuống trường cấp, Ngọc Kiều bên cạnh hoảng hốt, nhắc chân vội vàng đi theo.

Ngay phía trước, phẳng phất như trời mây chuyển động, từng đám từng đám kiêu diễm kéo mở bầu trời vốn đang tối đen một màu ra, Phong Phi Duyệt gầy sợi tóc rơi xuống bên tai, bóng mờ từ hàng mi cong cong, kéo ra thật đậm.

Từ xa, là có thể nghe thấy tiếng đứa bé khóc tê tâm liệt phế, bước chân kiên định của nàng cũng theo đó chậm dần lại, rồi đột nhiên dừng hẳn, vạt áo trắng tinh của Mạch Thần Lại lắc lư theo động tác bước chân, rồi im lìm, “Sao vậy?”

“Đứa bé kia...”

Nàng muốn hỏi, một khi hoàng thượng biết chân tướng, đứa bé được trao đổi mà đến đó, vận mạng của nó sẽ như thế nào?

Mạch Thần Lại trầm mặc không nói gì, an tĩnh đứng nguyên một chỗ bên cạnh nàng, bây giờ, tiếng khóc kia lại càng bén nhọn hơn, Phong Phi Duyệt thậm chí còn hoài nghi, đứa nhỏ cứ tiếp tục khóc như vậy, cuối cùng sẽ khóc hư luôn cả cuống họng.

Do dự chốc lát, nàng không có xoay người, bước chân, so với lúc này nàng phát ra dồn dập.

Bên trong tấm điện của Minh hoàng quý phi, nhũ mẫu hai tay ôm đứa bé, không ngừng đi tới đi lui quanh nội điện, bà ta chưa từng gặp qua đứa trẻ nào khó hầu hạ như vậy, gần như là khóc chẳng phân biệt ngày đêm, cũng khó trách nương nương thường xuyên phát cáu.

“U...ô ô...” Khẽ dỗ một khúc hát ru, nhưng đứa nhỏ nào có chịu để yên, tứ chi vẩy đạp lung tung, gương mặt gầy gò lại càng kiềm nén đến đỏ bừng.

Phong Phi Duyệt vừa mới bước vào một bước, liền trông thấy Minh hoàng quý phi đang dùng điểm tâm, khuôn mặt nàng ta tiều tụy, xem ra cũng không được ngủ yên giấc. Nhìn thấy Phong Phi Duyệt đi vào, đứa bạc trong tay cô gái không tự chủ được siết chặt, lúc nhìn thấy Mạch Thần Lại sau lưng nàng thì run lên, bát đĩa thì nghiêng lệch suýt chút là rơi xuống, trong lòng kinh hãi, vội vàng che giấu thần sắc đứng dậy hành lễ, “Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Phong Phi Duyệt khoát khoát tay, ý bảo nàng ta đứng dậy, “Minh hoàng quý phi không cần đa lễ.”

“Đứa nhỏ này, sao lại khóc ra thành như vậy?” Phong Phi Duyệt tiến lên một bước, nhưng không ngờ cô gái đang quỳ phía dưới lập tức kéo thẳng hai chân đứng dậy, cả người ngăn trở trước mặt nàng, giả vờ như đang đùa đùa với đứa bé.

“Nương nương không cần lo lắng, trẻ con chính là như vậy, khóc vài ba tiếng rồi lại thôi ấy mà.”

Mạch Thần Lại đi theo sau lưng Phong Phi Duyệt nhú mảy lại, trong không khí lúc này, quanh quẩn một mùi hương không biết rõ tên, mùi vị đó nồng nặc mà gay mũi, thậm chí còn làm người ta bị sặc. Loại hương thơm nồng đậm này, ngửi vào thật khiến người ta buồn nôn, mà chính là hương nhan này, dường như, đã giấu đi mất một loại hương vị vốn nên tươi mát.

“Theo bốn cung thấy, vẫn nên để cho Mạch y sư chẩn đoán thử xem, sắc mặt tiểu hoàng tử không tốt, không giống như là khóc nháo đơn giản như vậy.” Phong Phi Duyệt lễ độ nói, hai mắt, lại đang quan sát thần sắc cô gái.

Minh hoàng quý phi nghe vậy, trong mắt hiện lên kinh sợ, vẻ mặt có hơi cứng ngắc cổ giãn ra, “Tiểu hoàng tử rất khỏe mạnh, hôm qua, thần thiếp mới để quốc sư xem qua.”

Phong Phi Duyệt như có điều suy nghĩ gập đầu, nàng xoay người, thấy tầm mắt Mạch Thần Lại đang hạ xuống trên án kỷ bên cạnh, phía trên có đặt một lò hương chạm trổ màu tím. Mơ hồ, mùi thơm nồng nặc mù mịt kia, chính là từ bên trong phiêu tán ra. Vươn tay nhẹ phẩy phẩy trước cánh mũi, “Không ngờ, Minh hoàng quý phi lại thích hương thơm cầu kỳ này.”

Sắc mặt cô gái có hơi mất tự nhiên, khẽ nhếch khóe miệng, nhận lấy đứa bé trong tay nhũ mẫu.

Phong Phi Duyệt thấy thần sắc nàng ta như đang né tránh, trong lòng, càng thêm khẳng định chắc chắn, bước chân nhẹ nhàng tiến lên, nói, “Có thể cho bốn cung ôm một chút không?”

Hai tay Minh hoàng quý phi ôm đứa bé càng thêm dùng sức, thân thể cũng không tự chủ được xoay ngoắt sang một bên, “Đứa nhỏ này làm loạn rất gay gắt, thần thiếp chỉ sợ quấy rầy đến hoàng hậu.”

Đang khi mọi người nói chuyện, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng thông báo, lúc kịp phản ứng lại, hoàng đế đã từ bên ngoài đi vào.

“Sao lại ở đây?” Cô Dạ Kiết quét tầm mắt qua đám người, rơi lên trên mặt Phong Phi Duyệt.

Nàng nhu thuận tiến lên, âm thanh mệt mỏi còn mang theo vài phần khản đặc, Minh hoàng quý phi thấy nàng nhìn chăm chăm đứa bé trong ngực mình, vội vàng xoay người sang chỗ khác, vờ như đang đùa giỡn với nó.

“Thần thiếp, muốn ôm đứa nhỏ kia.” Phong Phi Duyệt nghiêm túc nói.

Cô Dạ Kiệt lộ vẻ mặt không hiểu, nhưng nhìn gương mặt tràn đầy hy vọng của nàng, cũng liền gật đầu, “Thân thể nàng không tốt, đừng quá miễn cưỡng.”

Phong Phi Duyệt giãn mặt ra, mà Minh hoàng quý phi lúc này, sống lưng lại cứng ngắc, nàng đi tới trước mặt cô gái, cúi mắt nhìn đứa bé khóc đến cơ hồ thở không ra hơi, đích thân hoàng đế cho phép, Minh hoàng quý phi cũng không cách nào kiên trì được nữa.

Phong Phi Duyệt đưa tay tới, cô gái ngẩng đầu lên, trong mắt đột ngột lộ ra mấy phần hận ý, hai tay nắm lấy tả lót của đứa trẻ chần chừ không chịu buông. Sau lưng, hoàng đế thấy hai người giằng co, gương mặt tuấn tú có phần không vui, đi tới.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Minh hoàng quý phi kinh hãi, trên tay buông lỏng, đứa nhỏ liền được Phong Phi Duyệt đón lấy.

Ôm đứa bé, nàng lui về phía sau mấy bước, bàn tay vừa mới chạm vào cánh tay của nó, tiểu hoàng tử liền há miệng khóc rống lên lần nữa, trong tiếng khóc, lộ ra đau đớn xé rách.

Phong Phi Duyệt khê chau đôi mày thanh tú, bàn tay trượt xuống dưới ống tay áo đứa nhỏ, năm ngón tay nhẹ kéo nó lên, đôi mắt xinh đẹp, bởi vì chứng kiến cảnh tượng trước mắt mà kinh ngạc trừng lớn, tiếng kinh hô không kìm nén được bật ra khỏi miệng, hoàng đế bên cạnh nghe thấy, sắc mặt lạnh lẽo tiến lên.

132. Chương 131: Tìm Được Thuốc Giải

Chương 131: Tìm được thuốc giải

Chỉ thấy, trên cánh tay trắng hồng phần nộn kia hiện đầy vết máu ứ đọng, có vài chỗ, hiện lên màu đỏ tím, máu bám tụ lại rõ ràng như vậy, dấu vết hai ngón tay nhéo lên, càng thêm thâm không nở nhìn.

Phong Phi Duyệt nghẹn họng nhìn trần trời, một tay nâng đầu đứa bé lên, hoàng đế đã đi đến bên cạnh, lúc tầm mắt rơi lên trên cánh tay tiểu hoàng tử, tuấn nhan hết như băng tuyết trầm trọng lắng xuống, “Kể nào làm!”

Nhũ mẫu đứng ngay cạnh đó toàn thân run rẩy, hai đầu gối bà ta ‘bụp’ một tiếng quỳ xuống mặt đất, “Bẩm hoàng thượng, lão nô không biết.”

Ánh mắt, sợ sệt mà hèn mọn hướng về phía Minh hoàng quý phi, bà ta run lấy bầy, dùng sức cúi người dập đầu xuống đất.

Hoàng đế nhìn vào trong mắt, trái tim đột ngột co rút một hồi, dù sao cũng là cốt nhục ruột thịt, bây giờ lại bị ngược đãi thành như vậy, nhũ mẫu kia chỉ lo kêu cứu tha mạng, chỗ bả vai bắt chợt nặng nề, bị hấn một cước đá bay ra xa, “Trẫm giao tiểu hoàng tử cho các người, hôm nay nếu như người không nói thật, trẫm liền phá nát bộ xương già này của người!”

Nhũ mẫu lăn lộn một vòng, khó khăn lắm mới duy trì được tư thế lúc trước cúi quỳ xuống đất lần nữa, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng... Lão nô, lão nô thật sự không biết.”

Bà ta ý vị dập đầu, bây giờ chính mình có dính dáng trong đó, e là rất khó có cơ hội thoát thân, trốn tránh nhắm tịt hai mắt lại, Phong Phi Duyệt thấy bà ta ấp a ấp úng, giống như có lời gì đó không dám nói, “Người cứ nói đừng ngại, bây giờ hoàng thượng ở đây, tự nhiên sẽ không oan uổng người, nếu như người không nói thật, vậy...” Nàng khựng lại giữa chừng, đôi môi đỏ mọng nhẹ mím lại, mang theo hung lệ hiểm ác, “Chỉ có thể để người làm kẻ chết thay, tiếp theo, khiến cả nhà người bị dính líu, nhũ mẫu, lá gan của người cũng thật là lớn, tiểu hoàng tử là long tự đầu tiên của Huyền Triều ta...”

“Hoàng hậu thứ tội, hoàng hậu thứ tội...”

Minh hoàng quý phi ở bên cạnh, trên vàng trán trơn bóng rỉ đầy mồ hôi lạnh, hai tay ở trong ống tay áo siết lại thật chặt, nàng ta xông lên trước một bước, định bụng đoạt lấy đứa bé trong tay Phong Phi Duyệt, “Trả tiểu hoàng tử lại cho ta.”

Xoay người một cái, Phong Phi Duyệt tránh ra khỏi nàng ta vài bước, sắc mặt âm lãnh của hoàng đế lại càng thêm khó coi, “Nàng làm gì đó?”

“Đó là con của thần thiếp, dựa vào cái gì cho cô ta ôm.” Minh hoàng quý phi nôn nóng bất an, hai chân dùng sức giẫm mấy cái, “Trả con lại cho ta.”

Cô Dạ Kiết thấy nhũ mẫu kia chỉ lo dập đầu, lửa giận thiêu đốt trong lòng không có chỗ phát tiết, ánh mắt âm chí, hướng ra bên ngoài quát lớn, “Người đâu, lão nô tài này ra ngoài, loạn côn đánh chết.”

Bên ngoài, thị vệ tức tức lập tức vọt vào trong điện, nhũ mẫu bị dọa sợ tới mức ngồi phịch xuống đất không nhúc nhích lấy một cái, mắt thấy hai thị vệ sắp sửa tiến lên, bà ta dùng khuỷu tay chống người dậy, huy động hết khí lực toàn thân ôm lấy chân hoàng đế, “Hoàng thượng, lão nô không dám lừa gạt, hoàng thượng tha mạng a, vết thương trên người tiểu hoàng tử thật sự không liên quan đến lão nô, là Minh hoàng quý phi thấy tiểu hoàng tử khóc chẳng phân biệt ngày đêm, lúc, lúc này mới tự mình nhéo lên...”

“Nhũ mẫu người nói bậy bạ gì đó, xem bốn cung có xé nát cái miệng của người ra không!” Minh hoàng quý phi thẹn quá hóa giận, đám ma ma cung nữ bên cạnh đều bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, nhũ mẫu kia vì muốn bảo vệ chính mình, chỉ đành phải liều mạng kể ra hết toàn bộ sự tình, “Hoàng thượng, mỗi câu của lão nô đều là thật, cho dù lão nô có mượn lá gan của ông trời, cũng không dám xuống tay với tiểu hoàng tử đâu ạ.”

Minh hoàng quý phi bước nhanh tiến lên, thị vệ bên cạnh theo ý tứ của hoàng đế che chắn trước người nhũ mẫu, cô gái thấy vậy, thanh âm cuồn cuộn gần như là phát điên, “Hoàng thượng, người tuyệt đối không được tin bà ta, tiểu hoàng tử là thần thiếp hoài thai mười tháng sinh ra, thần thiếp sao có thể nhẫn tâm xuống tay như vậy được, hoàng thượng...”

Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt gần như điên cuồng kia, nàng ta vốn nên xinh đẹp mà cao ngạo, giờ đây, ôm lấy đứa con không phải là của mình, nàng ta kiên trì, nàng ta thỏa hiệp, là vì cái gì cơ chứ?

Nghiêng tầm mắt đi, trên mặt hoàng đế, có yêu thương, nhưng chỉ là vì tiểu hoàng tử, đứa trẻ này, hẳn tưởng rằng là con của mình.

Phong Phi Duyệt cúi đầu, đứa bé trong ngực đã không quấy khóc nữa, âm thanh trong cổ họng, mang theo trầm khàn khiến người ta yêu thương, bàn tay nhỏ xíu vung vẩy trước mặt vài cái, con người đen lầy trong veo, đang đảo qua đảo lại nhìn nàng chăm chăm. Đây vốn dĩ là một sinh mệnh vô tội, nhưng nào ngờ, lại bị lôi kéo vào cuộc chiến phân tranh quyền thế chốn hậu cung này.

Bàn tay nhỏ nhắn núp dưới ống tay áo, đột nhiên nắm lấy một đầu ngón tay Phong Phi Duyệt, năm ngón tay mũm mĩm thu hẹp, khí lực rất nhỏ, lại nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay nàng bao bọc trong lòng bàn tay mình.

Nháy mắt, giống như có một dòng điện mạnh mẽ hữu lực, một thời gian dài khóc náo, gần như đã khiến đứa nhỏ này quên mất mình còn có thể cười, Phong Phi Duyệt thấy nó cười khanh khách ra tiếng, con người đen lầy như mực, cực kỳ đẹp mắt.

Bên kia, nhũ mẫu ôm chân hoàng đế không chịu buông tay, mà Minh hoàng quý phi thì bị hai thị vệ ngăn trở không thể tiến lên trước được, cả phòng đều là tiếng gào khóc, khiến người ta sinh lòng chán ghét, Cô Dạ Kiết vốn đã tích đầy một bụng nộ khí, hấn nhắc chân đá văng nhũ mẫu ra ngoài, xoay người đối mặt Minh hoàng quý phi, ánh mắt lạnh lùng bén nhọn, giống như mũi dao sắc lẹm, mang theo băng hàn từng đao từng đao lẳng trì người ta.

“Hoàng thượng...” Đôi đồng tử của Minh hoàng quý phi co rút lại, “người đừng tin lời bà ta nói... tiểu hoàng tử là con của thần thiếp cùng hoàng thượng, thần thiếp ngày ngày tận lòng chăm sóc, làm sao có thể xuống tay với con, nhất định là nhũ mẫu thừa lúc thiếp không có mặt, hoàng thượng nếu người không tin, những nha hoàn ma ma này đều có thể làm chứng...”

Phong Phi Duyệt thấy nàng ta ra sức nguy biện, tầm mắt lập tức rời khỏi người đứa bé, Mạch Thần Lại đứng ngay bên cạnh nàng, hấn lúc này chỉ thờ ơ lãnh đạm. Hai người nhìn nhau một cái, chỉ thấy hấn lui người ra sau một bước, thân ảnh cao lớn bao phủ trên đỉnh đầu Phong Phi Duyệt, động tác trong lúc vô tình, lại tỏ rõ ủng hộ của nam tử yên lặng chờ đợi đằng sau.

“Minh hoàng quý phi, nếu đứa trẻ này thật sự là cốt nhục của cô, cô tất nhiên không thể xuống tay được.” Phong Phi Duyệt đi lên trước, mắt thấy thần sắc nàng ta đột nhiên cứng ngắc, khóe môi không ngừng run rẩy.

“Hoàng hậu, lời này của cô là có ý gì?”

Về mặt cô gái đầy phần nỡ, hai tay chột dạ siết chặt, nhưng biểu hiện vẫn cường ngạnh, về mặt khí thế không hề thua kém người nào, Phong Phi Duyệt đứng lại sau lưng hoàng đế, Cô Dạ Kiết quay đầu lại, trên gương mặt tuần tú, mang theo khiếp sợ kinh người. Con người như lang sói nhìn thẳng tới, trong phần nộ, còn hàm chứa khó tin.

Phong Phi Duyệt nuốt sâu xuống một hơi, đáy mắt, thoáng qua tia nhu hòa, nhưng vẫn kiên định dị thường, nàng bình tĩnh hạ thấp ngữ điệu, trong một khoảnh khắc, thậm chí cảm thấy ánh mắt của hắn quá mức nóng bỏng, nóng đến nỗi nàng không dám đối mặt, “Hoàng thượng, đứa trẻ này không phải là của chàng.”

Rõ ràng, nàng nhìn thấy một phần chất vấn trong đáy mắt hắn, hoàn toàn sụp đổ. Cô Dạ Kiết biết rõ, nàng không thể nào gạt mình, phần tin tưởng này, lại nặng nề đến mức khiến hắn tình nguyện rằng không có.

“Hoàng hậu, cô đừng vội ngậm máu phun người,” Cặp mắt sắc sảo của Minh hoàng quý phi bắn ra tia phần hận, nàng ta sẩy tay đẩy thị vệ ngăn trở trước người ra, “cô hận không thể diệt trừ con của ta, bây giờ, còn nói tiểu hoàng tử không phải là cốt nhục của ta, sao, cũng bởi vì nó uy hiếp đến địa vị của đứa bé trong bụng cô? Hoàng hậu, tâm địa của cô thật là ngoan độc...” Nàng ta thét lên chói tai, nhiều hơn, chính là muốn kín đáo che giấu nỗi sợ hãi đang cuộn cuộn dâng lên không ngừng trong lòng. Ngược lại, Phong Phi Duyệt lại cực kỳ tỉnh táo, Cô Dạ Kiết nhìn lại đứa bé trong ngực nàng lần nữa, môi mỏng mím chặt, khe hở ra, “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Đứa bé này là bị tráo đổi mà đến đây, tiểu hoàng tử thân mạng bệnh lạ, vốn là căn bệnh di truyền, hoàng thượng cùng Minh hoàng quý phi thân thể kháng kiện, hưởng hờ, bà đỡ phụ trách đỡ đẻ ngày đó cũng đã khai ra sự thật, hôm đó Minh hoàng quý phi hạ sinh, vốn không phải là một hoàng tử, mà là một công chúa.” Quân tướng gia bức cung mấy phen, cuối cùng cũng moi ra được sự thật từ miệng bọn họ, một bức thư đưa vào hậu cung, trong đó, không có chỗ nào là không kích động sắp sửa lật đổ thái hậu hai cung.

Trong lòng Phong Phi Duyệt nặng nề, phảng phất như nhìn thấy trái tim của hoàng đế, lúc này đang bị xé toạt ra một vết thương cực lớn, khó mà khép lại, máu tươi không ngừng trào ra ngoài...

Cô Dạ Kiết nhìn sang Mạch y sư sau lưng nàng, lại thấy hắn gật đầu, thần sắc cũng theo đó tĩnh lặng như nước đọng.

“Không, hoàng thượng, hoàng thượng người tuyệt đối không thể tin...” Toàn thân Minh hoàng quý phi như đã kiệt quệ, nàng ta chốc cùng rút giậu, nàng ta không để mắt tới thái hậu hai cung, dứt khoát ngoảnh lưng, không phải là vì địa vị ngày hôm nay sao? Đứa bé, là trung gian giữa nàng ta với hoàng đế, là mối liên kết duy nhất còn sót lại, “Hoàng hậu, cô với ta không thù không oán, cô vì sao lại hãm hại ta? Trả con lại cho ta!”

Minh hoàng quý phi không quản ngăn trở, tìm đủ mọi cách để xông lên phía trước, chỉ muốn đoạt lấy đứa bé trong tay Phong Phi Duyệt.

“Bắt cô ta lại.” Cô Dạ Kiết ra lệnh một tiếng, thị vệ bên cạnh lần lượt tiến lên, chế trụ hai vai khiến nàng ta khó lòng nhúc nhích.

Phong Phi Duyệt sớm biết sẽ có cảnh tượng hỗn loạn như vậy, thân thể Minh hoàng quý phi bị áp khom xuống đất, đôi mắt bất tuân tràn đầy hận ý, trâm cài trên đầu rơi xuống đất, tóc nàng ta xổ ra, hai tay vẫn còn đang giãy giụa không ngừng.

Giữa khuỷu tay, đột nhiên trống rỗng, Phong Phi Duyệt ngược mắt, lại thấy đứa bé kia bị hoàng đế dùng một tay bắt lấy, bàn tay nắm lấy tả lót của nó, đứa nhỏ bị hắn nhấc lên cao giữa không trung, nhất thời bị dọa sợ oa oa khóc lớn thành tiếng. Theo cánh tay của hắn nhìn lại, Phong Phi Duyệt vội vàng tiến lên, hai tay lập tức kéo lấy khuỷu tay hắn, mười ngón tay bởi vì sợ hãi mà dùng sức đến trắng bệch.

Minh hoàng quý phi dán mắt vào động tác của hoàng đế, nàng ta ngửa đầu lên, lệ nóng đã sớm rơi đầy mặt, đám nô tài quỳ đầy phòng rồi rít cầu xin, “Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận...”

Phong Phi Duyệt kiễng gót chân, nhưng căn bản không với tới tay của hắn được, tiếng gào khóc khắc khoải của đứa nhỏ ở ngay trên đỉnh đầu, sắc mặt Cô Dạ Kiết tái xanh, đôi đồng tử màu hổ phách, đã không còn tiêu cự, trống rỗng rơi xuống từng chút một.

Trong lòng, đau đớn khó nhin, Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy có vài phần hối hận, bộ dạng này của hoàng đế, thật là dọa người.

Nàng giữ lấy cánh tay hắn, lo lắng mà yêu thương, “Hoàng thượng...hoàng thượng...”

Bất thành linh, Cô Dạ Kiết buông lỏng năm ngón tay đang níu chặt, cánh tay đang duỗi thẳng, cũng thả xuống. Phong Phi Duyệt nhân cơ hội nhận lấy đứa bé trong tay hắn, Mạch Thần Lại đi tới một phía, đem hương liệu trong lò hương màu tím nhất nhất đổ ra, từ trong tay áo lấy ra một loại dược liệu giống như bột phấn, vẩy lên trên hương liệu mang theo tia sáng vụn vặt.

Bên kia, Minh hoàng quý phi mềm nhũn cả hai đầu gối, nàng ta cắn chặt môi dưới, vẻ mặt đột nhiên biến thành một loại tuyệt vọng mà thê lương.

Mùi vị gay nồng, theo thứ bột thuốc kia dần dần tán đi, mùi hương ban đầu của hoa mai bị che giấu, lúc này, bắt đầu bay ra theo một góc, tuần nhan lãnh đạm của Mạch Thần Lại hàm chứa vui mừng, tiến lên nói, “Hoàng thượng, thuốc giải của nương nương ở ngay bên trong tấm điện này.”

Cô Dạ Kiết hòa hoãn thần sắc, đồng tử thanh tĩnh hướng sang Minh hoàng quý phi, “Lục soát cho trẫm!”

“Dạ.”

Bên ngoài, ngự lâm quân kéo đến đồn dập, chỉ trong nháy mắt, lấp kín cả tấm điện rộng lớn, âm thanh tìm kiếm lục lợi, mang theo khẩn trương lo lắng. Tầm mắt Minh hoàng quý phi thủy chung rơi lên trên mặt Phong Phi Duyệt, tất cả những người khác, giống như không hề liên quan đến nàng ta, Mạch Thần Lại đứng ở trước điện, chỉ thấy trên mặt tường ở phía đối diện mình, treo một bức tranh tượng phật khổng lồ, mùi thơm của hoa mai, chỉ có hắn là thật sự cảm nhận được, “Đừng lục soát nữa, chắc chắn ở phía sau chỗ này.”

Ngự lâm quân đang cuống cuồng nghe vậy, nhất nhất tụ tập tới đây, “Dời bức tượng phật này đi.”

“Kẻ nào dám động đến một cái!” Minh hoàng quý phi vốn đã an tĩnh đột nhiên gắt giọng hét lên, “Mạch y sư, ngươi không sợ gặp phải báo ứng sao?”

Mạch Thần Lại đối diện nửa bên sườn mặt anh tuấn với bức họa kia, “Ta tự hỏi chưa từng làm chuyện trái với lương tâm, đây gọi là nhân quả báo ứng, nếu thật sự muốn đến, lẽ nào một người phạm tặc như ta có thể tránh được?”

Bức họa trên tường bị hộ vệ một phát giật xuống, trong lòng Phong Phi Duyệt đột nhiên thất kinh, chỉ nhìn thấy tượng phật kim quan lấp lánh kia, bị xé thành hai nửa. Mạch Thần Lại đứng ở bên cạnh thấy thế, đầu mày nhíu lại, còn chưa kịp nói lời nào, liền thấy ngay đằng sau bức họa, thành linh xuất hiện một góc tối, trên chiếc bàn dài, đặt mấy chén nển. Mà ở vị trí chính giữa, lại bày một bình hoa thân cao, trong đó, cắm vài gốc hoa mai vừa mới chớm nở, hương thơm thanh ngát, theo gió đêm, thổi tan mùi hương ưu nhã kia đến từng góc phòng.

Mạch Thần Lại tiến lên, vừa mới cầm một nhánh hoa mai lên trên tay, Minh hoàng quý phi liền mất khống chế bật cười lớn tiếng, “Ha ha... Mạch y sư, đây là hoa mai đã bị nguyên rửa, kẻ nào đụng vào, kẻ đó sẽ không có kết cục tốt...”

Nam tử không chút sợ sệt, đem hoa mai đưa tới trước mặt hai người, “Hoàng thượng, chính là gốc hoa mai này.”

Cô Dạ Kiết bộc phát đại nộ, bàn tay đột ngột bắt lấy cổ cô gái, nàng ta đau đến hít ngược một ngụm khí lạnh, cần cổ, giống như là bị bẻ gãy, “Trẫm không ngờ, lại là người.”

Minh hoàng quý phi cắn răng, hai mắt thốt nhiên bắn ra hận ý, thanh âm vụn vụn, trống rỗng mà khắc sâu, “Hoàng thượng đau lòng rồi, đau lòng một mảnh rừng mai vô tội kia của Thi tiếp dư? Đau lòng cô ta bệnh tật quần thân, lại còn phải thừa nhận sự vô tình của người? Đau lòng hoàng hậu hằng đêm bị ác mộng hành hạ.... Ha ha ha...”

Phong Phi Duyệt đứng ở đằng xa, nhìn nàng ta bật cười, nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống từ khóe mắt nàng ta, cô gái này, đại khái là điên rồi, vì tình, thương tổn quá nặng...

Cô Dạ Kiết bị chạm trúng chỗ đau, hấn vung tay một cái, Minh hoàng quý phi thuận thế ngã nhào sang một bên, nàng ta nằm rạp cả người trên mặt đất, chỗ khoe miệng, hiện ra vết máu đỏ tươi.

“Lúc trước, khi Thi tiếp dư trúng độc, trẫm nên hoài nghi đến người.” Hoàng đế ảo não vạn phần, một bụng hỏa khí không có chỗ trút.

Minh hoàng quý phi cười khổ, từ trên mặt đất chậm rãi bò dậy, “Ta biết, ta cuối cùng sẽ có một ngày như vậy, nhưng ta không hối hận, một chút cũng không. Thi tiếp dư mạng lớn, nhưng thân thể thảm hại kia của cô ta cũng không thể chống đỡ được bao lâu, hoàng hậu.... ha ha, cô cho rằng con của cô có thể sinh ra được sao?”

Mạch Thần Lại kinh hãi, tay cầm cành mai, siết chặt mấy phần.

“Ta cho cô biết, không thể, nhất định sẽ có người nghĩ hết mọi cách để diệt từ nó, thụ sủng thì thế nào, đắc sủng thì có làm sao, mỗi người các người đều sẽ không có kết cục tốt!” Minh hoàng quý phi nhìn quanh đại diện, “Hoàng hậu, điều ta tiếc nuối nhất chính là không báo được thù cho tỷ tỷ, chuyện cho đến bây giờ, ta mới biết toàn bộ hoa nguyệt rửa của tỷ ấy là xuất phát từ trong tay người, tại sao, tại sao... Tỷ ấy trước giờ không hề tranh giành với người khác, tại sao người lại muốn hại tỷ ấy!”

133. Chương 132: Công Chúa Chết Yếu

Chương 132: Công chúa chết yếu

Phong Phi Duyệt lui lại một bước, xem ra, Quân Duyệt này quả nhiên là đồ đệ của Sách Y.

Minh hoàng quý phi muốn tiến lên trước, “Quân Duyệt, lẽ nào người đã trở nên ngu ngốc rồi, để vương sao có thể có chân tình, ta sai rồi, ta nên khoan tay đứng nhìn, nhìn người thất thế, sau đó... nhìn người giống hệt như ta, ha ha ha...”

Cô Dạ Kiết lạnh mắt liếc nhìn, xoay đầu, nói với Phong Phi Duyệt, “Trẫm muốn gặp bà đỡ đó.”

Một chân, đã bước ra ngoài, Phong Phi Duyệt vội vàng đi theo, đồng thời, phái người truyền tin đến Quân phủ, bảo Quân tướng gia áp giải hai người phụ nữ kia vào cung.

Đại diện trang trọng uy nghiêm, hoàng đế ngồi ngay ngắn ở vị trí chính giữa, Phong Phi Duyệt giao đĩa bệ vào trong tay một ma ma, dưới điện, Minh hoàng quý phi cùng hai người phụ nữ đang quỳ đó.

Thái hậu hai cung cũng được mời tới, vừa mới bước vào đại điện, Đông thái hậu liền giật mình sững sờ, hai người phụ nữ ngẩng đầu lên, vội vàng đối mắt, rồi lập tức cúi thấp đầu xuống, “Không biết hoàng đế mời bốn cung đến đây, là vì chuyện gì?”

Tây thái hậu nhìn quanh bốn phía, kỳ thực vừa liếc qua đã hiểu rõ sự tình.

Sắc mặt bà ta bình thản, không hổ là người phụ nữ thủ đoạn hiểm độc thị huyết năm nào. Thần sắc hoàng đế đầy hung ác, nộ khí bị ấn nhẫn đè nén trong lồng ngực, không có cách nào phóng thích, “Người đâu, ban tọa.”

Minh hoàng quý phi nhìn hai vị thái hậu tiến lên, cũng không biểu hiện ra kinh ngạc hay vui mừng quá đặc biệt, từ trên thần sắc của bọn họ liền có thể đoán ra được, đối với bọn họ mà nói, nàng ta đã là quân cờ không còn tác dụng, lần này bị ruồng bỏ, cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Phong Phi Duyệt ngồi bên cạnh hoàng đế, nhìn hai người phụ nữ gần như là phủ phục dưới mặt đất, ngược lại, đối diện với hai người thần thái bình thản trên điện, “Thái hậu, bà đỡ này, có phải đích thân người lựa chọn đến không?”

Tây thái hậu liếc người phụ nữ kia một cái, “Chính phải, sao vậy, hoàng hậu rốt cuộc muốn hỏi gì?”

“Nhi thần không dám.” Tất nhiên Phong Phi Duyệt biết chuyện này không thoát khỏi can hệ với thái hậu hai cung, nhưng muốn nắm lấy điểm yếu của bọn họ, quá khó khăn, “Nhi thần chỉ là muốn hỏi, đứa bé Minh hoàng quý phi hạ sinh ngày đó, là một hoàng tử, hay là một công chúa?”

Tây thái hậu cười khê, vẻ mặt mang theo trào phúng liếc nhìn đứa bé trong tay ma ma, “Tất nhiên là một vị hoàng tử.”

Thân thể Cô Dạ Kiết đang tựa lên thành ghế chậm chậm hướng về phía trước, cặp mắt, hết như dã thú chiếm lấy thân ảnh run lẩy bẩy của bà đỡ không buông, “Người nói trăm biết, ngày đó Minh hoàng quý phi hạ sinh được, rốt cuộc là con trai hay con gái?”

Mũi nhọn bức thẳng đến, bà đỡ thậm chí còn không dám ngược mắt lên, cổ họng bị khiếp sợ chặn ngang, giống như bị người ta kẹp chặt, một hồi lâu không nói được lời nào.

“Nói!” Hoàng đế nổi trận lôi đình, một chương nện lên án kỷ trước người, chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, gõ đàn hương chắc chắn bị chấn động đến chia năm xẻ bảy, quất vào đám người đứng rải rác xung quanh.

Hai mắt nam tử nhiễm huyết, bàn tay phải rơi lên trên đầu gối, bởi vì một chương vừa rồi mà bị thương, máu đỏ tươi tóc tách tóc tách, theo long bào mình hoàng chi sắc không ngừng chảy xuống, nhuộm đỏ cả nửa bên vạt áo.

Đứa trẻ đang ngủ yên bị giật mình, mở to miệng oa oa khóc lớn.

“Còn để trăm nghe thấy một tiếng, trăm nghiền nát nó!”

Gân xanh trên trán hoàng đế kéo căng, khuôn cằm kiên nghị mang theo âm độc hung tàn, tóc đen sau lưng bị hất tung mất trận tự, ma ma sợ đến mất hồn mất vía, trong lúc nôn nóng, vội vàng đưa tay che miệng đứa bé kia lại.

Tiếng khóc xé rách, bây giờ trở thành tiếng kiềm nén trầm trọng ầm ịch, âm thanh, mặc dù không còn bén nhọn nữa, nhưng nghe vào tai, lại càng khiến người ta phát hoảng.

Bà đỡ quỳ dưới điện bị mảnh gỗ đàn hương văng vào đầu, máu tươi lập tức tuôn ra, toàn thân tê liệt nằm rạp dưới đất, không thể nhúc nhích, “Hoàng thượng tha mạng... nô tài không dám giấu giếm, nô tài... nói thật, ngày đó Minh hoàng quý phi hạ sinh được..., là... là một vị công chúa.”

Phong Phi Duyệt ngược mắt, hoàng đế thoát tiên kéo căng nửa người trên, sau khi nghe thấy những lời này, đột nhiên thả lỏng, cả người rơi ngược ra sau, dựa lên trên thành ghế.

Trong điện, chỉ có âm thanh phát ra từ ánh nền mơ hồ nhiễu động, không khí ngột ngạt, phẳng phất như chìm sâu dưới đáy biển, một loại cảm giác trống trải mà vô lực xuyên suốt.

Phong Phi Duyệt khê mở miệng, cuối cùng nhìn thấy Cô Dạ Kiết nâng tầm mắt lên, ngồi lại ngay ngắn.

Trầm mặc một lúc lâu, hai người phụ nữ quỳ phía dưới toàn thân đều là mồ hôi lạnh, Minh hoàng quý phi thì xụi lơ trên mặt đất, mà thái hậu hai cung đang ngồi bên cạnh, rõ ràng sắp mất hết kiên nhẫn, Đông thái hậu có chút phiền não, người phụ nữ bên cạnh lại trầm ổn, đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay bà ta vài cái, ý bảo bà ta trấn an tĩnh tâm.

“Công chúa của trăm, đang ở đâu?” Thanh âm Cô Dạ Kiết ầm ịch, Phong Phi Duyệt ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy lông mi nồng đậm của nam tử khê run rẩy vài cái, cuối cùng mở hai mắt ra. Sợ hãi né tránh trong lời nói, khiến nàng cũng theo đó bắt đầu hoảng loạn bất an.

Nàng biết, hỏi ra một câu như vậy, kỳ thực cần bao nhiêu dũng khí, hẳn tình nguyện chuyện này không có liên quan gì đến thái hậu hai cung, như vậy, ít nhất con của mình vẫn có thể có hy vọng sống sót (Tội anh !~!)

Cả khuôn mặt bà đỡ bị vết máu trên trán nhuộm đỏ, hai tay bám lên nền đất bóng loáng, mơ hồ nhìn thấy, gương mặt già nua kia bị chiếu xạ hiện lên đầy hoảng sợ tuyệt vọng, “Bẩm, bẩm hoàng thượng... tiểu công chúa, vừa... vừa ra đời liền chết yếu rồi ạ.”

Mí mắt Cô Dạ Kiết trầm xuống, đôi đồng tử vẫn luôn bén nhọn, lại lần nữa bị che giấu.

Lòng của hoàng đế, giờ đây nặng nề muôn trùng, Phong Phi Duyệt đứng ngoài lại càng phải tỉnh táo hơn, “VẬY TIỂU HOÀNG TỬ BỊ ĐÁNH TRÁO NÀY, LÀ TỪ ĐÂU MÀ ĐẾN?”

Ngữ khí nàng cương quyết, mang theo uy nghiêm không thể xem thường, mặc dù, gương mặt khuynh quốc tuyệt mỹ lại trẻ tuổi như vậy, nhưng vẫn khiến hai người phụ nữ quỳ phía dưới cong gập cả lưng, không nhìn được nằm rạp xuống.

“Nếu như bỗ cung nói không sai, là người mang vào cung, phải không?” Nàng đưa một tay ra, chĩa thẳng vào người phụ nữ quỳ bên cạnh bà đỡ. Hai mắt người nọ lóe lên, quanh co mấy phen, chỉ đành phải dập đầu trả lời, “Bẩm nương nương, chính là dân phụ.”

“VẬY ĐƯỢC, BỔ CUNG HỎI NGƯỜI, ĐỨA BÉ NÀY LÀ TỪ ĐÂU ÔM TỚI?” Phong Phi Duyệt đứng lên, hai chân giẫm lên gối đàn hương vỡ nát, người phụ nữ kia mắt thấy nàng đứng dậy, dập hai đầu gối, sợ hãi thối lui ra sau.

“Bẩm nương nương, là dân phụ, dân phụ từ ngoài cung ôm tới.”

“Ai bảo người ôm tới?” Phong Phi Duyệt từng bước từng bước ép sát, hai tay nhắc làn váy lên, không nhanh không chậm ép lên trước.

Người phụ nữ lập tức im bặt, hai mắt cũng không tự giác hướng về phía thái hậu hai cung đang ngồi đằng kia, Minh hoàng quý phi lạnh giọng giễu cợt, “Người cứ nói thật đi, nói đi a.”

Âm thanh bén nhọn chói tai, càng khiến người phụ nữ nhất gan cuộn người thành một đoàn, Phong Phi Duyệt nhảy bén nhìn sang hai người, “Không nói phải không?”

Thanh âm người phụ nữ run rẩy, bên cạnh, bà đỡ nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích, vết thương lớn chùng cái miệng chén nhìn thấy mà ghê, “Tôi nói, tôi nói, là...” Bà ta nghiêng đầu đi, tầm mắt lưỡng lự giữa ba người một hồi, cuối cùng rơi lên trên người Minh hoàng quý phi ở gần bên cạnh, “là, là Minh hoàng quý phi.”

Sắc mặt Đông thái hậu đại biến, hô hấp căng thẳng, nặng nề phun ra một hơi. Ngược lại, Tây thái hậu bên cạnh khí định thần nhàn, giống như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

Minh hoàng quý phi kinh ngạc không thôi, trong mắt, quá nhiều sắc thái đan chéo xen lẫn, phức tạp mà khó tin, nhưng chỉ trong giây lát, liền bị nhấn chìm, gợn sóng nơi đáy mắt, tĩnh lặng, giống như bị tầng tầng băng tuyết bao trùm. Nàng ta kéo khóe môi, ngang ngược mà khổ sở bật cười, thanh âm bị chặn giữa cổ họng, nơi lồng ngực, hận ý chất chứa kéo đến, cơ hồ đem toàn thân nàng ta xé rách. Nàng nên sớm nghĩ đến, thái hậu hai cung sao có thể không vì bản thân họ mà lưu lại đường lui, cũng giống như tỷ tỷ của nàng vậy, đã không còn giá trị lợi dụng, cân nhắc giữa quyền lợi cùng thân tình đối với bọn họ mà nói, chỉ đáng giá mấy đồng tiền chứ?

“Ha ha... ha ha ha ...”

Tiếng cười, giống như gió rét thảng chập lạnh leo chui vào màng tai mỗi người, ánh mắt Tây thái hậu lãnh đạm, khóe môi cong lên đầy châm chọc, đánh nát tia hy vọng cuối cùng trong mắt Minh hoàng quý phi. Đưa mắt nhìn lại, vị tôn vương đã từng là người kề bên gối kia, bây giờ đang dùng vẻ mặt phẫn hận chán ghét nhìn mình, “Nói rất hay, nói rất hay...”

“Cô mẫu, ta cho rằng, rồi sẽ có một ngày ta cũng có thể giống như các người ngồi lên vị trí cao cao tại thượng như vậy, nhưng mà, ta sai rồi,” Minh hoàng quý phi đứng dậy, hai tay bình thần phủi đi bụi đất trên đầu gối, “các người tâm địa hiểm độc, ta bì không được, cho dù có tính toán kỹ hơn nữa, hết thấy đây, cũng đã là một ván cờ đã dọn bàn xong. Cho dù ta không phục, cho dù ta muốn gỡ bỏ trói buộc của các người như thế nào, quay đầu lại, cũng chỉ có thể rơi vào cảnh công dã tràng.”

Tây thái hậu mỉm môi, nhưng lại giống như đang xem một vở kịch hay, trên bàn, có chén trà ngon, động tác bà ta ưu quý cao nhã, cầm vào trong tay, sau đó khẽ nhấp một hớp.

Phong Phi Duyệt nhìn vào trong mắt, lúc này, lại giống hệt nàng ta, có cảm giác thất bại sâu sắc. Thái hậu hai cung rõ ràng đã cắt bỏ quân cờ Minh hoàng quý phi này, nhìn đau cắt đứt cổ tay, còn hơn là đem an nguy của chính mình ra mạo hiểm. Quân tướng gia rõ ràng đã tìm được hai người này trước một bước, trong đây, rốt cuộc là đã sai ở bước nào?

“Bổn cung muốn nghe lời nói thật, tội khi quân, người có thể đảm đương nổi không?”

Người phụ nữ kinh hãi, tuy có sợ, nhưng khẩu cung vẫn như cũ không thay đổi, “Dân phụ không dám, là Minh hoàng quý phi hạ lệnh, nếu nương nương không tin, bà đỡ kia có thể làm chứng.”

Hai người một mực khẳng định, toàn bộ tội lỗi đổ lên trên người nàng ta. Phong Phi Duyệt thấy vẻ mặt thái hậu hai cung kiên định, thần sắc trấn tĩnh, giống như, chuyện không liên quan đến mình.

Minh hoàng quý phi đứng ở trong điện, bóng lưng cô độc, thân ảnh lẻ loi, “Không phải các người muốn chân tướng sao? Tại sao không dứt khoát một lần nói ra hết toàn bộ? Thái hậu hai cung, không hổ là ‘ăn cây nào, rào cây đó’, các người thật sự cho rằng ta không biết tỷ tỷ là chết như thế nào sao? Ngày đó, tỷ ấy thân trúng hoa cổ không sai, chỉ vì tỷ ấy không nghe theo định đoạt của các người, hai kẻ yêu phụ các người liền chọn đúng ngày hoàng hậu tiến cung mà ra tay với tỷ ấy. Tỷ tỷ là đang sống sờ sờ bị người ta bóp chết rồi treo ngược trong lãnh cung, nếu không phải là ta lên mua chuộc được mấy tên cung nhân, bây giờ, chỉ sợ ngay cả thi thể tỷ ấy cũng không tìm được...”

“Đủ rồi!” Tây thái hậu cầm chén trà trong tay nặng nề ném xuống bàn, “Hoàng đế, con cứ để kẻ điên này tiếp tục làm loạn thế này sao?”

“Ta là kẻ điên, ha ha, ta là kẻ điên...” Minh hoàng quý phi giơ hai tay che mặt, đột nhiên kinh sợ khóc rống lên, “Nếu ta không phải kẻ điên, sao có thể trở mặt nhìn bà bóp chết cốt nhục ruột thịt của ta, đều tại ta lúc đó quá nhu nhược, con của ta, con của ta... Hoàng thượng, tiểu công chúa vốn không phải vừa sinh ra liền chết yểu, mà là bị yêu phụ này bóp chết, đáng thương con của ta, mẹ chỉ mới nghe được tiếng khóc đầu tiên của con, thì không còn nhìn thấy con được nữa...”

Minh hoàng quý phi nói năng lộn xộn, hai tay giơ lên giữa không trung, “Ta nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ của nó co rúc ở trên bàn đằng kia, thân thể Tây thái hậu đã cắn tằm mắt ta, chỉ nhìn thấy... một cái chân... còn có con của ta, nó đang khóc, đúng rồi, hoàng thượng, hoàng thượng người vẫn còn chưa gặp mặt nó lần nào cả...”

Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy trong bụng co rút một hồi đau đớn, nàng lão đảo lui về phía sau, ngang hông, một cánh tay mạnh mẽ hữu lực vòng lên.

Ngoái đầu nhìn lại, liền thấy hoàng đế đứng sau lưng mình, một màn này, giống hệt như mấy tháng trước...

Một tiếng khóc của trẻ con, xé tan khung cảnh chờ đợi nồn nóng trầm muộn, Cô Dạ Kiết cùng Phong Phi Duyệt liếc mắt nhìn nhau, hai tay, vững vàng đan vào một chỗ.

Khẩn trương lúc đó, mong đợi lúc đó, rốt cuộc chỉ chờ được tiếng khóc cuối cùng của đứa nhỏ...

Thì ra, chỉ cách một cánh cửa, vì sao lại xa xôi như vậy, lại là ly biệt giữa sống với chết, lời Minh hoàng quý phi nói, tuyệt đối không phải lời nói điên điên khùng khùng, nàng tin, Cô Dạ Kiết cũng tin. Nhưng mà... bọn họ lại không có cách nào khác, chỉ lưu lại mất mát sâu sắc.

Tây thái hậu nhìn vẻ mặt hoàng đế, bà ta cười khê, đâm vào lòng người, “Những lời điên loạn này, lẽ nào hoàng thượng tin thật rồi sao?”

Thần sắc Minh hoàng quý phi hoảng loạn, sau khi chạm đến nụ cười bên khóe miệng bà ta, trong mắt chợt lộ ra hung quang, nàng ta bước nhanh lên trước, bức thẳng về Tây thái hậu, “Trả con lại cho ta...”

Sắc mặt Tây thái hậu trấn định, mắt thấy nàng ta nhào tới trước, thị vệ bên cạnh lập tức tuôn ra, Minh hoàng quý phi bị kiềm lại.

“Buông nàng ấy ra!”

Hoàng đế đột nhiên hạ lệnh, đám người theo đó buông tay, nàng ta suy yếu đến gần như tan vỡ, lão đảo vài cái, đụng vào trong ngực Cô Dạ Kiết ở đằng sau.

Minh hoàng quý phi xoay người, bị thương đột nhiên kéo tới, khiến nàng ta không nhận được vòng hai tay ôm chặt thắt lưng tinh trắng của nam tử, nàng cũng chuẩn bị sẵn tinh thần bị Cô Dạ Kiết đẩy ra, nhưng vào khoảnh khắc nàng tựa đầu lên lồng ngực nam tử, hai tay, kéo theo cả thân thể liền bị hân ôm vào người.

Kinh ngạc, hoảng loạn, mẫn nguyện, lấp đầy tâm tư chồng chéo rắc rối của nàng. Đây, tuy là một cái ôm nhẹ nhàng, nhưng lại là lần đầu tiên hai người tiến đến gần nhau nhất.

“Nếu như, chàng có thể thiếp một cái ôm như vậy sớm hơn một chút, nói không chừng, cũng sẽ không có cục diện ngày hôm nay.” Minh hoàng quý phi biết rõ đã muộn rồi, hoàng đế có hành động như thế này, là vì cốt nhục của mình chết thảm, dù sao, đứa bé kia là của hai người bọn họ.

Nhân lúc hân không đẩy mình ra, cô gái bị ai lùi bước, nửa bên tóc che kín cả gương mặt tái nhợt của nàng ta, “Thiếp cùng tỷ tỷ, bọn thiếp tiếp tay cho giặc, chết không có gì đáng tiếc, hoàng thượng, người tuyệt đối phải nhớ, phải báo thù cho con của chúng ta, báo thù cho nó!”

Tây thái hậu liên tục cười lạnh, trong lòng, chợt cảm thấy thống khoái vạn phần, kể từ khi hoàng đế đăng cơ cho đến giờ, bao nhiêu lần tranh đấu gay gắt, bà ta chịu không ít thiệt thòi trong tay hân, duy chỉ có lần này, khúc mắc tích tụ bao năm được gỡ bỏ, giống như được giải thoát, sung sướng tràn trề.

Phong Phi Duyệt hiểu tâm tình hoàng đế lúc này, tuần nhan trầm tĩnh, đè nén quá nhiều, sắp sửa không chống đỡ nổi, “Nếu đã vậy, chuyện này đã điều tra rõ, làm phiền mẫu hậu mất công một chuyến, người đâu, đưa thái hậu hai cung về Từ An Điện.”

“Quân Duyệt.” Thần sắc Minh hoàng quý phi lần lần nửa tràn đầy phần hận, nàng ta hung tợn chỉ vào hai người đang đứng dậy, “Là họ hại chết con của ta, không được đi, một kẻ cũng không được đi... ta hiểu rồi, người là cố ý, người sợ rồi có phải không...”

“Đây vốn là chuyện nhà của hoàng đế, bốn cung không tiện nhúng tay vào, bây giờ hoàng hậu cai quản Đông Cung, vất vả cho con rồi.” Tây thái hậu nháy mắt với người phụ nữ bên cạnh một cái, hai người được thị vệ hộ tống, đi ra đại điện.

Minh hoàng quý phi cho là Phong Phi Duyệt cố ý thiên vị, lại không hiểu được khổ tâm trong đó, Cô Dạ Kiết tránh khỏi hai người, vài bước đi tới trước mặt người phụ nữ đang quỳ gối, “Thi thể của tiểu công chúa, bây giờ ở đâu?”

Người phụ nữ co co rúc rúc, bây giờ hoàng đế truy cứu, nhất định là muốn thu hồi thi thể kia, nhưng mà...

Cô Dạ Kiết vốn đã lửa giận ngập đầu, bây giờ thấy bà ta ậm ừ như vậy, kích động không cách nào biểu lộ trong nháy mắt liền bộc phát, vươn tay đoạt lấy roi da trong tay thị vệ bên cạnh, hân tuy là đế vương, nhưng phân tranh trong hậu cung này, thực sự là quá mức tàn khốc. Trong tay, vung ra mười phần lực đạo, lãnh liệt gào thét, đánh toàn thân trầy da tróc thịt.

“A...”

Người phụ nữ gào thét liên tục, rồi lại không có chỗ nào để trốn, hai tay che chắn trên đầu, không ngừng giãy giụa trên mặt đất giá lạnh.

Thứ hoàng đế muốn, không chỉ là một câu trả lời, mà là trái tim bị dồn nén quá khó chịu, một roi, nối tiếp một roi, mùi máu tươi nồng nặc, nhuộm đỏ từng góc ngách trong đại điện.

“Tôi nói, tôi nói...” Người phụ nữ lớn tiếng xin tha, âm thanh da thịt bị xé rách, khiến người ta muốn nôn mửa, “Tiểu công chúa, tiểu công chúa, bị... bị ném vào bãi tha ma rồi ạ.”

Bà ta vốn định an táng đằng hoàng, nhưng nào ngờ, ra khỏi hoàng cung, cung nhân thái hậu phải đi theo để tránh vạn nhất, cố ý đem thi thể đứa bé nhét vào bãi tha ma, gọi là, chết không đối chứng.

Phong Phi Duyệt khép mắt, không nghĩ tới, một sinh mạng nhỏ bé yếu ớt như vậy, lại bị xem như một thứ đồ vụn vặt, một công chúa tôn quý, giờ đây, đến cả thi thể cũng không tìm thấy.

Hai chân hoàng đế cứng nhắc, nhưng mà, bị thống trong lòng lại không biểu hiện ra ngoài dù chỉ một chút, roi da trong tay theo năm ngón tay buông thõng mà rơi xuống, không khí trong điện, bức bối trầm muộn. Trái tim, như đã rỗng toác, Cô Dạ Kiết lướt qua người phụ nữ đang thoi thóp dưới đất, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn theo, ánh mặt trời ngoài điện, chiếu rọi màn sương choáng ngợp, đem cả thân ảnh nam tử bao phủ bên trong, lạc lõng, ngược lại càng thêm cô tịch.

Muốn theo sát tiến lên, nhưng vẫn phải dừng bước chân.

Cho dù có ép hỏi thế nào, hai người trước sau vẫn khẳng định là Minh hoàng quý phi gây nên, về phần tiểu công chúa, lại là vừa sinh ra liền chết yểu. Phong Phi Duyệt không còn khí lực để tức giận, chỉ đành phải sai thị vệ kéo hai người kia vào đại lao, để Hình bộ định tội.

Minh hoàng quý phi nhìn thấy người phụ nữ bị kéo xuống, lúc này bắt đầu làm loạn, “Người vì sao muốn hãm hại ta như vậy?”

Phong Phi Duyệt thấy sắc mặt nàng ta âm lãnh, đôi mắt bị bao phủ dưới mái tóc đã không phân biệt được có còn thanh tỉnh hay không, “Người làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, tội chứng xác thật, mặc dù tiểu công chúa không phải chết trong tay người, nhưng cũng là kết quả do người phóng túng hồ hững, người đâu, lỗi cô ta xuống.”

Minh hoàng quý phi khi không phản bác, hai mắt rũ xuống, lập tức rơi lên trên bụng Phong Phi Duyệt, ánh mắt lúc đầu, bỗng nhiên trở nên cay độc vạn phần, “Nếu như không phải người, nếu không phải Quân gia các người, ta sẽ rơi vào kết cục như vậy?” Hai tay bị kiềm chặt, thân thể bị kéo lui mấy bước, “Nói trắng ra, hoàng hậu...ha ha, người cũng sẽ không có kết cục tốt.”

Phong Phi Duyệt chợt cảm thấy bi ai, không phải vì bản thân, mà là vì hoàng đế.

Ở trên cao khó tránh gió lạnh, người bên cạnh hắt, liệu có mấy người có thể thật lòng đối đãi với nhau?

“Buông ta ra,” Minh hoàng quý phi giãy giụa, thân thể sắp bị kéo ra khỏi đại điện đột nhiên giống như bị dính lại tại chỗ, hai thị vệ kia không kịp phòng bị, cũng không biết khí lực từ đâu ra, nàng ta hất văng bọn chúng ra mấy bước, xung quanh giống như một nồi lửa nổ tung, hỗn hỗn loạn loạn. Ngoài điện, ngự lâm quân nghe thấy tiếng động lập tức xông vào toàn bộ, cô gái nhẹ mũi chân một cái, treo người lơ lửng giữa không trung, Phong Phi Duyệt vừa hướng mắt nhìn theo, cổ tay lại bị ghim chặt, thân thể lui lại vài bước.

Ngước mắt, thần sắc Mạch Thần Lại lạnh lùng mà nghiêm trọng, Minh hoàng quý phi bật cười dữ tợn, cực kỳ quỷ dị, Phong Phi Duyệt khẽ nheo đôi đồng tử trong trẻo như nước, nàng ta, lẽ nào lại muốn dùng thuật vu cổ gì đó hay sao?

“Bảo vệ hoàng hậu...” Thị vệ cầm đao tiến lên, vây cô gái lại chính giữa, trong miệng Minh hoàng quý phi lẩm nhẩm thành tiếng, trong mắt đầy oán hận độc địa, mà tầm mắt kia chỉ dính chặt lên người một mình Phong Phi Duyệt. Toàn thân nàng không rét mà run, đột nhiên trông thấy một luồng sáng màu đỏ hướng về phía mình bắn tới, vài phần mộng lung, lại có chút giống với ánh sáng mặt trời ngoài điện, chiếu rọi đủ kiểu. Mạch Thần Lại theo phản xạ kéo nàng ra đằng sau, lúc xoay người, phần lưng giống như bị sắt nóng thiêu cháy khắc sâu lên trên, đau đến khắc cốt xuyên tâm.

“Mạch y sư...” Phong Phi Duyệt đứng vững người lại, hai tay vội vàng đỡ lấy nam tử, “Sao rồi?”

Khẽ chau mày, qua giây lát, thế nhưng một chút cảm giác cũng không thấy đau, hắn chỉ cho rằng, lúc đó là mình bị ảo giác, “Không sao.”

Phong Phi Duyệt vốn đang khản trương, sau khi thấy toàn thân hắn không có gì đáng ngại, lúc này mới khẽ thả lỏng một chút, Minh hoàng quý phi đã tiếp đất, thị vệ xung quanh đồng loạt ủa lên, chỉ thấy giữa hàn quang lưu chuyển, cũng không biết là kiếm trong tay ai, đột nhiên mất khống chế. Thân kiếm sắc nhọn hẹp dài xuyên qua thân thể mỏng manh của nàng ta, liên tiếp, bị từng chuôi từng chuôi kiếm hạ sát ngay tại chỗ giữa đại điện. Đám người rút kiếm trong tay về, cô gái kiều diễm xoay người một vòng, cung trang lộng lẫy phủ kín gương mặt, huyết sắc xinh đẹp, chảy xuôi vô tận.

Phong Phi Duyệt lại lui về sau thêm mấy bước, Mạch Thần Lại khẽ cử động cánh tay, cũng không cảm thấy có gì khó chịu, hoa mai trong tay áo, phiêu du tỏa ra hương thơm pha loãng vết máu tinh nồng. Hắn cũng không lưu lại lâu, một đường trở lại tấm điện, không hề ngừng nghỉ bắt tay luyện chế thuốc giải ngay.

Bên trong phòng luyện đan, trăm ngàn loại dược liệu, các loại mùi vị trộn lẫn với nhau thành một, cực kỳ gay mũi.

Áo choàng trắng tinh trên người vẫn còn dính vài vệt máu, Mạch Thần Lại vừa mới cởi ra, cửa điện liền bị đẩy mở, Lâm Doãn trong tay bưng một cái khay, thấy hắn cởi trần, cũng không cảm thấy mất tự nhiên,

thoải mái đem đồ đạc bày lên trên bàn.

Cô gái bước chân tiến lên, từ trong tủ đồ lấy ra một bộ trường sam, vừa định mặc vào cho hần, liền thấy trên lưng nam tử hình như có gì đó bất thường, “Ồ?”

“Sao vậy?”

Lâm Doãn cẩn thận xem xét một hồi, mới lơ đãng lắc lắc đầu, “Không có gì, giống như bị thứ gì đó cắn một cái.”

“Thường ngày chỉ thấy người lười biếng, có chút được liệu cũng không đem đi phơi, đều bị sâu cắn chết cả rồi.” Mạch Thần Lại chế nhạo, cầm y phục mặc lên người.

“Cái gì chứ!” Lâm Doãn cực kỳ không phục, xoay người bắt đầu dọn dẹp bên trong điện.

Phong Phi Duyệt trở lại Phượng Liễm Cung cũng không thấy bóng dáng hoàng đế đâu, nàng đi lanh quanh, chẳng bao lâu, quả thật ở trong khu rừng trúc trước kia, tìm thấy thân ảnh của hần.

Nghe tiếng bước chân đến gần, Cô Dạ Kiết ngược mắt, trong mắt có chút mệt mỏi kiệt quệ, “Nàng ta sao rồi?”

Phong Phi Duyệt tiến lên, lá trúc dài nhọn ngăn trở ánh mặt trời ở bên ngoài, chợt có vài phiến lá, mỏng manh vụn vặt rơi giữa cánh mũi cô gái, “Chết rồi.”

Hoàng đế chẳng nói chẳng rằng, một lát sau, mới khẽ mở khóe miệng, “Nàng ta đáng chết.”

Nàng cúi đầu, nhìn tuấn nhan lạnh lẽo kiên nghị của nam tử, thế nhưng một câu an ủi cũng không nói ra được, Phong Phi Duyệt trầm tư giây lát, dứt khoát không nói lời nào, im lặng ngồi bên cạnh hần.

Trong tình cảnh như vậy, bọn họ chỉ có thể thích ứng, đặc biệt là hoàng đế, hần không thể có bị thống, hần không có quyền được thương tâm, ngồi lên vị trí này, cũng đã định trước rằng, thứ hần sẽ bỏ lỡ, hoặc vẫn chưa bỏ lỡ, sẽ càng ngày càng nhiều...

Trọn một ngày, cho đến khi màn đêm buông xuống, hai người mới trở về Phượng Liễm Cung.

Một mối nằm lên giường quý phi, hoàng đế tựa đầu lên bụng Phong Phi Duyệt, mấy lần bảo hần nghỉ ngơi, thế nhưng nam tử thủy chung không đáp lại nửa câu, ngủ rất mơng lung, nhiều lần mở mắt, đều thấy hần duy trì nguyên một tư thế, cũng không nhúc nhích, cả người ngồi an vị trên nền đất. Phong Phi Duyệt giả vờ như không biết, mà nơi kề sát nhau nhất, lại nhiều lần cảm nhận được run rẩy bất lực của hần, nhắm mắt lại, trong lòng nàng cũng theo đó dâng lên chua xót, cái gọi là đế vương vô tình, thì ra, cũng không hần là đúng.

Hình bộ thượng tấu, hai người phụ nữ kia không chịu sửa đổi khẩu cung, một vụ hạ sát, không thể không lấy cái chết của Minh hoàng quý phi để kết thúc. Hoàng đế đích thân hạ chỉ, ba ngày sau, đem hai người kia xử chém ngay trước cổng chợ, phơi thây bảy ngày, treo dưới trường lầu Ngọ Môn.

134. Chương 133

Chương 133

Từ An Điện

Hoa hải đường nở rộ, có phần e thẹn mà lại âm thầm chờ đợi buông thả, cũng có hoa nở ngàn vạn đóa, cung nhân đang yên lặng tu sửa cành lá, cởi bỏ cái lạnh lẽo của mùa đông, âm thanh cây cối ở trong đình viện, có thanh có trầm, tranh nhau khuất phục.

Bên trong nội điện, Đông thái hậu đưa hai tay che mặt, ấn nhẹ vài cái, lộ ra gương mặt mệt mỏi thiếu ngủ.

“Nhìn sắc mặt này, Đông thái hậu buổi tối ngủ không an giấc đúng chứ?” Sách Y nhẹ giọng cười nói, thân thể mảnh mai nằm tựa nghiêng lên thành ghế, hai chân vén lên, lười biếng mà bất tuân.

Bị một câu nói trúng, hai tay bà ta xoa xoa lên giữa mi tâm, “Tỷ tỷ, muội lại mơ thấy Minh Nhi rồi.”

Tây thái hậu liếc bà ta một cái, bàn tay mang chỉ sáo dài nhón, lạnh lạnh mà sắc bén, “Muội chỉ là tự mình dọa mình mà thôi.”

“Không phải...” Đông thái hậu than nhẹ, lắc đầu một cái, “Thường ngày có nó ở bên cạnh, muội cũng quen rồi.”

“Đáng tiếc, Minh Nhi nó cũng không nghe lời.” Tây thái hậu chung quy cũng cảm thấy tiếc nuối, nếu không phải bị ép buộc, bà ta có thể an an toàn toàn ngồi ở vị trí thái hậu này, tiểu công chúa bị hại, may mà trước đó bà ta đã an bài thỏa đáng, bằng không, bị Minh hoàng quý phi cản ngược lại một nhát, mình sợ là đã sớm không chống đỡ nổi, bị hoàng đế bắt được yếu điểm rồi.

Sách Y ngậm cười, mấy ngày nay cô ta đã sớm nghe thấy, Minh hoàng quý phi bị sát hại ngay giữa triều đình, tiểu hoàng tử thân nhận ngàn vạn sủng ái trúng kia, lại không phải là cốt nhục ruột thịt của hoàng đế, thuốc giải hoa cổ nguyên rửa hoàng hậu, lại được tìm thấy bên trong nội điện của nàng ta, bất kỳ tội trạng nào, cũng có thể đẩy nàng ta vào vạn kiếp bất phục.

“Thật đúng là càng ngày càng loạn.” Ngón tay mảnh khảnh lướt qua đuôi lông mày, Sách Y nheo đôi mắt đen như mực, đột nhiên lại cảm thấy phần khích, vốn dĩ, cô ta cho rằng Minh hoàng quý phi sẽ không dễ dàng để yên như vậy như vậy, nếu thế, vở kịch này liền xứng đáng gọi là cực kỳ ngoạn mục.

“Nghe nói, Minh Nhi vậy mà biết yêu thuật.” Đông thái hậu hạ người xuống, đứng ngồi không yên, “Theo lời thị vệ khi đó báo lại, lúc Minh Nhi chết, đến cả giữa khe ngón tay cũng đều là máu.”

“Được rồi!” Tây thái hậu găm lên một tiếng kinh sợ, Đông thái hậu nghe vậy, lập tức im bật rụt người lại.

“Lời đồn đãi bấy bọ bên ngoài, muội chưa gì đã tin rồi!”

“Không, những lời Đông thái hậu nói, mỗi câu đều là thật.” Sách Y nhân cơ hội, chen vào một câu.

“Có ý gì?”

“Minh hoàng quý phi thật sự biết yêu thuật, lúc trước, hoàng hậu vốn không phải ngã bệnh, mà là trúng một loại hoa cổ bắt nguồn từ Miêu Cương ta, hoa cổ này, không tổn hại đến tính mạng, nhưng lại tàn phá tinh thần người ta ở trong giấc mộng đến kiệt quệ. Thái hậu hai cung có lẽ không biết, trước khi nó vào cung, hai người chúng ta đã sớm liên hệ sâu xa, yêu thuật từ trong miệng người ngoài truyền tai nhau, cũng chính là ta đích thân truyền thụ cho nó.” Sách Y đứng dậy, chân ngọc giẫm lên thảm lông, khoan thai tự nhiên.

Hai người hai mặt nhìn nhau, Tây thái hậu lạnh mặt xuống, “Tại sao cô không nói sớm?”

“Bây giờ, ta chỉ nhận lệnh dạy mị thuật cho Chỉ Huyền tiểu chủ, về phần những chuyện khác, thái hậu người hình như không nên quản nhiều như vậy.” Sách Y không chút nhân nhượng, “Minh hoàng quý phi chết thảm, đó hoàn toàn là do một tay hoàng hậu gây nên, bây giờ đã qua thời gian mười ngày, người muốn khi nào động thủ?”

Tây thái hậu ngẫm nghĩ, tiếp đó, ngẩng đầu lên, “Cô có nắm chắc không?”

“A...” Sách Y cười khê, không chút che giấu vẻ kinh thường dâng lên trong mắt, “Thái hậu không tin?”

“Không phải là không tin,” Tây thái hậu khê gõ chỉ sáo lạnh lạnh lên mặt bàn, “bây giờ, hoàng đế vì chuyện tiểu công chúa, tự nhiên đối với bốn cung sẽ hận thấu xương, lại cộng thêm tất cả đề phòng, bốn cung chỉ sợ, lúc này vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất.”

Sách Y khê nhần đầu mày, giãn mặt ra, tua rua bên thắt lưng rủ xuống theo động tác xoay tròn của cô ta, nghiêng một vòng cúi thấp người xuống, “Vậy được, tất cả nghe theo sắp xếp của thái hậu.”

“Nếu cô là sư phụ của Minh Nhi, hoa cổ này, có cách nào hạ thêm một lần nữa không?”

“Tất nhiên có thể.”

Tây thái hậu mừng rỡ, bà ta không tin, lần này Phong Phi Duyệt còn có thể may mắn như vậy, Sách Y biết rõ suy nghĩ trong lòng bà ta, lại quả quyết cự tuyệt, “Cùng một loại chuyện, nếu người khác đã làm qua rồi, ta sẽ không làm lại.”

Sắc mặt cứng đờ, Tây thái hậu bị đáp trả đến tức giận không thể phát tiết, Sách Y nhấp một hớp trà, khẽ mỉm cười, “Ta lấy một phần bạc của người, tất nhiên chỉ làm cho người một chuyện.”

“Vậy thì dễ thôi, bổn cung tăng thêm gấp đôi cho cô.” Hai mắt Tây thái hậu đột ngột lóe sáng, lại thấy cô gái phẩy tay một cái, vòng bạc trên cổ tay leng keng vang dội, “Người đừng quên, năm đó ta đã đặt ra một quy tắc, luận sự, ta không bao giờ tiếp nhận hai công việc cùng một lúc.”

Trà cũng uống xong rồi, lời cũng đã nói hết rồi, cô gái không để ý đến thái hậu hai cung đang ầm nhẫn tức giận, bật cười thoải mái, sau đó đi thẳng ra khỏi Từ An Điện.

“Tỷ tỷ chớ nên tức giận, tính tình của Sách Y, năm đó chúng ta cũng đã biết rõ rồi.” Đông thái hậu nhỏ giọng an ủi, người này cũng thật là, nhiều năm không gặp, bây giờ hai người bọn họ đã là quý vi thái hậu, cô ta chẳng những không có lễ nghi quy củ nên có, còn chống đối đủ điều, không nể nang một phần mặt mũi nào.

Sách Y đi ra Từ An Điện, vốn định trở về trước, cô ta đưa mắt nhìn đi, ánh trăng sáng tỏ treo trên cao, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, hướng về phía ngược lại đi tới.

Phong Phi Duyệt sau khi uống thuốc giải Mạch Thần Lại đã điều chế, tỉnh dưỡng vài ngày, thân thể đã khôi phục lại như cũ.

Mấy ngày liên tiếp, hoàng đế đêm nào cũng ở lại Kim Loan Điện, nàng mơ hồ cảm thấy, tiền tuyến nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, Quân Nghi có hỏi thăm vài ba lần, theo như trình thám của Quân gia truyền báo, nói là từ khi Quân Ấn xuất chiến đến giờ, một chút tin tức cũng không có.

Vừa mới nằm xuống, liền thấy bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân cực kỳ nhỏ, Phong Phi Duyệt nín thở ngưng thần, nhìn thấy Sách Y đi vào.

Nàng khẽ mở miệng, không biết lời nói dối này, có nên tiếp tục hay không.

“Cô rốt cuộc là ai?” Nào ngờ, cô ta lớn tiếng dọa người.

Toàn thân Phong Phi Duyệt đầy phòng bị, choàng thêm chiếc áo ngủ giắt trên kệ, “Có ý gì?”

“Cô không phải là Quân Duyệt!” Sách Y khẳng định chắc chắn, cô ta từng bước từng bước tiến lên, hai mắt chỉ chăm chú dán chặt vào gương mặt trước người này, “Dung mạo của các người quả thật rất giống nhau, gần như không có ai có thể phân biệt được, nhưng mà, thứ Quân Duyệt có, cô lại không có.”

Phong Phi Duyệt nhú mày, cô gái nhếch môi cười khê, lui ra khoảng cách vài ba bước, sau đó khoanh hai tay trước ngực, “Quân Duyệt là đồ đệ của ta, ta hiểu nó rõ hơn cô.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Phong Phi Duyệt cũng không hề tỏ ra chột dạ, khoảng thời gian ở lại Quân gia kia, ngay cả Quân tướng gia cùng Đại phu nhân cũng không phát giác ra được, mà Sách Y, cũng chỉ là sư phụ của Quân Duyệt mà thôi.

“Còn nhớ những gì chúng ta đã nói lần trước không?” Sách Y xoay tầm mắt đi chỗ khác, ánh mắt rơi lên chiếc giường phượng rộng rãi chỉnh tề kia, “ ‘Người cùng Minh hoàng quý phi đều là đồ đệ của ta’, không sai, nhưng mà ta cũng có nói dối một chuyện, ta nói, ‘người nên biết nó là sư muội của người, thuốc giải này, đại khái có thể đường đường chính chính đến đòi nó’,” Sách Y xoay người, lần nữa nhìn vào mắt nàng, “Quân Duyệt thật sự, cũng giống như nó, đều không biết thân phận của đối phương, nhưng mà cô, lại gián tiếp thừa nhận, cô muốn moi ra sự thật từ miệng ta, nếu đã vậy, ta cũng giống như cô mong muốn...”

Đáy mắt Phong Phi Duyệt trầm xuống, suy nghĩ, có chút hỗn loạn, “Minh hoàng quý phi cũng là đồ đệ của người, làm như vậy, đối với người cũng không có gì tốt.”

“Cô nói không sai,” Sách Y vỗ nhẹ hai tay, “biết tại sao không?”

Thấy nàng không nói lời nào, cô gái bật cười tự mình tiến đến gần vài bước, “Bởi vì nó đã không nghe lời nữa, nó lại còn nói, nó đã yêu rồi, đồ đệ không có tiền đồ như vậy, ta sẽ không cần.”

Phong Phi Duyệt chưa từng nghe qua lý do nào hoang đường như vậy, từ đầu đến cuối, không có chỗ nào không lộ ra lãnh ý thấy xương, “Thân phận của cô ta, là người cố ý tiết lộ?”

“Nếu không, cô cho rằng là thế nào?” Sách Y hất mặt đầy kiêu ngạo, khoe miệng, theo thói quen nhếch lên đầy châm chọc, “Chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, nó không chơi nổi, cũng chỉ có thể bị loại bỏ, bây giờ, một bên bị loại, trên bàn cờ này, cũng chỉ còn cô và thái hậu hai cung.”

Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy khó tin, kẻ thật sự đứng ở đằng sau thao túng, thì ra, cũng không chỉ có thái hậu hai cung.

“Rốt cuộc người là ai?” Lần này, đổi lại là Phong Phi Duyệt hỏi.

“Cô cho rằng ta sẽ ngu ngốc mà nói cho cô biết như vậy,” Sách Y dò xét bốn phía, “chỉ có điều, cô ngược lại nên cảm ơn ta, nếu không phải là cố ý tiết lộ, e rằng, cô bây giờ vẫn còn bị ác mộng giày vò, ngày đêm khó yên.”

Phong Phi Duyệt chẳng nói chẳng rằng, đối với Sách Y, lại càng thêm cảnh giác, cô gái như vậy, ngược lại càng khiến người ta khó đối phó hơn, cô ta không có mục đích rõ ràng, lại càng hành sự không theo lẽ thường, thật khiến người ta phải đau đầu.

Cảnh Dạ Cung.

Phong Phi Duyệt vừa mới bước vào một chân, liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình, khắp cả vườn, hoa cỏ danh quý được trồng lên, vì không được chăm sóc cẩn thận mà đã chết hơn phân nửa, cỏ dại bắt đầu mọc lan ra ngoài, từ xa nhìn lại, khiến cả Cảnh Dạ Cung càng thêm tiêu điều thê lương. Nha hoàn bên cạnh nhìn thấy nàng đến đây, vội vàng tiến lên hành lễ, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Ở đây sao lại hoang tàn đến mức này?”

“Bẩm nương nương, từ sau khi hoàng thượng hủy đi mảnh rừng mai kia, Thiệp dư liền không cho phép bất kỳ ai đến đây chăm sóc nữa, mới chỉ qua một thời gian ngắn, hoa cỏ trong vườn này đã chết hơn phân nửa rồi ạ.” Nha hoàn không khỏi tiếc hận, lúc nói chuyện cũng không dám quá lớn tiếng.

Phong Phi Duyệt phóng mắt nhìn đi, vẻ mặt Lý Yên bên cạnh cũng đầy thương tiếc, “Thân thể Thiệp dư gần đây có ổn không?”

Nha hoàn nghe nói, mắt đỏ lên, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Bẩm nương nương, rất không ổn.”

“Thuốc lúc trước, vẫn còn đang dùng chứ?”

“Dạ, một ngày cũng không dám bỏ, nhưng thân thể Thiệp dư vẫn chưa có chuyển biến tốt.”

Rõ ràng, là do loại thuốc hổ lang hung mãnh này, mới là căn nguyên khiến thân thể Thiệp dư suy yếu, cứ tiếp tục như vậy, e là đến mạng cũng sẽ không giữ được.

Phong Phi Duyệt đi vào trong điện, Đào Tâm đang bưng một chén thuốc đút cho Thiệp dư uống, người vẫn chưa nằm xuống, sắc mặt nàng ta ngưng trọng, liền muốn đứng dậy hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương...”

“Không cần đa lễ.” Phong Phi Duyệt tiến lên, nhận lấy chén thuốc từ trong tay Đào Tâm, “là thuốc có ba phân độc, bệnh này của Thiệp dư, nên ra ngoài đi lại nhiều một chút.”

Cô gái ngồi nửa người trên dậy, tựa lên cột giường, khăn gấm sợi tơ ở trong tay, lau đi nước thuốc lưu lại bên khoe miệng, “Thần thiếp đã quen rồi, bên ngoài rộng lớn như vậy, không đi được mấy bước, chỉ sợ chính mình sẽ lạc mất.”

Phong Phi Duyệt đứng trước giường, thấy sắc mặt nàng ta càng phát ra gầy yếu, đã không còn phần thông tuệ như lần đầu tiên gặp gỡ kia nữa, tâm khảm, mềm đi mấy phần, nếu Thiệp dư này thật sự giống như

tính tình bên ngoài của nàng ta, không tranh, không đoạt, tất cả đều chỉ là mình suy đoán mà nói, đối với nàng ta không khỏi cảm thấy bất công.

Không ở lại lâu, lúc đi ra khỏi Cảnh Dạ Cung, thần sắc Phong Phi Duyệt nặng nề, Lý Yên bên cạnh định mở miệng mấy lần, cuối cùng tầm mắt chạm đến sắc mặt của nàng, liền lựa chọn im lặng không nói.

“Lý Yên,” Phong Phi Duyệt đi tới trước khu vườn, cô gái vội vàng tiến lên, “Nương nương có gì phân phó?”

“Người thay bốn cung đi làm một chuyện,” Môi trái tim kề đến gần bên tai Lý Yên, Phong Phi Duyệt nhẹ giọng nói nhỏ. Chỉ thấy, Lý Yên thì thoảng gật đầu, chân mày tối tăm bị xua đi, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, “Dạ, nương nương.”

Phong Phi Duyệt nhẹ cong khóe miệng, đưa mắt nhìn đi, Lý Yên cho rằng, nút thắt không cởi bỏ được trong lòng Thi tiếp dư, nằm trên chính mảnh rừng mai này, mà lại không hiểu rằng, không chỉ có như thế. Cô Dạ Kiết mấy ngày liên tục bận rộn quốc sự, lúc trước, Minh hoàng quý phi nói rất đúng, hoa nguyên rửa của nàng không liên quan gì đến Thi tiếp dư, hoàng đế bây giờ vương bận triều sự, một khi rảnh rỗi bình tĩnh trở lại, chắc chắn sẽ cảm thấy đau lòng, ngàn vạn tự trách.

Lý Yên tâm tư đơn thuần, chỉ nghĩ đến một mặt này, lại không biết, Phong Phi Duyệt làm như vậy, cũng có tính toán của riêng mình.

Giống như nàng suy tính, hoàng đế xử lý xong việc triều chính, thân thể và tâm trí đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đi ra đại điện chưa được mấy bước, liền trông thấy một góc mai giữa vườn đang hừng hực nở rộ, màu sắc tinh nhã, cực kỳ đẹp mắt.

Thế nhưng, dường như thiếu đi một loại hương vị, hần đứng thẳng người, dương quang giữa hai đầu mày dần trở nên âm u, trong lòng chợt dâng lên một chút rung động, xoay người, đi về phía bên kia.

Vừa mới bước vào, liền thấy trong Cảnh Dạ Cung có rất nhiều người ra ra vào vào, đá thạch anh trải dọc hành lang, điểm tuyết đầy hoa mai đang nở rộ, ngoài điện, Lý Yên canh giữ trước cửa, hai mắt không ngừng đảo quanh nhìn vào bên trong. Cô Dạ Kiết đi lên trước, tầm mắt cô gái lướt qua, trông mắt bị màu vàng tươi lấn át, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Đang làm gì vậy?”

“Bẩm hoàng thượng, Cảnh Dạ Cung bây giờ bị khô héo hết nửa bên vườn, hoàng hậu nương nương nói hồng mai ở tây viện tươi tốt, đặc biệt phân phó nô tỳ mời quản sự, dời một ít sang đây trồng.” Lý Yên rũ đầu xuống trước ngực, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

“Nương nương đâu rồi?” Cô Dạ Kiết nhìn quanh, cũng không thấy bóng dáng Phong Phi Duyệt đâu.

“Hoàng hậu nương nương lại nôn nghén, đã trở về Phượng Liễm Cung nghỉ ngơi rồi ạ.”

Hoàng đế như có điều suy nghĩ gật đầu, vạt áo tung bay, người đã bước vào trong Cảnh Dạ Cung.

“Đào Tâm, bên ngoài sao lại ồn ào như vậy?” Thi tiếp dư khoác thêm áo choàng, Đào Tâm mới quét dọn xong, vừa lau sạch hai tay, còn chưa kịp đáp lời, đã thấy nàng ta vươn tay đẩy cửa sổ ra.

Khắp vườn đều đang bận rộn, khiến Thi tiếp dư choáng ngợp, tầm mắt theo đó nhìn lại, liền trông thấy Cô Dạ Kiết đã đi vào rồi.

Tiện tay gảy mái tóc rơi trên đầu vai xuống, Thi tiếp dư mạnh mẽ áp chế rung động trong lòng, thần sắc bình tĩnh tiến lên đón.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Cô Dạ Kiết đỡ nàng ta, để nàng ta ngồi xuống bên cạnh.

Bên ngoài, thỉnh thoảng lại có thân ảnh bận rộn vội vàng lướt qua tầm mắt, Thi tiếp dư hy vọng hoàng đế có thể mở miệng nói gì đó, Minh hoàng quý phi đã cúi đầu nhận tội, ít nhất, chứng minh mình từ trước đến nay vẫn luôn trong sạch. Hai đại thế lực Quân gia cùng thái hậu tranh đấu lẫn nhau, nàng ta tuyệt đối không ngờ rằng, hết lần này đến lần khác lại cuốn theo cả mình vào trong đó.

“Thân thể vẫn suy nhược như vậy, hôm nào, trẫm bảo Mạch y sư điều dưỡng cho nàng lần nữa.” Cô Dạ Kiết đưa mắt nhìn nửa bên dung nhan tái nhợt của nàng ta, nói ra những lời này rồi, lại cảm thấy có chút vô lực, cảm giác như chẳng còn lời nào để nói nữa.

Thị tiếp dư ngược mắt, muốn nhìn sâu vào đáy mắt hắn, nhưng nào ngờ, tầm mắt nam tử đã dời đi, rơi vào một chỗ khác.

Từ khi nào, trong mắt hoàng đế, mình đã thành một hình bóng vội vàng thoáng qua, sự quan tâm chăm sóc trước kia, giống như đám mây lướt ngang, thời gian mới trôi qua ít lâu, vậy mà chỉ còn dư lại hồi ức?

Giống như rượu độc, ai có thể ghi nhớ chân thiết, người đó mới có thể bị tổn thương sâu đậm.

“Hoàng thượng...” Trầm mặc hồi lâu, Thị tiếp dư thử mở lời.

Hoàng đế suy nghĩ có chút xuất thần, cho đến khi nàng ta gọi lần thứ hai mới phản ứng lại, “Sao vậy?”

“Thần thiếp muốn hỏi, hoa cỏ của nương nương đã đỡ chưa?”

Giữa cánh mũi Cô Dạ Kiết vương vấn hương thơm thanh nhã, hắn gật đầu, khoe môi mơn nguyệt nhẹ cong lên, “Không có gì đáng ngại.” Nhu hòa thoáng hiện lên giữa hai đầu mày, khiến Thị tiếp dư có hơi thất thần, không giống, đã không giống nữa rồi...

Lúc nàng ta thân trúng hoa cỏ, hoàng đế nổi cơn đại nộ, tất cả mọi người đều biết, nhưng mà, tình cảm ẩn chứa trong đó lại khác nhau.

Thị tiếp dư khó lòng đối mặt, suy đoán nàng ta sợ nhất, đang từng chút từng chút, được chứng thực trong đáy mắt mình, Cô Dạ Kiết nghĩ tới chuyện Phong Phi Duyệt lại nôn nghén, lập tức không yên lòng. Ốm nghén này, thật sự giãy vò như vậy, đến cả Mạch Thần Lại xưng danh thần y cũng không có cách nào khác.

Hai mắt, nhìn theo ra bên ngoài, nàng nhất định là nghĩ thấy hắn đau lòng một mảnh rừng mai này, cho nên sai người, lần nữa trồng lại trong Cảnh Dạ Cung, nghe giọng điệu của cung nhân làm vườn, hoa mai này là lấy danh nghĩa của hắn mà đưa tới đây.

Môi mỏng cười khẽ, Duyệt Nhi của hắn... luôn biết suy tính cho hắn.

Không biết là lần thứ mấy, Cô Dạ Kiết đều cười thầm một mình như vậy, Thị tiếp dư nhìn thấy trong mắt, đau ở trong lòng. Loại cảm giác này, so với lúc nàng ta bị bệnh tật quần thân, còn đau hơn gấp trăm nghìn lần.

Ngồi một lát, hoàng đế tùy ý dạo dò mấy câu, liền đứng dậy đi ra ngoài, Thị tiếp dư một đường đuổi theo bóng dáng của hắn, chỉ thấy, bước chân hắn dồn dập, Lý Yên canh giữ ngoài điện hành lễ, sau đó liền đi theo.

Khoảng cách một cái xoay người, phẳng phất như cách cả một ngọn núi, nàng ta đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích, chỉ có thể nhìn hắn từng bước từng bước rời xa, mà mình, lại đưa tay chịu trời.

Chuyện tiểu công chúa, từ từ bị lãng quên, đứa bé bị đánh tráo đưa vào cung kia được Phong Phi Duyệt sai người đưa ra ngoài, nếu sinh ra đã mang bệnh, sống hay chết, cũng nên trở lại nơi thuộc về nó.

Hoàng đế sau khi biết được cũng không trách tội, thể xác và tinh thần mệt mỏi, cũng không muốn truy cứu nữa.

Trong cung, tựa hồ đã an tĩnh trở lại, chỉ là không biết, cái gọi là ‘tĩnh lặng như nước’ này, kỳ thực, ẩn sâu phía dưới là sóng ngầm mãnh liệt.

Thái hậu hai cung không thể chờ đợi, lúc gặp lại Chỉ Huyền, quả thật thay da đổi thịt, uyển chuyển dụ hoặc, rõ ràng là một báu vật nhân gian.

”Khi nào thì động thủ?”

Sách Y không nhanh không chậm, “Chính ngay tối nay, vào lúc trăng tròn khuyết dần.”

Trò đùa vui như vậy, người không thể thiếu nhất, đương nhiên là cô ta.

Phong Phi Duyệt cho tất cả hạ nhân lui xuống, nàng vừa mới đi về phía giường phượng, liền thấy Sách Y chậm rãi tiến đến.

“Có một vở kịch hay, muốn xem không?” Tư thái kiêu ngạo, cô ta tựa nghiêng lên trên giá sách.

Phong Phi Duyệt cũng không để ý tới, hai tay kéo chân gấm ra.

“Cô cũng không muốn nhìn thử xem, đế vương này đối với cô có mấy phần thật lòng?” Đầu mày khinh bạc, nụ cười, có chứa phá hoại ác ý.

Phong Phi Duyệt thả tóc xuống, “Hoàng thượng đối với ta như thế nào, trong lòng ta biết rõ.”

“Có lòng tin như vậy?” Sách Y đứng dậy, tiến lên mấy bước liền, “Bây giờ cô đang có thai, hoàng đế thân là cửu ngũ chí tôn, nam nhân bình thường, sao có thể nhẫn nại được?”

“Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?” Phong Phi Duyệt ngừng động tác trong tay, sắc mặt lạnh dần.

“Đi theo ta, vừa ra khỏi Đông Cung, cô liền có hứng thú ngay thôi?”

Truyện càng lúc càng gay cấn, chip càng lúc càng bận, phải làm thế nào đây :v

135. Chương 134: Lòng Vững Hơn Vàng

Chương 134: Lòng vững hơn vàng

Hai tay nắm chặt, Phong Phi Duyệt miệng đắng lưỡi khô, trong lồng ngực, mơ hồ đau nhức.

“Không dám rồi?” Sách Y bật cười khiêu khích, nam nhân, hơn nữa lại là hoàng đế, đối với nàng có sủng hạnh hơn nữa thì đã sao, cô ta cũng không tin, đối diện với dụ hoặc như vậy, hẳn vẫn có thể chịu đựng được.

Tiếp xúc mấy lần, lúc Phong Phi Duyệt đối mặt với cô ta, không tức không giận, ngược lại có thể bình tĩnh lãnh đạm, “Có gì mà dám với không dám, chỉ có tin hay là không tin.”

“Cô tin sao?”

“Ta chắc chắn!” Thanh âm Phong Phi Duyệt không lớn, nhưng ngữ điệu lại cực kỳ kiên định, “Cô muốn xem kịch vui, cũng không tránh khỏi có chút ngây thơ.”

Sách Y vặn lông mày, đôi môi mím lại một chỗ, cô ta không ngờ rằng, Phong Phi Duyệt sẽ có phản ứng như vậy, “Cô quả nhiên, không giống những người khác.”

“Không,” Nàng nghe vậy, lại quả quyết lắc đầu, “ta không phải là thánh nhân, đó chỉ là, một phần tin tưởng giữa ta và chàng mà thôi.”

“Hừ!” Sách Y hừ lạnh, “Tin tưởng, đáng bao nhiêu tiền chứ?”

Phong Phi Duyệt nhướn mày, khóe môi cong thành một vòng cung đẹp mắt, “Không đáng tiền, chỉ đáng giá tâm ý của ta.”

Sách Y ngạc nhiên, nhất thời, có chút thẹn quá hóa giận, cô ta nhắc chân bước lên, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy trước mắt giống như có ảo ảnh xẹt qua, khoảnh khắc tiếp theo, cả thân thể liền lạnh như băng, mất đi không chế, “Cô không muốn nhìn, ta lại càng muốn cô nhìn, để xem xem người đàn ông của cô, là đem người khác dè ở dưới thân như thế nào, cái cô gọi là tin tưởng, ta muốn để hần tự tay phá nát.”

Bên trong tấm điện của hoàng đế.

Từ sau khi Phong Phi Duyệt có thai, tất cả tấu chương lại bắt đầu được đưa về đây, mỗi lần Cô Dạ Kiệt đến Phượng Liễm Cung, hai người gần như không nói được mấy câu, liền vội vã chuẩn bị thượng triều.

Bây giờ, bên trong tòa tấm điện ánh đèn sáng rực, chén nền không lồ lách tách vang dội, hoàng đế ngồi ngay ngắn trước bàn, tấu chương trước mặt, chất cao chừng nửa thân người. Hắn chau mày trầm ngâm,

cặp đồng tử mang theo màu hổ phách khác hẳn với người thường kia đầy mệt mỏi, may mà, tinh thần vẫn còn dồi dào. Bên cạnh, than củi trong lò sưởi lại được thêm vào lần nữa, chớp mắt, hơi ẩm liền bao trùm khắp mọi góc ngách.

Lúc Phong Phi Duyệt mở mắt ra, liền nhìn thấy hoàng đế đưa lưng về phía mình, nàng đưa mắt nhìn đi, mình sao lại đi đến tấm điện của Cô Dạ Kiết. Môi đỏ mọng khê mở, nhưng mà một chữ cũng không thốt ra được, Sách Y bên cạnh lộ vẻ mặt đắc ý, đưa ngón trỏ áp lên cánh môi nàng, ý bảo nàng chớ có lên tiếng.

Sau khi tỉnh táo lại mới nhìn thấy rõ, hai người hẳn là đang đứng sau một tấm bình phong khổng lồ, hai mặt được thêu vẽ tinh tế, phẳng phất như khoảng cách giữa nàng cùng Cô Dạ Kiết, gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt, bên ngoài, không nhìn thấy động tĩnh bên trong.

Sách Y vẫn vòng hai tay trước ngực như cũ, hai mắt như ngọn đuốc, căn phòng đầy ánh sáng, khê run lên trước mắt Phong Phi Duyệt một cái, đại diện gió thổi không lọt, bỗng nhiên ớn lạnh.

“To gan, ngươi là kẻ nào?” Âm thanh thái giám gác đêm lạnh lẽo, ngón tay xếp thành hình hoa lan chỉ về phía cô gái tự ý tiến vào cung kia mà khiển trách.

Trái tim Phong Phi Duyệt đập mạnh lên vài nhịp, bên cạnh, truyền đến tiếng cười khe khẽ của Sách Y, rất khó nghe. Chỉ Huyền thân vận một bộ phục sức dị tộc, trang phục bạo dạn khiến người ta lú lẫm. Chân trần nối nhau đập lên thảm lông mềm mại, từng nụ cười từng cái nhíu mày, đều đặc biệt ý vị. Tên thái giám lúc đầu trách cứ kia nhìn đến ngày người, ánh mắt vô hồn, lại hiện rõ lòng tham.

“Lui xuống!” Hoàng đế gác bút trong tay xuống, hướng về phía đám người bên cạnh nói.

Phong Phi Duyệt nhìn thấy toàn bộ cung nhân gác đêm đều lui ra, cô gái kia uyển chuyển tiến lên, trên vòng eo như rần nước vẽ đầy hoa văn quái dị, dưới khuôn mặt tô một lớp son phấn dày đậm, đợi lại gần nhìn thử, mới biết là Chỉ Huyền. Quần lụa mỏng màu vàng nhạt, bên trong, đồ yếm vải lông đỏ tươi, lúc ẩn lúc hiện. Mỗi một động tác của cô gái, ngay cả bước đi cực kỳ đơn giản, đều tựa như có sức hấp dẫn vô tận, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Cô Dạ Kiết nằm dựa ra sau, hai chân bắt chéo, kéo dài ra trước ghế loan, tay phải lười biếng vung vãi vài cái, tựa nghiêng vào một bên thành ghế, ánh mắt mê ly, khắc sâu thật sâu, cánh môi chậm rãi kéo ý cười, tà tứ mà cợt nhả. Phong Phi Duyệt nhìn Chỉ Huyền từng bước từng bước tiến lên, chỉ có hai tay đặt trong tay áo là có thể động đậy, nàng nắm chặt nắm đấm, trên khuôn trán trơn bóng rỉ ra mồ hôi tinh mịn.

“Sao vậy, khẩn trương à?” Sách Y tiến tới trước mặt Phong Phi Duyệt, vẻ mặt thích ý.

Nàng liếc mắt một cái, không thêm để ý đến.

Sách Y thờ ơ nhún vai, trong lòng tràn đầy tự tin.

Chỉ Huyền đi lên bậc thềm cẩm thạch, hai chân trần trụi, nhỏ nhắn lóng lánh, bàn tay uyển chuyển không xương quăn lấy hai vai Cô Dạ Kiết, đôi chân trắng nõn cũng theo đó nhảy qua, ngồi lên thắt lưng nam tử.

Đầu gối quỳ trên ghế loan rộng rãi, thân thể thấm hương chậm chậm nhích lên, hai chân dưới làn váy, nhẹ nhàng vuốt ve dưới bụng hân, động tác trên chọc châm lửa, không dừng không nghỉ. Ngón tay thon dài của Cô Dạ Kiết rơi vào đầu gối cô ta, thân thể cúi xuống từ từ chống lên, đôi tay, giống như bản sắt nóng cháy, từng tắc từng tắc lướt lên phía trên. Cô gái cắn môi, chớp mũi, có mồ hôi ẩn nhẫn nhỏ giọt xuống, hai tay quăn trên bả vai hẳn lúc đầu, bây giờ đã găm chặt vào long bào của hoàng đế, đốt ngón tay, vô lực đến trắng bệch.

Trái tim Phong Phi Duyệt đột ngột co rút, đau đớn mãnh liệt buộc nàng khép chặt hai mắt lại, nơi cổ họng, mơ hồ có mùi vị ngai ngái xông lên, nàng thậm chí cắn chặt răng ngà, tim, chậm đi vài nhịp.

Cách một tấm bình phong, sau lưng Cô Dạ Kiết cứng ngắc, tuần hoàn đột nhiên nhúu lại, một tay nắm lấy cả thắt lưng cô gái, tay kia đè lại lồng ngực của mình, phần lưng thẳng tắp, bị đè ép xuống.

“Hoàng thượng, người sao vậy?” Chỉ Huyền cả kinh thất sắc, hai tay lau đi mồ hôi rơi vãi trên trán nam tử.

Đôi mắt màu hổ phách của Cô Dạ Kiết, thống khổ vạn phần, cái loại đau đớn xuyên tâm cắn cốt đó, chân thực rõ ràng như vậy, trên eo lưng đầy một nắm tay kia, bàn tay của hắn thành hình sắt siết chặt, kéo cô gái sát

lại gần mình hơn, “Nếu như người hầu hạ trăm chu đáo, trăm lần không sao cả.”

Chỉ Huyền thụ sủng nhược kinh, Cô Dạ Kiết cố nén xuống khó chịu trong lòng, một màn này, lại tái diễn giống hệt như năm đó, bàn tay hấn đặt trên đùi cô gái không nhìn được nắm lại thành quyền, trên gương mặt lãnh khốc hờ hững, có loại cảm xúc không nắm bắt được. Theo như lời Sách Y nói, trừ phi không phải là nam nhân bình thường, nếu không, quả thật không người nào có thể cưỡng lại được mị thuật Miêu Cương này, nhưng theo như Phong Phi Duyệt thấy, hoàng đế tựa hồ quá mức bình tĩnh, không thể phân biệt nổi, hấn có bị mê hoặc hay không.

Trên mặt nam tử, mang theo chút ẩn nhẫn kích động, môi mỏng tiến lại gần, chạm nhẹ lên mặt cô gái.

Chỉ Huyền cả kinh, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, đôi mắt dưới hàng mi cong vút đầy ngượng ngáp, Cô Dạ Kiết thình lình nắm lấy hai chân cô ta quăn quanh thắt lưng rắn chắc của mình, đứng dậy, sải bước về phía giường rồng bên cạnh.

Phong Phi Duyệt nhìn hai người từng bước tiến tới gần, muốn nhắm mắt lại, nhưng nàng thủy chung không cam lòng, hai bóng ảnh mập mờ quăn lấy nhau trên tấm bình phong thủy mặc khổng lồ, càng tăng thêm vẻ kiều diễm. Tiếng bước chân, trầm ổn như gió, người bên ngoài không hề cảm nhận được, Chỉ Huyền vừa mừng vừa sợ, thanh âm thẹn thùng ái muội, “Hoàng thượng...”

Chỉ nghe ‘bụp’ một tiếng, hai người lần lượt ngã xuống giường, hai tay Cô Dạ Kiết chống hai bên, hai mắt nhìn chằm chằm cô gái phía dưới.

Cách một tấm bình phong, Phong Phi Duyệt thấy hai tay cô ta trượt xuống thắt lưng hoàng đế, nhẹ nhàng kéo ra, đai lưng liền theo đó rơi xuống, tảng lớn màu vàng tươi hòa lẫn màu trắng tinh khiết tán ra hai bên, hai tay Chỉ Huyền phủ lên lồng ngực tinh trắng của hấn, đầu ngón tay hướng sang hai bên tìm kiếm, đem bộ y phục rậm rịt trên người kéo xuống.

Phong Phi Duyệt nhìn tấm lưng trắng kiện của nam tử kéo căng thành một đường, từ từ ép xuống dưới. Kiên định lúc đầu của nàng, theo động tác của Cô Dạ Kiết mà lần lượt tan rã, muốn vững vàng nắm lấy một góc, không cam lòng bỏ qua như vậy.

“Ha ha...” Sách Y cười, là sự sung sướng phát ra từ trong đáy lòng, “Ta thích nhất chính là lúc này đây, không phải cô tin tưởng hấn sao, nhìn đi, bắt đầu rồi đây.”

Con người trong trẻo của Phong Phi Duyệt trầm xuống, rồi lại liếc cô ta một cái cực kỳ khinh miệt, cô ta thờ ơ như không, dùng cánh môi mấp máy nói, “Ta cho rằng, cô sẽ rơi nước mắt đấy.”

Nàng thản nhiên đối mắt, tầm mắt rũ xuống, vừa vận nhìn thấy hai người trên giường. Động tác thân mật như vậy, thế mà ở ngay dưới mí mắt của mình, nhất cử, nhất động, hệt như thước phim quay chậm, mỗi một biểu cảm, giống như đang lắng trì nàng.

Sách Y vô cùng hiếu kỳ, rướn nửa người trên ra ngoài, vừa nghiêng đầu hướng về phía nàng nói, “Không muốn nhìn thử một chút sao?”

Hoàng đế cúi người, ngón tay sạch sẽ vạch sợi tóc rơi trên trán cô ta ra, da thịt màu mật ong dán sát lên thân thể mỏng manh của cô gái, Chỉ Huyền không nhìn được, khẽ ngậm nga thành tiếng.

Cô Dạ Kiết nhìn cơ thể như hoa phù dung nở rộ phía dưới, thanh âm, mang theo dè dặt không kìm hãm được, “Người là tú nữ à?”

Chỉ Huyền hơi giật mình, tiếp theo ngượng ngùng gật đầu, “Dạ.”

“Nữ tử được tuyển tú vào cung, trăm cũng là lần đầu tiên gặp phải người phóng túng như vậy, ai dạy cho người?” Hoàng đế vui mặt vào căn cổ Chỉ Huyền, thần sắc có hơi say mê, thanh âm chìm đắm âm ỉ.

Trắng trợn như vậy, cô gái thẹn thùng không có chỗ trốn, tầm mắt bị buộc ngược lên cùng hoàng đế giao nhau, “Hoàng thượng, dân nữ chỉ muốn hầu hạ hoàng thượng chu đáo.”

Cô Dạ Kiết khẽ nheo đôi mắt tuấn lãng, một tay phủ lên cằm cổ trắng nõn mịn màng của cô ta, năm ngón tay nắm chặt rồi buông ra, cảm giác lúc lỏng lúc chặt, khiến khuôn mặt vốn đang ửng đỏ của Chỉ Huyền thoáng chốc liền tái nhợt, hai mắt tụ lại một điểm rơi lên trên mu bàn tay của hoàng đế.

Cô Dạ Kiết đề cánh môi xuống, ở bên tai cô ta nói nhỏ, “Nói trầm biết, ai dạy người?”

Hai tay Chỉ Huyền muốn kéo tay hoàng đế, cái miệng nhỏ nhắn khê mở, hơi thở đi vào, càng lúc càng thưa dần, “Hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết chạm nhẹ môi mỏng lên khóe miệng cô ta, tầm mắt từ sau tấm bình phong nhìn lại, rất giống như đang thân mật, “Nói trầm biết.”

Nhẹ nhàng, lại không biết là ai đang đầu độc ai, Chỉ Huyền nhìn đôi đồng tử sắc nhọn kia đến mất hồn, hoàng đế buông lỏng tay ra chừng nửa tắc, cô ta khê thở dốc, nơi lồng ngực, nhấp nhô bất định.

Cô gái ngửa mặt, con ngươi sáng long lanh tràn đầy mê luyến, ánh mắt dần nặng nề, “Hoàng thượng...” Trên giường, đối thoại của hai người chỉ quẩn quýt giữa răng môi, Phong Phi Duyệt cùng Sách Y đứng sau tấm bình phong dĩ nhiên là không nghe thấy.

Cô Dạ Kiết cởi dây lưng trên eo cô ta ra, tua rua xẹt qua ngón tay, để Chỉ Huyền tận mắt thấy y phục của mình bị cởi xuống.

Nụ cười bên khóe miệng Sách Y càng sâu thêm, sắc mặt Phong Phi Duyệt tái nhợt đến gần như trong suốt, cô ta tiến lên trước, ở bên tai nàng nhẹ thổi khí, “Thật ra thì, mị thuật này cũng chẳng có gì cả, đàn ông mà, đều như nhau, một cô gái phóng khoáng ở phương diện kia, có ai không thích chứ?”

Phong Phi Duyệt chẳng nói chẳng rằng, cũng vô lực phản bác.

Nàng đã từng chắc chắn, lồng ngực rộng rãi kia, là của một mình mình, mị thuật, lẽ nào giữa bọn họ đến sinh tử đều đã cùng nhau trải qua cả rồi, còn có thể không vượt qua được một cửa ải gọi là mị thuật sao?

Nàng trầm mặc, cho dù tim nàng lại đau, nhưng cũng chẳng có cách nào cả, khảo nghiệm như vậy, nàng không thốt nên lời, chỉ có thể trơ mắt ghi vào trong lòng, tất nhiên Phong Phi Duyệt hy vọng, hẳn sẽ không giống như vậy. Nhưng, vở kịch này của Sách Y, lại khiến nàng không thể không nhìn, không thể không đối mặt.

Chỉ Huyền bị hoàng đế đè ép, không thể cự quây, tất cả kỹ xảo mưu mẹo đều không dùng được, chỉ có thể ngược đầu nhìn hắn.

“Trầm chỉ muốn biết, là ai dạy người?” Cô Dạ Kiết vẫn là câu nói đó, giọng điệu ái muội.

Cô gái nhìn sâu vào đôi mắt kia, chỉ cảm thấy toàn thân hư yếu vô lực, giống như ngã vào một hầm băng lạnh lẽo sâu thăm thẳm, đem nhiệt tình khắp người vừa rồi, dập tắt toàn bộ, “Là...”

Cô ta có chút do dự, mang theo e dè lo sợ, hoàng đế đề người xuống, môi mỏng khê hôn lên khóe miệng cô ta, “Nói, trầm muốn biết.”

“Sách Y, cô ta tên Sách Y.” Chỉ Huyền mông lung, vẫn còn ở trong mộng cảnh, cô ta nhất thời không phân biệt rõ bản thân mình đã nói hay chưa, chỉ thấy Cô Dạ Kiết hơi khép mắt, trong miệng nhỏ giọng nỉ non, “Sách Y?”

Trong nháy mắt, căn cổ bị một bàn tay quán lấy, hoàng đế dường như nhớ ra điều gì đó, đôi đồng tử màu hổ phách kia, thế nhưng lại hiện lên màu đỏ tươi kinh người, sát khí nổi lên tứ phía, oán hận trong mắt giống như dây leo gắt gao ghì chặt lấy cô gái không buông, “Hoàng thượng...” Chỉ Huyền kinh sợ không nhẹ, hai mắt trợn lên, cả người bởi vì động tác trên tay hắn mà bị kéo rời khỏi giường, Phong Phi Duyệt nhìn thấy rõ ràng, Sách Y bên cạnh lập tức trợn mắt há mồm, không biết nên có phản ứng như thế nào.

Cô ta tuyệt đối tin tưởng, trên đời này, sẽ không có người đàn ông nào có thể tránh thoát mị thuật này.

“Không...” Âm thanh của Chỉ Huyền bị mắc giữa cổ họng giống như sắp đứt lìa, hai tay cô ta nắm lấy mu bàn tay hoàng đế, trong mắt hiện lên cầu khẩn, “Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Phong Phi Duyệt nhìn vào trong mắt, sự tương phản kinh người này, khiến nàng hoảng loạn, Sách Y nắm chặt hai tay, nghiêng đầu hung hăng trừng mắt với nàng, biểu cảm trên mặt, thất bại mà không cam tâm.

Cô Dạ Kiết cảm thấy trên mu bàn tay truyền đến một hồi đau đớn sắc ngọt, hoàn hồn lại, mới biết là bị móng tay của cô gái quẹt qua làm bị thương, cô ta không ngừng giãy giụa tứ chi, vẻ mặt dữ tợn, chỉ còn

thiếu một hơi cuối cùng này. Hắn cực kỳ bình tĩnh, buông lỏng gan bàn tay, lạnh mắt nhìn Chỉ Huyền cúi người trên giường, tham lam dùng sức thở dốc.

Hoàng đế vòng cánh tay, rồi lại ngoài dự liệu lôi cô ta vào, ở bên tai cô ta nói nhỏ một câu, “Mị thuật này của người còn chưa đủ trình độ, vừa rồi trẫm không kiềm chế được, suýt chút nữa liền chơi tới rồi.”

Chỉ Huyền kinh hãi, tiếp theo sắc mặt đỏ bừng, đem đầu rũ xuống trước ngực, lẽ nào, hoàng đế này còn có sở thích đặc biệt hay sao?

“Trẫm không muốn làm người bị thương, tối nay, người trở về trước đi.” Cô Dạ Kiết mềm giọng, lật mình một cái, nghiêng người nằm xuống bên cạnh Chỉ Huyền.

Trong lòng cô ta vẫn còn sợ hãi, hai tay nhẹ vỗ ngực, sau khi thở gấp mới trấn định lại, thân thể nhẹ nhàng tựa lại gần, “Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết cũng không mở miệng, thế nhưng ánh mắt lạnh lẽo bắn tới, dưới đáy mắt, sát khí không hề nín được vụt qua trong thoáng chốc, cô ta ngoan ngoãn im miệng, hai tay tùy tiện cài lại đai lưng bị cởi bỏ, hoàng đế gói một tay ra sau gáy, ánh mắt chiếm lấy thân ảnh cô gái, ý vị sâu xa kéo khóe môi ra.

Chỉ Huyền khẽ mỉm cười, nhất định là mị thuật của mình còn chưa học đến nơi đến chốn, mà hoàng đế đối với chuyện mình tự ý xông vào tắm điện cũng không truy cứu, như vậy xem ra, cô ta vẫn còn cơ hội.

Xoay người, cô gái lui ra ngoài điện, Sách Y dùng sức buông lỏng hai bàn tay đang nắm thành quyền ra, thanh âm, có chút tức tối run rẩy, “Được, được...”

Toàn thân Phong Phi Duyệt bị kéo căng, ầm ầm sụp đổ, suýt chút suy yếu tê liệt ngã xuống đất.

Sách Y cũng không biết hoàng đế tại sao lại đột ngột dừng tay, lại càng không hiểu, Chỉ Huyền chính mình một tay bồi dưỡng ra sao lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, nhiệm vụ này còn chưa hoàn thành, mà người đã biến đi mất dạng. Cô ta chống lại ánh mắt Phong Phi Duyệt, thanh âm, cực kỳ phẫn hận, “Cô đừng quá đắc ý.”

Nàng không nói ra lời, chỉ có thể mỉm cười đáp lại, trong mắt, lấp lánh đầy kích động, giống như là tuyên chiến, mắt đẹp khẽ nheo lại, thách thức.

Cô Dạ Kiết nằm ngửa ở trên giường, tầm mắt trống trải, Phong Phi Duyệt cúi đầu, vừa đúng hướng về phía ánh mắt hắn. Chính mình nên tin chắc, trong mắt của hắn, có trấn tĩnh thấu triệt hơn bất kỳ ai khác, không nhuốm chút dục vọng nào. Sách Y tự động rời đi, giữa hai người, chỉ cách một tấm bình phong, Phong Phi Duyệt từ thâm tâm giãn mặt ra, trong mắt chưa xốt khó nhìn, có loại kích động muốn khóc, tấm bình phong này, cũng không kéo giãn khoảng cách giữa bọn họ, ngược lại, càng như tiến gần thêm một bước.

Nam tử đứng dậy, tiện tay buộc lại một bên áo bị rơi ra, không để ý đến mớ hỗn độn trên giường, cũng không để ý đến đồng tấu chương còn chưa phê duyệt trên bàn, bước nhanh đi ra ngoài.

Phong Phi Duyệt đứng đó một lát, tứ chi khôi phục lại như cũ, nàng mặc kệ toàn thân đau nhức mỗi nhừ, vội vàng chạy về hướng Phượng Liễm Cung.

Chưa bao giờ khẩn trương nôn nóng như vậy, tiếng bước chân giẫm lên hành lang trống trải, bí bách như lửa đốt, bám theo ngay phía sau.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương...”

Phong Phi Duyệt không chớp mắt, đám đông bị nhất nhất bỏ lại đằng sau, bên trong tấm điện khổng lồ, nàng chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu vàng, lo lắng đi tới đi lui trong điện. Nhắc làn váy lên, nàng chạy như bay, Lý Yên sau lưng một đường kêu lên, “Nương nương, cẩn thận thân thể của người.” Cái gì nàng cũng không nghe thấy, tiếng gió, gào thét lướt qua bên tai, hoàng đế nghe thấy động tĩnh sau lưng, thân thể vừa mới quay lại, liền bị nàng nhào vào trong ngực.

Lý Yên thở hổn hển, lúc xông tới thì vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này, cô gái khẽ lau mồ hôi, xoay người khép cửa điện lại.

“Duyệt Nhi, trẫm có chuyện muốn nói với nàng...”

Phong Phi Duyệt mở to miệng hít thở, lồng ngực bởi vì áp lực đột ngột đè tới mà đau đớn không thôi, Cô Dạ Kiết không che giấu được kích động trong lời nói, hai tay hấn nâng gò má nàng lên, trán tựa trán, “Ta tìm được rồi.”

“Tìm được cái gì?” Phong Phi Duyệt không hiểu, chống lại ánh mắt của hấn.

“Mị thuật Miêu Cương lại xuất hiện, trẫm chỉ biết, cô gái kia tên là Sách Y, lại không biết cô ta ẩn thân ở đâu, xem ra, chuyện này không thoát khỏi liên can với hai mục giả kia.” Cô Dạ Kiết kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, trên cần cổ, còn lưu lại dấu son môi đỏ tươi.

Phong Phi Duyệt mặt không đổi sắc, cầm khăn gấm lên lau đi vết đỏ hồng ấy, Cô Dạ Kiết kéo tay nàng qua, vừa nhìn một cái, lập tức biến sắc, “Ta...”

Có chút chột dạ, lại càng không biết nên giải thích như thế nào, thần sắc trở nên cực kỳ phức tạp.

Phong Phi Duyệt đứng dậy pha một ấm trà, bàn tay bị hấn kéo qua, hai tay Cô Dạ Kiết vòng quanh thắt lưng nàng, gương mặt tuần tú dán lên bụng.

“Trẫm không chỉ là một hoàng đế, còn là một phụ thân, một trượng phu.” Hấn đột nhiên mở miệng nói như vậy, “Nữ nhân của ta mang thai, đó là con của ta...” Ngự khí hấn cao ngạo tự hào, mang theo sùng nịnh cả đời, “Cám dỗ, có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, trách nhiệm trên vai trẫm chính là cả đời này, Duyệt Nhi, trẫm sợ, người bên cạnh trẫm trừ nàng ra, không có ai nằm dưới được nữa rồi.”

Phong Phi Duyệt hít thở không thông, hô hấp, một hồi lâu không lên xuống gì được.

“Đó không chỉ là trách nhiệm, nàng hiểu không?” Cô Dạ Kiết ngẩng đầu lên, trong mắt, hàm chứa một loại khấn trương khó lòng mở miệng, Phong Phi Duyệt cố ý tùy hứng, lắc đầu nói, “Thiếp không hiểu.”

Hoàng đế muốn nói lại thôi, hai tay giữ sau thắt lưng nàng, chưa bao giờ khấn trương như vậy, “Trách nhiệm đối với nàng, nàng... biết từ đâu mà đến không?”

Phong Phi Duyệt lại lắc đầu lần nữa, khẽ cắn môi, hai tay đặt trên đầu vai hấn, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

“Là, yêu...”

Yêu...

Hấn nói khó khăn như vậy, rơi vào trong lòng, lại càng nặng nề như vậy.

“Một nam nhân, thời điểm không thể phạm sai lầm nhất, chính là khi nữ nhân của mình mang thai đứa con của mình...”

Phong Phi Duyệt thấy buồn cười, trong nụ cười vui mừng này, còn mang theo nước mắt vừa đắng vừa ngọt, quanh co trong hốc mắt, tràn đầy, nhưng không rơi ra ngoài.

136. Chương 135:

Chương 135:

Có lẽ, nàng nên cảm tạ Sách Y, cái cô ta gọi là vở kịch hay này, cũng thật sự giúp nàng nhìn thấy được rất nhiều.

“Không ngờ chuyện cách đây mấy năm, thái hậu hai cung còn muốn dùng cùng một cách để đối phó trẫm.”

Phong Phi Duyệt ngồi xuống bên cạnh hấn, “Ý của hoàng thượng là, mị thuật này, lúc trước đã từng xuất hiện trong hoàng cung?”

Cô Dạ Kiết gật đầu, thần sắc nặng nề, “Năm đó, thái hậu hai cung chính là dựa vào mị thuật này một bước trèo lên phương vị, tiếp đó, khiến mẫu hậu thất sủng.”

Xem ra, Sách Y này đã có quan hệ với thái hậu từ nhiều năm trước.

“Phụ hoàng bị mị thuật mê hoặc, cả ngày đắm chìm trong ôn hương của hai kẻ yêu phụ kia, năm đó, may nhờ có trung thần tương trợ, bằng không, Huyền Triều này, đã sớm thay triều đổi đại.” Sắc mặt hoàng đế âm chí, Phong Phi Duyệt tựa đầu vào vai hắn, “Thật may, bầu trời trên đỉnh đầu này vẫn chưa thay đổi.”

“Thái hậu hai cung trăm phương ngàn kế, bất cứ lúc nào cũng muốn kéo trăm xuống khỏi ngôi vị hoàng đế, sâu trong hậu cung, mỗi một thế lực, cũng đang không ngừng lớn mạnh, ta đề phòng khắp nơi, khó tránh khỏi sẽ có một ngày bản thân lâm vào hiểm cảnh.”

“Bây giờ, trong triều chia làm ba thế lực lớn, hoàng thượng nên từng bước loại trừ, tuyệt đối không thể có chuyện công cao hơn chủ xảy ra, về phần thái hậu hai cung, cái quyền lực mà bọn họ tranh giành này, thần thiếp nghĩ tới nghĩ lui, Đông thái hậu chỉ có một mình Lệ vương gia là con ruột, Tây thái hậu trước giờ tàn nhẫn ích kỷ, quyết không thể nào hy sinh vì người khác, lẽ nào, bà ta muốn mình độc chiếm vương quyền hay sao?” Phong Phi Duyệt nhìn sườn mặt tuấn ngạn của hoàng đế, Tây thái hậu này, xem ra là muốn làm Võ Tắc Thiên rồi.

“Chuyện loại trừ, trăm không phải chưa từng cân nhắc qua, Quân gia cùng thái hậu hai cung bên kia, ta vẫn luôn cố gắng suy tính, giờ đây, quyền thế đang dần dần thu về trong tay trăm, chỉ đợi một thời cơ, đem chúng hoàn toàn diệt trừ.” Hoàng đế đối nghịch với thái hậu hai cung, trước giờ cũng chẳng phải là bí mật gì.

“Đúng, mọi chuyện đều không được hấp tấp nóng vội.” Cũng đã nhẫn nại qua nhiều năm như vậy rồi, tuyệt đối không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết gõ nhẹ ngón tay đặt trên đầu gối, một tay kia cầm lấy bàn tay mềm mịn của nàng, Phong Phi Duyệt khẽ đáp, tầm mắt theo đó rũ xuống.

“Lâu như vậy rồi, giữa Quân gia với ta, nàng vẫn còn do dự sao?”

Phong Phi Duyệt kéo tay hắn qua, khẽ rơi lên bụng mình, nàng nhướn mày cười khê, tiếp theo, lắc đầu một cái. Không nói lời nào, nhưng thâm ý trong đó lại làm Cô Dạ Kiết khó nén kích động, đuổi cánh tay rần rần, siết chặt eo lưng nhỏ nhắn của nàng.

Bóng ảnh giao hòa, Phong Phi Duyệt khẽ giãn mắt ra, chút an tĩnh vừa có được liền bị bóng ánh xẹt qua trong lòng đánh loạn, hai tay nàng rơi lên trên đầu vai nam tử, “Cô gái tên là Sách Y đó, hình như chính là sư phụ của Minh hoàng quý phi.”

Cô Dạ Kiết kéo thẳng nửa người trên dậy, để cho nàng ngồi lên trên chân mình, “Sao nàng biết được?”

Phong Phi Duyệt cũng cảm thấy kỳ quái, liền đem chuyện gặp mặt Sách Y mấy lần nhất nhất kể lại với hắn, ngoại trừ, một đoạn lúc hai người ở tắm điện của hoàng đế vừa nãy, “Lúc trước, thân phận của Minh hoàng quý phi bại lộ, cũng là một tay cô ta ở phía sau thúc đẩy, gặp mặt ba lần liên tục, nhưng đều là cô ta tự tìm đến cửa, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta quá mức bị động rồi.”

“Xem ra, cô ta quả thật đang ở trong nội cung.” Ngữ khí Cô Dạ Kiết cường ngạnh, hận không thể một phát lôi cô ta ra ngoài.

“Nếu muốn bắt được cô ta, không dễ dàng chút nào.” Lúc trước Phong Phi Duyệt cũng có đuổi theo mấy lần, nhưng mà vừa ra khỏi Phượng Liễm Cung, ngay cả bóng dáng của đối phương cũng không nhìn thấy, chứ nói gì là tìm được nơi cô ta ẩn náu.

“Lại không thể giống trống khua chiêng...”

Sách Y hành động quỷ dị vô tung, không dễ dàng gì mới hiện thân lần nữa, tuyệt đối không thể bắt dây động rừng.

“Không vội, bây giờ Chỉ Huyền ra về tay không, nhất định sẽ quay trở lại, cô ta là do một tay Sách Y bồi dưỡng ra, hôm nay thất bại, tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy đâu.” Phong Phi Duyệt nhẹ giọng an ủi, chỉ cần thái hậu hai cung một ngày chưa đạt được mục đích, Sách Y cũng sẽ không chạy ra khỏi tầm mắt của bọn họ.

Cô Dạ Kiết cũng cảm thấy có lý, một tay chống dưới cằm gõ nhẹ lên mặt bàn, sắc mặt khê hòa hoãn giống như vừa mới nhớ đến lời nói vừa rồi, hai bên chân mày đột nhiên ngưng tụ, con ngươi sắc bén chống lại

Phong Phi Duyệt, hai tay kéo nàng về phía mình, “Sao nàng biết, Chỉ Huyền ra về tay không?”

Im lặng, thần sắc Phong Phi Duyệt tránh né, tiện đà bật cười châm chọc, “Chàng nghe nhầm rồi đấy?”

“Ta vẫn chưa già.” Về mặt hoàng đế nghiêm túc, ngẫm nghĩ giây lát, “Lẽ nào, nàng nhìn thấy hết cả rồi?”

Phong Phi Duyệt khẽ mím môi, một tay vịn vào khăn gấm lau chùi trên cần cổ hần, Cô Dạ Kiết thuận tay nắm lấy tay nàng, “Đừng đánh trống lảng.”

Nàng cười có chút mất tự nhiên, ập a ập ứng một hồi, liền chậm rãi thủ thủ, đem những gì mình nhìn thấy nghe thấy nhất nhất nói ra. Cô Dạ Kiết trầm ngâm lắng nghe, một tay vỗ nhẹ lên eo nàng, “Không được nói dối, lúc đầu, có phải cho rằng trẫm không cầm giữ được phải không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt đỏ lên, hai tay vòng chặt cổ hần, “Có một chút như vậy.”

Lập tức, thấy sắc mặt hần không vui, vội vàng bổ sung một câu, “Có một chút, một chút chút như vậy.”

Hai tay rung nhẹ một cái, thần sắc Cô Dạ Kiết nghiêm trọng, “Sách Y này, chung quy là một mối họa lớn.”

Phong Phi Duyệt thuận thế đánh lên bả vai hần, “Đừng quá lo lắng, bất kỳ ai cũng có nhược điểm, chỉ cần chàng không bị Chủ Huyền mê hoặc, chúng ta vẫn còn hy vọng.”

Cô Dạ Kiết thấy nàng nhắc lại chuyện cũ, bàn tay ở trên eo nàng bóp nhẹ một cái, nụ cười ác liệt, mang theo ý đồ chơi xấu.

Phong Phi Duyệt nhẹ đánh hần, tiếp theo đổi lấy phản kích của nam tử, hai người ầm ầm ỉ ỉ, đem lo lắng vừa rồi ném ra sau gáy.

Chỉ Huyền vội vàng trở lại Từ An Điện, lại thấy thái hậu hai cung ngồi ngay ngắn một bên, Sách Y chấp tay đứng ở trong điện, thấy cô ta đi vào, vội vàng tiến lên mấy bước tới trước người cô ta, “Xảy ra chuyện gì!”

Quần áo xóc xếch, cô ta rũ đầu, hai tay níu chặt vạt áo trước, “Hoàng thượng, hoàng thượng bảo con về trước.”

Thái hậu hai cung hai mặt nhìn nhau, Tây thái hậu đứng dậy, tầm mắt đảo quanh trên người Chỉ Huyền, “Hoàng thượng không có chạm vào người?”

“Không có...” Toàn thân Chỉ Huyền lạnh run, ánh mắt khiếp sợ, liếc nhìn Sách Y một cái, “Hoàng thượng, hoàng thượng nói trình độ của con chưa tới...”

Sắc mặt Tây thái hậu lạnh lẽo, Sách Y càng cảm thấy nhục nhã, cô ta đi tới đi lui, bàn tay nặng nề đánh lên mặt bàn, “Hay một câu trình độ còn chưa tới, xem ra, là ta xem thường hoàng đế này.”

“Tỷ tỷ, lần này phải làm sao?” Đông thái hậu lo lắng không yên.

“Lẽ nào, hoàng đế đã cảm giác được cái gì rồi?” Tây thái hậu tâm tư kín đáo, mỗi một bước, đều cẩn cẩn mật mật.

“Ta thì lại không tin cái trò quỷ quái này.” Sách Y thở hắt ha hắt hắt ngồi bịch xuống ghế, trước giờ chưa từng nhận lấy thất bại như thế này, nhất thời khiến cô ta ảo não chán chường.

“Đừng vội hành động theo cảm tính.” Tây thái hậu giấu đi bất an trong lòng, muốn đối phó hoàng đế, tuyệt đối không thể hấp tấp nóng vội.

Sách Y nhú cao chân mày đầy châm chọc, chuyện cô ta muốn làm, chỉ cần vài ba câu nói của thái hậu, là có thể ngăn lại được?

Hôm sau.

Hoàng đế vừa mới lâm triều xong, trong ngự hoa viên cảnh sắc mê người, một cô gái lén lén lút lút nấp trong góc tối, chọn đúng thời cơ, lập tức sải bước tiến lên.

“To gan, đi đường không có mắt có phải không?” Thanh âm Lý công công cao vút, cô gái cúi thấp đầu vội vàng quỳ xuống, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng,”

Cô Dạ Kiết dừng bước, Lý công công thấy cô ta tự xưng là thần thiếp, nhất thời không chắc chắn, chỉ thấy cô gái ngẩng đầu lên, vừa nhìn một cái, thì ra là Quân tài nhân.

Hoàng đế hơi ngạc nhiên, tuần nhan lãnh khốc kiên nghị nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, nhất thời, ấn tượng mờ nhạt, “Người là ai?”

Hy vọng trong lòng Quân Diễm lập tức bị xé rách, cô ta quỳ gối một chỗ, chần chừ bất an, “Thần thiếp Quân Diễm.”

Cô Dạ Kiết nhìn ngấm một hồi, mới bình tĩnh hiểu ra, “À, muội muội của hoàng hậu.”

Kiểu phản ứng này, thật sự quá khác so với dự liệu của Quân Diễm, trước khi đến đây cô ta đã tìm tới Quân Nghi, rõ ràng Phong Phi Duyệt đã đồng ý, giúp mình an bài thỏa đáng, bây giờ mình khéo léo dò xét thử một lần, lại phát hiện, hoàng đế suýt chút nữa thì quên trong hoàng cung này còn có một Quân tài nhân.

“Đứng dậy đi.” Cô Dạ Kiết vòng qua người cô ta, đám người đằng sau cũng theo sát tiến lên.

Cô gái ngơ ngác quỳ nguyên tại chỗ, khẽ cử động hai đầu gối, nhìn bóng lưng cao lớn của hoàng đế càng lúc càng xa, đôi tay siết chặt thành quyền, thì ra, mình ở bên này vẫn luôn ngu ngốc mà chờ đợi uống phỉ, còn bên kia, thì căn bản chưa từng để chuyện của mình ở trong lòng. Nhìn lại thái độ của hoàng đế này... Quân Diễm phần hận đứng dậy, từng cảnh tượng lúc vừa mới vào cung lần lượt hiện ra trước mắt, sắc mặt cô ta dữ tợn, trong mắt thoáng qua tia hung lệ, “Đều là do các người tự chuốc lấy.”

Cô ta không muốn tiếp tục chết già ở trong hoàng cung này, bây giờ xem ra, nếu muốn dựa vào hai tỷ muội Quân gia, thì không trông mong gì được nữa rồi.

Nhắm mắt theo dõi, nhất thời, mất đi phương hướng, trong lòng cô ta âm thầm tính toán, đây cũng không phải là hành động kích động, muốn trách, thì trách hai tỷ muội bọn họ quá mức tuyệt tình.

Đi tới đi lui, đảo mắt, lại đi đến trước Cảnh Dạ Cung.

Bây giờ, Minh hoàng quý phi đã chết, người được đặc sủng lúc này, cũng chỉ có hai tỷ muội Quân gia, cùng với, Thi tiếp dư ở trong đây. Hoàng đế đối xử đặc biệt với nàng ta, Quân Diễm ở trong cung mấy tháng này, càng thêm mưa dầm thấm đất, thận trọng bước vào vườn, chạm mặt, liền thấy Thi tiếp dư đang ngồi trước bàn đá, Đào Tâm bên cạnh tùy thân hầu hạ.

“Tham kiến Thi tiếp dư.” Quân Diễm tiến lên, vui cười khéo léo hành lễ.

Cô gái khép lại vạt áo choàng, cúi đầu nhìn lại, “Muội là... muội muội của hoàng hậu, Quân tài nhân phải không.”

Quân Diễm mừng rỡ, gật đầu liên tục, “Chính phải.”

“Mau đứng dậy,” Thi tiếp dư vội vàng tiến lên, hai tay đỡ lấy cô gái, “không cần đa lễ, đều là tỷ muội trong nhà, mau ngồi xuống.”

Quân Diễm chợt cảm thấy trong lòng ấm áp, khóe miệng kéo ý cười, ngồi xuống một bên.

“Đào Tâm, người đi pha một ấm trà mới.” Thi tiếp dư thấy đối phương như có lời muốn nói, mượn cớ bảo Đào Tâm tránh đi.

“Nơi này của nương nương rất thanh tịnh.” Quân Diễm nhìn quanh bốn phía, trước mắt mở rộng sáng sủa, không nhìn được tán thưởng.

Thi tiếp dư khổ sở cười khẽ, theo tầm mắt của cô gái nhìn lại, “Thanh tịnh, haiz... ta lại ngại nó quá mức thanh tịnh, không có một chút nhân khí.”

Quân Diễm thấy nàng ta dung nhan tiêu tụy, cô ta muốn nói mấy lần lại thôi, định thử mở miệng dò xét, “Bây giờ, phần lớn người trong cung đều chạy đến Phượng Liễm Cung xun xoe nịnh nọt, muội không muốn tham gia màn náo nhiệt này, lúc nhàn rỗi, vẫn là cảm thấy nơi này của Thi tiếp dư hay hơn.”

Cô gái giãn mặt ra, nụ cười dịu dàng thanh nhã, khóe miệng diễm tĩnh mừng rỡ cong lên, “Không nghĩ tới, bây giờ mới coi như gặp được một vị tri kỷ.”

Quân Diêm lộ vẻ mặt vui mừng, đưa mắt nhìn lại, “Mảnh rừng mai này của nương nương, hình như không giống với lúc trước.”

“Trước kia muội từng nhìn thấy rồi?” Sắc mặt Thi tiếp dư âm trầm, ánh mắt rũ xuống.

“Có vô tình thấy qua mấy lần, khi đó, hương hoa bốn phía, e là các loại hoa danh quý đầy khắp viện tử trong Ngự hoa viên đều không bì được mùi hương thanh ngát này.” Quân Diêm nhìn mặt mà nói chuyện, lại thuận đà bổ sung, “Bây giờ, dường như không trông thấy cảnh tượng ngày đó nữa.”

“Ngắm hoa nhìn người, cảnh còn người mất, thật ra thì cũng không có gì khác biệt.” Thi tiếp dư chậm rãi đứng dậy, gò má cô đơn, khiến người khác xót xa, “Có rảnh rồi, thì thường xuyên sang đây tâm sự với ta nhé, cùng bầu bạn với nơi an tĩnh này.”

Quân Diêm đi theo, cất bước đi đến bên cạnh nàng ta, “Thi tiếp dư yên tâm, sau này muội nhất định sẽ đến.”

Nhìn dung trang lãnh đạm của cô gái, Quân Diêm có hơi thất thần, từ lần đầu tiên gặp mặt, cô ta liền cảm thấy, Thi tiếp dư này tuyệt đối không nhu nhược yếu đuối như vẻ bề ngoài vậy, lại gần nhìn xem, đôi đồng tử tinh tế ôn hòa kia, giống như đang che giấu thứ gì đó, tràn ngập nguy cơ, khó có thể dự liệu.

Có chút mơ hồ, rồi lại không cam lòng buông tha cơ hội khó khăn lắm mới bắt được này, mấy ngày kế tiếp, Quân Diêm quả nhiên ngày ngày đều đi về phía Cảnh Dạ Cung.

Đứa bé trong bụng Quân Nghi đã tròn tám tháng, chẩn đoán thường ngày, đều là do Phong Phi Duyệt tự mình đưa theo Mạch Thần Lại đi, chuyện giấu đi đứa trẻ vốn lớn hơn một tháng, tuyệt đối không thể bị ngự y trong nội cung phát hiện. Nhìn nàng ấy nâng cái bụng to, Phong Phi Duyệt lúc nào cũng lo lắng, kỳ thực, đứa bé trong bụng đã hơn chín tháng, cách ngày lâm bồn càng lúc càng gần.

“Tỷ tỷ, ném chút trà hoa này đi.” Quân Nghi tự mình rót một chén, đưa đến tay nàng.

Phong Phi Duyệt bảo nàng ấy ngồi xuống bên cạnh mình, bưng chén tử sa lên, đưa đến bên cánh môi, “Quả nhiên rất thơm, ở đâu ra vậy?”

“Lần trước muội xuất cung về nhà, là mẫu thân cho đấy.” Quân Nghi đẩy bình trà tới trước mặt nàng, “Đáng tiếc, muội không thể uống nhiều.”

Phong Phi Duyệt cười khê, lơ đãng, nhấp một hớp, trong miệng tràn đầy hương thơm, “Không phải lo lắng, lúc muội sinh, ta nhất định để Nhị nương vào cung ở bên cạnh muội.”

Quân Nghi vui mừng không ngớt, cố nén kích động, “Đa tạ tỷ tỷ.”

Phong Phi Duyệt nhấp nhẹ vài hớp, đặt chén trà xuống, “Đừng suy nghĩ nhiều, biết chưa?”

Hốc mắt Quân Nghi ửng đỏ, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, “Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, không sao đâu, huynh ấy chỉ là tạm thời không có tin tức, hướng hồ hoàng thượng cử năm vạn tinh binh đi theo huynh ấy, bây giờ, muội chăm sóc tốt thân thể của mình mới là quan trọng nhất.” Phong Phi Duyệt cầm khăn gấm lên, lau đi nước mắt trên mặt nàng ấy.

“Thật xin lỗi, lúc nào cũng để tỷ tỷ lao tâm vì muội,” Quân Nghi đưa tay nhận lấy khăn gấm, thanh âm khàn khàn, “tỷ thì sao, có còn nôn nghén hay không?”

Phong Phi Duyệt vươn tay áp lên bụng, cười khê lắc đầu, “Đỡ hơn nhiều rồi, ăn đồ ăn vào cũng sẽ không nôn ra nữa.”

“Vậy thì tốt rồi,” Quân Nghi yên tâm, “qua thêm một tháng này thì sẽ không còn nghiêm trọng như vậy nữa.”

Hai người trò chuyện một lát, bên ngoài truyền đến âm thanh của Lý Yên, “Nương nương, đến lúc trở về rồi.”

Phong Phi Duyệt khê chau mày, nhớ tới thuốc giữa thai đang gắt kia liền không nhịn được buồn nôn, Quân Nghi cũng không giữ nàng, muốn đứng gậy tiễn, lại bị nàng áp ngồi trở lại chỗ cũ.

Đi ra vườn, Lý Yên một đường theo sau, Phong Phi Duyệt thả chậm bước chân, giống như nhàn hạ tản bộ.

“Nương nương, người cười gì vậy?”

Nàng ngưng mắt, đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ta có cười sao?”

“Sao lại không chứ, nhất định là đang nghĩ đến chuyện vui gì đó.” Lý Yên nhẹ vong khoe miệng, chậm rãi tiến lên trước.

Bàn tay Phong Phi Duyệt đặt trên bụng nhẹ nhàng chuyển động, “Ta đang suy nghĩ, đứa bé hơn một tháng sẽ lớn cỡ chừng nào.”

Lý Yên trầm ngâm, Phong Phi Duyệt nhìn vẻ mặt thành thật của cô gái, tiện đà bật cười đi về phía trước, “Trở về thôi.”

Khu vườn rộng lớn, có gió lạnh thổi vào, Phong Phi Duyệt nhìn sợi tóc bị thổi tung lên, vừa mới mở bước chân ra, lại cảm thấy từ bụng dưới đột ngột truyền đến một hồi co rút đau đớn, nàng vội vàng đứng vững thân thể, một tay vịn lên vách tường bên cạnh.

“Nương nương...” Lý Yên đằng sau thấy thế, lập tức tiến lên, “Nương nương, người sao vậy?”

Sắc mặt Phong Phi Duyệt thống khổ, trên trán, đã có mồ hôi tinh mịn, bàn tay đặt trên bụng đè ép thật chặt, giữa hai chân, chợt cảm thấy một dòng nước âm ẩm, chảy ra...

Chipchip: Có lẽ chương sau sẽ có hơi trễ, các nàng đừng hỏi chip nhé :)

137. Chương 136: Sẩy Thai

Chương 136: Sẩy thai

Giọt máu, tanh nồng...

Bên tai, tiếng bước chân của Lý Yên bắt đầu rối loạn, tốp năm tốp ba cung nhân đi ngang qua cũng rối rít tập trung lại, trong nhất thời, toàn bộ đều rối loạn.

Phong Phi Duyệt tựa nghiêng thân thể lên vách tường, cả người không thể nhúc nhích, hai chân khép chặt, Lý Yên đưa tay đỡ lấy khuỷu tay nàng, thanh âm, trong lo lắng còn mang theo trống rỗng, tựa như từ nơi rất xa thổi đến, lúc có lúc không, “Nương nương, nương nương...”

Phần bụng căng thẳng, nàng không dám thở mạnh, mồ hôi lớn như hạt đậu theo vành trán chảy xuống, “Lý Yên...”

“Nương nương người nói đi, nương nương...”

Năm ngón tay Phong Phi Duyệt thít chặt cổ tay cô gái, nhưng nào ngờ cả người lung lay rồi ngã nhào sang một bên, rơi thẳng vào trước ngực Lý Yên, toàn thân, như rớt vào hầm băng.

Trong Phượng Liễm Cung, nha hoàn ma ma quỳ đầy dưới đất, Phong Phi Duyệt co rúc ở trên giường, sắc mặt đã thả lỏng đôi chút, đau đớn vừa rồi, cũng dần dần giảm bớt. Lý Yên vắt chiếc khăn ướt, lau đi mồ hôi đọng trên trán nàng, “Nương nương, sắp dọa chết nô tỳ rồi.”

Cô Dạ Kiết sải bước đi vào, sau lưng, Mạch Thần Lại đi theo mang theo vẻ mặt kinh hoàng, hoàng đế bước dồn dập đến trước giường, cúi người, vươn tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, vừa rồi nương nương liên tục kêu đau bụng, sau khi trở lại Phượng Liễm Cung mới thoáng bình thường trở lại...”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, vội vàng khom lưng ý bảo Mạch Thần Lại tiến lên, nam tử ở đằng sau đã tra xét một lúc lâu, dấu hiệu của Phong Phi Duyệt...

Xem ra, phu thê quán này, quả thật là lành ít dữ nhiều.

Vươn tay đặt lên mạch tượng, Phong Phi Duyệt khấn trương nhìn chăm chăm sắc mặt Mạch Thần Lại, lồng ngực tắc nghẽn, ngón tay của nam tử gõ thành từng nhịp đều đặn rành mạch trên cổ tay mình, “Mạch y sư...”

Mạch Thần Lại khẽ nghiêng đầu, nhưng vẫn không nói gì, chỉ là đứng dậy lui về sau mấy bước.

Cô Dạ Kiết nắm chặt tay của nàng, mười ngón tay đan xen, đem phần khấn trương kia truyền đến giữa lòng bàn tay hai người, “Mạch y sư, cứ nói đừng ngại.”

“Bẩm hoàng thượng,” Mạch Thần Lại đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh, nhưng lại mang theo bi thương giống hệt như trong mắt Phong Phi Duyệt, “nương nương, e là có dấu hiệu sảy thai.”

Theo như tình hình này xem ra, đứa bé trong bụng nàng, nhiều nhất chỉ giữ được ba ngày.

“Sảy thai?” Cô Dạ Kiết kinh hãi, Phong Phi Duyệt gấp gáp muốn đứng dậy, lại bị hấn dè hai vai xuống, “Đang yên lành, sao lại sảy thai.”

Mạch Thần Lại rũ rèm mắt xuống, thần sắc né tránh, “Thân thể nương nương hư yếu, cộng thêm chuyện trúng hoa cổ lúc trước, đứa bé trong bụng lúc này, thần đã tận lực rồi.”

Trong lòng hấn chồng chéo đan xen, giữa hấn cùng Phong Phi Duyệt rõ ràng đã có được sự tín nhiệm khó đạt được nhất, nhưng mà hết lần này đến lần khác, chính mình một lần rồi lại một lần giấu giếm nàng, lừa gạt nàng. Từ đó, khiến con đường vốn không có khả năng đi được này, càng đi càng xa, cho đến khi không nhìn thấy điểm cuối nữa.

Phong Phi Duyệt nằm ở trên giường không thể nhúc nhích lấy một cái, toàn thân, giống như một con rối, hai tay hai chân, lạnh lẽo đến phát run.

“Trong cung kỳ trân được thảo gì mà chẳng có, trăm cũng không tin không giữ được đứa trẻ này!” Cô Dạ Kiết gầm lên, cung nhân quý gối trong điện nghe vậy, từng người nhất nhất nằm rạp xuống đất, thở cũng chẳng dám thở mạnh.

Mạch Thần Lại nhìn người con gái nằm trên giường phượng, cuối cùng thỏa hiệp, thanh âm mềm xuống, “Thần, thử xem.”

Cô Dạ Kiết đứng dậy, từng bước từng bước đi đến gần, hai chân đứng lại trước mặt Mạch Thần Lại, “Trăm muốn chắc chắn.”

Phong Phi Duyệt xoay mặt lại, ánh mắt buồn bã, hy vọng duy nhất, đều đặt lên trên người Mạch Thần Lại, nàng vươn một tay ra, rồi lại không biết nên đưa về phía người nào, cuối cùng, vẫn nặng nề đặt trở lại bên giường, “Mạch y sư, huynh thành thật nói cho ta biết, con của ta, có thể giữ được hay không?”

Trong không khí, âm thanh lách tách từ lò sưởi vang dội, hết thấy đều giống như cố ý bất động, tất cả mọi người đều ngước tai, chờ đợi câu trả lời của Mạch Thần Lại. Niềm hy vọng của Phong Phi Duyệt, đang bị tẩy xóa từng chút từng chút một trong sự trầm mặc của nam tử, “Thật sự... không giữ được sao?” Nàng hỏi lại lần nữa, chân mày mang theo thống khổ, gắng gượng nhắc nửa người trên dậy, rồi lại ngã trở về.

Mạch Thần Lại khép hai mắt, Cô Dạ Kiết siết chặt năm ngón ta thon dài, vung cánh tay lên một cái, “Toàn bộ cút hết ra ngoài cho trăm.”

Mắt phượng hẹp dài mang theo gió giục mây vần, sát khí quanh thân kịch liệt kéo đến khiến đám người bên dưới nhất nhất bò quỳ ra ngoài, Mạch Thần Lại ngẩng đầu lên, ánh mắt cùng Phong Phi Duyệt giao nhau, cuối cùng vẫn là cúi đầu, lui ra ngoài.

Tầm điện khổng lồ, trong nháy mắt, chỉ còn lại hai thân ảnh, đan xen chồng lấp lên nhau, Phong Phi Duyệt dựa lưng vào lồng ngực của hấn, “Thôi, nếu như giữ không được...”

Lòng bàn tay Cô Dạ Kiết dán lên cánh môi của nàng, không để cho nàng nói tiếp, hơi thở lạnh như băng phả lên tay hấn, khe khẽ, còn mang theo run rẩy mà người con gái cố đè nén, cả người nàng co rúc ở trong ngực hấn, chỉ còn lại sức lực run rẩy. Cô Dạ Kiết thu hẹp hai tay, để cho nàng nằm xuống, thân thể gắt gao dính sát vào một chỗ, cánh tay đưa tới ôm trọn toàn bộ thân thể nàng.

Phong Phi Duyệt không dám nhắm mắt lại, một tay chống đỡ trước ngực hấn, “Thiếp muốn đứa trẻ này.”

Đứa con không dễ dàng gì mới có được như vậy, cả hân và nàng, đều không thể nào tiếp nhận nổi, Cô Dạ Kiết đưa một tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, tựa cầm vào đỉnh đầu nàng, “Yên tâm, con sẽ không đi đâu.”

Phong Phi Duyệt lắc đầu, biết là hân đang an ủi, nhích thân thể lên trước dựa lại gần mấy phần, co rúc ở trước ngực hân cũng không nhúc nhích.

Trong thoáng chốc, hai người nhắm mắt lại, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không bao lâu, liền mơ mơ hồ hồ chìm vào mộng cảnh.

Toàn thân Cô Dạ Kiết chết lặng, cánh tay vô thức tê cứng, lại phát hiện vòng ôm trống rỗng, thân thể run lên bần bật, hân giật mình thức tỉnh, “Duyệt Nhi...”

Ngồi dậy, mới phát hiện Phong Phi Duyệt nửa ngồi nửa nằm bên cạnh mình, mái tóc rũ xuống che kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn, hai vai suy sụp, cũng không nhúc nhích.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết thử gọi khẽ, vươn tay ra, nhưng còn chưa kịp chạm đến đầu vai nàng, liền thấy người con gái bỗng nhiên dịch người sang một bên, dưới áo ngủ trắng tinh, là một vũng máu đỏ tươi chói mắt.

Hoàng đế cả kinh thất sắc, môi mỏng mấp máy nhưng một chữ cũng không thốt ra được, máu giữa hai chân Phong Phi Duyệt vẫn còn đang uốn lượn chảy xuống, khăn trải giường thủy sắc, chớp mắt liền bị nhuộm đỏ, toàn thân Cô Dạ Kiết lạnh như băng, màu đỏ tươi nhìn thấy mà giật mình, khiến con người của hân nhúc nhối, một hồi lâu không nói ra được lời nào.

“Không...” Giữa cánh môi Phong Phi Duyệt bật ra một chữ, thanh âm xé rách, phần còn lại tắc nghẽn giữa cổ họng, cả trái tim giống như bị găm nhăm ắp mòn đau đớn. Hai tay lập tức chụp lấy khăn trải giường bị máu tươi nhuộm đỏ kia, nàng nắm thật chặt, giữa ngón tay, có máu chảy ra. Chất lỏng sền sệt thấm ướt cả bàn tay, mùi tanh nồng nặc, mang theo tàn nhẫn quyết tuyệt khôn cùng, vẫn cứ chảy xuống như cũ.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết vội vàng kéo tay nàng ra, tâm tình Phong Phi Duyệt kích động, giãy giụa hai vai muốn thoát khỏi sự kiềm chế của nam tử, “Không, buông ta ra, buông ta ra...”

Đau, toàn thân co quắp, phần bụng truyền đến căng thẳng, Cô Dạ Kiết chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng bàn tay mình, thân thể vừa định kè lại gần, liền bị nàng đề phòng tránh ra, hai tay không ngừng khua khoăn lung tung. Nam tử bất đắc dĩ, chỉ có thể khóa trụ cổ tay nàng, mạnh mẽ kéo Phong Phi Duyệt về phía mình, “Duyệt Nhi, bỏ tay ra đi.”

Nàng cắn sâu mười ngón tay vào trong lòng bàn tay, giống như đang nắm lấy cái gì đó, “Một khi bỏ ra, thì chẳng còn lại gì cả...”

Cô Dạ Kiết áp nàng về phía mình, đôi mắt hẹp dài nhiễm động ánh sao, bàn tay ngoan cường muốn đẩy hai tay nàng ra, bất đắc dĩ, người con gái lại hung hăng nắm lấy vạt áo trước của hân không thả, trên vạt áo sợi tơ màu vàng sáng, năm dấu tay đỏ tươi loang lổ rõ ràng. Giữa hai chân, nguồn nhiệt lần nữa đánh tới, phần bụng căng thẳng trở nên buông lỏng, Phong Phi Duyệt cố nén nước mắt trào ra khỏi khóe mi, thân thể lập tức rơi lên trên đầu vai Cô Dạ Kiết.

“Thật sự không còn nữa rồi...”

Đáy lòng Cô Dạ Kiết chấn động, đầu tiên là tiểu công chúa chết yếu, bây giờ, lại là đứa bé mà hân ký thác toàn bộ hy vọng, con của hân, hân muốn, nhưng sao lại khó khăn đến như vậy?

Phong Phi Duyệt cũng không nhúc nhích lấy một cái, thể nhưng hân rõ ràng cảm giác được, có thứ chất lỏng lạnh như băng từng giọt từng giọt gõ lên trên đầu vai mình. Toàn thân Cô Dạ Kiết vô lực tựa lên trên cột giường, khắp đại diện, mùi máu tanh đang phiêu tán ra bốn phía, bên tai, tĩnh mạch đến đáng sợ, tĩnh mạch đến nổi khiến toàn thân người ta run rẩy khó yên...

Trong thùng tắm cực lớn, Phong Phi Duyệt tựa dọc vách thùng, trong điện chỉ có hai người, Cô Dạ Kiết nâng tay của nàng lên, nhẹ nhàng xoa bóp. Làn nước sạch sẽ, bên trên lại mờ mịt huyết sắc vô tận, nàng ngửa đầu lên thật cao, trong đáy mắt, tiêu cự rối loạn không rõ.

Động tác, có chút vụng về, lại cực kỳ cẩn thận.

Phong Phi Duyệt cúi đầu xuống, mái tóc của nam tử xỏa tung trên mặt nước, uốn lượn thành một vòng gọn sóng kiêu diễm, lại có mấy phần bi thống. Ngồi dậy, nhận lấy động tác trong tay hắn, cổ tay cứng ngắc, trên miếng khăn ướt đã dính vài vệt máu khô khốc, nàng kiên nhẫn chà tới chà lui một lần rồi lại một lần, ánh mắt dính chặt lên trên xương quai xanh của hắn, da thịt màu đồng cổ, bởi vì động tác lặp đi lặp lại này mà bị chà xát đến đỏ bừng.

Cô Dạ Kiết để nàng tùy ý, một câu cũng không hề nói.

Tâm tình Phong Phi Duyệt bình ổn lại, đột nhiên cảm miếng khăn kia ném lên trên mặt nước, bọt nước bắn ra ngoài, tấp lên trên mặt vô cùng đau đớn, Cô Dạ Kiết ôm nàng lại, dựa lưng ào thùng nước an tĩnh gổ vào một chỗ.

Sắc đêm tĩnh mịch, giống như bức tranh thủy mặc, trù trừ bất an.

Lý công công ở bên ngoài thúc giục mấy lần cũng không nghe thấy hoàng đế đáp lời, Lý Yên xoa xoa cặp mắt mệt mỏi, vội vã khoát khoát tay với ông ta.

Trong lòng ông ta đã có sẵn câu trả lời, thấy thời gian lân triều đã qua, chỉ đành phải đi ra ngoài.

Sắp tới giờ cơm trưa, bên trong vẫn như cũ không thấy có chút động tĩnh nào truyền đến, Lý Yên suy tính đủ đường, cuối cùng không yên tâm vượt hai tay đẩy nhẹ cửa điện ra, nhón chân đi vào.

Không giống với mùi hương thơm ngát lúc trước, đập vào mặt, lại là mùi máu tươi nồng nặc.

Lý Yên cả kinh thất sắc, vài ba bước đi vào nội điện, tầm mắt rơi lên trên tấm thảm dưới giường phượng, dưới chân, giống như bị đinh ghim chặt, không thể động đậy.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong một đêm, bây giờ, đã hiện rõ dưới đáy mắt, hai tay Lý Yên che mặt, nhin không được bật khóc.

Cô gái nhấc chân tiến lên, đôi tay ôm chần gắm sang một bên, vừa định cuộn tấm khăn trải giường lại, liền nghe thấy âm thanh của người con gái xuyên qua màn tơ, suy yếu vô lực, “Dừng tay.”

Lý Yên buông tay ra, thấy hoàng đế ôm Phong Phi Duyệt từ bên trong đi tới, vội vàng quỳ xuống hành lễ, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

Cô Dạ Kiết ôm nàng đến giường quý phi bên cạnh, Phong Phi Duyệt thấy hắn định đứng dậy, vươn tay kịp thời bắt lấy vật áo hắn “Giữ tấm khăn trải giường kia lại.”

Lý Yên kinh ngạc, tâm tình cũng theo đó trầm xuống, tầm mắt Cô Dạ Kiết rơi lên trên giường, thân thể tĩnh lặng, ngồi xuống bên cạnh nàng, “Duyệt Nhi, đừng như vậy...”

Thần sắc Phong Phi Duyệt có hơi mông lung, nắm lấy tay hắn thật lâu không chịu buông ra, ánh mắt cầu khẩn lạnh xuống, muốn giữ lại, nhưng cuối cùng... vẫn đi rồi.

Nàng lật người nằm xuống lại, trong miệng lẩm nhẩm, “Thôi, mang đi đi, chôn đi thôi.”

Lý Yên khó có thể kiềm chế, vừa thu dọn, vừa nhẹ giọng nức nở, cuộn tấm khăn trải giường kia lại ôm vào trong ngực, lúc đi ngang qua người Phong Phi Duyệt, chỉ thấy sắc mặt nàng ảm đạm, thân thể, gầy yếu đi không ít.

Cửa điện lần nữa bị đóng lại, hoàng đế nằm xuống một bên, gổ đầu lên mu bàn tay của chính mình, một tay kia, vung vàng nắm lấy tay nàng không buông. Phong Phi Duyệt nhìn gò má tiêu tụy của hắn, chợt cảm thấy đau lòng khôn xiết, bản thân mình cố chấp tùy hứng, lại quên mất cảm thụ của hắn. Bất quá mới chỉ qua thời gian mấy ngày ngắn ngủi, hắn phải thừa nhận quá nhiều chuyện, lòng bàn tay dán lên mái tóc nhu hòa của hắn, nào ngờ, vừa mới chạm đến, nam tử liền khấn trương phản ứng, nàng cố gắng kéo khỏe môi, muốn cười, “Thiếp không sao.”

Cô Dạ Kiết cầm lấy tay nàng, áp lên gò má mình, “Không cần giả vờ kiên cường, ở trước mặt ta, muốn khóc, thì cứ khóc ra.”

Tròng mắt Phong Phi Duyệt bị xé rách đau đớn, thanh âm nàng nghẹn ngào, vươn tay che đi hai mắt, “Thiếp không muốn khóc, thật sự không muốn...”

Cô Dạ Kiệt tỳ trán lên mu bàn tay nàng, cặp mắt thống khổ đóng lại. Lý Yên sau khi rời khỏi đây thủy chung không yên lòng, nôn nóng vội vã làm xong việc, sải bước đi tới phòng luyện đan.

Từ xa, liền thấy Mạch Thần Lại đứng chấp tay ở trong vườn, thân ảnh lãnh đạm hắt lên mặt đất đầy lá rụng, càng hiện ra vẻ tiêu điều.

Nghe thấy tiếng bước chân, nam tử xoay đầu lại, nhìn thấy Lý Yên cũng không hề có chút kinh ngạc, con người dịu dàng tử mẫn sau khi nhìn thấy vẻ mặt khấn trương của cô gái, đột ngột chìm xuống. Hắn biết, nhất định là Phong Phi Duyệt đã xảy ra chuyện...

“Mạch y sư, Mạch y sư...”

Lý Yên nhất thời không nói ra được một câu hoàn chỉnh, nước mắt đã thi nhau tuôn rơi, “Nương nương người...”

Mạch Thần Lại vươn tay, chặn ngang lời cô gái còn nói chưa xong, thân ảnh cao lớn rơi vào rừng cây thưa thớt, tịch mịch mà hoang vu, “Không cần phải nói gì cả, cô đi tìm Lâm Doãn, mang thuốc con bé đang giữ trong tay về, sau khi trở về chịu khó hầu hạ nương nương uống vào, còn nữa, trong vòng một tháng, không được để nàng ấy đụng vào nước lạnh.”

“Mạch y sư, người...” Lý Yên trợn tròn hai mắt, tại sao, giống như tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn?

Mạch Thần Lại nhẹ giọng thở dài, thân thể đã xoay sang chỗ khác, không có ý định nói thêm gì nữa.

Lý Yên thấy thế, chỉ đành phải theo lời hắn đi tìm Lâm Doãn, trong Phượng Liễm Cung cả ngày cả đêm không hề có một tiếng động, không qua một ngày, tin tức hoàng hậu sảy thai đều đã lan truyền khắp cả hoàng cung.

Nhân tình lạnh ẩm, trong Từ An Điện, lại là một khung cảnh khác hẳn.

Tây thái hậu mặt đầy hắc hê, một tay vuốt ve đồ trang sức trên cổ tay, “Đứa con của hoàng hậu, thật sự không còn nữa rồi?”

Mạch Tu khí định thần nhàn, dạo bước trong đại điện, “Hoàng hậu sảy thai, sự tình liên quan trọng đại, không quá ba ngày nhất định có thể khiến cả triều đình náo loạn.”

“Ha ha ha...” Tây thái hậu tùy ý bật cười, lòng bàn tay đánh lên trên mặt bàn đầy thống khoái cuộn lên, “Hoàng hậu, một quân cờ nhỏ bé của Quân gia, ta xem ngươi còn đắc ý thế nào được?”

Đông thái hậu cùng Mạch Tu liếc mắt nhìn nhau một cái, chỉ thấy Tây thái hậu đứng lên, bà ta mừng rỡ khó nhịn, một khắc cũng không thể ở yên, “Bổn cung thật muốn xem thử xem, hoàng hậu kia bây giờ đang có bộ dạng ra làm sao...”

“Tỷ tỷ,” Đông thái hậu đứng dậy theo, “chi bằng, chúng ta cũng đi góp vui náo nhiệt?”

Hai mắt Tây thái hậu sáng lên, mím môi mà cười, đột nhiên kéo khoe miệng, “Ý kiến hay!”

138. Chương 137: Cảm Thấy Xa Lạ

Chương 137: Cảm thấy xa lạ

Xuân về hoa nở, khí trời như vậy, lại giá lạnh khiến cả thân và tâm người ta đều giá buốt. Lý Yên đem túi sưởi đặt vào trong tay Phong Phi Duyệt, chần gắm mềm mại rơi xuống một góc, cô gái tiến lên trước, chèn lại góc chăn ngay ngắn, “Nương nương, coi chừng cảm lạnh.”

Sắc mặt Phong Phi Duyệt vô hồn, lại có vài phần hoảng hốt, lười biếng nhắm hai mắt lại.

“Tham kiến thái hậu hai cung...” Bên ngoài, truyền đến âm thanh hành lễ, Lý Yên ngược mắt nhìn lên, liền thấy hai vị thái hậu mỗi người được một cung nữ đi theo bên cạnh dìu đỡ, đang tiến đến trước mặt.

“Nô tỳ tham kiến thái hậu.”

Bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, Tây thái hậu nhìn Phong Phi Duyệt nằm ở trên giường quý phi, ánh mắt vô hồn nhìn sang, vô cùng tiều tụy.

“Thế này là thế nào, nô tài bên cạnh hầu hạ kiểu gì vậy?”

“Bẩm thái hậu, thân thể nương nương vẫn chưa khôi phục, nô tỳ...” Lý Yên ngẩng đầu lên, vừa muốn đáp lời lại bị một nha hoàn đi theo bên cạnh thái hậu cắt đứt, “Im miệng, trước mặt thái hậu, làm gì có chỗ cho người nói chuyện?”

Phong Phi Duyệt liếc mắt một cái, chậm rãi ngồi dậy, Đông thái hậu thấy khí sắc nàng không tốt, hiếm khi tốt bụng phát tay một cái, “Thôi, hành lễ thì miễn đi.”

“Tạ mẫu hậu.”

Lý Yên tiến lên, đỡ lấy nàng để nàng nằm xuống, mới chỉ qua một lúc, liền thấy hoàng đế sai bước từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy thái hậu hai cung, tuần nhan càng phát ra âm trầm, “Không ngờ, thái hậu lúc này còn có lòng dạ đi đến Phượng Liễm Cung.”

“Hoàng đế sao lại nói như vậy, bây giờ hoàng hậu sảy thai, bổn cung sao có thể bỏ mặc?” Chân mày Tây thái hậu dính dấp ý cười, tầm mắt rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “Đang yên lành... hoàng hậu có phải ăn phải thứ gì đó không nên ăn không?”

Hoàng đế mặc dù đối với thái hậu có phần đối nghịch, nhưng một câu nói rất đối vô tâm này, lại khiến hắn không nhịn được trầm tư, thủ đoạn âm toán trong hậu cung, hắn không phải chưa từng nhìn thấy.

“Không thể nào,” Phong Phi Duyệt nghe nói, chống nửa người trên dậy, “đồ thiếp ăn, Lý Yên đều dùng ngân châm thử qua, hơn nữa, toàn bộ phương thuốc Mạch y sư đã kê, cũng là sau khi điều chế xong, mới đích thân đưa tới, tuyệt đối không có sai sót.”

Cô Dạ Kiết thấy cô gái quỳ dưới đất ý vị gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn hoài nghi nặng nề, “Hôm qua nương nương còn đi đến những nơi nào?”

Sắc mặt Lý Yên mất tự nhiên, lúc này thái hậu hai cung vừa mới nhắc đến, nàng liền nhớ đến chuyện ngày hôm qua, chỉ là giấu ở trong lòng không có nói ra. Phong Phi Duyệt thấy hoàng đế hỏi như vậy, gắng sức nghiêng người, hướng sang Lý Yên nháy mắt một cái. Tây thái hậu vốn là thuận miệng hỏi thử, lúc này thấy Lý Yên phản ứng như vậy, bà ta lập tức tiến lên ép hỏi, “Một nha đầu nho nhỏ, đối mặt với hoàng thượng cư nhiên ấp a ập úng như vậy, chẳng lẽ, người là cố ý che giấu!”

“Không, thái hậu, nô tỳ không dám.” Lý Yên lùi lại mấy bước, đè tầm mắt xuống.

Cô Dạ Kiết chợt cảm thấy trong này có nghi vấn, thân thể cao lớn muốn tiến lên, lại bị Phong Phi Duyệt vươn tay bắt lấy ống tay áo của hắn, động tác cứng nhắc, hoàng đế xoay người nhìn sang cô gái trên giường, đôi mắt tuần láng khê kheo lại, tựa hồ không còn muốn truy cứu nữa.

“Thân thể hoàng hậu rất không khỏe, vẫn nên mời thái hậu hai cung trở về trước vậy.”

Phong Phi Duyệt khẽ mấp máy môi trái tim, một tay giữ lấy ống tay áo nam tử ngay sau đó đổi thành lời kéo bàn tay hắn, “Hoàng thượng nói phải, nhọc lòng hai vị mẫu hậu quan tâm rồi.”

Lời nói ý tứ trắng trợn như vậy, Tây thái hậu cũng không thể cưỡng ép, cùng Đông thái hậu liếc mắt nhìn nhau, xoay người đi ra ngoài.

Gánh nặng trong lòng Lý Yên liền được gỡ bỏ, còn chưa kịp thở ra một hơi, liền nghe thấy âm thanh của hoàng đế vang lên trên đỉnh đầu, “Nói, hoàng hậu còn đi những nơi nào?”

Phong Phi Duyệt thấy cô gái co co rút rút, liền chống nhẹ hai tay ngồi dậy, “Hoàng thượng đừng hỏi nữa, thần thiếp chỉ đi đến chỗ của Nghi hoàng quý phi, tổng cộng cũng chưa đến thời gian nửa nén hương.”

Cô Dạ Kiết ngồi xuống, tiếp lời hỏi, “Có dùng qua thứ gì không?”

Phong Phi Duyệt tỷ mẩn nhớ lại, vừa định lắc đầu, Lý Yên quỳ phía dưới đã đáp lời trước, “Nương nương chỉ uống một chén trà.”

“Trà?”

“Đó là trà Quân Nghi mang từ trong nhà đến, sẽ không có vấn đề gì.” Phong Phi Duyệt chỉ sợ Cô Dạ Kiết trách tội, vội vàng cướp lời.

Hoàng đế thấy thần sắc nàng khẩn trương, hai tay đặt ở trên vai nàng, “Nàng yên tâm, trẫm sẽ không làm khó nàng ấy.”

Phong Phi Duyệt theo lực đạo trên hai tay hần nằm xuống, bàn tay mềm mại nắm lấy long bào của hoàng đế không chịu buông ra, Cô Dạ Kiết ở lại bên cạnh nàng, thi thoảng, cùng nàng nói mấy câu.

Thấy nàng đã ngủ say rồi, nam tử lúc này mới đứng dậy, đem chăn gấm kéo qua hai đầu vai nàng, quay đầu lại nói với Lý Yên còn đang quỳ dưới đất, “Chăm sóc nương nương cẩn thận.”

Cô gái gật đầu, cúi người, “Dạ, hoàng thượng.”

Trái tim Cô Dạ Kiết dần nén quá lâu, bước chân nặng nề lê ra khỏi đại điện, Lý công công thấy hần đi ra ngoài, vừa mới đuổi theo sau vài ba bước, liền bị hần phát tay, “Trẫm muốn đi một mình.”

Khom người nhận mệnh, Lý công công đứng yên tại chỗ, nhìn hoàng đế rời đi thật xa, lúc này mới xoa người đi về hướng ngược lại.

Cô Dạ Kiết cũng không biết mình muốn đi đâu, gió đêm từ từ kéo đến, thổi tung mái tóc buông thõng rồi rơi xuống tấm lưng khoan hậu dày rộng, đầu chân nông sâu không đều, đi qua khe hở giữa mặt đá xanh, phóng mắt nhìn đi, hoàng cung tầng tầng lớp lớp, ngay cả giang sơn vạn lý bên ngoài cũng là của mình. Đôi đồng tử kiều ngạo bất tuân xuyên qua ánh nắng chiều nhỏ vụn dưới mái hiên nhìn ra đằng xa, vẻ ảm đạm kia cũng không bị được với sự tĩnh lặng của tuần nhan lúc này, lại không ngờ trong lúc thất thần, đi đến trước một tòa đình viện an tĩnh.

Ngước mắt, ba chữ tiên phong đạo cốt trên mái hiên, thập phần hữu lực.

“Nương nương, thân thể của người không tiện, hay là đừng đi nữa.”

Bên trong, truyền đến một giọng nói, Cô Dạ Kiết đứng ở ngoài điện, chỉ thấy Quân Nghi vận một bộ cung trang màu hồng, phần bụng nhô cao khiến bước chân của nàng kéo chậm lại vài phần, cô gái vội vàng vàng chạy ra ngoài, hai tay bắt chéo ngang hông, sau lưng, mấy nha hoàn thần sắc khẩn trương đi theo.

“Nghi Hoàng quý phi...”

“Các người không đưa ta đi, vậy ta tự đi.” Quân Nghi kiên trì năm lần bảy lượt, nặng nề tránh khỏi đám người kia ra, suýt chút thì giẫm co lồi kéo, một nha hoàn trong đám chạy ra phía ngoài muốn đóng cửa điện lại, nhưng không ngờ mới đi ra vài bước, liền thấy hoàng đế đứng vững vàng trước cửa điện, đang lạnh mắt nhìn sang bên này.

“Nô, nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Một hòn đá làm gợn ngàn tầng sóng, đám nha hoàn còn đang khuyên can Quân Nghi sau khi nghe thấy lập tức hối hả quỳ xuống hành lễ, trong lòng mọi người đều tràn đầy nghi hoặc, hoàng đế chưa bao giờ đặt chân đến nơi này nửa bước, hôm nay, sao đột nhiên lại tới?

Quân Nghi nhất thời kinh ngạc, không kịp phản ứng, mắt thấy Cô Dạ Kiết từng bước đi tới, nàng vội vàng tiến lên nghênh đón, khó khăn cúi người, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Thanh âm của cô gái, nhu hòa nhẹ nhàng, hần có hơi thất thần, cho đến khi tầm mắt rơi lên trên bụng nàng, lúc này mới có phản ứng, chính mình trong lúc bất tri bất giác, lại đi đến tấm điện của Quân Nghi.

Có đôi khi, tình cảm của con người chính là vi diệu như vậy, Cô Dạ Kiết đối với nàng không có chút tình ý nào, tâm khảm lãnh ngạo, thế mà sau khi nhìn thấy bụng của Quân Nghi liềm mềm mỏng xuống. Đả kích liên tục, khiến hần càng thêm khát vọng có một đứa con của chính mình, hần nôn nóng muốn nàng nhanh chóng sinh đứa trẻ ra, nôn nóng, muốn được ôm con một cái.

Hai tay bị nâng lên, Quân Nghi hoàn toàn kinh ngạc, hoảng loạn ngước mắt, đã được hần đỡ đứng dậy, hai mắt không biết làm sao phải nhìn sang nơi khác, sắc mặt cực kỳ quần bạch.

Cô Dạ Kiết cúi đầu liếc nhìn, ném lại một câu, liền sải bước đi vào trong, “Ngồi với trẫm một lát.”

Quân Nghi ngờ ngác đứng yên tại chỗ, nha hoàn theo hầu thấy nàng chẳng nhúc nhích gì, vội vàng tiến lên thúc giục, “Nương nương, đừng để hoàng thượng đợi lâu sốt ruột.”

Theo đuôi đi vào, hoàng đế đã an an ổn ổn ngồi trong điện, Quân Nghi đoán không ra mục đích chuyến đi này của hắn, cho nên mỗi lời nói mỗi hành động đều hết sức cẩn thận. Cô Dạ Kiết thấy nàng lòng đầy phòng bị, thân thể thon gầy mang một cái bụng bự, nhìn qua vương vít nặng nề. Hắn nhìn khắp bốn phía, tấm điện của hoàng quý phi nhưng lại không xa xỉ hoa lệ giống như hắn nghĩ, mà ngược lại đơn giản sạch sẽ, thanh lịch nền nã, “Hôm qua hoàng hậu nói trà ở đây không tệ, cũng pha cho trẫm một ấm đi.”

Quân Nghi nghe vậy, hốc mắt đỏ lên, nước mắt ầm ầm lúc đầu ào ào tuôn rơi, “Tỷ tỷ... có gì đáng ngại không?”

Cô Dạ Kiết vốn không muốn nhắc đến, khuỷu tay chống lên trên mặt bàn, “Nàng, chỉ cần an ổn sinh con của trẫm ra là được.”

Dưới bàn, hai tay cô gái khấn trương rơi lên trên bụng, tình cảnh lúng túng như vậy nàng cũng là lần đầu tiên gặp phải, trong lòng càng thêm lo sợ bất an, sợ bị hắn nhìn ra cái gì đó.

Đứa bé này, vẫn luôn là tai họa ngầm lớn nhất trong lòng nàng, lúc trước nếu không phải có Phong Phi Duyệt gánh vác, Quân Nghi thật sự sợ rằng mình sẽ vì không chống đỡ nổi mà phát điên. Mặc dù nàng không muốn tranh giành, cũng không muốn cướp đoạt, nhưng mà hậu cung bây giờ, trong sáng ngoài tối, bao nhiêu kẻ đem chủ ý đánh lên trên người của nàng. Nàng vốn chỉ muốn lẳng lặng nấp mình trong hoàng cung, an ổn sinh đứa bé trong bụng ra, nhưng không ngờ, Quân gia, hoàng thất... trên vai của mình, từ khi nào lại có thêm phần gánh nặng này?

Hai mắt Cô Dạ Kiết nhìn chằm chằm bụng của nàng, giống hệt như lúc trước, hắn gối lên bụng dưới của Phong Phi Duyệt vậy, nam tử đưa một tay ra, động tác cực kỳ nhẹ nhàng đặt lên trên.

Cảm giác phồng lên, trong lòng bàn tay, giống như có cái gì đó đang động đậy.

Quân Nghi bị động tác bất thành linh này dọa cho giật nảy người, nàng chỉ thiếu không có kinh hô thành tiếng, thân thể vô thức phản ứng, quay người nghiêng sang một bên, tay hoàng đế rơi xuống vô ích, nhất thời rũ xuống giữa không trung, thần sắc còn chưa kịp mừng rỡ, thì đã thất vọng.

“Hoàng thượng, đây là trà đã pha xong.” Nha hoàn bưng khay từ bên ngoài đi tới, hương thơm nồng đậm quanh quẩn trong chén tử sa đặc biệt, Cô Dạ Kiết thấy thần sắc Quân Nghi khôi phục lại tự nhiên, thuận tay nhận lấy, khẽ nhấp một hớp, “Không tồi, sau khi nếm qua, lưu lại giữa kẽ răng.”

Nhìn phản ứng của cô gái, chuyện của Phong Phi Duyệt chắc hẳn không có liên quan đến nàng ấy, huống hồ, nếu thật là loại thuốc nào đó, Mạch Thần Lại liếc mắt một cái chắc chắn có thể nhìn ra ngay.

Bước chân đầu tiên hắn bước vào tấm điện này, cũng là hành động ngoài dự liệu của Cô Dạ Kiết, hết một chén trà, hắn kiên định đứng dậy, đi ra ngoài.

Cảm giác xa lạ kéo đến, cảnh vật xung quanh nam tử trở nên đơn độc, quay đầu, nhìn lại tấm điện của Quân Nghi, hắn dừng bước chân, môi mỏng lạnh như băng khê mở, “Duyệt Nhi...”

Chúng ta nhất định phải có một đứa con của mình, con của chúng ta...

Chỉ có con của hắn và Phong Phi Duyệt, mới giống như chân chân chính chính thuộc về mình.

Không có kích động, không có mừng rỡ, tại sao tâm của mình lại mất mát như vậy, giống như, đứa bé kia đối với hắn rất xa lạ, cũng giống hệt như đứa bé thân mạng bệnh lạ lúc trước vậy... Cô Dạ Kiết ngửa đầu, ráng chiều đỏ hồng đánh lên trên mặt hắn, lưu lại, chỉ có cô đơn.

Phong Phi Duyệt vừa mới nằm xuống không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến tiếng Ngọc Kiều gấp gáp bấm báo, Lý Yên còn chưa kịp đỡ nàng ngồi dậy, liền thấy Đại phu nhân thần sắc khấn trương từ bên ngoài chạy vào.

“Dân phụ tham kiến hoàng hậu ...”

Phong Phi Duyệt vội vàng bảo Lý Yên nâng nàng dậy, dẫn đo năm lần bảy lượt, cuối cùng vẫn là mở miệng nói, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Đại phu nhân một câu cũng không nói, nước mắt lại rơi không ngừng, khăn tay trắng tinh không ngừng lau đi, gấp đến độ nửa chữ cũng không thốt nên lời.

“Các người lui xuống trước đi.” Phong Phi Duyệt ý thức được có chuyện xảy ra, cho toàn bộ người trong nội điện lui xuống, “Mẹ...”

“Duyệt Nhi...” Đại phu nhân tiến lên vài ba bước, ngồi xuống trước giường, “Để mẹ nhìn kỹ một chút, con gái của mẹ...”

Phong Phi Duyệt thấy thần sắc bà đầy lo lắng, hai tay lôi kéo cổ tay bà ấy, “Mẹ, mẹ sao vậy?”

“Quân gia thật là họa đơn vô chí a,” Đại phu nhân thất thanh khóc rống, rồi lại không dám gây ra động tĩnh quá lớn, “đứa bé đang yên lành, làm sao nói không còn, thì không còn nữa rồi...”

Phong Phi Duyệt rũ mắt xuống, thân thể bị bà ấy kéo qua dùng sức ôm vào trong ngực mình, “Bây giờ, ca ca của con sống chết không rõ, con bảo mẹ sau này còn trông cậy vào ai a...”

“Ca ca...” Phong Phi Duyệt giật mình, gấp gấp lui người ra, “Quân Ân không phải đang mang binh đánh trận sao? Làm sao lại sống chết không rõ?”

Vừa nói như vậy, Đại phu nhân khóc càng thêm thảm thiết, đem sự tình trong khoảng thời gian này nhất nhất kể lại, “Chính trong ngày mười bốn đó, Dương phó soái cùng xuất chinh với ca ca của con đột nhiên toàn thân đầy thương tích chạy đến Quân gia, hần nói... năm vạn tinh binh kia bị quân địch bao vây chung quanh, lương thảo tiếp tế sắp sửa cạn kiệt, chỉ còn nước bị vây sống đến chết ở bờ cát Hoàng Sa.”

“Nếu là chuyện quân cơ quan trọng, vì sao không bẩm báo với hoàng thượng trước, mà lại tìm đến Quân phủ trước?” Sắc mặt Phong Phi Duyệt đầy do dự, cực kỳ không hiểu.

“Hoàng thượng...” Đại phu nhân cầm khăn gấm lên lau đi nước mắt, “theo lời Dương phó soái nói, tin quân lệnh chắc hẳn đã sớm đưa đến tay hoàng thượng, vậy mà, bọn họ trấn thủ trận địa, nhưng vẫn không thấy người hoàng thượng phái đến ứng cứu đâu, ngày này qua ngày khác, người phái ra ngoài, một đi không trở lại, Duyệt Nhi... lần này, hoàng thượng là thật sự muốn chuẩn bị đối phó Quân gia rồi.”

Phong Phi Duyệt không ngờ, ngày này lại đến nhanh như vậy, nàng thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị, hoàng đế thế nhưng đã bắt đầu âm thầm bố trí.

Không trách được hần lại hỏi nàng, giữa hần và Quân gia, nàng có còn do dự nữa hay không?

Thanh âm bi thương của Đại phu nhân, không ngừng quanh quẩn bên tai nàng, Phong Phi Duyệt thấy bà ấy khóc sưng húp cả mặt, nhất thời, lại không tìm ra được lời nào để an ủi, “Mẹ...”

“Duyệt Nhi, con là hoàng hậu, con thử đi cầu xin hoàng thượng, để người mở một mắt lưới, Quân gia chúng ta mấy đời tận tâm tận lực vì Huyền Triều, tuyệt đối không có lòng phản nghịch. Mẹ chỉ có một đứa con trai này, nếu như nó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mẹ còn trông cậy vào ai lo ma chay cho mình đây...”

Phong Phi Duyệt tựa vài khung giường, lời Đại phu nhân nói giống như một mũi kim, từng nhát từng nhát đâm vào trong tâm khảm nàng, mặc dù nàng cùng Quân gia không có chút quan hệ máu mủ nào, nhưng trên danh nghĩa, lại là nữ nhi Quân gia. Nếu như, hoàng đế thật có ý định tận sức tận lực đối phó Quân gia, vậy giữa bọn họ, lại phải đi đến một bước nào?

Rất nhiều chuyện đều là thuận theo tự nhiên, nàng chưa từng nghĩ tới, giữa hần và nàng, không hề đơn giản như vậy, con đường của bọn họ, cũng không có dễ đi như thế...

Đại phu nhân khổ sở cầu khẩn, Phong Phi Duyệt thấy tâm tình bà ấy kích động, tùy ý khuyên nhủ vài câu, bảo Lý Yên đi vào hầu hạ.

Nói một chút tình hình trong nhà gần đây, Đại phu nhân hòa hoãn thần sắc, thương tâm qua đi, mới chú ý tới sắc mặt Phong Phi Duyệt tiêu tụy tái nhợt, “Duyệt Nhi, cũng làm khổ con rồi.”

Nàng khẽ giãn mặt ra, tâm tư cũng đã bay đi thật xa, “Mẹ, đợi sắc trời tối đi một chút người hãy xuất cung, không nên trực tiếp giáp mặt với hoàng thượng.”

139. Chương 138

Chương 138

Bên ngoài, mây mù bao phủ, gió rét mạnh mẽ thổi vào cửa điện khép chặt, liều mạng đè ép một hơi, mới có một hơi yếu ớt lọt vào trong.

Theo hai bên bị đẩy ra, ngọn gió kia lập tức tung hoành tràn vào, ánh nến trong suốt trong đèn cung đình nghiêng đi mấy phần, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy hoàng đế một thân mình hoàng, đã đứng ngay trước mặt mình.

Thấy nàng muốn đứng dậy, hai tay Cô Dạ Kiết đáp nhẹ lên trên vai nàng, “Thân thể nàng vẫn chưa khỏi hẳn, nằm đi.”

Phong Phi Duyệt nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, trong khoảnh khắc tựa trở lại giường, hai mắt nàng nhìn thẳng, cùng chống lại đôi đồng tử khác hẳn người bình thường kia của hoàng đế, “Ca ca xuất chinh đã lâu, có tin tức gì trở lại không?”

Lông mi nồng đậm của Cô Dạ Kiết hắt ra một bóng ảnh thật dài trên mặt, con ngươi thâm thúy khẽ nâng lên, trong đáy mắt đen bóng hàm ẩn nội khí, “Ca ca, hẳn thật sự là ca ca của nàng sao?”

Phong Phi Duyệt vốn chỉ vô ý nói một câu, nhưng không ngờ hẳn lại tính toán rõ ràng như vậy, quan hệ của nàng với Quân gia, nàng cũng không chắc chắn trong lòng Cô Dạ Kiết có biết rõ hay không, “Thiếp chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, nếu như không tiện nói, thì bỏ đi.”

Cô Dạ Kiết nhin xuống một hơi, thần sắc ban đầu cũng dần thả lỏng, đôi tay lần nữa nhẹ nhàng ôm Phong Phi Duyệt vào trong ngực, “Duyệt Nhi, ta không có ý gì khác, chỉ là muốn để nàng thoát ly khỏi Quân gia, vĩnh viễn cũng không có một chút quan hệ nào nữa.”

Trong lòng rung động, từ trong lời nói của hoàng đế, nàng đã hiểu tại sao Đại phu nhân lại lo lắng như vậy, trong mơ hồ, nàng cảm thấy Quân Ẩn nhất định đã xảy ra chuyện. Phong Phi Duyệt không hỏi, Cô Dạ Kiết tựa hồ cũng không muốn đề cập đến, vòng ôm không còn thân mật khăng khít nữa, gương mặt gối trên đầu vai hẳn, lẽ nào, hẳn đối với mình trong lòng vẫn còn ngăn cách, không chịu toàn tâm toàn ý đối mặt?

Hoàng đế đã nắm chắc phần thắng trong tay, bây giờ Quân Ẩn bị mai phục tứ phía, chỉ cần lá thư kia rơi vào trong tay mình, là có thể một nhát loại trừ tận gốc cái gai trong mắt này. Nhiều năm qua thế lực hai bên ngang bằng, dã tâm của Cô Dạ Kiết đã sớm lớn mạnh, thu dọn xong Quân gia, chính là hai bà già trong hậu cung kia, đến khi toàn bộ đại quyền đã thu vào trong lòng bàn tay mình, đại nghiệp nhất thống thiên hạ liền cách hẳn không còn xa nữa.

“Duyệt Nhi...” Hẳn kéo người ra, ngữ khí mang theo kích động, “rồi sẽ có một ngày, chúng ta có thể vô tư vô lo ở bên nhau.”

Tầm mắt Phong Phi Duyệt mông lung, thanh âm bất lực run rẩy, “Nhưng mà, thiếp chung quy trốn không thoát số mạng Quân gia.”

Nếu hoàng đế thật sự muốn đuổi cùng giết tuyệt Quân gia, bọn họ, sao có thể giống như lời hẳn nói, vô tư vô lo được chứ?

“Nàng yên tâm,” Cô Dạ Kiết quả quyết, đôi tay kiên định nâng gò má nàng lên, “đến lúc đó, nàng không còn là người Quân gia nữa, không còn là Quân Duyệt, nàng chính là nàng, là hoàng hậu của trẫm!”

Phong Phi Duyệt ngược mắt, đáy đầm hoàng đế thanh tĩnh, giống như mang theo khẳng định hết thảy đều bị khống chế trong tay mình, nàng không hiểu, kiên định của hắn, là từ đâu mà có được.

“Đúng rồi, người, đều chuẩn bị xong cả chưa?” Phong Phi Duyệt đột nhiên ở bên tai hắn nhẹ giọng hỏi, tầm mắt nhìn ra bên ngoài, đề phòng còn có người khác.

Bàn tay Cô Dạ Kiết đặt trên eo nàng theo đó cuộn chặt lại, dùng cánh môi phác họa, “Ồ trong chỗ tối.”

Phong Phi Duyệt không để lại dấu vết gập đầu, “Không biết có thể thành công hay không.”

Trong lòng hoàng đế cũng có lo lắng, cánh tay khẽ vòng quanh eo nàng, ngồi thêm một lúc, liền đứng dậy. Hai người liếc nhau một cái, sau đó chỉ nghe thấy thanh âm Cô Dạ Kiết lạnh như băng, ngữ khí hoàn toàn thay đổi, “Tối nay, không cần phải chờ, trăm có chuyện quan trọng cần làm.”

Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng của hắn, nàng giãy giụa đứng dậy, vẻ mặt bi thống, muốn níu giữ hắn, “Hoàng thượng...”

Cửa chính trăm trọng khép lại, lời trong miệng còn chưa kịp rơi vào trong tay nam tử, hắn đã sải bước rời đi thật xa.

Thất vọng, lạc lõng, thần sắc trên mặt còn chưa kịp giấu đi, liền nghe thấy một hồi tiếng cười yêu kiều truyền đến, “Ha ha... không ngờ, hoàng hậu cũng sẽ có một ngày bị thất sủng.”

Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn sang, miễn cưỡng chống người dậy, “Sao cô lại đến đây nữa?”

“Sao, không hoan nghênh à?” Sách Y đi tới, “Hoàng đế tức giận rồi đi, cô trách ta làm gì chứ?”

Cũng không muốn phản ứng lại, Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt yêu mỹ đầy ý cười của cô ta, “Mị thuật lần trước thất bại, hôm nay đến đây, lại muốn đánh chủ ý xảy xa gì đây?”

Nụ cười kéo căng trên mặt Sách Y thoáng cái cứng nhắc, sắc mặt có chút khó nhìn, “Cô đắc ý cái gì chứ? Đứa con không còn nữa, nói cho cùng, cô cũng chỉ là một hoàng hậu thất sủng.”

Phong Phi Duyệt cũng không tức giận, Sách Y không biết là địch hay là bạn, chỉ quan tâm đến tiền bạc và hứng thú của bản thân, người như vậy, sẽ không chân chính muốn đưa nàng vào chỗ chết.

“Mị thuật của Chỉ Huyền, tu luyện xong chưa?”

“Cô sợ rồi?” Sách Y ngửa đầu, tư thái cao ngạo.

Phong Phi Duyệt cười khẽ lắc đầu, kiên định trong mắt tự nhiên sinh ra, “Sợ gì chứ!”

Sách Y giãn mặt, nụ cười trên môi cũng không được tự nhiên, cô ta khoanh hai tay trước ngực, tỳ vai phải lên chiếc kệ đằng kia, “Vậy chúng ta cùng mở mắt chờ xem.”

Phong Phi Duyệt lật người, đem chân gấm kéo cao qua đỉnh đầu, cô gái vô vị tẻ nhạt, cũng liền tự động rời đi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng biến mất một hồi lâu, Phong Phi Duyệt lúc này mới vén chăn gấm lật người ngồi dậy, khoác thêm một chiếc áo ngủ, nàng vài ba bước đi đến chỗ tắm tắm mềm trong điện. Theo chỗ khe hở kéo ra, chỉ thấy trên mặt đất bóng loáng phía dưới, khảm sâu một chuỗi dấu chân nhỏ nhắn, chân mày nhíu chặt giãn ra, tiếp đó nàng cười lên một tiếng thích ý.

Thay bộ y phục khác, Phong Phi Duyệt sải bước theo sát ra ngoài, ánh trăng tối nay âm u, nếu không phải nhờ ánh đèn sáng treo trên mái hiên hoàng cung, bên ngoài chính là khoảng không gian đen kịt, đưa tay không nhìn thấy năm ngón.

Sách Y đi đến hậu viện, hai chân vừa mới hạ xuống một cái, liền thấy người mặc áo đen từ bốn phương tám hướng xông đến, cô ta từng bước gian nan, bỗng chốc bị vây khốn. Con người sắc nhọn quét về phía đám người, cô ta nhìn bốn bề vây quanh, hành tung của mình trước giờ bí ẩn, bây giờ, sao lại bị những kẻ này dễ dàng bám theo, “Các người muốn làm gì?”

Đám người vây tới lại không đáp lời, mà là dồn dập rút vũ khí trong tay ra, Sách Y thấy tình thế không ổn, khẩn trương muốn đột phá vòng vây.

Đoàn đoàn chém giết, đối phương rõ ràng là muốn lấy tính mạng cô ta, Phong Phi Duyệt nương theo âm thanh đánh nhau mà tìm đến đây, nàng ẩn mình trong góc tối, mắt thấy Sách Y bị bao vây. Cô gái kiêu ngạo không chịu thua, một tay cởi thắt lưng đeo ở bên hông xuống, đây vốn là một món đồ trang sức bình thường, phía trên khảm đầy thạch bảo đỏ tươi rực rỡ đủ loại. Cô ta dùng nó làm vũ khí, lúc quát ra ngoài phát ra âm thanh va chạm lạch cạch, đánh lên trên thân người, lại mạnh mẽ hữu lực, trầy da sứt thịt.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, Sách Y dùng thứ đó mở đường máu, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên mái hiên, hàng loạt thị vệ áo đen theo sát tiến đến, Phong Phi Duyệt nhấc làn váy, vừa định đi theo lên trước, cổ tay lại bị kéo một phát, “Duyệt Nhi, ai bảo nàng qua đây?”

Thần sắc Cô Dạ Kiết nghiêm trọng, sau lưng, còn có vài thống lĩnh ngự lâm quân, cùng với Lý công công đi theo.

“Tiếp tục như vậy, thiếp sợ rất khó bắt được cô ta,” Phong Phi Duyệt khẽ giật cánh tay, giọng nói lo âu, “hoàng thượng không muốn lưu lại cho cô ta một con đường sống?”

Trong mắt Cô Dạ Kiết thoáng hiện lên sát cơ, hận ý trên mặt cũng cuộn cuộn kéo đến, “Nữ tử yêu dân như vậy, dĩ nhiên là giết không tha!”

Phong Phi Duyệt nhất thời không biết nói gì, tương truyền Hách Đức hoàng hậu chính là bị mị thuật làm hại, hoàng đế mặc dù không nói chi tiết, nhưng nàng trò chuyện ba phen mấy bận, cũng biết được đại khái.

“Hoàng thượng...” Trong lúc hai người nói chuyện, liền thấy một thị vệ áo đen vội vã chạy đến, quỳ gối trước hai người, “cô gái kia đã chạy về phía tây viện.”

Hoàng đế sai rộng bước chân, lúc gần đi, bỏ lại một câu, “Đưa nương nương trở về Phượng Liễm Cung.”

Lý công công thấy Phong Phi Duyệt đi theo lên trước, ông ta ra chiều khó xử đuổi sát lên mấy bước, nhưng vẫn là bị nàng bỏ xa đằng sau lưng.

Sách Y thấy đám người phía sau đuổi đến cùng không tha, phía trước lại có người chặn đứng đường của cô ta, mũi chân nhảy lên một góc mái hiên trên cao, trong lòng cô ta chợt cảm thấy nghi ngờ, đối phương giống như là nắm rất rõ hành tung của mình vậy, mình đi về hướng nào, cũng đều biết rõ ràng tường tận. Quay đầu nhìn lại, muốn nhìn cho rõ rốt cuộc có bao nhiêu người, lại kinh ngạc phát hiện sau lưng mình thế nhưng lưu lại một chuỗi dấu chân thật dài, mà những kẻ áo đen kia chính là theo dấu vết này tìm đến.

“Phấn huỳnh quang.” Sách Y cắn răng, cô ta ảo não siết chặt hai tay, đã bị ép đến không còn đường lui.

Phía trước, binh lính không ngừng nghỉ dẫn đường, Phong Phi Duyệt đi theo sau Cô Dạ Kiết, bất tri bất giác, lại đi đến Cảnh Dạ Cung.

Sách Y bị ép đến góc vườn, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía đám người, hoàng đế thấy cô ta giống như khốn thú, tâm tình lập tức vui vẻ, đi vào.

Cô gái nhìn thấy hân, sắc mặt lo lắng ban liền bị giấu đi, muốn tiến lên, lại bị đám thị vệ ngăn trở, “Ta nên sớm nghĩ đến là người.”

Cô Dạ Kiết đứng trên thềm đá, màu vàng minh hoàng đại biểu cho sự tôn quý chiếu rọi ám tịch thuộc về bầu trời đêm kia, “Đáng tiếc, đã quá muộn rồi.”

“Ha ha...” Sách Y bật cười, ánh mắt xuyên qua hoàng đế rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “Phấn huỳnh quang này, là cô rắc lên Phượng Liễm Cung đúng không?”

“Bổn cung là thấy cô lần nào cũng không chào hỏi một tiếng đã vội đi, hoàng thượng nghĩ muốn tìm một vị cố nhân, lại không biết, đó là cô.” Phong Phi Duyệt nhàn nhạt lãnh đạm, vài bước nhẹ nhàng, đứng ở bên cạnh Cô Dạ Kiết.

“Được,” Dung nhan yêu mị của Sách Y xoắn chặt lại một chỗ, “thật không ngờ, ta sẽ thua ở trên tay cô.”

Ánh mắt Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, thân ảnh cô gái trong đáy mắt hân hóa thành máu tanh, hận ý tích tụ trong lòng bao nhiêu năm nay cuối cùng có thể bộc phát, “Người đâu, bắt ả ta lại.”

“Hừ, muốn bắt ta, không có dễ như vậy.” Sách Y khôi phục lại thể lực đã tiêu hao lúc đầu, chỉ là người vẫn chưa bay vọt lên, liền thấy một tấm lưới khổng lồ từ trên trời phủ xuống, cô ta giật mình vội phản ứng lại, lập tức đoạt lấy trường kiếm trong tay thị vệ, tụ năng nội lực đẩy mép lưới ra, sau đó chặt vật nhẩy sang bên cạnh.

Ngự lâm quân được huấn luyện nghiêm chỉnh bày trận tiến lên, trên mái hiên trước mặt, đã có người bắt đầu giảng thiên la địa võng lần thứ hai, Sách Y nhất quyết không đưa tay chịu trời, đứng vào lúc mọi người ở đây cho rằng đã nắm chắc phần thắng, lại bất ngờ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Trong giây phút hai bên đối đầu căng thẳng, cửa điện vốn đang khép chặt đột nhiên bị kéo ra, Thi tiếp dư vẫn còn chưa ngủ, cung trang màu lam nhạt trên người như đang chậm rãi nở rộ, nàng ta ngạc nhiên nhìn thị vệ áo đen đứng đầy khắp vườn, tầm mắt xoay chuyển mấy vòng, cuối cùng rơi lên trên người Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, đây là...”

“Mau đi vào!” Hoàng đế không nghĩ tới sẽ có cảnh tượng bất thành linh này, hấn vung cánh tay một cái, ngữ điệu gần như là gào lên.

Thi tiếp dư chẳng rõ đầu đuôi, cho đến khi Sách Y bật dậy chém giết mấy tên thị vệ một đường đi tới bên cạnh mình, nàng ta lúc này mới có phản ứng, thu hồi hai chân vừa mới bước ra khỏi điện, hai tay lôi kéo cửa điện kia muốn khép lại lần nữa, lại bị Sách Y ở ngay đó một cước nặng nề đá văng. Nàng ta lão đảo té ngã xuống đất, chỉ trong tích tắc, bị Sách Y dùng sức lôi từ dưới đất dậy, quay đầu, lưới kiếm bén nhọn đã kề trên cổ mình.

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư sợ hãi, hai mắt mơ hồ đắm lệt.

“Thả nàng ấy ra!” Cô Dạ Kiết bước xuống thềm đá, lâm nguy không loạn.

Sách Y bật cười châm chọc, ngẩng đầu nhìn lên ba chữ ‘Cảnh Dạ Cung’ ở phía trên, “Thì ra, mỹ nhân hoàng đế che giấu lại là ở nơi này, thả cô ta? Ta dựa vào cái gì thả cô ta?”

Thi tiếp dư thống khổ nhíu chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, hai mắt nhìn Cô Dạ Kiết tiến lên phía trước, “Hoàng thượng, người đừng sang đây...”

Phong Phi Duyệt đứng nguyên chỗ cũ, tâm tư bình tĩnh, chỉ là đưa mắt nhìn bọn họ.

“Hét cái gì,” Kiếm trong tay Sách Y nghiêng một cái, mắt thấy máu tươi đỏ thắm từ trên cằm cổ trắng nõn của Thi tiếp dư chảy xuống, “không vừa mắt nhất là loại người này”, cô ta đưa tay kéo tóc Thi tiếp dư lên, để vết thương tàn nhẫn lộ ra trước mắt Cô Dạ Kiết, “người còn dám tiến lên một bước, ta liền làm khô hết máu cô ta.”

Hoàng đế nghe vậy, quả thật đứng lại dưới thềm đá, không tiến lên một bước nào nữa.

“Hoàng thượng, đừng lo cho thiếp...” Thi tiếp dư không biết là vì sợ hay vì đau đớn, nước mắt trong hốc mắt không kiềm chế được chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn qua càng thêm đẹp đẽ động lòng người.

Sách Y hoàn toàn không có tính nhẫn nại, vốn cũng chẳng phải là người thiện lương gì, bây giờ càng bị nàng ta chọc giận, động tác trong tay cũng không cố kỵ nữa, Thi tiếp dư ngược cao cằm cổ tuyệt mỹ lên, tóc dài bị cô ta níu chặt trong lòng bàn tay, “Câm miệng, còn nói thêm một câu nữa, ta liền lấy mạng ngươi.”

Phong Phi Duyệt đảo mắt tiến lên vài bước, Sách Y có cô gái trong tay, lo lắng lúc trước đã sớm bị ném ra xa, “Như vậy xem ra, vẫn là cô đáng yêu hơn.”

“Cô cho rằng, một tiếp dư nho nhỏ là có thể uy hiếp đến hoàng thượng?”

Sách Y kéo môi cười khê, mang theo khiêu khích, “Hoàng hậu đừng nói như vậy, có thể uy hiếp hay không, cái này phải hỏi hoàng đế, cô mở miệng, cũng vô dụng!”

Chân mày Phong Phi Duyệt co rút, mơ hồ cảm thấy chuyện không ổn, Thi tiếp dư trước giờ vẫn luôn là uy hiếp của hoàng đế, muốn bắt được Sách Y, đây không thể nghi ngờ là cơ hội tốt nhất, bây giờ một khi buông tay, sau này, sợ là không còn cơ hội nữa.

Cô Dạ Kiết do dự một hồi, nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô gái, cuối cùng trầm giọng xuống nói, “Người có điều kiện gì.”

Sách Y hài lòng bật cười, hướng sang Phong Phi Duyệt nháy mắt, “Thế nào, hoàng hậu như cô, chẳng qua cũng chỉ như vậy.”

Thị tiếp dư bị kiềm chế không thể nhúc nhích, hai mắt nhìn xuống, lại vừa vận thu hết bất đắc dĩ cùng không cam lòng của Cô Dạ Kiết vào trong mắt, nàng ta vận phần tự trách, trong lòng oán hận bản thân chỉ biết gây thêm phiền toái.

Phong Phi Duyệt mắt thấy hoàng đế nhượng bộ, nàng biết rõ tâm tình của hần lúc này, kế hoạch chờ đợi nhiều năm đúng vào lúc sắp thu lưới thì lại trượt khỏi tầm tay, thất bại như vậy, ai có thể chịu đựng được. Vươn tay yên lặng đặt vào trong lòng bàn tay hần, Cô Dạ Kiết quay đầu lại, môi mỏng khẽ cong, gắt gao siết chặt năm ngón tay.

Sách Y liếc mắt một cái, nhìn thấy vẻ ảm đạm trong mắt Thị tiếp dư, nơi đáy mắt cô ta xẹt qua một tia tinh quang, không nhanh không chậm lôi kéo nàng ta vào bên trong, “Đi vào.”

Thị vệ giữ nguyên phòng thủ không dám tiến lên, chỉ có thể nhìn đế hậu hai người đi vào trong điện.

“Hoàng thượng...” Lý công công bị dọa cho thất kinh đến lúc này mới có phản ứng, “Hoàng thượng nguy hiểm...”

“Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?” Phong Phi Duyệt lướt mắt qua tấm điện trống trải tĩnh mịch, lạnh giọng nói.

“Trải qua khoảng thời gian này, cô cũng nên hiểu rõ tính tình của ta,” Sách Y nghiêm mặt, đem trường kiếm cầm trong tay dờn khỏi cần cổ Thị tiếp dư, “ta muốn, ... chơi với cô một trò chơi.”

Phong Phi Duyệt liếc thấy tính toán trong mắt cô ta, nàng không chút sợ hãi, xông lên phía trước, “Trò chơi gì?”

Tầm mắt Sách Y rơi lên hai bàn tay đang nắm chặt của bọn họ, tính tình trời sinh gần gũi khiến cô ta không thể nhìn lọt một điều tốt đẹp nào, “Trò chơi này, hoàng đế mới là người quyết định.”

Cô Dạ Kiết bất đắc dĩ bị kiềm chế, tuần nhan lạnh lẽo, trên cổ Thị tiếp dư lưu lại vết máu nhuộm đỏ vạt áo trắng tinh trước cổ, nàng ta cắn chặt môi dưới, hai mắt đầm lệ, nén đau, nén sợ, “Nói!” Thần sắc hoàng đế nồng nẩy, rốt cuộc che giấu không được gánh lo trong lòng.

“Ha ha...” Sách Y không nhanh không chậm, nhìn thấy Cô Dạ Kiết nắm tay Phong Phi Duyệt chặt thêm mấy phần, cô ta dùng sức giật tóc Thị tiếp dư xuống, đến khi nàng ta phát ra tiếng kêu đau, mới thích ý nói, “Ta muốn ngươi... dùng hoàng hậu đổi lấy cô ta!”

Phong Phi Duyệt đột nhiên khiếp sợ, giống như rơi vào hầm băng ba bước khó lòng thanh tỉnh, hoàng đế cũng cả kinh, không ngờ rằng cô ta sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

“Đổi, hay là không đổi?” Sách Y đem thần sắc của hai người thu vào trong mắt, Thị tiếp dư nhin đau nhìn về phía hoàng đế, nàng ta nhẹ lắc đầu, kiên định mở miệng nói, “Hoàng thượng, đừng đổi.”

Lòng bàn tay Phong Phi Duyệt bị nắm chặt, bên trong toàn bộ đều là mồ hôi tinh mịn, môi khô lưỡi ráo, nàng cắn môi không nói lời nào, nàng cùng Thị tiếp dư, sớm muộn cũng có ngày bị đặt vào cùng một chỗ như vậy. Ai sống, ai chết, lựa chọn quý giá nhất, chính đang nằm trong tay hoàng đế.

Mười ngón tay đan nhau, lập tức trống rỗng, Phong Phi Duyệt thất vọng lạc lõng, lại phát hiện Cô Dạ Kiết đã buông lỏng tay, nàng mờ mịt, ngẩng đầu lên, hần chỉ là nhìn nàng một cái, trong đáy mắt, ngoại trừ kiên định, vẫn là kiên định. Nơi cổ họng nhấp nhô, tầm mắt nam tử liếc nhìn sang, Phong Phi Duyệt nhìn thấy, đã mơ hồ không rõ...

“Đổi!”

Hần nói, đổi, một chữ, chỉ có đúng một chữ, so với kinh lôi từ trên trời giáng xuống kia, còn vang dội hơn vài phần.

140. Chương 139

Chương 139

Phong Phi Duyệt lui về phía sau, ánh mắt nhìn sang hoàng đế đã trở nên xa lạ, giống như từ trước đến giờ đều chưa từng nhìn thấu con người hắn.

“Ha ha...” Sách Y đắc ý cười khê, kéo Thi tiếp dư ở trong tay về phía mình, “không ngờ ở trong lòng hoàng đế, cô còn không quan trọng bằng một Thi tiếp dư bệnh hoạn.”

Cô Dạ Kiết thấy Phong Phi Duyệt dung nhan tiêu tụy, thần sắc càng thêm khó tin nhìn mình, hai tay hắn giao lại sau lưng, trong mắt tuy có phức tạp, nhưng vẫn kiên định vững vàng như cũ.

“Đổi...” Phong Phi Duyệt lặp lại lời hắn nói vừa rồi, bước chân thối lui, cũng lần nữa tiến ngược lên trước, nàng đứng bên cạnh Cô Dạ Kiết, tâm mắt lạnh lùng, rơi thẳng lên hai người trước mặt, “hoàng thượng nói đổi, tất nhiên phải đổi.”

Trên mặt Cô Dạ Kiết thoáng hiện qua một tia thất lạc rồi nhanh chóng biến mất, hắn định tiến lên nắm lấy tay nàng, nhưng lại bị Phong Phi Duyệt cố ý tránh ra. Ánh mắt vô hồn của Thi tiếp dư cũng không vì một chữ ‘đổi’ này của hoàng đế mà hiện ra nửa điểm hy vọng, ngược lại, càng thêm âm đạm, cánh môi nhỏ nhắn khẽ mở, nói chuyện không ngừng thở dốc, “Hoàng thượng, thần thiếp không đổi.”

“Thi tiếp dư, nàng nên biết...” Cô Dạ Kiết chỉ nói mấy chữ, ngụ ý trong đó, cũng chỉ có bọn họ mới hiểu.

Thi tiếp dư thầm cắn chặt răng ngà, thoáng bình tĩnh lại, sau đó mới run rẩy hỏi, “Hoàng thượng, người không sợ hoàng hậu sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Cô Dạ Kiết nhìn sang Phong Phi Duyệt bên cạnh, lại thấy nàng ngoảnh mặt đi, cũng không nhìn mình, “Sợ.”

Sách Y nghi hoặc không hiểu, chỉ sợ trong này có biến, cô ta đem trường kiếm lần nữa để ngang cần cổ Thi tiếp dư, “Đừng lè mà lè mề, nhanh lên.”

Phong Phi Duyệt nghiêng mắt, muốn tiến lên, cổ tay bỗng nhiên bị hoàng đế giữ chặt, “Không được tổn thương nàng.”

“Người yên tâm, ta còn muốn toàn mạng đi ra ngoài đây.” Ý cười trên miệng Sách Y đậm dần, không hề có chút khẩn trương.

Phong Phi Duyệt vung vẩy cổ tay tránh ra, bước chân không chút chần chừ, lúc lướt người đi qua, đem lo lắng trong mắt hoàng đế ném ra sau gáy, “Thả cô ấy ra đi.” Vài ba bước đi tới trước mặt hai người, Sách Y để Thi tiếp dư đưa lưng về phía mình, một chưởng đẩy nàng ta ra ngoài, sau đó lập tức vươn tay bắt trúng động mạch chủ trên cần cổ Phong Phi Duyệt.

Thi tiếp dư bị đẩy ra ngoài ngã nhào vào trong ngực hoàng đế, thân thể cao lớn kéo nàng ta ra sau che chắn, nam tử khí thế凛冽, “Người muốn điều kiện gì, nói!”

Sách Y lôi kéo Phong Phi Duyệt lui về phía sau, “Đi ra ngoài.”

“Thả hoàng hậu ra!” Cô Dạ Kiết kiên trì, lại bị kiếm trong tay Sách Y ngăn cản ở bên ngoài mấy bước.

Phong Phi Duyệt nhin xuống khó chịu, lo lắng trên mặt hoàng đế không thể lừa được người khác, nhưng lúc đối mặt với hai lựa chọn khó khăn này, hắn lại không chút do dự, cũng khó mà phân biệt rõ ràng như nhau.

“Mọi người đi ra ngoài trước,” Nàng tận lực áp thân thể ra sau, không để bị trường kiếm kia gây thương tích, “ta sẽ không có chuyện gì đâu.”

Sách Y mang theo nàng lui đến trước một ngăn tủ, Cô Dạ Kiết siết chặt hai nắm đấm, Thi tiếp dư bên cạnh sợ sệt lôi kéo tay áo của hắn, “Hoàng thượng, chúng ta ra ngoài trước đi.”

Ánh mắt Phong Phi Duyệt đơn bạc, dưới hàng mi, đôi con ngươi đen bóng chống lại Cô Dạ Kiết, nam tử khẽ mở môi mỏng, dường như có lời muốn nói, nàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, đề tâm mất xuống, khiến hoàng đế dừng lời nói, xoay người đi ra ngoài.

Cửa điện bị thị vệ canh giữ bên ngoài khép lại, Sách Y lập tức buông tay, khẽ xoa xoa cổ tay, “Mệt chết ta.”

Phong Phi Duyệt được tự do, nhưng vẫn đứng đó như cũ không nhúc nhích lấy một cái, càng không có ý định phản kháng.

Nhìn chuỗi dấu chân huỳnh quang rõ ràng trên mặt đất kia, Sách Y đem trường kiếm đặt sang một bên, tiện tay mở hộc tủ trong nội điện ra lục lọi, “Phần huỳnh quang này, cô tìm ở đâu ra vậy?”

Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng bận rộn của cô ta, ngồi xuống bên cạnh, “Có thể bắt được cô là được rồi, hỏi nhiều như vậy để làm gì?”

Sách Y dừng lại động tác tìm kiếm, tiếp đó bật cười sảng khoái, “Phần huỳnh quang này, thông thường do chính tay người chế thuốc luyện ra, may mà chỉ là dính ở trên giày với y phục, thay đi là được.”

Cô ta tìm được một bộ y phục vừa người, cũng không tránh né, liền thay đồ ngay trước mặt Phong Phi Duyệt, “Cái tính khí này của cô cực kỳ hợp ý ta, như vậy đi, ta thu nhận cô làm đồ đệ, thế nào?”

Phong Phi Duyệt chẳng nói chẳng rằng, như đang có điều suy nghĩ.

“Hừ... nam nhân được mấy kẻ có thể đáng tin chứ?” Sách Y xoay tới xoay lui trước tấm gương đồng trong điện, thờ ơ quay đầu lại nói, “Làm hoàng đế, lại càng không thể nào toàn tâm toàn ý.”

“Điều này, không cần cô phải nhắc nhở.” Đối thoại như vậy không tránh khỏi có mấy phần kỳ quái, quan hệ của hai người, lại càng không giống như đối địch.

Sách Y nhún vai một cái, đem y phục mặc lúc đầu nhét vào trong hộc tủ, bên trong bị xới tung thành một mớ hỗn độn, chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng, có thứ đồ bị rơi ra ngoài.

Phong Phi Duyệt lơ đãng nhìn sang, chỉ thấy một món đồ được bọc giấy dai phía ngoài rơi xuống bên chân Sách Y, cô ta hiếu kỳ ngồi xổm người xuống, mở gói giấy ra, “Thứ đồ chơi rách nát gì đây.”

Mùi thuốc khó ngửi phiêu tán ra bốn phía, nàng bước nhanh đến phía trước, đoạt lấy thứ trong tay Sách Y, mở lớp giấy dai ở bên trong ra, không ngờ chính là thuốc hổ lang Phong Phi Duyệt tìm kiếm lúc trước. Nhặt lên một góc, nàng dùng sức nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

“Đây là cái gì?” Sách Y tiến lên trước, Phong Phi Duyệt lần nữa xếp lớp giấy dai lại, nhét về chỗ cũ.

“Cô cưỡng chế kéo ta vào đây, không phải chỉ vì muốn ta nói chuyện phiếm cùng cô đấy chứ?”

“Có lòng tốt không được báo đáp.” Sách Y nắm lấy thanh trường kiếm kia trong tay, “hoàng cung này ta không thể tiếp tục lưu lại nữa, chỉ có điều, nói không chừng sau này ta vẫn còn trở lại đây.”

Tâm tư của Phong Phi Duyệt chỉ rơi lên trên túi dược liệu kia, cũng không đem lời cô ta nói để vào tai, thân thể Thi tiếp dư càng ngày càng suy nhược, suy đoán lúc đầu của mình, xem ra đã trở thành sự thật rồi. Không thể hiểu nổi, nàng ta sao lại tàn phá thân thể của chính mình đến mức này, nếu như chỉ vì muốn thu hút sự chú ý của hoàng đế, như vậy, không khỏi quá mức kinh dị.

Thi tiếp dư nhìn hoàng đế không ngừng đi tới đi lui, hai mắt thi thoảng lo lắng nhìn về phía nội điện, nàng ta vươn tay chạm đến vết thương đã được băng bó trên cổ, đau lòng không thôi, “Hoàng thượng, đều là do thần thiếp không tốt.”

Cô Dạ Kiết dừng bước, thấy miệng vết thương của nàng ta rỉ ra vết máu đỏ tươi, hần nhẹ giọng thở dài, tiến tới trước mặt nàng ta, “Đây là chuyện ngoài dự liệu, không thể trách nàng.”

“Nhưng mà...” Cô gái xoa nhẹ đôi mắt đầm lệ, nàng ta ngẩng đầu lên, ngữ khí vô cùng kích động, “hoàng hậu chính là vì thần thiếp mới rơi vào hiểm cảnh.”

Cô Dạ Kiết xoay người, lưu lại cho nàng ta một bóng lưng kiên nghị, trên song cửa sổ Cảnh Dạ Cung, lúc tỏ lúc mờ, “Ta tin tưởng nàng ấy, hoàng hậu của trẫm, nhất định sẽ an toàn thoát thân.”

Thị tiếp dư tiến lên, tấm lưng khoan hậu kia, đã không còn là nơi mình có thể tựa vào nữa rồi, “Hoàng thượng, người hà tất phải làm như vậy?”

Thần sắc Cô Dạ Kiết ẩn dưới ánh trăng khiến người ta khó lòng nắm bắt, tầm mắt hẩn thủy chung không rời khỏi cánh cửa điện đằng kia, “Chỉ bởi vì, nàng ấy là người của trẫm.”

Thị tiếp dư cứng nhắc ngay tại chỗ, khiếp sợ, khổ sở, nụ cười đau thương xoắn chặt lại một chỗ, nàng ta vươn tay đè ép nơi lồng ngực, yếu ớt mở miệng, “Hoàng thượng, người vốn không nợ thiếp cái gì cả!”

Ý thức được cứng nhắc cùng ai oán trong lời nói của nàng ta, Cô Dạ Kiết rũ hai mắt xuống, “Ỗ Đình, đây là trẫm nợ nàng.”

“Nợ thiếp...” Thanh âm Thị tiếp dư nghẹn ngào, bao nhiêu năm nay, đối với nàng ta trong lòng hoàng đế vẫn luôn cảm thấy áy náy, chỉ có điều, là bọn họ ngầm hiểu với nhau mà thôi, chưa bao giờ nói thẳng ra như ngày hôm nay, vậy mà bây giờ... “cho nên, hoàng hậu là người của chàng, hoàng thượng, chàng đây là đang trả nợ sao?”

Cô Dạ Kiết đứng trong vườn, long bào màu vàng tươi vào ban đêm cực kỳ chói mắt, khắp vườn hoa cỏ tiều tụy, hết thảy đã mất đi giai sắc, “Ỗ Đình, đời này, trẫm sợ là đều phải thiếu nợ nàng.”

Thị tiếp dư khóc thất thanh, bước chân nghiền qua lá cây rơi vãi, trong lòng nàng ta khẩn trương, đảo mắt liền đi tới trước người nam tử, “Hoàng thượng, thần thiếp không tranh giành, cũng không muốn tranh giành...”

“Trẫm biết,” Bàn tay Cô Dạ Kiết rơi lên trên đầu vai nàng ta, nhẹ nhàng vuốt ve, “nàng không giống như những người khác.”

“Nếu như vậy, vì sao hoàng thượng...”

“Là trẫm mệt mỏi,” Cô Dạ Kiết rút tay lại, “trẫm đã tìm được một người, trẫm muốn đối tốt với nàng ấy.”

Thị tiếp dư cắn chặt môi dưới, đau đớn xé rách khiến nàng ta kéo về lại mấy phần lý trí, “Người hoàng thượng nói đến, là hoàng hậu sao?”

Bắt đầu từ khoảnh khắc Cô Dạ Kiết đồng ý đổi Phong Phi Duyệt để cứu lấy mình đó, nàng ta cũng đã cảm nhận thấy rồi, chỉ là không ngờ rằng, lại nhanh như vậy. Hắn muốn trả nợ, hoàng đế vốn không phải quan tâm nàng ta hơn Phong Phi Duyệt, mà là, theo như lời hắn nói, Phong Phi Duyệt là người của hắn, nói cách khác, bọn họ chính là một...

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy...

Cô Dạ Kiết thấy nàng ta cô đơn lạc lõng, chung quy có chút khó nhịn, vươn tay phủ lên gò má nàng ta, “Ỗ Đình, ở lại trong cung, trẫm sẽ không để nàng chịu khổ.”

Nước mắt Thị tiếp dư đã chảy rơi xuống, chất lỏng lạnh như băng chảy xuống bàn tay hắn, nàng ta nhẹ gạt đầu một cái, hắn không hiểu nàng ta muốn cái gì, hoặc là, trong lòng hắn biết rõ, nhưng lại không cho được. Tay mềm đặt lên mu bàn tay nam tử, nàng ta áp mặt lên trước, vẫn còn mong đợi, “Hoàng thượng, người có thể đối tốt với nương nương, người có thể thường xuyên đến Phượng Liễm Cung bầu bạn với nương nương, người...”

“Ỗ Đình,” Cô Dạ Kiết thương yêu lau đi nước mắt trên mặt nàng ta, “trẫm, muốn toàn tâm toàn ý.”

Nước mắt trên mặt làm thế nào cũng không lau đi được, Thị tiếp dư hỗn loạn khép mắt, vòng tay nắm lấy hắn không muốn buông ra, nàng ta thuận thế lao vào lồng ngực nam tử, tiếng khóc nỉ non lúc đầu, hóa thành hết thảy uất hận. Cửa điện khép chặt, theo một hồi ‘ken két’ nặng nề bị mở ra, Phong Phi Duyệt mới đi ra ngoài một bước, liền nhìn thấy hai người đang ôm nhau trong vườn, nàng buông lỏng tay, vừa vặn chạm vào ánh mắt Cô Dạ Kiết vừa mới nâng lên.

Hai mắt bình tĩnh, Phong Phi Duyệt thấy hoàng đế buông Thị tiếp dư ra, hai tay đặt xuôi bên người, năm ngón tay nhẹ nhàng vén làn váy lên, tơ lụa trắng tuyết lạnh như băng, cũng không bì kịp trái tim thấu triệt

của nàng, duỗi chân ra, nhẹ cong, khẽ gập, bước xuống trường cấp... Ánh mắt nàng trống rỗng, đảo mắt liền đi đến đằng sau hai người.

Thị tiếp dư khẽ lau nước mắt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Nương nương, không sao chứ?”

Phong Phi Duyệt liếc nhìn hoàng đế một cái, tiếp tục đi thẳng ra ngoài.

“Duyệt nhi...” Cô Dạ Kiết giữ lấy cổ tay nàng, kéo nàng về phía mình, thị vệ canh giữ ngoài điện rầm rập kéo đến, bao vây toàn bộ Cảnh Dạ Cung lại, nhưng mà trong trong ngoài ngoài, vẫn không tìm thấy bóng dáng của Sách Y.

Hai tay hoàng đế bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tầm mắt khấn trương quét qua toàn thân nàng, “Sao rồi, có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?”

Toàn thân Phong Phi Duyệt lạnh như băng, cánh môi run rẩy, sắc mặt cũng không tốt, có vẻ hơi tái nhợt, nàng đặt hai tay lên trên mu bàn tay hoàng đế, nhẹ nhàng kéo xuống, “Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp không sao.”

Thân thể mỏng manh đi ra khỏi Cảnh Dạ Cung, Phong Phi Duyệt càng lúc càng chạy nhanh, Cô Dạ Kiết đứng đó như tượng gỗ, nhất thời không kịp có phản ứng.

Thị tiếp dư nhìn về phía nàng rồi đi đến thất thần, trong điện, đám thị vệ tra tìm khắp mọi góc ngách, chỉ tìm được bộ xiêm áo mà Sách Y đã thay ra. Cô Dạ Kiết không lưu lại lâu, cô gái đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn bóng lưng hắt đuôi sát ra ngoài, nàng ta vươn hai tay che lại khuôn miệng nhỏ nhắn, đứng ở giữa vườn khóc nức lên. Đám thị vệ vẫn chưa rút lui hai mặt nhìn nhau, Lý công công đứng bên cạnh, do dự năm lần bảy lượt, cuối cùng tiến lên khuyên nhủ, “Nương nương, mau đứng lên đi thôi...”

“Cút đi!” Thị tiếp dư cao giọng quát to, thanh âm bén nhọn khiến Lý công công trở tay không kịp, sững sờ ngay tại trận.

Cô gái khẽ lau qua loa nước mắt, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến tang thương lên, lúc tầm mắt chạm đến đám người đứng đầy vườn, nàng ta vội vàng đứng dậy, thần sắc lúng túng vịn phần nhìn sang Lý công công, “Ta...”

Khuôn mặt ửng đỏ, cuối cùng, dứt khoát nhấc chân bỏ chạy, một đường hướng thẳng về phía nội điện.

Lý công công cũng mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, “Đều lui xuống cả đi.”

Xem ra, Sách Y kia chắc đã trốn ra khỏi hoàng cung.

Cô Dạ Kiết đuổi ra ngoài, thân thể Phong Phi Duyệt suy yếu cũng không đi được bao xa, vài ba bước liền bị hắt bắt kịp.

“Duyệt Nhi...” Hắc ngăn trở trước mặt, không để cho nàng đi.

Phong Phi Duyệt dựa lưng vào vách tường, hai tay Cô Dạ Kiết chống hai bên người nàng, khiến nàng bị giam cầm trong lồng ngực hắc, “Ta biết, nàng tức giận.”

“Thiếp không tức giận.” Nàng nhàn nhạt đáp lời.

Cô Dạ Kiết mím chặt môi mỏng, rũ đầu xuống, sau đó ngửa cằm lên, đồng tử màu hổ phách chống lại Phong Phi Duyệt, “Nàng không gạt được ta đâu.”

“Đúng,” Nàng nhẹ gật đầu một cái, “nhưng... chàng đã gạt được thiếp.”

Cô Dạ Kiết nhất thời cứng họng, thấy nàng muốn bỏ đi, dứt khoát đem trọn thân thể đè ép lên trước, “Duyệt Nhi, trăm sẽ không gạt nàng, nếu như bây giờ bảo trăm lựa chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ đồng ý đem nàng đi trao đổi cứu Thị tiếp dư, bởi vì ta tin nàng...” Hoàng đế dừng lại một chút, nói tiếp, “chỉ có như vậy, từ nay về sau, bất luận là ân hay là tình, trăm chỉ sẽ đối với một mình Duyệt Nhi! Cũng chỉ có, một mình Duyệt Nhi!”

Phong Phi Duyệt nhẹ ngược đầu, khuôn trán bị nam tử tỳ lên, không thể tránh né, đôi con ngươi thâm thúy kia nghiêm túc mà khắc sâu, nàng không truy hỏi thêm nữa, rất nhiều chuyện, hắc không muốn nói, nàng cũng sẽ không hỏi đến.

Cô Dạ Kiết vòng hai tay ôm nàng vào trong ngực, “Trầm hiểu tâm tình của nàng lúc đó, nhưng mà...”

Phong Phi Duyệt khẽ cọ cọ lên lồng ngực hắn, cũng không nói gì, đôi tay xuyên qua thắt lưng hắn, vũng vàng giao nhau trên tấm lưng khoan hậu của nam tử.

Cô Dạ Kiết vươn một tay ra, càng thêm dùng lực áp nàng về phía mình, hắn tin chắc, giữa bọn họ, đã có thể chống đỡ được hết thảy, sẽ không rời xa nhau nữa.

Cầm dưới bị nhấc lên, nụ hôn cấp bách đè ép tiến tới, cả người Phong Phi Duyệt bị chống đỡ trên vách tường không thể động đậy, đầu lưỡi nam tử nhất mực công thành đoạt đất, nàng vừa mới hồi đáp, liền bị tước đoạt đến sạch sẽ.

Cô Dạ Kiết ôm nàng tránh vào một góc tối, khẽ thở dốc, hai người sát sao hòa chung làm một, dùng sức, giống như muốn đem đôi phương khảm sâu vào trong cơ thể mình.

“Sách Y cô ta... chắc là đã ra khỏi cung rồi.”

Hoàng đế cũng không để tâm, thân thể tựa lên trên cột đá, nhìn người con gái trong ngực, tự đáy lòng đã cảm thấy mãn nguyện.

(Mấy ngày rồi ko gặp, cả nhà có nhớ chip ko, hề hề, bù lại cho các tênh iu một chương tình củm ;>>>)

141. Chương 140: Thực Hiện Âm Mưu

Chương 140: Thực hiện âm mưu

Thi tiếp dư đi vào trong điện, dưới nền đất bừa bãi hỗn loạn, Đào Tâm đang ngồi xổm ở đằng kia thu dọn, xiêm y thượng hạng bị từng chuỗi dấu chân chà đạp, cô gái cẩn cẩn thận thận nhặt lên, ngẩng đầu, liền thấy Thi tiếp dư đứng ngay trước mặt mình, “Nương nương...”

“Vứt hết cả đi.” Nàng ta giẫm lên bộ xiêm áo Đào Tâm còn chưa kịp nhặt, tầm mắt xuyên qua mớ hỗn độn, con người vô hồn lúc đầu chợt chuyển thành khẩn trương, được liệu không cẩn thận bị lôi ra ngoài nằm rải rác thất tinh bát lạc trên mặt đất, Thi tiếp dư tiến lên vài ba bước ngồi xổm xuống, vội vội vàng vàng nhặt lên.

“Những người này cũng thật là,” Đào Tâm ở bên cạnh giúp một tay, nhìn mấy thứ dược liệu kia, do dự mở miệng, “nương nương, đây là thuốc Mạch y sư kê đơn phải không?”

“Đúng,” Thi tiếp dư nhanh chóng đón lấy chỗ dược liệu Đào Tâm đang nắm trong tay, gói vào túi giấy dai lần nữa sau đó đặt lên trên bàn, “Đào Tâm, sắc trời cũng không còn sớm, người lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Nương nương, nhưng mà ở đây...” Cô gái nhìn quanh bốn phía, “nô tỳ dọn dẹp trước đã.”

“Không cần.” Thi tiếp dư đi đến trước giường, “Ta mệt rồi, lui xuống đi.”

Đào Tâm thấy hai mắt nàng ta đỏ bừng, thần sắc nhìn qua có vẻ hoảng loạn bất an, trong lòng có chút lo lắng, cúi người lui ra ngoài.

Thi tiếp dư ngồi ở bên giường, nửa người trên tựa vào khung giường, tầm mắt ngưng trọng rơi lên trên túi dược liệu kia, trong điện, an tĩnh đến gần như không có sinh khí. Nàng ta xoa xoa cổ tay trắng nõn của mình, mới biết thân thể này, đã thấm bại suy nhược, không chịu nổi một kích.

“Khụ khụ...” Nàng ta dùng sức không để mình ho ra tiếng, hai vai thon gầy, bởi vì dùng lực mà cong gập xuống, ánh mắt buồn bã u oán, nước mắt cũng từ nơi khóe mắt ào ạt tuôn rơi, “Hoàng thượng, sao có thể...”

“Khụ khụ khụ...”

Tiếng ho khan liên tiếp không ngừng, yếu ớt mà dứt quãng, một hơi tiếp không nổi một hơi, chỉ có thể vô lực thở dốc.

Bên ngoài đã khôi phục lại yên tĩnh, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa khiến Thi tiếp dư ngẩn người, kinh ngạc hỗn loạn, “Ai?”

“Nương nương, là muội.” Trên cửa điện bên ngoài, hắt ra một bóng ảnh màu đen.

Thi tiếp dư chau mày, nghe âm thanh này, cũng có mấy phần quen tai, “Vào đi.”

Quân Diễm đẩy nhẹ hai tay một cái, chân trước vừa mới tiến vào suýt chút nữa thì rụt trở lại, “Nương nương, thế này là thế nào?”

Thi tiếp dư nhìn cô ta xoay người khép cửa điện lại, nàng ta miễn cưỡng đứng dậy, đi qua đồng hỗn loạn dưới mặt đất, “Không có gì, vừa nãy có thích khách xông vào, hoàng thượng có mang theo ngự lâm quân đến một chuyến.”

Quân Diễm khom lưng nhặt vài thứ đồ lên, cô ta thấy hốc mắt Thi tiếp dư ửng đỏ, hơn nữa trên đường đến đây cũng có nghe qua, trong lòng đoán chừng vừa rồi Cảnh Dạ Cung này chắc chắn đã xảy ra chuyện, “Nương nương, đã muộn thế này rồi, muội còn đến đây quấy rầy người...”

Thi tiếp dư lơ đãng, khóe môi cười nhạt, khoát tay một cái, “Dù sao ta cũng không ngủ được, đã nói với muội bao nhiêu lần rồi, đừng mở miệng là một tiếng nương nương hai tiếng nương nương, nghe thật xa lạ.”

Quân Diễm ngồi xuống bên cạnh nàng ta, vẽ mặt ảo não, “Xem đầu óc của muội này, người vừa mới nói, muội lại quên mất rồi.”

“Hình như thường ngày không thấy muội ra ngoài đi tới đi lui như thế này, ở chỗ của hoàng hậu cùng Nghi hoàng quý phi ta cũng chưa từng gặp được muội.” Thi tiếp dư tự tay rót một chén trà đưa tới trước mặt cô gái.

Quân Diễm trầm mặc giây lát, uất ức đè nén trong lòng quá lâu bây giờ muốn thổ lộ hết, “Không giấu gì người, từ khi muội vào cung đến giờ, chỉ gặp mặt hoàng thượng một lần, hoàng hậu cai quản Đông Cung, mặc dù cô ta là tỷ tỷ của muội, nhưng cũng không chịu giúp muội.”

Thi tiếp dư thận trọng dò xét sắc mặt cô gái bên cạnh, nàng ta mặt không đổi sắc khẽ nhấp một ngụm trà, “Hoàng hậu xử sự rộng lượng đức độ, Quân tài nhân lại là muội muội, chuyện nhỏ như vậy, sao lại không chịu giúp?”

Vẽ mặt Quân Diễm cũng đầy khó hiểu, tự giễu cười khẽ, “Nói cho cùng, bởi vì muội không phải là nữ nhi Quân gia.”

Cổ tay cầm chén trà run lên, nàng ta kinh ngạc mở miệng, “Muội không phải là người Quân gia?”

Quân Diễm tỷ hai tay lên mặt bàn gỗ đàn hương, “Muội là được mẹ đưa vào Quân gia, mẹ của muội, là Tam phu nhân mà Quân lão gia vừa rước về.”

Thi tiếp dư giật mình không nhẹ, nàng ta đặt chén trà xuống, nghĩ thấy Phong Phi Duyệt đối với Quân Nghi chăm sóc che chở, lập tức, cũng hiểu ra được vài phần, “Không thể trách được, chỉ có điều, hoàng hậu nương nương cũng có chỗ khó xử, trong cung này chính là như vậy, tỷ muội ruột thịt còn có khối người tàn sát lẫn nhau, không có máu mủ thân tình, liệu có ai chịu toàn tâm toàn ý đối đãi với nhau chứ?”

“Hừ,” Quân Diễm nghe vậy, lại cười lạnh một tiếng, “mặc dù muội không phải người Quân gia, nhưng lại sống thanh thanh bạch bạch, không giống như hai tỷ muội kia, âm thầm đầu độc mẹ hoặc hoàng thượng, bây giờ đứa bé trong bụng Quân Nghi lại là do lầm lỡ mà có, muội chỉ mong sao có thể phủ sạch quan hệ với bọn họ, tương lai tránh khỏi bị liên lụy.”

Thi tiếp dư nhẹ giương khóe mắt, sắc mặt nàng ta thất kinh, tiếng hít thở khe khẽ bật ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn, “Muội nói là...”

Quân Diễm lập tức dừng lời đang nói, biểu hiện ra vẻ mất tự nhiên, “Muội...” Hai tay cô ta nín lấy vạt áo, vẽ mặt khấn nguyện, “Ngàn vạn lần không được để người thứ ba biết.”

“Đứa bé trong bụng Quân Nghi?” Thi tiếp dư khó mà tin được, dung trang vắn vẹo.

Quân Diêm thấy sự tình đã bị bóc mẽ, cũng dứt khoát không giấu giếm nữa, chỉ có điều, vẫn còn có chút cổ kị, “Chuyện này, liên quan đến toàn bộ Quân gia bọn muội.”

“Nếu đã như vậy, ta vẫn nên không biết thì tốt hơn.”

Quân Diêm thấy nàng ta thức thời dừng lại, suy tính năm lần bảy lượt, cuối cùng hạ thấp giọng, tiến lên trước nói, “Ở trong cung này, đến cả hai vị tỷ tỷ muội cũng không tin, chỉ tin một mình người, bây giờ Quân Nghi sắp sửa lâm bồn rồi, quả tim của cả Quân gia cũng đều treo ngược lên. Nhưng mà, muội cũng không sợ, đứa bé trong bụng cô ta vốn không phải của hoàng thượng, trước khi Quân Nghi vào cung, thì cô ta đã mang thai rồi.”

Mười ngón tay Thi tiếp dư khấn trương giữ lấy Quân Diêm, “Quân tài nhân, đây chính là đại sự liên quan đến sinh tử.”

“Mỗi câu muội nói đều là thật, đứa bé trong bụng Quân Nghi, không qua mấy ngày nữa, nhất định sẽ sinh non.” Thay vì, cứ như vậy chết già ở trong hoàng cung, còn không bằng kéo theo hai cái đệm lưng, là họ bắt nạt trước, mới khiến mình phải bắt nạt.

“Vậy, đứa bé trong bụng Nghi hoàng quý phi, là kẻ nào gây nên?” Từng sợi gân trên người Thi tiếp dư đều kéo căng, cực kỳ khấn trương.

Quân Diêm thầm đoán định trong lòng, nếu như nói ra là Quân Ẩn, không thể nghi ngờ cả Quân gia đều sẽ bị liên lụy theo, đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả mình và mẹ cũng khó tránh khỏi liên can, “Chuyện này muội cũng không rõ, Quân gia trên dưới miệng kín như bưng, muội cũng là nghe cha với mẹ vô ý nhắc đến, loại chuyện này, dù sao cũng không thể để lộ ra ngoài được.”

Thi tiếp dư lộ vẻ mặt khó xử, vươn tay đặt lên mu bàn tay cô ta, “Nhưng mà muội có từng nghĩ đến, đây chính là tử tội khi quân!”

Quân Diêm trở tay nắm lấy tay nàng ta, trong mắt có chứa sợ hãi, “Muội biết, lúc trước muội kiên quyết không chịu tiến cung, thậm chí không tiếc lấy cái chết đe dọa ngay trên đại hội tuyển tú, nhưng mà, có tác dụng gì chứ? Đây là mệnh của muội, muội tránh cũng tránh không khỏi. Chuyện Quân Nghi, sớm muộn cũng có ngày bị hoàng thượng phát hiện, đến lúc đó, muội lại càng không còn cơ hội nữa rồi.”

“Muội cũng biết, đầu tiên là chuyện tiểu hoàng tử, không qua bao lâu, lại đến hoàng hậu nương nương sảy thai, bây giờ, hy vọng duy nhất của hoàng thượng đang ở trên người Nghi hoàng quý phi, đả kích liên tiếp như vậy, ta sợ chuyện này sẽ náo động rất lớn, đến lúc đó, lại liên lụy người vô tội.” Thi tiếp dư đầy lo lắng, sắc mặt trắng nhợt, có hơi khó đoán định.

“Vậy muội nên làm gì đây, một khi hoàng thượng truy cứu chuyện này, muội chẳng phải ngay cả trở mình cũng khó khăn?”

Thi tiếp dư khó xử không thôi, bàn tay đặt trên cánh tay cô ta vỗ nhẹ vài cái, “Muội cũng đừng quá lo lắng, chung quy rồi sẽ có cách.”

“Thi tiếp dư, muội vẫn luôn xem người như tỷ tỷ mà đối đãi, trong cung này có rất nhiều chuyện muội không hiểu, người nói, muội nên làm sao đây?” Quân Diêm sợ bị liên lụy, giống như người rơi xuống nước, nắm chặt hai tay Thi tiếp dư không buông, “Người giúp muội nghĩ cách thử xem.”

“Tính tình hoàng thượng trước giờ hung tàn, ta sợ Nghi hoàng quý phi muội ấy...” Thi tiếp dư do dự, mười ngón tay mảnh khảnh cùng Quân Diêm siết sao đan nhau, “nhưng mà, một khi bị hoàng thượng phát giác, bị liên lụy không chỉ có một mình muội ấy...”

Quân Diêm càng nghe càng sợ, đầu ngón tay cắm sâu vào mu bàn tay Thi tiếp dư mà không biết, “Muội vốn định tiếp tục che giấu, nhưng bây giờ nghiệt chủng trong bụng cô ta sắp sửa chào đời, tâm can của muội cũng theo đó trôi lên sục xuống, cả ngày lẫn đêm đều ngủ không yên.”

“Ta hiểu,” Thi tiếp dư đứng dậy, thương tiếc kéo cô ta lại gần mình, “vì muội, vì Quân gia, chỉ có một con đường có thể đi.”

“Đường nào?” Quân Diêm ngược đầu, trên mặt đầy hy vọng.

“Trước khi hoàng thượng phát hiện, muội đem chuyện của Nghi hoàng quý phi thẳng thắn nói ra, đứa bé kia là được hoài thai trước khi vào cung, cho dù hoàng thượng thật sự muốn điều tra, nhiều lắm cũng chỉ là oán trách trên đầu Quân gia, còn nếu muốn trị tội, thì chỉ có thể định tội một mình Nghi hoàng quý phi.” Thi tiếp dư vươn tay vỗ nhẹ lên vai cô ta, “Ta không nghĩ ra được cách nào vẹn cả đôi đường, chỉ có thể như vậy, mới khiến càng nhiều người vô tội không bị dính dáng vào trong đó.”

“Đây là lỗi lầm Quân Nghi phạm phải, thì nên để một mình cô ta gánh chịu.” Ngữ khí Quân Diêm hung tàn đầy nghiêng nặng nề, “Cả nhà muội, không đáng bị chôn theo cô ta.”

Thi tiếp dư khẽ thở dài, ngồi trở lại chỗ cũ, “Hy vọng, hoàng thượng có thể mở một mắt lưới, đặc xá tội chết cho Nghi hoàng quý phi.”

Quân Diêm không thèm đến xỉa đến, chỉ lo lắng cho mỗi bản thân mình, “Nhưng mà, vạn nhất hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ muốn trị tội luôn cả muội, vậy muội chẳng phải là tự mình đưa tới cửa tìm chết?”

Thi tiếp dư nhẹ giọng khuyên nhủ cô ta mấy câu, “Muội có công tổ giác, Huyền Triều có luật lệ, cho dù trong nhà có người mưu phản tạo loạn, một khi định tội tru di cửu tộc, nhưng, người tổ giác, dựa theo pháp lệnh quy định, là người có công, không ở trong hàng ngũ cửu tộc. Huống hồ chuyện Nghi hoàng quý phi, trước đó muội không biết, hoàng thượng không thể nào trách tội muội.”

Quân Diêm nghe vậy, lo lắng bất an lúc đầu dần dần lắng xuống, nhưng trong lòng vẫn còn lưỡng lự, một khi hoàng đế hạ lệnh, vậy thì nói chêm chính là chêm rồi.

Thi tiếp dư nhìn ra được do dự của cô ta, miễn cưỡng lắc đầu một cái, “Nếu hoàng thượng thật sự muốn truy cứu, điều duy nhất ta có thể giúp muội, chính là ở trước mặt hoàng thượng thay muội cầu tình.”

Quân Diêm mừng rỡ khôn xiết, có những lời này của nàng ta, hơn phân nửa khúc mắt đã được gỡ bỏ, “Đa tạ Thi tiếp dư, ngày nào đó, muội nhất định sẽ báo đáp người.”

Cô gái cười khẽ, diêm tĩnh ôn hòa, “Mỗi người đều có mệnh số của mình, rồi sẽ có một ngày phải vượt qua, hoàng thượng bên kia, ta sẽ cố hết sức.”

Quân Diêm cảm kích không thôi, do dự ban đầu, giờ đây đã trở thành kiên định.

“Nghi hoàng quý phi mang thai ở ngoài cung, như vậy xem ra, đứa bé trong bụng cô ấy không giấu được bao lâu nữa,” Thi tiếp dư nhấn hai đầu lông mày, lo lắng cho Quân Diêm, “bản thân muội cũng nên suy nghĩ lại kỹ càng, dù sao, đây cũng là đại sự của Quân gia các muội.”

“Thực không giấu gì người, muội đối với Quân gia chỉ có hận, Quân lão gia bất chấp tình ý, cưỡng ép đưa muội vào trong cung, muội cô độc lẻ loi, ở trong này không nơi nương tựa. Bây giờ muội làm như vậy, chính là vì muốn bảo toàn mạng của muội cùng mẫu thân, muội đã chết qua một lần, từ nay về sau, muội muốn bất chấp tất cả tiếp tục sống, sống thật tốt.”

Trong mắt Thi tiếp dư hiện lên vẻ kỳ dị, khóe miệng tinh xảo nhẹ cong lên, “Muội nói không sai, không cần biết như thế nào, muội có thể làm như vậy, cũng coi như cứu cả Quân gia.”

Quân Diêm không đáp lời, bàn tay bị Thi tiếp dư nắm chặt từ lạnh như băng dần khôi phục thành ấm áp, cô ta giãn mặt ra mỉm cười, đối với nàng ta càng thêm tin tưởng vạn phần.

Từ An Điện.

Chỉ Huyền thần sắc hốt hoảng chạy đến, trước đó một màn xảy ra ở Cảnh Dạ Cung đã sớm lan truyền khắp cả hậu cung, cho đến khi tin tức Sách Y trốn thoát được xác nhận, thái hậu hai cung lúc này mới yên tâm.

“Thái hậu...”

Chỉ Huyền hoang mang lo sợ, quỳ gối trong điện.

“May mà, hoàng đế không thành công.” Tây thái hậu vươn tay xoa xoa trán, đầu ngón tay gõ nhẹ lên một lọn tóc.

“Tỷ tỷ, Sách Y trước giờ ra vào hoàng cung như chốn không người, lần này, sao lại sơ ý để bại lộ hành tung như thế?” Đông thái hậu như có oán giận nhìn sang người phụ nữ bên cạnh.

“Nghe nói, là hoàng hậu cho người rải phấn huỳnh quang.” Tây thái hậu cười lạnh, bị chọc giận không hề nhẹ.

“Hoàng hậu này, liệu có phải tương khắc với chúng ta hay không, chuyện gì cô ta cũng muốn thò chân vào.”

“Mặc dù Sách Y đi rồi, nhưng mị thuật này Chỉ Huyền cũng đã học được bảy tám phần, lần này không thể thất thủ nữa.” Tây thái hậu nheo mắt liếc nhìn một cái, cô gái quỳ dưới đất bị vẻ lạnh lẽo kia đã thương, co rụt cổ lại, sợ tới mức chôn thấp đầu xuống.

Mấy ngày trôi qua, Phong Phi Duyệt gần như đều nằm trên giường không hề đứng dậy, ngự y dặn dò, sau khi sảy thai, ít nhất phải tĩnh dưỡng một tháng.

Tấu chương được đưa về tẩm điện của hoàng đế, Cô Dạ Kiết ngồi kiệu chạy đến, Lý công công canh giữ ở ngoài cửa điện, thấy hân xuống, vội vàng tiến ra nghênh đón, “Nô tài tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng dậy đi.” Cô Dạ Kiết bước nhanh đến phía trước, Lý công công sau lưng theo sát tiến lên, “Hoàng thượng, Quân tài nhân cầu kiến.”

“Quân tài nhân?” Hoàng đế khẽ chau mày kiếm, đối với cô ta cũng không có hảo cảm, “Cô ta đến làm gì?”

“Nô tài đã hỏi qua rồi, nhưng Quân tài nhân nói có chuyện quan trọng muốn đích thân khởi bẩm hoàng thượng, bây giờ, đang quỳ ở trong điện.”

“Biết rồi.” Cô Dạ Kiết phát tay, một nửa thân thể đã tiến vào trong, “Ở bên ngoài chờ ta.”

“Dạ.”

Cô Dạ Kiết vừa mới bước vào đại điện, liền thấy Quân Diêm đưa lưng về phía mình, quỳ dưới đất. Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, cô ta vểnh hai lỗ tai lên, cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể thầm đếm từng bước từng bước một, trái tim bị treo lên trên cao, ‘thùm thụp thùm thụp’ nhảy loạn.

Sau lưng, nam tử giống như đang cố ý, tiếng bước chân thả xuống thật khẽ, thật chậm.

Cô ta khấn trương nhô hai bả vai lên, một góc áo màu vàng kia đã đi tới trước mặt mình, trên đôi hài, hoa văn thêu rồng sống động như thật, khí thế bức người đè ép trên đỉnh đầu, Quân Diêm trước đó đã suy nghĩ lựa lời kỹ càng, lập tức bị đánh loạn, còn dư lại, chỉ có khấn trương.

“Thần, thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Hoàng đế đứng bất động trước mặt cô ta, mùi vị long tiên hương trên người nam tử theo gió khẽ chui vào cánh mũi, cô ta lập tức hỗn loạn thất thần, giống như bị đầu độc, có chứa mê luyện. Phía sau, bóng lưng nam tử cao lớn hữu thần, Cô Dạ Kiết tránh ra một bước, dời tầm mắt sang chỗ khác, “Đứng lên.”

“Tạ hoàng thượng.” Quân Diêm cúi đầu xuống, hai tay nhẹ phẩy phẩy trên đầu gối.

Cô Dạ Kiết lật xem tấu chương trên bàn, mắt phượng hẹp dài, lạnh lùng xa cách.

Tầm mắt Quân Diêm vô tình chống lại đáy mắt hân, bị màu hổ phách long lanh kia làm chấn kinh, mấy lần trước, cô ta đều không có nhìn kỹ, bây giờ đánh bạo nhìn thẳng vào mắt nam tử, mới biết quân vương tàn bạo trong miệng người ngoài, lại có một đôi mắt tuyệt đẹp như vậy. Sâu thẳm, tĩnh mịch, ngang ngược bất tuân trong mắt lại không hề phá hỏng cảm giác kỳ mỹ, ngược lại, bội phần tôn quý.

“Đẹp không?” (Tinh thần tự luyện của anh rất đáng khen :v)

Cô Dạ Kiết bật cười châm chọc, thả lại tấu chương trong tay lên bàn, vòng hai tay trước ngực, sức nặng toàn thân đặt hết trên ghế loan.

“Thiếp...” Quân Diêm cứng họng, vội vàng xoay chuyển tầm mắt.

“Trẫm không có thời gian ở đây hao phí với cô, có chuyện gì, nói!” Thần sắc Cô Dạ Kiết đã không còn kiên nhẫn, con người như lang hổ chiếm lấy thân ảnh cô gái, lạnh lùng mở miệng.

Khuôn mặt Quân Diêm ứng đỏ, tự ép mình trấn định lại, cô ta khó khăn bật ra một hơi, dừng khí không dễ dàng gì mới tích lũy được, sau khi nhìn thấy đôi mắt kia của hoàng đế, toàn bộ đều bị nuốt ngược trở lại.

Cô Dạ Kiết tiện tay rút ra một phần tấu chương, Quân Diêm thấy hấn không thềm để ý nữa, trong lòng lập tức rối tung, quỳ hai gối xuống đất, tiến lên phía trước, “Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

142. Chương 141: Sự Việc Đã Bại Lộ

Chương 141: Sự việc đã bại lộ

Hai mắt Cô Dạ Kiết dán lên trên tấu chương, gương mặt tuần tú gối lên mu bàn tay, “Nói.”

Quân Diêm khẩn trương túa mồ hôi đầy mặt, giơ tay lên lau đi, “Bẩm hoàng thượng, là, là chuyện liên quan đến Nghi hoàng quý phi.”

Con người thâm sâu u ám của hoàng đế lập tức nâng lên, thân thể nằm nghiêng cũng ngồi thẳng dậy, sắc mặt thoáng cái liền trở nên âm u, “Nghi hoàng quý phi làm sao?” Ngực khí đột nhiên kéo căng, ánh mắt sắc nhọn xuyên qua nội điện, rơi lên trên người cô gái.

Quân Diêm bám chặt hai tay xuống nền đất, đang suy nghĩ xem nên nói thế nào, bên ngoài liền truyền đến âm thanh của Lý công công, “Nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Trong lòng cô ta cả kinh, trên mặt hoàng đế thoáng qua chút nghi hoặc, vừa mới đặt tấu chương trong tay xuống, liền thấy Phong Phi Duyệt vận bộ áo ngủ vội vã chạy vào, mái tóc phủ xuống đầu vai, phục trang hỗn loạn, có thể nhìn ra được khăn trương của nàng lúc này. Tầm mắt lơ đãng lướt qua cô gái dưới đất, Quân Diêm khẽ ngược đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt của nàng, lập tức ý vị hạ thấp đầu xuống.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết đã sớm đứng dậy, vươn hai tay ngăn lại tư thế nhẹ nhàng hành lễ của nàng, “Sao không ở trong Phượng Liễm Cung nghỉ ngơi cho tốt?”

Phong Phi Duyệt quét tầm mắt qua thân ảnh dưới đất, đặt hai tay vào trong lòng bàn tay nam tử, “Thấy chàng mãi vẫn chưa đến, thiếp liền qua đây xem thử.”

Cô Dạ Kiết thấy nàng ăn mặc mỏng manh như vậy, đưa tay vạch lọn tóc rơi bên gò má nàng ra, giọng điệu có hơi trách cứ, “Xem ra, trẫm đã dung túng nàng quá mức rồi.”

Quân Diêm dè dặt ngược tầm mắt lên, chuyện này Phong Phi Duyệt đến đây tuyệt đối không đơn giản như lời nàng ta nói vậy, trước người, vị quân vương cao cao tại thượng kia cởi bỏ một thân bạo ngược, hoàn toàn không che giấu vẻ yếu chiều sủng nịnh. Cô ta tức tối vận vạt quần lụa mỏng trên người, đôi con người lấp lánh không còn trong trẻo nữa, mà tràn đầy phẫn hận.

“Cô ta nói có chuyện liên quan đến Quân Nghi muốn bẩm báo với trẫm, nàng cũng cùng nghe đi.” Cô Dạ Kiết kéo tay của nàng, đi về phía ghế loan.

Phong Phi Duyệt thừa dịp hoàng đế xoay người liếc mắt một cái, khóe mắt sắc lẹm, trong mắt có cảnh cáo rõ ràng hữu lực, tay mềm bị nam tử lôi kéo, khoảng cách vài bước, hai người cùng nhau ngồi xuống ghế loan.

“Không biết Quân tài nhân đêm khuya kiến giá, là vì chuyện gì?” Phong Phi Duyệt nhét một tay vào trong ống tay áo, lạnh mắt nhìn lại.

Quân Diễm im bất, so về khí thế rõ ràng đã thua mất một nửa.

Cô Dạ Kiết thấy cô ta nói năng âm ờ, gương mặt tuần tú càng hết kiên nhẫn, “Nếu không có chuyện gì, Quân tài nhân trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

Phong Phi Duyệt thấp thỏm trong lòng, khoảng thời gian này liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, khiến nàng quên mất còn có một tai họa ngầm Quân Diễm này. Khẽ cắn môi dưới, nàng thậm chí có vài phần hối hận, lúc đó, mình không nên cứu cô ta. Nếu như lần này Quân Diễm vẫn có thể niệm tình, có lẽ nàng sẽ bỏ qua hiềm khích lúc trước, cứu cô ta một nước, đưa cô ta ra khỏi cung, nếu như...

Cô Dạ Kiết thấy nàng tâm sự nặng nề, đặt tấu chương trong tay sang một bên, tuần nhan kề lại gần, “Sao vậy?”

Phong Phi Duyệt thu hồi suy nghĩ, lắc đầu cười khê, “Không có gì, có chút mệt mỏi.”

Sắc mặt nàng tái nhợt, có lẽ là bị nhiễm lạnh, hoàng đế dừng động tác trong tay, vươn hai tay ôm nàng sang, “Trở về Phượng Liễm Cung.”

Phong Phi Duyệt đứng dậy theo, bàn tay nhỏ nhắn lạnh buốt bị nắm gọn trong lòng bàn tay nam tử, nàng mơ hồ cảm thấy bất an, lẽ nào chuyện của Quân Nghi, đã không thể che giấu được nữa?

Hai người bước từng bước một xuống thềm đá, Phong Phi Duyệt nắm tay hần, đầu ngón tay thon dài đập vào lòng bàn tay nàng, một trước một sau, bước chân của nàng bắt đầu dồn dập, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức. Cô Dạ Kiết tưởng nàng bị lạnh, giang tay khóa chặt nàng vào trong ngực, Quân Diễm liếc mắt thấy hai người họ đi về phía mình, do dự bất định trước đó, giờ đây kéo căng thành một đường, nếu như lần này không mở miệng, về sau, vừa bước ra khỏi tấm điện này, e là vĩnh viễn đều không còn cơ hội nữa rồi.

Lý công công mở cửa điện ra, ánh trăng đêm nay mờ lung, nhàn nhạt rơi xuống, trên hành lang dài hun hút trước mặt tấm điện, rắc thành một dải ánh sáng vỡ nát, hai bóng ảnh màu đen nhiễm động, sau khi giao hòa lại làm một, bóng lưng thon dài kia bị kéo ra vô hạn, nháy mắt đã sắp sửa ra khỏi đại điện.

Trái tim Phong Phi Duyệt treo lơ lửng, cũng dần dần lạc định...

“Hoàng thượng...”

Nhưng nào ngờ, sau khi lướt qua, Quân Diễm phi thân tiến lên, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống, chặn lại đường đi của hai người.

Hoàng đế giật mình vội vàng dừng bước, lửa giận lập tức vọt lên ngút trời, “Nếu hôm nay ngươi không nói ra được chuyện gì, trầm treo cổ ngươi.”

Quân Diễm dập đầu liên tiếp mấy cái, tiếng va chạm bịch bịch, khiến quả tim Phong Phi Duyệt suýt chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng, “Hoàng thượng, bỏ đi, thần thiếp muốn trở về.”

Sắc mặt Cô Dạ Kiết âm hàn lạnh lẽo, tránh người sang bên, lại bị Quân Diễm giang tay ôm chặt một chân, “Hoàng thượng...”

Chân nam tử thon dài hữu lực chán ghét vung lên, đá cô ta ra mấy bước, “Người đâu, lôi cô ta ra ngoài.”

Phong Phi Duyệt định ngăn cản, hoàng đế lúc này bộc phát đại nộ, Quân Diễm nhất định không chút do dự chỉ muốn phản kích, chuyện này, sợ là càng lúc càng âm ỉ. Thị vệ canh giữ ngoài điện lĩnh mệnh tiến vào, cô ta hoảng sợ né tránh, chân chửi suy tính lúc trước bị ném ra sau đầu, chỉ có thể liều chết tiến lên, “Hoàng thượng, thần thiếp nói, thần thiếp nói, đứa bé trong bụng Nghi hoàng quý phi, nó...”

Cô Dạ Kiết quét đôi mắt kiêu ngạo sang, toàn thân Phong Phi Duyệt lạnh cóng, trên trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Quân tài nhân, cô điên rồi phải không, lại dám làm cản ở trong tấm điện của hoàng thượng.”

“Quân Duyệt, cô bớt làm bộ làm tịch đi, chuyện xấu của Quân gia không thiếu được một phần của cô!” Quân Diễm rướn người đứng dậy, còn chưa đứng vững, liền bị thị vệ sau lưng đè lại hai vai, cả người không thể động đậy.

Phong Phi Duyệt như bị sét đánh, hoàng đế bên cạnh không nói lời nào, trong đôi đồng tử kinh người, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, tuần nhan lạnh lẽo sau khi nghe thấy lời Quân Diêm nói, nghiêng lại nhìn về phía nàng. Đối diện với ánh mắt như vậy, Phong Phi Duyệt khó lòng chống đỡ, bí mật này, cuối cùng lại nắm lấy điểm yếu của nàng, khiến nàng đau đến hít ngược một hơi lạnh, lồng ngực cũng mang theo đau đớn như xé rách.

“Hoàng thượng...” Quân Diêm trông thấy khuôn mặt trắng bệch của nàng, nộ khí đè nén trong lòng lâu nay hận không thể bộc phát toàn bộ ra ngoài, cô ta chợt cảm thấy khuây khỏa, cao ngạo như nàng, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay, “Đứa bé trong bụng Nghi hoàng quý phi là dã chủng, Quân Nghi có tội.”

Phong Phi Duyệt bị nhìn chằm chặp không đất dung thân, nàng hổ thẹn vạn phần, cuối cùng không chống đỡ được, hỗn loạn rũ tầm mắt xuống.

Biểu cảm trên mặt Cô Dạ Kiết, toàn bộ hóa thành khiếp sợ, Phong Phi Duyệt lùi một bước, hần tiến lên một bước, “Duyệt Nhi...”

Nặng nề đầu lên, ánh mắt nam tử vẫn nhạy bén như cũ, “Sao lại trốn tránh?”

Phong Phi Duyệt khẽ mở môi trái tim, lời đến khóe miệng, mới biết cái gì mình cũng không nói ra được, nàng không dám thừa nhận, lại càng không dám bài bác, chỉ có thể nhìn hần từng bước từng bước ép sát, mà mình, đã không thể lui được nữa.

“Hoàng thượng, chuyện này chính là do một tay hoàng hậu cùng Quân Nghi bày ra, không có bất cứ quan hệ gì với Quân gia chúng thần, xin hoàng thượng minh xét...” Quân Diêm giãy giụa hai vai, cả người lại bị đè xuống đất.

Nội điện cao lớn thảng thập, một chiếc đèn cung đình khổng lồ rũ xuống đỉnh đầu, ánh đèn nhu hòa tạo thành một vòng sáng trầm muộn, Phong Phi Duyệt nhìn tuần nhan hoàng đế bị bao phủ trong đó, mở miệng mấy lần, nhưng vẫn bị mắc kẹt giữa cuồng hống như cũ.

“Đến Minh Đức Cung.” Bóng mờ thối lui, hoàng đế bước ra một bước, Phong Phi Duyệt vô thức lùi kéo tay áo nam tử.

Cô Dạ Kiết trở tay, gắt gao nắm trọn bàn tay nàng, “Cùng đi với trẫm.”

Còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị lôi ra hai bước, “Người đâu, truyền Mạch y sư đến Minh Đức Cung.”

Bước chân Phong Phi Duyệt khản trương, Quân Diêm liếc thấy hoàng đế sắp sửa lướt qua, cổ họng khản đặc dâng lên một hồi tanh ngọt, cô ta giắt giọng hét lên chói tai, “Hoàng thượng, lẽ nào người không nhìn ra được ư, Mạch y sư cùng cầu kết với bọn họ, hoàng thượng...”

Bàn tay bị nắm chặt, gắt gao dùng lực bao bọc trong lòng bàn tay hần, năm ngón tay đè ép, như sắp bị bẻ gãy. Phong Phi Duyệt nhịn đau, thế nhưng trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Cô Dạ Kiết đưa mắt nhìn nàng rũ con ngươi xuống, cánh tay kéo một phát, lôi nàng đi về phía trước, “Đi mời Triệu ngự y.”

“Dạ, hoàng thượng.” Lý công công đã phát giác sắp sửa xảy ra đại sự, hốt hoảng lĩnh mệnh rồi chạy ra ngoài điện.

Phong Phi Duyệt gắng theo kịp tốc độ của nam tử, sau lưng, hai tên thị vệ áp trứ Quân Diêm, đoàn người, đều hướng về phía Minh Đức Cung mà tới.

Quân Nghi vốn cũng không ngủ, hai tay cẩn thận nâng cái bụng, nha hoàn bên cạnh muốn tiến lên đỡ nàng, nàng lại lắc đầu ra hiệu, nhẹ tránh ra.

Mỗi bước một dấu chân, nặng nề di chuyển, mới đi vài bước, đã mệt mỏi lợi hại. Bây giờ mình sắp sửa lâm bồn, nhưng mà một chút tin tức về Quân Ân cũng không có, nàng bước từng bước khó khăn đi xuống thêm đá, chỉ nghe thấy âm thanh cửa viện bị dùng sức mở tung truyền đến, Quân Nghi bị hù dọa không nhẹ, đôi tay che chở phần bụng nhìn về phía trước.

Dẫn đầu xông vào là mấy tên thị vệ hung hãn, ngay sau đó, ngự lâm quân chia làm hai cánh, ngọn đuốc sáng rực trong tay soi mở đường cho hoàng đế, Minh Đức Cung trước giờ luôn vắng vẻ lạnh lẽo, lúc này lại rực rỡ ánh đèn.

Đế hậu cùng nhau tiến đến, phía sau, Quân Diêm bị áp tải đi theo.

Trong bụng co rút một hồi đau đớn, Quân Nghi bất an nhìn về phía Phong Phi Duyệt, lại thấy cả người nàng bị hoàng đế giam hãm, biểu cảm lộ ra từ đáy mắt nàng khiến Quân Nghi như gặp phải đại địch, tầm mắt quét qua đám người, cô gái sợ hãi bước lùi ra sau, hoang mang do dự.

Cô Dạ Kiết đi lên trước, Quân Nghi như rơi vào tử cảnh, nàng xoay người, bất chấp cái bụng nhô cao cất bước muốn chạy vào trong điện, thị vệ phản ứng mau lẹ, xông lên chặn đường nàng ta lại. Hoàng đế nhìn thấy phản ứng này của nàng ta, chút hy vọng còn sót lại trong lòng cũng tiêu tan, tâm nháy mắt liền ngã vào đáy cốc.

Phong Phi Duyệt giống hệt như con rối, thân thể, lạnh cóng ý vị run rẩy.

Trong Minh Đức Điện, toàn bộ đám người đều bị kéo ra ngoài, hoàng đế đang chờ ngự y đến, Quân Diêm cùng Quân Nghi bị áp giải chung một chỗ.

Phong Phi Duyệt vòng hai tay lại, đầu vai chột ầm ập, cũng không biết Cô Dạ Kiết tìm ở đâu ra một chiếc áo choàng mang tới, hơi ấm từ lòng bàn tay dán lên xương quai xanh của nàng, còn chưa kịp lưu lại dư vị, đã vội vàng rút về.

Quân Nghi ngược lại rất bình tĩnh, ngày này sớm muộn rồi cũng đến, thậm chí, còn muộn hơn so với dự liệu của nàng.

Hoàng đế ngồi ở vị trí chủ tọa, hai tay vô lực rơi lên trên thành ghế, ngoài điện truyền đến tiếng bước chân vội vã, mở mắt nhìn lại, Lý công công mang theo vài vị ngự y đang chạy đến.

“Thần tham kiến hoàng thượng...”

143. Chương 142: Tàn Phá Đến Chết

Chương 142: Tàn phá đến chết

Cô Dạ Kiết phát tay ra hiệu đám người đứng dậy, “Thân thể Nghi quý phi không được khỏe, Triệu ngự y, ông xem thử xem.”

“Dạ, hoàng thượng.” Người đàn ông được gọi là Triệu ngự y tuổi chưa quá bốn mươi, nhận mệnh tiến đến đặt hòm thuốc lên trên bàn, sau đó đi tới trước mặt Quân Nghi, “Nghi hoàng quý phi, mời.”

Nhìn loạt nhân mã tề tụ tầng tầng lớp lớp, Quân Nghi ngược lại một thân bình thản, ánh mắt ôn nhu nhìn diêm dạm hướng về phía Quân Diêm, trong đôi đồng tử, như có dòng dung nham đang cuộn cuộn phun trào. Cả đời của nàng, đều chưa từng được sống cho mình, chỉ trừ một lần này... nàng mang thai đứa con của Quân Ẩn. Đứa nhỏ trong bụng, như có linh cảm mãnh liệt, cảm nhận được sợ hãi của nàng, tùy thời, còn đá nàng một cái.

Nàng hối hận vì sự nhu nhược của mình, nàng không ngờ rằng, Quân Diêm sẽ thật sự bất chấp tình nghĩa đối phó với nàng và tỷ tỷ.

Đôi con ngươi trong tròng kia, lần đầu tiên hiện lên hận ý, Quân Diêm bị đè ép không thể động đậy, lúc đối diện với ánh mắt của Quân Nghi, cô ta liền chột dạ, lập tức cúi đầu xuống.

Phong Phi Duyệt nhìn Quân Nghi dịch người tiến lên trước, một bên gò má, mang theo vũng vàng kiên nghị trước giờ chưa từng có, lúc lướt người qua, cô gái khựng lại một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo ra ý cười như mây trôi nước chảy, ánh mắt lấp láy, thanh thản mà yên bình.

Phong Phi Duyệt khẽ vươn tay, nhưng cô gái đã đi xa rồi, đôi tay, trước giờ chưa từng nặng nề như thế này, Quân Nghi, đã không còn là cô gái chỉ biết khóc thút tha thút thít, nhất mực dựa vào tỷ tỷ kia nữa rồi.

Cổ tay rơi lên trên đầu gối, Triệu ngự y xắn tay áo lên, tay phải vừa mới rơi xuống, liền trông thấy một thân ảnh cao lớn bước vào trong, ngón tay của ông ta khựng lại giữa không trung, xoay đầu nhìn về phía hoàng đế.

“Tiếp tục.” Cô Dạ Kiết nâng con người âm hàn lên một phân, đối diện với Mạch Thần Lại vừa tiến vào.

“Thần tham kiến hoàng thượng.”

Mạch Thần Lại hành lễ, ánh mắt cùng Phong Phi Duyệt âm thầm tương đối, một cái nhìn liền thấu triệt lo lắng cùng khẩn trương trong mắt nàng.

“Đứng lên.” Thanh âm, không nóng không lạnh, Mạch Thần Lại vượt qua đại điện, trong lòng đã sớm đoán ra bảy tám phần.

“Bẩm hoàng thượng, Nghi hoàng quý thân thể an hảo, không có gì đáng ngại.” Triệu ngự y mặt đầy nhẹ nhõm, lau mồ hôi, xoay người lại hồi báo.

Sắc mặt Cô Dạ Kiết hung hiểm, đột nhiên chuyển thành nhu hòa, môi mỏng gất gao mím lại, sau đó chậm chậm cong lên, nụ cười kia, lại chẳng hề có chút nhiệt độ nào, ngược lại, lạnh lẽo đến xuyên tâm thấu xương, “Thân thể an hảo.”

Thấy hần cười lạnh lặp lại, Triệu ngự y vội vàng gật đầu, “Dạ, hoàng thượng.”

Hai tay Phong Phi Duyệt nín chặt vật áo trước ngực, cảm giác bức bối ngột ngạt lan ra khắp cơ thể, nàng đã gất gao cảm nhận được nộ khí của hoàng đế.

“Nếu đã như vậy, vẫn còn thời gian hơn một tháng, Nghi hoàng quý phi càng phải cẩn thận hơn nữa.”

Về mặt Triệu ngự y lộ ra chút do dự, thần sắc ông ta hơi khó hiểu, kinh nghiệm mấy chục năm, khiến ông ta không dám che giấu, “Hoàng thượng, Nghi hoàng quý phi sắp sửa lâm bồn, nếu thần không chẩn đoán nhầm, nhiều nhất không vượt quá bảy ngày.”

Một lời lạc định, Quân Nghi bình tĩnh thu tay lại, nàng nhìn xuống phần bụng nhô cao, hai tay chậm chậm phủ lên trên, thuận theo mép bụng, lên xuống vỗ về. Phong Phi Duyệt nhìn cảnh tượng nàng ấy an tĩnh ngồi đó, thế giới của Quân Nghi, phẳng phất như chỉ còn mỗi nàng ấy và đứa trẻ, chẳng mấy ngày nữa, là có thể gặp mặt rồi.

“Bảy ngày!” Cô Dạ Kiết cũng không nhẫn nại thêm được nữa, cắn răng bật ra, “Mạch y sư, đứa bé trong bụng Nghi hoàng quý phi, là hoài thai từ khi nào?”

Mạch Thần Lại chấp hai tay khoanh trước người, “Bẩm hoàng thượng, lúc vi thần chẩn mạch, quả thật chỉ mới hơn hai tháng, về sau, thần chưa từng chẩn mạch cho Nghi hoàng quý phi thêm lần nào nữa.”

Cô Dạ Kiết siết chặt hai tay, trên mu bàn tay, gân xanh kéo căng, đôi đồng tử đỏ tươi khát máu, “Vậy trăm hỏi người, một tháng trong này mất đi đâu rồi?”

Mạch Thần Lại rũ tầm mắt xuống, đáy mắt Quân Nghi nhuộm đau, nàng bật cười khổ sở, nước mắt nhàn nhạt ngưng tụ trong hốc mắt, lặng lẽ rơi xuống.

Triệu ngự y ý thức được vấn đề nghiêm trọng, ông ta cung kính tiến lên, quỳ dưới đại điện, “Bẩm hoàng thượng, Mạch y sư nói không sai, từ mạch tượng của Nghi hoàng quý phi thần phát hiện ra tàn dư của một vị thuốc, loại thuốc này có thể khống chế mạch tượng của người mang thai dưới năm tháng. Nói cách khác, lúc Mạch y sư chẩn đoán, chính là do thuốc trong cơ thể Nghi hoàng quý phi phát huy tác dụng, ngược lại, giấu đi được một tháng này. Thế nhưng, loại thuốc này là thứ chí hàn, đứa bé trong bụng một khi đủ sáu tháng, thì liền mất đi được tính, cho nên, chẩn đoán lúc trước của Mạch y sư, vốn không hề sai.”

Phong Phi Duyệt chấn kinh, lại nhìn sắc mặt Quân Nghi cùng Mạch Thần Lại, rõ ràng là đã sớm biết từ trước, toàn thân nàng lạnh lẽo sống sờ tại trận, tâm tư, rối thành một đoàn.

Cô Dạ Kiết nhẹ cong năm ngón tay, ngón trở khẽ gõ nhẹ lên trán, ánh mắt phức tạp xuyên qua đám người, trong mắt, không phân biệt ra được là tin tưởng hay hoài nghi.

Lúc này, Quân Nghi đứng dậy, bóng lưng thon gầy ngăn trở Phong Phi Duyệt cùng Mạch Thần Lại, Cô Dạ Kiết lạnh mắt đối diện, thấy nàng ta bức từng bước tiến lên.

Bụng quá to không thể quỳ xuống, sắc mặt hoảng để đầy nộ khí, nhưng thủy chung không hề bộc phát.

“Hoàng thượng, đây là tội lỗi của một mình thần thiếp, không liên quan đến người khác.”

Cô Dạ Kiết thấy nàng ta chính miệng thừa nhận, bàn tay siết chặt ‘rầm’ một tiếng nện lên trên mặt bàn, “Nói như vậy, lời Triệu ngự y nói vốn không hề oan uổng cô?”

“Không có.” Chuyện tới nước này, đã không cần thiết phải giấu giếm nữa.

Thân ảnh đưa lưng về phía mình, mặc dù kiên định, nhưng vẫn không nhịn được sợ hãi, run rẩy, Phong Phi Duyệt tiến lên trước, đôi tay vừa mới chạm lên vai nàng ấy, Quân Nghi lại giật mình tránh sang một bên. Đôi con ngươi thuần khiết lóe lên, rõ ràng muốn đẩy nàng ra xa, không để Phong Phi Duyệt nhận lấy phần một mỗi kia.

“Đứa bé này, là của kẻ nào?” Thân thể cao lớn của Cô Dạ Kiết từ trên ghế tựa đứng dậy, hất cháp tay ra sau lưng, thân ảnh chen ép tiến lên, sắc mặt Quân Nghi tái nhợt, chỉ là lắc đầu một cái, “Không biết, không biết...”

“Không biết?” Hoàng đế ra tay nhanh như cắt, trong lúc người khác chưa kịp chuẩn bị năm ngón tay thon dài đã chuẩn xác bóp chặt cổ Quân Nghi, “Hay là đã chơi đùa qua quá nhiều người, quên mất rồi?”

Cánh tay trắng kiện thu hồi, lời cô gái tới sát gần mình, con ngươi màu hổ phách cuộn trào mãnh liệt, Phong Phi Duyệt cả kinh thất sắc, liền tiến lên muốn ngăn cản, “Hoàng thượng, người bình tĩnh một chút.”

Cô Dạ Kiết không buông tay, quay đầu lại nhìn Phong Phi Duyệt chòng chọc, khóe miệng thất vọng cong lên, kéo ra một độ cong, trong tịch tịch còn mang theo chất vấn, “Nàng bảo trăm bình tĩnh? Nàng bảo trăm phải bình tĩnh thế nào!”

Hoàng đế bộc phát đại nộ, cần cổ mảnh khảnh của Quân Nghi bị dùng sức nhấc lên, giữa cổ họng không hít thở được, nàng ấy chỉ có thể dùng tay bắt lấy ống tay áo của hắn, mũi chân bị buộc phải nhón lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì thống khổ mà nhăn thành một đoàn. Phong Phi Duyệt hiểu tâm tình của hoàng đế lúc này, còn tiếp tục như vậy nữa, Quân Nghi e là khó thoát khỏi cái chết.

Hai tay ôm chặt cánh tay hắn, sức lực hoàng đế kéo căng truyền đến tay nàng, Phong Phi Duyệt khẩn trương đến nỗi trông mắt mờ hồ, chỉ có thể ra sức gọi hắn, “Kiết... đừng như vậy, đừng như vậy...”

Những người bên cạnh cũng không dám tiến lên trước, Quân Diễm thấy hoàng đế như vậy, chỉ sợ liên lụy đến mình, lại càng không dám lên tiếng.

“Khụ khụ...”

Quân Nghi thống khổ khó chịu muốn giãy giụa, nước mắt bị bức ra khỏi hốc mắt, Cô Dạ Kiết thu hẹp bàn tay, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hô hấp bị bóp nghẹt không thông, chỉ cần tiếp tục chút nữa, là có thể bẻ gãy cần cổ nàng ta, “Trăm hỏi lần nữa, đã chủng trong bụng người, là của kẻ nào?”

Thanh âm của Quân Nghi bị mắc giữa cổ họng không nói ra được, nhưng vẫn quật cường mở miệng, mơ hồ không rõ, “Không... biết...”

Chuyện của nàng cùng Quân Ân, sao nàng có thể để hoàng đế biết, chuyện này ập tới quá mức đột ngột, thậm chí còn không cho Phong Phi Duyệt cùng Quân gia một chút thời gian để chuẩn bị. Hôm nay, bị tố giác không chút che giấu như vậy, đã kích động đột ngột đánh tới này, khiến tất cả mọi người đều chịu mất mát, bao gồm, cả Cô Dạ Kiết.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt khuyên can không được, mắt thấy Quân Nghi không thở được, sắp sửa chóng đờ không nổi nữa.

“Muốn trách thì trách thiếp đi, hết thấy toàn bộ chuyện này thiếp đều biết...” Bàn tay non mềm nắm lấy cánh tay hần không buông, thanh âm, mang theo mâu thuẫn, ngưng trọng cuồng loạn.

Cô Dạ Kiết đột nhiên cứng đờ, lòng bàn tay buông lỏng, nhìn thân thể Quân Nghi trượt xuống, rơi ngã xuống mặt đất. Cô gái chống khuỷu tay hai bên người, để thân thể yếu ớt nằm ngửa trên mặt đất. Nàng há miệng thở dốc, thanh âm, đứt quãng, “Không, chuyện không liên quan đến tỷ tỷ.”

Đôi mắt kia đã không còn sắc bén, Cô Dạ Kiết đột nhiên sáng tỏ, ngày đó mình sủng ái Quân Nghi vốn chính là một cái bẫy, hần cho rằng vì một lần chạm vào nàng ta, lại vừa vặn để cho Quân gia tranh thủ chỗ trống. Vậy mà giờ đây, Phong Phi Duyệt lại nói rằng hết thấy chuyện này từ đầu chí cuối nàng đều biết, không cần suy nghĩ, hần cũng đã hiểu. Thuộc ngày hôm đó, cũng là nàng tự tay cho hần uống, một lần tỉnh mộng tưởng như đã nằm mơ nửa đời, thì ra, hần mới chính là kẻ hồ đồ nhất.

Mạch Thần Lại thấy nàng thừa nhận, tuần nhan lập tức hiện lên bất an, Quân Nghi mặt xám như tro tàn, lão đảo bò dậy, “Tỷ tỷ, tỷ hà tất phải chịu khổ, vì cứu muội một mạng mà nói dối như vậy, đây là chuyện của một mình muội, muội hy vọng có thể tự mình gánh chịu.”

“Quân Nghi,” Phong Phi Duyệt cũng không để cho nàng ấy nói thêm gì nữa, cặp đồng tử trong trẻo như nước hương về phía hoàng đế, “ta đã nói rồi, ta sẽ không lừa dối chàng nữa.”

Cô Dạ Kiết rử rèm mắt xuống, con ngươi thâm thúy chuyển thành một loại trầm trọng, trong mắt thoáng qua thất vọng, rồi lan tràn thành vết rách kịch liệt, tín nhiệm, ầm ầm sụp đổ, “Tại sao không tiếp tục lừa dối nữa?”

Phong Phi Duyệt khẽ mở khuôn miệng nhỏ nhắn, đối diện với cái nhìn của hần, nàng khó lòng tiến bước, “Thiếp...”

“Muộn rồi,” Ánh mắt Cô Dạ Kiết nhiễm đau, nàng lập tức hoảng hốt, chỉ nghe nam tử nặng nề lặp lại, “biết không... muộn rồi.”

“Thiếp, thiếp không muốn lừa dối chàng...” Phong Phi Duyệt nói năng lộn xộn, nàng nóng lòng muốn biểu đạt, nhưng mà lời nói đến bên miệng, rằng môi lại run rẩy, một chữ cũng không thốt ra được.

Cô Dạ Kiết lắc đầu, không nói lời nào, Quân Nghi đứng bên cạnh, đã bật khóc, cả đời này, nàng đều mắc nợ Phong Phi Duyệt, muốn trả, cũng trả không hết.

“Người đâu, giải Quân Nghi vào tử lao, tước đi phong vị quý phi, tất cả mọi chuyện về sau giao cho Hình bộ xử lý.” Qua giấy lát, hoàng đế ra lệnh một tiếng, cổ tay bị níu kéo dùng sức hất ra, bước chân Phong Phi Duyệt lão đảo, thị vệ bên cạnh cũng không dám tiến lên đỡ, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng té xuống, ngã ngổ trên ghế.

Mạch Thần Lại cố nén kích động, lúc này, không thể gây ra thêm một chút rắc rối nào nữa.

Quân Nghi bị cưỡng chế kéo dậy, phần bụng nhô cao khiến nàng hành động bất tiện, lại bị thị vệ một đường kéo thẳng ra ngoài.

“Hoàng thượng, Quân tài nhân xử trí như thế nào?” Bên cạnh, thị vệ mở miệng hỏi.

Con ngươi ảm đạm của Quân Điềm lập tức sáng lên, hoàng đế cũng không quay đầu lại, nửa bên thân thể đã bước ra ngoài, “Cùng giải vào tử lao.”

Quân Điềm suy tính đủ đường, duy chỉ không ngờ đến sẽ có kết cục như thế này, hai chân cô ta đột nhiên mềm nhũn, không kiềm chế được vừa quỵ vừa bò ra ngoài, “Hoàng thượng, hoàng thượng tha mạng...”

Nam tử kiaan quét như vậy, long bào mình hoàng chi sắc tôn quý phủ lên trường cấp, kéo thành một vòng kiêu diễm cô độc. Phong Phi Duyệt thử đứng dậy, trên tay tăng thêm một phần lực, Mạch Thần lại kịp thời dìm đỡ.

Quân Nghi bị mang ra khỏi tầm điện, nàng muốn tiến lên, khuỷu tay lại bị Mạch Thần Lại chế trụ, tuần nhan bình tĩnh, ra hiệu bảo nàng đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.

“Buông ta ra, ta muốn gặp hoàng thượng...” Quân Diêm bị kéo lên, cô ta giãy giụa mấy phen, tiếc là một nữ nhi yếu ớt sao có thể địch nổi thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, không bao lâu, liền bị lôi ra ngoài.

Phong Phi Duyệt thấy cô ta nổi điên cuồng loạn, tiến lên vài bước, ngăn trở đường đi của đám người, “Ai cho cô lá gan lớn như vậy, Quân gia, xem ra sớm muộn cũng bại trong tay cô.”

“Ha ha...” Quân Diêm bật cười chối tai, ánh mắt hung ác, “Quân gia, Quân gia không liên quan gì đến ta, buông ta ra, buông ta ra...”

Trong điện, trống rỗng, chỉ còn lại hai người Mạch Thần Lại cùng Phong Phi Duyệt.

“Nàng không nên thừa nhận.”

Phong Phi Duyệt đứng giữa đại điện vắng lạnh, nhàn nhạt cười khổ, “Ta lừa dối quá cực khổ, quá mệt mỏi.”

Mạch Thần Lại do dự, cuối cùng vẫn vươn tay đặt lên trên bả vai nàng, “Nhưng mà, nàng lại phụ lòng khổ tâm của Nghi hoàng quý phi.”

Nàng không hiểu, trong mắt có mê muội, Mạch Thần Lại nhẹ giọng thở dài, tiếp lời nói, “Triệu ngự y nói không sai, Nghi hoàng quý phi đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, lúc trước, nàng ấy lên đi tìm ta, xin một đơn thuốc. Nguyên nhân chính là vì ngày mọi chuyện vỡ lở, có thể để chúng ta không bị liên lụy vào trong, nàng ấy muốn khiến hoàng thượng nghĩ rằng, đây là do một mình mình gây ra, nàng ấy càng muốn hoàng thượng thêm tin tưởng, đối với chuyện này, chúng ta cũng hoàn toàn không biết.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Quân Nghi vẫn luôn nấp sau lưng mình, cô gái mỗi lần gặp chuyện đều không có chủ kiến kia, lại đang âm thầm lưu lại đường lui cho mình, “Đây là chuyện khi nào?”

“Lúc Nghi hoàng quý phi vừa mới tiến cung được hai tháng.” Mạch Thần Lại cũng không giấu giếm, thành thực kể lại.

Phong Phi Duyệt trầm mặc, bàn tay nhẹ nhàng hạ xuống bả vai mình, cũng kịp thời giữ vững nàng, “Quân Nghi muội ấy, còn có thể ra ngoài không?”

Mạch Thần Lại im lặng không lên tiếng, lại càng không biết nên nói như thế nào. Nàng khẽ chớp hai mắt, đầu đau muốn nứt, Phong Phi Duyệt xoay người, khẽ tựa đầu lên bả vai nam tử, nửa người trên cũng khẽ lại gần. Chỉ là mệt mỏi, kiệt quệ, muốn tìm một nơi để dựa vào, hai tay nam tử xuôi bên người, do dự năm lần bảy lượt, vẫn không có dũng khí kéo nàng lại gần mình. Hắn và nàng, đã định trước... chỉ có thể cách nhau một vòng ôm, cho dù gần hơn nữa, cũng không thể gần sát trái tim.

“Nương nương, cứu muội, cứu muội... người đã nói sẽ giúp muội cầu tình với hoàng thượng, nương nương...” Thanh âm của Quân Diêm, càng lúc càng bị kéo xa, Phong Phi Duyệt đột nhiên đẩy một cái, theo thanh âm của cô ta sải bước đi theo.

Ngoài điện, chỉ có bóng ảnh rù xuống giữa mái hiên, Mạch Thần Lại theo sát tới, sắc mặt nghiêm trọng, “Sao vậy?”

“Lá gan Quân Diêm có lớn hơn nữa, cũng không thể đem chính mình cùng Quân gia ra đùa giỡn, trong chuyện này, nhất định là bị người khác chỉ điểm đầu độc.” Hai mắt Phong Phi Duyệt sáng rực, bên ngoài Minh Đức Điện im ắng không một tiếng động, đâu còn bóng dáng người nào.

“Xem ra người này, đã rời đi rồi.” Mạch Thần Lại nghĩ tới lời Quân Diêm nói vừa nãy, “Đáng tiếc, Quân tài nhân nhất thời hồ đồ, trở thành quân cờ bị tùy ý sắp đặt trong tay người khác.”

Phong Phi Duyệt mím môi, khóe miệng có chứa đường cong an tĩnh.

Tầm điện của hoàng đế.

Lý công công gấp đến độ xoay vòng, Cô Dạ Kiết mặc dù tàn bạo hung lệ, nhưng trước nay chưa bao giờ tích đây một bụng hỏa khí như hôm nay. Kéo ống tay áo không ngừng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, trong lúc đang mê đầu sút trán, lại thấy Chỉ Huyền ăn vận xinh đẹp mỹ hoặc, thướt tha tiến đến.

“Tham kiến Lý công công.”

Ông ta mở lớn hai mắt, vội vàng hành lễ, “Nô tài tham kiến Chỉ Huyền tiểu chủ.”

“Lý công công, hoàng thượng ở trong nội điện à?” Thanh âm cô gái dụ hoặc hấp dẫn, cô nàng mị nhãn như tơ, ánh mắt xuyên qua nội điện, lập tức tìm thấy bóng dáng của hoàng đế.

“Hoàng thượng ở đây, nhưng mà...” Lý công công chần chờ, lúc này chuyện Nghi hoàng quý phi nhất định vẫn chưa truyền tới tai thái hậu hai cung, bằng không, Chỉ Huyền cũng sẽ không chọn thời điểm mấu chốt này mà tới. Ông ta cân nhắc nên nói như thế nào, lại không ngờ cô gái kia thân thể nhẹ nhàng, đã lướt vào trong.

“Chỉ Huyền tiểu chủ...” Lý công công kinh hoảng vội muốn kéo cô ta lại, lại thấy cô ta nhếch miệng cười quyến rũ, cánh môi hé mở, “Lý công công yên tâm, sau này, ta nhất định ghi nhớ đại ân đại đức của ngài.”

“Chỉ...” Lý công công không kịp ứng phó, mắt thấy cô gái đã đi vào đại điện, ông ta ảo não vươn tay đánh nhẹ lên đầu, bước chân dồn dập tới lui bên ngoài hành lang.

Hoàng đế nằm nghiêng trên giường rồng, Chỉ Huyền chân trần tiến lên, đập lên thảm lông mềm mại, đồ ngủ trên người dùng đầu ngón tay khều nhẹ, mỏng manh ném sang một bên. Cô Dạ Kiết vừa nghe thấy động tĩnh, khẽ dịch người, hai mắt như dã lang ngủ đông, hung ác mở ra. Gió lạnh thổi lên người, cô ta co rúm hai vai lại, vài bước đi ra sau lưng hoàng đế, một tay, run run rẩy rẩy vươn ra.

Cô Dạ Kiết lại nhảy cảm như vậy, thân thể cao lớn ‘vụt’ quay ngược lại, bàn tay đột ngột chiếm lấy cổ tay cô gái, cô ta kêu lên một tiếng, cả người bị ném lên trên giường không thể nhúc nhích. Hai mắt nổ đom đóm, Hoàng đế cũng không cho cô ta cơ hội thở dốc, hấn lật người đè lên thắt lưng Chỉ Huyền, hai đầu gối chế trụ cánh tay cô ta, cả người đau đớn như sắp bị bẻ gãy. Cô gái nhú chặt lông mày, thống khổ lều lều, “Hoàng thượng, hoàng thượng...”

“Giường rồng của trẫm có sức hấp dẫn như vậy, khiến cái người từng kẻ từng kẻ liều mạng trèo lên.”

Toàn thân Chỉ Huyền như muốn rời ra, trong mắt tôn vương dè trên người, rõ ràng có sát khí, hai mắt cô ta lộ ra hoảng sợ, hướng ra ngoài hét lên, “Cứu mạng, cứu mạng...”

“Tiện nhân!” Tròng mắt khác hẳn người thường kia của hoàng đế dính vào mấy phần khát máu, hấn vươn tay kẹp chặt cổ cô ta, vung tay bỏ lại một cái tát, “Nếu đã trẫm phương ngàn kể, lúc này ngược lại sao lại sợ rồi?”

“Hoàng thượng, thiếp, thiếp không dám...” Chỉ Huyền hoảng loạn không thôi, vết máu nơi khoe miệng chảy xuống cổ, nửa bên gò má lập tức sưng vù lên.

“A...” Trong mắt nam tử lộ ra chút tà ác, một phát kéo mái tóc dài đến eo của cô ta lên, cô gái bị đau, nửa người trên bị buộc nâng lên, sau đó cả thân thể xoay ngược lại, khuôn mặt vùi sâu trong chăn gấm, qua nửa ngày mới thở ra được một hơi, “Muộn rồi!” Hoàng đế nghiêng răng, ý thức vào lúc nói xong hai chữ kia cũng dần dần ngưng trệ.

Muộn rồi...

Sức lực từ bàn tay lôi kéo mái tóc cô ta dần buông lỏng, Chỉ Huyền đau đến ý vị co quắp người, nghĩ rằng kiếp nạn này khó mà qua được.

Không ngờ, Cô Dạ Kiết sau khi nói ra hai chữ này lại hoàn toàn điên cuồng, bàn tay kéo dây áo sau lưng cô ta ra, chỉ nghe thấy âm thanh vải vóc bị xé nát bén nhọn truyền ra. Chỉ Huyền sợ hãi giãy giụa, hoàng đế đè người xuống, kề tới gần bên tai cô ta, thanh âm tà mị vô tình, “Người muốn, hôm nay trẫm liền cho người!”

Hoàng đế vẫn tôn quý như cũ, một tay kéo đai lưng ra, hai chân cô ta tê dại, lại bị nam tử dùng hai đầu gối cưỡng chế tách ra, bên hông động thân một cái, không có chuẩn bị, càng không có vui sướng như lời Sách Y nói. Cô ta thừa nhận, chỉ có xé rách vô tận, Chỉ Huyền không còn lựa chọn, chỉ có thể đánh cược khí lực toàn thân giãy giụa, cô ta sợ... Đau đớn như vậy cô ta chưa bao giờ cảm thụ qua,... thân thể bị va chạm hết lần này đến lần khác, đau đến nổi, chia năm xẻ bảy...

“A...”

Mồ hôi lạnh trên trán Lý công công cứ lau rồi lại lau, thanh âm cô gái thê thảm, cùng với từng tiếng va chạm, ai oán vô cùng.

Cô Dạ Kiết kéo nửa người trên của cô ta lên, thanh âm tà ác, “Mị thuật của ngươi đi đâu rồi, hả?”

Lập tức hung hăng va chạm, Chỉ Huyền kêu đau, cả mặt lại bị chèn ép trong chăn gấm, thanh âm cao thấp lần lượt thay đổi” Ta để cho ngươi cả đời, đều không quên được tư vị của nam nhân!”

“Không cần, bỏ qua cho tôi ...”

Tiếng khóc của cô gái, đứt quãng, Phong Phi Duyệt mới vừa bước vào, bước chân liền cứng nhắc, không thể cử động.

“Hoàng... Hoàng hậu nương nương.” Cánh môi Lý công công run rẩy, vừa định hành lễ, lại thấy Phong Phi Duyệt nhắc lần vấy lướt qua đình, đã đi vào nội điện.

Ông ta một tay đập lên trán, trên khuôn mặt già nua hiện đầy ảo não, “Ai...”

Phong Phi Duyệt theo âm thanh kia đi vào, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cô gái không ngừng truyền đến, tiến lên vài bước, lại thấy một bóng đen xông tới trước mặt, nàng vội vàng tránh ra, chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, Chỉ Huyền không một mảnh vải che thân bị ném ra ngoài, nằm phủ phục dưới chân mình.

Trong điện không có thứ nào may mắn trốn thoát, Phong Phi Duyệt vừa mới ngược mắt, chỉ thấy một vật phóng tới như bay, nàng đứng ở đằng xa, vật kia vừa vọt đập vào trán nàng, lập tức chảy máu đầm đìa.

Máu đỏ tươi theo khuôn trán ròng rọc chảy xuống, nàng dùng sức mở hai mắt ra, nhưng chỉ được một nửa rõ ràng, một nửa mơ hồ.

Nâng tầm mắt lên, thấy chất lỏng đỏ au kia đang lướt qua lông mi nồng đậm, trong con mắt còn lại, thế giới thế nhưng vẫn rõ nét khó phân, đau đớn vô tận nổ tung, truyền đến thân thể tứ chi.

(Hự hự, hy vọng lấp hồ nhanh nhanh sao mà xa vời, các tênh iu thông cảm cho chip nhóc, khi nào thời gian dư dả chip sẽ bù :>>)

144. Chương 143: Không Thể Tha Thứ

Chương 143: Không thể tha thứ

Chỉ Huyền giãy giụa, bàn tay hiện đầy vết máu ứ đọng nắm chặt làn váy của Phong Phi Duyệt, trên mặt mơ hồ không rõ, “Cứu...”

“Rầm rầm rầm...”

Trong điện hỗn loạn, Phong Phi Duyệt hoảng sợ, nàng chưa từng nhìn thấy Cô Dạ Kiết phát hỏa như vậy, đồ đặc danh quý bày biện trật tự bị đập thất tình bát loạn, bàn tay Chỉ Huyền nắm chặt không chịu buông, hai mắt bởi vì sợ hãi mà trợn tròn. Trên tấm lưng trần trụi vết bầm tím đan xen, nửa bên gò má sưng húp, giữa hai chân trắng nõn, vết máu giao hòa, cùng dấu vết tình ái, chảy xuôi xuống.

“Cứu tôi... cứu tôi...” Chỉ Huyền vô lực, ngón tay nhẹ lời kéo, “Tôi không dám, không dám nữa...”

Nước mắt cô ta tùy ý chảy xuống, hai mắt khép lại không muốn mở ra nữa, cảnh tượng vừa rồi, giống như bản thân mình đã đi một vòng qua địa phủ, Cô Dạ Kiết nói rất đúng, tư vị của nam nhân, e là cả đời này cô ta cũng không quên được. Toàn thân run run rẩy rẩy, khắp người trên dưới không có chỗ nào còn nguyên vẹn, Phong Phi Duyệt lạnh mắt đứng nhìn, cho dù muốn giúp cô ta, cũng bất lực.

Lý công công gọi đến hai ma ma, ba người đánh bạo đi vào, nhìn thấy hoàng hậu, vội vàng thỉnh an. Ông ta đưa mắt ra hiệu, bảo một người trong đó đem chiếc mền mang theo bên người phủ lên thân thể Chỉ Huyền, vô thanh vô tức mang cô ta ra ngoài.

Lý công công đứng bên cạnh Phong Phi Duyệt, trong mắt ông ta lộ ra lo lắng, trong điện đã an tĩnh trở lại, dần dần, còn có tiếng bước chân rất khẽ truyền đến. Không dám lưu lại lâu, ông ta hành lễ sau đó vội vàng đi ra ngoài điện.

Phong Phi Duyệt dịch người tiến lên vài bước, một tay chống lên giá sách may mắn thoát nạn, hoàng đế vươn hai tay tách màn lụa ra, gương mặt lạnh lẽo, đi tới. Lồng ngực tinh trắng còn lưu lại mồ hôi sau khi hoan ái, bộ áo ngủ mỏng manh trên người, chỉ dùng dây đai bên hông buộc lại. Máu trên trán Phong Phi Duyệt dính lên cung trang trắng tinh, trước ngực, nở rộ thành đóa hoa mẫu đơn tuyệt diệu, như lửa như đỏ. Tầm mắt đối diện nhau từ khoảng cách không xa, nơi cổ họng Cô Dạ Kiết khẽ lên xuống, nhìn vết thương của nàng, trầm mặc không nói gì.

Phong Phi Duyệt gơ mu bàn tay lên, nhẹ nhàng lau đi, huyết sắc vẽ loạn, nửa bên gò má đều bị nhuộm đỏ.

“Chuyện của Quân Nghi đã giao cho Hình bộ, trăm sẽ không thay đổi chủ ý.” Ngữ khí nam tử xa cách, cố ý kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Phong Phi Duyệt khẽ há miệng, nơi cổ họng khô sấp không thốt nên lời, “Xin lỗi.”

Hoàng đế liền giật mình, ánh mắt né tránh vết thương của nàng, gió lạnh thổi tới, chui vào lồng ngực của hắn, Cô Dạ Kiết lắc đầu, đột nhiên đi tới trước mặt Phong Phi Duyệt, tay trái chiếm lấy khuôn cằm thon gầy của nàng, tay phải, vạch sợi tóc ra, nhìn vết thương bị găm sứ cắt đứt kia, “Là trăm nghĩ sai rồi, trăm cho rằng hai người chúng ta có thể chung một lòng, nhưng không ngờ quay đầu lại, nàng vẫn là nàng...”

Trông mắt hắn trầm xuống, tim bị xé nát, bàn tay rơi lên gương mặt người con gái rụt trở về, “Có lẽ, hoàng đế là không thể có tim.”

Như vậy, cũng sẽ không đau.

Phong Phi Duyệt biết, lần này Cô Dạ Kiết là thật sự thất vọng, trong lòng nàng ảo não, nàng đã từng nghĩ đến chuyện nói thẳng thắn với hắn, nhưng sau khi chuyện của Minh hoàng quý phi bị vạch trần, nhìn thấy phản ứng của hoàng đế như vậy, nàng lại càng không dám mở miệng.

“Sẽ không, sau này sẽ không như vậy nữa...” Tự đáy lòng Phong Phi Duyệt cảm thấy sợ hãi, Cô Dạ Kiết xa cách, khiến nàng chợt cảm thấy cô đơn, giống như bị vứt bỏ vậy.

“Trăm mệt rồi, nàng trở về đi.” Đầu ngón tay hoàng đế dính chút máu tươi, ngữ khí quyết tuyệt.

Phong Phi Duyệt không biết mình đã đi ra khỏi đại điện như thế nào, bên ngoài, Lý công công há miệng, cuối cùng cũng không nói gì, cúi đầu thối lui sang một bên. Cô Dạ Kiết đá mảnh vụn trên mặt đất, gương mặt tuần tú khẽ nâng lên, trong tầm mắt, bóng lưng người con gái chỉ còn lại một đường viền mờ ảo, đưa tay không thể chạm tới.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Lý Yên chỉ nghe thấy bên ngoài điện truyền đến tiếng kinh hô của nha hoàn, vội vàng bỏ việc trong tay xuống, vừa mới đi ra mấy bước nghênh đón, liền thấy Phong Phi Duyệt lướt qua đám người, ngày ngày ngốc ngốc tiến đến.

Lý Yên vừa nhìn thấy, cả kinh thất sắc, giao phó nha hoàn bên cạnh mang nước sạch đến, lại đi mời Mạch y sư tới.

Phong Phi Duyệt thần thờ ngồi trước bàn, Mạch Thần Lại chỉ đơn giản rửa sạch miệng vết thương của nàng, sau khi bôi chút thuốc cao, lại dùng băng vải buộc lại. Nàng an tĩnh ngồi đó không nhúc nhích, Lý Yên ở bên cạnh giúp đỡ, cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể lo lắng.

“Hộp dược cao này nàng cầm đi,” Mạch Thần Lại rửa sạch hai tay, ngồi xuống một bên, “mỗi ngày đắp lên hai lần, vết thương sâu như vậy, chỉ sợ để lại sẹo.”

Phong Phi Duyệt gơ tay lên, vừa mới chạm đến, liền cảm thấy toàn tâm đau nhức, “Một hộp thuốc cao, là có thể xóa đi vết sẹo lưu lại sao?”

Mạch Thần Lại cùng Lý Yên nhìn nhau một cái, người hầu vội vàng thu dọn vài thứ, sau đó lui ra ngoài.

“Hoàng thượng bây giờ đang lửa giận ngập trời,” Giọng điệu nam tử nặng nề, không biết nên làm gì ngoài khuyên nhủ, “Nghi hoàng quý phi bị giao cho Hình bộ, tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Thần sắc Phong Phi Duyệt vẫn ngưng trọng như cũ, nàng gật đầu, sau đó hạ tầm mắt xuống, “Lần này, ta thực sự sai rồi.”

Mạch Thần Lại thấy nàng hoảng hốt bất an, một tay rơi lên trên cổ tay nàng vỗ nhẹ, “Trừ phi, ngay từ đầu nàng dừng để ý đến Nghi hoàng quý phi, nếu không, một khi đã lựa chọn, thì không thể nào thay đổi được.”

Phong Phi Duyệt gơ hai tay che kín mặt, lúc đầu, nàng với hoàng đế còn chưa có tình cảm, tranh đấu gay gắt, nàng không nói được, về sau, là vì Quân Nghi, nàng không thể nói.

“Hoàng thượng tuy có oán giận, nhưng cũng không trị tội luôn cả nàng, như vậy xem ra, chuyện cũng không phải không có cơ hội xoay chuyển.” Mạch Thần Lại phân tích sơ qua, thấy trên trán nàng rỉ ra vết máu đỏ tươi, không nhìn được gờ tay lau đi. Đầu ngón tay như chuồn chuồn lướt nước, ôn nhu dịu dàng, Phong Phi Duyệt bị đau, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ngã vào đôi đồng tử sâu hun hút của nam tử.

“Còn đau không?” Trên mặt Mạch Thần Lại lộ ra quan tâm lo lắng, Phong Phi Duyệt sững sờ, thậm chí có chút lúng túng mà nhìn sang chỗ khác. Hắn đối tốt với nàng, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến phương diện khác.

Ngón tay Mạch Thần Lại khựng lại giữa chừng, gương mặt tuần tử trắng trẻo đột nhiên đỏ lên, mắt tự nhiên rũ tay xuống.

Cô Dạ Kiết đã thay long bào, Lý công công đưa mắt nhìn lại, vội đi vào trong điện, “Hoàng thượng...”

“Không cần đi theo, trầm tùy ý đi lanh quanh một chút.” Hắn phất tay áo một cái, người đã đi ra khỏi tầm điện.

Bước chân đã thành thói quen, vừa mới đi hai bước, liền ý thức được mình đang hướng về phía Phượng Liễm Cung, đảo mắt, đi về hướng ngược lại.

Trong Cảnh Dạ Cung, Thi tiếp dư ăn vận trang điểm xinh đẹp, mái tóc búi sơ uốn lượn đơn giản, trang sức trên đầu tóc cũng không nhiều, chỉ có một chiếc trâm cài rủ xuống. Ánh trăng trong trẻo, giống như ban ngày, trên bàn đá trong vườn, bày một bộ trà cụ, cô gái kéo ống tay áo, khuôn mặt thanh tú đắm chiêu, đang pha trà.

Cô Dạ Kiết bất tri bất giác bị mùi thơm này hấp dẫn mà đến, hắn đứng trước cửa điện, chỉ thấy thân ảnh cô gái bận rộn, búp chèo non buổi sớm được cho vào trà cụ, phóng mắt nhìn đi, đâu đâu cũng là cảnh tượng di nhiên tự đắc. Ở nơi an tĩnh này, giống như trở lại trước đây không lâu, cả hoàng cung, chỉ có nơi này, mới có thể khiến mình thanh thần nhẹ nhõm. Hắn đứng ngây ngốc một chỗ, dáng người Thi tiếp dư nhỏ nhắn, vài bước qua lại như thoi, suýt chút nữa bị ống quần làm vấp ngã xuống đất.

Hoàng đế yên lặng không một tiếng động đi vào, bước chân đạp lên ánh trăng thừa thốt, ‘rắc’ một tiếng, âm thanh cành cây bị đạp gãy dọa cô gái giật nảy người, kinh ngạc xoay người lại, suýt chút thì đụng trúng Cô Dạ Kiết.

“Hoàng... hoàng thượng...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi trong phút chốc, dần dần chuyển thành mừng rỡ, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Ánh mắt Cô Dạ Kiết lướt qua gò má cô gái, rơi lên trên tấm bàn đá, hắn tiến lên vài ba bước, ngồi xuống. Thi tiếp dư thấy khuôn mặt nam tử kéo căng, cũng thức thời không hỏi gì nữa, đi vòng sang bên cạnh, đổ trà vào trong chén tử sa sạch sẽ. Nơi này cảnh vật ưu nhã, toàn bộ hồng mai lúc trước Phong Phi Duyệt cho người trồng đều sống sót, đương lúc nở hoa, hương thơm lưu lại quần quanh.

“Hoàng thượng.” Thi tiếp dư đặt chén trà trước mặt hắn, nam tử chỉ là ngẩng đầu lên liếc nhìn, không có biểu cảm dư thừa, “Nàng cũng ngồi xuống đi.”

Như mọi khi, Thi tiếp dư lại ngồi ở bên cạnh, nhưng tâm tình lúc trước đã không còn nữa, hoàng đế như có điều suy nghĩ, trà xanh uống vào trong miệng, lại khổ sở khó nhin.

Thị tiếp dư nhìn nửa bên sườn mặt nam tử, mặc dù hoàng đế đi đến Cảnh Dạ Cung, nhưng không giống như trước đây, có bất cứ chuyện gì cũng đều nói với mình, hòa hợp lúc ban đầu, theo thời gian không ngừng không nghỉ, đang từ từ trôi qua.

“Hoàng thượng,” Thấy hần trăm mặc, Thị tiếp dư do dự năm lần bảy lượt, cuối cùng dè dặt hỏi ra lời, “Ở Minh Đức Cung, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Có Dạ Kiết khẽ mở môi mỏng, nhấp hớp trà, tầm mắt nghi hoặc quét về phía cô gái bên cạnh. Khóe môi Thị tiếp dư run rẩy, trên mặt có vẻ hơi mất tự nhiên, “Thần thiếp không có ý gì khác.”

Hoàng đế đặt chén trà xuống, cặp mắt mơ hồ, “Trăm lúc này, tâm giống như bị đánh loạn.”

Thị tiếp dư lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của hoàng đế, nàng ta thương tiếc đứng dậy, đôi tay rơi lên bả vai dài rộng của nam tử, nhẹ nhàng xoa bóp, “Hoàng thượng, chúng ta đã thừa nhận quá nhiều áp lực, không cần phải miễn cưỡng chính mình...”

Thanh âm nàng ta êm ái, mang theo một loại an định khiến người ta bất tri bất giác cảm thấy nhẹ nhõm, Cô Dạ Kiết khẽ nhắm mắt, bàn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng ta, “Trăm thật sự hy vọng, không có gì thay đổi cả.”

Thị tiếp dư không nắm bắt được hàm nghĩa trong lời nói của hần, đáy lòng có chút khổ sở, nàng ta tiến lại gần thêm một chút, “Hoàng thượng yên tâm, bất luận như thế nào, thần thiếp cũng sẽ ở bên cạnh người, không rời xa hoàng thượng.”

Hần ngược mắt lên, có chút rung động, cô gái nhìn thấy kiên trì trong mắt nam tử đang dần dần tan rã, nàng ta giãn mặt ra, vô cùng tươi tắn.

Nụ cười này, nở rộ trong mắt Cô Dạ Kiết, mặc dù rất đẹp, nhưng không rạng rỡ. Khóe mắt thoáng qua chút thất lạc, trong mắt của hần phảng phất như nhìn thấy một nụ cười như có như không, tư thái quật cường, không kiểu cách kệt cớm.

Hoàng đế nắm chặt tay nàng ta, qua giây lát, rốt cuộc vẫn kéo xuống, đứng người dậy.

Thị tiếp dư hoảng hốt, không kịp phản ứng, mà Cô Dạ Kiết đã bước ra ngoài mấy bước. Tiếng gió tiêu điều ai oán, vang vọng trong đại điện trống trải.

Cho dù là ở nơi này, cũng không tìm được một mảnh yên tĩnh trong lòng hần mong muốn kia nữa rồi. Bước chân Cô Dạ Kiết lúc đi ra lại càng nặng nề hơn lúc đến, tâm, giống như bị đánh rơi, thoáng cái không tìm về được nữa.

“Hoàng thượng...” Vừa mới đi ra khỏi mấy bước, liền thấy Lý công công từ phía đối diện chạy đến như bay, Cô Dạ Kiết khẽ chau mày, trong lòng đã có suy đoán, “Chuyện gì?”

“Thái hậu hai cung vừa mới sai người đến mời hoàng thượng sang đó.” Ông ta vén tay áo lên, còn chưa kịp lau giọt mồ hôi nào trên trán đã bị hoàng đế bỏ lại sau lưng.

Bên trong Từ An Điện, sắc mặt thái hậu hai cung u ám bất định, Cô Dạ Kiết lạnh mặt bước vào, liền thấy trên chiếc giường trong điện, một cô gái mỏng manh yếu ớt co rúc, thấy hần đi vào, chỉ là vô thức nỉ non một tiếng, sợ hãi vòng chặt hai cánh tay. Hoàng đế thờ ơ quay sang chỗ khác, nhìn về phía hai người, “Không biết thái hậu hai cung truyền trăm đến, là vì chuyện gì?”

Ngón tay Tây thái hậu gõ nhẹ trên mặt bàn, không chút biểu cảm dư thừa, “Hoàng thượng lần này, hình như là đùa giỡn thái quá rồi.”

Cô Dạ Kiết tùy ý liếc qua, môi mỏng khẽ nhếch, thờ ơ đáp lời, “Trăm không hiểu Tây thái hậu có ý gì.”

Bên cạnh, truyền đến tiếng khóc thút tha thút thít xen lẫn sợ hãi của cô gái, Đông thái hậu tự mình tiến lên, đem chiếc chăn rủ xuống che lên thân thể đầy máu ứ đọng của cô ta. Chỉ Huyền vùi kín khuôn mặt nhỏ nhắn vào chăn, chỉ lộ ra cặp mắt hoảng loạn. Hoàng đế liếc nhìn, ánh mắt lạnh đậm, “Lẽ nào, đến chuyện này Tây thái hậu cũng muốn quản?”

“Chuyện riêng của hoàng đế, bốn cung quản không được.” Tây thái hậu lạnh giọng, tầm mắt từ trên người Chỉ Huyền dời đi, “Bốn cung nghe nói, Nghi hoàng quý phi phạm vào tử tội?”

Cô Dạ Kiết cũng không cảm thấy bất ngờ, thái hậu hai cung tai mắt đông đảo, hơn nữa, chuyện này lại liên quan đến Quân gia, hai mục này sao có thể khoan tay đứng nhìn, “Trẫm, đã giao Quân Nghi cho Hình bộ định đoạt.”

“Theo bốn cung thấy, không cần định đoạt nữa, hành vi bôi nhọ hoàng thất này, cho dù có chết cả trăm lần cũng không đủ đền tội.” Tây thái hậu thông thả ung dung nói, bây giờ chuyện của Quân Nghi là ván đã đóng thuyền, bà ta lộ vẻ mặt đầy đắc ý, từng câu từng chữ ép sát.

Hoàng đế chẳng nói chẳng rằng, bước chân trầm ổn tiến lên, bóng dáng cao lớn dè lên trên người Chỉ Huyền, áp bức bất an, “Đừng tới đây...”

“Không phải Tây thái hậu cũng dụng tâm rất cực khổ sao?” Hắc cúi người xuống, một tay bỗng nhiên cầm chiếc chăn kéo ra, toàn thân Chỉ Huyền co rúm, hai đầu gối cong lên, sợ hãi cuộn tròn người chui vào bên trong, “Đừng, tôi không dám nữa đâu...”

“Mị thuật Miêu Cương, nếu trẫm nhớ không lầm, Tây thái hậu tựa hồ cũng hiểu vài ba phần?”

Đông thái hậu vội vàng kéo chiếc chăn trùm đắp lên trên người Chỉ Huyền, sau khi nghe thấy lời Cô Dạ Kiết nói, cả gương mặt càng thêm đỏ bừng, nửa buổi không thốt ra được chữ nào. Nhắc đến chuyện xưa, Tây thái hậu biết hoàng đế đối với chuyện năm đó vẫn canh cánh trong lòng, bà ta kéo sắc mặt xuống, cao giọng khiển trách, “Hoàng đế!”

Cô Dạ Kiết nhẹ xoay xoay cổ tay một cái, đôi mắt lãnh đạm dần dần xa cách, “Người thái hậu đưa tới, trẫm sao có thể làm phụ lòng ý tốt này?” Khóe môi khẽ gợi kéo lên một độ cong lãnh khốc, sau đó, liền xoay người vút lại đám người đầy phòng sảnh bước đi ra ngoài.

Đối với thái độ của hắc, thái hậu hai cung đã sớm quen rồi, đứng trong điện chốc lát, Tây thái hậu cũng không phát hỏa, ngược lại, khuôn mặt đầy cảnh xuân vô hạn. Giờ đây Quân gia sắp có đại kiếp, hơn nữa hoàng đế đối với Phong Phi Duyệt nản lòng thoái chí, lúc này, là thời cơ tốt nhất để diệt trừ kẻ tử thù này.

Cô Dạ Kiết vừa đi ra khỏi Từ An Điện, nộ khí bị đè nén liền trào lên mãnh liệt, hắc siết chặt hai tay, trở lại tầm điện của mình.

Từ đằng xa, đã nhìn thấy một thân ảnh chần chừ đứng dưới mái hiên, thấy hắc đi tới, cô gái tiến lên mấy bước nghênh đón, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng.

Cô Dạ Kiết từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy thân thể nàng mỏng manh, trên đầu quấn một vòng băng vải màu trắng, cảm giác càng thêm gầy yếu.

Phong Phi Duyệt nhìn thân ảnh dừng lại trước mặt, nàng ngẩng đầu lên, tầm mắt chống lại đáy mắt lãnh đạm của nam tử, “Thiếp...”

Hoàng đế khẽ liếc mắt, không chút do dự lướt qua người nàng, bả vai bị đụng nhẹ một cái, Phong Phi Duyệt chỉ có thể tránh ra nhường đường cho hắc, “Trẫm, bây giờ không muốn gặp nàng.”

Nàng đứng ngây ngốc tại chỗ, bóng lưng không nhúc nhích, quay đầu lại, nam tử đã bước vào tầm điện, theo một hồi âm thanh hữu lực truyền đến, cửa điện bị nặng nề khép lại. Phong Phi Duyệt dịch bước tiến lên, bên trong ánh nến nhấp nháy, nàng nhìn thấy hoàng đế cũng giống hệt như mình, đứng thẳng tắp một chỗ rất lâu, cách một cánh cửa điện, hai thân ảnh đan xen lên nhau trong tâm tư chồng chéo phức tạp.

Phong Phi Duyệt cô độc đứng bên ngoài, cung nữ tới tới lui lui hành lễ thỉnh an, lại thấy nàng thần thờ, không có phản ứng gì, cũng liền thức thời rời đi.

Hèm, ko phải chip lười mà là quá bận, hức hức

145. Chương 144: Quân Gia Tan Rã

Chương 144: Quân gia tan rã

Hoàng đế cũng không đứng lâu, Phong Phi Duyệt thấy bóng dáng hắt kéo dài, sau đó chỉ để lại một điểm nhỏ mờ hồ, thoáng cái trong điện đã trở nên yên tĩnh.

Đi tới đi lui, lại không hẹn mà gặp đụng phải Lệ vương gia đang vội vã tiến cung, Phong Phi Duyệt tránh người sang một bên, cũng không muốn dây dưa với hắn.

Nam tử vận một bộ trường sam màu trắng bạc, lúc này thấy nàng an an tĩnh tĩnh hướng về phía đằng kia, còn tránh người ra nhường lại con đường vốn đang rộng rãi, nhất thời sinh lòng nghi ngờ, tạm thời dừng chân, “Tẩu tẩu, là kẻ nào đã thương nàng vậy ?” Ánh mắt tà mị của hắn rơi lên cái trán băng bó kỹ càng của Phong Phi Duyệt, khóe miệng tràn ra ý cười.

Ngón tay mảnh khảnh lướt qua trán, nàng cũng chẳng buồn ngược mặt lên, nhìn chằm chằm dưới chân Lệ vương gia, “Là tự ta té ngã.”

Nam tử vòng hai cánh tay lại, có vẻ rất rảnh rỗi, hai mắt dán chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống thấp kia, “Cũng khó trách, Quân gia xảy ra chuyện lớn như vậy, tẩu tẩu e là phải suy nghĩ biện pháp ứng phó đến vỡ cả đầu.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, có hơi giật mình, không ngờ mới chỉ qua một thời gian ngắn, chuyện này đã truyền ra bên ngoài cung.

“Ta muốn khuyên tẩu tẩu một câu.” Lệ vương gia đột nhiên thu lại vẻ mặt bốn cột lúc đầu, Phong Phi Duyệt ngẩng đầu, chỉ thấy trên mặt nam tử, là nghiêm túc nàng chưa từng nhìn thấy, “Để vương vô tình, giang sơn và mỹ nhân, liệu có được mấy người lựa chọn về sau cơ chứ?”

Tầm mắt giao nhau, nàng cũng không hiểu, “Lời này của ngươi, là có ý gì?”

Lệ vương gia cúi đầu xuống, ánh mắt đè lên trên trán Phong Phi Duyệt, “Còn muốn giả vờ hồ đồ sao? Nghi hoàng quý phi bây giờ đã bại lộ, chuyện này nhất định sẽ kéo nàng liên lụy trong đó, mà sau lưng các người, chính là toàn bộ Quân gia.”

Phong Phi Duyệt nhẹ chớp hàng mi cong vút, nhàn nhạt mở miệng, “Không phiền Lệ vương gia khổ tâm.”

Thấy nàng vẫn cứ ngang bướng như vậy, Lệ vương gia cũng có chút bất đắc dĩ, “Tẩu tẩu quả thật không phân biệt được tốt xấu.”

“Mắt ta chưa mù, tâm vẫn sáng, tất nhiên biết cách phân biệt tốt xấu.” Phong Phi Duyệt liếc mắt một cái, muốn đi, lại bị thân thể cao lớn của hắn ngăn trở, nửa bước khó tiến, “Ta là vì tốt cho nàng.”

Nàng kéo môi, thanh âm lãnh đạm, “Vây... bổn cung nên cảm tạ Lệ vương gia rồi.”

“Trong cuộc u mê ngoài cuộc sáng tỏ,” Nam tử lộ vẻ mặt sốt sắng, nhưng thật sự là vì lo lắng cho nàng, “đừng để sai càng thêm sai nữa.”

Phong Phi Duyệt xoay người, hắn không tránh đường, nàng liền đi vòng sang bên cạnh, nhìn bóng lưng kiên nghị của nàng, nam tử chỉ là chau mày, khẽ lắc đầu một cái nhưng cũng không đuổi theo. Hắn đứng đó một lúc, qua giây lát liền sải bước chạy đến Từ An Điện.

Phong Phi Duyệt cũng không trở lại Phượng Liễm Cung, sau khi tránh khỏi Lệ vương gia bước chân cũng dần dần chậm lại, đi quanh co lòng vòng không mục đích trong hoàng cung, đến phương hướng cũng chẳng để tâm.

Cho đến đêm khuya, ánh trăng sáng tỏ, trong cung khôi phục thành một mảnh tĩnh mịch, cành lá héo úa rơi đầy đình viện, càng thêm hoang vu mịt mịt.

Cô Dạ Kiết để nguyên y phục nằm nghiêng trên giường rồng, đầu gối lên một bên khuỷu tay, mệt mỏi nhưng lại không nhắm được mắt, bốn bề vốn yên lặng đến nỗi cây kim rơi xuống đất cũng có thể phân biệt được rõ ràng, đột nhiên vang lên một âm thanh kỳ dị. Cửa điện khép chặt bị khẽ đẩy vào bên trong, âm thanh kéo căng thành một đường, có thể nhìn ra được người đến rất dè dặt thận trọng.

Một chuỗi bước chân đi tới, Cô Dạ Kiết khẽ ngược mắt, đưa lưng về phía bên ngoài, cũng không bứt dây động rừng.

Không có lệnh của hoàng đế, cả căn phòng bữa bọn cũng không được dọn dẹp, cô gái cất bước tiến lên, hài cung đình thuần chất đập lên mảnh sứ vỡ đầy đất, nàng ngược mắt nhìn lại, hoàng đế tựa hồ ngủ rất say, nghe thấy âm thanh, cũng không có chút động tĩnh nào. Nàng ngồi xổm người xuống, nhặt những mảnh sứ cổ đồng bị đập nát bỏ vào lòng bàn tay, thu được một chút, liền bỏ vào trong vạt váy lụa mỏng đằng trước.

Hoàng đế thấy sau lưng không còn động tĩnh gì nữa, hẳn cho rằng lại là cô gái nào đó giống Chỉ Huyền, đẩy lòng vốn đang tích tụ nộ khí càng thêm bùng phát, chỉ thấy hắn nhanh chóng lật người, đột nhiên chống hai tay bật dậy, hướng về phía bên ngoài hét lên, “Cút!”

Giống như sấm găm, làm Phong Phi Duyệt sợ tới mức bật dậy ngay tức khắc, mảnh vụn đã nhặt lên ‘loảng xoảng’ rơi xuống đầy đất, vang vọng cả đại điện. Nàng đứng đó cứng ngắc như tượng gỗ, Cô Dạ Kiết vung hai tay kéo màn tơ ra, vừa nhìn là thấy nàng, lập tức lạnh mặt liếc mắt sang.

Hai tay Phong Phi Duyệt nắm chặt hai bên làn váy, dưới chân như bị đổ chì lui ra đằng sau, mồ hôi trong lòng bàn tay chà tới chà lui trên quần lụa mỏng. Nàng cúi đầu, khuôn cằm gần như dính vào trước ngực, người con gái trước nay không bao giờ chịu thua, lúc này lại có mấy phần khúm na khúm núp.

Hoàng đế đứng dậy, đôi mắt anh tuấn quét về phía mảnh vỡ dưới chân nàng, hắn tiến lên một bước, Phong Phi Duyệt liền vô thức lui về phía sau một bước. mảnh sứ bị giẫm dưới chân, phát ra tiếng vỡ nát chói tai.

“Đứng lại!” Cô Dạ Kiết đột nhiên lên tiếng, Phong Phi Duyệt nghe lời không dám nhúc nhích, dưới chân mơ hồ truyền đến đau đớn.

“Chỗ rộng rãi thì không đi, nàng thích bị đâm đúng không?” Hoàng đế tiến lên, một cước đá văng đồng lõa xộn dưới đất sang một bên.

Phong Phi Duyệt không nói lời nào, đầu càng rũ xuống thấp hơn, ngón tay khấn trương kéo quần lụa mỏng thành từng đường từng đường uốn nếp, nhìn thấy hai chân Cô Dạ Kiết xuất hiện trong tầm mắt.

“Nàng đến đây làm gì?”

Nàng lắc đầu một cái, sau đó ngược mắt lên, con ngươi đen láy như muốn nói lại thôi, trên băng gạc màu trắng, bởi vì không đổi thuốc kịp thời mà khiến vết thương rỉ máu. Làn váy kéo dài dưới mặt đất, gương mặt trước mắt này, so với lúc trước càng thêm gầy gò tái nhợt, trái tim Cô Dạ Kiết ứng lên một hồi đau đớn, sao hắn lại quên mất, Phong Phi Duyệt vừa mới sảy thai có mấy ngày. Trong lòng tức giận, nhưng cũng có thương yêu, tuần nhan nam tử căng thẳng, bàn tay đặt bên người bỗng nhiên kéo lấy bàn tay mềm mại của nàng, từng chút từng chút đẩy năm ngón tay đang siết chặt lấy nhau ra.

Trên bàn tay trắng nõn, bởi vì nhặt những mảnh sứ vụn lên mà dính đầy vết bẩn, Cô Dạ Kiết dùng sức lau mấy cái, bàn tay đã đổ bừa một mảnh, hoàng đế khẽ nhướn đầu mày, chỉ thấy thần sắc năng thần thờ, đang ngơ ngác ngác nhìn chăm chăm bàn tay mình. Nam tử đột nhiên ngừng động tác, vung mạng tay phải ‘vụt’ một tiếng đánh xuống.

Phong Phi Duyệt giật mình, bàn tay nhỏ nhắn theo phản xạ rút lại đằng sau, lại bị hoàng đế vững vàng nắm chặt không buông.

“Câm rồi à? Nói chuyện!” Cô Dạ Kiết lại đánh xuống một phát nữa, lúc này đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Phong Phi Duyệt chỉ là co hai bắp vai lại, không có phản ứng gì quá lớn.

“Thiếp nói, chàng đồng ý nghe sao?” Ánh mắt nàng đầy hy vọng nhìn vào đáy mắt nam tử, ngẩng đầu chờ đợi.

“Nói thử xem.” Giọng điệu Cô Dạ Kiết vẫn lạnh lẽo như cũ, thịnh nộ trong mắt đã dập tắt đi một nửa, nhưng cơn giận vẫn còn sót lại.

“Thiếp không nên gạt chàng.” Nàng ngập ngừng mở miệng, đôi môi hơi khô nứt, lông mi rũ xuống che đi ánh sáng rực rỡ trong mắt, có vẻ ảm đạm vô sắc, “Lúc đầu, thiếp không nói, là vì bản thân mình, về sau, ... Thiếp không thể nói, thiếp sợ nhất, chính là khi chàng hỏi thiếp có còn che giấu chàng chuyện gì không... thiếp không muốn, nhưng mà, thiếp không thể không gạt chàng...”

Phong Phi Duyệt cụp mắt, giống như đứa trẻ mắc lỗi đang cúi đầu nhận sai, Cô Dạ Kiết thấy bộ dáng của nàng, bình tĩnh suy nghĩ kỹ càng lại, trái tim lại cảm thấy chua xót. Bàn tay đang nắm chặt khẽ buông

lồng, nàng thấy hoàng đế không nói lời nào, đoán chừng hấn vẫn còn tức giận.

Cô Dạ Kiết ngược mắt nhìn đi, quá nhiều chuyện ập đến cùng một lúc, khiến hấn không kịp phản ứng, hết lần này đến lần khác, trong lòng càng lúc càng mệt mỏi, “Ta đối với Quân Nghi không có tình cảm, thứ duy nhất đây đưa, chính là đứa trẻ mà trẫm cho rằng là con mình. Phần chờ đợi kia, sau khi biết tiểu công chúa chết thảm, càng trở nên tha thiết, ta vẫn cho rằng, lần này ta sẽ không bỏ lỡ nữa, sẽ không để nó chịu bất cứ tổn hại nào...”

Hốc mắt Phong Phi Duyệt lạnh buốt, chua xót cực kỳ khó chịu, hoàng đế buông tay nàng ra, đạp chân vài ba bước đi đến bên cạnh, “Đều nói sinh ra trong gia đình đế vương là vinh hạnh cực hạn, nhưng cả đời này của trẫm, sống quá mệt mỏi. Tránh không khỏi tính toán, tránh không khỏi lừa gạt, nói cho cùng, tiểu công chúa cũng bởi vì ta mà chết.” Ngữ khí Cô Dạ Kiết tự trách, người con gái đi theo lên trước, muốn từ đằng sau ôm lấy hấn, lại thấy hoàng đế xoay người, cặp đồng tử màu hổ phách mỉa mai, chiếm lấy nàng không buông, “Nàng nên biết, bên cạnh trẫm chỉ có nàng.”

Phong Phi Duyệt không cách nào đáp lời, tầm mắt nàng mông lung, hai tay bị hấn kéo sang, “Đồng ý với ta, đây thật sự là lần cuối cùng.”

Hấn cởi bỏ giọng điệu tôn quý, một yêu cầu đơn giản như thế, lại mang theo khẩn thiết bất đắc dĩ, người con gái không chút nghĩ ngợi dùng sức gạt đầu, nặng nề, dứt khoát, trên mặt, có ý cười, cũng có kích động.

“Không phải là của ta, trẫm cưỡng cầu quá mệt mỏi.” Cô Dạ Kiết kéo nàng lại gần mình, “Sau này, chúng ta chỉ cần con một đứa con của chính mình.”

Ngoại trừ gạt đầu, Phong Phi Duyệt không còn phản ứng nào khác, lại lần nữa được ôm vào trong ngực, ấm áp khiến nàng cảm thấy nóng bỏng, Lý công công thấy hai người ở trong điện, do dự năm lần bảy lượt, cuối cùng vẫn phải bước vào, “Nô tài tham kiến hoàng thượng, nương nương.”

Ánh mắt Cô Dạ Kiết từ trên đầu vai Phong Phi Duyệt nâng lên, Lý công công hướng về phía nam tử ra hiệu, dường như có chuyện bẩm báo. Từ thần sắc bình tĩnh của Hoàng đế xem chừng đã đoán ra được mấy phần, lập tức vỗ nhẹ đầu vai Phong Phi Duyệt, “Trẫm có chuyện quan trọng phải xử lý, tối nay, nàng ở đây chờ ta trở lại.”

Nàng ngẩng đầu lên, không nghi ngờ gì, nhẹ gạt đầu.

“Đi.” Cô Dạ Kiết nói với Lý công công phía trước, hai người vội vã chạy ra ngoài, vài ba bước đã ra khỏi đại điện.

“Chuyện gì?” Hoàng đế đột nhiên dừng lại, cũng không thèm quay đầu đặt câu hỏi.

“Hoàng thượng, biên giới truyền tin tốt.” Lý công công hạ thấp giọng, ánh mắt không nhìn được hướng ra đằng sau, chỉ thấy Phong Phi Duyệt đứng trong đại điện, một thân áo ngũ phẩm màu xanh, dáng vẻ cực kỳ yếu ớt.

Hoàng đế khẽ nhếch chân mày, bỗng nhiên khí định thần nhàn, “Trẫm rốt cuộc cũng chờ được đến ngày này.”

Bóng đêm nhô lên cao, Cô Dạ Kiết vài ba bước đã đến Kim Loan Điện, nam tử trong điện vừa nghe thấy tiếng bước chân, vẻ mặt lập tức phản chấn quay đầu lại, hành lễ nói, “Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng.”

“Khang tướng quân xin đứng lên.” Hoàng đế cúi người, tự mình đỡ hấn đứng lên.

“Hoàng thượng...” Khuôn mặt xanh đen của nam tử khó nén hưng phấn, bàn tay có chút run rẩy từ trong áo giáp của mình rút ra một phong mật hàm, “Hoàng thượng anh minh, Quân tướng soái cuối cùng không kiên trì nổi, đã gửi thư cầu cứu cho biên quốc.”

Cô Dạ Kiết nhận lấy, ngón tay thon dài mở phong thư ra, Quân Ân bây giờ đã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, hấn đại khái cũng nhìn ra được ý định của hoàng đế, trong mật hàm đã bắt đầu phục tùng xưng thần đám người kia. Từ mặt chữ cùng cách xưng hô trong thư, có thể nhìn ra hấn cùng biên quốc không chỉ dừng lại ở một phong thư này, phía dưới giấy Tuyên Thành, ẩn soái Huyền Triều rõ ràng khó chối, dấu đỏ rực lửa, không thể nghi ngờ là hấn tự đưa mình vào tuyệt cảnh.

Hoàng đế một phát siết chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, tuần nhan âm hàn, đột nhiên hiện lên mấy phần cơ trí, Lý công công cùng Khang tướng quân nhìn nhau, chỉ thấy hoàng đế vẫy tay một cái, hạ lệnh, “Truyền thánh chỉ của trẫm, xuất động toàn bộ tinh binh trú đóng ngoài biên giới đến chi viện, nhớ kỹ, tuyệt đối không được bớt dây động rừng, chớ để Quân Ân phát giác ra. Còn nữa, để phòng trừ biến loạn, tối nay làm phiền Khang tướng quân thẳng tiến đến Quân phủ, Lý công công, chuẩn bị thánh chỉ, trẫm hôm nay, phải thu dọn Quân gia!” Ngự khí hoàng đế sắc bén tàn nhẫn, xoay sang nhìn sang Khang tướng quân bên cạnh, “Người tiếp tục phân phó, nội trong vòng ba ngày liên tiếp, không được mở cửa thành để đô, trẫm muốn khiến bọn chúng bên trong không ra được, bên ngoài cũng không vào được!”

“Dạ, hoàng thượng!” Khang tướng quân chấp tay nhận mệnh, vẻ mặt cực kỳ kích động.

Lý công công tiếp lệnh, đã trải giấy bày nghiên mực trên án kỷ, hoàng đế một tay nâng ống tay áo màu vàng tươi, dương dương tiêu sái vài nét bút, thể nhưng lại can hệ đến cả trăm mạng người. Ngọc tỷ nặng nề ấn lên đỏ tươi, khóe miệng Cô Dạ Kiết khát máu lạnh khốc, nâng một tay lên, sau đó một nét bút nặng nề hạ xuống thánh chỉ.

Khang tướng quân không quản cực khổ, cho dù mặt mũi nhem nhuốc lấm lem, nhưng lại phát sáng rực rỡ, cực kỳ có hồn. Hai tay thành kính tiếp nhận thánh chỉ, nam tử hữu lực khom người xuống, tiếng bước chân nặng nề thanh thúy vang lên lạnh lạnh đi ra ngoài.

Cô Dạ Kiết tiện tay ném cây bút lông trong tay một cái, mực nước tùy ý vung vẩy, vẽ ra mấy đường cong trong đại điện vàng son lộng lẫy, hần cất bước tiến lên, thân thể cao lớn đứng dưới mái hiên hoàng thành, “Đêm nay, có vẻ như quá dài.”

Lý công công đứng phía sau hần, theo tầm mắt của hần nhìn lại, “Hoàng thượng, đó là bởi vì, trời sắp sáng rồi.”

Hoàng đế cất tiếng cười to, qua nhiều năm như vậy, hần chưa bao giờ tùy ý như thế, hai vai dài rộng khẽ run, trong tay còn nắm bức mật thư chính tay Quân Ân viết.

Lý công công vẫn luôn ở bên cạnh đế vương, đã qua nhiều năm rồi, cũng có thể đoán ra được vài phần thánh ý, “Hoàng thượng, thể lực Quân gia lớn mạnh, qua nhiều năm như vậy, vẫn là cái gai cắm trong thịt của người, không thể không diệt trừ, bây giờ, Quân tướng soái mưu đồ phản quốc, hiển nhiên là một cơ hội tốt. Chỉ là, lão nô có chút lo lắng...”

“Lo lắng gì?” Cô Dạ Kiết cũng không xoay người, bóng cây lắc lư, hất lên vàng trắng trơn bóng của nam tử.

“Trong hậu cung có ai không biết hoàng hậu nương nương rất được hoàng thượng sủng ái, lão nô sợ, một khi nương nương bị liên lụy vào chuyện này, sẽ dẫn đến một trận phong ba lớn hơn trong hậu cung...” Điều Lý công công lo lắng không phải không có lý, đến lúc đó, sẽ chỉ cho thái hậu hai cung một cơ hội tuyệt hảo, Quân gia mưu phản, hoàng hậu tất nhiên sẽ bị liên lụy, mà ở trong hậu cung, có thể chống lại thái hậu hai cung, ngoại trừ Phong Phi Duyệt, thì không còn ai khác.

Cô Dạ Kiết khẽ xoa đầu mày, thần thái nam tử tự nhiên, giống như hết thủy đều đang nằm trong lòng bàn tay hần, “Chuyện này, trẫm sẽ không để nàng ấy bị lôi vào.”

Lý công công cực kỳ hoang mang, nếu như Quân gia bị định tội, người đầu tiên xúi quẩy, phải là hoàng hậu, theo luật lệ Huyền Triều, đây chính là trọng tội phải sung quân lưu đày. Trừ phi... ông ta suy đoán mấy bận, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, không thể nào, mấy năm qua hoàng đế bày mưu tính kế cẩn trọng, sao có thể vì một ý niệm trong nhất thời, mà dễ dàng buông tay?

Cái gọi là ‘quân tâm khó dò’, xem ra, một chút cũng không sai.

Hoàng đế lâm vào trầm tư, bên ngoài Kim Loan Điện, nửa bầu trời bị ánh đuốc chiếu sáng, màu lửa đỏ hồng kéo dọc đến tận đường chân trời. Cẩm quân trong cung toàn bộ xuất động, nơi đầu mày tuần lãm tà tử của nam tử hiện lên chút bất đắc dĩ, Lý công công không lên tiếng nữa, mà là yên lặng quan sát cả hoàng thành xảy ra đại biến chỉ sau một đêm.

Trong tấm điện của hoàng đế, vài ba cung nữ lóng nga lóng ngóng thu dọn đồ đồng đồ võ, Phong Phi Duyệt ngồi một lúc, đi đến trước cửa điện chờ hoàng đế trở lại.

Chỉ thấy trong cung điện vốn đang yên ắng trống trải, truyền đến tiếng bước chân đều đặn dồn dập, ánh đuốc sáng trưng như ban ngày, giống như đang tập hợp thao luyện. Phong Phi Duyệt đứng trên hành lang dài, không hiểu quân lính dàn trận như thế này là vì chuyện gì, đám thị vệ bỏ qua tấm điện, toàn bộ tập trung hướng về một phía. Nàng nghi hoặc không hiểu, chỉ đành phải thối lui sang một bên, thân thể một mình trống rỗng, dựa lên trên cửa điện sơn đỏ, tiếp tục chờ hần trở lại.

146. Chương 145: Bất Ngờ Gặp Quân Duyệt

Chương 145: Bất ngờ gặp Quân Duyệt

“Lý công công, truyền lệnh xuống, sáng sớm mai trăm sẽ đích thân thăm vấn.” Cô Dạ Kiết bỏ mật hàm vào trong tay áo, xoay người, đi về phía ghế loan đằng kia.

“Hoàng thượng, sắc trời còn sớm, hay là người trở về nghỉ ngơi trước.” Lý công công nhỏ giọng khuyên nhủ.

Cô Dạ Kiết mở rộng hai tay, buống xuống thành ghế, mặt hướng về phía nam, thu hết toàn bộ động tĩnh trong nội cung vào đáy mắt, hần biết, Phong Phi Duyệt còn đang chờ mình trở về. Vươn tay nhẹ xoa trán, hần ngả người dựa vào lưng ghế, “Không cần, người lui ra trước đi.”

Lý công công thấy hần khăng khăng, chỉ đành nhận mệnh, rồi khom lưng lui ra ngoài.

Trong đại điện, chỉ có âm thanh phát ra từ những ngón tay nam tử đang gõ nhịp trên mặt bàn ra, đôi đồng tử ngủ đông hướng ra ngoài điện, tôn quý mà lười biếng.

Trong một đêm, Quân phủ bị bao vây đến một con ruồi cũng không bay lọt, ngay cả hạ nhân nha hoàn, toàn bộ đều bị bắt giữ, trong nhà bị tịch thu, Đại phu nhân lúc đó không chịu được đả kích, hôn mê bất tỉnh.

Trời vừa hừng đông, Khang tướng quân liền mang tin tức tốt đến, hoàng đế lập tức bãi giá, liên tiếp mấy ngày ở trong đại lao chuẩn bị thăm vấn.

So với phản ứng của những người khác, Quân tướng gia ngược lại trầm ổn hơn nhiều, mặc dù ngày này tới quá nhanh, thế nhưng đã sớm nằm trong dự liệu của ông ta.

Bên trong tử lao âm u ẩm ướt, Nhị phu nhân đang lay lay người Đại phu nhân, hy vọng có thể gọi bà ấy tỉnh lại, bên ngoài, truyền đến âm thanh thị vệ cung kính bẩm báo, bà ngược mắt nhìn lên, nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh hoàng đế.

Trong một căn phòng giam tối tăm không chút ánh sáng, cũ kĩ mốc meo, lại có phần kỳ quái, ngay chính giữa gian phòng bày một chiếc ghế loan hoàn toàn không ăn nhập, Quân tướng gia trên tay mang công sất, mới chỉ qua một đêm ngắn ngủi, mà giống như đã già đi mười tuổi. Hoàng đế bắt chéo hai chân, ngồi xuống, hai tên thị vệ đẩy ông ta ngã trước người nam tử, bên cạnh, còn có quan Hình bộ nghiêm mặt chờ đợi.

“Lão thần tham kiến hoàng thượng...”

“Quân tướng gia, người có biết vì sao trăm muốn trị tội Quân gia của người?” Cô Dạ Kiết nghiêng người tiến lên, ngữ điệu sắc bén.

Quân lão gia khẽ cúi đầu, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, “Thứ cho thần ngu muội, thần không biết.”

Hoàng đế bỗng nhiên bật cười, quả đúng là lão hồ ly, chết đến nơi vẫn còn cứng miệng như vậy, “Từ khi Huyền Triều lập quốc đến giờ, Quân gia vẫn luôn là cánh tay đắc lực của trăm, chỉ có điều trăm không ngờ rằng, Quân tướng soái trăm tin tưởng nhất, lại có một ngày tư thông với địch phản quốc.” Ngữ khí hoàng đế dần trở nên âm trầm, trong lời nói, không phân biệt rõ hỉ nộ.

Ánh mắt Quân lão gia có chút ngần ngừ, gần như không chút do dự bật thốt lên, “Hoàng thượng oan uổng, tiểu nhi một lòng dốc sức vì Huyền Triều, tuyệt đối không có khả năng làm chuyện như vậy, nhất định là có người hàm oan nó.”

“A...” Hoàng đế cố ý kéo dài giọng điệu, sau đó bất ngờ nổi giận nói, “Ý của ngươi là, trẫm hàm oan hân?” Đại nhân Hình bộ nhận được ánh mắt của nam tử, lập tức đem phong mật hàm trong tay đặt lên trên cái khay, đưa tới trước mặt lão Quân gia, “Đây chính là chứng cứ Quân tướng soái tư thông với địch, nếu không phải là bị chặn lại trên đường, hậu quả thiết không tưởng tượng nổi.”

Thân thể Quân lão gia chùng xuống, sau khi nhìn thấy bút thư của Quân Ân cùng nội dung phía trên, cả người rõ ràng cứng ngắc, khuôn mặt già nua trắng bệch sợ hãi. Hoàng đế mặt không biến sắc, kẻ quỳ phía dưới không hổ là tướng gia khuynh quyền một thời, không quá thời gian nửa khắc liền khôi phục lại tỉnh táo, “Bẩm hoàng thượng, chữ viết là của khuyển tử không sai, Quân gia mấy đời trung lương, trong này ắt hẳn có oan tình, khuyển tử nó làm tướng soái Huyền Triều, quyết sẽ không làm ra loại chuyện mưu nghịch này, mong hoàng thượng minh xét.”

“Minh xét? Bây giờ chứng cứ xác thật, trẫm khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoan nhận tội thì tốt hơn.” Cô Dạ Kiết thấy ông ta cứng đầu, lập tức trầm mặt xuống.

“Hoàng thượng,” Quân tướng gia uốn ngược, “lão thần không có tội, Quân gia là bị oan uổng.”

“Quân tướng gia, ông vẫn nên ngoan ngoan nhận tội thì hơn, đỡ phải chịu nỗi đau da thịt.” Đại nhân Hình bộ mở miệng khuyên bảo, một khi tiến vào tử lao, có mấy người không kêu oan uổng, lại có được mấy người đến cuối cùng không ngoan ngoan nhận tội chứ?

“Quân gia mấy đời dốc sức vì Huyền Triều, lão thần không tin, đến cuối cùng lại rơi vào kết cục bị vu oan giá họa.” Ngữ khí cương nghị, hiển nhiên là ông ta sẽ không dễ dàng cung khai.

Tuần nhan Cô Dạ Kiết lãnh khốc, dùng sức một chưởng đánh lên trên mặt bàn, “Trung lương? Quân gia các người tư thông với địch phản quốc, lại thêm dã tâm mưu phản cũng không phải mới ngày một ngày hai, hơn nữa Quân Nghi sau lưng tư thông dâm uế, những tội này, đã đủ khiến các người chết hơn ngàn lần vạn lần!”

“Hoàng thượng...” Quân lão gia nghe vậy, cúi người xuống dập đầu trên nền đất mấy cái, “Quân gia quản giáo không nghiêm, sinh ra đứa con gái bôi nhọ gia môn kia, là Quân gia thần bất hạnh. Bây giờ chuyện của nó bại lộ, lão thần trước giờ hoàn toàn không biết gì, nếu hoàng thượng muốn trị tội, thần quyết không cầu xin cho nó nữa đâu, Quân gia đã không còn đứa con gái này nữa rồi.”

Cô Dạ Kiết nín thở, hay cho lão già giáo hoạt, dù đã đi đến nước này, cũng có thể trốn tránh trách nhiệm, “Người đâu, mang Quân Nghi tới đây.”

“Dạ, hoàng thượng.” Bên ngoài tử lao, thị vệ canh giữ lập tức nhận mệnh thi hành, không mất bao nhiêu thời gian, liền mang Quân Nghi đến, cô gái hành động bất tiện bị lôi đẩy, cả người ngã nhào về phía trước. Nàng vội vàng dùng hai tay che chắn phần bụng, sau khi nhìn thấy Quân lão gia quỳ dưới đất thì ngẩn ra, sợ hãi mở miệng, “Cha.”

Vậy mà, Quân lão gia lại ngược hai mắt lên, ra sức phỉ bô, “Ai là cha của ngươi, người đồ tiện nhân này, hại Quân gia ta phải chịu khổ.”

Quân Nghi trợn tròn mắt hạnh, khuôn mặt, bị thống, toàn bộ hiện lên trên mặt, nàng bị buộc quỳ xuống, thân thể hơi áp về phía sau, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, một hồi lâu không nói ra được lời nào.

Cô Dạ Kiết lạnh mắt nhìn xuống, Thượng đại nhân nháy mắt, hai tên ngục tốt sau lưng mỗi người một bên giữ lấy hai vai cô gái, bắt nàng phải ngẩng đầu lên.

Bụng của Quân Nghi đã lớn, cực kỳ bất tiện, thân thể bị đẩy khom về phía sau, trên mặt đã đổ mồ hôi lạnh ròng ròng. Bộ đồ tù nhân mặc lên trên người, càng phát ra gầy yếu mỏng manh.

“Quân Nghi, ngươi ở bên ngoài tư thông, sau khi tiến cung lại rắp tâm che giấu quân vương, chuyện này, là làm theo chỉ thị của ai?” Thượng đại nhân gọi thẳng tên của nàng, nghiêm giọng mở miệng.

Cô gái nhíu chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, nơi lồng ngực phập phồng kịch liệt, cực kỳ khó chịu, thần sắc Quân lão gia bên cạnh có phần khấn trương, siết chặt hai bàn tay trong tay áo rũ xuống. Quân Nghi kín đáo tránh đi, liếc mắt một cái, khoe miệng hiện lên chút giễu cợt, “Không có.”

Thanh âm nhẹ nhàng lạc định, Quân lão gia nhắm mắt, thu hồi lại toàn bộ vẻ hoảng loạn vừa rồi.

Cô Dạ Kiết nhẹ nhàng gõ nhịp năm gón tay thon dài đặt trên hai chân bắt chéo, thần sắc kín đáo, không phân biệt rõ hỉ nộ, Thượng đại nhân nơm nớp lo sợ nhìn sang gò má nam tử. Chỉ thấy sắc mặt hoàng đế âm lãnh, mắt sáng như đuốc, giống như muốn đục ra mấy cái lỗ trên người hai kẻ đang quỳ dưới kia. Toàn thân run rẩy, ông ta lau một vốc mồ hôi lạnh, tiếp tục mở miệng nói, “Quân gia mưu phản, người có nhận tội không?”

Quân Nghi hoảng loạn đến thất thần, đầy đầm ôn nhu mờ mịt, lẽ nào, Quân Ân đã lãnh ít dữ nhiều? Giờ đây, thái độ hoàng đế kiên định, mà Quân Ân đã xuất binh nhiều ngày, nhưng mãi vẫn không có tin chiến thắng trở về, đầy lòng cô gái chua xót vô hạn, sau khi bình tĩnh lại, âm thanh run rẩy nói, “Quân gia trước giờ giữ gìn bốn phận, sẽ không làm chuyện mưu nghịch này.”

Ánh mắt hoàng đế bình thản, nâng một tay lên, “Lấy cho trăm mỗi kẻ một phần khẩu cung, trăm cũng không tin, không tra hỏi ra được gì.”

“Vâng.” Thượng đại nhân đáp lời, gọi thêm vài tên ngục tốt tới, lệnh bọn chúng mỗi tên đi đến một phòng giam lấy lời khai của từng người.

Cô Dạ Kiết cũng không ngồi yên, đứng dậy đi tới trước mặt Quân Nghi, “Người tội chết khó thoát, chỉ cần người chịu cung khai, trăm liền tha cho người một con đường sống, để cho người xuất cung.”

Quân Nghi hỗn loạn chống lại ánh mắt nam tử, gọng kìm trên vai đã nói lỏng đôi chút, xuất cung, đây vẫn luôn là tâm nguyện lớn nhất của nàng, điều kiện này của hoàng đế quá mức quá mức dụ người. Hai tay không tự chủ được rơi lên trên bụng, nàng nhớ đến người nam nhân ngang tàn lãnh khốc kia, một khi nhận tội... “Hoàng thượng, Quân gia không có tội, cho dù người có đánh chết ta, ta cũng sẽ không cung khai.”

Thái độ kiên quyết, một khi có người cúi đầu nhận tội, lãnh hậu quả, chính là mấy trăm tính mạng già trẻ lớn bé của Quân gia, dĩ nhiên, cũng bao gồm Quân Ân cùng mẹ, thậm chí, còn có hoàng hậu thân nhận ngàn vạn sủng ái hiện nay.

Cô Dạ Kiết nhắc chiếc cằm thon gọn của cô gái lên, không ngờ một Quân Nghi trước giờ luôn sợ phiên toái, lại có cái lá gan này, “Người đâu, mổ bụng cô ta ra, trăm cũng muốn xem xem, bên trong đây là dã chủng của kẻ nào.”

“Đừng mà...” Nàng kinh ngạc phản ứng, hai tay vung loạn trên đỉnh đầu, “Chuyện này không liên quan đến đứa nhỏ, đừng...”

Thượng đại nhân bị lời nói của hoàng đế dọa cho chết đứng ngay tại trận, ông ta dùng sức nuốt xuống một hơi, sau đó vội vàng khoát tay ra hiệu ngục tốt bên cạnh, “Giữ cô ta lại.”

Quân Nghi liều mạng giãy giụa, thân thể lại nắm chặt kéo sang một bên, trong góc phòng tối tăm ẩm ướt có một chiếc giường, bên trên phủ kín rơm rạ. Cô gái bị ghim giữ giữa mặt lên trên, ngực tốt lấy hình cụ treo trên vách tường đến, trên lưỡi dao rét lạnh còn lưu lại vết máu loang lổ, nàng dùng sức lắc đầu, kinh hoàng tột độ, “Đừng, đừng...”

“Nói, kẻ đứng đằng sau chỉ điểm là ai?” Cô Dạ Kiết không chút mảy may xúc động, chấp tay sau lưng nói.

“Hoàng thượng tha mạng, không có bất kỳ ai chỉ điểm, cũng không có chút can hệ nào tới Quân gia.” Quân Nghi giãy đạp hai chân, lại bị hai người tiến lên chế trụ cổ chân nàng. Quân tướng gia quỳ phía dưới choáng váng hoa mắt, cũng không dám cầu xin, chỉ là ngơ ngác nhìn, Thượng đại nhân thấy hoàng đế không hề có ý định thay đổi chủ ý, vừa không ngừng lau mồ hôi lạnh, vừa ra lệnh, “Còn đứng đục ra đó làm gì? Nhanh dùng hình.”

“Dạ, dạ.” Tên ngục tốt kia nhận được lệnh, vội vàng vén ống tay áo lên cao, ngọn đèn dầu treo phía trên phòng lao, phát ra ánh sáng thăm thẳm lơ mờ, lại khiến lưỡi dao găm kia càng phát ra hết sức chói mắt.

Mũi dao rơi xuống dưới ngực Quân Nghi, tên ngục tốt tựa như đang tìm chỗ để bắt đầu xuống tay, làm nàng sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, hai mắt nhìn chòng chọc dõi theo động tác trên tay hắn, dưới bụng có hơi đau đau. Lưỡi dao kia, giống như đã cắt đứt da thịt, chuẩn bị xé rách xuống dưới, “Đừng, đừng mà...” Quân Nghi kinh sợ hét lên đau đớn, cuối cùng, hướng ánh mắt chờ đợi nhìn sang Cô Dạ Kiết, “Tôi nói, tôi nói.”

Thượng đại nhân mừng thầm trong bụng, ra hiệu tên kia dừng tay.

Quân Nghi thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, trong bụng bởi vì sợ hãi mà truyền đến đau đớn, thanh âm nằng nằng, đứt quãng mở miệng. Hai mắt liếc nhìn, vừa vận công thấy Quân lão gia mặt xám như tro tàn nhìn mình lom lom, tùy thời, có thể nhào lên xé nát mình bất cứ lúc nào. Bên cánh môi nằng nằng hiện lên ý cười, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, “Một tháng trước khi tiến cung, đêm hôm đó, tôi đến nỗi một chút ánh trăng cũng không có, tôi vừa ngủ, liền bị kẻ nào đó bịt miệng... Đối phương, mang mặt nạ màu đen, ngay cả bộ dạng của hắn cũng không nhìn thấy rõ...” Quân nghi nhìn lên ngọn đèn dầu sắp cháy khô kiệt đằng kia, ánh mắt bi thương, “Sau đó, tôi rất sợ, cũng không dám nói với người trong nhà, cho đến khi thánh chỉ truyền xuống, tôi bắt buộc phải vào cung, nhưng không ngờ...”

Sắc mặt hoàng đế càng lúc càng trầm trọng, chỉ thấy Thượng đại nhân bên cạnh rỉ tai mấy câu, sau đó ông ta cảm cáo trạng nhận tội ở trên bàn đến, đưa bút nghiên tới, “Viết tên, hoàng thượng lập tức thả người đi.”

Tứ chi bị kìm kẹp được thả lỏng, Quân Nghi nhìn bức thư nhận tội đặt trước chân, ánh mắt từ mong chờ thoáng cái chuyển thành tuyệt vọng, “Không, tôi không viết, tôi không...”

Cô Dạ Kiết đoạt lấy bức thư trong tay Thượng đại nhân, hươ hươ trước mặt nàng, “Đồng ý viết tên, trẫm liền thả người đi.”

“Không...” Ánh mắt Quân Nghi kiên định, từ trong miệng thốt ra lời lẽ quyết liệt, “Người giết ta đi.”

Hoàng đế nổi cơn thịnh nộ, hắn không ngờ Quân gia lại quyết tuyệt như vậy, sắp chết đến nơi lại không lấy được một cái tên đồng ý nhận tội, “Được, moi đã chừng kia ra cho trẫm.”

Ngực tốt lúc trước cũng không do dự nữa, lau dao găm trên ống tay áo mấy cái, Quân Nghi như lâm đại địch, nằm yên ở trên giường không hề nhúc nhích. Lưỡi dao bén nhọn chống đỡ dưới ngực cô gái ba tấc, mỗi lần nàng hít thở, là có thể cảm nhận được đau nhức từ đỉnh nhọn mũi dao đâm vào da thịt. Thượng đại nhân chảy mồ hôi đầy đầu, bốn tên ngục tốt bên cạnh lần nữa chế trụ tứ chi cô gái.

Mặc người ta chém giết, đôi môi Quân Nghi run rẩy, nước mắt không khống chế được trào ra, vẻ mặt thống khổ tuyệt vọng. Chỉ còn vài ngày nữa, là con của nàng có thể ‘oa oa’ chào đời, nàng ngày ngóng đêm trông, lại không ngờ rằng sẽ có cảnh tượng như ngày hôm nay. Khuôn mặt bị nước mắt thấm ướt, nàng nghẹn ngào nhắm hai mắt lại, một lòng, chờ chết.

Bàn tay Cô Dạ Kiết vò nát bức thư nhận tội thành một cục, mà lúc này, đứa bé trong bụng Quân Nghi giống như cảm nhận được nguy hiểm, đột nhiên đập động mấy cái. Bụng nhô lên, đáy mắt hoàng đế nóng lên, lập tức ngăn ngục tốt hành hình, “Khoan!”

Tên kia vội vàng thu tay lại, mọi người không hiểu, đều nhìn về phía hắn.

Cô Dạ Kiết trầm muộn, không khí trong địa lao giống như bỗng chốc bị hút hết, một người tay dính đầy máu tanh như hắn, lại không nở xuống tay với một đứa bé chưa chào đời, hoàng đế khẽ nâng hai mắt, khoát khoát tay, “Kéo cô ta xuống đi.”

“Dạ.” Hai tên ngục tốt đề vai Quân Nghi kéo nàng từ trên giường hành hình dậy, không chút thương tiếc lôi ra ngoài. Ánh mắt cô gái mờ dần, vẫn còn chưa hoàn hồn từ trận hoảng sợ vừa rồi, lúc đi ngang qua người hoàng đế, nàng khẽ ngược mí mắt, còn chưa kịp nhìn kỹ, liền bị mang ra bên ngoài.

“Thượng đại nhân.”

“Có vi thần.”

“Nơi này giao lại cho người.” Cô Dạ Kiết ném mảnh giấy nhàu nát trong tay xuống đất, “Trong vòng hai ngày, phải bắt một người trong này viết tên nhận tội.”

“Hoàng thượng...” Thượng đại nhân có chút lo lắng, đi theo hoàng đế ra tới bên ngoài đại lao, ông ta suy nghĩ tới lui mấy bận, cuối cùng tiến lên trước nói, “Hoàng thượng muốn một tờ thư nhận tội, hình cụ bên trong phòng hình tượng của thần đêm không xuể, tùy tiện lấy ra vài thứ, là có thể khiến bọn họ ngoan nhận tội.”

Đáy mắt thâm sâu của Cô Dạ Kiết hiện lên ánh sáng màu hổ phách lấp lánh, nam tử vòng hai tay trước ngực, không nói đúng hay sai, “Thứ trăm muốn, chính là một bản thư nhận tội, viết tên đồng ý!”

Thượng đại nhân lúc này mới hiểu rõ, hoàng đế đã chấp nhận đề nghị của ông ta.

Bên trong tử lao hình bộ, không khí mục nát thối rữa hòa lẫn nấm mốc ẩm ướt, tốp năm tốp ba tử tù núp vào một góc, nhìn thấy thân ảnh màu vàng tươi kia, đều hưng phấn đến quên mình nhào tới trước, đôi tay bẩn thỉu vươn ra khỏi địa lao, ánh mắt hung ác. Roi da trong tay thị vệ gào thét vụt tới, đánh lên song sắt thuần chất, sau khi lưu chuyển một vòng, lại nện xuống lần nữa.

Hoàng đế cũng không né tránh, bước chân trầm ổn hữu lực, rời khỏi đại lao nhanh như một cơn gió.

Quân gia bị bắt giữ, trong hoàng cung đồn đãi sôi sùng sục, những người liên can, phạm là có bất cứ dính líu gì, toàn bộ đều bị tống vào trong tử lao không có ánh sáng mặt trời kia, suốt đời không thoát thân được.

Bên ngoài Phượng Liễm Cung, ngự lâm quân luân phiên canh giữ, mặc dù Phong Phi Duyệt đã nhận được tin tức, nhưng lại bị giam cầm hoàn toàn, không thể ra ngoài nửa bước. Từ sau khi hoàng đế bị Lý công công vội vã gọi ra ngoài, liên tục mấy ngày, nàng chưa hề gặp mặt hắn được một lần. Cho đến khi, tin tức Quân gia bị bắt giữ lan truyền khắp hoàng cung, lúc nàng muốn đi ra ngoài, thì đã không còn tự do nữa rồi.

Trong Kim Loan Điện, thần sắc hoàng đế nặng nề, một tay chống bên gò má, bên ngoài, truyền đến âm thanh Lý công công thông báo.

Hắn vừa đứng dậy, liền thấy Thượng đại nhân vội vã tiến vào, đi đến hạ đường, quỳ xuống hành lễ, “Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết bước xuống trường cấp, tiến tới trước mặt người đàn ông, “Sao rồi?”

Thượng đại nhân dập đầu xuống đất, trên mặt là vẻ hổ thẹn, ông ta chần chừ muốn nói lại thôi, qua giây lát, mới mở miệng, “Vi thần đã phụ lòng phó thác của hoàng thượng, đám người Quân gia ngoan cố không chịu nhận tội, dù thần có bức cung thế nào, cũng không có một ai chịu cung khai.”

Hoàng đế khó lòng tin được, hắn không tin, chịu khổ hình liên tục như vậy, có mấy người là có thể nhẫn nại được, “Một người cũng không?”

“Quân tướng gia nói rằng, nhận tội cũng chết, mà không nhận cũng chết, ông ta kính xin hoàng thượng, ban cho ông ta một chén rượu độc để chết dứt khoát.” Thượng đại nhân là cực kỳ bất đắc dĩ, vốn cứ tưởng đây chỉ là chuyện cỏn con vô cùng đơn giản, nhưng nào ngờ rằng, lại khó giải quyết như vậy. Quân gia từ trên xuống dưới từ già đến trẻ, có người bị đứt chân, có người thậm chí gãy hết xương toàn thân, nhưng vẫn như nhau cắn răng chịu chết, không có một người nào chịu đồng ý nhận tội. Bọn họ biết rõ, chỉ cần không đổi khẩu cung, vậy thì có nghĩa là vẫn còn hy vọng, ngược lại một khi hạ bút xuống, liên lụy đến chính là mấy trăm tính mạng Quân gia.

Hoàng đế nhúc nhích đưa tay xoa xoa trán, hắn nên sớm nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, “Lão hồ ly, muốn chết thống khoái, không có đơn giản như vậy.”

“Hoàng thượng, trong mắt dân chúng Quân gia rất được ủng hộ, để đề phòng vạn nhất, vi thần cho rằng chuyện này không thể kéo dài, nên nhanh chóng tuyên án, gỡ đi cái gai đã cắm sâu trong thịt này đi.” Thượng đại nhân đề nghị như vậy, bên cạnh, Lý công công tán thành nhẹ gật đầu.

Cô Dạ Kiết vốn cho rằng, Quân gia tất nhiên sẽ có một vài người không chịu cung khai, nhưng không ngờ, lần này đám người kia lại đồng tâm hiệp lực một cách đáng kinh ngạc. Hai ngày này bức cung liên tục không ngừng nghỉ, nhưng lại khiến bọn chúng càng cắn răng chặt hơn, liều chết bằng bất cứ giá nào.

Thượng đại nhân không có đối sách nào khác, hoàng đế phất tay, ý bảo ông ta lui xuống trước.

Phong Phi Duyệt đứng ngồi không yên, không ngừng đi tới đi lui trong đại điện, thi thoảng lại ngoái đầu nhìn ra bên ngoài. Lý Yên bên cạnh thấy thế mở miệng khuyên bảo, “Nương nương, người ngồi xuống một lát đi.”

“Không cần.” Nàng dứt khoát lắc đầu, giữa hai hàng chân mày lá liễu hiện lên khói mù một hồi lâu không xua đi được.

Hoàng đế lặng lẽ đi đến, bên ngoài Phượng Liễm Cung, đám thị vệ vừa định hành lễ, lại thấy hần khoát khoát tay, ý bảo bọn chúng chớ có lên tiếng.

Trong điện, chỉ thấy Phong Phi Duyệt không ngừng nhìn quanh ra ngoài, ánh mắt lo lắng của nàng giống như thanh kiếm sắc nhọn, mặc sức bắn ra ngoài. Cô Dạ Kiết đứng trong vườn, cũng không lập tức đi vào, bần khoản, lưỡng lự, găm sâu vào lồng ngực, khiến hần không cách nào bước ra được.

“Hoàng thượng...” Phong Phi Duyệt thấy hần đứng trong vườn, vội cất bước tiến lên. Lại bị thị vệ canh giữ bên ngoài ra tay ngăn cản.

Cô Dạ Kiết đi đến gần, nhưng vẫn chưa vượt qua bậc thềm cửa, đưa mắt ra hiệu hai thị vệ kia lui ra. Phong Phi Duyệt nghi hoặc, lập tức chạy ra ngoài, “Hoàng thượng.”

Nam tử kéo môi mỏng thành một đường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt đi nếp gấp bên chân mày người con gái, khoe miệng chần chừ do dự, kéo lên một vòng cung, “Duyệt Nhi, trầm dẫn nàng đi đến một nơi.”

Phong Phi Duyệt nhìn sang bên cạnh, sắc mặt nghiêm trọng, gật đầu.

Suy đoán năm lần bảy lượt, nàng muốn mở miệng, nhưng đến khi nhìn thấy nửa bên gò má hoàng đế, thì đành nuốt trở về. Bước chân hai người khần trương, Cô Dạ Kiết nắm cổ tay nàng, đi qua đám cung nhân, một đường hướng về phía ngự hoa viên.

Bên trong, phần hoa giao kẻ đan xen, mỹ sắc không kiêng nể trải dài, Cô Dạ Kiết mang nàng đi đến trước một vườn hoa, Phong Phi Duyệt vừa định mở miệng, lại bị hần lôi kéo đi vào bên trong, vạch ra tầng tầng sắc hoa, bên trong, thế nhưng lại có một không gian riêng. Đẩy cánh cửa nhỏ hoang tàn trước mặt ra, không gian nhỏ hẹp lúc đầu, lập tức mở rộng sáng sủa.

Hai người bước vào, bên trong rất đồ sộ, cỏ dại mọc cao gần nửa người giống như đưa bọn họ đi đến một thế giới khác, Phong Phi Duyệt bị hần kéo lên trước, làn váy bị bụi gai đâm rách mấy lần, chặt vật không chịu nổi.

Đây là đình viện bị bỏ hoang, chỉ có điều, so với bất kỳ tòa tẩm điện nào trong cung, cũng đều bí ẩn hơn. Cửa gỗ hồng mộc sơn đỏ đã đồ sộ loang lổ, nghiêng nghiêng vẹo vẹo ngã ngửa hai bên. Phong Phi Duyệt kéo làn váy lên, một tay bị nam tử nắm chặt, lúc đi vào đại điện, chỉ nhìn thấy mỗi một góc phòng đều lưu lại đầy bụi bặm, “Kiết, nơi này là...”

Hoàng đế siết chặt tay, kéo nàng tiến lên vài bước, đi vào trong điện, nơi đó, bày một chiếc án kỷ dài, bên trên, còn có pho tượng phật tôn thiện, Phong Phi Duyệt ngược mắt, chỉ thấy Cô Dạ Kiết nhìn quanh một lượt, sau đó ngồi xổm xuống. Vươn tay dời đi tấm đệm hương bồ màu vàng tươi, phía dưới, thế nhưng lại che giấu huyền cơ.

Cơ quan hình vòng cung bị mở ra, Phong Phi Duyệt đi xuống nhìn xem, nhưng mà bên trong này lại sâu không thấy đáy.

Hoàng đế ngược đôi mắt anh tuấn nhìn nàng, giống như vẫn còn đang do dự, Phong Phi Duyệt nhẹ giọng mở miệng, hoàng đế than nhẹ một tiếng sau đó dần lòng, dẫn đầu đi xuống dưới.

Nàng cẩn thận từng chút một đi theo đằng sau, đó là một trường cấp rất dài, bởi vì bốn bề tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, Phong Phi Duyệt chỉ có thể vươn tay vịn lấy hai thành tường, chậm chậm đi xuống dưới. Cũng không biết qua bao lâu, cho đến khi nhìn thấy chút ánh sáng le lói hắt tới, hai tay Cô Dạ Kiết mới rơi lên trên eo nàng, đặt nàng xuống.

Trái tim thấp thỏm cuối cùng cũng yên định, Phong Phi Duyệt vừa mới xoay người, lại bị hủ dọa đến lao đảo, suýt chút thì đứng không vững.

Chỉ thấy, một cô gái mặc áo đen đứng ngay trước người, đầu tóc dùng một miếng khăn vải màu đen búi lên, trên mặt, cũng mang một cái mạng che mặt màu đen y hệt. Phong Phi Duyệt cố nén sợ hãi, nhìn kỹ lại, hai mắt cô gái thế nhưng không có tiêu cự, chắc hẳn là bị mù.

“Người vẫn ổn chứ?” Cô Dạ Kiết đột nhiên mở miệng hỏi, cô gái kia nghe thấy liền ý vị gật đầu, thanh âm ở trong miệng ‘oa oa’, không phát ra được.

Toàn thân Phong Phi Duyệt run lấy bầy, nơi này âm trầm khủng khiếp, mỗi một bước chân đều tràn đầy quỷ dị, nàng không hiểu, hoàng đế sao lại đưa mình đến đây.

Tay lại lần nữa bị dắt đi, Phong Phi Duyệt chỉ đành phải theo sát Cô Dạ Kiết lên trước, hành lang được đúc từ thạch bích, giống như vĩnh viễn không có điểm cuối, trên mặt đất đá xanh, chỉ có bóng ảnh hai người kéo dài.

Đi đến trước một phòng đá cũng không lớn lắm, bên trong giống hệt bên ngoài, ánh đèn mờ ảo ảm đạm, Phong Phi Duyệt đi vào theo, chạm đến ánh nền trong góc tường, nàng liền đưa mắt nhìn đi.

Đây là một căn phòng kiên cố, thật ra thì, cũng không khác so với tù lao là mấy, trong góc tối mờ mờ, hình như có một bóng đen co rúc, Phong Phi Duyệt muốn tiến lên, cổ tay trắng nõn lại bị Cô Dạ Kiết siết chặt, khí lực rất lớn, khiến nàng đau đến vặn xoắn chân mày.

Bóng đen kia vừa nghe thấy tiếng bước chân liền cử động, từ từ ngẩng đầu lên, Phong Phi Duyệt trợn to hai mắt, nhưng vẫn không thể nhìn được rõ ràng, bốn bề tĩnh mịch, nàng nghe thấy âm thanh xích sắt bị kéo lê trên mặt đất truyền đến cùng với động tác cô gái ngồi dậy, Phong Phi Duyệt nhìn sang, chỉ thấy trong bóng tối, một đôi tay thò ra ngoài.

Ngay sau đó, là một thân thể đơn bạc, cô gái tóc tai nhếch nhác bò ra khỏi góc phòng, ánh đèn từ nửa căn phòng, toàn bộ chiếu lên trên người cô ta.

Phong Phi Duyệt nín thở ngưng thần, chỉ thấy mười ngón tay của cô gái kia vô lực rũ xuống. Đầu ngửa lên, cổ tay khó nhọc tách đầu tóc rơi tả hai bên, lộ ra khuôn mặt dữ tợn gớm ghiếc.

Đó là gương mặt như thế nào ...

Vết thương chồng chất đã sớm kết vảy, da thịt trên gò má, không phân biệt được đáng vẽ lúc ban đầu...

Nhịp tim Phong Phi Duyệt giống như bất động, trong khoảnh khắc cô gái mở to hai mắt ra, nàng lui về phía sau một bước dài, “A...”

Ước gì chip vẫn còn rảnh như ngày nào, tiếc là ko được nữa các chế ạ (Bùn năm giây). Hy vọng các tình iu kiên nhẫn, truyện vẫn còn dài lém, hic hic

147. Chương 146: Kế Hoạch Thế Thân

Chương 146: Kế hoạch thế thân

Phong Phi Duyệt kinh hoàng lui về phía sau, Cô Dạ Kiết áp đầu nàng vào lồng ngực mình, một tay theo đó quần quanh eo nàng, run rẩy dính chặt, “Duyệt Nhi, không phải sợ.”

Phong Phi Duyệt thở dốc, quả tim nảy lên thùm thụp, tựa hồ đã gần vọt tới cổ họng.

“A...a...”

Sau lưng, đôi mắt đục ngầu của cô gái sau khi nhìn thấy Cô Dạ Kiết đột nhiên trở nên sáng rõ, hai tay kéo lê dưới mặt đất dùng sức vùng vẫy, thanh âm mắc giữa cổ họng, thống khổ kêu gào.

Phong Phi Duyệt vẫn chưa hoàn hồn, đôi đồng tử như lưu ly rời khỏi thân thể cô gái vừa xuất hiện trong tầm mắt, nàng ngoái đầu nhìn lại, một tay níu lấy vạt áo hoàng đế.

“A...” Tiếng gào thét bị thương như tiếng kêu gào đau đớn, dung nhan bị hủy hoại dữ tợn nhú chặt, nơi đây mất trong veo, lưu lại từng chuỗi nước mắt dài. Tứ chi phủ phục nằm trên mặt đất, cả thân thể, chỉ có cái đầu có thể dùng lực ngược lên, ánh mắt cô gái vô cùng phức tạp, tựa hồ nhuộm đầy yêu hận, thật giả khó phân. Tầm mắt ướm át từ trên người Cô Dạ Kiết chuyển đi, rơi lên Phong Phi Duyệt đứng bên cạnh.

Hai mắt như một nhìn thẳng tới, cho đến khi nhìn thấy rõ ràng gương mặt Phong Phi Duyệt, đôi con ngươi hoảng sợ tụ lại một điểm, miệng há to, bắt đầu dĩ vì lưỡi bị cắt đứt, mà thốt không ra được nửa chữ. Cô ta muốn giãy giụa, nhưng bởi vì kinh mạch bị chặt đứt khiến cho tứ chi khô rút không duỗi ra được, khó khăn

đưa khuỷu tay chống lên mặt đất, đỡ lấy toàn thân, hai chân phía sau không có chút khí lực, bộ dáng nhìn qua, làm người ta kinh hãi không thôi. Cô gái đưa một tay ra, năm ngón tay lại co rút rũ xuống, lệ rơi đầy mặt, chỉ chực bỏ nhào lên phía trước, lại bị khóa sắt buộc trên cổ chân kéo trở về, nặng nề té xuống đất.

Phong Phi Duyệt nhẹ kéo bàn tay hoàng đế đang đặt trên vai mình xuống, hài thêu cung đình tinh xảo đập lên trước một bước, ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào cô gái nằm dưới đất.

Gần trong gang tấc, mới nhìn thấy rõ hận ý trong mắt cô gái, sắc ngót bén nhọn, hận không thể thiêu hủy nàng đến tận xương, hàm răng cắn chặt, máu tươi theo khoe miệng chảy xuống. Trong lòng Phong Phi Duyệt vẫn còn sợ hãi, mở miệng hỏi, “Cô là ai?”

Nước mắt, giao hòa vết máu, cô gái mở cái miệng trống không, đầu tóc rối tung ướn nhẹp dính bên gò má, cánh môi khê đóng khê mở, so với người chết còn thống khổ hơn vạn phần. Phong Phi Duyệt đưa tay che miệng, lúc này mới phát hiện, thì ra cô gái đã bị người ta chặt đứt tứ chi, cắt đứt đầu lưỡi. Cô Dạ Kiết mặt không đổi sắc, khoe miệng mím lại khê cử động, tiếp đó mở miệng, “Cô ta là, Quân Duyệt.”

“Oanh...” Đầu óc nổ tung, Phong Phi Duyệt cả kinh trợn mắt há mồm, toàn thân nàng run rẩy, khoảng cách gần như vậy, lại trông thấy cô gái nhếch môi cười đến quỷ dị, hai bả vai dùng một tư thế kỳ quái run lấy bầy, ánh mắt hiện đầy băng lạnh, đột nhiên bắn thẳng đến đây!

Phong Phi Duyệt bị dọa đến mức giật mình lui lại một bước dài, hai tay chống trên mặt đất, cô gái cắn răng nghiêng lợi, chống khuỷu tay lên, một cánh tay buông thõng đến tận cổ chân. Mặc dù không có quá nhiều khí lực, nhưng vẫn dọa Phong Phi Duyệt đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, Cô Dạ Kiết nhũu mày tiến lên, chân thon dài lướt qua giữa khoảng không, cô gái bị đá ra xa mấy bước.

Khom lưng, đưa tay kéo một cái, lôi Phong Phi Duyệt dậy, nghiêng đầu nói với á nô* ở bên cạnh, “Ngày tiến theo không cho cô ta ăn cơm.”

(Á ở đây có nghĩa là câm)

“A a...” Cô gái giống hai lỗ tai lên, dùng sức gật đầu mấy cái.

Phong Phi Duyệt vẫn chưa bình ổn lại được, hai tay quấn quanh cánh tay hoàng đế, tầm mắt cũng theo đó dời sang bên cạnh, “Chàng nói cô ta là Quân Duyệt?”

Cô Dạ Kiết không muốn giấu giếm, môi mỏng bật ra một chữ, vang vọng hữu lực, “Đúng.”

Thân thể mềm nhũn, Phong Phi Duyệt có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp, tầm mắt mông lung, xem ra, phán đoán ngay từ đầu của nàng không hề sai. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt hoàng đế đã biết rõ thân phận của nàng rồi, hẳn không có nói ra, lại lạnh mắt nhìn Quân gia tự biên tự diễn vở kịch này, “Chàng biết từ khi nào?”

Cô Dạ Kiết hiểu nàng đang nói đến chuyện gì, cũng thẳng thắn thừa nhận, “Ở Lạc Thành, trẫm đã biết rồi.”

Nhưng không ngờ, thậm chí còn sớm hơn trong dự liệu của nàng.

Quân Duyệt dần mất hết khí lực, phủ phục dưới mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt hoàng đế ném lên trên người cô gái đầy băng lãnh vô tình, Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn theo, nàng khó có thể tưởng tượng được, cô gái trong bộ dạng thê thảm như vậy, lại là người có gương mặt giống hệt mình. Suy nghĩ quá mức hỗn loạn, quá nhiều chuyện lần lượt kéo đến, khiến tâm trí nàng hỗn loạn.

Cô Dạ Kiết ôm chặt hai vai nàng, môi mỏng tiến đến gần cánh môi người con gái, “Chúng ta đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt dính vào trước ngực nam tử, giữa cánh mũi vương chút mùi mồ hôi khinh bạc, nàng vô thức lắc đầu, người đã bị hoàng đế mang ra ngoài.

Nào ngờ, Quân Duyệt sau lưng thấy hai người định rời đi, lại dồn hết khí lực muốn bò theo lên trước, thanh âm bị xé rách tạo thành âm điệu làm người ta phải rợn tóc gáy, tiếng nói bị mắc kẹt giữa cuốn họng, không bật ra được. Toàn thân Phong Phi Duyệt không nhịn được run rẩy, muốn quay đầu lại, một tay Cô Dạ Kiết giữ lấy gò má bên trái của nàng, không để nàng xoay qua chỗ khác, “Đừng nhìn.”

Á nô ở bên cạnh theo lời, bước chân nhẹ nhàng quen thuộc đi đến bên cạnh Quân Duyệt, vươn một tay ra cầm lấy cổ chân cô gái, dùng sức kéo cô ta trở về góc tối âm u. Cô gái dùng hết sức lực toàn thân giãy giụa, miệng lại bị người phía sau bịt chặt, lập tức không còn phát ra âm thanh gì.

Bước chân Phong Phi Duyệt trống rỗng, đã không nhớ rõ mình là làm thế nào đi theo hoàng đế trở về tẩm điện.

“Tham kiến hoàng thượng.” Ngoài điện, thị vệ thấy hai người trở về, vội vàng hành lễ.

“Toàn bộ lui ra.” Cô Dạ Kiết mặt không biến sắc dẫn Phong Phi Duyệt vào trong nội điện, thấy Lý Yên cùng vài cung nữ hầu hạ vẫn còn ở đây, hẩn phất tay một cái, cho đám người lui xuống toàn bộ.

Cửa điện khép chặt, ánh nến chập chờn, Phong Phi Duyệt nhìn cảnh vật bày biện quen thuộc, đưa mắt nhìn đi, suýt chút nữa cho là, mới vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Hai tay run rẩy rót một chén trà, sau khi uống vào, mới hoàn hồn được đôi chút, toàn thân cũng bắt đầu trở nên ấm áp.

“Quân Duyệt,” Phong Phi Duyệt phản ứng trước tiên, đáy mắt đã khôi phục lại thanh tĩnh lúc trước, “sao lại trở thành bộ dạng như vậy.”

Cô Dạ Kiết từ trên ghế đứng dậy, vài ba bước đi đến trước cửa sổ, điêu khắc hoa văn bách hoa ẩm áp nhu hòa, rất không phù hợp với bầu không khí nặng nề trầm ám lúc này. Hẩn mân môi mỏng, muốn mở miệng, rồi lại sợ tai vách mạch rừng, lần nữa nhắc chân quay trở lại bên cạnh Phong Phi Duyệt, “Quân gia cho rằng tìm nàng đến, là có thể che giấu qua mặt trẫm, chỉ là, bọn chúng bỏ quên một điều.”

“Điều gì?” Nàng miệng đắng lưỡi khô, ngẩng đầu lên.

Hoàng đế rũ mí mắt xuống, cánh mi nhẹ phe phẩy, “Bọn chúng không biết, Quân Duyệt biến mất, trẫm rõ ràng hơn bất kỳ ai khác.”

Phong Phi Duyệt hướng đôi đồng tử ra đằng xa, suy nghĩ giây lát, sau đó mở miệng hỏi, “Có phải, trong lòng chàng sớm đã biết rõ rồi không?” Nàng không hiểu, Quân Duyệt sao lại vô duyên vô cớ bị giam trong địa lao đó, lại vì hà cớ gì, mà rơi vào kết cục thê thảm như vậy.

Hoàng đế đưa mắt nhìn đi, con ngươi cơ trí có chút do dự, khóe miệng theo thói quen mím lại, trong lòng Phong Phi Duyệt có dự cảm chẳng lành lướt qua, trực giác mách bảo nàng, bên trong chuyện này nhất định có một bí mật kinh người. Cô Dạ Kiết đã hé lộ một nửa bí mật, tất nhiên cũng không có ý định che giấu thêm nữa, “Bởi vì, Quân Duyệt là do chính ta tự tay phế bỏ.”

Gương mặt nhỏ nhắn phản chiếu trên tấm thạch anh trong suốt kinh ngạc không thôi, Phong Phi Duyệt tiếp lời hỏi tới, “Tại sao?”

“Lúc đầu, Quân Duyệt vào cung, trẫm vì muốn củng cố thế lực, cân bằng quyền thế giữa thái hậu hai cung cùng Quân gia, không thể không phong cô ta làm hoàng hậu. Nhưng không ngờ chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, trong hậu cung đã đầy chướng khí mù mịt, số phi tần tự dưng chết oan không đếm xuể, thậm chí, trong lòng cô ta, còn vọng tưởng tham dự triều chính, đã tâm thâm độc, hãm hại trung lương.”

Phong Phi Duyệt tuyệt đối không ngờ tới, một nữ nhân như Quân Duyệt, tâm địa so với nam nhân còn tàn nhẫn hơn.

“Rất rõ ràng, ta không thể nào xảy ra xung đột với Quân gia, trẫm muốn khiến Quân Duyệt tự mình biến mất, cho nên, chặt đứt tứ chi cô ta, vì phòng trừ tương lai phát sinh chuyện ngoài ý muốn, ta khiến cô ta có miệng không thể nói, có tay nhưng không thể dùng.” Cô Dạ Kiết đối với Quân Duyệt tựa hồ cũng không có tình cảm, trong mắt đầy xa cách, mơ hồ còn mang theo chán ghét.

“Vậy, tại sao không trực tiếp giết cô ta.” Phải sống như vậy, còn thống khổ hơn là chết.

“Trẫm cũng không nói rõ được, lúc đó xuống tay, trẫm cũng muốn một đao chấm dứt sạch sẽ, chỉ là trong lòng đột nhiên có một ý niệm, nghĩ rằng lưu lại cho cô ta một cái mạng, nói không chừng, sau này sẽ hữu dụng.” Ngờ kìa Cô Dạ Kiết đột nhiên trở nên nghiêm trọng, hai mắt thận trọng nhìn sang người con gái trước mặt, “Duyệt Nhi, nàng rất sợ phải không, cho rằng trẫm rất tàn nhẫn?”

Phong Phi Duyệt không hề đáp lời, một tay đè chặt trước ngực, nhưng nàng cũng có thể lý giải được phần nào, thân là đế vương, đừng nói đến những lời sáo rỗng như ‘thương dân như con’, chỉ riêng bản thân mình mà nói, nếu không có kiên quyết cùng thủ đoạn dứt khoát, vậy, mới thật sự là hại nước hại dân. Lúc này ở trong địa lao, từ ánh mắt của Quân Duyệt xem ra, cô ta đối với người nam nhân trước mắt này, nhất định là tràn đầy tình cảm, chỉ có điều, giống như lời Quân Ẩn nói, trên vai nữ nhi Quân gia phải gánh vác quá nhiều thứ, quá nặng nề.

Phong Phi Duyệt không nhịn được tiếc hận, vận mệnh con người quá trở trêu, hai tay đặt lên mu bàn tay Cô Dạ Kiết, cũng không có chút trách cứ hay sợ hãi, nàng không muốn khiến hắn cảm thấy cô độc, “Ban đầu Quân Duyệt lựa chọn đi con đường này, cũng nên có dự tính xấu nhất.”

Mặc dù, thủ đoạn của hắn vô cùng tàn nhẫn, nhưng cũng là tình thế bắt buộc.

Cô Dạ Kiết trở tay nắm lấy tay nàng, thần sắc âm nhu, đứng dậy để nàng tựa lên trên người mình.

“Chuyện này, còn có ai biết nữa không?” Phong Phi Duyệt ngẫm nghĩ giây lát, ngược mắt hỏi.

Hoàng đế khẽ lắc đầu, hai tay rơi lên đầu vai nàng, “Cung nhân biết chuyện này, trăm chỉ giữ lại một mình ái nô, cho đến giờ, không một ai hay biết.”

Phong Phi Duyệt nhẹ giã chân mày, lúc trước, nàng cho rằng Quân Ẩn cũng biết được một hai phần, bây giờ xem ra, lúc trước hẳn để nàng thế chỗ Quân Duyệt vào cung, chẳng qua là nhìn trúng gương mặt giống hệt Quân Duyệt này mà thôi, chứ không có rắp tâm trừ tính gì khác.

Bàn tay Cô Dạ Kiết rơi lên đỉnh đầu nàng, nắm ngón tay nhẹ nhàng vuốt theo sợi tóc đen bóng như tơ lụa của nàng, cử chỉ thân mật, nhưng thi thoảng lại thất thần, giống như đang có tâm sự bất định. Khuôn mặt Phong Phi Duyệt áp vào trước bụng nam tử, nghĩ đến hành động bất thường của hắn, đột nhiên đưa mình đi gặp Quân Duyệt, ngược cảm lên, “Kiết, chàng có tâm sự phải không?”

Cổ tay Cô Dạ Kiết cứng đờ, động tác cũng dừng lại giữa chừng, thu hồi lại tầm mắt hướng ra ngoài điện, nam tử ngưng mắt nhìn người con gái phía dưới, “Duyệt Nhi...”

“Ừ?” Nàng đáp nhẹ một tiếng, chờ hắn mở miệng, nếu như không ngoài suy đoán của nàng, chắc chắn là chuyện về Quân gia.

Quanh co lòng vòng, hoàng đế nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, lòng bàn tay mang theo nốt chai thô ráp dịu dàng vuốt ve, hai tay Phong Phi Duyệt vòng quanh thắt lưng rắn chắc của nam tử, nơi cổ họng hoàng đế khẽ nhấp nhô, sau đó mới khàn khàn mở miệng, “Trẫm, đã sai người bắt giữ Quân gia.”

Nàng rũ tầm mắt xuống, rồi lại nâng lên, “Đây là chuyện không sớm thì muộn, hoàng thượng hà tất phải phiền lòng?”

Cô Dạ Kiết thấy nàng không có phản ứng quá khích, trong lòng lúc này mới nhẹ nhõm, xem ra, Phong Phi Duyệt cùng Quân gia không hề có quan hệ gì quá sâu sắc. Đôi tay rơi xuống, thuận thế kéo nàng sang, “Chứng cứ Quân gia phản quốc trẫm đã nắm trong tay, Quân gia cái gai độc này ẩn núp quá sâu, trẫm cuối cùng có thể nhổ đi được rồi.”

Phong Phi Duyệt cười nhẹ như gió, lại thấy hắn cũng không có biểu hiện mừng rỡ toàn thắng như trong tưởng tượng của mình, “Có phải gặp phải chuyện gì phiền toái không?”

Cô Dạ Kiết vuốt ve ngón tay mảnh khảnh của nàng một lần rồi lại một lần, qua giây lát, mới kéo tay nàng, kề lại gần môi mỏng ôn nhu của mình, khẽ hôn lên từng ngón một, “Duyệt Nhi, trẫm cần sự giúp đỡ của nàng.”

Từ trong mắt hắn, Phong Phi Duyệt nhìn ra được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nàng dịch người tiến lên, ngồi xuống cạnh Cô Dạ Kiết, “Giúp như thế nào?”

Hoàng đế nhẹ giọng thở dài, mày kiếm nhíu chặt, tuấn nhan hiện lên sầu tư, “Bây giờ chứng cứ xác thực, Quân gia lại dây dưa không chịu cung khai, Hình bộ nhất định không kết án được, trẫm sợ tiếp tục như vậy, chuyện sẽ đột biến.”

“Không chịu cung khai?” Phong Phi Duyệt không lý giải được, “Quân Diêm cùng với mấy vị phu nhân trong phủ kia đều là nữ nhân chân yếu tay mềm, chỉ cần dùng chút thủ đoạn hù dọa, không sợ họ không nhận tội.”

Cô Dạ Kiết ôm nàng sang, để cho nàng ngồi lên chân mình, khuôn cằm kiên nghị toát ra chút thanh niêm, mặt mũi kiêu quẻ, “Hình bộ ngày đêm tra hỏi, cực hình nên dùng cũng đã dùng qua, nhưng trên dưới Quân gia quyết tâm, không một kẻ nào chịu nhận tội.”

Phong Phi Duyệt nhíu chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, ngữ khí nghiêm trọng, “Hành động mưu phản này, là tội gì?”

“Tử tội,” Cô Dạ Kiết lạnh giọng kiên quyết nói bên tai nàng, “Quân Ân đã sớm cấu kết với nước ngoại biên, một ngày chưa diệt trừ, toàn bộ Huyền Triều ta liền giống như bị bắt trúng xương mềm, khó lòng nhúc nhích. Bây giờ, trầm khó khăn lắm mới nắm được chứng cứ, lại vì một phần thư nhận tội mà kéo dài chưa định án được. Thế lực Quân gia rất lớn, bọn chúng không đồng ý viết tên nhận tội, trầm rất khó mà thu phục.” Nam tử gồi cầm lên bả vai nàng, hao tâm phí sức muộn, môi mỏng bổ sung một câu, “Một khi định án, trầm liền diệt trừ được cả nhà lão ta.”

Tội mưu nghịch phản quốc này, chắc chắn sẽ liên lụy cả nhà, chẳng trách, không một ai trong Quân gia chịu nhận tội. Phong Phi Duyệt có phần hỗn loạn, trong đầu thoáng qua bóng dáng của mấy vị phu nhân cùng Quân Nghi, nàng vừa định cầu tình, hình ảnh lại lần nữa quay trở về lúc nàng vừa đến dị giới, từng cảnh tượng dưới chân Lạc Thành lần lượt hiện ra. Tứ phía báo hiệu bất ổn, dân chúng bị xua đuổi hành hạ đến chết, bên trong lồng giam, nữ nô ở chợ nô lệ bị ai thẩm thiết, hết thấy, không phải nguyên nhân đều là do chiến tranh sao? Còn nữa, nội quan ở Vũ Việt Thành lại hoành hành, dân chúng lầm than, cũng bởi vì chiến tranh. Quân gia thân là trụ cột chống đỡ Huyền Triều, lại tham ô hối lộ, chung quy rồi sẽ có ngày, đẩy Huyền Triều vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Giờ đây, hoàng đế mặc dù tay giữ bằng chứng, nhưng thủy chung không trị được tội của họ, cứ thế mãi, chỉ sợ không còn tác dụng gì. Huống hồ, Quân Ân bây giờ nhất định đã phát hiện ra sự tình, điều đáng lo nhất là, trong thời điểm mấu chốt này hắn sẽ có hành động gì đó.

Phong Phi Duyệt nghĩ đến hành động của Cô Dạ Kiết hôm nay, Quân Duyệt tứ chi tàn phế, lại càng không thể nào nhận tội, đôi mắt sắc bén của nàng thoáng qua mấy phần cơ trí, đầu mày khẽ nhíu lại, “Ý của chàng là, muốn thiếp...”

Hoàng đế cũng không phủ nhận, kéo nàng vào trong ngực mình, “Bây giờ, chỉ có nàng có thể giúp ta.”

“Giúp như thế nào?” Phong Phi Duyệt ngược mắt, không vội, cũng không giận, nàng biết Cô Dạ Kiết nhất định sẽ có sách lược vẹn toàn, bằng không, cũng sẽ không mở miệng như thế này.

Thấy nàng bình tĩnh như vậy, đáy lòng hoàng đế tràn đầy xúc động, cánh tay ôm lấy nàng cũng tăng thêm vài phần khí lực, “Hoàng hậu của trầm, chính là Quân Duyệt, đến lúc đó, nàng chỉ cần bắt chước bút tích của cô ta viết tên đồng ý nhận tội, trầm cũng không tin Quân gia không cúi đầu. Một người nhận tội, toàn tộc bị trừng trị, đợi đến lúc lên đài hành quyết, trầm liền mang Quân Duyệt thật sự ra, đến lúc đó, dưới mí mắt toàn bộ Huyền Triều, đổi nàng trở lại, khi ấy, nàng không còn là nữ nhi Quân gia nữa, hơn nữa có thể triệt triệt để để thoát khỏi gông xiềng này, từ nay về sau, hoàng hậu của trầm, vĩnh viễn chỉ có một mình Duyệt Nhi nàng.”

Phong Phi Duyệt vui đầu trước ngực hắn, bàn tay hoàng đế ở trên lưng nàng vỗ nhẹ, “Quân Duyệt đã bị hủy dung, trầm sẽ mời quan phủ khám nghiệm tử thi giỏi nhất Huyền Triều, đến lúc đó, là có thể chứng minh được thân phận của cô ta.”

Hành động lần này của hoàng đế chẳng những có thể một lưới tóm trọn Quân gia, thậm chí, còn có thể khiến nàng thay da đổi thịt, đường đường chính chính mang thân phận thực sự.

Suy xét lại thì, kế hoạch này quả thật không chệch vào đâu được, ánh mắt hoàng đế hiển lộ yêu thương, trong lòng có chút áy náy, “Chỉ là, khó tránh khỏi mấy ngày lao ngục tai ương, sau khi Hình bộ bẩm báo, còn phải thẩm định thêm ba lần.”

Một khi Phong Phi Duyệt đồng ý, khẩu cung của nàng sẽ dựa theo một khuôn mẫu, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác.

Cũng chỉ khi cho nàng một thân phận mới, nàng mới có thể thoát khỏi Quân gia, ổn tọa hậu vị.

Phong Phi Duyệt ngẫm nghĩ giây lát, kẻ sách hiện giờ, đây không thể nghi ngờ là biện pháp tốt nhất, thân thể lui ra khỏi lồng ngực nam tử, khoe miệng nàng nhàn nhạt, chậm rãi mở miệng, “Chỉ có điều, thiếp có một thỉnh cầu.”

Con người trong mắt hoàng đế hơi co lại, không cần suy tính nhiều, liền đoán ra được mấy phần, hắn cũng không nói rõ, mà hỏi ngược lại, “Thỉnh cầu gì?”

“Tội của Quân gia mặc dù không thể tha thứ, nhưng đứng sau giết đây, quả thật không có mấy người, thần thiếp muốn cầu xin hoàng thượng, bỏ qua cho gia đình nô bộc trong tướng phủ, cùng với nữ quyến trong Quân gia, cũng hy vọng hoàng thượng có thể xử trí khoan hồng.”

Cô Dạ Kiết nắm gọn tay nàng trong lòng bàn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Người không liên quan, trăm có thể mở một mắt lưới, chỉ là...” Hắn ngừng lại giữa chừng, hướng ánh mắt nhìn xuống người con gái trong ngực, “Những người khác, cho dù trăm muốn bỏ qua, thái hậu hai cũng sẽ không dễ dàng đồng ý. Tội chết có thể miễn, trăm chỉ có thể dựa theo luật lệ Huyền Triều, án phạt nhẹ nhất, là đày bọn họ đến biên quan.”

Phong Phi Duyệt biết, đây là bước lui lớn nhất của hoàng đế, bây giờ, còn gì quan trọng hơn là bảo vệ được tính mạng chứ. Trong lòng nàng vẫn còn vương vấn, lại không biết nên mở miệng với nam tử như thế nào. Hoàng đế thấy nàng như có điều muốn nói lại thôi, áp mặt xuống, cùng nàng trán tựa trán, “Về phần Quân Nghi, trăm cho nàng ta một cơ hội, là sống, hay là chết, đành phó thác cho trời vậy.”

Nàng giãn mặt ra, tiếp theo bật cười thành tiếng, Quân Nghi phạm phải hai đại tội, giờ đây Cô Dạ Kiết có thể để nàng ấy cùng bị đày đến biên ải, đã là khoan dung lớn nhất.

“Duyệt Nhi...” Hoàng đế giữ chặt ngón tay nàng, môi mỏng chạm nhẹ lên khoe miệng nàng, “Trăm tưởng rằng, nàng sẽ không đồng ý.”

Phong Phi Duyệt khẽ lắc đầu, “Thiếp biết, nếu không phải bây giờ không còn cách nào khác, chàng tuyệt đối sẽ không đưa ra chủ ý này.”

Cô Dạ Kiết kéo nàng ghì chặt vào trong ngực, “Trăm nhất định sẽ không để nàng chịu bất cứ thương tổn nào, chuyện này, tuyệt đối sẽ không có sai sót.”

Phong Phi Duyệt kéo môi, nhẹ gật đầu, “Không phải sợ, thiếp tin chàng.”

Nam tử xúc động, trong lòng hắn chỉ sợ có gì đó sơ xuất, nhưng ngay cả một chút khăn trương nhỏ nhỏ này cũng bị nàng phát giác ra.

“Duyệt Nhi...” Nam tử cọ cọ gương mặt anh tuấn lên mái tóc nàng, hai mắt khép chặt khẽ mở, bỗng nhiên lui người ra, “Nàng tên là gì?” (Anh hài hước ghê ha, giờ mới biết tên vợ là gì :v :v)

Nàng khẽ cắn cánh môi, miệng nhếch lên, đáp lời nói, “Phong Phi Duyệt.”

Một câu ba chữ, thanh âm trong trẻo như suối, thấm vào tim can, hoàng đế mỉm cười, gương mặt tuấn lãng chậm chậm lặp lại, “Phong... Phi ... Duyệt,” Thanh âm từ tính hấp dẫn, ngữ điệu sâu sắc, “là một cái tên rất hay.”

Nàng rũ mắt xuống, nam tử lại vươn một tay ra, nhắc cằm nàng lên, “Nàng là người ở đâu?”

Phong Phi Duyệt đưa tay gõ trán, không biết phải nói với hắn như thế nào, “Chỗ của thiếp, có khác biệt rất lớn với nơi này.”

“Khác như thế nào?” Hoàng đế thế nhưng lại kiên trì, nàng nguyền miệng một cái, cố gắng giải thích sao cho Cô Dạ Kiết có thể hiểu được, nơi đó, nam nữ ngang hàng bình đẳng, không có chiến tranh, mỗi một con đường giữa thành thị, dòng người tới lui vốn không phải cưỡi ngựa, mà là lái xe, trời lam biển biếc, bay lượn lướt qua bầu trời, là máy bay...

Cô Dạ Kiết lắng nghe cực kỳ nghiêm túc, “Trẫm hiểu rồi, đó là chim...”

148. Chương 147: Thư Nhận Tội

Chương 147: Thư nhận tội

Phong Phi Duyệt không nhịn được, tiếp theo tiện đà bật cười, “Đúng, đó là chim.”

“Vây, nàng vì sao lại đi đến Huyền Triều?” Hoàng đế áp gương mặt anh tuấn lên trước, nghi vấn dồn nén đã lâu, bây giờ mới có thể mở miệng hỏi ra lời.

Phong Phi Duyệt khẽ nhú mày, câu hỏi này, ngay cả nàng cũng không giải thích rõ ràng được, “Thiếp nhớ, lúc ấy, từ trên xe rơi xuống vách đá, thế nhưng khi tỉnh lại, lại vui mình ở sa mạc. Về sau, gặp được Quân Ân, ngày đó gặp phải chàng ở Lạc Thành, chính là ngày đầu tiên thiếp tới đây.”

Cô Dạ Kiết vươn tay vạch sợi tóc rơi trước trán nàng ra, hẩn trước giờ không tin vào số mạng, bây giờ nghe nàng nói thần kỳ như vậy, cũng bất tri bất giác tin tưởng vài phần.

Cả đêm không chợp mắt, trừ những lúc nói với Phong Phi Duyệt vài chuyện thời hiện đại, phần lớn thời gian là trầm mặc, trên giường rộng, hai người cùng tựa vào nhau, cũng không qua bao lâu, trời đã sáng lên. Thị vệ ngoài điện bị rút đi toàn bộ, mấy ngày liên tục hoàng đế tìm chữ viết của Quân Duyệt, để cho nàng ở trong điện cẩn thận bắt chước từng chút một.

Thức ăn được đưa vào tấm điện, ngoại trừ Lý Yên, toàn bộ cung nữ thái giám phục vụ bên ngoài điện, một bước cũng không được lại gần.

Phong Phi Duyệt viết chữ, hoàng đế thi thoảng có đi ra ngoài mấy lần, thời gian còn lại, hầu như luôn ở trong đại điện. Thượng đại nhân tới lui mấy lần bẩm báo, Quân gia vẫn như cũ không chịu cung khai, khổ hình trong đại lao tựa hồ chẳng có chút tác dụng nào. Trong cung, thái hậu nghe vậy, càng thêm nôn nóng tìm đến mấy lần, Cô Dạ Kiết dứt khoát không gặp mặt, nhất quyết ở lại trong điện.

“Nghe nói, Quân gia sụp đổ rồi.” Mạch Tu một thân lãnh đạm, hướng sang Mạch Thần Lại bên cạnh nói.

Nam tử không giấu được vẻ lo lắng trong mắt, Quân gia một khi bị định tội mưu nghịch, nhất định sẽ náo động toàn bộ Huyền Triều, mà Phong Phi Duyệt thân làm hoàng hậu sẽ bị lôi xuống nước đầu tiên, “Trong cung, đồn đãi như vậy.”

“Con thành thực nói với sư phụ, con đối với hoàng hậu, có tình cảm hay không?” Mạch Tu chắp hai tay sau lưng, bóng dáng cao lớn đứng cạnh Mạch Thần Lại khó bề so cao thấp, hai mắt nhìn thẳng, nghiêm túc đối diện nam tử.

Mạch Thần Lại cũng không trả lời, nhưng trong lòng đã có đề phòng, lần trước hẩn tin tưởng Mạch Tu, khiến bản thân cùng Phong Phi Duyệt hoàn toàn lọt bẫy, nam tử mặt không biến sắc, vẫn trước sau như một đáp lời, “Đồ nhi không dám.”

Mạch Tu nhìn đi chỗ khác, một tay kéo ống tay áo, thanh âm khó phân nặng nhẹ, “Vi sư vốn định giúp con, nhưng không ngờ con vẫn e dè thận trọng như vậy.”

Trông mắt nhẹ rủ xuống, bây giờ Phượng Liễm Cung cảnh còn người mất, bên trong hoàng cung nội uyển không chỗ nào không có trọng binh canh giữ, muốn gặp mặt Phong Phi Duyệt một lần cũng khó khăn. Mặc dù không thể tin tưởng Mạch Tu nữa, nhưng trình độ bào chế thuốc của ông ta thâm hậu hơn mình, nếu ông ta thật sự muốn giúp, có lẽ nói không chừng sẽ có cách gì đó, “Sư phụ, người nói vậy là có ý gì?”

Người đàn ông im lặng không lên tiếng, ngón tay thon dài sạch sẽ từ trong tay áo móc ra một bình sứ, ngón cái cùng ngón trỏ mở ra, đưa tới trước mắt Mạch Thần Lại, “Trong này, chỉ có một viên đan dược, cũng chỉ có thể cứu một cái mạng.”

Đưa tay nhận lấy, Mạch Thần Lại mở nắp bình ra, đặt giữa cánh mũi ngửi nhẹ, “Đây, chẳng lẽ là...”

“Đúng,” Mạch Tu gật đầu, “đây là hoàng hôn đan mà năm đó sư phụ ta để lại, ta vẫn luôn mang theo bên người, lão nhân gia khi đó đã dặn dò, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không được lấy ra.” Ánh mắt người đàn ông dưới cặp chân mày hiện lên hết sức chân thành, “Bây giờ, vì sư giao nó vào trong tay con, hy vọng, con có thể khiến nó hữu dụng.”

Nắm ngón tay Mạch Thần Lại dùng sức nắm chặt, bình sứ thuần chất tinh tế, dán sát vào da thịt, lạnh như băng nhưng lại mang theo hy vọng ấm áp, “Sư phụ, thứ trân quý như thế này, đồ nhi không nhận nổi.”

“Mạng người quan trọng, nếu như con đối với hoàng hậu thật sự có tình cảm, thì cứ lấy thuốc ra, nếu như không có, cũng đừng lãng phí thứ đan dược hiếm có này.” Mạch Tu nói dứt khoát, ánh mắt dính chặt vào người nam tử.

Bàn tay Mạch Thần Lại nắm lấy bình sứ, nắm chặt rồi buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, năm lần bảy lượt như vậy, mới bỏ nó vào trong tay áo mình, “Tạ sư phụ.”

Người đàn ông mỉm cười, bước chân đã đi ra ngoài.

Mạch Thần Lại trở về phòng luyện đan, vừa mới cởi y phục trên người xuống, liền nghe thấy cửa điện bị mở ra, Lâm Doãn không chút kiêng dè đi vào trong. Nam tử dừng động tác trên tay lại, hần cảm trường sam giắt lên trên kệ, gương mặt tuấn tú hướng sang cô gái cười tươi, “Một cô gái trẻ chưa xuất giá, ra ra vào vào tùy ý như vậy, cẩn thận sau này không tìm được nhà chồng tốt.”

“Sư phụ đừng có dọa người,” Lâm Doãn đặt đồ lên bàn, hai tay cầm lấy khăn sạch lau chùi, “hơn nữa, ai muốn xuất giá chứ, con muốn đi theo người cả đời, như vậy cũng rất tốt mà.” Cô gái không bận tâm Mạch Thần Lại bật cười, đi lấy một bộ y phục sạch sẽ để nam tử chuẩn bị thay.

“Điều tại ta, để mặc con tùy tiện quen rồi.”

Lâm Doãn chỉ cười không nói gì, đứng sau lưng hần, vừa định cầm y phục mặc lên, liền không nhận được kinh hô thành tiếng, “Sư phụ, trên lưng người bị làm sao vậy?”

Mạch Thần Lại ngoái đầu qua, tóc đen cũng rơi xuống, “Trên lưng?”

“Đúng vậy, người xem.” Lâm Doãn lo lắng kéo hần tới trước gương đồng, trên da thịt sần chắc màu mật ong, lại có một vết bầm tím lớn cỡ bàn tay, nhìn qua, giống như vết máu ứ đọng. Mạch Thần Lại trở tay sờ nhẹ, không đau không ngứa, lơ đãng nói, “Có lẽ không cần thận va vào đâu đó.”

Sắc mặt Lâm Doãn lại mù mịt không yên, đưa một ngón tay thử chọc chọc dưới bả vai nam tử vài cái, “Thật sự không đau sao?”

Mạch Thần Lại cầm lấy y phục trong tay cô gái khoác lên người, “Chẳng qua là bị trầy xước một chút, lát nữa thoa ít cao dược là ổn rồi.”

Lâm Doãn vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, có chút giận dỗi nói, “Sư phụ, người đã lớn như vậy rồi, còn không biết chăm sóc bản thân.”

Mạch Thần Lại cài thắt lưng, bộ trường bào màu lam nhạt càng làm nổi bật vẻ tuấn lãng phi phàm của nam tử, đem bình sứ cẩn cẩn thận thận bỏ vào trong tay áo, trên gương mặt khẽ ngậm cười, thần sắc ngưng tụ sâu tư. Nam tử như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm chính mình trong gương đồng, Lâm Doãn thấy hần không nói gì, chỉ dọn dẹp đơn giản chung quanh, sau đó bắt đầu lo liệu công việc trong đan phòng.

Trên mặt bàn trơn mịn sơn đỏ, Phong Phi Duyệt nhìn bức thư nhận tội đã chuẩn bị sẵn sàng kia, ánh mắt thất thần. Nghiền mực tẩn ra mùi sách thơm ngát, bút mực mạnh mẽ hữu lực gác nghiêng bên cạnh, nàng vòng hai tay trước người, có vẻ nghiêm túc mà bình tĩnh. Trong đại điện, vẫn còn thân ảnh nam tử phần

chiếu ở đằng xa, song cửa sổ điêu khắc bách điều triều phượng bị đẩy mở, mơ hồ, có ánh trăng thừa thớt sáng tỏ nghiêng bóng rọi vào.

Cô Dạ Kiết tựa người vào góc cửa sổ, sau đó chậm rãi đứng thẳng dậy, mà lúc này, người con gái cũng nhấc bút lên, bàn tay khẽ vuốt phẳng bức thư nhận tội quan hệ đến bao nhiêu mạng người kia, mũi bút, nhẹ rơi xuống góc bên phải.

Mực nước màu đen dính vào giấy Tuyên Thành, thời gian trong phút chốc bao trùm khắp bốn góc đại điện, tư thái ung dung, như một đóa hoa thủy tiên không nhiễm trần thế. Nàng trầm ồ khẽ cử động cổ tay trắng nõn, lưu lưu loát loát viết xuống hai chữ ‘Quân Duyệt’, hoàng đế khom lưng, hơi thở nhích nhàng vỗ vào gò má nàng, “Quả nhiên, cơ hồ là giống nhau như đúc.”

Phong Phi Duyệt đặt bút xuống, đợi đến khi chữ viết hoàn toàn khô rồi, mới cầm lên đối chiếu với chữ viết của Quân Duyệt ở bên cạnh. Nàng kéo môi cười khẽ, nắm ngón tay bởi vì cầm bút một thời gian dài mà cứng ngắc như mỗi, Cô Dạ Kiết ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lòng bàn tay cô gái đặt lên mặt giấy, nhẹ nhàng nhấn một cái, đồng ý nhận tội.

“Có phần này, trẫm không tin Quân gia không chịu cúi đầu!” Hoàng đế hiển lộ ý cười, nắm lấy phần thư nhận tội trong tay.

Mặc dù sự tình cấp bách, nhưng Cô Dạ Kiết vẫn không lập tức giao bức thư đi, mà gấp nó lại, bỏ vào trong tay áo.

Trên giường rộng rộng rãi xa hoa, bởi vì hai người đang ôm chặt nhau mà trống đi hơn phân nửa, Cô Dạ Kiết vén mái tóc của nàng ra sau gáy, trán tựa trán, “Có sợ không?”

Phong Phi Duyệt mím chặt cánh môi, ánh mắt hẹp dài kéo thành một tiếng cười, khóe miệng nhếch lên, “Không sợ.”

“Thật dũng cảm,” Hoàng đế lập tức giãn mặt ra, tuần nhan lãnh khốc cũng dần trở nên nhu hòa, “ta biết nàng không sợ, nhưng mà nói thẳng ra thì, trẫm ngược lại có chút lo sợ.”

Phong Phi Duyệt khẽ ngược khuôn trán đang tựa vào cùng một chỗ với nam tử, nàng vươn một tay ra, bàn tay mềm mại nhẹ lướt theo chân mày kiếm của hắn. Cô Dạ Kiết nhắm hai mắt, tựa như rất hưởng thụ thời khắc an tĩnh này, “Sợ cái gì?”

Hắn khẽ lắc đầu, không nói rõ được, “Ta sợ, chuyện không có thuận lợi như vậy.”

Ngón tay khẽ vuốt khựng lại, Phong Phi Duyệt ngẫm nghĩ một hồi, nam tử ngay lập tức mở mắt ra.

“Cùng lắm thì, thiếp đi sung quân.” Nàng mím môi bật cười, nhưng không ngờ một câu thuận miệng trêu đùa lại khiến thần sắc Cô Dạ Kiết đại biến, con ngươi màu hổ phách không hề báo trước đột ngột chìm xuống, lạnh lẽo như hàn băng ngưng tụ thành gợn sóng lẫn lẫn. Phong Phi Duyệt im bất, hoàng đế như vậy, khiến nàng cảm thấy thật sự khiếp sợ, cánh tay đặt bên hông đột nhiên quán chặt không thả, Cô Dạ Kiết kéo nàng về phía mình, gương mặt tuần tú vùi sâu vào lồng ngực nàng không chịu ngược lên.

Phong Phi Duyệt giật bắn cả người, nửa khắc sau, mới nâng một cánh tay lên, vòng quanh đầu vai nam tử, “Kiết, thiếp không nói nữa.” Nàng không nhịn được ảo não, thần sắc đầy hối hận.

Hơi thở khẩn trương hữu lực phun đốt trước ngực nàng, Phong Phi Duyệt đột nhiên thoáng qua một cảm giác hoảng sợ kỳ dị, không nói được, không giải thích rõ được, loại cảm giác đó tựa hồ càng lúc càng mãnh liệt, tràn đầy lấp nghẹn lồng ngực nàng. Theo lý, tất cả đã ổn định, kế hoạch của hoàng đế toàn vẹn không một kẽ hở, không có cạm bẫy, còn có điều gì phải lo lắng nữa?

Cô Dạ Kiết nhìn xuống đôi đồng tử thanh thuần sáng long lanh kia, ngón trở nhẹ gầy từng sợi từng sợi tóc trên trán nàng ra, môi mỏng dề xuống, Phong Phi Duyệt thấy thế, không chút nghĩ ngợi nhắm mắt lại. Cánh môi mềm mại rơi lên trên mí mắt nàng, khẽ chạm sau đó rời đi, đúng vào lúc nàng định mở mắt ra, thì lại rơi xuống lần nữa, lần này, không còn là chuồn chuồn lướt nước, mà là không muốn không nỡ dừng lại, đáy mắt nàng rung động, sắc mặt đột nhiên ửng hồng, chợt cảm thấy bồn chồn bất an không thôi.

Ánh mắt nam tử ngậm cười, ngữ khí lại hết sức nặng nề, “Duyệt Nhi, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện, nhất định sẽ không.”

Phong Phi Duyệt vòng chặt thắt lưng căng cứng của nam tử, bấp chân theo thói quen gác lên trên, “Thiếp biết.”

Bàn tay hoàng đế xoa nhẹ lên lòng bàn chân nàng, khẽ vỗ một cái, nhưng chỉ là một động tác vô tình như vậy, lại khiến Phong Phi Duyệt thốt nhiên hoảng loạn, nàng vươn hai tay vén chăn gấm lên, ánh mắt thận trọng nhìn chăm chăm vào bấp chân mình. Cô Dạ Kiết ngồi nhồm dậy, cũng sáp lên trước, “Sao vậy?”

Nàng nhăn đầu mày, ánh mắt cũng theo đó liếc qua, “Còn nhớ lúc ở Lạc Thành, chàng nắm bấp chân của thiếp hạ xuống một chường không? Khi đó, người trốn bên trong vốn không phải Nô Cơ, mà là thiếp. Sau này, chàng lại nói sẽ phát tác, nếu không phải vừa rồi chàng lơ đãng vỗ xuống một cái kia, thiếp suýt chút nữa thì quên mất.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy khấn trương của nàng, Cô Dạ Kiết vòng cánh tay trắng kiện, ôm nàng đè xuống giường, “Trẫm thuận miệng nói đùa một câu, nàng cũng tưởng thật?”

Phong Phi Duyệt cong hai chân lên, thần sắc có chút ngây ngốc, ngay sau đó bàn tay nhỏ nhắn nằm thành quyền, hướng về phía lồng ngực hấn đấm tới, “Làm thiếp sợ!”

Cô Dạ Kiết thuận thế bắt lấy tay nàng bao trọn vào lòng bàn tay mình, bật cười.

Vốn dĩ, muốn để nàng an an toàn toàn nghỉ ngơi thêm một tối nữa, nhưng không ngờ, vừa mới khép mắt, lại mở ra, cứ như vậy năm lần bảy lượt cũng không ngủ được. Phong Phi Duyệt xoay người, mắt thấy phía chân trời xuất hiện ánh sáng bạch sắc, nàng nhẹ huých khuỷu tay vào nam tử đằng sau. Cô Dạ Kiết hướng ánh mắt đang dính chặt vào khuôn mặt nàng nhìn ra bên ngoài, “Trời sáng rồi.”

“Ừ.” Phong Phi Duyệt đáp khẽ, vẫn đưa lưng về phía hấn như cũ, “Chàng nên đi lâm triều rồi.”

Hôm nay, đã định trước không phải một ngày bình thường. Trong mắt Cô Dạ Kiết có chút không nỡ, nhưng vẫn dứt khoát đứng dậy, Phong Phi Duyệt tự mình mặc long bào cho hấn, đôi tay xoa lên lồng ngực nam tử, không để lại một nếp nhăn nào.

Hoàng đế đi rồi, Lý Yên đi vào hầu hạ, Phong Phi Duyệt cởi bộ phượng bào bình thường hay mặc ra, nhẹ nhàng đặt lên giường rồng. Lý Yên vừa chải tóc cho nàng, vừa không hiểu hỏi, “Nương nương, sao hôm nay người lại mặc màu trắng đơn giản như vậy?”

Phong Phi Duyệt ngắm nhìn mình trong gương, “Lý Yên, không cần chải nữa, cứ thả thế đi.”

“Nhưng mà...” Lý Yên càng thêm nghi hoặc, lại thấy nàng đã đứng dậy, ánh mắt xuyên qua đại điện u lãnh nhìn thẳng về phía đằng xa, tựa hồ, đang chờ ai đó.

“Thánh chỉ đến...”

Âm thanh lãnh lãnh của công công từ xa kéo dài tới, Phong Phi Duyệt bình tĩnh vươn hai tay vén làn váy trước người, nàng chậm rãi khom hai đầu gối quỳ xuống, “Thần thiếp tiếp chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trải qua tra hạch của Hình bộ, hoàng hậu có dính líu đến chuyện Quân gia mưu phản, nay tước ngôi vị hoàng hậu, giải vào tử lao.”

Thánh chỉ đơn giản rõ ràng, Phong Phi Duyệt giơ tay cao hơn đỉnh đầu, nhận lấy. Ngược lại Lý Yên quỳ bên cạnh cả kinh thất sắc, lắc đầu nguầy nguậy nói, “Không thể nào, không thể nào, công công, có phải cầm nhầm thánh chỉ rồi không...”

“To gan!” Công công kia nghe vậy, cực kỳ bất mãn, mặc dù sắc mặt rất khó coi, nhưng cũng không liếc nhìn Lý Yên một cái, “Người đâu, giải cô ta vào tử lao.”

Phong Phi Duyệt tự mình đứng dậy, hai thị vệ tiến lên cũng không áp khẩu nàng, mà hai người một trái một phải đi theo phía sau, Lý Yên vội vàng bật dậy, hai tay lôi kéo tay áo Phong Phi Duyệt không buông, “Nương nương, nô tỳ bây giờ liền đi tìm hoàng thượng đến...”

“Lý Yên.” Phong Phi Duyệt đưa tay kéo năm ngón tay cô gái đang níu chặt xuống, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không nói gì, sải bước đi ra ngoài.

Cô gái muốn đuối theo lên trước, mấy tên thị vệ bên cạnh nhào tới, ngăn Lý Yên trong diện nửa bước khó đi, “Nương nương...”

Ngoài điện, Thượng đại nhân đợi đã lâu, thấy nàng đi ra ngoài, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Phong Phi Duyệt không làm khó bọn họ, mà theo sát hai tên thị vệ lúc này một đường đi thẳng đến đại đường Hình bộ.

Trong nội đường nghiêm trang, Thượng đại nhân ngồi ở vị trí chủ trì trên cao, nâng tầm mắt mông lung mờ mịt lên, nhưng vào lúc này, Phong Phi Duyệt vẫn còn cảm giác như chìm trong mộng, tựa hồ không chân thật.

Theo thông lệ tra hỏi qua một lượt, lần nữa viết tên đồng ý, sau đó Phong Phi Duyệt bị giao cho thị vệ trực tiếp dẫn vào tử lao.

Người của Quân gia đã sớm được thông báo chuyện hoàng hậu đồng ý nhận tội, Quân lão gia vốn dĩ cường ngạnh ngay từ đầu cũng mềm nhũn cả người, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Phong Phi Duyệt bị áp giải vào địa lao, bóng tối đột ngột bao trùm làm nàng không kịp thích ứng, trong hốc mắt tràn ra chút băng lạnh, kèm theo, còn có mùi vị ẩm ướt thối mốc. Theo phản xạ bịt mũi lại, ngực tốt chạy tới thấy vậy, lạnh giọng cười khinh, “Nương nương đừng ngại, nơi này không có gì tốt, người sạch sẽ ngược lại không vào được.”

Phong Phi Duyệt liếc nhìn một cái, sau lưng bị đẩy một phát, “Đi mau.”

Sàn đất trơn trượt giống như mới được lau dọn qua, hai bên đều là phòng giam bằng gỗ, ở giữa chỉ lưu lại một lối đi nhỏ hẹp. Phong Phi Duyệt nhấc chân đi vào bên trong, nhưng không ngờ đầu vai đột nhiên truyền đến một hồi đau đớn nhói tim, nàng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử đầu tóc bù xù, ngón tay bầu chặt vai nàng không buông, “Quân Duyệt, ta phải đem ngươi chặt làm trăm mảnh!”

149. Chương 148: Dấu Ấn Chân Tướng

Chương 148: Dấu ấn chân tướng

Phong Phi Duyệt nhin đau, bả vai như sắp bị nứ đứt, đám người bên cạnh vội vàng tiến lên muốn tách hai người ra. Thần sắc cô gái gớm ghiếc dữ tợn, hai tay không thể chờ đợi vén mái tóc để lộ ra khuôn mặt.

Là Quân Diêm.

Mấy ngày gần gũi không gặp, thế nhưng đã bị hành hạ thành người không ra người quỷ không ra quỷ. Quân Diêm tuyệt đối không ngờ rằng, hoàng đế chẳng những không sủng ái cô ta, ngược lại còn ném cô ta vào địa lao chẳng thêm gó ngang. Cô ta dễ dàng tin tưởng lời của Thi tiếp dư như vậy, nhưng lúc hướng về phía nàng ta cầu cứu, lại kinh ngạc thấy nàng ta dứt khoát rời đi. Lúc ấy, trên mặt Thi tiếp dư thậm chí còn mang theo ý cười vô hại, thần thái ung dung.

Ở trong địa lao mấy ngày, Quân Diêm mơ hồ phát giác khác thường, cho đến khi toàn bộ Quân gia bị bắt, lúc này cô ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Nghiêm hình bức cung, ai ai cũng cắn chặt răng, bởi vì, một khi hé miệng ra, cũng đồng nghĩa với án tử.

Nhưng không ngờ, đến lúc vết thương chồng chất, một tờ chiếu thư của hoàng đế, hoàng hậu được đưa vào cung, cư nhiên trong một đêm phá nát bấy hy vọng của mọi người, thừa nhận Quân gia mưu phản.

Ngực tốt khó khăn lắm mới tách được hai người ra, dây roi trong tay gào thét vọt tới, quất lên trên mu bàn tay Quân Diêm. Cô ta kêu đau liên hồi, thân thể ngã ngửa ra sau. Phong Phi Duyệt nghiêng nửa người trên sang một bên, cau chặt chân mày vuốt vuốt chỗ bả vai.

“Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi...” Quân Diêm cuộn người thành một đoàn, hai tay chống hai bên người, kéo hai chân khập khiễng về phía vách tường, ngực tốt trũng ngược cặp mắt lên, ngữ khí hung ác “Còn dám làm loạn, lập tức chặt đứt chân còn lại của ngươi!”

Cô gái bị dọa sợ vội vàng ngậm miệng, nhưng ánh mắt vẫn như cũ tràn đầy phẫn hận nhìn về phía Phong Phi Duyệt, hai tay nắm chặt rơm rạ trải dưới đất, hàm răng nghiến lại thật chặt.

“Đi!” Sau lưng, bị đẩy một cái, Phong Phi Duyệt lão đảo tiến lên, thế nhưng trong địa lao vì động tĩnh vừa rồi của Quân Diêm mà nao loạn. Từng đôi cánh tay tràn đầy dữ tợn từ trong địa lao thò ra, thân thể bị chen chúc ở bên trong không thể động đậy, ngực tốt thấy thế, vội vàng rút dây roi trong tay vụt lên liên hồi, Phong Phi Duyệt đi ở chính giữa, thi thoảng, lại có người phá gông xiềng xông lên muốn đưa nàng vào chỗ chết.

“Ngươi cái đồ vong ân phụ nghĩa...” Quân lão gia đau đớn không thôi, cùng chen lẫn với những người khác chửi rửa mặt sất.

“Hầu hoàng đế ngủ vài đêm, liền không phân biệt được ai là ai...” Hai tay Tam phu nhân nắm chặt cửa phòng giam, mở miệng châm chọc. Phong Phi Duyệt vốn chỉ định im lặng cúi mặt bước đi, vừa nghe thấy câu này, sắc mặt lập tức vô hồn, bước chân bao người tôn sùng dừng lại, thân mình đã tiến trước tới trước người bà ta.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì...” Song sắt thô ráp đập vào lòng bàn tay đau đớn, Tam phu nhân nuốt nước bọt, không khỏi chột dạ.

Phong Phi Duyệt bình thần liếc một cái, ánh mắt lạnh lẽo như băng hàn, qua giây khắc, liền dời tầm mắt đi, hướng về phía trước đi tới.

Tam phu nhân đưa tay khê vỗ ngực, cho đến khi ngực tốt đẩy Phong Phi Duyệt vào phòng giam nhốt lại, lúc này bà ta mới dám mở to miệng ra mắng.

Không nghĩ ngại nhiều ngồi thẳng dậy, Phong Phi Duyệt dùng chân đẩy rơm rạ dưới đất ra, nàng bước đi tới góc phòng, ngồi lên trên chiếc giường đơn sơ. Vòng hai chân lại, nàng để cằm tựa lên trên đầu gối, bên ngoài chỉ toàn là âm thanh ngực tốt vung roi ‘vút vút’, qua một hồi, liền an tĩnh trở lại.

“Tỷ tỷ...”

Phong Phi Duyệt dựng người dậy, liền nghe thấy bên cạnh truyền đến một hồi ‘sột soạt’, là âm thanh thân thể di chuyển trên rơm rạ, “Tỷ tỷ...”

Xác định mình không có nghe nhầm, nàng ngẩng đầu nhìn lại, thấy Quân Nghi ôm bụng, đang cố sức tựa lên trên vách tường. Đôi đồng tử tinh lạnh của Phong Phi Duyệt quét quanh bên ngoài một vòng, sau đó cả người ngang nhiên xông qua.

“Tỷ tỷ...” Về mặt Quân Nghi đầy lo lắng, “Hoàng thượng nói tỷ đã cung khai, là thật sao?”

Phong Phi Duyệt vươn tay đặt lên bàn tay lạnh như băng của cô gái, hoàng đế cũng coi như chiếu cố, e rằng Quân Nghi là người duy nhất không bị trọng hình, “Chủ tâm mưu phản của Quân gia rõ như ban ngày, hoàng đế quyết tâm phải diệt trừ cũng không sai, chúng ta không có tâm tư để mà quan tâm người khác.” Nàng ngồi xổm xuống, sau lưng tựa lên khúc gỗ khô lổm nhổm.

Quân Nghi hiểu tính khí Phong Phi Duyệt, nàng rút hai tay lại đặt lên trên bụng, cũng bắt chước Phong Phi Duyệt tựa lưng ra sau, do dự năm lần bảy lượt, cuối cùng nàng nâng tầm mắt lên, phía trên địa lao có một ô cửa sổ rất nhỏ. Ánh mắt trời xuyên qua rọi vào đây, rất mảnh, rất yếu ớt, bụi mù phát phơ tung lên nhảy múa giữa khoảng trống hạn hẹp kia, “Tỷ tỷ, tỷ nói, huynh ấy còn có thể trở về không?”

Lông mi cong dài hất xuống một đường bóng mờ, Phong Phi Duyệt gẩy mái tóc ra đằng sau, “Yên tâm đi, trên đường trở về Huyền Triều, Quân Ân đã đào tẩu thoát thân rồi.”

“Thật sao?” Quân Nghi quay đầu lại, khó nén thần sắc hưng phấn trên mặt.

Phong Phi Duyệt gật đầu, hoàng đế đã hạ lệnh dùng hết tốc lực truy nã, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, “Bây giờ nên lo lắng nhất, chính là bản thân muội. Ngộ nhớ lâm bồn trên đường, thì phải làm

sao đây?”

“Trên đường?” Quân Nghi không hiểu, thân thể theo đó xoay ngược lại.

Phong Phi Duyệt giấu đi lo lắng, lại nghe thấy từ phòng giam bên trái truyền đến một hồi châm chọc, thân ảnh cô gái từ trong góc bò ra ngoài, “Thật không ngờ, hoàng hậu cũng có kết cục như vậy.”

Nàng âm thầm quan sát, chỉ cảm thấy vài phần quen thuộc, nhú mào ngẫm nghĩ giây lát, mới sực nhớ ra người kia hẳn là nha hoàn cận thân của Lý mỹ nhân. Chẳng trách, nàng tìm kiếm một hồi lâu không thấy, thì ra là bị nhốt vào tử lao, “Sao ngươi lại ở trong này?”

“Còn không phải là vì ngươi sao, vốn chỉ là một chuyện cũ năm xưa, ngươi lại cứ khẳng khẳng cố tình tra xét, hại chết Lý mỹ nhân. Bây giờ, lại hại ta vùi mình trong tử lao tối tăm không có ánh sáng mặt trời này, lần này quá tốt rồi, ngươi cũng tự đưa thân vào đây rồi.” Giọng điệu cô gái đầy ai oán, áo tù đơn bạc không chịu nổi, cô ta quỳ gối trên nền đất, xem ra, là đã bị nhốt ở nơi này từ lâu rồi.

“Về cái chết của Lý mỹ nhân, ta cũng thấy hổ thẹn trong lòng.” Phong Phi Duyệt ngược cầm lên, nói hết sức chân thành.

Cô gái nghe vậy, khí thế dọa người lúc đầu cũng dần lắng xuống, cô ta khẽ thở dài, thân thể mềm nhũn, nghiêng người dựa lên vách tường, “Chết đi như vậy, cũng coi như giải thoát, ta hầu hạ Lý mỹ nhân cả đời, nường nường sống quá khổ, quá mệt mỏi. Mỗi ngày, đều trải qua trong lo sợ bất an, thậm chí, đến cảm giác an toàn để ngủ một giấc cũng không có, suốt ngày suốt đêm, đều bị ác mộng quẩn thân.”

Phong Phi Duyệt nhún thẳng người dậy, có chút khó hiểu, “Vì sao?”

Cô gái khẽ mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn giãn ra, “Đều là người sắp chết, ta cũng không ngại nói thật cho ngươi biết. Chữ viết bị đóng dấu trên người Lý mỹ nhân, là tên của một người.”

Phong Phi Duyệt đã biết từ sớm, nàng cũng không mở miệng, chờ cô ta nói tiếp.

“Từ nhỏ ta đã đi theo nường nường, lúc ở ngoài cung, chúng ta cũng coi nhau như tỷ muội, Lý mỹ nhân vốn xuất thân không tốt. Nường nường tính tình ôn hòa, đối với hạ nhân khoan hậu thiện lương, khi đó, cũng coi như nhất thời chuyên sủng.” Phong Phi Duyệt thấy cô gái hồi tưởng đến thất thần, không nhịn được muốn tiến lại gần, Quân Nghi sau lưng khẩn trương cầm lấy tay vạt áo nàng, “Tỷ tỷ, đừng đi.”

Nàng vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Quân Nghi mấy cái, ý bảo nàng ấy yên tâm.

Dịch thân thể sang bên kia, cô gái cũng không phát giác, vẫn cứ tiếp tục nói, thanh âm từ bình tĩnh lúc đầu dần chuyển thành run rẩy, hay tay nhỏ nhắn cũng siết lại thật chặt đặt lên đầu gối, “Nhưng mà có một ngày, mọi thứ đều thay đổi. Ta còn nhớ, hôm đó trời mưa rất to, âm thanh ‘ào ào’, giống như cầm chậu nước xối từ trên xuống vậy, cả ngày Lý mỹ nhân không thấy bóng dáng đâu, ta tìm khắp mọi nơi, vừa định đi ra ngoài bẩm báo hoàng thượng, lại thấy nường nường hồn xiêu phách lạc trở về. Trên người, bị mưa dội ướt toàn bộ, khi đó, khí trời rất lạnh, hai tay nường nường ôm chặt hai vai, ta tiến lên nói chuyện với nường nường, nhưng mà nường nường chẳng có một chút phản ứng nào cả, toàn thân ướt nhẹp đi vào trong điện.”

“Hết rồi, hết rồi...”

“Đây là câu nói nường nường lặp đi lặp lại liên tục, lúc ấy ta cũng không suy nghĩ nhiều, hầu hạ nường nường tắm rửa thay y phục xong, Lý mỹ nhân lại chần chừ không chịu đi ngủ, ngồi ở bên giường, ý vị lặp đi lặp lại, ‘hết rồi, hết rồi’. Ta bị dọa đến hoảng hồn, vừa định tiến lên ôm lấy nường nường, lại bị người dùng sức đẩy ra. Từ đó về sau, Lý mỹ nhân giống như là người mất hồn vậy, không một ai biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong cái đêm mưa đó. Hoàng thượng cũng có đến mấy lần, thấy bộ dáng nường nường như vậy, lại càng thêm lạnh nhạt, đến cuối cùng, thì không còn tới lui gì nữa.”

“Vậy, ngươi chưa bao giờ hỏi qua sao?” Phong Phi Duyệt đi tới bên cạnh cô gái, ở giữa, chỉ cách mấy thân gỗ khô rần chắc.

“Ta hỏi rồi,” Cô gái vẫn đang đắm chìm trong kí ức, “ta nói, Lý mỹ nhân, có chuyện gì, người đừng nên giấu trong lòng, thử nói với nô tỳ, nói không chừng, nô tỳ có thể giúp người phân ưu.”

“Lúc nấy nương nương nghe xong, hình như cũng hoàn hồn trở lại, thế nhưng lại ý vị rơi nước mắt, nương nương nói, ‘ngày đó, ta không nên đi ra ngoài, tại sao ta không ngoan ngoãn ở trong điện, tại sao, lại nhìn thấy thứ không nên thấy.’ Ta khẩn trương muốn hỏi tiếp, ta hỏi nương nương, đã nhìn thấy cái gì, nương nương ngơ ngác nhìn ta, đột nhiên vung hai tay bịt kín lỗ tai, nói, ‘hết rồi, hết rồi!’...”

“Hết rồi?” Phong Phi Duyệt ngẫm nghĩ, xem ra, trên người Lý mỹ nhân nhất định là cất giấu một bí mật không thể để người khác biết, “Vậy sau này, vì sao lại ỉu cái tên đó lên trên người?”

“Ngày đó, chuyện cũng đã lâu rồi, tâm tình nương nương lúc tốt lúc xấu, ta vẫn luôn không yên lòng, nhưng chỉ mới đi ra ngoài một lúc, khi trở về...” Từ trong giọng nói của cô gái, truyền đến nỗi nghẹn, khóe mắt đã ươn ướt, “Lúc ấy, vừa đi vào đại điện, liền trông thấy Lý mỹ nhân thống khổ cong người nằm dưới đất. Trong không khí, có mùi cháy khét, hai tay nương nương lôi kéo vạt áo trước, vẻ mặt cực kỳ thống khổ. Lúc ấy, ta bị dọa sợ đến tắc cả tiếng, chỉ thấy trước ngực nương nương lưu lại một vết bỏng bị sắt nóng ỉu lên đang chảy máu đầm đìa.”

Cô gái đóng hai mắt lại, Phong Phi Duyệt cũng không quấy rầy.

“Ta không ngừng truy hỏi, nương nương rất cuộc vì sao phải làm như vậy, nhưng mà Lý mỹ nhân lại nói, vết bỏng ỉu lên đây, là tên của một người, Thi tiếp dư! Lúc ấy ta không hiểu, muốn đi gọi ngự y, lại bị nương nương giữ lại, người nói, hoàng thượng sẽ lập tức xuống tay với mình, tất cả mọi chuyện, hết thấy đều là vì Thi tiếp dư, người không thể quên được phần thù hận này, cho nên, mới khắc tên của cô ta lên trên người mình, cho dù có một ngày, thần trí mơ hồ không rõ, người cũng phải tự mình ghi nhớ mỗi hận này.”

“Từ đầu đến cuối, Lý mỹ nhân không hề nói ra nguyên nhân là vì sao?” Phong Phi Duyệt ghé mắt hỏi khẽ.

Cô gái lắc lắc đầu, “Không có, nương nương không hề nhắc tới nửa chữ, nhưng ngày hôm sau, đúng như lời nương nương nói, đã xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?” Phong Phi Duyệt cả kinh, vội vàng hỏi.

“Hoàng thượng cho người đem đến đây một chén thuốc, nói là, để Lý mỹ nhân bồi bổ thân thể.” Cô gái khe khẽ dừng lại, thanh âm nặng nề, “Nhưng, Lý mỹ nhân dường như đã phát hiện ra từ sớm, nói gì cũng không chịu uống..., cuối cùng, là bị người ta cưỡng chế rót vào trong miệng. Bọn họ vừa mới rời đi một khắc trước, một khắc sau, Lý mỹ nhân liền phát điên.” Phong Phi Duyệt nghiêng người dựa sang bên cạnh, lâm vào trầm tư, cô gái tỳ đầu trên đầu gối, thê lương nói, “Hoàng thượng lưu lại cho Lý mỹ nhân một cái mạng, nhưng lại giam cầm tâm trí của người. Điên rồi, chuyện gì cũng chẳng thể nhớ được, nương nương thường hay hỏi ta, trên người của mình tại sao lại giống như bị người ta cắn một nhát, ta nói, đó là chữ viết, là tên của một người. Nương nương hỏi, là ai...”

Cô gái khóc ra thành tiếng, “Nương nương đã quên hết rồi, ta không có nói cho người biết, nếu đã như vậy, cũng không cần nhớ lại nữa, tiếp tục sống thật tốt.”

Những ngày trong địa lao, không phân biệt nổi là ban ngày hay ban đêm, bầu bạn với họ, cũng chỉ có mấy ngọn đèn dầu ảm đạm tối mờ này.

Phong Phi Duyệt tựa vào bên cạnh, mỗi canh giờ trôi qua, lại có phạm nhân bị lôi ra ngoài, sinh và tử, ở nơi này lại có vẻ không ăn khớp nhau như vậy.

Có người, bình bình thần thần bước đi, có người, đến lúc sắp chết, vẫn còn hèn mọn cúi đầu. Cuối cùng đổi lấy, là bị lôi ra ngoài không còn chút tôn nghiêm...

“Lệ vương gia, Lệ vương gia...”

“Cút, bản vương phiền lắm.”

“Lệ vương gia, hoàng thượng có lệnh...” Ngực tốt không ngăn cản được hấn, ý vị cúi đầu khom lưng bên cạnh.

Nam tử không nói thêm gì nữa, một chuỗi trực tiếp đẩy ngược tên ngực tốt ra xa, “Còn đuổi theo nữa, bản vương tháo đầu của ngươi xuống.”

Ngực tốt bị đánh đến thất điên bát đảo, đứng ở góc tường bụm mặt, quả nhiên không dám nhón lên trước nửa bước.

Phong Phi Duyệt chau mày, mình cũng đã lâm nạn đến mức này, chẳng lẽ hần còn phải theo tới tận đây cười nhạo một phen mới hả dạ? Dứt khoát không thêm để ý tới, vẫn như cũ đưa lưng về phía bên ngoài.

Trên bả vai bị vỗ nhẹ, nàng ngược hai lỗ tai lên, liền nghe thấy âm thanh tà mị kia ghé vào bên tai mình, “Giả chết à?”

Người này, quả thật trong miệng không có được câu nào hay ho. Phong Phi Duyệt có chút ảo não ngắc đầu, đối diện với ánh mắt gần trong gang tấc của hần, khóe miệng cứng nhắc nâng lên, “Lệ vương gia.”

Nam tử thu hồi nụ cười, hai mắt đột nhiên hiện lên vẻ nghiêm túc hiếm thấy, “Nàng vì sao lại nhận tội?”

Phong Phi Duyệt chỉ đáp lời một cách châm chọc, liếc mắt một cái, “Quân gia vẫn luôn là cái gai trong mắt ngài, trừ đi, không tốt sao?”

“Quân gia thì phải,” Ngữ khí nam tử vẫn kiên định như cũ, hần đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, “nhưng nàng thì không.”

“Có gì khác biệt sao?” Phong Phi Duyệt đứng dậy theo, ánh mắt lãnh đạm.

Lệ vương gia quét đôi mắt hẹp dài nhìn nàng chằm chằm, “Nàng hà tất phải chịu khổ cùng bọn chúng.”

Đáy mắt người con gái lóe lên tia cảnh giác, đồng tử cũng theo đó khẽ nheo lại, đôi tay nắm lấy thanh gươm trước người, “Lời này của người, là có ý gì?”

Lệ vương gia đưa mắt nhìn quanh, ngực tốt bên cạnh đều không dám tiến lên, hần khẽ nhếch khóe miệng, có chút ngả ngớn, nhưng càng nhiều hơn là nghiêm túc, “Bây giờ, ba lần hội thẩm vẫn còn thiếu một lần cuối cùng, đêm nay, ta dẫn nàng đi.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, rồi có chút thất thần, hai tay vừa định rút trở về, lại bị hần nắm chặt không thể động đậy, “Người buông ra!”

Bàn tay thon dài bao trọn cả bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nàng cũng không giãy giụa nữa, nói châm chọc, “Ta dựa vào cái gì mà đi với người?”

“Bởi vì nàng rất thú vị, bản vương muốn.” Giọng điệu mạnh bạo như vậy, nhưng gương mặt hần vẫn như cũ, nghiêm túc, mị hoặc nhân tâm.

Phong Phi Duyệt mỉm cười, bàn tay Lệ vương gia lại càng dùng lực siết chặt, ngữ khí đột nhiên hạ xuống nặng nề, “Nàng cho rằng, hoàng đế thật sự sẽ cứu nàng?”

Nàng mặt không biến sắc, nhưng trái tim bỗng nhiên run lên.

“Hần nói Quân Duyệt chưa chết, nàng liền tin? Hay là, tự nàng có thể xác định, người đó chính là hoàng hậu?” Lệ vương gia khẽ chau đầu mày tuyệt đẹp, hần hạ thấp giọng, bàn tay kiềm chặt không để Phong Phi Duyệt có cơ hội lui ra.

“Người...” Như bị sét đánh, trong đầu nàng choáng váng một hồi, không kịp phản ứng.

“Đêm nay đi theo ta, có lẽ vẫn còn kịp.” Lệ vương gia vẫn kiên trì như cũ, “Quân Duyệt đã sớm chết rồi, đến lúc đó trên hình đài, hoàng đế không thể nào đối người được, nàng sẽ trở thành người chết thay thôi.”

Phong Phi Duyệt nghiêng người tiến lên, hai mắt như ánh đuốc, “Làm sao người biết được?”

“Nàng cho rằng người khác đều là đầu gỗ giống nàng sao?” Đã đến lúc này, hần vẫn còn lòng dạ châm chọc.

“Không thể nào.” Thanh âm Phong Phi Duyệt run rẩy, nhưng vẫn kiên trì như cũ, đôi tay dùng sức vùng vẫy thoát khỏi lòng bàn tay hần, “Ta không tin được người.”

Lệ vương gia rõ ràng ngắt ra, đôi đồng tử đen sâu trở nên hung hiểm, “Nàng nhất quyết?”

“Không ai ép buộc.” Phong Phi Duyệt nói thẳng thừng, thân người đã lui vào trong góc. Nam tử cũng không lập tức rời đi, mà ngồi ở bên ngoài phòng giam một lúc lâu.

Trong lòng bức bối hỗn loạn, lời Lệ vương gia nói khiến nàng không phân biệt được thật giả, đến sau giữa trưa, Phong Phi Duyệt bị mang ra khỏi địa lao, dẫn đến đại đường Hình bộ.

Thượng đại nhân đã nắm chắc mười phần, đem thư nhận tội để dưới đất, “Lăn dầu tay vào, sáng sớm ngày mai hành hình.”

Nhanh như vậy, mặt đất lạnh như băng đập vào hai đầu gối nàng đau đớn, Phong Phi Duyệt liếc nhìn bàn tay mình, một hồi lâu không có chút cử động.

“Bây giờ nếu muốn đổi ý cũng đã muộn rồi.” Thượng đại nhân ‘hảo tâm’ khuyên nhủ, Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt không chút sợ hãi, lại mang theo một phần mộng lung.

Đổi ý?

Hừ...

Dứt khoát quyết ý, cầm chưởng ấn đóng xuống, bởi vì nàng đã nói, nàng không tin được Lệ vương gia.

Toàn bộ ánh mặt trời đánh vào đầu vai, Phong Phi Duyệt tham luyến hít thật sâu mấy hơi, thật mai, qua ngày mai là có thể đi ra ngoài rồi. Nơi tối tăm không có ánh sáng như vậy, thật sợ cứ tiếp tục nán lại như thế này, sẽ bị ép đến phát điên.

Chỗ khúc rẽ, mấy tên thị vệ nhìn thấy Mạch Thần Lại liền vội vàng hành lễ, nam tử nở nụ cười ôn hòa, “Có thể trì hoãn chút thời gian, cho ta nói với nương nương vài câu có được không?”

Hai thị vệ hai mặt nhìn nhau, một tên trong đó gật đầu, ra hiệu bảo tên kia lui về phía sau, “Mạch y sư, ngàn vạn lần đừng khiến tiểu nhân khó xử.”

“Yên tâm, chỉ một lúc mà thôi.” Nam tử cười ảm áp, Phong Phi Duyệt theo hắn đi sang bên cạnh.

“Lời ít ý nhiều,” Sắc mặt Mạch Thần Lại bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng, thừa dịp đám thị vệ không chú ý, đem bình sứ bỏ vào trong tay Phong Phi Duyệt, “ăn nó vào.”

“Đây là cái gì?” Nàng không hiểu ngược mắt.

“Hoàn hồn đan,” Thần sắc nam tử lạnh lẽo, tầm mắt lướt qua vách tường cao, cuối cùng, trở lại trên người Phong Phi Duyệt, “đêm nay nàng cứ ăn nó vào, sáng sớm ngày mai, ta tự có cách của mình.”

Siết chặt lòng bàn tay, ánh mắt nàng trong suốt, mang theo một phần cảm động, đáy lòng, lại mang theo phiền muộn vô hạn, “Lại...”

Lần đầu tiên Mạch Thần Lại nghe nàng gọi mình như vậy, lập tức sững sốt, ngay sau đó giống như bị một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, “Đây là ta cam tâm tình nguyện, huynh không cần lo lắng.”

“Như thế này không giống nàng.” Nam tử đau lòng không thôi.

“Ta, đã không còn là ta nữa.” Phong Phi Duyệt vẫn môi, cầm đồ trong tay trả lại cho nam tử.

Mạch Thần Lại thấy thị vệ bên cạnh đi tới đây, vội vàng nghiêng người, ngăn trở tầm mắt bọn chúng, “Ta hy vọng nàng suy xét cẩn trọng.”

Phong Phi Duyệt còn chưa kịp giao nó ra, chỉ có thể vội vàng nhét vào trong tay áo, sắc mặt chuyển thành bình tĩnh.

150. Chương 149: Kinh Thiên Đại Biến

Chương 149: Kinh thiên đại biến

Khoảng cách từ trái tim đến trái tim rốt cuộc là bao xa?

Có ai từng thử qua, dùng một chén tương tự sắc thành một bát thuốc đắng?

Rất nhiều lần, chúng ta muốn tiến lại gần, nhưng không ngờ, luôn đứng vào lúc bất tri bất giác, chỉ cùng hạnh phúc lướt ngang qua nhau, giống như chỉ thiếu một chút nữa, vạt áo của chàng, phủ lên chéo quần của ta, quần quện vào nhau thành một, ngoảnh đầu nhìn lại, góc xưa quen thuộc, giờ đã thành một mảnh hồ hững hờ năm nao, làm nhòa dần ánh mắt của cả hai ta.

Ánh sáng, tuy yếu ớt nhưng lại loang lổ sắc sỡ, giống như vách tường trắng đã lâu cũ kia, tạo thành một vòng sáng rực rỡ, hắt vào đỉnh đầu nàng.

Phong Phi Duyệt nhẹ nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, dung trang an tường điềm tĩnh như trẻ con, cần cổ tinh tế khẽ ngước lên, cởi bỏ một thân phù hoa, tâm tình tựa như cũng thay đổi không ít.

Tiếng bước chân thanh thúy đập lên mặt đá rêu xanh tiến tới, chỉ nghe thấy tiếng cửa phòng giam ‘cạch’ một tiếng mở ra, nàng ngoái đầu nhìn lại, trên tay ma ma bưng một cái khay gỗ sơn, đi vào, “Nương nương, đây là hoàng thượng phân phó bảo người thay.”

Trong phòng giam bên phải, Quân Nghi đã ngoan ngoãn thay đổi y phục, đó là một bộ áo tù nhân màu trắng, nàng tiến lên, nhận lấy y phục, cùng lúc đó, bên ngoài truyền xuống thánh chỉ.

Toàn bộ Quân gia bị hành quyết, tất cả nữ quyến hạ nhân bị đầy đến biên quan, sáng sớm ngày mai lập tức hành hình.

Tiếng kêu gào chửi rủa vang lên, Phong Phi Duyệt bình tĩnh xoay người, cầm y phục trong tay mặc lên người, phong kín hai lỗ tai, không nghe thấy âm thanh mạt sát ở bên ngoài.

“Ta an uống a, ta oan uống a...” Tam phu nhân đập hai tay lên cửa phòng giam, kêu gào đến khàn cả giọng, “Sớm biết như vậy ta tuyệt đối không bước chân vào Quân phủ, sống thiếu thốn tạm bợ còn tốt hơn là sống không bằng chết như thế này, kiếp trước ta đã gây nên tai nghiệt gì a...”

“Hết cái gì mà hết!” Ngục tốt chỉ chỉ chỗ chỗ, “Còn ồn ào nữa ta lập tức khâu miệng ngươi lại! Ngươi tưởng rằng ngươi vẫn còn là tướng gia phu nhân à, thay đồ nhanh lên, ồn ào đến nỗi đại gia đây ngủ một giấc cũng không được yên ổn.”

Trong địa lao, tiếng khóc bi ai oán thán bao trùm, tràn ngập trong không gian không lớn cũng không nhỏ này, lại tạo ra âm thanh đinh tai nhức óc. Ma ma đã tự động rời đi, Phong Phi Duyệt cài vạt áo lại, hai tay thuận theo mép áo vuốt xuống dưới, đột nhiên chạm phải một thứ khác thường ngay chỗ vạt áo. Hai mắt liếc nhìn bốn phía, thận trọng từng chút một sờ sờ thử mấy cái, cuối cùng tìm được đầu mối ở thắt lưng, bên trong bộ áo tù này, lại may vào một thanh nhuyễn kiếm! Nàng có chút hoảng hốt, nhặt y phục ở bên cạnh lên, đem lọ thuốc Mạch Thần Lại đưa cho nhét vào trong tay áo lần nữa, mở bàn tay ra, bản thân nàng cũng mang theo một con dao găm tinh xảo khéo léo, độ lớn sau khi mở ra cũng không quá một bàn tay, con dao này nàng vẫn luôn mang theo bên mình cho đến bây giờ.

Phong Phi Duyệt ngồi bệt dưới đất, nếu ma ma là phụng mệnh hoàng đế, vậy thì thanh nhuyễn kiếm này, tất nhiên cũng là do Cô Dạ Kiết an bài. Lẽ nào, hần chỉ sợ ngày mai ở trên pháp trường nàng sẽ gặp phải nguy hiểm? Trăm mối ngổn ngang như tơ vò, cửa phòng giam lại lần nữa bị mở ra, ngục tốt lúc trước cúi đầu khom lưng đi vào, bộ dáng cung kính, cùng với kẻ vừa mới quát tháo vừa rồi như hai người khác nhau, “Nương nương, hoàng thượng cho mời.”

Ngay cả xưng hô cũng thay đổi.

Phong Phi Duyệt đứng lên, hai tay phải phải rơm rụn, cùng đi ra ngoài.

Bên ngoài, Lý công công đã đợi một lúc lâu, thấy nàng đi ra, cũng không có động tác gì khác, mà là xoay người đi ngược về hướng vừa đến lúc này. Phong Phi Duyệt theo sát ông ta, không bao lâu, liền đi đến trước tấm điện của Cô Dạ Kiết.

Lý công công ra hiệu bảo nàng đi vào, nàng lại đứng ở ngoài điện hồi lâu, bóng đêm, bao trùm xuống, tháng có ngày âm trăng có lúc tròn lúc khuyết, tựa hồ, đây không giống như đoàn tụ, mà là chia ly. Phong Phi Duyệt chần chừ, bỗng nhiên, từ đáy lòng sợ bước ra một bước này, hai chân dính chặt vào một chỗ, Lý công công ở phía sau thúc giục, nàng khẽ hoàn hồn, nhấc hai chân cứng đờ, lúc này mới đi vào.

Trong điện, đập vào mắt đầy tiên lại là một bàn thức ăn nóng hổi, Cô Dạ Kiết đưa lưng về phía nàng, nghe thấy tiếng bước chân, nam tử quay đầu, đôi mắt kia, có phần thuần khiết và trong trẻo.

Phong Phi Duyệt hơi giật mình nhìn theo, đến khi hoàn hồn lại, nam tử đã đến gần trước người nàng, nàng ngược mắt đối diện, vươn tay khẽ vuốt đuôi chân mày Cô Dạ Kiết, “Đôi mắt của chàng, thật sự rất đẹp.”

Hắn nắm lấy tay nàng, mở lòng bàn tay ra, sau đó đặt lên trên mặt mình, khẽ nghiêng người, môi mỏng chạm nhẹ lên trán nàng, “Duyệt Nhi, là trộm khiến nàng chịu khổ rồi.”

Phong Phi Duyệt nhắm hai mắt lại, hơi thở ấm nóng của hắn tản vẩn vít trên đỉnh đầu nàng, cực kỳ cực kỳ ấm áp. Cô Dạ Kiết kéo nàng ngồi xuống, lại thuận thế ôm nàng vào trong lồng ngực mình. Thức ăn trên bàn cũng sắp nguội lại rồi, hắn với tay, múc một thìa đưa tới bên miệng nàng.

“Thiếp, thiếp tự ăn được mà.” Phong Phi Duyệt cũng không quen, nhìn lại nàng một thân từ phục, mà nam tử trước người lại là long bào gia thân, tôn quý cao ngạo vạn phần.

Cô Dạ Kiết lại nhất quyết, không để nàng chạm tay vào, “Bữa này, để ta đút nàng ăn.”

Cái thìa kề ngay trước miệng, nàng khẽ mở môi trái tim, cao lương mỹ vị nuốt vào trong miệng, nhưng lại nhạt như nước ốc. Đáy mắt mờ mịt như màn sương nhìn chằm chằm nam tử trước người, “Kiết, ngày mai là thiếp có thể trở về rồi.”

Cổ tay khựng lại, hắn ngược mắt lên, múc một thìa cơm nhẹ đưa qua, hắn mỉm cười gật đầu, “Ăn nhiều một chút.”

Phong Phi Duyệt nuốt xuống, vắt vả ăn hết một chén, bàn tay nhỏ nhắn rơi nhẹ lên mu bàn tay nam tử, “Thiếp đã no rồi.”

Cô Dạ Kiết bỏ động tác trong tay xuống, từ cầm lên đầu vai nàng, mặc dù kế hoạch đã chu toàn, nhưng xem ra lo sợ trong lòng nam tử còn lớn hơn nàng gấp nhiều lần. Phong Phi Duyệt thu hẹp đôi tay đặt trên vai hắn, cảm giác thấy bàn tay hắn vòng trên eo mình càng lúc càng chặt, “Duyệt Nhi, ta nhất định sẽ cứu nàng ra.”

Nàng cười khẽ, lo lắng thấp thỏm lúc đầu hóa thành kiên định, “Chàng làm sao vậy?”

Cô Dạ Kiết bắt chước hành động lúc này của nàng, ngón tay cái chạm lên đầu mày nàng, theo đường chân mày lá liễu mảnh khảnh, nhẹ nhàng mơn trớn. Động tác dịu dàng mà ôn nhu, ánh mắt tinh tế chân thành như vậy, khiến đáy lòng nàng dâng lên một hồi sóng nước lăn tăn, vô số nghi hoặc. Tay phải bị nâng lên, năm ngón tay dán lên lòng bàn tay nam tử, đường vân tay cùng khắc vào nhau, hoàng đế hôn nàng, Phong Phi Duyệt không kịp phản ứng, liền bị chiếm đoạt sạch sẽ, động tác của hắn cuồng dã mà ngang ngược, không cho nàng chút cơ hội thở dốc.

Cuối cùng, hai người khó khăn tách ra, trán tựa trán, đáy mắt Phong Phi Duyệt lấp lánh, “Kiết, chàng...”

“Duyệt Nhi, ta sợ.” Thanh âm nam tử khàn khàn, đôi đồng tử tinh nhuệ cũng đã tràn đầy mệt mỏi, không chịu nổi gánh nặng.

Phong Phi Duyệt không nghi ngờ gì, chỉ là nhẹ giọng an ủi, “Bây giờ tất cả cũng đã tiến hành thuận lợi theo kế hoạch lại, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hắn gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, khóa miệng lãnh khốc kiên nghị nhàn nhạt cong lên, khẽ chạm lên đôi môi sưng đỏ của nàng, “Đúng, qua ngày mai, trộm liền bớt đi nỗi khổ tâm lớn nhất.”

Ánh mắt hần nhìn Phong Phi Duyệt, tựa hồ còn có lời gì đó muốn nói, chỉ là do dự một hồi, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Chỉ là một khoảnh khắc do dự, hần không có suy tính quá nhiều, thu khước miệng lại, đem lo lắng trong lòng cưỡng ép nuốt xuống. Nhưng nào ngờ, sự đời khó liệu, chính là vì một phần do dự này, lại khiến hần hối hận cả đời.

Lý công công ở bên ngoài thúc giục, Phong Phi Duyệt không thể không đứng dậy, trước khi rời đi, Cô Dạ Kiết dùng sức ôm lấy nàng, có cảm giác tựa như bả vai sắp sửa bị bóp vụn. Cũng giống như lúc đến, Lý công công đi đằng trước, nàng theo phía sau, mà hoàng đế, thì đứng ở bên ngoài tấm điện, mắt nhìn nàng càng lúc càng rời xa.

Nơi đây mắt, thân sắc mỏng manh đơn bạc kia, phá vỡ cửu cung tầng tầng lớp lớp, vây lượn quanh màn trời trên đỉnh đầu, dần dần sáng lên.

Cả đêm không chợp mắt, Cô Dạ Kiết tựa lên trụ đồng lạnh cứng, đôi mắt phượng hẹp dài xẹt qua tia bi thương, đau đớn này, trực tiếp khảm vào tim, “Nếu như chúng ta có thể đi cùng nhau, thì tốt biết mấy?”

Lời nói cô đơn trống trải biến mất trong mảnh đất hoa lệ nơi vườn ngự uyển, hần nhắm mắt lại, bóng lưng rơi xuống đình viện, cô độc đến tan nát cõi lòng.

Hôm sau.

Trời vừa hừng đông, đám ngục tốt thô lỗ xiềng từng người một bằng khóa sắt, hai tay hai chân mất tự do, bước đi hết sức bất tiện. Phong Phi Duyệt đi theo sau lưng đám người, bị đùn đùn đẩy đẩy ra khỏi đại lao. Bên ngoài, toàn bộ nữ quyến bị áp giải vào xe tù, chuẩn bị đưa đến ngoại biên sung quân. Nàng đưa mắt nhìn lại, tốp năm tốp ba người bị giam vào cùng một chỗ, cửa xe bị mở ra một cái, ngục tốt liền đẩy Quân Nghi vào.

Phong Phi Duyệt khẩn trương đỡ nàng ấy dậy, chỉ sợ vào lúc này xảy ra chuyện rắc rối, “Tỷ tỷ, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Pháp trường!” Phong Phi Duyệt để nàng ấy nắm lấy lan can bằng gỗ bên cạnh, bánh xe tròn tránh một cái, phát ra âm thanh cũ kỹ mà hoang tàn, nữ quyến Quân gia đã sớm gào khóc thành tiếng, Quân Nghi mặc dù không biểu hiện ra, nhưng đôi mắt đã đỏ bừng, hai tay dùng lực siết chặt, giấu đi ưu tư trong lòng.

Trên pháp trường, Quân lão gia cùng mười mấy vị tướng quan phạm trọng tội hướng mắt ra ngoài dọc theo hình đài, hai gối quỳ sụp, phía dưới, vô số dân chúng tụ tập lại. Trên mặt đám người nhôn nhao lộ ra phần hận, người chen chúc phía dưới thì nhau chỉ chỉ trỏ trỏ, thậm chí, còn có người cao giọng mắng chửi, “Giặc cầu kết ngoại dịch phản quốc, không được chết tử tế...”

“Đúng vậy, thừa tướng đương triều cư nhiên tham ô hối lộ, chém đi càng tốt...”

“Đến điện Diêm Vương đoán chừng cũng phải bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục...”

Quân lão gia thủy chung rũ đầu, tóc mai hai bên thái dương ông ta trắng xóa, sau một đêm tựa hồ cũng già đi rất nhiều, “Cha...”

Quân Nghi khẽ gọi một tiếng, nước mắt lăn lăn rơi xuống, ánh mắt nàng hoang mang, đưa tay kéo nhẹ ống tay áo Phong Phi Duyệt, “Dù thế nào đi nữa, ông ấy cũng là cha chúng ta.”

Một tiếng thông báo truyền đến, chỉ thấy dân chúng đang chờ rửa oán giận đồng loạt cúi rạp người quỳ xuống, Phong Phi Duyệt nín thở, ngược mắt nhìn, hoàng đế cùng thái hậu hai cung bước xuống kiệu, hướng về phía bên này đi tới.

Dân chúng đứng dậy, hoàng đế vẫn phong thần tuấn lãng như vậy, thái hậu một thân hoa phục, không nộ mà uy. Sau lưng, các vị đại nhân Hình bộ cùng Lại bộ đi theo, cùng với Lệ vương gia, Mạch tu và Mạch Thần Lại.

Hết thấy đã được định đoạt, ánh mắt Mạch Thần Lại nhìn cô gái trong lồng giam lộ ra trầm thống, hần cho rằng, chính vì sự quật cường của nàng, cho nên mới không chịu uống viên thuốc kia.

Quan hành hình tuyên đọc thánh chỉ, Quân gia tội trạng rõ ràng khó chối, vây cánh liên quan cũng bị liên đới trong đó, Quân lão gia từ đầu đến cuối không hề cãi lại một câu, tất cả, âm thầm diễn ra theo kế hoạch.

“Hoàng đế, canh giờ đã đến rồi, còn chờ gì nữa?” Tây thái hậu không ngừng thúc giục, giống như là tên đã lấp vào cung.

Cô Dạ Kiết lạnh lùng đối mặt, Phong Phi Duyệt không nghe thấy âm thanh xung quanh mình, thân thể bị giam cầm trong lồng giam nhỏ hẹp, hai tay nàng nắm lấy song sắt, năm ngón tay khấn trương siết chặt.

Đến lúc, công bố chân tướng rồi.

Hoàng đế cũng không nói gì, môi mỏng mím chặt thành một đường, đồng tử đơn bạc xuyên qua đám đông, rơi lên trên người Phong Phi Duyệt. Nàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lại không tìm thấy bóng dáng Quân Duyệt đâu cả. Có chút nghi hoặc, nhưng không có nghĩ lệch sang hướng khác, có lẽ, bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Sắc mặt thái hậu hai cung đầy đắc ý, sự kiện hôm nay, không thể nghi ngờ là diệt trừ đi cái gai trong mắt bọn họ, thống khoái vô cùng.

Phía dưới, thấy hoàng đế chần chừ không hạ chỉ, đã có người bắt đầu bàn tán chỉ trích, sắc mặt Tây thái hậu có hơi khó chịu, nhỏ giọng thúc giục, “Hoàng đế, canh giờ đã qua rồi!”

Cô Dạ Kiết tựa hồ vẫn không nghe vào tai, hai tay chấp sau lưng, nắm chặt, rồi buông ra, lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

Con người màu hổ phách rũ xuống, hấn vung tay lên một cái, chỉ thấy Lý công công lấy thánh chỉ ra, sải bước lên trước, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nguyên hoàng hậu Quân Duyệt, là trưởng nữ Quân gia, tiến cung hơn một năm, lại không làm trong chi chức mẫu nghi thiên hạ. Thời gian qua, tàn hại vô số phi tần hậu cung, lại thêm trọng tội phản quốc. Nay, đặc lệnh nữ quyến Quân gia đi lưu đầy sung quân, những người còn lại, toàn bộ xử trảm, khâm tử!”

Phong Phi Duyệt phát giác ra mấy phần kỳ quái, lại thấy Lý công công hướng sang bên cạnh nói, “Mang lên đây.”

Tầm mắt của mọi người toàn bộ chuyển sang một hướng, chỉ thấy mười mấy tên thị vệ đẩy một chiếc xe tù đặc chế tới, bên trên giá đỡ, là một lồng giam bằng sắt, cực kỳ chắc chắn.

Lý công công nhìn sang hoàng đế ở bên cạnh, thấy hấn nhẹ gật đầu, lúc này mới lớn tiếng nói, “Lồng giam này là dùng huyền thiết đúc ra, đặc biệt chuẩn bị để nhốt trọng phạm, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên đường áp tải.” Ông ta bỗng nhiên khựng lại, quay sang nói với thị vệ bên cạnh, “Người đâu, nhốt Quân Duyệt vào trong.”

Thái hậu hai cung hai mặt nhìn nhau, sau khi liếc mắt trao đổi, Tây thái hậu quay mặt nhìn sang Cô Dạ Kiết, “Xem ra, là bốn cung đáng giá thấp hoàng đế.” Chân tình ngày xưa thế nhưng chỉ là giả ý, đừng nói là hoàng hậu, ngay cả bà ta cũng bị gạt.

Từ nơi đấy mắt nam tử chợt thoáng qua tia đau đớn, hấn nhẹ ngược khuôn mặt anh tuấn, dương quang chói mắt, “Đế vương vốn nên vô tình, Tây thái hậu nên hiểu rõ hơn trăm.”

Phong Phi Duyệt trở mắt nhìn cửa lồng sắt bị mở ra, Quân Nghi bên cạnh khấn trương ngăn cản trước người nàng, “Không được, không được...”

Nàng vươn tay kéo Quân Nghi lại phía sau, hai vai bị thị vệ kiềm chặt, dẫn xuống.

Hoàng đế từ trên cao nhìn xuống, Phong Phi Duyệt ngửa cằm lên, tầm mắt lần lượt quét qua đám người bên trên, mỗi người một biểu cảm, nàng nhìn thấy trăm thống trong ánh mắt Mạch Thần Lại, nhìn thấy vẻ ẩn nhẫn của Lệ vương gia, nhìn thấy, còn có đôi đồng tử như lưu ly của hoàng đế, là một kiểu thần sắc vô cùng phức tạp, nàng cố năm lần bảy lượt vẫn nhìn không thấu. Không có sự dịu dàng trăm năm quen thuộc, độ cao hấn đưa mắt nhìn xuống, kéo khoảng cách giữa bọn họ ra xa thật xa, vươn tay, lại không thể chạm tới.

Sau lưng, bị đẩy mạnh một cái, cửa lồng giam ‘sầm’ một tiếng đóng lại, lực đạo rất mạnh, đến lòng bàn chân cũng đều phát run.

Chuyện này, là có làm sao?

Phong Phi Duyệt kinh hoảng, con người thanh tĩnh thốt nhiên hiện lên mấy phần sợ hãi, như thế này là sao?

Vì sao, mãi vẫn chưa thấy bóng dáng Quân Duyệt? Dao phủ đã bắt đầu chuẩn bị, lưỡi dao sáng loáng xẹt qua hốc mắt Phong Phi Duyệt, phản chiếu gương mặt đầy kinh sợ của nàng, nàng khẽ mở cánh môi nhỏ nhắn, thể giới, ở trong mắt từ rõ ràng dần chuyển thành mơ hồ, lạnh lẽo đóng đũa, khiến phần kiên định trong lòng nàng, từ từ sụp xuống, cho đến khi ‘oành’ một tiếng, long trời lở đất.

(Tuần này chip thi cử nhiều nên để các gái đợi lâu, sẽ cố gắng bù một chương trong tuần cho các tình yêu luôn, đừng giận chip nha, moah moah...)

151. Chương 150

Chương 150

Trời, tối rồi...

Rơi lên trên người, thế nhưng lại ấm nóng.

Là cái gì sưởi ấm đôi vai, lại đóng băng trái tim ta?

Trong mắt, từng mảnh từng mảnh vỡ tan, làm thế nào cũng không ghép lại được, trên mặt có thứ gì lạnh băng lướt qua, vươn tay lau đi, hình như là trời mưa.

“Hành hình!”

“Lão gia, lão gia...”

Đại phu nhân dùng sức lay trụ sắt trước người, “Là thiếp có lỗi với người, nuôi dạy một đứa con gái như vậy...”

Dao phủ để trần thân trên, thanh đao khổng lồ mạnh mẽ vung lên, đám người vây xem hùng hực khí thế, từng người một nhón chân lên quan sát. Phong Phi Duyệt nhìn hoàng đế, tầm mắt đối phương lại dán chặt lên hình đài, Quân lão gia bị trói chặt hai tay cũng không biết lấy đâu ra khí lực, đột nhiên húc ngã thị vệ bên cạnh, hướng về phía lồng sắt bước nhanh tới.

Nàng mơ hồ cảm thấy một loại hơi thở tử vong đang đến gần, bước chân Quân lão gia nhanh như gió, thị vệ sau lưng vội vàng phản ứng, cũng lập tức đuổi theo. Hai chân Phong Phi Duyệt dính chặt một chỗ muốn lui về phía sau, lại nghe thấy một âm thanh kịch liệt, ‘phịch...’

Hai tên thị vệ hai mặt nhìn nhau, bước chân đuổi theo cũng khựng lại.

“Ta...” Thân thể Quân lão gia mềm nhũn, dựa vào lồng sắt từ từ trượt xuống, “thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày, ta... sẽ không...”

Trên đầu toàn là máu, màu đỏ tươi dần dần nhuộm thắm đầu tóc bạc phơ, phía dưới, sắc thái mị hoặc kia dần tụ lại một chỗ, từng giọt từng giọt lớn lên rơi vào trong lồng sắt, Phong Phi Duyệt không kịp thối lui, mắt thấy máu tươi tràn đến bên chân. Nàng lão đảo một cái, khắp người đầy mồ hôi lạnh.

“Lão gia...”

Tiếng gào thét, tiếng kêu hô, lập tức vang dội cả pháp trường. Theo một hàng lưỡi dao đồng loạt hạ xuống, bề mặt phiến đá xanh cũ kĩ kia giống như một té đài, bị máu tươi rửa sạch. Dưới đài, những người yếu gan

đã ôm nhau thành từng đoàn, tiếng huyền não lúc trước tựa hồ cũng bắt động vào thời khắc này. Hoàng đế vẫn như cũ mặt không biến sắc, nhỏ đi được cái gai độc Quân gia, nhưng vẫn không khiến hắn có chút cảm giác nhẹ nhõm nào, ngược lại, càng thêm nặng nề.

Nàng nhìn thấy hắn đi xuống đài, bước từng bước một tiến tới đây. Thị vệ kéo thi thể của Quân lão gia đi, hoàng đế không để ý dơ bẩn, dính máu kẻ thù, đứng trước lồng sắt.

Phong Phi Duyệt chờ hắn nói một câu, bước chân đã thối lui lần nữa tiến tới trước mặt hắn, đưa mắt nhìn lại, nàng nhớ đến lời Lệ vương gia từng nói, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, đúng vậy. Sao nàng có thể khẳng định, cô gái đã bị hủy dung mạo kia chính là Quân Duyệt chứ? Vừa rồi, đột nhiên nàng có được đáp án, là bởi vì tin tưởng, hắn muốn nàng tin hắn, Phong Phi Duyệt chưa bao giờ hoài nghi thật giả bên trong, nàng không hề có ý nghĩ đó, Cô Dạ Kiết sao có thể lừa gạt mình được?

Nhưng mà, lúc này, người nên chém cũng đã chém rồi, nếu hoàng đế muốn chiêu cáo thiên hạ, không khác nào, đã bỏ qua cơ hội tốt nhất.

‘Tin tưởng’, hết lần này đến lần khác đều là vì hai chữ này, khiến nàng thương tích đầy mình, hai chữ đáng châm chọc nhất này, giống như một mũi kiếm sắc nhọn, không cho nàng một đao thống khoái, mà từng nhát từng nhát lăm lăm tri nàng.

Sự trầm mặc của hoàng đế, khiến Phong Phi Duyệt bỗng nhiên sáng tỏ, trên lông mi nồng đậm ngưng tụ hơi nước, thật sự, là trời mưa rồi.

Trời mưa cũng không lớn, đánh lên trên mặt chỉ có cảm giác lạnh lẽo, cũng không đau, thị vệ bên cạnh không dám tiến lên, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, chỉ sợ Phong Phi Duyệt có hành động bất thường.

“Chàng bảo ta sau này, còn có thể tin tưởng ai?” Cõi đời này, còn có thể tin tưởng được nữa sao?

“Duyệt Nhi.” Hoàng đế hạ thấp giọng, lại thấy nàng lắc đầu một cái, ngữ khí kiên quyết, “Ta không phải.”

Thần sắc Cô Dạ Kiết đầy bi thương, lại lần nữa đối lấy trầm mặc, khiến Phong Phi Duyệt đau lòng không thôi. Lúc ở vách đá, hắn có thể đem cơ hội sống duy nhất nhường lại cho nàng, nhưng giữa giang sơn và nàng, thứ hắn không buông tay được, lại không phải là nàng. Đôi tay từng nắm lấy tay nàng kia, lần này, lựa chọn đẩy nàng ra xa, đau đớn giống như vạn tiễn xuyên tâm cuốn tới, khiến nàng không thể không tiếp nhận đây chính là sự thật.

Còn nhớ, Cô Dạ Kiết từng nói với nàng, ‘nàng không hung ác bằng ta, là bởi vì, nàng vẫn chưa trải qua chuyện đủ để khiến nàng có thể nhẫn tâm tàn độc’.

Bây giờ nàng mới biết, chuyện như vậy, đủ khiến mình phải ghi nhớ cả đời, giống như dấu sắt nung in lên trên người, trừ phi, dùng đau đớn máu thịt lẫn lộn mới che giấu đi được.

Tầm mắt mông lung, bóng dáng nam tử lại càng lúc càng rõ rệt, vẫn là ngũ quan trước giờ nàng hằng quen thuộc, nhưng mà, nàng lại nhận không ra. Phong Phi Duyệt sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, nhìn không thấy nữa rồi, có phải mình bị mù rồi không? Nam tử lúc rơi xuống vách đá để cho nàng nằm trên người hắn, nam tử ở bên cạnh cùng nàng thả câu, nam tử cùng nàng song kiếm mỗi đêm đi đâu rồi? Không phải hắn, nàng chắc chắn không phải!

“Kiết, ta làm mất chàng rồi...” Phong Phi Duyệt khóc không thành tiếng, yếu đuối, bất lực, hết thấy đều hiện rõ trên gương mặt nhỏ nhắn khủng hoảng cùng cực.

Ta làm mất chàng rồi...

Cô Dạ Kiết chợt duỗi một tay rơi lên trên cửa lồng giam, trái tim đau đến co quắp, trên trán, gân xanh kéo căng, Mạch Thần Lại nhìn thấy hắn khom lưng, trong lòng đã hiểu rõ bảy tám phần, vừa định tiến lên, liền bị Mạch Tu kịp thời kéo lại, lắc đầu một cái.

“Hoàng thượng...” Thị vệ bên cạnh mắt thấy có điều gì đó không ổn, hoàng đế chống một tay lên song sắt, thân thể miễn cưỡng đứng vững, sau đó mới hướng sang đám thị vệ khoát khoát tay.

Hai tay Phong Phi Duyệt che kín mặt, giữa ngón tay tràn ra, không biết là nước mắt, hay là nước mưa. Nơi lồng ngực đột nhiên đau đớn như bị xé rách, nàng vòng chặt hai tay, đè thấp nửa người trên xuống. Khuôn

mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngay cả cánh môi cũng không có một chút huyết sắc, từng hơi từng hơi thở dốc, sau đó, nước mắt theo gò má, chảy qua côi lòng đau đớn, rồi, chậm rãi rơi xuống.

“Duyệt Nhi, nàng không có làm mất ta, ta vẫn ở đây...” Cô Dạ Kiết nén đau, bàn tay xuyên khoảng cách song sắt, đưa vào trong, lòng bàn tay mang theo nốt chai dày cộm dán lên gò má nàng, Phong Phi Duyệt kinh hoàng hoàn hồn, trong mắt, hiển nhiên đã thay đổi thần sắc. Nàng cũng giống như hắn, vươn tay phải ra ngoài...

“Hoàng thượng, cẩn thận...” Thị vệ chỉ sợ có chuyện, khẩn trương kêu lên.

Cô Dạ Kiết không nhúc nhích, Duyệt Nhi của hắn, làm sao có thể thương tổn hắn?

Hắn mơn trớn chiếc cằm quật cường của nàng, muốn mở miệng nói, “Ta còn ở đây, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện, lần cuối cùng, hãy tin tưởng ta.”

Nhưng...

Người con gái, một đao lướt qua cần cổ vị tôn vương kia.

Sắc đỏ lan tràn, Cô Dạ Kiết không cảm giác thấy đau đớn, hắn không tin được nhìn vào đáy mắt vẫn quen thuộc như cũ của Phong Phi Duyệt, một tay kia, đè lên cần cổ, máu, thấm đẫm chiếc nhẫn ngọc thạch cao quý trên ngón tay nam tử, rót vào... nắm ngón tay, vào lòng bàn tay, cùng khắc sâu cả đời.

“Ta làm mất chàng rồi, ngươi không phải, không phải...” Phong Phi Duyệt thu tay lại, lòng bàn tay gắt gao siết chặt lấy thanh đao găm tinh xảo khéo léo, nàng lui tới bên cạnh, đi quanh một vòng theo lồng sắt, sau đó đứng ở chính giữa. Hai cánh tay tự vòng lấy chính mình, sợ hãi ý vị run rẩy.

“Hoàng đế, còn không lên đường, sắp sửa trễ giờ rồi...” Tây thái hậu lên tiếng nhắc nhở, dưới hình đài, ngàn vạn dân chúng không dám lên tiếng, chăm chú lắng nghe.

Lệ vương gia nhìn thân thể co rúc lại một chỗ trong cái lồng giam kia, sắc mặt bình tĩnh, nhưng cũng đang cực lực ẩn nhẫn.

Đám thị vệ bước nhanh lên phía trước, quỳ đầy đất, “Hoàng thượng...”

Một đao kia, cắt cũng không quá sâu, nhưng vết thương bị xé mở vẫn dữ tợn như cũ, Cô Dạ Kiết buông tay ra, mặc cho máu tươi ‘tóc tách’ nhỏ xuống.

“Lần này thật quá thể,” Đông thái hậu kêu lên, sắc mặt cũng chẳng có chút gì gọi là khẩn trương lo lắng, “lại dám trước mặt mọi người ám sát hoàng đế, phải xử chém sạch sẽ hết tại đây.”

Trong mắt Cô Dạ Kiết lộ ra mấy phần hung hiểm, tầm mắt quét qua lại càng khiến người ta không rét mà run, Phong Phi Duyệt thủy chung không nhìn hắn thêm một lần nào nữa, duy trì tư thế cứng nhắc kia, không khóc, cũng không làm loạn, giống như đã chấp nhận.

Trên bầu trời, mưa phùn mờ mịn, chỉ mới qua phút chốc, đột nhiên rơi xuống vài mảnh trắng tinh.

“Tuyết?” Có người không tin, ngược mặt lên, sắc trời tối tăm u ám chỉ nhìn thấy từng mảnh từng mảnh bông tuyết giống như lông ngỗng nhẹ nhàng rơi xuống, “Sao lại có tuyết rơi được?”

Đúng vậy, mùa xuân đã đến từ lâu, với khí trời như thế này, làm sao có thể có tuyết rơi?

Dân chúng hai mặt nhìn nhau, bông tuyết màu trắng rơi xuống, đánh lên đầu vai, trên pháp trường, máu chảy thành sông, màu đỏ cực hạn điểm lệ dung nhập thật sâu vào màn tuyết trắng xóa, mùi máu tanh nồng đậm, dường như càng lúc càng gay nồng.

“Lẽ nào, lần này chính là tuyết tháng sáu?”

“Làm sao có thể, bây giờ còn chưa đến tháng sáu, hơn nữa, trời có tuyết rơi vào tháng sáu, chính là dân gian có kỳ oan xảy ra, tội ác của Quân gia rõ ràng như vậy, làm sao có khả năng là oan uổng? Khoan đừng nói nữa... ngộ nhỡ bị hoàng thượng nghe được, đáng đời người xúi quẩy...”

Hoa tuyết lạnh như băng rơi lên trên mu bàn tay nàng, cái loại lạnh buốt đó, gần như rót vào đến tận xương.

Hoàng đế tránh người ra, Lý công công ngầm hiểu ý hắn, lập tức tuyên bố lên đường.

Đoàn người ngựa dài dằng dặc theo một đường hướng về phía bắc rồi đi, lồng sắt chắc chắn rẽ đám người đông nghìn nghịt ra, Cô Dạ Kiết đứng ở chỗ cao nhất trên hình đài nhìn ra xa, vết thương trên cổ, tanh tưởi mà dữ tợn. Long bào màu vàng tươi bị nhiễm đỏ, hình thù kim long cưỡi thảo như muốn bay lượn đầm máu, sau lưng Phong Phi Duyệt uốn khom thành một loại tuyệt vọng, nhìn vào trong mắt, khó khăn chống đỡ.

“Kẻ phản quốc chết không được tử tế...”

Trong dân chúng, không biết là người nào mở màn hô to một câu như vậy, dân chúng vốn đang yên lặng bị kích động, tốp năm tốp ba hướng sang vây quanh lồng giam, thị vệ áp giải thấy thế, sấn lên trước ngăn trở, “Lui về phía sau, lui về phía sau.”

Đám phụ nhân hái rau rồi rút cầm mấy thứ đựng trong rổ lên ném về phía trước, ‘ba ba ba...’ rau dưa, trứng gà, toàn bộ hất lên trên lồng giam, dân chúng giống như bị phát điên, khó có thể trấn áp. Nữ quyền Quân gia ôm nhau thành một đoàn, nhưng mà ở bên trong vẫn không thể nào tránh được, khắp người bị ném dơ dáy nhếch nhác. Phong Phi Duyệt an tĩnh ngồi ở trong lồng, sau lưng, dính đầy uế vật dơ bẩn không chịu nổi, mỗi khi bị đồ ném trúng, thân thể của nàng cũng sẽ vô thức động một cái, nhưng nàng không ngẩng đầu, cũng không kêu đau.

Một người phụ nữ thấy thế, đưa tay chỉ vào người con gái ở trong lồng giam, “Mọi người ơi, ném ả, ả mới là kẻ xấu xa nhất...”

Dân chúng vốn đang phân tán nghe vậy, lần lượt xúm lại một chỗ, trong nháy mắt tràng diện liền mất không chế, đến thị vệ cũng bó tay hết cách. Cô Dạ Kiết không che giấu được vẻ khẩn trương trên mặt, chịu đựng đau đớn xuyên tim cao giọng hạ chỉ, “Kẻ nào còn dám ngăn cản, trảm liền đây kẻ đó đến biên quan.”

Ngữ điệu cường ngạnh, khí phách hùng hồn, Lý công công vội vàng tiến lên trước, vừa phất tay ra hiệu với thị vệ.

Có lệnh của hoàng đế, thị vệ ngăn cản hai bên cũng không dám bắn khoăn, mắt thấy có người gây chuyện, liền vung vẩy roi ngựa trong tay, dân chúng nghe thấy khẩu lệnh của hoàng đế, không một ai dám có hành động gì quá khích, bị áp trở lại hai bên lề đường.

Cô Dạ Kiết khép hai mắt lại, qua giây lát liền mở ra, dựa vào lan can nhìn đi, đoàn người ngựa đã khôi phục trật tự, lần nữa xuất phát lên đường. Phong Phi Duyệt khẽ cử động bả vai, đồng tử mông lung không chân thật, giống như hết thấy mọi chuyện vừa xảy ra kia, nàng vốn chưa từng trải qua. Ánh mắt hồ hững hướng về phía đằng xa, lúc này mới nhìn thấy rõ ràng, nàng phải đi đến, một nơi đối với nàng mà nói là hoàn toàn xa lạ. Trong lòng chợt dâng lên sợ hãi, nàng không chút nghĩ ngợi tìm kiếm thân ảnh của Cô Dạ Kiết. Bỗng nhiên quay đầu, lúc đối diện với cặp đồng tử màu hổ phách đó, nàng biểu lộ vẻ mừng rỡ, trên gương mặt nhếch nhác, khóe môi nhẹ cong lên. Chỉ vờn vờn như vậy, vừa chớp mắt một cái, lúc Cô Dạ Kiết còn chưa kịp phản ứng, nụ cười yếu ớt trên môi nàng đã cứng ngắc từ bao giờ. Đường như đã trải qua mấy kiếp, trên pháp trường, màu máu đỏ tươi diễm dứa mỵ hoặc,

Phong Phi Duyệt ngược đôi mắt mờ mịt lên, nàng nhìn thấy bóng dáng của hắn, đang vỡ tan thành từng mảnh từng mảnh nhỏ trong đáy mắt mình.

Cô Dạ Kiết siết chặt hai nắm đấm, cổ nén kích động muốn tiến lên, hắn kéo thẳng thân thể, cô độc đứng ở trên đài cao.

Đại đội nhân mã ra khỏi hoàng thành, bởi vì có quá nhiều người, cho nên hành trình tương đối chậm chạp, mới đi ra Tây Giao chưa được bao nhiêu bước, mưa tuyết hung hãn lúc đầu cũng dần dần vơi bớt trong tiếng oán thán của đám binh lính, Phong Phi Duyệt động động cánh tay, mới biết cả người đau nhức, trên mu bàn tay có một khối máu ứ đọng rất lớn, nhất định là vừa rồi bị đồ ném tới đập trúng

“Mau mau, nhanh tăng tốc lên...” Người dẫn đường phía trước hét một tiếng, bên trong lồng giam, đám nữ quyền vẫn khóc lóc như cũ, e là còn nhồn nháo âm ỉ suốt cả chặng đường.

Đoàn người ngựa đi vào Quan Đạo, thần sắc binh sĩ áp giải cũng dần giãn ra, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc.

“Lộc cốc...” Tiếng vó ngựa thanh thúy, âm thanh huyền ảo lúc trước đột nhiên trở nên im ắng. Chỉ nghe thấy con ngựa phía trước ‘hí’ lên một tiếng nào động, suýt chút thì hất rơi cả người ngồi bên trên.

“Đại nhân...”

Binh lính bao vây tiến lên, “Phía trước có động tĩnh!”

Người đàn ông phụ trách áp giải phạm nhân ghì chặt cương ngựa, thân thể ở trên lưng ngựa nhìn khắp bốn phía chung quanh, “Không ổn!” Ông ta kêu lên một tiếng, không biết từ khi nào đã bất tri bất giác đi vào hiểm địa. Xung quanh cây cối um tùm, cành lá khổng lồ không ngừng xào xạc theo gió, chôn chân một chỗ, giống như chui vào trong ngõ cụt.

“Ầm ầm ầm...”

Một tiếng kịch liệt, từ dưới mặt đất xung quanh đoàn ngựa thồ đột nhiên có thân trúc bén nhọn phóng vọt ra ngoài, có thân cây xuyên thẳng qua dưới bụng ngựa, thị vệ đi theo lâm vào đại loạn, muốn mang binh đột xuất vòng vây, đường lui bên ngoài, cũng đã bị cây trúc chặt đứt. ‘Vụt vụt...’ giữa không trung, thân cây bị chém đứt hóa thành mũi tên sắc nhọn phóng như bay tới, tử thương vô số người.

Phong Phi Duyệt kinh sợ ngược mắt, đã ra khỏi hoàng thành, vẫn có người đuổi cùng giết tận không buông, là ai, nhất quyết muốn đưa Quân gia vào chỗ chết.

Quân Nghi bị dọa sợ co rúm người vào một góc, hai tay che chở phần bụng, thân trúc xuyên qua song sắt lồng giam, tốc độ cực nhanh, nàng giật nảy mình, khẩn trương tránh người một cái, may mà, chỉ là sượt qua thân.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, không kịp ‘hừ’ lên một tiếng, đã có người ngã xuống đất mà chết.

Đang không biết phải làm sao, lại nghe thấy tiếng vó ngựa ‘rầm rập’ đình tai nhức óc, ngược mắt nhìn đi, liền trông thấy một đợt cát bụi mù mịt, giống như từ phía chân trời đang ập về đây.

Phong Phi Duyệt lập tức cảnh giác, nàng vội vàng từ trong lồng đứng dậy, hai tay nắm chặt song sắt lạnh như băng, đoàn kỵ mã của đối phương đã tiến tới trước mặt, nàng ngưng mắt nhìn theo, liền kinh hoảng đến mất hồn, bị dọa chảy mồ hôi lạnh đầy người.

Kẻ dẫn đầu, hiển nhiên là Thất Duệ!

Bộ trưởng bào màu đen cao quý mà lạnh lẽo, ánh mắt không giống với người bình thường, hần thể mà lại dùng chỉ kim tuyến màu vàng tươi thêu hình một con dơi giương nhanh múa vuốt ngay trước ngực. Khát máu, mỹ hoặc, giữa hai cánh giang rộng lập tức lóe lên, mái tóc rũ xuống tới bên hông dùng một cây trâm bạch ngọc hiếm có búi sau gáy, hai chân thon dài rũ xuống hai bên bụng ngựa, ánh mắt thoáng cái liền xuyên qua đám đông, rơi lên trên người Phong Phi Duyệt.

Liếc thấy bộ dạng nhếch nhác chật vật của nàng, nam tử khế chau mày, roi ngựa gõ nhẹ lên lòng bàn tay mấy cái, đôi tròng mắt kia, tràn đầy ý cười châm chọc. Nhưng mà lại như một mãnh thú ngủ đông, vẫn mị hoặc như cũ, vẫn tà ác như cũ.

Phong Phi Duyệt như lâm đại địch, toàn thân lạnh cứng như băng đá.

Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, thần sắc bình thản, ngữ điệu nhàn nhã, “Ta, chỉ muốn nàng ta.”

“Dạ, hoàng tôn.” Đám người sau lưng ríu rít linh mệnh, roi da trong tay vụt qua tuần mã, một đường tiến công lên trước.

Trong rừng cây, trong lúc hỗn loạn đột nhiên xông ra một chiếc xe ngựa, Phong Phi Duyệt hoảng hốt nhìn lại, liền thấy một người thân thủ phi phàm vọt tới, đã chém bị thương mấy tên thị vệ. Lồng giam bên kia bị mở ra, hơn nửa người của Độc Bộ Thiên Nhai vây lại tấn công, đám thị vệ đã không còn tinh lực quản hết nhiều chuyện như vậy, chỉ có thể toàn lực nghênh chiến. Nhị phu nhân mắt thấy cửa lồng giam bị đá văng, bà trợn tròn hai mắt, khó tin nhìn chằm chằm người đàn ông chạy tới, “Chàng...”

“Đừng nói nhiều như vậy, đi!” Người đàn ông không chút do dự ôm hông bà, nhẹ mũi chân một cái, lập tức đem bà trở lại xe ngựa an toàn.

“Con gái...” Nhị phu nhân vươn tay nín lấy tay áo người đàn ông, ánh mắt sợ hãi nhìn lại sau lưng.

“Nàng đợi ở đây.” Người đàn ông để cho bà ngồi vào xe ngựa, thân thể đã bay vọt ra ngoài, Phong Phi Duyệt thấy ông ấy chớp mắt đã hạ xuống trước người mình, nàng lập tức thất kinh, “Đại thúc?” (Các chế có nhớ người này hơn, là người Cô Dạ Kiết và Phong Phi Duyệt gặp trong rừng trúc lúc rơi xuống núi ấy các chế)

“Ta cứu con ra ngoài!” Người đàn ông vừa dứt lời, liền cầm trường kiếm trong tay hướng về phía thanh khóa kia chém xuống, thử một lần không ăn thua, liền tụ nội lực vung xuống lần nữa.

Cổ tay bị chấn động đến tê dại, nhưng khóa kia vẫn như cũ nằm yên không nhúc nhích, người đàn ông lộ vẻ mặt khác thường, dứt khoát chém sang bên cạnh.

Thất Duệ từ đằng xa nhìn lại, giữa đầy mây, tà tứ dụ hoặc, “Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua Xích Huyền Thiết sao?”

Động tác kiên nhẫn của người đàn ông đột nhiên khựng lại, kiếm trong tay, nặng nề hạ xuống, trên mặt ông, càng nhiều thêm nghi hoặc khó hiểu, “Hắn vì cố gì lại đối xử với con như vậy?”

Từ trong lời nói của hai người Phong Phi Duyệt cũng hiểu ra mấy phần, xem ra cái lồng sắt này, mình muốn đi ra ngoài cũng không có đơn giản như vậy, “Đại thúc, Không cần lo cho con, người mau đưa Quân Nghi rời đi, muội ấy sắp sinh rồi thân thể vô cùng yếu ớt, không chịu được mấy trận giãy vò này.”

Người đàn ông vẫn còn đang do dự, Phong Phi Duyệt khẩn trương, không nhịn được thúc giục, “Không đợi được nữa rồi, con sẽ không sao đâu, mọi người mau đi đi.”

Quân Nghi ở trong lồng giam ngay bên cạnh, lúc này, thân thể cứng đờ không nhúc nhích nằm dựa trên cây cột, làn váy phía dưới đã bị thấm ướt, xem ra là đã bị vỡ nước ối.

Người đàn ông do dự giây lát, sau đó gật đầu, Phong Phi Duyệt mỉm cười, nàng tránh khỏi cạnh song sắt, lần nữa đứng ngay chính giữa lồng giam.

“Hoàng tôn...” Bên cạnh, thuộc hạ nhìn thấy người đàn ông kia, nhỏ giọng xin chỉ thị.

“Để hắn ta đi.” Thất Duệ khẽ nhếch khóe miệng, thờ ơ nơi.

Người đàn ông ôm Quân Nghi từ trong lồng ra, ánh mắt Nhị phu nhân đầy lo lắng nhìn về phía Phong Phi Duyệt, thấy ông ấy trở về, bà khẩn trương muốn xuống xe, “Duyệt Nhi, Duyệt Nhi...”

“Đừng đi,” Đặt Quân Nghi lên tấm đệm mỏng bên trong, thần sắc người đàn ông không tránh khỏi bi thương mất mát, “mau, con bé sắp sinh rồi.”

Nhị phu nhân nước mắt lưng tròng, người đàn ông quay đầu lại nhìn Phong Phi Duyệt một cái, sau đó thúc ngựa phóng đi.

Trong lòng nàng chợt cảm thấy buông lỏng, như trút được gánh nặng.

Thị vệ áp giải đều bị khống chế, Thất Duệ hai chân thon dài kẹp bụng ngựa, chậm rãi, như đi vào chỗ không người.

Phong Phi Duyệt nhìn hắn đến gần, tuần mã màu đen đi quanh lồng sắt một vòng, vó ngựa ‘lạch cạch’, mà nàng, lại giống như con mồi bị bắt được, đối phương cũng không vội cắn xé, mà là nắm trong lòng bàn tay, nghiền ngẫm chơi đùa.

“Cô, cuối cùng cũng là của ta.” Ghì mạnh cổ tay một cái, Thất Duệ cao cao tại thượng ở trên lưng ngựa, toàn thân chìm trong ám sắc mờ ảo, mở miệng nói một câu như vậy.

(Một chương thiệt dài, thiệt tốn sức, cơ mà chế Duệ đã quay trở lại và lợi hại hơn xưa, thiệt mừng:>>>)

152. Chương 150: Trở Thành Con Mồi

Chương 150: Trở thành con mồi

Phong Phi Duyệt nghênh đón tầm mắt của hắn, trên bầu trời bị xé mở, tia sáng vẫn như vậy, xuyên qua hai mắt chỉ cảm thấy mờ ảo không rõ, dưới hàng mi, bóng đêm dần lan tràn.

“Hoàng tôn...” Thuộc hạ bên cạnh tiến lên, “liệu có cần mở lồng giam ra không?”

“Lắm chuyện,” Thất Duệ không nộ mà uy, ánh mắt sắc lẹm khi quay sang đối diện Phong Phi Duyệt lại mang thêm mấy phần giễu cợt, “Tư vị bị nhốt trong lồng sắt thế nào?”

Nàng tiện tay phúi phúi rác rưởi trên vai, “Người tốn công tốn sức như vậy, chắc không phải chỉ vì muốn hỏi ta câu này chứ?”

Roi ngựa cầm trong tay khê vung lên trước mặt nàng, nam tử thông dong nhàn nhã mở miệng, “Dĩ nhiên không phải, cô có biết cái lồng sắt này hoàng đế đặc chế ra, không có chìa khóa, thì không mở được không?”

Phong Phi Duyệt âm thầm quan sát xung quanh, ở trong mắt nàng, tất nhiên không nhìn ra điểm gì đặc biệt, chỉ là từ động tác lúc nảy của đại thúc, xem ra, ngược lại có thể tin hắn mấy phần.

“Có muốn đi ra ngoài không?” Thất Duệ nhẹ nhếch môi mỏng, khuôn cằm cọt nhả.

Phong Phi Duyệt suy xét ý tứ trong từng câu từng chữ của hắn, ánh mắt rơi lên vầng trán cao rộng của nam tử, nơi đó, có bầy đóa hoa quỷ dị được vẽ bằng tay. Người này âm tình bất định, hành động cử chỉ lại càng không theo lẽ thường, từng câu từng lời mình nói ra, đều phải cân nhắc trước sau kỹ lưỡng, chỉ sợ rơi vào bẫy, “Người làm như vậy, không sợ đắc tội với triều đình?”

Nam tử nhú mày, đóa hoa trên trán cũng theo đó nở rộ, “Triều đình?”

Đám thuộc hạ bên cạnh liền cười phá lên, tựa hồ đối với hai chữ này cực kỳ khinh thường, Thất Duệ liếc mắt, nơi đáy mắt, bỗng nhiên lộ ra âm hàn, “Từ hôm nay, cô chính là người của Độc Bộ Thiên Nhai ta, người đâu, mang đi!”

“Hoàng tôn,” Một tên nam nhân lên tiếng xin chỉ thị, “những kẻ này phải xử trí thế nào?”

Thất Duệ quét tầm mắt qua đám người, “Đám người già yếu bệnh tật, giữ lại có ích lợi gì? Bản tôn không muốn làm bẩn tay mình, đi, triều đình tự sẽ có sắp xếp.”

“Dạ.”

Phong Phi Duyệt còn chưa đứng vững, liền thấy một người phi thân lên ngựa, nắm chặt cương, sau đó cả đám người đi theo sau lưng Thất Duệ, nghênh ngang rời đi.

Trong hoàng thành.

Vết thương của Cô Dạ Kiết đã được băng bó kỹ, trong điện, không khí nặng nề, Lý công công thi thoảng nhìn quanh ra ngoài, còn hoàng đế vẫn an tĩnh ngồi một bên, chén rượu trong tay đưa đến bên môi rồi lại hạ xuống, cứ lặp đi lặp lại như vậy, thế nhưng một ngụm cũng không uống. Đúng vào lúc này, tướng soái khẩn trương chạy đến, bước chân hỗn loạn, đâm sầm vào Lý công công đẩy ông ta ra một đoạn xa, bước chân lao đảo.

Cổ tay Cô Dạ Kiết run lên, chén rượu nghiêng ngã đổ hơn phân nửa, vung vãi đầy cả mu bàn tay.

Đồng tử sắc bén hướng ra sau lưng vị tướng soái, tầm mắt trống rỗng, trong lòng nam tử kinh hãi, dùng sức đứng bật dậy, ống tay áo vô tình quét qua mặt bàn, chỉ nghe thấy ‘choang’ một tiếng, bình rượu rơi xuống đất, “Người đâu?”

Nam nhân suy sụp mệt mỏi, thất lưng kiên đỉnh gập cong, nặng nề quỳ xuống đất dập đầu nhận tội, “Hoàng thượng, thuộc hạ đáng chết.”

“Nói!” Hoàng đế cao giọng chất vấn, hàm răng cũng đã run rẩy.

Nam tử mím môi, từ trong tay áo móc ra một vật đặt vào lòng bàn tay, hai tay giơ lên cao. Cô Dạ Kiết sải bước tiến tới trước người hắn, chỉ thấy, trên lòng bàn tay dày cộm kia là một chiếc chìa khóa, góc cạnh sáng bóng, đau nhức hai mắt. Hoàng đế thử đưa tay ra, nhưng chưa chạm tới, đã rụt trở lại, “Hoàng hậu đâu rồi?”

“Hoàng thượng, thần đợi ở ngoại ô Tây Giao, một hồi lâu không thấy đoàn áp giải tiến đến, thần mượn có đi lên trước, mới biết, mới biết...”

“Nói.” Ngữ khí Cô Dạ Kiết đột nhiên bình ổn trở lại, hắn thối lui một bước, bàn tay chống đỡ mép bàn, vươn một tay ấn lên ngực.

Lý công công thấy thế, cuống quýt tiến lên, nam tử đè nén tâm tình rối loạn, ngẩng đầu bấm bấm, “Đoàn áp giải mới đi đến Tây Giao liền bị chặn đánh, đám thị vệ cũng không biết người đến là ai, hoàng hậu nương nương, Nghi hoàng quý phi cùng Nhị phu nhân Quân gia đều bị mang đi, không còn tin tức.”

Sắc mặt Cô Dạ Kiết đại biến, từ từ nhận lấy cái chìa khóa, “Đối phương, cướp đi cả người lẫn xe ư?”

“Bấm hoàng thượng, đúng vậy.” Nam tử cau mày, Xích Huyền Thiết này chắn chắn vô cùng, ngoại trừ chiếc chìa khóa này ra, e là không còn cách nào mở được.

Cô Dạ Kiết dịch chuyển bước chân, cả người ngồi sụp xuống, hắn nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, một tay chống trán, “Trẫm bảo các người canh chừng ở Tây Giao, đội áp giải có nghi ngờ gì không?”

“Bấm hoàng thượng, chúng tướng sĩ theo phân phó của người vận y phục dạ hành canh giữ, thần thấy xe áp tải trì hoãn mãi chưa tới, lúc này mới tự ý chủ trương tiến lên trước tra xét, thần đi theo bên cạnh một hồi lâu, cảm thấy có gì đó không ổn, không thể không cởi bỏ y phục dạ hành tiến lên dò hỏi, thần tự xưng, là thị vệ hộ tống hoàng thượng phái tới.” Nam tử nói năng rành mạch, ngữ khí tiếc nuối bội phần, “Chỉ có điều, thần vẫn là đến chậm một bước.”

Hoàng đế nhẹ nhắm mắt phượng, bàn tay buông lỏng, chìa khóa đen bóng ‘đình’ một tiếng rơi xuống mặt đất.

Lý công công bắt đắc dĩ lắc đầu, muốn khom lưng nhặt lên, lại bị hắn một cước dẫm xuống, “Giữ lại có ích lợi gì?” Ông ta dừng động tác trên tay, thần sắc nặng nề, “Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết phát tay, ý bảo tướng soái kia lui ra, “Nhanh chóng tra rõ lai lịch của đám người kia, lui xuống đi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Lời nói nam tử vang vọng, đứng dậy lui ra ngoài.

Lý công công không biết nên mở miệng như thế nào, lại thấy hoàng đế đột nhiên đè lồng ngực lên mặt bàn, tuần nhan hướng về phía ông ta hiện đầy mồ hôi lạnh, mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng rỉ ra trên trán, ông ta bước nhanh ra ngoài, lớn tiếng hét to, “Mau đi mời ngự y.”

Mạch Thần Lại khẩn trương chạy đến, khi tiếng bước chân ‘lạch cạch’ vang lên giữa hành lang tĩnh mịch, Lý công công tiến lên đón, “Mạch y sư, hoàng thượng vừa rồi suýt chút thì ngất xỉu.”

Nam tử lướt mắt nhìn một cái, “Có phải lồng ngực lại đau hay không?”

“Phải,” Lý công công vội gập đầu, đi theo sau lưng hắn, “mới vừa rồi hoàng thượng đột nhiên nằm gục lên bàn, dọa nô tài chết khiếp, thấy người đè một tay lên ngực...”

Mạch Thần Lại sải bước vào trong, hoàng đế nằm trên giường, nửa người trên tựa vào khung giường sau lưng, sắc mặt có hơi tái nhợt, Lý công công vừa lo lắng vừa nói thầm, “Thân thể hoàng thượng trước giờ cường tráng, làm sao lại năm lần bảy lượt phát đau?”

Mạch Thần Lại chẩn mạch một hồi, xác định là phu thê quần phát tác, hắn lui người ra, tiếp theo nói, “Hoàng thượng mấy ngày liên tục vất vả lao碌, thân thể chắc chắn không chịu nổi, còn nữa, cổ ngữ có nói, tương tự thành họa, hoàng thượng ngàn vạn lần phải bảo trọng.”

Cô Dạ Kiết mở mắt ra, con ngươi màu hổ phách ảm đạm, hiện ra một loại thâm trầm, khoảnh khắc ở trên pháp trường kia, Mạch Thần Lại cho rằng tình ý của hoàng đế đối với Phong Phi Duyệt vốn không sâu nặng, nhưng không ngờ, lại phát bệnh nhiều lần như vậy. Phu thê quần không có thuốc chữa, không có thuốc trị,

chỉ cần trong lòng hần nghĩ ngợi lung tung, như vậy liền phát đau. Trời nam đất bắc, nếu như Phong Phi Duyệt vì lần này mà sinh hận, vậy độc tính trong cơ thể nàng, suy cho cùng có thể thuyên giảm, sẽ không đau tận xương cốt. Chỉ là, theo mạch tượng của hoàng đế bây giờ mà nói, cũng đã lan đến tận buồng tim.

Cô Dạ Kiết tựa vào khung giường, khẽ thở hổn hển, bảo hần thôi tương tư, khó khăn đến nhường nào. Hần cho rằng hết thấy đều đã nằm trong lòng bàn tay, nhưng không ngờ, đến cuối cùng vì giang sơn, mà vứt bỏ nàng. Bây giờ Phong Phi Duyệt sống chết chưa rõ, cảnh tượng lúc lên đường kia lại càng hiện rõ mồn một trước mắt, tuyệt vọng của nàng, hần nhìn thấy trong mắt, nàng nhất định cho rằng, hần đã bội tín lời hứa của mình.

Cho dù hần một tay nắm quyền, cũng không đâu lại được trời cao, lúc Phong Phi Duyệt bị áp giải đến biên quan, hần đã cảm thấy bất an, lúc ấy, hần cho rằng đây chỉ là chia lìa ngắn ngủi, chẳng mấy chốc liền có thể cứu nàng ra ngoài. Sau khi Phong Phi Duyệt cung khai, hoàng đế vốn muốn khiến Quân gia lần lượt nhận tội, đến lúc đó, cho dù có biết Phong Phi Duyệt không phải hoàng hậu thật sự, nhưng mọi việc cũng đã coi như kín kẽ không còn sơ hở, hần không ngờ rằng, Quân gia quyết liệt như vậy, thủy chung không kẻ nào chịu nhận tội. Một ngày trước khi hành hình, trong nội cung lại xảy ra biến cố, khiến hần không thể không đưa ra kế sách dự phòng.

Hai mắt dùng sức đóng lại, hần phát tay, ý bảo toàn bộ lui ra ngoài.

Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn đi, đoàn người ngựa vượt qua Tùng Lâm, theo một đường khúc khuỷu gập ghềnh, đi đến Độc Bộ Thiên Nhai.

Nơi này địa thế ưu việt, nhưng lại cực kỳ vắng vẻ, toàn bộ sơn trang vắt ngang qua một con sông dài uốn lượn như dải lụa. Một người ở trên đài cao phía đối diện phát cao lá cờ, liền thấy cầu treo buông thông giữa sườn núi chậm rãi hạ xuống, trải dài trên mặt nước. Hai tay Phong Phi Duyệt lập tức nắm lấy song sắt dùng sức lay động, “Thả ta ra ngoài...”

Thất Duệ dẫn đầu, xe tù đi qua cầu treo, nam tử trên ngựa an nhiên quay đầu lại, “Thả cô ra ngoài cũng được...”

Phong Phi Duyệt cắn răng, nhìn sắc mặt hần, tuyệt đối không có ‘tốt bụng’ như vậy, “Đừng mơ tưởng ta cầu xin người.”

“Ha ha ha...” Thất Duệ bật cười tà tử, giọng điệu ái muội, “xem ra, chúng ta thật đúng là tâm ý tương thông.” (Mặt dày vậy ba)

Hai tay Phong Phi Duyệt dùng sức lay mạnh mấy cái, tuy biết là phí công, nhưng vẫn không ngừng giãy giụa, đoàn người đi qua mặt nước cuộn trào mãnh liệt, liếc mắt nhìn đi, đã có người ra nghênh đón.

“Hoàng tôn.” Một âm thanh nũng nịu vang lên, Thất Duệ vừa xuống ngựa, một thân hình ôn hương nhuyễn ngọc liền lao vào trong ngực, tầm mắt lướt qua đầu vai nam tử, nhìn thấy Phong Phi Duyệt ở trong lòng, “Ai thế, xấu như vậy.”

Nàng nhú mày liếc mắt sang chỗ khác, Thất Duệ mỉm cười, bàn tay vỗ nhẹ lên mông cô gái một cái, “Con mời ta tóm được đấy.”

Cô gái kia nghe vậy, hai mắt liền sáng trưng lên, môi trái tim cố ý kéo ra thật dụ hoặc, dịch ý vừa rồi cũng tản đi, có chăng chỉ là tư thái xem kịch vui, “Thật sao, vậy tối nay có thứ để tiêu khiển rồi?”

Thất Duệ nghiêng người, ánh mắt xuyên qua lồng sắc kiên cố, “Cái này thì phải xem, cô ta có chịu cúi đầu hay không?”

Trong lòng Phong Phi Duyệt dâng lên hàn ý, ánh mắt nam tử vừa xấu xa vừa cợt nhả, xung quanh, càng lúc càng nhiều người tụ tập tới đây, nàng đứng bên trong, giống như một con thú bị nhốt trong lồng để người ta tùy ý ngắm nghía. Bọn chúng châu đầu ghé tai thì thầm với nhau, đám thủ vệ phần lớn là nam nhân, lời nói, khó tránh tục tĩu.

“Bộ đáng không tặc, chỉ là có chút dơ bẩn...”

“Người thì biết cái gì, tắm rửa sạch sẽ một chút, nói không chừng mất hồn lắm đấy...”

Nụ cười của Thất Duệ dần lộ rõ, ánh mắt Phong Phi Duyệt nhàn nhạt, tầm mắt quét qua đám người, nơi đây đầm trong trẻo sạch sẽ, đôi đồng tử nhìn xuống vẫn như cũ tỏa ra một loại khí chất cao ngạo, khiến người khác không thể tùy ý khinh nhờn. Bọn chúng cười, nàng cũng cười, nhưng không phải kiểu cười điên cuồng, nàng chỉ hé miệng khẽ nhếch môi lên một chút, chống lại sắc mặt của nam tử, lại như đang âm thầm chế giễu. Bước chân kiên định lui về phía sau, nàng giấu mình trong lồng sắt, dứt khoát ngồi xuống, hờ hững lãnh đạm.

Đám người hai mặt nhìn nhau, thậm chí còn có kẻ hứng thú gào to lên, Thất Duệ thấy nàng ngang bướng, hất tay áo, bỏ lại một câu, “Đưa cô ta đến Hình Thương Các.”

Bị ném ở đó suốt một ngày trời, Phong Phi Duyệt đối diện bụng dán vào lưng, màn đêm hắc ám rơi lên trên đỉnh đầu, cảm giác thấy hai vai đã không chống đỡ nổi sức nặng. Lui lui tới tới, chỉ có đám nha hoàn ở bên cạnh lặng lẽ chỉ trở, thân ảnh bận rộn xuyên qua hai bên, nàng khẽ ngước đầu, bốn bề, đều là mái hiên cong vút, mà lúc này, mình lại bị ném ngay giữa đình viện, trên mặt đất đá xanh trước hành lang, bày rất nhiều băng ghế dài, hướng về phía nam, phần còn lại dùng thảm đỏ trải quanh, phía trên, đủ để bày ghế của những người ở vị trí chủ trì, có thể thấy được quyền lực tôn quý đến mức nào.

Dần dà, có người kéo tới, đám năm đám ba tùm tùm chen chúc, Thất Duệ vận bộ trường bào màu đỏ lá phong sải bước đi tới, tóc dài được búi cao buông thõng, hần lười biếng ngồi xuống, hai chân thuận thế gác lên trên án kỷ.

Phong Phi Duyệt ngồi ở giữa, hai tay vòng quanh gối, đôi con ngươi dưới trời đêm, càng thêm rực rỡ lộng lẫy, chỉ có điều, bị bao phủ bởi một tầng sâu bi không tài nào xua đi được.

“Hoàng tôn...” Phía dưới, có kẻ rục rịch hành động, bắt đầu xin chỉ thị.

“Bắt đầu.” Thất Duệ nhận lấy chén rượu được đưa tới, ngón trở thon dài đặt trên mép chén khẽ vuốt ve, nháy mắt, tiếng cười đùa huyền ảo, đường chủ cùng môn chủ các phương lần lượt nhập tọa, xoa xoa hai tay đây phần khích.

Phong Phi Duyệt không hiểu ‘bắt đầu’ trong lời bọn chúng nói có ý gì, chỉ là, từ mấy đôi mắt tham lam hau háu kia, nàng có thể nhìn ra được có liên quan đến mình, toàn thân liền đề phòng, Thất Duệ chống một tay lên mặt bàn, cánh môi, lại mang theo mấy phần ôn nhu vô tội, con ngươi tối đen như mực, tràn đầy hứng thú thăm dò, nhất nhất lướt một vòng quanh người Phong Phi Duyệt.

Người phía dưới giống như đang lấy rượu luận anh hùng, một tên nam nhân cầm bình rượu trên án kỷ vốc ngược đầy lên trời, bước chân trầm ổn như cũ đứng lên, “Ta lên trước.”

Đám người bên cạnh nháo nhào hần lên, Thất Duệ một hơi cạn sạch chén rượu trên tay, nhẹ gật đầu.

Phong Phi Duyệt giương mắt nhìn lên, chỉ thấy tên nam nhân kia gầy trơ cả xương, giống như chỉ cần một ngọn gió thổi qua qua là có thể hất văng hẳn ra xa tít tắp. Hần sải bước đi tới trước lồng sắt, mấy tên thủ vệ khiêng tới một cái giá, bên trên, đủ loại vũ khí cần thứ gì có thứ đó.

“Hoàng tôn...” Tên kia vươn tay thử lôi kéo ổ khóa mấy cái, quay đầu lại xin chỉ thị, “Lồng sắt này kiên cố khó phá, thuộc hạ không vào được.”

“Không vào được?” Thất Duệ thu hẹp năm ngón tay, ngữ khí đột nhiên lạnh lẽo, vẻ mặt vẫn tà tứ mị hoặc như cũ, nhưng lại mất đi mấy phần tiểu ý, “Chỉ cần người khiến cô ta ở bên trong ngoan ngoãn thuận phục, bản tôn tự có cách.”

Sắc mặt tên kia đầy hứng khởi, từ trên lồng sắt nhảy xuống, chọn ra một cây gậy vừa dài vừa nhỏ ở trên cái giá lúc nãy, hai tay Phong Phi Duyệt chậm rãi rơi xuống hai bên, như gặp phải đại địch. Thất Duệ nghiêng người, thần sắc có vẻ hứng thú cực kỳ, đám người phía dưới đều trông ngóng chờ đợi, dường như không biết mệt.

Tên nam nhân từng bước từng bước đi về phía lồng sắt, Phong Phi Duyệt vẫn như cũ bất động, cho đến khi cây gậy trên tay hắn thò vào trong thăm dò, chạm nhẹ lên người nàng. Thấy nàng không có chút phản ứng

nào, hắn liền đánh bạo tiến lên trước, đẩy mắt Thất Duệ long lanh, hai mắt phát sáng rực rỡ. Hắn vươn tay vuốt vuốt khuôn cằm kiên nghị, mười phần giễu cợt.

Phong Phi Duyệt hướng mắt về phía tên nam nhân đang đến gần, phía dưới, ánh mắt của đám người kia giống như hổ lang, không hề che giấu ác tâm muốn hủy đi xương cốt của nàng mà nhét vào bụng. Tên kia đã tính trước, thấy nàng hướng tầm mắt sang chỗ khác, dường như bị phân tâm, hắn nhắm chính xác khe hở, đột nhiên sải bước nhào lên, muốn lợi dụng lực đạo trên tay, điểm trụ huyết đạo trên cần cổ cô gái.

Cây gậy chống đỡ trên vai nàng bỗng nhiên đè nặng, khóe mắt Phong Phi Duyệt sắc nhọn, trở tay đem nó áp dưới nách, toàn bộ thân thể lùi nghiêng ra sau, lôi kéo ép tên kia phải tiến lại gần hơn mười bước. Hắn hiển nhiên không ngờ tới sẽ có tình huống như vậy, còn chưa kịp thu hồi bàn tay nắm cây gậy, cả cánh tay liền bị mắc giữa song sắt.

Phong Phi Duyệt phi thân tiến lên, không gian trong lồng sắt không đủ để nàng tự nhiên hành động, vài ba bước vọt tới mép lồng, hai tay nàng nắm lấy bả vai hắn, mười ngón tay dùng sức trút bỏ nội lực của hắn, thân thể cô gái trong lồng sắt lạnh lẽo lách mình một cái, chỉ nghe thấy một tiếng ‘rắc’, cánh tay tên nam nhân liền lệch khỏi vị trí trong tiếng gào thét thê lương.

“A...”

Nháy mắt, cánh tay mắc kẹt giữa song sắt liền rũ xuống, không ai ngờ tới trong thời gian ngắn như vậy, lại có biến số như thế này. Thần sắc Phong Phi Duyệt vẫn an tĩnh như cũ, nàng thả lỏng hai tay, lần nữa trở lại giữa lồng.

153. Chương 151: Thích Chinh Phục

Chương 151: Thích chinh phục

Thanh âm tên đàn ông gào rú đau đớn, Thất Duệ khẽ nhíu đầu mày, hứng thú càng phát ra mãnh liệt.

Tên kia bị thủ vệ kéo xuống, đám người dưới đài hứng thú dâng cao, chơi thật tận hứng. Phong Phi Duyệt lặng im ngồi một chỗ, giống như đang nghỉ ngơi dưỡng sức, xem ra, đám người này là định luân phiên tác chiến, tà tử như Thất Duệ, không ép được nàng thuận phục, hắn quyết sẽ không dừng tay.

Lạnh mắt nhìn xuyên qua đám người, rượu qua ba tuần, trò hề tất lộ, lại có một tên nam nhân tập tà tập tễnh bước tới. Lần này, hắn chọn một dây roi da, toàn thân sợi dây đen bóng, nửa đầu dây còn kéo dài dưới mặt đất. Cổ tay trắng kiện dùng sức vùng lên, chỉ nghe thấy tiếng ‘pắc pắc’ đứt đoạn truyền tới, hai mắt tên đàn ông đục ngầu đi lên trước, “Cô... ngoan ngoan thuận phục lão tử, nếu không, nếu không ta cũng không buồn thương hoa tiếc ngọc đâu.”

“Ha ha...” Đám người xung quanh bật cười, có kẻ bắt đầu vỗ tay, “Lôi lão đại, có khi nào thấy người thương hoa tiếc ngọc với nữ nhân đâu, lẽ nào, đổi tính rồi...”

Tên kia nghe vậy, bước chân vừa tiến lên một nửa liền khựng lại, vươn bàn tay lớn như tấm quạt ra sau gáy gãi gãi mấy cái, câu chữ nói ra tất nhiên đã không còn lưu loát, “Biến, các người biến đi, lão tử đây cái gì cũng không biết, chỉ, chỉ biết... xót nữ nhân của mình.”

Một câu làm đám người cười ầm lên, Thất Duệ một tay chống dưới cằm, nhìn thấy trong mắt Phong Phi Duyệt thoáng qua một tia chán ghét, hắn gầy gầy ngón trỏ, đẩy sợi tóc dính sát bên người ra. Tên nam nhân kia từng bước từng bước ép sát, càng đến gần mục tiêu, hơi men trong người càng tản đi nhanh chóng, cho đến khi tới trước mặt lồng sắt, thì đã gần như tỉnh táo trở lại.

Roi da khẽ thăm dò, chỉ là đánh lên song sắt, phần đuôi nhanh chóng quất ngược trở lại, cả lồng sắt phát ra tiếng run rẩy kịch liệt, trong lòng Phong Phi Duyệt thoáng qua chút bất an, xem ra, tên nam nhân này nội lực cực kỳ thâm hậu, lại thêm bài học lúc nãy, xem ra càng khó đối phó hơn. Nàng chậm rãi đứng người

dậy, không dám tiến quá gần lên trước, tên kia cũng không cho nàng thời gian phản ứng, roi da trong tay gào thét xuất hiện, lần này, lại lướt qua song sắt, trực tiếp đáp thẳng lên trên người nàng.

Phong Phi Duyệt nghiêng người, nhảy lên một bước, lúc rơi xuống nàng vươn tay chống đỡ mặt đất, còn chưa kịp thở dốc, roi thứ hai lại bay tới. Mới bắt đầu, vẫn còn thành thực, nàng thầm nhủ may mắn, nhờ có một tháng huấn luyện kia Quân Ân đã truyền thụ cho nàng đầy đủ năng lực phản ứng. Qua vài hiệp, thể lực của nàng dần dần suy giảm, tên nam nhân kia lại thừa cơ nhảy lên lồng sắt, trường tiên lao tới, ‘vút’ một tiếng bị vung thành một đường thẳng tắp, phần đuôi giống như con rắn uốn lượn, há to cái miệng hung hăng dữ tợn.

Phong Phi Duyệt móc một tay lên đỉnh lồng sắt, hai chân cũng theo đó nhảy lên, sau lưng uốn thành một đường cong hoàn mỹ, mắt cá chân quán quanh phần đuôi roi, lúc rơi xuống, nàng bắt chéo hai chân rồi lần lượt đạp thân roi da xuống dưới đất. Gần sát lồng giam, phía dưới đã có người lên tiếng nhắc nhở, “Coi chừng.”

Nàng khom tay phải thành hình vòng cung, thừa dịp tên kia buông tay, nhanh chóng điểm chính xác động mạch trên cần cổ hắn, vươn tay kéo sợi tơ giấu trong chiếc nhẫn ra, cuốn lấy cổ hắn. Phong Phi Duyệt để tên nam nhân chống đỡ giữa hai song sắt, hướng tầm mắt ra ngoài, rơi thẳng lên trên người Thất Duệ, “Mở cửa.”

Thần sắc tên kia thống khổ, muốn giơ hai tay lên đỡ lấy cần cổ của mình, “Đừng có nhúc nhích!” Phong Phi Duyệt lên tiếng cảnh cáo, “Nếu không, đừng trách ta cắt đầu ngươi!”

Thất Duệ mím chặt khoe môi, theo động tác hắn đứng người dậy, mái tóc khê nghiêng rơi xuống, “Lần trước, cô nắm cổ của bản tôn, lần này, lại muốn uy hiếp thêm lần nữa, cô gái, lá gan của cô cũng lớn lắm đấy.”

Ánh mắt Phong Phi Duyệt bén nhọn, không thể lui được nữa, “Bớt lời thôi đi, mở cửa ra.”

Đám người phía dưới rồi rít đứng dậy, tiến đến gần lồng sắt, toàn thân nàng đề phòng, nếu như bây giờ bọn chúng đồng loạt xông lên mà nói, mình tuyệt đối không phải đối thủ của bọn chúng, “Còn tới đây, đừng trách ta không khách khí!” Hai tay đột ngột dùng lực, chỉ nghe thấy tên kia thét lên một tiếng, cần cổ bị xé rách lập tức chảy máu, sợi tơ mảnh tinh như sợi tóc kia đã găm sâu vào trong da thịt.

“Chớ có manh động,” Một tên trong đám người giơ hai tay ngăn cản bước chân phía sau, nghiêng đầu nhìn về phía Thất Duệ, “hoàng tôn, nữ nhân điên cuồng như thế này chuyện gì cũng làm ra được, Lôi lão đại hấn...”

Thất Duệ phát tay một cái, hai chân thon dài bước xuống trường cấp, hai mắt sáng rực, nhìn thấy tên kia máu chảy không ngừng, hắn vẫn thản nhiên như thường, “Độc Bộ Thiên Nhai ta, há lại có hạng người tham sống sợ chết?”

Mắt thấy hắn từng bước từng bước ép sát tới, Phong Phi Duyệt càng không dám buông lỏng hai tay đã bị máu tươi nhuộm đỏ, “Ngươi tiến lên một bước nữa, ta sẽ cắt đứt cổ hắn.”

“Hoàng tôn...” Trước người, thanh âm tên nam nhân suy yếu, “Là thuộc hạ vô dụng, hoàng tôn chớ để ý đến thuộc hạ.”

Hai bên, đám người rồi rít tránh ra một đường, Thất Duệ chấp hai tay sau lưng, chậm rãi tiến lên. Phong Phi Duyệt siết chặt lòng bàn tay, trong lòng không khỏi bắt đầu khẩn trương.

“Độc Bộ Thiên Nhai ta người mạnh thế đông, bây giờ cô lấy mạng của hắn, bản tôn liền cho đám người này đồng loạt xông lên.”

Phong Phi Duyệt liếc mắt nhìn đi, khoe miệng không khỏi cong lên lạnh lẽo, nàng tin, tên nam nhân này là lợi thế duy nhất trong tay nàng, không cần biết liệu có tác dụng hay không, phải đánh cược một trận. Thất Duệ đứng trước lồng sắt, vươn tay móc vào trong tay áo, Phong Phi Duyệt chỉ sợ có bấy, lại thấy hắn từ bên trong lấy ra một sợi dây, bàn tay buông lỏng, chỉ có phần đuôi giắt trên đầu ngón tay.

Đáy mắt lóe lên, chính là sợi dây chuyền bị hắn đoạt mất lúc ở Lạc Thành. Trong mắt Phong Phi Duyệt hiện lên tia hy vọng, chỉ là động tác trong tay không hề buông lỏng, Thất Duệ mỉm cười tà tếu, nhẹ vung

vấy sợi dây trước mặt nàng, “Vật này, đủ để đổi lấy mạng của hần.”

Phong Phi Duyệt cắn răng không đáp lời, Thất Duệ chính là nhìn ra được tầm quan trọng của sợi dây chuyền này đối với nàng, động tác trong tay có chút do dự, nàng rũ hai mắt xuống, tựa như đang cân nhắc. Đây là di vật duy nhất mẹ để lại cho mình, nhưng... nếu thật sự trao đổi, mặc dù lấy lại được dây chuyền, nhưng cũng đồng nghĩa với việc bản thân mất đi một lần cơ hội, chỉ có thể thoáng chạm vào hai chữ ‘tự do’.

“Ta vẫn là câu nói kia, mở cửa ra.”

Thất Duệ giận quá hóa cười, thật sự rất thú vị, nàng có đủ bình tĩnh cùng lãnh đạm để chơi đùa với hần, ít nhất, sẽ không dễ dàng xử trí theo cảm tính, càng quan trọng hơn là, nàng biết cách bảo vệ bản thân mình. Nhuệ khí bí áp chế, Thất Duệ thu lại sợi dây chuyền vào lòng bàn tay, “Cô thả hần ra trước đã.”

“Ta không tin người.” Nàng từng từ từ nói rõ, đám người vây quanh không dám lên tiếng, càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thất Duệ thấy nàng toàn thân căng thẳng, lúc này lui về phía sau một bước, hần vung tay lên, Phong Phi Duyệt tập trung thần trí, chỉ nghe thấy mái hiên bao bọc phía trên truyền đến tiếng ‘lạch cạch’, bốn sợi dây xích sắt lớn bằng cổ tay rơi xuống dọc theo mái hiên, chia ra quấn quanh bốn góc lồng sắt. Cánh tay nàng cứng ngắc, lại thấy một ánh lửa đỏ tươi từ phía chân trời phun tới thiêu đốt, xích sắt màu đen trong nháy mắt bị tia lửa cắn nuốt, dây xích rũ xuống càng siết càng chặt, đem trọn cả lồng sắt bao phủ trong biển lửa.

Trong mắt Phong Phi Duyệt lập tức vụt qua một tia khẩn trương, đầu nối song sắt vốn chặt khít không chút kẽ hở bị thiêu rụi trong dung nham, nàng nhanh như cắt thu tay lại, chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng, nàng dùng sức đẩy tên nam nhân kia ra, sau đó phi thân nhảy lên, muốn chạy ra khỏi Độc Bộ Thiên Nhai.

Thất Duệ đã sớm ngờ tới nàng sẽ có chiêu thức này, nhận lấy roi da trong tay người bên cạnh, vung ra vài phần nội lực, lập tức quấn quanh hai chân nàng, Phong Phi Duyệt còn chưa kịp chuẩn bị, cả người đã bị lôi xuống. Tay phải vô tình chạm vào vật áo, nàng nhanh trí bắt lấy, thừa lúc vừa chạm đất, lập tức nắm lấy phần chuôi rút nhuyễn kiếm dấu bên trong ra, hướng ra đằng sau chém tới. Hần nghiêng người một cái, mắt thấy phần tóc bên gò má bị chém đứt một nhánh, cô độc rơi xuống.

Thất Duệ giống như bị chọc điên, một đạo chưởng phong bổ tới, điểm trúng huyệt đạo của nàng. Phong Phi Duyệt trợn mắt nhìn hần, cả người lại bị Thất Duệ vác ngược lên vai, nàng toàn thân nhếch nhác, tứ chi càng không thể cựa cựa. Tư thế bị treo ngược khiến dạ dày nàng bị đè ép đến khó chịu, nam tử sải bước đi về hướng viện tử bên cạnh, nha hoàn tiến lên nghênh đón bị hần không kiên nhẫn đẩy ra, khó khăn lắm mới khê dừng lại một chút, lại bị hần ném vào trong hồ nước khổng lồ.

Tay chân nàng không thể động đậy, nha hoàn hầu hạ bên cạnh vội vàng tiến tới vớt nàng từ dưới đáy hồ lên, “Hoàng tôn...”

“Tắm rửa sạch sẽ cho cô ta, sau đó đưa đến gặp ta.” Thất Duệ thấy nàng toàn thân dơ bẩn, mày kiếm tuyệt đẹp khẽ nhíu lên.

“Dạ.” Đám người nhận mệnh, sau khi hần rời đi liền hầu hạ Phong Phi Duyệt tắm rửa, trong lúc tắm, còn có mấy người ra ra vào vào, qua gần nửa ngày trời, nàng mới bị hành hạ xong mang lên. Trên án kỷ bên cạnh, đặt hai bộ y phục chỉnh tề, thị nữ giải huyệt đạo cho nàng, hai mắt liếc qua một cái, “Đừng có mà mơ tưởng đến chuyện chạy trốn, qua nhiều năm như vậy, vẫn chưa có kẻ nào có thể chạy ra khỏi Độc Bộ Thiên Nhai.”

Phong Phi Duyệt im lặng không lên tiếng, một nha hoàn chỉ vào hai bộ y phục, “Chọn một bộ đi.”

Nàng tùy ý nhìn lại, thấy một bộ váy áo mỏng như cánh ve, giống như là đồ ngủ vậy, mà bộ còn lại, lại là nam trang màu trắng, trong lòng nàng có hơi nghi hoặc, không chút do dự cầm bộ nam trang mặc lên người, kích cỡ vừa đúng phù hợp, không lỗi thời rườm rà.

“Đi theo ta.” Thị nữ ở phía trước dẫn đường, Phong Phi Duyệt ra khỏi viện tử, hai mắt không tự chủ hướng quanh bốn phía nhìn đi, hy vọng có thể tìm được một đường chạy trốn.

Đi qua một đoạn đường khá dài, mắt thấy hai tên thủ vệ đứng trước một căn phòng hào nhoáng hoa lệ, nha hoàn kia đi lên trước rẽ tai mấy câu, hai tên kia gật gật đầu, sau đó dẫn đầu sải bước vào trong. Phong

Phi Duyệt theo sát tiến lên, mới đi vài bước, liền bị một màn trước mắt dọa cho giật mình, mức độ xa hoa của nơi này, so với hoàng cung cũng chẳng hề kém cạnh là bao, nha hoàn ở phía trước hành lễ, nói cái gì đó nàng cũng không nghe rõ, chỉ thấy cô ta gật đầu một cái, rồi lui ra ngoài.

Trong điện, chiếc giường khổng lồ gần như chiếm giữ một nửa không gian, Thất Duệ nằm bên trên, vẻ mặt đầy thích ý, chân gấm tơ tằm đắp ngang nửa bên hông, nửa người trên để trần, thấy nàng đi tới, lúc này mới mở hai mắt ra.

Tầm mắt lướt một vòng tử đỉnh đầu tới gót chân nàng, một lát sau, mới gật đầu, “Ta đã sớm đoán được, cô sẽ chọn bộ này.”

Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn hắn, định đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Thất Duệ chống hai tay bên người, đứng dậy, “Nếu đã chọn bộ y phục này, thì ngoan ngoãn canh giữ bên cạnh bản tôn, bây giờ hối hận, vẫn còn kịp đấy.”

“Có ý gì?” Phong Phi Duyệt xoay người, giọng điệu cường ngạnh.

“Đổi bộ đồ kia, vậy thì phải nằm bên cạnh ta, nhưng mà so với bây giờ hạnh phúc hơn nhiều.” Thất Duệ dựa thân thể tinh tráng lên khung giường, “Cô không có lựa chọn nào khác đâu.”

“Nực cười.” Phong Phi Duyệt cười lạnh, “Ta hà có gì phải nghe lời người.”

“Tính khí quá ương ngạnh, có khi cũng không tốt,” Thất Duệ ngừng cười, đáy mắt lập tức lộ ra mấy phần âm lãnh, “nam nhân đều thích chinh phục, vì sao không chịu ngoan ngoãn thuận theo một chút?”

Thâm ý trong mắt hắn, dường như càng trở nên phức tạp, thần sắc vẫn tà mị như cũ, lại hiện ra một loại thương tiếc, khó có thể nắm bắt. Phong Phi Duyệt siết chặt hai tay, mấy chữ ‘ngoan ngoãn thuận theo’ đâm bị thương ánh mắt của nàng, cũng đồng thời phá vỡ cõi lòng của nàng.

Thương tiếc, cũng chỉ là một loại thủ đoạn, nàng nhẹ khép hai mắt, lãnh đạm như một dòng suối trong vắt sâu không thấy đáy, khóe miệng như có như không nâng lên, chỉ là nhàn nhạt bật cười.

154. Chương 152: Vũ Khí Giết Người

Chương 152: Vũ khí giết người

Huyền Triều

Ánh trăng lười liềm, lá trúc sắc mảnh như kim, gió xuân không hề mang chút hơi ẩm, ngược lại chỉ lộ vẻ âm đạm.

Lý Yên đem áo choàng vắt lên cổ tay, từ sau khi Phong Phi Duyệt rời đi, mỗi đêm Cô Dạ Kiết vẫn sẽ đến đây nghỉ ngơi, hôm nay, Lý Yên vừa mới đi ra ngoài truyền lệnh, xoay người liền không thấy bóng dáng hoàng đế đâu. Trong lòng có chút lo lắng, cuối cùng, vẫn quyết định đi ra ngoài tìm thử xem.

Bước chân vội vã đáp trên hành lang, đêm lạnh như nước, tìm một hồi lâu, nhưng chẳng may nhìn thấy thân ảnh hoàng đế.

Thuận tay khép chiếc áo choàng lại, Lý Yên chợt cảm thấy chẳng có mục đích, chân đạp mặt đất lạnh như băng, trong đầu đột nhiên thoáng qua một ý niệm.

Cô sải bước đi đến khu rừng trúc kia, đường mòn quanh co khúc khuỷu, hơi thở âm lãnh bí ẩn mang theo chút mát mẻ phả vào mặt, thời gian này ở trong cung xảy ra quá nhiều chuyện, cô cũng lâu rồi chưa đến đây. Nhìn lá rụng ướt đầm mặt đất, Lý Yên than nhẹ một tiếng, muốn tìm cái chỗ đến quét dọn. Đang phân vân không biết nên đặt chiếc áo choàng ở đâu, bỗng nhiên lại trông thấy phía trước có một thân ảnh màu vàng tươi nằm trên mặt bàn, nhìn kỹ lại, chính là hoàng đế.

Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, cô đứng im một chỗ, nửa bước khó tiến.

Trong lòng có chút an ủi, dù sao hoàng đế vẫn còn nhớ đến nơi này, cô nắm chặt áo choàng trong tay, thấp thỏm do dự một hồi, sau đó từng bước từng bước tiến lên.

Cô Dạ Kiết nhắm mắt, có vẻ như ngủ thiếp đi rồi, lông mi nồng đậm khẽ rủ xuống, hắt bóng mờ lên gương mặt nằm nghiêng. Lý Yên dừng bước đứng bên cạnh hần, áo choàng trong tay nhẹ rơi lên đầu vai nam tử. Toàn thân Cô Dạ Kiết run lên, bàn tay kê dưới đầu dùng sức nắm lấy tay cô gái, lời kéo nàng về phía mình, “Duyệt Nhi... đi đâu vậy?”

Thanh âm mơ hồ, không biết là mơ hay là tỉnh, Lý Yên luống cuống khó xử, dùng sức muốn rút tay về, lại bị hần nắm chặt hơn, Cô Dạ Kiết cầm mu bàn tay của cô gái dán lên gò má mình, nhẹ nhàng xoa vuốt, thần sắc có chút mông lung, không muốn mở mắt. Sắc mặt Lý Yên càng thêm ủ rũ, vô thức gia tăng lực đạo trong tay, nhưng không ngờ dùng lực quá mạnh, cả người lại bị vấp lão đảo ra sau một bước dài. Hoàng đế thức tỉnh, chợt ngừng đầu lên.

Tầm mắt đột ngột bắn tới, hai người cách nhau cũng không xa, ánh trăng xuyên qua thân trúc nồng đậm rơi lên trên mặt Lý Yên, dường như đã cách mấy đời, hoàng đế khẽ nheo đôi mắt anh tuấn, bàn tay một phát chế trụ cổ tay cô gái, kéo cả người Lý Yên lên trước, “Là người!”

Đôi mắt cô gái đầm lệ, cuống quýt đưa tay lau nước mắt đi, hai đầu gối đã quỳ xuống, “Bẩm hoàng thượng, là nô tỳ, nô tỳ đáng chết.”

Cô Dạ Kiết nhẹ thả lỏng nắm tay, hai mắt như ngọn đuốc, ánh mắt tìm kiếm thăm dò không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, một lát sau, thanh âm vang dội, “Trẫm đã sớm cảm thấy người có vài phần quen mắt, bây giờ nhìn lại... nói, người rốt cuộc là ai?”

“Hoàng thượng, nô tỳ là Lý Yên,” Cô gái khấn trương dè dặt mặt xuống, thần sắc hốt hoảng đối diện với hần, không dám ngừng đầu nhìn thẳng, “nô tỳ là nha hoàn bên cạnh nương nương.”

“Vừa bắt đầu, trẫm nên hoài nghi ngay mới phải,” Cô Dạ Kiết nhìn cô gái, “khu rừng trúc này, người năm lần bảy lượt tìm đến đây, nếu như không phải biết từ trước, làm sao lại trùng hợp như vậy?”

“Nô tỳ,” Lý Yên á khẩu không trả lời được, thanh âm tắc giữa cổ họng, “nô tỳ là tùy tiện đi vào.”

“Tùy tiện?” Cô Dạ Kiết một tay bắt lấy cằm Lý Yên, kéo cằm cô gái lên cao, “Người cùng Thi tiếp dư là quan hệ như thế nào?”

Thu hết gương mặt đầy kinh ngạc của cô gái vào trong mắt, ánh mắt hoàng đế sáng rực, “Hoặc là nói, người cùng trẫm đã từng có quan hệ như thế nào?”

Lý Yên bị buộc phải ngửa mặt lên, thần sắc ảm đạm, lại mang theo sầu bi, “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ muốn nói, trong tim người đã có nương nương, cho dù là ai cũng không thể đi vào được nữa, nếu đã như vậy, hà tất phải truy cứu những chuyện sớm đã qua kia?”

Đáy lòng Cô Dạ Kiết bị chạm đến, cổ tay kiên định buông ra, thắt lưng nhẹ cong cũng theo đó đứng thẳng lên.

Lý Yên thừa cơ tránh ra, sau khi đứng dậy liền sải bước cuống quýt bỏ chạy, giống như sau lưng đang có mãnh thú truy đuổi, vừa ra khỏi rừng trúc, còn chưa kịp thở dốc, liền đụng phải một người xông tới trước mặt. Bước chân khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên, lại là Thi tiếp dư.

Nàng khẽ hé cái miệng nhỏ nhắn, trong lúc nhất thời thần sắc càng thêm khẩn trương, Thi tiếp dư mím môi cười khẽ, vừa lôi kéo Lý Yên sang một bên, vừa rút khăn gắm ở trong tay áo lau nhẹ lên trán cô gái, “Chuyện gì, hấp ta hấp tấp như vậy?”

Lý Yên nuốt một ngụm nước bọt, tiếp theo lắc đầu nói, “Không có, không có việc gì.”

Thi tiếp dư hạ tầm mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Yên, khẽ thở dài một tiếng, “Lý Yên, chúng ta tỷ muội nhiều năm như vậy, đối với tỷ, ta còn không hiểu sao?”

Cô gái cuống quýt ngược mắt, ánh mắt cùng nhau đan xen, lại phát hiện, mình đối với cô gái này mới gọi là xa lạ, “Thi tiếp dư...”

“Lý Yên,” Thần sắc cô ta bi thương, hai tay đột nhiên nắm lấy cánh tay Lý Yên, bọn họ nép mình trong một góc vắng vẻ, cho nên cũng không lo lắng có người đi ngang qua nhìn thấy, “hoàng thượng, có phải chàng ấy biết rồi không?”

Lý Yên lắc đầu, vội vàng nói, “Không, hoàng thượng cũng không biết chuyện năm đó.” Cô gái nghe vậy, toàn thân buông lỏng, nhưng vẫn chưa yên lòng, “Vừa rồi, tỷ từ rừng trúc đi ra ngoài...”

“Thì tiếp dư,” Lý Yên mở miệng cắt ngang, “hoàng thượng ngủ thiếp đi ở đó, ta chỉ là làm theo lời Lý công công đi đưa áo choàng cho hoàng thượng, muội chớ suy nghĩ nhiều.”

“Xin lỗi,” Đôi mắt Thi tiếp dư dầm lệ, thở dài bất lực, “vị trí này, vốn dĩ là của tỷ, lúc đầu, nếu không phải tỷ cho ta chiếc nhẫn ngọc của hoàng thượng đó, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay.”

Sắc mặt Lý Yên nhàn nhạt, sau lưng tựa vào vách tường sơn đỏ, cô nhìn lên mặt trăng sáng rực giữa bầu trời, đôi con ngươi như ánh sao chói lọi cũng không có nửa điểm tiếc hận, “Đó là ta cam tâm tình nguyện đưa cho muội, muội trời sinh tính tình mềm yếu, nếu phải một thân một mình sống ở Hoán Sa Cung, chắc chắn sẽ bị người ta khi dễ. Cho đến bây giờ, thật ra ta đã sớm nhìn thấu, ta cùng hoàng thượng...” Cô khẽ lắc đầu, khóe miệng khổ sở cong lên, “Suy cho cùng, chàng là cửu ngũ chí tôn, chỉ vì lúc mới gặp gỡ ta quá u mê mà thôi, qua nhiều năm như vậy, ta nhìn thấy trong cung ‘người lừa ta gạt’, sống ở bên cạnh hoàng thượng, liệu có mấy người là hạnh phúc? Giờ đây, trong tim hoàng thượng đã có nương nương rồi, nương nương là người tốt...”

“Không, trong lòng hoàng thượng không có cô ta.” Thi tiếp dư đột ngột lên tiếng cắt đứt, ánh mắt mang theo vài phần âm lãnh, “Hoàng hậu bây giờ đã là tội nhân.”

Lý Yên khẽ mở miệng, đột nhiên cảm nhận thấy, cô ta đã thay đổi rồi, không còn là tiểu nha đầu ngây thơ năm nào nữa, “Ỗ Đình...” Chuyện đã qua nhiều năm, lần đầu tiên cô mở miệng khẽ gọi ra cái tên này, “có vài thứ, thật sự không phải thuộc về chúng ta.”

“Tỷ muốn nói gì?” Thi tiếp dư bình tĩnh lại, khóe mắt, còn lưu lại nước mắt tinh tế đáng thương.

“Tình cảm của hoàng thượng cùng nương nương, cũng không phải một ngày hai ngày là có thể xóa đi được, ta ở bên cạnh hầu hạ lâu như vậy, từng lời nói, từng hành động, ta đều nhìn thấy trong mắt. Vinh hiển trước người cũng chẳng đáng là gì, quan trọng nhất, là chân thành. Chân chân thật thật, lúc hai người ở bên nhau, muội có biết không? Nguyệt sự hằng tháng của nương nương, lần nào bụng cũng rất đau, ngay cả ngự y cũng không có biện pháp. Ta tận mắt nhìn thấy, hoàng thượng bưng nước nóng đến, vắt khăn lông nóng rồi đắp lên cho nương nương, một lần, rồi lại một lần, lúc đêm khuya an tĩnh, cuối cùng nương nương cũng ngủ thiếp đi, nhưng hoàng thượng cứ như vậy nhất quyết canh chừng ở bên cạnh, cuối cùng, chàng không dễ dàng gì mới lên giường, lại dùng lòng bàn tay của mình tiếp tục ủ ấm cho nương nương, Ỗ Đình, hết thấy, nếu như không phải là quan tâm, có mấy người có thể làm được?” Thần sắc Lý Yên an tĩnh, ánh mắt chìm trong kí ức, ôn hòa thanh nhã.

“Đủ rồi!” Thi tiếp dư bỗng nhiên che kín hai lỗ tai, “Ta không muốn nghe, đừng nói nữa.”

Lý Yên dừng lại, cô gái có chút xấu hổ thả tay xuống, tùy ý che đây, “Ta là nói...”

“Ỗ Đình,” Đôi tay Lý Yên rơi lên đầu vai cô ta, “xin lỗi, ta chỉ là muốn nói, chung quy rồi sẽ có một ngày nương nương trở về, nếu như, đã định trước không phải của chúng ta, vẫn nên... buông tay đi thôi.”

“Buông tay?” Thi tiếp dư giống như nghe thấy chuyện cười, “Tại sao phải buông tay?”

Lý Yên thật cũng không muốn nói ra, nhưng mà, cô thật sự không muốn thấy cô ta hành hạ bản thân mình như vậy, “Có vài loại thuốc, đối với thân thể của muội cũng không tốt, Ỗ Đình, muội hà tất phải khổ như vậy? Cứ tiếp tục thế này, không có lợi cho bất kỳ ai cả.”

Thi tiếp dư trợn tròn mắt hạnh, đôi con ngươi vô tội kia nheo lại, cô ta khó tin nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, “Thuốc?”

Thần sắc Lý Yên trầm thống, hiển nhiên đã biết rõ.

“Ta...” Hốc mắt Thi tiếp dư tràn đầy chất lỏng lạnh như băng, “ta cũng không muốn, ta cũng không muốn.”

“Ỗ Đình, sớm dừng lại đi.” Thấy cô ta có hơi mất khống chế, Lý Yên vội vàng vòng hai tay ôm cô ta lại gần, “Chỉ một chút như vậy thật không đáng, muốn lưu giữ trái tim của một người, không phải là như vậy.”

Thị tiếp dư khẽ lau nước mắt, trầm mặc giây lát, mới mở miệng nói, “Sao tỷ biết được ta dùng những thứ thuốc kia, lẽ nào, hoàng hậu nương nương cũng đã biết?”

Cổ họng Lý Yên hơi tắc nghẽn, thực lòng mà nói, cô chính là từ chỗ của Phong Phi Duyệt mới biết được. Suy xét đoán ba phen bốn bận, cuối cùng cô quyết định không nói thật, “Không phải, nếu nương nương biết, nhất định sẽ không để muội tiếp tục dùng nữa, ta là vô tình phát hiện ra được.”

Lý Yên chưa từng lừa gạt mình, nghĩ như vậy Thị tiếp dư liền gật đầu, cũng tin tưởng, “Ta chỉ muốn hoàng thượng đến thăm ta một lần, cho dù, chỉ là một lần.”

“Ỗ Đình, tại sao muội vẫn không hiểu,” Lý Yên giãn mặt ra, bắt đầu dĩ kéo miệng cười, lúc đầu, bản thân mình ở trong cung cũng nơm nớp lo sợ mà sống, sau này, đi theo Phong Phi Duyệt, một chủ tử thân nhiên như vậy, chợt cảm thấy sống chết đều vô vị, đã hiểu ra rất nhiều chuyện trước kia không hiểu, “Nếu như trong lòng hoàng thượng có muội, tự khắc lúc nào cũng sẽ nhớ thương, tình cảm chân chính, là trải qua thời gian dần dần đúc kết mà thành, nếu không vượt qua được cửa ải thời gian này, chúng ta nên từ bỏ thôi. Cho dù, năm đó ta cầm nhẫn ngọc để gặp mặt hoàng thượng, số mạng nên tiếp nhận, vẫn sẽ như nhau, cả một đời người, chỉ để chờ đợi một người khác, mà người đó của hoàng thượng, chính là hoàng hậu. Mặc dù đã chia cắt, nhưng tâm vẫn còn ở đó.”

“Hay cho câu tâm vẫn còn ở đó.” Thị tiếp dư thống khổ bật khóc, thanh âm bị kiềm chặt giữa cổ họng, “Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn thấp thỏm không yên, sống mà cứ nơm nớp lo sợ, mặc dù tỷ đã nói, hoàng thượng vốn không nhìn thấy rõ mặt của tỷ, nhưng mà ta vẫn sợ. Chỉ sợ có một ngày chàng sẽ nhận ra tỷ, tỷ biết không, tại sao hoàng thượng trước sau vẫn yêu thương chiều chuộng ta? Bởi vì, đó là một loại cảm kích, là áy náy, nhưng mà ta không muốn, ta muốn không chỉ là những thứ này...”

Lời Thị tiếp dư nói đã không còn mạch lạc, hai tay cô ta dùng sức vò đầu, vẻ mặt khiến người ta đau lòng.

Lý Yên ôm cô ta vào trong ngực, một tay đặt trên lưng cô ta vỗ nhẹ, “Ỗ Đình, đừng sợ, hoàng thượng đối với muội sao phải có nhiều áy náy như vậy?”

Hai vai Thị tiếp dư run rẩy, bỗng nhiên bật cười, đẩy Lý Yên trước người ra xa, “Ha ha... Đây là chuyện duy nhất khiến ta không bao giờ hối hận, tỷ biết không? Hoàng thượng yêu thương sủng ái ta, cũng không phải bởi vì tỷ, mặc dù ta mượn thân phận của tỷ, nhưng mà, tình cảm hoàng thượng đối với ta, không phải là bởi vì tỷ, thật sự không phải...”

Lý Yên thấy cô ta liều mạng muốn phải bỏ, vội gật đầu, “Ta hiểu, ta hiểu.”

“Sự việc kia đáng đến quá nhiều người, cũng đã chết quá nhiều người, ta không thể nói, hoàng thượng đã đồng ý sẽ bảo hộ ta cả đời.” Thị tiếp dư khẩn trương muốn nói rõ ràng với Lý Yên, ý của cô ta, Lý Yên cũng đều hiểu.

“Được rồi, Ỗ Đình,” Cô lại lần nữa kéo Thị tiếp dư đến gần, hai tay vỗ nhẹ trên lưng cô ta trấn an, “đều qua cả rồi, không thể nói, thì đừng nói, cũng không cần phải nghĩ đến nữa, nếu chính miệng hoàng thượng đã hứa, thì chắc chắn sẽ bảo hộ muội cả đời.”

“Đúng,” Thị tiếp dư an tâm không ít, gồi đầu lên vai Lý Yên, tâm tình dần trầm ổn trở lại, cô ta lui người ra, lau rồi lại lau đi nước mắt, “ngày nào đó, ta nhất định sẽ đem chuyện của chúng ta nói với hoàng thượng.”

Lý Yên sững sốt, tiếp đó lắc đầu, “Đây là ý trời, ta như bây giờ rất tốt.” Nếu, đã không đi vào được trái tim của hắn, hà cớ phải cố chấp ép buộc hy vọng?

Thị tiếp dư cũng không đáp lời, sắc mặt giãn ra, đứng đó một lúc lâu, rồi nói, “Vậy ta trở về Cảnh Dạ Cung trước, sắc trời cũng không còn sớm nữa.”

Lý Yên mỉm cười gật đầu, sợ bị người khác bắt gặp, cho nên không có đưa tiễn. Thị tiếp dư kéo làn váy lên, hai mắt ngược nhìn về phía khu rừng trúc kia, trong lòng, lại có một dự tính khác.

Mấy ngày liên tục, Phong Phi Duyệt đều phải thường xuyên ở bên cạnh hấn, không rời một tấc.

Nàng lúc này, một thân nam trang trắng tinh tuyệt sắc thoát tục, tóc dài đen nhanh được búi lên, càng làm nổi bật khuôn mặt thanh tú trắng nõn, như đóa phù dung nổi bật rực rỡ. Thất Duệ vẫn như cũ vận bộ trường bào tối màu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng, tiến lên trêu ghẹo, “Như vậy mang ra ngoài, người nào không biết, còn tưởng rằng bản tôn thay đổi khẩu vị, nuôi một tên tiểu quan.”

Phong Phi Duyệt nhẹ chớp cánh mi, quay đầu, trừng mắt liếc hấn một cái. Trong miệng không có được một câu dễ nghe, người sống sờ sờ cũng sẽ bị hấn làm cho tức chết, “Có ai không biết người thích nữ nhân chứ?”

Sắc mặt Thất Duệ âm tà, ngón tay thon dài xoa xoa cánh mũi, “Nói thật xem, có phải đêm qua cô lên nhìn trộm được cái gì rồi không?”

Nhìn tuần nhan sắp lại gần, Phong Phi Duyệt vận lông mày, quay người đi ra bên ngoài, buổi tối hấn bảo nàng ở lại trong điện canh giữ đến hơn nửa đêm, chỉ cách có mấy tấm màn tơ mỏng manh kia, không nên thấy cũng đã thấy, không nên nghe cũng đã nghe, hấn còn tốt bụng hỏi lại, thật sự coi mình như kẻ cầm điếu dây mà.

“Đi, ta dẫn cô đi xem trò vui.” Thất Duệ vài ba bước đuổi theo nàng, tay áo tung bay.

Phong Phi Duyệt theo sát phía sau, nháy mắt, hai người liền đi đến nội đường Hương Duệ.

Thất Duệ dẫn đầu nhảy vào, trong nội đường, ngoại trừ hai người đang quỳ dưới đất, thì không có ai bên cạnh. Phong Phi Duyệt nghi hoặc nhìn lại, hai tay của bọn họ đều bị trói ra sau lưng, nghe thấy tiếng bước chân, một người trong đó xoay đầu lại, trên mặt hiện đầy vệt nước mắt, “Thả bọn ta ra ngoài!”

Nam tử bên cạnh thấy Thất Duệ đến gần, vội di chuyển hai đầu gối đến trước mặt cô gái, “Muốn chém muốn giết, hướng tới một mình ta là được rồi.”

Nam tử tà mị cúi người xuống, ánh mắt dò xét một vòng trên thân hai người. Phong Phi Duyệt từ góc nghiêng nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt mờ mịt của hấn ta, cùng với kẻ vừa bốn cột lúc này tưởng chừng như hai người khác nhau. Trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần đề phòng, Thất Duệ như vậy, thâm trầm làm người ta e sợ. Hấn nâng tay phải, mười ngón tay nhắc cằm của cô gái kia lên, “Bản tôn cho người hai lựa chọn, làm xong, liền thả người đi?”

Cô gái hướng ánh mắt sang nam tử bên cạnh, không thể không mở miệng, “Lựa chọn gì?”

“Thứ nhất, giết hấn.” Ngữ điệu Thất Duệ rất nhẹ, phảng phất như, mạng người ở trong mắt hấn, là thứ không đáng giá nhất, cô gái sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt đã chảy xuống, “Sợ gì chứ? Vẫn còn điều kiện thứ hai cho cô chọn.”

Phong Phi Duyệt biểu hiện ra mấy phần hồ hững, nàng biết, điều kiện thứ hai của Thất Duệ cũng sẽ chẳng có điểm nào tốt hơn, thì ra là, bất luận đi đến đâu, cũng sẽ gặp phải cảnh sinh ly tử biệt này. Nàng thốt nhiên có thể cảm nhận được tâm tình của cô gái kia lúc này, cũng giống hệt như bản thân mình lúc đó, tuyệt vọng đến nỗi, ngay cả một cọng cỏ cứu mạng cũng không bắt được.

Thất Duệ cố ý thả chậm giọng điệu nói chuyện, ở trong hy vọng vừa mới nhen nhóm của cô gái, chậm rãi bật ra vài từ, “Thần phục ta.”

“Không thể, tuyệt đối không được!” Nam tử bị trói đột ngột xông lên trước, muốn lợi dụng thân thể của mình húc vào người Thất Duệ, hấn buông lỏng tay, nhẹ nhàng dời bước, “Dữ dội như thế này, vậy còn lời gì đáng nói nữa chứ?”

“Người đừng mơ tưởng.” Cô gái quả quyết cự tuyệt, ánh mắt sắc nhọn.

Thất Duệ xoa xoa cổ tay rồi khẽ xoay tròn vài cái, thần sắc trên mặt làm người ta khó lòng phân biệt, hấn nghiêng đầu, đột nhiên mở miệng nói, “Đổi lại là cô, cô sẽ làm thế nào?”

Đây, đích xác là lựa chọn muôn vàn khó khăn, Phong Phi Duyệt liếc nhìn hai người dưới đất, tầm mắt bình tĩnh, ngẩng đầu lên, đối diện với vẻ mặt tràn đầy hứng thú của Thất Duệ, lười biếng trả lời, “Giết người.”

Nam tử khựng lại, tiếp đó bật cười ha hả, gương mặt tà mị giãn ra, đóa hoa trên trán kia lại tranh nhau nở rộ, bỏ đi thành kiến đối với hấn, tên nam nhân này, bộ dáng phải nói là cực kỳ đẹp mắt.

Hai người kia tựa vào một chỗ, cô gái rưng rưng nói, “Chết, chúng ta cũng phải chết chung một chỗ.”

“Lôi Nhi...”

Phong Phi Duyệt khẽ nhắm hai mắt, hai người chấp nhất như vậy, đổi lại, nhất định là phá hủy. Thất Duệ người này hỉ nộ vô thường, thích nhất, đại khái chính là đạp lên vết thương của người khác.

Quả nhiên, hần tiến lên vài bước, bất thành linh kéo cô gái kia lên, không cần dùng bao nhiêu khí lực, cô gái liền bị hất ngã lên án kỷ bên cạnh.

“Loảng xoảng...”

Đồ đạc bên trên, bị hất rơi tán loạn xuống đất, Phong Phi Duyệt nhú mày, mặc cả chân cứng ngắc, cuối cùng vẫn động một cái, đi lên theo.

Hai vai cô gái bị kiềm chặt không thể nhúc nhích, Thất Duệ nhìn Phong Phi Duyệt ở bên cạnh, khóe môi nhẹ cong lên, “Cô không muốn cứu sao?”

Đáy mắt nàng lóe lên, rồi lại thoáng qua tia nghi hoặc, “Cứu được sao?”

Nam tử kéo tròn mắt hẹp dài ra, lắc đầu một cái, “Nghĩ cũng đừng nghĩ tới.”

Phong Phi Duyệt chấp tay ra sau, chỉ thấy Thất Duệ từ trong tay áo chậm chậm móc ra một cây ngân châm dài như ngón tay, “Cô nói, liệu cô ta có giết tên kia hay không?”

Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, chỉ thấy hai người thần sắc bi ai đối diện nhau, cái nhìn này, có lẽ chính là vĩnh biệt, nam tử cố gắng muốn mỉm cười, ý bảo cô gái không phải sợ.

Trái tim Phong Phi Duyệt giống như bị đánh một kích, quay sang Thất Duệ mở miệng, “Người không nên...”

“A...”

Tiếng kêu của cô gái thảm thiết thê lương, chôn vùi câu nói vừa mới bật ra khỏi cổ họng nàng, Thất Duệ buông hai tay ra, “Ta đã dùng ngân châm phong tỏa tiểu não của cô ta, bây giờ, ta muốn cô ta làm cái gì, cô ta sẽ làm cái đó.”

“Người dám làm gì Lôi Nhi, ta liều mạng với người...” Nam tử giống như phát điên, muốn đứng dậy xông tới.

Khóe miệng Thất Duệ cong lên, “Không biết tốt xấu,” hần phỉ phỉ tay, quay sang cô gái nói, “giết hần đi.”

Phong Phi Duyệt bỗng nhiên cả kinh, chỉ thấy cô gái kia đã chống hai tay lên trên mặt bàn, con người vốn trong trẻo dần hiện ra hỗn độn, hai mắt lại càng không có tiêu cự. Mệnh lệnh này của Thất Duệ, quá mức tàn nhẫn, bị chính người mình yêu tự tay giết chết...

Nàng mím môi, lồng ngực mơ hồ ửng lên đau đớn, không nhận được vươn một tay đè lên.

Cái mà Thất Duệ gọi là ‘trò vui’ này, vì sao lại để nàng tận mắt chứng kiến, ngân châm phong tỏa tiểu não, tất cả ý thức hoàn toàn mất hết, hần chắc không phải, cũng muốn đối với mình...

155. Chương 153: Đế Hậ Tương Phùng

Chương 153: Đế hậ tương phùng

“Lôi Nhi...”

Nam tử nhìn cô gái đi tới, ánh mắt đầy hung lệ, cặp đồng tử trong suốt kia đã không còn quen thuộc với mình nữa, toàn thân không cách nào nhúc nhích, cho đến khi cô gái bước tới trước mặt.

Thất Duệ đi đến bên cạnh Phong Phi Duyệt, vẻ mặt tà nịnh, theo thói quen vươn tay xoa xoa cằm dưới, hai mắt cô gái vô hồn nhìn chằm chằm người mình yêu, vô tri vô giác, xòe tay ra đặt ngay trên đỉnh đầu hần.

Thần sắc nam tử bỗng nhiên bình thản, quay đầu lại nhìn Thất Duệ, “Ta van cầu người, sau khi ta chết, đừng để nàng ấy tỉnh táo trở lại.”

Phong Phi Duyệt xoay mặt đi, tựa như không muốn liếc nhìn thêm lần nào nữa, cảnh tượng như vậy khiến lòng nàng đau xót. Ánh mắt nam tử bình thản, chỉ nghe thấy sau lưng đập vào mặt đất phát ra một tiếng ‘bịch’, cả người đã ngã xuống.

Trở lại trước người Thất Duệ, cô gái khẽ cúi người, trên mặt không chút biểu cảm, thái độ hèn mọn khuất tất so với lúc trước tưởng chừng như hai người khác nhau.

Phong Phi Duyệt ngược mắt liếc nhìn, ánh mắt lãnh đạm, lại mang theo mấy phần nặng nề, nàng kinh ngạc vì sự tàn nhẫn của Thất Duệ, càng thêm khuất nhục nổi bất lực của con người sống trên thế gian này. Khẽ nheo mắt phượng, hần phất tay một cái, cô gái ngoan ngoãn đứng dậy sau đó lui sang một bên.

“Bây giờ, đã đến lúc cô nên lựa chọn rồi.” Thất Duệ ngược mắt, tầm mắt chậm rãi nâng lên, khiến tuấn nhan của hắn tựa như được một lớp ánh sáng lấp lánh bao phủ, đầu mày khẽ nhíu, như có ý trêu chọc.

Phong Phi Duyệt ngược lại cực kỳ bình tĩnh, nàng xoay người, phong thái phiêu dật, “Lựa chọn như thế nào?” Khuôn cằm quật cường ngược lên theo tầm mắt của hắn, dưới khóe mắt điểm tuyết viên lệ nốt ruồi, nở rộ hết sức xinh đẹp.

“Thứ nhất, giống như cô ta.”

Ánh mắt Phong Phi Duyệt xuyên qua đầu vai hắn, “Người lại không thiếu nữ nhân.”

Thất Duệ nhẹ cong khóe môi, trong mắt, thập phần nghiêm túc, “Nhiều nữ nhân thì có tác dụng gì chứ, ta chỉ muốn một người.”

Phong Phi Duyệt nhú mày, xoay người sang chỗ khác, trong đôi đồng tử thông tuệ phẳng phất như đang phác họa ra một thân ảnh, như ảo, mà lại như thật. Một mình hưởng hết ngàn vạn phần sung ái, nữ nhân hậu cung không ai sánh bằng, bây giờ đối lấy, còn không phải là cô độc đứng đây một mình, lời của nam nhân, có mấy câu là đáng tin? “Nói đi, vẫn còn một lựa chọn, là gì?”

Thất Duệ thấy vẻ mặt nàng đầy đề phòng, nâng một tay lên rơi vào đầu vai nàng, Phong Phi Duyệt cả kinh, trừng mắt nhìn hắn, “Không cần khẩn trương như vậy, người ta muốn, có khi nào phải cưỡng ép đâu chứ?”

Cánh môi cười lạnh một tiếng, Phong Phi Duyệt cũng không buông lỏng cảnh giác, nàng đoán chừng trong miệng hắn sẽ không có lời nào hữu ích, “Giúp ta giết người!”

Nàng ngược mi mắt, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn bị hù dọa không nhẹ, “Giết người?”

“Đúng,” Thất Duệ gật đầu, cười nói, “thật ra thì, ta muốn dùng ngân châm khống chế tiểu não của cô hơn, muốn nghe thử xem, từ cái miệng nhỏ nhắn của cô nói ra những lời ngoan ngoãn phục tùng, có phải cũng êm tai giống như những kẻ khác không? Không còn ý thức, cô có thể hình dung ra, cảnh tượng mình và hoàng đế quyết chiến trên chiến trường không?” Hắn nhìn khuôn mặt tái nhợt của Phong Phi Duyệt, ngón tay chỉ về phía thi thể nằm dưới đất, “Có lẽ, hoàng đế cũng sẽ giống hắn, không có bất kỳ phản kháng nào, mặc cho mũi kiếm của cô đâm xuyên qua lồng ngực hắn.”

Nháy mắt, Phong Phi Duyệt dường như thật sự nhìn thấy chính mình tay cầm nhuễn kiếm, đâm qua thân ảnh hoàng sắc cao quý kia, từng vũng từng vũng máu lớn tràn ra. Như vậy, có khác gì với người chết? Thất Duệ nhìn chằm chằm gò má nàng, bổ sung thêm một câu, “Giúp ta giết đủ một trăm người, thế nào?”

“Người thật sự xem ta là công cụ giết người sao?” Phong Phi Duyệt phẫn nộ, trừng mắt nhìn hắn.

“Thật ra, cô cũng không có lựa chọn nào khác, một, tỉnh táo giết người, hai, không có ý thức giết người.” Thất Duệ thu hồi nụ cười, trong mắt là kiên định trước nay chưa hề có, “Bản tôn, muốn tìm một nữ nhân tương xứng với mình.”

Phong Phi Duyệt buông lỏng hai tay nắm chặt vạt áo, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía trước, thân người đã sải bước đi ra ngoài. Lồng ngực ửng lên đau đớn khiến nàng trong phút chốc không dám ở lại lâu, vừa mới bước một chân ra, cả người chợt nhối lên, đụng vào cánh cửa bên cạnh. Một tay níu chặt lấy lồng ngực, nơi cổ họng, xông lên mùi máu tanh nồng đậm, nàng lắc lắc đầu, nín thở ngưng thần, lão đảo đi về

phía trước. Tướng xứng? Phong Phi Duyệt muốn bật cười thành tiếng, nhưng ngay cả hơi sức kéo khoe miệng lên cũng không có, không lâu trước đây, lời này, là chính miệng hoàng đế nói với nàng, hẳn muốn nàng đủ hung ác, mới có thể xứng đáng ở bên cạnh kẻ vai sát cánh với hắn.

Từng phát từng phát, Phong Phi Duyệt nặng nề đâm lên trái tim, nếu như nó muốn yêu thương, thì nàng lại càng dùng sức, đem đau nhức căn cốt này che giấu xuống dưới.

Thất Duệ cũng không lập tức đuổi theo, nhìn bóng lưng nàng khổ sở bất kham, hẳn chỉ là đưa mắt nghiền ngẫm, một lát sau, cả người vùi sâu vào trong thành ghế, trên gương mặt tà tứ hiện đầy mệt mỏi.

Chớp mắt, thời gian như thoi đưa, chồi non trong ngự hoa viên trở mình bày ra tư thái cao ngạo, hoa cỏ trong vườn đua nhau tranh sắc, xanh đỏ đối xứng.

Bên trong một tấm điện yên tĩnh, Thượng đại nhân quỳ gối dưới đường, trong tay, dâng bộ tấu chương, “Hoàng thượng, khoảng thời gian gần đây, quan lại khắp nơi đồng loạt dâng tấu trình báo, thể lực tà giáo dân gian ngày càng mở rộng, đã có không ít quan viên văn võ bị ám sát.”

Hoàng đế ngược mắt, khuôn mặt so với lúc trước có gầy đi đôi chút, hai tay khép tấu chương lại, thân ảnh cao lớn cũng theo đó đứng dậy, ánh mắt lạnh lạnh hướng ra bên ngoài, “Có tra ra được là kẻ nào gây ra không?”

“Bẩm hoàng thượng,” Thượng đại nhân tiếp lời, giọng điệu có chút do dự, “hình như, là người của Độc Bộ Thiên Nhai. Tháng trước, Thôi đại nhân bị ám sát trên đường hồi kinh, lúc ấy, toàn bộ thị vệ không có ai may mắn thoát nạn, đến lúc thần tới nơi, lại ngoài ý muốn phát hiện ra một thư đồng ẩn nấu dưới cỗ xe ngựa, tránh được một kiếp nạn. Theo như lời thư đồng kia nói, thần thái kẻ ám sát là một cô gái, người đó chỉ tập trung chém giết chém giết, từ đầu đến cuối không hề nói một lời, từ lời miêu tả của hắn, thần có thể khẳng định là người của Độc Bộ Thiên Nhai, chỉ có điều, hình như hắn nhận ra cô gái dẫn đầu kia...”

Thượng đại nhân nói tới đây thì ngừng, ánh mắt dò xét nhìn về phía hoàng đế.

Bước chân tới tới lui lui của Cô Dạ Kiết đột ngột khựng lại, ánh mắt chuyển thành sắc bén, “Là ai?”

“Hắn nói, cô gái kia mang một đôi khuyên tai kỳ quái, giống hệt như đôi khuyên tai trong bức họa hoàng hậu nương nương treo ở bên ngoài, bởi vì người đó che mặt, hắn không dám khẳng định chắc chắn, nhưng bất luận là dáng dấp hay ánh mắt, đều thập phần tương tự.” Thượng đại nhân bẩm báo không sót một chữ, thân thể đối diện bóng lưng hoàng đế.

Hô hấp Cô Dạ Kiết nặng nề, khẽ xoay người, “Những lời này là thật?”

“Hoàng thượng, tên thư đồng kia đang chờ ở bên ngoài, hoàng thượng có thể đích thân triệu kiến.” Thượng đại nhân không dám giấu giếm, thành thực tương cáo.

Bước chân Hoàng đế dính chặt vào một chỗ, thân thể lại hơi lung lay, Độc Bộ Thiên Nhai...

Theo như tác phong hành sự của Thất Duệ, kẻ cướp đi Phong Phi Duyệt trên đường lưu đầy cực kỳ có khả năng là hắn. Đẳng đẳng suốt trăm ngày, Cô Dạ Kiết không dám tưởng tượng, hắn sẽ biến Duyệt Nhi thành người như thế nào. Thượng đại nhân đợi một hồi lâu không nhận được câu trả lời của hoàng đế, Lý công công bên cạnh đứng lúc quay sang ông ta khẽ vung tay một cái, ý bảo ông ta ra ngoài trước.

Phong Phi Duyệt ngồi trước gương đồng, đầu ngón tay lướt qua mặt kính, sau khi thay xong nam trang chuẩn bị từ trước, do dự một chút, cuối cùng vẫn tháo đôi khuyên tai hình năm ngôi sao kia xuống, cất vào một chỗ.

Hôm nay nhận được mệnh lệnh của Thất Duệ truyền tới, nói muốn đi ra ngoài một chuyến, nàng đi ra khỏi tấm điện, chỉ thấy trước mắt một cô gái đã thay đổi toàn bộ nam trang, ánh mắt vô hồn nhìn về đằng xa.

Phong Phi Duyệt đi lên trước, bên ngoài xe ngựa đã chuẩn bị xong dừng trước khoản đất trống trải, nhìn lại lần nữa, cơ hồ là toàn bộ môn chủ đường chủ trên dưới Độc Bộ Thiên Nhai đều xuất động, khí thế cuộn cuộn. Đi tới sau lưng Thất Duệ, nàng chưa từng nhìn thấy trận chiến như vậy, trong lòng thầm suy đoán,

nhất định là xảy ra đại sự gì đó. Trước khi lên xe ngựa, Phong Phi Duyệt liếc mắt nhìn đi, chỉ thấy một người đang dùng ánh mắt thù hận nhìn mình lom lom, nhìn kỹ lại, thì ra là tên nam nhân gây thù kết oán ở Lạc Thành lúc trước.

“Duyệt Nhi, lên đây.” Thất Duệ dẫn đầu lên kiệu, thanh âm từ bên trong truyền ra.

Phong Phi Duyệt thấy mọi người đã rời rít vào chỗ, nàng đưa tay vén vạt áo, sau đó nhảy lên xe ngựa. Bên trong xa xỉ lộng lẫy không thôi, Thất Duệ ngửa mặt nằm trên giường, một chân hơi cong lên, lưỡi biếng thích ý, bên hông đắp một chiếc chăn lông cáo. Phong Phi Duyệt tự ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vén màn kiệu ngoái đầu nhìn ra bên ngoài, “Đây là định đi đâu?”

“Đế đô.” Thất Duệ trả lời hời hợt, nửa người trên tựa lui phía sau.

Đế đô? Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại, biểu hiện có chút kinh ngạc, “Người như vậy không phải chui đầu vào lưới?”

Thất Duệ nhỏ giọng bật cười, bộ dáng hết sức khinh thường, “Đừng nói là một cái đế đô nho nhỏ, cho dù là hoàng cung, bản tôn cũng xông vào như thường.” Thấy nàng lơ đãng để lộ ra chút u buồn, sắc mặt nam tử lạnh lùng, thân mình đã sáp lên trước, “Sao vậy, trong lòng vẫn còn nhung nhớ?”

Phong Phi Duyệt thả màn kiệu xuống, Thất Duệ sáp lại cực kỳ gần, vai sánh vai tương để. Nàng khẽ nhích bả vai, muốn đẩy ra, vạt áo lại bị hấn nắm chặt trong tay. Xe ngựa một đường lắc lư, không qua bao lâu, nam tử liền ngã đầu sang một bên, không đứng đắn gối lên bờ vai nàng. Phong Phi Duyệt hạ tầm mắt, lại thấy hấn khép chặt hai mắt, thử lấy tay đẩy nhẹ, vẫn không có chút phản ứng nào, cũng không biết là ngủ thật, hay là giả vờ.

Theo gió mà rơi, màn kiệu bị vén lên một góc, sau đó đắp lên một bên cạnh xe. Phong Phi Duyệt nhìn rõ ràng cảnh sắc bên ngoài, thần sắc lãnh đạm, lại mơ hồ mang theo một cổ sầu bi.

Duy trì một tư thế đến cứng đờ, cho đến khi xe ngựa dừng lại, Thất Duệ mới tự giác đứng dậy, rèm kiệu được hạ nhân vén lên, “Đại nhân, đến rồi.”

Phong Phi Duyệt cũng theo đó xuống ngựa, nơi bả vai, còn mơ hồ tê nhức. Phóng mắt nhìn đi, không ngờ chạy qua khu dân cư thưa thớt tiến tới một tập thị náo nhiệt. Nơi xe ngựa dừng lại, là một nhà trọ, được đặt tên là Hỉ Duyệt Lai. Chủ nhà trọ ân cần tiến lên, cúi đầu khom lưng mời toàn bộ đám người đi vào, trước đó, hiển nhiên đã có người an bài xong hết thảy, Phong Phi Duyệt đi theo Thất Duệ trực tiếp lên lầu hai, không để hấn suy xét nhiều.

Tiếng bước chân đạp lên mặt gỗ thuần chất, cực kỳ nặng nề, tiểu nhị đi đằng trước dẫn đường, vượt qua dãy hành lang, trực tiếp đi đến một phòng ngủ đã chuẩn bị sẵn.

Hai gian phòng, thật ra chỉ ở cách vách, Phong Phi Duyệt thừa dịp lúc tiểu nhị mở cửa nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy, hai nam tử dáng dấp khôi ngô sáng sủa đang canh giữ ở bên ngoài, ánh mắt hung hiểm đầy cảnh giác, không cho phép người khác đến gần dù chỉ một bước. Xem ra, người ở bên trong này hẳn là thân phận tôn quý, không phải dân thường dễ ức hiếp.

Hai người đi vào, tiểu nhị tiện tay đóng cửa lại, mặt mày hớn ha hớn hở rời đi.

“Hoàng thượng...” Trong phòng, nam tử đi theo tháp tùng vừa mới mở miệng, liền đưa tay đánh nhẹ lên mặt mình một cái, “đại nhân, thuộc hạ lại quên mất.”

Cô Dạ Kiết vận bộ trường bào tối màu, mặc dù không rực rỡ lóa mắt như màu vàng tươi, nhưng thốt nhiên lại làm nổi bật hoàn toàn khí chất của hấn, hấn khẽ nhấp hớp trà, ngón trở gầy nhẹ, “Ồ đây chỉ có ta và người, sau khi rời khỏi đây, hết thảy đều phải chú ý kỹ.”

“Vâng,” Nam tử gật đầu, “đại nhân, nghe nói tối nay trong chợ có lễ hội đèn lồng rất náo nhiệt, người có hứng thú không?”

Cô Dạ Kiết nhấp nhẹ môi mỏng, rượu ngon thuần hương hoa quỳnh lưu giữa kẽ răng, có chút đắng gắt, một người hứng thú, thì có ý nghĩa gì? Chỉ trong thời gian vài tháng, dư nghiệt của Quân gia toàn bộ bị nhổ

tận gốc, chính vào lúc thái hậu hai cung hừng hực đắc ý, hoàng đế lại bất ngờ có hành động khác, loại bỏ hoàn toàn những kẻ quan trọng nắm quyền trong Hình bộ, Lại bộ. Thái hậu bị đánh cho trở tay không kịp, nhất thời không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ.

Thế nhưng hết thấy, bất kể là vui hay là buồn, ngay cả một người chia sẻ cùng hân cũng không có.

Dùng xong bữa tối, trong quán trọ đột nhiên xuất hiện mấy kẻ tha hương xa lạ, trong tay còn cầm theo lệnh tiễn chính do Độc Bộ Thiên Nhai phát ra ngoài, Thất Duệ hiềm khi không bảo nàng canh giữ ở bên cạnh, khi đám người kia đi vào phòng hân, nàng mới có thể được yên tĩnh trong chốc lát.

Hai tên nam tử kia vẫn như lúc trước duy trì tư thế canh giữ hai bên, Phong Phi Duyệt thả chậm bước chân đi ngang qua, một trong hai tên đằng đằng sát khí quay đầu lại, ngược lại vẫn không nhận ra nàng là ai, “Đi đi đi, đi mau.”

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Cô Dạ Kiết đặt chén rượu xuống, lơ đãng hỏi.

“Đại nhân, nhất định là có kẻ vô công rồi nghề muốn đến gần.” Nam tử nhìn ra bên ngoài, cũng không phát hiện có gì khác thường.

Mặc dù, chỉ cách một cánh cửa, lại đem toàn bộ cuộc đối thoại của hai người ngăn lại bên trong, Phong Phi Duyệt khẽ chau mày, trong lòng thầm mắng một câu, làm gì mà dữ như vậy. Nàng cũng không có ý lưu lại lâu, nhắc chân liền đi thẳng xuống lầu.

Đúng vào lúc này, cánh cửa bị mở ra từ bên trong, nam tử thò đầu ra ngoài, nhìn quanh một vòng xem xét, cũng không phát hiện điều gì khả nghi, “Sao vậy?”

“Bẩm tổng quản, là một tiểu tử lén la lén lút, đã bị thuộc hạ đuổi đi rồi.” Một tên cung kính nói.

Phong Phi Duyệt ra khỏi quán trọ, bên ngoài ánh đèn rực rỡ, cực kỳ nhộn nhịp, dân chúng tới lui rộn rã, huyên náo hệt như đang đón mùa xuân tới vậy.

Có người muốn đi theo lên trước, lại bị nàng khoát tay cho lui, “Không cần đi theo ta, ta đi một lúc liền trở về.”

Gương mặt trong trẻo mà lạnh lùng bị gió đêm thổi lướt qua, vô cùng thoải mái, cái phiền não của ban ngày hoàn toàn tản đi, toàn thân đều lạc định nhẹ nhõm. Phong Phi Duyệt thuận theo dòng người, giữa sóng người chen chúc lẫn át một đường đi thẳng về phía trước.

Quán rượu, quán trọ đầy người là người, cùng với dãy hàng quán nhiều không kể xiết, đều nói lên mức độ phồn hoa hưng thịnh của đế đô, trên mặt đường đá xanh, bước chân người đi đường vội vã qua lại. Phong Phi Duyệt bị chen ép đẩy tới đẩy lui, cũng dứt khoát lui ra ngoài, đi dọc theo một bên con phố. Náo nhiệt như vậy, trước giờ thủy chung không hợp với mình, không biết là do náo động đã từ bỏ nàng, hay là do tịch mịch luôn chứa chấp nàng.

Muốn tìm một người sống vai đi bên cạnh, sao mà khó như vậy, nàng chắp hai tay sau lưng, thân ảnh dưới bộ trường sam màu trắng có vẻ mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ngọn đèn dầu hai bên rọi tới, dần hiện ra mấy phần mỏng lung.

“Đại nhân, thật không ngờ trong nhân gian, lại náo nhiệt như vậy.” Nam tử lúc trước đi theo bên cạnh Cô Dạ Kiết, hai đại hán hai bên thần sắc vẫn nghiêm túc như cũ, đề phòng xảy ra chuyện bất trắc.

Cô Dạ Kiết nhìn biến người đông nghịt trước mắt, có đứa bé con cười trên đầu vai phụ thân, chơi đùa cười giỡn, vui vẻ hòa hợp, “Nhân gian tự có thú vui của nhân gian.”

Cảnh tượng phồn hưng thịnh vượng này, là thành toàn cho ai, là phải hy sinh ai?

Hắn dừng bước chân, nhìn xuống bóng ảnh hư vô mà trống rỗng, duyên mệnh của hân và nàng, liệu có khả năng tiếp tục nữa hay không?

Phong Phi Duyệt đi đến một quầy hàng nhỏ trước mắt, tầm mắt hỗn loạn, phía trên bày đủ loại đồ vật, mặc dù thô ráp, nhưng tràn đầy hơi thở nhân gian, làm người ta yêu thích không nỡ buông tay.

Cầm lên một đôi hình nhân đất sét được làm thủ công, Phong Phi Duyệt đặt trước mắt suy ngẫm, ánh mắt dần trở nên nhu hòa, bờ môi nâng lên một đường cong thật cặn, ước mong, nhưng cũng đầy khổ sở.

“Vị tiểu ca này, mua một chiếc đi, tặng cho người mình yêu.” Chủ sạp đúng lúc tiến lên, mặt mũi hiền lành chất phác.

Phong Phi Duyệt khẽ mỉm cười, mang theo vài phần mất tự nhiên, động tác thả tay xuống có chút không nữ, nhưng lại kiên định, sát cánh hạnh phúc như vậy, cả đời này nàng cũng không có được.

Tuần sau chip thi rầu, đến thứ 6 mới xong cơ, cho nên chắc có truyện hơi trễ tí nha các chị em yêu vầu :)))

P/S: Truyện có hay không các tình yêu, cho chip 500 động lực ddeeeeeee ~!

~

156. Chương 154: Cùng Lúc Phát Bệnh

Chương 154: Cùng lúc phát bệnh

Chủ sạp thấy nàng chỉ đứng nhìn chăm chăm, cũng không có ý định mua, liền thuận tay rao mời những khách nhân khác, cũng không có đuổi nàng đi. Phong Phi Duyệt bị đám người xô đẩy khó lòng nhúc nhích, cảnh tượng càng thêm náo nhiệt, nàng chuyển tầm mắt, men theo mặt đường bước tới.

Giữa không trung, khói lửa bắn ra bốn phía, tỏa sáng rực rỡ thành đủ kiểu hình dáng khác nhau, tuy đẹp, nhưng cũng chỉ ngấn ngủi trong nháy mắt, khiến người ta khó mà bắt lấy được cái chuôi của hạnh phúc. Phong Phi Duyệt ngửa mặt, xòe bàn tay phải ra, giống như những bông hoa tuyết đang nhảy múa trong lòng bàn tay.

“Nhìn kia...” Trong đám người, có người cảm thán, “nhìn xem là đèn lồng nhà ai mà đẹp như vậy!”

Nàng ngược mắt, đứng ở một đầu dãy phố.

“Đại nhân...” Nam tử đuổi một ngón tay chỉ lên bầu trời.

Hắn ngược mắt, đứng ở nơi đầu kia dãy phố.

Một chiếc đèn lồng khổng lồ chậm chậm bay lên giữa không trung, để đèn mẫu đơn, do chín chín tám mươi một cánh hoa kết thành, ở giữa là cây nến cao ngang một thân người, trong cánh hoa, ánh nến lung linh tỏa quanh bốn phía làm nổi bật cả bầu trời đêm. Ngay sau đó, vô số đèn lồng theo gió đêm, lất phất bay lên, Phong Phi Duyệt bị biển người vây quanh, một đường đuổi theo dây đèn lồng kia.

“Đại nhân, cẩn thận.” Đám người bị vây chính giữa, lại bị sóng người sau lưng đẩy tới, bước chân lão đạo tiến lên, Cô Dạ Kiết cũng không có vẻ khó chịu, đầu người nhón nháo, hoặc như là vận mạng an bài, ở giữa, thủy chung có một sợi dây níu giữ hai đầu, khó lòng tránh thoát.

Phong Phi Duyệt đưa tay khẽ xoa bả vai bị đụng đau, trong một loạt tiếng rao hô chào hàng, trong tiếng hò hét tiến tới giữa dãy phố, ánh đèn mờ ảo bốn phía, nàng bỗng nhiên quay đầu, lại trông thấy một sườn mặt lạnh lùng mà quen thuộc, nam tử đang ngửa mặt nhìn lên bầu trời, đốm lửa rực rỡ khiến gương mặt ấy như gỡ bỏ mấy phần tàn khốc, con ngươi trong sâu như hồ nước nơi khóe mắt kéo ra, nàng hoàn toàn kinh ngạc, theo sóng người đứng nguyên một chỗ.

Tầm mắt Cô Dạ Kiết lướt qua một thân ảnh quen thuộc, vừa mới quay đầu, lại thấy nàng đã xoay người, ăn vận nam trang, chỉ để lại một bóng lưng, mới nhìn qua, cũng không dám khẳng định.

“Duyệt Nhi...” Hắn gọi lớn thành tiếng, đối phương thê nhưng vẫn không quay đầu lại, cũng không hoảng hốt, Cô Dạ Kiết vẫn cảm thấy nghi ngờ, muốn đuổi lên trước, lại bị dân chúng vây ở giữa, nam tử bên cạnh khẩn trương đuổi theo bảo hộ hắn chu toàn, Phong Phi Duyệt vất vả xông ra ngoài. Lại bị đám người bên

cạnh thỉnh linh đàm phải, nửa thân người ngã ngược ra sau, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hoàng cũng thốt nhiên lộ ra.

Cô Dạ Kiết trừng lớn hai mắt, lập tức phản ứng, hai tay muốn vạch đám người ra, “Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt vượt đầu vai, miễn cưỡng đứng vững gót chân rồi hướng về phía ngược lại chạy đi, nàng chạy trốn chết, thân sắc để lộ đầy hốt hoảng cùng khẩn trương khiến Cô Dạ Kiết càng thêm chắc chắn cái nhìn vừa rồi, khó khăn lắm mới đuổi ra đến nơi, lại phát hiện cô gái đã chạy đi thật xa. Những người theo sau bị kẹp lại giữa biển người không thể nhúc nhích, trước sau chật cứng.

Không có mục đích chỉ muốn trốn khỏi người đang đuổi theo đằng sau, Phong Phi Duyệt không chút do dự chạy vào trong một cái hẻm nhỏ, Cô Dạ Kiết theo sát phía sau, trên không trung khói lửa vẫn hoa lệ như vậy, muôn người đều đổ xô ra ngoài, trên đường phố chỉ có một trước một sau nhất nhất truy đuổi. Hắn chạy nhanh như gió, thực sự muốn kéo nàng trở về, lồng ngực ừng lên đau đớn tịch mịch, còn chưa kịp lấp đầy, lại thấy nàng đã đi xa rồi.

Cho dù nói gì, cũng không thể buông tay ra nữa.

Phong Phi Duyệt chạy trốn quá nhanh, nơi hốc mắt bị gió lạnh rớt vào, có chút chua xót, lạnh lẽo như băng ngưng tụ nơi khóe mắt, nàng thật sự không nghĩ tới, sẽ bắt gặp lại Cô Dạ Kiết như thế.

Nếu mọi chuyện đã như vậy rồi, vì sao còn muốn đuổi đến tận cùng không buông?

Xoay người chạy vào một góc ngoặc, một con đường, chia làm hai lối riêng rẽ, Phong Phi Duyệt tùy tiện chọn hướng bên trái mà chạy vào, thân ảnh nàng vừa biến mất, Cô Dạ Kiết liền đuổi theo tới. Cũng vẫn là hai lựa chọn khó khăn như vậy, hắn đứng tần ngần trước ngã ba đường, lại phát hiện không có cách nào lựa chọn được. Đáy lòng lập tức trống rỗng tột cùng, cái loại vui mừng mất đi rồi lại tìm được đó còn chưa kịp tới, đã bị dập tắt hoàn toàn.

Phong Phi Duyệt phát hiện phía trước lại là một ngõ cụt, ánh mắt trông chờ nhìn quanh hai phía, nhà nhà đều khép chặt cửa chính, khó khăn lắm mới tìm được một khoảng sân nhỏ hoang tàn, nàng đặt hai tay trước người không cần tốn bao nhiêu sức lực liền đẩy tung cánh cửa kia ra, xoay người, lại dùng lực chống đỡ khe cửa sau lưng, từng ngum từng ngum thở dốc.

Cô Dạ Kiết một hồi lâu không thấy đuổi theo, đứng vào lúc nàng định mở cửa đi ra ngoài, lại nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân vội vã chạy tới, âm thanh vang vọng nặng nề, xuyên qua khe hở, toàn thân Phong Phi Duyệt căng thẳng, càng ra sức tăng thêm lực đạo chống đỡ.

Cô Dạ Kiết suốt một đường cũng không nhìn thấy bóng dáng nàng đâu, mà đây lại là một cái ngõ cụt, hắn giật mình đứng sững sờ một chỗ, trong lòng đã hiểu rõ, hắn lại đánh mất nàng rồi. Chấn chường đi sang phía bên cạnh, thân thể khẽ nghiêng một cái, tựa lên cánh cửa gỗ tan hoang đằng sau. Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy bất thành linh xuất hiện một lực đạo giống như muốn phá nát cánh cửa vậy, toàn thân nàng bị đẩy lên trước một bước, hai tay dùng sức chống đỡ phòng trường hợp cánh cửa bất ngờ bị đẩy bật ra.

Sau lưng tựa vào cánh cửa, Cô Dạ Kiết cũng chẳng bận tâm đến bụi bặm bám đầy bên trên, hai chân bỗng nhiên vô lực, cả người theo cánh cửa mềm nhũn ngồi thẳng xuống đất. Cách một khe cửa mỏng manh, Phong Phi Duyệt quay đầu nhìn lại, hoàng đế cong một chân lên, tầm mắt từ trên cao nhìn xuống vừa vịn rơi vào đỉnh đầu hắn. Đầu gối nhẹ khom, Phong Phi Duyệt giống hệt hán ngồi bệt xuống đất, lưng tựa lưng, chỉ cách một cánh cửa.

Ngữ điệu hoàng đế xa xăm vô lực, lại âm thầm mang theo cô tịch không lời nào tả hết, hắn khẽ ngửa đầu lên cao, mái tóc tán loạn phía dưới rơi lên đầu vai, “Duyệt Nhi, ta cảm thấy, cách nàng rất gần.”

Phong Phi Duyệt mơ hồ dường như có thể cảm nhận được hơi ấm từ lưng nam tử truyền tới, chân thật như vậy, giống như chính mình được rúc vào trong một khuỷu tay hữu lực. Hai chân cong lên, nàng khoanh tay gắt gao vòng lấy thân mình thật chặt, quanh thân rét lạnh, cả hàm răng cũng đang run rẩy. Cô Dạ Kiết cũng không biết có người sau lưng, trên bầu trời, phản chiếu gương mặt nhỏ nhắn mà mình sớm trông tới ngóng.

“Nàng ở đâu?” Hắn khẽ động môi mỏng, khóe môi mím thành một đường thẳng chua xót, “Ta không ngờ tới, vừa buông tay một cái, liền không thấy nàng đâu nữa.”

Phong Phi Duyệt cũng giống như hấn, khuôn cằm ngửa cao hiện ra một đường cong bi thiết, chỉ là, vừa buông tay thôi sao? Là chàng buông tay quá nhanh, ta cần bản đến cơ hội trở tay nắm lấy cũng không có, nàng nín thở, dùng sức đè nén âm thanh ghen ngào sâu trong đáy lòng. Sẽ không ai ngờ được rằng, hoàng đế Huyền Triệu tôn quý khiến người ta kính ngưỡng, giờ đây lại hồn xiêu phách lạc dấu mình trong con hẻm nhỏ không một bóng người như thế này.

“Ta biết, nàng vẫn luôn trách ta,” Cô Dạ Kiết siết chặt nắm đấm, tỳ trán lên trên, “là trẫm phụ lòng tin tưởng của nàng.”

Phong Phi Duyệt hung hăng cắn chặt răng, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay, hấn thừa nhận rồi! Thốt nhiên, lại cảm thấy có phần buồn cười, lẽ nào, trước đây vẫn còn trông mong điều gì hay sao? Thân thể chống đỡ không ngừng run rẩy, nam tử lộ ra vài phần kiệt quệ, mặc dù, kế hoạch ban đầu xảy ra bất trắc, mặc dù, là bị tình thế ép buộc, nhưng lúc nên đối mặt với nàng, hấn chung quy vẫn có áy náy. Hôm nay từ đáy lòng bật thốt ra một câu cảm khái như vậy, lại bị Phong Phi Duyệt hiểu thành một tầng ý nghĩa khác, giữa hấn và nàng, cách nhau đâu chỉ là một cánh cửa, không dễ dàng gì mới gặp được nhau, rồi lại vì hiểu lầm, thêm một lần nữa, không thể không cách rời.

Cách nhau gang tấc, hai trái tim đồng thời bị bóp nghẹt, Phong Phi Duyệt sợ phát ra âm thanh, chỉ đành phải dùng một tay bấu chặt nền đất, ngón tay đâm sâu vào trong bùn đất, móng tay bén nhọn không ngừng dùng sức, cường ngạnh đoạn tuyệt.

Hai người đồng thời phát tác, đau đớn này, so với bình thường còn nhức nhối hơn mấy phần, một trái tim vốn đã đầy rẫy thương tổn, không thể chịu đựng được giày vò này, bị xé toạc chia năm xẻ bảy.

Tiếng thở dốc của Cô Dạ Kiết truyền vào tai Phong Phi Duyệt rõ mồn một, hấn muốn dùng nội lực đè nén đau đớn này xuống, nhưng thật không ngờ, vừa mới vận lực, thốt nhiên lại đau đến khí lực để giơ tay cũng không có.

Hấn nhớ lên lời Mạch Thần Lại từng nói, cố gắng nhắm mắt lại tĩnh tâm, sau đó muốn... không nhớ đến nữa, lại phát hiện từng trận từng trận đau nhức, tựa hồ càng thêm kịch liệt hơn, đúng rồi...

Không nhớ đến, làm sao có thể đơn giản như vậy?

Cô Dạ Kiết tựa vào cánh cửa không nhúc nhích, hấn biết cái bệnh tim này, qua một lát, là có thể dần bình ổn trở lại. Phong Phi Duyệt đề thấp đầu, mồ hôi lớn chùng hạt đậu theo sống mũi chảy xuống đầu gối, nàng đưa tay lau đi, thân thể lại lần nữa tựa trở về, nhin một chút nữa, đau đớn này sắp sửa tán đi rồi.

Tựa hồ, qua một lúc lâu, đau đớn nơi lồng ngực mới dần áp chế xuống, toàn thân ướt đẫm, chắc hấn đã đổ mồ hôi lạnh đầy người.

“Hoàng thượng...” Đám người bị mất dấu đã tìm được đến đây, thấy hoàng đế ngồi dưới đất, có hơi kinh ngạc, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Phong Phi Duyệt tinh tường nghe thấy nam tử thở dài một tiếng, rất khê, như cánh lông vũ rơi xuống đất, mang theo vài phần bất đắc dĩ, tựa hồ đến mong muốn được tạm thời một mình một chỗ cũng là hy vọng xa vời. Tiếng bước chân đám người dồn dập. Hoàng đế muốn đứng dậy, nhưng không ngờ hai chân mềm nhũn, vừa mới ngồi dậy, lại lão đảo ngã trở về. Sau lưng ‘rầm’ một tiếng đập tới, chỉ thiếu nước không có đánh vỡ cánh cửa.

Nàng cả kinh, đầu đổ đầy mồ hôi, có người tiến tới đỡ hoàng đế đứng lên, “Hoàng thượng, thuộc hạ đáng chết.”

Cô Dạ Kiết khoát khoát tay, nhìn ánh đèn vẫn y nguyên bên ngoài, “Trở về thôi, chuyện này không thể để lộ tung tích.”

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Phong Phi Duyệt không dám mở cửa ra, cho đến khi động tĩnh bên ngoài hoàn toàn không còn nữa, nàng mới kéo khe cửa ra một cái, thận thận trọng trọng lộ đầu ra ngoài. Cô Dạ Kiết đã đi xa, nàng quay đầu khép cánh cửa lại, men theo con đường lúc đến lặng lẽ trở về. Bởi vì lúc này chạy trốn quá gấp, cho nên, lúc trở về phải tốn rất nhiều tinh lực mới tìm được đường cũ, lúc trở về Hỉ Duyệt Lai, cũng đã khá khuya.

Trở lại vào phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng không ngờ còn chưa mở cửa ra, liền bị một cổ chường phong đẩy cả người vào bên trong. Phong Phi Duyệt cũng không kinh hoảng, không cần quay đầu lại, cũng biết là ai.

“Đã đi đâu?” Thất Duệ ép lên trước, trở tay đóng cửa lại.

“Tùy tiện đi ra ngoài một chút.” Phong Phi Duyệt xoay người, ngồi xuống bên cạnh.

“Mắt sao lại đỏ như vậy?” Hần nheo mắt nhìn lại, sắc mặt có chút không vui, cả người đã dựa lại gần.

Phong Phi Duyệt đưa tay xoa xoa khóe mắt, không muốn tiếp tục đề tài này, “Đã trễ thế này, người vì sao còn chưa ngủ?”

“Chờ cô a?” Thất Duệ vươn tay chống lên gò má, “Kẻ thù của ta nhiều như vậy, không có cô ở bên cạnh canh chừng, ta sao có thể an ổn ngủ yên?”

Phong Phi Duyệt khẽ nhấp hớp trà, khóe môi vô thức cong lên, “Không ngờ, người cũng có lúc sợ hãi.”

Thất Duệ lắc lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, cánh môi mờ ám hiện ra mênh man, gương mặt tuấn tú nhẹ nghiêng mang theo vài phân diêm dúa mỉa hoặc, lộ ra một loại đầu độc khó nói thành lời. Năm ngón tay thon dài nâng lên, ngón trỏ khẽ lướt qua bên má nàng, sau đó nhắc khuôn cằm tinh xảo của Phong Phi Duyệt lên, đưa mắt nhìn ngắm, “Ta chẳng có gì phải sợ cả, chỉ là, thói quen mà thôi.”

Nàng nuốt hớp trà trong miệng xuống, trợn tròn hai mắt, Thất Duệ không cho nàng cơ hội nói chuyện, nhẹ buông tay, tỳ khủy tay lên trên bàn, “Bây giờ mới phát hiện, thói quen thật sự rất đáng sợ, nếu ngày nào đó cô không ở bên cạnh ta, ta sợ là ngay cả ngủ một giấc ngon lành cũng không được nữa.”

Phong Phi Duyệt xoay tròn chén trà trong tay, tối nay Thất Duệ tựa hồ có chút kỳ quái, nàng dừng động tác trong tay, quay mặt sang nhìn hần, “Hoàng tôn, người làm sao vậy?”

Ánh mắt của hần sáng lên, tiếp theo bật cười, “Đùa cô đấy, mấy tháng nay không thấy cô mở miệng gọi ta một tiếng ‘hoàng tôn’, bây giờ cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi, xem ra, nữ nhân quả thật rất dễ mềm lòng.” Thất Duệ đứng lên. một tay hất áo khoác ra, “Hôm nay không làm khó dễ cô nữa, nghỉ ngơi đi sớm đi.” Hần bước ra ngoài vài bước, người canh giữ bên ngoài liền mở cửa ra, Phong Phi Duyệt trừng mắt nhìn hần, ném chén trà trong tay tới, bị hần dễ dàng tránh được, Thất Duệ nghiêng người sang, giọng nói lần nữa trở nên mông lung mờ mịt, “Nếu như có một ngày cô thật sự không ở bên cạnh ta, ta thà là phá hủy, cũng sẽ không để cô trở về.”

Phong Phi Duyệt khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, nam tử cũng đã bước ra ngoài, ánh mắt nàng tìm kiếm trên mặt bàn một vòng, dứt khoát đem bình trà ném luôn ra ngoài, “Khốn kiếp.”

Đây không phải là ép mình mắng người sao chứ, sứ men xanh đập lên mặt tường tạo thành vệt nước đọng, theo góc tường kiêu diễm biến thành cảnh sắc hư ảo, Thất Duệ nghe thấy tiếng động sau lưng, gương mặt cường ngạo bất tuân có hơi hòa hoãn, khóe miệng nhàn nhạt kéo ra, màu sắc huyết lệ không tài nào nắm bắt được kia, liền biến thành sâu bi nhàn nhạt, bao phủ quanh gương mặt tà mị.

Ngửa mặt nằm trên giường, bóng đêm nhô lên cao, trăng treo cành liễu, nàng lặn qua lộn lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Tựa như ý trời trên người, căn phòng của Phong Phi Duyệt lại vừa vặn kề sát vách phòng Cô Dạ Kiết, mà bên còn lại, chính là phòng của Thất Duệ. Giữa hai chiếc giường hẹp, cách một vách tường, nàng tựa đôi tay sau gáy, ánh mắt vô hồn.

Khẽ thở dài một tiếng, Cô Dạ Kiết nhồm người dậy. Con người như loài thú săn hướng quanh bốn phía nhìn lại, hần dường như nghe thấy âm thanh của Phong Phi Duyệt, rõ ràng như vậy, như ẩn như hiện ngay bên cạnh mình. Gió đêm xuyên qua cửa sổ chưa khép không kiêng nể gì thổi vào, hần lại nằm trở lại giường, cũng như nàng cả đêm không chớp mắt được.

Lúc sáng sớm, Phong Phi Duyệt thức dậy rửa mặt, căn phòng ngày hôm trước nàng đi ngang qua, hai đại hần canh giữ bên ngoài đã không còn ở đây nữa, chắc đã trả phòng rồi. Nàng đi tới trước phòng Thất Duệ, giơ tay lên gõ nhẹ mấy tiếng, thấy không có tiếng trả lời, định đẩy cửa đi vào. Bên trong không một bóng người, đang bức bối, một nam tử từ bên ngoài đi vào, “Đường chủ.”

“Người đâu rồi?” Phong Phi Duyệt chuyển tầm mắt từ căn phòng vắng tanh sang người mới xuất hiện, hẩn cúi thấp đầu, từ trong tay áo lấy ra một phong thư, “Đây là danh sách hoàng tôn bảo thuộc hạ giao cho người.”

Nàng đưa tay nhận lấy, tuy có bài xích, nhưng hai tay vẫn mở nó ra: ‘Rừng cây Đông Giao, giờ thìn ám sát.’

“Đối phương là ai?”

Hế, chip đã trở lại rồi đây các tênh iu ơi :)), cuối tuần vui vẻ nhova các chế <3><3><>

157. Chương 155: Chạm Mặt

Chương 155: Chạm mặt

“Bẩm đường chủ, là một gã quan lại đã quy ẩn, theo tin tức đáng tin, trong thời gian hẩn nhậm chức ở huyện Tào Dương nổi tiếng là một tham quan, lần này cáo lão về quê, tùy thân còn mang theo mười rương bảo vật đầy tràn.”

Phong thư trong tay bị gấp lại rồi nhét vào tay áo, Phong Phi Duyệt khẽ phát tay một cái, ý bảo hẩn lui ra.

Trong rừng cây Đông Giao um tùm, từng cây từng cây vươn cao chọc trời, gốc cây xù xì lớn chừng một thân người, Phong Phi Duyệt đứng trên một thân cành vững chãi, sau lưng, rải rác hơn mười tên sĩ tử.

Gió nhẹ lướt qua, lá cây rung lên xào xạc, kèm theo tiếng vó ngựa đột nhiên truyền tới, khiến người ta đình tai nhúc óc.

Xe ngựa chậm rãi tiến bồng bước một tới đây, một đôi đồng tử sắc nhọn xuyên ra rừng cây giăng kín tầng tầng lớp lớp nhìn về đằng xa, sau lưng, ánh mắt của đám sĩ tử kia vô hồn, chỉ nhất nhất hành động theo Phong Phi Duyệt. Nàng vòng một tay qua thân cây, ngồi xổm người xuống, vạt áo màu đen phiêu dật rơi xuống, ngón tay thon dài kéo chiếc mạng che mặt lên, vận sức chờ phát động.

Xe ngựa càng tiến đến gần, nàng ngưng mắt nhìn lại, có chút kinh ngạc, hai tên nam tử ngồi trên lưng ngựa dẫn đầu kia, không phải là hai thủ vệ canh giữ trước cửa căn phòng nhà trọ lúc trước sao?

Phong Phi Duyệt nắm chặt dây roi da trong tay, mái tóc búi gọn sau gáy bị rơi xuống một nhánh, ngẫm nghĩ một chút cũng liền hiểu ra, đề phòng nghiêm ngặt như vậy, hiển nhiên là kẻ giật dây đằng sau rất có thể lực.

Xe ngựa dần dần tiến lại gần, âm thanh bánh xe nghiền qua cát vàng đất đá trên mặt đường truyền vào tai, ánh mắt nàng xuyên qua rừng cây rậm rạp, cái miệng nhỏ nhắn đọc khẽ, “Một, hai...”

“Uyy...” Hai người trên ngựa hô lên, tuấn mã dưới thân lập tức rướn thẳng hai chân sau, hai tay thít chặt dây cương sau đó mới dừng hẩn, trong kiệu có người vén lên một góc rèm, “Có chuyện gì?”

“Bẩm tổng quản, phía trước có chút khác thường.” Tuấn mã dẫn đầu lui về sau vài bước, một nam tử trong đám rút túi vải giắt ngang hông ra, vung cánh tay lên một cái, bột thuốc ở bên trong bị vung thẳng ra đằng trước, mọi người giương mắt nhìn lên, lúc này mới nhìn thấy rõ rừng cây um tùm này, thân cây hai bên đều bị một dây sắt cực kỳ nhỏ trói ngang, nếu vừa rồi không phát hiện ra, chắc chắn đã bị rơi vào bẫynga người đồ ngựa.

Phong Phi Duyệt chờ đúng thời cơ, hướng ra sau lưng phát tay một cái, cành lá phát ra vài tiếng lay động rất khẽ, đám sĩ tử bị khống chế từ góc tối hiện ra, đồng loạt tấn công lên trước.

“Không ổn!” Hai nam tử rút đại đao giắt trên yên ngựa ra, “Bảo vệ chủ tử.”

Đám sĩ tử áo đen liều mạng xông lên, cũng chẳng thèm đếm xỉa tới sống chết của bản thân, trường kiếm dính đầy máu tươi, Phong Phi Duyệt vừa nhìn hai nam tử kia liền biết bọn họ không phải hạng tầm thường, võ công hiển nhiên tuyệt thế. Lúc rút đại đao trong tay ra, vòng bạc trên lưỡi đao kịch liệt đụng vào một chỗ, kiếm khí bắn ra tán loạn đứt khoát chém đứt một khúc cây cứng cáp đứt thành hai nửa, thật khiến người ta phải kinh hãi.

Đám tử sĩ cùng hai nam tử kia triển đấu, Phong Phi Duyệt lặc định hai chân, thị vệ tiến lên chạm mặt bị nàng vung dây roi trong tay ra, ‘vụt’, roi da kia xoay tròn mấy vòng, đầu roi phát ra âm thanh vang dội, một thân hình diễm lệ thoáng qua, đám người tiến lên ngăn cản bị đánh đến trầy da sứt thịt. Phong vẫn như biến đổi, lãnh phong cuộn cuộn kéo tới, Phong Phi Duyệt lặc mình một cái, hai tay ngăn cản trước mắt.

Sau khi khó chịu trong mắt rút đi, nàng định từng bước từng bước ép sát lên, nam tử trong kiệu quay sang người bên cạnh mở miệng xin phép, “Chủ tử, để thuộc hạ ra ngoài xem sao.”

“Không cần,” Hấn vung tay một cái, màn kiệu rũ xuống che kín tròng mắt, cũng không nhìn thấy rõ người đến là ai, “trăm muốn khiến bọn chúng một đi không trở về!”

Nam tử bên cạnh yên lặng, thấp thỏm nhìn hấn một cái, sau đó im lặng không lên tiếng.

Phong Phi Duyệt nhắc trường tiên lên, rất ít người điều khiển được roi da trong tay điêu luyện như nàng, lực đạo bay ra ngoài uyển chuyển như loài rắn, sau khi kéo thành một đường, hướng về phía người trong kiệu phóng thẳng tới. Bên ngoài màn kiệu mềm mại, là một chuỗi châu ngọc rực rỡ đủ màu sắc, vẻ yên tĩnh đọng đưa theo gió ban đầu bị xé vỡ, biến thành chuỗi hạt châu đứt dây rào rạc rơi xuống, va đập vào xe ngựa sau đó nở hoa kiêu diễm dưới mặt đất. Đầu roi nhắc màn kiệu lên, lộ ra đôi chân thon dài ở bên trong, nàng vừa định dùng sức, đầu dây kia lại bị đối phương nắm trong tay, vững vững vàng vàng.

Nàng thu hai tay lại, đối phương thế nhưng cũng không cho nàng cơ hội, dây roi bị kéo qua, ngay tiếp đó cả thân thể nàng cũng bị kéo lên vài bước. Mắt cá chân Phong Phi Duyệt dùng lực, đem dây roi quấn quanh cổ tay mình hai vòng, hai người ai cũng không chịu buông tay, thủy chung duy trì tư thế như vậy.

Bên cạnh, có tử sĩ trong lúc chém giết bay tới đụng trúng, vươn tay níu lấy màn kiệu, theo một tiếng ‘roạt’, tên kia ngã xuống cạnh xe ngựa, giữa khoảng cách mông lung, rõ ràng ràng, Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn đi, lại chạm phải đầy đặn tĩnh mịch màu hổ phách kia, tròng mắt như vậy, thiên hạ chỉ có một người. Cô Dạ Kiết cũng giật mình không nhẹ, bàn tay nắm lấy thật chặt, hận không thể kéo nàng vào trong ngực.

Phong Phi Duyệt cường bách chính mình trấn định, nàng đeo chiếc mạng che mặt, nhưng vẫn không chạy thoát khỏi ánh mắt của hấn.

Cô Dạ Kiết quét tầm mắt qua đông hoang tàn dưới mặt đất, sắc mặt ngưng trọng, giọng nói khó có thể tin, “Duyệt Nhi, nàng vì sao lại trở nên tàn nhẫn như vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn dưới chiếc mạng che mặt không còn thần sắc, tàn nhẫn? Hai mắt Phong Phi Duyệt bị thiêu đốt đến nóng rẫy, thanh âm đầy phẫn hận, “Ta chỉ là một nữ lưu, không vì giang sơn, không vì xã tắc, ta chỉ muốn yên ổn vì chính mình mà sống.”

Đốt ngón tay hoàng đế dùng sức nắm lấy dây roi đến trắng bệch, “Cùng ta trở về.”

Phong Phi Duyệt hừ lạnh, khóe miệng bỗng nhiên kéo ra, “Đã ném đi rồi, hà tất phải sinh lòng thương hại, càng thể hiện ra bộ dáng như vậy, ta càng khinh thường, chữ ‘tình’ bây giờ, ta càng không dám tiếp nhận.”

Cô Dạ Kiết nhìn người con gái kề ngay trước mắt mình, hờ hững của nàng, xa cách của nàng, đều kéo khoảng cách chỉ có mấy bước chân này càng thêm xa hơn. Phong Phi Duyệt dứt khoát đổi diện, sau khi nhìn thấy hoàng đế nàng liền hiểu ra mình đã trúng kế rồi, cái gọi là tham quan chỉ là để nguy trang, chỉ có điều, Thất Duệ vì sao phải làm như vậy, lẽ nào hấn muốn bọn họ tự chém giết lẫn nhau?

Hoàng đế ngồi đó không phòng bị, lực đạo trên tay đột nhiên bị thu hẹp, Phong Phi Duyệt còn chưa kịp buông tay, cả người đã vọt lên trước.

Ngang hông đột nhiên truyền đến một hồi căng thẳng, nàng ngoái đầu nhìn lại, thấy Thất Duệ chẳng biết đã đứng sau lưng mình từ lúc nào, cánh tay vững chãi quấn quanh eo nàng, ngón tay thon dài chế trụ cổ tay, dây roi bị buông lỏng rơi xuống đất, “Cô rời đi trước đi.”

Phong Phi Duyệt đứng vững gót chân, dùng sức muốn tránh ra, “Đây không phải là nhiệm vụ người giao phó sao? Vì sao phải rời đi?”

“Bớt lắm nhắm cho ta, đi mau,” Bàn tay Thất Duệ đặt sau lưng nàng đẩy một cái, Cô Dạ Kiết ném nửa dây roi trong tay xuống, người cũng đã nhảy ra khỏi xe ngựa, “cô rời khỏi đây trước, ở chỗ cũ chờ ta.”

Thấy hai người bọn họ có cử chỉ thân mật như vậy, hoàng đế trong cơn giận dữ, bước nhanh lên trước, “Duyệt Nhi, theo trẫm trở về, rất nhiều chuyện ta phải chính miệng giải thích cho nàng.”

Thất Duệ ngăn cản bên cạnh, khí thế không cho ai đến gần, vẻ mặt mang theo vài phần mỉa mai, “Có nhớ lúc ở Lạc Thành ta đã từng nói gì không? Lần sau gặp lại, ta liền muốn cả người nàng ta.” (Chế nào không nhớ đoạn này thì xem lại chương 57 nha:>>>)

Lời nói trong miệng nam tử, làm người ta không thể không nghĩ ngợi, Cô Dạ Kiết siết chặt nắm đấm, hai mắt như ngọn đuốc, nộ khí không cách nào che giấu được, Phong Phi Duyệt đứng bên cạnh, không mở miệng cũng không phủ nhận, bầu không khí mập mờ như vậy, Thất Duệ dùng thân thể mình ngăn cản trước mặt nàng, ánh mắt đầy khẩn trương nói, “Đi!”

Nàng lập tức hoàn hồn, bước chân vô thức lui về sau.

“Duyệt Nhi, cùng ta trở về.” Cô Dạ Kiết tiến tới gần, trong mắt vẫn có chờ đợi, thân thể cao lớn của Thất Duệ bao phủ toàn bộ thân hình nhỏ nhắn của nàng, thanh âm tà mị chui vào trong tai, “Cô còn muốn bị dày ả thêm lần nữa phải không? Hay là, muốn trở về cái hoàng cung tối tăm không có ánh sáng đó?”

Phong Phi Duyệt mân cằng môi trái tim, khoe mắt xẹt qua chua xót, tầm mắt lướt qua Cô Dạ Kiết một cái, xoay người chuẩn bị rút lui, “Cẩn thận.”

Hai chữ kia gần như là đè ép bật ra giữa cánh môi cứng rắn, khô khan, mà lại đầy thâm tình, ngay cả nàng cũng không phân định nổi là đang nói với ai, bóng lưng cảnh giác của Thất Duệ, có hơi ngẩn ra, “Ta biết.”

Cô Dạ Kiết thấy nàng thật muốn rời đi, lập tức lòng nóng như lửa đốt, muốn tiến lên, Phong Phi Duyệt thể nhưng chỉ lưu lại một bóng lưng tịch mịch, cùng, một câu giao hẹn với người khác, “Ta ở chỗ cũ chờ người!”

Thất Duệ không tự chủ được kéo cong khoe môi, không phải đắc ý, mà là phát ra từ đáy lòng, chân chân thật thật.

Hoàng đế trở mắt nhìn nàng tung người, thậm chí cũng không quay đầu lại một lần. Phong Phi Duyệt trở về phân đà của Độc Bộ Thiên Nhai, đã hơn nửa ngày trôi qua, mãi vẫn chưa thấy bóng dáng Thất Duệ đâu. Mặt trời sắp lặn hắt ra tia nắng cuối ngày, tà dương quét tới, ráng chiều như máu, hơi ẩm phủ ra nhuộm đỏ một thân trắng tinh trên người nàng.

“Hoàng tôn...” Từ xa, truyền đến tiếng thông báo khẩn trương, Phong Phi Duyệt tiến lên, chỉ thấy Thất Duệ đang đi lên trước, toàn thân cũng không có vết thương nào to tát, tay trái nắm chặt, vết máu đỏ thẫm từ lòng bàn tay chảy ra, nhỏ xuống nền đất sáng bóng tinh tươm.

“Người làm sao vậy?” Nàng đi lên trước, may mà ngoại trừ bàn tay, không có trọng thương.

Sắc mặt Thất Duệ cũng không được dễ nhìn, có chút âm u, Phong Phi Duyệt cho người đem nước sạch bằng vải tới sau đó để hắn ngồi xuống một bên. Bàn tay dùng sức quăn quanh một chỗ, nhìn kỹ rồi mới phát hiện chỗ bị thương là ở gan bàn tay. Nàng mở năm ngón tay của hắn ra, trước tiên dùng khăn ướt xử lý sạch miệng vết thương, băng vải trắng tinh vừa mới quấn lên, liền bị máu tươi thấm ướt. Nàng cũng không hỏi hắn vì sao mà bị thương, trong lòng, mơ hồ có chút lo lắng, hai người đối đầu, sợ là không liệu mạng đến ta chết người sống, sẽ không ai chịu từ bỏ ý định.

Thất Duệ thấy nàng có tâm sự trong lòng, khẽ động ngón tay một cái, chậm chậm cong lên, giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn đang vội vàng băng bó kia trong lòng bàn tay mình, Phong Phi Duyệt ngẩng đầu lên liếc nhìn một cái, sau đó đẩy tay của hắn ra, tiếp tục động tác đang làm dở. Vừa mới quấn lên một vòng, nam tử lại không đứng đắn, nàng dứt khoát gỡ lên lòng bàn tay hắn một cái, Thất Duệ bị đau, ngoan ngoãn bỏ tay ra. Chỉ là băng bó đơn giản, động tác của nàng hiển nhiên có chút vụng về, khoe miệng nam tử mỉm cười, ngón tay lại cong lên lần nữa.

“A...”

Phong Phi Duyệt vỗ vỗ hai tay mấy cái, “Tự mình buộc lại đi.”

Thất Duệ giờ giờ băng vải lơ lửng giữa gan bàn tay lên, gương mặt tuần tú cười khổ, đưa tay tới trước mặt nàng, “Ta bị thương rồi.”

“Nhưng, ta thấy ngươi không có nửa điểm bộ dáng của người bệnh.” Phong Phi Duyệt trừng mắt nhìn hắn, nhìn sườn mặt ngang tàn bất cần của hắn, đối diện ba lần bảy lượt, cuối cùng vẫn phải xoay người, cầm băng vải chỗ gan bàn tay hắn buộc lại.

Thất Duệ nhìn nàng rũ hai mắt xuống, ít nhất vào lúc này, nàng là toàn tâm toàn ý đối đãi với mình, “Đúng rồi, tại sao cô lại đến Đông Giao?”

Phong Phi Duyệt nhú mày, ngón tay bị hắn nắm chặt, “Không phải mệnh lệnh của ngươi?”

Thất Duệ đứng dậy, lồng ngực nhấp nhô bất định mang theo cảm giác bị đè ép tiến lên trước, “Mệnh lệnh của ta?”

Nàng rút tay về, lấy phong thư giấu trong tay áo ra, gương mặt anh tuấn của Thất Duệ vốn đang đầy vẻ bồn chồn lập tức trở lạnh, dùng một tay mở lá thư ra, ánh mắt sắc nhọn quét qua, thần sắc âm u, “Đây là kẻ nào đưa cho cô?”

“Đông Tín.” Phong Phi Duyệt tự biết có người động tay động chân, mà ở trong Độc Bộ Thiên Nhai, kẻ gây khó dễ cho mình, người đầu tiên nghĩ đến chính là kẻ đó.

Thất Duệ xem xét tỉ mỉ lá thư trong tay, cong một gối lên, sau đó đưa tới trước mặt Phong Phi Duyệt, “Cô cũng thật là dần, bút tích của ta cũng không nhận ra sao?”

Nàng vươn một tay hất khủy tay của hắn ra, thuận miệng trả lời, “Ta hà cớ gì phải nhớ bút tích của ngươi.”

Thần sắc Thất Duệ có chút mất mát, chỉ là trong nháy mắt, liền khôi phục lại bộ dáng lúc trước, “Ngươi ngốc.”

Phong Phi Duyệt vốn còn áy náy trong lòng, bây giờ thấy hắn chửi mình như vậy, cũng lập tức hùng hồn, “Ngươi sao lại thuận mồm mắng chửi người khác.” Tâm tình của hắn bỗng dưng tốt lên, cũng không lập tức truy cứu chuyện lá thư, “Lần này tới để đồ, sự tình can hệ trọng đại, ta sợ hoàng đế đã để mắt đến chúng ta.”

“Ngươi vội vã lên đường, rốt cuộc là vì chuyện gì?” Phong Phi Duyệt học theo bộ dáng của hắn co hai chân lại, nghiêng người tựa vào một bên hành lang.

“Vô lâm chí tôn,” Thất Duệ phỉ phỉ chút lá vụn rơi trên đầu vai, “vì thống nhất vô lâm mà đến.”

Phong Phi Duyệt vòng hai tay trước ngực, ánh mặt trời tầng tầng lớp lớp đan xen, mang theo sắc thái kiêu diễm, nàng sớm nên nghĩ đến, Thất Duệ cùng Cô Dạ Kiết hẳn là cùng một loại người, sinh ra đã vì chính phục mà không ngại chém giết, thấy nàng không nói thêm gì nữa, hai tay nam tử đùa nghịch bức thư trong tay, trong miệng tựa như có lời muốn nói. Do dự năm lần bảy lượt, Phong Phi Duyệt thủy chung quay mặt về phía hắn, tâm sự nặng nề, Thất Duệ biết trong lòng nàng có điều vướng mắc, sau khi đứng dậy, quay đầu lại nói, “Đi thôi, ở cái nơi tồi tàn này còn gì nữa mà ngắm nghía.”

Nàng ngẩn ra, thu hồi thần trí rồi lạnh lẽo đứng dậy, đi theo phía sau hắn.

Chuyện lá thư, gần như không tốn chút khí lực liền tra ra rõ ràng, kẻ đứng đằng sau giao phó chính là tên Tả môn chủ kia, Thất Duệ biết ân oán giữa bọn họ, hạ lệnh trách phạt năm mươi roi, còn chuyện sống hay chết thì tùy thiên mệnh.

Mặt trời lặn về phía tây, chiếm giữ một nửa khoảng trời, Cô Dạ Kiết đứng trên đài cao, nhìn ra đằng xa.

“Hoàng thượng...”

Hắn xoay người, nóng vội hỏi, “Tra thế nào rồi?”

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ một đường theo dõi, nhưng...” Một đại hán quỳ một chân dưới đất, đầu hạ xuống rất thấp, “vẫn bị mất dấu.”

Ánh mắt Cô Dạ Kiết âm trầm, vẫn đứng nguyên vị trí lúc trước ngoái đầu nhìn lại, “Hoàng tôn của Độc Bộ Thiên Nhai, muốn tìm được hành tung của hắn dễ như vậy sao?”

“Hoàng thượng, thuộc hạ truy xét được sắp tới trong võ lâm có một thịnh hội lớn, đến lúc đó, Độc Bộ Thiên Nhai chắc chắn sẽ xuất hiện.”

Cô Dạ Kiết chống một tay lên trán, nửa người trên hơi cúi xuống, bóng lưng trong đêm tối hiện ra chút hoang vu khó có thể dự liệu, hần phất tay một cái, ý bảo đám người lui ra toàn bộ.

Bao nhiêu lần lướt qua nhau, đã khiến cả tâm và thân hần mệt mỏi, khó lòng ứng đối.

Vượt mắt rồi, muốn tìm trở về, sao mà khó khăn như vậy?

Cầm sắt hoa niên thùy dư độ? * Cả đời này, một thân một mình, cô cô độc độc, cho dù dành được cả giang sơn, tim, thể nhưng vẫn là trống không.

(* Câu này các tềnh iu cho phép chip chém gió tí vì đại loại cũng không hiểu nên dịch sao cho nó sát nghĩa :v :v... Cầm sắt: thường dùng để chỉ vợ chồng hòa hợp; hoa niên: tuổi trẻ, tuổi tươi đẹp nhất của đời người. Ý của cả câu: Tuổi trẻ, ân nghĩa phu thê giờ đây phải trải qua cùng ai?)

Đại hội võ lâm tổ chức trên đỉnh một dãy núi, nơi này cách đế đô khá xa, lại không nằm trong phạm vi cai quản của triều đình, nhân sĩ giang hồ không chịu được trói buộc, muốn đến đây trải qua những ngày tiêu điều tự tại, nhàn hạ thích ý.

Đoàn người Phong Phi Duyệt cùng Thất Duệ tất tả đường dài chạy tới, nàng không thích ồn ào náo nhiệt, sau khi gặp qua lão trang chủ của gia trang này liền lưu lại Châu Thúy Uyển, yên lặng chờ đợi võ lâm thịnh hội tổ chức vào ba ngày sau.

Mặc bộ nam trang trên người, ra ra vào vào càng thêm thuận tiện, bước chân chậm rãi dạo bộ trong vườn, lại chạm mặt một tên nam tử đang hốt hơ hốt hải chạy tới, Phong Phi Duyệt nhìn kỹ lại, thấy là tên người hầu của Thất Duệ.

“Gấp gấp như vậy làm cái gì?” Nàng phui phui đầu vai, lên tiếng hỏi.

“Đường, đường chủ...” Nam tử cúi đầu, tầm mắt không ngừng xoay quanh bốn phía, hai tay đặt trước người mắt tự nhiên rụt ra sau, Phong Phi Duyệt nhảy bén bắt được động tác của hắn vào mắt, “Thứ gì kia?”

“Không có gì,” Nam tử có ý tránh né, chuyện của Thất Duệ vốn dĩ Phong Phi Duyệt không nên quản, nhưng thấy thần sắc tên kia hốt hoảng như vậy, trong lòng liền đoán chừng có chuyện, “Giao ra đây.”

“Đường chủ, đây là đồ của hoàng tôn, trừ hoàn tôn...” Hắn cố tình làm khó, hai tay gắt gao siết lấy vật kia không buông.

“Vậy được, người không giao ra, ta tự mình đi hỏi hắn.” Phong Phi Duyệt dứt lời, liền định xoay người, tên kia nghe vậy càng thêm hoảng loạn, nhớ đến lời Thất Duệ dặn dò lúc trước, hần vội vàng ngăn trở trước mặt nàng, “Đường chủ, thuộc hạ đưa cho người cũng được, nhưng mà...”

“Người yên tâm, ta xem qua liền trả lại người, tuyệt đối không nói lại với hoàng tôn.”

Tên kia suy xét một hồi, cuối cùng thận trọng xòe bàn tay ra, Phong Phi Duyệt theo đó nhìn lại, thì ra là một phong thư dùng bồ câu đưa tin.

Phía trên dùng dây tơ hồng tinh xảo buộc lại, sau khi mở ra, chỉ thấy bên trên viết vài chữ nhỏ nhắn thẳng tắp, “Hoàng đế xuất cung, ắt phải diệt trừ.”

Nhìn loại giấy Tuyên Thành này, chắc chắn là từ Hoài Dương tiến cống sang, nàng nhìn lại mấy chữ kia, ánh mắt lập tức sáng lên, phần đuôi chữ thanh tú, bỗng đứng lại cong lên một chút. Phong Phi Duyệt gắt gao nắm lấy bức thư kia trong tay, chữ viết này, nghiễm nhiên là bút tích của Đông thái hậu.

“Đường chủ, đường chủ...”

Nam tử ra sức gọi mấy tiếng, Phong Phi Duyệt cầm lá thư buộc lại kỹ càng giống hệt như bộ dáng lúc đầu rồi thả lại vào tay hắn, “Không được nói cho hoàng tôn chuyện ta đã xem qua bức thư.”

“Dạ.” Nam tử liên tục gật đầu không ngừng, khẩn trương thối lui ra ngoài.

Giữa đình viện rộng lớn, chỉ còn lại một mình Phong Phi Duyệt, nàng đứng sững như trời trồng, tròn lòng bị tám chữ kia quấy phá đến khiếp đảm, quên hết cả phản ứng.

158. Chương 156: Tử Vong Lâm

Chương 156: Tử Vong Lâm

Phong Phi Duyệt thuận theo đường mòn trải đá trứng ngỗng tiến thẳng lên trước, dương quang ảm đạm có chút rét lạnh, lá thư kia là gửi cho Thất Duệ, xem ra, nhất cử nhất động của nàng cũng vậy, bị thái hậu hai cung nắm trong tay.

“Sao lại ở đây?” Giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên trên đỉnh đầu, Phong Phi Duyệt giương mắt, thấy là Thất Duệ.

Khẽ chau mày, lời nói muốn bật thốt ra lại bị cường ngạnh đè xuống, nàng kiềm nén nghi ngờ trong lòng, không thể bứt dây động rừng vào lúc này, “Trong phòng quá buồn tẻ, ta ra ngoài đi lòng vòng.”

Thất Duệ cúi thấp đầu đi vòng qua trước mặt nàng, như có tâm sự gì đó, Phong Phi Duyệt theo sát tiến lên, âm thầm tính toán sau đó giả vờ như vô tình nói ra, “Vừa rồi thấy Lạc Nghĩa vội vội vàng vàng chạy ngang qua đây, còn đụng phải ta, có phải Độc Bộ Thiên Nhai xảy ra chuyện gì không?”

Bước chân hần khựng lại, đưa lưng về phía nàng, Phong Phi Duyệt tiến gần lên trước, cùng hần sóng vai, Thất Duệ hạ tầm mắt, gương mặt ngưng trọng chẳng mấy chốc liền quay sang đây, “Không có việc gì.”

Nàng gật đầu, cũng không hỏi nhiều, tự mình đi thẳng về phía trước.

Nàng chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi thử, càng không nghĩ rằng Thất Duệ sẽ nói thật với mình, khoảng cách giữa người với người, vẫn nên càng lãnh đạm càng tốt.

Thấy nàng chỉ lo đi về phía trước, Thất Duệ cũng không nói gì, đi theo vài ba bước, Phong Phi Duyệt thả chậm bước chân, để hần đi trước mình.

“Đại hội võ lâm ba ngày sau, ngươi là đặt vào tình thế bắt buộc.”

Thất Duệ mặc trường sam gấm long mãng, hoa văn nơi ống tay áo theo động tác giơ tay của hần mà hiện rõ, vẫn dùng vẻ mặt ngang ngược bất cần đời ấy liếc nhìn nàng, “Vẫn là cô hiểu rõ ta nhất.”

Phong Phi Duyệt không nhìn được bật cười, dã tâm của Thất Duệ e là đến người đi ngoài đường cũng biết, chỉ từ lượng nhân mã Độc Bộ Thiên Nhai xuất động là có thể nhìn ra được, nàng nhẹ cong cánh môi, thân người lại lần nữa đi lên phía trước.

Đến ngày diễn ra đại hội võ lâm, mấy ngày nay nàng cẩn trọng quan sát, trong bang hội cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, Thất Duệ càng không có biểu hiện gì khác thường, trong sơn trang khổng lồ dựng một khoảng đài trống trang trọng, bốn phía dùng hàng rào bụi gai vây quanh, ngoại trừ lão trang chủ chủ trì thịnh hội lần này, các bang các phái còn lại theo theo thứ tự nhập tọa, cực kỳ uy vũ.

Phong Phi Duyệt đứng bên cạnh Thất Duệ, hần một thân phục trang tinh tế, gương mặt lãnh đạm nhìn chằm chằm đằng xa, có chút thất thần.

“Hoàng tôn,” Lão trang chủ kia chấp tay, tiếp đó nói, “không biết Độc Bộ Thiên Nhai, là phái vị môn chủ nào ra trận?”

Ánh mắt Thất Duệ lóe lên, ngón trỏ chống sau gáy, khuỷu tay tỳ lên trên thành ghế, tầm mắt u ám quét qua đám người, mang theo vài phần châm chọc, “Chỉ cần một đường chủ là đủ rồi.” Hần quay đầu, ngược mắt nhìn lên, hướng sang Phong Phi Duyệt nói, “Cô ra đi.”

Nàng gật đầu, vươn tay nhắc vạt áo lên, người đã vọt ra giữa đài trống.

Ngày hôm đó, tất cả mọi người dưới đài không cách nào quên được sự sắc sảo cùng năng lực của nàng bao trùm tứ phía, thân ảnh mong manh có chút yếu ớt, nàng vững vàng đứng ngay chính giữa, so với đại hán vạm vỡ đứng đối diện thể mà lại kiên cường hơn, khí thế mười phần. Tầm mắt Thất Duệ cũng bắt đầu đi phải ngược lên, ánh mặt trời buổi trưa cực kỳ gay gắt, rơi vào đỉnh đầu nàng, tạo thành một vầng sáng rực rỡ, cả người giống như bị ánh sáng vô hình bao trùm, mờ ảo rất không chân thật.

Đối phương bước nhanh tấn công tới, thân hình cường tráng lực lưỡng, động tác không chút nhân nhượng, Phong Phi Duyệt uyển chuyển xoay người một cái, một tay bắt lấy cánh tay hắn, còn tay kia thuận theo khuỷu tay đến lòng bàn tay hắn đẩy một cái, chỉ nghe thấy âm thanh xương cốt bị lệch khỏi vị trí truyền đi khắp nơi chui vào tai mọi người. Tên nam nhân kia cũng gắng gượng nhịn được, phần huyệt huyệt của nàng một cái rồi ngưng ngừng xuống đài, từ đầu đến cuối không hề phát ra một tiếng kêu đau.

Cánh môi Thất Duệ kéo lên một đường cong hài lòng, mười ngón tay thích ý gõ nhẹ lên bên cạnh, Phong Phi Duyệt không vội cũng không hoang mang, thủ phát càng thêm trầm ổn, cơ hồ chỉ trong vài chiêu là có thể đánh lui đối phương. Thất Duệ biết nội lực của nàng chưa đủ, trong thời gian ba tháng ở Độc Bộ Thiên Nhai, nàng đón nhận huấn luyện còn tàn khốc hơn so với lúc ở cạnh Quân Ấn, có lúc phân tâm một cái, cũng không tránh khỏi bị thương, bất quá cũng chỉ vì sinh tồn mà thôi, một cái mạng, lại phải liều mạng hết thảy để bảo vệ nó như vậy.

Đánh vắng người vừa lên ra khỏi đài, trên trán Phong Phi Duyệt đã lấm tấm mồ hôi, đang trong lúc tỷ thí đến khí thế ngất trời, lại thấy một gã hạ nhân từ bên ngoài lao vào, cuống hòng rút lên, giống như mặt hồ yên tĩnh bỗng dưng bị ném vào một hòn đá cuồn cuộn, “Không xong rồi, không xong rồi...”

Lão trang chủ mặt đầy nghiêm trọng, từ vị trí chủ trì ngồi bật dậy, một ngón tay chỉ về phía người mới tới, nội khí ùng ùng, “Ở đây đều là các vị hảo hán nổi danh lừng lẫy giang hồ, ta đã dặn đi dặn lại không được tự ý xông vào, người ăn gan hùm có phải không!”

“Trang chủ,” Về mặt gã hạ nhân kia rất kỳ quái, nhấc tay áo lên không ngừng lau lung tung trên mặt, “là triều đình, người của triều đình tấn công vào đây rồi.”

“Cái gì?” Lão trang chủ cất cao âm điệu, thân thể run run rẩy rẩy ngồi thụp xuống ghế, khuôn mặt già nua hoảng loạn chẳng mấy chốc liền trấn định lại, “ta cùng triều đình trước giờ nước sông không phạm nước giếng, lần này sao lại...” Ông ta đưa tay vỗ vỗ lên trán mấy cái, “Kéo tới bao nhiêu người?”

“Thủ vệ đều đang trấn giữ trước cổng,” Gã hạ nhân thành thực khai báo, “thuộc hạ lên xem qua, đối phương đều là binh sĩ mặc áo giáp, nhân mã dũng mãnh, đang một đường dọc theo chân núi tới đây.”

“Xem ra, triều đình là có chuẩn bị mà đến.” Đám bè cánh ngồi vây quanh tụ lại chụm đầu ghé tai, Phong Phi Duyệt đứng trơ trọi giữa đài, Thất Duệ vẫy tay một cái, ý bảo nàng đi xuống.

“Hoàng đế vì cô, cũng xem như phí không ít tâm tư.” Từ ngữ khí không nghe ra là hay hay nộ, theo như lời gã hạ nhân kia nói, đối phương khí thế bừng bừng, như là muốn tóm gọn hết đám người này. Phong Phi Duyệt ngồi xuống một bên, đối với lời nói của Thất Duệ, nàng không phản bác, chỉ là cười trừ, cực kỳ châm chọc, hoàng đế sao có thể vì mình mà xuất động binh lực lớn như vậy, hôm nay, võ lâm trung nguyên tụ họp lại một chỗ, nếu muốn diệt trừ, không thể nghi ngờ là cơ hội tốt nhất.

“Trang chủ...” Bên ngoài lại có người xông vào báo, “người trong trang không chống đỡ được, quan binh đã xông vào rồi.”

Sắc mặt lão trang chủ trắng bệch, khuôn mặt già nua từng trải phong sương có chứa mấy phần hoảng sợ không che giấu được, ông ta giương mắt nhìn lên, đột nhiên trông thấy một mũi tên vọt lên giữa không trung, từ trên mái hiên lao xuống. Một nam tử không hề phòng, bị bắn trúng bả vai, ‘vút’, chỉ còn dư lại phần đuôi tên bên ngoài, “A...” Tiếng kinh hô bất ngờ nổi lên, trên mũi tên còn loáng thoáng mang theo một mồi lửa, vừa chạm vào, liền ‘vút’ từ phần đuôi bốc cháy.

Nam tử chật vật đứng dậy, đồng bọn bên cạnh cầm bình trà trên bàn lên định dập lửa, nhưng không ngờ, càng nhiều mũi tên từ trên không trung tranh nhau lao xuống, trên mái hiên bốn phía, đã đầy đặc người đứng quanh trấn giữ. Đám người trốn chạy, lão trang chủ được bọn hạ nhân hộ tống lên ra ngoài viện tử, Thất Duệ nhanh tay nhanh mắt, năm ngón tay thon dài chế trụ cổ tay nàng sai bước cùng đi theo.

Tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng lan rộng, bước chân Phong Phi Duyệt lướt nhanh như gió, nhưng nàng lại giống như cái xác không hồn chỉ biết đi theo Thất Duệ, giữa đình viện có người liều chết phản kháng, nhưng võ công có cao cường hơn nữa cũng không chống đỡ được mưa tên như vũ bão, xác người chất đầy. Mắt thấy sắp sửa không cầm cự nổi, phần lớn người chọn cách phân tán mà chạy, đám người đối với trang tử này cũng không quen thuộc, chỉ có thể mù quáng đi theo sau lão trang chủ.

‘Rầm rầm rầm...’ Phía trước truyền đến âm thanh cửa lớn bị cường ngạnh đập vỡ, vô số thang dây mắc trên mái hiên, Phong Phi Duyệt đi theo Thất Duệ tới một tòa hậu viện trống trải, lão trang chủ siết chặt hai tay, thanh âm thê lương, “Các vị bằng hữu võ lâm, xem ra, hôm nay chúng ta nhất định phải liên hợp với nhau chống lại triều đình, nếu muốn mở một đường máu thoát thân cũng không khó.”

“Lão đầu, ông không thấy bên ngoài tử thương vô số sao?” Một người trong đó thấp thỏm không yên đứng ra nói, mắt thấy quan binh bên ngoài sắp sửa xông tới, “Chẳng lẽ sơn trang lớn như vậy lại không có lấy một đường lui?”

“Ban đầu, lão tử chính là sợ có người từ bên ngoài đột kích, lúc ấy mới tự mình chặt đứt đường lui của sơn trang.” Ông ta lắc đầu, trận chiến bên ngoài như vậy, nếu thật sự lưu lại đường lui, sợ là càng chết nhanh hơn.

“Hoàng tôn, thuộc hạ dẫn người xông ra ngoài!” Hữu môn chủ chờ lệnh, vết sẹo dữ tợn chạy dọc theo cả khuôn mặt, những người kia nghe vậy, đồng loạt phóng tầm mắt tới đây, “Hoàng tôn, nếu ngài có thể dẫn bang phái của ta chạy thoát khỏi kiếp nạn này, chúng ta cam nguyện thần phục, tôn người làm võ lâm chí tôn.”

“Chúng ta cũng thế, chúng ta cũng thế...” Các bang phái đồng loạt lớp sau nối tiếp lớp trước, xem Độc Bộ Thiên Nhai như con ngựa đầu đàn.

Thất Duệ lâm nguy không nao núng, vẫn như cũ nhàn nhã tựa vào cột đá, con ngươi hẹp dài thăm mang theo vài phần khinh bỉ, “Bản tôn không thích phế vật cam nguyện thần phục.” Tầm mắt hần lướt qua đám người, cuối cùng rơi lên trên người Phong Phi Duyệt ở bên cạnh, “Ta thích người tính tình cương liệt, rất thú vị, có thể khiến ta đem móng vuốt của nàng ta nhổ đi từng cái từng cái một.”

Trong miệng không có được một câu hữu ích, nàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên, không muốn nhìn bản mặt của hần.

Đám người tự làm mình mất mặt, nhưng cũng không dám nổi giận, chỉ có thể gắng sức tìm kiếm đường ra bốn phía, Thất Duệ hướng Hữu môn chủ phát tay một cái, ý bảo hần không được hành động thiếu suy nghĩ, lúc này người nào vọng tưởng đi ra ngoài, chỉ có kết cục bị loạn tiễn bắn chết.

“Nhìn kia, ở đó có rừng cây!” Một người hô to, hy vọng đột ngột xuất hiện khiến hần ta mừng rỡ như điên, đám người vây quanh một chỗ rồi rít nhìn lại theo ngón tay của hần, quả thật, cách đình viện hơn mười mét, lại là một cánh rừng tươi xanh um tùm.

Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc, vừa rồi lúc bọn họ đi vào, sao lại không phát hiện ra?

Đám người không chút nghi ngờ xem rừng cây này là lối thoát duy nhất, lão trang chủ thấy mọi người đồng loạt xông lên, vội đuổi theo trước, giang hai tay muốn ngăn cản bọn họ lại, “Đừng qua đó, đừng qua đó.”

Thất Duệ cùng Phong Phi Duyệt liếc nhau một cái, đứng vững gót chân, cánh rừng này rất quỷ dị, phía trên cánh rừng vẫn có thể trông thấy rõ ràng sương khói đang lượn lờ, tầm mắt xuyên qua tầng cây cối phía trước, lại không cách nào nhìn được bên trong. Bên ngoài là cuồng phong dữ dội, nhưng phóng mắt nhìn đi, lá cây vẫn an tĩnh nằm yên trên thân cành, không có chút dấu vết phiêu động.

“Mọi người không được đến gần, cánh rừng này, sau khi tiến vào thì không ra được nữa.” Lão trang chủ ngăn cản đằng trước, “Tuyệt đối không được mạo hiểm.”

Tiếng chém giết ở tiền sảnh truyền đến từng hồi, mùi máu tươi tanh nồng chui vào cánh mũi mỗi người, có kẻ khuôn mặt đầy vết sẹo đẩy ông ta ra, “Lão gia hỏa, tránh ra, dù sao cũng chết, nói không chừng đi vào, còn thể tìm được đường ra.”

“Đúng vậy,” Những người còn lại bên cạnh bắt đầu phụ họa, “chúng ta nhiều người như vậy, tay dắt tay cũng có thể đi ra ngoài, không phải chỉ là một cánh rừng thôi sao, có lối vào, vậy phía đối diện bên kia, ắt phải có lối ra.”

Phong Phi Duyệt chẳng nói chẳng rằng, nàng càng không nghĩ đến, trên đời lại có chuyện kỳ lạ như vậy, trong lòng ôm vài phần may mắn, bọn họ nói không sai, còn tốt hơn là đi ra ngoài kia chịu chết.

“Mục tiêu của hoàng đế là cô.” Thất Duệ nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn nàng.

Phong Phi Duyệt khẽ chau đôi mày thanh tú, có chút tức giận nhìn hắn chòng chọc, Thất Duệ tránh đi tai mắt của đám người, tiến sát tới trước người nàng, “Cô đi ra ngoài, có lẽ có thể giữ được một mạng.”

Thần sắc ngơ ngẩn, thậm chí còn mang theo vài phần sợ hãi, Phong Phi Duyệt nheo mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn kiên nghị hiện lên chút bi thương, muốn ẩn trốn, nhưng vẫn theo khóe môi dè dặt của nàng mà lộ ra ngoài. Lúc này mình đi ra ngoài, là còn muốn để hắn lựa chọn thêm một lần nữa sao? Vẫn là giang sơn, vẫn là nàng, kết quả, không phải cũng như nhau hay sao?

Hà có gì, tự rước lấy nhục.

Cổ tay trắng nõn đột nhiên bị dùng sức bắt lấy, cả thân thể cũng bị lôi ra một bước, chỉ thấy Thất Duệ hung dữ quay đầu lại, lời nói càng thêm tàn độc, “Thật đúng là muốn đi ra ngoài đây? Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, ta dù chết cũng phải kéo cô theo.”

Phong Phi Duyệt theo bước chân của hắn đi tới trước cánh rừng, một cỗ mùi vị tươi mát xa xăm từ con đường nhỏ bên trong truyền tới, lão trang chủ ngồi bệt dưới đất, vẫn còn gắng gượng khuyên can, “Đây là Tử Vong Lâm, không thể đi vào a, không có đường ra, không có...” Đúng vào lúc này, quan binh phá cửa, trực tiếp xông vào, đám người chưa kịp tháo chạy bị lưỡi đao sắc nhọn chém giết, tử thương vô số.

Thất Duệ một tay ôm gọn thắt lưng nàng, thân thể vọt lên bay vào trong rừng. Người của Độc Bộ Thiên Nhai từ giữa các chỗ trống đi vào, toàn bộ tràn vào khu rừng mang tên Tử Vong Lâm kia.

Hơi thở lạnh lẽo buốt giá cuốn tới, Phong Phi Duyệt không nhịn được run lên, trên đầu, trên người, toàn bộ bị hơi nước thấm ướt, Thất Duệ nắm chặt tay của nàng, con đường trước mặt căn bản nhìn không rõ, mặt trời bị tầng tầng lớp lớp lá cây ngăn lại bên ngoài, chỉ còn vài tia sáng sót lại, miễn cưỡng xé toạc màn đêm âm u bên trong.

Ngoại trừ hai người bọn họ, bên trong không nhìn thấy bóng dáng của người nào khác, quả tim Phong Phi Duyệt sít sao treo lơ lửng, một tay không ngừng nắm lấy cánh tay Thất Duệ, ánh mắt mang theo vài phần sợ hãi nhìn quanh bốn phía.

Nam tử quay đầu nhìn lại một cái, gương mặt tà mị khẽ giãn ra, bàn tay nắm cổ tay nàng dùng lực thêm mấy phần, thanh âm dịu dàng, có phần đầu độc, “Đừng sợ.”

“Oa oa...”

Đột nhiên, một loạt âm thanh kỳ dị từ đỉnh đầu thoáng qua, tiếng phe phẩy khăn khăn càng tăng thêm mấy phần kì quái, làm người ta không rét mà run.

Sương mù rất đậm, từng hạt bụi nước ngưng tụ trên mái tóc hai người, Phong Phi Duyệt vươn tay quệt lên mặt một cái, lúc thu tay lại, con đường lúc đầu kia lại biến mất, nàng mở to hai mắt, chỉ nhìn thấy một bụi cây gai xanh tốt um tùm ngăn trở phía sau, làm gì còn bóng dáng con đường nào.

Thất Duệ nắm chặt tay nàng tiến lên trên mấy bước, “Đừng quay đầu, nếu lão đầu đã nói đây là Tử Vong Lâm, xem ra cũng không thể đi ra ngoài đơn giản như vậy.”

Phong Phi Duyệt không có trả lời, nơi này yên tĩnh như địa ngục, một chút âm thanh nhỏ cũng có thể tạo ra hồi âm đinh tai nhức óc, tình cảnh như vậy, dường như đến lồng ngực cũng trống rỗng, sợ nhất chính là âm thanh.

“Nắm chặt ta.” Thất Duệ quay đầu, giọng điệu hữu lực.

Phong Phi Duyệt lại càng siết chặt tay thêm mấy phần, nàng không muốn đơn độc đi tiếp, ở nơi như thế này, tựa như cơn ác mộng gặp phải khi còn bé, không thể tỉnh lại, hít thở không thông đến khó chịu.

Nàng vừa định gật đầu, dưới chân lại bị vấp một cái, cả người ngã nhào sang bên cạnh, lực đạo nắm trên tay bất chợt bị hất ra, Phong Phi Duyệt cả kinh thất sắc, đợi đến khi chập vật đứng vững dậy, mới phát hiện, bốn bề chỉ có một mình mình, cô cô độc độc đứng trong rừng.

159. Chương 157: Dù Tử Sinh Hay Cách Biệt (thượng)

Chương 157: Dù tử sinh hay cách biệt (Thượng)

Từng đợt sương mù thưa thớt mỏng manh rơi xuống đỉnh đầu, bất quá chỉ mới ngã một cái, sẽ không lạc quá xa.

“Thất Duệ!” Nàng chụm hai tay bên cánh môi, dùng sức hét lên, cả cánh rừng khổng lồ, thanh âm lại có vẻ trống trải không thôi. Lúc này mới phát hiện, hẳn không có đáng ghét như vậy, quen thói bốn cột, đường như cũng bớt đi mấy phần tà nịnh, nhiều hơn vài phần ôn hòa.

Thân thể tựa lui ra sau, mắt cá chân vấp phải hòn đá cứng rắn một cái, sau lưng nặng nề đập vào thân cây thô ráp, Phong Phi Duyệt bị đau, đưa tay ra xoa nhẹ vài cái, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, liền đứng im dưới tán cây chọc trời không dám nhúc nhích.

Quan binh san bằng toàn bộ sơn trang, dọc theo trường cấp la liệt thi thể, hai tên binh sĩ lần lượt nâng lên rồi ném sang một bên, chỉ để dọn ra một lối đi đầy máu. Thị vệ chung quanh đồng loạt quỳ xuống, một cổ loan kiệu khổng lồ được nhắc lên, minh châu phát ra sắc khí lưu ly rủ xuống đỉnh kiệu, trong khung cảnh đầy máu tươi chuyển thành thành tư sắc kiều diễm. Tấm rèm châu ngăn cách, rèm cấm tú đang nhẹ nhàng đung đưa, đột nhiên, một đôi tay từ bên trong đưa ra, đem nó kéo sang một bên.

Hoàng đế dừng mãnh bước xuống, đôi hài mũi cong đính ngọc trai giẫm lên mặt đất tinh nông, mặt giày có thêu hoa văn đăng long, toàn bộ được trang trí bằng màu đen, mọi người nằm rạp xuống đất. Đế hài thuần chất tinh xảo đập lên mặt đá xanh bằng phẳng, từng khe từng rãnh, mỗi một bước chân xen kẽ, phẳng phất như có thể khiến máu huyết đang chảy trong người bị rút hết ra ngoài.

“Không thể tiến vào, không thể tiến vào...” Lão trang chủ ngồi phịch dưới đất, bên cạnh còn sót lại vài tên gia đình vây quanh ông ta, run sợ lấy bối, “Lão gia.”

Cô Dạ Kiết quét con người sắt bén khắp bốn phía một vòng, sau đó mới rơi lên người ông ta, “Người ở nơi này đâu?”

Đầu tóc trắng thếch của lão trang chủ rũ xuống, tuổi đã ngoài sáu mươi, tay phải gầy như que củi vô lực nâng lên, chỉ chỉ cánh rừng sau lưng, “Các người tới chậm rồi, đã đi vào trong cả rồi, đều đi chịu chết cả rồi...”

Đáy mắt Cô Dạ Kiết thoáng qua tia hung hiểm, con người màu hổ phách dưới ánh quanh dương hiện ra gần như trong suốt, có thể nhìn ra được đầu tóc là búi lên một cách hấp tấp, “Có nhìn thấy người của Độc Bộ Thiên Nhai không?”

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ đã sai người tra xét cẩn thận, trừ mấy tên tử sĩ bên ngoài, thì không thấy ai khác?” Vị tướng quân dẫn binh sĩ vây công tiến lên, thành thực bẩm báo.

Hoàng đế hất vạt áo ra sỏi bước đi tới trước Tử Vong Lâm, lạnh mắt liếc nhìn người đàn ông dưới đất, “Tất cả đều tiến vào rồi?”

“Đúng, toàn bộ đều ở bên trong, một người cũng không ra được.” Lão trang chủ từ dưới đất lão đảo đứng dậy, ánh mắt mờ dần, chỉ nhìn chăm chăm một hướng, “Bên trong chính là một cái địa ngục nhân gian, có núi, có nước, ha ha ha...”

“Trang chủ, trang chủ...” Mấy tên gia đình dùng sức đè tay ông ta lại, người ngoài đều cho rằng ông ta nói mê sảng, cũng chỉ là một cánh rừng mà thôi, làm sao có thể có một cõi trời riêng, còn có sơn thủy bao quanh chứ?

Cô Dạ Kiết tiến lên vài bước, trên mặt chợt cảm thấy từng trận hàn ý rét lạnh, hơi thở quỳnh dị quanh quẩn kéo đến, hai mắt hần hướng lại nhìn quanh bốn phía khu rừng, đầy đầm đìa cuộn trào mãnh liệt đầy hung hiểm, “Nói, làm thế nào khiến bọn họ ra ngoài!”

“Không có cách nào cả, đã tiến vào rồi đừng ai nghĩ đến chuyện ra ngoài, lúc này, đoán chừng đã chết hơn phân nửa rồi.” Thanh âm già cỗi, còn mang theo mấy phần tiếc hận, “Thật không ngờ, mỗi một người đều tình nguyện chọn cách chịu chết.”

“Vậy người có nhìn thấy mình chủ của Độc Bộ Thiên Nhai, bên cạnh hắn, có một nam tử mặc trường sam màu trắng, ước chừng cao chừng này?” Tướng quân bên cạnh tiến lên, hai tay làm động tác diễn tả trước mặt ông ta, trước đó hoàng đế đã hạ lệnh, lúc giương tên phải căng mắt ra nhìn cho rõ, tuyệt đối không được làm tổn thương người đó.

“A, hắn sao,” Lão trang chủ nhớ rõ thập phần, “bên cạnh hoàng tôn quả thật có một thiếu niên như vậy, hắn vận bộ y phục trắng hiên ngang lối lạc, ở giữa quần anh hội* lại càng oai hùng nổi bật, lão tử nhớ, võ công của hắn rất phức tạp, ngộ tính lại vô cùng cao.” Ông ta khen ngợi liên tục, thế nhưng người bên cạnh không chút kiên nhẫn xoa xoa lỗ tai, giọng tay đẩy bả vai ông ta một cái, “Ta hỏi người, hắn bây giờ đang ở đâu?”

(*Quần anh hội: Nơi hội tụ của các vị anh hùng)

“Nhưng đáng tiếc a, đáng tiếc,” Lão trang chủ lắc đầu liên tục, một ngón tay chỉ vào cánh rừng sau lưng, “Bị hoàng tôn kéo tay, đi vào Tử Vong Lâm rồi.”

Thất lựng Cô Dạ Kiết vẫn kéo thẳng như cũ, long bào màu vàng tươi như kim hoàng thịnh thế bay lượn, ở phía sau giang rộng thành đôi cánh. Viên tướng bên cạnh thấy hoàng đế giống như đang nổi giận, vội vàng vươn tay nặng nề đẩy ngã lão già xuống đất, “Cái gì mà hoàng tôn, đó là tà giáo độc địa, các người tụ tập ở nơi này gây chuyện, còn vọng tưởng đối kháng triều đình, nói mau, lối ra của cánh rừng này ở đâu!”

“Nếu như ta biết, chính ta đã sớm trốn vào trong đó rồi.” Lão trang chủ bị kiềm kẹp lộ ra vẻ mặt đầy phần hận, tầm mắt quét qua đồng thi thể dưới đất.

“Trẫm không tin, trẫm có thể san bằng Ảnh Nguyệt Sơn Trang của người, lại không tìm ra được một con đường ra ngoài!” Hoàng đế lạnh giọng lên tiếng, tuần nhan ẩn hiện dưới bóng cây lắc lư âm u bất định, giống như mưa sa sắp sửa dội xuống.

“Được...” Lão trang chủ giãy giữa hai vai, kéo thẳng phần lưng bị đè cong, “Chỉ đáng tiếc, người, có thể đấu với người, lại đơn độc không đấu lại ông trời!”

“Nếu trẫm tìm không ra, liền chặt sạch cánh rừng này!” Ngự khí Cô Dạ Kiết ngoan độc, tiện tay nhặt lên một tảng đá to bằng bàn tay, vận hết nội lực ném nó vào trong khu rừng, đám người đồng tai lên lắng nghe, lại nghe thấy một tiếng vang ‘rầm’ thật lớn, giống như kinh thiên động địa. Cánh rừng vốn đang tĩnh mịch kia đột nhiên rung động, lá cây vang lên xào xạc.

“Chặt? Tử Vong Lâm không thể chặt được...” Lão trang chủ cực lực phản đối, những người liên can sớm đã bị binh sĩ kéo xuống, ông ta giống như nổi cơn điên mở miệng chửi rủa lung tung, còn chưa đi được mấy bước, liền bị bịt kín mồm lại.

Cả khu rừng rộng lớn như vậy, cho dù có chặt hết toàn bộ cũng tốn không ít thời gian cùng nhân lực, huống hồ, đợi đến khi cứu được đám người kia ra ngoài, cũng phải là vài ngày sau, Cô Dạ Kiết đứng đó khẩn trương bồn chồn, chỉ lo nghĩ cách ứng phó.

Bên trong, giống như truyền ra một hồi tiếng khóc riu rít của nữ nhân, rất nhỏ, lại rất khê, bị đè ép thành một đường mảnh chui vào tai từng người, quan binh vây xung quanh hai mặt nhìn nhau, hoàng đế nghe thấy, vội vàng xoay người, hướng bên trong cánh rừng hét lên, “Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt dựa vào thân cây khô, nàng giơ tay lên gõ gõ đầu của mình mấy cái, nhất định là mình nghe nhầm rồi, từ từ đứng dậy, rồi lại không biết nên đi về hướng nào, hai tay tùy tiện thử lần dò vài cái, sau đó mới từng bước từng bước đi tiến trên.

Chỉ mới đi một lúc, khung cảnh phía trước lại rộng rãi sáng sủa, sương mờ lúc trước cũng tản đi, cảnh sắc nơi đây vô cùng dự hoặc, một con suối trong vắt chắn ngang đường đi của nàng, dương quang ảm ảm áp áp chiếu trên đỉnh đầu. Phong Phi Duyệt nhìn quanh bốn phía, ở bên ngoài nhìn vào, chẳng qua chỉ là một cánh rừng bình thường, nhưng không ngờ, bên trong lại ẩn giấu bóng lai thủy nguyệt. Cầu treo xích sắt cổ định phía trên dòng suối, dùng từng tấm ván gỗ ghép lại với nhau mà thành, hai bên lan can đều là xích sắt màu đen, chiều dài cũng chưa tới mười thước, lại hiện rõ uy nghiêm hùng vĩ.

Phong Phi Duyệt không ngừng nhìn quanh, cùng tiến vào cánh rừng có tất cả trên dưới trăm người, nhưng suốt dọc đường tới đây, nàng lại không bắt gặp một ai khác, thật sự rất kỳ quái. Nàng với Thất Duệ bị lạc nhau, vốn dĩ chỉ đi sai một bước, nhưng không ngờ cứ như vậy mà hoàn toàn vượt mất. Nàng ngồi xổm xuống, hai tay vốc lên một ít nước suối trong vắt, nhẹ nhàng vỗ vào mặt, muốn tẩy đi bụi bặm mệt mỏi.

Vừa giơ tay áo định lau khô nước đọng, chợt cảm thấy cả khuôn mặt đau rát, nàng vội ghé lại gần mặt nước nhìn xem, lại thấy hai bên gò má đỏ bừng, da thịt mềm mại hiện lên từng mảng sần sùi màu trắng đục, bộ dáng dữ tợn, Phong Phi Duyệt kinh hãi, ngay cả đáy mắt cũng đều là màu đỏ tươi, nàng vươn hai tay chạm vào gò má, cả khuôn mặt ngứa ngáy khó nhịn, lấy tay sờ nhẹ một cái, lại đau đến xuyên tim cắn cốt, sống không bằng chết!

“Mau tìm cách!” Hoàng đế ở bên ngoài khẩn trương đến sứt đầu mẻ trán, viên quan đi theo thấy vậy, đánh bạo tiến lên hiến kế, “Hoàng thượng, người xem chúng ta nhiều người như vậy, mỗi người dắt tay nhau cũng có thể dài bằng khu rừng Tử Vong Lâm kia, theo thuộc hạ thấy, cánh rừng này chỉ có vài lối vào, không cần biết bên trong có bao nhiêu đường mòn, chúng ta đều có thể dò xét toàn bộ, nhiều người trốn vào đó như vậy, chung quy vẫn có thể tìm ra được chút manh mối.”

Cô Dạ Kiết không phải không nghĩ tới, nhưng cách này dù sao cũng là hạ sách, có quá nhiều điểm cần xem xét lại.

“A...” Phong Phi Duyệt không dám nhìn thêm nữa, nàng sải bước lui về phía sau, bởi vì động tác quá gấp mà trật chân, cả người té nhào xuống đất, hai tay cũng không dám nhúc nhích che kín khuôn mặt. Bên ngoài, Cô Dạ Kiết nghe thấy một tiếng thê lương kia, hần lập tức xoay người, hướng viên quan lúc nãy nói, “Cứ làm như lời người nói.”

Nam tử dùng sức gật đầu, ngoắc tay ý bảo binh sĩ tiến lên sắp hàng chỉnh tề, tay trái nắm tay phải, sau khi một người tiến vào, phía sau liền nối tiếp một người. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, một nửa số người đã đi vào, ánh mắt Cô Dạ Kiết dán chặt vào lối vào kia, chỉ mới qua thời gian một chén trà, thì thấy người còn lại bên ngoài cánh rừng bị hất văng ra, loạng choạng mấy bước, đám người bên trong chỉ trong chớp mắt bị vụt tay, toàn bộ biến mất trong cánh rừng Tử Vong Lâm.

Người ở bên ngoài giật mình không nhẹ, thần sắc hoàng đế âm trầm, đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy.

Phong Phi Duyệt đứng trước cầu treo, trên mặt che lụa trắng, đôi tay nắm chặt lan can, rồi từng bước từng bước thận trọng tiến lên phía trước, cầu treo kia nhìn không dài, nhưng mỗi một bước đi lại cực kỳ gian nan. Thân thể ở trên cây cầu rung qua lắc lại, làm người ta nhìn thấy mà run sợ trong lòng.

Cô Dạ Kiết thấy không còn cách nào khác, để hài cung đình dính đầy máu tiến lại gần cánh rừng, hần định tiến lên trước thăm dò, nam tử sau lưng vội vàng khuyên ngăn, “Hoàng thượng, khu rừng kia rất tà môn, không thể tiến vào.”

Cô Dạ Kiết phát tay áo một cái, gió lạnh xào xạc, “Các ngươi chặt sạch toàn bộ cánh rừng này đi cho trẫm, một gốc cây cũng không được chừa lại, đến khi trời tối, châm đuốc lên, nếu trẫm không nhìn thấy ánh sáng, liền đem các ngươi đi chém!”

Người bên cạnh vừa định trả lời, lại thấy thân hình hoàng đế vụt qua, cứ thế xông vào trong rừng, Cô Dạ Kiết dung nhập vào màn sương mù dày đặc, tiếng kêu gào của người sau lưng đều bị ném ra sau gáy, ánh mắt nam tử đầy khẩn trương, chỉ muốn tìm kiếm thân ảnh Phong Phi Duyệt. Đưa tay ra, không thấy được năm ngón, chỉ có thể thuận theo đường mòn mù mịt tiến lên.

Dưới cầu treo, ở phía đối diện có một khoảng rừng tươi tốt, đằng trước dùng một hàng rào đứng vây quanh, trên miếng ván gỗ nhỏ viết ba chữ ‘Tích Duyên Lâm’. Phía dưới, còn có một bài thơ ngắn:

Mộng thiên hời, hồn ngưng tụ.

Tương tư nguyệt, trần duyên tận.

Nhất hời thủ, vân khai kiến nguyệt minh.

Tái hời thủ, lang bạn lan san xử.

Tam hời thủ, tổ thủ tiểu thiên nhai.

Phong Phi Duyệt ngồi xổm xuống, quỳ một gối lên mặt bùn đen, mười ngón tay lướt qua chữ viết phía trên, tâm tư hỗn loạn. Hoa văn điêu khắc đập vào lòng bàn tay, ý nghĩa của bài thơ này, nói rằng, cánh rừng này được đặt tên là Tích Duyên Lâm, từ cổ chí kim người chết bên trong đều là cô đơn chiếc bóng. Cho dù có yêu thương nhau hơn nữa, đến cuối cùng vẫn không thể chết chung một huyệt, đời người, bỏ lỡ quá nhiều thứ, nếu như thử quay đầu nhìn lại, nói không chừng, người kia đang ở sau lưng. Tay đã nắm lấy thì đừng buông ra, nếu ở trong rừng cây này có thể tìm thấy người kia của mình, đó mới chính là lang quân cùng mình đi đến chân trời góc bể.

Trong lòng thoáng qua chút phiền muộn, đầu ngón tay lạnh như băng, người đã đứng thẳng dậy, con đường phía sau, đã bị chặt đứt, quanh thân càng không còn đường nào khác, tầm mắt Phong Phi Duyệt lướt qua tấm ván gỗ kia, khóe môi có chút tự giễu cong lên một cách kiên cường, cô đơn lẻ bóng có gì không tốt? Đã đi vào đây, căn bản là không có đường ra, nàng đã không trông cậy được vào Thất Duệ, về phần hoàng đế...

Phong Phi Duyệt dùng sức lắc đầu một cái, bước chân kiên quyết tiến vào, về phần hoàng đế, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Bên trong vốn cũng không có gì khác với khu rừng lúc trước, nàng đi rồi lại đi, mệt mỏi cực hạn, không biết qua bao lâu, mơ hồ, giống như có ánh lửa chiếu sáng rọi vào. Phong Phi Duyệt tìm đường ra khắp nơi, thế nhưng ánh sáng lại cực kỳ ít ỏi, hăm sâu trong tuyết vọng.

Bụng đói kêu vang, hai chân nàng run lên đã đi không vững nữa, tựa lưng vào một cây đại thụ rồi ngồi xuống, nàng gian nan nuốt một ngụm nước bọt nơi cổ họng. Nơi này, không có một chút sự sống, ngay cả một con mồi để lột da cũng không có, lần đầu tiên nàng cảm giác được tư vị đói đến bụng dán vào lưng, hai tay rơi lên trên bụng, rồi lại vô lực rũ xuống đất. Ngón tay đụng phải một chùm dây leo, nàng cúi đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên tinh quang hy vọng.

Rõ ràng là một củ khoai lang.

Phong Phi Duyệt vội vàng đứng dậy, tìm đến một nhánh cây, nhổ sợi dây leo lên, khó khăn lắm mới đào được một củ khoai lang cỡ chừng một nắm tay. Quý trọng như trân bảo lau sạch sẽ lớp nước bùn ở bên ngoài, nàng đã đói bụng đến ăn quàng, lột đi lớp vỏ đỏ hồng bên ngoài, cứ như vậy ăn sống.

Trên tay dính bùn đất, chiếc mạng che mặt rũ xuống một góc, Phong Phi Duyệt cắn một miếng nhai kỹ, chợt cảm thấy cả trái tim chua xót, ăn, ăn, đầy mắt cũng dần mờ mịt. Hơi nước kiên cường ngưng tụ trong hốc mắt, cũng không cho phép nó rơi xuống, nàng nhìn quanh cánh rừng không một bóng người, dùng sức lau khóe mắt, lại từng ngụm từng ngụm nuốt xuống.

Nàng muốn tiếp tục sống.

Một miếng, bị nghẹn giữa cổ họng, trên mặt Phong Phi Duyệt dính bùn đất, hai mắt đỏ bừng tiếp tục nhai, chung quanh, đã an tĩnh trở lại, nàng giống hai lỗ tai lên, sợ nhất chính là như vậy, không có một chút âm thanh, bởi vì, nó thời thời khắc khắc nhắc nhở mình, ‘người chỉ có một thân một mình’, cô độc lẻ loi, giống như bị vứt bỏ.

Cô Dạ Kiết thoát ra khỏi đám sương mù dày đặc, không nhìn thấy thân ảnh Phong Phi Duyệt khiến hân nóng lòng không thôi, nơi này giống như một cái mê cung, đi tới đi lui, thật sự đừng mong tìm được lối ra ngoài.

Âm thanh cây gỗ bị chặt chém từ đằng xa truyền tới, từng đợt từng đợt, dùng sức mà dồn dập liên tục, hần thuận theo hướng đó tìm quanh, chung quy vẫn sẽ lạc đường, cho dù lối ra nằm ngay dưới chân, người ở bên trong cũng vĩnh viễn không tìm được.

Phong Phi Duyệt tựa vào thân cây nghỉ ngơi, chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, giữa cổ họng khó chịu giống như bốc lên hơi nước, nàng gấp rút đứng dậy, vừa vận, cách ngay đó không xa có một khe suối chảy ngang qua. Hai tay vòng trước ngực, ngồi xổm người xuống rồi lại do dự năm lần bảy lượt, vết thương trên mặt vẫn còn ngứa ngáy, nếu như uống nước này vào...

Nước suối cực kỳ trong, còn có thể nhìn thấy rõ rong rêu sạch sẽ phía dưới, đến cả động tác nuốt nước bọt trong miệng cũng trở nên khó khăn, Phong Phi Duyệt đưa tay vốc lên một vốc nước, từ từ đưa gần đến trước mắt. Đôi môi chạm nhẹ vào trước, cũng không có cảm giác gì khó chịu, lúc này mới từng ngụm từng ngụm uống vào, bên tai, có tiếng gió thoảng qua, dường như, còn có âm thanh của Cô Dạ Kiết.

Phong Phi Duyệt giơ tay thẳng hai tai lên, lắng nghe cẩn thận, mới phát hiện là mình nghe nhầm rồi, hai tay lau chùi trên vạt áo mấy cái, vừa mới đứng lên, chợt cảm thấy choáng váng hoa mắt, hai chân suýt chút thì không đứng vững. Nàng vịn vào một gốc cây khô trảng kiện, trời đất đều như đang xoay vòng trước mắt, trong tai rõ ràng có âm thanh gì đó, Phong Phi Duyệt bịt kín lỗ tai không ngừng lắc đầu, ý thức hình như đang dần trở nên mơ hồ, mí mắt nặng trĩu, cũng theo đó từ từ đóng lại.

Dưới ánh trăng mờ lung, hoảng hốt...

Thân thể nhẹ bẫng, rừng cây trước mắt tự động mở ra một lối đi nhỏ, nàng nhấc chân tiến lên, trong tầm mắt xuất hiện bóng lưng một nam tử, nàng khẽ lắc đầu, đưa tay dụi dụi hai mắt rồi mở ra, người kia đưa lưng về phía nàng, hình như đang nóng lòng tìm kiếm lối ra. Phong Phi Duyệt muốn đến gần thêm mấy bước, đột nhiên trước mặt lại xuất hiện một tấm lưới hình thù kỳ quái, ngăn hai người cách trở hai bên, không thể đến gần...

Đó là ai...

Một tuần vất vả của chip để cho ra lò chương mới, xin lỗi các nàng vì chip bị tàn tật một văn nên ko thể dịch nghĩa được bài thơ kia cho trau chuốt mượt mà, may mà đoạn sau đã giải thích rõ ý nghĩa của bài thơ í. Chúc các tênh iu đọc truyện vui vẻ!!!

160. Chương 158: Dù Tử Sinh Hay Cách Biệt (hạ)

Chương 158: Dù tử sinh hay cách biệt (hạ)

Nam tử quay đầu, đường nét băng lãnh kiên nghị dưới bóng cây càng hiện lên đẹp mắt, Phong Phi Duyệt lúc này mới chú ý tới, hần vận một thân long bào mình hoàng chi sắc.

Hai tay đẩy nhẹ tấm lưới trước mặt một cái, cả người lại bị hất ngược ra sau, Cô Dạ Kiết nhìn quanh bốn phía, rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân, vì sao không thấy bóng dáng bất kỳ ai.

“Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt tưởng rằng hần nhìn thấy mình, vừa định tránh né, lại thấy một thân ảnh rơi xuống ngay trước mắt, người kia đứng lưng về phía nàng, vóc dáng cùng thân hình không khác biệt nàng là bao. Gương mặt hoàng đế ở phía đối diện nàng lộ rõ mừng rỡ, xoay đầu, ngược mắt nhìn về phía chỗ Phong Phi Duyệt đang đứng, lần nữa quay ngược trở lại.

Nàng choáng váng ngay tại trận, giống như có một chậu nước lạnh rót thẳng từ trên đỉnh đầu xuống, đến lòng bàn chân cũng lạnh như băng. Gương mặt kia, cùng với gương mặt của nàng giống nhau như đúc! Mười ngón tay Phong Phi Duyệt nắm chặt ô lưới, ánh mắt của cô gái kia vô hồn, tiêu cự hỗn loạn, rõ ràng là sĩ tử thường ngày vẫn đi theo mình. Nhưng, Cô Dạ Kiết dường như không nhận ra, mắt phượng hẹp dài nhíu lại, môi mỏng như có do dự, khẽ mở miệng, thẹn trọng gọi, “Duyệt Nhi...”

Người kia cứng nhắc sải bước tiến lên, mỗi một bước, giống như đang giẫm lên tâm khảm Phong Phi Duyệt. Tay áo dẫu sau lưng nhẹ nhàng lay động, đáy mắt nàng chợt lóe lên, lại thấy trong tay cô ta đang nắm một con dao găm sắc nhọn. Hoàng đế đang đi về phía bên này, bước chân nam tử kiên định, thân người nhẹ như gió. Hai tay Phong Phi Duyệt khấn trương lôi kéo tấm lưới, cái tên đè nén trong lòng đã lâu vọt lên cổ họng, “Kiết, tránh ra, tránh ra...”

Thanh âm biến thành gào thét, nhưng chung quy không lọt qua được tấm lưới vô hình, hồi âm tản đi, bị phân cắt thành từng mảnh nhỏ, tan nát vỡ vụn.

Cô gái đến gần, lúc Cô Dạ Kiết giang rộng cánh tay ra, cũng là lúc Phong Phi Duyệt nhìn thấy tuyệt vọng, đôi tay nàng dùng sức xé rách, giữa ngón tay có máu tươi nồng nặc chảy xuống. Ánh mắt hoàng đế sáng rực, trong trẻo như sao đêm, cánh tay vươn ra muốn ôm cô ta vào trong ngực, cô gái miễn cưỡng ưng thuận, lúc hai lồng ngực chạm vào nhau, dao găm sáng loáng không chút do dự từ sau lưng cắm vào trái tim nam tử, Cô Dạ Kiết không hề phát giác, giữa ngực đột nhiên cảm thấy đau đớn, bóng lưng kiên định hơi cong xuống, lưới dao sắc nhọn đã cắm vào phần lưng.

Gương mặt hoàng đế, đối diện nàng, chỉ cách nhau vài bước chân.

Tầm mắt Phong Phi Duyệt mông lung, đáy mắt chưa xốt giống như muốn kéo toạc đôi con ngươi ra lớn nhất có thể, Cô Dạ Kiết tỳ cầm lên đầu vai cô gái, vẽ kích động ban đầu chuyển thành khiếp sợ. Đồng tử màu hổ phách chuyển thành âm đạm, trong suốt không còn rực rỡ nữa, trên gương mặt kia, thần sắc thiên biến vạn hóa, mây kiếm tuyệt đẹp nhú lại đầy kinh ngạc, Phong Phi Duyệt thử vươn tay ra, nhưng không thể nào chạm đến được. Tiếng khóc kìm nén giữa cổ họng bật ra tựa như con thú nhỏ, trơ mắt nhìn cô gái kia lần nữa vùng tay lên, trên lưới dao sắc nhọn mà sáng loáng, vết máu vẫn còn ngưng tụ.

Hoàng đế trở tay, chế trụ cổ tay trắng nõn của cô ta, long bào vàng tươi bị nhiễm đỏ, nửa người trên giống như bị nhuộm trong máu tươi. Cô gái bị ném ra một quãng xa, vừa vịn dụng trúnng tấm lưới trước người Phong Phi Duyệt, Cô Dạ Kiết cũng không thèm nhìn đến vết thương một cái, bước chân nặng nề, giống như muốn đục ra từng lỗ từng lỗ thủng dưới mặt đất, “Người không phải nàng ấy.”

Giọt nước lạnh như băng ngưng tụ nơi khóe mắt, bỗng nhiên không chịu được sức nặng, rơi xuống, Phong Phi Duyệt vội vươn tay lau đi, nàng nghe thấy từng câu từng chữ rõ ràng, từ trong miệng hoàng đế phát ra, “Nàng ấy có thể làm ta bị thương, nhưng sẽ không giết ta.”

Trong lòng đột nhiên co rút một hồi đau đớn, nàng nhớ lại cảnh tượng ngày đó ở trên pháp trường, một đao kia của mình xé rách căn cổ nam tử, vết sẹo nhạt màu vẫn chưa lành hẳn, nhìn thấy mà ghê.

Cô gái giãy giụa, dao găm trong tay lại lần nữa giơ lên, muốn tiến lên tiếp tục công kích, Phong Phi Duyệt siết chặt hai tay, chỉ trong nháy mắt tấm lưới trước người đột nhiên biến mất, nàng phá vỡ vòng vây, một tay đập lên đầu vai cô gái. Đối phương dừng động tác lại, còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, căn cổ liền bị ‘rắc’ một tiếng vụn gãy.

Cô Dạ Kiết nhìn người con gái vừa xông vào, bộ y phục màu trắng trên người nàng đầy dơ bẩn, vạt áo bị nhánh cây bụi gai kéo rách lộn xộn, trên mu bàn tay có vết máu hiện rõ. Phong Phi Duyệt che giấu sở lên gương mặt, thấy tấm màn che cũng không bị rơi xuống, lúc này mới thoáng an tâm, cố ý không để tâm đến vết thương trên người hắn, xoay người định rời đi.

“Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt theo phản xạ sở lên khuôn mặt nhỏ nhắn, Cô Dạ Kiết đuổi sát từng bước, “Cho dù nàng che mặt, ta cũng biết rõ là nàng.”

Nàng đứng đưa lưng về phía hắn, sắc trời đã sớm chìm vào bóng đêm, không khí trong rừng cũng khác hẳn, lạnh lẽo như mùa đông, “Ta cũng không muốn gặp ngươi.” Nàng quả quyết cự tuyệt, ánh mắt quét qua con đường đi tới lúc trước, mới chỉ quay người một cái, đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cô Dạ Kiết thấy nàng không chịu quay đầu lại, lập tức muốn tiến lên, hai chân vừa mới nhảy ra trước một bước, cả người đột nhiên mất đi trọng tâm, từ từ chìm dần xuống dưới. Phong Phi Duyệt nghe thấy động tĩnh, xoay người đã thấy nam tử bị bùn nước dưới đất cắn nuốt gần hết nửa người, một cái đầm lầy khổng lồ đã bao phủ đến thất lưng hắn.

Kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàng đế cũng biết trận đồ này lợi hại, toàn thân không dám động, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân mình không ngừng trầm xuống.

“Đừng cử động,” Phong Phi Duyệt khẩn trương nhắc nhở, “càng cử động sẽ càng chìm nhanh.” Nàng quyết đoán dứt khoát, vươn tay bẻ một nhánh cây tươi tốt, cầm một đầu đưa tới trước mặt Cô Dạ Kiết, “Mau, nắm lấy nó!”

Hoàng đế khó khăn đưa tay ra, cả người Phong Phi Duyệt té ngã về phía trước, suýt chút thì bị kéo xuống, “Nắm chặt!” Nàng dùng sức đạp hai chân về phía sau, vận hết khí lực kéo hẳn về phía mình. Cô Dạ Kiết cảm giác hai chân như bị đóng đinh một chỗ, thân thể nghiêng qua một bên, nửa người dưới vẫn không nhúc nhích, “Duyệt Nhi, nàng mau buông ra!”

Phong Phi Duyệt cắn răng, nửa chữ không nói, đến khuôn trán trơn bóng cũng đỏ bừng lên, hai tay dùng sức lôi kéo, không biết sao, tấm lụa trắng trên mặt bắt ngờ rơi xuống. Nàng cả kinh, không kịp che đậy, toàn thân thoáng chốc lạnh lẽo, như vùi mình vào hầm băng. Cô Dạ Kiết nhìn gương mặt xinh đẹp ngày xưa bị hủy hoại thành như vậy, lập tức, trên mặt xẹt qua tia kinh hãi, Phong Phi Duyệt khó khăn nhắm mắt lại, hơi thở hỗn loạn, khẽ thở dốc, “Không... được nhìn...”

Lòng ngực đã bị đầm lầy chôn vùi, Cô Dạ Kiết cảm thấy hô hấp không thông, bốn phương tám hướng giống như có thứ gì đó đang liều mạng đè ép tới đây, “Gương mặt của nàng, trầm đã ghi tạc trong lòng, Duyệt Nhi, buông tay đi, cánh rừng này kỳ quái quỷ dị như vậy, chúng ta e là khó mà đi ra ngoài được.”

“Chính vì khó có thể đi ra ngoài, ta mới muốn kéo người lên,” Phong Phi Duyệt tập trung thập phần, nghiêm túc nhìn Cô Dạ Kiết một cái, “ta sợ cô đơn, kéo người, cũng không có nghĩa là cứu người, ta tự có suy nghĩ của ta.”

Nghe giọng điệu lạnh nhạt của nàng, Cô Dạ Kiết giận quá hóa cười, nhưng sự thật tàn khốc, chỉ bằng đôi mắt, bản thân mình lúc này hăm sâu trong đầm lầy, dựa vào khí lực của Phong Phi Duyệt, đừng mơ tưởng kéo được hẳn ra ngoài. Cô gái vẫn đang kiên trì, nhưng không ngờ vũng bùn này càng lún càng sâu, mặt đất phía trước chân trái nàng đột nhiên sụp xuống, thân thể Phong Phi Duyệt nghiêng ngã lao đảo, suýt chút té nhào.

Cô Dạ Kiết khó khăn thở ra một hơi, rất nhiều lời nói chất chứa trong lồng ngực, hẳn biết thời gian không còn nhiều, đợi đến lúc muốn mở miệng, mới phát hiện cổ họng tắc nghẹn.

Động tác trên tay kiên quyết, Phong Phi Duyệt vừa ngược mắt, thấy hẳn như muốn buông tay, vội vàng bật thốt lên, “Nếu như người buông tay, ta liền nhảy xuống đó.”

Cô Dạ Kiết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định của nàng, khóe miệng lãnh nghị nhẹ nhõm nâng lên, thanh thần như được tháo xuống gánh nặng, trái tim thoáng qua chút an ủi, nắm ngón tay thon dài nắm chặt, trong khoảnh khắc Phong Phi Duyệt dùng lực, chậm rãi buông tay ra. Nàng không kịp chuẩn bị, lúc nam tử hoàn toàn buông lỏng tay, cả người lập tức ngã nhào ra bãi cỏ phía sau.

Hai bên mất đi điểm tựa, Cô Dạ Kiết bị ao đầm cắn nuốt tới căn cổ, Phong Phi Duyệt bò dậy, trong tiềm thức, không còn bất cứ suy tính nào khác để cân nhắc, nàng không chút do dự chạy về phía trước, thân thể vọt lên một cái, giống như đóa hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống. Nơi đáy mắt hoàng đế bị thân ảnh màu trắng kia bao phủ, chỉ nghe ‘bụp’ một tiếng, vạt áo sải tung giữa không trung, hết như tấm lưới trời, bởi vì lực tác động quá lớn, trong nháy mắt Phong Phi Duyệt bị ao đầm cắn nuốt đến bả vai, Cô Dạ Kiết vươn một tay ra, nắm ngón tay kim chặt bả vai nàng, muốn kéo nàng ném lên trên.

Hết thấy, dường như lại trở về lựa chọn ngày đó ở vách đá, một tay Phong Phi Duyệt đặt trên cổ tay Cô Dạ Kiết, “Tại sao, mỗi lần hai người chúng ta đối mặt với sinh tử, chàng lại không chút do dự như vậy?”

Nam tử kéo căng sườn mặt, xoay đầu lại trịnh trọng nói, “Duyệt Nhi, ta trước giờ chưa từng do dự.” Dùng lực nâng đỡ đẩy nàng lên trên, bùn lầy gần như chạm đến cằm, cơ hồ sắp sửa bao phủ lời nói của hắn.

Phong Phi Duyệt khẽ nhếch môi, trở tay nắm chặt bả vai hắn, trong mắt hiện lên quyết tâm thề nguyện đồng sinh đồng tử, khiến người ta không nhận được yêu thương, Cô Dạ Kiết kéo nàng về phía mình, toàn bộ thế giới, như chuyển động trong đôi mắt người con gái, “Duyệt Nhi, trên vai ta mang trọng trách không

thể không gánh vác, chỉ khi có nàng và ta, ta mới có thể bỏ xuống toàn bộ, để giang sơn ra sau lưng, sống, hay chết, một chút cũng không đáng sợ...”

Lời nói cuối cùng, bị cắn nuốt trong bùn lầy, hai vai Phong Phi Duyệt giống như bị ngàn cân đè lên, toàn thân không ngừng trầm xuống, tia sáng còn sót lại từ từ biến mất ngay trước mắt, sợ hãi nghệt thở lập tức lan khắp toàn thân. Hai tay nàng vô thức vùng vẫy, trong vũng bùn, giống như cọng cỏ cứu mạng, nàng gắt gao nắm chặt cánh tay Cô Dạ Kiết đang dần chìm xuống, nước mắt cùng chua xót, đều đã không nhìn thấy, nơi lồng ngực giống như bị xé toạc, đè ép khó khăn hô hấp.

Ngón tay vô lực đột nhiên khẽ động, trở tay nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan cài, đến khớp xương cũng đập vào nhau đau đớn.

Phong Phi Duyệt dường như đã trải qua mấy kiếp, chợt mở mắt một cái, lại mơ mơ hồ hồ nhìn thấy ánh lửa. Nơi này... nàng khẽ nhích người, bên cạnh truyền đến tiếng nam tử rên rỉ kêu đau, chống người ngồi dậy, đập vào mắt vẫn là khu rừng quen thuộc kia, nàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên người cũng không có bùn lầy dơ bẩn, giống như vừa mới trải qua một giấc mộng không chân thật vậy. Ngay giữa cánh rừng, đầm lầy khổng lồ kia rõ ràng vẫn còn đó, xoáy nước giống như mãnh thú há to cái miệng, nhìn thấy mà ghê.

Sau lưng Cô Dạ Kiết tựa vào gốc cây khô, hai mắt mở ra, thần sắc có chút khó tin nhìn quanh bốn phía, hết thấy đây rõ ràng không phải là mộng, nhưng bọn họ làm cách nào mà thoát ra được? Phong Phi Duyệt xoay người, tầm mắt cùng hắc lữ đang chạm nhau, nàng nhìn phía sau lưng hắc lữ một cái, sau đó đưa tay xé vạt áo của chính mình, tiến lên giúp hắc lữ băng bó.

Cũng may là một đao kia đâm trật, không trúng vào chỗ hiểm, Cô Dạ Kiết đẩy trường sam tới thắt lưng, Phong Phi Duyệt cẩn thận thắt một nút thắt ngay bên bả vai hắc lữ, “Được rồi, máu chắc cũng ngừng chảy rồi.”

“Sao chúng ta lại ở đây?”

Nàng chùi chùi hai tay trên y phục, lắc đầu một cái, “Ta cũng không biết, lúc tỉnh lại đã như vậy rồi.”

“Không phải sợ,” Cô Dạ Kiết nắm lấy bàn tay mềm mại kia đặt vào lòng bàn tay mình, “sẽ sớm được ra ngoài thôi,” Ngón tay Phong Phi Duyệt cứng nhắc, co quắp một cái, sau đó rút tay trở về, hai bàn tay đan chéo lên nhau, đặt trên đầu gối, hoàng đế thấy nàng vẫn còn bài xích, đứng lúc bổ sung một câu, “Ta đã sai người chặt sạch hết toàn bộ khu rừng này, không bao lâu nữa, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi.”

Phong Phi Duyệt không nói gì, cực kỳ an tĩnh, Cô Dạ Kiết nhin đau tiến lên, lại thấy nàng xoay đầu lại, ánh mắt xa cách, khóe miệng lạnh lùng mím khế, chậm chậm mở ra, “Đi ra ngoài thì thế nào, chàng là hoàng đế, mà ta, chỉ là một tù nhân đang lẩn trốn, chàng nên rõ ràng, chúng ta đã không trở về được nữa.”

“Duyệt Nhi, ngày đó trên pháp trường, ta vốn định trên đường áp tải sẽ cứu nàng ra, nhưng thị về hồi báo...” Phong Phi Duyệt nhắm mắt, lông mi nồng đậm, che giấu ánh mắt, sau khi ổn định tâm tình, nàng xoay mặt đối diện hắc lữ.

“Ta toàn tâm đối với một người, ắt cũng muốn người đó toàn tâm toàn ý đối với ta,” Phong Phi Duyệt nhìn hắc lữ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một nỗi có ẩn chứa đau thương, lời hắc lữ nói, vốn cũng không khiến lòng nàng được buông lỏng, ngược lại, càng thêm nặng nề, “Chàng đã an bài xong hết thấy trên đường, vậy chúng tổ biến cố trên pháp trường, chàng cũng đã biết từ trước?”

Tuần nhan Cô Dạ Kiết đầy bất đắc dĩ, “Ta không muốn gạt nàng, buổi tối một ngày trước đó ta mới biết được.”

Khóe miệng Phong Phi Duyệt vô thức cong lên, nàng đứng dậy, lưu lại cho hắc lữ một bóng lưng, “Chàng chung quy vẫn không tin ta, chàng là sợ ta lâm trận thay đổi chủ ý, thì không thể trị tội Quân gia, đúng không?”

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết ảo não, muốn đứng lên theo, “sự tình liên quan trọng đại, ta không thể để thái hậu hai cung nắm được bất kỳ nhược điểm nào, Quân gia chưa diệt trừ, liên lụy đến đâu chỉ là ngàn vạn dân chúng, ta không còn đường để thoái lui.”

Phong Phi Duyệt cắn môi dưới, hoàng đế đỡ lấy thân cây đứng dậy, đứng sau lưng nàng, “Trước đó một đêm, ta đi vào địa cung, lại phát hiện nha nô đã chết, mà Quân Duyệt càng không biết đã đi đâu, trong lòng ta suy đoán, nhất định là có kẻ đã nhanh chân một bước, đoán ra được thân phận của nàng.”

Nàng không nhúc nhích, để tay lên ngực tự hỏi, mặc dù Cô Dạ Kiết đẩy mình ra ngoài, nhưng kỳ thực đã vì nàng mà chuẩn bị đầy đủ đường lui, chỉ là, không như mong muốn, mới phải đi tới một bước ngày hôm nay.

Nàng muốn, chỉ có duy nhất một điều, mà điều này, vừa vặn lại là điều duy nhất hoàng đế không cho nàng được.

“Duyệt Nhi, cùng ta trở về đi.” Cô Dạ Kiết kiên trì, một tay vòng qua thắt lưng nàng, kéo nàng lại gần mình.

“Trở về?” Ngữ khí Phong Phi Duyệt mờ mịt, mùi long tiên hương quen thuộc trên người hoàng đế khiến nàng suýt chút thì bị hãm sâu trong đó, “Làm sao có thể trở về được? Mà ta, phải lấy thân phận như thế nào ở lại bên cạnh chàng? Quân Duyệt biến mất, cả đời ta liền mang thân phận của nàng ta mà sống tiếp, nếu ta trở về, không thể nghi ngờ là chiêu cáo thiên hạ, chàng lúc đó mưu sát trung thần, Quân gia căn bản là không có tội, một khi thân phận của ta bị vạch trần, bức thư nhận tội đưa Quân gia vào chỗ chết lúc trước kia cũng đồng nghĩa với một tờ giấy trắng, thử hỏi, chàng phải dùng cái gì để giải thích với toàn bộ dân chúng Huyền Truyền?”

Một bước sai, từng bước sai.

Sai cho đến bây giờ, oán cũng được, hận cũng được, quay đầu nhìn lại, đến một con đường cũng không còn nữa.

Ngay từ lúc ở trên pháp trường, nàng nên nghĩ đến biến cố phát sinh bên trong, chỉ vì lúc đó tâm tình kích động, một lòng khẳng định là lỗi của hoàng đế. Giữa bọn họ, chung quy vẫn cách nhau một khe hở, lúc đó Cô Dạ Kiết che giấu, lừa gạt tất cả mọi người, cũng bao gồm cả nàng. Bên trong đây, đã không còn đơn giản chỉ là vài đôi lời hiểu lầm.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết nghẹn lời, Phong Phi Duyệt vươn tay đẩy khuỷu tay của hắn ra, “Thật ra thì, cuộc sống nhân văn đã hạc như bây giờ, ta rất thỏa mãn, tại sao chàng không cho ta tự do, giữa chúng ta, đã không cần thiết phải tiếp tục dây dưa nữa.”

“Ta cho rằng, nàng sẽ không trách ta nữa.”

“Ta không trách chàng, chỉ là mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi,” Thanh âm Phong Phi Duyệt khó tránh khỏi nghẹn ngào, ngữ khí, rất nhẹ, “ta muốn sống ở ngoài cung, cuộc sống như vậy, chàng có thể cho ta không?”

Nhà hàng :v >>

161. Chương 159: Buông Tay

Chương 159: Buông tay

Cây cỏ thụ cao chọc trời vây quanh thành một đoàn, ánh trăng nhợt nhạt rơi vãi trên bóng cây loang lổ, lời của nàng, từng câu, từng chữ, nện thình thịch vào tâm khảm Cô Dạ Kiết, không cách nào xua đi được.

Hắn biết, cuộc sống như vậy, vừa khéo chính là cuộc sống hắn không thể cho nàng.

Vốn tưởng rằng, cuộc sống cao quý hoa lệ lúc trước mới là điều nàng muốn, lại không biết, chính vì trái tim thuộc về nơi đó, nàng mới có thể cam tâm tình nguyện lưu lại, từ trước đến giờ, hắn đã quen với bản tính kiên cường của nàng, cứ như vậy, dần dần bỏ qua mong muốn thật sự trong thâm tâm nàng.

Đến đêm khuya, gió lạnh chợt nổi lên, chút ánh sáng vồn vện ngoài rừng cây hoàn toàn biến mất, đang thấp thỏm lo âu, bầu trời trên đỉnh đầu đột nhiên sáng lại, Phong Phi Duyệt ngược mắt, chỉ cảm thấy trên mặt lạnh như băng, có thứ gì đó rơi xuống, lạnh buốt đến tận xương. Nàng đưa tay sờ thử, không ngờ lại có

tuyết rơi, không khí nháy mắt lạnh đến cực hạn, gió nổi lên tấp vào mặt, giống như muốn hung hăng xé mở từng đạo vết thương, đau nhức dữ dội.

Hơi thở nóng hổi phả ra ngưng tụ thành sương, quanh quẩn bên cánh mũi, Cô Dạ Kiết áp hai tay lên mặt nàng, Phong Phi Duyệt giầy giữa, lại bị hấn gắt gao giữ chặt, “Ta nghĩ, nếu như có thể ở lại trong cánh rừng này mãi mãi, cũng không có gì đáng sợ.”

Y phục mỏng manh dính sát vào người, cánh rừng này vậy mà có thể trải qua bốn mùa trong một ngày, đừng nói là không tìm được đường ra ngoài, cho dù khó khăn lắm mới tìm ra được, cũng chẳng có mấy ai chịu được kiểu khí hậu thay đổi thất thường như thế này. Cánh mũi Phong Phi Duyệt lạnh cóng đến đỏ bừng, chỉ trong chớp mắt, bông tuyết nhẹ nhàng như lông ngỗng đã lấp thành một tầng mỏng trên mặt đất, Cô Dạ Kiết ôm lấy bả vai nàng, mang tới dưới một gốc cây đại thụ.

Hai người cùng dựa vào một chỗ, hoàng đế nhìn Phong Phi Duyệt bên cạnh, mặc dù bên ngoài lạnh, nhưng trên trán hấn lại mơ hồ toát mồ hôi lớn chùng hạt đậu, “Không ai phải trở về nữa, Duyệt Nhi, nhìn thấy không, khu rừng này có tên là Tích Duyên Lâm.”

Hốc mắt Phong Phi Duyệt nóng rát, vừa nghe thấy câu nói ‘không ai phải trở về nữa’ nước mắt liền không khống chế được trào ra, tâm không hiểu sao lại khó chịu, “Chàng vẫn còn đại nghiệp thống nhất thiên hạ,” Nàng xoay đầu lại, hai mắt đỏ bừng dõi theo hấn, “chàng và ta không giống nhau.”

Mái tóc Cô Dạ Kiết vô lực rũ xuống đầu vai, đồng tử màu hổ phách, hiện ra đầy mệt mỏi kiệt quệ, một mảnh bông tuyết khe khẽ bay xuống, nam tử nhắm mắt, nhẹ nhàng dính trên lông mi nồng đậm, “Duyệt Nhi, tìm của ta đau quá.” Cổ họng hấn khẽ nhấp nhô, môi mỏng run rẩy khép mở, khóe miệng mím lại thành một đường, từ từ mở mắt, Phong Phi Duyệt nhìn giọt nước lạnh như băng chảy xuống từ đôi con ngươi khác hẳn với người bình thường kia, lướt qua gò má tinh xảo trước mắt, cô độc như vậy, ...

Nàng không biết, đó là nước mắt của nam tử, hay là hoa tuyết rơi xuống, tầm mắt mông lung, toàn bộ thế giới trong mắt đều mơ hồ, hoa tuyết bắt đầu rơi xuống nhiều hơn, một mảnh, lại thêm một mảnh.

Phong Phi Duyệt giơ tay lên, nhẹ lau trên mặt mình một cái, bắt đầu từ khi nào, cũng đã lệ vươm đầy mặt.

Nhất hồi thủ, vân khai kiến nguyệt minh.

Tái hồi thủ, lang bạn lan san xứ.

Tam hồi thủ, tổ thủ tiểu thiên nhai.

Nam tử khẽ nhắm nháy trong miệng, bỗng nhiên xoay đầu lại, Phong Phi Duyệt không kịp né tránh, nước mắt giàn giụa.

Tầm mắt Cô Dạ Kiết ngược sang có chứa mấy phần bi thương, nơi khóe mắt, ngưng tụ nửa giọt nước lạnh băng, hấn nhìn Phong Phi Duyệt một hồi lâu không nói ra lời, tâm tình trong lòng không thể che giấu, nước mắt của nàng từng giọt từng giọt lăn dài. Nàng nghe thấy nam tử nói, “Duyệt Nhi, minh nguyệt* của chúng ta ở nơi nào?”

(*minh nguyệt: trăng sáng)

Lang bạn lan san xứ.

Nàng bỗng nhiên quay đầu, người tìm được mình trong rừng Tích Duyên Lâm là hấn, nhưng mà, giữa bọn họ cuối cùng sẽ ra sao, Phong Phi Duyệt đưa tay ra, nàng biết, thấm ướt gương mặt hấn, là nước mắt.

Ngón tay vừa mới chạm lên, nước mắt, nóng hổi, Cô Dạ Kiết xoay người, nắm lấy tay nàng đặt trong lòng bàn tay mình, trán kề trán, hai người đều lệ rơi đầy mặt. Phong Phi Duyệt lắc đầu, tay kia chạm lên gương mặt tuần tú của hấn, cuối cùng, dùng bàn tay che kín ánh mắt nam tử, hấn là hoàng đế, hấn là tôn vương trong bóng tối không bao giờ cúi đầu, hấn... sao có thể khóc chứ?

Cô Dạ Kiết khẽ cử động cánh tay kia một cái, vết thương sau lưng bị kéo đau, hấn kéo tay Phong Phi Duyệt xuống, một tay đỡ sau gáy nàng, môi mỏng rơi lên khóe môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng cô gái ra, chui vào. Toàn thân, mỗi một nơi khát vọng đều đang đau nhức, Phong Phi Duyệt bị nam tử dùng sức

áp vào lồng ngực mình, bả vai rộng rãi, đủ để ngăn trở tất cả phong sương cho nàng. Giữa cánh môi nàng, nếm thấy đắng chát, nước mắt kéo lê thành từng đường trong suốt tuyệt vọng.

Tuyệt vọng...

Hôn, không còn là thân mật, Cô Dạ Kiết dùng sức, khiến nàng nếm thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, phía chân trời, tuyết vẫn còn rơi không ngừng, càng lúc càng đậm, càng lúc càng dày. Nặng nề, đè lên đầu vai hai người, màu vàng tươi trên thân nam tử khiến thể giới trắng toát bên ngoài càng âm thầm hiện ra triệt ra, đôi tay Phong Phi Duyệt quấn chặt sau cổ hắn, có khoảnh khắc, nàng ích kỷ nghĩ rằng, tuyết cứ tiếp tục rơi như vậy đi, vĩnh viễn cũng dừng ngừng.

Như thế này, xem như là cáo biệt tuyệt vọng sao? Hay là, chúng ta đều từ bỏ cả rồi.

Một tay Cô Dạ Kiết rơi vào bên hông, ngón tay vung về cõi bỏ dây lưng đằng long được đan xuyên tôn quý ra, hai tay rút ra khỏi ống tay áo, bộ long bào giống như một chiếc áo choàng đắp lên đầu vai. Hắn kéo hai tay Phong Phi Duyệt sang, để cho nàng mặc vào, vạt áo trước long bào khép chặt sau lưng nàng, như vậy, y phục dày rộng vừa vặn bao trọn hai người lại một chỗ, nàng ngồi trên đùi nam tử, rét lạnh giảm đi một nửa, nhiệt độ bên ngoài càng lúc càng lạnh, chớp mũi chạm nhau, Phong Phi Duyệt khẽ ngước mắt, vừa vặn nhìn thấy lông mi ướt át của nam tử, cả khuôn mặt hiện ra tái nhợt, khuôn trán kề gần nhau truyền tới nhiệt độ nóng hổi không bình thường.

“Kiết, chàng làm sao vậy?” Phong Phi Duyệt muốn tránh người ra, lại bị hai tay hắn đặt sau lưng ghì chặt.

“Dừng cử động, Duyệt Nhi, ta cảm thấy, hình như mình đang nằm mơ, Mạch Thần Lại nói, chỉ cần không nhớ đến nàng, tim sẽ không đau nữa, nhưng mà, bất luận ta đi đến đâu, cũng đều cảm thấy như nàng đang ở bên cạnh ta vậy. Duyệt Nhi, nàng nói cho ta biết, có phải ta thật sự làm sai rồi không, ta quá tham lam, ta muốn giành được mọi thứ, nhưng ngay cả... trái tim của mình cũng không giữ nổi,” Ý thức Cô Dạ Kiết có chút mơ hồ, lại giống như đang mê sảng, “không, đây không phải là mơ, nơi cất giấu trái tim, thật sự sẽ không đau nữa...”

Từng giọt từng giọt mồ hôi ngưng tụ trên trán nam tử, Phong Phi Duyệt ôm chặt lấy hắn, lòng bàn tay giao nhau sau lưng hắn, cánh tay chạm đến một mảnh chất lỏng nồng đặc, vết máu, theo cổ tay nàng chảy xuôi xuống. Nàng vội vàng vén long bào lên một góc, nam tử an tĩnh tựa vào gốc cây trắng kiện không nhúc nhích lấy một cái, dung nhan lúc ngủ, có vẻ an tường trước giờ chưa từng có, hai mắt sau khi khép lại, khóe miệng nhẹ giãn ra. Phía sau bả vai, vết thương bằng bó lúc đầu đang âm ỉ chảy máu, y phục trắng tinh bên trong hơn phân nửa giống như bị ngấm trong máu tươi, mùi vị tinh nồng, toàn bộ tản mát ra ngoài.

Cánh môi nhỏ nhắn mím nhẹ, Phong Phi Duyệt kéo hai tay nam tử quấn quanh sau lưng mình ra, khép chặt vạt áo trước rơi hai bên người lại, hai mắt nàng nhìn quanh bốn phía, chậm rãi cong người dậy.

Chẳng qua bao lâu liền ôm tới một đồng cảnh khô, Phong Phi Duyệt đem toàn bộ chất đồng trước người Cô Dạ Kiết, nơi này không có thuốc, tìm một hồi lâu, mới tìm được hai khối đá lớn cỡ bàn tay. Nàng thử đánh nhẹ vài cái, nhưng chỉ hiện ra vài đốm lửa vụn vặt. Nàng ngồi xổm người xuống, đưa hòn đá lại gần bó củi sau đó dùng lực đánh.

Đánh lửa, vốn không hề đơn giản như trong tưởng tượng, Phong Phi Duyệt cắn răng, dùng lực một phát, lại không cẩn thận đánh vào ngón tay, nàng đau vội buông tay ra, trên ngón tay máu tươi xối xả. Quay đầu lại, Cô Dạ Kiết sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, hai tay hắn để xuôi bên người, bộ dáng như một đứa trẻ vô lực, Phong Phi Duyệt không nhận được nhen ngòi, nhặt hòn đá dưới đất lên đánh lại lần nữa.

Khó khăn lắm mới nhóm được lửa, nàng lui người về sau mấy bước, lần nữa trở lại bên cạnh hắn. Nhìn tuần nhan nam tử yên tĩnh, Phong Phi Duyệt nâng tay áo lên, nhẹ lau đi mồ hôi trên trán hắn, “Không công bằng,” Âm thanh khàn khàn, dấu vết đã khốc hiện lên rõ ràng, “tại sao mỗi lần chàng đều có thể ngủ ngon lành như vậy, chỉ để lại một mình ta, nhìn chàng như vậy, ta thật hâm mộ.” Nàng tựa mặt lên trước lồng ngực nam tử, lắng nghe từng nhịp từng nhịp tim, mặc dù yếu ớt, lại khiến nàng an tâm bội phần. Chưa bao giờ phát hiện, mình lại thích khóc như vậy, nàng vẫn cho rằng, mình đủ kiên cường.

Nước mắt, tí tách rơi lên lồng ngực hắn, nở rộ thành từng đóa từng đóa chói mắt, Cô Dạ Kiết vô thức vươn một tay khoác lên bả vai nàng, giọt nước mắt kia, phẳng phất như có thể chảy vào trong lòng hắn vậy.

Nhiệt độ từ đồng lửa nhen nhóm khiến Cô Dạ Kiết dễ chịu hơn chút ít, Phong Phi Duyệt cẩn thận cởi áo của hắn xuống, xé áo dài của mình ra, sau đó theo bả vai, băng vết thương lại lần nữa.

Trên người, lạnh băng, đã mất đi nhiệt độ, bàn tay nhỏ nhắn của nàng dính lên lồng ngực hắn, vô lực, hoảng sợ muốn đem nhiệt độ trên người mình truyền sang cho hắn. Giày vò mấy phen, nam tử khó chịu khẽ chau mày, Phong Phi Duyệt do dự một chút, cuối cùng vẫn cởi áo ra, dùng thân thể, trần trụi dán lên lồng ngực Cô Dạ Kiết.

Phong Phi Duyệt không dám ngủ, dùng y phục bao bọc lấy hai người, không dám nhúc nhích nằm tựa vào ngực hắn, mí mắt bị giày vò càng lúc càng nặng nề, cuối cùng, vẫn phải khép lại...

Nàng đi rồi lại đi, không còn gió lạnh lúc nãy nữa, bên cạnh, hơi thở mùa xuân tràn đầy từng góc ngách, nàng phát hiện mình đã đưa thân vào một biển hoa, mênh mông vô bờ, cực kỳ đẹp mắt.

Đó là một loại hoa dại nàng không rõ tên, nở bung trên thảo nguyên mấy trăm dặm, đưa mắt nhìn lại, đều là màu xanh biếc hòa quyện cùng màu trắng muốt, xa xa, đất trời giao hòa, nơi Phong Phi Duyệt đi ngang qua, cũng truyền đến tiếng bước chân huyền ảo. Ngửa mặt nhìn lại, bầu trời xanh thẳm rất thuần khiết, mây trắng trôi nhẹ, biến hóa thành đủ kiểu hoa văn thú vị.

Không có phương hướng, nàng chẳng có mục đích đi về phía trước, đột nhiên xuất hiện thân ảnh một thiếu niên, hắn chấp tay đứng đó, lúc nàng vừa dừng bước chân, nam tử chậm rãi xoay người lại. Đó là một gương mặt rất trẻ tuổi, thậm chí còn mang theo vài phần non nớt, thân thể có chút đơn bạc, nhưng lại cao hơn nàng rất nhiều.

“Kiết...” Phong Phi Duyệt vẫn nhận ra được hắn, hai mắt nàng hiện ra mừng rỡ, muốn tiến lên, hai chân lại bị đóng đinh một chỗ không thể nhúc nhích, “vết thương của chàng đã đỡ chưa?”

“Nơi này có đẹp không?” Thanh âm thiếu niên trong trẻo thuần khiết, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng.

Phong Phi Duyệt phóng mắt nhìn đi, nàng thật tâm mỉm cười, vẻ tự nhiên an tường kia, mang theo hương thơm yên tĩnh, khiến nàng say mê, “Đẹp.”

Thiếu niên khẽ mỉm cười, như gió mùa xuân, tuần nhan đẹp mắt bị ánh mặt trời vẩy lên vàng sáng nhàn nhạt, đến mái tóc rũ xuống sau lưng, cũng mang theo một loại hơi thở sạch sẽ. Nam tử tuần nhan như ngọc, cô độc ngạo nghễ, khóe mắt buông lỏng rớt rã mà trong trẻo, Phong Phi Duyệt bị hấp dẫn sâu sắc, muốn đến gần, lại thấy cảnh tượng trước mắt toàn bộ đều thay đổi.

Đất trời nghiêng ngửa, nàng lơ đãng đến gót chân cũng gần như đứng không vững, một vết nứt khổng lồ từ phía chân trời đằng kia cắt ngang qua, tốc độ kinh người, khiến người ta không kịp phản ứng. Nàng không kịp chuẩn bị ngã nhào xuống đất, biển hoa xinh đẹp kia đã biến mất không còn vết tích, từ đằng xa, truyền đến tiếng trống trận đinh tai nhức óc, vó ngựa bước qua sa mạc trống trải, dọc đường đi, tàn sát chém giết.

Phong Phi Duyệt nhìn lên, tuần mã phủ thêm chiến giáp đứng ngay trước mắt mình, một nam tử uy nghiêm lạnh lùng, trên người hắn vận giáp trụ hoàng kim, tuần nhan lãnh nghị quay sang, thành lĩnh, chính là Cô Dạ Kiết.

Nam tử trầm ổn hữu lực, nhưng lại tàn nhẫn, chém giết. Trên chiến trường, thấy người chết khắp đồng, cột cờ bị bể gãy trong chiến hỏa không ngừng thiêu đốt, máu tanh hỗn độn. Nam tử giơ roi ngựa lên, dùng tay quét quanh thân mình một vòng, sạch sẽ trong mắt bị máu tươi hừng hực liệt hỏa thay thế, màu máu đỏ thẫm, tầng tầng lớp lớp bịt kín đôi đồng tử màu hổ phách bi thiết. Tầm mắt Phong Phi Duyệt theo cánh tay hắn nhìn lại một đường, sau chiến tranh, thành trì cũ kỹ không chịu nổi, bách tính phiêu bạt khắp chốn, màu đen bị thiêu cháy chiếm hết nửa thế gian, mọi người tùm nập năm tụm ba quây lại một chỗ, người chết dưới đất, có người thân của bọn họ, tiếng than khóc bi oán vang lên trong đầu, trong lòng cũng đều nhỏ ra máu. Nhưng mà, ông trời lại không vì bọn họ mà lưu lại một giọt nước mắt nào.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết thu hồi roi ngựa, trên gương mặt tuần tú, vết máu giao thoa, “ta cũng muốn cùng nàng đi đến nơi tốt đẹp kia, nhưng mà...” Nam tử khẽ dừng lại, trong đáy mắt thoáng qua chút không nỡ,

vững vàng rơi lên trên mặt Phong Phi Duyệt, “một khi ta buông xuống toàn bộ, nơi đó, sẽ trở nên giống hệt như bây giờ, những gì tốt đẹp, đều sẽ bị hủy diệt.”

Trong mắt nàng dâng lệ nóng, gật đầu, “Ta hiểu, chàng không nên buông xuống.”

Nụ cười Cô Dạ Kiết có chứa vài phần vui mừng, tầm mắt xuyên qua hoang mạc mênh mông, trong cặp đồng tử, dần hiện ra âm áp không dễ để người khác phát giác, “Duyệt Nhi, có lẽ, nàng nói đúng, ta nên buông tay rồi.”

Phong Phi Duyệt khóc thành tiếng, không hề nén nữa, đó là một loại bi thương đau đớn, Cô Dạ Kiết xoay đầu lại nhìn nàng, nam tử trên lưng ngựa, vẫn cô độc như vậy, “Duyệt Nhi, ta mong muốn được nắm tay nàng biết nhường nào, đi đến tận chân trời.”

Thanh âm, giống như khúc âm ma mị, toàn thân Phong Phi Duyệt giật nảy, bỗng nhiên thức tỉnh, hai mắt khép chặt kinh hãi mở ra, lại phát hiện mình đang an toàn nằm trong ngực Cô Dạ Kiết. Nàng khẩn trương muốn ngồi dậy, mới xác định đó chỉ là mộng cảnh. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, tâm tình lại dai dẳng không thể buông lỏng, nặng nề khó chịu đựng.

Cài lại nút áo, xoay người chất thêm chút củi đốt, Phong Phi Duyệt ngồi trở lại bên cạnh Cô Dạ Kiết, hẳn vẫn còn đang ngủ say, cô gái tựa đầu vào đầu vai nam tử, trong đồng lửa, nhánh cây khô héo nổ tách vang dội, nàng lâm vào trầm tư, sắc mặt mang theo vài phần nặng nề.

Nghiêng đầu sang, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đuôi lông mày nam tử, “Chúng ta, cứ để cho ông trời quyết định đi, nếu như, ngày mai lúc trời sáng, cùng ta đi ra khỏi khu rừng này vẫn là chàng, ta liền theo chàng trở về, nếu như...” Nàng khó khăn mở lời, nghiêm túc nhìn theo gò má hắn, “nếu như không phải, chúng ta, cứ như vậy mà buông tay đối phương ra đi, được không?” Phong Phi Duyệt lần nữa tựa vào bả vai hắn, “còn một ‘nếu như’ cuối cùng, chúng ta cứ chết chung một chỗ, biến thành hai người tuyết.”

Đồng lửa, từ từ bị dập tắt trong gió rét, bóng đêm cứ như vậy không ngừng không nghỉ, dường như làm thế nào cũng không thể chờ được bình minh.

Từ xa, thật sự giống như lời Cô Dạ Kiết nói, có tiếng đồn cây rõ ràng, không còn xa nữa, cánh môi nàng cong lên vài phần hy vọng, lúc đốm lửa cuối cùng cháy hết, hai mắt cũng khép lại.

Toàn thân đau nhức, nàng khó chịu mở miệng, nhưng một câu cũng không nói ra được, trên người, giống như bị thứ gì đó ngàn cân đè nặng, làm nàng khó khăn thở dốc.

Thình lình mở mắt ra, Phong Phi Duyệt dùng sức hít thở dồn dập, đập vào mắt, là màn tơ trắng tuyết, trong phòng bật lò sưởi, hai mắt nàng chuyển động mấy cái, ý thức cùng tri giác lần lượt trở về. Phong cách bài trí cổ xưa, trên án kỷ, trong lò hương mờ mờ tỏa ra mùi thơm theo từng lỗ nhỏ được chạm khắc tỉ mỉ, hết thấy đều quen thuộc như vậy, nàng sợ hãi lắc lắc đầu, càng nhiều hơn, chính là kinh ngạc khó tin.

“ Tỉnh rồi à?” Thanh âm lười biếng của nam tử theo động tác màn tơ bị nhấc lên truyền tới, Thất Duệ cúi người xuống, sợi tóc rơi lả tả trước mặt nàng, tầm mắt ngấm ngấm trên mặt nàng một vòng, “Xem ra, cũng không có gì đáng ngại.”

Cổ họng Phong Phi Duyệt khàn đặc, khô khốc khó chịu, nàng nhìn quanh bốn phía, sau đó, cùng nam nhân trước người mặt đối mặt, “Sao ta lại ở đây?”

Thất Duệ ngồi xuống mép giường, ánh mắt sáng rực, “Cô quên rồi sao, lúc trước chúng ta cùng tiến vào cánh rừng kia.”

Tất nhiên nàng không có quên, nhưng mà, rõ ràng nàng ở một chỗ với Cô Dạ Kiết, “Người làm thế nào mà tìm được ta?”

“Khu rừng này, tên là Tích Duyên Lâm,” Thất Duệ đề người xuống, hai mắt dính chặt lên người nàng không buông, “ai tìm được cô đầu tiên, đó mới là người có phần duyên phận này với cô.”

Trong lời nói của hắn khẽ lộ ra mấy phần cay nghiệt, trên mặt, mỉm cười, nhưng trong đáy mắt lại không hề.

“Người tìm được ta, là người?” Phong Phi Duyệt không nhịn được cất cao thanh âm lên vài phần, vậy toàn bộ những gì nàng cùng Cô Dạ Kiết trải qua trong Tích Duyên Lâm, là như thế nào?

“Cô nghĩ còn kẻ nào khác không?” Thất Duệ hỏi ngược lại, khoe miệng tiếp tục cười.

“Vậy...” Phong Phi Duyệt do dự, tràn ngập đáy lòng, đều là sợ hãi, “bên cạnh ta còn có ai nữa không?”

Nhìn hy vọng trong đáy mắt nàng, Thất Duệ khẽ bật cười, trong lòng hân dưng lên một cỗ tức giận khó hiểu, ngữ khí tàn nhẫn mà lạnh khốc, “Không có.”

“Không thể nào,” Phong Phi Duyệt quả quyết, nàng dùng sức lắc đầu, hai tay chống người gượng dậy, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn, “rõ ràng ta ở cùng một chỗ với chàng ấy, hay là, người đã làm gì chàng ấy?”

“Kẻ trong miệng cô đang nhắc đến là ai?” Thất Duệ ngược lại cười châm chọc, “Trong Tử Vong Lâm không chỉ bấy rập dày đặc, càng quan trọng hơn, phạm là người ở bên trong ắt hẳn đều sẽ trải qua ảo cảnh, khiến người ta không phân biệt được thật giả. Ta vốn tưởng rằng cô là người thông minh, nhưng không ngờ, vẫn cứ ngu muội như vậy, kẻ cô nhắc đến là ai? Hoàng đế sao? Ban đầu nếu hắn có thể bỏ rơi cô, hôm nay, sao có thể tiến vào Tử Vong Lâm, vì cô đi chịu chết?”

Khí lực toàn thân Phong Phi Duyệt bị rút tận, cả người ngã trở về, chỉ còn lại hơi sức hô hấp.

Chẳng lẽ, đúng như lời Thất Duệ nói, mình chỉ là trải qua ảo cảnh thôi sao? Nhưng mà, nước mắt của nam tử rõ ràng rơi lên trên mặt mình, loại cảm giác đó, sao có thể nhầm được?

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng chùi qua khóe mắt, ngón tay truyền đến đau nhức rõ rệt, hai mắt Phong Phi Duyệt lóe lên kỳ dị, đây chính là vết thương lưu lại lúc mình đánh lửa, bây giờ, vẫn còn mơ hồ đau đớn.

Nếu như, đây là ảo cảnh, hết thấy những gì đã trải qua vì sao lại hiện rõ mồn một trước mắt.

Nếu như, đây là sự thật, vậy nam tử ở bên cạnh mình đâu?

Cùng nàng đi ra khỏi cánh rừng, cuối cùng vẫn không phải là hắn, vốn dĩ ngay từ đầu trong lòng Phong Phi Duyệt đã có đáp án chắc chắn, nhưng vẫn không thể làm trái lại thiên mệnh.

Thật sự, phải khiến bọn họ buông tay nhau ra sao? Mảnh đất nơi xuân về hoa nở kia, không có chàng bởi bạn, còn gì đẹp đẽ nữa đâu?

Có lẽ, Thất Duệ nói đúng, ngay từ lúc bắt đầu, lúc Cô Dạ Kiết đi vào Tử Vong Lâm cũng chỉ là ảo cảnh mà thôi, có lẽ, chỉ là trong ý niệm của mình muốn vẫn hồi chút gì đó. Bỏ lỡ rồi, đến tay của đối phương cũng khó mà chạm đến, tiếc nuối, cũng không phủ nhận được thực tế.

162. Chương 161

Chương 161:

Hai mắt nặng nề mở ra, hai tay Cô Dạ Kiết đang buông lỏng liền nắm lại, nhưng trong lòng bàn tay chỉ là một khoảng trống.

“Hoàng thượng tỉnh rồi...” Bên tai truyền đến tiếng kinh hô, cùng với một chuỗi bước chân dồn dập, Cô Dạ Kiết khó khăn cố định tiêu cự tại một điểm, nam tử mơ hồ hắng giọng, mở miệng nói, “Đây là đâu?”

“Bẩm hoàng thượng, đây là phủ đệ của hạ quan.” Một người tiến lên, khom lưng cung kính nói.

Nam tử chuyển động con người, toàn thân nóng sốt, đầu óc mơ mơ hồ hồ, giống như đã trải qua một giấc mộng rất lâu, “Hoàng hậu đâu?”

Một câu nói vô thức, khiến đám người bên cạnh hai mặt nhìn nhau, viên quan dẫn đầu tiến vào cánh rừng kéo ống tay áo lau mồ hôi, nơm nớp lo sợ đáp lời, “Hoàng thượng, lúc chúng thần tiến vào cánh rừng, cũng không phát hiện thấy người nào khác.”

Khẽ cử động bả vai, vết thương gối phía dưới bị kéo rách, long nhan bùng phát đại nộ, “Sao có thể không có ai, rõ ràng nàng ấy nằm bên cạnh trẫm, lẽ nào vết thương của trẫm cũng là giả?”

Đám người đồng loạt quỳ rạp xuống, đầu dính vào mặt đất không dám ngẩng lên, hoàng đế cuống cuống bật dậy, tay phải hất chiếc gối thêu trên giường xuống, đánh lên trên người một viên quan, thân thể người nọ khẽ nghiêng một cái, rớt hai bả vai lại, “Hoàng thượng, lời vi thần nói từng câu từng chữ đều là thật, trong rừng, thực sự chỉ có một mình người.”

Vết đâm sau lưng đau đớn rõ ràng như vậy, sao có thể là giả? Long bào dính đầy máu giắt trên chiếc kệ tinh xảo đằng kia, hơi thở dịu dàng của người con gái, sao có thể là giả? Nói gì đi nữa Cô Dạ Kiết cũng không tin, chần gằm che bên hông bị hấn thuận tay ném xuống, y phục trắng tinh bên trong hết như sao hải đường cô độc điêu linh, trong trẻo mà thuần khiết. Hấn rõ ràng ôm lấy nàng, hai người bầu bạn dưới gốc cây tích duyên, tận mắt nhìn hoa tuyết rơi xuống, bất quá chỉ mới qua một cái chớp mắt, chỗ ngồi bên cạnh thế nhưng đã trống không.

“Ta không nên ngủ thiếp đi.” Hấn ảo não vạn phần, một chưởng đánh lên mặt giường, vết thương bị kéo căng, máu, giống như nước mắt trong đêm tối theo cánh tay quanh co chảy xuống, chất lỏng nóng bỏng, vọt tới trước ngực. Tình cảnh kia rõ ràng chân thật như vậy, hấn vươn tay chạm tới vị trí trước ngực, nơi đó, vẫn còn lưu lại nước mắt người con gái, cả lồng ngực hiện ra đau nhức yếu ớt, đám người quỳ dưới đất cũng không dám nhúc nhích, Cô Dạ Kiết ngược mắt, tầm mắt xuyên qua cửa sổ mở rộng nhìn ra bên ngoài, nửa bên mình nguyệt treo cao trên màn trời, hiện ra vẻ thảm đạm khó diễn tả nên lời.

Chân thon dài đứng lên, không ai dám ngăn cản, chỉ đành phải nhường lại đường đi cho hấn, Cô Dạ Kiết tập tễnh tiến lên trước, bấp chân run rẩy va vào chân bàn, thân thể suy yếu đến đường đi cũng đi không thẳng. Hạ nhân theo hầu bên cạnh vội vàng tiến lên, vừa mới chạm vào tay nam tử, lại bị hấn đẩy ra, Cô Dạ Kiết vịn tay lên vách tường đi ra hành lang phía bên ngoài, kiệt sức ngồi sụp xuống lan can kết bằng thân trúc, phần lưng dán vào đó, một trận hàn ý chạy vọt lên lan khắp toàn thân.

Phong Phi Duyệt cực kỳ yếu ớt, sau khi Thất Duệ nhìn thấy nàng tỉnh lại rồi thì liền rời đi, nàng giãy giụa hai vai muốn ngồi dậy, nha hoàn hầu hạ bên cạnh vội vàng tiến lên, hai tay nhẹ nhàng rơi lên đầu vai nàng, “Đường chủ, hoàng tôn giao phó, bảo người phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ta muốn uống nước.” Nàng miệng đắng lưỡi khô, không còn khí lực nói chuyện.

Nha hoàn nghe vậy, vội vàng bưng nước tới, cổ họng vừa khôi phục lại mấy phần sáng khoái, Phong Phi Duyệt liền thử dò xét, “Người của Độc Bộ Thiên Nhai, đều trở về hết rồi sao?”

Đặt chén trà trở lại bàn, nha hoàn không nghi ngờ gì trả lời, “Các đại đường chủ cùng môn chủ toàn bộ đã trở về rồi ạ, lần đại hội võ lâm này, hình như mới chỉ trải qua được vài ngày.”

Phong Phi Duyệt tựa nửa người trên trở lại khung giường, trước giường, một chiếc đèn hình hoa mộc lan trắng mơ hồ tỏa ra mùi thơm bốn phía, trực tiếp xua đi vẻ ảm sầm mỏng manh trên gương mặt nhỏ nhắn, tóc dài xỏa tung trước ngực uốn lượn như vòng cung. Nhìn thân ảnh nha hoàn bắt đầu bận rộn, nàng mở miệng nói. “Lần này hoàng tôn trở lại, có mang theo người ngoài về không?”

Nha hoàn kia đứng thẳng dậy, xoay mặt sang đối diện nàng, “Người ngoài? Không có ạ, lúc hoàng tôn xuống xe chỉ ôm một mình đường chủ mà thôi.”

Trái tim treo lơ lửng, thoáng bình ổn, buông lỏng rồi lại thất lạc, cực kỳ mâu thuẫn. Xem ra, Cô Dạ Kiết cũng không có rơi vào tay Thất Duệ, nhưng... nếu thật sự giống như nàng nghĩ, đáng lý mình phải ở cùng một chỗ với Cô Dạ Kiết, nếu Thất Duệ cứu mình ra ngoài, nhất định sẽ phát hiện hoàng đế ở bên cạnh nàng, trong tiềm thức, nàng cũng muốn tin đó chỉ là ảo cảnh, nhưng nếu là sự thật, mọi chuyện như bây giờ nên giải thích như thế nào đây?

“Đường chủ...” Thấy nàng đứng dậy, nha hoàn vội muốn tiến lên đỡ.

Phong Phi Duyệt lắc nhẹ cổ tay trắng nõn, “Ta chỉ ra ngoài đứng một lúc.” Khép chặt vạt áo trước rồi đi ra ngoài, gió mát theo động tác mở cửa ủa vào mặt, làn nữa thổi lên trên mặt, còn mang theo vài phần nóng rầy, so với cái lạnh giá rét trong rừng, giống như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Đôi tay vịn trên lan can, nàng nghiêng nửa người trên ra ngoài, ngược mắt nhìn mặt trăng treo lơ lửng giữa bầu trời, là ai nói, ánh sáng từ mặt trăng có thể rơi đến mọi góc ngách, mình nhìn thấy, người đó cũng có thể nhìn thấy. Mỗi một nơi được ánh trăng chiếu đến, đều sẽ hạnh phúc như nhau? Phong Phi Duyệt xòe năm ngón tay mảnh khảnh trước mắt mình, ánh trăng xuyên qua khe hở thưa thớt tạo thành từng vệt sáng yên lặng buồn bã, tay trái, bao bọc lấy tay phải. Trong ánh trăng sáng tỏ, nàng chậm rãi kéo hai tay trở về, mở ra, làn nữa nắm chặt lại.

Buông tay, nói dễ hơn làm, đầu ngón tay gắt gao cong lại, hai bàn tay khóa chặt lại làm một, “Chàng nhìn thấy rồi chứ?”

Cô Dạ Kiết kéo áo choàng trên người lên, mặt trăng nửa tròn nửa khuyết, giống như xuất hiện hai bàn tay, một lớn một nhỏ, “Duyệt Nhi, nàng lại đi mất rồi.”

“Chàng lại đi mất rồi.” Phong Phi Duyệt lẩm bẩm ta một câu y hệt, khóe mắt ngược cao bị chua xót xé rách, hai cánh tay gơ lên đến tê cứng, “Ta không muốn tin, đó chỉ là một giấc mộng, chàng biết không, ta vốn không muốn tỉnh lại, ở nơi đó, ta có thể an an ổn ổn nhắm mắt lại. Ta cũng không mơ tưởng đến mảnh đất xinh đẹp kia, ta chỉ muốn, được ngủ thêm một lúc nữa...”

“Giấc mộng như vậy, nếu như có thể theo cạnh ta mỗi ngày, thì tốt biết mấy.” Cô Dạ Kiết ho nhẹ, trong miệng nhàn nhạt mùi máu tươi, hắt cong một gối lên, một tay khoác trên đầu gối, y phục màu trắng bên trong bị gió đêm thổi tung, hai mắt khẽ nhắm lại, hắt dường như nghe thấy được thanh âm của người con gái, ghé vào lỗ tai hắt nói nhỏ, “Nếu như, ngày mai lúc trời sáng, cùng ta đi ra khỏi khu rừng này vẫn là chàng, ta liền theo chàng trở về...”

Bóng lưng Cô Dạ Kiết, tĩnh mịch cô độc, chỉ phản chiếu một cái bóng thật dài trên hành lang, Phong Phi Duyệt vẫn duy trì tư thế lúc trước không chịu buông tay, vết thương trên tay lúc đánh lửa hiện ra rõ ràng trong mắt, một điểm vô vọng kia, giống như tro tàn lại bùng cháy.

Hai mắt Thất Duệ dán chặt vào bóng lưng nàng, hắt giấu mình trong góc khuất, con ngươi u ám rơi lên hai bàn tay dính chặt lấy nhau kia, khóe miệng hiện lên âm chí, tóc dài tà mị rủ xuống trước ngực, trường bào tối màu trên người dung nhập vào đêm tối, tôn quý mà nghệt thờ.

Đem nhất cử nhất động của cô gái thu vào đáy mắt, hơi thở nam tử nóng rực, phảng phất như đang trở về khu rừng Tử Vong Lâm kia lần nữa.

Bước chân đạp lên cành lá rơi gãy, âm thanh phát ra mặc dù không vang, nhưng giữa không gian tĩnh mịch này, lại cực kỳ chói tai, “Nơi quỷ quái gì vậy!” Hắt thẩm mẫn, trong tình thế cấp bách, vẫn đang tìm kiếm bóng dáng Phong Phi Duyệt. Hai tay vạch cành lá xanh tốt ra, mới phát hiện con đường này, lại lặp lại con đường vừa mới đi qua lúc này.

Thất Duệ quanh đi quẩn lại, đi tới trước một mảnh rừng, trên hàng rào nơi đó, viết một bài thơ ngắn, hắt lẩm nhẩm đọc khẽ trong miệng, nhỏ giọng châm chọc, “Cái gì mà Tích Duyên Lâm, quỷ kế lừa người!”

Một đường đi thẳng vào, thế nhưng so với cánh rừng lúc trước còn quỷ dị tà mị hơn, nơi này không chỉ có khe suối, lại còn có rừng núi vươn thẳng đến mây xanh, thật thật giả giả. Hắt đang tìm đường ra ở bên trong, đưa tay vạch một nhánh cây ngăn trở trước mặt ra, đập vào mắt, lại là mảnh đất ngập trong tuyết trắng. Chỗ mình đứng vẫn là nơi xuân về hoa nở, không ngờ chỉ là khoảng cách một bước chân, lại xa nhau đến cả năm.

Bông tuyết trắng xóa, phủ thành một tầng băng thật dày, hắt đến gần nhìn xem, lại trông thấy hai người đang tựa vào nhau, nằm nghiêng dưới tàng cây. Một tay Phong Phi Duyệt vòng quanh thất lưng nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường giờ đây ôn hòa mà dịu dàng, an tĩnh dựa vào trước ngực hắt. Cô Dạ Kiết hình như bị thương, Thất Duệ ngồi xổm xuống, tầm mắt âm chí rơi lên trên mặt hai người. Hắt đã biết hoàng đế tiến vào cánh rừng này, tên sĩ tử kia cũng là phụng mệnh hắt cải trang thành Phong Phi Duyệt, điều kỳ quái là, lúc hắt nhìn thấy Cô Dạ Kiết bị đâm một đao, vừa định tiến lên, lại bị dẫn đến một nơi khác.

Một tay Cô Dạ Kiết rơi trên đầu vai nàng, cảnh tượng này đập vào mắt Thất Duệ, cực kỳ chứng mắt, trong lòng tích tụ một hồi, vô cùng khó chịu, hai người bọn họ làm thế nào lại đi chung với nhau. Động tác trên tay thô lỗ kéo Phong Phi Duyệt về phía mình, nam tử nửa tỉnh nửa mê khẽ lẩm bẩm một tiếng, bàn tay gắt gao nắm chặt tay nàng không buông.

Thất Duệ không tin, tình cảnh như bây giờ là thuận theo bài thơ mình nhìn thấy lúc mới tiến vào cánh rừng, hẳn chẳng qua chỉ đến chậm một bước, trong Tử Vong Lâm không có đường tắt, Cô Dạ Kiết tìm được Phong Phi Duyệt trước mình cũng chỉ là vận số mà thôi.

Nhìn nam tử vô lực tựa vào gốc cây khô, bàn tay Thất Duệ rủ xuống bên người từ từ ngưng tụ nội lực, lòng bàn tay rơi lên trên đỉnh đầu Cô Dạ Kiết, nam tử vẫn nhắm mắt ngủ say như cũ, không mấy may cảm nhận thấy nguy hiểm. Thất Duệ thực sự muốn một chưởng đánh xuống, nhưng vẫn là do dự, cặp mắt tuần láng ngấm ngấm hàng lông mi yếu ớt kia, trong mắt thoáng hiện lên ý định chùn bước không muốn người khác phát hiện, cuối cùng, vẫn phải nắm chặt hai quả đấm, rút tay về.

Cánh tay Thất Duệ ôm Phong Phi Duyệt nhẹ dùng sức một cái, cô gái bị ôm ngang dậy, hẳn vừa định đi, bước chân liền khựng lại, bị kéo trở về. Ngoái đầu nhìn lại, tay của hai người khít khao đan chặt vào làm một, không muốn buông ra. Cả người Phong Phi Duyệt cuộn tròn nép trước ngực mình, Thất Duệ nhắc chân bước đi, tay của nàng rơi xuống dưới, cánh tay hai người bị kéo thành một đường thẳng, giống như đã đoán được từ trước, lực đạo trên tay lại càng quẩn càng chặt.

Hắn dùng sức một cái, mười ngón tay đan xen nhau dần dần lướt qua lòng bàn tay đối phương, đường vân tay tinh tế, đẹp đẽ tựa như được chạm khắc từ kiếp trước, có người nói, trên tay của mỗi người đều có một đường nhân duyên, chỉ vì, tìm được đúng một người trong đời. Đầu ngón tay chạm nhau, cuối cùng, lướt qua một điểm đứt đoạn đau thương mà vô lực, Cô Dạ Kiết hoàn toàn không còn ý thức, bàn tay vươn ra giữa khoảng không như muốn giữ lại, cả cánh tay Phong Phi Duyệt giắt trên người Thất Duệ, tịch mịch như vậy, cánh tay nam tử từ từ rơi trở về, rũ xuống.

Chỉ để lại một mình Cô Dạ Kiết, Thất Duệ ôm Phong Phi Duyệt xoay người rời đi, đầu cô gái chôn trước ngực hắn đột nhiên ngã sang một bên, đường nét nơi khóe mắt, một giọt nước lạnh như băng theo gò má rơi xuống, nhỏ lên mặt đất đóng dày băng tuyết. Ta làm sao có thể, để lại một mình chàng ở nơi đây, trong giấc mộng, Phong Phi Duyệt thì thầm. Đây là lần đầu tiên Thất Duệ nhìn thấy nàng rơi lệ, hắn dùng bước chân, tầm mắt rũ xuống nhìn sắc mặt nàng tái nhợt mệt mỏi, nước mắt từng chút từng chút hòa tan băng tuyết trên mặt đất, sau đó, toàn bộ mảnh đất giống như tỉnh lại, bắt đầu từ đằng xa, tầng tầng lớp lớp cây cối đan xen tránh ra chừa lại lối đi, lớp băng tuyết dưới chân rút đi, phóng mắt nhìn đi, loáng thoáng có thể thấy được quan binh đang chặt cây.

Bên cạnh, cô gái có dung mạo giống hệt Phong Phi Duyệt kia hoàn toàn không còn hơi thở té ngã lên thân cây phía sau, Thất Duệ vừa định tiến tới gần, thân thể trắng kiết đột ngột dừng lại, hắn từ trong tay áo móc ra một sợi dây chuyền tinh xảo, đó là sợi dây hắn gỡ từ trên người Phong Phi Duyệt xuống lúc ở Lạc Thành. Bàn tay buông lỏng, dây chuyền lóe sáng giữa khoảng không, cuối cùng rơi vào vạt áo trước cô gái.

Ôm nàng lách mình lui về phía sau, đám quan binh kia khom lưng nhìn con đường đột ngột sáng tỏ phía trước, từng người đồng loạt dừng lại động tác trong tay, hai mặt nhìn nhau. Sương mù quanh quẩn trên Tử Vong Lâm toàn bộ tản ra, hơi thở quỷ dị xuyên suốt cánh rừng bị ánh mặt trời kéo dài ngăn trở, đám người bỏ đồ trong tay xuống, chạy vào trong rừng, “Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Đám người quanh quẩn trong khu rừng lúc đầu nhìn thấy Thất Duệ, nhanh chóng tập trung tới đây, “Hoàng tôn.”

Hắn cho người tức tốc rút khỏi cánh rừng, đứng dọc hai phía bên ngoài, đã có người đem ngựa đến, hắn ôm cô gái nhảy thẳng lên ngựa, tầm mắt quét qua cánh rừng, “Khu rừng Tử Vong Lâm chết tiệt này suýt thì hại toàn quân Độc Bộ Thiên Nhai bị tiêu diệt, đốt sạch nó đi.”

“Dạ.” Một tên nam tử lĩnh mệnh, Thất Duệ vòng chặt Phong Phi Duyệt trước ngực, nắm chắc dây cương ngựa, một chân thúc vào bụng ngựa chạy như bay ra khỏi cánh rừng.

Khoảng cách mấy dặm từ bên ngoài, hắn quay đầu nhìn lại, vẫn có thể trông thấy ngọn lửa hừng hực thiêu đốt căn nút một phía chân trời, khói mù dâng đầy tứ phía, mùi vị nóng rất đen đặc bám theo đến tận đây,

tiếp theo ngay cả sơn trang cũng bị vạ lây, kiến trúc khổng lồ bị chôn vùi giữa biển lửa trong nháy mắt. Thất Duệ giờ roi thúc ngựa, thân ảnh màu đen dần trở thành một chấm nhỏ, biến mất giữa ánh lửa sôi sục.

Phong Phi Duyệt giờ hai tay che trước mặt, nha hoàn bên trong thấy nàng mãi không đi vào, chỉ có thể cầm theo một chiếc choàng, đi ra ngoài, “Đường chủ, thân thể người còn rất yếu, trở về nghỉ ngơi thôi.”

Nàng khe khẽ thở ra một hơi, quay đầu lại nhìn cô gái một cái, nha hoàn tiến lên đỡ lấy nàng, đưa Phong Phi Duyệt trở về phòng. Thất Duệ đi ra khỏi góc tối, nhìn ánh đèn trong căn phòng dập tắt, hẩn cụp mắt, đi xuống lầu các.

“Các người làm thế nào cứu trẫm ra ngoài?” Qua hồi lâu, Cô Dạ Kiết mới quay sang quan viên bên trong hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ chỉ dẫn người chém đi một góc cánh rừng kia, bỗng nhiên thấy chướng khí lúc đầu tản đi toàn bộ, mỗi một con đường bên trong đều hiện rõ ra ngoài, lúc thuộc hạ tìm được người cũng là lúc cánh rừng đột nhiên bốc cháy...”

“Bốc cháy?” Cô Dạ Kiết thành linh cao giọng cắt đứt, “Người ở bên trong thì sao?”

Quan viên kia co rúm hai vai, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Dọc đường, thuộc hạ chỉ nhìn thấy mấy tên giang hồ chạy trốn tứ phía, thể lửa là từ bên kia cánh rừng lan tới đây, cho nên...”

Hoàng đế kinh hãi, chống nửa người trên đứng dậy.

“Sau đó, cũng không nhìn thấy ai thoát ra ngoài nữa.”

Mà Phong Phi Duyệt, rõ ràng đã tiến vào cánh rừng kia, cho dù bọn họ không gặp được nhau, trước khi xảy ra trận hỏa hoạn kia, nàng cũng không thể nào đi ra ngoài.

Vì phần này bừa bộn nên chế màn cấp tốc cho nhanh, hức bừa ko chịu nổi T~T

163. Chương 162: Lăn Nửa Bỏ Qua

Chương 162: Lăn nửa bỏ qua

Toàn thân, như rơi vào hầm băng, năm ngón tay khẽ nắm chặt.

Cô Dạ Kiết bất ngờ đứng lên, bước chân yếu ớt có vẻ dồn dập, khép chặt vạt áo rồi đi về phía trước, đám người quỳ dưới đất hỗn loạn bật dậy, muốn ngăn cản.

“Bãi giá!” Hoàng đế vùng tay lên, uy nghiêm nào dám xem thường.

Quan viên vội vàng chạy xuống lầu các, khẩn trương tìm xe ngựa đến, ngự y đi theo không dám trì hoãn, lập tức đuổi theo sau.

Phong Phi Duyệt cho nha hoàn lui đi sau đó nhanh trí đứng dậy, nàng mở cửa, trước tiên thò đầu ra ngoài, thấy bốn bề vắng lặng lúc này mới cẩn cẩn trọng trọng đi ra bên ngoài, bước chân rơi xuống không tiếng động, thân thủ lạnh lẽo. Nàng len lén đi tới trước chuồng ngựa, dắt ngựa của mình ra rồi nhảy lên, giờ roi giục ngựa.

Sau lưng, một đôi đồng tử yêu mị trong nháy mắt liền nhuộm màu âm chí, hai tay nam tử để xuôi bên người siết chặt thành quyền, tầm mắt dính vào bóng lưng cô gái một hồi lâu, ánh mắt mờ mịt khát máu.

Tay Phong Phi Duyệt nắm chặt cương ngựa rất dùng sức, gió đêm lạnh liệt tấp lên trên mặt, giống như muốn xé toạc nàng ra vậy, gào thét bên tai, nhánh cây ngăn trở trước mặt bị nàng dùng roi ngựa quất ra, phóng đi như bay. Nàng muốn xác định chắc chắn, khung cảnh kia rốt cuộc có phải chỉ là một giấc mộng hay không, khát vọng trong lòng bị chèn ép trở thành đau đớn, cô gái xuyên qua đêm tối, chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc thanh thúy mà khẩn trương.

Bốn bề hoang tàn đổ nát, một trận hỏa hoạn đã cắn nuốt sạch sẽ toàn bộ sơn trang, cây khô trải qua một hồi lâu thiêu đốt mang theo nguồn nhiệt hùng hực tới gần, Cô Dạ Kiết bước xuống xe ngựa, dưới bàn chân hệt như đạp lên lò lửa, tro tàn tro bụi theo gió lăn lộn dưới mặt đất bay tới, dừng lại dưới chân từng người. Đã có người bắt đầu đến gần Tử Vong Lâm tìm kiếm, nơi đó, chỉ còn lại một đồng phế tích, nào còn bóng dáng của con người.

Cô Dạ Kiết đến gần nhìn xem, cánh rừng hữu sơn hữu thủy lúc đầu, sau trận hỏa hoạn chỉ còn lại một vòng tròn méo mó. Quan binh dùng cây gậy trong tay vạch lớp bụi dưới đất ra thành từng tầng, một đường từ bên ngoài tìm kiếm vào giữa.

Ánh mắt nam tử lướt qua đám người, vừa mới bước lên trước hai bước, liền nghe thấy một người trong đám phát hiện ra gì đó, “Hoàng thượng!”

Hắn xoay người, đầu cây gậy moi ra được một sợi dây chuyền sáng lấp lánh, Cô Dạ Kiết bước nhanh tới, quan binh gỡ sợi dây xuống rồi dùng ống tay áo lau sạch sẽ, hai tay đưa tới, động tác nam tử nhận lấy mang theo vài phần run rẩy. Sợi dây chuyền này hắn không thể quen thuộc hơn, Phong Phi Duyệt từng nhắc đến trước mặt hắn không chỉ một lần, “Phát hiện ở đâu?”

“Bẩm hoàng thượng, ở ngay phía trước.” Tên quan binh kia xoay người dẫn đường, bước chân hoàng đế mềm nhũn, thân thể suýt chút ngã quỵ, may được cô gái bên cạnh kịp thời đỡ lấy, “Hoàng thượng cẩn thận.”

Cô Dạ Kiết ghé mắt thoáng nhìn, chỉ thấy người kia mắt ngọc mây ngài, ngũ quan tinh tế nổi bật trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, có vẻ như là khuê nữ gia giáo, hoàn toàn không giống những nha hoàn thường ngày, trong lòng nam tử chỉ nghĩ đến Phong Phi Duyệt, cho nên không suy xét nhiều, thuận thế vung cánh tay khoác lên vai cô ta, tiến thẳng lên trước.

“Bẩm hoàng thượng, chính là chỗ này.” Quan binh đứng sang một bên, đưa tay chỉ tới, Cô Dạ Kiết giương mắt nhìn lại, liền thấy một hình người hiện ra rõ ràng, toàn thân, đã hóa thành tro bụi.

Hắn lặng thinh đứng đó, thân thể khẽ trầm xuống, gần như ép cô gái kia đứng không vững, năm ngón tay kiềm chặt trên bả vai cô ta, hai chân bắt đầu mềm nhũn ra. Lòng bàn tay bị siết chặt cảm thấy đau đớn, một góc dây chuyền cắt đứt da thịt, Cô Dạ Kiết không hề chớp mắt nhìn chằm chằm dưới mặt đất, nằm ở đó, sao có thể là Phong Phi Duyệt?

Hắn mở miệng phủ nhận, nhưng lại không thể tự thuyết phục được mình, “Không thể nào, rõ ràng nàng ấy ở cùng một chỗ với trẫm.”

“Hoàng thượng,” Cô gái kia này giờ vẫn im lặng xoay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ngước lên, ánh mắt đối diện Cô Dạ Kiết, “dân nữ nghe nói, khu rừng này có tên là Tử Vong Lâm, bên trong không chỉ quỷ dị, mà hơn nữa, người ngoài tiến vào đều sẽ xuất hiện ảo tưởng, rất nhiều, chỉ là một giấc mộng không có thực mà thôi.”

Cô Dạ Kiết suýt chút thì dao động, nhưng vẫn giữ vững kiên trì lúc đầu, không chịu từ bỏ, hắn không tin, sẽ có cảnh mộng chân thật như vậy. Hắn lại càng không tin, mình chỉ vừa nhắm mắt lại một cái, nàng đã hóa thành tro bụi. Bả vai cô gái bị hắn càng nắm càng chặt, cô ta cắn môi dưới, cứ thế không dám kêu lên một tiếng, bên trên thái dương đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hoàng đế thế nhưng vẫn không có ý định buông tay.

Phong Phi Duyệt gần như là ngã từ trên lưng ngựa xuống, nàng lão đảo tiến lên, đập vào mắt, là cảnh tượng tro bụi tứ phía, nhìn không thấy được gì cả. Nàng không thể trông chờ vào ai, chỉ có thể dựa vào chính mình tự đi tìm, quả tim bị treo lên trên cao, vừa mới đi được vài bước, thân thể liền co quắp, ngã xuống đất.

Nơi đây không có vết tích của sự sống, nếu như Cô Dạ Kiết thật sự không chạy ra khỏi khu rừng này... Nàng vội vàng lắc đầu, hy vọng duy nhất, nàng tình nguyện tin rằng cảnh tượng lúc đó chỉ là giấc mộng, hắn căn bản không có tiến vào khu rừng này. Vừa mới ngộ nguy ngập đứng lên, liền nghe thấy từ đằng xa truyền đến một tiếng gào thét của nam tử, kinh động lòng người, giống như con thú bị vây khốn mà run rẩy, tuyệt vọng mà thê lương, khiến người khác nghe thấy cũng tan nát cõi lòng. Nàng đứng yên đó, lúc này mới ý thức được âm thanh này là truyền từ một đầu khác đến, lồng ngực chợt nhói lên, đau dữ dội.

Lồng ngực Cô Dạ Kiết phập phồng kịch liệt, nơi cổ họng xông lên vị tanh ngai ngái, thế giới trong đáy mắt đang lay động kịch liệt, cuối cùng đổ sụp xuống. Khó khăn lắm Phong Phi Duyệt mới nhìn thấy đám người ở đằng xa, mơ hồ, ngay chính giữa còn có thân ảnh mình hoàng chi sắc cực kỳ quen thuộc ấy, sắc mặt đầy mừng rỡ, vừa định tiến lên, lại thấy nam tử khề nghiêng thân thể, hai tay ôm lấy cô gái bên cạnh.

Cô Dạ Kiết vô lực khép hờ hai mắt, cô gái kia thấy nam tử tựa lên đầu vai mình, vội vàng vươn tay đỡ quanh thắt lưng hắn. Toàn thân Phong Phi Duyệt vô lực, nàng đứng từ đằng xa, nhìn vào trong mắt, lại trở thành một cảnh tượng khác. Nàng kịp thời dừng bước, dưới ánh trăng mờ lung, hai mắt cũng nhìn không được rõ lắm. Thì ra, hết thảy trước đó, thật sự chỉ là một giấc mộng, nàng không nhìn thấy rõ mặt cô gái, chỉ từ nửa phần bóng lưng, nàng liền chắc chắn đó là Thi tiếp dư. Vẫn yếu ớt mảnh mai như vậy, vẫn là dáng điệu như vậy, thậm chí, vẫn gần gũi thân mật như vậy...

Quan viên tùy tùng bốn phía kinh hãi, ríu rít tiến lên, cô gái vòng một tay qua thắt lưng nam tử “Hoàng thượng, trước tiên cứ trở về đã.”

Cô Dạ Kiết lắc đầu, thân thể lại không nghe theo sai bảo của mình mềm nhũn ra, ngực y ở bên cạnh kịp thời đỡ lấy nam tử dịu hẳn đứng dậy, ra hiệu đám người rời đi, Phong Phi Duyệt mắt thấy hắn đi lên trước, do dự năm lần bảy lượt, cuối cùng dứt khoát can đảm, sải chân tiến lên.

“Um...” Miệng đột nhiên bị một bàn tay sau lưng che kín, thắt lưng mảnh khảnh bị ghì chặt vào lồng ngực nóng rẫy đằng sau, Thất Duệ thi triển nội lực kéo nàng tới dưới một thân cây đằng xa, hai cánh tay vòng chặt thể hiện rõ nộ khí của hắn lúc này. Phong Phi Duyệt giờ hai tay muốn kéo tay của hắn xuống, lại bị hắn càng dùng sức đè ép lên thân cây trắng kiêu, không thở nổi.

Cô Dạ Kiết được đỡ lên xe ngựa, hạ nhân theo hầu nhắc màn kiệu lên, lúc nam tử khom lưng tiến vào, xoay đầu lại nhìn một cái, bởi vì khoảng cách quá xa, Phong Phi Duyệt cũng không thể nhìn thấy thế lương trong mắt hắn, nhưng khi thấy hắn dần biến mất trong đêm tối, thì trái tim co rút đau đớn kịch liệt. Hai mắt dùng sức mở thật lớn, sâu trong con người, đỏ bừng bừng.

Phía sau thắt lưng bị một đôi bàn tay xoa nắn, sau khi vuốt ve, thô lỗ lôi kéo mấy cái. Phong Phi Duyệt lập tức thu hồi thần trí, hắn đang làm cái gì?

“Um um...” Miệng bị bịt kín mơ hồ phát ra tiếng, Thất Duệ mắt diếc tai ngơ, tiếp tục động tác trong tay. Phong Phi Duyệt ra sức phản kháng, nam tử nhất định không buông tay, dùng khuỷu tay đè trên lưng nàng, chống đỡ gốc cây đại thụ kia không để cho nàng nhúc nhích, “Thất Duệ, ngươi điên rồi có phải không?”

Phong Phi Duyệt mở miệng mắng, hai chân muốn đạp về phía sau, nam tử dễ dàng tránh người ra, dứt khoát dùng toàn bộ thân thể đè lên lưng nàng, một tay tùy ý kéo vài cái, đai lưng màu trắng cứ như vậy bị ném sang một bên. Thất Duệ lộ vẻ mặt tà nịnh, một tay đưa vào vạt áo trước cô gái, “Ta thật không ngờ, cô lại không an phận như vậy.”

Nàng giãy giụa thân thể kịch liệt, không muốn để cho hắn đụng chạm, bắt đắc dĩ không đủ khí lực, cuối cùng, chỉ có thể thở hổn hển quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn mắt, Thất Duệ sắp tới gần, môi mỏng vừa định hôn lên gò má nàng, liền nghe thấy nàng hung dữ nói, “Ngươi dám làm thử xem, ta liền cắn đứt đầu lưỡi của ngươi.” Nam tử khựng lại, gương mặt tuấn tú khề nghiêng đi, cuối cùng có chút kiêng dè chôn lên cắn cổ nàng. Phong Phi Duyệt không ngăn được chán ghét, muốn lui người ra, vạt áo phía dưới lại bị vén lên, nàng trợn tròn mắt hạnh, bàn tay nam tử đã dán lên bụng mình.

“Ha ha...” Đột nhiên, một tràng cười như tiếng chuông bạc từ phía sau truyền đến, hai người đều ngẩn ra, Thất Duệ theo phản xạ dùng thân thể ngăn trở Phong Phi Duyệt, quay đầu nhìn lại.

“Thật không ngờ, đường đường hoàng tôn, đối với nữ nhân lại phải dùng sức mạnh.” Thanh âm này, nghe qua có phần quen thuộc, Phong Phi Duyệt quay đầu, tầm mắt xuyên qua khuỷu tay Thất Duệ, nhìn thấy, là Sách Y đang cười trên nỗi đau của người khác, “Là cô!”

“Là ta,” Cô ta kéo môi, theo đó tiến lên vài bước, “không phải là cô rất lợi hại sao, sao bây giờ lại sa sút thành ra như vậy?”

Phong Phi Duyệt mặt không đổi sắc, cũng không bởi vì y phục nhếch nhác mà xấu hổ, “Đổi lại là cô thử xem?” Khuỷu tay dùng sức huých ra sau, Thất Duệ tiện tay ngăn đỡ, thân thể lui về phía sau.

Nàng xoa hai bả vai nhức mỏi, nam tử trấn tĩnh lại, hai tay vòng quanh trước ngực, giống như không có việc gì tựa vào thân cây, “Sao cô lại tới đây?”

Nghe giọng điệu của hai người, nhất định là đã quen biết từ trước. Phong Phi Duyệt nhặt đai lưng lên, không coi ai ra gì mang vào, Sách Y thủy chung treo nụ cười trên mặt, chầm chọc nói, “Có kịch vui, sao ta có thể không đến được?”

“Hoàng đế đang truy tìm tung tích của cô khắp phía, không tránh xa ra một chút, sao đột nhiên lại đi tới nơi này?”

“Cũng chỉ là mấy tờ giấy vụn thôi, Sách Y ta muốn đi đâu, không ai có thể ngăn cản.” Cô ta tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Phong Phi Duyệt, “Nghe nói cô ta đến Độc Bộ Thiên Nhai đã hơn mấy tháng, sao người vẫn còn chưa thuần phục được vậy?”

Sắc mặt Thất Duệ khê trầm xuống, quanh thân dâng lên hàn khí, mơ hồ, còn có vài phần sát khí, “Cô quả quá nhiều rồi đấy.”

Sách Y cũng không truy hỏi nữa, tầm mắt rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “Ta được một người ra giá, đối phương bảo ta tìm tung tích của cô ta.”

Phong Phi Duyệt lộ vẻ mặt do dự, Thất Duệ lập tức kéo thẳng thân thể đang dựa vào gốc cây, “Là ai?”

Sách Y cười khê, ngón tay mảnh khảnh gõ nhẹ lên gò má, “Một người, đã mai danh ẩn tích trên giang hồ.”

Thất Duệ càng nhú chặt hàng mày kiếm tuyệt đẹp, con ngươi hẹp dài mang theo cảm xúc khó đoán nhìn về phía Phong Phi Duyệt, nàng cũng đang âm thầm suy đoán, rốt cuộc là người nào, muốn tìm tung tích của mình.

Sách Y cũng có chút hoài nghi đưa tầm mắt dò xét giữa hai người, cô ta vòng hai tay lên, đi tới đi lui một hồi, sau đó đứng lại nói, “Là Hoa Nguyệt sư* bảo ta tìm cô ra.”

(*Sư trong từ sư phụ)

Phong Phi Duyệt trông thấy Thất Duệ ngẩn ra rõ ràng, tuần nhan mù mịt thoáng chút khó hiểu nửa tin nửa ngờ, “Hoa Nguyệt sư? Cô gặp được ông ta rồi?”

“Ta không có nhìn thấy mặt của ông ta,” Sách Y giống như có điều tiếc nuối, “nhưng mà, võ công của ông ta quả thật kỳ quái, nghe nói, còn có thể điều khiển bách hoa tấn công người khác.”

Hết chương, khóc một dòng sông lun, chút nữa thôi là hai anh chị gặp nhau rồi ~!~

164. Chương 163: Cẩm Nô

Chương 163: Cẩm nô

Đại thúc?

Phong Phi Duyệt thăm chau mày, có thể điều khiển được bách hoa, ngoại trừ ông ấy, còn có ai khác?

“Hoa Nguyệt sư có nói vì sao phải tìm cô ấy không?” Thần sắc Thất Duệ nghiêm túc dị thường, ánh mắt thủy chung không rời khỏi người Phong Phi Duyệt.

Sách Y khê lắc đầu, thần sắc trong mắt lộ ra mấy phần khó đoán, nhẹ thả lỏng đầu vai, cô ta xòe tay ra, trào phúng nói, “Ai biết được, chỉ có điều, ông ta nói phải mau chóng tìm được cô ta, bất luận giá cao thế nào ông ta cũng chấp nhận.”

“Hừ!” Thất Duệ hừ lạnh, con ngươi đen nhánh như muốn đục ra một cái lỗ trên người Phong Phi Duyệt, “Thật không ngờ, người nhớ thương cô còn nhiều như vậy.” (Vãi anh Duệ, cũng ít ghen nhỉ :v)

Sách Y nhìn về phía hai người, trong lòng dường như đang suy đoán, sắc mặt Phong Phi Duyệt cũng không hề dễ coi, trừng mắt nhìn lại hắn, đại thúc nhất định đã an bài ổn thỏa cho Nhị phu nhân cùng Quân Nghi, cũng không biết, đứa bé của Quân Nghi có thuận lợi sinh ra hay không. Nghĩ đến đây, thần sắc của nàng cũng dần hòa hoãn, khóe miệng giương nhẹ, hiện lên độ cong trông rất đẹp mắt, trong lòng một hồi ấm áp, lo lắng trước đó cũng bị quét đi mấy phần.

Thất Duệ huýt một hồi sáo, con ngựa ở đằng xa chạy tới như bay, Phong Phi Duyệt thấy thế liền xoay người định đi.

“Cô đi đâu?”

Nàng đứng vững gót chân, y phục trắng tinh khiến đêm đen hiện ra vẻ thâm đậm, “Ta muốn rời đi.”

Thất Duệ buông một tay đang ghì chặt cương ngựa ra, hắn bước lên một bước dài, giọng điệu ngang ngược, “Ai cho phép cô rời đi?”

Phong Phi Duyệt xoay người, hai mắt nhìn thẳng đối diện hắn, nàng khẽ ngược cao mặt, ngữ khí sắc bén, “Ban đầu người đã nói, ta giúp người giết đủ một trăm người liền trả tự do cho ta, hơn nữa, cho dù Độc Bộ Thiên Nhai của người từng cứu ta, tính đến bây giờ, hắn cũng trả sạch cả rồi.”

“Trả sạch?” Thất Duệ đột nhiên kiềm chặt cổ tay nàng, kéo cả người nàng về phía mình, Phong Phi Duyệt cả kinh, thân thể đã đập vào lồng ngực hắn, “Ồ đây ta là người quyết định, cô muốn trả sạch, không có đơn giản như vậy, ta muốn cô cả đời đều phải mắc nợ ta!”

Cô gái cực kỳ không vui, dùng sức muốn tránh ra, “Thất Duệ, người khiến ta không thể tin tưởng được.” Vốn dĩ, chỉ cho rằng hắn bá đạo ngang ngược, lại không ngờ hắn độc đoán vô lý như vậy!

Sách Y tựa vào bên cạnh cũng không nói chuyện, Phong Phi Duyệt vung tay một cái, dứt khoát tự mình rời đi, mới đi được vài bước, phía sau cổ liền truyền đến đau đớn kịch liệt, cả người mềm nhũn ngã xuống.

“Không ngờ người lại bạo lực như vậy.” Sách Y tiến lên, nhìn Thất Duệ ôm lấy cô gái đang hôn mê rồi nhảy thẳng lên ngựa, áo bào dài rộng kéo xuống tận bụng ngựa, hắn cũng không thèm quay đầu nói vọng ra đằng sau, “Tự mình đuổi theo.”

Sách Y khẽ mím môi, nhảy lên tuần mã bên cạnh, sau đó gờ roi đi theo.

Cô Dạ Kiết trở lại chỗ ở, ngự y gấp rút cho người mang thuốc sang đây, nam tử vừa ngồi vững lên giường, lúc này mới chú ý tới cô gái bên cạnh, “Người là ai?”

Một viên quan tiến lên, khúm na khúm núm quỳ dưới đường, quay mắt sang trừng cô gái kia một cái, cung kính trả lời, “Bẩm hoàng thượng, đây là nữ nhi của hạ quan.”

Cô Dạ Kiết đặt lòng bàn tay lên lồng ngực, hắn cực kỳ khó chịu xoa nắn vài cái, giữa đầu mày nhíu lại thật chặt, cô gái đang cúi đầu sắc mặt ửng hồng, dựa lại gần thêm một bước, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ ấn lên lồng ngực nam tử, “Hoàng thượng, dân nữ...”

Năm ngón tay thon dài khựng lại, trên mu bàn tay, một đôi bàn tay mảnh khảnh hạ xuống, viên quan quỳ dưới kia sợ tới mức mặt mũi trắng nhợt, cánh môi ỳ vị run rẩy, không khí bức bối trong căn phòng dần trở nên quỷ dị, yên lặng, đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Tay hoàng đế rất lạnh, lòng bàn tay cô gái, lại cực kỳ ấm áp, thấy hắn không nói câu nào, cô ta dè dặt đưa tay gần sát hơn, muốn đem hơi ấm trong lòng bàn tay truyền sang.

Cô Dạ Kiết hạ tầm mắt, trong đáy mắt thâm sâu, hiện lên một bóng người bị phá tan thành từng mảnh nhỏ không chấp nối lại được, đầu tóc tán loạn trên đầu vai bỗng nhiên rơi xuống, hóa thành một vòng tròn, điêu linh cô độc. Thình lình hất tay một cái, cô gái vội vàng lui về phía sau mấy bước, hoàng đế dựa người vào khung giường nhắm mắt dưỡng thần, “Cút ra ngoài.”

Ngũ khí bình thần như xa như gần, viên quan kia thấy thế, vội vàng đứng dậy kéo cổ tay con gái, thần sắc cực kỳ không vui ra hiệu bảo cô ta đi ra ngoài, vừa nhất mực cung kính cúi người, “Dạ, hạ quan lập tức đưa nó ra ngoài.”

“Cha...” Cô gái giẫm chân, không cam tâm tình nguyện bị kéo ra ngoài, thị vệ canh gác bên ngoài đóng cửa lại, viên quan kia sải bước đi về phía viện tử, khí thế hùng hổ hất mạnh tay cô ta ra, “Mày cái đồ không biết xấu hổ này.”

“Con làm gì mà không biết xấu hổ chứ.” Cô gái tức giận phản bác, một tay xoa xoa cổ tay bị nắm đau, “Đó là hoàng thượng, có cô gái nào không muốn, cô gái nào mà không thích chứ?”

“Mày...” Viên quan tức đến vùng tay lên, cô ta lại không chút sợ hãi mà ngửa mặt lên, ông ta thở dài một tiếng, tức giận thu tay lại, “Cha cũng là vì tốt cho con, nếu ta đưa con vào cung thật, đời này, e là con đừng mơ tưởng bước ra ngoài nữa bước. Huống hồ, hoàng thượng tính tình bạo ngược, nếu không phải trên người có thương tích, vừa rồi chỉ cần dùng thêm chút khí lực là có thể bẻ cổ của con xuống ngay!”

Cô gái nghe nói, rụt cổ lại, viên quan thấy thế, vội vàng đẩy nhẹ bả vai cô ta một cái, “Mau trở về nhà đi, kéo lại gây thêm phiền phức cho ta!”

Trong đình viện thanh tĩnh, vườn hoa bởi vì đã lâu không được chăm sóc mà bắt đầu khô héo, Phong Phi Duyệt nằm ở bên cạnh, hai tay nàng che kín tầm mắt, không biết là đã ngủ thật, hay là đang giả vờ.

Suốt ba tháng trời, nàng cứ thế bị cấm túc, trong đình viện ngoại trừ nha hoàn tới đưa cơm hằng ngày, người bình thường đừng mơ tưởng đi vào, trên trán toát ra một tầng mồ hôi nhàn nhạt, nàng cong hai chân lên, hô hấp đều đặn mà trầm ổn.

“Cô cũng khá nhàn nhã đấy chứ.” Kèm theo tiếng bước chân đi tới, Phong Phi Duyệt dịch tay ra, cặp mắt từ giữa kẽ tay nhìn ra ngoài, “Cô đến đây làm gì?”

Sách Y nhân thể ngồi xuống cạnh nàng, đôi mắt xinh đẹp quyến rũ mà nhu hòa, cô ta lơ đãng quét mắt quanh đình viện một vòng, sau đó hạ tầm mắt nhìn cô gái vẫn nằm yên như cũ, “Ta nói cô sao lại cứng nhắc như vậy, giả vờ nịnh nọt vài câu cô cũng không biết nói sao?”

Phong Phi Duyệt khẽ chống hai tay, ngồi nửa người trên dậy, nàng tiện tay phỉ phỉ bụi bặm dính trên ống tay áo, lui người tựa vào lan can bạch ngọc phía sau, đôi con ngươi lẳng đọng đã lâu khôi phục thành một loại tinh khiết, nàng xua đi ánh mặt trời nhuộm trên đầu mi, “Ta sắp sửa biến thành kẻ đần rồi, làm sao còn biết nói những lời nịnh nọt?”

Sách Y nhẹ cong khóe miệng, kiềm chế không được bật cười thành tiếng, “Cũng may, cô vẫn có thể nói cười.”

Trong mấy tháng này, cũng chỉ có Sách Y thường lui tới cùng trò chuyện với nàng, thật ra thì, hai người nói chuyện cực kỳ hợp ý, khúc mắc lúc trước cũng không có ai nhắc lại, thẳng thắn sòng phẳng.

“Cũng đã ba tháng rồi, sao cô không nghĩ tới chuyện bỏ trốn?”

Phong Phi Duyệt chột nhứ mày, hai tay gối sau đầu, khóe miệng nghiêng ngả chút ý cười, “Thất Duệ xem ta y hệt như tù nhân mà canh giữ, ta trốn bằng cách nào đây?”

“Trên đời không có việc gì khó, chỉ xem xem cô làm như thế nào thôi.” Sách Y dựa vào lan can bên cạnh, chân phải huých nhẹ lên đầu gối nàng một cái, “Cô bây giờ là bị Thất Duệ giam cầm không sai, người có thể tự do ra vào Độc Bộ Thiên Nhai, trừ phi có thể bài tủy thân của hần, vậy, chỉ bằng ta dạy cho cô nhé?” Thấy trên mặt nàng dần hiện ra do dự, Sách Y sắp người lại gần, vẻ mặt ngậm cười, “Hay là, ta dạy cô vài chiêu mị thuật miễn phí? Đối với nam nhân, cực kỳ có tác dụng...”

Sắc mặt Phong Phi Duyệt ửng đỏ, một cước đá nhẹ lên đầu gối cô ta, “Nói cái gì đó?”

“Sợ gì chứ, làm cũng đã làm rồi, còn sợ nói ra sao?” Sách Y càng cười to hơn, tựa người trở về, tầm mắt cô ta lơ đãng liếc qua, liền thấy mấy kẻ canh giữ bên ngoài đang thận trọng ló đầu vào trong nhìn quanh quất, “Ta phải trở về rồi, nếu không lại rước lấy phiền phức.”

Phong Phi Duyệt nhắm mắt nghỉ ngơi, khoát khoát tay, “Đi đi, dù sao ta nhất thời cũng không chết ngay được.”

Quanh thân khôi phục lại vẻ tỉnh mịch lúc trước, lúc nàng mở mắt ra lần nữa, bóng đêm đã kéo xuống, tối om tề tụ trên đỉnh đầu. Vừa cử động thân thể, mới phát hiện tứ chi đau nhức, Phong Phi Duyệt khó khăn ngồi dậy, nghiêng đầu, liền trông thấy Thất Duệ đứng ngay sau lưng mình, hai người đều ngẩn ra, nàng vốn không muốn để ý tới hắn, nhưng lúc đi ngang qua bên người nam tử, ánh mắt lơ đãng rơi vào tấm thẻ bài màu vàng kim ngang hông kia. Nàng quá mong muốn tự do, còn ở lại nơi này nữa, sớm muộn cũng có ngày ép mình phát điên.

Ngây ngốc đứng sững một chỗ, nàng ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt rơi lên gò má tà mị của nam tử, “Người đến đây làm gì?”

Thất Duệ xoay người lại, ánh mắt đối diện nàng, đã quen kiểu thái độ giương cung bạt kiếm của nàng, nam tử cũng không nói gì, hai tay chấp sau lưng, sải bước đi thẳng vào trong phòng.

Phong Phi Duyệt bất đắc dĩ, chỉ đành phải theo sát phía sau, thẻ bài được chạm khắc đăng long theo động tác đi lại của nam tử mà chói mắt dị thường, Thất Duệ đi tới trước bàn, rót một chén rượu rồi tự uống một mình. Thấy hắn không nói câu nào, Phong Phi Duyệt do dự năm lần bảy lượt, ngồi xuống trước mặt Thất Duệ, “Người rót cuộc muốn giam cầm ta tới khi nào?”

Hắn đem chén rượu rơi bên khốe môi thả đến trước mắt, ánh mắt từ đầu đến cuối không liếc Phong Phi Duyệt lấy một cái, tầm mắt xuyên qua ánh nền cực kỳ ái muội, tiếp theo hóa thành một cổ lạnh lẽo, phóng thẳng lên mặt nàng, “Ở lại đây không được sao?”

Phong Phi Duyệt trầm mặc, hai tay đan chéo trước ngực, “Ta muốn đi ra ngoài.”

Thất Duệ để chén rượu xuống, bàn tay hạ xuống rồi lại nhấc lên, ngón trỏ đột nhiên chỉ dưới khốe mắt nàng một cái, “Nữ nhân có lệ nốt ruồi, cả đời, sẽ không được hạnh phúc.”

Trái tim Phong Phi Duyệt nảy lên, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền đến toàn thân, nàng vươn tay, muốn hất tay của hắn ra, ngược lại lại bị nam tử nắm lấy tay mềm bao trọn trong lòng bàn tay mình, “Ồ Lạc Thành, khoảng cách xa như vậy, nhưng ta chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy lệ nốt ruồi này của cô.”

Nàng rút tay ra, Thất Duệ lại gắt gao nắm chặt không buông, ánh mắt âm nhu chống lại đáy mắt cô gái, dần dần hiện lên mấy phần hung lệ, “Chỉ tiếc, cô lúc đó lại giống như một con cá chết nằm im dưới thân hắn không nhúc nhích.” Nam tử vừa dứt lời, lực đạo trên tay suy tụt chút thì bẻ gãy cánh tay nàng, Phong Phi Duyệt nhin đau, khó tin dùng sức rút tay về.

“Người nhìn thấy rồi?”

Thất Duệ cười như không cười, dung mạo tà mị âm chí, “So với ta hắn đã có được nhiều thứ lắm rồi, ta không thể nào thả cô trở về nữa, quên hắn đi!”

Phong Phi Duyệt không kiềm chế được, hơn nửa năm chung đụng liên tục, nàng đã hiểu đủ rõ Thất Duệ rồi, “Ta không có lưu giữ tình cảm trên người hắn nhiều như vậy, ta cũng không hề nói ta muốn rời đi, ta chỉ muốn, đi ra ngoài, đi ra khỏi cái đình viện này.”

Thất Duệ giương mắt liếc nàng một cái, đối với lời Phong Phi Duyệt nói lại càng nửa tin nửa ngờ, thân thể cao lớn đứng dậy, ánh mắt dò xét vẫn như cũ rơi lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hắn nín thở ngưng thần, hai tay siết chặt thành quyền đặt trên đầu gối. Phong Phi Duyệt tận lực che giấu tâm tình, muốn buông lỏng mười ngón tay, lại có vẻ cứng ngắc dị thường.

Thất Duệ nhấc chân đi vòng ra sau lưng nàng, bước chân nặng nề đột nhiên dừng lại, Phong Phi Duyệt không dám quay đầu lại, trên mặt bàn trơn bóng, chợt thấy một thân ảnh màu đen áp xuống, trong lòng nàng khẩn trương, muốn tránh người sang một bên. Bên hông lại bị hai cánh tay gắt gao khóa chặt, trong lúc nguy cấp nàng dùng khuỷu tay mạnh mẽ huých ra sau một cái, Thất Duệ bị đau, nhưng vẫn không buông lỏng lực đạo trên tay, ngược lại càng lúc càng thu hẹp, hận không thể bóp nát nàng khảm vào trong cơ thể mình.

“Không phải cô muốn đi ra ngoài sao, không phải cô không muốn trở lại bên cạnh hấn sao? Được, hôm nay, nếu như cô trở thành người của ta, ta liền thả cô ra ngoài.” Nói cho cùng, hấn vẫn không tin tưởng nàng, Phong Phi Duyệt bị dùng lực ném lên trên giường, đầu bất ngờ bị đập vào cột giường một cái, lúc ấy máu chảy ra như suối, đau đến hôn mê bất tỉnh.

Toàn thân nàng mềm nhũn, một nửa gương mặt tỳ lên đệm giường bị máu tươi nhuộm đỏ, trái tim Thất Duệ trầm xuống, hung hăng co rút, hấn ôm Phong Phi Duyệt vào lòng, ánh mắt không còn sắc nhọn như trước, mà dần trở nên nhu hòa. Vươn tay vạch sợi tóc rơi trước trán nàng ra, Thất Duệ ngẩng nhìn gương mặt dần tái nhợt đi, lòng bàn tay thương tiếc mơn trớn trên gò má nàng, “Nàng tại sao lại ngỗ ngược như vậy? Không chịu ngoan ngoãn nghe lời, ta có được nàng rồi, cả đời này, cũng sẽ không buông tay, trừ phi ta chết!”

Phượng Liễm Cung.

Hoàng đế nằm nghiêng trên giường thấp, bố cáo dán bên ngoài cung đã hơn nửa năm, mà ám vệ phái đi lại càng không có được chút tin tức nào. Một hồi sốt soát truyền đến, tiếng chân của nam tử lặng lẽ bước tới gần, Cô Dạ Kiết đem dây chuyền cầm trong tay nhét vào tay áo, ngồi thẳng người dậy, “Tra thế nào rồi?”

“Bẩm chủ tử,” Người kia quỳ một gối xuống, thần sắc nghiêm trọng, “người thuộc hạ phái ra ngoài vẫn luôn theo sát hành tung của Độc Bộ Thiên Nhai, hơn ba tháng nay, cũng không trông thấy tung tích nương nương, nghe nói, Thất Duệ cũng đang tìm cách tìm kiếm. Trước đó thuộc hạ có ép hỏi một tên môn đồ của Độc Bộ Thiên Nhai, theo lời hấn nói, kể từ sau trận hỏa hoạn kia, cũng chưa từng gặp lại nương nương.”

Cô Dạ Kiết tin chắc Phong Phi Duyệt vẫn còn tồn tại trên trần thế, khoảng thời gian gần đây, hấn phái người đi dò la tứ phía, nhưng thủy chung vẫn như đá chìm đáy biển.

“Chủ tử,” Nam tử quỳ trước mặt do dự một hồi, sau đó suy xét mở miệng, “thái hậu bên kia đã phát hiện ra gì đó, thuộc hạ chỉ sợ...”

Hoàng đế mắt diếc tai ngơ, thân thể cao lớn cô độc ngồi xuống, bày biện ở nơi này, vẫn duy trì nguyên trạng như trước khi Phong Phi Duyệt rời đi, bảo kiếm mà đại thúc cho treo cao trên giường phượng, ngạo nghễ liếc nhìn.

Cô Dạ Kiết phát tay một cái, gương mặt tuấn tú vùi sâu vào lòng bàn tay, thanh âm, nghe vào tai cực kỳ trầm muộn, “Dem bố cáo phát ra lúc trước rút về toàn bộ, tung tích của nương nương, không cần truy xét tiếp nữa.”

“Dạ.” Người kia khom lưng đứng dậy, thừa dịp bóng đêm đang nồng kín đáo xuất cung.

Cho đến bây giờ, hấn chỉ là không tin Phong Phi Duyệt đã rời đi, cho nên vẫn luôn kiên trì, giấc mộng kia, nửa thật nửa giả, trong tiềm thức, là chính mình một mực né tránh.

Lúc Phong Phi Duyệt tỉnh lại, cả người đã không còn tri giác, đầu đau đớn dữ dội, nàng nhắc tay sờ sờ lên trán, nơi đó, gắt gao quấn một vòng băng vải thật dày, muốn nhích người một cái, lại cảm thấy trong lỗ tai ong ong vang dội, một chút hơi sức cũng không có.

“Người tỉnh rồi.”

Nàng xoay đầu lại, chỉ thấy một gương mặt tiến tới trước mắt mình, bàn tay chạm lên trán mình dò xét vài cái, “Cũng may, không phát sốt.”

Phong Phi Duyệt nhìn quanh bốn phía một vòng, nơi này, vẫn là nơi nàng ở lúc trước, nha hoàn thấy nàng muốn ngồi dậy, hai tay vội vàng đỡ bả vai nàng xuống, “Hoàng tôn dặn dò, trước khi khỏi bệnh, không được để người xuống giường.”

“Cô còn đối với cô ta khách khí như vậy làm gì? Bây giờ, cô ta cũng không còn là đường chủ nữa, mà giống hệt như chúng ta, là thân phận nô lệ,” Thanh âm bén nhọn từ một góc khác căn phòng truyền tới, một cô

gái có gương mặt thon nhọn tiến lên, ánh mắt từ trên cao rơi lên người Phong Phi Duyệt, “hơn nữa, so với chúng ta cô ta còn thảm hại hơn, là một cấm nô không có tự do!”

Toàn thân Phong Phi Duyệt chấn động, không biết lấy hơi sức ở đâu ra, nàng kéo chăn gấm muốn đứng dậy, lại cảm thấy trên người thốt nhiên lạnh lẽo, cúi đầu nhìn lại, toàn thân trần trụi, không một mảnh vải...

165. Chương 164: Rời Đi

Chương 164: Rời đi

Im ắng.

Chưa bao giờ im ắng như vậy...

Phong Phi Duyệt yên lặng kéo chăn gấm lên hai vai, nha hoàn bên cạnh vừa nhìn qua, có chút lúng túng mở miệng, “Đường chủ...”

Đôi môi nàng run lên, huyết sắc trên mặt dần dần bị rút đi, lần nữa mở miệng, ngữ khí lại bình tĩnh đến không ngờ, “Xảy ra chuyện gì?”

Hai nha hoàn hai mặt nhìn nhau, nha hoàn chưa ngoa lúc này bỏ ngoài tai can ngăn của người bên cạnh, sắc mặt ửng hồng, giơ một ngón tay chỉ lên người Phong Phi Duyệt, “Cái này, lúc hoàng tôn gọi bọn ta vào hầu hạ, thì, thì đã như vậy rồi...”

Đầu đầu muốn nứt, bàn tay gõ từng nhịp từng nhịp lên trán, muốn làm cho mình tỉnh táo lại, lồng ngực giống như bị lấp kín, đến hô hấp cũng cảm thấy đau rất.

Bên ngoài Độc Bộ Thiên Nhai, nam tử đối diện vàng trắng sáng rực, bóng lưng u ám khiến người ta không nhìn được dừng bước, Sách Y đứng ở đằng xa, trên gương mặt diêm lệ bị hắt lên một lớp ánh sáng vụn vặt mỏng manh, cô gái lặng lẽ tiến lên, đến khi cách sau lưng nam tử ba bước, đứng lại, “Thật ra, người không cần thiết phải làm như vậy.”

Thất Duệ một thân cảm bào tối màu, trên gương mặt tà mị có vài phần lãnh đạm, hần không hề nhúc nhích, chỉ là thờ ơ mở miệng hỏi, “Nàng ấy tỉnh rồi à?”

“Thật ra, người cần bản không có động vào cô ấy,” Làn váy kiêu diễm bên người theo gió chập chờn trên tảng đá, Sách Y đứng bên cạnh nam tử, trong ánh mắt, thanh tĩnh mà thuần lương, “Một bước này, người đi sai rồi.”

Tuấn nhan âm nhu khẽ quay lại, trên mặt nam tử, có chứa vài phần mờ mịt, cô gái hướng tầm mắt về phía cảnh sắc mông lung dưới chân núi, “Người khiến cô ấy nghĩ rằng, mình đã trở thành người của người, người muốn thử dò xét, để xem như vậy cô ấy có chết tâm hay không, từ đó, ở lại Độc Bộ Thiên Nhai.” Thấy sắc mặt hần càng lúc càng khó coi, Sách Y chỉ là khẽ lắc đầu, tiếc hận mở miệng, “Người sai rồi, thu tay lại đi.”

“Ta sai rồi?” Thất Duệ không nhìn được cất cao giọng, hần vung cánh tay lên một cái, tựa hồ cũng không muốn nghe Sách Y nói thêm nữa, “Ta làm sai chỗ nào? Ít nhất, ta quan tâm một người, sẽ không đẩy nàng ấy ra ngoài, ta sẽ che chở nàng ấy, cho nàng ấy tất cả mọi thứ, còn hần thì sao? Hần có thể cho nàng ấy cái gì? Một khi ta yêu, thì ta chỉ có một mình nàng ấy, ta sẽ không đụng vào người phụ nữ khác một cái, chỉ cần nàng ấy mở miệng, ta có thể buông bỏ tất cả, cho dù là cả Độc Bộ Thiên Nhai.” (Ồi anh ơi, hãy về đội của em :v)

Hai mắt nam tử sáng quắc rực rỡ, chân thành nghiêm túc bên trong, không khỏi làm Sách Y giật mình, đây không giống như Thất Duệ mà mình quen biết, “Nhưng mà, hai người mới chỉ tiếp xúc một thời gian?”

“Không,” Nam tử quả quyết phủ định, con người hẹp dài khép hờ, hấn chống hai tay lên vách đá, ngữ khí kiên quyết, “nàng ấy chính là người ta muốn, ta, chính là khóa lệ nốt ruồi dưới khóe mắt nàng ấy.”

Sách Y hiển nhiên bị lời này của nam tử, làm sợ tới mức nửa ngày không khép miệng được, cô gái đưa tay vỗ nhẹ lên lồng ngực, cố gắng bình ổn tâm trạng trở lại, “Nhưng mà, các người đến cuối cùng đã đi chệch một bước.”

“Đi chệch, nàng ấy có thể đợi ta.” Thất Duệ khẳng định, lời nói ra, khiến người ta rất khó cân nhắc.

“Ý của người là, thật sự định cầm tù cả đời cô ấy trong Độc Bộ Thiên Nhai?” Sách Y vận chân mày, cô khó mà tin được, Thất Duệ từ khi nào lại trở nên cố chấp như vậy, gần như, đã đến mức tẩu hỏa nhập ma.

“Đúng!” Nam tử đứng thẳng dậy, thân thể cao lớn ngăn trở trước mặt Sách Y, “Quản tốt chính mình đi, đừng có làm hỏng chuyện của ta.”

“Người...” Sách Y chỉ một ngón tay về phía bóng lưng hấn, lời đã đến khóe miệng, thế nhưng trông thấy vẻ cô đơn tĩnh mịch quanh thân nam tử, cũng đành phải thu về, kiêu ngạo như hấn, đưa ra quyết định như vậy, e cũng là đến nước vạn bất đắc dĩ?

Sách Y nhú mày cup mắt, tầm mắt rơi lên lòng bàn chân mình, cô trước giờ không biết, chữ ‘tĩnh’ trong miệng người đời rốt cuộc là như thế nào, cư nhiên, khiến từng nam nhân tôn quý cao ngạo, lần lượt khom lưng, cúi đầu?

Mỗi người một phương thức, tựa hồ cũng không hẳn giống nhau, cho nên, kết quả giành được cũng sẽ khác nhau.

Đi tới Tây Uyển, nha hoàn theo hầu đều đứng canh giữ ngoài cửa, thấy Sách Y đi tới, cũng không dám ngăn cản, chỉ đành phải mở cửa. Sách Y đi vào trong phòng, lúc này Phong Phi Duyệt đang vòng hai tay quanh gối, nép vào một góc giường hẹp, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không nhìn một cái, hai mắt hiện ra tư thái mong ngóng nhìn ra cửa sổ phía trên, ngơ ngác xuất thần.

Thời tiết hôm nay cũng không tốt, ánh mặt trời bị mây đen che kín hơn phân nửa, nhưng vẫn có vài tia nắng xuyên qua cửa sổ chưa khép chặt rơi vào trong, rơi lên gương mặt tinh tế xinh đẹp.

Sách Y dựa vào cửa ra vào, nhìn một bên sườn mặt cô gái, đứng một lúc lâu không tiến tới. Cho đến khi Phong Phi Duyệt hoàn hồn, quay đầu lại, cô gái lúc này mới đứng thẳng dậy, đè nén tâm tình tiến lên, “Ta còn tưởng một mình cô lên núp ở đây mà khóc chứ?”

Phong Phi Duyệt đã thay y phục sạch sẽ, nàng kéo chăn gấm trên giường sang một bên, chừa ra nửa bên trống ra hiệu bảo Sách Y tự mình ngồi xuống, Sách Y cũng không hề khách khí, hai tay gối sau đầu, nằm thẳng người xuống cạnh nàng, “Cô không sao chứ?”

Khẽ lắc đầu, nàng dùng tư thế giống hệt nằm xuống, “Thật ra... cô không cần phải bận tâm.”

Lần đầu tiên, Sách Y dùng giọng điệu an ủi nói chuyện với mình, Phong Phi Duyệt muốn kéo môi, nhưng ngay cả khí lực để cười cũng không có, thanh âm khô khốc lợi hại, Sách Y đưa mắt nhìn lại, nhỏ giọng dò hỏi, “Cô có nhớ hấn không?”

Nhịp tim, nặng nề lỡ mất một nhịp, kiên cường của nàng, gần như là một loại tâm bệnh, khiến người ta nhìn thấy vừa giận, lại vừa thương.

Nhớ, sao có thể không nhớ?

Nơi này, tối tăm không có ánh sáng, nàng không ra được, ngay cả nhớ nhung tưởng niệm trong tim, cũng bị mình niêm phong cất vào kho, bây giờ nghe Sách Y hỏi như vậy, càng cảm thấy... tâm tình chất chứa dồn nén vào một chỗ, giống như thủy triều vỡ đập mãnh liệt kéo đến.

Nàng nhớ đến, lần đầu tiên nàng và Cô Dạ Kiết chính thức gặp mặt, trong lòng nam tử vốn không hề có mình, thế nhưng lại kéo nàng ôm vào trong ngực, nói lời thân mật, “Duyệt Nhi, trầm, cuối cùng đã đợi được nàng trở về.”

Lúc đó, bọn họ trong ngoài phòng bị, trong lòng mỗi người đều cự tuyệt lẫn nhau, không ai tiến đến gần được, thậm chí, còn coi đối phương như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Nàng nhớ đến, lúc ở Lạc Thành Cô Dạ Kiết hoài nghi mình, nhớ đến lúc, hắn nói với mình, “Duy chỉ có nàng ấy, nàng không được đụng vào.”

Nàng nhớ đến, lúc nàng hút độc cho Thi tiếp dư, thần sắc hoàng đế phần nộ mà đầy lo lắng, “Nhớ ra, nhớ ra cho trẫm!”

Phong Phi Duyệt nghĩ đến đây, trên mặt chợt dâng lên từng ý cười vụn vặt rất nhỏ, nàng nhớ lại khi đó, nam tử giữ chặt đầu của mình, không kịp chờ đợi hút hết độc được trong miệng nàng ra. Khi đó... khi đó, bọn họ đã có tình cảm rồi ư? Sách Y thấy đầu mày nàng nhẹ nhẹ chau lại, tựa như đang nghĩ đến chuyện gì đó rất quan trọng, cô không có quấy rầy, chỉ là nhìn chăm chăm gò má nàng đến mất hồn, người con gái lúc này, đến tiếng hít thở cũng an tĩnh đẹp đẽ, khóe miệng nhàn nhạt nâng lên, dường như đã lọt vào trong thế giới của riêng mình, không muốn ra ngoài.

Không biết, bắt đầu từ khi nào, nàng lại nhớ đến cảnh tượng trong giấc mộng ở rừng Tử Vong Lâm kia, con người sạch sẽ như lưu ly của nam tử đã không còn chém giết, hắn nói với nàng, “Duyệt Nhi, tim của ta đau quá.”

Tim, lại lần nữa co rút, Sách Y thấy tia sáng trong mắt nàng thoáng cái liền trở nên ảm đạm, mơ hồ, còn toát ra bi thương khó nói thành lời, trái tim, thật sự rất đau rất đau, cảm giác vỡ thành ngàn mảnh vụn mảnh, tựa như trận bão tuyết trong khu rừng kia, phiêu du bay lượn, không biết rồi sẽ bay về nơi đâu.

“Nhớ, sao có thể không nhớ chứ?” Nàng đột nhiên xoay đầu lại, con người thanh tú trong treo cứ như vậy mà nhìn Sách Y, nhất thời, khiến Sách Y không biết phải làm sao.

Phong Phi Duyệt gơ hai tay khép chặt vạt áo trước ngực, Sách Y lật người nằm nghiêng lại, vừa vặn nhìn thấy động tác vô thức của nàng, lần nữa lên tiếng hỏi, “Cô... sẽ ở lại đây chứ?”

Mười ngón tay Phong Phi Duyệt bấm sâu vào vạt áo trước ngực, tạo ra vết uốn nếp sâu cạn bất đồng, vẻ mệt mỏi hiện rõ trong đáy mắt, nhưng vẫn kiên định như cũ, “Sẽ không, trước kia sẽ không, sau khi hắn giam cầm ta như thế này, càng sẽ không.”

Hai mắt Sách Y nhìn chăm chăm vết thương trên trán nàng, khe khẽ thở dài một tiếng, ngồi nửa người trên dậy, “Tim cơ hội, rồi đi đi, cô cũng không cần phải cố kỵ, Thất Duệ mặc dù hành xử trái lẽ thường, nhưng vẫn chưa làm ra chuyện quá đáng với cô.”

Nắm tay dần dần buông lỏng, Phong Phi Duyệt ngồi dậy theo Sách Y, “Cô...”

Sách Y kéo thẳng đầu vai, bộ dáng như rất vô vị vỗ nhẹ lên vai nàng một cái, “Ta là sợ cô nghĩ quẩn mà tìm cái chết, hôm đó, sau khi cô hôn mê, đúng lúc ta đi ngang qua, y phục cũng là do ta thay cho cô. Hắn không nói, cũng là có lo ngại của hắn...”

“Ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.” Phong Phi Duyệt nhẹ cong môi trái tim, nhìn Sách Y, “Cảm ơn cô.”

Gương mặt trẻ trung xinh đẹp của cô gái bỗng nhiên đỏ ửng lên, tựa hồ rất không quen, “Cái đó... ta chỉ là không muốn nợ cô nhân tình mà thôi,” Sách Y khẽ người lại gần, ở bên tai nàng thần bí nói, “trước mắt, ta đang nghiên cứu điều chế một loại thuốc mới, không quá một tháng, ta liền có thể cứu cô ra ngoài.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc không nhẹ, Sách Y vươn tay gãi gãi mái tóc, sắc mặt có hơi mất tự nhiên nói, “Ta cảm thấy, con người cô cũng không tệ, không chịu làm đồ đệ của ta, vậy coi như bằng hữu đi.”

Bằng hữu...

“Bằng hữu...” Phong Phi Duyệt lẩm nhẩm, hai người bèn nhìn nhau cười, phải rồi, cô gái như vậy, muốn có một người bằng hữu, đó là chuyện khó khăn cỡ nào?

Sách Y trước giờ đã quen tự do tự tại không vướng bận, chỉ là, cảm thấy tính tình hai người có vài phần tương đồng, từ trên người Phong Phi Duyệt, cô nhìn thấy sự kiên định, giống như một loại tín niệm, nàng biết mình sống vì cái gì, không giống cô, mơ hồ cả đời.

Một tháng, trôi qua trong nháy mắt. Vết thương của Phong Phi Duyệt đã khỏi hẳn, bên ngoài, thủ vệ của Thất Duệ vẫn không hề buông lỏng, đừng nói là trốn chạy, ngay cả đi ra ngoài một bước cũng khó khăn.

Sách Y gầy gầy ngọn nến, nhiệt độ lúc sáng lúc tối hắt lên trên mặt, cô phất nhẹ tay áo, ánh nến dần hiện ra mấy phần cô lệ không giống như bình thường, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến. Sách Y vội vàng rút tay về, nhưng lại không đi ra ngoài từ cửa chính, mà trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Phi Duyệt, nhảy một cái nấp mình trên xà nhà, từ trên cao nhìn xuống.

Nàng chưa kịp hỏi gì thêm, đã thấy Thất Duệ đẩy cửa đi vào, Phong Phi Duyệt mặt không đổi sắc, nhìn hẩn ngồi xuống đối diện mình, “Người còn tới đây làm gì?”

“Ta muốn đưa nàng rời đi.”

“Đi đâu?” Phong Phi Duyệt bối rối, mở miệng hỏi.

“Rời khỏi đây, chúng ta có thể đi đến rất nhiều nơi.” Trong mắt Thất Duệ tràn đầy chờ mong, Sách Y trên xà nhà nghe vậy, hai tai cũng theo đó vểnh lên, cẩn thận lắng nghe.

Phong Phi Duyệt không chút nghĩ ngợi, lập tức mở miệng cự tuyệt, hai người nói rất nhiều chuyện, bởi vì khoảng cách khá xa, rất nhiều lời không thể nghe được rõ ràng, Sách Y chỉ nghe được Thất Duệ nói, ‘chúng ta chỉ là đi sai một bước mà thôi, nàng có thể đợi ta’.

Trên mặt Phong Phi Duyệt có vẻ nghiêm túc chưa bao giờ thấy qua, trong ánh mắt của nàng, không hề nghĩ sẽ tổn hại hẳn, nhưng vẫn không muốn giấu giếm, thẳng thắn mà chân thành, “Chúng ta không có đi sai, mà là, trước giờ chưa từng gặp nhau tại cùng một điểm.”

Ánh mắt Thất Duệ dần trở nên ảm đạm, phần chấp nhất nơi đáy mắt kia, vẫn như cũ khiến hắn không chịu buông tay, Sách Y nhìn vào đôi mắt ấy, trong một khoảnh khắc, bất chợt có vài phần rung động, tình cảm của Thất Duệ, là ngang ngược là bá đạo, chỉ là hắn không biết, làm như vậy, người bị tổn hại ngược lại chính là mình.

Bóng lưng kiên định khụy xuống, mí mắt nam tử nặng nề chớp vài cái, cuối cùng, cả người nằm nhoài trên mặt bàn không nhúc nhích. Phong Phi Duyệt nghiêng đầu, liền thấy Sách Y tung người đi tới sau lưng Thất Duệ, “Hắn bị làm sao vậy?”

“Cô đi mau.” Cô gái vươn tay gỡ thẻ bài giắt bên hông nam tử xuống thả vào trong tay Phong Phi Duyệt, nặng trĩu, ép lòng bàn tay nàng lõm xuống, “Cái này...”

Tựa hồ, đến quá mức đột ngột, rõ ràng giờ khắc này chính là giây phút mình chờ đợi rùng rã gần nửa năm, Sách Y thấy nàng sững sờ bất động, vội vàng tiến lên đẩy nhẹ nói, “Đi mau, rời khỏi Độc Bộ Thiên Nhai, càng xa càng tốt.”

Nàng dịch chuyển bước chân, ánh mắt lướt qua gương mặt an tường của Thất Duệ, mái tóc nam tử xỏa ra hết như thứ tơ lụa thượng hạng theo mép bàn phiêu du rũ xuống, nửa bên thân ảnh bị hắt bóng đến đây, tạo thành một đường ngăn trở tối màu, trong mắt, đột nhiên chưa xót lợi hại. Phong Phi Duyệt giơ tay lên, một giọt nước mắt, không chịu sự khống chế từ trong vành mắt chảy ra ngoài, trong suốt, thấm ướt lông mi nồng đậm, lướt qua lệ nốt ruồi mị hoặc câu nhân kia, cuối cùng, chảy xuống gò má.

Nàng không biết, vì sao mình lại rơi lệ, tầm mắt Sách Y lướt qua hai người, trong đầu, đột nhiên nhớ đến lời Thất Duệ nói lúc trước, hắn nói, ‘ta, là khóa lệ nuốt ruồi dưới khóe mắt nàng ấy.’

Thời gian gấp gáp, không cho phép cô suy xét sâu xa, đẩy Phong Phi Duyệt ra ngoài mấy bước, Sách Y trầm giọng dặn dò, “Ra khỏi sơn trang, ta đã chuẩn bị sẵn ngựa, cô đi mau đi.”

Phong Phi Duyệt lau nước mắt, siết chặt tấm thẻ bài trong tay, vừa mới nhảy ra vài bước liền thu chân lại, “Còn cô thì sao?”

“Ta?” Sách Y lơ đãng, “Ta bốn biển là nhà, vẫn còn cơ hội gặp mặt, cô cứ đi trước đi.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, Thất Duệ lưu lại cho nàng, chỉ có một bóng lưng, an tĩnh như vậy mà ngủ, nàng khẽ cụp mắt, quay đầu rời đi. Trong đình viện tĩnh mịch, đột nhiên rơi xuống vài chiếc lá rụng, lá vàng khô héo theo bước chân dồn dập của người con gái mà rơi lên đầu vai nàng, đường gân lá khô khốc, mang theo

hơi thở ra đi, cô gái chạy ra ngoài rồi từ từ dừng lại, cuối cùng, sải bước biến mất giữa màn trời đêm tràn ngập hương hoa tường vi.

Sách Y đứng dưới mái hiên, cho đến khi bóng lưng Phong Phi Duyệt đi xa rồi, cô mới xoay người, trở lại vào phòng. Hai tay cầm tới một chiếc áo choàng, nhẹ nhàng rơi xuống đầu vai Thất Duệ, bên trong gian phòng không lờ, chỉ có tiếng thở dài nhẹ của cô gái, tình cảm thế gian, thật sự không nên dính vào.

Phong Phi Duyệt cầm thẻ bài của Thất Duệ, quả thật một đường thông suốt thuận lợi, đi thẳng xuống dưới chân núi. Dắt lấy tuần mã Sách Y đã chuẩn bị từ trước, bị nhốt lâu như vậy, không khí giữa cánh mũi, đường như cũng cực kỳ tươi mát.

Giờ roi giục ngựa, lúc đi tới một thị trấn nhỏ, đường chân trời đã hiện lên tia sáng bạc, Phong Phi Duyệt bụng đói kêu vang, hơn nữa hành trình trước mắt lại không có mục đích, dứt khoát nhảy xuống ngựa, chuẩn bị tìm một tửu điểm nhỏ lấp đầy bụng trước đã hăng tính tiếp.

Mặt trời đã ló lên được một nửa, hàng quán hai bên bắt đầu rối rít buôn bán, tiếng rao hàng thi thoảng vang lên xua đi cái lười biếng của sáng sớm, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lại, hàng quán hai bên đường, trước mỗi cửa hàng đều treo quân kỳ Huyền Triều. Nàng cảm thấy nghi hoặc, giao con ngựa dắt trong tay cho một tiểu nhị, sau đó sải bước lên lầu.

Một tay hất vạt áo ra, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, mặt trước lá cờ cách đỉnh đầu mình không xa, nét chữ màu vàng tươi, chữ ‘Huyền’ kinh tâm động phách, xung quanh, là màu đỏ thẫm, tượng trưng cho biên cương phồn vinh thịnh vượng, “Tiểu nhị, vì sao con đường này lại treo đầy quân kỳ Huyền Triều vậy?”

Thần sắc tiểu nhị kia đầy kinh ngạc, tiếp theo cười nói, “Lẽ nào huynh không phải là người Huyền Triều? Hoàng thượng mang binh xuất chinh đã lâu, đây chính là dân chúng cầu phúc cho thiên tử đấy.”

166. Chương 165: Thân Thế

Chương 165: Thân thế

Bàn tay Phong Phi Duyệt đang nhấc chén trà dừng lại giữa không trung, trong đáy mắt, đều là màu đỏ thẫm của lá cờ đang tung bay kia.

“Hoàng thượng mang binh xuất chinh?”

Ngữ khí theo động tác đặt chén trà xuống mà vang dội hữu lực, mấy vị khách quan ngồi gần đó tò mò xoay người lại chỉ trỏ, tiểu nhị kia thấy thế, vội giơ một ngón tay lên ý bảo nàng nhỏ giọng, “Vị tiểu ca này, huynh là người phương nào vậy?”

“Ta,” Phong Phi Duyệt có hơi hoảng hốt, nghiêm mặt nói, “ta đã mấy năm rồi chưa trở về.”

“A, vậy thì không trách được,” Tiểu nhị khom lưng rót nước trà cho nàng, thấy thời gian còn sớm, vả lại khách trong quán cũng thưa thớt, liền thuận miệng tán chuyện, “Lãnh thổ Huyền Triều chúng ta chính là do hoàng thượng mang binh một tay giành được, lúc tiên hoàng còn tại thế, nghe nói binh quyền lúc đó đều giao vào tay Quân tướng gia. Sau khi hoàng thượng kế vị, liền lên đường thân chinh, mới có được Huyền Triều phồn vinh cường thịnh như hôm nay.”

“Tiểu ca, huynh ngồi đây trước đã, thức ăn lập tức mang lên ngay.”

Phong Phi Duyệt hoàn hồn, nàng gật đầu, kéo môi cười yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh bình minh bao phủ ngược nhìn bên ngoài, ngồi gần đó, có mấy nam tử áo mũ đoan chính nghe thấy lời tiểu nhị nói lúc trước, liền bắt chuyện, “Ta có người bà con xa đang hầu hạ trong cung, theo như hần nói, lần này hoàng thượng vốn không phải mang binh chinh phạt, kể từ khi cả nhà Quân tướng gia bị xử tử, thế lực ở biên giới

rực rịch góc đầu dãy. Lần này a, là mấy nước nhỏ bị thương hại lúc trước bắt tay nhau, hoàng thượng là mang binh dẹp loạn...”

“Vậy sao,” Nam tử bên cạnh thả bát đĩa trong tay xuống, “chẳng trách lần xuất binh này, gần như trước cửa mỗi nhà đều có treo quân kỳ, vậy, vậy... sẽ không đánh đến tận đế đô đấy chứ?”

Người trong khách điểm cũng không nhiều, thưa thớt vài ba vị khách, người kia thần sắc nghiêm túc lắc lắc đầu, “Không biết, đánh tới đây còn có Cát Thịnh, nghe nói thế lực cũng cực kỳ sung mãn.”

“Cát Thịnh?” Nam tử bên cạnh nhú chặt hàng lông mày, cực kỳ không hiểu.

“Ai chà,” Người kia che một tay bên khóe miệng, thấp giọng nói, “chính là quốc gia mà lúc trước Quân tướng soái làm phản, bị hoàng thượng tiêu diệt cả Quân gia, nói không chừng kẻ lãnh binh chính là hắn đấy!”

Năm ngón tay Phong Phi Duyệt cầm chén trà dần thu hẹp, giọng nói tuy nhỏ, nhưng rơi vào trong tai nàng không sót một chữ, trên mặt cảm thấy có chút ngứa ngứa, quay đầu lại, mới phát hiện lá cờ kia đang chấp chờ đón gió, mép cờ cọ lên gò má nàng. Nàng thuận theo điểm sáng màu vàng tươi kia nhìn lên, chữ ‘Huyền’ thêu vẽ trên mặt gấm giống như bóng lưng kiên định của nam tử, một thân giáp trụ vàng óng, dọc theo quân kỳ đỏ thẫm, ánh bình minh còn rực rỡ hơn cả màu máu, như báo hiệu điềm chẳng lành.

Tiểu nhị mang lên một đĩa thức ăn, vừa mới đặt bánh bao trong tay xuống, liền nghe Phong Phi Duyệt nói, “Chuẩn bị cho ta ít lương khô lên đường.”

“Có ngay!” Tiểu nhị cao giọng hét lên, nàng vội vội vàng vàng ăn vài miếng, trả tiền xong liền xốc túi lương khô đi xuống lầu.

Đế đô ngủ say đã bắt đầu thức tỉnh, nàng một thân nam trang lưu lạc vất vả, cũng không mấy ai chú ý đến hay nhận ra được nàng, vó ngựa bước ra kinh thành, hôm nay vừa đúng vào cuối thu, trong không khí mang theo vài phần lạnh lẽo, tấp lên trên mặt cảm thấy hơi nhồn nhột.

Phong Phi Duyệt đi suốt một ngày, chỉ thấy phía trước xuất hiện một khu rừng, nàng tung người nhảy xuống, kéo cương ngựa định đi vào tìm chút nước uống. Sau khi đi vào, mới nghe thấy một hồi âm thanh chặt cây truyền đến, người đàn ông dáng dấp thanh lạnh, đang đưa lưng về phía mình, nàng chỉ cảm thấy có vài phần quen mắt, người kia đang khom lưng hiển nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, xoay đầu nhìn lại, cả hai người đều ngẩn ra.

“Đại thúc.” Phong Phi Duyệt mừng rỡ, nghênh đón nói.

“Duyệt Nhi...” Người đàn ông ném việc còn dở trong tay xuống, bước nhanh tiến lên, hai tay kích động đặt trên vai nàng, “Con vẫn bình yên vô sự, thật tốt quá.”

Phong Phi Duyệt giãn mặt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn nhìn rất chật vật, nàng vươn tay nắm lấy cổ tay người đàn ông, khấn trương nói, “Quân Nghi thế nào rồi?”

Người đàn ông bình ổn tâm trạng kích động, đi đến bên cạnh Phong Phi Duyệt, giúp nàng dắt con ngựa trong tay, “Đi, ta dẫn con đi gặp con bé.”

Thần sắc nàng có hơi do dự, người đàn ông thấy vậy, vỗ nhẹ lên vai nàng, “Đi gặp một chút thôi, bọn họ cũng rất nhớ con.”

Lo lắng trong lòng liền tản đi, Phong Phi Duyệt suy nghĩ một lát rồi gật đầu, bước chân mặc dù còn lưỡng lự, nhưng vẫn theo sát phía sau, đi qua hết cánh rừng, từ xa, liền có thể trông thấy khói bếp lượn lờ, chân trời an tường miêu tả thành một bức họa đồ không lỗi. Không bao lâu, hai người liền đi đến trước căn nhà gỗ mà lúc trước nàng cùng Cô Dạ Kiết từng ở lại, người đàn ông buộc dây ngựa vào một bên, Phong Phi Duyệt cũng dừng chân đứng một chỗ, chỉ thấy Nhị phu nhân vận bộ đồ nông phụ đơn giản, trong tay đang lựa chọn mấy gốc rau vừa hái. Nghe thấy âm thanh, bà khẽ ngược đầu, động tác trong tay liền khựng lại, qua một lúc, cho đến khi người đàn ông tiến lên trước, lúc này bà mới gơ tay chùi chùi lên vạt áo mấy cái, tiến lên nghênh đón.

“Duyệt Nhi, Duyệt Nhi...”

Cả người bị ôm trọn, Nhị phu nhân kích động không thôi, “Làm mẹ sợ sắp chết rồi, mãi vẫn không có tin tức của con, Duyệt Nhi, xin lỗi...”

Phong Phi Duyệt giật mình ngơ ngác, thân mật quá mức khiến nàng lóng nga lóng ngóng, người đàn ông mỉm cười lắc đầu, tiến lên vỗ nhẹ đầu vai Nhị phu nhân, “Được rồi, vào trong nhà rồi hãy nói.”

“Đúng, đúng...” Bà giơ tay lau nước mắt, kéo tay Phong Phi Duyệt đi vào trong, “Mau vào thôi.”

Trong nhà có bày một cái bàn, vừa đi vào liền nhìn thấy Quân Nhi một tay cầm khung thêu, một tay đẩy nhẹ chiếc nôi bên cạnh, miệng lẩm nhẩm, đang dỗ tiểu tử nằm bên trong. Phong Phi Duyệt mỉm cười, trong lòng vui mừng bội phần, bóng lưng cô gái nhu mì mà an tường, cuộc sống như vậy, mới là cuộc sống nàng ấy đáng được hưởng.

“Tỷ tỷ...” Kèm theo giọng điệu mừng rỡ, Quân Nghi vài ba bước đi tới trước mặt nàng, “Thật sự là tỷ!”

Phong Phi Duyệt theo mọi người ngồi xuống, nhìn quanh một lượt, Nhị phu nhân cùng Quân Nghi đều rất ổn, từ lúc cướp ngục lần trước nàng liền đoán ra được đôi chút, “Đại thúc, đã tìm được người thúc muốn đợi chưa?”

“Tìm được rồi,” Bàn tay người đàn ông rơi lên mu bàn tay Nhị phu nhân, “bây giờ, một nhà chúng ta cuối cùng cũng đã được đoàn tụ.”

Phong Phi Duyệt sững sờ, tầm mắt nghi hoặc lướt qua gương mặt từng người, người đàn ông mỉm cười đứng dậy, một lát sau, lấy ra hai bức họa bày ra trước mặt nàng, “Duyệt Nhi, chuyện này giấu giếm lâu như vậy, cũng đã đến cho con biết rồi.”

Nàng vươn tay chạm lên gương mặt cô gái trong tranh, tầm mắt ngưng đọng lại một điểm, có hơi chột dạ, chuyện đại thúc muốn nói, chẳng lẽ là...

“Con cùng Nghi Nhi đều không phải là con gái của Quân gia, mà là con gái của ta, lần trước, lúc con và hoàng thượng đến đây, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy con, giống, rất giống, quả thật hết như người từ trong tranh bước ra.” Người đàn ông chậm rãi nói, Quân Nghi bên cạnh thân sắc bình thản, hẳn cũng đã biết chuyện.

Trong chốc lát khó mà phản ứng kịp, Phong Phi Duyệt ngược mắt, Nhị phu nhân ngồi đối diện khóc không thành tiếng, ý vị gật đầu, “Duyệt nhi, là thật, con là con gái của ta, là con gái của chúng ta.”

Nàng choáng váng, tuy có kinh ngạc, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh như cũ, “Vậy tại sao...”

“Ta đi chuẩn bị thức ăn.” Người đàn ông nhìn Nhị phu nhân một cái, lúc đứng dậy, trên gương mặt đã lộ rõ tang thương, nơi thái dương, thậm chí còn dính chút sương trắng.

Nhị phu nhân ngồi lại gần nàng, hai tay dùng sức cầm cổ tay trắng nõn của nàng, “Duyệt Nhi, cả đời này mẹ đều mắc nợ con, thật ra thì, lúc đầu, mẹ vốn không phải Nhị phu nhân Quân gia...”

“Khi đó, phụ thân của mẹ là viên quan Hình Bộ, lúc tiên hoàng còn tại thế mẹ liền bị đưa vào cung, được phong làm Cẩn quý phi, những ngày tháng ở trong hậu cung, khổ sở mà héo úa, cho đến một lần trở về thăm nhà,” Nhị phu nhân đứng dậy, bà hướng mặt ra khung cửa sổ mở toang, nhìn ra bên ngoài, “chính ở ngay nơi này, mẹ gặp được ông ấy, người đi theo hộ tống đều bị thích khách truy sát dọc đường chém giết, ông ấy dẫn mẹ trốn vào cánh rừng, vừa vịn tiết trời vào đông, băng tuyết ngăn hết tất cả mọi đường đi, một tháng ở lại nơi này, mẹ vô cùng hạnh phúc, lần đầu tiên chân chính cảm thấy, mình được sống cho chính mình. Mẹ đã từng ích kỷ nghĩ rằng, ở lại nơi này cả đời, không muốn gặp lại bất cứ người nào ngoài kia nữa...”

Người phụ nữ tựa thân thể mảnh mai lên viền cửa sổ, “Sau đó, băng tuyết tan dần, xuân đến, mẹ cuối cùng cũng phải trở lại hoàng cung, đúng lúc này, mẹ phát hiện mình đã có thai một tháng, lúc đó, thái hậu hai cung lại cực kỳ đắc sủng. Hoàng đế không còn anh minh nữa, nhất mực nghe lời thái hậu hai cung, đem mẹ ban thưởng cho Quân tướng gia vừa lập được công lớn. Bởi vì thể chất mẹ trời sinh khác biệt, Đại phu nhân trong Quân phủ cũng không phát giác ra, vừa may, mẹ hoài thai các con đến mười một tháng mới sinh ra. Ngày hôm đó, mẹ còn nhớ rất rõ, mẹ và Đại phu nhân lâm bồn cùng một ngày, lão gia suy tính chu toàn, sắp xếp hai người vào trong cùng một căn phòng...”

“Đại phu nhân đang sinh giữa chừng, liền ngắt đi...” Đôi mắt người phụ nữ sáng long lanh nhìn hai nữ nhi của mình, khóe mắt chậm chậm giương lên.

“Nhị phu nhân...” Bà đỡ hai tay đầy máu dùng tả bọc đứa bé lại, vội vội vàng vàng bước đến.

“Nhị phu nhân, người dùng sức...” Bà đỡ đặt hai tay trên đầu gối cô gái, toàn thân nàng ta đầy mồ hôi, bụng dưới đột nhiên có cảm giác trôi tụt xuống khiến nàng ta buông lỏng toàn thân, cả người mệt lả nằm trên giường không nhúc nhích.

Bà đỡ ôm lấy đứa bé đưa tới trước mặt nàng, “Nhị phu nhân, người xem, là hai vị tiểu thiên kim xinh đẹp.”

Cô gái đến khi lực giơ tay lên cũng không có, khóe miệng vừa mới kéo ra, lại thấy bà đỡ vốn nên hầu hạ bên cạnh Đại phu nhân mặt đầy lo lắng đứng trước giường, muốn nói lại thôi, “Sao vậy?”

Nàng khê dịch người, miệng đắng lưỡi khô.

Bà đỡ kia nghe vậy, hai đầu gối mềm nhũn, thỉnh linh quỳ xuống, “Nhị phu nhân, Đại phu nhân bà ấy...”

“Đại phu nhân làm sao?” Nàng dùng sức chống nửa người trên dậy, ngược mắt nhìn vào trong tay bà đỡ, vừa nhìn một cái, liền khiến sắc mặt vốn đã tái nhợt gần như trở nên trong suốt, đứa bé được quấn trong tả lót kia toàn thân xanh tím, đã không còn hơi thở.

“Đại phu nhân sinh ra, là một cái thai chết lưu...” Bà đỡ sợ tới mức khóc không thành tiếng, chuyện này nếu để lão gia biết, bọn họ nhất định không giữ được mạng.

“Sau đó, mẹ liền đem Duyệt Nhi giao cho bà đỡ, đồng thời, căn dặn những người trong phòng không cho phép bất kỳ ai tiết lộ ra ngoài, lúc Đại phu nhân tỉnh lại, không biết đứa con của mình đã chết non. Lão gia lại cực kỳ không vui, nói là sinh ra hai cục nợ, hất tay áo bỏ đi không thèm nhìn lại một cái. Mẹ sống ở Quân gia, lại là phi tử đã từng qua tay tiên hoàng, lão gia đối với mẹ vốn đã có lòng chán ghét, lúc ấy, mẹ giao Duyệt Nhi cho Đại phu nhân, cũng là có tâm tư riêng, Nghi Nhi đi theo mẹ chịu không ít khổ, từ nhỏ, lại chịu hết ghê lạnh khinh khi...”

Bàn tay hữu lực, theo bước chân không một tiếng động của người đàn ông rơi lên đầu vai bà, Nhị phu nhân ngẩng ra, đặt tay lên mu bàn tay ông, Phong Phi Duyệt đắm chìm bên trong, giống như nghe được một câu chuyện xưa đẹp đẽ. Mặc dù rất cay đắng, rất chua xót, nhưng lại khiến người ta thỏa mãn, bởi vì, nàng nhìn ra được bọn họ khổ tận cam lai...

Quân Nghi một thân áo gai vải thô, khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh, mang theo khoan dung đứng dậy, “Mẹ, mẹ đừng tự trách mình, cuộc sống bây giờ con rất mãn nguyện, so với ở Quân gia hay ở hoàng cung, đều tốt hơn rất nhiều.”

Đây vốn là niềm hạnh phúc đơn giản nhất của một gia đình, nhưng Phong Phi Duyệt lại không vui vẻ chút nào, nàng nghĩ đến Quân Duyệt bị Cô Dạ Kiệt phế bỏ tứ chi, cho tới giờ khắc này, nàng mới nhận thấy được sự tàn nhẫn của hoàng đế. Nếu không phải vì dã tâm của Quân gia, có lẽ, nàng ấy có thể trở về đúng thân phận của mình, cùng mọi người trải qua cuộc sống thế ngoại đào viên này, một nữ nhân, không nên gách vác nhiều như vậy...

Còn mình thì sao? Thân tình này, vốn không thuộc về nàng, đại thúc là người tốt, Nhị phu nhân trước giờ tính tình ôn thuận, Quân Nghi, lại không tiếc dùng thân mình bảo vệ nàng, những người như vậy, nàng sao có thể nhắm mắt lừa dối họ một chuyện trắng trợn như vậy?

Người đàn ông vươn tay ra, nhẹ kéo nàng vào trong ngực, “Chuyện cả nhà Quân gia, không thể trách con, càng không thể trách hoàng thượng, mặc dù ta chỉ có duyên gặp mặt hãn một lần, nhưng tình ý lúc đó, ta có thể nhìn thấy rõ ràng.”

Phong Phi Duyệt đi đường cả ngày, đã sớm mệt mỏi, vừa nghe ông nói như vậy, tâm cũng mệt mỏi theo, nàng vòng hai tay quanh lưng người đàn ông, gò má nhẹ rơi lên đầu vai ông, “Con biết rồi, cha!”

Toàn thân người đàn ông cứng ngắc, Nhị phu nhân bên cạnh nước mắt lưng tròng, nàng xoay đầu lại, cánh môi mấp máy ba phen bầy bạn, cuối cùng thốt ra một chữ, “Mẹ.”

Một tiếng này, không phải gọi thay Quân Duyệt, mà là, nàng cũng muốn giống như một người bình thường, có cha, còn có mẹ, cho dù chỉ là một ngày, cũng đủ rồi.

Niềm vui đoàn tụ khiến cả nhà quây quần một chỗ, Quân Nghi ôm đứa bé trong tay, là một bé trai, đã biết cười với người khác rồi, cực kỳ đáng yêu.

Dùng xong cơm tối, Phong Phi Duyệt thúc giục mấy lần mới khuyên được Nhị phu nhân cùng đại thúc đi nghỉ ngơi trước. Quân Nghi thả đứa bé đang ngủ say vào lại trong nôi, khom người trước giường sửa sang lại chăn gối, “Tỷ tỷ, tối nay tỷ cùng muội chen chúc một giường đi, để ngày mai, muội nhờ mẹ dọn cho tỷ một gian phòng.”

“Không cần đâu,” Phong Phi Duyệt đến gần, ngồi xuống giường, “sáng sớm ngày mai, ta phải lên đường ngay.”

Quân Nghi nghe vậy, vội ngồi xuống cạnh nàng, “Tỷ tỷ, tỷ không ở lại đây sao? Cha và mẹ khó khăn lắm mới tìm được tỷ.”

Nàng khẽ lắc đầu, tựa nửa người trên vào khung giường, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé đang ngủ say, trái tim Phong Phi Duyệt có chút chua xót, thủy chung, có phần áy náy, “Có tin tức của Quân Ân không?”

Quân Nghi đến gần cái nôi, cẩn thận sửa lại chiếc chăn gấm cho đứa nhỏ, ánh nến lờ mờ, cô gái khẽ chau mày, thần sắc an tĩnh lắc lắc đầu, “Không có, Huyền Triều, huynh ấy chắc chắn sẽ không trở về nữa đâu.”

“Quân Nghi...”

“Tỷ tỷ, tỷ không cần phải nói gì cả, một chút ý nghĩ trách tỷ muội cũng không hề có, đó là con đường bản thân huynh ấy lựa chọn, hậu quả thế nào, cứ để bản thân huynh ấy gánh chịu đi.” Quân Nghi trở lại bên cạnh Phong Phi Duyệt, “Bây giờ chiến sự liên miên, tỷ là muốn đi tìm hoàng thượng sao?”

Nàng cũng không đáp lời, để nguyên quần áo nằm lên giường, Quân Nghi theo đó nằm ở bên ngoài, “Tỷ tỷ, tỷ ở lại thêm vài ngày đi.”

Phong Phi Duyệt cuối cùng vẫn cự tuyệt, thứ vốn dĩ không thuộc về mình, cưỡng cầu cũng không được, nàng thậm chí khó mà tưởng tượng ra được, nếu như có một ngày, mọi người đều biết hết chuyện của Quân Duyệt, liệu có còn khoan dung đối đãi với nàng như bây giờ hay không? Quân Nghi đã lâu rồi không gặp nàng, hỏi rất nhiều chuyện sau lần chia tay hôm đó, hai người nhỏ giọng trò chuyện, quá nửa đêm, mới lần lượt ngủ say.

Lúc dắt ngựa đi ra, bầu trời còn chưa sáng hẳn, Phong Phi Duyệt ngồi lên lưng ngựa, quay đầu nhìn lại căn nhà gỗ an tĩnh nằm dưới chân núi, trong mắt, cảnh tượng ấy đẹp đến cực hạn, cùng với sương mù lẫn quần trên mái nhà, vẽ thành một bức họa yên bình nhất, tĩnh lặng nhất thế gian.

Xoay người rời đi, nàng kẹp lấy bụng ngựa, phóng đi như bay, lưu lạc giang hồ hơn nửa tháng, cuối cùng đơn độc rời khỏi Huyền Triều. Tiễn trong người đã dùng gần hết, Phong Phi Duyệt khẽ lau khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn, bão cát nơi này đặc biệt mạnh, thành trì cũ nát vừa mới trải qua chiến tranh, lưu lại, chỉ còn nhà cửa bị thiêu hủy cùng thi thể rơi rớt.

Phong Phi Duyệt dắt ngựa đi ngang qua mặt đường hỗn loạn, hai bên, cấm đầy quân kỳ Huyền Triều, một đứa bé con không lớn lắm vừa khóc vừa chạy sang bên này, thân hình nhỏ xíu ngồi xổm xuống, hai tay dùng sức muốn rút lá cờ kia ra. Đối diện, binh lính tuần tra sải bước đi đến, Phong Phi Duyệt vội vàng tiến lên, nhưng chỉ thấy một tia sáng lạnh lẽo lên, nàng theo phản xạ vùng tay cản lại, chỉ thấy đứa bé lúc này bị chém ngã xuống đất, không còn hơi thở. Quan binh đá văng thi thể ra, nơi dấn bố cáo bị máu tươi nhuộm đỏ, tên nam tử dẫn đầu cầm bố cáo trong tay lên, sau đó ngênh ngang đi ra khỏi thành.

Đứng trước chiến tranh, sinh mạng con người giống như cọng cỏ, theo như trên bố cáo viết, đây là tòa thành trì bị Huyền Triều chiếm lĩnh đầu tiên, Phong Phi Duyệt thầm nghĩ trong lòng, Cô Dạ Kiết mang theo binh mã, chắc hẳn đang ở vùng phụ cận.

Theo như những gì nàng nghe thấy lúc trước, hoàng đế rõ ràng là đến bình định chiến loạn, sao cuối cùng lại trở thành tập kích?

Nàng không có mục đích đi ra khỏi thành trì, vừa định lên ngựa, chợt thấy phía trước tung lên từng trận bụi cát, đến gần nhìn lại, mới biết là dân chúng chạy nạn. Phong Phi Duyệt bị kẹp giữa sóng người, trên tay buông lỏng, con ngựa nhảy lên một bước, hướng về phía ngược lại bỏ chạy mất. Nàng theo dòng người tiến lên trước, mới đi vài bước, liền nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, đám người càng lúc càng điên cuồng, dồn hết sức chạy thoát thân.

Phong Phi Duyệt mắt thấy đoàn kỵ mã vòng qua đám người, bao vây tứ phía ngăn cản bọn họ, tiếng kinh hô sợ hãi làm đứa bé bật khóc. Nàng ngược mắt nhìn đi, trong tay quan binh cầm đầu, giơ cao quân kỳ Huyền Triều.

“Dẫn về toàn bộ, ai phản kháng, chém ngay lập tức!” Tên quan binh dẫn đầu cầm trường kiếm trong tay quét về phía đám người, khí thế lẫm liệt đè ép trên đỉnh đầu, không ai dám nhiều lời. Phong Phi Duyệt bị vây ở chính giữa, đứa bé bên cạnh bởi vì khóc mà bị che miệng, tiếng khóc, nghẹn ngào, nện vào trái tim nàng càng phát ra nặng nề...

Phong Phi Duyệt bị đẩy lên trước theo đám người, nàng không có phản kháng, càng đến gần doanh trại thêm một bước, trong lòng lại càng khẩn trương, tâm trí không yên.

167. Chương 166: Vì Chàng Đánh Trống

Hôm nay chip làm việc năng suất, bonus cho các nàng thêm một chương :>

Chương 166: Vì chàng đánh trống

Đại quân đóng ở Tu Đốn, dân chúng bị bắt tới đều bị nhốt chung vào một chỗ, trong quân doanh canh phòng nghiêm ngặt, căn bản không cho bất kỳ ai tùy ý đi lại, chớ nói gì đến đám tù binh như bọn họ.

Phong Phi Duyệt ngồi xổm một góc, bên ngoài quân trường, binh lính tăng cường tuần tra đi đi lại lại, nàng chậm chậm dịch người đến cạnh cửa doanh trường, một tên binh sĩ nghe thấy tiếng động, quay đầu lại hung dữ nói, “Người làm gì đó!”

Nàng vỗ nhẹ hai tay lên bộ đồ một cái, sau khi đứng dậy, kéo môi cười yếu ớt, “Làm phiền thông báo một tiếng, ta muốn gặp hoàng thượng.”

Tên kia nghe vậy, đầu mày nẩy lên, trường mâu trong tay vang lên lạch cạch, Phong Phi Duyệt bị dọa giật mình không nhẹ, binh sĩ bên cạnh thấy thế, vội giơ tay ngăn cản động tác tiến lên của tên kia, “Người gặp hoàng thượng để làm gì? Người là ai?”

Nàng không dám nói năng tùy tiện, đầu mày nhú chặt khế giãn ra, hai mắt sáng lên, “Huynh cứ nói với hoàng thượng, người thỉnh cầu gặp mặt, tên là Phong Phi Duyệt.”

“Hừ, người muốn gặp hoàng thượng thì nhiều lắm,” Binh sĩ lúc trước thờ ơ, trong mắt đều là khinh khi coi thường, “hôm qua còn có người giả mạo là hoàng hậu, nhưng cuối cùng thì sao, còn định ám sát hoàng thượng, may mà thất bại, người chính là tên đồng đảng đó, Ngũ ca, xử lý ngay tại chỗ luôn đi.”

“Đừng gây chuyện!” Binh sĩ vừa hỏi câu lúc nãy trừng mắt nhìn hắn, quay đầu sang Phong Phi Duyệt lạnh giọng, “Nếu muốn toàn mạng thì yên phận ở đây đi, hoàng thượng bây giờ không gặp bất kỳ ai hết.”

Khổ nỗi trên người Phong Phi Duyệt không có bất kỳ tín vật nào, chỉ đành phải nhẫn nhịn quay trở lại chỗ cũ, bên trong doanh trường có rất nhiều người, toàn bộ bị nhốt vào một chỗ, đến cả chỗ ngủ cũng không có. Không khí ồn ã, càng nhiều hơn là sợ hãi bất an, đêm tối yên tĩnh, nhưng không một ai dám nhắm mắt.

Phong Phi Duyệt ngồi trong góc, nàng tỳ đầu vào đầu gối, vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi, liền nghe thấy một hồi nhốn nháo bên ngoài, “Mau, mau, tập hợp!”

“Xảy ra chuyện gì!” Quan binh canh giữ doanh trưởng cao giọng gắt lên một tiếng, chỉ nghe thấy âm thanh khản trương vọng lại từ bên ngoài, kèm theo, còn có tiếng bước chân của đại đội, “Hoàng thượng có lệnh nhốt trại lên đường suốt đêm, mang theo những gì cần thiết thôi, tù binh trong quân trưởng không thể đi theo, toàn bộ chém hết.”

Nháy mắt, gió tanh mưa máu kéo đến, chút hy vọng cuối cùng lập tức tiêu tan, dân chúng bị bắt nhốt không bình tĩnh được nữa, rồi rít đứng dậy muốn xông ra ngoài. Phong Phi Duyệt không ngờ, trong quân doanh lại chém giết máu tanh như vậy, con người không làm chủ được mạng của mình, bọn lính canh giữ trước cửa doanh trưởng, cùng với tên nam tử nói chuyện ác ý với nàng lúc trước, sải bước tiến gần tới đây, trường mâu trong tay mở thành một đường máu, thấy người liền giết.

Tiếng kinh hô cầu xin của đám người, tiếng khóc của đứa bé không hiểu sự tình, không hề khiến Phong Phi Duyệt hoảng sợ, trường mâu của tên lính lần nữa công kích, nàng vùng tay ngăn trở, vũng vàng bắt được phần chuôi trong tay.

“Người...” Đối phương dùng sức vùng lên, đám người bên cạnh nghe thấy động tĩnh, toàn bộ vây lại, “Xảy ra chuyện gì?”

“Ngũ ca, tên này biết võ công, nhất định là thích khác.”

Phong Phi Duyệt vùng tay lên một cái, bẻ gãy ngay khúc giữa trường mâu, tên kia rút kiếm trong tay người bên cạnh muốn tiến lên công kích, lại bị nam tử tên là Ngũ ca đưa tay cản lại, “Người đi đối phó những kẻ khác.”

Nam tử nhìn nàng một thân xiêm áo bởi vì đi đường mà cũ rách, y phục đơn bạc càng làm nổi bật tư thái hùng tráng, hấn tiến lên, thấy nàng như gặp phải đại địch, liền đưa một tay ra ngăn cản trước mặt Phong Phi Duyệt, “Bây giờ hậu cần trong quân doanh không đủ, người ra ngoài.”

Đề phòng lúc đầu dần chuyển thành kinh ngạc, Phong Phi Duyệt bị đẩy một cái, hai chân hướng về phía cửa doanh trưởng bước lên một bước, “Người thông minh, nên biết làm thế nào giữ được cái mạng nhỏ của mình.” Bên tai, truyền đến tiếng nói như có như không của nam tử, sau lưng bị đẩy mạnh, nàng loạng choạng đứng không vững, từ trong doanh trưởng nhảy ra ngoài, quay đầu nhìn lại, cửa doanh trưởng đã khép lại từ khi nào, trong ánh đèn dầu sáng rực, huyết sắc văng khắp nơi, chất lỏng bắn ra nhuộm đỏ lều bạt màu trắng, hai chân giống như bị đúc bằng chì, một bước cũng khó lòng nhích lên.

Nàng không tin, Cô Dạ Kiết sẽ hạ lệnh như vậy, nàng ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu trong ánh trăng thăm đậm, hay là... nàng vẫn chưa hiểu đủ rõ? Chém giết như vậy vốn rất tàn nhẫn, cho dù tâm địa nàng có sắt đá thế nào, cũng khó tránh khỏi động lòng.

Đại quân đã nhốt trại, Phong Phi Duyệt đứng sững một chỗ, nhìn đám người tuôn ra, nàng bị trộn lẫn bên trong, theo bước chân đại quân, một đường tiến lên trước.

Mấy ngày liên tục, nàng đều bị sắp xếp làm mấy việc lật vật ở hậu phương, trong quân doanh phòng bị cẩn mật, đặc biệt đối với những tù binh như nàng. Phong Phi Duyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ, thi thoảng, vào ban đêm sẽ đi ra ngoài làm quen với địa hình.

Sau khi đại quân đóng trú ở chỗ mới, Phong Phi Duyệt giúp đỡ phân phát lương thực, vừa múc muống gõ trong tay lên, liền nghe thấy bên ngoài trại lính truyền đến một hồi vó ngựa ù ù, “Mau, toàn bộ tập hợp lên đường, hoàng thượng bị mai phục ở Quỷ Môn Quan.”

Nhất thời, làm gì còn thời gian lo lấp đầy bụng, binh sĩ rồi rít rút kiếm trong tay chen nhau ủa ra, cổ tay Phong Phi Duyệt không ngừng run rẩy, ném cái muống gõ xuống theo sát phía sau.

“Này, người đi đâu, quay lại đây!” Sau lưng, một đại thẩm béo mập đuổi theo vài bước, hai tay chúi chúi lên thất lưng vài cái, “Đó là chỗ đánh giặc, người...”

Phong Phi Duyệt cũng không có lần vào đại quân, nàng đi theo đằng sau, tiếng trống đánh động, mơ hồ có thể nhìn thấy chiến hỏa lan tràn, quân lính chém giết lẫn lộn làm một, bầu trời bị ánh lửa rọi sáng. Nàng núp sau một lùm cây, nhích từng bước lên trước, đồng tử trong suốt xuyên qua đám người, con người liền

trộn tròn. Trên chiến mã cao lớn, nam tử cầm trường kiếm trong tay, trên người đã bị máu tươi nhuộm đỏ, áo giáp vàng óng càng làm nổi bật tư thái anh tuấn, trở tay chém một nhát, chỉ thấy đối phương bị chém rơi xuống ngựa, thi thể bị ngựa dẫm lên, mất mạng tại chỗ.

Ngước mắt nhìn lại, con người màu hổ phách trong đêm tối phát sáng rạng rỡ, tuấn nhan bị cô lệ nhuộm đỏ, theo cần cổ chảy xuôi xuống, Cô Dạ Kiết đã giết đỏ cả mắt rồi, đôi mắt đã từng thân thuộc kia giờ đây nhuộm đầy chém giết. Hấn vung cánh tay lên, tóc đen múa tung giữa trời đêm, tướng sĩ quân địch rồi rút tiến lên, bao vây hoàng đế vào chính giữa.

Bên ngoài, tướng sĩ Huyền Triều chạy đến bị kiềm chế, mục tiêu của đối phương, dường như chỉ có một mình Cô Dạ Kiết.

Âm thanh chém giết kéo dài đến tận màn trời, thỉnh thoảng, tầm mắt Phong Phi Duyệt lướt qua khu rừng bên cạnh, lại thấy một mũi tên từ phía đối diện Cô Dạ Kiết âm thầm kéo ra, nàng trong lúc cấp bách nhảy ra khỏi bụi cây, đoạt lấy vũ khí trong tay tên cung thủ bên cạnh. Thân thể rơi lên thân cây một bên, sau khi tìm được điểm cao, đáp cung kéo tên, lúc buông tay, chỉ nghe vụt một tiếng, mũi tên thể như trẻ che nhất loạt xuyên thủng âm toán trong tay những kẻ kia, khí thế bách phát bách trúng.

Phong Phi Duyệt thu tay lại, toàn thân đã đầm đìa mồ hôi lạnh, sau khi nàng nhảy xuống tiếng trống trận đột nhiên dứt đoạn, binh sĩ Huyền Triều phụ trách đánh trống bị bắn chết trước mặt mọi người, nhất thời, lòng quân thất lạc, tinh thần suy sút. Cô Dạ Kiết giống như khốn thú bị bao vây, động tác chém xuống chỉ là thuận theo ý thức mà lập lại, toàn thân trên dưới, ướt nhẹp đều là máu.

Phong Phi Duyệt kéo vạt áo thắt thành một nút bên hông, nàng sải bước chạy về phía đài cao, đài trống cao mấy thước được dựng dưới chân dãy núi, nàng vọt người bay lên, hay tay bám chặt vào cột cờ Huyền Triều cao ngạo lơ lửng giữa không trung rồi bật lên, nhẹ cong đầu gối, vung vung vàng vàng đứng dậy.

Phong Phi Duyệt cầm dùi trống lên, bề mặt chiếc trống kia dài bằng cả một thân người, giàn giáo bốn phía chống đỡ toàn bộ quân uy chiến trường, nàng mở rộng hai tay, tay áo dơ bắn theo cánh tay trắng nõn chảy xuống tận đầu vai, cổ tay siết chặt, thỉnh thoảng một kích, nện vào mặt trống.

“Thùng...”

“Thùng thùng...”

Tiếng trống xa xăm mà vang vọng, mỗi một kích, đều gõ xuyên qua dùi trống truyền ra bốn phía, quanh quần giữa sơn cốc trên dãy núi, thanh âm cất lên, giống như tiếng than khóc, tiếng bi oán bị ngăn trở theo cổ tay mảnh khảnh của cô gái cuộn trào mãnh liệt, khí thế hào hùng, giống như đám thung quân lính vọng ra, Cô Dạ Kiết chợt ngoái đầu nhìn lại, khi nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhắn kia, toàn thân lập tức chấn động, cứng ngắc trên lưng ngựa.

“A...” Nam tử nhin đau kêu lên, đối phương xông lên đánh lén bị chém đứt một cánh tay, Phong Phi Duyệt chỉ lưu lại một bóng lưng, nhưng đủ để Cô Dạ Kiết nhận ra nàng, kiên cường như vậy, người con gái đứng trên kia đón gió, ngoại trừ nàng ra, còn có thể là ai?

Quân địch đã có kẻ chú ý đến, sau khi giương cung lắp tên, mười mấy mũi tên lửa xé toạc không trung vọt đến, giữa rừng tên lăm lệt dùi trống trong tay Phong Phi Duyệt bị đánh rơi, nhìn người con gái đứng nơi đầu sóng ngọn gió, trái tim Cô Dạ Kiết cũng theo đó nhảy lên đến tận cổ họng, lại kệt nổi không đột phá được vòng vây. Nàng mũi chân từ trên ban công nhảy vọt lên, xoay tròn một vòng, nút thắt vạt áo bên hông xổ ra giữa không trung, giống như xiêm áo uốn lượn mở tung, sắc trắng trong trẻo, cường ngạnh xé toạc ra một lỗ hổng giữa bầu trời đêm u tối. Cô Dạ Kiết bỗng dừng quay đầu lại, cuộc tương phùng tựa như đã cách mấy kiếp người, khiến nam tử khó nén vui mừng, theo động tác vung chém, sợi dây chuyền quần trên cổ tay vẽ ra từng vòng lửa chói mắt, điên cuồng khát máu, giống như sa tăng địa ngục.

Phong Phi Duyệt đáp mũi chân xuống đất, đôi mắt trong suốt như nước, vung vung rơi lên thân ảnh Cô Dạ Kiết, chiến trường bên cạnh, vào giờ khắc này dường như bất động, nàng mỉm cười, khoe môi an tĩnh từ từ nở rộ trong đôi đồng tử màu hổ phách của nam tử, từng câu, từng chữ, như hoa tường vi trong đêm, sáng chói đến cực hạn, “Kiết, ta là thê tử của chàng, chàng phải bảo hộ ta chu toàn.”

Cô Dạ Kiết khẽ mấp máy môi mỏng, con người thâm trầm chiếm lấy thân ảnh cô gái, giữa chiến trường

chém chém giết giết này, lại giao ước một lời thề nguyện đời đời kiếp kiếp, nam tử nặng nề gật đầu, khóe miệng kiên nghị, giữa mái tóc không ngừng lay động, chậm rãi kéo ra.

Phong Phi Duyệt kích động không thôi, hai tay xuôi bên người nắm lại thật chặt, mấy tháng sống lang bạt nay đây mai đó, nàng đã trải qua quá nhiều chuyện, đã bỏ qua rồi thì không thể vãn hồi được, nàng không làm được như đại thúc, chờ đợi đằng đằng suốt mấy chục năm liền. Sợ thì có sợ, nhưng có được hôm nay, thì mới trông mong tới ngày mai, nếu phí hoài... e sẽ trở thành nuối tiếc cả đời.

Dưới cùng một vầng trăng, binh sĩ ở nơi này vĩnh viễn cũng không quên được cảnh tượng kia, cô gái dùng hai tay đánh lên trống trận, vì phu quân của mình xúc động lòng quân, từng đợt tiếng trống, xuyên qua trái tim suy yếu của binh lính. Lòng bàn tay đỏ bừng, nàng vận nội lực, dưới sợi tóc tung bay, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ rõ cường ngạo bất khuất, đầu mày chau nhẹ, không buông tay không từ bỏ.

Cô Dạ Kiết ra sức chống trả, trên vai, trên lưng, trên đùi... đều bị vũ khí sắc nhọn gây thương tích, quân địch người đông thể mạnh, nam tử vươn tay tả hữu giáp công, lại bị trường mâu phía trước một kích trúng ngay giữa lồng ngực.

Lòng ngực vững chãi bị xé rách, Cô Dạ Kiết tay không nắm lấy chuôi trường mâu, tay kia vung trường kiếm ra, ‘vụt’ một tiếng, bổ đôi người đối phương. Hai tay Phong Phi Duyệt đau giống như sắp bị phế đến nơi, nàng không dám quay đầu lại, cho dù liếc mắt một cái cũng không dám, trong lòng càng khẩn trương, lực đạo trên tay càng tăng, trong mắt ngưng tụ một tầng mờ mịt...

Chàng đã đồng ý, phải bảo hộ ta chu toàn, cho nên...

Trước tiên, phải bảo vệ tốt chính mình, mới có thể có khí lực, vững vàng, bảo hộ ta trong lòng ngực chàng...

Cuối cùng ngày ‘đôi trẻ gặp nhau’ cũng đã tới, hơ hơ, ko uống công tui mài mò bao ngày qua :3

168. Chương 167: Nàng Ấy Đang Đợi Người

Chương 167: Nàng ấy đang đợi người

Lòng bàn tay Cô Dạ Kiết bị máu tươi thấm ướt, thốt nhiên vận nội lực, trường mâu xuyên qua lồng ngực bị rút ra tận gốc, hắt ra sức chiến đấu, binh sĩ tướng địch từ trên chiến mã ngã xuống.

Nhân mã trợ giúp từ đằng sau lập tức tiến lên, kèm theo tiếng trống ù ù, phía dưới ra sức chém giết, gió tanh mưa máu lại càng cuộn trào, tiếng trống phát ra xé toạc đến chín tầng mây, khí thế ngất trời!

Cuối cùng quân địch bên ngoài Quỷ Môn Quan tạm thời bị tiêu diệt, chiến kỳ bị chà đạp dưới mặt đất, bọn chúng một đường chặt vật tháo lui, hai bên tử thương vô số.

Phong Phi Duyệt nghe thấy phía dưới truyền đến tiếng hò reo cao vút của chúng tướng sĩ Huyền Triều, nàng quay đầu lại, chỉ thấy lá cờ Huyền Triều khổng lồ được giương lên cao, phóng mắt nhìn đi, giống như giang sơn vạn dặm, tráng lệ vô bờ. Ánh mắt binh lính cũng đồng loạt rơi lên trên người cô gái, nàng rũ hai tay xuống bên người, lòng bàn tay sưng đỏ, đau đến nỗi đầu ngón tay không cong lại được, lúc này nàng mới phát hiện, đến động một cái cũng không có hơi sức.

Cô Dạ Kiết an tĩnh ngồi trên lưng ngựa, hai chân thon dài kẹp bụng ngựa, nhẹ dùng lực, hướng về phía Phong Phi Duyệt mà tới. Chúng tướng sĩ tự giác nhường đường, vó ngựa giẫm lên sơn cốc yên tĩnh mà trống trải, càng phát ra thanh thúy.

Đi tới dưới chiến đài, vết máu trong lòng bàn tay nam tử đã khô khốc, cho nên, động tác vươn tay cũng trở nên cứng ngắc, năm ngón tay nhẹ tách ra, một cánh tay, giống như vượt ngang qua cả kiếp người mà tiến đến, Phong Phi Duyệt từng bước lại gần. Chính nàng cũng quên mất mình làm thế nào mà bước ra bước đầu tiên, nàng khom lưng, vừa định đặt tay vào trong lòng bàn tay nam tử, thất lưng nhỏ nhắn liền bị ôm gọn, ngồi lên trước người Cô Dạ Kiết.

Binh sĩ phía dưới khó nén vẻ mặt hiếu kỳ, cũng không dám nhiều lời nghị luận, Phong Phi Duyệt vừa mới ngồi vững, liền bị gắt gao vây kín trong lồng ngực to rộng của hắn, không thể động đậy. Sức nặng nửa người trên của nam tử toàn bộ giao phó trên vai nàng, tiếng hít thở hỗn loạn, quanh quẩn bên tai, hai tay giao nhau trước bụng nàng thu chặt, cả người phủ lên người nàng, nằm im bất động.

Khi Cô Dạ Kiết tỉnh lại, trong doanh trướng không một bóng người, hắn nửa người trên để trần, băng vải màu trắng xuyên qua đầu vai, chặt chẽ bao quanh vết thương trên lồng ngực. Hai mắt nhìn quanh bốn phía một vòng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Phong Phi Duyệt đâu, hắn chống hai tay, gấp gáp muốn ngồi dậy, lại dọa nha hoàn vừa mới tiến vào sợ đến gần chết, “Hoàng thượng...”

Hắn nhìn sợi dây chuyền trên cổ tay, ngẩng đầu lên, ngữ khí tỉnh táo hữu lực, “Hoàng hậu đâu rồi?”

“Hoàng hậu?” Vẻ mặt nha hoàn kia đầy kinh ngạc, trong lòng thầm lo lắng, sợ hoàng đế bị sốt đến hồ đồ rồi, cô gái phun ra nuốt vào năm lần bảy lượt, cuối cùng, không thể không thận trọng đáp lời, “Hoàng hậu, hoàng hậu sớm đã bị đưa đi sung quân rồi ạ.”

Cô Dạ Kiết ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng ảo não nín lấy cánh tay nhà hoàn, cô gái bị kéo lại gần bên người hắn, cũng không biết mình đã nói sai câu nào, “Là ai đưa trầm trở về?”

“Là, là quân y...” Nha hoàn dùng sức nuốt nước bọt một cái, trên trán dính đầy mồ hôi lạnh cũng không dám lau đi, “Hoàng thượng bị trọng thương, là quân y cùng vài vị binh sĩ đưa người vào đây...”

Cảm thấy bàn tay đang nín chặt lấy mình dần buông lỏng, nha hoàn hiển nhiên thở dài một hơi, Cô Dạ Kiết nhũn mảy, chỉ nghĩ mình lại nằm mơ nữa rồi, “Cút ra ngoài.”

Phong Phi Duyệt đứng bên ngoài doanh trướng, nha hoàn bên trong vội vàng chạy ra, nàng nắm chặt khay thuốc trong tay, sau đó, vén màn doanh trướng lên, cố làm ra vẻ nghiêm túc đi vào, “Uống thuốc thôi, bệnh nhân!”

Cô Dạ Kiết đang nửa nằm nửa ngồi, nghe thấy tiếng bước chân, hắn khẽ ngược đầu, mái tóc cũng theo động tác đó rơi sang một bên, xoa tung bên hông, dưới thắt lưng trắng kiện, một cái chăn gấm che kín cảnh tượng khiến người ta mơ màng.

“Người...” Hoàng đế chỉ nói một chữ, liền im bất, Phong Phi Duyệt đi đến trước giường, xoay người đặt cái khay lên bàn.

“Duyệt Nhi...” Nam tử vui mừng ra mặt, gương mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc này, chân thật như vậy.

“Ừ.” Phong Phi Duyệt đáp nhẹ một tiếng, cầm muống sứ khuấy khuấy vài cái trong chén, tiếng ‘lách cách’ vang dội phát ra càng khiến không khí thêm phần ngưng ngững, nàng múc một muống thuốc nước đen đặc, đưa đến trước miệng Cô Dạ Kiết, “Uống.”

Hắn cũng không mở miệng, mà xoay mặt tránh đi, “Duyệt Nhi, mấy tháng nay nàng đã đi đâu? Sao lại đi đến tiền tuyến?”

Phong Phi Duyệt khẽ cup mắt, lòng bàn tay sưng đỏ được ngâm qua thuốc nước, đã đỡ hơn phân nửa, “Bách tính Huyền Triều, nhà nhà đều đang cầu phúc cho chàng, ta theo để đô, một đường tìm tới đây.”

“Ta còn tưởng rằng... nàng đã không còn trên đời này nữa.” Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu nàng, mặc dù hắn đã từng không tin, nhưng cũng từng có lúc tuyệt vọng, Phong Phi Duyệt đặt chén thuốc trên tay xuống đùi, “Là vì trận hỏa hoạn kia sao?”

“Duyệt Nhi, những gì chúng ta trải qua, không phải một giấc mộng!” Cô Dạ Kiết giang tay ôm nàng, giờ khắc này, khi chân chính đối mặt, hắn đã có thể khẳng định như vậy.

Phong Phi Duyệt tựa vào vai nam tử, thốt nhiên, cảm thấy rất an lòng, trái tim phiêu bạc đã lâu dường như được trở về đúng vị trí, an bình mà tĩnh tại.

Nhưng, nơi đây chung quy vẫn là chiến trường sống chết treo trên đầu sợi dây, sau khi Phong Phi Duyệt bình tĩnh trở lại, múc một muống thuốc nước đưa đến bên khóe miệng Cô Dạ Kiết, hắn khẽ chau mày, không nghĩ

ngồi gì liền uống vào, qua một lúc, nam tử tựa người trở lại khung giường, nhìn bóng lưng Phong Phi Duyệt xoay người đặt chén trở lại bàn, mở miệng hỏi, “Nàng có biết, kẻ lãnh binh mai phục trăm là ai không?”

Nàng sững sốt, khẽ nghiêng mặt sang một bên, sau đó, có chút lo lắng lắc đầu.

“Là Quân Ẩn.” Ánh mắt hoàng đế vốn đã dịu đi đôi phần, vừa mới thốt ra cái tên này, lập tức trở nên thô lệ, môi mỏng hung tàn nâng lên, thanh âm khàn khàn, mang theo nộ khí, “Trăm, nhất định phải băm hấn ra trăm mảnh.”

Sau lưng, mồ hôi lạnh túa ra từng giọt, Phong Phi Duyệt xoay người, ngồi trở lại bên cạnh hấn, “Quân Ẩn, thật sự tạo phản rồi?”

“Đã tâm của hấn, sợ là một Cát Thịnh nho nhỏ căn bản không thỏa mãn được, Quân gia âm thầm mưu đồ đã lâu, thứ bọn chúng muốn, là toàn bộ ranh giới Huyền Triều.”

Phong Phi Duyệt cũng không phải thương xót Quân Ẩn, nhưng mà, bên cạnh hấn, còn có Quân Nghi vẫn đang khổ sở chờ đợi, có lẽ, chính bản thân hấn cũng không biết mình có một đứa con trai. Khi một người không thể quay đầu lại được, thân tình, chắc chắn là thứ có sức tác động mạnh nhất, “Để thiếp đi khuyên Quân Ẩn, Kiết, chúng ta tha cho hấn một mạng có được hay không?”

Nàng thật sự không đành lòng, nhìn Quân Nghi cứ như vậy cô độc cả đời, quá bất công.

“Duyệt Nhi, nàng đang nói gì vậy?” Cô Dạ Kiết nhìn nàng đầy khó tin, “Nàng không nên cầu tình cho hấn.”

“Không, thiếp không phải vì hấn, thiếp là vì Quân...” Phong Phi Duyệt trong lúc cấp bách, bật thốt lên, thần sắc khẩn trương đối diện với đôi đồng tử càng lúc càng âm trầm của hoàng đế, cả khuôn mặt đột nhiên cứng đờ. Hoàng đế vốn không biết đứa bé kia là của Quân Ẩn, chuyện cho tới bây giờ, nàng vẫn không thể nói được.

“Nàng là vì ai?” Cô Dạ Kiết lại gần, hai mắt bức thẳng đến tận đáy lòng nàng, “Quân... Nghi sao? Duyệt Nhi, nàng vẫn còn có chuyện giấu ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị hấn giữ trong lòng bàn tay, hai tay Phong Phi Duyệt nắm lấy cổ tay nam tử, “Kiết, chúng ta khiến hấn hai bàn tay trắng, chúng ta giữ lại cho hấn một mạng được không?”

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết tựa trán lại gần, con người thâm thúy càng phát ra nghi hoặc, “Ngoại trừ Quân Nghi, trong Quân gia... không còn ai có thể khiến nàng quan tâm, bây giờ, nàng cầu xin ta như vậy, lẽ nào, quan hệ giữa Quân Nghi và Quân Ẩn...”

“Không phải, không phải vậy.” Phong Phi Duyệt lập tức phủ nhận, không thể để hấn biết được, ngộ nhỡ, hấn đuổi tận giết tuyệt thì phải làm sao? “Bọn họ chỉ là huynh muội, là huynh muội.”

Nhưng, cơ trí như hấn, từ trong ánh mắt hoảng hốt né tránh của nàng đã sớm nhìn ra đầu mối, Cô Dạ Kiết cũng không ép hỏi, thu hai cánh tay lại một cái, vừa vặn ôm Phong Phi Duyệt ngã xuống giường, “Đây là chuyện giữa nam nhân với nhau, giao cho trăm, hiểu chưa?”

Nàng bị áp dưới thân thể nam tử không thể động dậy, vì ngại vết thương trên ngực hấn, Phong Phi Duyệt chỉ có thể tùy hấn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, Cô Dạ Kiết nhận thấy động tác của nàng, lời muốn nói ra bị hấn chặn lại giữa cổ họng, tiếng hít thở dần trở nên nặng nề dị thường, nam tử chống một cánh tay lên giường, khoe môi dính lên gò má trắng nõn của nàng không rời, “Duyệt Nhi, ta nhớ nàng, nhớ đến toàn thân đều đau nhức.” (Nửa năm thiếu hơi vợ, chỗ nào cũng thấy đau, á ha ha ha :v)

Thân thể hoàn toàn áp xuống, bàn tay bắt đầu lôi kéo y phục của nàng, liều lĩnh bất tuân, nóng nảy khó nhịn. Nóng rực chống đỡ dưới thân thể khiến Phong Phi Duyệt mặt đỏ tới mang tai, rõ ràng, cánh một lớp áo vẫn có thể cảm thấy thứ kiên đỉnh hừng hực hỏa khí.

Mệt mỏi đến cực hạn, toàn thân, ngay cả đầu ngón tay cũng lười cử động, tình rực bị rút tận, hai chân mềm nhũn động một cái cũng khó chịu, Phong Phi Duyệt nằm trên lòng ngực nam tử, mái tóc hai người như tơ lụa quấn quanh một chỗ, nàng ngược đầu xem xét vết thương của hấn, “May mà không có việc gì.”

Cô Dạ Kiết lười biếng nhắm hai mắt, nắm ngón tay gõ nhẹ lên bờ vai trần nhẵn nhụi của nàng, “Lần này nàng mệt rồi, lần sau trăm bồi thường cho nàng.”

Phong Phi Duyệt nằm xuống lại, cái đầu nhỏ nhắn khẽ cọ cọ trước ngực hần, một cánh tay vòng qua thắt lưng hần, sau đó, thừa dịp nam tử nghỉ ngơi, nặng nề cấn lên điểm đỏ nổi lên trước ngực hần một cái. Cô Dạ Kiết bị đau, nửa người trên đột ngột kéo căng, sau đó gương mặt tuần tú vùi sâu trước ngực nàng, ăn miếng trả miếng.

Quây tới kiệt sức, Phong Phi Duyệt há to miệng thở dốc trước ngực hần, một tay Cô Dạ Kiết vuốt ve eo nàng, khuôn cằm kiên nghị chống đỡ đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng cọ xát. Trong doanh trướng an tĩnh, chỉ lưu lại hơi thở sau cơn hoan ái, thân thể, sau khi phát trút, lại có vẻ trống rỗng, “Duyệt Nhi...”

Cô Dạ Kiết thở dài một hơi, “Ta và nàng sẽ không rời xa nhau nữa, ta muốn nàng ở bên ta, nhìn một ngày ta thống nhất thiên hạ, ta sẽ đem toàn bộ giang sơn, nhất thống làm một!”

Lòng ngực, không khỏi co rút, ngón trỏ Phong Phi Duyệt ở trước ngực hần xoay tròn từng vòng, dường như không chút để tâm, “Kiết, giang sơn đối với thiếp, không có quan trọng như vậy, thiếp chỉ muốn, chúng ta có thể an ổn ở cạnh nhau.”

Cô Dạ Kiết khép chặt cánh tay, ngữ khí chân thành, “Duyệt Nhi, nữ nhân của ta, ta muốn cho nàng thứ tốt nhất!”

Phong Phi Duyệt nằm im trước ngực hần, không muốn nói tiếp, đây chính là mệnh của đế vương, tự cổ chí kim, cũng không phải mình nói mấy câu là có thể thay đổi được. Nàng chỉ là, không muốn trên người Cô Dạ Kiết dính quá nhiều máu tươi, con người sinh ra đã có số mạng, trên tay dính quá nhiều máu, chung quy sẽ có một ngày bọn họ trả không hết được.

Hai quân ngưng chiến, Cát Thịnh bên kia tổn thất nghiêm trọng, sau khi giương cờ đình chiến, Huyền Triều cũng không buông lỏng cảnh giác, chỉ sợ quân địch trở lại đánh bất ngờ.

Phong Phi Duyệt lặng lẽ đứng dậy, trên bàn xếp đầy y phục cho nàng tắm thay, hoàng đế cũng ngại bất tiện, chỉ cho người chuẩn bị vài bộ nam trang đơn giản, nàng tiện tay thay vào, nhìn nam tử đang ngủ say trên giường một cái, bước khẽ đi về phía cửa doanh trướng.

Đại Quân Cát Thịnh trú đóng ở khu vực cách đây trăm dặm, Phong Phi Duyệt dắt chiến mã, bởi vì trước đó hoàng đế đã cho nàng lệnh bài có thể tự do ra vào, cho nên, không ai nghi ngờ, trực tiếp cho nàng ra khỏi doanh trại. Nàng gờ roi giục ngựa, chạy thẳng đến doanh trại của đối phương, doanh trướng của hoàng đế bị vén lên, nam tử thình lình trừng lớn hai mắt, con người sau khi ngủ say như mãnh thú ngủ đông, an tĩnh mà trầm trọng nguy hiểm.

“Hoàng thượng...” Một tướng sĩ khom lưng, cả người quỳ dưới đường hạ.

“Phái người theo sát, nhớ kỹ, tuyệt đối không được để nàng ấy phát hiện, còn nữa, trăm muốn bảo đảm an toàn cho nàng ấy.” Sắc mặt Cô Dạ Kiết âm trầm, sau khi hần đứng dậy có khoác thêm một chiếc áo choàng, ngồi ngay ngắn trước án kỷ.

“Dạ, mặt tướng tuân lệnh.” Nam tử chấp tay thành quyền, sải bước đi ra khỏi doanh trướng.

Phong Phi Duyệt không có quá nhiều thời gian, tuần mã đạp lên thảm cỏ xanh biếc, bước chân như bay, qua hồi lâu, từ xa liền thấy quân kỳ Cát Thịnh cắm giữa lưng chừng núi, bức họa thêu vẽ nhật nguyệt tượng trưng cho hung bạo bành trướng, khí thế mười phần, Phong Phi Duyệt nấp người xuống, trong lúc bối rối không biết phải làm thế nào trà trộn vào đó, liền nghe thấy một hồi bước chân sột soạt tiến đến, nàng vội vàng trốn ra sau bụi cây cao, nín thở ngưng thần.

“Này, có nhìn thấy Quân tướng soái đâu không?”

Mấy tên binh sĩ đứng canh gác lắc đầu liên hồi, một tên trong đó trầm giọng nói, “Có khi nào ở sườn núi phía sau không, từ sau lần tập kích không thành, phần lớn thời gian Quân tướng soái đều đến đó luyện kiếm.”

Đám người kia hai mặt nhìn nhau, rỉ tai nhau vài tiếng sau đó cũng không dám đi quấy rầy, xoay người trở về doanh trại. Phong Phi Duyệt nhướn người lên, cố hết sức thả nhẹ bước chân, đi vòng ra phía sau sườn núi tìm kiếm.

Nàng đối với địa thế ở đây cũng không quen thuộc lắm, trần trở mấy lần, cuối cùng đến khi gần như sắp bỏ cuộc, lại nghe thấy tiếng kiếm gào thét trong rừng, vạch bụi cây trước người ra, chỉ thấy nam tử một thân chiến giáp, trường kiếm trong tay vận dụng thuần thực, chân lướt như bay, thần thái kiệt xuất. Tuy hấn đang múa kiếm, nhưng kỳ thật, lại giống như phát tiết, nội khí quanh thân lại kèm thêm tư thái ngùn ngụt như lửa, Phong Phi Duyệt vẫn còn đang do dự, lại nghe thấy nam tử quát một tiếng, “Kẻ nào!”

Nàng vội vã né tránh, người đã nhảy ra khỏi rừng cây, chật vật lăn mấy vòng trên mặt đất sau đó mới ổn định lại.

Quân Ân tiến lên vài bước, Phong Phi Duyệt vừa mới ngẩng đầu, liền cảm thấy nơi cổ họng truyền đến cơn đau âm ỉ, mũi kiếm của nam tử đã chống đỡ ngay cổ nàng, rất có khí thế chém xuống một nhát, “Là cô!”

Phong Phi Duyệt hơi ngửa cổ ra sau, cổ tay Quân Ân nắm trường kiếm chợt run lên, “Ta truy tìm khắp nơi không ra, cô lại tự mình đưa tới cửa.”

“Quân Ân, ta không phải tới liều mạng với người,” Phong Phi Duyệt ngã xuống đất, thần sắc khẩn trương nhưng lại không chút sợ sệt, “người thân là tướng soái Huyền Triều, ta thật không ngờ rằng, người sẽ phản quốc.”

“A...” Nam tử trào phúng kéo khóe môi, dưới bóng cây đong đưa, tuần nhan bị thiêu đốt đầy bi phẫn, “đó cũng là do hấn ép mà thôi, hoàng đế này, tâm đủ ngoan độc, thậm chí năm vạn tinh binh mình tử mĩ huấn luyện ra cũng có thể bỏ mặc không quản, chết nhiều người như vậy, cũng chỉ vì một phong mật hàm chính tay ta viết! Mà cô, uống công lúc đầu ta ủy thác, không ngờ, cô lại có thể ký tên nhận tội, hại cả Quân gia ta bị xử tử, máu chảy thành sông!”

Nam tử trầm thống, bi thống mà thê lương, lúc đó ngay từ bước đầu tiên hấn đã đi lầm rồi, “Ta thật sự muốn một kiếm chém chết người.”

Phong Phi Duyệt vươn tay, ngón tay ở trên lưỡi kiếm khẽ đẩy một cái, “Quân gia vẫn chưa tuyệt diệt, ngoại trừ nữ quyến bị lưu đầy, vẫn còn con trai của người, Quân Nghi đã vì người sinh một đứa con trai.”

Bàn tay Quân Ân nắm kiếm run rẩy, Phong Phi Duyệt lại càng không dám lộn xộn, nàng nhìn thấy nơi cổ họng nam tử khẽ nhấp nhô, ngữ khí kích động, “Thật sao?”

Dù là người sắt đá hơn nữa, trong lòng cũng đều có một nơi yếu ớt, Phong Phi Duyệt buông lỏng thần sắc, gạt đầu, “Là thật, Quân Nghi vẫn một mực chờ người.”

“Nàng ấy ở đâu?”

“Ở cùng một chỗ với Nhị phu nhân, muội ấy rất ổn.” Phong Phi Duyệt thả chậm ngữ khí, “Quốc gia không yên, sao có thể có nhà? Cho dù người có liều lĩnh hơn nữa, người vẫn là người Huyền Triều, Quân Nghi từng nói, cuộc sống trong cung, muội ấy không chịu được, thứ muội ấy muốn là một cuộc sống bình lặng, cho dù người dành được một mảnh giang sơn, muội ấy cũng không thích...”

“Hừ, suy nghĩ đàn bà!” Kiếm trong tay Quân Ân cũng không thu lại, “Nói, hai mẹ con nàng ấy ở đâu?”

“Ta sẽ không nói cho người biết,” Phong Phi Duyệt quay mặt sang một bên, “nếu người đã không cần, ta sẽ không để người đi phá hoại cuộc sống bây giờ của Quân Nghi.”

“Cô không sợ, ta bây giờ một nhát kiếm liền đâm thủng cổ họng cô?” Quân Ân dứt lời, cánh tay khẽ dùng sức, mũi nhọn hướng phía cổ họng nàng đâm tới.

“Dĩ nhiên ta sợ.” Phong Phi Duyệt nhíu mày, đầu ngón tay siết chặt bám vào lòng bàn tay, “Nơi bọn họ ẩn thân, cả đời này người cũng đừng mơ tưởng tìm được.”

“Cô đang uy hiếp ta?”

“Nếu không, người thật cho rằng ta là tự đi tìm chết hay sao?” Phong Phi Duyệt đứng dậy, tiện tay phất đi cỏ vụn dính trên người, “Ta chỉ muốn Quân Nghi có thể được sống tốt hơn một chút, tranh giành có gì tốt cơ chứ, lẽ nào người không cảm thấy mệt mỏi sao?”

Trường kiếm trong tay Quân Ân dời đi vài tấc, tuần nhan suy xét có chút do dự, quả thật, kể từ khi Quân gia bị xử tử, sau khi hấn nường nhờ Cát Thịnh, rất nhiều cảm xúc đều thay đổi. Người cũng cảm thấy mệt mỏi, cũng biết chán chường, lúc trước, Quân gia coi chuyện mưu phản là trọng trách, bây giờ, lại giống như mất đi phương hướng, Cát Thịnh đã tâm bình bực, Quân Ân muốn có được Huyền Triều, dễ như vậy sao?

“Cô nói suôn không bằng không có, làm sao ta tin được?”

Phong Phi Duyệt nhìn con người phát sáng rực rỡ của nam tử, “Chỉ cần người rời khỏi Cát Thịnh, ta có thể nói cho người biết tung tích của bọn họ, Quân Nghi gặp được người, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Quân Ân nheo mắt, mở miệng nói, “Ta vẫn không thể tin tưởng cô.”

“Người...” Phong Phi Duyệt cắn môi dưới, hai tay ở trong tay áo tìm kiếm thứ gì đó, trong đầu nàng chợt lóe lên, mở miệng nói, “Lúc ta rời khỏi đó, Quân Nghi có đưa cho ta chiếc áo yếm muội ấy thêu cho đứa nhỏ, phía trên có vài chữ, muội ấy nói, chỉ có người mới có thể hiểu được.”

“Ở đâu?”

“Lúc ta đi quá vội vàng quên mang theo, như vậy đi, giờ hẹn ngày mai, chúng ta gặp nhau giữa ranh giới hai quân, ở đó có một cánh rừng phong đỏ, ta ở đó chờ người!”

Quân Ân mặc dù ngoài miệng cường ngạnh, nhưng Phong Phi Duyệt vẫn có thể nhìn ra trong lòng hấn đã dao động, hấn không cự tuyệt, cũng không đáp lời, qua hồi lâu, mới nhỏ giọng thốt ra mấy chữ, “Nàng ấy có nói, nàng ấy hận ta không?”

169. Chương 168: Chờ Huynh Trở Về

Chương 168: Chờ huynh trở về

Phong Phi Duyệt cảm thấy được ấm áp trong lòng nam tử, theo ánh mắt, toàn bộ biểu hiện ra ngoài.

“Không, trước giờ chưa từng nói,” Phong Phi Duyệt đi tới trước mặt Quân Ân, ánh trăng nhân nhật quét qua, tựa như một cánh chim trên không trung, nhẹ nhàng đáp xuống đầu vai, “muội ấy không hận, nếu có, chỉ là chờ đợi.”

Nam tử đứng chấp tay, thần sắc hiem khi an tĩnh, thân ảnh cao lớn hất lên bụi cây tiêu điều, loang lổ hỗn tạp.

“Ta trở về trước.” Phong Phi Duyệt là lén chạy ra ngoài, dĩ nhiên không dám ở lại lâu, “Nhớ kỹ, giờ hẹn ngày mai, gặp nhau ở khu rừng phong đỏ.” Nàng nói dứt lời, vừa mới đi ra vài bước, liền quay đầu nhìn lại nam tử sau lưng nói, “Này, người không sợ ta bán đứng người sao?”

Quân Ân đứng im một chỗ, trong mắt có do dự, cũng bởi vì có điều băn khoăn, Phong Phi Duyệt khẽ chau mày, xoay người đối diện nam tử, chân thành mở miệng, “Ngày đó, trong sa mạc là người cứu ta một mạng, không cần biết mục đích như thế nào, hôm nay, cứ xem như ta dốc sức trả lại. Quân Nghi không giống những người khác, ta hy vọng muội ấy được hạnh phúc, không can hệ đến quyền thế mưu tính, muội ấy nhất định phải hạnh phúc.”

Phong Phi Duyệt nhẹ khép môi trái tim, còn nữa, Thanh Âm... cậu nhất định cũng phải hạnh phúc, bất luận cậu ở đâu, mình tin, cậu sẽ có được hạnh phúc.

Sầu muộn trong mắt Quân Ân đang từ từ tản đi, Phong Phi Duyệt đối với Quân Nghi không hề kiêng dè che chở, hấn đã sớm nhìn thấy từ lâu, “Được, cứ làm như lời cô nói, ra phải xác định trước rồi mới quyết định.”

“Được!” Phong Phi Duyệt nặng nề gật đầu một cái, nàng khó nén kích động trong lòng, cẩn thận lên ra khỏi quân doanh Cát Thịnh, nhanh chóng chạy về.

Một đường tiến vào doanh trường, thuận lợi không chút trở ngại. Khe khẽ đi tới trước giường Cô Dạ Kiết, ló đầu vào nhìn thử, thấy hắc đầu lưng về phía mình, đang ngủ say.

Phong Phi Duyệt cúi y phục ra tiến lên, vén chăn găm chui vào trong.

Bên trong nóng hổi cực kỳ ấm áp, nàng giang rộng tứ chi, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió lạnh bên ngoài thổi công đến đỏ bừng, đôi tay ôm chặt lấy nam tử, gò má dán lên phần lưng vững chãi của hắn. “Đừng có giả vờ ngủ, mới vừa nãy đã thấy chàng mở mắt ra rồi.”

“Lạnh quá, nàng đã đi đâu vậy?” Cô Dạ Kiết xoay người, sắc mặt âm trầm.

Phong Phi Duyệt ngẩn người, giơ hai tay hà hơi bên cánh môi, cánh môi dính vào mấy phần giao hoạt, sau đó thừa dịp nam tử không để ý, chui vào vạt áo trước của hắn, “Sưởi ấm cho thiếp.” Lòng bàn tay dán chặt lồng ngực dày rộng, mười ngón tay sau khi hút lấy nguồn nhiệt nhanh chóng thức tỉnh, linh hoạt thoải mái, Cô Dạ Kiết bị khí lạnh đột ngột áp sát liền giật mình đến cứng người, cả người liền cảm thấy khó chịu.

“Sao lại lạnh như vậy,” Hắc rút tay của nàng ra, nắm trong lòng bàn tay mình, “Đã đi đâu?”

“A...” Phong Phi Duyệt cố ý kéo dài ngữ điệu, đè thân thể lên người hắn, sau đó lật mình vào trong, đẩy Cô Dạ Kiết chen chúc ra ngoài, “Bức bối quá, thiếp muốn tìm một chỗ để tắm cũng không có.”

“Nàng muốn tắm, tắm cho người chuẩn bị cho nàng.” Tất nhiên Cô Dạ Kiết biết lời nàng nói không phải sự thật, tâm trạng Phong Phi Duyệt rất tốt, giằng co hơn nửa đêm, cũng không muốn ngủ, chỉ ngồi dựa vào đó, tựa đầu vào vai nam tử.

“Kiết, hôm nay, thiếp rất vui.”

Gò má Cô Dạ Kiết thân mật cọ nhẹ lên đỉnh đầu nàng, Phong Phi Duyệt thoải mái nhắm hai mắt, lông mi nồng đậm trên gương mặt trắng nõn âm thầm nhẩy múa, phía trên, đồng tử màu hổ phách kia thể nhưng lại che giấu sát khí, con ngươi bén nhọn sau khi chạm đến thần sắc kích động của nàng, thoáng hòa hoãn, hắc áp môi mỏng lại gần, chạm nhẹ lên chóp mũi nàng, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Phong Phi Duyệt giãn mặt ra, gò má tham lam cọ nhẹ lên đầu vai hắn, chớp chớp mí mắt, lúc mở mắt ra, nàng vươn ngón trở mảnh khảnh, khều nhẹ lên đôi môi mỏng của nam tử một cái, dùng ánh mắt lười biếng nhìn hắn, “Chúng ta cách xa nhau lâu như vậy, thật ra, thiếp cũng giống chàng, nhớ chàng, nhớ đến nỗi toàn thân đều đau.” Thần thái của nàng, càng thêm mông lung giống như say rượu, nụ cười có phần ngây thơ, ánh mắt theo đầu vai nam tử khẽ nghiêng nhìn đến ngọn đèn sáng trưng trong doanh trường, hai mắt lấp lánh, kèm theo ánh nền lay động mà vụt sáng, lóe lên, “Thiếp không muốn người khác cũng bị chia cắt như chúng ta, Kiết, chàng có thể hiểu thiếp không?”

Cô Dạ Kiết tựa nửa người trên trở lại giường, con ngươi lạnh lẽo chạm đến hy vọng dâng lên trong đáy mắt cô gái, cuối cùng, cứng nhắc gật đầu.

Phong Phi Duyệt vui sướng không thôi, hai tay vòng quanh cổ nam tử, qua tối này, nàng có thể khiến Quân Nghi cũng giống như mình, có được hạnh phúc, trong lòng kích động vạn phần, hận không thể lập tức chạy đến bên nàng ấy, đích thân nói cho nàng ấy biết tin tức này.

Cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, Cô Dạ Kiết ngẩng ngửa gương mặt nhỏ nhắn không che giấu được hờn hờ kia, qua hồi lâu, nàng vừa mới nằm lên ngực mình liền ngủ thiếp đi không chừa quây lấy một cái. Cẩn thận đặt nàng nằm trở lại giường, xoa bóp cánh tay đã tê mỏi, Cô Dạ Kiết nhẹ nhàng đứng dậy, ra bên ngoài doanh trường đã sớm có người đứng đợi sẵn.

“Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết phát tay một cái, ý bảo hắc theo sau, đi đến chỗ vắng người, “Thế nào?”

“Bẩm hoàng thượng, chạm mặt, là Quân tướng soái.” Nam tử thận trọng đáp lời, bóng cây, che kín gò má lạnh cóng của hắn, chỉ có khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, “Bọn họ giao hẹn giờ hội ngày mai, gặp nhau ở khu rừng phong đỏ giữa ranh giới hai quân, hình như, có thứ gì đó muốn đưa cho hắc.”

Cô Dạ Kiết vươn ngón trở vạch ngọn cây ra, một luồng ánh sáng dính vào chân mày, “Bọn họ, có phát hiện hành tung của người không?”

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ một đường cẩn thận, từ cuộc trò chuyện giữa hai người, Quân tướng soái hình như còn có một đứa con trai, theo lời của vị công tử kia, đứa bé, là của Nghi hoàng quý phi lúc trước cùng...” Nam tử dè dặt xuống, lời còn chưa nói hết khựng lại giữa cổ họng, Cô Dạ Kiết đột ngột siết chặt năm ngón tay, chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, nhánh cây màu nâu nằm gọn trong lòng bàn tay hắn.

Nam tử sau lưng không dám nói gì thêm, Cô Dạ Kiết vuốt vuốt nhánh cây bị bẻ gãy trong tay, khoe môi lạnh lùng mãn thành một đường, sát cơ tứ phía.

Trở lại doanh trướng, lò sưởi bên trong phát ra tiếng ‘lách tách’ vang dội, tạo thành một bầu không khí khác thường, Phong Phi Duyệt bắt chéo hai bàn tay dưới khuôn mặt nhỏ nhắn, ngủ cực kỳ an tường. Hoàng đế tựa lên khung giường, dựa nghiêng thân thể đứng đó, ánh mắt sáng rực rơi lên hai vai trắng nõn của cô gái, hắn cúi người xuống, vén chăn gấm sang một bên, ngồi lên giường.

Sáng sớm hôm sau, trời vẫn còn mờ, Phong Phi Duyệt liền mở mắt không ngủ được nữa.

Cô Dạ Kiết đã thức dậy, cả doanh trướng cũng chỉ có một mình nàng, rửa mặt xong, Phong Phi Duyệt quay sang nha hoàn bên cạnh hỏi, “Y phục ta thay ra hôm qua để đâu rồi?”

Nha hoàn liền ngừng động tác trong tay, chậm rãi trả lời, “Hoàng thượng phân phó, đã sai người ném đi rồi ạ.”

“Cái gì?” Nàng lập tức từ trên ghế bật dậy, “Ném rồi, ném đi đâu?”

“Công tử...” Nha hoàn kia đỏ mặt lên, Phong Phi Duyệt cùng ở trong một doanh trướng với hoàng đế, đó là sự thật không thể chối cãi, bên ngoài còn có người đồn đãi, nói nàng là nam sủng của hoàng đế, “Nô tỳ giao cho đại ca thị vệ bên ngoài, sau đó cũng không biết bọn họ ném đi đâu rồi.”

Phong Phi Duyệt cả kinh trợn trừng hai mắt, nha hoàn thấy thế, lập tức rút cổ một cái, cũng không dám hó hé thêm tiếng nào.

“Vậy, đồ ở bên trong có phải cũng bị ném đi luôn rồi không?”

“Đồ?” Nha hoàn ngơ ngác không hiểu, suy nghĩ một hồi, đến khi Phong Phi Duyệt gần như không còn kiên nhẫn được nữa, lúc này cô ta mới chợt nhận ra, giờ tay gõ lên trán một cái, “Chỉ có một thứ, nô tỳ đã giữ lại cho ngài rồi.”

Cô gái xoay người lục tìm trong ngăn tủ, Phong Phi Duyệt tiến lên trước, liền thấy cô ta đột ngột xoay người, cầm trong tay, chính là cái áo yếm Quân Nghi đưa cho nàng, “Là cái này sao?”

“Đúng, chính là nó!” Phong Phi Duyệt như trút được gánh nặng giữ chặt nó trong tay, từng đường kim mũi chỉ trên đây đều do Quân Nghi tỷ mỉ thêu ra, vốn dĩ, nàng chỉ định giữ lại như một kỷ vật, bây giờ thật tốt, cuối cùng vật lại được hoàn nguyên chủ rồi.

Suốt cả ngày không thấy bóng dáng Cô Dạ Kiết đâu, Phong Phi Duyệt nôn nóng mong mặt trời lặn về phía tây, đến khi màn đêm buông xuống, lúc hoàng đế trở về, nàng cũng không dám hành động lỗ mãng, tất cả đều tiến hành thật cẩn thận.

Đi ra khỏi doanh trướng, vẫn thuận lợi như cũ, nàng gắt gao giữ chặt chiếc yếm trước ngực, tâm trạng thực sự kích động, khu rừng phong đỏ giao hẹn ở cách đó không xa, chung quanh, được đất đá ngổn ngang xây đắp, tạo thành một lá chắn thiên nhiên, cực kỳ vắng vẻ.

Phong Phi Duyệt nhảy xuống, xa xa, ánh mắt xuyên qua rừng cây, dừng lại trên bóng lưng nam tử, quả nhiên là Quân Ân. Chung quanh không có một ai, hiển nhiên là đến một mình, chỉ sợ quân Cát Thịnh sẽ sinh nghi.

Từ trong tay áo móc ra cái áo yếm nhỏ xíu, Phong Phi Duyệt nắm lấy thật chặt, nhấc chân đi về phía nam tử, “Quân Ân.”

Hắn nghe thấy âm thanh, thân thể cao lớn quay lại, khi nhìn thấy rõ mặt mũi cô gái, tiến lên nghênh đón, “Ta cho rằng...”

Phong Phi Duyệt giơ cao món đồ trong tay, bước chân tiến lên bỗng nhiên khựng lại, nàng nghi hoặc không hiểu, lại thấy bên hông không biết từ lúc nào lại bị một đầu roi quất quanh, theo động tác nam tử sau lưng dùng lực, hai chân nàng bước lui về sau, đụng phải một lồng ngực ấm nóng. Khăn trương xoay đầu lại, lập tức, vẻ kinh ngạc xâm chiếm toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn, “Hoàng... hoàng thượng?”

“Cô gạt ta!” Quân Ân lập tức cảm thấy không ổn, thân thể nhảy vọt lên lưng tuấn mã, nhưng đã không kịp nữa rồi.

“Chặn hẳn lại!” Cô Dạ Kiết mang theo Phong Phi Duyệt rút khỏi vòng vây, bầu trời vốn đang tối đen thốt nhiên bị ánh lửa rọi tới chiếu sáng như ban ngày, Quân Ân đưa tay che mắt, con người tức giận như muốn phun ra lửa, hận không thể đục ra một cái lỗ trên người Phong Phi Duyệt.

“Ta không có, Kiết, chàng thả hẳn đi đi.” Phong Phi Duyệt vững vãi trong lồng ngực nam tử, “Ta đã thuyết phục hẳn, hẳn sẽ không tìm chúng ta báo thù nữa, hẳn sẽ rời đi, sẽ không uy hiếp đến chàng nữa, Kiết, ta van cầu chàng...”

Bốn phía, cung thủ núp sau phiến đá toàn bộ vào vị trí, hàng trăm hàng vạn mũi tên cùng nhắm đến một mục tiêu duy nhất, chỉ chờ hoàng đế ra lệnh một tiếng, vận sức chờ phát động. Phong Phi Duyệt nhìn thế trận như vậy, lập tức lửa nóng vọt lên tận tim, thanh âm nôn nóng cuồng loạn, “Chàng phải người theo dõi ta, thả hẳn ra, thả hẳn ra!”

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết nghiêng rằng, “trước kia Quân gia mưu đồ phản loạn, Quân Ân phản quốc tội đáng chém đầu, ai cũng không cứu được hẳn.”

“Kiết...” Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, “chúng ta có thể để hẳn đi thật xa, ta bảo đảm, hẳn sẽ không hiến sức cho Cát Thịnh nữa, ta sẽ bảo hẳn quy ẩn, chàng bỏ qua cho hẳn, có được hay không...” Ngữ khí của nàng bi lụy mà cấp bách, từng mũi tên sắc nhọn khiến toàn thân Phong Phi Duyệt toát mồ hôi lạnh, hai tay nàng muốn đẩy bàn tay đang kẹp chặt thắt lưng mình ra, cho đến khi toàn thân sức cùng lực kiệt, vẫn không hề suy suyển.

“Không cần phải giả nhân giả nghĩa nữa,” Quân Ân giơ trường kiếm trong tay lên, ánh mắt đầy căm phẫn, “Thật không ngờ, Quân Ân ta cũng có ngày hôm nay, một lần tin tưởng duy nhất, ngược lại phải dâng cả mạng mình.”

Ánh mắt nam tử, gần như đến mức tuyệt vọng, toàn thân phòng bị, đã sẵn sàng liều chết đánh một trận.

Màn đêm, bức bối không mang theo chút hơi thở, Nhị phu nhân đi xuống phòng nhỏ, đến trước một khoảng sân trống trải, “Nghi Nhi, đã trẻ thế này rồi, sao còn chưa ngủ?”

“Mẹ.” Cô gái cũng không quay đầu lại, thanh âm trầm nhẹ giống như chi âm giữa khe cốc, cảm thấy trái tim không nhin được trầm xuống, “Con cảm thấy, dường như huynh ấy sắp trở về rồi.”

“Đứa nhỏ ngốc,” Nhị phu nhân kéo tay nàng sang, vỗ nhẹ mấy cái, cùng nàng sóng vai đứng một chỗ, “cha con đã phái người đi nghe ngóng rồi, nơi này rất kín đáo, sao nó có thể tìm đến dễ dàng như vậy?”

Quân Nghi ngẫm nghĩ một hồi, cũng đứng, nàng giãn mặt ra, vươn tay khẽ đẩy Nhị phu nhân về phía gian phòng một cái, “Mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi trước đi, con đợi một lúc nữa sẽ vào.”

Không lay chuyển được nàng, Nhị phu nhân chỉ đành phải gạt đầu, “Đừng đứng lâu quá, ban đêm khí lạnh rất nặng.”

Quân Nghi đứng trước cây mộc lan, hoa cúc trồng đằng kia mỗi ngày đều được tưới nước, nhưng vẫn cứ khô héo. Cầm bầu nước lên, cô gái an tĩnh đi qua đi lại giữa khu vườn, hễ gió thổi cỏ lay một cái nàng lại ngẩng đầu lên nhìn quanh một vòng, nàng khẽ chau mày, đứng giữa gió đêm, lẳng lặng chờ nam tử trở về.

Cổ họng Phong Phi Duyệt cũng khản đặc rồi, càng nói, lo lắng trong lòng càng thêm nặng nề, Cô Dạ Kiết nhìn nam tử cười trên lưng chiến mã, giọng điệu có chút trào phúng, “Âm thầm tranh đấu nhiều năm như vậy, hôm nay, cuối cùng có thể kết thúc rồi.”

Phong Phi Duyệt nhìn lên gò má đầy kiên định của hoàng đế, nàng bỗng nhiên hiểu ra, bất luận mình nói gì cũng đều vô ích, hấn căn bản sẽ không nghe lọt một chữ.

“Ha ha ha...” Quân Ân ngửa mặt lên trời mà cười, kiếm trong tay chỉ về phía hai người, “Ta lại không ngờ, người sẽ mượn tay một nữ nhân để đối phó với ta.”

Tuần nhan hoàng đế mù mịt, thâm trầm làm người ta kinh hãi, con người màu hổ phách giống như lang sói khát máu, mơ hồ, Phong Phi Duyệt đã có thể cảm thấy một cổ máu tanh nồng nặc.

“Vậy còn đỡ hơn người, đích thân đem nữ nhân của mình đưa vào lãnh cung, chỉ dựa vào tội trạng đứa bé trong bụng cô ta, trăm bây giờ có thể băm người ra thành trăm mảnh!”

Quân Ân nhú chặt mày kiếm, Phong Phi Duyệt kinh ngạc đến quên cả phản kháng, như vậy xem ra, hoàng đế đã biết tất cả.

“Ta vốn cho rằng, cô đối với Quân Nghi không giống những người khác!” Quân Ân nghiêng rằng chữ rửa, nắm ngón tay dùng sức siết chặt thanh kiếm, Phong Phi Duyệt có miệng khó cãi, chỉ là dùng sức lắc đầu, “Ta không có nói gì cả...”

Nàng vô lực ngã phịch trong ngực nam tử, chuyện cho đến nước này, một lời giải thích còn có tác dụng gì đây?

“Xem ra, ta đã sai rồi,” Quân Ân sững sờ thất thần, “cái gì mà an tĩnh, cái gì mà buông xuống, ta sao lại có thể tin tưởng người?”

Phong Phi Duyệt như bị xét đánh, phần an tường kia, nàng thật sự muốn cho hấn, muốn cho bọn họ, nàng kéo tay áo Cô Dạ Kiết, thần sắc bi thương, muốn khóc, nhưng lại gặp đến độ vô lệ, “Kiết, chàng có nghe thấy không, hấn có thể buông xuống...”

Nỗ lực, cổ họng nàng khô khốc, thân và tâm chưa từng mệt mỏi như vậy, Cô Dạ Kiết vẫn lạnh lùng như thế, hấn là hạ quyết tâm, dư nghiệt Quân gia một ngày chưa diệt trừ, thủy chung là cái họa trong đầu.

Nam tử vươn tay nhắc cả người nàng lên, Phong Phi Duyệt bị hấn vác lên bả vai, toàn thân đảo ngược, giống như toàn bộ thế giới đều chao đảo. Áo yếm trong tay bị gắt gao siết chặt, từng đường kim mũi chỉ tưởng niệm, là giấc mộng của người con gái ấy, một... giấc mộng đẹp đẽ.

Cánh tay Cô Dạ Kiết ôm gọn lấy hai chân nàng, tiếng bước chân vang lên bên tai, Phong Phi Duyệt nhìn vạt áo nam tử tung bay về ra từng đường hoa mỹ trước mắt mình, trên mặt đất, một cái bóng bị kéo ra thật dài, bước chân hữu lực, lại tiến lên trước vài ba bước, sau đó dừng lại, tiếp theo, chỉ nghe hoàng đế thốt ra một từ, rất vang, lại âm u lạnh lẽo như băng, hấn nói, “Giết!”

(Quả nhiệt tình nào các chế ơi, lát chip lại cho ra lò chương nữa :3)

170. Chương 169: Tử Biệt

Chương 169: Tử biệt

Lòng ngực Phong Phi Duyệt tắc nghẹn, quả tim vốn bị chèn ép lúc này càng thêm trầm trọng, một chữ kia, giống như có thể xé rách màng nhĩ, từng mũi từng mũi tên, kéo đến tập kích mãnh liệt.

Rừng tên như mưa, vô số mũi nhọn công kích bao vây Quân Ân ở chính giữa, trường kiếm trong tay vung ra ngoài, Phong Phi Duyệt vươn tay, chiếc áo yếm giữa đầu ngón tay lắt phất theo gió đêm, hướng về phía nam tử thối tới.

Hai mắt Quân Ân ngưng trọng, hấn mũi chân đạp lên lưng ngựa bay vọt lên, bàn tay chụp một phát giữa không trung, thân thể xoay vòng vừa mới rơi xuống đất, dưới chân liền bị một mũi tên bắn trúng, chuỗi tên xuyên thẳng qua. Hấn khụy một chân xuống, dùng trường kiếm chống đỡ sức nặng toàn thân, mở chiếc

yếm trong lòng bàn tay ra, phía trên, thêu một con hổ con sống động như thật, bên cạnh, còn trang trí hoa văn kim tuyến cầu phước lành, ở giữa, là hai chữ ‘An Ân’.

Là con trai của hần, Quân Nghi từng nói, nếu như sinh con trai, thì sẽ đặt tên là An Ân, an bình, quý ân, đó là điều nàng mong muốn, cũng là điều nàng vẫn luôn mong đợi.

“Hự...” Thân thể nam tử cứng đờ, một mũi tên sượt qua đầu vai hần, âm thanh vải vóc bị xé rách đâm vào da thịt, đau đớn, từ trên toàn thân không ngừng lan rộng đến trái tim.

Tay Quân Nghi run lên, cái bầu đựng đầy nước thành linh rơi xuống đất, làm thấm ướt hết cả làn váy kéo dài dưới mặt đá xanh, bên tai, chỉ có âm thanh từ cái bầu nước không ngừng lăn qua lăn lại truyền đến, nàng cuống quýt mở toang hàng rào ra, sâu trong cánh rừng, chỉ có tiếng chim hót thanh tịnh, làm gì có bóng dáng người nào.

Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, nàng vội vàng lau đi, cứ đứng ở đó nôn nóng bồn chồn, trong phòng, đột nhiên truyền đến tiếng đứa bé khóc náo, oa oa, giống như tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc, thốt nhiên xé toạc cả màn trời đêm.

Quân Nghi không hề có phản ứng, nàng trông chừng lối đi duy nhất thông ra bên ngoài kia, đứng ở cuối con đường, tầm mắt bị nước mắt che mờ gắt gao nhìn chằm chằm đằng xa, chấp nhất chờ hần trở về.

Phong Phi Duyệt nằm trên đầu vai Cô Dạ Kiết, trong mắt, đất rung núi chuyển, một mũi tên sắc nhọn ‘xẹt’ một tiếng lướt qua tầm mắt nàng, thể như chẻ tre, “Dừng... dừng...”

Vút...

Trúng ngay giữa tim!

Ngón tay thon dài của nam tử gắt gao nắm chặt chiếc yếm, máu tươi nóng hổi theo cánh tay chảy xuống dưới, thấm ướt con hổ nhỏ phía trên, còn có, hai chữ An Ân kia nữa...

An Ân, An Ân...

Quân Nghi giơ tay áo dùng sức lau mắt, nàng quay đầu lại, hướng về phía đứa bé trong căn nhà gỗ lẩm bẩm nói, “An Ân, đừng khóc, mẹ con ta cùng nhau chờ phụ thân trở về, phụ thân vẫn còn chưa được ôm con, mẹ đã từng nói, phụ thân là thương An Ân nhất mà, con ngoan, không khóc...”

Hộc, hộc, hộc...

Quân Ân kịch liệt thổ hốn hển, không còn khí lực phản kháng, những mũi tên kia toàn bộ hướng về phía hần mà đến một lượt, Phong Phi Duyệt quơ quào hai tay vô ích, muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn nó trôi qua khe hở giữa ngón tay.

Xin lỗi...

Người ta có lỗi, quá nhiều quá nhiều...

Mưa tên, chen chúc nhau mà đến, trong mắt Quân Ân, chỉ nhìn thấy một điểm sáng màu đen, chẳng chịt dày đặc, đếm cũng đếm không xuể. Hần đem chiếc yếm nhét vào trong tay áo, mí mắt an tĩnh nhắm lại, thân thể bị lực đạo ngàn cân đánh thẳng tới, lúc mở mắt ra, nhìn thấy chính mình bị vạn tiễn xuyên tâm.

Phong Phi Duyệt buông lỏng năm ngón tay siết chặt ra, tóc dài xỏa tung che kín toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, nàng nghiêng rằng nghiêng lợi, bi phần lẫn lộn, há miệng, hung hãn dùng sức cắn một nhát lên lưng Cô Dạ Kiết.

Giờ khắc này, nàng là hận, nhưng lại không lí giải được là hận cái gì, có lẽ, là hận chính mình bó tay bất lực, có lẽ, là hận chính mình đã tự ý quyết định hẹn hần ra ngoài, có lẽ... Phong Phi Duyệt nằm ở đó, không nhúc nhích lấy một cái, nàng chưa từng nghĩ đến, liệu mình có hận Cô Dạ Kiết hay không, bản thân mình liệu có thể hận được hần hay không?

Quân Nghi, Quân Nghi... trái tim, vẫn chỉ kiên định nhớ đến cái tên đó, chịu đựng quá nhiều, cuối cùng, sau một khắc trông thấy Quân Ân ngã rầm xuống, hôn mê bất tỉnh.

Mũi tên sau lưng, theo động tác nam tử ngã xuống mà toàn bộ xuyên qua lồng ngực hắn, Quân Ân mở to hai mắt, dưới tinh quang óng ánh rực rỡ, tiêu cự trong mắt đã sớm rời rạc, môi mỏng khẽ mở, giống như muốn nói gì đó, khóe môi, vết máu chảy xuống rớt vào vạt áo trắng tinh phía trước, càng lúc càng nhiều...

Nhân mã xung quanh rối rít thu tên trong tay về, một nam tử dẫn đầu chỉ huy tiến lên, ngồi xổm xuống cạnh hắn.

Lông mi nồng đậm của Quân Ân hơi nhấp nháy, cứ lặp đi lặp lại như vậy, mỗi lần dùng lực, liền ỏi ra một ngụm máu, nam tử kia dùng chân đá đá lên cánh tay của hắn vài cái, lần nữa khom lưng, đưa ngón tay dò xét trước cánh mũi hắn. Yếu ớt, ngay cả nửa điểm hơi thở cũng không có, “Hồi doanh!”

“Dạ!” Thị vệ chung quanh rối rít quơ múa cung tên trong tay, tiếng hò reo vui sướng bao phủ toàn bộ âm thanh suy yếu như có như không phát ra từ miệng nam tử.

Hắn trừng lớn hai mắt, ngón tay rũ xuống thắm cổ đã không còn hơi sức nhấc lên, môi mỏng, khe khẽ bật ra, chính là cái chữ đó, chỉ có gió đêm nghe thấy được, đó là, một cái tên thắm đẫm thân tình, “An...”

Tiếng đứa bé khóc càng lúc càng lớn, gần như, là tiếng kêu gào xé rách.

Quân Nghi chảy nước mắt, vừa ngẩng đầu lên, liền trông thấy một thân ảnh từ sâu trong rừng cây đi ra, người ấy một thân trường sam sắc tím cao quý, đầu tóc dùng một cây trâm bạch ngọc thanh nhã búi lại sau gáy, cả khuôn mặt, dần lùi ra khỏi ánh trăng, hiện ra trước mắt nàng.

Quân Nghi đi lên trước, nam tử rất cao, nàng đứng trước mặt hắn, cả người lại có vẻ thấp đi không ít, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, nhưng lại không biết phải nói gì, “Muội biết, huynh sẽ đến.”

Nam tử ngẩng nhìn người con gái bị bóng dáng của chính mình che đi hơn phân nửa, mảnh mai như vậy, khuôn mặt rũ xuống an tĩnh mà nhu hòa, Quân Ân đưa một tay ra, đem sợi tóc dính vào gương mặt nàng vuốt ra sau gáy, lòng bàn tay cũng không lập tức rời đi, mà khẽ chạm vào sau cổ nàng nhẹ nhàng vuốt ve, kéo cả người cô gái về phía mình, ép vào lồng ngực rộng rãi của hắn.

Hai tay Quân Nghi vòng chặt sau lưng nam tử, nhắm hai mắt lại, thanh thần tựa vào lồng ngực hắn. Trong trí nhớ, Quân Ân chưa bao giờ ôm mình như thế này, thì ra, lồng ngực của hắn, cũng rất ấm áp. Nàng thỏa mãn cong khóe môi, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng cọ lên ngực hắn, “Tại sao, muội không nghe được tiếng nhịp tim của huynh?”

Cánh tay Quân Ân càng thêm dùng sức kéo nàng vào trong ngực mình, thấy hắn không nói lời nào, cô gái ngẩng đầu lên, hai mắt tìm được điểm sáng trong đôi mắt thâm sâu của hắn, “Nói chuyện với muội đi, muội muốn nghe âm thanh của huynh.”

Nam tử khẽ mỉm cười, nụ cười tuần lãng vô hại, Quân Ân bây giờ, tựa như đã thay da đổi thịt, hắn không có luôn miệng nhấm mạnh, bọn họ là nam nhi nữ tử Quân gia, không có nhấm mạnh, trên người bọn họ còn trách nhiệm, cúi đầu xuống, đối diện ánh mắt mong chờ của nàng, cuối cùng như nàng mong muốn, “Nha đầu ngọc.”

Hắn gọi nàng là nha đầu!

Vành mắt Quân Nghi đỏ lên, trước đây, đến một sắc mặt tốt của Quân Ân đối với nàng cũng là hy vọng xa vời, chứ nói gì đến, xưng hô thân mật cứng chiều như vậy, hai tay vòng sau lưng hắn càng dùng sức ôm chặt, không muốn buông ra nữa, “Gọi thêm lần nữa.”

Bàn tay nam tử xoa nhẹ trên đỉnh đầu nàng, “Nha đầu ngọc!”

Nước mắt theo gò má, thấm ướt một mảng lớn y sam trước ngực nam tử, nhưng mà, làm thế nào cũng không tiến vào được trái tim bên trong, không tiến vào được...

“Muội chờ huynh thật là cực khổ, mẹ nói, huynh sẽ đến, cha cũng nói, huynh sẽ đến, nhưng mà, không nhìn thấy huynh, muội không thể nào an lòng được, huynh biết không, chúng ta có con rồi, là con trai, thằng bé tên là An Ân... An Ân, chúng ta đã nói rồi...” Quân Nghi ngược đôi mắt đầm lệ lên, cố gắng nắm bắt tia sáng trong mắt nam tử, “Nói với muội, đây không phải là mơ, nói với muội... huynh là thật?”

Quân Ân mím chặt khoe miệng, ngón trỏ nhẹ vén sợi tóc rơi trên trán nàng đẩy sang bên một lần rồi lại một lần, trong mắt, bớt đi vài phần tranh giành đấu đá, thay vào đó, là không nở, là quyến luyến nồng đậm. Quân Nghi chảy nước mắt, nàng không hiểu, hấn sao lại không nở như vậy? Thứ hấn lưu luyến, là cái gì?

“Nói ta biết, muội có hận ta không? Ta muốn chính miệng muội nói.”

Quân Nghi nghẹn ngào, khóc không thành tiếng, chỉ là dùng sức lắc đầu, “Không có, hết thấy, đều là muội cam tâm tình nguyện.”

Quân Nghi không có lau nước mắt của mình đi, hấn đưa mắt nhìn lại, chung quanh dãy núi, cánh rừng u nhã tĩnh mịch bao bọc căn nhà gỗ lại chính giữa, “Đây là một nơi tốt, có thể sống ở đây thật là tốt.”

“Huynh cũng thích?” Cô gái khó nén kích động, nàng cho rằng, lòng hấn có tham vọng, tuyệt đối sẽ không cùng mình ở lại căn nhà nhỏ nơi này.

Quân Ân kéo khoe môi, gật đầu, “Qua nhiều năm như vậy, những chuyện ta chưa từng đáp ứng muội, tới nay, muội nói cái gì, ta liền làm cái đó.”

“Thật sao?” Quân Nghi cảm thấy quá đổi bất ngờ, loại kích động này, tràn đầy chiếm cứ cõi lòng nàng, nhưng, trong lúc mơ hồ, cũng có bất an. Vốn dĩ là ngọt ngào, vì sao giữa cánh môi lại nếm thấy đắng ngắt, giống như có thứ gì đó, đang từ từ trôi đi vậy. Nàng lắc đầu, không cho phép mình tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa, nàng khẽ nghiêng đầu, tỉ mỉ suy nghĩ, một lát sau, có chút ngượng ngùng mở miệng nói, “Muội... có thể bảo huynh công muội một lúc không? Chỉ một lúc thôi?”

Quân Ân vẫn cười ôn nhu như vậy, không chút phiền não, trong trẻo, làm người ta không nhìn được đến gần.

Quân Nghi thấy hấn không nói lời nào, có chút hoảng hốt, vội vàng giải thích, “Muội cũng không phải nhất quyết đòi huynh công, chỉ là, lúc ở trong cung, muội từng nhìn thấy hoàng thượng công tỷ tỷ, lúc ấy muội len lén núp ở một góc, rất ngưỡng mộ.”

Quân Ân vẫn không có mở miệng, đến khi mong mỏi trong đáy mắt cô gái dần tắt đi, nam tử xoay người, quỳ một gối xuống, Quân Nghi lập tức không kịp phản ứng, tầm mắt dính chặt lên phần lưng kiên định của nam tử. Bóng lưng, vẫn kiêu ngạo thẳng tắp như cũ, tóc dài buông xuống thắt lưng, đôi môi nàng khẽ run rẩy, lúc này, e là đến một câu đầy đủ cũng không nói ra được. Nàng hiểu Quân Ân hơn bất kỳ ai khác, nam tử như vậy, chỉ có ở trên triều đình, mới khuy hai chân của mình xuống, đó... cũng là hai vai bị trách nhiệm đè nặng.

Nàng trước giờ chưa từng oán trách hấn, cho dù là lợi dụng cũng được, nhưng, vào giờ này ngày này, kể từ khoảnh khắc Quân Ân quỳ một gối xuống kia, nàng có thể hiểu rõ, hấn đối với mình, không đơn giản chỉ là lợi dụng.

Từng bước khó khăn, khoảng cách một thân người, lại đi thật lâu, Quân Nghi cúi người, hai tay quẩn quanh cổ hấn, sau đó đem trọn sức nặng toàn thân áp lên. Đầu gối Quân Ân dùng sức, sau khi đứng dậy, hướng ra sau hỏi, “Chúng ta đi đâu?”

“Muội theo huynh, huynh đi đâu, muội liền theo đó.” Trên mặt Quân Nghi tràn đầy hạnh phúc, Quân Ân chỉ là cười khẽ, không có mục đích đi về phía trước. Xuyên qua cánh rừng, là một mảnh hồ rất lớn, ở bên cạnh bờ, neo một chiếc thuyền nhỏ. Hai người cẩn thận bước lên trên, ngồi trước cột buồm, mặt hồ bởi vì thuyền dao động mà bị đánh vỡ yên tĩnh, sóng gợn lăn tăn phản chiếu bóng dáng hai người trên mặt hồ.

Dây thừng neo thuyền bị tháo ra, thuyền nhỏ phiêu du dập dềnh trôi giữa sông, “Có sợ hay không?”

Quân Nghi lắc lắc đầu, hai tay núp chặt cánh tay nam tử, “Không sợ, huynh biết không, hôm nay muội thật sự rất vui.”

Giọng nói nhu thuận lắng đọng trong trái tim Quân Ân, hấn vươn ngón trỏ khẽ lên cầm cô gái một cái, “Như vậy là vui rồi?”

“Tất nhiên rồi,” Quân Nghi cầm lấy ngón tay hấn, “thật ra, một người không nhất định phải đại phú đại quý mới có được vui vẻ, trước kia muội cũng không hiểu, nhưng bây giờ, muội muốn sống cho chính mình

thật tốt, vì huynh, vì con, muội muốn mỗi ngày đều có thể giống như bây giờ.” Nàng ngẩng đầu lên, sắc mặt ửng hồng, “Muội hôm nay, có phải nói quá nhiều rồi không?”

Nhìn ánh mắt dè dặt thận trọng của nàng, Quân Ẩn cười nhạt, tiếp theo lắc đầu, “Ta muốn nghe muội nói chuyện, không cần phải dè chừng, muội nên được vui vẻ.”

“Muội rất ngưỡng mộ tỷ tỷ.” Quân Nghi vươn tay giữ chặt bàn tay nam tử, “Đúng rồi, muội nhất định phải nói với tỷ tỷ, tỷ ấy nói không ai, huynh thật sự đã trở lại rồi, sau này, huynh sẽ đáp ứng muội rất rất nhiều chuyện, chúng ta có đủ thời gian tận hưởng hạnh phúc, đúng không?”

Một lọn tóc xõa tung dính lên đầu vai nam tử, hắn nâng tầm mắt lên, phủ đầy hoang mang, nam tử khẽ cong một gối, nói với Quân Nghi, “Muội, nên được hạnh phúc.”

Cô gái khẽ mấp máy cánh môi, đột nhiên mở miệng, “Huynh phải đi sao?”

Ánh mắt Quân Ẩn ảm đạm, hăm kéo Quân Nghi ôm vào trong ngực, ở bên tai nàng nói nhỏ, “Con trai của ta, bộ dáng có đáng yêu không?” Nàng cảm nhận được mùi xạ hương thoang thoảng trên người hắn, gật đầu, “Đáng yêu, cha và mẹ đều nói, chỉ giống muội vài điểm, còn toàn bộ, đều giống hệt huynh.”

“Vậy sao?” Nam tử cười yếu ớt, trong trẻo như suối nước, “Cứ để thằng bé ở đây chậm rãi lớn lên đi, không cần giống ta, quá mệt mỏi, Quân gia đã không còn nữa, ta thốt nhiên cũng thấy nhẹ nhõm, sau này con lớn lên, đừng nhắc đến ta, càng đừng để nó biết, phụ thân của nó là người như thế nào.”

“Không,” Quân Nghi quả quyết cự tuyệt, nước mắt lạnh như băng, đã trượt vào vạt áo trước mở rộng của nam tử, “huynh vốn không sai, chúng ta buông bỏ tất cả có được hay không? Chúng ta không cần gì cả, huynh ở lại, đừng rời đi, huynh biết không, chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều rồi?”

Quân Ẩn nhìn cô gái trong ngực, ngón cái lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng, “Sao ta lại không biết, ngay cả một lần cuối cùng, chúng ta cũng bỏ lỡ.”

“Huynh nói gì?” Quân Nghi ngược mặt lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, vệt nước loang lổ, “Huynh làm sao vậy, có phải huynh vẫn muốn đi hay không?” Nàng đột nhiên nắm chặt tay áo hắn, “Muội sẽ không buông tay đâu, sẽ không...”

Quân Ẩn mím chặt đôi môi, xa xa, không biết từ nơi nào truyền tới một tiếng đàn, vừa bi ai cất lên, lại bi thống thu hồi, thanh thanh trầm trầm, tiếng gảy đàn, ngay cả trái tim cũng theo đó ửng lên chua xót.

Quân Nghi khóc không ra tiếng, nước mắt lại ứa chảy không ngừng, hắn từ trong tay áo móc chiếc áo yếm ra ngoài, ngón tay một lần lại một lần mơn trớn bên trên, “An Ẩn...”

Nàng dùng sức gật đầu, “Có hay không?”

“Hay.” Khóe mắt nam tử rũ xuống tạo thành một độ cong kiêu hãnh, dưới chóp mũi kiên nghị, môi mỏng lạnh bạc kéo ra, một loại vui mừng trợn lăn kích động thầm nói, “Ta có con trai rồi, con trai của ta.”

“Muội thấy, huynh mới là đồ ngốc,” Quân Nghi vừa chảy nước mắt, vừa nói, “thằng bé đương nhiên là con trai của huynh rồi, nó sẽ từ từ lớn lên, còn phải gọi huynh là cha, từ đầu tiên thằng bé mở miệng nói, nhất định phải gọi huynh là ‘phụ thân’.”

Quân Ẩn thỏa mãn buông lỏng con ngươi hẹp dài, cái loại quyến luyến nồng đậm đó, lại hiện ra, “Nha đầu ngốc, muội là cực khổ nhất, từ đầu tiên con gọi, phải là ‘mẫu thân’.”

“Tiểu tử ngốc, từ đầu tiên con nói, phải giữ lại cho huynh.” Nàng cố chấp, nhưng mà không ai thuyết phục được ai.

Hai người bèn nhìn nhau cười, rồi lại, cùng lúc, lệ rơi đầy mặt, Quân Nghi miễn cưỡng gượng cười, “Hai mắt muội mờ rồi, không nhìn thấy huynh đang khóc, cho nên, không cần phải xấu hổ a.”

Quân Ẩn kéo hai tay của nàng sang, chụm lại một chỗ sau đó mở ra, đem gương mặt tuấn tú của chính mình chôn thật sâu vào, hơi thở nặng nề, làm chất lỏng nóng bỏng dính vào lòng bàn tay, Quân Nghi khép chặt mười ngón tay, không ngừng run rẩy, nàng nhìn thấy hai vai nam tử co rúm lại, có thứ gì đó, trượt qua giữa khe hở, quầng sáng dần lan rộng trên bàn tay nàng, nóng rực như lửa, rồi lại bị tráng thống khổ.

Tiếng đàn, tấu vang chi âm cáo biệt, thăng trầm bất định.

“Huynh xem, có phải mặt trời xuất hiện rồi không?” Quân Nghi khản cả cổ họng, nhẹ nhàng nói.

Nam tử đứng dậy, chỉ thấy trên đỉnh núi ở phía đông, mặt trời đỏ rực đang tỏa sáng rực rỡ, ánh bình minh tươi đẹp như máu, trải thành một quang sáng lấp lánh chói mắt khắp cả mặt hồ, đẹp không sao tả xiết.

Quân Nghi nhẹ cong khóe môi, nàng quay đầu lại, nụ cười miễn cưỡng cứng đờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ấn...”

Nam tử theo tầm mắt nàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa lồng ngực mình, từ lúc nào lại thủng một lỗ rất lớn, máu tươi đang chảy ra, thế nhưng hấn lại không cảm thấy đau đớn.

“Làm sao vậy, thế này là thế nào?” Quân Nghi cả kinh thất sắc, cuống cuồng giang tay che kín vết thương của hấn. “Đừng, đừng mà...”

“Đừng sợ...” Hấn vươn tay ra, còn chưa chạm vào khuôn mặt cô gái, liền rũ xuống, “Ta không đau, thật đấy.”

“A...” Quân Nghi kêu khóc thành tiếng, tê tâm liệt phế, “Đừng như vậy, không thể được, chúng ta đã nói phải hạnh phúc mà, không có huynh, hạnh phúc của muội, ai sẽ đem đến đây? Cha, mẹ, hai người ở đâu...”

Về mặt Quân Ấn lộ rõ đau lòng, hai tay hấn dán lấy bàn tay cô gái, mười ngón tay, gắt gao nắm lấy, mùi máu tươi nồng nặc, hóa thành nước mắt nhuộm máu, “Chúng ta còn có An Ấn...” Rơi xuống lạnh như băng, nặng nề như vậy...

“An Ấn, An Ấn...” Quân Nghi thất thần lảo đảo, trong đầu liên lóe lên niềm hy vọng duy nhất, “huynh vẫn chưa nghe được thằng bé gọi huynh một tiếng, còn chưa có nhìn nó một lần, huynh chờ muội, muội đi ôm con tới đây, huynh đừng đi đâu cả, chờ muội...”

Nàng vội vàng đứng dậy, dưới chân lại bị vấp một cái, nàng không yên tâm quay đầu nhìn lại, liên tục dặn dò, “Chờ...”

Tầm mắt, thốt nhiên trống rỗng.

Chỉ vừa mới xoay lưng một cái, lại không thấy bóng dáng nam tử đâu cả, mặt trời đã leo lên đến lưng chừng sườn núi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái bị ánh sáng chói lọi nhuộm đỏ, nàng ngơ ngác đứng đó như pho tượng, cánh môi khẽ mở, rồi lại khép lại.

“Nghi Nhi, Nghi Nhi...”

Nơi xa, truyền đến tiếng gọi lo lắng của Nhị phu nhân, đứa bé trong ngực oa oa khóc lớn, bà đứng ở trên bờ, thần sắc bất an, người đàn ông đi theo phía sau cũng lớn tiếng hô to, “Nghi Nhi, mau trở lại...”

Một chiếc thuyền nhỏ trôi dạt giữa mặt hồ, bên trên, cô gái thần sắc hoảng hốt, thân đơn bóng chiếc, nàng giang hai tay vòng chặt lấy thân thể mình, trong lòng bàn tay, dường như vẫn còn nước mắt của hấn, còn chưa kịp khô.

Thân thuyền, nhẹ nhàng lay động, bóng dáng in trên mặt hồ, lại cô cô linh linh chỉ có một người.

Dưới cùng một bầu trời sao, nam tử bị vứt bỏ nằm giữa dưới mặt đất, trên bầu trời, vẫn có ánh sao rực rỡ đang lóe sáng, mắt, bị chói sáng có phần khó khăn mở ra, hé mở một cái, rồi chậm rãi nhắm lại...

Hấn đã có một giấc mộng thật dài...

Trong mộng, có một căn nhà nhỏ an tĩnh...

Trong mộng, hấn công nàng trên đầu vai...

Trong mộng, hấn nghe thấy tiếng con khóc oa oa...

Trong mộng...

Trong mộng... có một cô gái, vẫn đang ở trên chiếc thuyền kia, chờ hấn...

Quân Ấn nghĩ, hấn đã thỏa nguyện rồi, chỉ có điều, hấn lại thiếu nợ người con gái ấy cả đời...

Thời điểm trút hơi thở cuối cùng, hắn vẫn còn đang nghĩ, ta phải làm thế nào, mới có thể đem lại hạnh phúc cho muội đây?

Đáng tiếc...

Đều đã muộn rồi...

Hạnh phúc...

Đó là một thứ như thế nào?

(Ôi cha mẹ ơi, bần thay T~T)

171. Chương 170: Khiếp Sợ

Chương 170: Khiếp sợ

“Tỷ tỷ...”

Quân Nghi đột nhiên kéo tay Phong Phi Duyệt, thần sắc khẩn trương, hốt hoảng không thôi, “Ngực của huynh ấy, bị thủng một lỗ rất lớn rất lớn, muội đưa tay nhưng làm thế nào cũng không che lại được, vì sao, vì sao lại như vậy a...”

Khó chịu giống như bị người ta siết chặt cổ, Phong Phi Duyệt không muốn tỉnh lại, thân thể choáng váng không thôi, nằng nhất định là gặp phải ác mộng.

Hai mắt thình lình trừng lớn, trong đáy mắt là gương mặt phóng đại của nam tử, Cô Dạ Kiết thấy nàng tỉnh lại, buông lỏng thần sắc, hai tay đang đặt trên vai nàng cũng không thể làm gì khác ngoài thu về.

Phong Phi Duyệt mở mắt ra, sau khi nhìn quanh một vòng, tầm mắt vững vàng rơi lên trên mặt hoàng đế, biết rõ là phí công, nhưng vẫn mở miệng hỏi, “Quân Ân đâu?”

Cô Dạ Kiết không giấu giếm, “Chết rồi.”

Chết rồi...

Nàng lặp lại, mặc dù là kết cục đã biết rõ, nhưng vẫn như cũ không muốn tin là thật, nàng muốn lưu giữ, nhưng bởi vì nàng tự mình chủ trương mà đối lấy kết cục hủy diệt, nếu như không phải nàng, ít nhất Quân Ân còn có thể được sống, vậy... không phải còn tốt hơn bất cứ điều gì khác sao?

Hai người nhìn nhau, nhưng không ai chịu mở miệng trước, hai tay Cô Dạ Kiết chống bên người nàng, từ từ dè thấp. Phong Phi Duyệt nhìn hắn chòng chọc, tròng mắt dần dần dần rõ ràng, nàng nhìn thấy y phục của hoàng đế còn chưa kịp thay ra, trước ngực, bởi vì dùng sức khiêng nàng lên mà miệng vết thương nứt toạc, vết máu tràn ra.

Phong Phi Duyệt có hơi lay động, nhưng lại mím môi, một chữ không nói, ánh mắt quật cường trông trải mà xa lạ, trong lòng, trần trở trăm mối tơ vò, cuối cùng không nhìn được chất vấn, “Tại sao lại tàn nhẫn như vậy?”

Cô Dạ Kiết nheo mắt phượng, cánh tay chống bên người cứng ngắc, cúi nửa người trên xuống, tóc dài theo đó tùy ý rơi xuống hai bên, “Ta tàn nhẫn?”

Hai mắt nàng đỏ bừng, vết máu trước ngực nam tử, tựa như lời Quân Nghi nói, giống như bị phá thủng một lỗ to, không thể lấp đầy được, “Đó là một người không có năng lực phản kháng.”

Cô Dạ Kiết chậm chậm thu khuỷu tay lại, bóng lưng thẳng tắp ngăn trở ánh sáng sau lưng, không để nàng cảm thấy chói mắt, nhưng mà, ánh mắt hoàng đế đột nhiên lạnh lẽo như vậy, khiến nàng càng cảm thấy mệt mỏi. Rõ ràng hắn muốn mở miệng, lại cố nén không thốt ra nửa chữ, chỉ có lồng ngực phập phồng biểu hiện rõ lúc này hắn đang tức giận.

Phong Phi Duyệt quay đầu đi, gương mặt vui sâu vào gối thêu, thân thể lại bị xốc lên, lần nữa vác lên đầu vai nam tử. Nàng cũng không nhúc nhích, lưỡi phải phản kháng, Cô Dạ Kiết bước nhanh rời đi, hất tung màn tơ xông thẳng ra phía ngoài.

Hai người cùng ngồi lên một con ngựa, Phong Phi Duyệt bị vây trước ngực hấn, nàng cúi gầm mặt, thà chịu trông chừng lác lư cũng không muốn đụng chạm nhiều với nam tử phía sau. Bài xích của nàng, khiến gương mặt tuần tú của Cô Dạ Kiết càng đầy khói mù, roi ngựa trong tay vung xuống mang theo mười phần khí lực (Khổ thân con ngựa, ăn đòn oan :v)

Qua hồi lâu, hoàng đế lúc này mới kéo dây cương, dẫn đầu nhảy xuống ngựa, bàn tay nắm thắt lưng nhỏ nhắn của nàng, trực tiếp kẹp lấy nàng nhấc xuống, Phong Phi Duyệt đầu văng mắt hoa, lục phủ ngũ tạng như bị chèn ép lại một chỗ. Trong không khí, có mùi cỏ thơm thanh lạnh, có cái trong trẻo của núi đồi, chỉ có điều, lại xen lẫn một cổ mùi vị không hòa hợp lắm. Cô Dạ Kiết sải bước đi lên, binh lính đang bận rộn thấy thế, lần lượt quỳ xuống, “Tham kiến hoàng thượng...”

Tướng sĩ dẫn đầu bước nhanh đến, nhìn thấy Cô Dạ Kiết, hiển nhiên kinh ngạc không nhẹ, “Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng...”

Nam tử sắc mặt không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Phong Phi Duyệt sung huyết đỏ bừng, trên trán đã có mồ hôi lạnh toát ra, nàng vung tay cào lên mu bàn tay Cô Dạ Kiết mấy cái, “Thả ta xuống.”

Hoàng đế ngưng mắt nhìn ra đằng xa, ở ngay trước mặt, có một cái hồ sâu vừa mới đào xong, đất vàng đắp quanh bốn phía, trong mắt lóe lên chút đau xót, hấn mang Phong Phi Duyệt tiến gần lên trước, sau đó, nhẹ buông tay, để mặc nàng ngã xuống đất.

“Trẫm tàn nhẫn, không sai,” Cô Dạ Kiết từ trên cao nhìn xuống, liếc nhìn cô gái nửa nằm nửa ngồi, hấn vươn một tay ra, chỉ cái hồ sâu bên cạnh, “nàng thử nhìn xem, bên trong đó còn tàn nhẫn hơn nhiều đấy.”

Phong Phi Duyệt chống hai tay dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, hung hăng chống lại khóe mắt lạnh lùng của hấn, hai chân dùng sức nhảy qua, hoàng đế thấy thế, sau một khắc do dự, cuối cùng tiến lên kiểm chặt cổ tay nàng. Phong Phi Duyệt ngoái đầu nhìn lại, nộ ý mờ mịt nơi đáy mắt hận không thể nhấn chìm hấn vào trong, nàng dùng sức vung tay, cổ tay trắng muốt bị siết ra lần đỏ, nhấc chân tiến lên, Cô Dạ Kiết đuổi theo một bước, nhìn cô gái bò lên sườn núi, hối hận muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn rồi.

Phong Phi Duyệt kinh hãi, cánh môi nhỏ nhắn hé mở, sau đó, liền xoay đầu lại không ngừng nôn ọe. Một tay nàng đè chặt trước ngực, thân thể cúi khom thành hình cung, Cô Dạ Kiết đi lên trước, binh lính sau lưng hai mặt nhìn nhau, bọn họ không ngờ rằng, hoàng đế tôn quý sẽ hạ mình tới đây, bàn tay nhẹ rơi lên lưng nàng, vô nhẹ vài cái.

Ói đến nỗi, nước mắt cũng chảy ra, Phong Phi Duyệt xoay đầu lại, lần này, cũng không hất tay nam tử ra nữa, hai mắt nàng đỏ bừng, nhìn Cô Dạ Kiết chằm chằm.

Hoàng đế lộ vẻ mặt yêu thương, lúc thu tay lại, hướng về phía tây, vạt áo màu đen chột nâng lên, bao phủ màn trời sâu hun hút, “Lý tướng quân.”

“Có mặt tướng!” Sau lưng, một nam tử bước nhanh tới, quỳ gối xuống đất.

Cô Dạ Kiết rũ hai mắt vẫn nhàn nhạt như cũ xuống, dưới lông mi, cặp đồng tử màu hổ phách kia bị một tầng ảm đạm bao phủ, đó là, vẻ tịch mịch không muốn bị người khác nhìn thấy, hấn mím căng khóe miệng, môi mỏng khẽ mở, “Nói trẫm nghe, lúc trước ngươi đã đồng ý với họ những gì?”

Lý tướng quân khụy một gối dưới đất, nửa người trên mặc áo giáp kéo ra thẳng tắp, hấn ngược đầu, thanh âm thể nhưng lại trang trọng, nơi cổ họng nhấp nhô vài cái khác thường, lời nói, nghẹn ngào, “Thuộc hạ đã đồng ý với từng tử sĩ ở nơi này, đưa bọn họ, về nhà!”

Phong Phi Duyệt nhắm chặt hai mắt, trong lòng không chỉ có khó chịu, mà còn cực kỳ đau nhức.

“Thuộc hạ chỉ có thể sớm ngày bình định chiến loạn, cố gắng bảo trụ mỗi một vị huynh đệ còn sót lại.” Vành mắt nam tử đỏ lên, ngược tầm mắt lên nhìn sang, hấn tất nhiên biết Phong Phi Duyệt vì sao lại ho khan không ngừng, nơi đó, là nơi chôn cất toàn bộ thi thể hài cốt các binh sĩ tử trận, toàn bộ hồ sâu mười tấc bị nhét đầy, hơi thở chết chóc, rồi rít hỗn loạn tấp vào mặt, tử trạng thảm thiết.

Lần này, Cô Dạ Kiết không mở miệng nữa, nàng cũng có thể hiểu được ý của hắn.

Hoàng đế tư thái uy phong, hấn phóng mắt nhìn đi, tam quân dồn dập kéo đến, vây kín cả hồ sâu không một kẻ hở, tia nắng sớm đầu tiên rọi lên chiến giáp đơn bạc, phản chiếu thành một loại hàn quang cứng rắn. Các binh sĩ vai kề vai, thần sắc tuy có bi thương, nhưng nhuệ khí ngất trời, trên mặt, thấm đầy ý chí chiến đấu, chấn động lòng quân.

Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn đi, mỗi một bóng hình, hiện ra cao lớn oai hùng, nàng kéo thẳng lưng đứng dậy, cổ nèn khó chịu trong dạ dày, trên mặt các binh sĩ không hề có một chút ghê sợ, bởi vì bọn họ biết, đó là những huynh đệ sống không xa chết không rời. Bọn họ đã không thể mang theo các binh sĩ tử trận về nhà, chỉ có thể chôn thân ở tha hương, chôn cất dưới một mảnh minh nguyệt.

Cảnh tượng đột phá vòng vây trong rừng kia, nàng cũng tận mắt trông thấy, đó chính là tam quân bỏ trận mà Quân Ân nắm rõ trong lòng bàn tay, nhiều người như vậy chết ở trong tay ai, không cần nói cũng biết.

Cánh môi nhỏ nhắn khẽ mở, một câu còn chưa nói ra thành lời, liền nghe thấy Cô Dạ Kiết mở miệng trước, “Có lẽ, nàng sẽ không cảm giác được, nàng vì Quân Ân mà hận, bởi vì, nàng quan tâm đến Quân Nghi. Con người đều như nhau, thân sơ xa gần, thậm chí có thể xem thường tính mạng của ngàn vạn con người, chỉ mong một cái an lòng của nàng, đổi được một cái công đạo nàng dành cho nàng ta. Ở trong mắt trẫm, bọn họ đều cũng giống như vậy, ta không chỉ báo thù cho bọn họ, càng phải thực hiện lời nói lúc đầu, đưa bọn họ về nhà.”

Nói cách khác, Quân Ân không chết, thủy chung là một cái ẩn hoạn. Mà cái gai này găm trong đầu đế vương, đồng nghĩa với ghim lên long mạch Huyền Triều.

Phong Phi Duyệt muốn phản bác, nàng muốn nói, Quân Ân đã biết quay đầu, hắn sẽ đi thật xa, chúng ta có thể xem như không có người này, nhưng mà lời đến khóe miệng, nàng đứng ở nơi cao nhất, nhìn ngàn vạn thi thể chất chồng đằng kia, bỗng dưng nửa chữ cũng không thốt ra được. Tâm bị kìm nén đến khó chịu, nhìn từng khuôn mặt quyết tử kiên nghị kia, nàng trầm mặc.

Đúng vậy, nàng nên dùng loại tâm tư gì để chất vấn Cô Dạ Kiết đây, sau lưng hoàng đế, từng lớp từng lớp, đứng đầy người, Phong Phi Duyệt ngoái đầu nhìn lại, nàng tiến lên vài bước, đột nhiên, loại hơi thở chết chóc kia, cũng không cảm thấy buồn nôn nữa. Cô gái kéo trường bào rộng thùng thình thắt lại một nút bên hông, quỳ một chân xuống, hai tay vốc nhúm cát vàng, vung xuống dưới.

Cát bụi giống như sương mù từng hạt từng hạt trút xuống giữa đầu ngón tay, điều không thể lưu giữ, chính là sinh lão bệnh tử. Phong Phi Duyệt cụp mắt, lông mi được dương quang phủ lên một lớp sương mai, nằm ở nơi đó, là từng gương mặt thiếu niên trẻ tuổi, bọn họ, vốn dĩ nên tràn trề nhựa sống, giống như nàng vậy, Phong Phi Duyệt chưa bao giờ cảm thấy nặng nề như vậy, đứng trên mảnh đất này, trên vai đột nhiên có một sức nặng, tựa hồ muốn đè cong hai chân nàng xuống, trầm trọng bất kham.

Binh lính rối rít quỳ xuống, hai tay vốc cát vàng lên, giữa trời đất, chỉ có một mình hoàng đế đứng thẳng tắp, hấn chấp tay đón gió, thần sắc trên mặt càng làm người ta khó suy đoán. Phong Phi Duyệt đứng lên, Cô Dạ Kiết trước một bước đi ngang qua người nàng, đi về phía chiến mã hai người cưỡi đến đây lúc trước.

Phong Phi Duyệt đứng nguyên tại chỗ, trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn từng bước khó khăn đuổi theo.

Nam tử một tay dắt cương ngựa, cô gái nhìn bóng lưng tịch mịch của hắn, trong lòng, vẫn có ngăn cách, hai người cứ như vậy một trước một sau mà đi, bóng ảnh giao thoa.

Trước mặt, là một khu rừng trống trải, Cô Dạ Kiết ngồi xuống, nam tử chống hai tay sau lưng, hai chân duỗi thẳng. Bước chân Phong Phi Duyệt ngập ngừng, cuối cùng tiến lên, đi tới sau lưng hắn, ánh mắt trời trên đỉnh đầu nam tử bị che đi hơn phân nửa, hơi nghiêng người ra sau, nhường lại một nửa bên mặt cỏ trống trải.

Phong Phi Duyệt thấy thế, mặt không biến sắc tiến lên, ngồi xuống cạnh hắn.

Yên lặng không nói một lời, Cô Dạ Kiết nghiêng đầu lại nhìn nàng, Phong Phi Duyệt trầm mặc, vẫn không biết nên nói cái gì. Khóe miệng nam tử thoáng qua chút thanh nhàn, hai tay gối sau đầu, sau lưng nhẹ nhàng ngã xuống mặt cỏ xanh mát.

Quân Nghi thần hồn phách lạc ngồi giữa đình viện, trong phòng, đứa bé đang ngủ ngon lành, tối hôm qua náo loạn cả đêm, bây giờ, đã không còn tinh thần.

Nhị phu nhân lo lắng đứng sau lưng nàng, bả vai, bị người đàn ông bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy, lòng bàn tay thương yêu vỗ nhẹ vài cái, “Không phải lo lắng, Nghi Nhi con bé rất kiên cường.”

Người phụ nữ nghe vậy, nước mắt lại ào ào chảy xuống, thanh âm bà nghẹn ngào, quay đầu lại nói, “Nhưng mà, ta không hy vọng con bé kiên cường.”

“Không ai biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, người phải đi ra ngoài mãi vẫn chưa có tin tức, ta thấy, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.”

Quân Nghi nghe vậy, đầu vai cứng nhắc đột nhiên quay lại, “Con không rời đi đâu.”

“Nghi Nhi, đừng hành động theo cảm tính.” Người đàn ông tiến lên, ánh mắt quét qua khu vườn đã quá đỗi quen thuộc kia, “hoàng thượng sớm muộn cũng có ngày biết được chuyện của con và Quân Ân, cái gọi là nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, suy nghĩ cho đứa bé, chùng ta vẫn nên rời đi thì hơn.”

“Cha...”

Tròng mắt Quân Nghi hiện đầy tia máu, hai tay thủy chung nắm chặt thành quyền, một khắc cũng không buông ra, “Huynh ấy đã biết con ở nơi này, con nhất định phải ở lại đây chờ huynh ấy.”

“Nghi Nhi,” Nhị phu nhân lau nước mắt, tiến lên khuyên can, “cha con nói không sai, nơi này không còn an toàn nữa, vả lại, chúng ta đi đến đâu cũng có thể nghe ngóng tin tức của Quân Ân, chờ đợi như vậy, cũng không phải là cách.”

“Mẹ...”

Ánh mắt của nàng, mang theo cố chấp chưa từng có, “Cha đã đợi mẹ nhiều năm như vậy, không phải đã đợi được đây sao?” Nàng nhẹ cong khóe môi, đứng lên, đưa lưng về phía hai người đi ra đình viện bên ngoài, “Huynh ấy nói rồi, đã trở lại rồi, mẹ, con nhìn thấy được một Quân Ân chịu quay đầu lại rồi, con tình nguyện chờ cả đời, chờ đợi của con, đổi được một cái quay đầu của huynh ấy, con cũng tình nguyện.”

Ít nhất, hẳn còn để lại An Ân cho nàng...

Quân Nghi cười khê, ấm áp nhu hòa, giống như ánh mặt trời chiếu rọi khiến người ta an lòng, đó là một cô gái như thế nào, nàng mơ hồ, cảm thấy Quân Ân đã xảy ra bất trắc. Nàng nín thở, cố kìm nén nước mắt, bởi vì, một khi rơi nước mắt, thế giới sẽ trở nên rất mơ hồ, như vậy, nàng không thể khắc sâu bóng lưng đó trong tim được...

Quân Ân...

Bây giờ, huynh có cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút nào không, nơi huynh ở lại đó, còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời không? Còn có thể nghe thấy tiếng con khóc hay không?

Nhớ kỷ ước định của chúng ta, tiếng đầu tiên con mở miệng gọi, chính là... cha.

Huynh cứ an tâm mà đi đi, muội không thích mắc nợ người khác, muội hiểu rõ, huynh cũng không thích, cho nên, cứ an tâm đi trả lại đi, ánh mặt trời, rất ấm áp, càng ấm áp hơn là, muội đã gặp được huynh, một Quân Ân rõ ràng như ban ngày.

Huynh có biết không, huynh luôn thích mặc trường bào màu đen, như vậy không tốt, quá âm u ảm đạm, lúc trước, muội vẫn không dám nói, thật ra huynh vốn không thích hợp với màu đen này...

Nàng mỉm cười lần nữa, thuận tay, chạm nhẹ vào ánh mặt trời.

Khóe mắt chờ mong, trong một khoảnh khắc muội ngược mắt, nhìn thấy một nam tử sáng sủa, đó là huynh sao?

Nhị phu nhân lẳng lẳng đứng ở phía sau, người bên cạnh thương xót giơ tay lau nước mắt cho bà, nhìn bóng lưng kiên cường mạnh mẽ của Quân Nghi, người phụ nữ càng khóc lợi hại, hai vai không ngừng run rẩy.

“Àm... âm...”

Phía chân trời, đột nhiên nổ tung mấy vòng pháo hoa rực rỡ, ngay giữa ban ngày, mặc dù không nhìn thấy rõ ràng lắm, nhưng vẫn sắc sỡ chói mắt như thường, người đàn ông đưa mắt nhìn lại, lúc trông thấy một tia pháo nổ rõ như đóa hoa tuyết liên, khuôn mặt liền mất đi huyết sắc. Đó là ám hiệu liên lạc giữa ông với những người kia.

Tuyết liên nổ rộ, ý nói người muốn tìm kiếm, đã không còn nữa.

“Nhìn thấy không, pháo hoa thật đẹp.” Quân Nghi cười yếu ớt, mày ngài mắt ngọc.

Nàng vươn một tay che trước trán, thần sắc an tĩnh, hết thấy mọi từ ngữ đẹp đẽ nhất, cũng không thể miêu tả được vẻ an nhiên của người con gái lúc này, nàng neho mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, xinh đẹp tinh khiết đến lạ thường.

Cuối cùng, khi pháo hoa tàn lụi, nàng nhẹ nhàng, thì thào một câu: “Quên nói cho huynh biết, muội... cuối cùng không phải gọi huynh một tiếng ‘ca ca’ nữa rồi, Ân, huynh đã nghe thấy chưa?”

172. Chương 171: Hồi Cung

Chương 171: Hồi cung

Phong Phi Duyệt nằm trên mặt cỏ, bắt tri bắt giác, lại ngủ thiếp đi.

Lúc mở mắt ra, trời đã tối, phản ứng đầu tiên của cái bụng trống rỗng là réo âm ỉ, chống hai tay ngồi dậy, chiếc áo choàng đắp trên người bị rơi xuống một góc, thấy có chút lạnh.

Bên cạnh, nam tử hô hấp trầm ổn, hai tay gối sau đầu, cởi áo choàng ra, vết máu khô khốc trên ngực càng trở nên rõ ràng, nhìn thấy mà ghê. Phong Phi Duyệt cúi người, ngấm nhìn tuần nhan Cô Dạ Kiết ngủ say, nam nhân này, ngay cả lúc ngủ say vẫn chau mày, giống như có vô số ưu tư sầu muộn tụ tập giữa đầu lông mày hằn vệt, xua đi không được. Trong lòng nàng trăm mối phiền muộn, vừa mới xoay mặt đi, liền nghe thấy một hồi âm thanh sột soạt truyền tới, hai mắt Cô Dạ Kiết rực rỡ như ánh sao, đã tỉnh lại rồi.

“Tỉnh khi nào vậy?”

Nhìn tuần nhan tiến tới gần, Phong Phi Duyệt chậm rãi giãn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thẳng về phía trước, “Mới tỉnh.”

Cô Dạ Kiết sao có thể không nghe ra lãnh đạm trong lời nói của nàng, nam tử ngược cao tuần nhan, nhìn cô gái chậm chậm ngoái đầu lại, tầm mắt có chút u tối, “Kiết, đừng giết chóc vô tội nữa, có lúc, ta thật sự muốn cùng chàng lưu lại trong khu rừng Tích Duyên Lâm đó, cả đời không ra ngoài.”

Hoàng đế khê thở dài, vươn một tay tới, kéo nàng vào trong ngực, dùng khí thế ép buộc đè xuống, “Duyệt Nhi, trăm năm hết toàn bộ giang sơn này trong lòng bàn tay, nhưng tri kỷ, chỉ có một mình nàng.”

Sắc mặt Phong Phi Duyệt dịu xuống, đôi mày thanh tú chau lại, thả nhẹ ngữ điệu, mang theo khó khăn khó nói thành lời, “Kiết, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đồng ý với ta, đừng dễ dàng chém giết, ta rất sợ, thật sự sẽ có một ngày có báo ứng.”

Nam tử trước người cũng không nói chuyện, Phong Phi Duyệt vòng hai tay qua thắt lưng hắn, hai bàn tay siết chặt sau lưng hắn, Cô Dạ Kiết không tin có cái gọi là báo ứng, nhưng cũng không phản bác, khuỷu tay càng lúc càng thu hẹp, ghì chặt nàng trong lồng ngực.

“Nếu như có một ngày, người phản bội chính là huynh đệ ruột thịt của chàng, Kiệt, chàng cũng sẽ ra tay hạ sát như vậy sao?”

Sắc mặt Cô Dạ Kiệt cứng ngắc, Phong Phi Duyệt lặng lẽ lui người ra, nàng nhìn thấy, trong đáy mắt nam tử chính là vẻ kiên định ngàn năm không đổi, nhất thời có loại cảm giác toàn thân mềm nhũn, trong lòng, một loại chua xót xa lạ đang từ từ khuếch tán. Nàng nhớ đến Lệ vương gia đã tâm bình bực, nhớ đến Quân Ân chết thảm, hô hấp, càng lúc càng thêm bức bối, trong lồng ngực, bị đau đớn tràn đầy đè nặng.

“Duyệt Nhi...” Hai tay Cô Dạ Kiệt nâng gò má nàng lên, “có phải nàng cảm thấy trầm rất tàn nhẫn hay không?”

Trong lòng Phong Phi Duyệt có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không nói ra được, suy cho cùng làm thế nào để phán xét một đế vương có tàn nhẫn hay không, nàng không hiểu, hoặc có lẽ, nên nói là nàng cố tình trốn tránh.

Cô Dạ Kiệt lại lần nữa ôm nàng, bàn tay ở trên lưng nàng vỗ nhẹ, “Cùng trầm hồi cung, đại quân Cát Thịnh bị hao tổn nặng nề, trong thời gian ngắn sẽ không có hành động gì, chúng ta trở về trước đi.” Huyền Triều binh lực cường thịnh, nhưng cũng tử thương không ít, kế sách hiện giờ, chỉ có thu quân hồi triều, sau đó hãy quyết định tiếp.

Trong lòng Phong Phi Duyệt tuy có ngăn cách, nhưng vẫn nặng nề gập đầu, lưu lạc bên ngoài lâu như vậy, bản thân mình muốn gì, còn có thể không hiểu rõ hay sao? Đã bỏ lỡ quá nhiều, không cần biết người nam nhân này tàn nhẫn cỡ nào, bạo ngược cỡ nào, thậm chí sẽ bị trời báo ứng thế nào, sự thật là, nàng xuyên không tới Huyền Triều, tức là đã định trước, kiếp này, tất phải bị trói buộc cùng một chỗ với hắn, nàng từ bỏ, đã quá nhiều thứ, những gì hắn có thể buông bỏ, cũng vượt quá tưởng tượng của Phong Phi Duyệt, “Bất kể chàng làm sai chuyện gì, ta vĩnh viễn đều ở bên cạnh chàng, có báo ứng gì, ta và chàng cùng nhau gánh chịu, ta hiểu rõ, ta phải đồng tâm đồng lòng với chàng.”

Cô Dạ Kiệt còn chưa kịp phản ứng, người con gái đã đứng dậy, dắt lấy chiến mã bên cạnh sau đó nhảy lên. Nam tử vẫn ngồi yên trên cổ, vó ngựa lộc cộc tiến lên, Phong Phi Duyệt khom lưng, bàn tay trắng nõn, đường vân tay rõ nét, giống như một lời thề nguyện, đưa đến trước mặt Cô Dạ Kiệt.

Hắn nhẹ nắm lấy, xoay người lên ngựa. Cánh tay ghì chặt cương ngựa vòng Phong Phi Duyệt lại chính giữa, “Duyệt Nhi, lời nàng nói, là thật sao?”

Cô gái thần sắc điềm tĩnh, nam tử sau lưng lại khó mà bình tĩnh được, hắn kích động đến không dám thở mạnh, cẩn thận kề sát lồng ngực lại gần, gương mặt tuần tú hơi nghiêng, quan sát phản ứng của nàng lúc này.

Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lại, trong đáy mắt lấp lánh, là một loại kiên định, loại tình ý này, sao có thể khiến hắn không rung động, khi nàng nói ra câu đó, ‘ta toàn tâm toàn ý đối với một người, ắt cũng muốn người đó toàn tâm toàn ý đối với ta’, Cô Dạ Kiệt đã chắc chắn rằng người con gái này đáng để hắn phó thác chân tình. Đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, hắn một tay nắm quyền ‘lật tay làm mây úp tay làm mưa’, thế nhưng từ trước đến giờ, đều cô cô độc độc, hắn biết rõ, chuyện Quân Ân, cho dù Phong Phi Duyệt có trách hắn, oán hắn, hắn cũng không đưa ra được một lý do để thuyết phục nàng có thể đứng về phía mình...

Giờ đây, những lời này của nàng, lại khiến hắn cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là tuân thủ, hắn trước giờ không hề lo lắng, nàng sẽ giống như những kẻ khác mà phản bội hắn, loại tin tưởng này, cái giá phải trả lúc trước, sao mà trân quý?

“Duyệt Nhi...” Hắn nhẹ chau mày, “ta sẽ đối với nàng, hết như nàng đối với ta vậy!”

“Jia!” Tuần mã lao vút, hai tay Phong Phi Duyệt nắm chặt bàn tay nam tử đang quần quanh thắt lưng nàng, bản chất đế vương, sao có thể biến chuyển trong một đêm. Nàng trầm nghĩ, nhất định phải trông chừng bên cạnh hắn, để hắn đi đúng con đường vốn thuộc về bọn họ.

Nàng không biết, con đường này, thế nhưng lại đầy gian truân nhọc nhằn, cũng nhuộm đầy máu và nước mắt.

Mấy ngày liền long đong vất vả, xe ngựa cuối cùng cũng đi đến đế đô, tới trước cổng hoàng thành.

Phong Phi Duyệt giơ tay nhắc màn kiệu lên, lộ nửa đầu ra ngoài, trên đường, đều là binh sĩ cúi rạp người, nối tiếp mà đi, chiếm hết hai bên đường lớn. Cổng hoàng thành nặng nề mở ra, một hồi âm thanh xé rách, chui vào màng tai nàng, tay nàng bỗng đứng khựng lại, ngược mắt nhìn lên, tràn đầy đè nén.

Thâm cung nội uyển, tầng tầng lớp lớp, quay đầu nhìn lại, còn đâu nữa cái tự do tự tại những ngày lang bạt chân trời góc bể, trong cửa cung, ngự lâm quân của hoàng đế sắp bước mà đến, hùng tráng như vậy. Phong Phi Duyệt buông tay ra, tầm mắt vừa mới nâng lên, liền thấy Cô Dạ Kiết khoanh hai tay trước ngực, dường như rất nhàn hạ nhìn mình chằm chằm.

“Sao vậy?” Nàng không hiểu dò hỏi, hai tay nhỏ nhắn xoa xoa lên gò má của mình. Sau khi nhìn rõ ràng trong đáy mắt nam tử rồi, Phong Phi Duyệt khẽ nguyền miệng một cái, có chút không yên lòng, “Liệu có bị nhận ra hay không?”

“Sẽ không.” Hoàng đế nói chắc chắn, “Ai sẽ nghĩ tới, thái giám xấu xí bên cạnh trẫm, chính là hoàng hậu vang danh một thời trước đây chứ?”

Phong Phi Duyệt lời kéo phục sức trên người, trên mặt, đã trang điểm qua loa, gò má bên phải còn bị vẽ thêm một cái nốt ruồi to, nàng vốn cực lực phản đối, Cô Dạ Kiết lại nhất quyết nói, cái này là vẽ rồng điểm mắt, sẽ không bị ai nhận ra, “Thiếp vẫn có chút lo lắng.” Nàng đã không thể dùng thân phận của Quân Duyệt để xuất hiện, gương mặt này, lại càng không thể đi rêu rao khắp nơi.

“Hoàng thượng, đến rồi.” Đang lúc lo lắng, xe ngựa đã dừng lại, màn kiệu bị vén lên, hoàng đế đi xuống xe trước, Phong Phi Duyệt bắt đầu đi, chỉ đành phải chậm chạp theo sau.

“Tham kiến hoàng thượng...” Trên trường cấp, một đường quỳ đầy người, Phong Phi Duyệt phóng mắt nhìn đi, phi tần hậu cung tề tựu đầy đủ, hoàng đế cho mọi người đứng dậy, sau đó nhắc chân đạp lên thềm đá cẩm thạch. Nàng cúi gằm mặt xuống, theo sát tiến lên, trên trán rỉ ít mồ hôi lạnh, thủy chung có chút e dè.

Thái hậu hai cung dẫn đầu nhìn thấy hoàng đế, giả vờ hỏi thăm vài câu, Phong Phi Duyệt vừa ngược mắt, liền nhìn thấy Thiệp dư trong đám người, cô ta vận một bộ cung trang màu xanh nhạt, bộ dáng mỏng manh yếu đuối, sắc mặt có chút hồng hào, đỡ hơn nhiều so với vẻ tái nhợt lúc trước. Cô ta nhìn thấy nàng, cũng không có dừng tầm mắt lại, hiển nhiên, là không có nhận ra. Lòng ngực nhẹ nhõm thở phào ra một hơi, vừa mới yên tâm, liền thấy Cô Dạ Kiết hát vạt áo, đi thẳng về phía trước, “Tiểu Nguyệt Tử, lên đây!”

Phong Phi Duyệt vẫn không nhúc nhích, nhìn ngó chung quanh, nghĩ thầm cái tên Tiểu Nguyệt Tử này là bị làm sao, đến lời hoàng đế nói cũng có thể không để ý? Nghĩ lại lần nữa, cái tên này thật là kỳ quái, nghe giống như là ‘tọa nguyệt tử’*, ai có thể nghĩ ra được cái tên như thế này, cũng thật là tài tình. Nàng khúc khích cười thầm, đầu mày nhẹ nhúu lại, nụ cười trên mặt lơ đãng nghiêng sang một bên, phần tuyệt mỹ cực hạn kia, lại vì gương mặt bị cố ý bôi đen che giấu đi mất.

(*Tọa nguyệt tử: chỉ phụ nữ đang ở cử)

Hoàng đế thấy sau lưng cũng không có động tĩnh gì, dứt khoát dừng chân, xoay người lại, “Tiểu Nguyệt Tử? Tại đây rồi?” Phong Phi Duyệt nhìn quanh quét bốn phía lên, nâng tầm mắt, lại phát hiện hai mắt đối phương đang dính chặt lên mặt mình, nàng khẽ há cái miệng nhỏ nhắn, nụ cười trên mặt liền cứng ngắc, Tiểu Nguyệt Tử này, chẳng lẽ là mình sao?

Cánh tay bị huých nhẹ một cái, cung nhân bên cạnh tốt bụng nhắc nhở, “Hoàng thượng gọi người đấy.”

Cô Dạ Kiết thấy nàng mặt đầy kinh ngạc, chỉ thiếu nước không bật cười thành tiếng, khóe miệng tà tứ kéo ra hai bên, hẩn phất tay áo một cái, thấy nàng vẫn còn đứng đó, dứt khoát vòng hai tay trước ngực, “Tiểu Nguyệt Tử, Tiểu Nguyệt Tử...”

Không thôi không dừng, sắc mặt Phong Phi Duyệt ứng đỏ, vội vàng cất giọng lạnh lạnh sắp bước đuổi theo, “Có nô tài!”

Một đường theo sát thân ảnh hoàng đế, hẩn cũng không trở lại tầm điện của mình, mà là đi đến Phượng Liễm Cung. Ngoài điện, ma ma nha hoàn biết hoàng đế hôm nay trở về, đã sớm quỳ thành một hàng, ánh

mắt Phong Phi Duyệt rơi lên trên người Lý Yên, sau khi mọi người đứng dậy, toàn bộ lui sang một bên, không dám tiến lên quấy rầy.

Xem ra, cũng không có mấy người nhận ra nàng, Phong Phi Duyệt đi vào nội điện, Lý Yên đã chuẩn bị xong khăn ướt đưa tới tay hoàng đế, trên bàn, ngâm một chén trà xanh, dư hương quanh quẩn, an nhàn dễ chịu. Nàng đứng sau lưng Cô Dạ Kiết, bốn mắt không nhìn được nhìn ngó chung quanh, Phượng Liễm Cung vẫn giống hệt như lúc mình rời đi, sạch sẽ, không nhiễm bụi trần.

Hai tay Lý Yên quần lấy vạt áo, hình như có lời muốn nói, Cô Dạ Kiết nhấp ngụm trà xanh, mắt phượng hẹp dài đối diện ánh mắt cô gái, “Chuyện gì?”

Cô gái nghe vậy, vội vàng quỳ xuống, “Nô tỳ cả gan, chỉ muốn hỏi thăm hoàng thượng, có tung tích của nương nương hay không?”

Cô Dạ Kiết đặt chén trà xuống, lợi dụng lúc Lý Yên cúi thấp đầu, bàn tay nhẹ nhàng bấm lên thất lưng Phong Phi Duyệt một cái, “Không có.”

Ánh mắt cô gái vốn đang tràn đầy hy vọng, dần trở nên ảm đạm, nhưng cũng không dám hỏi kỹ, chỉ đành gật đầu vâng dạ, “Hoàng thượng, nương nương là người tốt, nô tỳ hy vọng, hoàng thượng đừng bỏ lỡ.”

Cô Dạ Kiết hồi lâu không mở miệng, sau lưng, Phong Phi Duyệt mím chặt cánh môi, sắc mặt có chút rung động, “Trẫm biết rồi, người lui xuống trước đi.”

“Dạ.” Lý Yên hành lễ xong, vội vã cáo lui, hai người thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không giao nhau thêm một lần nào, Phong Phi Duyệt cho rằng, giữa hoàng đế và Lý Yên nhất định có vướng mắc gì đó, bây giờ xem ra, nàng ta thật sự là người không có chút tâm cơ nào, nếu không, hai người sẽ không lạnh nhạt mãi đến bây giờ.

“Tiểu Nguyệt Tử?” Thấy nàng thất thần, Cô Dạ Kiết xòe một tay ra đung đưa trước mặt nàng vài cái, Phong Phi Duyệt thấy cửa điện bị đóng lại, hất tay của hắn ra, “Thiếp không thích cái tên Tiểu Nguyệt Tử, khó nghe muốn chết.”

Hoàng đế kéo nàng lại gần, ôm ngồi lên trên đùi, “Vậy nàng muốn gọi là gì?”

“Để thiếp nghĩ xem.” Phong Phi Duyệt tập trung, thần sắc đầy nghiêm túc, Cô Dạ Kiết cười khẽ, một tay nắm lấy bàn tay thon mềm, “Còn tưởng là thật sao, cái tên Tiểu Nguyệt Tử này cũng đã truyền đi rồi, làm sao thay đổi được?”

Nàng ảo não lắc đầu, bỗng nhiên gật mình hiểu ra, “Chàng cố ý có phải không?”

“Không phải,” Về mặt hoàng đế vô tội, “lúc đầu, chúng ta cũng không nói phải gọi nàng thế nào, bây giờ, ta thật cảm thấy cái tên Tiểu Nguyệt Tử này không tệ, rất thích hợp với nàng.”

Phong Phi Duyệt khịt mũi, sau khi đứng dậy, đi về phía gương đồng bên cạnh, “Thật sự là không có ai nhận ra được thiếp.”

Cô Dạ Kiết vươn tay nắm lấy bả vai nàng, nhẹ nhàng ôm nàng trở lại, “Duyệt Nhi, không còn thân phận hoàng hậu nữa, nàng phải cẩn thận một chút, đặc biệt là hai mục giả kia, tuyệt đối không thể để bọn chúng nhận ra được nàng.”

“Chàng yên tâm,” Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “thiếp cứ đi theo chàng là được rồi.”

Trên khung giường, thanh bảo kiếm đại thúc cho vẫn treo ở đó như cũ, Phong Phi Duyệt chậm rãi tiến lên, lại mất đi dũng khí chạm vào, “Kiết, có tung tích gì của Quân Duyệt không?”

Hoàng đế đi tới sau lưng nàng, sắc mặt âm trầm, trong mắt xẹt qua tia hung lệ, “Không có.”

Ngón tay trắng nõn lướt nhẹ trên vỏ kiếm, trước mắt, màu sắc đỏ tươi nồng đậm lan tràn, đây là thanh kiếm đại thúc cho Quân Duyệt, nàng gọi một tiếng ‘cha’, lại cảm thấy cực kỳ hổ thẹn với bọn họ, hổ thẹn với Quân Nghi.

Phong Phi Duyệt lắc lắc đầu, không muốn càng nghĩ càng loạn, đại thúc nói đúng, sao không thuận theo tự nhiên.

“Đường xe vất vả, nàng cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi.” Cô Dạ Kiết chặn ngang eo nàng ôm lên, đi thẳng về phía giường phượng, sau lưng Phong Phi Duyệt chạm vào chăn gấm, hai tay nhỏ nhắn chống đỡ trước ngực hắn, “Đừng, trên người chàng có vết thương.”

“Ta sẽ cẩn thận,” Nam tử dè người xuống, khoe môi chạm nhẹ lên mặt nàng, “Duyệt Nhi, trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ, trẫm chỉ muốn nàng sinh cho trẫm một đứa con.”

Phong Phi Duyệt khẽ thở hổn hển, đáy mắt, có chút chua xót không ngừng dâng trào, “Thiếp, còn có thể sao?”

“Trẫm nói có thể, thì nhất định có thể!” Cô Dạ Kiết xòe tay che cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, “Tin tưởng ta.”

Phong Phi Duyệt nhẹ chớp hàng mi, vươn tay dờ tay của hắn sang một bên, giọng điệu trêu chọc, lại có chút bất đắc dĩ nặng nề, “À, đến lúc đó, chàng còn có thể gọi thiếp là Tiểu Nguyệt Tử sao?”

Cô Dạ Kiết biết nàng lo lắng cái gì, lật người nằm giữa trên giường, hắn kéo Phong Phi Duyệt lại trước ngực, “Trẫm lại không tin, trẫm đến cả con của mình cũng không bảo vệ được.”

Nằm yên không nhúc nhích, con, vẫn là nỗi khổ riêng trong lòng nàng, dưới bụng, giống như có từng trận co rút đau đớn truyền đến, âm ỉ mà rõ ràng.

Ánh trăng thưa thớt, hoàng đế vừa mới ngủ được một lúc, Phong Phi Duyệt liền rón ra rón rén đứng dậy, đem chăn gấm kéo lên đầu vai trần trụi lộ ra bên ngoài của nam tử, nhặt quần áo dưới đất lên, đi ra ngoài.

Mở cửa điện ra, liền thấy Lý Yên cúi đầu đứng đó, gương mặt yên tĩnh bị ánh trăng soi sáng có vài phần trắng bệch, thân thể vững vàng, Phong Phi Duyệt đến gần, chỉ thấy cô gái bỗng nhiên ngẩng đầu, nụ cười ảm áp, “Nguyệt công công.”

Đối với xưng hô này, Phong Phi Duyệt nhất thời không kịp thích ứng, có chút xấu hổ, “Hoàng thượng ngủ rồi, cô lui xuống trước đi.”

Lý Yên gật đầu, nghe lời an tĩnh lui ra.

Nhìn thân ảnh lặng lẽ của cô gái, Phong Phi Duyệt đứng nguyên một chỗ, khẽ thở dài.

Nàng chỉ muốn ra ngoài đi lanh quanh, vì ngại thân phận, cũng không dám đi xa, cẩn thận cất bước, vừa mới đi ra Phượng Liễm Cung, liền nghe thấy từ sau truyền đến một giọng nam nhân, “Nương nương.”

173. Chương 172: Mùi Vị

Chương 172: Mùi vị

Phong Phi Duyệt tất nhiên dừng bước, cảm thấy âm thanh này cực kỳ quen tai, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Mạch Thần Lại.

Nàng cũng không mở miệng trước, khoe mắt lóe lên, tiếp theo kéo ra. Nam tử một thân trường bào xanh nhạt, con người trong treo nhìn nàng, thần sắc khó nén kích động, nơi cổ họng nhấp nhô lên xuống, mở miệng nói, “Nàng trở lại rồi?”

Phong Phi Duyệt thấy bốn bề vắng lặng, sau khi đi tới dưới mái hiên, gật đầu, “Ta cho rằng, không ai có thể nhận ra ta.”

Mạch Thần Lại đứng bên cạnh nàng, dưới sống mũi kiên nghị, khoe miệng mấp máy, “Ta đối với mùi vị có một loại cảm giác đặc biệt, không cần nhìn, ta cũng có thể nhận ra được nàng.”

Phong Phi Duyệt nhẹ nhàng bật cười, thần sắc ấm áp, “Thật sao? Vậy huynh nói thử xem, mùi vị trên người ta ra sao?”

Mạch Thần Lại cười khê, vẻ mặt cũng cực kỳ nghiêm túc, “Là ta có thể nhớ được mùi vị.”

Phong Phi Duyệt cười nhẹ như gió, nốt ruồi đen trên mặt che giấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn cô lệ, sau lưng nàng tựa vào trụ đồng dát vàng trên hành lang, “Ta vốn cho rằng, sẽ không trở lại hoàng cung nữa.”

“Nàng sẽ,” Mạch Thần Lại nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn kia, “ta thủy chung luôn có một cảm giác, nàng sẽ trở về.”

Phong Phi Duyệt bật cười, phần tín nhiệm lẫn nhau đó vẫn còn, “Cảm ơn huynh.”

Nam tử không hiểu, thần sắc do dự, “Cảm ơn ta cái gì?”

Bản thân Phong Phi Duyệt cũng không giải thích rõ được, nàng gầy gầy sợi tóc, cau mày ngẫm nghĩ, “Dù sao, ta chỉ muốn nói câu cảm ơn.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, khóe miệng Mạch Thần Lại kéo ra mấy phần chua xót, hẳn vốn không muốn nghe hai chữ này, ‘cảm ơn’, luôn cố ý kéo dài khoảng cách giữa hai người bọn họ, không còn đường lui.

“Gần đây, trong cung vẫn yên bình?”

“Nơi này đã do thái hậu hai cung nắm quyền, sao còn có thể có cái gọi là yên bình.” Mạch Thần Lại thở dài, “Lấy thân phận của nàng bây giờ, muốn tự bảo vệ mình cũng khó khăn, còn có một chuyện, nàng phải cẩn thận đề phòng, lúc hoàng thượng lên đường có bảo ta bắt mạch cho Thi tiếp dư một lần, từ mạch tượng nhìn lại, cô ta đã không còn sử dụng hủ lang chi thuốc kia nữa. Nếu như đã biết quý trọng thân thể của mình, như vậy, nhất định sẽ có hành động tranh giành đến cùng, nàng phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể để cô ta nhận ra.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, lời của hắn, nàng cho đến bây giờ đều tin tưởng, mà hắn, vĩnh viễn đều đứng ở bên cạnh nàng, suy nghĩ cho nàng.

“Nàng...” Mạch Thần Lại do dự, giống như vô tình hỏi, “thân thể có chỗ nào khó chịu không, lồng ngực, có còn đau không?”

Hắn không nhắc đến thì thôi, bây giờ Phong Phi Duyệt nghe nói, không nhịn được hỏi ngược lại, “Ta trước kia không hề có bệnh tật gì về tim, không biết bắt đầu từ lúc nào, sau đó ta nghĩ lại kĩ càng, tựa hồ mỗi lần đều phát tác lúc thương tâm khổ sở, cái loại đau đớn cắn cốt đó, hình như cũng từng xuất hiện trên người chàng ấy, huynh hãy thành thật nói cho ta biết, bọn ta rốt cuộc là bị làm sao?”

Đối mặt với câu hỏi của nàng, Mạch Thần Lại trầm miệng khó biện minh, hắn không phải không tin Phong Phi Duyệt, mà là không dám mạo hiểm trên người hoàng đế, “Nàng yên tâm, chỉ là bệnh tương tư, bây giờ nàng cùng hoàng đế ở chung một chỗ rồi, có còn tái phát không?”

Phong Phi Duyệt chau mày nghĩ, “Cũng đúng, nhớ một người, có thể nhớ đến mức tim cũng đau, ta trước kia vẫn luôn không tin, bây giờ, lại không thể không tin.”

Nơi cổ họng Mạch Thần Lại nhấp nhô, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, đúng vậy, nhớ một người, thật sự sẽ nhớ đến đau lòng, nỗi nhớ trong lòng hắn, đã đau lại càng thêm đau.

Phong Phi Duyệt không dám ở lại lâu, Mạch Thần Lại nhìn thân ảnh rón ra rón rén của nàng biến mất nơi hành lang, gương mặt đã lâu không hề nói cười chậm rãi kéo ra, nam tử xoay người, thì ra, chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn, bảo vệ, cũng là một chuyện hạnh phúc như vậy. Chậm rãi trở về phòng luyện đàn, Lâm Doãn đang khom lưng bận rộn, thấy hắn đi vào, vội tiến ra đón, “Sư phụ, người đi đâu?”

Trên bàn, trong chậu nước nóng hơi khói lượn lờ, dưới đáy chậu trong suốt, có ba cây thảo dược màu đỏ tươi chìm xuống, phát ra mùi thuốc thanh ngát. Lâm Doãn cởi áo ngoài của hắn ra, vén tay áo lên, cả cánh tay của nam tử hiện ra một màu đen, đã kéo dài đến dưới tận khuỷu tay, “Sư phụ, không thể tiếp tục mãi như vậy được, chẳng lẽ không có cách nào sao?”

Mạch Thần Lại có vẻ ung dung, thản nhiên để lộ hết nửa bên lồng ngực, “Lúc phát hiện ra đã quá muộn rồi, nếu như trước đó, ta còn có thể bỏ đi một cánh tay, bây giờ, chẳng lẽ con muốn ta chém đứt một nửa thân người hay sao?”

“Đến lúc nào rồi, còn có tâm tư đùa giỡn.” Lâm Doãn thấm ướt khăn vải đã được ngâm qua thảo mộc, một tay giữ chặt cổ tay của hắn, tay kia dùng sức chà xát trên cánh tay nam tử, thân thể Mạch Thần Lại căng cứng, cắn chặt hàm răng, trên mặt đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Loại thống khổ này, giống như là sau khi bị phạt roi lại dùng nước muối vẩy lên vậy, tê thảm không nổi, da thịt màu đen bởi vì dùng sức xoa bóp mà hiện ra màu đỏ sẫm, máu huyết bắt đầu chậm chậm lưu thông, năm ngón tay cứng ngắc khẽ cử động, tê cứng không chịu nổi.

“Minh hoàng quý phi này thật sự là quá độc ác.” Lâm Doãn thấy hắn thủy chung cố nhịn, giọng điệu cứng rắn cũng mềm xuống, nghẹn lời mắng, “Chết cũng chết rồi, còn phải kéo theo người khác. Sư phụ, chúng ta đi tìm sư công đi, ông ấy nhất định sẽ có cách.”

“Nha đầu ngốc.” Âm thanh Mạch Thần Lại mang theo đau đớn, suy yếu vô cùng, chưa nói đến Mạch Tu liệu có giúp mình hay không, cho dù ông ta chịu giúp, đến cuối cùng, cũng chỉ có thể bó tay hết cách, “Ta đã xem qua cổ kim y thư, nhưng không ngờ, vẫn là có mối liên hệ mật thiết với vu thuật Miêu Cương. Minh hoàng quý phi dùng cổ độc lấy từ máu thịt của chính mình, há có thể dễ dàng hóa giải?”

“Vậy bây giờ phải làm thế nào, chịu chết sao?” Lâm Doãn nhất thời lờ miệng, trong mắt ngấn lệ, lại cố nén, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, “Chuyện sứt đầu mẻ trán còn cả một đồng, thật là phiền chết người ta mà.”

“Nha đầu ngốc,” Âm thanh Mạch Thần Lại run rẩy, thuận miệng trêu đùa, “tuổi còn nhỏ đã âu sầu thành ra như vậy, coi chừng sau này không ai thèm lấy.”

“Ai nói con muốn gả cho người ta chứ.” Trên tay Lâm Doãn dùng sức, vẻ mặt vẫn lo lắng như vậy, “Nhìn xem một nửa thân thể người đã như thế này rồi, bây giờ phải làm sao đây?”

“Không phải sợ, độc phu thê quần vẫn còn chưa giải, ta sao có thể chết trước chứ.” Mạch Thần Lại nhìn cánh tay đỏ bừng, từ từ hoạt động kinh mạch.

Nghe hắn nói như vậy, nước mắt Lâm Doãn khó khăn lắm mới kìm nén được cứ như vậy mà rơi xuống, “Sư phụ, người đừng nói những lời như vậy nữa, con thật sự rất sợ.”

Mạch Thần Lại rút cánh tay về, cài nút áo trước lại, sau đó đi tới trước cửa sổ, “Nói đùa với con thôi, ta vẫn là câu nói kia, chuyện của ta, tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai.”

Lâm Doãn tức giận, ngữ khí có chút hờn dỗi, “Biết rồi.”

Nam tử dựa vào trước cửa sổ, không nói thêm một câu nào nữa, trên cánh tay giống như bị lột một lớp da, chạm vào ống tay áo, đau đớn khó nhịn. Đúng vào lúc Lâm Doãn đi ngang qua, khoe miệng nam tử chậm rãi nâng lên, Lâm Doãn dừng chân, kể từ khi Phong Phi Duyệt rời đi, từ đó đến giờ cô chưa từng nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt Mạch Thần Lại, bây giờ gặp lại, quả thật chói sáng rạng rỡ.

Phong Phi Duyệt một đường vừa đi vừa chạy trở lại tầm điện, nàng tránh đi tai mắt, hai tay chỉnh chỉnh cái mũ trên đầu, vừa mới bước vào, liền nghe thấy một âm thanh xông tới trước mặt, “Lén lén lút lút làm cái gì đó?”

Nàng ngẩng đầu lên, liền thấy Thi tiếp dư đang đứng bên ngoài Phượng Liễm Cung, nha hoàn theo hầu bên cạnh một tay chỉ thẳng về phía mình, tư thái ngạo mạn, Đào Tâm đứng phía bên kia, cẩn thận đỡ lấy Thi tiếp dư, thấy nàng đi tới đây, nha hoàn kia trừng lớn hai mắt, hung dữ nói, “Đồ không biết phép tắc, nơi này chính là nơi hoàng thượng nghỉ ngơi.”

Phong Phi Duyệt bắt chéo hai tay trước người, đối với lời mắng mỏ của cô ta, cũng không thèm để ý, Thi tiếp dư hơi biến sắc, nhẹ giọng quả trách, “Phỉ Nhi, không được vô lễ, mau chịu tội với Nguyệt công công.”

“Nô tài tham kiến Thi tiếp dư.” Phong Phi Duyệt hành lễ trước, nha hoàn kia không tình nguyện nhìn nàng chòng chọc, thủy chung không chịu mở miệng. Hai mắt Phong Phi Duyệt nhìn chằm chằm mũi hài, vốn dĩ chỉ một câu thôi khách khí thôi cũng chẳng đáng gì, nhưng nàng chính là muốn nha hoàn kia phải nói ra

miệng, Thi tiếp dư thấy tình hình căng thẳng, sắc mặt đã có chút không vui. Đào Tâm sợ cô ta tức giận ảnh hưởng không tốt đến thân thể, vội vàng vươn tay đẩy nha hoàn kia một cái, “Ngươi là càng ngày càng không để chủ tử vào trong mắt nữa rồi.”

Cô gái ngẩn người, thần sắc đại biến, vội vàng cúi đầu xuống, “Nguyệt công công, là nô tỳ nhìn nhầm rồi ạ.”

Về mặt Thi tiếp dư có chút nhẩn nhện, mỉm cười nói, “Đều là bổn cung thường ngày quản giáo không nghiêm, xin Nguyệt công công đừng trách tội.”

Phong Phi Duyệt liền ngẩng đầu lên, thái độ của Thi tiếp dư vốn sẽ khiến một kẻ thân làm nô tài cảm thấy sợ hãi bất an, khách khí, gần như mang theo đề nén, “Nô tài không dám.”

“Hoàng thượng đâu, ngủ rồi sao?” Tầm mắt cô gái tự nhiên rơi thẳng lên trên mặt nàng, Phong Phi Duyệt cũng không né tránh, đối mắt nhìn thẳng, “Bẩm Thi tiếp dư, hoàng thượng đã ngủ say rồi ạ.”

Cô ta cũng không có ý định rời đi, bóng dáng đứng trong đình viện, mỏng manh dễ vỡ, bình sinh, khiến người khác muốn yêu thương. Phong Phi Duyệt thủy chung ngậm cười, cũng không phải không mủi lòng, đối diện với khuôn mặt như vậy, thậm chí có chút khó chịu, “Nương nương, chúng ta hôm khác lại đến.” Đào Tâm bên cạnh khuyên nhủ, Thi tiếp dư cũng không nhúc nhích, hướng mặt về phía cửa chính Phượng Liễm Cung, “Ta muốn đứng một lúc.” (Có chiêu xài hoài à, ảnh ngủ rồi chế ới, về đề :3)

Phong Phi Duyệt cảm thấy thực đau đầu, cô ta không chịu rời đi, vậy mình cũng phải đứng đây hầu mãi sao. Gió lạnh xào xạc, hai vai run lẩy bẩy, nàng vòng hai tay lên, rịt cổ lại, “Nương nương, bên ngoài gió rét, hay là để nô tài đi bẩm báo giúp người một tiếng.”

Thi tiếp dư mừng rỡ, vội vàng kích động theo lên trước, “Làm phiền Nguyệt công công.”

Phong Phi Duyệt khẽ chép miệng một cái, nàng đi phía trước dẫn đường, hai tay đẩy mở cửa điện, một đường đi vào, Thi tiếp dư liền theo sát đằng sau, đi vào trong nội điện, nàng ra hiệu bảo bọn họ dừng bước, còn mình nhẹ nhàng tiến lên. Hoàng đế nằm duỗi thẳng người, có vẻ rất mệt mỏi, ngủ rất trầm, đưa lưng về phía đám người, cũng không nhúc nhích.

“Hoàng thượng, Thi tiếp dư cầu kiến.” Phong Phi Duyệt gọi khẽ, cúi gằm mặt đợi nửa ngày trời, cũng không thấy hoàng đế có phản ứng. Bất đắc dĩ, đành phải tiến lên trước, tăng cao âm lượng lên một chút, “Hoàng thượng, Thi tiếp dư...”

“A...” Nàng thét lên một tiếng kinh hãi, người đã bị kéo qua, tư thế ngủ của Cô Dạ Kiết vốn không tốt, không thích nhất là bên tai léo nhéo ầm ĩ. Cả người Phong Phi Duyệt rơi thẳng xuống giường, nam tử nằm yên lại rồi xoay người qua, một chân thon dài vắt qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, gắt gao kẹp chặt nàng dưới thân mình, không nhúc nhích được, “Giường gấm này thật là ấm.”

Tư thế ái muội không chịu nổi, hoàng đế nghiêng đầu, chôn mặt trên cổ nàng nhẹ nhàng hít thở. Phong Phi Duyệt không dám thở mạnh, mấy người đứng gần đó bốn mắt nhìn nhau, ai cũng mặt đỏ tía tai. Nàng gơ tay đẩy nhẹ một cái, ngại vì có người khác ở đây, không dám có hành động gì quá lỗ mãng, một lát sau, dứt khoát nhắm mắt lại, làm như không thấy không biết gì cả.

Cô Dạ Kiết ngủ một giấc sáng khoái, mơ mơ màng màng, mở mắt ra liền thấy Phong Phi Duyệt nằm vùi trước ngực mình, con ngươi trong trẻo đối diện hẳn, “Sao vẫn còn mặc bộ đồ này.”

“Vừa nãy Thi tiếp dư có qua đây.”

“Ừ.” Về mặt hoàng đế còn có chút ngái ngủ, một tay kê gối gò má, “đêm nay, rốt cuộc có thể an tâm ngủ một giấc ngon lành rồi.”

Phong Phi Duyệt không nói lời nào, Cô Dạ Kiết nheo mắt, bờ môi tà tứ nhẹ cong lên, “Bình giám chưa lại đồ rồi?”

“Ai là bình giám chưa?” Phong Phi Duyệt phản bác, gơ tay muốn đẩy nhẹ một cái, lại bị hắn gơ tay tóm lấy, “Duyệt Nhi, có nàng ở bên cạnh, đúng là khác hẳn.” (Tội anh, thiếu hơi vợ có khác :v)

Phong Phi Duyệt tỳ trán lên khuôn cằm kiên nghị của hắn, “Thiếp lúc nào cũng ở bên cạnh chàng như vậy, trong cung liệu có đồn đãi bậy bạ không?”

“Ai dám.” Cô Dạ Kiết đáp nhẹ một tiếng, nguy hiểm không thể xem thường, “Kẻ nào dám nói lung tung, trăm lần cắt lưỡi kẻ đó.”

Dựa vào thân phận hạ nhân theo hầu, Phong Phi Duyệt mỗi ngày đều theo sát bên cạnh Cô Dạ Kiết, đến cả thượng triều buổi sáng cũng không rời, người trong cung vốn không biết Tiểu Nguyệt Tử này là từ đâu tới, dần dà, đủ loại suy đoán không ngừng lan truyền.

“Tỷ tỷ, tỷ không nói nhầm đấy chứ?” Đông thái hậu suất thì phun cả nước trà trong miệng ra ngoài, bà ta rút khăn gấm lau lau khóe môi, vội vàng mở miệng, “Làm sao có thể.”

“Muội xem hoàng đế từ sau khi hồi cung đến giờ có truyền vị phi tần nào đến thị tẩm không?” Tây thái hậu vuốt ve chỉ sáo lạnh lạnh, giọng điệu mập mờ, “Tiểu thái giám kia cả ngày lẫn đêm dính lấy không rời, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng ở lại Phụng Liễm Cung, không phải ý đó, thì còn có thể giải thích sao đây?”

“Hoàng đế chuyến này xuất chinh, chẳng lẽ đến cả phương diện hứng thú kia cũng thay đổi?” Đông thái hậu vẫn có hoài nghi, “Hay là, phái người điều tra ngọn nguồn tiểu thái giám kia xem thế nào.”

“Không vội.” Mạch Tu khoát tay ngăn lại, trầm mặc đứng dậy, “Theo trình sát biên quan báo lại, hoàng hậu bị bắt cóc trên đường áp tải, hoàng đế đối với cô ta chung quy vẫn lưu lại đường sống, kẻ sách hiện giờ, là tìm ra hoàng hậu trước, lần nữa nhờ cô tận gốc.”

“Nhưng mà, Quân gia đã tan rã, một khâm phạm đang lẫn trốn có thể làm được gì?”

“Không hẳn vậy.” Tây thái hậu nghe nói, hướng Mạch Tu gật gật đầu, “Quốc sư nói không sai, một ngày chưa diệt trừ, cô ta thủy chung là một mầm họa, tiểu thái giám kia có lẽ cũng chẳng phải đại sự gì to tát, ngày nào đó, đợi đến khi thời cơ chín muồi, trừ đi là được.”

Đông thái hậu thấy hai người bọn họ quan điểm trước sau thống nhất, liền có chút không vui, sắc mặt lạnh xuống.

“Quân gia sụp đổ, ta vốn tưởng rằng, thế lực triều đình sẽ phân đều cho cả hai bên, không ngờ, hoàng đế đã sớm có tính toán, bây giờ nếu lại hành động thiếu suy nghĩ, đã khó lại càng thêm khó rồi.” Tây thái hậu nhúc nhích đầu không thôi, một tay khẽ xoa trán.

“Tỷ tỷ, tỷ có cảm thấy, chuyện hoàng đế lên ngôi lúc trước, rất kỳ lạ hay không?”

Tây thái hậu thần sắc lạnh lẽo, đáy mắt thoáng qua chút nghi hoặc, “Bổn cung đã phái người đi ra ngoài điều tra mấy kẻ cung nhân hầu hạ bên cạnh tiên hoàng năm đó, đã qua nhiều năm như vậy, lại không hề có tin tức, một chút chút cũng không có.”

“Điều tại chúng ta lúc đó bị chậm một bước, hơn nữa thánh chỉ đã làm giả trước đó còn bị đánh tráo, mới có phiền phức ngày hôm nay.”

“Muội muội!” Tây thái hậu trong mắt có chứa cảnh cáo, hung hăng liếc bà ta một cái, “Nhiều lời tắt sơ xuất, muội đừng vội nói xằng nói bậy.”

Đông thái hậu liền giật mình, trong lòng tuy biết không ổn, nhưng giọng điệu vẫn không phục, “Ở đây cũng không có người ngoài.”

Tầm mắt Mạch Tu tự nhiên lướt qua khuôn mặt hai người họ, cũng không hỏi tới, mà bưng chén trà nóng trên bàn lên, tự mình thưởng thức.

174. Chương 173: Nhớ Lại Chuyện Cũ

Chương 173: Nhớ lại chuyện cũ

Năm ngón tay Tây thái hậu bấm chặt vào mặt bàn, ánh mắt như có như không rơi lên mặt Mạch Tu, “Quốc sư, có vài chuyện, bốn cung vốn cũng không muốn lừa gạt ngài.”

Người đàn ông lơ đãng, đặt chén trà trong tay xuống, “Ta biết.”

Tây thái hậu hình như có chút đau đầu, một tay chống lên gò má, “Chuyện khiến bốn cung đau đầu nhất, là phần thánh chỉ lúc hoàng đế lên ngôi kia, đã nhiều năm như vậy, tìm khắp nơi không thấy, thủy chung khiến quả tim này của ta không yên định được.”

Mạch Tu thấy bà ta không giấu giếm nữa, đầu ngón nhẹ nhàng đảo quanh mép chén trà, “Thánh chỉ là được dùng để hoàng thượng đăng cơ, Tây thái hậu vì sao lại lo lắng như vậy?”

“Huynh không biết đâu. ” Đông thái hậu chen vào, hạ thấp giọng nói, “Phần thánh chỉ đó là giả.”

“Giả?” Mạch Tu kinh ngạc không nhẹ, trong lòng bình tĩnh ngấm lại, “Hai người đã biết là giả, vì sao lúc đầu không ngăn cản?”

Sắc mặt thái hậu hai cung đều u ám, Mạch Tu mơ hồ cảm giác thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc, Đông thái hậu nhìn người phụ nữ bên cạnh một cái, thấy bà ta cũng không có ý giấu giếm, lúc này mới lên tiếng nói, “Thánh chỉ là từ An Đức Cung ban ra, sao có thể là giả? Bọn ta cũng đành phải cắn răng nuốt vào bụng.”

“Ý của người là, lúc đầu các người đã chuẩn bị một phần thánh chỉ giả, đến khi đại sự sắp thành, lại bị đánh tráo, thúc đẩy hoàng đế bây giờ thuận lợi đăng vị. Mà phần đánh tráo kia, cũng là giả?” Về mặt Mạch Tu đây khó tin, thái hậu hai cung bốn mắt nhìn nhau, một lát sau, nghiêm túc gật đầu.

“Vậy tiên hoàng, có để lại thánh chỉ nói đem ngôi vị hoàng đế này truyền lại cho ai không?”

“Không có.” Tây thái hậu lắc đầu, “Lúc tiên hoàng băng hà, chỉ có mấy tên cung nhân túc trực bên cạnh, khi đó ông ta đã sớm thần trí hồ đồ, vả lại, triều chính sau này lỏng lẻo, rất nhiều việc giao cho thừa tướng một tay xử lý, nếu nói quả thật có thánh chỉ truyền ngôi, cũng chẳng có mấy người tận mắt nhìn thấy.”

“Vậy theo ý của Tây thái hậu, kế sách hiện giờ, chính là tìm được phần thánh chỉ trong tay hoàng thượng.” Mạch Tu thần sắc bình tĩnh, suy nghĩ chu toàn, “Liệu có khả năng, thánh chỉ đã bị phá hủy, chết không đổi chứng?”

“Không thể nào.” Tây thái hậu khẳng định chắc chắn, tròng mắt đầy kiên định, “Thánh chỉ truyền ngôi qua từng triều đại, tuyệt đối không thể bị phá hủy, ăm ứ năm đó, bốn cung vẫn còn bị ghen cho đến bây giờ.”

Bàn tay nện lên mặt bàn gỗ lim một cái, Đông thái hậu cũng oán giận không kém, “Nếu không phải hần nhanh hơn một bước, hoàng đế bây giờ chính là Lệ Nhi.”

Tây thái hậu vuốt ve chỉ sáo hình thù kì dị, môi đỏ tươi mím chặt, khóe miệng vẽ ra nụ cười rất nhạt, Mạch Tu ngẩng đầu lên, từ trong đôi mắt chòng chọc như hổ đói kia, ông ta nhìn ra được dã tâm cùng giễu cợt. Đông thái hậu có đôi khi tính khí nóng nảy, nhưng lời nói lại không để trong lòng, Tây thái hậu ngược lại, trầm ổn tâm cơ hơn nhiều.

Phong Phi Duyệt đi ra tắm điện, mới đi được không bao lâu, liền nhìn thấy Lý Yên ở trước mặt mình, vội vội vàng vàng chạy về một phía.

Nàng núp sau cây trụ đồng, thấy cô gái quan sát hai bên, thần sắc có chút khẩn trương, Phong Phi Duyệt nắm chặt vạt áo, vội vàng theo phía trước, Lý Yên nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai, liền khom lưng chui vào khu rừng trúc bí mật kia.

Phong Phi Duyệt đứng ở lối vào, chân chừ không nhấc chân, không chỉ một lần, hoàng đế mỗi khi có chuyện phiền lòng sẽ tới đây, cánh rừng này, dường như lưu giữ rất nhiều chuyện của hần cùng Lý Yên.

Hơi lạnh xôn tới trước mặt khiến nàng phải nín thở đi về phía trước, sâu trong rừng trúc, so với nơi bình thường tất nhiên sẽ lạnh lẽo hơn nhiều, đã có hơi thở đầu mùa đông. Phong Phi Duyệt vừa mới đi vào, liền nghe thấy tiếng nói chuyện rất nhỏ xuyên qua lá trúc mỏng manh truyền đến, nàng tìm một hòn non bộ kín đáo nép mình trong đó, chỉ lộ ra cái đầu.

“Sao muội lại ở đây?” Lý Yên kéo cô gái đang đưa lưng về phía mình một cái, “Ngộ nhờ để hoàng thượng nhìn thấy.”

“Hoàng thượng? Sao hoàng thượng có thể nhìn thấy, tỷ tỷ, có phải tỷ cho rằng chàng ấy vẫn sẽ đến đây không?” Thanh âm mềm mại mang theo mang theo vài phần giễu cợt mập mờ, “Nơi này, muội vẫn không bỏ xuống được sao?” Không cần quay đầu lại, chỉ từ âm thanh đó, Phong Phi Duyệt cũng có thể phân biệt được ai là ai.

“Ỗ Đình...” Thần sắc Lý Yên vẫn bình thản như vậy, “Đây chỉ là một khu rừng trúc mà thôi, nên bỏ xuống, ta đã sớm bỏ xuống rồi, ngược lại là muội, hà tất phải miễn cưỡng nắm lấy không buông chứ?”

“Lời này của tỷ là có ý gì?” Đôi môi Thi tiếp dư run rẩy, hàn ý phát ra tán loạn trong mắt bị cố ý che giấu. Đáy mắt cô ta vờn lệ, một ngón tay chỉ vào lồng ngực mình, “Bỏ xuống, nói thì đơn giản, Lý Yên, ta vẫn luôn xem tỷ như tỷ tỷ mà đối đãi, tỷ nói cho ta biết, phải làm thế nào mới có thể buông xuống.”

“Ỗ Đình,” Lý Yên kéo hai tay cô ta, “ta hiểu muội vốn không cam lòng, nhưng việc đời đã định như vậy rồi, chớ có cưỡng cầu nữa, ta trông coi khu rừng trúc này, vốn cũng không bỏ xuống được...”

“Tỷ tỷ,” Thi tiếp dư lên tiếng cắt đứt, “trong lòng ta đau, tỷ không hiểu được, không ai có thể hiểu được.”

Ngữ khí ai oán dần dần kéo đến, cô gái lão đảo vài bước, ngồi xuống ghế đá bên cạnh, “Hoàng thượng hồi cung rồi, mấy ngày nay, Cảnh Dạ Cung chàng ấy cũng không hề bước qua một bước.”

Lý Yên ngồi xuống trước mặt cô ta, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Nương nương không có ở đây, muội phải cho hoàng thượng chút thời gian thích ứng.”

Thi tiếp dư lắc đầu, cũng không nói gì cả, ngồi chẳng bao lâu, liền cô độc đứng dậy. Cô ta cũng không đi ra khỏi rừng, đứng lưỡng lự một chỗ, sau đó phía chân trời đột nhiên có cơn mưa nhẹ, từng giọt tí tách rơi xuống. Cô gái đứng trong vườn, làn váy lụa mỏng manh kiêu diễm quét dưới mặt đất, không bao lâu, mái tóc liền bị nước mưa thấm ướt, cô ta đứng phía đối diện Phong Phi Duyệt, như vậy nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô gái khổ sở cong lên, thân thể, lạnh run lấy bầy.

“Ỗ Đình...” Lý Yên nắm hai vai cô ta, kéo cô ta về phía hòn non bộ bên cạnh, “Thân thể muội còn yếu như vậy, thật sự không muốn sống nữa rồi!”

Phong Phi Duyệt thấy hai người biến mất trong tầm mắt, nàng cúi thấp lưng xuống, khom người cùng đi theo bọn họ, chọn một chỗ kín đáo ẩn thân. Trong hòn non bộ mơ hồ có ánh sáng từ thạch bích theo khe hở chiếu xạ ra ngoài, thì ra, bên trong còn có bồng lai tiên cảnh.

“Đây...” Thi tiếp dư nghi hoặc nhìn quanh bốn phía, thấy bên trong không chỉ có chao đèn treo trên cao, còn có giấy và bút mực đơn giản, “không ngờ, còn có một nơi như thế này.”

Lý Yên ngưỡng ngừng thu dọn đồ đạc, “Ta thích thanh tĩnh, thường ngày hầu hạ ở Phượng Liễm Cung xong, có đôi khi sẽ đến bàn đá này ngồi một lúc.” Cô thu dọn mấy bức họa tiện tay vẽ, xếp gọn trên bàn đá, “May mà, không có ai đến quấy rầy.”

“A, đây là cái gì?” Thi tiếp dư nhìn quanh bốn phía, thấy trên thạch bích khắc đầy hoa văn đủ hình đủ kiểu, thoát đầu mới nhìn, cũng không có ý nghĩa gì, giống như là tiện tay vẽ ra, nhưng lại rõ ràng khắc lại từng ngày từng ngày. Thi tiếp dư đứng lên, men theo những hoa văn kia nhìn lại một lượt. Lý Yên thần sắc khẩn trương, vội vàng che giấu nói, “Đây là thường ngày ta tiện tay vẽ thôi, muội mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

“Tỷ tỷ,” Thi tiếp dư gọi một tiếng, Lý Yên vừa mới quay người sang chỗ khác liền khựng lại, chậm chậm xoay đầu lại, “Sao vậy?”

Cô gái không hề chớp mắt nhìn nàng chằm chằm, tiếp theo ngón trỏ mảnh khảnh chỉ lên thạch bích kia, “Ngày này, muội vẫn còn nhớ rất rõ.” Sắc mặt Lý Yên tái nhợt, theo tay Thi tiếp dư nhìn lại, trên mặt đá thô ráp lồi lõm, lưu lại đó, là vài món đồ duy nhất nàng có thể giữ lại. Hai mắt Thi tiếp dư như bị đâm chích, y phục thấm ướt dính lên người, càng lộ vẻ mỏng manh, “Đó là ngày hoàng thượng đón ta đến bên cạnh chàng.”

Nơi cổ họng Lý Yên tắc nghẽn, một chữ không thốt ra được. Bên ngoài, Phong Phi Duyệt nín thở, trái tim càng nảy lên cao, vô cùng khẩn trương.

“Suy cho cùng, chung quy là ta có lỗi với tỷ.” Ngữ khí Thi tiếp dư mềm xuống, thấy Lý Yên cứng ngắc bất động, cô ta nâng hai tay cô gái lên, hai người cùng nhau ngồi xuống.

“Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ chuyện năm đó chứ?”

Lý Yên nhắm mắt nhìn về phía chao đèn vải lụa màu vạt nhạt trên cao, cô dựa vào mặt tường đã lạnh băng, tầm mắt, xuyên qua thời gian, rơi vào một nơi rất xa.

“Xem cái bộ dạng vụng về hậu đậu của người, mau, nhanh nhẹn một chút, cái này, còn có mấy cái này, tất cả đều phải giặt sạch.” Một cô cô hai tay chống nạnh, cây roi mây vừa dài vừa nhỏ trong tay vụt lên người một cô gái, vẻ mặt dữ tợn làm người ta sợ hãi.

“Cô cô, cô cô chớ nên tức giận.” Lý Yên vung tay làm nước đọng dính lên ống tay áo, cô bước chanh tiến lên, hai tay kéo khuỷu tay cô cô kia, “Ồ Hoán Sa Cung có ai không biết tính tình cô cô là tốt nhất, nha đầu này ngược lại chịu khó siêng năng, chỉ là tay chân có chút vụng về, ta à, thay cô ta xin cô cô người tạ lỗi.”

“Còn người chính là dẻo miệng nhất.” Cô cô kia chỉ cô gái ngồi dưới đất một cái, “Sớm muộn cũng bị nó làm tức chết, ta cũng không quản nữa, người tốt chịu tội, các người tự mà lo liệu đi.”

“Cảm ơn cô cô.” Lý Yên không ngừng gật đầu, tiến lên ngồi xổm xuống, phân loại y phục vừa được mang tới để đem đi giặt, cô đảo mắt ngó chừng, thấy cô cô quản sự đã đi xa, lúc này mới trách cứ nói, “Ỗ Đình, cái tính khí này của muội, chỉ có nước bị người ta ức hiếp.”

Cô gái khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cô ta dung mạo thanh tú, nụ cười trong trẻo, “Có tỷ tỷ ở đây, sợ cái gì chứ.”

Lý Yên hết cách với cô ta, ngón tay nhỏ nhắn gõ nhẹ lên trán cô ta một cái, “Muội đấy, để ta nói tốt cho muội như vậy.”

Mỗi ngày ở Hoán Sa Cung đều rất cực khổ, hơn nữa Thi Ý Đình tử nhỏ tính tình nhu nhược yếu đuối, công việc trong tay so với người khác tất nhiên sẽ nhiều hơn vài phần. Trong hậu viện, giường đệm của hai người khít khao dán sát lại làm một, đợi đến đêm khuya yên tĩnh, Lý Yên thấy mọi người xung quanh đã ngủ say, lúc này mới từ trong chăn gấm chui đầu ra, vươn tay khẽ đẩy cô gái bên cạnh, “Ỗ Đình...”

Chấn mềm chuyển động, một đôi mắt trong trẻo đối diện Lý Yên, cô gái dè thanh âm xuống thật thấp, “Tỷ tỷ, tỷ cũng chưa ngủ sao?”

“Ta ngủ không được.” Lý Yên tỷ cầm vào mu bàn tay, đầu tóc có chút rối, tắt đèn rồi, trong phòng tuy chỉ có khoảng không gian đen kịt, nhưng Thi Ý Đình vẫn có thể nhờ vào ánh trăng sáng rực bên ngoài, thấy khuôn mặt cô gái đỏ bừng.

“Ỗ Đình, muội đã từng yêu thích ai chưa?”

Sắc mặt cô gái theo đó ửng hồng vội vàng lắc đầu, “Tỷ tỷ, tỷ nói nhăng cuội gì vậy.”

Lý Yên thần bí nhếch miệng, cô cẩn thận lục lọi trong chăn gấm nửa ngày, lúc đưa ra, trên tay cầm một chiếc ban chỉ ngọc* sáng long lanh, “Có đẹp không?”

(Ban chỉ ngọc: Một loại nhẫn đeo trên ngón tay cái)

Thi Ý Đình đưa tay nhận lấy, đặt chiếc ban chỉ giữa lòng bàn tay, đưa về phía ánh trăng bên ngoài, hai mắt nhắm lại, “Thật là đẹp, tỷ lấy được ở đâu vậy?”

“Là người khác cho đấy!” Lý Yên ngọt ngào kéo chăn gấm lên đầu vai, “Huynh ấy nói, huynh ấy sẽ đưa ta ra ngoài.”

Thi Ý Đình nắm lấy chiếc ban chỉ càng lúc càng chặt, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên cứng đờ, con ngươi lóe lên, hiện ra vài phần né tránh không muốn tiếp nhận, “Vậy, vậy sao.”

“Ỡ Đình, muội làm sao vậy.” Lý Yên khấn trương vươn tay cầm lấy cổ tay trắng nõn của cô gái, cô biết cô ta đang lo lắng điều gì, “Muội yên tâm, chỉ cần ta có thể ra khỏi Hoán Sa Cung này, ta nhất định dẫn muội ra ngoài.”

Trả lại chiếc ban chỉ vào tay Lý Yên, Thi Ỡ Đình miễn cưỡng gượng cười, trong mắt hiện rõ bất lực cùng không nỡ, “Ỡ tỷ, người đó là ai?”

Lý Yên giữ chiếc ban chỉ trong lòng bàn tay, trong mắt, kiên nghị vụn phần, “Chúng ta chỉ gặp nhau mấy lần trong hòn non bộ ở ngự hoa viên, trời tối quá, ta không nhìn rõ bộ dáng của huynh ấy, nhưng mà, giọng nói của huynh ấy cực kỳ hay, ta nghe qua một lần rồi, sau này liền không quên được.”

“Nhưng mà, hẳn thật sự sẽ đến đón tỷ sao?”

“Nhất định sẽ,” Lý Yên chắc chắn, “ta không thể khẳng định, nhưng mơ hồ biết được, huynh ấy là người trong cung này, ta nhờ người xem qua, chiếc nhẫn này không phải là đồ vật bình thường, chỉ có hoàng tử mới có.”

“Có thật không?” Thi Ỡ Đình cũng bật thốt lên, ánh mắt đầy ước ao, “Ỡ tỷ, hẳn cũng chưa gặp mặt tỷ bao giờ sao?”

Lý Yên gật đầu, nụ cười ấm áp, “Chúng ta đã nói rồi, phải để lần đầu tiên gặp mặt, lưu lại đến khi huynh ấy tìm được ta.”

Cô gái nghiêng đầu, nhìn nụ cười phấn khởi của Lý Yên, Thi Ỡ Đình chống một tay lên gò má, trong lòng đột nhiên ửng lên chua xót, “Ỡ tỷ, tỷ đi rồi, muội thật sự rất sợ.”

“Ỡ Đình,” Lý Yên nắm chặt tay cô ta, đầu ngón tay lạnh như băng dùng lực mà kiên định, “tin tưởng ta, ta nhất định sẽ đưa muội ra ngoài.”

Thi Ỡ Đình gật đầu, hai người nắm tay nhau cùng đặt giữa khung giường, màn đêm tối đen, ngoại trừ tiếng nói chuyện rì rầm ở bên ngoài, chỉ còn lại tâm tư của từng người.

“Bảo người làm một chút chuyện như vậy lại dám mạnh miệng!”

Hôm sau, Lý Yên vừa mới bước vào Hoán Sa Cung liền thấy đám nha hoàn vây quanh một chỗ, nàng nhấc chân tiến lên, chợt thấy một bóng người lướt qua trước mắt, âm thanh thân thể bị đẩy ngã đụng vào thùng nước kịch liệt truyền đến, nàng lúc này mới nhìn thấy rõ người kia là Thi Ỡ Đình.

“Đình Nhi...” Lý Yên chưa bao giờ gọi tên của cô ta, cả Hoán Sa Cung, cũng không có một ai biết tên họ đầy đủ của cô ta.

“Tiểu tiện nhân, còn dám giả chết.” Một nha hoàn lớn tuổi đẩy Lý Yên ra, túm tóc Thi Ỡ Đình lôi sang một bên đánh tới, “Ta cho ngươi mạnh miệng!”

Cô gái nhịn đau, nước mắt đã sớm tuôn rơi, Lý Yên vừa gấp vừa giận, vội vàng tiến lên che chở, “Muội ấy có tên hoàng đế, các người hà tất phải chà đạp người ta như vậy?”

“Chuyện này không liên quan đến ngươi,” Đám người vây lại tiến lên, “bọn ta chính là muốn dạy dỗ nó.”

“Ỡ tỷ...” Sau lưng, cô gái vươn tay kéo tay áo cô, uất ức khóc, “muội không có cãi lại, thật sự không có.”

Trái tim Lý Yên đau xót, vội dùng thân thể che chở cô gái phía sau, “Các người nhìn xem, Hoán Sa Cung đang yên đang lành bị quấy thành cái dạng gì rồi, một lát nữa nếu như xiêm y của nương nương vẫn chưa sạch sẽ, các người khỏi tranh cãi nữa, dứt khoát cùng nhau đi xuống Diêm La Điện hết đi.”

Đám người hai mặt nhìn nhau, đúng lúc cô cô xắn tay áo đi vào, “Tạo phản rồi, ai làm đây!”

“Đi.” Nha hoàn dẫn đầu nháy mắt, những người liên can vội vàng tản ra, lúc cô ta xoay người, vẫn còn hung tợn quay đầu lại nói, “Người có bản lĩnh, thì đừng có rời khỏi đây nửa bước, bằng không, ả ta ở Hoán Sa Cung sẽ không có kết cục tốt.”

Thi Ỡ Đình nhịn đau, thấy cô cô đang đi về phía bên này, vội vội vàng vàng thu dọn đồng bừa bọn dưới đất, Lý Yên thấy thế, kéo tay cô ta lại, không để cho cô ta có động tác gì khác.

Cô cô đi tới trước mặt hai người, nhìn dưới đất một cái, lại thấy cả người Thi Ý Đình đều là vết thương, cũng không có làm khó như thường ngày nữa, mà đi thẳng ra ngoài.

Trở lại chỗ ở, Lý Yên không nói tiếng nào, thấy cô không nói lời nào, Thi Ý Đình chỉ đành phải lấy lòng kéo tay áo cô, “Tỷ tỷ.”

Lý Yên ngừng động tác trong tay, đột nhiên dùng sức đem băng vải ném lên giường, “Cái bộ dạng này của muội, bảo ta sao có thể an tâm mà đi được? Muội tại sao không thể học cách tự bảo vệ mình, không y lại vào ta nữa!”

Cô gái sợ hãi co rúm hai vai lại, cô ta chưa từng thấy Lý Yên nổi giận như vậy, “Xin lỗi, tỷ tỷ, muội sẽ không liên lụy đến tỷ nữa.”

Lý Yên thấy cô ta sắp khóc, lại cố nén, lòng lập tức mềm xuống, để cho cô ta tựa vào vai mình, “Ý Đình, ta không phải có ý đó, ta chỉ là nóng lòng, sợ muội lại bị ức hiếp.”

175. Chương 174: Nam Sủng

Chương 174: Nam sủng

Thi Ý Đình lệ vụn đầy mặt, thần sắc vô tội, cô xoa vết bầm trên tay, từ từ cúi đầu xuống.

“Tỷ tỷ, muội không có làm gì sai, bọn họ sao lại đối với muội như vậy.”

“Nha đầu ngốc.” Lý Yên vươn tay vỗ nhẹ lên lưng cô ta, “Trên đời có rất nhiều chuyện, là không thể dùng đạo lý để nói, ta không thể nào ở bên cạnh muội cả đời, muội sớm muộn cũng phải có ngày tự mình đối mặt.”

Thi Ý Đình hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lý Yên, ánh trăng xuyên qua góc cửa sổ chiếu vào, càng làm nổi bật vẻ khiếp nhược trên mặt cô gái, cánh tay ôm Lý Yên càng lúc càng thu chặt, “Tỷ tỷ, bắt luận như thế nào, muội cũng sẽ chờ tỷ.”

Hai người tựa đầu chung một chỗ, trong thâm cung nội uyển, có thể có được thâm tình như thế này vốn không nhiều, Lý Yên nắm chặt bả vai cô gái, sau khi trấn tĩnh một hồi, Thi Ý Đình mới chậm rãi nhắm mắt lại, đã ngủ say.

Thu xếp ổn thỏa cho cô ta, Lý Yên khoác thêm chiếc áo, thấy thời gian không sai biệt lắm, liền rón ra rón rén đi ra ngoài. Ước định của bọn họ, cô không hề quên, nàng càng hiểu rõ hơn, nam tử nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình, đến đón cô ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, cô không dám ở lại lâu, bước chân trở về, vừa đến trước cửa, liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu hô đau.

Không chút do dự đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Thi Ý Đình bị đám người trong phòng dồn đến góc tường, cô ta che hai tay trước người, đôi mắt to tròn trong sáng liếc thấy thân ảnh vừa tiến vào, lập tức sáng rực lên, “Tỷ tỷ...”

“Xảy ra chuyện gì?” Lý Yên trở tay đóng cửa lại, sắc mặt lạnh xuống.

Nữ tử dẫn đầu chính là nha hoàn lúc trước, ả ta sai người đốt hết đèn lên, lập tức, cả gian phòng cũng sáng rực, “Bọn ta nghi ngờ ở đây có kẻ trộm.”

Lý Yên tiến lên, đi tới trước mặt Thi Ý Đình đã cuộn tròn thành một đoàn, “Đình Nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tỷ tỷ...” Cô gái núp sau lưng cô, tầm mắt bị từng đôi mắt hung ác kia đè ép, Lý Yên thấy cô ta không nói lời nào, liền giơ hai tay nhẹ rơi lên đầu vai cô ta, “Không phải sợ, nói cho ta biết.”

Thy Ý Đình nơm nớp lo sợ, một lát sau, mới giơ bàn tay đang nắm chặt ra, đưa tới trước mặt Lý Yên, “Bọn họ muốn cái này, muội không cho...”

Trên da thịt trắng nõn, chiếc ban chỉ ngọc kia càng phát sáng long lanh. Lý Yên đưa tay ra, đầu ngón tay còn chưa chạm đến, liền rút trở về, thần sắc đầy phẫn nộ, cô quay đầu lại nói với đám người đang vây quanh bên cạnh, “Các người nói ở đây có kẻ trộm, là có ý gì?”

“Người nhìn xem thứ ở trên tay ả ta, một nha đầu ti tiện như ả, không phải trộm, thì đào ở đâu ra?” Nha hoàn kia một tay chống nạnh, vênh vác tự đắc chỉ vào Thi Ý Đình, “Khóc khóc khóc khóc, nhìn cái bộ dạng này của người chỉ thấy bức bối.”

Lý Yên nghe thấy thế, đột nhiên đứng bật dậy, giơ tay dùng sức hất cánh tay ả sang một bên, “Vật này là của ta, ai mà không có vài ba món đồ quý giá trong người. Vậy ta hỏi người, đôi trăm cái thường ngày người hay đeo là đào ở đâu ra?”

“Đó là Tây Cung nương nương ban thưởng.” Về mặt cô ta có hơi chột dạ, giọng điệu vẫn cường ngạnh như cũ.

“Ban chỉ này của ta cũng là chủ tử ở trên ban thưởng, sao, có cần phải nói rõ với người là vị chủ tử nào hào phóng như vậy, người còn có gan đi đối chất nữa hay không?” Lý Yên đứng ở trên giường, từ trên cao nhìn xuống đám người, “Người tốt nhất nhìn cho rõ ràng, Hoán Sa Cung này không phải ai cũng có thể tùy người ức hiếp, nếu như người còn dám làm loạn, bị bên trên biết được, tất cả đều đừng mơ được yên ổn.”

Tính tình Lý Yên, người trong Hoán Sa Cung đều biết rõ, cứng rắn, thường ngày cũng không có ai dám đi chọc vào, nha hoàn bên cạnh rồi rít xúm lại, “Thôi thôi, làm rõ là được rồi, đều là tỷ muội một nhà.”

Nha hoàn dẫn đầu cũng đành nuốt cục tức trong bụng xuống, hai mắt vẫn hung hăng nhìn chòng chọc lên người Thi Ý Đình, Lý Yên thấy đám người tản đi rồi, lúc này mới ngồi xuống, trở lại bên cạnh cô ta, “Muội sao rồi?” Vươn tay vạch lọn tóc dính bên gò má cô ta ra, cô gái cuống quýt né tránh, một bên gò má sưng đỏ lợi hại, “Thật là quá đáng!”

“Tỷ tỷ, bỏ đi.” Thi Ý Đình lôi kéo tay áo cô, vén chăn gấm lên ý bảo Lý Yên cùng nhau chui vào, “Mau cất kỹ vật này đi, lúc này suýt chút nữa thì bị bọn họ moi ra, muội bị dọa chết mất, may mà không có bị cô ta cầm đi.” Cô gái coi nó như bảo bối trân quý dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, giao vào trong tay Lý Yên.

“Ý Đình...” Cô gái cắn cắn môi dưới, cầm ban chỉ trên tay, tựa hồ, rất khó mở miệng, “Ngày mai, huynh ấy sẽ đến đón ta ra ngoài.”

Ánh mắt Thi Ý Đình âm trầm, cô ta che giấu lôi kéo chăn gấm, “Vậy, vậy sao, vậy thật là tốt a.”

Lý Yên vuốt vuốt ban chỉ, một lần rồi lại một lần, qua giây lát, ngẩng đầu nói, “Ta nghĩ kỹ rồi, ta không thể để muội ở lại đây một mình, một ngày cũng không thể.”

Thi Ý Đình dựa vào vách tường, tựa đầu lên vai Lý Yên, “Muội không sợ, tỷ đã nói, sẽ dẫn muội ra ngoài,”

Tình cảnh của cô ta bây giờ, mình sao có thể nói đi là đi? Huống hồ, cho dù thật có thể đưa cô ta ra ngoài, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, trong Hoán Sa Cung nhiều chuyện phức tạp, Thi Ý Đình không phải là mình, cô ta yếu đuối, chỉ sẽ bị ức hiếp nhiều hơn. Lý Yên nhíu chặt đôi mày thanh tú, bỗng nhiên, trong đầu chợt lóe lên. Gỡ chiếc ban chỉ trên tay xuống, tuy có chút không nỡ, nhưng cô vẫn không chút do dự nhét chiếc ban chỉ vào tay đối phương, “Tín vật này muội cầm lấy, ngày mai, muội rời đi cùng huynh ấy.”

Thi Ý Đình tròn tròn mắt hạnh, hai tay rút lại, cầm ban chỉ kia thả lại vào tay Lý Yên, “Tỷ tỷ, muội không muốn.”

“Muội cái nha đầu chết đấm này,” Lý Yên gõ lên trán cô ta một cái, “ngày mai, muội ra ngoài trước, ta ở đây không có ai dám ức hiếp ta, đến lúc đó, chờ ra khỏi Hoán Sa Cung, ta lại tìm cơ hội nói rõ ràng với huynh ấy, chẳng phải được rồi sao?” Lý Yên đeo ban chỉ lên ngón cái của cô ta, “Nếu không, ta đi ra ngoài rồi cũng không thể an tâm. Ý Đình, chúng ta không thể nào ở lại đây cả đời, tỷ tỷ đã đồng ý với muội, sẽ không để ai ức hiếp muội nữa, ở đây đều là những kẻ lẩn thien sợ ác, nghe ta, ngày mai muội cứ đeo chiếc ban chỉ này.”

Cô gái còn muốn từ chối, nói thế nào cũng không chịu tiếp nhận, “Muội không muốn, tỷ chịu đưa muội ra ngoài, có những lời này, muội đã đủ mãn nguyện rồi. Ý Đình ở nơi này không có người thân, chỉ có một mình tỷ tỷ, muội muốn tỷ sống thật tốt, không bị muội liên lụy, tỷ có hiểu không?”

Lý Yên lần nữa đeo ban chỉ vào tay cô ta, “Nghe ta, chúng ta sẽ cùng nhau đi ra ngoài, đến lúc đó, tỷ muội chúng ta cũng sẽ không bị ai ức hiếp nữa, không bao giờ.”

Thi Ý Đình tựa hồ đã bị thuyết phục, cô ta cũng không muốn bị người ta chà đạp nữa, nhưng trong lòng vẫn có áy náy, không thỏa đáng, “Ban chỉ này là của tỷ, muội không thể làm như vậy.”

“Đến lúc đó muội đưa ta ra ngoài, không phải cũng như nhau sao?” Lý Yên xua đi lo lắng của cô ta, bàn tay vỗ nhẹ lên đầu cô ta một cái. Suốt cả đêm, hai người ai cũng không nhắm mắt được, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, mọi người đã thức dậy, Lý Yên cùng Thi Ý Đình vừa mới đi vào viện tử, liền thấy cô cô ngồi chờ, bảo đám nha hoàn đi tới tập trung lại một chỗ, xếp thành hai nhóm.

Cũng chính là cái ngày đó, khi Cô Dạ Kiết bước vào viện tử, rất nhiều chuyện, như đã định trước rồi vậy, không thể thay đổi được. Nam tử cao lớn tuấn lãng, có một gương mặt cao ngạo mà cô độc, trời sanh khí phách vương giả, vào một khắc kia đã lạng lẽ hiển hiện. Đôi đồng tử màu hổ phách khác hẳn người thường quét qua ngón tay mảnh khảnh của đám nữ tử, cuối cùng, rơi lên bàn tay Thi Ý Đình.

Gần trong gang tấc, hần tiến đến gần như thế, khi hần nâng tay của cô gái lên, Lý Yên chỉ cảm thấy sâu trong đáy mắt giống như bị chiếc ban chỉ ngọc kia đâm vào, suýt chút thì không mở ra được. Cô nhìn Cô Dạ Kiết cầm tay Thi Ý Đình đặt vào lòng bàn tay mình, trên mặt cô ta, hiện lên ửng hồng thẹn thùng, không ai có thể dự liệu được, nam tử có giọng nói đẹp dễ này, còn có thân thể cùng phẩm mao kinh người đến như vậy.

Đám người phía sau hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đám nha hoàn càng thêm trắng bệch, hần không thể chôn đầu trước ngực không bao giờ nhìn ai nữa.

Nam tử không chút kiêng kỵ kéo cô gái về phía mình, một tay đặt lên eo cô ta, nâng bàn tay mềm mại đeo ban chỉ lên, “Chúng ta đi.”

Thi Ý Đình nắm chặt ngón tay của hần, như kẻ chết chìm khó khăn lắm mới bắt được cọng cỏ cứu mạng, không buông ra, nam tử xoay người rời đi, tầm mắt lướt qua Lý Yên, nhưng không hề dừng lại, đối với người không liên quan, hần từ trước đến giờ chính là keo kiệt ánh mắt như vậy.

Cô cô hoan hỉ đưa tiễn, lúc Thi Ý Đình sắp bước ra khỏi Hoán Sa Cung, ngoái đầu nhìn lại, môi trái tim khẽ mở, dùng khẩu hình nói ra hai chữ, “Chờ muội.”

Lý Yên tin tưởng, một lần chờ đợi này, rốt cuộc khiến cô nếm đủ cảm giác từ tràn đầy chờ mong cho đến tuyệt vọng, Hoán Sa Cung, giống như một cái lồng giam khổng lồ, cô bỏ lỡ một cơ hội ra đi, cả đời này, cũng không có thêm lần thứ hai nào nữa.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...” Thi tiếp dư khẽ gọi, sau mấy tiếng, mới khiến Lý Yên hoàn hồn, “Thời gian không còn sớm nữa, ta phải trở về trước.”

Phong Phi Duyệt vội cẩn thận nắp đi, đợi đến khi hai người đều ra khỏi cánh rừng, nàng lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Lý Yên đã ở ngoài canh giữ, thấy nàng tới đây, vội vàng hành lễ. Phong Phi Duyệt phát tay một cái, ý bảo cô gái đứng dậy, “Hoàng thượng có ở bên trong không?”

“Bẩm Nguyệt công công, hoàng thượng mới vừa rồi còn tìm ngài.”

Phong Phi Duyệt bước vào nội điện, vẫn như mọi khi, Cô Dạ Kiết đang ngồi trước án kỷ phê duyệt tấu chương, thấy nàng đi vào, khẽ nhắc mi mắt lên một chút, “Đi đâu vậy?”

Phong Phi Duyệt cúi cái mũ xuống, vài ba bước đi đến bên cạnh Cô Dạ Kiết, tầm mắt rơi lên chiếc ban chỉ ngọc trên ngón cái, thứ trong miệng bọn họ nhắc tới, chắc không phải chính là cái này chứ? Cô Dạ Kiết kinh ngạc với động tác của nàng, cứ thế nhìn tay mình bị nhắc lên, hần khó hiểu mở miệng, “Sao vậy?”

“Đeo trên tay không thấy khó chịu sao?” Nàng giống như rất nghiêm túc sáp lại gần, Cô Dạ Kiết nắm chặt bàn tay, rụt về, “Mang đã quen rồi.”

Sắc mặt Phong Phi Duyệt có hơi mất mát, lại cầm lấy tay hắn, “Đem dây chuyền trả lại cho thiếp.”

Cô Dạ Kiết chuyên tâm xem tấu chương, cũng không cho là thật. Cô gái thấy vậy, dứt khoát kéo tay hắn sang, vén tay áo lên sau đó muốn cởi dây chuyền ra, “Duyệt Nhi, đừng làm rộn.”

Phong Phi Duyệt xị khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, bị hoàng đế một phát giữ chặt cổ tay trắng nõn, “Nàng sao vậy?”

“Ban chỉ này là tín vật chàng tặng cho người khác, hai thứ đeo vào cùng một chỗ, không thấy vướng víu sao?” Nàng khẽ chau mày, trong lòng bị ghen một hơi, không có chỗ phát trút.

Hoàng đế trở tay kéo nhẹ, ấn nàng ngồi lên trên chân mình, “Ai nói với nàng, đây là vật đính ước trẫm tặng cho người khác?”

Phong Phi Duyệt giận hắn có chuyện giấu giếm, vừa định cãi lại, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng bấm báo dồn dập, “Thái hậu hai cung giá lâm...”

Cả người ngó ra, nàng vội vàng đứng dậy, chụp cái mũ để bên cạnh đội lên rồi cung kính đứng sau lưng hoàng đế, Cô Dạ Kiết vừa rồi còn giỡn cợt, nháy mắt, tuần nhan liếc thấy thân ảnh của thái hậu hai cung, lập tức lạnh lẽo. Phong Phi Duyệt không chút sợ sệt, nâng cằm lên, tầm mắt vừa vịn đối diện Tây thái hậu, “Nô tài tham kiến thái hậu hai cung.”

Hai người ngồi dưới đường hạ, Đông thái hậu liếc Phong Phi Duyệt một cái, ánh mắt kinh miệt rời đi chỗ khác, “Hoàng đế, con gần đây bận bịu quốc sự, cũng phải để ý thân thể của mình một chút.”

Cô Dạ Kiết khép tấu chương đang cầm trong tay lại, đối với lời quan tâm đột ngột của Đông thái hậu, cảm thấy cực kỳ không quen, “Thái hậu, có lời gì xin cứ nói thẳng.” Đêm hôm khuya khoắc, chắc không phải là cố ý tới quan tâm thân thể của mình chứ.

Tây thái hậu vừa chạm vào trà nóng, con người sắc sảo xuyên qua hơi nước mỏng manh dính chặt lên hai người đối diện, “Hoàng đế chớ có để bụng, thời gian gần đây, bốn cung vốn dĩ không muốn quản, nhưng phi tần hậu cung oán thán tương đối nhiều, có một số việc, truyền ra ngoài cũng không được hay cho lắm.”

Phong Phi Duyệt dò xét gò má nam tử trước mặt, lời Tây thái hậu chứa đầy hàm ý, chuyện này, sợ là có liên quan với mình.

“Nam sủng làm mưa làm gió, không nên bắt đầu từ chỗ hoàng đế mà truyền đi.” Tây thái hậu đặt chén trà xuống, “Hậu cung con cháu ít ỏi, bây giờ, hoàng đế quan trọng nhất chính là duy trì huyết mạch, bảo vệ Huyền Triều ta phồn vinh thịnh vượng dài lâu.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, ngẫm nghĩ lại, cũng không có gì kỳ quái, hoàng đế đi đến đâu đều đưa mình theo tùy thân, ngay cả lúc nghỉ ngơi cũng phải có tiểu công công nàng ở bên cạnh, hậu cung ba ngàn giai lệ, hẳn dù thanh tâm quả dục thế nào, cũng không có khả năng không nhiễm mây mưa. Dần dà, lời đồn đãi cứ như vậy mà truyền đi.

“Cũng chỉ là một tên thái giám mà thôi, bộ dáng cang không thể đoan trang hơn được, như vậy đi, chỗ bốn cung bên kia vừa hay thiếu người, hoàng đế dứt khoát ban cho một ân huệ, có vài lời, cũng không thể tự mình nói trắng ra được?” Đông thái hậu không chút che giấu sự kinh bỉ đối với Phong Phi Duyệt, ngay cả nhìn lâu thêm một chút cũng ngại phiền.

Hoàng đế bấm sâu năm ngón tay vào mặt bàn, thanh âm nặng nề mà trật tự, theo động tác hắn kéo môi mỏng ra mà dừng lại, “Vài ba lời đồn thổi nhằm nhĩ liền khiến thái hậu sợ hãi thành như vậy, bất quá chỉ là một nam sủng mà thôi.” Nam tử nhấc tay, năm ngón tay rơi lên mũi Phong Phi Duyệt, cợt nhả véo một phát, “Không biết tư vị trong đó, vĩnh viễn sẽ không hiểu.” Năm ngón tay mở rộng, hoàng đế đẩy Phong Phi Duyệt về phía trước một cái, “Đông thái hậu muốn, nhưng hẳn dù sao cũng chỉ là tên thái giám, với trẫm mà nói như cá gặp nước, nếu như...”

“Hoàng đế...” Đông thái hậu dưới đường không ngồi yên được nữa, gương mặt lúng túng ửng đỏ, thần sắc đầy phần nộ. Phong Phi Duyệt không để lại dấu vết liếc hắn một cái, lời hoàng đế nói, không thể nghi ngờ

thừa nhận mình là một nam sủng, không biết hẳn giở cái trò quỷ gì.

Tây thái hậu dè mu bàn tay Đông thái hậu lại, quay về phía bà ta lắc lắc đầu, mỉm cười đứng dậy, “Nếu hoàng đế khẳng khẳng như vậy, bổn cung cũng không có cách nào can thiệp nữa, mấy phi tần kia làm loạn rất gắt, bổn cung cũng coi như đã khuyên nhủ rồi, tốt nhất nên có một lời giải thích với bọn họ.”

Ngữ khí bà ta nhẹ nhàng, thậm chí còn mang theo vài phần hiền hậu, trái ngược hoàn toàn với vẻ tàn nhẫn sắc bén thường ngày, Đông thái hậu cũng đứng dậy, giao phó thêm vài câu, sau đó ra khỏi Phượng Liễm Cung.

Phong Phi Duyệt qua hồi lâu mới dám vận vận cái lưng cứng ngắc, vươn tay kéo bàn tay nam tử vẫn đang dính chặt trên người mình ra, “Hai cung thái hậu này, cũng thật biết chọn thời điểm.”

“Râm...”

Hoàng đế một chương nặng nề đánh lên án kỷ, mắt phượng hẹp dài giấu đi vẻ cợt nhả, trong con ngươi khắc sâu hiện ra sát khí khát máu, năm ngón tay siết chặt, gân xanh kéo căng thành một đường, “Hai lão hồ ly này!”

“Kiết, sao vậy?” Phong Phi Duyệt kinh ngạc, bị thần sắc trên mặt hắn dọa giật mình. Nàng tiến người đến gần, rất nhanh cầm lấy năm tay của hắn bao bọc trong lòng bàn tay mình.

Hoàng đế rút một quyển tấu chương ra, tiện tay ném một cái tới trước mắt Phong Phi Duyệt, “Trẫm không ngờ, lại đến nhanh như vậy!”

176. Chương 175: Hổn Loạn

Chương 175: Hổn loạn

Nàng nghi hoặc không hiểu, rút tay về, mở tấu chương ra, đôi mắt xinh đẹp quét qua chữ viết bên trên, con ngươi trong trẻo, lập tức tròn tròn.

“Đây, hẳn là chuyện tốt a.”

Tin mừng Lệ vương gia có a ca, Đông thái hậu trong cung muốn bắt tay tổ chức thịnh lễ, làm khánh sinh cho tiểu a ca.

Hoàng đế một tay chống trán, tuần nhan lãnh nghị càng thêm âm trầm, “Thái hậu hai cung lần này đến, là vì muốn thăm dò thực hư, nếu trẫm thực sự vì nam sủng mà bỏ bê phi tần hậu cung, chẳng phải là càng thuận lợi cho bọn chúng đắc ý? Quân gia tan rã, trẫm cùng thái hậu hai cung, đã sớm chính diện giao phong, chỉ thiếu nước chưa xé da mặt nhau ra.” Cô Dạ Kiết vươn tay ôm eo nàng, kéo nàng đến bên cạnh mình, “Bây giờ Lệ vương gia có con rồi, Duyệt Nhi, trẫm không thể không lo lắng.”

Phong Phi Duyệt để hắn tựa vào trước ngực mình, bàn tay đặt xuôi bên người, cứng ngắc, sau đó rơi lên đầu vài nam tử, giang sơn này, quá nhiều kẻ mơ ước, Cô Dạ Kiết đến giờ chưa có con nối dõi, bây giờ, Lệ vương gia được một a ca, chuyện này không thể nghi ngờ lần nữa trở thành cái họa ngầm trong lòng hoàng đế.

Trong lòng dâng lên áy náy, hoàng đế ngẩng đầu lên, thấy trong mắt nàng thoáng qua một tia né tránh, Phong Phi Duyệt khẽ mở miệng, muốn nói, lại bị nam tử xòe một ngón tay dè lại, không cho mở lời, “Trẫm bây giờ không muốn gì cả, điều duy nhất phải làm, chính là diệt trừ thế lực sau lưng hai lão hồ ly kia, ta muốn khiến bọn chúng nhìn xem, ai mới có thể ngồi lên cái ghế rồng này, nhất thống thiên hạ.”

Phong Phi Duyệt nhếch khóe miệng, miễn cưỡng cười, nàng biết Cô Dạ Kiết cố ý không nhắc tới chuyện đứa con, là vì suy nghĩ cho nàng, “Ngày mai, thiếp đi tìm Mạch y sư xin vài thang thuốc, lần trước chính là uống thuốc của huynh ấy sau đó mới mang thai, có thể thấy, vẫn có thể tiếp tục cố gắng.”

“Tìm Mạch y sư?” Hoàng đế để cho nàng ngồi lên chân mình, “Dùng thân phận bây giờ của nàng, phải mở miệng như thế nào?”

Phong Phi Duyệt vòng tay ôm chặt cổ nam tử, “Huynh ấy đã sớm nhận ra thiếp rồi, không qua mắt được huynh ấy.”

Ngón trở Cô Dạ Kiết ở bên eo nàng nhẹ nhàng gõ nhịp, khi nàng vừa nói xong, cổ tay hắn cũng ngừng lại, “Hắn biết rồi?”

Phong Phi Duyệt mím môi trái tim, sau đó gật đầu, “Huynh ấy là thần y, tất nhiên có thể phân biệt được hơi thở trên người thiếp.”

“Đây là hắn nói sao?” Cô Dạ Kiết ngược mắt lên, thấy nàng gật đầu, môi mỏng kéo lên, “Lời như vậy, mà nàng cũng tin được.”

Phong Phi Duyệt ngoài đầu nhìn lại, bàn tay trắng mịn dán lên khóe miệng hắn, “Không cho chàng nói hươu nói vượn, huynh ấy không giống những người khác, thiếp có thể tin tưởng huynh ấy.”

Chẳng bao lâu sau, những lời này cũng từ trong miệng Cô Dạ Kiết bật thốt ra, hắn kéo tay nàng xuống bao tròn trong tay mình, ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve trên mu bàn tay nàng, “Duyệt Nhi, nàng chỉ có thể tin tưởng ta.”

Phong Phi Duyệt biết hắn có đôi khi đỡ chứng ngang bướng thì còn khó chiều hơn cả trẻ con, cho nên cũng không phản bác, chỉ là theo ý nam tử tựa vào trước ngực hắn, tấu chương xếp thành một xấp, hoàng đế đã không còn lòng dạ phê duyệt, toàn bộ tâm tư tề tụ kéo đến, chậm chậm đề lên chân mày.

Yến hội khánh sinh cho tiểu a ca tổ chức ở Lệ vương phủ, đến giờ, thái hậu cùng hoàng đế toàn bộ đều có mặt, Phong Phi Duyệt tất nhiên cũng đi theo, cùng nhau tới đó.

Phủ đệ của Lệ vương gia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, đèn lồng tử tôn màu đỏ treo đầy cả mái hiên, ngay cả thạch sư uy nghiêm hai bên cổng chính cũng được kết lựu hoa liên, cửa lớn sơn đỏ, gia đình tới lui nghênh đón, rất náo nhiệt. Đi vào hậu viện, kết cấu hình vòm bao quanh bốn phía cùng với dòng suối do hạ nhân đào nên, cây cỏ thiên nhiên chọn đất mà sinh trưởng, tươi tốt phồn vinh.

Hoàng đế ngồi ở vị trí chính giữa trên cao, đợi nửa ngày, cũng không thấy Lệ vương gia lộ diện, văn võ bá quan tề tụ dưới đường, sắc mặt Đông thái hậu không nén được khẩn trương, vội vàng cho người đi mời.

Cô Dạ Kiết lạnh mặt, qua giấy lát, mới thấy nam tử trang trọng bước tới, bên người, trắc vương phi nhẹ nhàng uốn chuyển đi theo, trong tay, còn ôm tiểu a ca vừa mới chào đời không lâu.

Đông thái hậu mừng rỡ đứng dậy, dung quang rực rỡ tiến lên, “Nào, để bốn cung ôm một cái.”

Trắc vương phi khẽ nhếch khóe miệng, cẩn thận giao đứa bé vào trong tay bà ta, “Mẫu hậu, nhìn xem, thằng bé đang cười với người đấy.”

Đông thái hậu cúi đầu xuống, khóe miệng theo động tác vô thức của đứa bé con mà nâng lên, ngón trở rơi lên cánh môi tiểu a ca, mà đứa nhỏ lại không hiểu chuyện, liền há miệng dùng sức mút vào, “Nhìn xem, làm tôn tử của ra dói bụng rồi đây.”

Cô Dạ Kiết hứng thú rồi, loại cảnh tượng náo nhiệt này hắn hoàn toàn không dung nhập vào được, Phong Phi Duyệt đứng một bên, nàng lo lắng ngược mắt, tầm mắt rơi lên sườn mặt mềm mại của hoàng đế. Hắn một tay chống đầu, vẻ mặt thần sắc đều cứng ngắc, sâu trong con ngươi kỳ lạ tản mát ra một loại hy vọng không nói thành lời, Phong Phi Duyệt chớp chớp hai mắt, cho rằng mình nhìn lầm rồi, trong mắt hoàng đế lóe lên, chính là khao khát?

Chư vị đại thần rồi rít tiến lên chúc mừng, Lệ vương gia còn bận đáp lễ, sau khi lui người ra, sải bước đi tới trước mặt Cô Dạ Kiết, “Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

“Thần đệ không cần hành lễ, hôm nay, là ngày vui của đệ.” Cô Dạ Kiết nằm nghiêng trên ghế dựa, thu hồi ánh mắt, mang theo mị mị lưỡi biếng.

Lệ vương gia đột nhiên ngược vầng trán cao rộng lên, Phong Phi Duyệt có chút sợ hãi khẽ chuyển động con người, sợ bị hấn nhận ra. Nam tử xoay người đứng thẳng, tầm mắt lơ đãng rơi lên trên mặt nàng, con người thâm thúy sau khi chiếm lấy cặp mắt nàng, lập tức lóe lên, lông mi nồng đậm chớp nhẹ, hai mắt chậm chậm nheo lại.

Khó nhin giống như đang chịu cực hình, Phong Phi Duyệt nắm chặt vạt áo hai bên, cho đến khi trong lòng bàn tay vụn ra nếp uốn, hai mắt nhìn trái phải chung quanh, tận lực tránh đi.

“Hoàng huynh, thái giám kia nhặt ở đâu về vậy, vừa đen vừa xấu.” Lời Lệ vương gia nói lại khiến người ta không sốc chết thì thôi, một câu nói, thiếu chút làm Phong Phi Duyệt bị nghẹn nước miếng đến chết, nàng trợn to hai mắt, nhìn thấy hấn nhếch khóe môi lên mới nhin xuống cực tức này, không phải là nói mình xấu sao, như vậy càng tốt, còn đỡ hơn bị nhận ra, nàng mím chặt môi đỏ mọng, dưới tầm mắt cao ngạo của Lệ vương gia, từ từ kéo môi mỉm cười.

Trắc vương phi ôm tiểu a ca lên đường hành lễ, đến gần nhĩn kỹ, mới phát hiện đó là một đứa bé rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn béo múp, không sợ người lạ, nhìn thấy ai cũng có thể nhếch miệng bật cười.

Lệ vương gia đưa tay nhận lấy, tuần nhan tà mị khi đối diện vẻ hồn nhiên của đứa trẻ liền chuyển thành dịu dàng, hoàng đế khẽ chống hai tay, từ trên ghế đứng dậy, hấn ngẩng nhìn cái đầu nho nhỏ kia, chỉ thấy đứa bé nhếch miệng lên, cười khanh khách thành tiếng. Phong Phi Duyệt cũng theo đó mỉm cười, Cô Dạ Kiết do dự một lúc, sau đó vươn hai tay ra, nhận lấy đứa bé trong tay Lệ vương gia.

Phong Phi Duyệt cũng tiến lên một bước, đứa bé gơ bàn tay nhỏ xíu, tự mình chơi cực kỳ cao hứng, hoàng đế giống hệt như Lệ vương gia, mặc dù ôm, nhưng tư thế cực kỳ gượng ép. Nàng nhìn Cô Dạ Kiết tuần nhan nghiêm túc, tầm mắt theo đó rơi lên tay hấn, lại thấy trong tả lót của đứa nhỏ, giống như có cái gì đó đang chuyển động. Nàng ngưng mắt nhìn lại, quả nhiên có dấu vết di chuyển rõ ràng.

Phong Phi Duyệt không chút nghĩ ngợi vươn tay đoạt lấy đứa bé, Cô Dạ Kiết không kịp phòng bị, ngay cả đám người bên cạnh cũng nhất thời không có phản ứng, “Duyệt...”

“Người muốn làm cái gì!” Sắc mặt Lệ vương gia sa sầm, thân thể cao lớn bước nhanh lên trước, giọng điệu lo lắng.

“Đừng qua đây.” Phong Phi Duyệt ôm đứa bé, một tay thăm dò trong tả lót của nó, Đông thái hậu bị dọa sợ tới mặt mũi trắng bệch, “Mau thả đứa bé ra, người thật là to gan.”

Bàn tay vừa mới thò vào chính xác tìm được đồ bên trong, Phong Phi Duyệt cầm đầu nó, dùng lực lôi ra ngoài một cái, đứa nhỏ không khóc không làm khó, xoay đôi mắt tròn to nhìn nàng. Đó là một con rắn màu vàng tơ lớn bằng ngón út, toàn thân vàng óng, lưỡi rắn dữ tợn thè ra, thân rắn ở trong tay Phong Phi Duyệt không ngừng vùng vẫy.

“A...” Trắc vương phi hét lên một tiếng kinh hãi, hai tay cuống quýt kéo lấy ống tay áo Lệ vương gia, “Vương gia, sao, sao lại có thể có thứ này.”

Ánh mắt nam tử đầy tà mị nhìn chăm chăm Phong Phi Duyệt, một tay không vui đẩy cô gái bên người ra, hai mắt chậm rãi nheo lại, hấn đầy một bụng nghi hoặc, đã sinh lòng nghi ngờ.

Năm ngón tay siết chặt, cho đến khi con rắn kia không còn chút hơi thở, Phong Phi Duyệt mới vung tay ném nó đi. Mọi người con chưa kịp thở ra một hơi, liền nghe thấy trên mái hiên truyền đến một giọng nữ lạnh lạnh, “Thật không vui gì cả, này, người cư nhiên dám giết chết tiểu bảo bối ta nuôi ba năm như vậy.”

Phong Phi Duyệt vừa ngẩng đầu, liền thấy Sách Y một thân y phục đỏ tươi chói mắt, tấm mạng sa che kín nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt tuyệt đẹp lưu chuyển, dò xét quanh phía dưới một vòng, “Cũng náo nhiệt quá đấy chứ, chuyện tốt như vậy, cũng không gọi ta một tiếng.”

Đông thái hậu thấy người tới là cô ta, liền tức giận đến cánh môi cũng run rẩy, nhưng không dám lên tiếng mắng mỏ, chỉ sợ cô nàng đem chuyện của mình cùng Tây thái hậu nói ra hết. Sách Y nhìn quanh bốn phía, hai tay vỗ nhẹ, “Đều ra đây cả đi, thiết nghĩ Độc Bộ Thiên Nhai cũng không phải hạng giấu đầu lòi đuôi.”

Phong Phi Duyệt cả kinh, ngược mắt đã thấy một lượng lớn sĩ tử phân tán trên đỉnh các mái hiên, còn chưa kịp nhìn kỹ xem có bóng dáng của Thất Duệ hay không, liền thấy trước mắt lóe lên, cánh tay thành linh bị

kéo ra ngoài. Cô Dạ Kiết sau lưng phản ứng kịp thời, đưa tay chụp tới, lại bị đám người đi theo Sách Y vây quanh, không thoát ra được.

Người của Độc Bộ Thiên Nhai tựa hồ cũng không nóng lòng động thủ, ngự lâm quân phân tán bốn phía toàn bộ xuất động, Phong Phi Duyệt bị Sách Y kiềm chế, từ trong ánh mắt của cô gái, biết cô ta có lời muốn nói, cho nên cũng không phản kháng, giả vờ bị bắt đi.

Hai người tới sau hoa viên, Sách Y nấp mình trong một góc tối yên ắng, thấy không có ai đuổi theo, lúc này mới kéo cái mạng che mặt xuống, dùng sức thở dốc, “Một chết ta, phù phù...” Thấy Phong Phi Duyệt bên cạnh nhìn mình, Sách Y một tay vỗ ngực, chau mày, giấu cợt nói, “Sao cô lại biến thành như vậy, xấu xí thế này còn có thể ra ngoài gặp người khác sao?”

Phong Phi Duyệt biết mình không lừa được cô ta, gắt gao ôm chặt đứa bé trong khuỷu tay, “Cô biết rõ hoàng đế đang bày thiên la địa võng bắt cô, không tránh xa ra một chút, còn tự mình đưa tới cửa.”

“Cô cho rằng ta tự nguyện à.” Sách Y bắt chéo hai tay trước ngực, phần lưng cong lên, “Còn không phải là vì cô sao, người của Độc Bộ Thiên Nhai ở ngay bên ngoài, lần này Thất Duệ đến không phải vì cái gì khác, chính là vì cô.”

“Ta?” Phong Phi Duyệt giương cái miệng nhỏ nhắn, biểu tình cứng ngắc.

“Hắn biết hoàng đế đã hồi cung, ở ngoài cung, truy tìm khắp nơi lại không thấy tung tích của cô, may mà đã trốn được rồi, cô còn muốn bị bắt trở về hay sao?”

Lòng Phong Phi Duyệt trầm xuống, một tay vỗ nhẹ lên lưng đứa nhỏ, “Ta còn tưởng rằng, cô là vì đứa bé này mà đến.”

Tầm mắt Sách Y rơi vào trong tay nàng, “Mặt khác, ta là vì đứa nhỏ này.”

“Cô trước giờ làm việc vì tiền, nó cũng chỉ là một đứa trẻ, có thể kết thù chuốc oán với ai được chứ?” Phong Phi Duyệt hạ thấp giọng, thần sắc khó hiểu.

“Cô ngây thơ quá rồi.” Cô gái cười lạnh, “Có điều, nói đến cũng thật tức cười, nó là tôn tử ruột của Đông thái hậu, mà người muốn hạ độc thủ, lại là Tây thái hậu.”

“Tây Thái hậu?”

“Không cần phải ngạc nhiên như thế.” Sách Y xoay đầu nhìn quanh một vòng, thấy không có gì khác thường, lúc này mới xoay người, vô vị nói, “Cô động não một chút sẽ thấy chẳng có gì kỳ quái, so với Đông thái hậu, dã tâm của Tây thái hậu lớn hơn nhiều.”

Phong Phi Duyệt trầm mặc không nói lời nào, ôm đứa nhỏ chặt hơn, “Đứa bé này ta không thể giao cho cô.”

“Ta cũng không có nói ta muốn a.” Sách Y vung tay một cái, “Mục đích của ta, chẳng qua là để cô tránh khỏi Thất Duệ mà thôi, còn lại, cứ coi như kiếm ít đi một khoản, dù sao ta cũng không có thiếu tiền.”

Cô gái có tính khí như vậy, khiến Phong Phi Duyệt không thể không cảm phục, “Cảm ơn cô, chỉ có điều, ta vẫn là muốn khuyên cô một câu, mau sớm rời khỏi Huyền Triều, hoàng đế đối với chuyện nắm đó vốn không thể không để tâm, cô lưu lại nơi này quá nguy hiểm.”

Sách Y cười khê, không muốn tranh cãi, âm thanh đánh chém hỗn tạp bên ngoài lọt vài lỗ tai, “Ta không thể nán lại lâu, phải rời đi đây, về phần cô làm thế nào đoạt lại đứa bé từ trong tay ta, để cô trở về tự mình giải thích vậy.” Cô gái nói xong liền khom người đi ra ngoài, trong lòng Phong Phi Duyệt lo lắng cho an nguy của hoàng đế, cho nên không chần chừ lâu, ôm đứa bé cẩn thận theo lối cũ trở về.

“Trả đứa bé lại cho bản vương!”

Nàng dừng bước, chỉ thấy Lệ vương gia ngăn cản trước người, vươn một tay ra đưa tới trước mặt mình, Phong Phi Duyệt không chút do dự, đặt đứa bé vào trong khuỷu tay nam tử.

Vừa mới xoay người định trở về, bỗng nhiên khuỷu tay lại bị nam tử sau lưng giữ chặt, nàng cả kinh, thốt nhiên quay đầu, “Người là ai? Bản vương cảm thấy có vài phần quen mắt.”

Phong Phi Duyệt chột dạ, nhấc tầm mắt lên một chút, “Nô tài là tiểu thái giám bên cạnh hoàng thượng, có lẽ, có lẽ là diện mạo của nô tài quá thông thường mà thôi. Còn nữa, nô tài chúc mừng Lệ vương gia cùng tiểu a ca.”

Khuỷu tay bị nắm lấy càng lúc càng chặt, Phong Phi Duyệt nhú mảy, thân thể bị hấn kéo lại gần, “Ta nghe giọng điệu này sao lại cảm thấy không giống như đang chúc mừng, ngược lại là ghen ghét vậy?”

Phong Phi Duyệt nhìn tuần nhan tiến tới gần, nàng bất ngờ dùng lực một cái, một cước ra sức đạp lên mu bàn chân hấn, nam tử bị đau, lập tức, thân thể bị đẩy ra xa mấy bước, đến khi hấn lấy lại bình tĩnh, lần nữa mở mắt ra thì nàng đã sớm chạy không còn tăm hơi. (:>>>)

Người của Độc Bộ Thiên Nhai cũng không động thủ trước, nhưng mà hoàng đế đầu chịu bỏ qua dễ dàng, chém giết lẫn vào một mảnh. Thời điểm Phong Phi Duyệt chạy tới, Thất Duệ đang giao đấu cùng Cô Dạ Kiết, nàng khẩn trương muốn tiến lên, nhảy lên đài trống, trong mắt lại cảm thấy một hồi chua xót, một giọt nước mắt chảy xuống. Tiễn tay quệt qua, khó tin nhìn chằm chằm chất lỏng lạnh băng trong tay mình, nàng cũng không có cảm giác muốn khóc, sao đột nhiên lại rơi lệ?

Thất Duệ nghiêng người một cái, khi nhìn thấy đôi đồng tử trong veo kia, động tác trong tay lập tức ngừng hẳn, tầm mắt Phong Phi Duyệt mờ mịt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xám đen, chỉ có đôi mắt an tĩnh như suối kia vẫn chói sáng như cũ.

Khỏa lệ nốt ruồi, như ẩn như hiện, rực rỡ chói mắt.

Phong Phi Duyệt ngơ ngác đứng đó, kiếm trong tay hoàng đế đã đánh văng những kẻ khác, thẳng tắp chém tới. Nàng khẽ mở miệng, trong mắt lần nữa cảm thấy nóng rát, mơ hồ, thanh kiếm sắc nhọn xuyên qua lồng ngực Thất Duệ, mũi kiếm, mang theo huyết sắc găm sâu vào tận đáy mắt nàng.

Trong lúc hỗn loạn, thái hậu hai cung được ngự lâm quân bảo hộ chạy vào trong nội viện, Đông thái hậu hai tay khẩn trương níu chặt lấy vạt áo tước, tầm mắt quét qua đài trống, sau khi nhìn thấy thanh kiếm trên người Thất Duệ, bà ta cả kinh thất sắc, cả người cứng đờ.

“Tiểu Thất...” Lời sắp sửa thốt ra lại bị Tây thái hậu sau lưng che miệng chặn lại, thân thể cũng bị kéo ra khỏi đài trống, càng chạy càng xa.

177. Chương 176: Mật Đạo

Chương 176: Mật đạo

Phong Phi Duyệt đột nhiên gặp phải biến cố như vậy, nhất thời lấy đầu ra thời gian phản ứng, hoàng đế ra đòn sát thủ, là sự thật không thể chối cãi, hấn không hề lưu lại đường sống, hận không thể trực tiếp xé nát Thất Duệ.

Người của Độc Bộ Thiên Nhai ra sức chém giết, sau khi nhìn thấy Thất Duệ bị thương, đều giống như khốn thú tụ tập lại, Thất Duệ nhú mảy, giống như không biết đau đớn. Phong Phi Duyệt trợn trừng mắt, nàng nhìn thấy hoàng đế rút thanh kiếm từ trong lồng ngực hấn ra, nam tử loạng choạng một cái, bước không vững.

Càng nhiều người ủa lên muốn giải cứu Thất Duệ, lại bị Ngự Lâm Quân nặng nề bao vây, hoàng đế trở tay, khí thế trường kiếm giống như chém trời, phóng nhanh tới.

“Đi!” Thân thể Sách Y nhẹ nhàng đáp lên đài trống, một tay nhấc bả vai Thất Duệ lên, Cô Dạ Kiết làm sao chịu bỏ qua, chân dài vừa mới bước lên hai bước, thất lưng liền người đằng sau dùng sức ôm chặt.

Sách Y quay đầu lại nhìn một cái, kéo Thất Duệ sau đó tung người vọt lên, Cô Dạ Kiết muốn ngăn cản, lại bị người sau lưng cứng rắn lôi kéo lão đảo mấy bước.

Ánh mắt đầy hung ác quay đầu lại, con người màu hổ phách như gió tanh mưa máu, một tay hoàng đế đã tụ nội lực giờ cao khỏi đỉnh đầu, ống tay áo màu vàng tươi phất qua gương mặt nhỏ nhắn đang ngược lên kia, Phong Phi Duyệt nhìn hấn lắc lắc đầu, ánh mắt mang theo hy vọng cùng không nở. Cô Dạ Kiết không nghĩ tới người ngăn cản mình lại là nàng, cổ tay lúc này cứng ngắc, sau lưng, Sách Y đã mang theo Thất Duệ chạy ra khỏi vương phủ.

Phong Phi Duyệt nhìn chằm chằm đôi đồng tử kinh người kia, qua giây lát, nhẹ buông tay, đứng ngây ngốc một chỗ. Trường kiếm trong tay Cô Dạ Kiết ‘keng’ một tiếng rơi xuống đất, môi mỏng mím chặt thành một đường khe mở, “Nàng vì ai rơi lệ?”

Lông mi nặng nề, nàng mở miệng giải thích, “Thiếp không có khóc.”

Người của Độc Bộ Thiên Nhai ở xung quanh bắt đầu rút lui về phía sau, Thất Duệ đã rời đi rồi, cũng không còn lý do giao chiến nữa. Hoàng đế lạnh mắt nhìn thi thể trên đài, hất tay áo một cái, sải bước đi ra khỏi Lệ vương phủ.

Phong Phi Duyệt theo sát tiến lên, một đường, cũng không ai mở miệng nói chuyện, xe ngựa lắc lư hồi cung, hoàng đế từ đầu đến cuối không có nhìn nàng một cái.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Cô Dạ Kiết ngồi một mình trước án kỷ, Phong Phi Duyệt không biết nên giải thích như thế nào, “Hôm nay, vốn dĩ là thời cơ trầm trừ khử Thất Duệ.”

Hoàng đế ngồi không yên, mở miệng trước.

“Nhưng mà, hấn đã từng cứu thiếp.” Thất Duệ cũng không có xấu, Độc Bộ Thiên Nhai tuy là tà giáo, nhưng làm việc có nguyên tắc của mình.

Cô Dạ Kiết liếc mắt phượng, thấy nàng chống đôi mắt quật cường nhìn mình, lập tức mềm lòng, “Chỉ cho phép lần này, nếu không trầm tuyệt đối không tha thứ.”

Thấy hấn có lòng nhường bộ, vẻ mặt Phong Phi Duyệt đầy hoan hỉ, mè nheo tiến lên. Cô Dạ Kiết thuận thế ôm nàng lên trên đùi mình, “Duyệt Nhi, sau này không được tùy hứng như vậy nữa.”

Mưu lược vĩ đại của hấn, nàng không hiểu, trách nhiệm hấn đeo trên lưng, nàng lại càng không hiểu, “Kiết, đừng chém giết quá nhiều, có được không?”

Cô Dạ Kiết nheo tròng mắt, tựa đầu vào ghế loan sau lưng, “Duyệt Nhi, nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở lại bên cạnh trẫm, tranh đấu giành thiên hạ, là chuyện của trẫm.”

Nam nhân này cao ngạo tự phụ như vậy, rất nhiều lời, hấn khó mà nghe lọt tai. Phong Phi Duyệt cùng hấn trán kề trán, trong lòng có chút lo lắng cho Thất Duệ, chỉ có điều có Sách Y bên cạnh, nàng cũng có thể thoáng an tâm một chút. “Đúng rồi,” Nàng nhớ đến lúc ở trên đài, phản ứng của Đông thái hậu, “chàng còn nhớ lần trước Độc Bộ Thiên Nhai truy sát chúng ta không?”

“Làm sao?” Hoàng đế nhú chân mày lên, thân thể cũng theo đó ngồi thẳng dậy.

“Lúc thiếp ở Độc Bộ Thiên Nhai có nhìn thấy một phong thư, là bút tích của Đông thái hậu, bà ta cùng Thất Duệ hẳn là người cùng một phe.” Phong Phi Duyệt chắc chắn, nhưng lại không nghĩ ra quan hệ giữa hai người họ.

Tuần nhan Cô Dạ Kiết càng thêm âm trầm, đầu mày nhíu chặt tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, “Thái hậu hai cung, trầm sớm muộn cũng có ngày khiến bọn chúng trắng tay.”

Trong lòng Phong Phi Duyệt rối rắm, ánh mắt quét qua thanh bảo kiếm treo phía trên kia, trên khung giường, có chạm khắc phượng hoàng vỗ cánh bay lượn, trong miệng, còn ngậm một viên dạ minh châu lớn chừng nắm tay. Phía sau, vách tường vẽ phượng hoàng lửa cũng khít khao dính sát nhau, nghi ngờ cất giấu trong lòng nàng lại lần nữa bị đào bới, lúc này hỏi ra, Cô Dạ Kiết chắc chắn sẽ trả lời thành thật, “Kiết, tại sao phía dưới Phượng Liễm Cung, lại có một cái mật đạo?”

Hoàng đế mở to tròng mắt đang híp lại, nghi hoặc nhìn nàng, “Mật đạo gì?”

Phong Phi Duyệt ngạc nhiên, lui người ra vài bước, thần sắc nghiêm túc, “Chẳng lẽ chàng không biết, phía dưới này có một mật đạo?”

Cô Dạ Kiết kéo căng tuần nhan, thân thể lập tức bật dậy, “Ở đâu?”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc không thôi, vội vàng đứng dậy kéo hẳn tới trước giường phượng, chỉ chỉ viên dạ minh châu trên khung giường, “Đây chính là cơ quan.”

Cô Dạ Kiết vươn tay chụp lên trên, dùng sức xoay tròn, chỉ nghe thấy ‘cạch’ một tiếng, mặt tường bị mở ra, hai người bước nhanh tiến lên, lại thấy một bức tường chắn ngang trước mặt bọn họ, ngạc nhiên không thôi, “Cái này chắc là về sau sửa chữa lại.” Trong trí nhớ của Phong Phi Duyệt vốn không có bức tường này, xem ra, đối phương đã có đề phòng trước, trong lòng có chút ảo não, không nên bỏ quên chuyện này đến tận bây giờ.

Mặt tường thô ráp, xem ra chỉ là ứng phó qua loa, Cô Dạ Kiết giang rộng cánh tay, kéo Phong Phi Duyệt ra sau lưng, tụ nội lực sau đó chẳng dùng bao nhiêu khí lực liền phá tung bức tường kia ra. Theo một tiếng ầm ầm sụp xuống, nòng vẩy vẩy bụi bặm trước mặt, tay mềm bị hoàng đế nắm lấy, hai người cùng nhau đi xuống mặt thất.

Mặc dù là lần thứ hai đi vào, Phong Phi Duyệt vẫn không nén được sợ hãi, hơi thở ảm ướt âm u phả vào mặt, làm người ta hoảng loạn bất an. Cô Dạ Kiết nắm chặt tay nàng, dưới đất một lớp rêu xanh, mơ hồ, còn có tiếng nước chảy tí tách. Càng đi vào sâu, không khí càng lạnh lẽo, tấp lên trên mặt, đau buốt như bị dao cắt.

Men theo địa đạo bước xuống, ngoại trừ tiếng bước chân của hai người, không còn âm thanh nào khác, “Lần trước thiếp nghe thấy, giống như có tiếng người khóc.”

Cô Dạ Kiết dừng bước, Phong Phi Duyệt đi theo sát bên, chỉ nghe thấy âm thanh của mình vang vọng giữa mật đạo trống trải, hoàng đế ra hiệu bảo nàng đừng nói chuyện, bước chân rơi nhẹ xuống tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua hành lang hẹp dài, tầm mắt đột nhiên rộng rãi, một không gian gần như có thể dung nạp cả ngàn người đột ngột hiện ra, Phong Phi Duyệt ngược mắt, chỉ thấy đáy mắt Cô Dạ Kiết bỗng nhiên lóe lên, kinh ngạc hệt như lần đầu tiên khi nàng đi vào đây. Tường đồng vách sắt, trống trải không có một bóng người nào, hai người đi vào trong mặt thất, bốn mắt nhìn nhau.

“Có lẽ, nơi này thật sự không có ai.” Phong Phi Duyệt hạ thấp âm thanh, không để hồi âm làm ồn lỗ tai, “Lần trước, thiếp còn ở nơi này giao đấu với một người, có lẽ, đối phương ý thức thấy chuyện không ổn, đã sớm rút lui khỏi đây.”

Hoàng đế nhìn ngó tỷ mỉ, đứng ở chính giữa mặt thất ngược đầu nhìn lên trên, vị trí này, vừa vặn chính là ở dưới giường phượng. Phong Phi Duyệt vươn tay gõ gõ lên vách tường, tựa hồ cũng không có gì khác lạ, “Thật sự không có ai, mau rời khỏi đây thôi.”

Nàng tiến lên kéo tay áo Cô Dạ Kiết, thấy hần nhú chặt mảy kiếm, con ngươi sắc bén quét qua từng tắc, đến khe hở giữa vách tường thạch bích cũng không bỏ qua, “Duyệt Nhi, nơi này thật sự có người.”

Phong Phi Duyệt lộ vẻ mặt khó hiểu, “Ở đâu?”

“Ta cảm thấy được.” Hoàng đế vẫn không chịu bỏ cuộc, bước chân đạp lên mặt đá lồi lõm, hần đột ngột ngồi xổm xuống, ngón trỏ quét qua mặt đất.

“Sao vậy?” Phong Phi Duyệt ngồi xuống theo, lại thấy trên ngón tay thon dài của hắn, có dính một hạt cơm mềm mềm, “Thật sự có người bị nhốt ở đây,” Ngửi khí kinh ngạc, nàng rũ mắt xuống, “nhìn này, ở đây cũng có.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không khí quanh thân bỗng dưng trở nên quỷ dị, không gian rộng lớn không có một người nào, Phong Phi Duyệt đứng dậy nhìn quanh một vòng, Cô Dạ Kiết vẫn ngồi nguyên một chỗ, lòng bàn tay cọ lên mặt đất, sau đó khẽ dùng sức. Nàng tìm hồi lâu, nhưng vẫn vào ngõ cụt, ảo não bước nhanh lên trước, cách Cô Dạ Kiết chừng ba bước thì hung hăng dậm chân, “Rốt cuộc có người ở đây không!”

“Thùng thùng thùng...” Âm thanh trầm muộn, lại cực kỳ trống trải, giống như từ khe rỗng kéo đến, Cô Dạ Kiết đột nhiên ngược mắt, cao giọng nói, “Đừng động!”

Phong Phi Duyệt cả kinh, thật sự đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, “Thùng...” Hồi âm nổi lên tứ phía, đánh vào màng nhĩ có loại cảm giác run rẩy, Cô Dạ Kiết đứng dậy sau đó đi tới trước mặt nàng, khẽ nhắc chân phải lên, ngồi xuống vị trí lúc nãy của nàng. Tiếng vang trống trải giống hệt lại truyền đến, Phong Phi Duyệt khẽ mở miệng, bị một động tác của hắn làm im bật, mười ngón tay che miệng lại, cũng không nhúc nhích nữa.

Hoàng đế lui ra vài bước, tầm mắt quét qua chân nền được khảm nam trên vách tường, đến gần rồi, nhưng vẫn chưa phát hiện ra, Phong Phi Duyệt đứng ở đằng xa, nơi này ngoại trừ âm thanh gõ ra không giống những nơi khác, còn lại chẳng có khác biệt là bao. Trên đất, đóng một lớp bụi rất dày, nàng vươn tay, phải đi một chút, trong lòng bàn tay chạm đến một loại hoa văn, “Kiết...”

Nam tử cũng không có thu hoạch gì, đi đến bên cạnh nàng, “Có phát hiện gì?”

Phong Phi Duyệt vươn cả hai tay lau đi lớp bụi bặm che lấp mặt đất, hiện ra ngay trước mắt, là hai dấu bàn tay một lớn một nhỏ, “Đây là cái gì?”

“Lẽ nào, đây chính là cơ quan?” Cô Dạ Kiết gơ bàn tay ấn vào, dấu vết lõm xuống kia vừa đủ để dung nhập lòng bàn tay hắn, Phong Phi Duyệt cũng gơ một tay ra, đem năm ngón tay chạm vào con dấu hình bàn tay nhỏ.

“Cạch...” Lòng bàn chân, một hồi tê dại vọt thẳng lên toàn thân, giống như cả trời đất đều rung chuyển, cô gái loạng choạng lui về sau, không chạm được đất. Mặt đất bằng phẳng đột nhiên bị chấn động giống như bánh xe, nơi hai người đứng thình lình hiện ra một vòng tròn, thuận theo hướng chuyển động giống như cái xoáy nước. Phong Phi Duyệt cả kinh trợn mắt há mồm, thân thể được Cô Dạ Kiết đỡ dậy, thế nhưng cái vòng tròn kia chỉ nhô lên một góc, liền nặng nề trầm xuống, cho đến khi mở toạc lòng đất ra thành một địa đạo rộng bằng thân người.

Tim, thình thịch nhảy lên, đi đến trước địa đạo, lại thấy phía dưới còn có một đường bậc thang kéo dài đến tận lòng đất, Cô Dạ Kiết nắm chặt tay Phong Phi Duyệt, hai người không chút nghĩ ngợi đi xuống, bên trong, có ánh đèn yếu ớt rọi tới, Phong Phi Duyệt giơ hai tay lên, mơ hồ, còn có tiếng khóc của nữ nhân, líu ríu giống như bị bịt miệng.

Phía dưới lại là một mật thất dùng thạch bích xếp chồng lên tạo thành, chẳng trách lần trước đi xuống vô ích không có kết quả, thì ra, phía dưới mật thất này còn có một mật thất khác, thật đúng là khó bề phân biệt. Bước chân vừa chạm tới mặt đất, Phong Phi Duyệt liền bị nam tử bên cạnh đẩy một cái, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy âm thanh đánh nhau truyền vào lỗ tai, Cô Dạ Kiết kiềm chặt cổ tay kẻ vừa xông tới đánh lén, tụ nội lực dùng sức hất ra, ném đối phương bay ra xa mấy trượng, vừa vận dụng trúng vách đá cứng rắn.

Hai người bước ra khỏi bóng tối, đối phương một tay đè thất lưng, nằm dưới đất không thể cự quậy, âm thanh bị che kín của người phụ nữ trong góc tường truyền đến, dồn dập kéo dài.

Phong Phi Duyệt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người bị nhét vãi trong miệng, hai tay bị trói quặt ra sau lưng, dưới chân, còn mang theo còng chân nặng nề phòng ngừa bà ấy chạy trốn, người phụ nữ sau khi nhìn thấy rõ mặt của hoàng đế, đột nhiên bật khóc thành tiếng, âm thanh rên rỉ bị thương tắc nghẹn giữa cổ họng, khiến người ta không nhìn được khó chịu. Bà ấy dịch người tiến lên, hai mắt bởi vì kích động mà đỏ bừng, trong miệng giống như đang gọi cái gì đó, ô ô vang dội.

Bên cạnh, Phong Phi Duyệt thấy vẻ mặt nam tử cũng đầy sững sốt, trong mắt, thậm chí còn có thứ gì đó trong suốt lóe lên, lông mi nồng đậm còn chưa kịp chớp, đã ngưng tụ ngay bên khóe mắt. Cô Dạ Kiết siết chặt hai nắm tay xuôi bên người, hai chân, từng bước từng bước tiến đến phía trước, người phụ nữ đứng yên một chỗ, tầm mắt vững vàng chiếm lấy thân ảnh hoàng đế đang tiến đến gần, trong đôi mắt vươn lên, hiện lên mừng rỡ kích động.

Cô Dạ Kiết đứng trước mặt bà, mười ngón tay thon dài nâng gò má của bà lên, ngón cái khẽ lau đi nước mắt đang trào ra không ngừng, miếng vải trong miệng bị lấy ra, liền nghe thấy âm thanh hoàng đế nghẹn ngào, ôm lấy thân thể gầy gò của bà vào trong ngực, “Mẫu hậu.”

Phong Phi Duyệt không nén được tiếng kinh hô, thì ra người phụ nữ này chính là Hách Đức hoàng hậu được đồn đãi một thời, mẫu hậu của Cô Dạ Kiết.

Hai mắt hoàng đế nhuốm sát khí, hần gấp gấp muốn cởi dây thừng trên tay người phụ nữ ra, nhưng càng dùng sức, sợi dây lại càng trói chặt, nơi cổ tay bị siết ra dấu đỏ, Phong Phi Duyệt thấy thế, vội vàng tiến lên. Tay mềm nhẹ chạm lên mu bàn tay nam tử, cảm nhận được run rẩy từ bàn tay hần, Phong Phi Duyệt trấn an vỗ nhẹ, “Để thiếp.”

Nơi cổ họng Cô Dạ Kiết nhấp nhô, mười ngón tay cứng ngắc chầm chậm rút về, Phong Phi Duyệt biết hần đang cực lực ẩn nhẫn, đối lại là ai gặp phải tình cảnh bây giờ, cũng đều mất khống chế.

Cổ tay mảnh khảnh của Hách Đức hoàng hậu được thả ra, động tác đầu tiên, chính là giang hai cánh tay, ôm lấy con trai của mình, con trai của bà giờ đã trưởng thành, đầu đội trời chân đạp đất, giờ này khắc này, bà có thể an toàn tựa vào trước ngực hần...

Phong Phi Duyệt đứng phía sau, nhìn hần gối cằm lên đỉnh đầu người phụ nữ, lúc đóng hai mắt lại, thần sắc trên mặt thống khổ mà nhẹ nhõm, “Xin lỗi, mẫu hậu.”

“Kiết,” Hách Đức hoàng hậu khẽ gọi, bị giam cầm ở nơi không thấy được ánh sáng mặt trời quá lâu, cả khuôn mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, “mẫu hậu cuối cùng cũng chờ được rồi.”

Phong Phi Duyệt cực kỳ xúc động, lúc đầu khi Cô Dạ Kiết một mực khẳng định ở nơi này có người, nàng nên nghĩ đến mẫu tử tình thâm. Người nên nói xin lỗi không phải Cô Dạ Kiết, mà là nàng, nếu không phải nàng vẫn luôn có điều cố kỵ mà giấu giếm hần, Hách Đức hoàng hậu đã sớm có thể ra ngoài, thoát khỏi cái nơi tối tăm không có ánh mặt trời này.

Khóa sắt dưới chân vừa động, sát cơ trong mắt hoàng đế khó khăn lắm mới dề xuống lại lần nữa trào lên, hần xoay người đi tới trước mặt tên nam tử đang cúi mặt xuống đất kia, “Chìa khóa đâu?”

Tên kia rên rỉ thử cử động hạ thân, lại phát hiện đến đầu ngón tay cũng đau giống như bị tháo rời ra vậy, “Ồ, ở bên trong thất lưng.”

Cô Dạ Kiết vung tay chụp lấy, chiếc chìa khóa thân dài treo trên đầu ngón tay, “Nói, là kẻ nào hạ lệnh giam cầm bà ấy ở đây?”

Tên kia cúi gầm đầu, không nói một lời, sắc mặt xám ngoét. Hách Đức hoàng hậu khẽ xoa xoa cổ tay bị siết ra máu, bất đắc dĩ lắc đầu, “Kiết, không cần hỏi nữa, hần sẽ không nói đâu.”

“Có phải thái hậu hai cung hay không?” Cô Dạ Kiết một phát lôi cổ áo hần, túm nửa người trên của hần trong tay, “Nói!”

“A...” Thất lưng đã bị bẻ gãy, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể đau đến trí mạng, hần co rúm toàn thân run rẩy, mồ hôi lớn chùng hạt đậu theo khuôn mặt chảy xuống, “Hoàng, hoàng thượng tha mạng...”

“Người còn biết trầm là hoàng đế,” Cô Dạ Kiết thình lình xốc thẳng tên nam tử lên, tỳ cả người hần lên mặt tường thạch bích, “chỉ cần người nói ra kẻ đứng đằng sau, trầm liền tha cho người một con đường sống, vinh hoa phú quý, mặc người hưởng dụng vô tận.”

“Hoàng thượng tha mạng...” Trong miệng đối phương chỉ lặp lại một câu này, Hách Đức hoàng hậu ngũ khí ôm nhu, nhẹ nhàng nói, “Kiết, bỏ đi, thái hậu hai cung lòng dạ độc ác, phía sau hần, còn có tính mạng cả một nhà, đừng làm khó hần nữa.”

Phong Phi Duyệt không nhịn được ngược mắt, đối với người như vậy còn có thể cầu cạnh, bà ấy nhất định là một người phụ nữ cực kỳ lương thiện. Cô Dạ Kiết tìm kiếm mẫu thân khắp nơi không thấy, hôm nay, hiển nhiên lại bị che giấu trong Phượng Liễm Cung, qua nhiều năm như vậy, uất ức mà bà phải nhận, thế nhưng chỉ cách mình một chiếc giường phượng, cỡ nào châm chọc?

Trong mắt hoàng đế hiện lên khói mù, cái loại trầm thống đó, không phải Phong Phi Duyệt có thể hiểu được ngay, đôi tay tức giận giơ cao tên nam tử kia quá đỉnh đầu, thấy sắp sửa bị quăng ra ngoài, ánh mắt Hách Đức hoàng hậu dõi theo động tác của hần, vội vàng mở miệng, “Kiết, dừng tay!”

Thanh âm không nặng, thế nhưng công kích vào lồng ngực lại hữu lực dị thường, Cô Dạ Kiết một tay nắm đai lưng tên kia, tuần nhan âm chí xoay lại, hai mắt mờ mịt, giống như đứa trẻ con vừa mới ra đời, tràn đầy nghi hoặc.

“Đừng biến việc giết người thành thói quen, đừng chém giết trước mặt mẫu hậu.” Bà nhẹ giọng yêu cầu, một câu đơn giản, lại nặng bằng cả trăm câu nói của người khác, động tác trong tay hoàng đế thực sự dừng lại, Phong Phi Duyệt nhìn gò má của hắn, vẻ bối rối kia, đột nhiên khiến lòng nàng dâng lên yêu thương. Hách Đức hoàng hậu nói rất đúng, hắn đã đem việc giết người biến thành thói quen, nếu thật sự có một ngày có thể rửa sạch, lộ ra, hắn là vẻ mặt như vậy.

Hai tay thả lỏng, tên kia té ngã xuống đất, Cô Dạ Kiết xoay người trở lại, mở cái còng giam trói buộc hai chân bà ra, chặn ngang ôm lấy người phụ nữ, Phong Phi Duyệt theo sát tiến lên, ba người một đường ra khỏi mật thất.

“Đây...” Hách Đức hoàng hậu nhìn quanh bốn phía, “đây không phải là Phượng Liễm Cung sao?”

Cô Dạ Kiết đặt bà lên giường ngay ngắn, “Mẫu hậu, đây chính là Phượng Liễm Cung của người năm đó.”

“Ha ha...” Người phụ nữ cười yếu ớt một tiếng, “mẫu hậu cũng quên mất, bây giờ, nơi này hẳn là phải thuộc về con cùng hoàng hậu.” Tầm mắt quét quanh nội điện một lượt, sau đó mới đặt lên tuần nhan trước mặt, “Đã nhiều năm như vậy, để mẫu hậu xem xem, hoàng hậu con lựa chọn ở đâu?”

Phong Phi Duyệt cứng ngắc một chỗ, chỉ thấy Cô Dạ Kiết quay đầu lại, đưa một tay về phía nàng, động tác này, không khác nào thừa nhận thân phận nàng nên có. Tay mềm kiên định đặt vào lòng bàn tay hắn, hoàng đế nắm lấy thật chặt, kéo nàng tới trước mặt Hách Đức hoàng hậu, “Mẫu hậu, hoàng hậu của trẫm, chính là nàng ấy.”

Người phụ nữ ngược mắt, Phong Phi Duyệt đối diện với tầm mắt của bà liền cúi đầu xấu hổ không thôi, Hách Đức hoàng hậu nhìn phục sức thái giám trên người nàng, kéo miệng cười, “Ta sớm nên nhìn ra mới đúng, là một cô gái xinh đẹp.”

Phong Phi Duyệt sắc mặt ửng hồng, được Cô Dạ Kiết nhếch mày khích lệ, nàng then thùng mở miệng, “Mẫu hậu.”

Hách Đức hoàng hậu cười ấm áp, vươn tay kéo Phong Phi Duyệt sang, “Kiết, nếu đã là hoàng hậu, con vì sao lại để con bé ăn mặc thành bộ dáng này?”

“Một lời khó nói hết.” Cô Dạ Kiết tiện tay cầm cái chăn chèn dưới đầu gối bà, “Sau này con sẽ từ từ nói với người, mẫu hậu, người trước tiên đừng nghĩ ngợi gì cả, an tâm nghỉ ngơi một đêm.”

“Kiết, một khi thái hậu hai cung phát hiện ta không còn ở mật thất, tất nhiên sẽ không tử bỏ ý đồ.” Hách Đức hoàng hậu lo lắng nắm chặt cổ tay hắn, mười ngón tay dùng sức, có thể nhìn thấy đầu ngón tay trắng bệch, “Bọn họ nhất định sẽ tìm cách đối phó con, phải làm sao, phải làm sao?”

Tâm tình người phụ nữ có hơi mất khống chế, Cô Dạ Kiết ôm bà trước ngực, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng bà, “Mẫu hậu, trẫm bây giờ là hoàng đế, không phải sợ bọn chúng nữa, ta cũng sẽ không để bọn chúng động vào một đầu ngón tay của người nữa.”

Hách Đức hoàng hậu hoảng sợ quét tầm mắt nhìn quanh tứ phía, Phong Phi Duyệt biết trong lòng bà còn sợ hãi, “Mẫu hậu, nơi này là Phượng Liễm Cung, không còn là mật thất tối tăm không có ánh sáng kia nữa, người yên tâm, kể từ hôm nay, con cùng hoàng thượng nhất định tận lực bảo vệ người chu toàn.”

Hách Đức hoàng hậu lui người ra, hai tay ôm lấy gò má, gắng sức áp chế sợ hãi trong lòng, “Con nói đúng,” Bà ngẩng đầu lên, thanh âm dịu dàng, “đúng rồi, con tên là gì?”

“Duyệt Nhi,” Cô Dạ Kiết khẽ mở môi mỏng, “Phong Phi Duyệt.”

Hách Đức hoàng hậu nhỏ giọng lặp lại, thân thể mệt mỏi tựa vào giường quý phi, Phong Phi Duyệt nhìn thấy vết thương trên cổ tay bà, xoay người, tìm đến một lọ thuốc cao đặt vào tay Cô Dạ Kiết, “Mẫu hậu, người cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Người phụ nữ vừa mới gật đầu, thân thể liền bật dậy, “Kiết, thái hậu hai cung nói phụ hoàng của con đã băng hà, có thật vậy không?”

Cô Dạ Kiết dùng ngón trở lấy chút cao được bôi đều lên cổ tay bà, lớp da bị rách run lên một cái, đau đến suýt chút thì rút tay lại. Đầu ngón tay nam tử khẽ xoa miệng vết thương trên tay bà, trong đáy mắt rù

xuống, đôi đồng tử thâm sâu kín kẽ như bưng, “Dạ.”

Hách Đức hoàng hậu khẽ nuốt xuống một cái, thanh âm, càng phát ra yếu ớt, “Con trai, con có hận không?”

Phong Phi Duyệt đứng phía sau Cô Dạ Kiết, rõ ràng nhìn thấy sau lưng hắn còng còng, không đáp lại một lời nào cả, chỉ là tiếp tục động tác trong tay, “Mẫu hậu không đau nữa,” Người phụ nữ đặt tay lên mu bàn tay hắn, “ta đã bỏ lỡ rất nhiều, không được tận mắt nhìn con trai của mình lớn lên, con một thân một mình phải đối phó với thái hậu hai cung, có thể ngồi lên được ngai vị hoàng đế, tất không dễ dàng. Sau lưng Hách Đức gia chúng ta không có thể lực khổng lồ, qua nhiều năm như vậy, mẫu hậu vẫn luôn sợ con sẽ bị kẻ khác hãm hại. Phụ hoàng của con bị mị thuật mê hoặc, ta cho rằng, ông ấy hồ đồ đến mức sẽ không đem ngôi vị hoàng đế này truyền lại cho con.”

Cô Dạ Kiết đứng dậy, đem lọ thuốc thả vào lại trong tay Phong Phi Duyệt, hắn cởi áo bào ra sau đó ngồi xuống trước mặt Hách Đức hoàng hậu, “Ngược lại là mẫu hậu, người có hận không?”

Thời gian mấy năm, cởi bỏ vinh hoa mà bà đáng có, người phụ nữ thần sắc bình đạm, trong mái tóc xỏa tung, có thể nhìn thấy vài sợi trắng bạc, tuy là không già, nhưng lại hao hết tâm tư, “Lúc bắt đầu, đương nhiên là hận, sau này, ta toàn tâm nghĩ lại, khi nào con trai của ta có thể cứu ta ra ngoài, cũng không còn dư thừa tinh lực để mà hận nữa, dần dần, loại ai oán này liền biến mất trong thất vọng, bây giờ, mẫu hậu thật sự đã quên, thù hận là một loại tâm tình như thế nào.”

Nhìn tuấn nhan nam tử trầm ổn, Hách Đức hoàng hậu chậm rãi nói, “Kiết, mẫu hậu hy vọng con đừng hận, yêu thương nhiều một chút, có được không?”

Cô Dạ Kiết trầm mặc, người phụ nữ thương yêu mỉm cười, kéo cao chăn gấm lên vài phân, “Mẫu hậu không ngủ được, cùng ta nói thêm chút chuyện những năm này đi, Duyệt Nhi, ngồi xuống cạnh ta.”

Hách Đức hoàng hậu lôi kéo tay của nàng, để cho nàng ngồi bên cạnh Cô Dạ Kiết, lồi vào mặt thất đã lần nữa khép lại, hoa văn phượng hoàng lửa mang ý nghĩa tốt lành, hai mắt sáng quắc hữu thần.

Đông thái hậu lão đảo trở về tầm điện, đuổi hết toàn bộ nha hoàn hầu hạ ra ngoài rồi, lúc này mới tức giận quay sang nói với người phụ nữ sau lưng, “Tỷ vì sao không để muội cứu nó!”

“Muội điên rồi có phải không, cứu, cứu thế nào?” Tây thái hậu ‘rầm’ một tiếng đánh lên trên mặt bàn, “Muội cứ tiếp tục như vậy, không sớm thì muộn cũng có ngày bị muội hại chết, muội không nhìn thấy hoàng đế lúc ấy cũng giết đỏ cả mắt rồi à, muội tùy tiện xông lên như vậy, nói không chừng hắn có thể chém muội ngay lúc đó, nếu không phải là ta kịp thời che miệng muội lại, cũng không biết sẽ loạn đến mức nào nữa.”

“Tỷ cũng nhìn thấy đấy, Tiểu Thất nó bị thương rồi.” Đông thái hậu khó mà tiêu được cơn giận này, nhiều hơn nữa là lo lắng, “Thằng bé sống chết không rõ, tỷ còn bảo muội phải tỉnh táo thế nào.”

Tây thái hậu thấy bà ta khí thế hùng hổ, lập tức phát hỏa đến mức cầm chén trà trên bàn dùng sức ném xuống đất, “Muội tưởng chỉ có mình muội biết đau lòng thôi à, Tiểu Thất nó...”

Chén tử sa đập vào mặt đất vỡ tan tành thành từng mảnh, Mạch Tu vừa mới bước vào một bước, liền giẫm lên trên, ‘rắc’ một tiếng khiến mảnh sành vỡ vụn, “Chuyện gì vậy, phát hỏa lớn như thế này?”

Tây thái hậu nhin xuống một hơi, Đông thái hậu bị bà ta làm khiếp sợ, đi sang một bên ngồi xuống ghế không nói tiếng nào, hai mắt đỏ bừng.

“Không có gì, giữa tỷ muội, khó tránh khỏi va chạm nhỏ nhặt.” Tây thái hậu gượng cười, nói một câu trấn an tình hình, bà ta vừa mới xoay người, còn chưa kịp ngồi xuống, liền nghe thấy giữa tấm điện truyền đến ba tiếng gõ gõ trống trải.

Thái hậu hai cung liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đột nhiên chuyển lạnh, Mạch Tu thấy Tây thái hậu bước nhanh đến trước hai cái kệ sách ở một bên, do dự một chút, sau đó xoay đầu lại nhìn ông ta. Người đàn ông hiểu ý tứ trong đó, lúc này xoay người, mắt nhìn về nơi khác.

Phía sau kệ sách là một cơ quan bí mật, lúc Mạch Tu xoay người nhìn lại, đã thấy một nam tử áo đen quỳ gối trong nội đường, toàn thân đầy mồ hôi.

Tây thái hậu có dự cảm xấu, trầm giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm... bẩm thái hậu,” Thanh âm nam tử bởi vì sợ hãi mà bị ép thành một đường, “hôm nay thuộc hạ xuống mặt đất, phát hiện kẻ trông chừng kia bị đâm thương, Hách, Hách Đức hoàng hậu không biết đã đi đâu...”

“Cái gì!” Tây thái hậu như bị sét đánh, toàn bộ biểu cảm trên mặt đều cứng đờ, “Sao có thể như vậy...”

“Thuộc hạ đã tra xét kỹ càng, lối ra vào ở phía trên bị mở ra, theo trường cấp một đường đi lên, vách tường ngăn trở Phượng Liễm Cung lúc trước bị phá đổ, dưới đất, còn có dấu chân rất rõ.”

Đông thái hậu lau khô nước mắt, khiếp sợ không thôi, “Tuyệt đối không có khả năng, cái vòng tròn ở địa đạo sao có thể mở ra được, lúc trước khi chế tạo, rõ ràng tên thợ chế tạo kia đã nói là khóa chết, sao, sao có thể...”

Tây thái hậu đau đầu xoa xoa trán, đầu máy thống khổ nhú lên, lòng bàn tay siết chặt.

“Lúc đầu nếu như nghe lời ta, trực tiếp trừ khử ả đi, cũng sẽ không có phiền phức ngày hôm nay.” Đông thái hậu khẩn trương bật dậy, không ngừng quanh quẩn một chỗ, “Bây giờ thì hay rồi, lối ra vào là bị phá toang ở Phượng Liễm Cung, cứu Hách Đức hoàng hậu ra, nhất định là hoàng đế.”

“Được rồi!” Thanh âm người phụ nữ lạnh lẽo, lộ rõ không kiên nhẫn, “Ta vốn tưởng rằng, Hách Đức hoàng hậu này sẽ là một viên cờ quan trọng nhất trong tay chúng ta, thật không ngờ, người tính không bằng trời tính.”

Tranh đấu cùng hoàng đế nhiều năm như vậy, dù thắng hay bại, ít nhất trong lòng bà ta có một lá bùa, không phải vạn bất đắc dĩ, Hách Đức hoàng hậu chính là liều thuốc trấn an của bà ta.

“Việc đã đến nước này, chúng ta cần phải có dự tính khác.” Mạch Tu trầm mặc này giờ tỉnh táo mở miệng, “Hoàng đế đã cứu Hách Đức hoàng hậu ra rồi, chuyện cần làm đầu tiên, nhất định là tìm chứng cứ, báo thù cho mẫu hậu của hần. Theo như lời hai người nói, địa đạo này nhất định là thông với Phượng Liễm Cung, bên kia thông sang bên này, nếu như phía bên kia đã bị lộ, chúng ta nhất thiết phải giữ được bên này, tất không bị liên lụy.”

Tây thái hậu cố gắng làm mình trấn định lại, uống vào một ngụm trà nóng, đồng ý gật đầu, “Người nói đúng, may là, người vừa mới mất tích, hoàng đế nhất thời muốn tra xét rõ ràng, cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Lúc này tuyệt đối không thể loạn, một chút chút sai lầm, cũng có thể đem tâm huyết nhiều năm của bọn họ hủy đi trong phút chốc, rơi vào kết cục kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

178. Chương 177: Sợ Bóng Sợ Gió

Chương 177: Sợ bóng sợ gió

Tây thái hậu âm thầm suy tính, tầm mắt rơi lên người tên nam tử áo đen kia, “Người lui ra trước.”

“Dạ.” Thần kinh căng thẳng của hần cuối cùng có thể thả lỏng, đứng thẳng hai chân dậy lui ra ngoài.

Mạch Tu trầm mặc không nói gì, thậm chí tránh sang một bên nhường đường, tầm mắt liếc thấy bàn tay Tây thái hậu chậm chậm rơi lên trên đỉnh đầu, ông ta lui một bước, đi tới bên cạnh Đông thái hậu.

Bước chân nam tử áo đen dồn dập, Tây thái hậu rút chiếc trâm cài trên búi tóc xuống, món đồ trang sức bén nhọn cứng rắn mà lạnh lẽo, người phụ nữ tiện tay phóng thẳng tới, không chút do dự trực tiếp xuyên qua cổ họng đối phương, mất mạng tại chỗ.

“Biết về mật đạo này, ngoại trừ vài người chúng ta, một kẻ cũng không thể lưu lại.” Tây thái hậu đi tới, rút chiếc trâm cắm trên cổ hòng nam tử ra, dùng y phục trên người hắn, lau đi vết máu sau đó lần nữa cài lên tóc.

Mạch Tu thủy chung giữ vững thần sắc trấn định, Đông thái hậu giơ tay bịt mũi, giống như có chút buồn nôn, sắc mặt trắng bệch dọa người, thân thể lão đảo muốn ngã. Người đàn ông đứng lúc vươn tay giữ thắt lưng bà ta, bàn tay vô nhẹ mấy cái, ánh mắt nhìn về phía Tây thái hậu tăng thêm vài phần phòng bị.

Cả đêm không chợp mắt, cũng không có ai cảm thấy mệt, đây tựa như một câu chuyện xưa rất dài rất dài, nói suốt cả đêm.

“Quân Duyệt đưa trẻ kia mẫu hậu đã gặp qua, quả thật là không có linh khí như vậy.” Hách Đức hoàng hậu nhìn về phía Phong Phi Duyệt, tiếp theo tỏ vẻ lo lắng, “Chỉ có điều, thân phận của Duyệt Nhi phải khôi phục như thế nào đây? Cũng không thể để con bé cả đời công tội danh của người khác, không danh không phận ở bên cạnh con như vậy.”

Phong Phi Duyệt tựa lên người Cô Dạ Kiết, hậu vị này, nàng vốn cũng không muốn tranh giành, “Mẫu hậu, con ở đâu cũng đều như nhau, không có thân phận ràng buộc, ngược lại có thể thường xuyên ở bên cạnh chàng, cũng không cần nhiều lễ nghi phép tắc phiền phức như vậy.”

Hách Đức hoàng hậu vui mừng bội phần, hoàng đế tựa phía sau ôm nàng, tỷ cảm lên bả vai nàng, “Duyệt Nhi, đây là trẫm nợ nàng.”

Năm ngón tay Phong Phi Duyệt giữ chặt bàn tay hắn, “Mẫu hậu, nếu không phải lúc đầu con có điều cố kỵ, cũng sẽ không làm hại người tới hôm nay mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời.”

“Không.” Hách Đức hoàng hậu khẽ nheo mắt, “Duyệt Nhi, con là đứa trẻ thông minh, ở trong thâm cung này, sẽ không bị thiệt thòi, cũng chỉ có con mới có thể xứng với Kiết. Trước khi thật tâm thật lòng giao phó, tất cả lựa chọn của con đều đúng đắn.”

Phong Phi Duyệt cười khẽ, không vì cái gì khác, chỉ vì lý giải của bà, nàng rất may mắn, Cô Dạ Kiết có một mẫu hậu như vậy.

Lý công công ở bên ngoài bấm báo, đã đến giờ lâm triều, hoàng đế thần sắc phấn chấn, muốn mượn cơ hội này chiếu cáo thiên hạ, “Mẫu hậu, trẫm muốn phong người làm Hách Đức hoàng thái hậu.”

“Kiết,” Người phụ nữ lo lắng không thôi, “trước nay phong vị đều phải trải qua triều đình nghị sự, mẫu hậu sợ không có đơn giản như vậy, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, con bây giờ là hoàng đế, không ai dám làm gì với con.”

“Người là mẫu hậu của trẫm, dĩ nhiên là hoàng thái hậu của Huyền Triều.” Cô Dạ Kiết khẳng khái, nghe không lọt một câu một chữ nào, “Duyệt Nhi, hôm nay nàng không cần thượng triều, ở lại đây bên cạnh mẫu hậu.”

Phong Phi Duyệt thấy hắn đứng dậy, vừa định tiến, bất thành linh một hồi trời đất rung chuyển, cả Phượng Liễm Cung đều đang chấn động. Khó khăn giữ vững gót chân, chỉ nghe âm thanh ‘rầm... rầm’ kịch liệt từ dưới lòng đất truyền lên, lòng bàn chân bởi vì loại kích lực này mà run rẩy tê dại, Phong Phi Duyệt khụy hai gối xuống che chở cho Hách Đức hoàng hậu tránh để bà bị giật mình mà ngã từ trên giường xuống. Thị vệ cung nhân canh giữ ngoài điện lần lượt chạy vào, thần sắc kinh hãi, “Hoàng thượng...”

Cũng không bao lâu, trong điện liền khôi phục lại an tĩnh, Cô Dạ Kiết không để ý đám người có mặt ở đây, lập tức mở cửa mật thất sải bước đi vào. Người sau lưng lần lượt đuổi theo, chen qua hành lang hẹp dài, cái mật thất khổng lồ trống trải kia, bây giờ đã bị đá vụn lấp đầy, nửa bước khó đi. Phong Phi Duyệt một bụng kinh ngạc, Hách Đức hoàng hậu chỉ có thể bắt đặc đi lắc đầu, tựa hồ đã đoán được ngay từ đầu.

Thái hậu hai cung xây một ngôi mật thất như vậy trong lòng đất, tất nhiên cũng đã chuẩn bị sách lược vẹn toàn, bây giờ mật đạo bị phát hiện, bọn họ trước tiên chắc chắn phải tiêu hủy tất cả chứng cứ, không để hoàng đế bắt được nhược điểm.

Sắc mặt Cô Dạ Kiết dọa người, hần không ngờ đối phương hành động nhanh như vậy, “Cư nhiên sử dụng hỏa dược trong hoàng cung, trẫm nuôi các người một đám phế vật này có tác dụng gì! Suýt chút đến Phượng Liễm Cung của trẫm cũng bị phá hủy.”

“Hoàng thượng bớt giận, thuộc hạ nhất định điều tra rõ ràng.” Thủ lĩnh thị vệ cả kinh thất sắc, càng không lý giải được, những thứ hỏa dược này rốt cuộc là làm cách nào vận chuyển vào trong cung.

Hoàng đế phất tay áo, nổi giận dưng dưng đi ra ngoài, thị vệ nội cung lưu lại điều tra, Phong Phi Duyệt cùng Hách Đức hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, theo sát phía sau.

Ngày hôm sau, hoàng đế liền hạ thánh chỉ, phong Hách Đức hoàng hậu làm hoàng thái hậu Huyền Triều, chủ vị chánh cung.

Mạch Thần Lại thu tay, thần sắc nhẹ nhõm, “Bẩm hoàng thượng, thân thể hoàng thái hậu không có gì đáng ngại, chỉ là mấy năm nay bị giam trong mật thất, thân thể có chút âm hàn, vi thần kê vài phương thuốc, điều dưỡng một chút là được.”

Tâm hoàng đế thoáng an định, Phong Phi Duyệt kê bên cạnh thái hậu, thánh chỉ hạ xuống, cả Huyền Triều đều chấn động, trong triều đình mặc dù cũng có người phản đối, nhưng cuối cùng không dám chống lại thánh mệnh.

Mạch Thần Lại ngồi xuống, phương thuốc trên tay còn viết chưa xong, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng bẩm báo, kể từ ngày hậu cung biết được tin tức, chúng phi tần chưa có ngày nào thôi không thỉnh an. Thời gian một ngày, thiếu chút thì đập đổ cả bậc thềm cửa.

Phong Phi Duyệt ngược mắt, thấy người tới là Thi tiếp dư, bên cạnh, Đào Tâm trong tay cầm lễ vật chuẩn bị từ trước, cô gái an tĩnh tiến lên, quỳ gối trước người thái hậu, nhất nhất hành lễ, “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Thái hậu tỷ mỉ quan sát, thấy cô ta tựa hồ cũng không giống mấy vị phi tần ghé qua lúc trước, dung trang thanh tú, trang phục càng không phải cố ý lộng lẩy, bộ dáng cũng thật xinh đẹp, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, “Đây là vị phi tần nào, đáng vẻ thật khiến người ta ưa thích.”

“Bẩm thái hậu, nhi thần Thi tiếp dư.” Cô gái nhẹ cong bờ môi, ngược đầu lên, “bây giờ mới đến đây hành lễ, là nhi thần không đúng.”

“Không có gì.” Thái hậu cúi người xuống, hai tay kéo cổ tay tay cô gái, ý bảo cô ta đứng dậy, “quy củ hậu cung trước giờ nhiều như vậy, ai gia ngược lại càng ưa thích thanh tịnh.”

Thi tiếp dư đứng dậy, nhận lấy lễ vật trong tay Đào Tâm, “Mẫu hậu, nhi thần không biết nên chuẩn bị những thứ gì, đây đều là hoa trà nhi thần tự tay trồng, sáng sớm hôm nay mới hái xuống, đặc biệt đưa tới đây cho mẫu hậu người nếm thử.” Vạch lớp vải nhung màu đỏ ra, bên trong bày biện vài bình sứ tinh xảo, hoa trà nhiều loại, cũng được phân loại tỉ mỉ, Thi tiếp dư lần lượt đặt lên mặt bàn gỗ đàn hương, người cũng lui sang một bên.

Thái hậu cực kỳ cao hứng, mùi vị thanh tân đậm nhã quanh quẩn bên cánh mũi, khiến bà đối với cô gái trước mặt này có loại hảo cảm khác biệt, “Kiết, sao ai gia chưa từng nghe con nhắc tới, trong cung còn có một tiếp dư khéo tay như vậy.”

Cô Dạ Kiết an vị ngồi bên cạnh thái hậu, bàn tay lúc đầu chống trán đổi thành tựa lên trên mặt bàn, đôi mắt anh tuấn quét qua mấy thứ hoa trà kia, trong tâm mắt hiển lộ vài phần ý tứ hàm xúc khó nói thành lời nhìn về phía Thi tiếp dư. Cô gái có lòng né tránh, hai mắt rũ xuống, chỉ là nhìn chằm chằm mặt đất, “Mẫu hậu, thân thể người còn chưa khỏe hẳn, sau này, còn rất nhiều thời gian.”

Thái hậu hiểu ý, gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

“Oe...” Thi tiếp dư đột nhiên khom người, sắc mặt vốn dĩ tái nhợt bị kiềm nén đến đỏ bừng, cô ta vòng tay siết chặt eo, không ngừng nôn khan. (Mé, mới nói chuyện với hoàng thượng vài câu đã có gì gì đó rồi à, công nhận :v)

“Mẫu hậu, hoàng thượng, xin... ọe...” Thi tiếp dư không ngờ sẽ lóng ngóng như vậy, Đào Tâm bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ, vươn tay săn sóc vỗ nhẹ lên lưng cô ta, “Thi tiếp dư, người sao vậy, mấy ngày gần đây luôn như vậy.”

Thái hậu không hiểu đầu đuôi ngọn ngành, lập tức đứng dậy, ngữ khí đầy quan tâm, “Dáng vẻ này, liệu có phải có tin mừng không? Năm đó lúc ai gia mang thai hoàng đế, cũng là loại phản ứng này.”

Lời vừa mới ra, kinh ngạc nào chỉ có hoàng đế, quả tim Phong Phi Duyệt treo lơ lửng thốt nhiên trầm xuống, nàng đưa mắt nhìn thân thể Thi tiếp dư cúi khom, không biểu hiện ra nửa điểm phản ứng. Cô Dạ Kiết từ trên ghế đứng dậy, tuấn nhan bỗng nhiên âm trầm, trong mắt, thoáng qua tình cảm khó nói. Cô gái không ngừng nôn khan, nước mắt cũng khó chịu rơi xuống, thái hậu vô tình nói một câu, lại vừa vặn đánh vào chỗ đau của cô ta, nước mắt này, lại càng chảy ra không kiềm chế được.

Phong Phi Duyệt nhìn hoàng đế, nam tử vài ba bước đã đi đến bên cạnh Thi tiếp dư, hai tay cẩn thận kéo thân thể nàng ta sang, “Mẫu hậu, Thi tiếp dư chắc chỉ là thân thể khó chịu mà thôi.”

Thái hậu vẫn là không yên lòng, có chút trách cứ nhìn về phía hoàng đế, “Con cũng không phải nữ nhân, có một số việc tất nhiên không hiểu, ai gia thấy rất giống.”

Trên mặt Thi tiếp dư toát đầy mồ hôi lạnh, thân thể lão đảo muốn ngã, có thể thấy được cực kỳ khó chịu, cô ta nắm chặt cổ tay hoàng đế, miễn cưỡng cười trừ, “Mẫu hậu, người đừng lo lắng, nhi thần thật không sao, nhi thần, không có cái phúc phận đó...”

Cô Dạ Kiết rũ mắt xuống nhìn cô ta, bàn tay đặt trên vai cô gái, chợt nắm thật chặt. Phong Phi Duyệt đứng sững một chỗ, Mạch Thần Lại ở đằng sau thấy sắc mặt nàng trầm xuống, dứt khoát tiến lên một bước, mở miệng nói, “Thái hậu, hoàng thượng, hay là để vi thần bắt mạch cho Thi tiếp dư thử xem sao.”

Thái hậu nghe vậy, thần sắc hòa hoãn, bà ôn nhu cười, “Xem trí nhớ của ai gia này, vậy làm phiền Mạch y sư.”

Hoàng đế để Thi tiếp dư ngồi xuống bên cạnh, cô gái níu chặt lấy hần không chịu bỏ ra, tựa hồ có chút khẩn trương. Mạch Thần Lại xắn tay áo, đầu ngón tay chạm lên động mạch mảnh khảnh của cô ta, qua giấy lát, khoe miệng nâng lên một độ cong nhàn nhạt, không dễ dàng phát giác. Kéo ống tay áo của Thi tiếp dư xuống, lúc hần đứng dậy, ném cho Phong Phi Duyệt một ánh mắt yên tâm, mới đáp lời nói, “Bẩm hoàng thượng, hoàng thái hậu, Thi tiếp dư chắc hẳn là mấy ngày nay đã uống rượu lạnh, may mà chỉ là dạ dày không khỏe, uống vài than thuốc là được rồi.”

Thái hậu gật đầu, thần sắc trấn định, Thi tiếp dư rút tay về, hai mắt thần thờ nhìn chăm chăm vào một điểm, vẻ mặt hoàng đế lại không có chút gì gọi là mất mát, con người rũ xuống nhìn gò má cô gái, “Nàng lại uống rượu?”

Đào Tâm tiến lên đỡ cô ta đứng dậy, Thi tiếp dư cúi đầu, thanh âm kiếp nhược, “Thần thiếp chỉ là thấy tiết trời lạnh, không ngờ lại uống nhiều thêm mấy chén.”

Cô Dạ Kiết thấy cô ta dè dặt e sợ, khẽ thở dài một hơi, kéo cô ta từ trong tay Đào Tâm, “Trẫm đưa nàng về.”

Thi tiếp dư không dám trốn tránh, hướng thái hậu hành lễ sau đó liền để hoàng đế dìu đi ra ngoài, Phong Phi Duyệt thân làm hạ nhân tùy thân, không thể không đi theo, “Tiểu Nguyệt...”

Thái hậu đứng lúc lên tiếng, bởi vì không quen gọi cái tên Tiểu Nguyệt Tử này, vẫn gọi nàng là Tiểu Nguyệt, “Người ở lại, hầu hạ ai gia, những người còn lại đều lui cả đi.”

Cửa điện bị đóng lại, Phong Phi Duyệt xoay người, chỉ thấy ánh mắt thái hậu nhìn mình chăm chăm, “Mẫu hậu...”

“Duyệt Nhi, mẫu hậu biết trong lòng con không vui.” Thái hậu cầm tấm vải nhung trên bàn, che kín mấy bình sứ đựng hoa trà kia lại, “Mặc dù ta không biết Thi tiếp dư kia có quan hệ gì với hoàng đế, nhưng cũng có thể nhìn ra, nó đối với Thi tiếp dư, không giống như những phi tần khác.”

Phong Phi Duyệt mặc dù đã sớm biết, nhưng bây giờ nghe thái hậu nói ra như vậy, trong lòng vẫn âm thầm co rút đau đớn, “Mẫu hậu, người cũng nhìn ra rồi?”

Thái hậu cười khê, tầm mắt giữ chặt lấy nàng, Phong Phi Duyệt bị bà nhìn chăm chăm như vậy có chút luống cuống, “Nhưng mà, Kiết đối với con cùng Thi tiếp dư, cũng không giống nhau.”

Biểu cảm mơ hồ dần bao phủ khuôn mặt, thái hậu tiến lên trước, nâng một tay nàng lên vỗ nhẹ, “Mẫu hậu là người từng trải, Kiết là con trai của ta, ta sao có thể nhìn lầm? Giữa chúng nó, là có chuyện cũ, Duyệt Nhi, mẫu hậu không thể yêu cầu con không nghe không hỏi, chuyện tình cảm, chúng ta không thể quá gấp gáp, phải từ từ duy trì. Mẫu hậu nhìn ra được, Kiết, có lẽ đã từng mơ hồ, nhưng bây giờ đã đi ra ngoài rồi, tin tưởng mẫu hậu, tin tưởng nó, con cần phải cho nó thời gian cuối cùng, để nó tự mình đi ra khỏi hoàn toàn, chúng ta không giúp được nó, càng không thể gây áp lực cho nó, như vậy chỉ sẽ phản tác dụng mà thôi. Có đôi khi, tình cảm bị chen ép quá mức, ngược lại sẽ càng đẩy đối phương ra xa mình hơn, cho đến khi không nắm được tay của nhau nữa.”

Thái hậu kéo Phong Phi Duyệt đi tới trước giường, vươn tay đẩy cửa sổ ra, khu vườn ngập tràn cảnh sắc đập vào mặt, “Người ngoài cuộc tỉnh táo, mặc dù mẫu hậu cảm thấy Thi tiếp dư kia rất đặc biệt, nhưng lại nhìn ra được giữa hai đứa nó đã hình thành khoảng cách. Một khi, đã xoay người, rất khó quay đầu lại.”

Phong Phi Duyệt lộ vẻ mặt kinh ngạc, ngón tay thái hậu vuốt ve cánh hoa trước mặt, “Kiết đứa trẻ này, cô quanh quẩn quá lâu rồi, Duyệt Nhi, con phải thay mẫu hậu chăm sóc nó thật tốt.”

Phong Phi Duyệt cup mắt, thái hậu mỉm cười hiền từ, “Có lẽ, nó không biết cách làm thế nào để đối đãi tốt với con, mẫu hậu hy vọng, con có thể thông cảm cho nó.”

“Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy đủ rồi,” Giữa bọn họ, không chỉ dưới một lần sinh tử có nhau, không xa không rời, “có lẽ, miệng chàng ấy không đủ ngọt...” Nàng mỉm cười, rồi sau đó, nghiêm túc nói, “con đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Về mặt thái hậu đầy tán thưởng, không khí giữa cánh mũi, tươi mới mà ngọt ngào, dương quang dâng lên giữa chân mây bà dần dần chuyển thành sầu tư, “Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt thấy bà có lời muốn nói, xoay đầu lại, “Mẫu hậu.”

“Trong mấy năm này, Kiết thay đổi rất nhiều, mẫu hậu dự cảm được, nó sẽ có một đại kiếp.” Người phụ nữ xoay người, bước chân đạp lên thảm lông danh quý, “Ta rất lo lắng, nó không vượt qua được.”

Phong Phi Duyệt nhìn bóng lưng bà, đuổi theo nửa bước, “Mẫu hậu, Duyệt Nhi không hiểu.”

“Chém giết quá nhiều, chung quy có một ngày sẽ có báo ứng.” Thái hậu xoay người, nhìn chăm chăm Phong Phi Duyệt, “chúng bạn xa lánh, mẫu hậu không muốn nhìn thấy ngày đó.”

Thần sắc Phong Phi Duyệt hoang mang, vì sao, nàng lại có cùng một dự cảm với thái hậu, “Mẫu hậu, người đừng lo lắng...”

“Duyệt Nhi...” Người phụ nữ chống một tay lên mép bàn, “mẫu hậu vẫn là câu nói kia, con trai của ta, bản thân ta rõ nhất, mẫu hậu chỉ muốn hỏi con một câu.”

“Người cứ nói.”

“Nếu thật sự có ngày đó, con vẫn sẽ ở lại bên cạnh nó chứ?”

Phải rồi, một quân vương khắp người chém giết, một tôn chủ lấy máu tươi để thống trị như vậy, nếu quả thật có ngày đó, nhất định sẽ... đơn độc mà đứng một mình.

Ánh mắt Phong Phi Duyệt nhìn người phụ nữ, lộ rõ kiên định rực rỡ, “Sẽ, con vĩnh viễn sẽ đứng trên cùng một con đường với chàng, bởi vì, chàng chính là nam nhân duy nhất của con kiếp này!”

Thái hậu mím môi, thần sắc kích động, khóe miệng run rẩy, dùng sức kéo lên, “Được, ta không có nhìn lầm người.”

179. Chương 178: Đổi Thuốc

Chương 178: Đổi thuốc

Cô Dạ Kiết một đường đưa Thi tiếp dư về Cảnh Dạ Cung, trong vườn, vẫn là cảnh sắc tiêu điều như trước, Đào Tâm vội vàng đi vào trong điện, hoàng đế để cho Thi tiếp dư ngồi xuống ghế đá. Thấy hần đứng dậy, cô ta theo phản xạ nắm chặt ống tay áo nam tử, “Hoàng thượng, không ngồi một lúc sao?”

Cô Dạ Kiết từ trên cao liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chờ mong của cô gái, thấy hần không nói lời nào, Thi tiếp dư mất mát buông tay, tầm mắt rũ xuống, Đào Tâm ra ngoài, liền thấy động tác giằng co của hai người, cô ta bước nhanh tiến lên, mặt mày hớn hờ nghênh đón, “Hoàng thượng, đây là bánh ngọt sáng sớm nay Thi tiếp dư đã bảo nô tỳ chuẩn bị, nói đều là bánh người thích ăn.”

Thân thể hoàng đế vừa định ngồi xuống liền khựng lại, áo choàng vừa chạm xuống đất, hần chau mày, Đào Tâm còn chưa phát giác ra có điều không ổn, đem khay bánh ngọt trong tay đặt lên bàn.

“Sáng sớm đã chuẩn bị xong rồi?”

Sắc mặt Thi tiếp dư trắng bệch, tầm mắt đối diện nam tử liền buông thõng xuống, “Nàng biết hôm nay trẫm sẽ tới?”

Đào Tâm há miệng, bỗng nhiên ý thức được mình vừa lỡ lời, nhìn thấy sắc mặt Thi tiếp dư trầm xuống, cô ta cuống quýt bật dậy, muốn giải thích, “Bẩm hoàng thượng, ý của nô tỳ là... là... đây là nương nương phân phó, mỗi ngày đều phải chuẩn bị một bàn, nói không chừng ngày nào đó hoàng thượng sẽ...”

Cô Dạ Kiết thành linh bật dậy, ngữ khí, không che giấu được hết thất vọng, “Ỗ Đĩnh, trẫm đã cố gắng bù đắp cho nàng.”

Thi tiếp dư nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không đáp lời, rất nhiều chuyện, không thể dự liệu trước được. Đào Tâm ý vị muốn giải thích, nhưng nhìn thấy Cô Dạ Kiết lạnh lẽo trợn trừng hai mắt liền im bật, “Câm miệng, ở đây không có chỗ cho người nói chuyện.”

“Hoàng thượng muốn bù đắp sao?” Thi tiếp dư một tay nắm chặt khăn gấm thêu hồng mai, khép chặt hai gối đứng dậy, hoàng đế chưa từng nhìn thấy đôi đồng tử trong suốt như vậy, ai oán như vậy, “Vậy được, hoàng thượng cho thần thiếp một đứa con.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, giật mình không nhẹ, hần nhìn cô gái tiến lên trước, đôi mắt ngấn lệ ép sát tới trước mặt, mùi vị thanh mát xông vào cánh mũi, lại lạnh lẽo như băng, “Ỗ Đĩnh.” Hần khẽ gọi, hai mắt trong khoảnh khắc mặt đối mặt đầy bức bối, từ từ khép lại.

“Hoàng thượng không cho được sao?” Thi tiếp dư rơi lệ, nhìn bàn tay hoàng đế đặt xuôi bên người, cô ta nắm lấy tay nam tử đặt lên trên bụng mình, “Thật không cho được sao? Kiết, chàng sờ thử xem... thiếp cũng muốn có con.”

Như bị sét đánh, Cô Dạ Kiết bỗng dưng siết chặt tay, con người vùng vẫy tròn rồi lại mang theo bi thống như cách xa mấy kiếp. Hần rút tay lại, bước chân lảo đảo, ngay tiếp theo cả thân thể cũng lui về sau một bước.

Thấy hần rời đi, Thi tiếp dư cũng không ngăn cản, mà đứng ngơ ngác trong vườn, đột nhiên bật cười. Đào Tâm tự trách không thôi, lúc này quỳ xuống, “Nương nương, người muốn phạt liền phạt nô tỳ đi, đều là cái miệng này của nô tỳ không biết nói chuyện.”

“Hoàng thượng, người sợ gì chứ, người trốn tránh gì chứ...” Cô gái cười lớn tiếng, nước mắt trên mặt lại càng tùy ý chảy xuống, “Không ngờ, chúng ta đã đến bước này.” Cô ta gơ cả hai tay che miệng, cũng không thèm nhìn Đào Tâm dưới đất, một mình bước vào trong nội điện.

Lúc Cô Dạ Kiết trở về Phượng Liễm Cung, Phong Phi Duyệt đã biến thành một người khác, khôi phục lại xiêm y nữ trang, mái tóc rơi xuống tự nhiên, hai bắp chân trắng muốt như bạch ngọc nhẹ nhàng đưa tới lui trên giường, thấy hần đi tới, nàng chống hai tay dậy, thân thể nhảy xuống đất. Hoàng đế thần sắc mệt mỏi, vài ba bước đi tới trước giường phượng, giang rộng hai tay hai chân liền nằm đè lên trên.

Phong Phi Duyệt khẽ chau mày, tiến lên lôi kéo cánh tay hần, “Dậy đi tắm.”

Cô Dạ Kiết trở tay móc một kéo, kéo nàng trở lại giường phượng, thân thể cũng nhân cơ hội dề lên, “Ngại trẫm bản?”

Giọng điệu nam tử có chút mơ hồ, bàn tay nhỏ nhắn của Phong Phi Duyệt đẩy nhẹ trước ngực hấn một cái, “Tắm rửa xong rồi ngủ, thoải mái biết bao.” Thấy nam tử chậm chậm kéo khoe miệng lên, nàng cảm thấy bất đắc dĩ bội phần, lời này nói ra sao mà nghe giống như đang dụ dỗ trẻ con vậy?

Tốn không ít khí lực mới kéo được hấn dậy, tằm tấp xong, nam tử chỉ khoác một chiếc áo ngủ, mái tóc buông thõng tới tận thắt lưng, Phong Phi Duyệt cầm một chiếc khăn sạch tới, còn chưa kịp lau, liền thấy nam tử ngã người xuống, lại lười biếng nằm đó không chịu nhúc nhích. Phong Phi Duyệt chỉ đành phải tiến lên, tỳ gối lên giường phượng mềm mại lau tóc cho hấn, “Sao vậy, mệt à?”

Hoàng đế đáp nhẹ một tiếng, “Ừm.”

Cẩn thận tiếp tục động tác trong tay, tóc nam tử rất dài, đen bóng như lụa, khiến bàn tay trắng nõn của nàng càng thêm nhỏ nhắn. Cô Dạ Kiết thấy sau lưng không có động tĩnh gì, xoay mặt sang, mắt phượng quét tới, “Tiểu Nguyệt Tử, bóp chân cho trẫm.”

Phong Phi Duyệt dừng động tác lại, thấy hấn cong môi lên, đầu còn vẻ uể oải vừa rồi nữa, “Không biết tự mình bóp à.”

“Tiểu thái giám lá gan cũng thật lớn.” Hoàng đế trêu chọc, nhấc một chân lên, gác sang bên này, Phong Phi Duyệt muốn tránh đi, nhưng không ngờ động tác chậm một bước, vừa vặn bị áp xuống, “Ai u, gãy eo rồi.”

Cô Dạ Kiết không chịu thua bộ dáng này của nàng, biểu tình như ăn vạ, “Nhanh lên một chút, đấm bóp, nếu không xoa xoa vài cái cũng được.”

Phong Phi Duyệt vất vả bò dậy, hai tay đối phó rơi lên trên đùi nam tử, hoàng đế thấy nàng nghe lời, liền thích ý nhắm mắt lại, “Tiểu Nguyệt Tử, cái tên này thật không tồi.”

Phong Phi Duyệt vung nắm tay trắng như phấn đập lên đùi hấn, chút khí lực này, đối với hấn mà nói lại cực kỳ vừa vặn, Cô Dạ Kiết vui sàu gương mặt tuần tú vào trong gối thêu, thoải mái bật ra một tiếng thở dài, “Ừm...”

Phong Phi Duyệt bị chọc cười, “Đừng hạ lưu như vậy có được không?”

Cô Dạ Kiết khép hờ hai mắt, làm ra vẻ như rất hưởng thụ, dưới trường bào, hai chân nam tử thon dài, cơ bắp săn chắc được nàng nhẹ nhàng nắm bóp trong tay, Phong Phi Duyệt ngồi quá lâu, khế cong lưng, tầm mắt không cẩn thận theo hai chân thon dài của nam tử nhìn lên trên, lướt qua cảnh tượng dưới áo ngủ. Nàng tròn tròn hai mắt, vừa mới chuyển tầm mắt sang chỗ khác, liền thấy trên mặt nóng ran.

“Có phải nhìn thấy cái gì không nên thấy rồi hay không?” Hoàng đế chẳng biết mở mắt từ lúc nào, nụ cười mỉa hoặc, bắt chước lời của nàng, “Đừng hạ lưu như vậy có được không? Nói nghe xem, nhìn thấy cái gì rồi, cười vui vẻ như vậy.”

Phong Phi Duyệt nghe vậy, vỗ hai tay xuống một cái, “Không có, thật không có.”

“Chột dạ...” Cô Dạ Kiết kéo dài ngữ điệu, vươn cánh tay qua, ngón trở khê nhéo lên mũi nàng một cái, “nằm xuống đây, ta cũng đấm bóp cho nàng.”

Phong Phi Duyệt còn chưa kịp nói gì, cả người liền bị hấn ấn xuống giường không thể nhúc nhích, Cô Dạ Kiết thật sự ngồi dậy, bàn tay bắt lấy mắt cá chân của nàng, xoa nhẹ vài cái, “Thoải mái không?”

Hai tay Phong Phi Duyệt lôi kéo lớp lụa mỏng dưới chân, chỉ sợ lộ cảnh xuân, “Thiếp không thích xoa bóp, đừng nghịch nữa, bỏ ra.”

Cô Dạ Kiết nhấc cao chân nàng thêm vài phần, đặt lên vai trái của mình, bàn tay lần theo đầu gối nàng khê xoa nắn, Phong Phi Duyệt trời sinh sợ nhột, cong chân lên một cái định rút về, nam tử đè ép, không cho nàng cơ hội né tránh, cảm giác được da thịt trắng mịn trong tay, bàn tay tiến thêm một bước trượt lên trên.

Nàng đột nhiên xoay người, giơ chân còn lại lên định đá hấn, Cô Dạ Kiết cảnh giác né người, bắt lấy hai mắt cá chân của nàng nắm trong tay, dùng sức siết chặt, sau đó đẩy sang hai bên, thân thể cũng theo đó áp xuống, đè lên giữa hai chân nàng.

Tóc dài trút xuống, có chút ẩm ướt cọ lên gò má mình, Phong Phi Duyệt vươn tay vạch ra, tay mềm lại bị hấn nắm lấy, thừa nhận quá nhiều ôn nhu, một phòng kiều diễm, giữa hơi thở giao hòa trái tim càng thêm hỗn loạn. Cô Dạ Kiết lui người ra, rồi lại lần nữa đè lên trên, bàn tay không thể chờ đợi kéo màn tơ xuống...

Hôm sau, Phong Phi Duyệt không có đi theo lâm triều, sau khi thức dậy, trong điện chỉ có một mình nàng. Thay y phục xong, nhớ tới thuốc của thái hậu vẫn còn để trong được phòng, liền vội vàng chạy tới.

Người còn chưa tiến vào, đã ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc, Phong Phi Duyệt che mũi, giơ tay vung vẩy. Vừa bước vào được phòng, chỉ thấy một nha hoàn đưa lưng về phía mình, đang trông chừng bình sứ đến mất hồn. Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái lập tức xoay người, Phong Phi Duyệt nhìn lại, hóa ra là Ngọc Kiều, “Tham kiến Nguyệt công công.”

Hiển nhiên, không có nhận ra nàng, “Đây là thuốc của ai?”

Ngọc Kiều canh chừng bình sứ không rời một khắc, thần sắc trên mặt cũng không che giấu được bắt đầu có chút hỗn loạn, cô ta cố gắng kìm nén khẩn trương, miễn cưỡng kéo miệng cười, “Bẩm Nguyệt công công, đây là thuốc của Tây thái hậu, mấy ngày trước có hơi cảm lạnh, vẫn chưa thấy đỡ chút nào.”

“À.” Phong Phi Duyệt như có điều suy nghĩ, “Sao không bảo người khác trông chừng, đứng mãi ở đây thì cứ sai ai rảnh rỗi là được.”

“Thuốc của chủ tử, vẫn nên để nô tỳ tự mình trông chừng thì hơn.” Ngọc Kiều thận trọng từ lời nói đến hành động, thấy Phong Phi Duyệt đưa lưng về phía mình, đứng ở bên này lục lọi cái tủ thuốc, “Nguyệt công công, sao ngài lại tới đây.”

Nàng lấy ra một bọc thuốc, hươu hươu trước mắt cô gái, “Ừ, ta à, cũng giống như cô, thân thể hoàng thái hậu có chút bệnh, chúng ta thân làm hạ nhân tất nhiên phải biết nhìn sắc mặt nói chuyện, hầu hạ tốt mới có cơm ăn a.”

Ngọc Kiều cười khê, thấy nàng không giống những tên thái giám tổng quản cao ngạo thường ngày, lúc này liền để xuống phòng bị, “Để nô tỳ giúp ngài.”

Phong Phi Duyệt đem ấm sứ tới, “Ta đang có chút khó hiểu không biết phải làm sao, cảm ơn cô.” Phong Phi Duyệt mượn cơ hội lui người ra, “Đúng rồi, cô tên là gì?”

“Nô tỳ Ngọc Kiều.”

“Ngọc Kiều.” Phong Phi Duyệt lặp lại, chân mày nhíu chặt, sau đó, bình tĩnh hiểu ra, “Ta nhớ ra rồi, có nghe nha hoàn ở Phượng Liễm Cung nhắc tới, đúng rồi, Tây thái hậu tính tình ôn thuận, đối đãi với hạ nhân nhất định rất tốt.”

Ngọc Kiều đem được liệu bỏ vào trong ấm sứ, lại cho thêm ba chén nước sạch, “Chúng ta làm nô tài, mệnh không do mình quyết định.”

Phong Phi Duyệt đi tới trước ấm thuốc kia, chẳng qua chỉ là một liều thuốc cảm lạnh mà thôi, cần gì thận trọng như vậy, chắc không phải, thái hậu hai cung lại muốn hãm hại ai đấy chứ. Thừa dịp Ngọc Kiều đưa lưng về phía mình, nàng nín thở tiến lên, cầm chiếc khăn sạch bên cạnh, tiện tay gạt một cái, chỉ nghe ‘xoảng...’ một tiếng, ấm thuốc kia rơi xuống đất, thuốc nước bên trong toàn bộ đổ ra ngoài.

“A...” Phong Phi Duyệt nhảy lên một cái, “bỗng chết ta rồi, bỗng chết ta rồi...”

Ngọc Kiều vội dừng động tác trong tay, cô ta cả kinh thất sắc, bị dọa sợ tới mức hồn bay phách lạc, không ngừng lắp bắp, “Thuốc của ta, thuốc của ta...”

Phong Phi Duyệt tỏ vẻ xấu hổ, ngồi xồm xuống, “Thật xin lỗi, cái đó, ta thấy thuốc này sắp sửa được rồi, muốn giúp cô lấy xuống, nhưng không ngờ...”

Ngọc Kiều nhìn đồng lộn xộn dưới đất, quỳnh lên, liền bật khóc, “Lần này phải làm sao đây, Tây thái hậu nhất định lấy mạng ta chắc rồi.” Hai tay quơ loạn lau đi nước mắt, gấp đến độ không biết làm sao, Phong Phi Duyệt thấy thế, càng khẳng định bên trong có chuyện, “Ngọc Kiều, cô đừng như vậy, cũng chỉ là một thang thuốc mà thôi, đây là do vị ngự y nào kê, ta đi bốc lại cho cô một thang khác là được.”

“Nguyệt công công,” Ngọc Kiều lắc đầu, hai tay che mặt, “nếu quả thật như vậy, nô tỳ chính là đi chịu chết, thuốc này là không thể để cho người khác biết, nếu Tây thái hậu biết ta làm đổ thuốc, nhất định sẽ lấy mạng của ta.”

Phong Phi Duyệt ý thức được suy đoán của mình không sai, “Đây rốt cuộc là thuốc gì?” Nàng cup mắt, trầm giọng hỏi.

“Nô tỳ cũng không biết.” Ngọc Kiều ngẩng đầu lên, “Thái hậu chỉ giao phó như vậy, ta nào dám hỏi nhiều, chỉ nói nếu làm không xong thì sẽ lấy cái mạng nhỏ của ta, lần này phải làm sao đây.”

“Xin lỗi,” Phong Phi Duyệt hạ thấp giọng, “chỉ bằng đi tìm một ngự y, ta biết một người có thể tin tưởng được, ta dẫn cô đi.”

“Người nào?” Ngọc Kiều lộ vẻ mặt chờ mong, lau sạch nước mắt hỏi.

“Mạch y sư.”

“Không được,” Ngọc Kiều cuống quýt khoát tay, “Mạch y sư không thể nào giúp chúng ta.”

Phong Phi Duyệt biết trong lòng cô ta có điều cố kỵ, lập tức cầm một miếng vải khô tối, nhét toàn bộ dược liệu dưới đất bỏ vào, “Cô đừng lo lắng, ta cùng Mạch y sư cực kỳ hợp ý, ngài ấy đã từng giúp ta mấy lần, đến lúc đó, ta bảo ngài ấy dựa theo những dược liệu này bốc lại lần nữa. Vả lại, ngài ấy là y sư Huyền Triều, lại càng không muốn gây chuyện, ta bảo ngài ấy giúp chúng ta giữ kín bí mật này chẳng phải được rồi sao? Một lát nữa, ta cứ nói đây là thuốc của ta, còn cô, đứng ở ngoài phòng luyện đan chờ ta, cứ như vậy đi, còn ai có thể đem chuyện này liên lụy đến trên người Tây thái hậu?”

Ngọc Kiều vẫn còn do dự, Phong Phi Duyệt gạt tay áo cô ta, “Không còn cách nào khác, nếu cô còn do dự, làm chậm trễ thời gian, thật chính là chịu chết rồi.”

Cô gái cuối cùng gạt đầu, đi theo sau lưng nàng đến phòng luyện đan, “Nguyệt công công, thật có thể bảo Mạch y sư không truyền chuyện này ra ngoài sao, nô tỳ chỉ sợ, đến lúc đó kinh động hoàng thượng.”

“Cô yên tâm đi,” Phong Phi Duyệt trấn an, “thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô cũng không cần lo lắng.”

Khổ nỗi không còn cách gì khác, Ngọc Kiều chỉ có thể thấp thỏm theo sau, hai người không đi quá sát nhau, thủy chung giữ vững khoảng cách vài bước chân.

Một mình Phong Phi Duyệt đi vào trong phòng luyện đan, Mạch Thần Lại đang lay hoay với đồng dược liệu vừa thu thập được, thấy nàng đi vào, giật mình một cái, hoàn hồn lại, cô gái thể nhưng đã đi tới trước mặt, “Mau mau...”

“Làm sao vậy?” Mạch Thần Lại bị nàng lôi kéo cánh tay, ra khỏi nội điện.

“Mau giúp ta xem thử mấy thứ dược liệu này.” Phong Phi Duyệt lấy đồ giấu trong tay áo ra, trải lên mặt bàn, “Đây là để trị bệnh gì?”

Nhìn bộ dạng khẩn trương của nàng, Mạch Thần Lại cũng không hỏi kỹ, phân loại dược liệu trên mặt bàn ra, sau đó lần lượt lại gần ngửi nhẹ.

“Thế nào, thế nào?” Phong Phi Duyệt lôi kéo tay áo nam tử, thấy Mạch Thần Lại thả đồ trong tay xuống, sắc mặt đột nhiên thoáng ửng đỏ lên, “Đây là thuốc của ai?”

“Huynh nói cho ta biết trước, đây là chữa bệnh gì.”

“Không phải bệnh,” Hẩn thu dược liệu lại, “là tránh thai.”

Phong Phi Duyệt nuốt chút thì sặc một ngụm nước, nàng dùng sức vỗ ngực, chén trà trong tay ‘pàng’ một tiếng bị ném xuống bàn, “Tránh... tránh...”

“Nàng uống?” Mạch Thần Lại cười đùa nói.

“Dĩ nhiên không phải.” Phong Phi Duyệt kinh ngạc, cái cảm gần như rơi xuống đất, nàng tiến lên trước, nói nhỏ bên tai hắn, “Là Tây thái hậu.”

Mạch Thần Lại lập tức quay ngoắt sang, “Tây thái hậu?”

“Đúng vậy.” Phong Phi Duyệt ý thức được sự việc nghiêm trọng, “Rất khó tin có phải không?”

“Liệu có ...” Mạch Thần Lại do dự sau đó mở miệng nói, “liệu có nhầm hay không, chắc phải là Đông thái hậu.”

“Sẽ không,” Phong Phi Duyệt chắc chắn, “ta đã xác nhận rồi.”

Hai người nhìn nhau, thật sự không lý giải được manh mối, nàng dứt khoát ngồi xuống, một tay nâng cằm lên, “Tây thái hậu vốn không có con, cũng nghe truyền tai nhau nói trời sinh không thể sanh chữa, vì sao còn phải dùng loại thuốc này?”

“Vạn sự đều có điều không thể ngờ tới, con người như Tây thái hậu vậy, tất nhiên phải đề phòng khắp nơi, mấu chốt chính là, bà ta vì sao cần phải dùng loại thuốc này?” Mạch Thần Lại càng không hiểu, hậu cung quy củ phức tạp, nếu Tây thái hậu thật sự...

Vậy cũng chính là phạm tử tội dâm loạn hậu cung!

“Đáng tiếc chúng ta không có chứng cứ.” Phong Phi Duyệt ảo não, “Cho dù cầm những thứ dược liệu này đến Từ An Điện, lại dựa vào một mình Ngọc Kiều, cũng không thể lật đổ bà ta, Tây thái hậu trước giờ hành sự nham hiểm, Ngọc Kiều hẳn sẽ không có gan phản bội bà ta.”

Mạch Thần Lại gật đầu, đồng ý với nàng, Phong Phi Duyệt nhớ đến Ngọc Kiều vẫn còn chờ ở bên ngoài, liền đẩy nhẹ nam tử một cái, “Mau, dựa theo phương thuốc này, bốc thêm cho ta một thang.”

Mạch Thần Lại đứng dậy, nàng cũng vội vàng đi theo, đi tới trước tủ thuốc, nàng nhìn bóng lưng bận rộn của hắn, “Ồ, đây là thuốc gì?”

Mạch Thần Lại nhìn theo tầm mắt nàng, “Kỳ khẩu, là để giữ thai.”

Phong Phi Duyệt mơ hồ gật đầu, chợt nảy ra một ý tưởng, vẻ mặt giảo hoạt. Nàng kéo cái ngăn tủ ra, tiện tay bốc lên một nắm bỏ vào tay Mạch Thần Lại, “Cho thêm cái giữ thai này nữa đi.”

Vẻ mặt nam tử do dự, phản ứng có hơi khó khăn, “Ý nàng là...”

Phong Phi Duyệt bốc thêm một nắm nữa, vừa định bỏ vào trong tay Mạch Thần Lại, liền bị hắn một phát giữ lấy cổ tay, “Đủ rồi, nhiều quá ngược lại sẽ mất dược tính đấy.”

“Ồ.” Nàng thu tay lại, cầm mấy loại dược liệu Mạch Thần Lại vừa mới bốc ra thả lên trên bàn, “Nhanh nào, thêm vài thứ khác nữa, gom thành một thang là được rồi.”

“Cái này, sẽ không xảy ra chuyện đấy chứ.” Mạch Thần Lại có chút lo lắng nhắc nhở nàng.

“Sợ cái gì.” Phong Phi Duyệt huých lên khuỷu tay nam tử một cái, “Cũng không phải là thuốc độc gì cả, ai da, nhanh lên nhanh lên chút.” Nàng dùng sức đẩy Mạch Thần Lại mấy cái, nam tử thấy thần sắc nàng kích động, còn mang theo chút ngây thơ nghịch phá, không thể làm gì lắc lắc đầu, vẫn dựa theo ý nàng mà bốc thuốc.

“Vẫn biết huynh đối với ta tốt nhất mà.” Phong Phi Duyệt nhận lấy dược liệu, bỏ lại một câu sau đó sải bước chạy ra ngoài.

Mạch Thần Lại nhìn bóng lưng cô gái hấp ta hấp tấp chạy tót ra ngoài, không cần biết Phong Phi Duyệt là thật tình, hay chỉ thuận miệng nói một câu, hắn đều ghi nhớ thật kỹ. Gom dược liệu vừa rồi lại một chỗ, bờ môi nam tử vô thức cong lên, vẻ mặt đầy sủng nịnh.

“Nguyệt công công, như vậy có ổn không?” Ngọc Kiều nhìn chằm chằm ấm thuốc đang sôi kia, một khắc cũng không rời, lo lắng nói.

“Yên tâm, Mạch y sư căn bản cũng không có hỏi, ngài ấy cũng đồng ý với ta, sẽ không nói ra, ngược lại là cô, tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai, đến lúc đó Tây thái hậu có trách tội, nói không chừng ngay cả ta cũng bị liên lụy.” Phong Phi Duyệt trông chừng ẩm thuốc của hoàng thái hậu, nhỏ giọng dặn dò.

“Ngài yên tâm, ta nào có lá gan đó.” Ngọc Kiều thấy bốn phía không có người nào, lúc này mới dám nói to lên một chút.

Cũng không lâu lắm, thuốc được nấu xong, Ngọc Kiều bưng chén sứ, cẩn cẩn thận thận đổ thuốc ra.

“Cô đi đưa thuốc cho Tây thái hậu trước đi, ta còn phải ở lại đây trông chừng, một lát nữa thuốc nguội thì không hay.” Phong Phi Duyệt giả vờ cầm cái quạt bỏ lên phe phẩy trước ẩm thuốc mấy cái.

“Đa tạ Nguyệt công công, vậy nô tỳ xin cáo lui trước.” Ngọc Kiều cẩn thận đặt chén thuốc lên cái khay, nhẹ gật đầu một cái, lui ra ngoài.

Phong Phi Duyệt tươi cười đưa tiễn, lúc cô ta xoay người, nàng nhứ chặt đầu mày, một tay chống lên mép bàn dùng sức không để cho mình cười ra tiếng.

“Nguyệt công công...”

Một thái giám đi tới, liền nhìn thấy nàng đứng đó không ngừng cười một mình.

Phong Phi Duyệt vội che giấu ho khan mấy tiếng, nghiêm mặt nói, “Thuốc của hoàng thái hậu được rồi, người mau mau đổ nó ra.”

Thái giám tiếp lệnh, đổ thuốc ra, cẩn thận thả vào trong tay Phong Phi Duyệt.

180. Chương 179: Lấy Thánh Chỉ Ra

Chương 179: Lấy thánh chỉ ra

Tầm điện của hoàng thái hậu, cách Phượng Liễm Cung không xa, Phong Phi Duyệt một đường cẩn thận, quả nhiên là làm chuyện xấu lúc nào cũng thấy chột dạ.

Đi tới Hưng Nguyệt Điện, hoàng thái hậu khoác một chiếc áo lông, đang ngồi trong vườn phơi nắng, thấy nàng rón ra rón rén đi tới, bà trước một bước cho hạ nhân bên cạnh lui xuống toàn bộ.

“Mẫu hậu...” Phong Phi Duyệt đặt cái khay lên bàn, ngồi xuống cạnh bà, “Đây là Mạch y sư chuẩn bị, để người điều dưỡng thân thể.”

“Duyệt Nhi, ngồi lại gần bên cạnh mẫu hậu.” Thái hậu chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, hai tay vừa mới bưng chén sứ lên, liền thấy Phong Phi Duyệt vươn tay dè miệng chén lại, “Khoan đã, mẫu hậu.”

Nàng từ trong tay áo móc ra cây châm bạc, dò xét thấy không có vấn đề gì, mới để thái hậu dùng thuốc.

“Không ngờ, tâm tư con còn cẩn mật như vậy.” Thái hậu bưng chén lên, Phong Phi Duyệt cười ngượng, ngại ngừng nói vì bản thân mình làm chuyện xấu, mới có tâm lý phòng bị.

Vừa mới nhấp vài hớp, Phong Phi Duyệt thấy bà khẽ chau mày, liền bóc một trái vải đưa đến bên miệng bà, “Để bớt đắng ạ.”

Thái hậu đặt chén xuống, vừa mới đưa tay nhận lấy, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân huyền ảo, “Tiểu thái giám bên cạnh hoàng thượng này cũng thật là chu đáo.”

Tây thái hậu dẫn đầu bước vào, một thân cung trang hoa lệ lướt qua bậc thang kiêu diễm tiến tới, chỉ sao dài nhọn hiện ra rõ ràng, làm nổi bật móng tay sơn đỏ chót bên ngoài, tỏ rõ uy vũ. Trên đầu là trâm vàng lấp lánh chói mắt, ở giữa búi tóc, đính một viên minh châu, hào nhoáng mà tinh trọng. Đông thái hậu bên cạnh lại một thân cẩm y, trang điểm, cũng thanh nhã hơn vài phần.

Phong Phi Duyệt đứng dậy lui sang bên cạnh thái hậu, cup mắt hành lễ, “Nô tài tham kiến thái hậu hai cung.”

“Tỷ tỷ...” Đông thái hậu hướng thẳng tầm mắt, khoe môi ôn hòa cong nhẹ, “mấy năm rồi không gặp, tỷ tỷ một chút cũng không già đi.” Tây thái hậu đi phía trước, thủy chung giữ nguyên nụ cười khó diễn tả được, thái hậu nhìn đám người đi tới, động tác trong tay cứng nhắc, đặt trái vải đã bóc vỏ xuống bàn, hai tay cũng đặt lên đầu gối, nắm lại thật chặt.

Nơi này là hậu cung, một khắc trước rõ ràng còn hận không thể đưa đối phương vào chỗ chết, nhưng chớp mắt vừa xoay người một cái, liền có thể thành tỷ muội tình thâm.

“Tỷ tỷ mấy năm nay đã đi đâu?” Tây thái hậu không mời tự ngồi, nha hoàn sau lưng trải rộng làn váy dài quét đất ra, Đông thái hậu ngồi xuống theo, ánh mắt sắc bén quên tới.

Thái hậu không thể bày ra vẻ mặt ôn nhu hòa nhã, nghĩ lại cũng đúng, chịu uất ức nhiều năm như vậy, cho dù biết rõ chân tướng thì thế nào, còn không phải là cắn răng nuốt vào trong bụng hay sao. Phong Phi Duyệt thấy bà cup mí mắt, thần sắc nặng nề, một câu cũng không chịu nói. Kể từ cái ngày thái hậu hai cung xuất hiện, đối với bà mà nói, không thể nghi ngờ chính là cơn ác mộng, hôm nay, khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, chỉ có điều, bà quên mất, bọn họ còn phải cùng chung sống trong một mảnh ngự hoa viên...

Trên vai, đột nhiên rơi lên một đôi tay, kéo tâm tư đang thất thần của thái hậu trở về, bà quay đầu nhìn lại, liền thấy Phong Phi Duyệt đứng sau lưng mình, tay mềm nhẹ nhàng xoa bóp bả vai bà, “Hoàng thái hậu, hoàng thượng dặn dò, nói người ngồi một lúc lâu chân tay sẽ sưng phù, bảo nô tài cứ chốc chốc phải bóp vai cho người, giãn gân cốt.”

Thân thể thái hậu vốn đang kéo căng thoáng hòa hoãn, Phong Phi Duyệt tự giác lui người ra một khoảng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nguồn nhiệt tập kích tới, nặng nề không thôi. Hoàng thái hậu cương bách mình thả lỏng mười ngón tay đang siết chặt ra, nhếch khoe miệng, “Hai vị muội muội cũng vậy, nếu không phải ai gia ngồi ở đây, suýt chút cho rằng thời gian mấy năm chỉ là một cái nháy mắt, khó mà quay về.”

Tây thái hậu liếc tầm mắt qua Phong Phi Duyệt, một tay vuốt ve mấy cái chỉ sáo lạnh lạnh kia, đối với xưng hô ‘ai gia’ này của Hách Đức hoàng hậu tựa hồ cũng kiêng kị, “Tỷ tỷ trời sinh khí phúc đã tốt, muội muội không dám trèo cao.”

Thái hậu nhếch miệng cười khê, thì ra bước ra một bước này cũng không khó, bây giờ, mình đối với bọn họ đã không còn gì kiên kỵ nữa, “Tích thiện thành đức, tâm sáng, tự nhiên sẽ có phúc khí.”

Ý cười không chạm đến đáy mắt, thái hậu hai cung sai người đem lễ vật đặt lên bàn, không ngồi bao lâu liền rời thẳng đi.

Phong Phi Duyệt thấy đám người kia đi xa rồi, cùng hoàng thái hậu nhìn nhau mỉm cười, cùng bà dùng xong bữa tối mới trở về.

Dọc theo hành lang dài một đường đi về phía trước, chạm mặt gặp phải thái giám đang hầu hạ ở Phượng Liễm Cung, “Nguyệt công công, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi.”

“Tìm ta có chuyện gì?” Phong Phi Duyệt dừng chân, dựa vào cách tường hỏi.

“Hoàng thượng ở Từ An Điện, bảo ngài bây giờ liền qua đó.” Tiểu thái giám cúi đầu, thanh âm ép xuống rất thấp.

“Từ An Điện?” Hoàng đế xưa giờ không hòa hợp với thái hậu hai cung, bây giờ sao lại bảo mình chạy tới Từ An Điện, “Hoàng thượng ở chỗ thái hậu làm gì?”

“Bẩm Nguyệt công công, nô tài không dám hỏi, hoàng thượng chỉ là phân phó nô tài đến tìm ngài, dáng vẻ hình như rất vội.” Tiểu thái giám khẽ ngước đầu lên, “Thái hậu cùng hoàng thượng hình như tranh cãi rất âm ỉ, nô tài cũng không dám hỏi nhiều.”

Phong Phi Duyệt không nghi ngờ gì, theo sát sau lưng tiểu thái giám một đường thẳng đến Từ An Điện. Tiết trời cuối thu, sương cuối mùa lất rắt vải xuống, dính lên chân mây nồng đậm, lông mi chột trở nên nặng nề, có chút uể oải không mở mắt ra được. Đi qua cung điện phong thái hiên ngang, bước chân nhỏ

vụn bị che giấu trong hỗn loạn gấp gáp của hai người, Phong Phi Duyệt khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, khóa lệ nốt ruồi bị cố ý che giấu như có như không.

Bước chân nhẹ nhàng, đôi mắt tinh anh chợt thoáng qua nghi hoặc, hoàng đế sợ nàng bị thái hậu hai cung nhận ra, hận không thể buộc nàng lại bên người từng giờ từng khắc, bây giờ, lại bảo nàng đi đến Từ An Điện, về tình về lý, tựa hồ có chút khó hiểu. Phong Phi Duyệt mím môi, cách tẩm điện thái hậu hai cung không xa, đột ngột dừng bước, “Ai da...”

Tiểu thái giám dẫn đường đằng trước nghe thấy, vội vàng dừng chân, “Nguyệt công công, sao vậy?”

“Ta đột nhiên nhớ ra, thuốc của hoàng thái hậu còn chưa đưa nữa!” Phong Phi Duyệt cả kinh thất sắc, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Chút chuyện này, đợi lát nữa nô tài phân phó người khác làm là được.” Tiểu thái giám đến gần nàng, thần sắc lo lắng, “Nguyệt công công, hoàng thượng...”

“Người thì biết cái gì!” Phong Phi Duyệt cố tỏ vẻ hung dữ, lạnh mặt xuống, “Thuốc của hoàng thái hậu có thể tùy tiện sao, cho dù là hoàng thượng cũng phải nhường lại khoảng thời gian này, như vậy đi, ta đưa thuốc xong lập tức chạy tới.”

“Nguyệt công công, hoàng thượng bên kia, người bảo nô tài phải giao phó thể nào, chuyện đưa thuốc này...” Tiểu thái giám lộ vẻ mặt kinh hoảng, mười ngón tay xoắn lại một chỗ, Phong Phi Duyệt khẽ nheo mắt, lui hai chân về phía sau, “Được rồi, nếu hoàng thượng thật trách tội, tự ta gánh trách nhiệm là được.”

Tiểu thái giám còn muốn nói gì đó, lại thấy nàng đã xoay người bước nhanh rời đi, chạy được vài bước, Phong Phi Duyệt liền không vui quay đầu lại giận dữ mắng, “Cái tên này người bị làm sao vậy, lát nữa thuốc của hoàng thái hậu không thể đưa đến đúng lúc, hoàng thượng trách tội xuống, kẻ chịu tội đầu tiên chính là người.”

Tiểu thái giám cũng có cố kỵ, lại không dám một mình trở về, cho nên ý vị đi sát theo nàng. Phong Phi Duyệt lại theo cách cũ đi đến phòng luyện đan tìm Mạch Thần Lại, “Mạch y sư, thuốc của hoàng thái hậu dùng hết rồi, phân phó nô tài tới đây lấy thêm một ít.”

Mạch Thần Lại nâng tầm mắt từ trong đồng được liệu lên, vừa định nói chuyện, lại thấy Phong Phi Duyệt nháy mắt một cái, nhìn ra phía sau, thấy còn một tiểu thái giám đi theo, “Người chờ chút, ta đi bốc thuốc.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, đã đoán được mấy phần, nếu không phải lệnh của thái hậu hai cung, tên thái giám này sẽ không khẩn trương như vậy, sợ mình mọc cánh chạy mất.

Mạch Thần Lại tận lực trì hoãn thời gian, Phong Phi Duyệt nhìn thấy khí trời bên ngoài càng lúc càng âm trầm, trong lòng thầm nghĩ, chẳng bao lâu nữa, nếu hoàng đế thật sự không ở Từ An Điện, chắc chắn sẽ phái người đi chung quanh tìm nàng. Tiểu thái giám thấp thỏm đứng trước cửa điện, lại không dám thúc giục, chỉ là dùng sức lau mồ lạnh.

“Sư phụ...” Trong không khí trầm muộn, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một âm thanh.

Lâm Doãn nhìn quanh trong điện một vòng, tầm mắt rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, “Nguyệt công công quả nhiên ở đây, hoàng thượng cho người đi tìm, gọi ngài trở về đây.”

“Ừ, đây là thuốc của hoàng thái hậu.” Mạch Thần Lại đem bọc đồ nhét vào tay Phong Phi Duyệt, “Đã như vậy, ta cũng không giữ công công ngài lại nữa.”

Phong Phi Duyệt thấy buồn cười, chưa bao giờ nghe Mạch Thần Lại nói chuyện khách khí như vậy, nàng ôm được liệu trong tay xoay người đi ra ngoài, tiểu thái giám kia nghe Lâm Doãn nói như vậy, lập tức thối chí đứng một bên, sắc mặt trắng bệch. Bước đều hai chân, lúc nhảy ra khỏi bậc cửa, cô gái lỗ đăng ngoài đầu nhìn lại, mỉm cười xinh đẹp, lộ ra hàm răng trắng sứ. Nụ cười như vậy, tươi đẹp mà rực rỡ, khỏe miệng còn lộ ra chút nghịch ngợm. Trong một ngày, hẳn nhìn thấy Phong Phi Duyệt thoải mái như vậy đến hai lần, đúng rồi, nàng nên cười như vậy, tùy ý, cho dù là mang theo chút phá phách.

Mạch Thần Lại nhẹ cong môi mỏng, giữa hai chân mày, độc tố màu xanh đậm đột nhiên hiện ra rõ ràng, Lâm Doãn cắn môi dưới, lúc xoay người, chỉ là yên lặng lau nước mắt.

Phong Phi Duyệt theo cung nhân đi tìm mình một đường trở về, lúc quay đầu lại, tên tiểu thái giám lúc này đã không còn bóng dáng, cũng không có đi theo.

Đến tấm điện của hoàng đế, Phong Phi Duyệt một mình đi vào, đặt được liệu lên bàn, sau đó đi vào nội điện.

Hoàng đế thấy nàng đi vào, thân thể từ trên ghế loan đứng dậy, “Đi đâu vậy, bây giờ mới trở về.”

“Suýt chút thì bị lừa đến Từ An Điện.” Phong Phi Duyệt nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, cái chớp nhon trên mũ bị hoàng đế nắm trong tay vuốt vuốt, “Xảy ra chuyện gì?”

“Xem ra, thiếp sau này càng phải đề phòng hơn nữa.” Nàng thả tóc xuống, hai mắt nhìn quanh tứ phía, “Hôm nay, sao không nghỉ ngơi ở Phượng Liễm Cung?”

Hoàng đế lôi kéo nàng ngồi xuống, vùi nàng vào trong lồng ngực mình, Phong Phi Duyệt không rõ đầu đuôi, chỉ thấy ánh mắt nam tử nặng nề, một tay nâng bàn tay mềm mại của nàng lên, như có tâm sự, “Trẫm muốn cho nàng xem một thứ.”

“Là cái gì?”

Cô Dạ Kiết cũng không lập tức nói tiếp, mà từ cầm lên bả vai nàng, “Duyệt Nhi, trẫm rất may mắn gặp được nàng, để trẫm có thể thành thật với nàng.”

Phong Phi Duyệt nghe có vài phần mơ hồ, nàng nhìn vào đáy mắt Cô Dạ Kiết, chỉ thấy ánh mắt nam tử bộc trực thành khẩn, dặt tay nàng đi tới trước một kệ sách, bên trên, bày luật lệ tông nghiêm Huyền Triều. Hoàng đế rút ra một quyển, ở vị trí góc khuất cao nhất bên trái đếm qua một dãy số, cầm quyển sách trong tay nhét vào trong.

“Rắc rắc...”

Một tiếng giòn tan, xuất hiện một hốc khuất trong góc tối, Cô Dạ Kiết thò cánh tay vào, lát sau, lấy ra một hộp vuông sơn màu đỏ thẫm.

Hắn ra hiệu bảo Phong Phi Duyệt mở ra, ngón tay mảnh khảnh nhắc nắp hộp lên, bên trong lớp vải nhung màu đỏ, đặt một thứ có màu vàng tươi, cô gái cẩn thận lấy ra, không hiểu hỏi, “Đây là cái gì?”

“Thánh chỉ.” Ánh mắt Cô Dạ Kiết kiên nghị, thần sắc có phần nhu hòa, lại có chút khổ sở khó nhìn, “Là thánh chỉ Thi tiếp dư dùng mạng đổi về.”

Khi nam tử nói ra những lời này, hắn cũng đã quyết định, đem toàn bộ mọi chuyện trước kia kể lại cho Phong Phi Duyệt, một chữ cũng không bỏ sót.

181. Chương 180: Tàn Sát Đẫm Máu (thượng)

Chương 180: Tàn sát đẫm máu (thượng)

Khói lửa báo hiệu chiến tranh, đúng lúc thế lực tiền triều suy sụp.

Thế lực trong triều chia làm hai phe, tương truyền hoàng đế Huyền Triều bị tử muội Lý gia mê hoặc, ngày ngày trầm mê không thoát ra được. Hoàng phi hai cung dung mạo giống hệt nhau, lại là tử muội ruột thịt, mặc dù hậu cung do Tuyết quý phi nắm quyền, nhưng kỳ thực, hai người bọn họ đã khống chế triều cục, ý vào hoàng đế, dần dần mở rộng thế lực Lý gia.

Tây hoàng phi không có con nối dõi, còn muội muội có một người con trai, được phong làm Lệ vương gia.

Tuyết quý phi chủ vị Đông Cung, thế lực lại dần suy yếu, mà hoàng đế trầm mê nữ sắc, trong mắt không còn nhìn thấy quốc gia. Bầu trời Huyền Triều ngày một u ám, đè ép người ta đến không thở nổi.

Thái tử đương triều Cô Dạ Kiết, chính là con trai của Tuyết quý phi, tính khí âm trầm, tựa hồ cũng không vì chuyện tranh quyền đoạt thế này mà hao phí tâm tư, hẩn thân mang trọng trách nặng nề, vô hình trung, đã trở thành cái gai cắm trong thịt hoàng phi hai cung, không thể không diệt trừ.

“Kiết,” Tuyết quý phi nhìn nam tử trước mặt, không khỏi lo lắng, “bây giờ hoàng phi hai cung cực kỳ đắc sủng, ta nghe được tin tức, bọn họ đã bắt đầu liên kết với trọng thần trong triều, đối phó mẹ con ta.”

Cô Dạ Kiết mặt không biến sắc, giống như việc này không hề liên quan đến mình, một tay chống dưới cằm, hai mắt nhìn chằm chằm lò hương tử kim kia, “Mẫu phi biết, con trai của ta, vốn không có đơn giản như trong mắt người ngoài nhìn vào, con có tài cao chí lớn, nhưng bây giờ, lại không tìm được một cơ hội nào tốt cả.”

Nam tử không đáp lời, nhúu mày, ngón tay thon dài vạch sợi tóc rơi trước trán ra, “Mẫu hậu, bản thân người phải cẩn thận.”

“Phụ hoàng của con bị mị thuật mê hoặc, sức khỏe cũng ngày một sa sút, đã đến lúc mẹ con chúng ta tự tính toán cho mình rồi.” Tuyết quý phi cầm cây kéo trên bàn lên, cắt đứt một phiến lá non, thần sắc lo lắng, “Con là thái tử, nhưng trước khi con đăng cơ, mẫu hậu thủy chung không yên lòng.”

Cô Dạ Kiết nhắm mắt, ngồi không bao lâu liền rời đi. Mà lo lắng của hẩn, ngay ngày hôm sau liền trở thành sự thật, Tuyết quý phi đột nhiên mất tích. Người trong cung nhất thời hoảng loạn, hoàng đế chỉ sợ truyền đi, tuyên cáo với bên ngoài rằng bà đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, qua đời trong Đông Cung. Sau đó, một đạo thánh chỉ truyền đến tẩm điện Cô Dạ Kiết, thái tử một thân một mình, nay, cho làm con thừa tự dưới trướng thái hậu hai cung.

Tiết trời vào đông khắc nghiệt, lúc Tuyết quý phi mất tích, cả trời đất trắng xóa bông tuyết, cảnh sắc cô linh tiêu điều.

Cô Dạ Kiết biết rõ tình cảm của hoàng đế cùng mẫu phi ngày trước, bằng không, cũng sẽ không để Tuyết quý phi làm chủ Đông Cung. Mà hẩn cùng hoàng phi hai cung vốn tranh đấu gay gắt, cũng chính vào một khắc kia mà âm thầm nổi lên gió tanh mưa máu.

Tuyết đọng chưa qua bấp chân, đập lên trên phát ra tiếng lôm bôm vang dội, người ngoài đều cho rằng thái tử trời sinh lãnh cảm, mẫu phi lâm bệnh qua đời, cũng không thấy có nửa điểm thương tâm. Hẩn đã phái người âm thầm điều tra, nhưng thủy chung không có tin tức, hoàng phi hai cung được đắc sủng cũng là chuyện mới đây, nếu không phải như lời mẫu phi nói, phụ hoàng những năm gần đây thân trúng mị thuật, bọn chúng sớm đã xuống tay với mình rồi.

Đi tới đi lui, mỗi một lần thở ra, khóe miệng đều lạnh cóng, giống như là muốn đóng băng luôn vậy.

Cô Dạ Kiết không mục đích đi về phía trước, ngọn cây bị băng tuyết đông cứng chập chờn đón gió, sột soạt, rơi xuống một nắm tuyết lớn. Hẩn tiện tay phủi đi, thế nhưng đầu vai đã cảm nhận được hơi lạnh xâm nhập, rót vào da thịt.

Nơi đây mắt lạnh lẽo, đột nhiên thoáng quá một mảnh rừng trúc xanh tươi, loại tư sắc thanh mát như vậy đột nhiên nở rộ giữa khung cảnh trắng xóa, càng lộ rõ tươi tốt, khiến người ta không nhận được thả lỏng tinh thần. Rất nhiều năm về sau, Cô Dạ Kiết vẫn tự hỏi mình, lúc đó, tại sao lại đi đến nơi này? Cánh rừng trúc kia cực kỳ kín đáo, nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện con đường nhỏ yên tĩnh đằng sau.

Dấu chân, nông cạn đan xen, đi vào trong rừng, dưới mặt đất rải đá xanh rất sạch sẽ, đến tuyết đọng cũng được quét sang một bên, trước mặt, có một hòn non bộ, núp ở trong góc, cũng là một nơi có thể trốn được ánh mắt người khác.

Cô Dạ Kiết đứng nguyên một chỗ, trên bầu trời, bông tuyết vốn thưa thớt đột nhiên biến thành đủ kích cỡ lớn nhỏ nhẹ như lông ngỗng, thi nhau rơi xuống, tuần nhan nam tử âm trầm, đi về phía hòn non bộ kia.

Vừa mới khom người tiến vào, liền nghe thấy bên trong có tiếng động sột soạt, rồi sau đó, một giọng nữ kinh hoảng lại có phần ôn nhu truyền tới đây, “Ai?”

Cô Dạ Kiết dừng lại, cũng không để ý tới, bên trong hòn non bộ đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón, hẩn đưa tay mò mẫm, sau đó chọn một khối đá lớn ngồi lên.

Cô gái lúc này cũng im lặng nửa ngày không nói một lời, Cô Dạ Kiết đã hoàn toàn quên mất bên trong còn có người, sau lưng tựa lên mặt đá thạch bích thô ráp bén nhọn, hai mắt nhìn ra bên ngoài.

Trong không khí tĩnh mịch, có tiếng hít thở giao hòa lẫn nhau, sau một tiếng vang rất nhỏ, cô gái sắp đến gần, “Người cũng là tâm tình không tốt sao?”

Trả lời vẫn là âm thanh trầm mặc như cũ, bên người, truyền đến tiếng cười khẽ, hơi thở trên người cô gái ẩm nhuần dễ chịu, mơ hồ còn có một mùi thơm rất nhạt, “Người là đang hầu hạ ở cung nào vậy? Còn nữa, bị chủ tử tức giận trách mắng à?”

Cô Dạ Kiết đang nhìn ra bên ngoài, nghiêng đầu lại, nhìn cô gái kề lại gần, bên tai, chỉ có tiếng cười nói khẽ khàng của nàng ta, không nhìn thấy diện mạo. Cô gái ngừng nói, thanh âm, mang theo chút tiếc hận, “Xin lỗi, có phải người không thể nói chuyện hay không?”

“Thật ra cũng chẳng sao cả.” Cô Dạ Kiết cảm nhận được một mùi hương tự nhiên phả vào mặt, cô gái khoát khoát tay, gắng sức an ủi, “Cho dù không thể nói chuyện, chúng ta vẫn có thể dùng tai để nghe mà, có đôi khi tĩnh tâm lại, lựa chọn một nơi thoải mái, đó mới thật sự là mãn nguyện. Chúng ta là nô tài, tất nhiên phải nghe lệnh của chủ tử, lúc hầu hạ bị trách mắng, thì thoảng được rồi rồi, thì phải tự cho bản thân mình thả lỏng.”

Cô gái ngồi xuống bên cạnh hắn, co hai chân lại, “Nhìn xem, ta nói nhiều quá phải không, cũng không biết người có ngại phiền hay không?”

Cô Dạ Kiết xoay đầu lại, trong bóng tối, dường như có thể trông thấy cô gái nhăn cái mũi thanh tú, môi mỏng vào thời khắc ấy chậm rãi kéo ra, nàng ta nói đúng, nên có một nơi an tĩnh như thế này. Không cần lúc nào cũng lo lắng bị người khác nhận ra ngụy trang của mình, như vậy, cực kỳ mệt mỏi. “Cô là nha hoàn ở cung nào?”

Cô gái vừa nghe, đối phương là nam nhân, sắc mặt lập tức ửng đỏ, tự trách mình vừa rồi lẩm miệng, “Ta là ở Hoán Sa Cung.” Sau đó, cảm thấy không ổn, lại bổ sung một câu, “Còn người thì sao?”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, ngẫm nghĩ một lát, con người trong đêm tối dò tìm hơi thở ôn nhu của cô gái, “Ta sao?” Hắn cười khẽ, đồng tử hiếm khi che giấu sắc bén, lộ ra vài phần nhẹ nhõm, “Ta chính là một kẻ ăn không ngồi rồi.”

Cô gái tỷ mỉ suy xét ý tứ trong lời nói của hắn, nếu như đoán không sai, hắn hẳn là một chủ tử nào đó trong cung, nhưng lại cảm thấy gò bó nặng nề, nếu không cũng sẽ không giống như mình, trốn đến mảnh đất bình lặng này.

“Ha ha...” Nàng bật cười thành tiếng, “nếu là ta, chắc chắn sẽ không giống người, không vui như vậy, có người còn khổ não hơn chúng ta rất nhiều, mỗi người, đều có cách sống không giống nhau.”

“Làm sao cô biết ta không vui?” Thanh âm Cô Dạ Kiết nhu hòa hơn nhiều, ngoái đầu nhìn lại hỏi.

“Giọng điệu người nói chuyện a.” Cô gái khẳng định, tỏ vẻ nghiêm trọng nhún chặt chân mày, “Tự người nói đấy thôi, người không vui.”

Đêm hôm đó, Cô Dạ Kiết rất khuya mới quay trở về, hẳn thật sự đã quên mất có thể cười vui vui vẻ vẻ là một loại khuây khỏa như thế nào, hai người cũng không có ai hẹn thời gian gặp mặt lần sau. Nhưng mà, thủy chung lại có thể đúng lúc tìm tới, dần dần, Cô Dạ Kiết thậm chí có thói quen đi tới trước hôn non bộ chờ nàng ta. Chân tình giữa hai người rất khó nói rõ, hắn chỉ biết, gặp nàng ta, hẳn sẽ rất vui vẻ, giống như không còn phiền nào gì nữa vậy.

“Vài ngày nữa, ta đón nàng ra ngoài có được không?” Cô Dạ Kiết ghé mắt, mặc dù không thấy mặt mũi, nhưng vẫn nhìn cô gái bên cạnh,

Nàng ta giật mình, có phần lúng túng, “Đón ta?”

“Sao vậy, sợ bộ dạng mình không thể để người khác thấy?” Cô Dạ Kiết nhẹ cong môi mỏng, “Nếu không, nàng cho ta xem trước mặt mũi của nàng ra làm sao?”

Tâm tình cô gái theo nụ cười của hắn là thanh tỉnh lại, “Ta lại sợ bộ dáng của huynh có thể dọa người thì có.” Ở nơi này, bọn họ không nhìn thấy đối phương, lại càng không phân biệt chủ tớ, Cô Dạ Kiết nghe thấy tiếng cười cô gái lạnh lạnh như chuông bạc, vươn tay chụp tới, ấn nàng ta vào trước ngực mình. Lồng ngực ấm áp xuyên qua hơi thở mát lạnh của nam tử, sắc mặt cô gái đỏ hồng, lại bị nam tử chuẩn xác chạm lên cánh môi đỏ mọng không trật một ly, “Ngày ta đón nàng ra ngoài, cũng sẽ là lần đầu tiên ta gặp mặt nàng.”

Cô gái kinh hãi, trợn tròn mắt, thân thể bởi vì khấn trương mà run rẩy, may mà, Cô Dạ Kiết cũng không có động tác gì khác, lướt qua rồi dừng lại.

Vùi đầu vào khuỷu tay hắn, bàn tay nhỏ nhắn do dự một hồi, cuối cùng chậm rãi vòng quanh thắt lưng nam tử, một khắc kia, nàng biết mình đang rất hạnh phúc.

Chẳng bao lâu sau, Cô Dạ Kiết liền giao chiếc ban chỉ ngọc tùy thân của mình cho nàng ta, cũng vào ngày hôm sau, đón nàng ta từ Hoán Sa Cung đưa ra ngoài.

Hoàng đế lâm trọng bệnh, nội cung hỗn loạn, còn có nhiều lời đồn đãi, nói chỉ một thời gian ngắn nữa thôi sẽ vật đổi sao dời, vương triều chuyển sang nền quân chủ mới.

Sau khi Thi Ý Đình đi theo Cô Dạ Kiết, cũng không lập tức có được danh phận, bên cạnh thái tử, chánh phi Quân Duyệt chỉ nữ tướng gia đương triều, mà người còn lại, là chi nữ quan viên trong triều, Lý Mặc, được phong làm trắc phi.

Ánh nền lay lắt, Thi tiếp dư hai tay chống cằm, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nổi bật thêm vài phần sầu bi nhàn nhạt, Cô Dạ Kiết thả thư tín trong tay, lơ đãng nói, “Ý Đình, sao ta cảm thấy, nàng không giống với ngày trước?”

Cô gái lảng tránh tầm mắt, chột dạ nói, “Vậy, vậy sao, không giống ở điểm nào?”

Ngữ khí Cô Dạ Kiết nặng nề, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, tỷ mỷ suy ngẫm một hồi, nhẹ cong bờ môi, “Khi đó, chúng ta có thể vô tư đàm luận, nhưng mà bây giờ, cảm giác có chút xa cách, Ý Đình... trong lòng của nàng, dường như cất giấu rất nhiều chuyện.”

Cô gái nhìn đôi đồng tử màu hổ phách kia, nam tử như vậy, sao có thể không làm cô ta khuynh tâm, từ cái ngày hắn bước vào Hoán Sa Cung đó, trong lòng cô ta, cũng chỉ có hắn, “Cái này... bởi vì lúc bắt đầu thiếp cũng không biết thân phận của chàng, bây giờ, nói cho cùng, thiếp chỉ là một nha hoàn ở Hoán Sa Cung...”

Cô Dạ Kiết thấy sắc mặt cô ta âm trầm, vội vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô ta một cái, “Nàng yên tâm, lúc đón nàng ra ngoài ta vốn không tuyên cáo, hướng hồ, nàng vẫn luôn dùng thân phận hạ nhân tùy thân ở lại bên cạnh ta, người khác sẽ không nghi ngờ.”

Như vậy, có thể bảo vệ cô ta thật tốt.

Thần sắc Thi Ý Đình kích động, gắng sức kéo miệng cười, “Thiếp biết gần đây rất nhiều chuyện khiến chàng phiền lòng, là thiếp không tốt.”

Cô Dạ Kiết suy nghĩ giây lát, lần nữa cầm thư tín lên, “Đúng rồi, ở Hoán Sa Cung nếu nàng có bằng hữu nói chuyện hợp ý, nàng có thể đưa đến đây, bầu bạn với nàng.”

Sắc mặt Thi Ý Đình thoáng chút mất tự nhiên, cô ta nhớ đến lời từng hứa với Lý Yên, ngược mắt, lời trong miệng còn chưa kịp nói ra, liền thấy nam tử nghiêng người tựa lên thành ghế, ngón tay thon dài chống dưới cằm, đôi mắt phượng lười biếng nhìn mình chăm chăm, nơi cổ họng khẽ nhấp nhô lên xuống, cuối cùng, cô ta lắc đầu, tầm mắt hạ xuống thấp, “Không có, thiếp vẫn luôn một thân một mình, không có bằng hữu thân thiết.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, nhẹ gật đầu, rồi tập trung vào thư tín trong tay, cô ta chột dạ đứng dậy, vài bước đi ra sau lưng nam tử, cúi xuống tựa đầu vào vai hắn. Cô ta khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, ánh mắt đầy kiên định, người nam nhân này, kiếp này, ai cũng đừng mong cướp khỏi từ tay cô ta.

Gặp gỡ giữa Cô Dạ Kiết và Lý Yên, vốn mơ mơ hồ hồ, bọn họ trước giờ không đề xuất qua lại với đối phương, cái gì vui, liền nói cái đó, cứ như vậy, khoảng cách một bước này, cũng chính vào lúc đó dần bị xóa bỏ.

Ngoài cửa điện bị gõ ba tiếng, Thi Ý Đình đứng thẳng dậy, đứng cách sau lưng Cô Dạ Kiết một bước chân, ngược mắt nhìn lại, liền thấy cung nhân dẫn một nam tử đang vội vàng tiến vào trong điện.

Người tới thần sắc khẩn trương, Cô Dạ Kiết thả thư tín trong tay xuống, đứng dậy nghênh đón, “Không cần hành lễ.” Hắn ngăn động tác nam tử định quỳ xuống, “Lui ra.”

“Dạ.”

“Thái tử...”

Cô Dạ Kiết chặn lời nói khẩn trương của hắn, xoay đầu nhìn sang cô gái bên cạnh, “Nàng cũng lui ra ngoài trước.”

“Dạ.” Cô ta cúi người, lúc lướt qua người Cô Dạ Kiết, bất an ngoái đầu nhìn lại. Gần đây, luôn có người đêm hôm khuya khoắc tìm đến tấm điện của thái tử. Hắn mặc dù chưa bao giờ cho phép cô ta nhúng tay vào chuyện này, nhưng Thi Ý Đình cũng có thể mơ hồ phát giác ra chút manh mối. Thấp thỏm bất an đi ra ngoài điện, thấy cung nhân lúc này đã đi xa, chần chừ giây lát, cô ta xoay chân nấp mình sau một tấm bình phong khổng lồ.

“Thái tử...”

Cách xa như vậy, cô ta vẫn có thể nghe rõ thanh âm hốt hoảng của nam tử kia.

“Tra ra được gì rồi?” Ngữ khí Cô Dạ Kiết trầm ổn, nghiêm giọng hỏi.

“Hoàng thượng đã soạn xong thánh chỉ, bây giờ, thánh chỉ này đã giao cho hoàng phi hai cung bảo quản, thần sợ...”

“Có ai tận mắt nhìn thấy nội dung bên trong không?” Cô Dạ Kiết chau mày, sắc mặt lúc sáng lúc tối hiện ra đầy âm chí, hai bàn tay xuôi bên người, đã siết chặt.

“Không có, ngoại trừ... hoàng phi hai cung.” Thanh âm nam tử đầy oán giận, “Lúc trước thần có đi đến ngự y viện tìm Lý ngự y, theo lời ông ta nói, thân thể hoàng thượng, tựa hồ không chống đỡ được mấy ngày nữa.”

Một tay Thi Ý Đình níu chặt vạt áo trước, một lúc lâu không nghe thấy âm thanh của Cô Dạ Kiết. Cô ta bất an thò đầu ra, chỉ thấy hắn đưa lưng về phía mình, bóng dáng cao lớn kéo dài đến tận cửa sổ phía tây, cao ngạo mà đơn độc.

“Thánh chỉ thật sự đã nằm trong tay hoàng phi hai cung?”

“Bẩm thái tử, thuộc hạ khẳng định, được giấu ngay bên trong tấm điện hoàng phi hai cung, chỉ có điều, bên trong là địa đạo âm hàn, rất khó đi vào...”

“Khó?” Cô Dạ Kiết cười lạnh, mười ngón tay thon dài siết chặt rồi buông ra, “Ta ngược lại muốn xem xem, là trận địa khó khăn đến mức nào?”

Thi Ý Đình nghe ra được ngữ khí nguy hiểm đó, mơ hồ, đã hàm ẩn sát khí. Cô ta nhanh chóng rút người lại, nấp sau tấm bình phong.

182. Chương 181: Tàn Sát Đẫm Máu (hạ) - Vạch Trần Bí Mật

Chương 181: Tàn sát đẫm máu (hạ) - vạch trần bí mật

Mặt trăng tròn đầy, có một góc lộ rõ ra ngoài, kèm thêm ánh tà dương rải đầy đất.

Thi Ý Đình chỉ sợ Cô Dạ Kiết phát hiện, một lát sau, liền từ trong góc lui người, lặng lẽ đi ra ngoài.

Ngoài điện, mở cửa chính vừa mới bước ra một bước, lại thấy một nữ tử vận bộ áo ngủ đỏ tươi tiến đến, thị vệ ngăn cản, bị nàng ta một phát đánh ngã, khí thế lãnh liệt, dung nhan cô lệ.

Thi Ý Đình thẫn thờ không ổn, muốn né tránh đã không kịp nữa rồi, cô gái vài ba bước đi tới trước mặt cô ta, ngăn trở đường đi, “Muốn đi?”

Thi Ý Đình khép chặt hai tay trước người, vội vàng hành lễ, “Nô tỳ tham kiến thái tử phi.”

Cô gái tựa lên trên trụ đồng, khẽ nghiêng người, làn váy kiêu diễm phủ kín cả bậc thang, cao quý mà lộng lẫy. Quân Duyệt nheo mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt này, giờ ngón trở ra nâng cằm cô ta lên. Thi Ý Đình không thể không ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt nàng ta, dung trang cô gái rực rỡ mà diễm lệ, đè ép cô ta chỉ có thể nhú mắt lại.

“Người chính là nha hoàn hầu hạ bên cạnh Kiết?” Quân Duyệt khinh bạc mở miệng, ánh mắt ngạo mạn.

Thi Ý Đình không dám nói bừa, ngữ khí nàng ta thân mật như vậy, rõ ràng là đang tuyên cáo thân phận chánh phi của mình, “Dạ, tôi...”

Tròng mắt Quân Duyệt lóe lên, bàn tay kiểm dưới cằm cô ta thành linh nhắc lên, nặng nề rơi lên gò má trái của Thi Ý Đình, “Cẩu nô tài, một chút quy củ cũng không biết à?”

Đầu bị đánh ngoẹo sang một bên, trong miệng đã nếm thấy mùi máu tươi tanh ngọt, đầu lưỡi chống đỡ khóe miệng bị thương, cô ta trầm mặc xoay đầu lại.

Quân Duyệt xoa xoa bàn tay đỏ bừng, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn được sơn tía kỹ càng, nhìn Thi Ý Đình cố nén xuống một hơi, nàng ta nhẹ cong cánh môi, trong mắt lộ ra vài phần nghiêm ngẫm. Năm ngón tay rơi lên gò má phải của cô ta, đầu ngón tay nhọn hoắt, nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt mềm mại, “Có tin hay không, ta dùng lực một cái, liền biến ngươi thành kẻ xấu xí?”

Trong mắt Thi Ý Đình lập tức lóe lên tia kinh hoảng, trên trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô ta cố nén sợ hãi, gắng gượng, “Thái tử phi, người đại nhân đại lượng, dĩ nhiên, sẽ... sẽ không so đo cùng nô tỳ.” Ánh mắt cô ta lóe lên, muốn nhìn rõ ràng động tác của cô gái.

Quân Duyệt mỉm cười, bàn tay vỗ nhẹ lên mặt cô ta một cái, “Người nói rất đúng, nhìn cho rõ ràng, ai mới là chủ nhân tương lai của Đông Cung!” Ngón tay nóng rẫy mơn trớn gương mặt cô ta, lúc lướt xuống cằm, ngón út đột nhiên dùng sức, cứa lên một đường rõ ràng dưới cằm Thi Ý Đình. Cô ta bị đau, hai mắt nhắm nghiền, lại cắn môi dưới không dám thốt ra một chữ.

Quân Duyệt thu tay lại, thấy cô ta nhất mực ẩn nhẫn không dám cãi lại, lập tức hứng thú rồi hướng về phía nội điện đi tới.

Sau lưng, cô gái nén xuống một hơi, năm ngón tay siết chặt, đau đớn trong lòng bàn tay khiến đôi mắt đỏ ngầu của cô ta thêm phần tỉnh táo, nhìn bóng lưng tư thái cao ngạo của Quân Duyệt, cô ta che giấu âm hàn trong mắt, không cam lòng đi ra ngoài.

“Đúng rồi!” Từ xa, truyền đến âm thanh bất chợt của cô gái, “Vừa nãy trắc phi cũng đang tìm người, nói người pha trà không tệ, thái tử thuận miệng nhắc tới, cô ta bảo người đến Minh Nghệ Cung một chuyến.”

Thi Ý Đình chỉ đành phải gật đầu, cúi gầm mặt xuống, không dám chọc giận Quân Duyệt, “Dạ, nô tỳ bây giờ liền qua đó.”

“Ừm.” Từ giữa cánh mũi Quân Duyệt phát ra một tiếng hừ nhẹ, hai mắt liếc qua một cái, xoay người sải bước rời đi.

Tính tình Lý Mặc so với Quân Duyệt mà nói thì ôn hòa hơn nhiều, nàng ta cũng không ý sủng sinh kiêu, đối đãi với hạ nhân lại hiền hậu lương thiện. Thỉnh thoảng Thi Ý Đình cũng sẽ đến Minh Nghệ Cung, cùng trò chuyện với nàng ta, trong cung này, ngoại trừ Lý Yên, chỉ có nàng ta cũng coi như hợp ý.

Trắc phi thích an tĩnh, trong đình viện ngập tràn sắc hoa, một chân bước vào, vừa đi vào một bước, tinh thần liền sáng khoái. Minh Nghệ Cung hôm nay hình như cũng không giống như thường ngày, ngay cả một cung nhân hầu hạ cũng không có. Thi Ý Đình chân chừ giây lát, cuối cùng vẫn thận trọng đi vào, trên chiếc

hài cung đình nặng nề, dính đầy cánh hoa màu trắng rơi lả tả trong vườn, từng bước, từng dấu chân, hương thơm theo đó tản ra.

“Lý trắc phi...” Cô ta gọi khẽ, nhưng thủy chung không thấy ai hồi đáp, đứng trước cửa điện Minh Nghệ Cung, cô ta do dự đặt tay lên, vừa định đẩy ra, cửa lại ken két một tiếng, từ bên trong mở ra.

Tay phải Thi Ý Đình cứng ngắc giữa không trung, tầm mắt hư vô sau khi nhìn thấy rõ đối phương, vội nén vẻ mặt kinh ngạc, hai gối quỳ xuống đất, “Nô tỳ tham kiến Lệ vương gia.”

Nam tử ưu nhã vuốt vuốt ống tay áo, mái tóc xỏa tung phủ trước ngực, mạnh mẽ mà mê hoặc, con người sắc bén tà mị, thân thể cao lớn nhìn ra sau lưng, “Ồ đây sao lại có người?”

Thi Ý Đình kinh hãi, trong lòng đã hiểu rõ vài phần, chuyện này nhất định là Quân Duyệt hãm hại. Cô ta ảo não chau mày, chỉ nghe thấy vài tiếng lạch cạch, một giọng nữ từ sau lưng Lệ vương gia truyền đến, “Ý Đình, sao lại là muội?”

“Nô, nô tỳ tham kiến Lý trắc phi.” Thanh âm cô gái run rẩy, không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhìn chằm chằm dưới chân hai người.

Lệ vương gia vòng hai tay trước ngực, sắc mặt không kiên nhẫn, quay sang nói với Lý Mặc, “Muội vào trước đi, nơi này để ta giải quyết.” Nàng ta tất nhiên hiểu ý tứ của nam tử, chỉ là, có một số việc bị bất gặp, cũng chỉ có thể trách Thi Ý Đình số mệnh không tốt, Trong thâm cung nội uyển này, có ai là không suy nghĩ cho bản thân mình, người nào, chỉ cần mềm lòng một chút, kẻ chết có khả năng chính là bản thân mình.

“Lý trắc phi,” Cô gái thấy nàng ta xoay người định đi, vội cao giọng gọi, tay nhỏ nhắn lục lọi trong tay áo một hồi, lấy ra một thứ đồ đưa tới trước mặt nàng ta.

“Đây là cái gì?”

“Bẩm trắc phi nương nương, hai ngày trước nô tỳ nghe nói cổ họng người không khỏe, đây là trà xanh nô tỳ chuẩn bị cho người, hôm nay đến đây, chính là vì chuyện này, nô tỳ thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, kính xin Lệ vương gia cùng trắc phi nương nương tha mạng.” Thi Ý Đình cảm đồ giờ lên thật cao, tỳ trán xuống đất, đã có mồ hôi lạnh chảy dọc xuống gò má.

Phía trên, một hồi trầm lặng. Lệ vương gia dựa lên cửa điện, tầm mắt lạnh lẽo liếc sang Lý Mặc, chờ câu trả lời của nàng ta.

Trong hậu cung tranh đấu gay gắt, nàng ta vốn đã chán ghét, ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng không tin tưởng được, nàng ta thật sự không ngờ, mấy ngày trước mình thuận miệng nói một câu, lại làm Thi Ý Đình nhớ đến tận bây giờ, còn đặc biệt tặng trà xanh. Nàng ta vươn tay khép chặt vạt áo trước, trong mắt, có dấu tranh. Cô gái quỳ phía dưới đôi môi run rẩy, đến cả hàm răng cũng phát run.

“Bỏ đi...” Lý Mặc rớt cuộc cũng mở miệng, Thi Ý Đình nghe vậy, hai mắt khép hờ, chậm rãi thở ra một hơi.

“Muội ấy cũng không có nhìn thấy gì, tính ra cũng không dám nói lung tung ra ngoài đâu.” Cô gái nghiêng đầu nhìn sang Lệ vương gia, “Lại nói, muội ấy dù gì cũng là tùy thân bên cạnh thái tử, nếu vô duyên vô cớ mất tích như vậy, một khi truy cứu ra, khó tránh sẽ tra đến trên đầu chúng ta.”

Lệ vương gia nhíu chặt chân mày, bỗng nhiên cúi người xuống, vươn tay nhận lấy trà xanh, đưa lại gần cánh mũi ngửi nhẹ, “Quả thật rất thơm, đều nói trà càng trầm càng thơm, chỉ có điều người này, càng trầm, ngược lại càng nguy hiểm.”

Thi Ý Đình rút tay về, nhẹ chau mày, không nói lời nào. Lý Mặc giơ tay nhận lấy gói trà, kéo khuỷu tay Thi Ý Đình đỡ cô ta dậy.

Lệ vương gia đứng thẳng người dậy, con người tà mị lướt qua hai người, ánh mắt nhìn Thi Ý Đình, ngập tràn thâm ý. Hắn nhắc chân bước ra khỏi thềm cửa, lúc lướt ngang qua người cô ta thì nghiêm giọng nói, “Ta nghe muội một lần, chỉ có điều, Minh Nghệ Cung này của muội ta sẽ không bước vào một bước nào nữa, tránh lại để vài lời đồn thổi truyền vào tai hoàng huynh, ta đảm đương không nổi đâu.”

Lời đã nói xong, nam tử cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, Lý Mặc khẽ hé miệng, cắn cắn môi sau đó xoay người đi vào tấm điện. Thi Ý Đình đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cho đến khi Lý Mặc

gọi cô ta vào, lúc này mới nhấc chân bước vào theo.

Đặt trà xanh trong tay lên bàn, Lý Mặc khoác thêm chiếc áo choàng nằm tựa lên giường quý phi, Thi Ý Đình dè dặt tiến lên, ánh mắt thủy chung không dám nhìn thẳng.

“Ý Đình, ta cùng Lệ vương gia, vốn không có gì.” Cô gái nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm lại có hơi khàn khàn.

“Nô tỳ biết, nương nương là người tốt, nô tỳ tin tưởng.” Thi Ý Đình khấn trương ngẩng đầu lên, thần sắc kiên định mà chân thành.

“Lệ vương gia, kỳ thực là biểu huynh của ta, Lý gia chúng ta cùng hoàng phi hai cung có chút quan hệ thân thích.” Lý Mặc đứng dậy, đi tới trước mặt Thi Ý Đình, “Mấy ngày nay, cổ họng của ta vẫn như vậy, muối pha cho ta chén trà đi.”

“Dạ.” Cô ta gật đầu thuận theo, không bao lâu, một ấm trà xanh thanh nhã thơm nồng liền được pha xong, Lý Mặc hít sâu một hơi, thần sắc buông lỏng, “Muối cũng ngồi một lúc đi, cùng nói chuyện với ta.”

Thiện, và ác, vốn chỉ cách nhau một ý niệm, nhưng khác biệt một trời một vực này, sao mà cách xa như vậy.

Lúc Thi Ý Đình trở lại tầm diện thái tử, thì Quân Duyệt đã rời đi trước. Cô Dạ Kiết vẫn duy trì tư thế lúc trước, đang xem sách, thấy cô ta đi vào, hai tay gối sau đầu, ánh mắt nhẹ nhõm, “Về rồi à.”

Thân thể bị hấn kéo vào trong ngực, đầu vai trầm xuống, đầu nam tử đã tỳ lên trên, “Bên ngoài rất lạnh, nhìn xem tay nàng cũng đông cứng rồi.”

“Chàng, có tâm sự phải không?” Thi Ý Đình nghiêng đầu, Cô Dạ Kiết khẽ nhắc mi mắt lên, tầm mắt lướt qua vết thương trên mặt cô gái, “Mặt của nàng sao vậy?”

Cô ta giơ tay che lại, giọng điệu né tránh, “Không có gì, vừa rồi không cẩn thận cào lên.”

Cô Dạ Kiết trầm mặc, bàn tay gắt gao nắm chặt tay cô ta, Thi Ý Đình bị đau, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía hấn. Nam tử thở ra một hơi, ngón tay khẽ buông lỏng, con ngươi màu hổ phách hấn lên từng vệt máu đỏ tươi, “Nàng yên tâm, không qua mấy ngày nữa, ta nhất định sẽ đem uất ức nàng chịu hôm nay trả lại cho cô ta gấp bội.”

Hai mắt Thi Ý Đình ửng đỏ, hai tay lập tức ôm cổ Cô Dạ Kiết, “Thiếp không uất ức, ở bên cạnh chàng, thiếp tuyệt đối không uất ức.”

Cô ta trầm nghĩ, cho dù cứ như vậy không danh không phận cả đời, chỉ cần ở trong lòng hấn có mình, cô ta cũng sẽ mặc kệ tất cả mà ở lại bên cạnh hấn.

“Bây giờ trong cung rất loạn, thiếp sợ, liệu có xảy ra chuyện hay không?”

Bàn tay Cô Dạ Kiết vỗ nhẹ lên lưng cô ta, lần nữa an ủi, “Sẽ không có chuyện gì đâu, có ta ở đây, nàng sợ gì chứ? Nàng chỉ cần an tâm ở lại nơi này là được, còn lại, nàng không cần phải lo lắng.”

Bóng đêm nồng đậm, Thi Ý Đình lặn qua lộn lại làm thế nào cũng không ngủ được, tuần nhan bên cạnh cho dù ở trong giấc mộng cũng vịn chặt mành kiếm, hấn một bụng tâm sự, cô ta sao có thể nhìn không ra? Nhẹ nhàng xuống giường, trên án kỷ, đóng thư tín Cô Dạ Kiết xem qua lúc trước, cô ta tiện tay lật lên, thế nhưng không đóng sách giấy, lại rơi ra một thứ đồ.

Đầu ngón tay Thi Ý Đình khựng lại, từ từ rút nó ra, đồ trên tay, là một dải lụa gấm thêu hoa văn nổi bật, theo động tác mở ra, chỉ thấy phần đế cuộn tròn cực kỳ chói lọi, toàn thân hiện ra màu vàng tươi. Bên trên, bốn chữ ‘phụng thiên thừa vận’ giống như được điêu khắc chạm trổ mà thành, đường hoàng trang trọng.

Cổ tay cô ta khẽ run, thì ra, đây chính là thánh chỉ. Ánh mắt lướt qua phía trên, kích động trong lòng theo một chữ cuối cùng lạc định mà buông lỏng, năm ngón tay siết chặt, mặc dù cô ta không hiểu, nhưng lại đoán ra mấy phần. Thánh chỉ này nhất định là được ngự tạo ra, mà thánh chỉ thật, chắc hấn vẫn còn nằm trong tay thái hậu hai cung, từ cuộc đối thoại lần trước của Cô Dạ Kiết và nam tử kia, không khó đoán ra, bọn họ nhất định là muốn dùng giả dối thật, cướp lấy ngôi vị hoàng đế.

Đêm khuya, ánh trăng trên cao rọi xuống đỉnh cửu cung tầng tầng lớp lớp, một nữ tử mặc y phục dạ hành, thân thể nhẹ nhàng rơi lên trên mái hiên lưu ly. Cô ta ngồi xổm xuống, vạch ngói vụn ra nhìn xuống dưới, nơi này, hẳn là tấm điện của hoàng phi hai cung, chỉ là không biết, thánh chỉ kia rốt cuộc được giấu ở đâu. Cô ta đứng dậy đi tới một góc khác trên mái ngói cung điện, so với lúc nãy mà nói bên đây được canh gác cẩn mật hơn nhiều, bên cạnh đại điện khổng lồ, có hai hàng thị vệ canh giữ, chạm mặt, hàn khí lạnh lẽo chui thẳng lên.

Chắc chắn là nơi này không sai!

Cô ta thò một tay vào ống tay áo, từ bên trong, kéo ra một sợi tơ bạc rất mảnh, một đầu, còn gắn thêm cái túi gì đó. Thận trọng thả ngược nó xuống theo lỗ hổng trên mái ngói, lúc còn cách khoảng một thân người, cô ta vung mạnh cổ tay, liền thấy cái túi kia ‘xoạt’ một cái cũng bị xé rách, bột trắng theo miệng túi vung vãi tán loạn, trong thời gian thu tay lại, thị vệ dưới đất đều đã ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Nhẹ mũi chân một cái, cô gái chống năm ngón tay xuống đất, sau khi đứng dậy, cũng không lập tức tiến lên, mà quét mắt nhìn quanh tứ phía. Nơi này, quả thật là thế đất âm hàn, đứng ở trong điện là có thể cảm thấy hàn khí lạnh lẽo. Cô ta cẩn thận đi lên trước, càng đến gần thêm một bước, lồng ngực liền không nhịn được run rẩy, lạnh lẽo cực kỳ.

Lướt qua thị vệ hôn mê, phía trước, màn tơ màu trắng chập chờn đón gió, hàn khí bức người, cô gái tiến lên, vươn tay vén mấy thứ màn tơ kia lên, chỉ thấy, bên trong lại cất giấu một đầm băng khổng lồ!

Khói sóng lượn lờ, căn bản nhìn không thấy động tĩnh đáy đầm, phóng mắt nhìn đi, cách đó không xa, là một hộp vuông đồ thủy được đặt trên án kỷ hình rồng, chắc chắn là thành chỉ. Cô gái đi đến cạnh bờ, nơi mắt cá chân truyền đến một hồi âm hàn, nước trong đầm thế nhưng lại ào ạt hiện lên bong bóng, vô cùng quỷ dị. Bên trên một mảnh trống không, bốn phía, lại không có một điểm tựa để có thể đi qua. Cô ta khẽ vận động cổ tay, nhẹ mũi chân, vừa định lợi dụng khinh công bay vọt qua, trong đầu, lại thoáng lên nghi hoặc. Cô gái khựng chân, tròn mắt nheo lại, đầm băng lớn như vậy, muốn dùng khinh công bay sang bên kia cũng không phải quá khó, nhưng thánh chỉ kia, há có thể tới tay dễ dàng như vậy sao?

Nhiều mày râu trầm tư, cô ta tiện tay gạt cái màn tơ một cái, đầu ngón tay buông lỏng, nhìn nó đón gió mà bay lên trước, cô gái nín thở theo dõi, chỉ thấy màn tơ kia phiêu diêu một đường, vừa mới chạm đến khoảng không trên đầm băng, thình lình bị chém nát thành vô số mảnh vụn, đồng loạt rơi xuống.

Cô ta cả kinh không khép miệng lại được, may mà mình không hành sự lỗ mãng, bằng không, bị chặt ra thành trăm mảnh chính là mình.

Xem ra, lối duy nhất có thể đi qua, chính là cái đầm băng này. Cô ta thò vào trong tay áo, dùng một lớp vải bọc màu sắc kỳ dị bao bọc thánh chỉ mình mang theo, đến lúc đó, cũng sẽ không bị thấm ướt.

Thời gian cấp bách, hướng hồ, không còn cách nào khác để qua đó, cô gái dùng sức cắn môi dưới, hai mắt nhắm nghiền, không chút do dự nhảy xuống.

Lạnh...

Vừa rơi vào trong đầm, tứ chi liền chết lạng không còn khả năng cử động, cô ta ngược cao cổ, chỉ sợ bị sắc nước, “Loạt xoạt... loạt xoạt...”

Cô ta vận nội lực, hai chân dùng sức di chuyển, xung quanh, đều là băng tảng khối lớn khối nhỏ đủ kích cỡ, dồn ép cô gái vào chính giữa. Cô ta ra sức bơi lên trước, từ cổ chân tới đầu gối truyền đến đau xót thấu tim, xuyên qua xương cốt, trực tiếp xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, cô ta nín thở, hơi thở ra đã kết thành sương lạnh.

Thánh chỉ kia ở ngay trước mặt, cách không xa lắm, quẫy nhẹ cánh tay một cái, liền có cảm giác da thịt bị xé rách, khó khăn bơi tới cạnh mép đầm, thế nhưng phải bò nửa ngày mới trèo ra khỏi đầm băng, Thi Ý Đình gơ tay kéo cái khăn che mặt xuống, sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, cánh tay bàn tay đều đỏ bừng, rỉ ra tia máu.

Mười ngón tay cứng ngắc, một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng dùng cổ tay mở hộp ra. Gắng sức lấy đồ ở bên trong ra, vừa nhìn thấy dải lụa găm được cuộn quanh trục cuốn, trong lòng cô gái mừng rỡ, lấy thánh chỉ mình mang tới trao đổi vào trong.

Bên ngoài, hình như có âm thanh truyền tới, Thi Ý Đình cả kinh thất sắc, đặt chiếc hộp về chỗ cũ, tung người nhảy vào trong đầm. Cô ta hít vào một hơi, đầm băng chưa qua đỉnh đầu, nơi gò má đau đớn giống như bị dao cứa qua, hai lỗ tai lại ong ong vang dội, một chút xú âm thanh cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Một khắc kia, cô ta thật sự cho rằng mình sẽ chết như vậy. Ôm phần thánh chỉ kia, vĩnh viễn chìm sâu dưới đáy đầm, nhiều năm về sau, mỗi khi nhớ tới cảnh tượng này, cô ta đều sẽ cảm thấy vui sàu lẫn lộn, có lẽ, nếu thật sự cứ chết đi như vậy, cũng tốt.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, thì ra, chỉ là mấy tên cung nhân đi ngang qua tắm điện bên ngoài, Thi Ý Đình dùng sức từ dưới đáy đầm trôi lên, cô ta phải sống, cô ta còn phải nhìn Cô Dạ Kiết đăng cơ, sao có thể cứ thế mà chết ở đây?

Không biết đã qua bao lâu, khi cô gái bò được đến mép đầm, toàn thân đã kết thành một lớp băng mỏng. Hai tay chống mép đầm, trên mu bàn tay, dính đầy băng lạnh, chỉ khẽ động đậy đầu ngón tay, liền kéo lê ra một vệt máu.

Thi Ý Đình thả xuôi hai tay bên người, lão đảo chạy về phía trước, sau lưng, để lại một vệt nước đọng thật dài. Ngoài điện cũng không có người, cô ta cởi y phục dạ hành xuống rồi đi ra khỏi tắm điện, một đường hướng về phía trước mà chạy.

Cô Dạ Kiết nửa đêm tỉnh lại, nhưng lại không thấy bóng dáng cô ta đâu, khẩn trương bật dậy, đi ra bên ngoài tìm kiếm. Thi Ý Đình một đường loạng choạng lão đảo, trên tay trên đùi toàn bộ đều là máu, chặt vật không chịu nổi. Hai mắt bắt đầu mơ hồ, giật mình nhìn lại, đằng trước hình như xuất hiện bóng dáng một nam tử.

Cô Dạ Kiết thần sắc kinh hãi, vài ba bước chạy tới trước mặt cô gái, “Sao lại thành ra như vậy?”

“Mau, đưa thiếp trở về.” Cô ta buông lỏng toàn thân, cả người té ngã ra đằng trước, “Mau...”

Cô Dạ Kiết dự cảm thấy có điều chẳng lành, chặn ngang ôm cô ta lên, sải bước trở lại tắm điện. Hai tay cô ta tất cả đều là máu, mu bàn tay sưng to như cái bánh mìn thêu, nam tử cẩn thận đặt cô gái lên giường, hai tay lộn xộn kéo chăn gấm đắp lên người cô ta, “Mau, mau mời ngự y!”

Thi Ý Đình ngược mắt lên, lần đầu tiên, từ trong mắt hấn nhìn thấy khẩn trương, cô ta kéo môi, gắng sức gượng cười, hai tay vùng vẫy muốn dịch chuyển, “Đừng cử động, nàng muốn lấy cái gì? Ta ở đây.”

Cô gái dùng mắt ra hiệu, Cô Dạ Kiết theo tầm mắt cô ta, vươn một tay vào trong vật áo trước.

“Đây... là thánh chỉ, thiếp đã trao đổi cho chàng rồi.” Thanh âm cô gái suy yếu, trên mặt rơi xuống, không biết là mồ hôi hay là băng đá bị hòa tan. Cô Dạ Kiết vươn tay áo lau nhẹ, trong mắt khó nén kinh ngạc.

“Cái gì?” Hấn khó tin giữ chặt hai vai cô gái, “Ý Đình, ta đã nói...”

Cô gái khó khăn nhấc một tay lên, vô lực đặt lên mu bàn tay nam tử, “Kiết, thiếp cũng có thể gọi chàng một tiếng như vậy chứ? Thiếp chỉ là không muốn làm một phế nhân, không muốn làm một kẻ chỉ biết núp sau lưng chàng...”

Cô Dạ Kiết lộ rõ xúc động, khóe miệng mím chặt, cố sức kéo ra, “Nhưng mà nàng không có chút công phu nào, sao có thể một mình xông vào tắm điện hai cung?”

Thi Ý Đình cố gắng cong khóe miệng, “Công phu cũng không bằng người quyết tâm mà, khụ khụ...”

“Làm sao vậy?” Nam tử vội tiến lên trước, lại thấy cô ta chỉ là liên tục ho khan, một chữ cũng không nói ra được. Nửa người trên chợt nhào ra khỏi mép giường, một ngụm máu tươi ối lên mặt đất.

“Ý Đình...” Cô Dạ Kiết vội ngồi xuống cạnh cô ta, để cô ta tựa vào trong ngực mình, cô gái gắt gao nắm lấy tay hấn, mồ hôi lạnh tứa đầy, “Kiết, hoàng phi hai cung lúc này có lẽ đã phát hiện ra có điều bất thường, lúc thiếp rời đi, những thị vệ kia toàn bộ đều té xỉu dưới đất, thiếp sợ, bọn họ vẫn có thể đem thánh chỉ đổi lại lần nữa.”

Cô ta che giấu chuyện thị vệ, nam tử nặng nề gạt đầu, Thi Ý Đình nói không sai chút nào, việc này không thể chậm trễ.

“Thái tử...” Bên ngoài, đột nhiên truyền đến tiếng bấm báo, chỉ thấy công công hầu hạ bên cạnh hoàng đế đang sải bước chạy tới, còn chưa kịp thỉnh an, liền trầm giọng nói, “Hoàng thượng băng đã hà rồi Ạ.”

Một kích này, không thể nghi ngờ là nghiêng trời lệch đất, Thi Ý Đình hoàn hồn, đẩy nam tử bên cạnh một cái, “Đừng lo cho thiếp, mau...”

Bây giờ, chính là thời cơ tốt nhất. Cô Dạ Kiết vung tay một cái, hướng ra bên ngoài nói, “Lập tức đến Nghi Loan Điện,” bước chân vừa mới nhảy ra ngoài, đột nhiên nhớ đến cái gì đó, nam tử quay đầu lại, “chờ ta trở lại.”

Thi Ý Đình dùng sức gạt đầu, cô ta nhẹ cong môi trái tim, cả người vô lực tựa trở lại gối đầu.

Đêm đó, văn võ bá quan đi theo thái tử cùng nhau đẩy cửa tấm điện hai cung, hoàng phi hai cung nhìn thấy thị vệ hôn mê đầy đất, không kịp ứng phó, trong lòng mặc dù rối như tơ vò, nhưng dưới áp lực triều đình không thể không lấy thánh chỉ ra, thiên triều trong một đêm lửa sáng ngập trời cải triều hoán đại, lấy chữ ‘Huyền’ làm quốc hiệu, đến đây, thái tử chủ trì đại lễ, nhất cử đoạt lấy ngôi vị hoàng đế.

Bình minh để độ lúc hừng sáng, may nhờ hoàng đế Minh Triều tương trợ, tam quân gấp rút trở về bị ngăn cản bên ngoài của thành, trợ giúp Cô Dạ Kiết thuận lợi đăng cơ.

Thời điểm Cô Dạ Kiết vội vã quay trở về tấm điện, Thi Ý Đình đã lâm vào hôn mê, thoi thóp hơi tàn.

Ba phen bảy bận trắc trở, các ngự y lật mơn y thư, mới may mắn giữ được cho cô ta một mạng, nhưng mà âm hàn đã nhiễm vào thân thể, lưu lại ẩn họa khôn cùng.

“Bẩm hoàng thượng, thân thể Thi tiếp dư...” Các ngự y đã thay đổi các xưng hô, gọi cô ta là Thi tiếp dư, đối với bệnh tình của cô gái, vẫn như cũ hai mặt nhìn nhau, lại không tìm ra phương thức nào khác.

“Rốt cuộc ta bị làm sao?” Hai tay cô gái dùng sức chống nửa người trên dậy, mười ngón tay bị băng vải quấn kín mít, vội vàng hỏi.

Hoàng đế sắc mặt âm chí, thấy ngự y lắc đầu liên tục, rống lên một tiếng giận giữ, “Nói!”

Người có y thuật cao thâm nhất là Vương ngự y lắc đầu, không khỏi tiếc hận, ngữ khí, cũng vạn phần lo sợ, “Bẩm hoàng thượng, Thi tiếp dư bị hàn độc xâm nhập quá sâu, tập trung tại lục phủ ngũ tạng, e là...” Ông ta nhìn hoàng đế, lại thấy ánh mắt đối phương sắc nhọn, khẩn trương rũ đầu xuống, không dám giấu giếm, “sợ là không thể sinh chữa được, vả lại, tử cung của Thi tiếp dư bị tổn thương nghiêm trọng, bị đóng băng lại một khối, điều thần lo lắng nhất, là tương lai có một ngày xảy ra biến cố, đến cả mạng, cũng không cứu được.”

Hoàng đế cũng hít vào một hơi lạnh, Thi tiếp dư nghe vậy, hai tay mềm nhũn, cả người ngã trở lại giường, ánh mắt trống rỗng.

Các ngự y lần lượt lui ra, Cô Dạ Kiết nửa ngày không có phản ứng, cho đến khi ánh nến trước người cháy hết, tia sáng trong mắt bỗng dưng trở nên ảm đạm. Hắn xoay người lại, thấy cô gái không khóc cũng không quấy, “Ý Đình...”

“Hoàng thượng.” Thanh âm Thi tiếp dư suy yếu, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Cô Dạ Kiết thần sắc thống khổ, ngồi xuống cạnh cô ta, thương yêu nắm tay cô gái, “Là trầm hổ thẹn với nàng.”

Lòng ngực hoàng đế vững chãi mà ấm áp, cô gái khẽ lắc đầu, nghẹn ngào nói, “Thiếp không muốn nghe lời như vậy, vì chàng, thiếp cam tâm tình nguyện, cho dù cho thiếp thêm một cơ hội để lựa chọn, thiếp vẫn sẽ không hối hận. Hoàng thượng, đừng nói đến hai chữ ‘hổ thẹn’ nữa, đối với thiếp lời nói như vậy, mới là đau nhất.”

Cô Dạ Kiết gồng một tay sau đầu cô ta, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy thương tiếc, “Ý Đình, trầm kiếp này, đều sẽ đối tốt với nàng.”

Trong mắt cô gái chưa xót, chỉ là không ngừng gạt đầu, Cô Dạ Kiết khẽ lui người ra, “Để tránh thái hậu hai cung sinh nghi, trầm sẽ không lưu lại bất kỳ kẻ nào biết đến chuyện này, trầm phải bảo vệ nàng.”

“Ỗ Đĩnh, muội sao vậy, Ỗ Đĩnh...” Lý quý phi kinh hãi, vội cúi người ngồi xuống.

“Đau quá, toàn thân đều rất đau...” Thi tiếp dư vả mồ hôi đầy người, khoe miệng tràn ra một tia máu, “Mau, hoàng thượng...”

“Hoàng thượng ở đâu?” Lý quý phi hồi hận không nên đưa cô ta ra ngoài một mình, Thi tiếp dư chỉ một ngón tay về phía Phượng Liễm Cung, “Hoàng thượng...”

Cô gái không chút nghi ngờ, trấn an vài tiếng, sau đó sải bước chạy về phía Phượng Liễm Cung.

Dọc đường đi, nàng ta gọi to, cho đến khi xông vào Phượng Liễm Cung, vẫn không phát giác ra điều bất thường.

Lý quý phi tìm kiếm khắp nơi, trong điện không có bất kỳ hạ nhân nào, “Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Đẩy cửa điện ra, “Hoàng...”

Một tiếng cuối cùng, mắc giữa cổ họng làm thế nào cũng không thốt ra được, cô gái giơ tay bịt miệng, hai mắt bởi vì sợ hãi mà trợn to, “A...”

Hoàng đế tay cầm trường kiếm, xoay người lại, dưới đất, Quân Duyệt dùng sức ngẩng đầu lên, há mồm muốn kêu cứu, nhưng bởi vì đầu lưỡi bị cắt đứt mà không cách nào phát ra tiếng, “A... a...”

Trên gương mặt tuần tú u ám của Cô Dạ Kiết, toàn bộ đều là máu, con ngươi màu hổ phách, bắn ra sát khí tứ phía, “Sao nàng lại ở đây?”

“Thiếp... thiếp...” Lý quý phi chết trân một chỗ, bị dọa sợ tới trợn mắt há mồm.

“Hoàng thượng...” Sau lưng, một thanh âm yếu ớt mà vô lực truyền đến, Thi tiếp dư một tay đỡ vách tường, thân thể cúi khom. Hoàng đế thần sắc âm trầm, vội ném trường kiếm trong tay xuống, “Nàng không ngoan ngoan nằm...”

“Đúng rồi, thần thiếp, thần thiếp là thấy Thi tiếp dư phát bệnh, đến mời hoàng thượng qua đó.” Lý quý phi khó khăn khôi phục thần trí, vội vàng mở miệng nói.

Cô Dạ Kiết đi đến bên cạnh cô gái, ôm ngang eo nhắc cô ta lên, “Thân thể nàng như vậy, sao có thể tùy ý xuống giường.”

Thi tiếp dư nhẹ gật đầu, xoay tầm mắt sang bên kia nhìn Lý quý phi, “Tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy? Cái gì mà mời hoàng thượng qua đó, cái gì phát bệnh?”

Đối diện với ánh mắt vô tội mà bất an kia, Lý quý phi như rơi vào hầm băng, toàn thân phát run, “Ỗ Đĩnh, cô...”

Cô Dạ Kiết lạnh mặt, “Lý quý phi, nàng không nên tò mò chuyện không nên biết.”

Lý Mặc không ngừng lắc đầu, lúc đầu vốn dĩ vẫn còn hy vọng, nhưng từ trong ánh mắt dần dần u ám của nam tử, chuyển thành tuyệt vọng.

Lại nhìn về phía Thi Ỗ Đĩnh, cặp mắt kia đã không còn thanh khiết nữa, phải rồi, vào trong thâm cung nội uyển, thì ra, không có ai là chạy thoát khỏi kết cục bị nhuộm đen, phải rồi...

Lý Mặc chảy nước mắt, không chỉ vì hoàng đế không tin mình, mà còn vì lúc trước, chỉ vì một ý niệm sai lầm của mình, vền vẹn, chỉ là một động tác gật đầu đơn giản mà thôi!

Nàng liếc nhìn Quân Duyệt trong điện, trong lòng, thấu như gương sáng, nhắc chân, cũng không quay đầu bỏ chạy ra xa, Cô Dạ Kiết cũng không vội, chỉ là nhìn chăm chăm bóng lưng nàng ta, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Lý quý phi vội vã trở lại tấm điện, nha hoàn hầu hạ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, cuống quýt tiến lên, “Nương nương, người sao vậy?”

Nàng ta vung tay đẩy một cái, “Người đi ra ngoài, bổn cung không muốn liên lụy đến người.”

“Nương nương, người nói gì vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nha hoàn vừa nghe, càng thêm khẩn trương, vừa định tiến lên, lại bị nàng ta dùng sức đẩy ra khỏi tầm điện, “Người đi ra ngoài, đi ra ngoài...”

Bước chân lảo đảo, nha hoàn kia bị ngăn cánh bên ngoài, bất an vỗ lên cửa chính, “Nương nương...”

Thi tiếp dư được hoàng đế ôm trong tay, tựa vào đầu vai nam tử, tầm mắt hướng về phía Phượng Liễm Cung, vừa vận đối diện với ánh mắt đầy oán hận của Quân Duyệt. Cô ta kéo khóe miệng, tràn ra ý cười nhàn nhạt, ngón trỏ chỉ nhẹ lên mặt một cái, trong đáy mắt, tràn đầy khinh bỉ.

Dọc theo đường đi, gió mát thổi nhẹ, cái loại đặc ý đó, lại khiến lòng cô ta thêm chua xót, cô ta nhắm mắt lại, trong suốt nóng hổi, một tay vô thức rơi lên trên bụng mình.

Cô ta đã không phân biệt được, là nên cười? Hay nên khóc đây?

Nha hoàn một hồi lâu không an tâm, lúc xông vào, đã nhìn thấy Lý quý phi co rúc trong góc tường, trong không khí, tràn ngập mùi vị da thịt bị cháy xém.

“Nương nương ...”

Cô gái ngẩng đầu lên, trước vạt áo mở rộng, vẫn còn máu tươi đang chảy xuống ròng ròng, “Ta muốn ghi nhớ, Thi Ý Đình, Thi Ý Đình...” Lý quý phi giống như phát điên đẩy nha hoàn bên cạnh ngã xuống đất, “Thi Ý Đình, ha ha ha ha...”

“Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho ta đâu, sẽ không bỏ qua cho ta đâu, chuyện này không liên quan đến người, đi ra ngoài, đi ra ngoài...thay ta nhớ kỹ cái tên này, Thi Ý Đình...”

Nha hoàn không rõ đầu đuôi, hai tay dùng sức đè bả vai nàng ta, “Nương nương, người nhìn kỹ lại xem, là nô tỳ a...”

Lý quý phi bị buộc nhìn cô gái trước mặt, tầm mắt dần dần rõ ràng, nàng ta đột nhiên vươn hai tay ra, ôm lấy nha hoàn kia, “Ta thật hối hận, lần này, không ai có thể cứu được ta nữa rồi ...”

“Nương nương, nô tỳ đi tìm hoàng thượng tới đây, người đừng sợ...”

Thân thể vừa định bước ra liền bị níu chặt, Lý quý phi thống khổ lắc đầu, “Không cần tìm, hoàng thượng sẽ tới rất nhanh.”

Mặc dù nàng hoảng loạn, nhưng thần trí vẫn rõ ràng như cũ, đợi đến khi tâm trạng bình ổn lại, liền lấy đại một lý do bảo nha hoàn tạm thời đi ra ngoài.

Mà dự cảm của nàng lại càng không sai, một khắc trước nha hoàn vừa rời đi, khắc sau hoàng đế liền mang theo người tới.

Lý quý phi kéo vạt áo trước lên, xoay người, đối diện hoàng đế.

Cô Dạ Kiết lạnh mặt, chỉ nói một câu, “Trẫm, không muốn giết nàng.”

“Hoàng thượng, thần thiếp không có lừa người, thật sự là...”

Hoàng đế khoát tay ngăn lại, thái giám sau lưng bưng khay tiến lên, “Nương nương, xin dùng thuốc.”

Bây giờ người hần tin tưởng, chỉ có Thi tiếp dư, Lý quý phi tự giễu, thì ra, tín nhiệm của hần lại quan trọng như vậy, “Đây là thuốc gì?”

“Uống nó đi,” Ngữ khí hoàng đế bình thản, “ta sẽ cho người chăm sóc nàng thật tốt.”

Lý quý phi cố nén nước mắt, khóe miệng muốn nâng lên, nhưng làm thế nào cũng không có hơi sức, “Thần thiếp, vẫn nên tạ ơn hoàng thượng.”

Nàng bưng chén lên, nước thuốc đen đặc bên trong, phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt vọng, đáy chén khê nghiêng, nước mắt rơi xuống dung nhập vào nước thuốc, ném vào trong miệng, đắng gắt lợi hại.

Cô Dạ Kiết nhìn nàng ta uống cạn giọt cuối cùng, Lý quý phi thả chén trong tay xuống, trong tầm mắt mờ mịt, lần cuối cùng nhìn nhau, nàng lưu luyến, nhưng nam tử đã xoay người đi, chỉ để lại một bóng lưng kiên định, khắc sâu làm hai mắt nàng ửng lên đau xót.

Hôm sau, trong cung liền đồn đãi, Lý quý phi trong một đêm phát điên, hoàng đế hạ chỉ, triệt hạ tước vị quý phi, xuống làm mỹ nhân.

Tuyệt quý phi lâm bệnh qua đời, bởi vì lúc tại thế là một mẫu nghi ôn hòa, sau khi qua đời được truy phong làm Hách Đức hoàng hậu.

Trong cung, chỉ qua một đêm liền xảy ra đến hai chuyện, ngoại trừ chuyện Lý mỹ nhân phát điên, hoàng hậu cũng mất tích một cách bí ẩn trong Phượng Liễm Cung, trên dưới Quân gia dốc sức tìm kiếm, thế nhưng bật vô âm tín.

Về quan hệ của Thi tiếp dư, toàn bộ bị xóa sạch tận gốc, ngay cả ngự y giúp cô ta chẩn bệnh cũng không bỏ sót.

Hoàng đế ban thưởng cho Cảnh Dạ Cung, vì muốn bảo hộ kỹ càng, ngay ngày hôm sau liền sắc phong các tước vị tứ phi, tiếp dư cùng mỹ nhân, thái hậu hai cung không hề hoài nghi, chuyện này, cứ như vậy ở dưới mí mắt, che giấu nhiều qua năm.

183. Chương 182: Mỉm Cười Rời Đi

Chương 182: Mỉm cười rời đi

Phong Phi Duyệt tử mẫn xem xét thánh chỉ trong tay, mở ra, sau đó nhìn sang hoàng đế.

“Đây chính là thánh chỉ truyền ngôi cho chàng lúc đó?”

“Đáng tiếc là giả.” Cô Dạ Kiết tự giễu, mười ngón tay thon dài cắm sâu vào mặt bàn, ánh mắt ngưng trọng, thần sắc khác thường nhìn Phong Phi Duyệt.

“Giả?” Nàng giật mình, con ngươi trong suốt lóe lên, cầm thánh chỉ kia xem xét lại lần nữa, “Sao có thể là giả chứ?”

“Người khác không biết thánh chỉ này rốt cuộc có gì khác biệt, nhưng trăm biết, trước kia phụ hoàng từng nhắc tới,” Hần nhận lấy thánh chỉ trong tay Phong Phi Duyệt, đưa lại gần ánh nến, một tay, chỉ vào nơi đóng dấu ngọc ẩn, lắc lư liên tục mấy cái, “nếu là thật, nơi này sẽ xuất hiện một con rồng, mắt thường rất khó nhìn thấy, cần phải đặt đối diện với ánh nến.”

Phong Phi Duyệt không biết, thánh chỉ này còn có bí mật như vậy, “Vậy, thánh chỉ thật ở đâu?”

Cô Dạ Kiết lắc đầu, ánh mắt có chút hiu quạnh, “Có lẽ, phụ hoàng căn bản còn chưa kịp lập di chiếu, phần thánh chỉ trong tay thái hậu hai cung, cũng là giả.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, nhìn tấm vải lụa vàng tươi kia, con ngươi lóe lên, lặp lại, “Nếu cũng là giả, vậy thái hậu có biết được bí mật bên trong thánh chỉ không?”

“Cho dù có biết thì đã sao?” Ngữ khí Cô Dạ Kiết châm chọc, hai chân thon dài đặt lên án kỷ, “Theo quy củ các triều, thánh chỉ giao vào trong tay người nào, người đó không bảo hộ được chu toàn, thì chính là phạm đại tội xử tử cả nhà.”

Huyền Triều, cư nhiên còn có loại quy củ bất thành văn như vậy, “Cho nên, đừng nói là không biết, cho dù thật sự có biết, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, còn nữa, bọn chúng tất nhiên biết là trăm tráo đổi, một khi vạch trần, không đảm bảo được, ta sẽ đem phần thánh chỉ mà bọn chúng chuẩn bị ra, đến lúc đó cũng có thể coi như chân chính trở mặt rồi.”

Phong Phi Duyệt sững sờ nhìn Cô Dạ Kiết, hần sáng suốt giành lấy quyền đăng cơ như vậy, nhưng dù sao, chuyện này thủy chung vẫn là một ẩn hoạn lớn, “Thánh chỉ trong tay thái hậu hai cung, chàng có nhìn thấy nội dung bên trong không?”

“Tây thái hậu lúc đó không còn cách nào khác, lựa chọn người lên ngôi kế vị, là Lệ vương gia, bây giờ không giống lúc trước, trầm thấy bà ta chính là muốn làm nữ vương đây mà.” Ánh mắt nam tử đầy khinh bỉ, Phong Phi Duyệt đi tới bên cạnh hắn, bàn tay bị hắn nhẹ nhàng kéo sang.

Lòng bàn tay bị va chạm, Cô Dạ Kiết rủ mắt nhìn xuống, “Sao vẫn còn đeo trên tay?”

“Không cởi ra được,” Phong Phi Duyệt ngắm nghía chiếc nhẫn kỳ dị kia, “thiếp sợ bị hoài nghi, cố ý đem mặt có hoa văn này giấu trong lòng bàn tay, không nhìn kỹ, chỉ tưởng trên tay thiếp có một chiếc nhẫn tình xảo mà thôi.”

“Nhưng ta để ý.” Cô Dạ Kiết kéo một cái, lại thấy nó vẫn nằm im đó không suy chuyển, không hề có dấu hiệu trượt xuống.

Phong Phi Duyệt ngồi xuống, đưa tay tới trước mặt hắn, “Có nhớ lời chàng từng nói không?”

Cô Dạ Kiết nắm lấy bàn tay mềm mại kia, bao trọn trong lòng bàn tay mình, ngón tay nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn kia, “Nhớ, ta nợ nàng một chiếc.”

Phong Phi Duyệt cười khê, khoe miệng dịu dàng cong lên, “Ở nơi thiếp sống, thành thân thì phải đeo nhẫn, tương truyền, cái ngón tay này, có một đường nhân duyên, khóa chặt rồi, cả đời mới trốn không thoát.”

Cô Dạ Kiết nửa tin nửa ngờ, kéo ngón tay nàng đến trước mặt mình, tỷ mỉ xem xét, “Vậy ta nhất định phải chuẩn bị một cái thật lớn, bao hết cả ngón tay này của nàng.”

Phong Phi Duyệt nguyền một cái, lấy khuỷu tay huých nhẹ lên ngực hắn một cái, ánh mắt quét qua thánh chỉ, nàng biết người Cô Dạ Kiết nhắc đến, cô gái hắn gặp gỡ trong rừng trúc thật ra phải là Lý Yên mới đúng, “Qua nhiều năm như vậy, chàng cứ thế mà tin tưởng Thi tiếp dư sao?”

Bàn tay hoàng đế ôm nàng không nhịn được mà siết chặt, mày kiếm nhíu lại, mí mắt lại hơi rũ xuống. Trái tim Phong Phi Duyệt theo đó nặng nề, tầm mắt nhạy bén vũng vàng rơi lên gương mặt tuần tú kia, “Kiết, chàng có cảm thấy, đối với Lý Yên có một loại cảm giác quen thuộc hay không?”

Cô Dạ Kiết mím chặt môi mỏng, hai tay ôm gọn lấy thắt lưng nàng, kéo nàng lại gần sát mình, “Có.”

Phong Phi Duyệt không khỏi lay động, tiếp tục nói, “Là thanh âm sao?”

Nam tử từ từ ngẩng đầu lên, ngữ khí có chút nặng nề, “Là một câu nói.”

Nàng tựa lên đầu vai hoàng đế, cũng không có hỏi tiếp, mà là mở to mắt lắng nghe lời nam tử, Cô Dạ Kiết cũng không lập tức mở miệng, dường như đang nhớ lại những lời mà cô gái từng nói, “Khi đó, là lúc nàng vừa sung quân, ta biết tin trên đường có kẻ cướp ngục, tâm tình không tránh khỏi khó chịu. Đến đêm khuya, ta mới dám trở về Phượng Liễm Cung của nàng nghỉ ngơi, vẫn luôn sợ đến đó quá sớm, chỉ biết đối diện với bốn vách tường nghĩ ngợi lung tung...”

Phong Phi Duyệt nhẹ chớp cánh mi, bàn tay đặt bên thắt lưng nam tử, “Cho đến một ngày, ta đang uống rượu trong nội điện, Lý Yên đứng bên cạnh hầu hạ đến quá nửa đêm, ta vốn có rất nhiều lời muốn hỏi nàng ta, nhưng mà, lời đến khoe miệng, lại nuốt trở về.”

“Tại sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi, cũng không ngẩng đầu lên.

“Ta đã nói, sẽ đối tốt với Thi tiếp dư cả đời, đối tốt, không phải bởi vì thân phận lúc đầu của nàng ta, mà chính vì con người của nàng ta.” Hoàng đế không chút kiêng dè, “Bất kể là ai, đến giờ này khắc này, trầm chỉ có phụng.”

Phong Phi Duyệt muốn ngồi dậy, lại bị hắn đè lại trước ngực, “Ta nhớ lúc ở trong Phượng Liễm Cung, nàng ta nói, trời tối rồi, chúng quy cũng sẽ đến lúc trời sáng, nếu như hoàng thượng không thích đêm tối, sao không tìm việc gì đó để làm, để nó trôi qua nhanh một chút?” Phong Phi Duyệt vẫn không nhúc nhích, còn đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lý Yên, Cô Dạ Kiết tỷ cầm lên đỉnh đầu nàng, đáy lòng, càng thêm nặng nề, “Những lời này, nàng ta cho rằng ta sẽ không nhớ, thật ra, rất nhiều chuyện nàng ta từng nói, ta đều không hề quên.”

Thì ra, hoàng đế cũng không có hồ đồ, Phong Phi Duyệt nắm chặt ngón tay nam tử, hắn không nhận, bởi vì, hắn đã không thể thực hiện được lời hứa ban đầu dành cho Lý Yên, có lẽ, có thể cho cô ấy một danh

phận, nhưng rồi lại khiến cô ấy bị vây khốn trong hoàng cung này cả đời, ngoài điều đó ra, chẳng còn cho được gì nữa rồi.

“Nhưng mà, như vậy đối với Lý Yên quá bất công.” Phong Phi Duyệt lắc đầu, “Rõ ràng chàng đã...”

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết vươn tay che miệng nàng lại, “trăm không thể chiếu cố đến nhiều người như vậy, cũng không muốn truy cứu chuyện năm đó.”

“Kiết, chàng quá dung túng rồi,” Phong Phi Duyệt kéo tay hấn xuống, “nếu đổi lại là ngày trước, thiếp nhất định sẽ không tin, tâm để vương lại mềm yếu như vậy, chàng vì bảo vệ một người, mà không quan tâm đến tính mạng của người khác. Thi tiếp dư vì sao lại có người hôm nay, một nửa sai lầm là từ phía chàng, chàng biết vì sao sức khỏe của cô ta càng ngày càng kém không, đó là vì cô ta thường xuyên dùng hổ lang chi dược. Cái đêm đuổi bắt Sách Y, thiếp vô tình phát hiện được trong mấy thứ dược liệu kia trong tủ gỗ, thử hỏi, một người ngay cả bản thân mình cũng có thể bất chấp, cô ta còn có thể sợ cái gì? Mà hết thấy, đều là vì chàng che chở quá kỹ càng...”

Phong Phi Duyệt nói trúng trọng điểm, cũng dịch người ra đứng thẳng trước mặt nam tử, “Chàng chỉ nhìn thấy cô ta liều mình giúp chàng hoán đổi thánh chỉ, còn những chuyện khác đều không nhìn thấy sao?”

Đối mặt với chất vấn của nàng, Cô Dạ Kiết không phản bác được, một lát sau, mới chậm rãi đi tới trước mặt nàng, “Nàng ta có thể mở miệng bảo vệ Lý Yên, ta liền hoàn thánh ý nguyện bảo vệ nàng ta.”

Phong Phi Duyệt buồn bực cầm thánh chỉ thả vào lại chỗ cũ, nàng đưa lưng về phía nam tử, khẽ cúi đầu xuống, “Nếu không phải bởi vì thiếp, Lý Yên cũng đã sớm xuất cung rồi, cũng sẽ không bị cuốn vào những chuyện này. Nếu đã nói đến nước này, để Lý Yên rời đi đi.”

Sau lưng, nam tử gật đầu một cái. Phong Phi Duyệt buông tay, xoay người, đi ra ngoài điện.

Một đường ngẩn ngơ, trong thâm cung nội uyển này, nàng chưa từng sợ hãi điều gì, nhưng mà hôm nay, mỗi một bước chân lưu lại dấu vết dưới mặt đất, lại khiến lòng nàng run sợ không thôi. Tựa như lúc trước khi đối diện với Quân Nghi vậy, Lý Yên cùng Quân Nghi, cả hai người họ nên được hạnh phúc, mà nơi này, thủy chung không phải là nơi họ nên bước tới.

Trở lại Phượng Liễm Cung, Lý Yên đang nhíu mày canh giữ ngoài điện, nghe thấy tiếng bước chân, theo phản xạ ngẩng đầu lên, “Nô tỳ tham kiến Nguyệt công công.”

Phong Phi Duyệt vài bước đi tới trước mặt cô gái, nhìn gương mặt ôn hòa mà an tĩnh này, nàng nhất thời lại thấy khó mở miệng. Nàng nhớ đến lúc Cô Dạ Kiết bị hôn mê, Lý Yên vì bảo vệ bí mật mà chịu đựng bao nhiêu tủ nhục, “Hầu hạ ta lâu như vậy, chẳng lẽ một chút cũng không nhận ra được sao?”

Lý Yên giật mình, trợn to hai mắt ngẩn ngía tỷ mỹ gương mặt của nàng, một lát sau, há hốc miệng, “Hoàng... hoàng...” Chữ cuối cùng cứ thế nghẹn lại giữa cổ họng, thần sắc cô gái từ kinh dị, rồi sau đó dần chuyển thành kích động, “Thật tốt quá, thật tốt quá.”

Phong Phi Duyệt thấy bốn phía không có ai, dứt khoát đi tới trước thềm đá, ngồi bệt xuống, Lý Yên không dám lớn tiếng, chỉ đành phải bước tới đó.

Phong Phi Duyệt nửa ngày không nói gì, một tay vỗ nhẹ xuống vị trí bên cạnh, Ngồi với ta một lúc.”

Lý Yên gật đầu, nhìn gò má của nàng, ngữ khí đầy quan tâm, “Nương nương, người sao vậy, tâm sự rất nặng nề.”

“Lý Yên...” Phong Phi Duyệt nghiêng đầu, do dự một hồi, cuối cùng vẫn phải mở miệng, “Ban đầu nếu không phải gặp gỡ ta, bây giờ, người hẳn đang sống rất tốt. Sắp tới, trong cung có một nhóm nha hoàn chuẩn bị xuất cung, ta muốn hỏi người, có muốn rời đi không?”

Phong Phi Duyệt cứ như vậy nhìn chằm chằm Lý Yên không chớp mắt, Lý Yên có hơi giật mình, nhưng cũng rất nhanh che giấu đi, ánh mắt của nàng quá phức tạp, nhưng có một điều thật sự hiện hữu, nàng là thật tâm muốn tốt cho mình, “Tạ ơn nương nương...”

“Lý Yên,” Phong Phi Duyệt thấy nàng ta vẫn kiên cường như vậy, trong lòng lập tức có vài phần khâm phục, “hoàng cung này, đã làm hao phí quá nhiều thời gian của người rồi.”

“Nương nương tuyệt đối đừng nói như vậy,” Hai tay Lý Yên ôm chặt đầu gối, ánh trăng thừa thớt, ngay cả mặt của đối phương cũng nhìn không rõ, “Khoảng thời gian này, nô tỳ rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ, nương nương là người tốt, càng là người đáng để hoàng thượng đối đãi tốt cả đời. Rất nhiều việc, từ lúc mới bắt đầu nô tỳ không buông bỏ được, cho đến bây giờ lựa chọn quên đi, kỳ thật, thực sự rất dễ dàng...” Cô gái ngược mắt nhìn sang Phong Phi Duyệt bên cạnh, “quá lâu rồi không ngắm nhìn vạn vật bên ngoài, bầu trời bao la, không biết liệu có giống nơi này hay không, có thể nhìn thấy được nhiều sao như vậy?”

Phong Phi Duyệt chống hai tay hai bên, ngược mắt nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu, “Có thể, chỉ cần trong lòng thoải mái, thiên nhiên bên ngoài, sẽ càng thêm rộng lớn.”

Lý Yên tán thưởng, rất nhiều việc, không cần nói rõ, nàng cũng không muốn tính toán nữa, nếu như vậy, mình ngược lại càng thêm mệt mỏi.

Tầm mắt Phong Phi Duyệt chạm đến sườn mặt cô gái, lời vốn muốn nói, bị nuốt trở lại, nàng cười khẽ, cô gái như vậy, làm sao có thể hối hận chứ?

Lý Yên thu hồi tầm mắt, ánh mắt đối diện Phong Phi Duyệt, vẫn trong trẻo như cũ, chỉ là... không còn rực rỡ nữa.

Đáy mắt mờ mịt che đi tầm nhìn rõ ràng của nàng, đôi môi cô gái khẽ run rẩy, hàm răng cắn chặt môi dưới, ngăn mình không bật cười, “Lúc nào thì có thể xuất cung? Nô tỳ không thể chờ đợi được nữa...”

Con người Phong Phi Duyệt chưa xót, đáy lòng trống rỗng, có chút khó nhịn, cô gái rũ đầu xuống, một lọn tóc rơi lên đầu vai, cô cô linh linh, bỗng nhiên... lại có một loại cảm giác tịch mịch.

184. Chương 183: Chua Xót Biệt Tình

Chương 183: Chua xót biệt tình

Hai người thủy chung không nói thêm một câu nào nữa, lúc Lý Yên đi, Phong Phi Duyệt vẫn ngồi im một chỗ, nhìn theo thân ảnh mờ nhạt từng bước từng bước đi ra khỏi Phượng Liễm Cung.

Nàng tự hỏi, mình làm như vậy, đối với Lý Yên có thật sự công bằng hay không, Phong Phi Duyệt đi xuống trường cấp, trong lòng chất đầy suy tư.

Lý Yên men theo hành lang một đường trở về, con đường ngày ngày tới lui, hôm nay lại có chút xa lạ, đi không được bao lâu liền mất phương hướng. Nhìn đám mây trong trẻo rực rỡ, trong hoàng cung, vẫn còn thứ khiến cô lưu luyến, cô đi tới đi lui, bất tri bất giác, ngược mắt nhìn lên, lại đi tới trước Cảnh Dạ Cung.

Cô đứng ngẩng ngốc một chỗ, nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp của cô gái phản chiếu lên cánh cửa phía tây, Lý Yên do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi vào.

Thị tiếp dư đang ngồi trong vườn, trên bàn đá dưới cây tử đằng, bày hoa đăng chạm khắc bách điều, nghe thấy tiếng động, cô ta ngoái đầu, khi tầm mắt chạm đến ánh mắt của Lý Yên, kim khâu không cẩn thận đâm vào tay, “A...”

Cô gái bước nhanh lên trước, ngữ khí hoảng hốt, “Sao vậy, có phải đâm vào tay rồi không?”

“Không có gì.” Thị tiếp dư đưa ngón tay vào miệng, khẽ chau mày, thả công việc trong tay xuống.

“Lúc còn ở Hoán Sa Cung, tính ra thủ công của muội là giỏi nhất,” Lý Yên cầm chiếc khung thêu trên bàn lên, “đã qua nhiều năm rồi, muội thêu bách hợp vẫn đẹp như vậy.”

“Đây là cho tỳ,” Cô gái ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi vào trong tay Lý Yên, “hai đóa hoa yếu ớt phải sống nương tựa lẫn nhau, cũng không dễ dàng gì.”

Lý Yên nghe ra được bất đắc dĩ trong lời nói của cô ta, bách hợp, vốn phải tinh khiết mà thanh nhã, không nên bị thế tục nhiễm bẩn, “Ỗ Đình, ta sắp sửa rời đi rồi.”

Tầm mắt cô gái khẽ run lên, thần sắc trên mặt có phần phức tạp, có buồn lòng, có nhẹ nhõm, nhưng cũng có lưu luyến, “Rời đi, đi đâu?”

Ngón tay Lý Yên mơn trớn những đường may tử mỹ kia, từng đường kim mũi chỉ, cũng giống như bản thân mình những năm qua, ném trả nhiều tuyệt vọng như vậy, đáy mắt cô thoáng qua sầu não, rồi lại mạnh mẽ mỉm cười, “Đi đến một nơi, thuộc về ta, một nơi có núi, tốt nhất còn có thể có biển.”

Trong mắt Thi Ỗ Đình ngẩn lẹ, vốn chỉ óng ánh trong suốt, bây giờ, nghe Lý Yên nói như vậy, lập tức lẹ rơi đầy mắt, “Tỷ tỷ...”

Lý Yên rũ đầu xuống, mái tóc rơi vào khóe mắt cô, phủ kín đôi mắt lạnh lẽo như băng.

“Ta cũng rất muốn được giống như tỷ, đi đến một nơi như vậy, tỷ tỷ, đến ngày hôm nay, ta muốn đi ra khỏi hoàng cung biết bao, ta thật sự rất mệt, rất mệt...” Thi Ỗ Đình giơ tay che mặt, đầu vai bởi vì động tác của cô gái mà khẽ run, “Trong cung này, chỉ có một mình tỷ thật lòng đối đãi với ta, tỷ tỷ, tỷ tha thứ cho sự ích kỷ của ta... tất cả, đều là ta làm hại, bây giờ rơi vào kết cục như thế này, cũng là tự ta gieo gió gặt bão.”

Lý Yên vươn tay đặt lên mu bàn tay cô ta, vỗ nhẹ nhẹ, “Ỗ Đình, muội biết không, người với người, là không thể bỏ lỡ, một khi bỏ lỡ thật rồi, thì cũng không tìm về được nữa. Trời cao đã cho chúng ta cơ hội tốt nhất, chỉ là, tự chúng ta đánh mất mà thôi.” Nhìn vườn hồng mai sắp nở rộ, cô gái chưa xót nói.

Thi Ỗ Đình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Yên, cô ta tự hỏi trong lòng, tại sao không làm được như Lý Yên, nếu không, cũng sẽ không mệt mỏi như thế này.

“Vài ngày nữa sẽ có một nhóm cung nữ xuất cung, đến lúc đó, ta liền rời đi, Ỗ Đình... muội hãy bảo trọng.” Lý Yên thủy chung không đành lòng, nhưng lại không thể không mở miệng.

Thi tiếp dư trầm mặc, đây vốn dĩ là trừ đi được một đại họa, nhưng vì sao, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng. Một Lý Yên luôn hết lòng bảo vệ cô ta, một Lý Yên toàn tâm toàn ý nghĩ cho cô ta, sắp sửa rời đi như vậy? Từ nay về sau, trong thâm cung này e rằng thật sự chỉ còn một mình mình mà thôi? Cô ta bỗng nhiên sợ hãi, càng nhiều hơn, là khó chịu, nước mắt lạnh như băng trượt vào lòng bàn tay, thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, “Tỷ tỷ, xin lỗi, xin lỗi.”

Lý Yên nhớ đến tình cảnh ở Hoán Sa Cung năm xưa, trong lòng khó tránh khỏi xúc động, giờ đây nhìn lại, đã sớm cảnh còn người mất, “Ỗ Đình, đừng nói xin lỗi.”

Cô gái nghe vậy, khẽ ngược đầu lên, hai mắt rơi thẳng lên trên mặt nàng, “Tỷ tỷ, ta vẫn luôn không hiểu, tỷ vì sao lại đối với ta tốt như vậy? Ta không đáng!”

“Ỗ Đình, muội làm sao vậy?” Lý Yên đứng dậy, đôi tay đè lại hai vai kích động của cô ta, Thi tiếp dư dùng sức hất ra, bước chân lảo đảo, nghiêng nghiêng ngã ngã, “Tỷ biết không, ta có rất nhiều cơ hội có thể nói với hoàng thượng, ta không chỉ một lần có thể đưa tỷ ra khỏi Hoán Sa Cung, nhưng mà ta không làm... lần đầu tiên khi ta nhìn thấy tỷ ở Phụng Liễm Cung, ta thật sự từng nghĩ... từng nghĩ,” Cô ta giơ tay che kín hai mắt, cũng không nói được nữa, “ta gọi tỷ một tiếng tỷ tỷ, không phải giả vờ, mà thật sự xem tỷ như người thân của ta...”

Lý Yên thấy cô ta nói năng lộn xộn không đầu không cuối, lại ngồi im bất động một chỗ. Mặc dù cô cũng đã từng nghĩ đến trường hợp đó, nhưng thủy chung không tin là thật, cô vẫn luôn tự thuyết phục mình, ‘Ỗ Đình chỉ là không tìm được cơ hội mà thôi, muội ấy sẽ không bỏ mặc mình không quản’. Thi Ỗ Đình lệ rơi đầy mắt, Lý Yên thấy cô ta như vậy, cũng bật khóc theo, toàn thân không cầm giữ được khẽ run rẩy, lực phủ ngũ tạng, giống như bị cường ngạnh ép vào cùng một chỗ, động một cái cũng có thể đau đến thấu tim.

“Tỷ tỷ...” Thi Ỗ Đình cũng không nói thêm gì nữa, cô ta bây giờ, thay đổi đến cả bản thân mình cũng phải kinh ngạc, có lẽ, là lúc Lý Yên nói rằng mình sắp rời đi, cô ta mới giao phó toàn bộ tín nhiệm mà thôi. Cô ta không muốn đem cái bí mật này giấu trong lòng cả đời, Lý Yên nên biết.

“Ỗ Đình,” Cô gái đột nhiên mở miệng, ngược mắt nhìn lên, thấy bầu trời bao la vẫn mà một màu u ám như cũ, “thật ra thì, những ngày tháng chờ đợi trong Hoán Sa Cung, lòng của ta đã chết, bây giờ, ta chỉ muốn

đi ra ngoài, khiến nó sống lại một lần nữa.” Ngữ khí cô gái kiên quyết, tầm mắt nhìn sang Thi Ý Đình, do dự giây lát, sau đó cũng không quay đầu đi thẳng ra ngoài.

“Tỷ tỷ...” Cô ta đuổi theo một bước, Lý Yên nghe vậy dừng chân, dưới y phục nha hoàn rộng thùng thình, thân thể gầy yếu mà mỏng manh, “nếu như, tỷ sớm biết sẽ có kết cục ngày hôm nay, ban đầu còn có thể giao chiếc ban chỉ kia cho ta nữa không?”

Nước mắt Lý Yên vốn đã khô, bây giờ lại lăn chã rơi xuống, cô nâng tay áo lên cuống quýt lau đi, không trả lời, cũng không quay đầu lại rời đi.

Nhìn khu vườn đột nhiên trống trải, thân tâm Thi tiếp dư đều trống rỗng, hồn phách tán loạn ngồi trở lại ghế đá lúc trước, cô ta vòng hai tay quanh bả vai, đến khi cảm thấy hàn ý bao quanh, cả người nằm trên mặt bàn khóc rú rít.

Lý Yên đi ra Cảnh Dạ Cung, cũng không lập tức trở về, cô chợt cảm thấy toàn thân vô lực, một tay chống lên vách tường, rồi chậm rãi ngồi bệt xuống đất, câu hỏi của Thi tiếp dư thật sự làm khó cô, đúng vậy, lúc đó, nếu như cho mình thêm một cơ hội nữa...

Cô mong ước biết mấy, đeo chiếc ban chỉ ấy lên, có lẽ, mình không nên do dự nhiều như vậy, có lẽ cô nên quyết tuyệt mà đi ra ngoài...

Một đường nghiêng nghiêng ngả ngả, thứ duy nhất cô không bỏ được, chỉ có cánh rừng trúc kia.

Mấy ngày rồi chưa quét dọn, dưới đất rơi đầy lá trúc. Cô cầm chiếc chổi để bên cạnh cẩn thận quét dọn, không biết sau khi mình đi rồi, nơi này sẽ biến thành cái dạng gì? Cô gái cẩn thận đến nỗi không bỏ sót dù chỉ một góc nhỏ, cho đến khi mồ hôi đầm đìa, mới đi vào trong hòn non bộ.

Khó khăn lắm mới mò tìm được cái quẹt lửa, vừa định thắp nến lên, liền nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân.

Cô khẩn trương nín thở, nơi này vô cùng kín đáo, bình thường rất khó bị phát hiện. Lý Yên giồng hai tai lên, lại nghe thấy âm thanh kia đang đi tới bên này, còn chưa kịp né tránh, tiếng bước chân đã đi vào. Cô cả kinh thối lui về sau, trong lúc vô tình, đã phải một vài món đồ linh tinh dưới đất.

“Lần này, lại là nàng tới trước.” Nam tử lên tiếng, bóng dáng cao lớn trong vô hình áp bức tiến lên, Lý Yên kinh ngạc trợn mắt há mồm, đó... rõ ràng là thanh âm của hoàng đế.

Hắn quen thuộc chọn một tảng đá ngồi xuống, thấy cô gái không nói lời nào, liền lên tiếng lần nữa, “Có phải ban ngày quá bận rộn hay không, làm đầu óc bận đến hỏng rồi, đến cả nói chuyện cũng không biết nói?”

Trong bóng tối, bọn họ không ai nhìn thấy ai, dường như trở lại năm đó.

Lý Yên to gan hơn rất nhiều, chảy nước mắt phản bác, “Chỉ có huynh mới vậy, đêm hôm khuya khoắt lại chui vào trong này, không sợ bị bắt sao?”

Nam tử nhẹ cong khóe miệng, sau lưng tựa vào tảng đá thạch bích, “Ai dám bắt ta.”

Lý Yên nghe giọng điệu của hắn, kéo cánh môi lên muốn cười, nhưng lồng ngực lại ửng lên một tảng chua xót, phải rồi, bây giờ nàng đã biết hắn là hoàng đế, tình ý hai người lưu lại năm đó, đã sớm tiêu tan dần trong khoảng cách thời gian nhiều năm như vậy, rất nhiều việc, thật sự đã không còn như lúc đầu.

Bỗng nhiên trầm mặc, khiến hai bên đều cực lực khó chịu, muốn tìm chút chuyện gì đó để nói, nhưng mà lời đến khóe miệng, mới biết sao mà khó khăn. Nam tử xoay xoay chiếc ban chỉ trên ngón tay, ngọc châu ôn nhu mà tinh khiết vô ngần, hắn nhíu mày, cụp mắt xuống, kéo tay Lý Yên nắm gọn trong lòng bàn tay, “Cái này là ta cho nàng, đừng đem đi cho người khác nữa.”

Nắm chiếc ban chỉ còn lưu lại hơi ấm, muốn siết chặt nhưng không dám dùng sức, Lý Yên nín thở, mí mắt ướm ắt, mặc dù không nhìn thấy, lại có thể hình dung rõ ràng hình dáng của nó. Lồng ngực càng lúc càng nặng nề, lời của nam tử, cô nghe đến chân thành, rất nhiều chuyện lúc đầu không hiểu, cũng đột nhiên rõ ràng...

Cô đeo ban chỉ lên ngón tay cái, bên trong, còn có thể cảm thấy nhiệt độ nóng hổi của nam tử, “Sẽ không, đây là huynh cho ta, ta sẽ không đem cho người khác nữa đâu.”

Nam tử gập đầu, chừa ra một chỗ trống bên cạnh, Lý Yên nghe thấy tiếng sột soạt, đi tới ngồi xuống, “Ban chỉ này, ta có thể cho nàng lần thứ hai, nhưng rất nhiều việc, không thể có lần thứ hai nữa.”

Lý Yên hiểu rõ, mỉm cười, “Ta hiểu, ta sắp đi rồi, mang nó theo, ta đi rất an lòng.” Làn váy phiêu du, cô đứng dậy, người cũng đã bước ra ngoài. Trong lòng đều là chua xót, hai mắt càng thêm mờ hồ.

“Lý Yên...” Cô Dạ Kiết đột ngột mở miệng gọi tên cô, bước chân cô gái lập tức khựng lại, lần đầu tiên hẳn gọi tên mình như vậy, thật sự xúc động, sau lưng, một hồi lâu không có động tĩnh, hoàng đế đứng dậy, đứng trong hờn non bộ nhìn thân ảnh bỗng đứng hiện ra thật rõ rệt kia. Lý Yên đem bản chỉ trong tay đè chặt trước ngực, qua giấy lát, cũng không quay đầu đi ra khỏi rường trúc.

Ba ngày sau, cô cởi bỏ hết thân tình trên người, đơn độc xuất cung.

Một mình Thi Ý Đình đi đằng sau lẳng lặng đưa tiễn, cho đến khi cổng hoàng thành khép lại, cô ta vẫn đứng đó không nhúc nhích. Thị vệ tiến lên hỏi thăm, cho là cô ta vô tình đi đến nơi này, “Nương nương, thời tiết sắp sửa thay đổi rồi.”

Thi Ý Đình hồn tan phách lạc, mắt nhìn chăm chăm cánh cổng hoàng thành trước mặt, cho đến khi mặt trời lặn về phía Tây.

Cô Dạ Kiết cùng Phong Phi Duyệt ngồi đối diện nhau, hai người không ai nói một lời, nàng quét tầm mắt qua ngón tay nam tử, “Hy vọng, cô ấy có thể sống thật tốt, trong hoàng cung, quả thật quá mệt mỏi.”

Cô Dạ Kiết vươn tay đè lên huyết thái dương, thần sắc kín bưng, cũng không mở miệng, đang khi không khí trầm mặc thì bên ngoài lại truyền đến tiếng bấm báo của Lý công công, “Hoàng thượng...”

“Chuyện gì?” Giọng điệu Cô Dạ Kiết không kiên nhẫn, hai mắt khẽ mở ra.

“Đông Liên cầu kiến.” Thần sắc Lý công công hốt hoảng, hình như có đại sự gì đó.

“Cho cô ta vào.” Cô Dạ Kiết nghiêm giọng, Phong Phi Duyệt đứng dậy, vội vàng lui ra sau lưng hẳn, nháy mắt, Lý công công đã dẫn một tiểu nha hoàn đi vào. Người kia vận phục sức đơn giản, đầu rũ xuống thật thấp, tựa hồ rất sợ người lạ, tuổi chừng mười bốn mười lăm, đợi đến khi tới gần bên cạnh, mới quỳ xuống hành lễ, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết phát tay một cái, Lý công công khom lưng, sau đó lui ra ngoài.

“Đứng dậy đi.”

“Tạ hoàng thượng.” Nha hoàn nhất mực cung kính đứng lên, Cô Dạ Kiết đặt một tay lên bàn, ánh mắt sáng quắc, “Người đêm hôm tìm trẫm, là có chuyện gì?”

Cô gái ngẩng đầu lên, Phong Phi Duyệt quét mắt một vòng, khe chau mày, cảm thấy có vài phần quen thuộc. Nha hoàn kia liếc mắt nhìn quanh bốn phía, xác định không có ai khác, lúc này mới thận trọng mở miệng, “Bẩm hoàng thượng,” Khuôn mặt cô gái đột nhiên ửng đỏ, tựa hồ hơi khó mở miệng, “Tây thái hậu có thai rồi ạ.”

Không chỉ là hoàng đế, ngay cả Phong Phi Duyệt cũng suýt chút thì đánh rơi luôn quai hàm, mọi chuyện đều có nhân quả, nhưng mà chuyện này, cũng quá trùng hợp đi?

“Có thai?” Cô Dạ Kiết tròn tròn con ngươi màu hổ phách, không thể tin nổi.

“Nô tỳ cũng rất kinh ngạc, mấy ngày nay, phản ứng của Tây thái hậu rất rõ rệt, bà ấy nói là thân thể mình không khỏe, nhưng mới vừa rồi, nô tỳ lên nghe bà ấy nói chuyện cùng quốc sư, mới dám khẳng định.” Nha hoàn hạ thấp giọng, “Hình như là vừa mới mang thai, mạch tượng vẫn chưa ổn định.”

“Đứa trẻ kia, là của ai?” Đáy mắt Cô Dạ Kiết chợt lóe lên sáng rực, môi mỏng cũng khẽ kéo lên.

“Nô tỳ không biết, Tây thái hậu bây giờ đang rất hỗn loạn, nô tỳ cũng không dám thăm dò quá mức, chỉ có thể lập tức báo cho hoàng thượng.”

Tuần nhan âm trầm của Cô Dạ Kiết lập tức sáng khoái, một chương dùng sức đánh lên mặt bàn, “Được, bà già kia, bà cũng có ngày hôm nay!”

“Người trở về trước đi, nhớ kỹ, tuyệt đối không được để thái hậu hai cung sinh nghi, người chính là quân cờ duy nhất mà trăm sắp xếp bên cạnh hai người bọn họ.”

“Dạ, hoàng thượng an tâm.” Cô gái tuy còn trẻ tuổi, nhưng nói năng thập phần hữu lực, can đảm lại càng không thiếu.

Cho đến khi thân ảnh nha hoàn biến mất ngoài Phượng Liễm Cung, Cô Dạ Kiết mới thôi dè nén thần sắc mừng rỡ, Phong Phi Duyệt đi tới trước mặt hần, nhất thời lại không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tây thái hậu mấy chục năm rồi không mang thai sinh chữa gì, bây giờ, sao đột nhiên lại để xảy ra sơ suất như vậy.” Sau khi mừng rỡ, Cô Dạ Kiết bình tĩnh suy ngẫm lại.

“Kiết, chắc chắn là thật đấy,” Phong Phi Duyệt ngồi xuống bên cạnh hần, “lần trước lúc thiếp đi sắc thuốc cho mẫu hậu vô tình biết được Tây thái hậu đang uống thuốc ngừa thai, lúc ấy cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ là ‘chơi rất vui’, đem thuốc của bà ta đổi thành thuốc giữ thai, nhưng không ngờ...”

“Ha ha...” Hoàng đế nghe vậy, không kiềm chế được bật cười thành tiếng, “hay một câu ‘chơi thật vui’, lần này, trăm phải nhìn cho rõ hai mục già kia là chết như thế nào!”

Thần sắc trong triều thốt nhiên chuyển sang hung lệ, con người như lang sói lập tức nheo lại, tràn đầy âm chí.

Phong Phi Duyệt không ngờ rằng chỉ là một hành động vô tâm của mình, sẽ đưa đến tình cảnh ngày hôm nay, nàng kinh ngạc không nhẹ, lại có chút lo lắng, “Tây thái hậu trời sinh tàn nhẫn, không biết, liệu bà ta có xuống tay trước chúng ta một bước không?”

Cô Dạ Kiết lắc đầu, kiên quyết nói, “Đồng Liên trước giờ hành sự cẩn trọng, cho dù Tây thái hậu cấp bách muốn cắt bỏ miếng thịt trong bụng mình, cũng sẽ không xuống tay ngay tối nay, ngày mai, trăm liền dẫn người đến Từ An Điện!”

185. Chương 184: Thái Hậu Chết

Chương 184: Thái hậu chết

Bầu trời đầy sao, đột nhiên bị mây đen kéo tới che khuất, hiện đầy quỷ dị.

Từ An Điện.

Cửa điện khép chặt hé ra một kẽ hở rất nhỏ, bên trong, truyền đến tiếng bước chân đi tới đi lui đầy lo lắng của Tây thái hậu, Mạch Tu đứng ở bên cạnh, thấy bà ta tâm tình phiền nào, nhưng lại không nói một lời. Hai mắt Đồng thái hậu dính chặt lên người bà ta, “Tỷ tỷ, sao lại xảy ra loại chuyện này?”

“Sao ta biết được chứ!” Tây thái hậu không kiên nhẫn dừng bước, người phụ nữ bên cạnh gấp gáp hỏi, “Tỷ tỷ, kẻ đó là ai? Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không thể để một mình tỷ gánh hết chứ.”

Tây thái hậu không trả lời, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như cũ, “Ta đã loạn lắm rồi, bây giờ, không biết rốt cuộc nên làm cái gì đây.”

Mạch Tu vòng hai tay trước ngực, ngẩng đầu lên nói, “Người là thái hậu, một khi bị hoàng đế cùng quan viên trong triều biết được, sẽ trở thành trò nực cười đến mức nào? Kế sách hiện giờ, chỉ có thể bỏ đi đứa bé trước khi sự tình bị vạch trần.”

Tây thái hậu ném tới một ánh mắt, trong đáy đầm sắc bén có chứa oán hận, nhìn chòng chọc lên mặt Mạch Tu, Đồng thái hậu thấy thế, vội lôi kéo tay áo ông ta, ý bảo ông ta đừng lên tiếng nữa, “Ta không hiểu ý của thái hậu, hành động theo cảm tính cũng không phải cách.”

Đồng thái hậu dùng sức vung khuỷu tay huých lên cánh tay ông ta một cái, “Tu, đừng nói nữa.” Bà ta sắp lại gần Mạch Tu, thở dài nói, “Cả đời tỷ tỷ, chỉ mang thai mỗi đứa bé này.”

Tất nhiên Mạch Tu biết, nói cách khác, có nữ nhân nào không muốn có con của mình, nhưng mà, nó tới quá không đúng lúc, thậm chí, còn có thể liên lụy đến tính mạng của bà ta.

Hai người hai mặt nhìn nhau, Tây thái hậu bình tĩnh lại, do dự ngồi xuống một bên, “Bây giờ, còn có cách gì nữa?”

“Việc này không nên chậm trễ, đương nhiên là nhanh chóng bỏ đi.” Đông thái hậu lo lắng tiến lên, lần nữa khuyên can, “Tỷ tỷ, chúng ta không còn cách nào khác.”

Nhưng không ngờ, Tây thái hậu nghe xong lại dùng sức hất tay một cái, Đông thái hậu không kịp phòng bị, thân thể bị đẩy lùi mấy bước, “Muội nói thì dễ lắm!”

Mạch Tu vừa vặn đỡ lấy thất lưng Đông thái hậu, gương mặt lãnh đạm nhìn người phụ nữ đối diện một cái, giờ tay vỗ nhẹ lên bả vai bà ta, “Muội yên tâm, ta sẽ tìm cách, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

Tây thái hậu trầm mặc, tầm mắt nhìn sang lại có chút hung lệ làm người ta không rét mà run, ánh mắt bà ta đầy oán hận, hận không thể đào ra một cái động trên bóng lưng hai người đang đi ngang qua kia, hàm răng gắt gao cắn chặt, cho đến khi trong miệng nếm thấy máu tanh, lúc này mới buông ta, hai tay nhẹ nhàng rơi lên trên bụng. Bà ta biết rõ, đứa bé này không thể giữ được, nhưng lại tức giận thái độ của ông ta.

Thái hậu hai cung không biết, sự tình lại xảy ra đột ngột như vậy, sáng sớm hôm sau, hoàng đế cũng không có thượng triều, cứ thế trực tiếp xông vào Từ An Điện.

Tây thái hậu vừa mới dùng điểm tâm xong, đặt cái chén trong tay xuống, liền trông thấy hoàng đế một thân long bào minh hoàng chỉ sắc chậm rãi bước vào, sau lưng, có Mạch Thần lại cùng quan viên trong triều đi theo. Tâm bà ta trầm xuống, biết nhất định đã xảy ra chuyện.

Phong Phi Duyệt đi theo bên cạnh, thấy thái hậu hai cung ngồi ngay ngắn, Tây thái hậu vô thức để cánh tay chắn ngang phần bụng, miễn cưỡng bày ra vài phần uy nghiêm, “Hoàng đế, giờ này, con đáng lẽ phải đang lâm triều mới đúng.”

Cô Dạ Kiết cũng không vội vàng thu lưới, chờ đợi nhiều năm như vậy, đến khi thực sự bắt đầu đối phó, lại cảm thấy có chút khiêng cưỡng không biết nên xuống tay từ đâu, “Thái hậu, trầm nghe nói, gần đây thân thể người có chỗ khó chịu.”

Tây thái hậu nghe vậy, hai tay phát lạnh, “Thân thể bốn cung luôn an hảo, làm phiền hoàng đế lao tâm rồi.”

Tâm tình Cô Dạ Kiết rất tốt, thuận thế ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hẩn vươn tay vuốt ve ống tay áo, ánh mắt lười biếng mà sắc lẹm, ám hương trong Từ An Điện quanh quẩn bên cánh mũi, không xua đi được, “Tây thái hậu, có vài lời, hà tất phải để trẫm nói thẳng?”

Bàn tay người phụ nữ mang chỉ sáo rủ xuống một bên, sắc mặt Đông thái hậu trắng toát, liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh một cái, cũng không dám nói lung tung. Hoàng đế đã dự liệu trước, ngón trỏ đặt bên vành tai ngoắc ngoắc vài cái, “Mạch Y sư, làm phiền người rồi.”

Mạch Thần Lại nhận mệnh, đi đến bên cạnh Tây thái hậu, quốc sư vốn định sáng sớm qua đây xem tình hình thế nào, nhưng không ngờ vừa mới bước vào, liền thấy nội điện đầy người. Hoảng loạn không thôi, cuống quýt tiến lên hành lễ, “Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

“Quốc sư tới thật đúng lúc,” Cô Dạ Kiết cười như có như không, ánh mắt vẫn như cũ rơi lên trên người Tây thái hậu, “thân thể thái hậu có chút bệnh, quốc sư nếu là sư phụ của Mạch y sư, vậy thì để ngài xem thử đi.”

Phong Phi Duyệt đứng sau lưng nam tử, không để lại dấu vết khe khẽ đẩy hẩn một cái, hoàng đế tựa hồ không chút suy suyển, vẫn kiên trì như cũ.

Mạch Tu thấy mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt sang đây, bất đắc dĩ, chỉ có thể lĩnh mệnh tiến lên, Tây thái hậu nhìn người đàn ông ngăn trở trước mặt, ngược trong mắt đầy bi phẫn lên. Đông thái hậu nhìn quanh tứ phía, nhất thời mất bình tĩnh, hồn bay phách lạc.

Một khắc ngón tay chạm lên tĩnh mạch, Tây thái hậu liền yên lặng nhắm mắt lại, Mạch Tu biết mục đích của hoàng đế, chuyện này bất luận như thế nào cũng không che giấu được, nếu vào thời khắc này ông ta đứng về phía thái hậu, hiển nhiên chính là dâng mạng của mình lên. Mạch Thần Lại thấy ông ta lâm vào thế bí, liền tự chủ trương xem mạch cho Tây thái hậu sau đó tiến lên trước, “Bẩm hoàng thượng, từ mạch tượng nhìn lại, thái hậu đã mang thai rồi.”

“Mang thai?” Sắc mặt Cô Dạ Kiết lập tức sa sầm, lần này, Tây thái hậu giương mắt nhìn lại, các quan viên trong triều cũng diếng người, trợn mắt há hốc.

“Sao có thể như vậy...”

“Cái này...” Càng nhiều hơn nữa là thốn thức, lắc đầu không thể nói được gì.

Hoàng đế đứng thẳng dậy, thần sắc âm chí, toàn thân mang theo khí thế lãnh liệt, “Trẫm rất tò mò, đứa bé trong bụng thái hậu, cha của nó là ai?”

“Không có cha!” Tây thái hậu cũng đứng lên theo, Cô Dạ Kiết nheo mắt phượng, rồi sau đó bật ra hai chữ, “Dã chủng?”

Người phụ nữ khuất nhục không thôi, chỉ sáo sắc nhọn dùng sức bấm vào lòng bàn tay, Đông thái hậu không nhìn nổi nữa, vội đứng lên bảo vệ, “Hoàng đế...”

Nam tử chuyển tầm mắt sang, giọng điệu khinh miệt, cực kỳ coi thường, “Không phải dã chủng thì là gì? Người đâu, giải Tây thái hậu vào Hình bộ.”

“Khoan đã!” Thanh âm Tây thái hậu có phần hòa hoãn, “Bổn cung biết, lần này ta khó thoát khỏi cái chết,” Bà ta quay đầu nhìn về phía Đông thái hậu, chỉ thấy bà ta nước mắt lưng tròng, luống cuống gọi, “Tỷ tỷ...”

Trong đáy mắt người phụ nữ thoáng qua chút không nỡ, vài ba bước đi đến bên cạnh Đông thái hậu, “Xin hoàng đế cho ta thời gian một ngày, sáng sớm ngày mai, ta liền tự nguyện nhận phạt.”

“Hừ, bà thân là quý vi thái hậu, làm ra loại chuyện bôi nhọ thể diện hoàng thất này, lại còn muốn cầu tình?” Hoàng đế vung tay áo một cái, nhiều hơn, chỉ sợ sự tình lại có chuyển biến xấu.

Tây thái hậu cười lạnh, nhìn quanh hậu cung, “Hoàng đế sợ ta bỏ chạy sao? Người có thể phái thị vệ canh giữ ngoài Từ An Điện, ta cũng không mong sẽ gặp may nữa, chỉ muốn trước khi chết được nói với mọi người thêm vài lời...”

Cô Dạ Kiết vẫn khẳng khái như cũ, Phong Phi Duyệt lạnh mắt nhìn đi, lo lắng của Cô Dạ Kiết không phải không có lý, thái hậu hai cung, sớm diệt trừ được ngày nào, thì sớm an lòng được ngày ấy.

“Hoàng đế...” Đang lúc giằng co, sau lưng truyền đến một tiếng hành lễ, “Tham kiến hoàng thái hậu.”

Cô Dạ Kiết có hơi giật mình, tiến ra đón, “Mẫu hậu, sao người lại tới đây?”

“Ai gia thấy con không có lâm triều, lời vừa rồi, mẫu hậu có nghe qua đại khái, hoàng đế, Tây thái hậu mặc dù không đúng, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, càng không thể đưa vào Hình bộ. Theo ý mẫu hậu, vẫn nên giải quyết trong Từ An Điện, phong tỏa trong hậu cung, cái gọi là cho người khác một con đường sống, thời gian một ngày này, cứ cho bà ấy đi.” Đối với thái hậu hai cung, hoàng thái hậu thật sự rất thông hận, nhưng đến một khắc cuối cùng, vẫn không nhịn được mà mềm lòng.

Phong Phi Duyệt cảm thấy như vậy không ổn, nhưng ngại thân phận, lại không thể khuyên can ngay tại đây, chỉ đành phải yên lặng theo dõi biến chuyển.

Cô Dạ Kiết nghe vậy, gật đầu, chuyện này đúng như hoàng thái hậu nói, không để lan truyền ra bên ngoài, “Vậy thì giải quyết trong Từ An Điện,” Nhìn khuôn mặt lương thiện của người phụ nữ, nam tử rút cuộc cũng vung tay, “sáng sớm ngày mai, trẫm đích thân đến đây tiễn thái hậu một đoạn.”

Tây thái hậu vô thần vô sắc, Đông thái hậu bên cạnh khó có thể tiếp nhận biến cố như vậy, ý vị lau nước mắt, mọi người đi ra khỏi Từ An Điện, đồng thời, một lượng lớn ngự lâm quân canh giữ bên ngoài, bao vây trọn cả tấm điện đến nước chảy cũng không lọt.

Mạch Tu không tiện lưu lại, trong điện, cũng chỉ còn mỗi thái hậu hai cung. Bốn bề đột nhiên im ắng, mang theo không khí bức bối khó thở, Tây thái hậu kéo tay Đông thái hậu, đi về phía nội điện, “Muội muội, đừng trách tỷ tỷ bình thường hung dữ, sau này sẽ không được như vậy nữa rồi.”

Vành mắt Đông thái hậu đỏ bừng, không ngừng lắc đầu, “Tỷ tỷ, muội không nở...”

Người phụ nữ bỗng nhiên dừng bước, xoay người lại, đối diện ánh mắt Đông thái hậu ý vị sâu xa nói, “Tỷ tỷ sẽ không rời đi, sẽ luôn ở bên cạnh muội.”

Hai người đi vào nội điện, Tây thái hậu ngồi một lúc lâu, thủy chung không nói gì, qua nửa khắc, từ trong tay áo móc ra một viên thuốc, Đông thái hậu thấy thế, vội kéo tay bà ta, “Tỷ tỷ, đây là cái gì?”

“Mạch Tu nói rất đúng, đứa bé này, thật sự hại chết ta.” Bà ta ngấm nghĩa viên thuốc đen đặc kia, “Bây giờ, cho dù tiến nó đi rồi, cũng không đổi lại được tính mạng của ta.”

“Đây là huynh ấy đưa cho tỷ?” Đông thái hậu thấy bà ta gật đầu, thần sắc ảo não nói, “Sớm biết thế này, tối hôm qua nên xuống tay, ai ngờ được hoàng đế lại hành động nhanh như vậy.”

Đưa hoàng thái hậu trở về tẩm điện rồi, Phong Phi Duyệt một đường đi bên cạnh Cô Dạ Kiết, “Kiết, thiếp vẫn cảm thấy có chút không ổn.”

Cô Dạ Kiết tĩnh tâm lại, nhưng cũng không thể nói rõ không ổn chỗ nào, có lẽ, là cảm thấy Tây thái hậu chấp nhận cam chịu quá dễ dàng, không đúng lắm với tính khí thường ngày, “Trẫm đã phải trọng binh canh giữ, trong Từ An Điện cho dù một con muỗi cũng đừng hòng bay ra ngoài, hơn nữa hôm nay quan viên lớn trong triều đều ở đây, cho dù thái hậu hai cung có tâm tư khác, cũng không thể giở trò bịp bợm gì được.”

Phong Phi Duyệt thoáng trấn an, gật đầu cười nói, “Là thiếp nghĩ nhiều rồi.”

Một đêm này, tựa hồ trôi qua cực kỳ dài, khó khăn lắm bầu trời mới lộ ra vài tia nắng sớm, trong Từ An Điện, lại bị một tiếng thét bén nhọn phá vỡ bầu không khí yên lặng, “A...”

Vang vọng gay gắt, trực tiếp xé toạc cung đình, truyền đến tận màng trời cửu cung.

Thị vệ canh giữ ngoài điện kinh hãi, hai tay vừa mới đẩy mạnh vào, liền cả kinh đứng như trời trồng, chỉ thấy, một đôi hài thêu cẩm vân đỏ tươi xuất hiện trước mắt, ngược nhìn lên trên, Tây thái hậu vận bộ cung trang màu tím thẫm, đầu tóc được chải chuốt không rối một sợi, chỉ là hai mắt trợn ngược, tử trạng thảm thiết.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...” Đông thái hậu quỳ dưới đất, hai mắt đã sớm khóc đến đỏ bừng, bà ta vừa quỳ vừa bò lên, hai tay ôm lấy chân Tây thái hậu, “Muội không nên ngủ, tỷ tại sao lại nghỉ không thông như vậy...”

Thủ lĩnh thị vệ phát tay ra hiệu, sau lưng đã có người chạy đi bẩm báo với hoàng đế, Phong Phi Duyệt vùng Cô Dạ Kiết vừa mới bước vào Từ An Điện, liền thấy Đông thái hậu được nha hoàn đỡ đứng dậy, thấy bọn họ đến, bà ta vội dùng thân mình che chắn thi thể, “Người cũng đã chết rồi, con hãy để tỷ ấy được thanh thản mà ra đi đi.”

Hoàng đế ra hiệu bảo thị vệ kéo bà ta ra, thi thể Tây thái hậu đã được đưa xuống đất, Cô Dạ Kiết nhắc chân tiến lên, thân thể cao lớn cũng ngồi xổm xuống. Phong Phi Duyệt nhìn gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc kia, không ngờ chỉ sau một đêm, Tây thái hậu một thời độc chiếm sủng hạnh sẽ rơi vào kết cục như vậy, trong lòng, đột nhiên không biết là nên vui, hay nên buồn.

Hoàng đế gật đầu, xác nhận là Tây thái hậu không sai, hần phỉ phỉ hai tay, đứng dậy đi về phía Phong Phi Duyệt nói, “Đi.”

Đông thái hậu khề lau đôi mắt đầm lệ, con ngươi trong thoáng chốc nhuốm đầy hung ác, thi thể Tây thái hậu chẳng mấy chốc bị lạng lẽ đưa ra ngoài, ngày đó, hoàng đế hạ thánh chỉ, lấy lý do giống hệt Tuyết quý phi năm xưa, bố cáo thiên hạ.

Từ An Điện lần nữa khôi phục vẻ tĩnh mịch, Đông thái hậu cả ngày ngơ ngẩn ngẩn, màn đêm buông xuống, cả hoàng thành bị bao phủ trong bóng tối ngọt ngào. Trước điện, hai chiếc đèn lồng màu trắng treo

trên cửa, ánh đèn thăm đậm chiếu sáng một góc hàng lang, đem cổ ưu thương còn chưa kịp tán đi này kéo ra thật dài.

Sau lưng, truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, Đông thái hậu đè nén ưu tư, quay đầu lại, “Huỳnh đã đến rồi.”

Mạch Tu nhẹ nhàng ôm bà ta vào ngực, “Đừng khóc nữa.”

Thái hậu tỳ hai tay trước lồng ngực ông ta, ánh mắt ai oán, “Ta nhất định phải tìm cho ra, kẻ đã hại tỷ tỷ thành ra như vậy rốt cuộc là ai!”

Thần sắc người đàn ông có hơi mất tự nhiên, thấy ông ta rũ tầm mắt xuống, khoe miệng người phụ nữ kéo ra vài phần châm chọc, Mạch Tu cầm tay bà ta, kéo sang bên cạnh vài bước để bà ta ngồi xuống ghế, “Lan Nhi...”

Đầu vai Đông thái hậu trầm xuống, hai tay Mạch Tu đè bà ta lại, chậm chậm cúi người xuống, “Ta từng hứa với muội, ngoại trừ lần đó ta bỏ rơi muội, sẽ không bao giờ làm ra chuyện có lỗi với muội nữa.”

Bà ta không đáp lời, mím chặt khoe miệng, ánh mắt cũng đã hiện lên nộ khí. Người đàn ông trầm mặc giây lát, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng thốt ra, “Xin lỗi, Lan Nhi... hôm đó, ta uống say...”

Đông thái hậu thấy ông ta rũ đầu xuống, cảm thấy bị phần hít vào trong lồng ngực như đang không ngừng thiêu đốt, trầm mặc một hồi lâu, thân thể bắt đầu giãy giụa, “Buông ta ra, buông ta ra...”

Mạch Tu sớm biết bà ta sẽ có phản ứng như vậy, ôm lấy thân thể bà ta, không ngừng lặp lại, “Lan Nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Cho đến khi khí lực toàn thân bị rút tân, Đông thái hậu mới vô lực nằm trên đầu vai người đàn ông không nhúc nhích, mấy ngày liên lạc lực mệt mỏi khiến bà ta cuối cùng không chịu nổi, không bao lâu liền khép mắt lại.

Mạch Tu cẩn thận đặt bà ta lên giường, ngồi canh chừng trước giường đến quá nửa đêm, thấy bà ta ngủ say rồi, mới dám trở về.

Nghiêng người một cái, người phụ nữ chậm rãi mở mắt ra, điềm tĩnh trong mắt không nhìn ra chút đau đớn nào, bà ta đứng dậy đi tới trước án kỷ, đầu bút vừa rơi xuống, mới sực nhớ đến điều gì đó mà khựng lại.

Bà ta kéo cái hộp tử bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra một tờ giấy, mở ra, liền thấy bên trên viết mấy chữ ‘Tiểu Thất mau trở về’.

Đẩy cửa sổ, bỏ câu đưa thư màu trắng vỗ cánh, mau chóng bay ra khỏi hoàng cung.

thái hV’

186. Chương 185: Bất Ngờ Phong Hậu

Chương 185: Bất ngờ phong hậu

Trên án kỷ, đặt cuốn y thư ó vàng, lá phong đỏ thăm buông rũ xinh đẹp, ngăn cách trang giấy, gió mát nhẹ thổi, mang đến hương vị thanh lạnh.

Lâm Doãn thả cái khay trong tay xuống, nhẹ giọng đi tới bên cạnh Mạch Thần Lại, “Sư phụ.”

Nam tử tựa như xuất thần, gọi một hồi lâu cũng không có phản ứng, bàn tay rơi lên đầu vai hắn, vô nhẹ, “Sư phụ...”

Ngón tay thon dài nhặt lá phong lên, hắn khẽ chau mày, gương mặt tuấn tú quay lại, liếc nhìn chén nước thuốc đen đặc kia, “Lâm Doãn, sau này đừng sắc mấy thứ thuốc thất tinh bát đảo này nữa, vô dụng thôi.”

“Không thử thì làm sao biết được?” Cô gái kiên quyết, cầm chén thuốc lên đưa tới bên miệng hắn.

Mạch Thần Lại giơ ngón trỏ đẩy mép chén đang kê lại gần kia ra, nhếch miệng cười mang theo vài phần bất đắc dĩ, Lâm Doãn vừa định khuyên, liền nghe hắn ôn nhu nói, “Ta đã tìm được trong y thư một phương thức có thể chữa trị khỏi.”

“Thật sao?” Thanh âm cô gái không tránh khỏi kích động, lập tức cất cao mấy phần, “Chữa như thế nào?”

Mạch Thần Lại nhẹ cong khóe miệng, hai tay gấp cuốn y thư lại, “Chuyện này không gấp được, con chỉ cần giúp ta giữ kín chuyện này là đủ rồi.”

“Còn không gấp nữa sao,” Lâm Doãn vung tay đập nhẹ lên lưng hắn một cái, “nhìn bộ dáng bây giờ của người, vì sao còn muốn giấu giếm, lúc đó người là vì ai, sư phụ, người như vậy thật không đáng...”

“Được rồi!” Mạch Thần Lại lên tiếng cắt đứt, tuấn nhan trước giờ luôn ôn hòa hiện đầy âm trầm, hiếm khi nổi giận, “Lâm Doãn, đây là chuyện của sư phụ, con đi ra ngoài đi.”

Cô gái cảm thấy uất ức không thôi, bốn phía không có chỗ phát tiết, liền chụp cái khay trên án kỷ kia nặng nề ném xuống, “Đúng, đây là chuyện của người, nhưng con cảm thấy sư phụ sai rồi, người cứ tiếp tục giấu giếm như vậy, lẽ nào thật sự định giấu cả đời hay sao, hay là đến khi người...” Vành mắt cô gái đỏ bừng, âm thanh bỗng dừng nghẹn lại không nói tiếp được nữa.

“Đúng, nếu thật sự chữa không được, ta cũng sẽ không để nàng ấy biết,” Ngự khí Mạch Thần Lại kiên quyết, ánh mắt nhìn sang đây lại mang theo cường ngạnh không thể công kích được, “chuyện này chỉ có ta và con biết rõ, Lâm Doãn, đây là tự ta lựa chọn.”

Cô gái giật mình sững sờ, cô biết rõ, tính tình Mạch Thần Lại mặc dù ôn hoà, nhưng cũng vô cùng quật cường. Cô nhìn thẳng vào đáy mắt nam tử, trông thấy, vẫn là một hồ nước trong suốt như cũ, tình cảm của hắn, thuần túy đến nỗi khiến cô cũng thấy nặng nề, chớ nói chi là Phong Phi Duyệt sau khi biết rõ chân tướng sự tình rồi sẽ thế nào, “Muốn con đáp ứng người, người cũng phải nói cho con một chuyện trước.”

Mạch Thần Lại hòa hoãn thần sắc, cười đùa nói, “Học được cách cò kè mặc cả với sư phụ rồi.”

Lâm Doãn tiến lên, nghiêm túc mở miệng, “Nói cho con biết, rốt cuộc cách có thể chữa trị là gì?”

Mạch Thần Lại nhìn cô gái nửa khắc, rũ mắt xuống, hai tay cầm cuốn y dược vừa rồi lên, mở ra, vẫn là trang giấy có kẹp chiếc lá phong đỏ kia, hắn chỉ vào một hàng chữ nhỏ phía trên, Lâm Doãn tiến lên trước, xem kỹ càng một chữ cũng không bỏ sót. Biểu cảm trên mặt, cũng dần chuyển thành kinh ngạc, “Hủy đi hai mắt...” Cô lẩm bẩm một tiếng, hốc mắt đột nhiên ứa át.

“Lấy hai đài hoa mộc lan tím làm chất dẫn, ánh mắt là nơi tập trung linh hồn của con người, chỉ cần dồn toàn bộ cổ độc đến hai mắt, thì có thể giữ được một mạng,” Mạch Thần Lại lần nữa khép y thư lại, đôi đồng tử trong trẻo lộ ra hy vọng trong tuyệt vọng, “Lâm Doãn, đây là đường sống duy nhất của sư phụ.”

“Nhưng mà...” Hai chân cô gái như nhũn ra, một tay chống đỡ mép bàn, “Không có mắt, người phải làm sao, người phải làm sao?”

Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng bên trong nặng nề như thế nào, sao cô có thể không nhìn ra? Mạch Thần Lại giơ lòng bàn tay che kín hai mắt, ngược lại mở miệng an ủi, “Nha đầu ngốc, ta còn có tay, còn có thể phân biệt được mùi vị của thảo dược, lúc cần thiết, con chính là đôi mắt của ta.”

Lâm Doãn hơi bất ngờ, rồi sau đó cứng nhắc gật đầu, thanh âm mơ hồ, mang theo vài phần khẩn trương, “Đúng, con là đôi mắt của người.”

Mạch Thần Lại đứng dậy, người đã sải bước đến trước cửa sổ, hắn nhắm mắt lại, thứ nên ghi nhớ, cũng đã in dấu thật sâu trong lòng, cho dù cả đời không nhìn thấy, cũng sẽ không quên. Run rẩy nhẹ khép hai mắt lại, bóng đêm đột nhiên ập xuống khiến hắn lạc lõng, không tìm ra phương hướng. Đầu gối đụng nhẹ lên ghế đầu, hắn khó chịu mở mắt, còn có thể cười thành tiếng, “Xem ra, ta phải từ từ thích ứng.”

Trên hành lang dài, bước chân Phong Phi Duyệt dồn dập, chỉ thấy hai nha hoàn tiến lên đón, “Nô tỳ tham kiến Nguyệt công công.” Cúi người hành lễ, một nha hoàn khác thay đổi sắc mặt, dùng khuỷu tay huých người kia một cái.

Phong Phi Duyệt dừng chân, nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, thần sắc đề phòng, “Đây là nơi nào?”

“Mời theo nô tỳ vào trong,” Nha hoàn lúc trước đẩy cửa điện ra, Phong Phi Duyệt vừa mới bước vào một chân, chạm mặt nhìn thấy, là một hồ tắm khổng lồ, hơi nước nóng hổi lượn lờ giữa không trung, bao vây trọn cả tấm điện bên trong. Xung quanh, bày hàng loạt kệ nhỏ tinh xảo, phía trên đựng các loại cánh hoa đủ hình dáng, hương thơm lan tỏa bốn phía.

Phong Phi Duyệt đến gần vài bước, lúc này mới thấy rõ bên cạnh hồ tắm đặt phượng bào thêu hoa văn phượng hoàng lửa tinh xảo, “Đây là ý gì?”

“Đây là hoàng thượng phân phó, thay phượng bào xong, sẽ có người đến an bài thỏa đáng.” Nha hoàn giơ tay cởi cái mũ trên đầu nàng xuống, mái tóc dài quá đầu vai rơi xuống, chỉ một thoáng mà tưởng chừng như hai người khác nhau. Phong Phi Duyệt có chút hoảng hốt, không biết hoàng đế lần này có chủ ý gì.

Tắm rửa xong, lại có vài ma ma từ ngoài điện đi vào, vải lụa đỏ tươi bao bọc thân thể lung linh quyến rũ của nàng, Phong Phi Duyệt ngồi ngay ngắn trước gương đồng khổng lồ, sau lưng, một nha hoàn đang thuận thực búi tóc cho nàng, trang điểm đỏ thắm, tô vẽ mày ngài. Trong gương, là một dung trang tuyệt sắc động lòng người, càng nhìn càng rực rỡ, trắng trẻo như xưa.

Nha hoàn kia đang trang điểm, lúc vẽ tới khóe mắt nàng, đột nhiên dừng lại, có hơi kinh sợ nói, “Quân hoàng hậu!”

Bên cạnh, ma ma đang cầm mũ phượng hung hăng trừng mắt cô ta, khuôn mặt vốn đang tràn đầy hi khí liền trầm xuống, “Nói bậy bạ gì đấy, hoàng thượng đã hạ chỉ, Quân hoàng hậu đã sớm chết bất đắc kỳ tử ở góc tây nam ba ngày trước, lòng giam phạm nhân bị đất đá lở sụp xuống chôn vùi, bây giờ sợ là đến thi thể cũng không tìm được nữa.”

Hai mắt Phong Phi Duyệt sáng lấp lánh, thất kinh hỏi, “Đây là chuyện khi nào?”

“Chính là ba ngày trước, nghe nói chết không ít người đâu a.” Lão ma ma tiếc hận không thôi, tầm mắt vừa rơi lên mũ phượng hoa lệ rực rỡ kia, liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, “Phỉ, phỉ, phỉ, hôm nay là ngày đại hỉ, lại nói mấy chuyện xúi quẩy này.”

Lòng Phong Phi Duyệt nặng trĩu, thủy chung không an tâm, xem ý tứ của hoàng đế, tựa hồ là muốn phong hậu trong ngày hôm nay?

Bên ngoài, truyền đến tiếng bước chân nghiêm chỉnh, Phong Phi Duyệt mặc xong phượng bào, mãi cho đến khi ngồi lên phượng liễn, trong phòng vẫn thấp thỏm không yên. Nơi dừng kiệu là trường cấp dài trăm bậc, nơi hoàng đế đã nghênh đón vào ngày đầu tiên nàng tiến cung. Một tay vịn cổ tay công công, ngược mắt nhìn lên, phía chân trời bao phủ một màu hỉ khánh, Cô Dạ Kiết một thân vàng óng rực rỡ chói mắt, tay áo phi tuyết, tuần lã phi phạm.

Lý công công nhìn Phong Phi Duyệt đã tiến lên mười cấp, vội vàng bước lên trước, hai tay giơ rộng thánh chỉ tuyên đọc, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Phong Phi Duyệt hiền lương thực đức, tú ngoại tuệ trung*, lại rất vừa lòng trầm, cổ phong làm Gia Đức hoàng hậu, chấp chương** phượng ấn, khâm thủ.”

(Tú ngoại tuệ trung: Bên ngoài thanh tú bên trong thông tuệ, đại để là khen :>>>, chấp chương: trông coi, nắm giữ)

Một câu đơn giản, đại diện cho uy nghiêm tối cao của hoàng đế, Phong Phi Duyệt nhìn văn võ bá quan cùng cung nhân thị vệ nối đuôi nhau quỳ xuống, chớp mắt, thanh âm hùng tráng, khí thế cuộn cuộn, “Tham kiến hoàng hậu, nương nường vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

Tiếng trống ù ù từ phía đông nơi mặt trời ló dạng trang trọng truyền đến, Phong Phi Duyệt cứng nhắc bước tới, lần này nhập chủ đông cung, là dùng thân phận của chính nàng, mà không phải làm thể thân của ai nữa. Trong lòng trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, thắm lụa đỏ tươi giống như hoa hồng nở rộ, trải dài tít tắp thủy chung không thể nhìn thấy bậc cuối cùng.

Nàng ngược mắt nhìn lên, quân vương đứng ở nơi cao nhất đang đưa mắt chờ mong, cứ thêm một bậc thang, đôi mắt kia lại phát sáng rực rỡ thêm một chút, đoạn đường nàng đã đi qua, cũng giống như bậc thang ngày hôm nay, càng đi lên, lại càng cách hần thật gần.

Nắm ngón tay mảnh khảnh đặt vào lòng bàn tay dày rộng của nam tử, Cô Dạ Kiết từ từ thu hẹp, nắm thật chặt, ngoái đầu nhìn lại cùng cười, hần dẫn nàng đi lên chỗ góc vọng đài trên cao. Nhìn xuống thành trì, giang sơn, thì ra thật sự là giẫm dưới chân, nhìn không sót một cái gì.

Phi tần hậu cung đang chờ đợi ở Khế Viên Điện, Thi tiếp dư ngồi bên cạnh tứ phi, cô ta thích yên tĩnh, thủy chung không thích ứng được với khung cảnh ồn ã náo động kia. Trong tĩnh mịch lại có chút khí chất xuất trần, một cái nhú mày, một nụ cười, cũng lộ ra mấy phần yếu ớt khiến người ta đau lòng.

“Cũng không biết hoàng thượng triệu hồi chúng ta đến đây là vì chuyện gì.” Một tài tử thiếu kiên nhẫn, bực bội lên tiếng nói.

“Muội không thấy trong cung đều đồn ầm lên rồi sao, hôm nay là ngày hoàng thượng phong hậu đấy.” Thực phi xoay chuyển mắt đẹp nhìn ra bên ngoài, “Bổn cung cũng muốn xem xem, hoàng hậu lần này, rốt cuộc là có bộ dáng như thế nào.” Cô ta mỉm cười như có như không, Thi tiếp dư bên cạnh nghe vậy, hai tay đặt trên đầu gối liền trượt xuống dưới, dùng sức siết chặt.

Hiền phi bên cạnh cũng nhếch miệng ngậm cười, nhớ đến lần trước ở Cảnh Dạ Cung, cục tức ấy đến bây giờ vẫn còn chưa tiêu, “Thi tiếp dư, gần đây thân thể của muội khá lên nhiều rồi?”

Cô gái khựng tầm mắt, một lát sau mới chợt hoàn hồn, “Khá hơn nhiều rồi, đã không còn gì đáng ngại.”

“Ồ, bệnh của Thi tiếp dư quả thật là đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, giống như có thể nắm được trong lòng bàn tay vậy.” Hiền phi bật cười giòn cọt, đám người bên cạnh nghe thấy cũng lần lượt phụ họa, “Mà nói lại thì, haiz... mấy tỷ muội hậu cung chúng ta bình thường qua lại cũng khá thân thiết, Thi tiếp dư là tiến cung năm nào vậy?”

Đám người đem toàn bộ lực chú ý từ trên người hoàng hậu dời hết sang đây, cô gái nhìn tầm mắt đồng loạt hướng về phía mình, chỉ là cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, được rồi...” Thực phi vung tay một cái, cánh môi như có như không nâng lên, “Thân thể không còn gì đáng ngại là tốt rồi.”

“Hoàng thượng giá lâm...” Đang nói, bên ngoài liền truyền đến một tiếng thông báo.

Thi tiếp dư đi theo sau tứ phi bước vào nội điện, “Tham kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Cô Dạ Kiết bước hai chân vào, chúng phi tần rồi rít đứng dật, sau khi nâng tầm mắt lên, thì đồng loạt hướng sang cô gái bên cạnh hoàng đế.

Thi tiếp dư khó nén kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, ánh mắt thủy chung không rời khỏi khuôn mặt Phong Phi Duyệt, thấy cô ta ngơ ngác, nàng chỉ đơn giản là cười khê một tiếng, thu hồi tầm mắt.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương...” Hiền phi phản ứng nhanh hơn mọi người một bước, cung kính hành lễ. Sau khi qua cơn hoảng loạn, đám người phía sau cũng nhất nhất cúi đầu hành lễ.

“Đứng dậy đi.” Ngừ khí Phong Phi Duyệt bình thản, đáy đầm chẳng gợn sóng nước càng khiến người ta không nhìn ra chút manh mối nào, Thi tiếp dư một mực không tin, ngược mắt, tầm mắt rơi thẳng vào khóa lệ nốt ruồi dưới khóe mắt nàng.

Lòng ngực phập phồng kịch liệt, mọi người đã lui sang hai bên ngồi xuống, Đào Tâm thấy sắc mặt cô ta không tốt, kịp thời tiến lên đỡ lấy cô ta. Thi tiếp dư dè dặt hai tay trước ngực, nhất thời cảm thấy đầu văng mắt hoa, giống như sắp ngã xuống tại chỗ.

Khó khăn trở lại Cảnh Dạ Cung, Đào Tâm không dám nhiều lời, hầu hạ cô ta nằm xuống xong, liền yên lặng lui ra ngoài.

Sau lưng tựa vào gối thêu, cửa điện khép lại rồi, cô ta không hề chớp mắt nhìn ra bên ngoài, người vừa bước lên hậu vị, rõ ràng chính là Phong Phi Duyệt, cô ta nhú mày, suy nghĩ bỗng nhiên rối loạn...

Bước chân nhẹ nhàng, cô ta lập tức giồng hai tay lên, phản ứng nhanh nhạy, “Ai?”

Một đôi chân ngọc từ trong tấm bình phong bước ra ngoài, trên bàn chân, còn đeo một khối mỹ ngọc kỳ quái, cô gái dùng chiếc mạng sa màu hồng nhạt che đi khóe miệng, không coi ai ra gì tiến lên trước, đứng tựa sang một bên.

“Người là ai?” Sắc mặt Thi tiếp dư tối sầm, bất an mở miệng nói.

“Mới đó mà đã không nhận ra ta?” Sách Y gỡ cái mạng che mặt xuống, môi trái tim cọt nhô cong lên, “Ngày đó, hoàng đế chính là dùng mạng của hoàng hậu đổi mạng của cô về đây.”

“Là người!” Thi tiếp dư cắn răng, phần nộ trong mắt lập tức hiện rõ mồn một.

“Ai u...” Sách Y vung tay vỗ nhẹ trước ngực, “Không phải cô định động thủ giết ta đấy chứ? Chắc chắn, một Thi tiếp dư yếu yếu ớt ớt trong mắt người khác, cũng có khí thế này à?”

Đang nói, một bóng ảnh âm trầm đột nhiên hất lên nửa bên sườn mặt, Sách Y liếc mắt một cái, kinh miệt nói, “Đây chính là người mà người sắp đặt bên cạnh hoàng đế? Ta vừa nhìn là đã không thích, giả tạo quá.”

“Ai cần cô thích?” Thất Duệ một thân trường bào tối màu, thân thể cao lớn đứng giữa nội điện, đột nhiên cảm thấy bức bối không thông.

“Xí!” Sách Y ngồi xuống bên cạnh, một tay chống dưới cằm không thèm nói gì nữa.

Thi tiếp dư nhìn thấy nam tử đứng trước mặt, vội vung tay kéo chăn gấm lên nhảy xuống giường, thân thể cũng bởi vì động tác quá gấp mà trượt ngã xuống đất, chỗ đầu gối liền truyền đến đau nhức thấu tim, “Ỗ Đĩnh tham kiến chủ tử.”

Thất Duệ ngồi xuống chiếc bàn gỗ đàn hương, cũng không cho phép cô ta đứng dậy, “Bạch Nguyệt, trong mắt người vẫn còn bản tôn?”

“Thuộc hạ không dám.” Thi tiếp dư dập đầu một cái, thân thể suy yếu nằm dưới đất.

Thất Duệ giơ ngón trỏ vuốt qua cánh môi, động tác hiển thị rõ tà tứ yêu mị, con ngươi hẹp dài nhìn chăm chăm đỉnh đầu cô gái, thình lình nhắc chân đá lên đầu vai cô ta một cái, “Bản tôn giữ lại cái mạng nhỏ này của người vì vẫn còn tác dụng, ai cho phép người chà đạp như vậy?”

Thi tiếp dư nặng nề ngã ngửa ra sau, Sách Y thấy thế, môi đỏ mọng kéo lên, “Này, cô ta tốt xấu gì cũng là một tiếp dư.”

“Thuộc hạ không dám,” Thi tiếp dư lần nữa quỳ gối trước người nam tử, trên trán đã thấm đầy mồ hôi lạnh, đối với vị chủ tử này, cô ta thật sự là kinh sợ không ít.

“Hôm nay là ngày hoàng đế phong hậu phải không,” Sách Y bổ sung thêm một câu, đầu mày ngậm cười, “quanh đi quẩn lại, thật không ngờ vẫn trở về.”

“Sách Y!” Ngữ khí Thất Duệ thốt nhiên chuyển sang âm lãnh, nghiêng đầu, “Đừng tưởng rằng, ta không biết cô động tay động chân.”

“Người nói thế nào thì chính là thế ấy.” Cô gái vô vị xòe hai tay, “Nhưng mà người đừng quên, lần trước cũng là ta cứu người một mạng... đúng rồi, rốt cuộc lần này chúng ta quay về để làm gì?”

Thất Duệ liếc nhìn cô gái dưới đất, lồng ngực vừa mới lành vết thương, vẫn còn đang mơ hồ đau đớn, “Dĩ nhiên là lấy lại thứ thuộc về ta?”

Sách Y lạnh mắt nhìn sang, “Người vẫn không buông tay?”

“Trừ phi ta chết!” Thất Duệ nhấn mạnh từng chữ, năm ngón tay thon dài vuốt ve gò má, hàng mi khê rừ xuống thoáng qua một loại quyết tuyệt, khiến người ta nhìn thấy mà kinh hãi.

t

187. Chương 186: Cúng Tế Hoàng Lăng

Chương 186: Cúng tế hoàng lăng

Sách Y không phản bác được, tỳ một tay lên mặt bàn, trầm mặc không nói gì.

Thì tiếp dư quỳ ở đó cũng không nhúc nhích, thân thể yếu ớt thật sự không chịu nổi gió rét, khụy sang một bên ngã xuống, Thất Duệ liếc mắt một cái, lại không có thêm hành động gì khác, “Sau này, nếu người còn dám tự ý hành động, đừng trách bản tôn không giữ lại người.”

“Dạ, thuộc hạ không dám.” Cô gái vội vàng nói, cung kính đáp lời.

Trong Phượng Liễm Cung, giăng đèn kết hoa, Phong Phi Duyệt một đường đi vào, cung nhân hầu hạ nhìn thấy nàng, có kinh ngạc, có nghi hoặc, ai cũng đều trợn mắt há mồm.

Bài trí trong nội điện hoàn toàn mới, ánh nến vẫn nhu hòa như vậy, lại có vài phần đặc biệt phong tình.

Hoàng đế cho hạ nhân lui xuống, một tay nâng bình rượu lên, ngồi xuống. Phong Phi Duyệt nhìn quanh một vòng, tin chắc không còn ai khác, lúc này mới lên tiếng hỏi, “Phong hậu chuyện lớn như vậy, chúng ta như thế này liệu có quá kinh suất không?”

“Sao lại gọi là kinh suất,” Cô Dạ Kiết rót đầy chén rượu, tầm mắt điềm tĩnh nhìn sang, “trẫm đã nói, bên cạnh trẫm sẽ có một người có thể xứng đôi với trẫm, Duyệt Nhi, trong hậu cung này, chỉ có nàng.”

Phong Phi Duyệt đối với cách làm này của hoàng đế hiển nhiên vẫn có chút băn khoăn, “Nhưng trọng thần trong triều khó tránh khỏi dị nghị, huống hồ Đông thái hậu bên kia...”

“Duyệt Nhi, ta vẫn luôn muốn nói với nàng, nàng rất khác biệt.” Cô Dạ Kiết bật cười, đầu ngón tay khẽ vuốt ve theo hoa văn điêu khắc trên bình rượu, “Có thể ở bên cạnh trẫm nhìn xuống chúng sinh, trong thiên hạ, chỉ có duy nhất một mình nàng.”

Phong Phi Duyệt rung động, cũng không lo lắng thêm nữa, nàng đứng dậy, sau đó nhìn quanh bốn bề kiêu diễm, nàng biết rõ vinh hoa phú quý như thế này vốn không phải điều mình muốn, hôm nay nàng gánh vác phần trọng trách này, cũng là vì hoàng đế.

Cô Dạ Kiết cầm chén rượu thả vào trong tay nàng, kéo cánh tay lên, hai người giao bôi, “Bắt đầu từ hôm nay, Phong Phi Duyệt mới là thê tử của trẫm.”

Năm ngón tay cô gái khẽ run, nắm chặt, sau đó cùng hắn đưa chén rượu đến bên khóe miệng, rượu uống xuống, trong ngọt có đắng, Phong Phi Duyệt bị hoàng đế nhẹ nhàng ôm trước người, đi về phía giường phượng.

Hôm sau, theo quy tắc trong cung, sau khi ra khỏi tắm điện hoàng thái hậu, nàng liền đi thẳng đến Từ An Điện.

Đèn lồng màu trắng đã bị lấy xuống toàn bộ, xem ra hoàng đế cũng không muốn to chuyện, Phong Phi Duyệt nhắc lần vấy lên, nha hoàn vừa định bấm báo, liền bị nàng khoát tay cản lại, “Bốn cung tự mình vào.”

Đông thái hậu ăn vận chỉnh tề, nha hoàn đang cầm chỉ sáo đeo lên ngón tay bà ta, thần sắc so với lúc trước tựa hồ đã hồi phục rất tốt, hai mắt, vẫn có chút sưng đỏ. Nghe thấy tiếng bước chân, bà ta chậm rãi ngừng đầu lên, Phong Phi Duyệt mang theo ý cười, tiến lên hành lễ, “Nhi thần tham kiến thái hậu.”

“Người...” Đông thái hậu nhắc một tay lên, vẽ mặt kinh ngạc, “người không phải đã sung quân rồi sao, sao lại hồi cung, còn ăn vận phục sức như vậy?”

“Thái hậu,” Phong Phi Duyệt thấy sắc mặt bà ta càng lúc càng tái nhợt, chậm rãi tiến lên, “nhi thần Phong Phi Duyệt, vừa mới theo hoàng thượng tiến cung lần này, còn người thái hậu nói, chắc hẳn là Quân hoàng hậu rồi, hai người chúng con, chỉ là bộ dáng có vài phần tương đồng mà thôi.”

Đông thái hậu giương mắt liếc nàng, chỉ sợ nhìn không chính xác, dứt khoát đứng dậy đi đến trước mặt nàng, bước chân chậm rãi dạo quanh người nàng một vòng, nghi hoặc lúc đầu lại càng thêm chắc chắn, bà ta giơ một ngón tay ra, chỉ thẳng vào Phong Phi Duyệt, “Đừng hòng lừa gạt bổn cung, người chính là Quân Duyệt.”

Cô gái thần sắc lãnh đạm, cũng không phản bác, dung trang tinh tế không chút sợ hãi đối diện Đông thái hậu, ngữ khí nàng ôn nhu, khéo miệng lại mang theo ý cười rất nhạt, “Thái hậu không biết sao? Quân hoàng hậu đã sớm chết bất đắc kỳ tử ở góc tây nam mấy ngày trước, bây giờ, đến thi thể cũng chưa tìm được?”

“Cái gì?” Đông thái hậu kinh hô, “Sao bổn cung không biết chuyện này, còn nữa, vì sao hoàng đế phong hậu chuyện lớn như vậy, thế mà bổn cung cũng không biết?” Bà ta phần nộ không thôi, cả khuôn mặt vì tức giận mà vặn vẹo dữ tợn.

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng biết người cùng Tây thái hậu tử muội tình thâm, lúc này Tây thái hậu vừa mới qua đời, hoàng thượng cũng không muốn người lo lắng quá nhiều chuyện, tổn hại thân thể.” Phong Phi Duyệt mở miệng giải thích, nhìn chỉ sáo rữ xuống bên người bà ta chậm chậm cong lên, Đông thái hậu này, từ khi nào lại bắt chước Tây thái hậu rồi?

“Hừ, hay cho lý do vì muốn tốt cho bổn cung!” Người phụ nữ tức giận chỉ chiết, biết là hoàng thượng cố ý che giấu, vốn không muốn bà ta ở bên trong giở trò.

Lúc Lệ vương gia bước vào, bước chân kiên định bỗng nhiên khựng lại, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc kia, hần khe nheo mắt, ánh mắt hung dữ của Đông thái hậu vừa liếc thấy nam tử, liền hòa hoãn đôi chút, “Lệ Nhi.”

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Lệ vương gia tiến lên hành lễ, Phong Phi Duyệt ngược mắt, vừa vặn rơi vào trong tầm mắt đầu độc mị hoặc của nam tử, hần nhú mày, “Nàng chính là hoàng hậu hoàng thượng vừa sắc phong?”

Phong Phi Duyệt nhẹ giọng bật cười, “Ngài chính là Lệ vương gia?”

Nam tử ngăn trở trước người nàng, ánh mắt nghi hoặc rơi lên khóe mắt Phong Phi Duyệt, “Hoàng thượng cũng thật là có tâm.” Hần tràn ngập thâm ý, khéo miệng tà tứ cong lên, xoay người đi đến bên cạnh Đông thái hậu.

Thỉnh an xong, Phong Phi Duyệt cũng tự động rời đi, chỉ là vừa bước ra Từ An Điện, nam tử sau lưng liền tiến lên ngăn cản.

“Duyệt Nhi...”

Cô gái cũng không xoay người, chỉ dừng bước, Lệ vương gia tiến lên cản đường đi của nàng, “Ta không ngờ nàng còn có thể trở lại.”

Phong Phi Duyệt rũ mắt xuống, thanh âm nhàn nhạt, “Lệ vương gia thật biết đùa, bổn cung là theo hoàng đế một đường trở về.”

“Tại sao lại giả vờ như không quen biết?” Nam tử tựa thân thể lên trụ đồng, “Lần đầu tiên gặp mặt, là ở Từ An Điện, hôm nay, nàng lần nữa trở lại, cũng chạm mặt ở nơi đó. Trước sau vẫn không thay đổi, nàng trước nay chưa bao giờ thừa nhận quen biết ta.” Ngữ khí nam tử cô quạnh, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng đùa bỡn bất cần thường ngày.

Phong Phi Duyệt im lặng, có vài người, trong lòng đã biết rõ, sao có thể lừa gạt được?

“Nàng nói con người có phải rất kỳ quái hay không?” Lệ vương gia đột nhiên mở miệng hỏi, nửa bên thân thể được ánh dương quang khoáng đạt bao phủ, mà nửa bên còn lại, ẩn giấu trong bóng tối âm u, “Bất tri bất giác, ta cuối cùng không bỏ được, bây giờ ngấm kỹ lại, nàng lại không có gì đặc biệt, nhưng cũng không biết, rốt cuộc là cái gì đã hấp dẫn ta.”

Phong Phi Duyệt vẫn trầm lặng như cũ, cánh môi không tô mà đỏ, cho dù mặt không biến sắc, nhưng khóe miệng kia thủy chung vẫn hiện ra một độ cong rất nhạt, Lệ vương gia nghiêng đầu nhìn một cái, cái nhìn này, lại dừng lại trong một thoáng kinh tâm động phách kia, khó lòng kiềm chế. Mái tóc đen bóng của cô

gái được búi lên cao, làm khuôn mặt nhỏ nhắn được tôn lên đầy tinh tế khéo léo, nàng ngược nhìn mái hiên có kết cấu kỳ dị trên cao đến mất hồn, nơi khước mắt lóe lên, lại có phần yên tĩnh, ánh ban mai cô lệ rải rắc tia sáng an tường lên khuôn trán trơn bóng của nàng, đây, chính là điểm khác biệt của nàng với những người khác. Rõ ràng rất bình thường, nhưng nàng lại có sự kiên trì đến hần cũng thấy đau lòng...

“Duyệt Nhi...” Nơi cổ họng Lệ vương gia nhấp nhô, nghiêm túc nói, “ta thật sự sợ có một ngày, sẽ làm tổn thương luôn cả nàng.”

“Lệ vương gia,” Phong Phi Duyệt nhẹ chớp cánh mi nồng đậm, hai mắt khép lại, lúc mở ra, đồng tử rực rỡ như sao, “ngài nói, liệu sẽ có người vì nữ nhân, mà từ bỏ giang sơn chứ?”

Ánh mắt nam tử sững sờ, ngơ ngẩn nửa khắc, lại càng khẳng định bọn họ chính là cùng một người, “Sẽ không,” Hần quả quyết nói, “Ta sẽ không.” Mặc dù giọng điệu có chút mơ hồ, nhưng vẫn không do dự nói thẳng.

Phong Phi Duyệt gật đầu, đối với sự thẳng thắn của hần lại cực kỳ tán thưởng, nàng nhấc tay, năm ngón tay vạch sợi tóc rơi trên trán ra, “Vậy cũng có nghĩa, chàng ấy và ngài đều như nhau!”

Nói xong, liền lướt qua người hần bỏ đi, Lệ vương gia đứng thẳng dậy, nhìn bóng lưng nàng vội vã bỏ đi đến mất hồn, nhất thời, hần đoán không ra ý tứ trong lời nói của Phong Phi Duyệt, đợi đến khi hiểu ra, thì cảm xúc trăm mối ngổn ngang, chua xót khó nhin. Lời cảnh cáo của nàng, không nặng không nhẹ, vừa vặn công kích vào nơi yếu ớt nhất trong lòng hần, nếu hần muốn tranh giành, nàng tất nhiên sẽ giúp hoàng đế, Cô Dạ Kiết cũng giống như mình, đều sẽ không vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn, tất nhiên cũng sẽ không, để hần tổn thương đến nàng.

Sau khi đại lễ phong hậu kết thúc ba ngày, theo di luật Huyền Truyền, phải đi đến hoàng lăng trong nội thành để đô bái tế.

Lần xuất hành này cũng không giống trống khua chiêng, Phong Phi Duyệt bước xuống phượng liềm, không thể không thán phục trước hoàng lăng hùng vĩ này, tế sư đã chuẩn bị ổn thỏa, những người liên can lướt qua trường cấp, đi lên tế đài khổng lồ.

Ngước mắt nhìn lên, bầu trời tà mị nhuộm thành màu gấm hoa, trong lư hương cắm đầy nhang đèn, Phong Phi Duyệt đứng phía dưới, trước mặt có hai cái đệm hương bồ, Cô Dạ Kiết giơ tay hất vạt áo, quỳ xuống. Phong Phi Duyệt cũng làm theo, ba lạy chín vái, sau đó kết thúc tế lễ đứng dậy, hoàng đế cắm nhang vào trong lư hương, ngụ ý Huyền Triều cường thịnh phồn vinh, hần tránh người sang bên, cô gái liền tiến lên, vừa định chen người vào, bỗng nhiên từ đâu thổi tới một luồng gió, kéo theo tàn nhang nóng rất không hề báo trước rơi xuống mu bàn tay nàng.

“A...” Phong Phi Duyệt bị đau kêu lên, theo phản xạ buông lỏng hai tay, chỉ thấy nén nhang kia rơi thẳng xuống đất, ‘rắc’ một tiếng chia năm xẻ bảy.

Hai chân đạp lên để hài cung đình lui về sau một bước, lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy tế sư bên cạnh bị dọa sợ tới mặt mũi trắng nhợt, Đông thái hậu lập tức tiến lên mấy bước, “Hoàng hậu cô thật là to gan!”

Cô Dạ Kiết nheo mắt nhìn lại, trên mặt cũng thoáng qua chút kinh hãi, Phong Phi Duyệt không hiểu, hoàng đế phất tay một cái, ra hiệu cho tế sư bên cạnh, “Dọn dẹp sạch sẽ.”

“Dạ...” Thanh âm tế sư rất nhẹ, không dám nói thêm lời nào, Đông thái hậu thấy ông ta khom lưng, vội ngăn lại nói, “Khoan đã, hoàng đế, con quên quy củ Huyền Triều rồi?”

Tế sư kia nơm nớp lo sợ đứng sang một bên, Phong Phi Duyệt thật lòng không biết quy củ này thì có liên quan gì đến nén nhang vừa rồi, Cô Dạ Kiết thấy Đông thái hậu hùng hổ dọa người, vẻ mặt lập tức sa sầm, “Thái hậu nghiêm trọng rồi, cũng chỉ là một nén nhang mà thôi.”

“Hoàng đế,” Đông thái hậu chỉ vào nén nhang tán loạn dưới đất, “lễ tế thiên triều, nhang gãy làm ba, Huyền Triều ta trong vòng ba năm nhất định cải triều hoán đại, hoàng hậu cô đang ôm cái tâm tư gì?”

Phong Phi Duyệt vừa định phản bác, đầu vai liền bị bàn tay Cô Dạ Kiết đè lại, “Thái hậu, nếu người cho rằng căn cơ Huyền Triều chỉ dựa vào mấy nén nhang này là có thể củng cố được, vậy người cứ ở lại trong

hoàng lăng này, vì Huyền Triều ta cầu phúc thêm vài ngày đi.”

Văn võ bá quan dưới tế đường hai mặt nhìn nhau, nghị luận âm ỉ, Phong Phi Duyệt biết hoàng đế là vì mình, nhưng chỉ từ thần sắc của mọi người nhìn lại, vẫn cực kỳ kiên dè. Hoàng thái hậu đi tới bên cạnh hai người, nhìn xuống đồng bừa bãi dưới đất, trong mắt thoáng qua chút lo sợ. Phong Phi Duyệt ngồi xổm xuống, đầu gối vừa cong lại, cổ tay liền bị Cô Dạ Kiết kéo một cái, “Hoàng hậu.”

Nàng khẽ lắc đầu, cánh môi cong lên ý cười thật khẽ sau đó vươn tay, nhặt nén nhang bị đứt gãy lên, bỏ vào trong lư hương kia.

Tế sư bên cạnh thấy thế, vội tiến lên trước giảng hòa, trong miệng lẩm nhẩm gì đó trấn định lòng người. Cô Dạ Kiết cong môi, vươn tay cầm lấy tay nàng, Phong Phi Duyệt biết hẳn muốn nói gì, cười đáp lại một cái, thoải mái nói, “Đây là chuyện thiếp làm sai, nên để thiếp giải quyết.”

Nắm tay hoàng đế lại siết chặt thêm vài phần, ngoài đầu nhìn lại, ánh mắt phần khích trần đầy yêu thương.

Trên bầu trời, rơi xuống mấy cánh hoa mai đỏ, Phong Phi Duyệt xòe tay ra, chẳng mấy chốc, trong lòng bàn tay liền chất thành một mảng đầy tràn, tập hợp đủ màu sắc, đỏ tươi kiêu diễm, trắng tinh khiết, hừng hực khí thế.

Nàng vừa định đến gần, cổ tay trắng nõn liền bị kéo mạnh lại, một cánh tay vươn ra ngăn trở. Phong Phi Duyệt bị đau, lại thấy tuần nhan Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, thị vệ chung quanh cũng ríu rít đề phòng nghiêm ngặt.

“Trong hoàng lăng chỉ có các loại cúc nhạt màu, vì sao lại có những thứ này?” Về mặt Đông thái hậu đầy kinh ngạc, cánh hoa bay lượn đầy trời, từ trên mái hiên bốn phía đồng loạt đổ xuống đây.

Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lại, trên tóc, trên vai, chẳng mấy chốc, toàn bộ hoàng lăng đều bị bao phủ trong biển hoa rực rỡ đến chói mắt, bàn tay hoàng đế kéo nàng ra sau lưng, ngự lâm quân bao vây tứ phía như gặp phải đại địch, nhất thời, không khí ngưng trệ, khẩn trương đến cực điểm.

Bầu trời trên hoàng lăng, đột nhiên hiện ra một thân ảnh lơ mơ thủy sắc, cô gái đeo chiếc mạng sa che mặt, phục sức kỳ dị trên người cùng với động tác phong thái mị hoặc, vừa nhìn là biết Sách Y.

Phong Phi Duyệt giật mình, cô ta thật sự là không cần mạng nữa mà, năm lần bảy lượt xông lên chịu chết. Xem hoàng cung thật sự là nơi muốn đến thì đến muốn đi thì đi.

Sách Y phi thân rơi xuống vị trí cao nhất trên mái hiên, đôi mắt tuyệt đẹp lưu chuyển, cuối cùng kinh ngạc rơi lên trên người hoàng thái hậu, “Hách Đức hoàng hậu.”

Hoàng thái hậu nhìn bóng dáng trên mái hiên, tựa hồ cũng không nhớ ra, Cô Dạ Kiết dùng thân thể ngăn trở trước người bà, “Sách Y, người ngược lại còn tự đưa mình tới cửa.”

“Ha ha...” Cô gái cười đến tùy tiện, không coi ai ra gì ngồi lên mái hiên, “chuyện cũ năm xưa, hoàng đế còn sợ gì chứ?”

Phong Phi Duyệt biết rõ nam tử cổ kị điều gì, chuyện này, Cô Dạ Kiết không muốn nhắc đến nữa, càng không muốn hoàng thái hậu nhớ lại chuyện cũ, “Sách Y...”

Cô gái chuyển tầm mắt tới đây, ngút miệng một cái, không nói gì nữa.

Mạch Thần Lại đứng dưới tế đàn, nhìn biển hoa đột ngột đổ xuống đến mất hồn, bên trong này, tựa hồ còn xen lẫn một hương thơm kỳ dị, mê hoặc thần trí con người.

Nhớ đến cổ hoa lúc trước, thần sắc trấn định của nam tử lập tức đề phòng, tiện tay nhặt lên một cánh hoa đưa tới trước mũi. Lâm Doan bên cạnh thấy thế, giơ tay kéo nhẹ tay áo hắn một cái. Mạch Thần Lại nháy mắt, cô gái hiểu ý, lui người ra đằng sau vài bước, từ từ lẩn khỏi đám đông.

Trên tế đài, cánh hoa đã chất cao tới mắt cá chân, Phong Phi Duyệt phải đi mùi hương ám trên tóc, toàn thân giống như bị ghim chặt.

Mạch Thần Lại không để ý đến lễ nghĩa quân thần, trong tình thế cấp bách không thể không nhảy lên tể đài, Sách Y vốn đang hứng khích lập tức ngăn người, có chút tức tối, “Lần nào cũng là người, người lại muốn làm gì?”

Lâm Doãn đem thuốc bột trong túi rắc lên bốn phía tể đài, Mạch Thần Lại từ trong tay áo móc ra một viên thuốc không lớn lắm, nhắc tay phải lên, ‘rắc’ một tiếng bốp vụn sau đó ném tung lên trước. Tay áo trắng tinh theo động tác của hắn mà rũ xuống, chỗ khuỷu tay, lộ ra một đoạn da thịt bị độc xâm chiếm, Phong Phi Duyệt vô tình lướt qua một cái, nàng há miệng, lúc muốn nhìn kỹ, nam tử đã thu tay lại.

Mạch Thần Lại nhìn thấy kinh ngạc trong mắt nàng, hắn không dám nhìn thẳng, chỉ là giả vờ như bình thường không có việc gì nhìn thẳng phía trước.

Cô Dạ Kiết nhìn chằm chằm cô gái trên mái hiên, đồng tử màu hổ phách nguy hiểm nheo lại, tuần nhan quét qua thiên la địa võng đã sớm bày sẵn, trong đáy đầm thâm thúy, càng hiện rõ quyết tâm, hắn khẽ nhếch môi mỏng, nơi khóe miệng, chậm rãi cong lên.

xPeH1{.

188. Chương 187: Bất Ngờ Cung Khai

189. Chương 188: Kế Trong Kế

Chương 188: Kế trong kế

Phong Phi Duyệt một đường đi thẳng ra ngoài, chuyện này không thể làm âm thầm, nàng không dám khẳng định liệu hoàng đế có thật sự đến Cảnh Dạ Cung hay không, nàng do dự một hồi, cuối cùng vẫn quay trở lại tầm điện bừa bộn, trong nội điện trống trải, quả nhiên chỉ thấy Cô Dạ Kiết đứng quay lưng về phía mình.

Cũng không biết hắn đã đứng bao lâu, thân thể trước sau giữ nguyên một tư thế này, ánh nến mờ hồ phía bên rải xuống đầu vai nam tử, có vẻ tĩnh mịch cùng cực.

Phong Phi Duyệt chậm rãi tiến lên, đứng sau lưng hắn.

Cô Dạ Kiết nhìn đôi tay nhẹ nhàng quấn quanh trước ngực mình, cô gái cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn lên tấm lưng rộng rãi của hắn, cũng không nóng vội, chỉ là an tĩnh nhắm mắt, ôm chặt hắn.

Qua giây lát, hoàng đế mới nhắc hai tay nàng lên, xoay người lại, “Duyệt Nhi...” Phong Phi Duyệt ngẩng đầu, tầm mắt bị ánh trăng xuyên qua nội điện dính vào vài phần朦胧 lung, nàng gật đầu, chờ hắn mở miệng.

“Trẫm không thể trốn tránh nữa rồi phải không?” Cô Dạ Kiết ngẩng nhìn cô gái phía dưới, ngón trỏ đẩy mái tóc nàng ra sau gáy, đè ép nàng vào trong ngực mình, “Có lẽ, trẫm nên sớm hiểu ra, người toàn tâm toàn ý đối với ta, chỉ có một mình nàng.”

Hơi thở lạnh như băng phủ vào vành tai, Phong Phi Duyệt cảm nhận được rung động của hắn, “Hôm nay, mượn cơ hội này để nhìn cho rõ không phải càng tốt sao? Chẳng bởi vì một lời hứa phải bảo vệ cô ta, thậm chí không tiếc để mình bị che mờ hai mắt, như vậy đối với người khác không công bằng.”

Nam tử tựa vào vai nàng không nói gì, lúc đoàn người đi đến Cảnh Dạ Cung, Thi tiếp dư đã yên giấc, Đào Tâm đi vào thông báo, cô ta chỉ kịp khoác thêm chiếc áo choàng, đã thấy Cô Dạ Kiết đi vào.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Dưới chân Thi tiếp dư vấp một cái, suýt chút ngã từ trên giường xuống.

Phong Phi Duyệt nhìn quanh Cảnh Dạ Cung tĩnh mịch, không có bất kỳ âm thanh nào, không khí lại hàm ẩn chút bất thường, “Thi tiếp dư, theo như lời thích khách vừa bắt được cung khai, cô ta còn một tên đồng bọn, chính là ẩn náu trong Cảnh Dạ Cung của muội.”

Cô gái được Đào Tâm đỡ đứng dậy, cô ta mặt không đổi sắc, chỉ là có chút tái nhợt, khẽ cau mày, ánh mắt Thi tiếp dư thận trọng nhìn sang hoàng đế. Nam tử mắt sáng như đuốc, nhưng chỉ nhìn chăm chăm đi nơi khác.

“Thích khách?” Thi tiếp dư có vẻ không hiểu, “Thần thiếp ở trong Cảnh Dạ Cung cũng không nhìn thấy thích khách nào cả.” Đào Tâm bên cạnh nghe vậy, cung kính đáp lời, “Bẩm nương nương, nô tỳ vẫn luôn ở bên cạnh Thi tiếp dư, ngoại trừ cung nhân lui tới, cũng không có thích khách xuất hiện.”

Phong Phi Duyệt liếc cô ta một cái, giọng điệu ngậm cười, “Cô ta tất nhiên sẽ không xông thẳng vào đây như vậy, hơn nữa, làm gì có thích khách nào không cải trang trốn tránh, ra sức ẩn nấp, sao có thể để người liếc mắt một cái thì phát hiện được ngay.” Nàng tuy là đang nói với Đào Tâm, nhưng ánh mắt lại tràn đầy thâm ý rơi lên trên mặt Thi tiếp dư.

“Hoàng thượng, nếu đã như vậy, người cũng đồng ý lục soát?”

Cô Dạ Kiết liếc nhìn, hai mắt dính chặt lên người cô ta, “Đây là đại sự lòng bắt thích khách, tất nhiên không qua loa được.” Ngữ khí nam tử âm lãnh, thị vệ bên cạnh nghe thấy lời này, không nói hai lời liền xông vào nội điện.

“Nhưng mà,” Cô gái tiến lên, lắc đầu nói, “hoàng thượng đã từng đồng ý với thần thiếp, sẽ cho Cảnh Dạ Cung một mảnh an tĩnh, không để người khác quấy rầy.”

Cô Dạ Kiết nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, vẻ mặt cô gái bi thống, Thi tiếp dư không thể tỉnh táo được nữa, thân thể của cô ta ngày càng suy yếu, có lẽ không còn bao nhiêu thời gian. Cô ta gấp gáp muốn khiến hoàng đế nhớ lại những điều hân từng hứa, cô ta trốn tránh sợ hãi trong lòng, lại càng không tin Cô Dạ Kiết sẽ vì Phong Phi Duyệt mà dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía mình. Phong Phi Duyệt nhìn cô ta nắm chặt ống tay áo nam tử, theo như nàng thấy, cô ta đã mắc chứng cuồng loạn, càng nặng hơn là, lý trí lúc trước đang từ từ sụp đổ.

Hoàng đế sững sờ, cánh tay bị cô gái dùng sức lắc mấy cái, “Hoàng thượng, sao người có thể hoài nghi thần thiếp, hoàng thượng, người đã nói sẽ đối tốt với thần thiếp cả đời...”

Cô Dạ Kiết trở tay giữ chặt cổ tay cô ta, thần sắc trên mặt, có chút mơ hồ, lại có chút khó tin, “Trẫm chỉ là muốn tìm ra thích khách, có liên quan gì đến tin hay không tin nàng.”

Thi tiếp dư không ngừng lắc đầu, cô ta tất nhiên biết rõ mục đích lần này hoàng đế tiến đến, cô ta không ngờ rằng, Cô Dạ Kiết sẽ lấy cái cớ như vậy để lục soát. Ban đầu, là mình liều mạng hoán đổi thánh chỉ, vậy mà hôm nay, hân hoài nghi đến trên người mình, “Hoàng thượng, trong Cảnh Dạ Cung vốn không có thích khách, hoàng thượng, có phải người đã nghe ai đó nói gì bậy bạ, thần thiếp oan uổng.”

Tầm mắt oán hận rơi lên trên người Phong Phi Duyệt, cô ta cắn răng, hai tay gắt gao nắm chặt cánh tay nam tử, “Hoàng thượng, người tin thiếp, thần thiếp không cầu gì cả, chỉ cầu người tin thiếp...”

“Thi tiếp dư,” Cô Dạ Kiết đột nhiên lửa giận ngút trời, tối nay, cô ta tựa hồ như muốn cố tình gây sự, càng nhiều hơn, là sợ hãi, “nàng quá tùy hứng!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược nhìn nam tử liền cứng đờ, Đào Tâm lo lắng kéo nhẹ tay áo cô ta, hai mắt Thi Ý Đình lóe lên, hoàn hồn, dường như đã trải qua mấy kiếp người, cô ta khác thường như vậy, là vì cô ta biết Cô Dạ Kiết đã càng lúc càng xa rồi. Không nắm giữ được nữa rồi, thật sự một chút cũng không nhìn thấy nữa rồi, bây giờ Phong Phi Duyệt lần nữa quay lại hoàng cung, càng khiến hy vọng ban đầu của cô ta tan thành mây khói, thấy hoàng đế trách cứ, cô ta không cam lòng buông tay, đôi mắt như hồ thu đã ngập tràn nước mắt.

Cô Dạ Kiết ngồi xuống một bên, đầu mày nam tử nhú chặt lại một chỗ, hân vẫn luôn nghĩ rằng Thi tiếp dư không tranh giành, càng sẽ không đòi hỏi cái gì ở mình, hân cho rằng cô ta không giống như những phi tần khác. Nhưng mà, loại cảm giác này đang dần dần tiêu tan, trong điện truyền đến âm thanh lưng sục tứ phía, không khí lần nữa yên tĩnh, khẩn trương đến dọa người.

Phong Phi Duyệt mím chặt môi trái tim, con ngươi đầy ai oán của Thi tiếp dư rơi thẳng lên người nàng, thấy vậy, nàng vài bước đi đến bên cạnh hoàng đế, khoe miệng nhẹ cong lên, thần nhiên cười với cô ta.

“Bẩm hoàng thượng, không phát hiện thấy bóng dáng thích khách.” Ngự lâm quân tìm kiếm một hồi tiến lên bẩm báo.

“Bẩm hoàng thượng, bên này cũng không có.” Bọn họ biết thứ hoàng đế muốn tìm là một phần thánh chỉ, về phần nội dung cũng không hề biết, chỉ là tra xét một vòng, tựa hồ cũng không có trong Cảnh Dạ Cung.

Hai tay Phong Phi Duyệt khép chặt vạt áo trước, giờ đây, dự tính xấu nhất chính là thánh chỉ đã rơi vào tay Thất Duệ, tuần nhan Cô Dạ Kiết âm trầm, sắc mặt dọa người, tay mềm khê rơi lên đầu vai nam tử, chuyện này dù sao cũng không thể làm lớn. Phong Phi Duyệt vỗ nhẹ lên vai hắn mấy cái, hoàng đế cố nén tức giận, trở tay nắm chặt tay nàng sau đó đứng dậy. Mười ngón tay lạnh như băng đan xen, cùng trấn an đối phương không nên kinh hoảng, bình tĩnh ứng phó.

“Hoàng thượng...” Nhìn bóng lưng hắn xoay người, Thi tiếp dư đuổi theo một bước, “nếu trong tấm điện của thần thiếp không có thích khách, vì sự an toàn của hậu cung, thần thiếp cảm thấy nên tra xét những nơi khác nữa.”

Phong Phi Duyệt dừng bước, đứng trong viện tử Cảnh Dạ Cung nhìn lại phía sau, ánh mắt Thi tiếp dư đối diện thẳng với nàng, được Đào Tâm đỡ đi ra, Cô Dạ Kiết nhìn cô gái đi xuống thềm đá, đứng trước mặt hai người. Bên ngoài, đột nhiên truyền đến tiếng huyền não, chỉ thấy vài thị vệ đề ép một tiểu thái giám đi thẳng về phía này.

“Tham kiến hoàng thượng,” Thị vệ dẫn đầu tiến lên hành lễ, “thuộc hạ phát hiện tên này lén lút từ trong Phượng Liễm Cung đi ra, hành tung thật sự rất đáng nghi, vả lại, lúc gặp hỏi thì ấp a ấp úng, theo như nha hoàn hầu hạ ở Phượng Liễm Cung nói, tên này là kẻ hầu hạ bên cạnh hoàng hậu nương nương.”

Phong Phi Duyệt đi lên trước, vừa vặn tên kia ngẩng đầu lên, “Tiểu Hỉ Tử?”

“Nô...nô tài tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Tiểu thái giám tên Tiểu Hỉ Tử ‘bụp’ một tiếng quỳ xuống đất, gắt gao đập đầu xuống mặt đá xanh không chịu ngẩng lên.

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Phong Phi Duyệt cất cao thanh âm lên mấy phần, nhìn đám người xung quanh.

Cô Dạ Kiết lạnh mắt liếc nhìn, Tiểu Hỉ Tử này đã hầu hạ ở Phượng Liễm Cung nhiều năm, những quy tắc nên biết, hẳn chắc hẳn nên rõ hơn bất kỳ ai khác, “Hôm nay nếu người không nói rõ ràng, trăm lần lột hết da trên người người xuống.”

Tiểu thái giám bị dọa sợ co quắp cả người lại, mồ hôi lớn như hạt đậu lăn xuống trán.

“Nói!” Thị vệ bên cạnh dùng sức đá vào thắt lưng hắn một cước, Tiểu Hỉ Tử lau mồ hôi, nơm nớp lo sợ quỳ một chỗ, cặp mắt né tránh nhìn quanh bốn phía, “Bẩm hoàng thượng, nô tài, nô tài...”

Phong Phi Duyệt thấy ánh mắt của Thi tiếp dư cùng hắn giao nhau một khắc, trong lòng chợt trầm xuống, xuất hiện dự cảm chẳng lành.

“Nô tài là phụng mệnh nương nương, đem một vật bỏ vào Phượng Liễm Cung,” Tiểu Hỉ Tử run rẩy đáp lời, lại có một giọt mồ hôi như hạt đậu chảy xuống gò má, “hoàng thượng, chuyện không liên quan tới nô tài, nương nương nói chỉ cần bỏ vào trong đó, tự nhiên sẽ có người đến lấy...”

“Nô tài to gan!” Phong Phi Duyệt giơ một ngón tay chỉ thẳng tên thái giám quỳ dưới đất, “Bổn cung đã nói những lời như vậy khi nào?”

Cô Dạ Kiết liếc mắt nhìn thẳng, trong đôi mắt âm chí, càng không nhìn ra được chút tâm tư nào, thanh âm nam tử ôn nhu, rồi lại có chút hờ hững, “Là vật gì?”

“Nô tài không nhìn thấy rõ, thứ được vãi gấm bao bọc, chắc là thứ gì đó giống như thư tín, nương nương dặn dò, phải động thủ lúc hoàng thượng cùng thái hậu đi đến hoàng lăng. Nô tài không biết thứ đồ kia rốt cuộc là từ đâu mà đến, chỉ biết là một người bịt mặt trộm được sau đó giao cho nô tài, hoàng thượng tha mạng, nô tài chỉ là làm việc cho nương nương mà thôi...” Tiểu Hỉ Tử không ngừng đập đầu, âm thanh trán đập vào mặt đất cực kỳ chói tai, Phong Phi Duyệt như bị sét đánh, trăm miệng cũng khó giải thích, không ngờ Thi tiếp dư sẽ phản giá một kích, đã sớm bài trí từ trước.

Hoàng đế chấp tay sau lưng, gương mặt tuấn tú dưới ánh đèn nhìn thẳng phía trước, “Bây giờ vật đó vẫn còn ở trong Phượng Liễm Cung?”

“Bẩm hoàng thượng, nô tài vừa mới bỏ vào, liền bị mang đến gặp hoàng thượng.” Tiểu Hỉ Tử vội vàng bật dậy, thần sắc Cô Dạ Kiết vốn đang u ám, nghe hắn nói như vậy thì có chút hòa hoãn, nếu thật sự là vậy, ít nhất thánh chỉ vẫn còn ở đó.

Mọi người đi theo tiểu thái giám kia trở về Phượng Liễm Cung, toàn thân Phong Phi Duyệt như rơi vào hầm băng, đứng sững một chỗ không nhúc nhích. Bước chân hoàng đế khựng lại, xoay người, vươn tay kéo cổ tay nàng lên trước. Phong Phi Duyệt bị kéo lên một bước, động tác đơn giản như vậy, lại khiến nàng vui mừng bội phần, trái tim, một mảnh ấm áp, lo lắng bị xua đi. Năm ngón tay phủ lên mu bàn tay nam tử, bước chân trầm ổn theo sát hắn.

Thị tiếp dư nhìn đoàn người đi ra ngoài, Đào Tâm bên cạnh đỡ cô ta, nhìn thấy sắc mặt không mấy vui vẻ của cô ta liền cẩn thận mở miệng, “Nương nương, chúng ta trở về thôi.”

“Một vở kịch vui, chúng ta cũng đi xem sao.” Cô ta khéo chặt áo choàng, con người ướt át kia lộ ra vài phần âm chí, khéo môi như có như không cong lên đầy gượng ép. Đào Tâm không khỏi rung mình một cái, Thị tiếp dư như vậy, tựa hồ có chút không giống với người mà cô biết, ngay cả một cái nhíu mày một nụ cười, cũng mất đi cảm giác quen thuộc vốn có.

Trở lại Phượng Liễm Cung, nha hoàn thái giám đã quỳ đầy đất, Tiểu Hỉ Tử bị đẩy lên đầu tiên, đi vào trong điện.

“Đồ giấu ở đâu?” Hoàng đế nắm tay Phong Phi Duyệt cũng không buông ra, Tiểu Hỉ Tử bị thị vệ bên cạnh dùng sức đẩy về phía trước, đứng đó ngẩn ngía một hồi, sau đó đập lên thảm lông mềm mại đi vào nội điện.

Ánh nến leo lắt bởi vì mọi người đi tới đi lui mà suýt chút bị dập tắt, Phong Phi Duyệt cùng Cô Dạ Kiết liếc nhìn nhau một cái, Tiểu Hỉ Tử đem một chiếc ghế đàn hương tới, đặt trước dãy ngăn tủ gần cửa sổ. Hắn đứng lên trên, rướn hai chân, hai tay vừa mới thò vào lục lọi, lại chạm phải một khoảng trống không. Gương mặt thoáng chốc lo sợ tới mức tái nhợt, hắn không buông tha vung tay mò mẫm tới lui ở bên trên, bao nhiêu thứ trên giá sách cứ như vậy rơi xuống, Cô Dạ Kiết phát giác ra điều khác thường, trầm giọng hỏi, “Đồ ở đâu?”

Toàn thân Tiểu Hỉ Tử run rẩy, hai chân đứng không vững trượt té khỏi ghế gỗ, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng...”

Thị tiếp dư nắm chặt cổ tay Đào Tâm, cô ta trợn tròn mắt hạnh, khắp người tựa đầy mồ hôi. Sắc mặt Phong Phi Duyệt ngưng trọng, đi lên một bước, Tiểu Hỉ Tử nằm rạp dưới đất ý vị run rẩy, đến nói cũng nói không ra hơi.

“Người đâu, tháo giá sách ra!” Cô Dạ Kiết gắt gao siết chặt một tay nắm lấy Phong Phi Duyệt, thị vệ tiếp lệnh, bước nhanh lên trước, vài ba người hợp lực cùng nhau đẩy kệ tủ nặng nề xuống đất.

‘Rầm’ một tiếng, Phong Phi Duyệt theo phản xạ lui về phía sau một bước, Thị tiếp dư giương mắt nhìn lên, nhưng sau khi giá sách rơi xuống, vẫn không có vật gì rơi ra cả.

“Hoàng thượng...” Tiểu Hỉ Tử kinh sợ không thôi, lắp ba lắp bắp giải thích, “rõ ràng nô tài bỏ đồ vào trong này, sẽ không nhớ lầm... đồ, đồ đâu rồi?”

“Trẫm còn phải hỏi người đấy, đồ ở đâu?” Cô Dạ Kiết tiến lên, bàn tay tóm lấy cổ áo hắn xách lên, “Giao ra đây.” Nam tử từ tốn phun ra một chữ, con người hung ác như quỷ sa tăng rơi lên trên người Tiểu Hỉ Tử, đối phương chỉ là co rúc hai vai, sợ tới mức nước mắt cũng rơi ra ngoài.

“Hoàng thượng tha mạng... nô tài thật không biết...”

Cánh môi Thị tiếp dư phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt như nước, cô ta lão đảo một bước, năm ngón tay dùng sức bấu chặt vào mép bàn. Sao có thể như vậy? Cô ta rõ ràng đã an bài thỏa đáng... cô ta không dám nghĩ tiếp nữa, vốn dĩ trộm thánh chỉ ra, cũng chỉ vì phụng mệnh của Thất Duệ, đến khi cầm vào trong tay rồi, cô ta đột nhiên thay đổi chủ ý, cô ta biết hoàng đế tuyệt đối sẽ không hoài nghi đến trên

người mình. Mượn cơ hội này, lại có thể một hòn đá hạ hai con tim, làm tan rã tín nhiệm của Cô Dạ Kiết với Phong Phi Duyệt!

Nhưng...

Cô ta chưa từng nghĩ sẽ đem thánh chỉ giao vào tay kẻ khác, cô ta chỉ muốn đẩy Phong Phi Duyệt ra ngoài, nhưng nào ngờ, người tính không bằng trời tính, thì ra là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng.

190. Chương 189: Ngọt Trong Đắng

Chương 189: Ngọt trong đắng

Mọi chuyện vượt ra khỏi dự liệu, như thiên lôi giáng xuống, làm Thi tiếp nửa ngày không thở ra được một hơi.

Ngự Lâm Quân lục soát chung quanh Phượng Liễm Cung, Tiểu Hỉ Tử quỳ dưới đất cũng không nhúc nhích, đám người bận rộn thay phiên nhau tới lui, nhưng thủy chung không tìm được phân thánh chỉ kia.

Phong Phi Duyệt nhìn cả đại điện hỗn độn mất trật tự, tâm trí đại loạn.

Chuyện này quanh co trúc trắc, kỳ quái nặng nề, ẩn số bên trong, không phải ai cũng có thể dự liệu được.

“Bẩm hoàng thượng, trong Phượng Liễm Cung cũng không có gì khác thường.” Thủ lĩnh ngự lâm quân tiến lên cung kính nói.

Cặp mắt mờ mịt của Tiểu Hỉ Tử lóe lên, hốt hoảng đảo mắt nhìn quanh nửa ngày trời, “Hoàng thượng, là lỗi của nô tài, đầu óc nô tài nhất thời hỗn độn, vốn không hề có chuyện giấu đồ, là nô tài vụng miệng, nô tài đáng chết...” Vừa nói, hai tay hắn vừa dùng sức vả vào miệng mình, lồng ngực hoàng đế phập phồng, tựa như đang đè nén lửa giận ngút trời, Phong Phi Duyệt nhìn sang Thi tiếp dư bên cạnh, chỉ thấy hai mắt cô ta đỏ đẫm, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm gì đó.

Rút trường kiếm trong tay thị vệ ra, Phong Phi Duyệt chìa mũi kiếm lên cổ Tiểu Hỉ Tử, “Là ai đưa đồ cho người, hôm nay nếu không ra báo rõ ràng, bổn cung liền giết người.”

Mũi kiếm bén nhọn gác lên cổ, hắn đã cảm thấy được đau đớn da thịt bị xé rách, ngón trỏ Phong Phi Duyệt móc lên chuôi kiếm, lệ khí không hề thua kém bất cứ nam nhân nào, “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng...” Ánh mắt quét qua con người đầy âm chí của Cô Dạ Kiết, Tiểu Hỉ Tử run lấy bầy, lại sống chết cắn răng khẳng định, “Là nương nương dặn dò nô tài làm như vậy, nương nương, người cũng không thể không quản...”

“A...” Bất thành lời, một tiếng kêu thảm thiết phá vỡ cung đình, Thi tiếp dư liền hoàn hồn, chỉ thấy Tiểu Hỉ Tử nắm cánh tay bị chặt đứt không ngừng lăn lộn, ngự lâm quân bên cạnh hai mặt nhìn nhau, hoàng đế ngồi một bên chỉ là nháy mắt một cái, thần sắc không chút biến đổi.

Phong Phi Duyệt nhắc kiếm lên, mũi kiếm dính đầy máu lần nữa hướng về phía tên thái giám, “Bổn cung cho người tự chọn, tay hay là chân?”

Tiểu Hỉ Tử miễn cưỡng dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể không ngừng lui về sau, cặp chân quấy đạp lung tung trên mặt đất, Phong Phi Duyệt từng bước từng bước ép sát, đến khi sắp sửa vung kiếm, lại cố tình thả chậm động tác. Tiểu thái giám quần bách, cứ như vậy nức nở khóc toáng lên, “Nô tài nói, nô tài nói...”

Thị vệ hai bên áp hắn đến trước mặt hoàng đế, Tiểu Hỉ Tử quỳ dưới đất, thân thể bởi vì đau đớn đứt lìa mà uốn cong lên, “Đều do nô tài nhất thời tham tiền, lại vừa đúng lúc thua mấy canh bạc. Chỉ điểm nô tài làm việc là một kẻ bịt mắt, cô ta không nói gì, chỉ là cho nô tài mấy thỏi bạc, bảo nô tài tới nay giả vờ hốt hoảng từ trong Phượng Liễm Cung đi ra, còn phải làm cho thị vệ sinh nghi, tiếp theo đến tai hoàng thượng. Lời giải thích giả họa cho nương nương, cũng là kẻ đó an bài xong từ trước, hoàng thượng... nô tài thật sự không biết gì cả, hoàng thượng tha mạng.”

“Bộ đáng kẻ đó ra sao?” Thủ lĩnh thị vệ bên cạnh đặt câu hỏi.

“Cô ta che mặt, nô tài cũng không thấy rõ,” Tiểu Hỉ Tử ý vị kêu hô, đột nhiên nhớ tới điều gì đó bưng tỉnh nói, “kẻ đó chắc chắn là một nữ tử, nô tài nhớ cô ta còn đeo một chiếc khuyên tai.”

Thị tiếp dư cả kinh, tay phải giả vờ như lơ đãng vượt qua lỗ tai, may mà lúc này cô ta nghỉ ngơi, đã tháo chiếc khuyên tai kia xuống.

Trong lòng Phong Phi Duyệt đã có suy đoán, chỉ là không có chứng cứ, cho nên chỉ có thể nhìn xuống một hơi giấu trong lòng.

Hoàng đế phát tay một cái, thị vệ thấy thế kéo Tiểu Hỉ Tử xuống, Đào Tâm đỡ Thị tiếp dư không tiện ở lại lâu, cũng lập tức trở về Cảnh Dạ Cung.

Vừa bước vào vườn, toàn thân cô ta liền đề phòng đứng đờ một chỗ không nhúc nhích, hai mắt hoảng sợ trợn to.

“Nương nương, người sao vậy?” Đào Tâm thấy cô ta thất thần, lo lắng dò hỏi.

“Đào Tâm, có người muốn giết ta,” Thị tiếp dư nhìn khoảng vườn tươi tốt, run rẩy nói, từng bóng cây u ám giống như ma quỷ ùn ùn kéo đến, lại giống như những đôi tay, bóp chặt mình không thở nổi, “thật là đáng sợ.”

“Nương nương,” Đào Tâm cảnh giác nhìn quanh bốn phía, nhưng cũng không thấy gì khả nghi, “đó chỉ là bóng cây mà thôi, không có ai cả, nô tỳ dìu người vào phòng nghỉ ngơi nhé.”

Thị tiếp dư bỗng dưng thôi làm loạn, ngoan ngoãn đi vào nội điện, khí ẩm đánh tới khiến trống ngực cô ta khó khăn lắm mới an định lại lần nữa dồn dập, “Đào Tâm, người lui xuống trước đi.”

“Nương nương, nô tỳ ở lại hầu hạ người.” Cô gái không yên lòng, đỡ cô ta đến bên giường.

“Không cần, ta không sao.” Thị tiếp dư lên giường, kéo chăn găm lên rồi xoay người vào trong, Đào Tâm thấy thần sắc cô ta hoảng loạn, cũng không kiên trì nữa, khép cửa điện lại rồi đi.

Theo một tiếng ‘ken két’ đóng lại, hai mắt cô gái vốn đang khép chặt lập tức mở ra, cô ta vén chăn găm lên vừa định đứng dậy, liền thấy một bóng ảnh u ám đè ép trên đỉnh đầu, mái tóc đen nhánh rơi xuống giống như một tấm lưới, nặng nề tiến đến. Thị tiếp dư kinh hãi, hai chân quỳ sụp lên giường không dám nhúc nhích.

“Thuộc hạ, tham kiến hoàng tôn.”

Thất Duệ đưa lưng về phía ánh trăng, gương mặt tuần tú ẩn hiện trong đêm tối, nhìn không rõ lắm, Thị tiếp dư cúi thấp đầu, nam tử khẽ nghiêng người, lộ ra gương mặt câu nhân tà mị, “Đồ đâu?”

Cô gái khiếp sợ, hai mắt sung huyết, “Hoàng tôn, vật kia...”

Thất Duệ bước ra vài bước, lạnh mắt nhìn khuôn mặt thất kinh của cô ta, “Bản tôn đã đánh giá thấp người rồi, không ngờ người lại có lá gan như vậy!”

Thị tiếp dư âm thầm đoán định ý tứ trong lời hắn nói, thánh chỉ kia nếu không phải nằm trong tay Thất Duệ, còn ai có thể biết được bí mật bên trong chuyện này? “Bản tôn bảo người làm việc, người cư nhiên tự ý đem đồ giấu vào Phượng Liễm Cung, nếu không phải ta đến sớm một bước, chẳng phải là thất bại trong gang tấc?” Ngữ khí nam tử âm nhu, không hề biểu lộ ra chút tức giận. Toàn thân Thị tiếp dư lạnh cóng, không ngờ quanh đi quẩn lại, thánh chỉ vẫn bị Thất Duệ nắm trong tay. (Ai bảo bà chị chơi ngu :>>)

“Xem ra, bản tôn thật sự không giữ lại người được.” Thất Duệ đột ngột chuyển giọng, âm thầm tích tụ sát khí.

Thị tiếp dư nghe vậy, cuống quýt đập đầu, hai tay lôi kéo ống tay áo nam tử, “Bạch Nguyệt không dám, thuộc hạ chỉ là muốn trừ đi hoàng hậu cái đinh trong mắt kia, cô ta luôn cản trở, thuộc hạ không muốn để cô ta cản trở hoàng tôn mà thôi.”

Hai mắt Thất Duệ đầy hung ác, duỗi một cánh tay ra, năm ngón tay vững vàng kẹp cổ cô ta, “Chuyện này còn chưa tới lượt người, cho dù bản tôn muốn khiến nàng ấy chết, nàng ấy cũng chỉ có thể chết trong tay ta, kẻ khác nếu dám động vào một đầu ngón tay của nàng ấy, bản tôn liền phế bỏ hắn!” Bàn tay dùng lực,

nam tử nặng nề hất văng cô ta ra, Thi tiếp dư đọng vào khung giường một cái, vạt áo trước bị kéo ra một mảng lớn.

Thất Duệ liếc mắt nhìn thấy vết sẹo nhạt màu trước ngực cô ta, môi mỏng khê kéo lên, “Bản tôn sắp đặt người ở bên cạnh hoàng đế, cũng không phải để người động tình với hần, hết lần này đến lần khác, người trái lại càng lúc càng điên cuồng.”

Thi tiếp dư chống lại ánh mắt muốn giết người của nam tử, cô ta vội vàng kéo vạt áo trước, “Bạch Nguyệt không dám.” Cô ta biết Thất Duệ đang ám chỉ tới điều gì, trận chiến ở Lạc Thành lần trước, lúc cô ta tự đẩy mình ra ngoài nhận lấy một chương trí mạng của hần, cũng có nghĩa cô ta đã bắt đầu bước đầu tiên tranh đoạt, nếu nói cô ta phát điên, vậy thì chính là điên rồi.

“Người muốn tự tìm chết cũng được,” Thất Duệ thỉnh linh tiến tới gần cô ta, năm ngón tay bắt lấy cái cằm thon gọn rồi dùng lực nhấc lên, “nhưng mà, đừng có bày trò đối phó với nàng ấy nữa, hôm nay, ta tha cho người một mạng, lần sau nếu như người còn dám không nghe lời, ta băm vằm người thành trăm mảnh,” Vung tay một cái, khoe miệng Thi tiếp dư đau đến không khép lại được, Thất Duệ cũng không thèm đếm xỉa đến, trực tiếp đi ra ngoài, “trong vòng mười ngày, thả Sách Y ra.”

Cô gái không dám chống lại, chỉ có thể tạm thời đồng ý.

Thất Duệ kín đáo ra khỏi Phượng Liễm Cung, vừa bước vào đình viện, liền thấy Phong Phi Duyệt tay cầm trường kiếm, tựa hồ đã đợi khá lâu rồi.

Nam tử sững sờ, trên người, trường bào màu đen tuấn lãng phiêu dật, chỉ là mang theo vài phần u buồn không hòa hợp, Phong Phi Duyệt suy đoán quả nhiên không sai, kẻ lấy đi thánh chỉ thật sự là Thất Duệ, “Giao đồ ra đây.”

Thất Duệ khê giơ hai tay, khoe miệng nhếch lên giỡn cợt, “Ta là tay không tới đây, nàng là muốn ta đem thân mình giao cho nàng sao?”

“Bớt nói nhảm đi, nếu không giao ra đây, đừng trách ta gọi người tới.” Phong Phi Duyệt nhấc trường kiếm trong tay lên, Thất Duệ giơ một tay ra, mỉm cười nói, “Cho dù nàng có gọi hết người trong hoàng cung tới đây, cũng không bắt được ta.”

Nam tử thò tay vào trong tay áo, cầm thánh chỉ màu vàng chói mắt lên vuốt ve trong lòng bàn tay, “Là vật này sao?”

Phong Phi Duyệt thu hồi trường kiếm, tiến lên trước một bước, “Trả lại cho ta.”

“Đây không phải là đồ của nàng,” Thất Duệ thu tay lại, “muốn vật hoàn nguyên chủ, trước tiên trả lại đồ của ta đây đã.”

Phong Phi Duyệt nhíu mày, thận trọng mở miệng nói, “Đồ của người, là cái gì?”

Nam tử giấu thánh chỉ vào lại trong tay áo, môi mỏng kéo căng, cợt nhả tiến lên, “Nàng đấy.”

“Hừ!” Phong Phi Duyệt thấy hần đi lên trước, liền đem kiếm trong tay chĩa thẳng lồng ngực Thất Duệ, “Người còn tiến lên, ta liền xuyên thủng lồng ngực người.”

“Nàng thử xem?” Nam tử đi lên trước, hai mắt bức thẳng vào trông mắt Phong Phi Duyệt, nàng cảm thấy cổ tay càng lúc càng nặng nề, mũi kiếm đã đâm ra nếp uốn trước lồng ngực hần, dùng lực nhẹ một chút là có thể thấy máu.

Trong hốc mắt đột nhiên chưa xót lợi hại, Phong Phi Duyệt thất kinh, lui ra một bước, “Ta không muốn đả thương người, chỉ muốn lấy lại đồ.”

“Ta cũng vậy.” Thất Duệ từng bước từng bước ép sát, một tay chợt bắt lấy lưỡi kiếm, Phong Phi Duyệt hoảng hốt bất an, động tác cứng ngắc không nhúc nhích được.

“Duyệt Nhi, nàng nói, nếu ta đem vật này cùng với nàng đưa cho hoàng đế, hần sẽ lựa chọn thế nào?”

Phong Phi Duyệt bị hỏi đúng chỗ đau, lựa chọn giữa một trong hai này giống như một cái gai, mỗi lần đều găm chặt khiến nàng không dám đối mặt. Thất Duệ thấy nàng nhíu chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, trên tay

nhẹ dùng lực, liền kéo nàng đến gần mấy bước. Phong Phi Duyệt hoàn hồn, lập tức kéo trường kiếm trong tay, “Thất Duệ, nếu như ngươi thật tâm cũng sẽ không đối với ta như vậy.”

Bàn tay nam tử còn chưa kịp rút về, trong lòng bàn tay dính đầy máu, Phong Phi Duyệt thấy thế, tay nắm chặt trường kiếm liền buông lỏng, đứng một chỗ, nước mắt lại không thể đè nén được trào ra.

“Duyệt Nhi, là nàng thay đổi.” Trên tay hắn không cảm thấy đau, tim lại đau lợi hại.

Phong Phi Duyệt không hiểu đầu đuôi, thứ vừa rơi từ trên mặt mình xuống rõ ràng là nước mắt, nàng cuống quýt lau đi, “Ta không hiểu ngươi đang nói gì.”

“Không hiểu? Vì sao nàng lại khóc,” Thất Duệ cố chấp, hắn tiến lên, giữa ngón tay rũ xuống nở rộ từng đóa hoa cô lệ, nhuộm đầy mặt đá xanh cổ kính, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn nam tử, đột nhiên nảy sinh chút cảm giác quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu, “Ta tới trễ một bước, lẽ nào thật sự phải bỏ qua cả đời hay sao?”

Bị hắn ép hỏi như vậy, trái tim Phong Phi Duyệt đại loạn, lệ nốt ruồi dưới khóe mắt kia, đột nhiên mơ hồ đau nhức, “Thất Duệ...”

“Người ở bên cạnh nàng, phải là ta, chứ không phải hắn,” Hai tay nam tử nắm lấy đầu vai thon gầy của nàng, “ta đã nhớ ra rồi, vì sao nàng lại quên chứ?”

“Người đang nói gì vậy!” Phong Phi Duyệt dùng sức đẩy hắn ra, nàng hoảng sợ nhìn quanh tứ phía, chợt thấy đầu đau muốn nứt, “Ta không phải Quân Duyệt, người nhận lầm người rồi.”

Thất Duệ giữ chặt cổ tay nàng, nghiêm túc nói, “Ta biết nàng không phải Quân Duyệt, ” Hắn giơ ngón trỏ chạm nhẹ lên khóe mắt xinh đẹp của cô gái, “Duyệt Nhi, khóe lệ nốt ruồi này, mỗi giọt nước mắt nàng rơi xuống, chỉ có thể vì ta.”

Phong Phi Duyệt đang giãy giụa bỗng nhiên an tĩnh lại, nàng ngắm nghía nam tử trước người, nước mắt lã chã rơi xuống, “Cho dù là ta quên đi cũng được, thay đổi cũng chẳng sao, ta nói rõ với người một câu, ta không muốn nhớ lại cái gì cả, đời này, ký ức của ta là hoàn chỉnh, không cho phép bất kỳ kẻ nào nhúng tay vào, có người nói, nữ nhân có lệ nốt ruồi cả đời sẽ không hạnh phúc, đó cũng chỉ là truyền tai nhau mà thôi, cái nên tìm, ta đã tìm được rồi.”

“Hắn không phải!” Thất Duệ kiên quyết phủ nhận, thanh âm cũng cất cao.

“Chàng ấy có phải hay không, là do ta quyết định.” Phong Phi Duyệt vẫn chấp nhận như cũ, trong đôi mắt đầm lệ, phần kiên định kia tỏa sáng rực rỡ, “Ta trời sinh ích kỷ, không quan tâm đến ai khác, nếu như người không muốn động thủ với ra, thì giao đồ ra đây.”

Ánh mắt Thất Duệ sa sầm, khó mà tin được, “Duyệt Nhi...”

Trong lòng Phong Phi Duyệt đã rối loạn, nhắc trường kiếm công kích lên trước, nam tử né tránh, không ngờ sẽ giao thủ trong tình cảnh như vậy. Thi tiếp dư len lén núp trong một góc tối, bàn tay giơ cao ám khí lên, lại chần chừ không động thủ. Cô ta nhớ đến cảnh cáo của Thất Duệ, cho nên chỉ núp ở bên cạnh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bây giờ xem ra, giữa hai người bọn họ nhất định là có gì đó dây dưa, bằng không, người bạc tình tàn nhẫn như Thất Duệ, cũng sẽ không năm lần bảy lượt bỏ qua cho Phong Phi Duyệt. Thi tiếp dư ngồi trong góc tối, dưới bụng đột nhiên truyền tới một hồi đau nhức, hai tay cô ta dùng sức đè lại, cảm giác kia lại càng lúc càng nghiêm trọng, ừn ừn kéo tới. Mồ hôi lạnh trên trán tứa ra, cô ta lộ vẻ mặt kinh hoảng, gần đây, thân thể của mình cho dù không dùng hổ lang chi dược nữa, nhưng vẫn không chống đỡ được, phần bụng lại đau dữ dội.

Thu hồi ám khí vào tay áo, Thi tiếp dư tựa lên vách tường không ngừng thở dốc, bên ngoài vẫn còn đang dây dưa, Thất Duệ một tay bắt được trường kiếm trong tay Phong Phi Duyệt, “Đồ ta sẽ không đưa cho nàng, nói cho hắn biết, những gì hắn nợ ta ta sẽ đòi lại từng thứ một.”

Thanh âm ngang ngược, lách người một cái ẩn mình vào trong bóng đêm, biến mất không thấy gì nữa.

Phong Phi Duyệt đuổi theo mấy bước, khuôn mặt nhỏ nhắn phủ đầy khói mù, tra kiếm vào lại trong vỏ, cũng không quay đầu lại rời khỏi Cảnh Dạ Cung,

Cho đến khi nàng đi thật xa rồi, Thi tiếp dư mới cẩn thận ra ngoài, chưa đi được mấy bước liền suy yếu nằm dài trên hành lang, Phong Phi Duyệt trở lại tắm điện hoàng đế, nhưng vẫn không thấy bóng dáng nam tử, một đường đến thẳng Phượng Liễm Cung, vừa mới đi vào, liền nghe thấy bên trong truyền tới tiếng kiếm gào thét.

Sâu trong rừng cây, nam tử một thân lệ khí dung nhập vào trường kiếm trong tay, Phong Phi Duyệt nhìn cành lá tán lác dưới đất, cùng với tiếng gió thổi hỗn loạn bất kham, khẽ lắc đầu. Nàng một tay cầm kiếm, giữa chừng đẩy lùi sát khí của hoàng đế, Cô Dạ Kiết xoay người, chỉ âm tựa nhu cảm sắc* vang vọng, chấn động đến trời đất cũng rung cảm.

(Cảm sắc: đàn cầm và đàn sắc, chỉ mối quan hệ vợ chồng hòa hợp)

Thở hổn hển, nam tử cầm lấy trường kiếm trong tay nàng, nhấc tay áo lên nhẹ nhàng lau cho nàng, Phong Phi Duyệt ngược đầu, hai mắt thích ý khép lại. Thân thể đột nhiên bị ôm lên, lồng ngực dè xuống gắt gao dính chặt, Phong Phi Duyệt bị dồn ép không động đậy được, “Kiết...”

Hoàng đế ôm gọn thắt lưng nàng trong tay, toàn thân buông lỏng, nàng chỉ có thể dùng tay quấn quanh cổ nam tử, bước chân trầm ổn trắng kiệu đi về phía nội điện, Phong Phi Duyệt muốn mở miệng, nhưng khi tầm mắt chạm đến con người màu hổ phách kia, liền im lặng không nói, cũng không nhắc tới chuyện thánh chỉ, từ sau khi nàng hồi cung, xảy ra quá nhiều chuyện khiến bọn họ không kịp chuẩn bị ứng phó.

Đặt nàng lên giường, nam tử áp sát đè lên trên người cô gái, mặc dù rất nặng, lại vô cùng chân thật, “Duyệt Nhi, nàng không cần lo lắng.”

Không thể cho nàng điều tốt nhất, lại khiến nàng thời thời khắc khắc lo lắng cho mình. Phong Phi Duyệt vươn tay bưng lấy hai gò má nam tử, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hấn, “Thiếp không lo lắng, mặc dù đồ bị mất rồi, nhưng thiếp một chút cũng không sợ.”

Cô Dạ Kiết nhìn thấy kiên trì trong mắt cô gái, khoe miệng hồ hững nhẹ nhàng cong lên, “Nếu như thật sự có một ngày như vậy, nàng sẽ làm thế nào?”

Câu trả lời của Phong Phi Duyệt, trước giờ chưa từng do dự, dứt khoát rõ ràng, chỉ có vài chữ, “Chàng sống, thiếp liền sống, chàng chết, thiếp cũng chết.”

Cô Dạ Kiết đè người xuống, môi mỏng nhẹ khắc lên khoe môi nàng, “Từ nay về sau, mạng của ai cũng không quan trọng bằng Duyệt Nhi, lựa chọn sống chết, ta sẽ không đẩy nàng ra ngoài nữa, ta sẽ bắt chấp tất cả bảo hộ nàng chu toàn. Ta cũng sẽ giống như nàng, bất luận là đúng hay sai, ta chỉ tin lời nàng nói, nàng làm cái gì, ta liền đứng trên cùng một con đường với nàng.”

Hôm nay, phản ứng của hoàng đế có chút khác thường, hấn không phải kẻ hồ đồ, đã sớm nhìn thấu rất nhiều chuyện, đến bây giờ mới buộc mình không thể không thừa nhận.

“Chưa quá.” Phong Phi Duyệt nhú mày, bị nước mắt làm mờ đi tầm mắt.

Hoàng đế khẽ nhắc người lên, ngón trỏ lau đi khoe mắt nóng hổi của nàng, “Ta cũng cảm thấy, nước mắt của nàng cũng sắp chưa ra rồi.”

Phong Phi Duyệt kề sát mặt vào lồng ngực hấn, “Những lời buồn nôn như vậy, thiếp cho rằng cả đời này, cũng sẽ không phát ra từ miệng chàng.”

“Buồn nôn sao?” Nam tử cười khê, “Nàng nôn ra trước đi đã.”

“Lời thiếp nói là thật!” Phong Phi Duyệt ngược mặt lên, nghiêm túc nói.

Cô Dạ Kiết ôm eo nàng nhắc nàng lên trước mặt mình, vẽ mặt nam tử thần thành, mở miệng nói rõ từng câu từng chữ, “Lời ta nói cũng là thật, hai bên có thể cho nhau tin tưởng, lại quan trọng như vậy. Chỉ là, đến bây giờ ta mới thật sự hiểu được.”

Phong Phi Duyệt cúi đầu xuống, vành mắt hơi đỏ lên, Cô Dạ Kiết khăng khăng kéo nàng lên, nàng lại nhất quyết ép đầu xuống.

Dứt khoát, dịu dàng che đôi môi nàng lại, cô gái rên lên một tiếng, chẳng biết từ lúc nào, long bào của hắn cũng bị cởi ra rồi.

Phong Phi Duyệt cười khê, chỉ vì một câu nói của Cô Dạ Kiết.

Hắn nói, từ nay về sau, mạng của ai cũng không quan trọng bằng Duyệt Nhi...

Hai tay nàng gắt gao ôm chặt thắt lưng nam tử, trong khoảnh khắc va chạm vào nhau, ý thức duy nhất của nàng, chính là sinh cho hắn một đứa con. Trán kề trán, trong đáy mắt hắn, nàng nhìn thấy vẻ mặt yêu kiều nở rộ của mình, xinh đẹp đến cực hạn...

Nàng không nghĩ đến ngày mai sẽ ra sao, có lẽ, phần thánh chỉ kia đúng là kiếp số trí mạng của bọn họ...

Nơi bị đốt cháy kia vẫn đang mơ hồ phát đau, có lẽ, là trời cao đang nhìn, Cô Dạ Kiết cả đời chém giết quá nhiều, có lẽ... chung quy không thể qua được cửa ải này...

Có lẽ... trên đời thật sự có báo ứng, không cho bọn họ có được đứa con của mình...

Hoặc có lẽ...

Phong Phi Duyệt thành linh dùng sức bật dậy, ôm chặt cổ nam tử, không cần biết có bao nhiêu cái có lẽ, có một điểm nàng có thể khẳng định, đó chính là...

Hắn sẽ không cô độc, bởi vì có nàng ở bên cạnh hắn!

Cô Dạ Kiết không hiểu vì sao nàng bỗng nhiên sợ hãi, hắn ngừng động tác, vươn tay vạch sợi tóc bị mồ hôi nàng thấm ướt ra, dùng sức một cái, sáp nhập vào chỗ sâu nhất.

191. Chương 190: Lập Kế Dò Xét

Chương 190: Lập kế dò xét

Bên trong phòng luyện đan.

Mạch Thần Lại cong một nửa cánh tay lên, tĩnh mạch trên cổ tay đang cắm một cây ngân châm, theo mũi châm, còn có vết máu đỏ sẫm chảy ra.

Lâm Doãn vừa lau, vừa không hiểu hỏi, “Sư phụ, như vậy là giải độc sao?”

Mạch Thần Lại khép chặt năm ngón tay sau đó mở ra, lặp đi lặp lại, “Không phải giải độc, chỉ là tạm thời ép chất độc lên phía trên cánh tay mà thôi.” Hắn nhàn nhạt nói, nhìn máu đen đặc theo cánh tay chảy vào trong mâm sứ.

Lâm Doãn thả khăn vải trong tay vào chậu nước vò tới vò lui, “Là bởi vì hoàng hậu sao?”

Mạch Thần Lại kéo ống tay áo xuống, cánh tay bầm đen lúc đầu khôi phục lại da thịt màu đồng cổ, “Hôm đó ở hoàng lăng, chắc chắn nàng ấy đã phát hiện rồi.”

Lâm Doãn nghe vậy, tức giận ném cái khăn vào chậu nước, bọt nước văng tung tóe, “Sư phụ, cho dù hoàng hậu có nhìn thấy thật, cô ấy sẽ để ý sao, nói không chừng căn bản vốn không để trong lòng.”

Mạch Thần Lại chỉ cười không nói gì, sau khi đứng dậy vươn tay vỗ nhẹ lên đầu cô gái một cái, “Thu dọn đi, lát nữa người khác thấy loại phiền toái.”

Lâm Doãn bị nghẹn một hơi, cẩn thận thu dọn khăn lau cùng băng vải dính máu.

Lúc Phong Phi Duyệt mở mắt, hoàng đế đã thượng triều, trong tấm điện ẩm áp khiến cả người nhiễm thêm vài phần lười biếng, nàng để hai tay bên người, mười ngón tay cuộn tròn không muốn nhúc nhích. Gối đầu lên cánh tay, vốn muốn nằm thêm một lúc nữa, hiện rõ tư thế lười biếng, rồi lại trở mình bò dậy khỏi giường.

Mạch Thần Lại vốn cho rằng Phong Phi Duyệt sẽ đến phòng luyện đan, cho nên ngoan ngoãn ngồi yên nửa ngày, ăn trưa xong, Lâm Doãn vừa dọn dẹp, vừa nói, “Con đã nói mà, hoàng hậu sao có thể đem chút ‘chuyện nhỏ’ này để trong lòng chứ.”

Nam tử cười khê, hai tay che kín mắt, nhẹ nhàng xoa bóp vài cái, “Vậy thì càng tốt, ta đỡ phải nghĩ cách gạt nàng ấy,” Mạch Thần Lại thả cánh tay xuống, hai mắt híp lại, dùng sức chớp vài cái, “hôm nay, hai mắt hình như có chút mờ mờ.”

Lâm Doãn thả động tác trong tay, khom lưng nhìn hai mắt hắn, “Làm sao, bắt đầu từ khi nào vậy?”

Mạch Thần Lại lờ đễnh, đứng dậy đi sang chỗ khác.

Bước chân Phong Phi Duyệt vội vã, phượng bào kiêu diễm kéo dài sau lưng, vừa định bước vào phòng luyện đan, hai chân liền khựng lại bên ngoài.

Mạch Thần Lại khép chặt hai mắt, giơ hai tay lên trước giống như đang mò mẫm đường đi, Lâm Doãn đứng bên cạnh, mắt thấy hắn một chân hất va vào cạnh bàn nhưng không tiện nhắc nhở. Phong Phi Duyệt đứng trước cửa điện, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy, bước vào trong.

Lâm Doãn thấy thế, khê hé miệng, trên mặt thoáng qua chút oán trách, rồi dứt khoát im lặng không lên tiếng. Đầu ngón tay Mạch Thần Lại rơi lên trước, vừa vặn chạm vào gò má trắng nõn của cô gái trước mặt. Hắn thu tay lại, đi về phía khác, “Lâm Doãn, đừng nghịch, sự phụ không có...”

“Sự phụ!” Thanh âm Lâm Doãn từ một đầu khác truyền đến, khẩn trương mà lại có chút bất lực, Mạch Thần Lại vội vàng mở mắt, sắc mặt hơi mất tự nhiên nhìn Phong Phi Duyệt, “Hoàng hậu.”

“Hai người đang làm gì vậy?” Nàng nhìn hai người đầy kỳ quái, không hiểu hỏi.

“À,” Mạch Thần Lại xoay người, nháy mắt với Lâm Doãn bên cạnh một cái, ngồi xuống ghế, “ta với Lâm Doãn đùa nhau chút thôi, để nàng chê cười rồi.”

Phong Phi Duyệt mím môi, khóe miệng nhẹ cong lên, ngồi xuống bên cạnh hắn, “Không nhìn ra, đường đường Mạch y sư còn có một mặt như vậy.”

Mạch Thần Lại pha một ấm trà xanh, thấy Lâm Doãn lui ra rồi, tầm mắt Phong Phi Duyệt liền rơi lên cánh tay nam tử, “Lần trước ở tế đàn, huynh không sao chứ?”

Hắn để ấm trà xuống, khê nhếch mày, “Ta rất ổn, ngược lại là nàng, khoảng thời gian này rất bận rộn phải không?”

Phong Phi Duyệt nhấp một ngụm trà, thích ý thở ra một hơi, Mạch Thần Lại thấy tầm mắt nàng thủy chung không rời khỏi cánh tay mình, nghĩ nàng quả thật là người thận trọng, “Lần trước ta thấy, tay của huynh hình như là trúng độc.” Cô gái do dự mấy lần, cuối cùng vẫn mở miệng nói.

Mạch Thần Lại tỏ vẻ kinh ngạc, đặt chén trà xuống sau đó kéo tay áo lên, “Nhìn xem, không phải ta rất khỏe sao.”

Hai cánh tay quả nhiên không có chút khác thường, Phong Phi Duyệt thấy vậy cũng liền an tâm, mỉm cười nói, “Là ta nhìn lầm rồi, không có việc gì thì tốt.”

Mạch Thần Lại rũ tầm mắt nhìn xuống mặt bàn, con ngươi ôn nhu tràn đầy lưu quang ảm áp, ngón trỏ nam tử nhẹ nhàng vẽ ra vài vòng quanh mép chén, tựa hồ có rất nhiều tâm sự. Hai tay Phong Phi Duyệt gẩy chệch chén trà, qua giấy lát, liếc nhìn gò má hắn hỏi, “Mạch Thần Lại, ta với huynh có chuyện gì, cũng không nên giấu giếm nhau.”

Nam tử ngược mắt, thẳng thắn đáp lời, “Những chuyện không nên giấu nàng, ta trước giờ đều nói cho nàng biết.”

Phong Phi Duyệt tỳ hai tay trước người, “Trong lòng huynh có chuyện, hay là huynh gặp phải phiền toái gì?”

Mạch Thần Lại nghe nàng nói như vậy, trong lòng có hơi trấn an, gương mặt tuấn tú khẽ cười, “Mấy ngày trước, ta nhận được chiếu thư từ Vân Triều, phụ hoàng ta bây giờ long thể bất an, muốn ta trở về một chuyến.”

Phong Phi Duyệt gật đầu, “Đây là chuyện nên làm, huynh dự định khi nào lên đường?”

Nam tử đứng dậy, lại nhẹ thở dài một tiếng, “Ta là kẻ làm tin, cả đời này, là không thể nào trở về Vân Triều.”

Phong Phi Duyệt đi theo, “Chẳng qua chỉ là mấy quy củ cứng nhắc mà thôi, ta trở về liền nói với hoàng thượng xem sao.”

Mạch Thần Lại đi tới trước cửa điện, bên ngoài dương quang rực rỡ, theo một góc mái hiên lưu ly rơi xuống, có lẽ, chỉ có bản thân hắn hiểu, hắn đang trốn tránh cái gì. Minh bị mù, đó là chuyện sớm muộn, Phong Phi Duyệt nói, giữa bọn họ không nên giấu giếm gì nhau, nhưng có vài chuyện đã định trước như vậy rồi, hắn lại càng không muốn để nàng nhìn thấy ngày mình mất đi ánh sáng mặt trời.

Mạch Thần Lại khác biệt quá nhiều so với những người khác, tình cảm của hắn, che giấu quá sâu, tình cảm của hắn, lại chân thiết, hắn từng nói, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng ngày ngày nở nụ cười, hắn liền cam nguyện đứng từ xa.

Cả đời Phong Phi Duyệt xem hắn là tri kỷ, tình cảm trong lòng hắn, nàng càng không cách nào nhìn thấu, đây, chính là điều tiếc nuối lớn nhất, nhưng đối với Mạch Thần Lại mà nói, lại là may mắn lớn nhất.

Hắn quay đầu lại, Phong Phi Duyệt chẳng biết đã đứng bên cạnh từ lúc nào, hai người nhìn nhau cười, cảm giác ấm áp thư thái như vậy, khiến nàng mỗi lần đều có thể buông lỏng tâm tình.

Từ An Điện.

Đông thái hậu thần sắc nghiêm túc, ngồi ngay ngắn trước bàn cờ, ngồi đối diện là một cung nhân, không khí căng có vẻ khẩn trương.

Lúc Mạch Tu đi vào, chỉ thấy bà ta nhíu mày, một tay chống dưới cằm, “Vi thần tham kiến thái hậu.”

Bà ta hoàn hồn, vẻ mặt như có chút hoảng hốt đẩy bàn cờ ra, nói với người đối diện, “Dọn vào đi.”

“Dạ, thái hậu.”

Đông thái hậu cho hạ nhân lui ra, Mạch Tu đứng dậy, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc rơi lên trên người bà ta, “Muội đối với kỳ nghệ trước giờ không am hiểu lắm, hôm nay sao lại có hứng thú vậy?”

“À,” Người phụ nữ đứng dậy, hai tay vuốt phẳng làn váy bị uốn nếp, “trước kia thấy tỷ tỷ thích, mấy ngày nay rảnh rồi nhàm chán, bảo người khác chỉ vài chiêu, cũng có chút hứng thú.”

Mạch Tu nhìn gương mặt quen thuộc xưa kia, bây giờ, đứng gần như vậy, nhưng vẫn có loại cảm giác xa lạ không đến gần được. Ông ta cho rằng Đông thái hậu vẫn còn vì chuyện Tây thái hậu mà trách cứ mình, qua nhiều năm rồi, vẫn là ông ta mắc nợ bà ta, khiến bà ta một thân một mình chịu khổ trong cung nhiều năm như vậy.

“Lan Nhi...” Người đàn ông thở dài một hơi, hai tay ôm bà ta vào trong ngực, Đông thái hậu bị giật mình, thân thể có chút cứng ngắc, “Ta đưa muội rời đi, cùng muội trải qua cuộc sống mà muội muốn, chúng ta rời khỏi hoàng cung có được hay không?”

Ánh mắt Đông thái hậu liền ảm đạm, Mạch Tu thấy bà ta không nói lời nào, cọ gò má lên cần cổ bà ta nói, “Trước kia là ta chỉ quan tâm đến mình, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta tìm một nơi, ta đưa muội chúng ta cùng nhau đi thật xa.”

Người phụ nữ đặt tay lên mu bàn tay Mạch Tu, khẽ dùng sức một cái, tránh ra, “Mạch Tu, huynh hồ đồ rồi sao?”

Lồng ngực người đàn ông trống rỗng, nhìn Đông thái hậu vài bước đi tới trước án kỷ, bà ta lạnh mắt quét qua bài trí trong điện, trên mặt, có loại kiên định khó diễn tả, “Ta cho rằng huynh là người hùng tâm chí lớn, nhưng không ngờ huynh chẳng qua cũng chỉ như vậy, tâm tư bị hạn chế bởi tình cảm nam nữ.”

Mạch Tu tiến lên, bước chân dừng lại trước mặt người phụ nữ đứng trong bóng tối, “Lan Nhi, những thứ này, muội trước giờ đều không muốn tranh giành.”

“Phải,” Đông thái hậu một chữ vang vọng, lúc xoay người, trong mắt phát ra dã tâm hùng hực khiến Mạch Tu thất kinh, “Trước kia, ta có thể không tranh, nhưng mà bây giờ chỉ còn lại mình ta, không có tỷ tỷ che chở, ta phải giao đấu với hoàng đế thế nào, sao có thể bảo vệ được bản thân mình? Mạch Tu...” Người phụ nữ đột nhiên ép lên trước, ngón trỏ chỉ thẳng vào ngực ông ta, “đều là vì huynh, tỷ tỷ mới rơi vào kết cục như vậy, bây giờ thì hay rồi, huynh lại còn nói muốn dẫn ta rời đi...”

Mạch Tu đứng ở đằng xa, Đông thái hậu không ngừng quanh quẩn trước mắt ông ta, “Lan Nhi, chúng ta rời đi, sẽ không còn nhiều phiền não như vậy nữa...”

“Muốn đi huynh tự đi một mình đi,” Người phụ nữ dừng chân, ánh mắt khinh miệt, “dù sao huynh bỏ rơi ra cũng không phải lần đầu tiên.”

Người đàn ông nhìn vào đáy mắt bà ta, một lát sau, khó khăn mở miệng, “Muội, rốt cuộc muốn cái gì?”

“Tu,” Đông thái hậu vài ba bước đi tới trước mặt ông ta, hai tay nắm chặt ống tay áo ông ta, “chúng ta trốn ra khỏi cung như vậy, hoàng đế cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta, cách duy nhất, chính là chính mình nắm đại quyền, đến lúc đó, chúng ta muốn đi đâu liền đi đó.”

“Lan Nhi?” Mạch Tu khẽ gọi, vươn tay nắm lấy khuỷu tay người phụ nữ.

“Ừ?” Đông thái hậu ngược mặt lên, ánh mắt chờ đợi rơi lên trên mặt ông ta.

“Muội thật sự là Lan Nhi sao?” Mười ngón tay Mạch Tu khẽ dùng sức, khảm sâu vào cánh tay bà ta, “Tại sao ta cảm thấy muội đã thay đổi rồi.”

Người phụ nữ nhú chặt đôi mày thanh tú, đột nhiên vùng hai tay lên, “Tu, không phải ta thay đổi, là huynh thay đổi,” Bà ta lần nữa ép lên, khuôn mặt đối diện ánh mắt trầm thống của người đàn ông, “huynh quên lời hứa giữa chúng ta, là huynh phản bội.”

Khuôn mặt giống nhau, Mạch Tu ngẩng nhìn tỷ mẫu, bước chân không ngừng lui về phía sau, lắc đầu, đi ra khỏi Từ An Điện.

Sau lưng, Đông thái hậu nhìn theo bóng lưng nam tử, một thân vinh hoa che giấu vẻ quen thuộc thường ngày, bà ta đứng im một chỗ, trong mắt, Mạch Tu càng đi càng xa. Bà ta gắt gao siết chặt hai tay, cố nén xuống một hơi, âm thầm tự nhủ với chính mình, lúc này, tuyệt đối không thể để Mạch Tu nhìn ra đầu mối, sau này, vẫn còn cần tới ông ta.

Đi ra khỏi Từ An Điện, Mạch Tu cũng không lập tức trở về chỗ ở của mình, mà đứng tựa vào một góc trên hành lang đến mất hồn.

Sau lưng, hiện ra một bóng ảnh bị kéo ra thật dài, người đàn ông thế nhưng vẫn không phát hiện, Lệ vương gia một thân trắng tinh thanh khiết đang chậm rãi tiến lên, chỉ đến khi tới bên cạnh, Mạch Tu mới xoay đầu lại, “Vi thần tham kiến Lệ vương gia.”

Nhìn vẻ cô quạnh trên mặt ông ta, nam tử nghiêng người tựa lên trụ đồng, hai tay vòng trước ngực, tuấn nhan mỉm hoặc dưới màn đêm tối tăm khó có thể suy đoán, “Quốc sư không cần đa lễ.”

Trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng, Lệ vương gia khẽ thở dài, tiện tay ngắt một chiếc lá vụn vờ trên đầu ngón tay, “Bản vương mới từ Từ An Điện trở lại, khoảng thời gian này, quốc sư liệu có cảm thấy, mẫu hậu hình như đã thay đổi rồi.”

“Lệ vương gia cũng cảm thấy?” Mạch Tu lộ rõ vẻ kinh ngạc, sau đó, mới nhớ đến quan hệ của mình cùng Đông thái hậu, vội đề nén thần sắc, “Có lẽ, là bởi vì Đông thái hậu mất đi chỗ dựa, mới có thể như vậy.”

“Không,” Lệ vương gia khoát tay, môi mỏng lộ ra vài phần thâm ý, cười như có như không nhìn người đàn ông bên cạnh, “quốc sư ngài không cần phải kiêng dè, mẫu hậu có chuyện, phần lớn đều không giấu giếm

bản vương, thời gian gần đây, ta chỉ là cảm thấy phong cách hành xử của bà ấy tựa như biến thành người khác, ngược lại không khác gì Tây thái hậu lúc trước.”

Mạch Tu cũng không che giấu nỗi kinh ngạc, trong lòng sửng sốt, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán chảy xuống ròng ròng, “Không thể nào, không thể nào...”

Tròng mắt Lệ vương gia âm trầm, ánh trăng xuyên qua hàng cây thưa thớt, lông mi nồng đậm hất lên một bóng ảnh u ám trên khuôn mặt tà mị của hắn, hắn rũ tầm mắt xuống, trong thanh âm lộ ra vài phần sợ hãi không muốn tiếp nhận, “Ta biết rõ, mẫu hậu không phải như vậy, bây giờ, ánh mắt bà ấy nhìn ta thiếu đi một phần hiền hậu, mà nhiều hơn, là đề phòng. Mỗi câu nói của bà ấy, đều cân nhắc đắn đo rất kỹ, bây giờ, ta thậm chí sợ đến Từ An Điện thỉnh an...”

Mạch Tu khép mắt, cảm giác của ông ta, cũng giống hệt Lệ vương gia.

“Ta sợ nhất, chính là mẫu hậu đã bị hạ độc thủ, mà ta lại gọi hung thủ là mẫu hậu.” Lệ vương gia ngược mắt, nhìn Mạch Tu bên cạnh, “Lần này ta tìm ngài, là muốn nhờ ngài giúp một tay, liệu có cách gì có thể phân biệt ra mẫu hậu cùng Tây thái hậu?”

“Lúc trước Tây thái hậu có thai, sau đó lại treo cổ tự vẫn trong Từ An Điện, ta từng thừa dịp Lan Nhi không chú ý bắt mạch cho muội ấy, cũng không có gì khác thường.”

Lệ vương gia nghe ông ta gọi một tiếng ‘Lan Nhi’ này, lập tức chau mày, “Cái này cũng không thể nói rõ điều gì, đêm hôm đó, cũng không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Mạch Tu gật đầu đồng ý, “Bây giờ nghĩ lại, trong đó có nhiều điểm đáng nghi, rất nhiều thói quen của muội ấy, cũng thay đổi.”

“Mẫu hậu cùng Tây thái hậu dung nhan y hệt nhau, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, trên người mẫu hậu có gì đặc biệt, có thể phân biệt được hai người họ không?” Lệ vương gia thần sắc bình tĩnh hỏi.

Sắc mặt Mạch Tu có hơi mất tự nhiên, nhưng mà nhờ hắn ta nhắc nhở như vậy, liền giật mình bừng tỉnh, “Nếu người đó thật không phải là Lan Nhi...”

“Ta không muốn mẫu hậu chịu oan, chuyện này, ta không thể không nhờ ngài trợ giúp.” Ý tứ của Lệ vương gia rất rõ, loại chuyện này, cũng chỉ có Mạch Tu có thể chứng minh.

Người đàn ông tựa hồ do dự, một lát sau mới gật đầu, “Trên người muội ấy có một cái nốt ruồi, chuyện này... người khác đều không biết.”

Hai mắt Lệ vương gia sáng lên, “Vậy thì càng tốt, nếu bà ta thật sự là mẫu hậu, bản vương tất sẽ một lòng hiếu đạo, nếu bà ta không phải...” Hắn siết chặt nắm tay, chiếc lá xanh lúc đầu bị bóp nát giữa kẽ ngón tay, “đừng trách ta không để bà ta được chết an ổn...”

Mạch Tu nhìn ánh mắt hung lệ của nam tử, chuyện này không thể làm lớn, lại càng phải tìm đúng cơ hội, sau khi hai người thương lượng, mỗi người liền đi về một phía.

Lệ vương gia vừa đi ra vài bước, bước chân kiên định liền dừng lại, xoay người nhìn bóng lưng của Mạch Tu, khóe môi tà tứ trong đêm đen tùy ý cong lên, bàn tay bên người lại dùng sức nắm chặt, đem ý cười như có như không kia toàn bộ hiển thị rõ trên mặt.

U i

192. Chương 191: Âm Mưu Cuối Cùng

Chương 191: Âm mưu cuối cùng

Ba ngày trước, trong Từ An Điện.

Lệ vương gia đi thỉnh an, Đông thái hậu một tay đeo chỉ sáo, đang nằm tựa lên ghế mây.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

“Lệ Nhi,” Người phụ nữ mỉm cười, vẫn nằm nghiêng như cũ không có ngồi dậy, “gần đây tiết trời chuyển lạnh, con cũng không cần ngày nào cũng tới Từ An Điện thỉnh an.”

“Sao có thể như vậy được,” Lệ vương gia tiến lên, tùy ý ngồi bên cạnh, hai tay đặt lên bả vai Đông thái hậu, “mẫu hậu, trước kia là con không hiểu chuyện, ở bên ngoài nhiều năm như vậy, không thể giúp người phân ưu.”

Đông thái hậu vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, vẻ mặt đầy thỏa mãn, tóc mai hai bên lộ ra vài mảnh sương trắng, “Lệ Nhi có thể có tâm tư như vậy là tốt rồi, cũng không uổng công mẫu hậu vì con nhiều năm như vậy.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve nơi bả vai bà ta, Đông thái hậu ngược mắt lên, mà nam tử phía trên thì đang ngăm nhìn gò má quen thuộc kia, “Lệ Nhi...”

“Mẫu hậu, có chuyện gì?” Lệ vương gia dừng động tác trong tay, cúi đầu xuống.

“Có một chuyện, mẫu hậu vẫn luôn giấu không nói cho con biết,” Đông thái hậu xoay đầu lại, thần sắc nghiêm túc, “mấy năm nay, con có nghe nói đến Độc Bộ Thiên Nhai không?”

Nam tử bỏ hai tay xuống, lơ đãng xoa xoa lòng bàn tay, hần nhú chân mày, thần sắc mờ mịt quay sang chỗ khác, “Dĩ nhiên là biết, Độc Bộ Thiên Nhai vốn là tà giáo lớn nhất trên giang hồ, mấy năm nay thế lực càng lúc càng trải rộng trên võ lâm, không thể xem thường.”

Đông thái hậu gật đầu, một tay vén cái chăn đắp trên đầu gối lên, “Hoàng tôn của Độc Bộ Thiên Nhai, tên là Thất Duệ, mẫu hậu trước giờ vẫn luôn không nói với con, nó, thật ra là ca ca của con.”

Lệ vương gia theo động tác của Đông thái hậu mà bật dậy, trên gương mặt tuần tú hiện rõ vẻ kinh ngạc, “Hắn...”

Người phụ nữ gật đầu, thân thể đứng trước mái hiên lưu ly, “Lúc đó, các con vốn dĩ là một đôi sanh đôi, chỉ là nó từ nhỏ liền bị tỷ tỷ đưa ra khỏi cung, chịu không ít khổ cực, cũng chỉ vì một ngày có thể trợ giúp con.”

Lệ vương gia không hiểu, Đông thái hậu xoay người, nghiêm giọng nói, “Lệ Nhi, mẫu hậu là vì, muốn đưa con lên hoàng vị!” Ngữ khí bà ta lãnh liệt, khí thế lại càng không hề thua kém bất cứ nam nhân nào. Lệ vương gia nghe vậy, gương mặt tà mị quay sang nhìn bà ta, “Mẫu hậu, nhi thần không dám.”

Đông thái hậu kéo khóe miệng xuống, xoay người sang chỗ khác, lộ ra vài phần giễu cợt, bà ta thay đổi giọng điệu, hai mắt nhú lại, “Đáng tiếc, Tiểu Thất lòng nó có tạp niệm, mẫu hậu vô cùng lo lắng.”

Lệ vương gia cẩn trọng lắng nghe ý tứ trong lời bà ta nói, Đông thái hậu trầm giọng, hạ thấp thanh âm đi đến bên cạnh hắn, “Phân thánh chỉ lúc hoàng đế đăng cơ kia đã rơi vào tay Tiểu Thất, bốn cung năm lần bảy lượt truy hỏi, nó thì hay rồi, dứt khoát đến một tin tức cũng không có. Mẫu hậu là sợ, Tiểu Thất sẽ có dã tâm, đến đoạt lấy tất cả những thứ vốn nên thuộc về con.”

Lệ vương gia giãn chân mày đang nhú chặt ra, hần nhìn người phụ nữ bên cạnh, mở miệng hỏi, “Huynh ấy là ca ca của con, mẫu hậu vì sao lúc trước người không nói?”

“Lúc ấy vẫn còn tỷ tỷ, tỷ ấy không cho ta đem chuyện này nói cho bất kỳ ai, biết chuyện này, chỉ có hai người chúng ta.” Đông thái hậu nhỏ giọng thở dài, ngồi xuống một bên, “Mẫu hậu biết, đối với Tiểu Thất, ta trước giờ vẫn luôn nợ nó, nhưng mà bây giờ, ta không có cách nào khác. Lệ Nhi, con phải lập tức lấy được phân thánh chỉ kia...”

Trong mắt Lệ vương gia lóe lên một tia tàn độc, hắn gật đầu, cùng bàn bạc với Đông thái hậu một lúc sau đó mới đi ra khỏi Từ An Điện.

Ba ngày trước, hắn đã biết rõ người phụ nữ chết trong Từ An Điện, vốn không phải là Tây thái hậu, quan hệ của hắn cùng Thất Duệ, Đông thái hậu đã sớm lặng lẽ báo cho hắn biết, chẳng qua là giấu Tây thái hậu mà thôi. Nhìn bóng lưng Mạch Tu dần dần đi xa, hai tay Lệ vương gia rũ xuống dùng sức siết chặt, cặp mắt tà tứ kia, lúc nam tử xoay người đột nhiên trở nên uơn ứ, hắn biết rõ Tây thái hậu là giả, nhưng vẫn tìm Mạch Tu giúp một tay...

Quan hệ của ông ta cùng mẫu hậu, trong lòng Lệ vương gia hiểu rất rõ, người Đông thái hậu chờ đợi cả một đời, bây giờ... coi như là thỏa mãn ước nguyện của bà ta, để bọn họ sống chết có thể bầu bạn.

Hắn biết, hắn nhất định phải xuống tay sớm, nhớ tới cảnh Đông thái hậu chết thảm, Lệ vương gia chợt cảm thấy lồng ngực đánh tới một trận bức bối, một đường đi thẳng ra ngoài cung.

Trở lại Lệ vương phủ, gió đêm theo mái hiên cong cong mạnh mẽ thổi xuống, bước chân nam tử vững vàng bỗng trở nên thận trọng, đẩy cửa điện ra, chạm mặt truyền tới chút bất thường. Lệ vương gia đi vào, bên trong không một bóng người, hắn chấp tay sau lưng, vừa bước vào nội điện, liền thấy một nam tử đứng thẳng trong nội đường, thân ảnh cao lớn đưa lưng về phía mình.

Hắn vận bộ trường sam màu đen, thân thể có vẻ tĩnh mịch nghe thấy tiếng động liền xoay người lại, Lệ vương gia không hề có cảm thấy bất ngờ, ngồi thẳng xuống bên cạnh, “Ca.”

Thất Duệ thấy hắn thần sắc mệt mỏi, liền ngồi xuống theo, Lệ vương gia giơ hai tay che mặt, thanh âm lọt ra giữa kẽ tay có chút đè nén, “Mẫu hậu mất rồi.”

Cổ tay nam tử bưng chén trà khẽ run, có chút nước vẩy ra ngoài, gang bàn tay ở nơi đó đỏ lên, “Vậy sao.”

Nghe hắn lãnh đạm mở miệng như vậy, Lệ vương gia buông tay ra, con ngươi tinh nhuệ hơi ửng đỏ, nhìn thẳng nam tử đối diện, “Ca, ngày đó, người chết là mẫu hậu, huynh sao có thể bình tĩnh như vậy?”

Thất Duệ mở môi mỏng, khẽ nhấp một ngụm trà, lại cảm thấy đắng gắt tới nỗi không nuốt xuống được, “Đây là thứ bà ấy vẫn muốn,” Hắn nói xong, từ trong tay áo rút ra một vật đặt trước mắt Lệ vương gia. Mảnh vải màu vàng tươi quấn quanh trục gỗ, nhất thời hiện ra vài phần chói mắt, “bây giờ lấy được rồi, cầm lấy đi.”

Nhìn phần thánh chỉ kia, trái tim Lệ vương gia như nặng thêm ngàn cân, “Huynh đối với mẫu hậu, chỉ có hận thôi sao.”

Thất Duệ không nói lời nào, ngồi một lúc liền đứng dậy định rời đi. Lệ vương gia thấy thế vội vàng bật dậy, “Ca, Tây thái hậu bên kia, huynh phải cẩn thận một chút, theo ý tứ trong lời bà ta, là muốn huynh để chúng ta tương tàn, có khả năng sẽ bất lợi với huynh.”

“Giữa tay và chân, sớm đã tương tàn rồi không phải sao?” Thất Duệ xoay đầu lại, cô tịch trong mắt, có một loại hy vọng khó nói thành lời, “Nếu như có thể, ta tình nguyện không cần cái gì cả.”

Lệ vương gia nhìn hắn đi ra tấm điện, Thất Duệ mặc dù hành sự kỳ quái, nhưng đối với mình lại cực kỳ tốt, Lệ vương gia đã từng nghĩ, thái hậu hai cung đưa ca ca ra khỏi cung từ nhỏ, đơn giản chính là vì sẽ có một ngày có đại biến. Ngày đó, đứa trẻ bị ôm đi không phải là Thất Duệ, thì chính là mình. Hắn có thể hiểu, ca ca đối với tình thân của con người bình thường nhất định là cực kỳ khao khát, huynh đệ ba người, nhưng ở trong mắt Cô Dạ Kiết, Thất Duệ lại thành cái gai đâm trong thịt của hắn, trở thành người của tà giáo bên ngoài.

Nhìn hắn đi ra một bước, Lệ vương gia ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn đuổi theo, “Ca, thời gian này đừng hành động thiếu suy nghĩ, hoàng đế đang phái người truy tìm tung tích của huynh khắp nơi đấy.”

Thất Duệ cũng không quay đầu lại, nói như mây trôi nước chảy, “Nếu như đồ đã tới tay, ta chỉ muốn mang nòng ấy rời đi.”

Lệ vương gia đi tới bên cạnh nam tử, “Người huynh nói là, hoàng hậu?” Hai chữ cuối cùng, hắn nói cực kỳ thận trọng, Thất Duệ nghe xong xoay đầu lại, từng câu từng chữ rõ ràng, “Nàng ấy không phải hoàng hậu, sau khi ta mang nòng ấy rời đi, cũng sẽ không trở về nữa.”

“Ca,” Lệ vương gia đột nhiên ngăn cản trước người hắn, “nàng ấy sẽ không đi cùng huynh đâu, bằng không, ban đầu cũng sẽ không trở lại.”

“Nàng ấy chỉ là quên mất một chuyện mà thôi,” Thất Duệ vẫn kiên trì như cũ, ánh mắt kiên định, “ta đã đồng ý với nàng ấy, đi đến đâu cũng sẽ đưa nàng ấy theo cùng.”

Nam tử nói xong, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài. Lệ vương gia nhìn bóng lưng hắn biến mất, thần sắc dần trở nên âm đạm.

Cảnh Dạ Cung.

Thi tiếp dư đã sớm cho toàn bộ cung nhân lui xuống, cô ta đứng ngồi không yên, trên mặt lại treo đầy gánh lo. Ngoài cửa điện chợt truyền đến một hồi động tĩnh rất khẽ, cô ta giồng hai tai lên, tiến lên mở cửa.

“Bạch Nguyệt tham kiến hoàng tôn.”

Thất Duệ đi vào trong điện, hai mắt hẹp dài rơi lên trên mặt cô ta, “Sách Y đâu?”

“Bẩm hoàng tôn, thuộc hạ cùng các vị môn chủ đã bàn bạc, tối nay liền động thủ, trong thiên lao hết thấy đã an bài thỏa đáng, xin hoàng tôn an tâm.”

Thất Duệ ngồi xuống bên cạnh, quay đầu lại nói, “Hôm nay nhất định phải cứu Sách Y ra, không thể có sai sót.”

“Hoàng tôn,” Thi tiếp dư do dự liên tục, cuối cùng vẫn mở miệng, “Sách Y bây giờ bị bắt, hoàng thượng cũng biết vật kia đang nằm trong tay người, thuộc hạ không hiểu, người vì sao còn phải mạo hiểm cứu cô ta.”

Thất Duệ đầu tiên không nói lời nào, một ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, sau đó mới quay đầu lại, “Sách Y không phải người của bản tôn, ngày đó vì dẫn dụ hoàng đế mà bị bắt, là dựa vào một phần tin tưởng ta dành cho cô ta, ta coi cô ta như bằng hữu của mình, tất nhiên phải cứu cô ta ra ngoài.”

Bằng hữu... Thi tiếp dư hơi thất thần, sắc mặt có phần hỗn loạn, trong ánh đèn mờ nhạt, lúc cô ta xoay người, lộ ra một ý cười rất nhạt, chứa đầy khinh miệt.

Đêm khuya, ánh trăng lương bạc lên cao, vài bóng đen xuất quỷ nhập thần, Sách Y được hai người nam nhân đỡ trong tay, hình như bị trọng thương. Đám người che mặt nhanh chóng đi về phía Cảnh Dạ Cung, cô gái đi sau cùng cảnh giác nhìn lại phía sau, nói với mấy người đằng trước, “Các người đưa cô ta đi trước đi, ta chặn phía sau.”

“Được,” Một người trong đó gật đầu, “Bạch Nguyệt, cô phải cẩn trọng.”

Cô gái gật đầu, người đã nhảy vào viện tử, sải bước đi về phía ngược lại.

Trong Phượng Liễm Cung, đêm đã khuya, hoàng đế vẫn còn đang phê duyệt tấu chương, Phong Phi Duyệt ở bên cạnh mài mực, Cô Dạ Kiết cảm thấy buồn ngủ, để đồ trong tay xuống, ngửa người ra sau.

Phong Phi Duyệt dừng động tác trong tay, cầm tới một cái chăn khoác lên đầu gối nam tử, Cô Dạ Kiết cũng không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, muốn nghỉ ngơi một lúc. Nàng rón ra rón rén đi ra ngoài, định bảo ngự thiện phòng mang ít thức ăn tới đây.

Một chân vừa bước ra, bên tai đột nhiên ‘vụt’ một tiếng lạnh lẽo, Phong Phi Duyệt theo phản xạ né người, quay đầu nhìn lại, trên trụ đồng cứng rắn cắm một con dao găm, ngược mắt nhìn quanh, bốn bề cũng không có ai khác. Nàng cẩn thận tiến lên, chỉ thấy trên chuôi dao mang theo một tờ giấy, phía trên viết, “Nhanh đến Cảnh Dạ Cung.”

Phong Phi Duyệt trầm nghĩ ngợi, vừa định trở lại Phượng Liễm Cung, trong đầu chợt bừng tỉnh, nàng nắm chặt tờ giấy kia trong tay, dùng sức một cái, sải bước rời đi.

Thi tiếp dư ẩn nấp trong bóng tối nhìn bóng lưng Phong Phi Duyệt, sau đó nặng nề thở ra một hơi, cô ta cũng không trực tiếp quay về Cảnh Dạ Cung, mà cỡi y phục dạ hành ra rồi một đường đi thẳng lên trước. Đào Tâm đang ngủ say bị mơ hồ đánh thức, cô xoa xoa cặp mắt lơ mơ, vẻ mặt kinh ngạc, “Thi tiếp dư, sao người lại đến đây?”

Cô ta hạ thấp giọng, thần sắc sợ hãi nói, “Đào Tâm, người mau đi gọi người đến đây, Cảnh Dạ Cung đã bị thích khách xâm nhập, ta cũng là lén chạy ra đây.”

Đào Tâm bị dọa sợ mà túa đầy mồ hôi lạnh đầy người, hết cả buồn ngủ, “Cái gì, thích khách?” Cô vội vàng đứng dậy, khoác thêm một cái áo choàng lôi kéo hai tay Thi tiếp dư, “Nô tỳ bây giờ liền đi gọi người, nương nương đừng sợ, người trước tiên cứ ở lại đây.”

Thi tiếp dư sợ hãi ngồi lên giường, gật đầu, nhìn Đào Tâm chạy nhanh ra ngoài.

Phong Phi Duyệt nắm chặt tờ giấy trong tay, không biết, có phải Thất Duệ lại muốn giở trò gì hay không, nhưng mà thánh chỉ kia dù sao cũng ở trong tay hắn, cho dù là một chút hy vọng, nàng cũng muốn đánh cược một lần. Cảnh Dạ Cung yên tĩnh không một tiếng động, một chút âm thanh gió thổi cỏ lay cũng lọt vào tai rõ rệt. Nàng không dám kinh suất, cẩn thận nhắc chân đi vào.

Vừa mới bước vào vườn, liền thấy cửa điện thình lình mở rộng trước mắt, nam tử áo đen cầm đầu ngẩng ra, ám khí trong tay đã chờ sức phát động.

Thất Duệ ngược mắt, đáy mắt lóe lên tia kinh ngạc, sau đó vung tay đẩy nam tử bên cạnh ra, Phong Phi Duyệt nhìn thấy đám người, bước chân không nhịn được lui về sau, cho đến khi ánh mắt chạm đến Sách Y mới thả lỏng vài phần.

“Duyệt Nhi, đi theo ta.” Thất Duệ tiến lên một bước, ngữ khí vẫn ngang ngược bá đạo như cũ.

Phong Phi Duyệt nhét tờ giấy vào trong tay áo, thần sắc lãnh đạm, ánh mắt xa cách, “Ta biết ngươi là vì cứu Sách Y nên mới đến, đây không phải là nơi an toàn, các người nhanh rời đi đi.”

“Lần này ta đến, chính là vì muốn đưa nàng ra khỏi cung.” Thất Duệ kiên trì, nhìn nam tử dồn ép lên trước, Phong Phi Duyệt càng thêm khẳng định lá thư này là hắn vì muốn gọi mình tới đây mà viết ra, “Ngươi đừng uống phí khí lực nữa, bây giờ Sách Y bị trọng thương, một khi bị người khác phát hiện hành tung, chỉ có một con đường chết.”

“Duyệt Nhi, nếu như ta đem đồ đưa cho nàng, nàng sẽ theo ta xuất cung chứ?”

Phong Phi Duyệt nhìn ánh mắt chân thành mà đầy hy vọng của hắn, bỗng nhiên, tim trầm xuống nặng nề, lẽ nào Thất Duệ và mình thật sự có gì đó vướng mắc chưa giải quyết được? Nếu như không phải, thì là vì lý do gì khiến hắn kiên trì như vậy, nàng không tin, người nam nhân như Thất Duệ, thật sự có thể giống như lời hắn nói, rũ bỏ tất cả.

“Sẽ không,” Phong Phi Duyệt càng thêm kiên định, “đời này, giữa chúng ta sẽ không buông tay nữa.”

“Ha ha ha...” Thất Duệ ngửa đầu, khoe miệng tùy ý, kéo ra một độ cong vô cùng khổ sở, chấp nhất của hắn, đối lấy, là kiên định bất chấp của nàng. Mà nàng toàn tâm toàn ý như vậy, lại không phải là vì hắn.

Sách Y ngược mắt, nhìn gò má nam tử ngửa lên cao, chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Nàng có thể đảm bảo, cách nghĩ của hắn cũng sẽ giống như nàng?” Thất Duệ cúi đầu xuống, bỗng nhiên nghiêm túc, hai mắt bức thẳng vào trông mắt Phong Phi Duyệt.

Nhìn ánh mắt có phần khiêu khích của hắn, nàng bỗng nhiên chột dạ, nhưng vẫn lãnh liệt như cũ, nàng hất cằm, ánh mắt sắc bén, “Đó là tất nhiên?”

Nơi cổ họng Phong Phi Duyệt nhấp nhô, bỗng nhiên đến lồng ngực cũng cảm thấy bức bối, mạnh mẽ áp chế một hơi, nàng vừa định mở miệng, sau lưng lại truyền đến tiếng kêu hô cùng bước chân rầm rập, chấn động màn trời.

“Mau, bao vây Cảnh Dạ Cung lại!”

Phong Phi Duyệt nóng lòng ngoái đầu nhìn lại, hàng loạt ngự lâm quân ùn ùn kéo đến, ánh đuốc sáng rực khí thế như lửa cháy tràn lan, nhanh chóng chiếu đỏ cả bầu trời mênh mông vốn đang u ám một màu, nguồn nhiệt khẩn cấp tập kích đến, Phong Phi Duyệt khó chịu nhíu hai mắt, nơi cổ họng, mơ hồ có mùi tanh nhàn nhạt tràn ra.

Ánh mắt Thất Duệ dần âm trầm, con ngươi thất lạc rơi lên trên người Phong Phi Duyệt.

+GO<>

193. Chương 192: Thất Thương Thất Lạc

Chương 192: Thất thương thất lạc

Nàng xoay đầu một cái, trong lòng cả kinh, ánh mắt vừa vặn đối diện Thất Duệ, hết thảy tuyệt đối không trùng hợp như vậy, hai mắt nam tử như đuốc, lách mình ngăn trở trước mặt Phong Phi Duyệt.

Nhìn bóng lưng kiên định của hắn, nàng vì động tác phản ứng đầu tiên này của hắn mà có phần kinh ngạc, trong lòng, dâng lên vài phần ám áp khó hiểu.

Ngự lâm quân kéo đến dồn dập, trên bốn mái hiên lưu ly, cung thủ lặng lẽ mai phục, vây đám người lại giữa Cảnh Dạ Cung, lúc này, cho dù có chấp cánh cũng không thể bay được.

Hàng ngũ đột nhiên tản ra hai bên, nhường ra một con đường đá xanh rộng rãi ở chính giữa, Cô Dạ Kiết chấp tay đón gió, theo động tác sải bước đi tới, vạt áo màu vàng tươi tùy ý tung bay, hiển lộ rõ khí phách nam tử. Ngự lâm quân phân ra hai bên, ngọn đuốc trong tay sáng rực giơ cao khỏi đỉnh đầu, làm nổi bật đôi đồng tử màu hổ phách của hoàng đế càng khiến người ta thêm kinh hãi.

Cô Dạ Kiết lạnh mắt quét qua đám người, ánh mắt rơi vào Phong Phi Duyệt đứng sau lưng Thất Duệ.

Nàng ngược mắt, lúc nhìn thấy đáy đầm bình tĩnh của hoàng đế, liền tiến lên một bước, muốn đi ra phía trước. Thất Duệ quét mắt, nhìn Phong Phi Duyệt lướt qua người mình, hương thơm thanh nhã thoảng qua rồi biến mất, bóng lưng nàng kiên quyết không chút do dự như vậy, chắn ngang tầm mắt hắn, đột nhiên lại có cảm giác mơ hồ đau nhức.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết bước nhanh tiến lên, thần sắc chuyển thành hốt hoảng, Phong Phi Duyệt chỉ cảm thấy xương sống rỉ ra một lớp mồ hôi lạnh, còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, liền bị một lực đạo khổng lồ kéo ngược ra sau, sau lưng nện lên lồng ngực rắn chắc của nam tử. Nàng theo phản xạ giãy giụa, nửa người trên vừa định thoát ra, cẳng cổ lại bị một bàn tay vững vàng khống chế, chỉ sáo trên đầu ngón tay Thất Duệ chuẩn xác bắt lấy động mạch cô gái, khí lực không nhỏ, đủ để khiến nàng ngay lập tức hít thở không thông.

“Đứng lại!” Thất Duệ một tay ôm hông Phong Phi Duyệt, đồng thời, ngón cái cùng ngón trỏ kiềm chặt cẳng cô gái, “Người còn dám tiến lên một bước nữa xem.”

Cô Dạ Kiết dừng chân, thần sắc nặng nề, đáy mắt mù mịt u ám nặng nề, hần vung tay lên, ra hiệu thị vệ bên cạnh không được hành động thiếu suy nghĩ, “Thả hoàng hậu ra.”

Thất Duệ mang Phong Phi Duyệt tới trước Cảnh Dạ Cung, Sách Y bước xuống thêm đá, đứng bên cạnh hai người, “Chỉ cần người thả nàng ra, trẫm liền cho phép các người an toàn xuất cung.”

Sau lưng, mấy tên môn chủ Độc Bộ Thiên Nhai hai mặt nhìn nhau, không biết thật hay giả, thanh âm của Thất Duệ, ngay trên đỉnh đầu Phong Phi Duyệt, trong gió đêm, mang theo vài phần trầm khàn, “Thứ ta muốn là gì, người chắc hẳn rất rõ.”

Tuần nhan Cô Dạ Kiết dâng lên nộ khí, một phát cự tuyệt, “Người đừng mơ tưởng!”

“Trước đây ta đã từng nói, ta phải lấy lại hết tất cả những gì thuộc về ta, bây giờ, ta chỉ muốn đưa nàng ấy rời đi.” Thanh âm Thất Duệ hung tàn, bàn tay dùng lực một cái, chỉ sáo cứng như thép liền thít chặt lại. Phong Phi Duyệt ngửa cổ lên, tầm mắt đối diện Cô Dạ Kiết, trong miệng không thốt ra được một chữ.

“Nàng ấy là nữ nhân của trẫm, người dựa vào cái gì mà đưa nàng ấy đi?” Hoàng đế cố nén nộ khí đang dâng trào mãnh liệt, hạ thấp giọng xuống.

Nơi cổ họng Phong Phi Duyệt khó khăn nhấp nhô, tay mềm đặt lên mu bàn tay nam tử, “Ta sẽ không đi, Sách Y, các người mau rời khỏi đây đi.”

Cô gái bên cạnh mặt mũi tái nhợt, thân thể thon gầy đứng giữa trời gió lạnh, cô lắc lắc đầu, tiến đến gần hai người một bước, “Hắn là quyết tâm rồi, đến cô cũng không có cách, đừng nói là ta.”

Thất Duệ rũ tầm mắt xuống, nhìn vàng trán trơn bóng đầy đặn của cô gái, hần khê nghiêng người, ở bên tai nàng nói, “Kiên định lúc này của nàng đi đâu rồi? Hay là, nàng sợ?”

“Ta sợ cái gì?” Phong Phi Duyệt nhìn nam tử đối diện, khóe miệng cong lên, ý bảo hẳn không phải lo lắng, “Thất Duệ, là người sợ.”

Tin tưởng trong mắt nàng, như muốn khiến Thất Duệ sụp đổ, “Nàng vì sao, lúc nào cũng nhìn về phía hắn?”

“Bởi vì, chàng là trượng phu của ta, còn người không phải.” Phong Phi Duyệt trả lời không thể đơn giản hơn, cũng là lời nói thật bình thường nhất, bất luận Thất Duệ kiên trì như thế nào, vẫn như cũ, không thể làm nàng dao động nửa phần.

Lòng ngực Cô Dạ Kiết nặng nề, kéo theo trái tim, đột nhiên cảm thấy đau đớn không thôi, Phong Phi Duyệt nhú chặt đôi mày xinh đẹp, trên cái trán trắng nõn đã tứa mồ hôi lạnh, nàng dè một tay trước ngực, thở hổn hển.

“Được thôi, nếu đã như vậy, ta sẽ cư xử công bằng,” Thất Duệ giơ tay lên, trong lòng bàn tay cầm một vật, “đây là thứ người gấp gáp muốn tìm về, bây giờ ta trả nó cho người, người, ta mang đi.”

Cô Dạ Kiết nheo đôi mắt tuấn mỹ, ngữ khí lạnh lẽo, “Người nghĩ cũng đừng nghĩ đến.”

“Ồ?” Thất Duệ có hơi ngạc nhiên, khóe môi tà mị cong lên, giống như hoa anh túc đầu độc, “Lẽ nào, người muốn người?”

“Cả hai trăm đều muốn.” Hoàng đế trong tình cảnh bất buộc, thị vệ nấp trong bóng tối đã giương cung lấp tên, có thể hạ thủ bất cứ lúc nào.

Phong Phi Duyệt đưa mắt nhìn lại, tư thế như vậy, xem ra hoàng đế sẽ không dễ dàng để cho bọn họ trốn thoát một lần nữa, nàng ngửa đầu ra sau, dùng âm thanh chỉ có hai người họ có thể nghe được nói, “Thất Duệ, người bắt ta đi, mau rời khỏi đây, hết thấy như bây giờ rõ ràng đã có người cố ý sắp đặt, muốn đưa người vào chỗ chết, người vì sao nhất quyết cố chấp, không nghe ai khuyên nhủ như vậy?”

“Không phải ta không nghe, chỉ là muốn để nàng nhìn cho rõ, trong mắt hắn liệu có toàn tâm toàn ý có nàng hay không.” Thất Duệ giơ tay lên, siết chặt, “Nếu như cả hai người đều muốn, ta liền khiến người một thứ cũng không có được.”

Phong Phi Duyệt thống khổ nhắm chặt hai mắt, chỉ sáo sắc nhọn đâm vào cổ họng, cảm giác đau đớn hít thở không thông tràn ra, “Người vì sao vẫn không hiểu?”

Cô Dạ Kiết không nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ nhìn thấy ánh hai Phong Phi Duyệt thủy chung đặt lên trên người mình, ánh mắt sắc bén hiện rõ kiên định, không hề có chút dao động, thần sắc trên mặt tuy có thống khổ, nhưng cánh môi trái tim, vẫn như cũ mang theo ý cười, an định mà mỏng manh. Tiếng thở dốc nặng nề của Thất Duệ phả lên đỉnh đầu, hắn khựng lại một chút, mở miệng hỏi, “Ta không hiểu cái gì?”

“Cho dù chàng không lựa chọn ta, ta cũng sẽ không rời đi cùng người, lời của ta vẫn sẽ không thay đổi, Thất Duệ, người mau rời đi đi.” Phong Phi Duyệt vội vàng khuyên giải, nàng hiểu quá rõ tính tình Cô Dạ Kiết, trận chiến hôm nay, sợ rằng sẽ thật sự là một mất một còn.

Nghe ra được lo lắng trong lời nàng nói, Sách Y quét mắt nhìn quanh bốn phía, nghiêm giọng nói với Thất Duệ, “Sớm biết có hôm nay, lúc trước ta sẽ không đồng ý với người, cô ấy đã không còn nhớ gì nữa, người tội gì phải chấp nhất khổ sở như vậy, những ký ức kia vốn là nên lãng quên, người làm nhiều chuyện như vậy, nhưng cô ấy từ đầu đến cuối, vẫn không nhớ được người.”

“Đủ rồi!” Thất Duệ cao giọng cắt đứt, hắn siết chặt hai tay, cái loại hệt hẫng mất mát đó khiến hắn mờ mịt không thể thích ứng, “Sách Y, cô nhất định có cách, cô làm nàng ấy nhớ lại chuyện kiếp trước, nàng ấy không thể quên như vậy được.”

Phong Phi Duyệt nhìn hai người, tầm mắt rơi lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Sách Y, “Cái gì mà kiếp trước, cái gì mà kí ức?”

“Thất Duệ,” Cô gái lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, “chỉ cần cô ấy muốn, ta có thể cho cô ấy biết chuyện kiếp trước của hai người, nhưng mà, âm dương dị thuật, không cưỡng cầu được.”

Nam tử lộ vẻ mặt vui mừng, gò má xoay lại nhìn Phong Phi Duyệt, “Duyệt Nhi, nàng có nghe thấy không,” Hắn giơ ngón trỏ mơn trớn khóa lệ nốt ruồi dưới khóe mắt nàng, “đây chính là ấn ký ta khắc lên người nàng, kiếp này, nàng đừng hòng trốn thoát.”

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Cô Dạ Kiết gầm lên một tiếng, thị vệ bên cạnh đã đem mũi tên đặt vào trong tay hắn.

Phong Phi Duyệt bị ngăn trở trước người, hoảng để nhận lấy mũi tên nhưng cũng không động thủ, “Ngươi thả người ra, đồ cùng người của ngươi, đều có thể mang đi.”

Hai mắt Phong Phi Duyệt vốn đang khép chặt khó tin chừng lớn, không phải nàng không tin Cô Dạ Kiết, mà là bây giờ chính tai nghe hắn nói, nàng lại không biết nên có phản ứng như thế nào. Hắn vẫn là tôn vương muốn thống nhất thiên hạ đó, chỉ khác biệt, là trái tim cô quạnh kia đã hiểu được thế nào gọi là ‘quan tâm’.

Lúc nói ra câu nói này, bản thân Cô Dạ Kiết cũng không hề cảm thấy nặng nề, phần thánh chỉ này, vẫn luôn là mối họa ngầm lớn nhất trong lòng hắn, thế mà hôm nay, an nguy trong mắt trong lòng hắn, lại chỉ đặt lên người cô gái đang bị kiềm kẹp đó, cô gái gọi hắn là trượng phu đó.

“Ha ha ha...” Thất Duệ bật cười, trong lòng lại càng thêm khổ sở, hắn quay đầu lại, tràn ngập thâm ý nhìn Sách Y một cái.

Chỉ bởi vì một câu nói trước kia của cô, cô nói, ‘ngươi nhìn thấy rồi, nhưng chung quy có một ngày sẽ hối hận...’

Trong hốc mắt Phong Phi Duyệt một hồi lạnh như băng, nước mắt nóng hổi chảy xuống khuôn mặt, nàng có thể khẳng định, nàng cùng Thất Duệ, thật sự có kiếp trước, bằng không, mỗi lần nhìn thấy hắn nàng cũng sẽ không rơi lệ. Phía trước, hoàng đế cao lớn thẳng tắp đứng đó, thị vệ bao quanh nhiều lớp như vậy, mà nàng chỉ nhìn thấy mỗi mình hắn, “Thất Duệ, ta không muốn biết bất cứ chuyện gì, càng không muốn nhớ lại chuyện gì cả...”

“Duyệt Nhi...” Thất Duệ không nhịn được cất cao âm thanh, “nàng sợ mình sẽ dao động sao? Sợ điều nàng vẫn nhất mực kiên định, cứ như vậy đột ngột sụp đổ sao?”

Phong Phi Duyệt tự hỏi trong lòng, nàng yên lặng lắc lắc đầu, thế nhưng trong giọng nói, từng câu từng chữ lại cực kỳ tàn nhẫn, “Không phải, là bởi vì không cần thiết.”

Thất Duệ dù thế nào cũng không ngờ tới, câu trả lời hắn chờ đợi được lại là như vậy, nhất thời, hắn quên mất tất cả hành động, chỉ là nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, hỗn loạn đến thất thần.

Phong Phi Duyệt cảm nhận được nam tử đang dùng sức, đầu ngón tay cứng rắn đã đâm vào trong cổ mình, trên cổ chảy ra một dòng nước ấm, tràn vào vạt áo trước, nàng đau đến nhúu chặt chân mày, “Đau...”

Thất Duệ liền hoàn hồn, hơi buông lỏng năm ngón tay, “Duyệt Nhi, nàng lại nói không cần thiết.”

Phong Phi Duyệt ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tầm mắt mở ra vừa vặn đối diện chiếc cảm kiên nghị của nam tử, nàng theo sống mũi hắn nhìn lên trên, hai mắt, không hề báo trước rơi vào trong đáy đầm thâm sâu. Lồng ngực nàng đau đớn, giống như thỉnh linh bị xé toạc ra vậy, theo tứ chi lan ra toàn thân, đau đớn trong mắt nam tử, còn mãnh liệt hơn nàng vạn lần, hắn chấp nhất kiên trì như vậy, đối lấy, chỉ là một câu ‘không cần thiết’.

Một giọt nước mắt, đột nhiên che mờ toàn bộ thế giới, cũng che mờ trái tim của hắn...

Một tay Thất Duệ cố định sau gáy Phong Phi Duyệt, tuần nhan tiến lại gần, bỗng dưng hòa tan thành bi thương không nói hết thành lời, môi mỏng, chạm nhẹ lên môi trái tim của cô gái, lạnh lẽo như băng khiến người ta kinh sợ.

Phong Phi Duyệt trợn to hai mắt, một giọt nước lạnh lẽo nhỏ xuống, con ngươi chưa xót lợi hại, chỉ trong tích tắc, cả hai mắt giống đau nhức giống như bị lửa thiêu cháy. Nước mắt của Thất Duệ, nhỏ vào trong mắt nàng, đau đến kinh tâm như vậy, nhưng vẫn như cũ, không thể làm nàng nhớ ra được dù chỉ một chút chuyện xưa.

“Đau quá, đau quá...” Phong Phi Duyệt cảm thấy hai mắt của mình giống như mù rồi, nàng không ngừng lắc đầu, hai tay gắt gao che chặt gò má, “Kiết, thiếp đau quá...”

Thất Duệ có chút luống cuống không biết phải làm sao, giống như quay trở lại khoảnh khắc đó, nàng cũng nói với hắn như vậy, đau quá... đau...

Đằng sau một mái hiên điêu khắc hình rồng, cô gái cầm cung tên trong tay, tránh khỏi tầm mắt của mọi người, cô ta đeo chiếc mạng che mặt màu đen, lạnh mắt quan sát mọi chuyện xảy ra bên dưới. Cô Dạ Kiết thấy Phong Phi Duyệt đột nhiên mất khống chế, nhất thời trong lòng kinh hãi, cung tên trong tay cũng từ từ kéo ra.

Trên mái hiên, cô gái cười nhạt một tiếng, sau đó ẩn mình trong ánh trăng, kéo mũi tên ra.

“Duyệt Nhi...” Thất Duệ vội vàng buông tay, chính trong khoảnh khắc đó, hoàng đế kéo cung, còn chưa kịp buông tay, mí mắt đột nhiên trầm xuống. Cô gái trên nóc nhà kéo căng mười ngón tay, lồng ngực dâng lên một cổ xung lượng khổng lồ, cô ta vội vàng dùng nội lực đè xuống, tay cầm mũi tên, đang từ từ run rẩy, nơi cổ họng ửng lên ngai ngái nồng nặc, cô ta nín thở ngừng thở, sau đó buông tay!

Thất Duệ giơ tay kéo hai tay Phong Phi Duyệt xuống, chỉ thấy nàng lệ rơi đầy mặt, hai mắt gắt gao khép chặt, thần sắc càng thêm thống khổ. Trong tầm mắt Cô Dạ Kiết lóe lên một tia sáng lao cực nhanh, mũi tên kéo căng thành một đường thẳng mà lại hướng thẳng về phía Phong Phi Duyệt. Cô gái kia vội rút người đến một góc có thể ẩn mình, cô ta vươn tay đè lại lồng ngực, sau khi nội lực bị tiêu hao hết, một ngụm máu tươi ối lên y phục dạ hành.

Thất Duệ kịp thời phản ứng, nhưng vẫn là muộn một bước, hắn vung cánh tay lên một cái, đẩy Phong Phi Duyệt vào trong tay Sách Y, tiếng kinh hô ‘cẩn thận’ của cô gái còn chưa kịp thốt ra đã tắc nghẹn giữa cổ họng, trở mắt nhìn mũi tên mang theo kinh phong kia cắm thẳng vào ngực nam tử. Cô há miệng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, không ngừng run rẩy, “Thất Duệ...”

Cặp mắt Phong Phi Duyệt đã đau đến không mở ra được, hai tay nàng dùng sức xoa mắt, khẩn trương muốn biết đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì lần đầu tiên, nàng nghe thấy Sách Y kinh hoảng như vậy.

Đầu vai, đột nhiên bị va đập, giống như muốn tháo rời cánh tay của mình xuống vậy, nàng khó khăn mở mắt, lại nhìn thấy Thất Duệ lướt ngang qua người mình, nàng còn chưa kịp vươn tay ra đỡ đã ngã xuống. Tóc dài tung bay, bị gió đêm nhẹ nhàng thổi tung, Phong Phi Duyệt vội vàng vươn tay chụp tới, lại đỡ hụt...

Rầm...

Sau lưng đập vào mặt đất cứng rắn, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy Cô Dạ Kiết giao mũi tên trong tay vào tay người khác, sải bước tiến lên.

“Chủ thượng!” Đám người bên cạnh kinh hãi, rối rít vây quanh Thất Duệ không để cho ngự lâm quân công kích lên đây.

Phía dưới, vết máu đỏ thẫm theo phần lưng chảy ra, lập tức tràn đến bên chân Phong Phi Duyệt, Cô Dạ Kiết đi lên trước, con người sắc bén như lang hổ quét quanh bốn phía, “Đi lên lục soát!”

“Dạ!”

Cô gái phía trên đè một tay trước ngực, thò đầu ra nhìn thấy phía dưới đang rối loạn một mảnh liền nhanh chóng rút người lại, hai tay xuôi bên người siết lại thật chặt, không ngờ, Thất Duệ lại bất chấp đẩy Phong Phi Duyệt ra.

Ảo não nhanh chóng đứng dậy, bước chân cô ta hỗn loạn nhảy xuống khỏi mái hiên, bỏ chạy thục mạng.

>\$ug

194. Chương 193: Chạm Một Bước Cuối Cùng

Chương 193: Chạm một bước cuối cùng

Có lẽ, giữa bọn họ thật sự vĩnh viễn chỉ thiếu một bước này...

Phong Phi Duyệt nhìn hần rơi xuống đất như vậy, trông mắt bị xé toạc, đau đớn, như vạn kiếp bất phục.

“Thất Duệ!” Sách Y tiến lên đầu tiên, đôi môi tái nhợt run rẩy, hai tay dùng sức men theo miệng vết thương kịch liệt xé toạc vạt áo trước của nam tử, theo một tiếng ‘roạt’, tiếp theo xé rách y phục bị máu tươi nhuộm đỏ bên trong, lộ ra lồng ngực nhìn thấy mà ghê.

Phong Phi Duyệt ngơ ngác một chỗ, Sách Y xé một miếng vải trên áo thấm bớt máu trên vết thương của Thất Duệ, bàn tay nhỏ nhắn khấn trương khi chạm đến lồng ngực nam tử thì khựng lại, “Có độc.”

Mấy vị môn chủ rồi rít tiến lên, một bên còn bận đối phó với ngự lâm quân đang lại gần, “Việc này không nên chậm trễ, mau đưa môn chủ về Độc Bộ Thiên Nhai.”

Khuôn mặt Sách Y đông cứng, ánh mắt Thất Duệ đã mờ, hai tay xuôi bên người, cũng không động đậy lấy một cái, “Không kịp nữa rồi,” Lời cô nói, mang theo nghẹn ngào, nhìn máu độc tràn ra khỏi vết thương, toàn thân đều run rẩy, “kịch độc trên đầu mũi tên, là kiến huyết phong hầu.”

“Xảy ra chuyện gì,” Trong lúc hỗn loạn, chỉ thấy Đông thái hậu vội vã bước nhanh đến, ngự lâm quân tránh ra nhường đường, người phụ nữ lập tức trông thấy Thất Duệ nằm dưới đất. Trong mắt lóe lên kinh ngạc, bà ta cố tự trấn định, thần sắc bi ai tiến lên, “Hoàng đế, xuống tay lưu tình.”

Ngoài cung, Lệ vương gia nhận được tin cũng cấp tốc chạy tới, đi vào Cảnh Dạ Cung, đã nhìn thấy Đông thái hậu bất chấp mọi người ở đây tới trước mặt hoàng đế khuyên can.

Hần muốn tiến lên, nếu để cho hoàng đế biết được thân phận của Thất Duệ, sợ là đến một chút cơ hội cứu vãn cũng không có. Cô Dạ Kiết nhìn Đông thái hậu chạy tới, một tay bà ta còn vịn lên cổ tay nha hoàn bên cạnh, “Dừng tay, hoàng thượng, Tiểu Thất là đệ đệ ruột của con, đừng tổn thương nó.”

Thanh âm Lệ vương gia còn chưa kịp ngăn cản liền mắc kẹt giữa cổ họng, con người bình tĩnh của Cô Dạ Kiết lập tức lóe lên, lạnh giọng hỏi, “Cái gì?”

“Tiểu Thất là hoàng tử, năm đó bị kẻ gian bắt cóc, bốn cung mấy ngày trước mới nhận được tin tức của nó.” Đông thái hậu sai bước đi đến trước người Thất Duệ, sắc mặt lo âu biến thành hoảng sợ, “Tiểu Thất, Tiểu Thất...”

Lệ vương gia hung hăng siết chặt nắm tay, theo như hiểu biết của hắn về Cô Dạ Kiết, cục diện bây giờ như vậy, cho dù Thất Duệ vốn có hy vọng, hiện tại, hoàng đế chắc chắn cũng sẽ nhổ cỏ tận gốc, để tránh lưu lại hậu hoạn.

Đông thái hậu ngồi xổm người xuống, con người ẩn chứa đau thương sau khi cúi thấp, dần hiện rõ vài phần đặc ý, Thất Duệ nhìn người phụ nữ trước mặt, đáy mắt thâm sâu cũng không hề có tiêu cự, nghe được một tiếng gọi kia, thể nhưng hần lại hiểu rất rõ, người này vốn không phải mẫu hậu mình nhớ nhung trong lòng. Mặc dù có hận, nhưng nhiều năm cô quạnh như vậy, lại không thể khiến hần chân chính đi hận Đông thái hậu.

Phong Phi Duyệt ngồi xổm xuống, ngay cả Cô Dạ Kiết cũng theo sát lên một bước, Lệ vương gia không dám biểu lộ quá mức rõ rệt, chỉ là cổ nén rung động trong lòng tiến lên.

Thấy trông mắt nam tử sắp khép lại, trong đầu óc trống rỗng, đột nhiên nhớ đến một thứ. Hai tay Phong Phi Duyệt sờ soạng lung tung trong tay áo, động tác cuống cuồng, sau đó nắm chặt trong tay viên thuốc Mạch Thần Lại từng đưa cho nàng, “Được cứu rồi, được cứu rồi...” Nàng lệ nóng lưng trông, kéo Thất Duệ dậy, tựa vào khuỷu tay mình, “Mau mau nuốt xuống đi.”

Sách Y ngồi bệt xuống đất, Phong Phi Duyệt đưa viên thuốc đến bên khóe miệng Thất Duệ, lại thấy hần hô hấp càng lúc càng yếu, nàng vội vàng vàng dùng ngón tay đẩy hàm răng hần ra, “Mau, mau nuốt nó xuống.” Nàng khấn trương một tay nâng cằm nam tử lên, mí mắt Thất Duệ hé mở, tay phải rũ xuống một bên chậm chạp nâng lên, đưa về phía Cô Dạ Kiết.

Hoàng đế đứng ở đằng xa, nhìn bàn tay yếu ớt của hần lần nữa rơi trở về, một động tác cô sức đơn giản, lại khiến trái tim Cô Dạ Kiết nặng nề chìm xuống, giống như rơi sâu vào đáy cốc. Bọn họ vốn nên là tay chân ruột thịt, lúc trước hần vẫn nghĩ không thông, tựa như ở trong rừng Tử Vong Lâm vậy, Thất Duệ trong

một khắc cuối cùng, lại không xuống tay với hắn, bây giờ nhìn lại, chính là vì phần thân tình máu mủ tình thâm này.

Đút mấy lần, nhưng nam tử không có hơi sức nuốt xuống, Phong Phi Duyệt cuống đến không ngừng chảy nước mắt, lại lần nữa cầm viên thuốc đặt vào trong miệng Thất Duệ, nàng không chút nghĩ ngợi liền khom người xuống, đầu lưỡi cạy hàm răng khép chặt của hắn ra, dùng sức đẩy viên thuốc kia vào bên trong.

Nhìn một màn này, Lệ vương gia kinh ngạc phát hiện hoàng đế thể nhưng vẫn không hề nổi giận, trên mặt, thậm chí còn có chút khấn trương. Thất Duệ khe khẽ mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy khoe mắt Phong Phi Duyệt rũ xuống. Khỏa lệ nốt ruồi yêu mị mà cô lệ kia, giờ đây, giống như một giọt nước mắt, tựa như biến thành một giọt nước trong suốt, hắn muốn gơ tay lên, cho dù là sờ nhẹ một cái cũng được...

Thân thể, trở nên nhẹ bẫng như không, ánh đuốc sáng rực đã mơ hồ, Thất Duệ cảm thấy mệt mỏi, lúc Phong Phi Duyệt lui người ra, chỉ thấy lồng ngực hắn phập phồng kịch liệt mấy cái, trong miệng, khàn khàn giống như có lời gì muốn nói.

“Thất Duệ...” Nàng nằm rạp xuống, nước mắt lạnh như băng từng giọt từng giọt rơi lên trên mặt nam tử, toàn thân hắn giống như rã rời, một ngụm máu tươi phun lên trên mặt Phong Phi Duyệt.

Nóng, thật là nóng...

Hai mắt nhắm chặt làm thế nào cũng không dám mở ra, mùi vị tanh nồng lập tức khuếch tán, theo gương mặt chảy xuống.

Thất Duệ chỉ là không ngừng thở dốc, viên thuốc kia cũng bị phun ra, Sách Y một tay che kín mi mắt, trong đáy mắt lạnh băng, bi thương nặng nề bao trùm, “Vô dụng thôi, vô dụng thôi...”

“Không, ta không tin!” Hai tay Phong Phi Duyệt lục lọi dưới mặt đất, mười ngón tay run rẩy, nhưng thủy chung không bắt được viên thuốc kia. Cô Dạ Kiết thấy thế, ngồi xổm xuống, cầm viên thuốc thả vào trong lòng bàn tay nàng. Cô gái cúi đầu, khóc không thành tiếng, “Ta không tin...”

Cô Dạ Kiết mím chặt khoe môi, Phong Phi Duyệt nhận lấy, không kịp lau chùi bụi bẩn bên trên liền đem nó nhét vào trong miệng Thất Duệ, “Mau mau nuốt nó xuống, ta đồng ý với huynh, huynh khỏe rồi, ta liền nhớ lại huynh, chỉ cần huynh không sao, ta nhất định sẽ không quên huynh nữa, Thất Duệ, Thất Duệ...”

Đáy mắt âm đạm của nam tử, thoáng hiện lên vài phần chờ mong, Phong Phi Duyệt nhìn đến chân thành, không ngừng lặp lại nói, “Nuốt xuống, nuốt xuống là tốt rồi.”

Thất Duệ kéo khoe miệng, viên thuốc kia chảy xuống cổ họng hắn, nam tử dùng hết khí lực toàn thân, đến khi Phong Phi Duyệt cho rằng hắn sắp nuốt xuống rồi, lại thấy lồng ngực hắn lần nữa phập phồng kịch liệt. Nàng sở hải gơ tay che kín miệng nam tử, “Đừng phun ra, Thất Duệ, nuốt xuống, chỉ một chút này nữa thôi...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dơ bẩn không chịu nổi, hắn thể nhưng một chữ cũng không thốt ra được, một cổ xung lực cực đại từ trong cổ họng xông lên, máu tươi phun ra lại theo khe hở ngón tay của Phong Phi Duyệt tràn ra ngoài. Hắn cất lực thở dốc, gương mặt tuấn tú gấp đến độ đỏ bừng, nàng dù thế nào cũng không chịu buông tay, hai bàn tay, cùng với cánh tay đều là máu.

“Buông hắn ra!” Sách Y dùng sức hất khuỷu tay nàng, Phong Phi Duyệt bị té ngã sang một bên, nàng không để ý đến đau đớn, giống như một con rối chỉ là không ngừng lặp lại động tác kia. Hai tay gắt gao che miệng Thất Duệ lại, tiếng khóc, cuối cùng biến thành khản cầu, “Huynh nuốt xuống đi, nuốt xuống đi...”

Nước mắt, từng giọt từng giọt, tí tách rơi lên trên mặt nam tử, hắn muốn nói, ‘Duyệt Nhi, đừng khóc’...

Cặp đồng tử tà tứ mị hoặc kia, cũng ướm át theo, nàng là Duyệt Nhi mà hắn khó khăn lắm mới tìm được, hắn đã nói, sẽ không để nàng khóc nữa, hắn muốn đưa nàng rời đi. Thất Duệ đã không nói thành lời được nữa, cho dù là một cái tên đơn giản cũng không có khí lực gọi ra, khó khăn nâng tay lên bắt lấy bàn tay của cô gái, dùng sức nắm chặt...

Duyệt Nhi...con người, có được bao nhiêu cái ‘kiếp sau’ đây? Hắn từng nói, hắn chậm một bước, bỏ lỡ, là cả một đời. Nếu như, nàng thật sự không bao giờ nhớ lại ta nữa... như vậy, kiếp sau ta lại tiếp tục chờ nàng

có được không? Đến lúc đó, đổi lấy nước mắt của nàng, vì ta lưu lại khóa lệ nốt ruồi kia, nàng tìm đến ta, được chứ?

Phong Phi Duyệt không nghe thấy được bất cứ điều gì, chỉ là kiên trì lặp lại động tác kia, Thất Duệ nhìn gò má nàng, hẳn muốn nói với nàng rất nhiều, ‘Duyệt nhi, xin lỗi’...

Lúc ta nhận ra nàng, đã quá muộn, để nàng phải chịu nhiều cực khổ như vậy. Hẳn muốn nói với nàng biết bao, ‘cho hẳn thêm một cơ hội nữa, đến lúc đó, hẳn chắc chắn sẽ không quên nàng’.

Tay, nhẹ nhàng kéo bàn tay Phong Phi Duyệt xuống, máu tươi không ngừng tràn ra, ngay tiếp theo cả viên thuốc cũng phun ra. Nàng mờ mịt không biết phải làm sao, ngón tay mở rộng, trống không. Trong lòng bị bi thương vô tận lấp đầy, giống như đến tim cũng bị xé toạc, Phong Phi Duyệt không biết tại sao mình lại đau như vậy, nàng dè người xuống, trán gắt gao tỳ lên trán nam tử.

Khoảng cách gần như vậy, hai vai nàng không ngừng run rẩy, một tay giữ sau gáy nam tử áp chặt hẳn vào người mình, “Thất Duệ...” Có thể ghi nhớ, cũng chỉ có mỗi cái tên này mà thôi.

“Đừng... đừng mà...” Tiếng khóc của Phong Phi Duyệt, dần biến thành tiếng gào thét, như khốn thú bị thương không biết làm thế nào để chống lại cơn bùn ngủ, Cô Dạ Kiết nhìn nàng quỳ sụp dưới mặt đất, bóng lưng, bi thương mà thống khổ.

Thất Duệ tựa vào trước ngực nàng, hẳn muốn bảo nàng đừng khóc nữa, lại vô lực không có chút hơi sức. Bàn tay rũ xuống mặt đất khó khăn giơ lên, ngón tay thon dài nắm lại, một ngón tay nhẹ nhàng chạm lên khóa lệ nốt ruồi của cô gái. Đường như đã trải qua mấy kiếp, trong mắt Phong Phi Duyệt bỗng dần dần hiện ra từng mảng ký ức bị phá tan thành mảnh nhỏ, cây hoa anh đào quen thuộc kia, nàng không nhìn thấy rõ, nhưng mơ hồ có thể thấy được một nam tử nhẹ nhàng chạm lên khóe mắt của mình, ghi dấu lại kiếp sau, ẩn ký mà hẳn muốn tìm kiếm.

“Ta nhớ ra rồi...” Phong Phi Duyệt kêu lên, khóe mắt, chợt buông lỏng, tay nam tử cũng đã trượt xuống, nàng vội vàng muốn bắt lấy, nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm nhau, lại chậm một bước. Thất Duệ khép hai mắt lại, “nhớ ra”, hai chữ này, hẳn đợi cả đời, nhưng thủy chung vẫn không chính tai nghe được.

Nàng ngơ ngẩn, hai tay cứng nhắc ôm nam tử, Phong Phi Duyệt rũ rèm mắt xuống, lại phát hiện hẳn giống như ngủ thiếp đi rồi vậy, cực kỳ an tường. Nàng nhắc tay áo lên, cẩn thận lau đi vết máu bên khóe miệng hẳn, lông mi nồng đậm, tròng mắt khép lại nhưng vẫn còn quyến luyến, Phong Phi Duyệt dơ dợ giơ tay lên, mà đầu ngón tay, lại thủy chung không chạm lên khóe mắt hẳn.

“Xin lỗi...” Nàng dùng lực đè nam tử vào lồng ngực mình, chiếc cầm thon nhọn gắt gao tỳ lên đỉnh đầu nam tử, “Xin lỗi, xin lỗi...”

Nếu quả thật có kiếp sau, vậy thì hãy quên ta đi. Nước mắt Phong Phi Duyệt rơi như mưa, nàng ôm thật chặt, đối với người nam nhân này, nàng đã định trước là mắc nợ cả đời. Một tay nhắc đầu nam tử lên, nàng vùi sâu khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ vẫn còn hơi ấm của hẳn, đối với ký ức kiếp trước, nàng chỉ có thể nhớ lại cảnh tượng cuối cùng, rốt cuộc là chân tình như thế nào, khiến Thất Duệ kiên trì như vậy...

“A...” Phong Phi Duyệt ngửa đầu, hét to một tiếng, đau đớn tích tụ trong lòng, phúc chốc liền bộc phát.

“Chủ thượng...”

“Chủ thượng...” Mấy tên môn chủ rồi rít quỳ xuống, không khí đè nén bi thương làm người ta không nhịn được đau xót.

“Này...” Thanh âm của Thất Duệ, tựa như vẫn đang ở bên tai, đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, “Lần trước ở Lạc Thành, tư vị bị người ta cưỡng bức, thế nào?”

Khi đó, có lẽ cũng không ai ngờ được rằng sẽ có ngày hôm nay...

Từ sau khi hẳn lấy lại ký ức, kiên định của hẳn, càng trở nên chấp nhất.

Hẳn nói, ta, là khóa lệ nốt ruồi dưới mắt nàng.

Hẳn nói, ta và nàng chỉ là đi chậm một bước...

Nhưng...

Thật sự chỉ là một bước thôi sao?

Nàng ngơ ngác sững sờ, gò má tựa lên đỉnh đầu Thất Duệ, có lẽ, mỗi lần gặp hấn nàng không nên dùng giọng điệu hung dữ như vậy, nàng khó mà tưởng tượng được, nếu đổi lại mình là Thất Duệ, mà đối phương ngay cả một chút ký ức cũng không có, như vậy sẽ đau đớn đến mức nào...

Phong Phi Duyệt cẩn thận từng chút từng chút một đặt Thất Duệ nằm xuống đất, muốn đứng dậy, lại cảm thấy trước mặt một hồi choáng váng, cả người nhả nhào xuống. Cô Dạ Kiết chỉ thấy trước mắt thoáng qua, gang rộng hai tay thuận thể đỡ được nàng, “Duyệt Nhi...”

“Thả bọn họ đi đi.” Phong Phi Duyệt nhú chặt chân mày, thần sắc thống khổ dị thường, “Kiết, tim thiếp đau quá.”

Bàn tay Cô Dạ Kiết bao trọn bàn tay nhỏ nhắn của nàng, cúi người, tay kia ôm nàng lên bước đi ra khỏi Cảnh Dạ Cung, “Mau, đi mời Mạch y sư tới.”

Xuyên qua khuỷu tay nam tử, nàng nhìn thấy Thất Duệ cô cô độc độc nằm dưới đất, lá đỏ bay lượn đầy trời rơi xuống một góc, rải lên mái tóc đen nhánh xòa tung dưới thân nam tử, Sách Y phủ nhẹ một mảnh lá rụng phủ trên người hấn, vươn tay nắm lấy vai nam tử kéo hấn ngồi dậy.

Phong Phi Duyệt co rúc trong ngực Cô Dạ Kiết không nhúc nhích, Lệ vương gia sai bước đi tới bên cạnh Thất Duệ, cuối cùng tầm mắt biến mất trong khúc rẽ Cảnh Dạ Cung.

Hoàng đế ôm nàng đi thẳng về Phượng Liễm Cung, Mạch Thần Lại nhận được tin cũng không chút trì hoãn chạy tới, vừa đặt Phong Phi Duyệt lên trên giường, một khắc sau nam tử liền bước vào nội điện.

Khắp người nàng đều là máu, Mạch Thần Lại bước nhanh đến, miễn thỉnh an sau đó lập tức ngồi xuống trước giường.

Phong Phi Duyệt ngửa mặt lên trên, hai tay đè chặt lồng ngực, thân thể không ngừng lăn lộn qua lại, “Mạch y sư, sao đột nhiên lại như vậy?”

Mạch Thần Lại nắm cổ tay nàng, năm ngón tay đè lên tĩnh mạch, mạch tượng Phong Phi Duyệt cực kỳ hỗn loạn, hấn bình tĩnh lại, lại kinh ngạc phát hiện một mạch bất thường vọt thẳng lên tim.

“Mau, đem ngân châm tới đây.”

“Dạ.” Lâm Doãn cùng đi theo sau tiến lên, trong tay vừa vặn đã chuẩn bị sẵn ngân châm đưa tới tay Mạch Thần Lại, hấn lấy ra một cây, cắm vào tĩnh mạch trên tay cô gái.

Nam tử đứng lên canh chừng trước giường, mạch tượng kia, lại là phu thê quần của nàng lâu nay không phát tác, bên cạnh, hoàng đế lo lắng không yên, nhưng không hề có chút cảm giác khó chịu nào, Mạch Thần Lại nhú chặt mày kiểm, hai người cũng không đồng thời phát tác, hơn nữa, từ mạch tượng nhìn lại, một mạch trên người Phong Phi Duyệt, lại bị phá vỡ vô cùng dị thường.

Hai tay dưới tay áo nắm lại thật chặt, Mạch Thần Lại lo lắng ngập đầu, trong lòng lại càng không dám lơ là một khắc nào, mạch tượng này nếu như có thể phá giải, phu thê quần trên người Phong Phi Duyệt liền có thể giải đi, nếu không, cũng chỉ có một con đường chết.

Cảnh Dạ Cung.

Ngự lâm quân bao vây bốn phía đã rút lui toàn bộ, Thi tiếp dư thay y phục dạ hành xong, lão đảo chạy vào.

“Nương nương...” Đào Tâm thấp tha thấp thỏm tiến lên đón, “nô tỳ tìm người một lúc lâu, người đi đâu vậy.”

Thi tiếp dư thở gấp không thốt ra được một câu nào, lồng ngực nặng nề không thôi, cô ta chống một tay lên vách tường, khóe mắt liếc qua vết máu còn chưa kịp dọn dẹp kia, cả người hôn mê bất tỉnh.

195. Chương 194: Bảo Vệ Mạng Của Ai

Chương 194: Bảo vệ mạng của ai

Đào Tâm khó khăn lắm mới đưa được cô ta vào trong phòng, Thi tiếp dư thủy chung mơ mơ hồ hồ, hơn nữa còn không ngừng ỏi ra máu.

“Ngự y, nương nương đây là bị làm sao?”

Sắc mặt Lý ngự y nặng nề, ngón tay đặt lên tĩnh mạch cô ta không rời khỏi một khắc, trong ánh mắt lo lắng khắc khoải của Đào Tâm, ông ta đứng dậy lắc đầu nói, “Bệnh cũ của nương nương tồn đọng nhiều năm đột nhiên phát tác, vừa nãy, nhất định là khiến toàn bộ nội lực tiêu hao hết, bây giờ, sợ là đèn cạn dầu rồi.”

“Cái gì?” Đào Tâm há miệng, hai tay dùng sức lôi kéo ống tay áo ngự y, “Lý ngự y, ngài thử chẩn mạch lại lần nữa xem, mặc dù thường ngày thân thể nương nương vô cùng yếu ớt, nhưng... nhưng cũng sẽ không đột nhiên cứ vậy mà...”

Người đàn ông nhìn Thi tiếp dư thoi thóp một hơi trên giường, vẫn lắc đầu một cái nói, “Bệnh này của nương nương vốn không phải chuyện ngày một ngày hai, hôm nay phát tác mạnh như vậy, chắc hẳn có liên quan đến việc nương nương sử dụng nội lực, hàn khí lúc trước đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, ta cũng không còn cách nào khác.”

Đào Tâm buông thõng hai tay, tròng mắt Thi tiếp dư đang khép chặt bỗng nhiên hé mở, vừa vặn nghe được cuộc nói chuyện của hai người, cô ta chống khuỷu tay, giùng giàng muốn ngồi dậy.

“Nương nương...” Đào Tâm thấy thế vội tiến lên đỡ, “ngự y nói để người ngủ ngơi nhiều một chút, qua vài ngày nữa là sẽ ổn thôi.”

Thi tiếp dư thở gấp, một câu cũng nói không ra hơi, toàn thân lại càng mềm nhũn không có nửa điểm khí lực, “Đào Tâm, người đừng gạt ta nữa... ta, bản thân ta biết rõ.” Cô ta ngược mắt nhìn quanh bốn phía, bàn tay đè ép trước ngực, “Hoàng... hoàng thượng đâu?”

“Nương nương,” Đào Tâm cúi đầu, vươn tay chỉnh sửa góc chăn hai bên vai cô ta, “hoàng hậu đột nhiên phát bệnh hiểm nghèo, hoàng thượng đang ở bên Phụng Liễm Cung.”

“Phụng Liễm Cung,” Tròng mắt cô ta ảm đạm, thân thể tựa vào khung giường cũng không nhúc nhích, “Lý ngự y, người hãy thành thật nói cho bổn cung biết, ta... ta còn bao nhiêu thời gian?”

Người đàn ông cúi thấp đầu, từ mạch tượng của Thi tiếp dư nhìn lại, bây giờ cũng chỉ là một ánh đèn lóe lên lần cuối mà thôi, sợ là chỉ có thể qua được tối nay, “Nương nương tha mạng, vì thần đáng chết.”

Nhìn ông ta khụy hai gối mềm nhũn trước giường, tầm mắt Thi tiếp dư cũng rơi xuống theo, thân thể cô ta cứng ngắc, vô lực thả phịch người lên kệ giường, “Lý ngự y, liệu có phải người nhầm rồi không, bổn cung ngủ một giấc là đã đỡ hơn nhiều rồi.” Thanh âm cô ta khản trương, bắt lấy tia hy vọng cuối cùng kia, Đào Tâm cũng lo lắng không yên, nhìn về phía ngự y vẫn quỳ gối ở đó.

Lý ngự y cup mắt, thân thể khẽ cong, hai tay nằm rạp xuống đất, “Nương nương thứ tội.”

Toàn thân Thi tiếp dư giống như bị rút sạch khí lực, tứ chi thân thể đột nhiên lạnh cóng không thôi, cô ta kéo chăn găm bao bọc toàn thân mình, run lấy lấy, “Lạnh quá, lạnh quá...”

Đào Tâm bước nhanh tiến lên, không để ý nhiều như vậy khom lưng ôm lấy cô ta, “Nương nương...” Hai tay vừa mới chạm đến đầu vai cô gái, lập tức rút lại, Đào Tâm tròn mắt hạnh, nhìn hàn khí ngùn ngụt không ngừng tỏa ra từ trên người Thi tiếp dư, “Sao có thể như vậy?”

“Mau, mau đi mời Mạch y sư.” Lý ngự y không chút nghĩ ngợi đứng dậy, giơ tay đẩy Đào Tâm một cái, “Còn ngờ ngác ra đó làm gì, bây giờ chỉ có Mạch y sư có thể tạm thời giữ được mạng của nương nương, nhanh đi...đúng rồi, cho người chuẩn bị ít nước nóng tới đây, bịt kín hai chân hai tay của nương nương để giữ nhiệt.”

“Dạ,” Đào Tâm hốt hoảng trả lời, vừa định xoay người chạy ra ngoài, liền bị Thi tiếp dư cuống quít bật dậy kéo lại, “Đào Tâm.”

“Nương nương...,” Cô gái xoay đầu, tròng mắt đã ngấn đầy lệ, thân thể lại càng hoảng loạn không yên. Thi tiếp dư chống một tay lên mép giường, thân thể yếu ớt tựa vào khung giường, dùng sức thở ra vài hơi, lúc này mới vô lực nói, “Gọi hoàng thượng đến đây.”

Đào Tâm khẽ chớp mắt, lệ rơi đầy mặt, nặng nề gật đầu, “Nô tỳ biết rồi.”

Thi tiếp dư lạnh đến co rúc toàn thân thành một khối, nha hoàn cung nhân chờ đợi ngoài điện vội vã chạy tới, mở lò sưởi lên, từng chậu nước nóng lớn lần lượt bưng vào. Khăn sạch trắng tinh được nhúng qua nước nóng, dùng sức xoa bóp tứ chi cô ta, mỗi đầu ngón tay đều giống như bị đông cứng, mở cũng không mở ra được. Thân thể dần dần suy yếu, trong bụng, càng truyền đến đau đớn xuyên tâm.

Phượng Liễm Cung.

Hoàng đế một khắc cũng không rời, Phong Phi Duyệt mặc dù bị ngân châm khổng chế, nhưng vẫn như cũ, thông khổ không ngừng lẫn lộn, “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Trên trán Mạch Thần Lại tủa một lớp mồ hôi dày, hai mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nàng, chỉ sợ xảy ra chút sơ suất nào, “Bẩm hoàng thượng, nương nương vốn có bệnh tim, vừa rồi bị thương quá độ, khiến tim bé tắc, khó có thể khỏi hẳn.”

Cô Dạ Kiết khom lưng ôm nàng vào lòng, Phong Phi Duyệt cắn môi, cổ nện đau không chịu kêu ra tiếng, nhìn môi trái tim loang lổ vết máu, nam tử dùng sức kéo cằm nàng ra, hai tay nàng cầm lấy cánh tay hắn, liền dùng sức cắn lên một cái.

“Hoàng thượng...”

Lý công công do dự đứng ngoài điện, không biết có nên đi vào hay không, Cô Dạ Kiết cũng không thém nhú mày một cái, vòng tay ôm chặt bả vai Phong Phi Duyệt, “Ra ngoài.”

Lý công công sợ tới run lấy bẫy, vừa mới bước ra ngoài, liền thấy Đào Tâm sắp đến, “Lý công công, hoàng thượng đồng ý gặp nô tỳ rồi sao?”

Ông ta giơ tay kéo cổ tay Đào Tâm, lôi cô ta ra xa vài bước, “Lúc này cô đừng đến làm loạn thêm nữa, mau trở về đi.”

“Lý công công,” Đào Tâm khẩn trương nắm ống tay áo ông ta không buông, “không phải vạn bất đắc dĩ, nô tỳ chắc chắn sẽ không đến, bây giờ tính mạng Thi tiếp dư bị đe dọa, Lý công công, ngài không thể thấy chết mà không cứu.”

“Không phải là không cứu, nhưng mà cô xem hoàng thượng...” Lý công công lâm vào tình thế khó xử, Đào Tâm thì lòng nóng như lửa đốt, thừa dịp Lý công công do dự, đẩy ngã thân thể ông ta đang chắn trước mặt ra, xông vào bên trong.

“Haiz...” Lý công công cuống quít vươn tay, lại chụp hụt.

Phong Phi Duyệt không hiểu vì sao lại đau như vậy, nàng cuộn người thành một đoàn, được Cô Dạ Kiết gắt gao ôm vào trong ngực. Đào Tâm còn chưa kịp thở ra một hơi, nhìn thấy thân ảnh màu vàng kia, hai gối ‘bịch’ một tiếng quỳ rạp xuống đất, tiến lên, “Hoàng thượng, cứu Thi tiếp dư với...”

Tuần nhan hoàng đế đầy khó khăn quay lại, Phong Phi Duyệt vã đầy mồ hôi, cũng vô lực nhìn về phía Đào Tâm, “Vừa rồi Lý ngự y nói, nương nương...” Cô gái đột nhiên bật khóc thành tiếng, đứt quãng nói không ra lời, “nương nương sợ là không qua được đêm nay.”

“Cái gì?” Cô Dạ Kiết kinh ngạc, như bị sét đánh, thân thể Thi tiếp dư yếu ớt là sự thật không thể chối cãi, nhưng tin dữ đột ngột ập đến như vậy, thật sự khiến hắn không tin nổi, “Không qua được đêm nay?”

“Hoàng thượng...” Đào Tâm cúi người xuống, không ngừng đập đầu lên nền đất, “Lý ngự y nói bệnh cũ của nương nương tái phát, bất kỳ dược vật nào cũng không khắc chế được, bây giờ chỉ có thể cầu Mạch y sư, nương nương mới có hy vọng sống thêm vài ngày.”

Hoàng đế đứng dậy, gương mặt tuần tú tràn đầy khấn trương, mấy năm này, hắn vẫn cẩn thận che chở, sợ nhất chính là có ngày hôm nay, “Mạch y sư, người đi theo cô ta đến Cảnh Dạ Cung một chuyến.”

“Hoàng thượng...” Thanh âm Mạch thần Lại trầm ổn, đối với khóc lóc cầu xin của Đào Tâm, cũng chẳng quan tâm, tâm tư hoàn toàn đặt hết lên người Phong Phi Duyệt, “Nương nương tối nay, cũng là kiếp nạn một sống hai chết, vi thần không dám giấu giếm, trong hai người, thần chỉ có thể bảo vệ tính mạng của một người.”

Kinh ngạc, đầu chỉ có hoàng đế, một tay Phong Phi Duyệt đè chặt trước ngực, bàn tay nắm lấy tay áo Cô Dạ Kiết trầm xuống, năm ngón tay cảm thấy vô lực. Nàng không muốn nhìn thấy hoàng đế do dự, càng không muốn nhìn thấy hắn áy náy. Mạch Thần Lại siết chặt tay, hắn thay nàng nghĩ, là một đáp án hoàng đế cho nàng, cũng là một lời nói có thể khiến mình an tâm. Nam tử yên lặng quyết định, nếu Cô Dạ Kiết muốn giữ Thi tiếp dư, hắn, cũng chỉ có thể liều chết trái lệnh.

Hoàng đế đứng trước giường, bóng lưng tiêu điều bị kéo ra thật dài, Phong Phi Duyệt ngược đầu, nhìn về mặt kiên định của hắn, có một khắc như vậy, lại đột nhiên dao động. Không phải là nàng không tin, nhưng mà trong lòng, vẫn còn lo sợ, năm ngón tay mảnh khảnh nắm thật chặt, sau đó buông ra...

Khi bàn tay trượt qua ống tay áo hắn, rơi lên lòng bàn tay nam tử, tim Phong Phi Duyệt nhú căng đau đớn, chính vào lúc đầu ngón tay lướt qua nhau, tay mềm lại bị bắt lấy, bị hắn vững vàng nắm trong tay. Nàng sững sờ, ngẩng đầu lên, Cô Dạ Kiết kiên định xoay người, ngồi thẳng xuống giường phượng, “Gọi quốc sư đến Cảnh Dạ Cung đi.”

“Hoàng thượng...” Giọng nói của Đào Tâm, đã tràn ngập tuyệt vọng, cô ta chống hai tay hai bên, không ngừng dập đầu, “Nô tỳ đã xin chỉ thị rồi ạ, quốc sư hôm nay đã xuất cung, phải ba ngày sau mới có thể trở lại, hoàng thượng... nương nương đợi không được a...”

Phong Phi Duyệt níu chặt Cô Dạ Kiết, nếu như hắn đã đưa tay cho mình, nàng cũng sẽ không buông ra, cảm nhận được nam tử đang run rẩy, nàng cũng không nói tiếng nào, cả Phượng Liễm Cung chớp mắt liền yên ắng không một tiếng động, bức bối vô cùng.

Đào Tâm ý vị khóc thút thít, gắt gao nương nhờ, Phong Phi Duyệt ngược mắt nhìn gò má Cô Dạ Kiết, lại thấy trong đôi đồng tử màu hổ phách kia, thậm chí có vài phần trong suốt, hắn trở tay một cái, vùi đầu lên cần cổ nàng, “Lý công công...”

Lý công công đang không biết phải làm sao nghe gọi, vội vàng tiến lên, “Hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết đột nhiên im lặng, trầm mặc một hồi lâu, khiến mọi người xung quanh đều thấp thỏm lo sợ, hắn uể ỏi đóng chặt con ngươi, một tay, bỗng nhiên vỗ nhẹ lên lưng Phong Phi Duyệt mấy cái, “Gọi tất cả ngự y trong ngự y viện, toàn bộ đến Cảnh Dạ Cung.”

Thân thể Đào Tâm xụi lơ ngã bệt xuống đất, Lý công công tiếp lệnh, bước nhanh ra ngoài. Nghĩ đến tất cả những đau khổ mà Thi tiếp dư phải chịu ở Cảnh Dạ Cung, cô ta không cam lòng, quỳ gối tiến lên hai tay dùng sức ôm chân Cô Dạ Kiết, “Hoàng thượng, nương nương bây giờ phải chịu đau đớn của hàn độc, toàn bộ thân thể suýt chút thì đông cứng, các ngự y đã hết cách, hoàng thượng, người hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, có thể cứu được nương nương chỉ có Mạch y sư...” Tiếng khóc sục sùi, dần biến thành tuyệt vọng, cô ta cùng đường bí lối, chỉ có thể nắm vạt áo Mạch Thần Lại không buông, “Mạch y sư, ngài cứu nương nương với, chỉ có ngài có cách...”

Nam tử chỉ là liếc mắt một cái, trước kia, đôi mắt ấy dịu dàng mà nhu hòa, bây giờ bỗng nhiên trở thành khinh thường, hắn nhẹ nhàng tránh ra một cái, vài bước đi đến bên cạnh Cô Dạ Kiết, đưa tay nhận lấy khăn ướt Lâm Doãn đưa tới, động tác ôn nhu đặt lên trán Phong Phi Duyệt, “Gắng nhịn một chút, sau này, cũng sẽ không đau nữa.”

Phong Phi Duyệt không hiểu ý tứ trong lời hắn nói, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu, nằm trở lại, Lâm Doãn thấy Đào Tâm vẫn còn quỳ gối ở đó, liền tiến lên khuyên nhủ, “Trở về đi, có lẽ còn có thể gặp chủ tử của cô một lần cuối.”

Cô ta kinh ngạc đứng dậy, bây giờ, mình làm sao còn mặt mũi trở về gặp Thi tiếp dư, Đào Tâm nâng ống tay áo lên dùng sức lau chùi cặp mắt, bước chân, càng thêm cứng đờ, bước ra ngoài.

“Duyệt Nhi,” Hoàng đế vạch mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của nàng ra, “trẫm, không có lựa chọn nào khác.”

Nước mắt Phong Phi Duyệt đã ngừng, lại lần nữa tràn ra, nàng vòng một tay ra sau gáy nam tử, để hắn vùi vào cần cổ mình, nàng biết, Cô Dạ Kiết không phải người vô tình, “Xin lỗi, thiếp suýt chút nữa cho rằng, người chàng buông tay... vẫn là thiếp.”

Hắn không nói thêm gì nữa, lựa chọn như vậy, không khác nào khoét một miếng thịt trong lòng hắn, nắm ngón tay, cùng nàng đan chặt, Phong Phi Duyệt cảm nhận được từng cơn run rẩy từ đầu ngón tay nam tử, chỉ có nắm thật chặt, đây, có lẽ chính là kháng khí kề cận nhau trong miệng người đời đó sao?

Mạch Thần Lại đứng ở đằng xa, hai tay xuôi bên người, nhìn bóng lưng kiên nghị của hoàng đế vùi trong lồng ngực cô gái, màu vàng tươi tôn quý, bây giờ đã cùng tựa vào nơi an bình nhất. Nam tử chôn sâu gương mặt tuần tú lên cần cổ nàng, tâm thình bị đè nén, chỉ lộ ra một chút bên tai nàng, Mạch Thần Lại tựa thân thể sang bên, vòng hai tay trước ngực, nhìn bóng dáng hai người suy nghĩ đến mất hồn.

Lâm Doãn tiến lên vài bước, an tĩnh đứng bên cạnh Mạch Thần Lại, nhìn vẻ phức tạp trong mắt hắn, điều duy nhất cô có thể kết luận chính là, hắn lúc này, trong lòng, ít nhất không còn khổ sở nữa.

“Jia...”

“Jia...”

Bên ngoài cung, cô gái giơ roi giục ngựa, móng ngựa lộc cộc dồn dập, bầu trời đêm vốn đang tiêu điều bị xé toạc ra một đường lãnh liệt. Nhánh cây vắt ngang qua, đánh lên trên mặt nhưng lại không có chút cảm giác nào, bị gió lạnh thổi, cảm giác tê cóng trên mặt tựa như thấm vào tận khung xương.

Trước người, nam tử an tường tựa lên đầu vai cô, hết như đang ngủ say vậy, Sách Y vòng một tay quanh thắt lưng hắn, tay kia vung roi giục ngựa, thân thể nặng nề đè lên, nhưng đã không còn hơi ấm nữa.

Cô không biết, mình cư nhiên còn biết khóc, còn có thể chảy nước mắt như thế này.

Cô từng nói, Thất Duệ nhất định sẽ hối hận, nhưng mà hôm nay, người hối hận lại là cô...

“Ta không nên để cho huynh biết.” Thanh âm khản đặc, cô dùng sức kéo roi ngựa lên, mái tóc xỏa tung bay múa bi thương, kiêu diễm biến thành hỗn loạn.

Mấy tháng trước, Độc Bộ Thiên Nhai.

“Ta thật sự không hiểu nổi, thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, ngươi vì sao không thể không có cô ấy?” Sách Y tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh Thất Duệ.

Đôi mắt đang khép hờ của nam tử liền mở ra, liếc nhìn cô, “Trên đời này, không có thứ gì không thể có được.”

“Sao lại không được,” Sách Y chống hai tay bên người, “ngươi để cô ấy tự do là được rồi.”

Tuần nhan Thất Duệ sa sầm, một tay chống lên nửa gò má tà mị, sắc mặt, có chút ngờ vực, “Ta chỉ là cảm thấy, nàng ta có chút quen thuộc mà thôi, rất hiếm kỳ.”

Sách Y vung tay một cái, vẻ mặt lại cực kỳ bất đắc dĩ, “Cái lý do chết tiệt gì vậy, chẳng lẽ, ngươi vẫn còn nhớ* cô ấy?”

(Nhớ trong từ ghi nhớ)

]

196. Chương 195: Hứa Với Nàng Mãi Mãi

Chương 195: Hứa với nàng mãi mãi

Bàn tay hần bưng chén trà xanh khựng lại, con người chứa đầy nghi hoặc, “Ta không nên nhớ nàng ta sao?”

Sách Y nghiêng ngẫm ý tứ trong lời hần nói, một tay chống cằm, ngón trở gõ nhẹ lên hai gò má, “Người tất nhiên nên nhớ cô ấy, đó là người nợ cô ấy.”

Thất Duệ giơ tay xoa mí mắt, ánh mắt chìm xuống, “Ta nợ nàng ấy, là cái gì?”

Sách Y đối diện tầm mắt đột ngột của hần, khẽ chau mày, có chút do dự, “Giữa các người vốn nên hữu tình, nhưng mà đã bỏ lỡ rồi.”

Thất Duệ đặt chén trà trong tay xuống bàn, hần nghĩ đến tất cả những rung động khi mình nhìn thấy khoảnh khắc ruồi dưới khóe mắt Phong Phi Duyệt, “Nói rõ một chút.”

“Có một loại tình cảm, dùng cách nói của Miêu Cương chúng ta, chính là có thể tiếp diễn sang kiếp sau, người cảm thấy quen thuộc cũng không phải vô duyên vô cớ, mà là, có một vài chuyện người nên nhớ, chỉ có điều còn chưa tới lúc.” Sách Y đứng dậy, cô cũng không ngờ rằng, bản thân mình vô tình nhắc đến vài câu, không lâu sau lại làm cô hối hận không kịp.

Về mặt Thất Duệ đầy nghi hoặc, thần sắc cũng nặng nề thêm mấy phần, “Ta vẫn cho rằng, nàng ấy là người của hoàng đế, ta mới có loại cảm giác muốn đoạt lại đó.”

“Sớm muộn cũng sẽ có ngày, người nhớ lại,” Sách Y chống hai tay lên mép bàn, “không cần biết là sớm hay muộn, các người chung quy sẽ nhớ lại nhau.”

Thất Duệ nghe ra được ý tứ trong lời Sách Y nói, bàn tay lập tức bắt lấy cổ tay cô, “Giữa bọn ta có chuyện gì? Nếu cô biết, nhất định cũng sẽ có cách khiến ta hiểu.”

“Biết quá sớm, đối với người không có lợi.” Sách Y nhẹ nhàng tránh đi, “thiên cơ bí mật, không thay đổi được.”

Thất Duệ nhìn sườn mặt của cô gái, đáy lòng đột nhiên có loại cảm giác nặng nề, giống như là một vài chuyện cũ bị đè ép đã lâu, đang từ từ lan ra, “Nếu sớm muộn gì cũng biết, còn không bằng hiểu sớm hơn một chút.”

Sách Y thẳng thắn đối mặt, cô ngồi xuống lại chỗ ngồi lúc đầu, mặc dù cô am hiểu tà thuật vu cổ, nhưng cũng không tin vào ông trời, “Ta sợ, có một ngày người sẽ hối hận.” Ngỡ khi do dự, nhưng cô lại muốn cho bọn họ cơ hội này, có lẽ, vốn không phải cái loại bỏ lỡ như mình biết trước cũng không chừng?

“Ta trước nay không bao giờ vì quyết định của mình mà hối hận.” Ngỡ khí Thất Duệ kiên định, thần sắc cũng lập tức trầm xuống nặng nề.

Sách Y ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn không yên lòng nói, “Người phải đồng ý với ta, mọi chuyện không thể cưỡng cầu.”

Thất Duệ tà tứ khẽ nheo con người lại, nhìn về mặt nghiêm túc của Sách Y, gật đầu.

Cô đi lên trước, giơ ngón trở tay phải lên, trong miệng nói lẩm bẩm, Thất Duệ nhìn cô tiến lại gần mình, đầu ngón tay mảnh khảnh chỉ lên lồng ngực hần, khí lực đè xuống nhẹ nhàng mà ôn nhu. Một cỗ lực đạo giống như cắt phá da thịt, thật sự xông thẳng vào tim, hữu lực mà kinh người.

Thất Duệ khép hai mắt lại, trong phòng quanh quẩn một hơi thở kỳ dị, lò hương chạm trở tử kim đứng trên án kỷ, ngoài kinh sợ, còn phát ra vài tiếng chấn động run rẩy.

Dương quang trong trẻo, thảo nguyên xanh mướt trải dài vô tận, thi thoảng, có người cưỡi ngựa bắn cung lướt qua, trong không khí, còn lưu lại hương vị cỏ tươi mát mẻ.

Một tuần mã chạy như bay, cô gái vắt vẻo trên lưng ngựa lấp cung kéo tên, cả thân thể dán lên bụng ngựa, khi con ngựa chổng vó trước lên một cái, nàng nhẹ buông tay phải ra, một tay nắm chặt cương ngựa, sau đó vững vàng ngồi lên lưng tuần mã.

“Nguyệt Nhi...” Sau lưng, một nam tử theo sát, nàng quay đầu lại nhìn một cái, khóe miệng giảo hoạt cong lên, bắt ngờ vung roi ngựa, “Jia, jia...”

Vừa mới phóng đi được vài bước, thân thể đột nhiên nặng nề, nàng định quay đầu lại nhìn xem, bên hông liền bị một cánh tay nam tử ghì chặt không thể nhúc nhích, “Chuyên tâm một chút, nhỡ lát nữa bị té ngã thành người què xem ai còn lấy muối.”

Cô gái nhìn phía trước không nói lời nào, người sau lưng thấy nàng trầm mặc, muốn tiến lại gần, sống mũi kiên nghị vừa chạm lên vai nàng, lại thấy một luồng sáng chói mắt thoáng qua, ‘pặc’ một tiếng, khuỷu tay nàng liền đập lên trên mặt hắn, “Ai u...”

Nguyệt Nhi quay đầu lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm cặp đồng tử tà mị của nam tử, “Ta cũng không nhất thiết phải gả cho người ta, đi theo phụ thân lãnh binh đánh giặc có gì không tốt chứ?”

Vừa dứt lời, tay nhỏ nhắn nắm thành quyền lại muốn công kích, nam tử kịp thời né tránh, một tay bắt lấy tay nàng nắm chặt, “Vây cũng không được, trên người ta và muối còn có hôn ước.”

“Chẳng bao lâu nữa huynh sẽ là vua, hôn ước nói ngoài miệng thì được coi là gì chứ?” Cô gái ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, một tay kia cong lên, ngón trỏ chọc chọc vào ngực hắn mấy cái, hắn cất tiếng cười to, hai chân kẹp chặt bụng ngựa nhàn nhã đi lên phía trước.

“Nguyệt Nhi yên tâm, kiếp này, ta sẽ không bỏ lại muối một mình, đó là hôn ước của hai chúng ta, có trời đất chứng giám.” Hắn nói cực kỳ nghiêm túc, con người sáng rực nhìn cô gái nở nụ cười...

Thất Duệ nhìn thấy rất nhiều, cô gái tùy ý nở một nụ cười tinh khiết mà thoải mái, tiếng cười của nàng, lại giống như từng cây từng cây châm bén nhọn vô vùng, găm vào trái tim, không kịp né tránh.

Thất Duệ nhìn thấy rất nhiều, cô gái tùy ý nở nụ cười tinh khiết mà thoải mái, tiếng cười của nàng, lại càng giống như từng cây từng cây châm bén nhọn vô cùng, đâm vào trái tim, không kịp né tránh.

“Hắc...” Đầu vai bị vỗ nhẹ một cái, Nguyệt Nhi cùng hắn đứng sóng vai, nam tử xoay đầu lại, thần thắc trên mặt ngưng trọng, tựa hồ có tâm sự gì đó.

Cánh tay dài ôm lấy eo nàng, đầu cũng theo đó tựa lên, “Muối cứ quen gọi ta như vậy, đừng để đến ngày nào đó quên mất luôn tên của ta.”

Khóe miệng nàng mím chặt, tay mềm đẩy đầu của hắn ra, “Quên đi rồi càng tốt, ai thèm nhớ huynh chứ?”

Hắn nhất quyết không buông, ôm lấy nàng nằm trên thảo nguyên rộng lớn, cô gái gối hai tay sau đầu, thích ý híp mắt, “Hắc, huynh sẽ mãi ở bên cạnh ta chứ?”

“Đương nhiên sẽ,” Nam tử xoay đầu lại, tầm mắt xuyên qua khuỷu tay rơi lên mặt nàng, “kiếp này, kiếp sau đều sẽ như vậy.”

Nàng thỏa mãn mỉm cười, xoay tầm mắt sang chỗ khác, tự nhủ trong lòng, “Ta chỉ cần kiếp này, là đã đủ rồi.”

Trên bầu trời xanh thẳm, từng đám mây trôi qua trong trẻo mà mỹ lệ, đông đưa tạo thành đủ loại hình dáng bất động, trong mắt nàng, thảo nguyên tươi xanh hoàn toàn bao trùm lên thân thể hai người, cô gái khép mắt lại, thích ý vô cùng.

Từng cảnh tượng hiện lên, bọn họ gờ roi giục ngựa, trong đồng lửa, bóng dáng bay múa của cô gái xinh đẹp tuyệt trần, vẫn là gương mặt ấy, nhưng mà nàng lúc này, lại vô cùng vui vẻ.

“Phụ thân, phụ thân...” Theo màn tơ bị vén lên, cô gái sải bước nhảy vào trong, roi ngựa trong tay quanh co mấy vòng, ngoan ngoãn nằm im, “người gọi con đến có việc gì?”

Trong nội đường, một người đang ông ngồi đó, sắc mặt nặng nề kéo xuống, bên cạnh, một người phụ nữ phong thái thanh nhã lấy khăn găm chùi khóe mắt. Nguyệt Nhi nghi hoặc không hiểu, bước vội tiến lên, “Cha, mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông không đáp lời, một tay nắm chặt thành quyền đặt trên đùi, nàng vội kéo dây roi trong tay, đi tới trước mặt phụ thân, “Mẹ, mẹ nói đi.”

“Nguyệt Nhi...” Người phụ nữ gọi một tiếng, kéo tay của nàng vỗ nhẹ mấy cái, “vừa rồi đại vương có lệnh, ba ngày sau, Mông Cổ sắp sửa kết thân cùng Hạng Việt Quốc, đến khi đó, cũng là lúc nó thừa kế vương vị.”

Nàng nghe từng câu từng chữ mẩu thân thốt ra khỏi miệng, phụ thân cúi thấp đầu, nhưng vẫn có thể thấy được tức giận ẩn nhẫn, trong doanh trướng, lửa than ấm áp tí tách vang dội, nàng mím chặt môi trái tim, một lát sau, cắn răng bật ra vài chữ, “Con đi tìm huynh ấy.”

“Nguyệt Nhi...” Nhìn bóng lưng cô gái xoay người bỏ đi, người phụ nữ đuổi sát ra ngoài mấy bước, lại thấy nàng đã nhảy lên lưng ngựa, nâng roi thúc ngựa phóng vụt đi.

Hai ngày liên tiếp, nàng đều không tìm được bóng dáng của hắn, trên thảo nguyên đã bắt đầu chuẩn bị, thậm chí ăn mừng trở thành một con đường lớn, kéo dài đến tận mây xanh.

Bóng lưng cô độc của cô gái ngồi dưới cây hoa anh đào, chân mày Thất Duệ theo dõi con người dần chìm xuống của nàng mà xoắn chặt lại một chỗ, lúc này, hắn không tìm được chính mình đã đi đâu.

Đó là nơi bọn họ thường hẹn ước, nàng ngồi dựa dưới tàng cây, khí hậu phương bắc rất lạnh, nàng co rúc lại một góc, ngẩng đầu nhìn lên.

Hô hấp Thất Duệ đột nhiên dồn dập, cặp mắt khấn trương mà đau đớn kia của cô gái, xuyên qua luân hồi, trực tiếp rơi thẳng lên gương mặt hắn.

Cuối cùng, nàng không đợi được hắn, mà đợi tới một dải lụa trắng.

Hoa anh đào rũ xuống, cánh hoa màu hồng phấn rơi lả tả trải đầy mặt đất, làm nổi bật một mảnh thảo nguyên xanh mát nơi đó. Hương thơm của hoa, thấm đượm trong không khí nồng đậm, dính lên ống tay áo thì cảm thấy lưu luyến.

Kiếp trước, là ai bỏ quên ai? Hắn cuối cùng lựa chọn thống nhất giang sơn, đồng ý kết thân. Nhưng không ngờ vì muốn vĩnh viễn triệt bỏ hậu hoạn, Hạng vương lại gạt hắn, hàm oan ban cho nàng cái chết.

Trên thảo nguyên, tiếng kèn trống náo nhiệt chấn động màn trời, xa xa, nàng dường như nhìn thấy nam tử quen thuộc kia đang giạng chân cười lên tuần mã, như một cơn xuân phong.

Lúc đôi tay buông ra, thị vệ phục mệnh chờ bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, vẫn bình tĩnh như cũ.

“Kiếp sau, ta không muốn nhớ đến huynh nữa.” Nàng khép chặt hai mắt, cuối cùng bật ra khỏi miệng, chỉ có những lời này.

Thấy hai vai Thất Duệ không ngừng run rẩy, Sách Y tiến lên một bước, tay mềm rơi lên đầu vai hắn.

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi...”

Thì ra, giữa bọn họ, vĩnh viễn đều chỉ là chậm một bước này mà thôi.

Cô gái trong ngực đã không còn tiếng động, đôi môi tái nhợt khép lại thật chặt, Thất Duệ nhìn thấy mình một thân hồng bào chạy đến như bay, hắn run rẩy thả cô gái xuống, thân thể nàng mềm nhũn, cứng ngắc trên đầu vai hắn. Hắn đứng ngơ ngác một chỗ, cô gái rũ xuống lưng hắn cũng không nhúc nhích, một hồi lâu cũng không được buông xuống.

Thân ảnh kiên định, bóng lưng cực lực ẩn nhẫn, hai tay hắn ôm chặt chân cô gái, trong gió đêm, giống như sắp tan vỡ.

Hoa rơi không tiếng động, hắn gắt gao ôm chặt nàng trong ngực, dựa lưng vào gốc cây hoa anh đào kia, hắn không ngừng đẩy sợi tóc bị gió thổi tán loạn của nàng ra sau...

Thất Duệ nhìn thấy mình nói rất nhiều lời, nhưng một câu cũng không nghe thấy được, trên thảo nguyên xa xôi, thống khổ mà nam tử ẩn nhẫn thủy chung bị đè nén trong lòng, chất lỏng lạnh như băng rơi xuống vừa vịn dính vào khóe mắt nàng, ngón trở của hắn nhẹ nhàng chạm lên nơi mềm mại đó, “Xin lỗi, kiếp sau, ta nhất định sẽ không buông tay, nhất định sẽ đến tìm nàng.”

Nguyệt Nhi, nàng chờ ta, hắn thấy nước mắt kia không ngừng rơi xuống mặt nàng, trong đêm tối, đắm chìm đều là bi thương.

Thất Duệ thành linh mở mắt ra, thân thể đột ngột bật dậy, Sách Y rút tay về, chỉ thấy nam tử nhanh chóng xoay người, hai mắt rơi lên trên người cô, “Cô nói, ta đã bỏ lỡ, vậy là có ý gì?”

Cô nhìn ánh mắt hung tàn của nam tử, “Người nhìn thấy cái gì?”

“Ta không phải nhìn thấy,” Hấn chống tay lên mép bàn, ánh mắt trầm thống hướng sang chỗ khác, “mà là, ta nhớ lại rất nhiều việc.”

Sách Y thở dài một tiếng, ngồi xuống vị trí lúc đầu, “Nhưng mà, cô ấy vốn không nhớ.”

Thất Duệ không nói thêm gì nữa, theo Sách Y ngồi xuống lại chỗ cũ, hai tay hấn chống lên trán, cặp mắt tà tứ kia, so với lúc trước, đã hoàn toàn thay đổi.

“Sách Y,” Nam tử ngâm nghĩ một lát, sau đó đầy chờ mong nhìn về phía cô, “nếu như vậy, cô cũng có thể làm Duyệt Nhi nhớ lại.”

Sách Y lắc đầu, liếc Thất Duệ một cái, “Người nên biết, cô ấy không muốn.”

Sách Y bưng chén trà đã nguội lạnh trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm, Thất Duệ xoay đầu lại, hai mắt âm nhu tràn đầy mắt mát, “Ta chỉ cần nàng ấy, có thể nhớ lại một chút là được rồi.”

Ngón tay cô gái khẽ vuốt ve mép chén, do dự liên tục một hồi, nghiêm giọng nói, “Ràng buộc duy nhất giữa các người, chính là khóa nốt ruồi ẩn ký đã từng điểm xuống kia, nếu như ta giúp người mà nói, vẫn không thể khiến cô ấy nhớ lại những chuyện nên nhớ, mà cô ấy, mỗi lần gặp người sẽ lại rơi lệ, người nhẫn tâm sao?”

“Nàng ấy là của ta, nước mắt của nàng, cũng chỉ có thể vì ta mà rơi.” Nếu như, đó thật sự là ràng buộc duy nhất giữa bọn họ, Thất Duệ cũng muốn nắm chặt.

“Ta có thể giúp người, nhưng... mọi việc không thể cưỡng cầu,” Sách Y ngâm nghĩ một hồi, từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc giao vào tay Thất Duệ, “cho cô ấy ăn vào, cô ấy vẫn sẽ như cũ, không nhớ ra người, nhưng mà, giữa các người đã có ràng buộc, cô ấy, cũng không thể buông người ra được.”

Nam tử đưa tay nhận lấy, chính là một viên thuốc nhỏ nhỏ như vậy, đem điều đã từng bỏ lỡ, cố gắng, lần nữa trói buộc lại với nhau.

Sách Y ghì chặt cương ngựa, cô thật sự không ngờ, theo như tính khí Thất Duệ, sao có thể chịu dừng tay dễ dàng. Nam tử như vậy, bản thân vốn cực đoan, nếu không có được nữa, còn không bằng, trong tuyệt vọng, để bản thân mình có thể quên tất cả...

Trong Phượng Liễm Cung, hai cửa sổ chạm khắc bách điều triệu phượng mở toang chống đỡ hai bên, xuyên qua màn trời sáng rực, có thể nhìn thấy sao đêm lốm đốm vụn vặt bên ngoài.

Hoàng đế chôn vùi gương mặt tuần tú lên cần cổ Phong Phi Duyệt, nàng không nói lời nào, thống khổ cưỡng ép nén xuống bị nuốt trong cổ họng, theo tiếng hít thở đứt quãng bật ra giữa khe răng.

“Trẫm, không còn lựa chọn nào khác.”

Hấn lặp lại lần nữa, ngữ khí lần này, so với lúc này còn nặng nề hơn, Phong Phi Duyệt ngưng mắt, trong lòng không khỏi thất lạc, hơi thở dịu dàng của nam tử phả lên tai nàng, tuần nhan ngược lên đối diện nàng, một tay nhẹ nhàng vén mái tóc của nàng lên, “Không ngờ, nàng ta ẩn dấu nhiều năm như vậy.”

Ngân châm trên cổ tay Phong Phi Duyệt có chút rung rung, hai mắt dính chặt lên khung giường quay sang nhìn nam tử bên người, “Kiết.”

Tuần nhan Cô Dạ Kiết lạnh lẽo, trong cặp đồng tử màu hổ phách kia, phản chiếu thần sắc khó hiểu của cô gái, hoàng đế lúc này, trên mặt tựa như nhiều hơn một phần hung ác, khó lòng nắm bắt, “Năm đó, theo lời ngự y nói, Thi tiếp dư thân trúng hàn độc, may mà nàng ta không phải người luyện võ, không cần sử dụng đến nội lực, bây giờ xem ra, độc của nàng ta đã xâm nhập vào đến tim rồi.”

Phong Phi Duyệt ngược tầm mắt nhìn sang, lại vừa vặn đối diện Mạch Thần Lại bên cạnh.

“Ngự y từng nói, hàn độc xâm lấn, sử dụng nội lực chỉ sẽ đẩy độc tố vào lục phủ ngũ tạng, qua nhiều năm như vậy, trầm vẫn luôn lo lắng không yên, nhưng lại chưa bao giờ biết nàng ta thật sự có võ công.”

Thanh âm kiên nghị, mang theo không còn là thương tiếc, mà là tràn đầy uất hận. Mạch Thần Lại vốn đang dựa nghiêng một bên cũng đứng dậy, vài bước đi tới trước mặt hai người, “Thần cũng từng bắt mạch cho Thi tiếp dư vài lần, quả thật không phát hiện thấy nàng ta có bất kỳ nội lực nào.”

Nhưng mà hôm nay, cô ta có võ công, là sự thật không thể tranh cãi.

Cô Dạ Kiết vươn tay nắm lấy tay Phong Phi Duyệt, gắt gao siết chặt, đầu mày vốn đang nhíu chặt đột nhiên bình tĩnh dần ra, hần khê nheo mắt, cắn răng nói, “Sách Y.”

Phong Phi Duyệt cũng hiểu rõ, Thi tiếp dư nếu là người của Thất Duệ, nếu muốn giấu giếm nhiều người như vậy, tuyệt đối không phải việc khó. Lòng ngực nàng vốn đã buông lỏng, khi nhớ đến Thất Duệ, bỗng nhiên quặn đau kịch liệt, nàng thềm cắn chặt răng ngà, mồ hôi lạnh tứa ra khắp người.

“Trầm cứ nhiên bị lừa nhiều năm như vậy,” Ngự khí hần bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt tràn ngập phần nộ lại chồng chất quá nhiều tâm tình, hần không phải là không nghĩ đến một ngày như thế này, chỉ có điều lúc chân chính đối mặt mới hiểu được, toàn bộ áy náy của mình, lúc chịu phải phản bội, lại đau đớn gấp nhiều lần so với những gì mình tưởng tượng.

Truy cứu căn nguyên, xâu chuỗi rất nhiều sự việc lại với nhau, đều theo căn bệnh của Thi tiếp dư mà thuận nước đẩy thuyền, Phong Phi Duyệt nắm chặt tay Cô Dạ Kiết, “Cho nên, chàng không có lựa chọn nào khác, chàng sẽ đau, là bởi vì trong lòng vẫn còn áy náy phải không?”

Nhìn con người đen bóng trong veo của nàng, cặp mắt kỳ dị của nam tử lộ ra vài phần mơ hồ, “Rất nhiều việc, trầm thật muốn để chính miệng nàng ta nói rõ ràng, có lẽ, nàng ta không qua khỏi tối nay, rất nhiều việc, cũng nhất định không biết được chân tướng.”

Hần vẫn không trả lời, chuyện cho tới bây giờ, cái được gọi là chân tướng thì còn tính là gì nữa? Trong lòng Cô Dạ Kiết bức bối, hần cố nén xuống cảm giác tức giận đang trào lên, gương mặt tuấn tú chôn trước ngực cô gái, cảm giác trái tim nảy lên thỉnh thoảng tràn ngập bên tai, thì ra là chân thật như vậy.

Phong Phi Duyệt há miệng, vẻ kinh ngạc trên mặt còn chưa tán đi, liền bị Cô Dạ Kiết ngồi thẳng dậy thu hết vào tầm mắt, hần nhắc bàn tay mềm mại của nàng lên, tỳ vào khuôn trán đầy đặn của mình, “Duyệt Nhi, có phải nàng vẫn chưa tin tưởng được ta?”

Nàng không kịp né tránh, thậm chí, có chút chột dạ, há miệng muốn nói gì đó, lại bị ngón tay tay hần chạm nhẹ lên cánh môi, Phong Phi Duyệt mở hai mắt, nhìn tuấn nhan Cô Dạ Kiết đè xuống, con người đen bóng của nàng đối diện nam tử, nhìn sâu vào đáy đầm thoáng lộ ra vẻ ôn nhu của hần, “Sau này, dù có bất cứ chuyện gì ta cũng sẽ nói với nàng.”

Hơi thở ấm áp, làm hai mắt nàng nóng bỏng không mở ra được, “Thiếp...”

Cô Dạ Kiết vẫn không cho nàng cơ hội nói tiếp, hai tay chống bên cạnh nàng khê ngồi dậy, “Trầm nên chú ý đến cảm nhận của nàng, rất nhiều việc, ta nên nói rõ.”

Phong Phi Duyệt kéo nhẹ khoeo môi, trong miệng lại bật ra một hồi rên rỉ, “Mạch... tim của ta vẫn đau quá.”

Nam tử bước nhanh lên trước, đôi tay chạm nhẹ lên hai vai nàng, ngón trở rơi lên tĩnh mạch, “Nhịn thêm một chút, qua được ra tốt rồi.” Về mặt Mạch Thần Lại dịu dàng, ôn nhu trong mắt cũng chỉ khi đối diện với nàng thì mới lộ ra không sót chút nào, Phong Phi Duyệt nhìn ánh mắt hần, sợ hãi trong lòng thoáng trấn định, nhưng vẫn bất an nắm lấy ống tay áo hoàng đế, “Huynh nói cho ta biết, ta rốt cuộc là bị bệnh gì, tại sao lại đau như vậy?”

Cô Dạ Kiết nhắc tay lau đi mồ hôi trên mặt nàng, bàn tay cũng không thu lại, mà rơi lên trán Phong Phi Duyệt, hần đè người xuống, cách năm ngón tay cùng tựa vào trán nàng, “Tin tưởng hần, cũng tin tưởng ta, không phải sợ.”

Phong Phi Duyệt kéo tay nam tử đặt lên ngực mình, trong tầm mắt chạm đến, nam tử gắt gao khép chặt hai mắt, thần sắc trên mặt thống khổ nhíu chặt lại một chỗ.

“Kiết,” Nàng vươn tay chạm lên gò má hắn, lòng bàn tay lạnh như băng vì kéo theo đau đớn mà co rút, “chàng sao vậy?”

Cô Dạ Kiết khép chặt hai mắt, giống như đang cố nén cái gì đó, Mạch Thần Lại nhìn hai người dựa sát vào nhau, thần sắc hốt hoảng, “Hoàng thượng...”

Nam tử khoát tay chặn lại, ý bảo hắn đứng nguyên ở đó, khoe môi đơn bạc nâng lên, “Ta muốn nàng biết, còn có ta ở đây, nàng đau, ta cũng sẽ đau như vậy.”

Phong Phi Duyệt đau đến nỗi toàn thân không còn hơi sức, nghe xong lời của hắn, khoe môi cong lên, dung nhan rạng rỡ như hoa, tuy là tái nhợt, nhưng vẫn xinh đẹp chói mắt, “Vậy thiếp không đau, chàng cũng sẽ không đau nữa.”

Hoàng đế cũng không nói thêm gì, khoe miệng kéo ra thoải mái hữu lực, qua giây lát, mới mở mắt. Phong Phi Duyệt chớp chớp đôi mắt có chút mơ hồ, nàng thở hổn hển, thanh âm đột nhiên có vài phần khiếp nhược, “Thiếp vẫn rất sợ.”

Sợ, thật sẽ không vượt qua được, nàng không biết những lời Mạch Thần Lại nói với Cô Dạ Kiết lúc trước rốt cuộc là thật hay giả, hôm nay, nàng thấy tất cả đang dần dần mơ hồ, chỉ cảm thấy sợ hãi kia cứ thế đột ngột kéo tới, nhấn chìm toàn bộ con người nàng xuống dưới.

Thân thể bỗng dưng nhẹ bẫng, Mạch Thần Lại thấy thế lui ra một bước, Lâm Doãn bên cạnh thấy hắn không nói gì, nghĩ ngợi một lát, cuối cùng vẫn có chút lo lắng lên tiếng, “Hoàng thượng.”

Cô Dạ Kiết ôm Phong Phi Duyệt, vừa mới đi ra một bước, liền dừng lại, Mạch Thần Lại nén nhịn lo lắng trong lòng, phát tay với Lâm Doãn một cái, nàng như bây giờ, nói cách khác, chỉ có thể dựa vào ý trời, mình đã không giúp được gì nữa rồi.

Mạch Thần Lại nhìn Cô Dạ Kiết đi ngang qua, hắn bình tĩnh lại, vốn cho rằng Cô Dạ Kiết sẽ mở miệng bảo mình đến Cảnh Dạ Cung, nhưng không ngờ, nam tử không nói gì, trên gương mặt tuần tú, chỉ có vẻ thờ ơ lãnh đạm.

Một chân vừa bước ra ngoài, khí lạnh liền chạm mặt thổi tới, từng trận, giống như đầu sóng ngọn gió sắc bén, tấp lên trên mặt, đau đến xuyên tim, nàng co rúm hai vai lại, vô thức dựa sát vào người Cô Dạ Kiết.

Ngoài điện, đám nha hoàn cung kính hành lễ, hoàng đế ôm nàng ép sát vào trong ngực, bên trên, chiếc đèn cung đình màu vàng nhạt lóe lên từng đốm lửa thừa thốt, rơi vãi xuống mặt đất đá xanh được xây ráp tinh tế tỷ mỉ, Phong Phi Duyệt nghiêng đầu, cảm nhận được từng tiếng bước chân vững vàng hữu lực của nam tử vang vọng trên hành lang tĩnh mịch, “Chúng ta đi đâu?”

Cô Dạ Kiết rũ chiếc cằm kiên nghị xuống, liếc nhìn cô gái trong ngực, cảm thấy thân thể nàng theo cánh tay mình dần trầm xuống, khẽ dùng sức một cái, xốc nàng lên áp vào trước ngực, “Ta cũng không biết.”

Nàng nhịn đau, thân thể muốn chui vào trong vạt áo trước của hắn, đi được một quãng rất xa, Phong Phi Duyệt vươn tay mềm kéo nhẹ cổ áo hắn một cái, “Kiết, thả thiếp xuống đi, chàng chắc cũng mệt rồi.”

“Để ta ôm thêm một lúc.” Hắn dừng bước chân, trong viện tử trống trải, cung nhân đã lui xuống toàn bộ, hắn không phải là không muốn, mà là không dám dừng lại, bước chân kiên nghị trải qua một hồi vang vọng, Phong Phi Duyệt vui mừng trước ngực nam tử, hai mắt vừa định khép lại, liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng gọi dồn dập của hắn, “Duyệt Nhi, dừng ngủ.”

Thân thể bị lắc lư vài cái, một tay nàng rũ xuống sau lưng Cô Dạ Kiết, “Thiếp không có ngủ, chỉ là mệt mỏi, muốn nhắm mắt lại.”

Sắc mặt nam tử khấn trương, Phong Phi Duyệt cũng không ngẩng đầu lên, đồng tử yếu ớt rơi vào trong vườn hoa nở rộ kiều diễm, “Kiết, vạn nhất có một ngày, thiếp không còn nữa...”

Tiếng bước chân, đột nhiên dừng sờ khựng lại, hai người cũng không ai nhìn thẳng đối phương, không khí lạnh lẽo, giống như càng thêm ngưng trọng, Cô Dạ Kiết ôm nàng vào viện tử, hắn áp gò má xuống, cùng tựa vào một bên sườn mặt nàng, “Duyệt Nhi, trăm nói trăm không còn lựa chọn nào khác, nàng có hiểu không?”

Phong Phi Duyệt lắc lắc đầu, có một khoảnh khắc, nàng tựa hồ đã hiểu nhưng lại không dám khẳng định, hoàng đế mỉm cười, nói tiếp, “Thật ra thì trẫm, không sợ nàng không qua được tối nay! Cho dù Duyệt Nhi đi đến đâu, trẫm cũng đều ở bên cạnh nàng,” Ngay sau đó, trông mắt hắn lóe lên, trẫm giọng nói, “về phần nàng ta, trẫm chỉ là muốn trả lại sạch sẽ những gì trẫm nợ nàng ta, dù sao tất cả mọi chuyện cũng là vì trẫm mới tạo thành, nhưng mà, kiếp sau, vĩnh viễn vĩnh viễn, trẫm đều chỉ muốn gặp gỡ một mình Duyệt Nhi mà thôi.” Nhìn vẻ mặt do dự của Phong Phi Duyệt, trong lòng hoàng đế lập tức sáng tỏ, dừng lại một chút, dịu dàng nói tiếp, “Duyệt Nhi, kiếp sau, chúng ta suốt đời suốt kiếp đều ở bên nhau!”

Dù là, đối với Thi tiếp dư, những gì hắn hoàn trả đã quá nhiều so với những gì hắn mắc nợ, giờ đây sau khi rõ ràng như vậy rồi, trong lòng đã là một mảnh bình lặng.

Hoàng đế nắm tay nàng, gắt gao siết chặt trong lòng bàn tay, từ ngữ khí lộ ra, là kiên định chưa từng có, “Lần này, trẫm không cần bất cứ thứ gì nữa. Chỉ muốn an ổn ở cùng một chỗ với Duyệt Nhi, vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Tim nàng lại nổi lên một hồi đau nhức, lời của nam tử, giống như một đôi tay nhu hòa mơn trớn, đau đớn này, bỗng nhiên cũng tàn đi rất nhiều...

1

197. Chương 196: Duyên Tận Tâm Chết

Chương 196: Duyên tận tâm chết

Phong Phi Duyệt cũng nắm lấy tay hắn, ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt hòa hoãn của Cô Dạ Kiết, thần sắc như vậy, tựa như được cởi bỏ một gánh nặng nặng nề, giữa bọn họ, cuối cùng đã không còn bất kỳ trở ngại nào.

Thi tiếp dư, đã từng là một cái gai cắm trong lòng bọn họ, không cần biết là bên nào chạm tới, cũng có thể khiến đối phương thương tích đầy mình.

Ngược nhìn nhau, hai người bèn bật cười, Phong Phi Duyệt biết đoạn đường này đi được tới đây không dễ dàng, “Cùng thiếp đời đời kiếp kiếp, là chàng.” Nàng giơ ngón trỏ chạm nhẹ lên mi tâm nam tử, “trước kia thiếp vẫn luôn không tin đời người còn có kiếp sau, nhưng mà bây giờ, thiếp tin rồi.”

“Bây giờ, không cho phép tin!” Thanh âm Cô Dạ Kiết đột nhiên bá đạo, ôm lấy nàng tiếp tục đi lên phía trước, “Đường của chúng ta sau này vẫn còn rất dài, không cho nghĩ tới kiếp sau.”

Nàng mỉm cười, “Không ngờ, chàng cũng có lúc sợ hãi.” Phong Phi Duyệt nhếch môi, nụ cười này, nhìn vào mắt trong ngọt lại có đắng chất, Cô Dạ Kiết đi một đường, mười ngón tay càng thêm cứng đến tê cứng, hai cánh tay nhức mỏi, đã mất đi tri giác.

“Thả thiếp xuống đi.” Phong Phi Duyệt một tay khẽ kéo tay áo hắn.

“Không thả,” Hắn vẫn kiên trì như cũ, “trước đây, ta chưa từng ôm nàng giống như bây giờ, cả một đường, để nàng đi qua thật cực khổ.”

Nàng không kiên trì nữa, mấy lần muốn nhắm mắt, nhưng đều bị hắn gọi tỉnh, hành lang, rất dài, tay trái Phong Phi Duyệt vòng ra sau cổ nam tử, tiếng bước chân nặng nề như vậy, bây giờ nghe vào tai lại tuyệt diệu vô cùng.

“Duyệt Nhi...” Hắn không ngừng tìm chuyện nói với nàng, cô gái trong ngực ừ ừ vài tiếng, dần dần, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, cho đến cuối cùng, liền khép chặt lại.

Cô Dạ Kiết nói rất nhiều lời, hắn vẫn luôn cho rằng, mình không phải là người lảm nhảm, bây giờ, yên tĩnh như vậy, khiến hắn bất tri bất giác chỉ muốn trò chuyện cùng nàng. Cúi mắt nhìn lại, nàng dần mặt ra, tựa vào ngực hắn không hề nhúc nhích, hắn gọi mấy tiếng, nhưng thủy chung không thấy nàng có phản ứng, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng nàng vài cái, nam tử nín thở sải bước quay về Phượng Liễm Cung.

“Duyệt Nhi...” Bước chân cứng ngắc theo tiếng kinh hô hoảng hốt không ngừng tiến lên, thân thể trong tay, tựa hồ nhẹ đi rất nhiều, hoảng để kinh hãi, hai tay ôm lại thật chặt, bước đi như bay.

Mạch Thần Lại canh giữ ngoài điện, thấy thân ảnh hoàng đế khẩn trương tiến đến, vội chạy ra đón, “Hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết ôm Phong Phi Duyệt sải bước đi vào trong điện, hai tay đặt nàng ngay ngắn lên giường, Mạch Thần Lại theo sát đến, chỉ thấy nàng nhắm chặt hai mắt, thần thái an tĩnh. Một tay vén ống tay áo của nàng lên, ngón trỏ lo lắng chạm vào tĩnh mạch, qua giây lát, chân mày nhíu liền chặt dần ra, chậm rãi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Mạch Thần Lại đứng dậy, trên trán có mồ hôi lạnh còn chưa kịp hoàn hồn, thần sắc hòa hoãn, giọng điệu nhẹ nhõm, “Bẩm hoàng thượng, nương nương đã không còn gì đáng ngại, chỉ là mệt mỏi, ngủ một giấc là ổn rồi.”

Cô Dạ Kiết vẫn chưa hết khiếp sợ, bây giờ nghe nam tử nói như vậy, khí lực toàn thân giống như bỗng chốc bị hút tận, hướng thẳng phía giường phụng ngả xuống.

“Hoàng thượng...” Mạch Thần Lại kịp thời đỡ lấy cánh tay hắt, hoàng đế ngưng thần, ngồi xuống mép giường.

Đem chăn gấm kéo lên đầu vai Phong Phi Duyệt, nàng là kiệt sức, trước đó có gọi thế nào cũng không có phản ứng, Cô Dạ Kiết đẩy sợi tóc xỏa tung trên trán nàng sang hai bên, “Mạch y sư.”

Bên cạnh, nam tử tiến lên một bước, hoàng đế cũng không ngẩng đầu lên, hẩn chống một tay bên đỉnh đầu Phong Phi Duyệt, lồng ngực dề xuống lưu lại một hồi lo lắng, vừa vịn che khuất cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Duyệt Nhi, như vậy, có phải không sao rồi hay không?”

Tầm mắt Mạch Thần Lại xuyên qua đầu vai nam tử, rơi lên khuôn mặt điềm tĩnh kia, “Bẩm hoàng thượng, nương nương đã không sao rồi.”

Toàn thân Cô Dạ Kiết buông lỏng, tuần nhan vốn căng thẳng cũng bất tri bất giác dần ra, “Vậy thì tốt.” Hẩn cúi người xuống, môi mỏng chạm nhẹ lên cái trán trơn bóng trắng nõn của nàng, thủy chung không rời đi. Cô gái khẽ cựa đầu, nghiêng người một cái, cuộn tròn vào trong lồng ngực hẩn.

“Hoàng thượng, người cũng mệt rồi, trước tiên trở về nghỉ ngơi một lát, nơi này đã có thần cùng Lâm Doãn chăm sóc.” Mạch Thần Lại thấy thần sắc hẩn uể oải, tiến lên nói, bàn tay Cô Dạ Kiết vuốt ve gò má nàng liền khựng lại, đôi mắt anh tuần khi ngược lên cũng thoáng chút âm trầm. Hẩn gật đầu, cẩn thận đứng dậy, cầm bàn tay Phong Phi Duyệt đặt ngang bên người bỏ vào trong chăn gấm, “Trẫm đi một lát sẽ trở lại.”

Hẩn vuốt hai ống tay áo, đứng trước giường một lúc, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, hai tay rũ xuống siết chặt bên người, Cô Dạ Kiết cũng không quay đầu lại, kiên định đi thường đi ra ngoài.

Dọc đường đi, hẩn bước dồn dập, xa xa, là có thể nhìn thấy nha hoàn thái giám đứng đầy trước cửa Cảnh Dạ Cung.

Hoàng đế không chút do dự, bước chân đi thẳng đến trước mặt đám người, “Tham kiến hoàng thượng.”

Trong điện, Thi tiếp dư yếu ớt nằm trên giường, cô ta giống hai tai lên, bàn tay đông cứng đột nhiên nắm chặt cổ tay người bên cạnh, “Đào Tâm, có phải hoàng thượng tới hay không?”

Cô gái nhìn quanh phía sau, vắt khô khăn ướt trong tay đặt lên trán Thi tiếp dư, “Nương nương, hoàng thượng...”

Cô Dạ Kiết đi vào trong vườn, giữa cánh mũi, mùi hương thơm ngát kia nhạt đi rất nhiều, phóng mắt nhìn đi, lại có loại cảm giác hoang tàn tiêu điều. Hẩn chậm chạp bước lên, dưới lòng bàn chân truyền đến một tiếng ‘rắc’ bị bẻ gãy, thê lương cùng cực. Từng cây hoa mai, nở rộ tươi đẹp, màu đỏ tươi tao nhã nổi bật dưới ánh trăng thăm thẳm, hôm nay, hết thảy nhìn vào trong mắt, đều đã là vật còn người mất.

Đế hải thù họa tiết rồng màu vàng rười rập lên, trên mặt đất, liền có màu đỏ côi lệ, một bước, một bóng ảnh khắc nhuốm xuống dưới.

Đi vào Cảnh Dạ Cung, ngự y trong ngự y viện đều ở đây, thấy hoàng đế đi vào, rồi rút quỳ xuống, “Bẩm hoàng thượng, bệnh của Thi tiếp dư...”

Toàn thân ông ta toát mồ hôi lạnh, lại thấy hoàng đế vung tay xuống lần nữa, “Toàn bộ lui ra.”

Đám người hai mặt nhìn nhau, hoàng đế khác thường như vậy, ngược lại khiến bọn họ không kịp trút được gánh nặng, mỗi người chỉ dám nhìn chằm chằm mũi chân mình. Lý ngự y thận trọng ngược mắt, chỉ thấy thần sắc nam tử cũng không có gì lạ thường, trong lòng lập tức buông lỏng, khom lưng hành lễ lui ra ngoài, “Thần tuân chỉ.”

“Vi thần tuân chỉ.” Đám người bên cạnh thấy thế, mới kịp thời phản ứng, dè chừng không kịp chạy ra khỏi Cảnh Dạ Cung.

Trên giường, hai tay Thi tiếp dư nắm chặt cổ tay Đào Tâm không buông, năm ngón tay, ở trên cổ tay cô gái siết ra mấy lần đỏ rõ rệt. Xuyên qua kẽ hở, có thể cảm thấy hàn khí khiến người ta lạnh cóng kia toát ra, Đào Tâm vừa an ủi, vừa ra hiệu cho nha hoàn xoa bóp tứ chi cho cô ta, “Nương nương, người đừng sợ, sẽ ổn thôi, nhất định sẽ ổn thôi.”

“Đào Tâm, người không cần gạt ta nữa,” Thi tiếp dư lắc đầu, trên lông mi xinh đẹp, đã đông thành một lớp băng trong suốt, từng giọt từng giọt hòa tan thành hơi nước ngưng tụ trên mí mắt, thống khổ không thôi, “Ta lạnh quá, ta lạnh quá.”

Cô Dạ Kiết đi vào trong điện, đập vào mắt, chính là một đám cung nhân đang hỗn loạn, từng thau nước lớn được đưa vào nội điện, hơi nước mờ mờ, khiến cung điện trông rỗng rỗng bị che khuất một nửa, tầm mắt mơ hồ, Thi tiếp dư run rẩy vòng hai tay ôm chặt vai, cô ta cố sức nâng tầm mắt lên, giữa màn sương, liền nhìn thấy hoàng đế đứng cách đó không xa.

“Hoàng thượng...” Thanh âm cô ta lập tức sắc bén, cung nhân bên cạnh lần lượt hành lễ, nhát nhát quỳ rạp xuống đầy đất.

“Ra ngoài.” Cô Dạ Kiết cũng không tiến lên, khoảng cách không gần không xa này, kéo dài khoảng cách giữa hai người, tựa như cách biệt cả chân trời.

Đào Tâm không yên tâm liếc nhìn cô ta một cái, Thi tiếp dư buông hai tay đang nắm chặt cô gái ra, đôi mắt đầy tràn hy vọng, dính chặt lên người Cô Dạ Kiết. Đào Tâm thầm lo lắng, cuối cùng, vẫn là theo sau lưng mọi người, lui ra ngoài.

Hoàng đế đứng nguyên tại chỗ, trong nội điện bỗng nhiên trống không, vẻ mơ hồ lúc trước cũng lập tức thay đổi trở nên rõ ràng, Thi tiếp dư tựa vào khung giường, cô ta thoi thóp một hơi, mất đi nguồn nhiệt, toàn thân càng thêm rét cóng lợi hại, “Hoàng thượng...” Cô ta nhắm mắt, môi trái tim trắng nhợt khẽ run mấy cái, nhẹ nhõm mở ra, “Đào Tâm nói người sẽ không tới đây, thần thiếp không tin.”

Cô Dạ Kiết chấp tay sau lưng, hẩn từ trên cao nhìn về mặt thống khổ của cô ta, đây đã từng là nơi cho mình một mảnh yên tĩnh tạm thời, bây giờ, người vẫn ở chốn cũ, nhưng sao lại dè dặt như vậy, “Trẫm sẽ không như vậy.”

Thần sắc Thi tiếp dư mừng rỡ, con ngươi ẩm đậm lúc đầu nháy mắt trở nên phát sáng rạng rỡ, tràn đầy sức sống, “Hoàng thượng...”

Cặp đồng tử màu hổ phách của Cô Dạ Kiết thủy chung dán lên trên người cô gái, màn tơ màu trắng bay xuống, xoay chuyển vài vòng, che kín ánh mắt mong chờ của cô ta, “Ban đầu, lúc Lý Yên đi, trẫm cho nàng ta một phần mơ hoặc, trẫm tới đây một chuyến, chính là muốn từ trên người nàng hỏi cho rõ ràng.”

Lý Yên!

Thi tiếp dư như bị sét đánh, nửa người trên ngược cao lập tức không kịp phản ứng, nặng nề tựa vào vách tường cứng rắn. Đau đớn, trong lúc không kịp chuẩn bị trẫm trọng cuốn tới, cô ta trợn tròn mắt hạnh, nước mắt ngưng tụ nơi khóe mắt bỗng nhiên nhỏ xuống, nóng rất kéo tới, “Lý Yên...”

Cái tên duy nhất khiến cô ta áy náy đó, tại sao có thể... từ trong miệng hẩn nói ra như vậy? Nửa câu sau của Thi tiếp dư không thể bật ra khỏi miệng, chỉ là dùng sắc lắc đầu nguây nguây, hoàng đế lạnh mắt đối diện, cô ta đưa mắt nhìn lại, nhưng chỉ thấy một mảnh lạnh như băng, bóng dáng quen thuộc kia, đã cầm không được, nắm không chắc nữa rồi, “Lý Yên...” Cô ta cắn môi dưới, lẽ nào, hoàng đế đã biết được chuyện

năm đó? Cô ta không dám khẳng định, cũng không dám dễ dàng thừa nhận, “tỷ ấy là... một bằng hữu của thần thiếp ở Hoán Sa Cung năm đó.”

Cô Dạ Kiết thấy cô ta cúi đầu, nhắc nhở, “Năm đó trăm đã hỏi, câu trả lời khi đó, trăm vẫn còn nhớ như in, nàng nói nàng không có thân thích, cũng không có bằng hữu.”

Thi tiếp dư dùng sức thở dốc, cô ta không tìm được lý do gì khác để tiếp tục giấu giếm, “Tỷ ấy... tỷ ấy nói không thích hợp ở trong hậu cung...”

“Được rồi,” Hoàng đế khoát tay chặn lại, trong lòng, nổi lên vài phần không kiên nhẫn, “trăm muốn hỏi nàng một câu, chiếc ban chỉ năm đó, là nàng ấy đưa cho nàng?”

Ngữ khí lạnh lẽo, khiến cô ta không ngẩng đầu lên được, sắc mặt Thi tiếp dư thẫm đậm mờ mịt, mái tóc xỏa tung rũ xuống trước ngực, có vài chuyện, đeo trên đầu vai. Bây giờ trong lòng hoàng đế đã nhận định, chuyện cô ta che giấu nhiều năm như vậy, bây giờ, lại càng vô lực giấu giếm. Cô ta tựa người trở lại khung giường, ánh mắt tan rã, tầm mắt rơi xuống đất, “.... Vâng.”

Một chữ lạc định, cô ta không chịu nổi đóng hai mắt lại, trái tim trăm thống, giống như có thứ gì đó đang lặn lẽ đi thật xa...

Cô Dạ Kiết cũng không biểu hiện ra chút tâm tình nào, mắt phượng hẹp dài nhìn ra ngoài cửa sổ, hần thở dài một tiếng, “Ta đã nói, sẽ đối tốt với nàng cả đời.”

Cô gái trên giường dùng ống tay áo lau nước mắt, cô ta lộ vẻ mặt vui mừng, ghen ngào nói, “Đây là phúc phận của thần thiếp.”

Hoàng đế cười khê, con người trong suốt kia, lại quay trở lại người cô ta, đường cong nơi khóe miệng, càng thêm châm chọc vô cùng, “Lúc trước, trăm vì che giấu chuyện của Lý mỹ nhân, không tiếc phá hủy toàn bộ danh sách trong cung có liên quan đến tên của nàng. Phượng Liễm Cung, vì để hoàng hậu không thể tra ra thân phận của nàng, trăm lại phái người tàn sát nha hoàn muốn đem tin mật báo trong nội điện, chỉ vì muốn cho nàng ấy một lời cảnh cáo, rất nhiều chuyện, trăm chỉ biết nhất muội thiên vị, phúc phận? Hừ...” Hần không khỏi cười lạnh, “qua nhiều năm như vậy, nàng ngược lại ẩn núp thật sâu.”

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư đau khóc thành tiếng, đau bệnh hành hạ cũng không tính là gì, nhưng mà hôm nay, lời của hần mặc dù không tuyệt tình đến cực hạn, nhưng cảm giác chẳng khác nào đục da khoét thịt trong lòng cô ta, “hoàng thượng, người không tin thần thiếp nữa sao?”

“Trăm không tin nữa!” Nam tử không chút suy tính, nói lời, như chém đinh chặt sắt.

Một tiếng nặng nề, cô ta thương tích đầy mình, “Hoàng thượng... có phải người đã nghe ai nói gì đó... có phải hoàng hậu, cô ta...”

Cô Dạ Kiết gơ tay vuốt trán, đôi mắt khép kín khê mở ra giữa kẻ hở ngón tay, “Trăm, ngược lại nên sớm tin lời của nàng ấy.”

“Trăm cho rằng, trong hoàng cung này, thật sự sẽ có một nơi an tĩnh như thế này...” Hần nhìn quanh bốn phía, Thi tiếp dư không ngừng lắc đầu, hần không thể, Cô Dạ Kiết nên bảo hộ che chở cô ta mới đúng, “hoàng thượng, nơi này vẫn là Cảnh Dạ Cung.”

Hoàng đế chống lại ánh mắt thất lạc của cô gái, “Đúng, nơi này vẫn là Cảnh Dạ Cung, nhưng mà... nàng thay đổi rồi.” Ngữ khí hần âm trầm, trong mắt, tràn đầy thất vọng, “có lẽ, không phải nàng thay đổi, mà là trăm trước giờ không hề nhìn thấu nàng.”

“Hoàng thượng...” Thi tiếp dư đưa một tay ra, toàn thân cô ta lạnh đến phát run, lạnh hơn, chính là trái tim đang chìm sâu xuống kia, “Thần thiếp không có thay đổi, thần thiếp sẽ trước sau như một đứng bên cạnh người.”

“Trận chiến lúc trước ở Lạc Thành, lúc đầu, trăm thật sự cho rằng là Duyệt Nhi đẩy nàng ra ngoài, sau đó, cho dù ta có suy đoán, cũng không thể khẳng định như vậy, hôm nay, hàn độc của nàng phát tác, trăm đến bây giờ mới biết, nàng thì ra là thân có công phu!” Lần trước thử dò xét, cô ta thà để mình bị thương, cũng không dám lộ ra nửa điểm dấu vết, có thể thấy tâm tư kín đáo có thừa.

Thị tiếp dư không ngờ, mình vận nội lực lại có hậu quả như vậy, cô ta hại chết Thất Duệ, chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là báo ứng? Cô ta cho rằng, mũi tên kia sẽ bắn chết Phong Phi Duyệt, sau lại trở mắt nhìn Thất Duệ ngăn đỡ mũi tên, trong lòng cô ta vẫn thầm nhủ may mắn, cho rằng sẽ làm nảy sinh khoảng cách giữa để hậu khó lòng khôi phục...

Người tính, nhưng chung quy không qua được trời tính.

“Ỗ Đình...” Hoàng đế đột nhiên mở miệng gọi tên cô ta, cô gái ngẩn ngơ, hoàn hồn nhìn lại.

“Duyệt Nhi năm lần bảy lượt bị hãm hại, đều là do một tay cô mà ra?”

“Ha ha ha...” Thị tiếp dư nghe vậy, thế nhưng lại giữa đầu cười lớn thành tiếng, thì ra, đây chính là tình cảm sao? Một khi mất đi tin tưởng, ngay cả thương tiếc thường ngày cũng không còn, cô ta chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày như thế, đã quen được hấn bảo vệ, đã quen được hấn cưng chiều, đã quen...

Bây giờ, thói quen này đã không còn là của mình nữa rồi.

Cô ta giơ hai tay che mặt, tiếng khóc, đột nhiên trở nên thê lương, trong lòng bàn tay, lạnh lẽo vô tận, lạnh thấu đến tận xương cốt, “Chàng đã không tin thiếp, là thật, là giả, cũng chỉ là trong một ý niệm của chàng mà thôi.”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, cũng cực kỳ xúc động, là thật, là giả, cũng chỉ là trong một ý niệm của mình? Ban đầu, hấn chính là không cho được Phong Phi Duyệt phần tin tưởng này, mà lúc đó, hấn chỉ luôn hướng mắt về phía Thị tiếp dư, “Trẫm chính là cho cô quá nhiều tin tưởng.”

Cô gái dựa vào đầu giường, Cô Dạ Kiết tiến lên một bước, cách cô ta chừng ba bước chân, “Khiến trẫm càng không ngờ tới chính là, cô lại là người của Thất Duệ.”

Thị tiếp dư như rơi vào hầm băng, cô ta cấp hỏa công tâm, một mùi ngai ngái vọt tới cổ họng, “Chàng đều biết cả rồi.”

Một câu, liền có thể trả lời tất cả câu hỏi của hấn, chuyện cho tới bây giờ, cô ta đã biết không giấu được nữa. Thật ra thì, lúc hoàng đế vừa mới bước vào nội điện, lúc cô ta đối diện với ánh mắt của hấn, thì đều hiểu cả rồi.

“Cô vì sao lại làm việc cho Thất Duệ?”

Thị tiếp dư vô lực nhìn hoàng đế, cô ta thất thanh khóc rống, “Thiếp không có cách nào khác, ban đầu lúc bị chọn vào cung, thiếp đã định trước, cả đời cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay hấn, rất nhiều lần, thiếp đều muốn nói với hoàng thượng, nhưng mà, lời đến khóe miệng, thiếp cực kỳ sợ...”

Trái tim Cô Dạ Kiết trầm xuống, trong lồng ngực, đột nhiên đè nén phần nộ khiến hấn xoay người, sải bước đi.

“Hoàng thượng...” Âm thanh Thị tiếp dư kinh sợ hét lên, “thần thiếp thật sự không muốn lừa gạt người, thánh chỉ kia, chắc chắn là ở trong tay Độc Bộ Thiên Nhai, thần thiếp cũng là bất đắc dĩ...”

Nam tử dừng lại, bóng lưng lưu lại che kín nửa người Thị tiếp dư, “Cổ nội lực cuối cùng kia của cô, là vì sao mà hao hết?”

Cô ta trở mặt, chút hơi sức cuối cùng còn lại, đều bị rút tận sạch sẽ, nơi bụng truyền đến đau đớn kịch liệt, quanh thân, hai tay cô ta dùng sức ấn dưới bụng, trong cơ thể, giống như nước lửa giao nhau, “Đau quá... đau quá...”

Nghe tiếng rên rỉ sau lưng, Cô Dạ Kiết cũng không hề động đậy, hành động của Thất Duệ rõ ràng như vậy, độc tiễn kiến huyết phong hầu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chắc hấn đã cấm lên ngực Phong Phi Duyệt. Hấn siết chặt bàn tay bên người, vừa rồi, thủ vệ ngự lâm quân lục soát trắng đêm, từ trong viện tử bên ngoài Cảnh Dạ Cung tìm thấy một bộ y phục dạ hành, mà trên chiếc khăn che mặt màu đen, còn vương lại chiếc khuyên tai cô gái cuồng quít cổ xuống.

Cô Dạ Kiết cất bước, đầu cũng không thèm quay lại, Thị tiếp dư hấp tấp muốn đứng dậy tiến lên, hai chân bị vấp chần găm một cái, nặng nề ngã xuống đất, “Hoàng thượng, đừng đi, thần thiếp biết người sẽ không tha thứ cho thiếp, qua nhiều năm như vậy, thần thiếp chỉ muốn một câu nói của người.”

Nam tử đứng trước cửa điện, ánh trăng đẩy ra mây đen giăng đầy trời, đã trong sáng rõ ràng, “Nói.”

Thị tiếp dư lệ rơi đầy mặt, cô ta ngược nhìn bóng lưng cao lớn của nam tử, một tay, đuổi ra muốn bắt lấy, nhưng chỉ là trôi qua giữa đầu ngón tay. Cô ta chống khuỷu tay xuống đất, thanh âm, cũng dứt quãng, “Thần thiếp chỉ muốn hỏi... những năm này... hoàng thượng đối với thiếp, có tình cảm không?”

Hoàng đế hướng khuôn mặt tuần tú nhìn ra đình viện bên ngoài, ánh trăng rực rỡ, rơi lên trên mặt, lúc sáng lúc tối, hần giữa mặt nhìn lên, bên trong vầng trăng tròn khổng lồ kia, dường như trông thấy khuôn mặt ngủ say của Phong Phi Duyệt, “Giữa chúng ta, ngoại trừ áy náy đối với cô, ngoại trừ chiếc nhẫn kia, thật ra thì... cái gì cũng không có!”

Hắn nói dứt lời, tay áo phi tuyết, bước chân kiên định vượt qua bậc cửa, bóng lưng tuần lã không vươn lại một tia lưu luyến hay do dự, tiếng bước chân vang vọng, rơi vào một thân nhẹ nhõm.

Cô ta tự mình dùng hổ lang chi dược, sớm muộn, nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, thân thể của mình, cô ta không thương tiếc, ông trời chung quy cũng sẽ thu hồi.

Trong đình viện, hồng mai bay lượn rơi vào lòng bàn tay mở rộng của nam tử, hắn nắm chặt năm ngón tay, sau khi vỡ thành ngàn vạn mảnh, lưu lưu loát loát rơi xuống.

“Kiết...”

Thị tiếp dư gơ hai tay về phía trước, muốn đuổi lên theo, nhưng toàn thân vô lực, hai mắt cô ta đỏ ngầu, nơi cổ họng nổi lên một cổ ảm nóng, thân thể đột nhiên chấn kinh, một ngụm máu đỏ tươi ối lên thắm lông màu trắng.

Óng ánh tinh tế, chỉ trong nháy mắt ngấm sâu, nhanh chóng lan ra bốn phía, từng chút từng chút, hiện đầy thê lương.

hApw o E

198. Chương 197: Điều Có Báo Ứng

Chương 197: Điều có báo ứng

Mười ngón tay nắm chặt cái mền, Thị tiếp dư nằm im một chỗ không nhúc nhích, cô ta tựa nửa bên gò má vào khuỷu tay, ngoài tấm điện, Đào Tâm thấy hoàng đế đi ra rồi, vội vội vàng vàng chạy vào nội điện.

“Nương nương...”

Cô gái dòn dập tiến lên, ngồi xổm xuống đỡ lấy nửa người trên Thị tiếp dư dắt díu ngồi dậy, “Ngự y, ngự y...”

“Đào Tâm,” Cô ta yếu ớt lôi kéo ống tay áo Đào Tâm, “vô dụng thôi, mạng của ta, đã không ai có thể cứu được.”

“Không đâu,” Đào Tâm nghẹn lời, hai tay vòng chắc bả vai cô gái dùng sức kéo cô ta dậy, “nương nương, người là người tốt, ông trời sẽ không đối với người như vậy.”

Người tốt?

Thị tiếp dư nằm trên lưng Đào Tâm, nước mắt trong suốt vốn nên nóng hổi, nhưng mà rơi lên trên mặt, đã lạnh buốt, “Cõi đời này, cũng chỉ còn người nói ta là người tốt.”

“Nô tỳ không biết hoàng thượng cùng nương nương đã xảy ra chuyện gì, cũng không cần biết người khác nhìn nhận nương nương như thế nào, trong lòng nô tỳ, nương nương chính là người thiện lương nhất.” Đào Tâm để cô ta nằm ngang lên giường, hai tay bao bọc bàn tay cô ta trong lòng bàn tay mình, sau đó dùng lực xoa bóp, “Người nhất định có thể qua được tối nay.”

Thị tiếp dư khóc rống, cô ta dùng sức giãy giụa, sợ hãi thét ra tiếng, “Là ta từ bỏ, ta không muốn sống nữa.”

“Nường nường...” Đào Tâm nức nở, hai tay đặt lên vai cô ta, “đừng như vậy, hoàng thượng rồi sẽ có một ngày hồi tâm chuyển ý.”

Cô ta nằm trên giường, hai mắt vô hồn, bàn tay dè chặt bụng rồi lại thống khổ co rụt người lại, từng trận kịch liệt, khiến cô ta thở không ra hơi, “Đào Tâm, ta chỉ muốn hoàng thượng ở bên ta, dù chỉ là một lát, tại sao lại khó khăn như vậy?”

“Nường nường, người đừng suy nghĩ nhiều,” Đào Tâm dùng sức vắt khô khăn nóng đặt lên cánh tay cô ta, “chỉ cần người sống qua đêm nay, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội.”

”Sống... còn có ý nghĩa gì đây?” Thi tiếp dư chịu đựng từng cơn đau đớn kéo đến, cô ta cuộn người thành một đoàn, ý thức trong lúc tuyệt vọng lại càng hiện ra rõ ràng, khó tiếp nhận nhất, chính là ánh mắt không hề lưu luyến kia của Cô Dạ Kiết, hẳn có thể vứt bỏ cô ta sải bước rời đi, sống chết đối với cô ta, đã không còn quan trọng nữa rồi.

Thi tiếp dư tựa vào phía sau, từng cảnh tượng, lần lượt ùa về. Cô ta giống như trở lại Hoán Sa Cung, khi đó, ít nhất còn có một Lý Yên toàn tâm toàn ý đối xử bảo vệ cô ta. Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, kiếp này, cô ta là bị trừng phạt đúng tội, đây vốn chính là báo ứng cô ta đáng nhận. Bao nhiêu lần, cô ta nên thu tay lại...

“Nường nường... nường nường...” Đào Tâm phát giác có gì đó không ổn, vội cầm hai vai cô ta lắc lắc mấy cái, “Người đâu mau tới đây, nguy y!”

Thi tiếp dư đau đến không nói ra lời, cô ta tựa vào chân Đào Tâm, thân thể dùng sức vặn vẹo, hai mắt mơ hồ nheo lại, lúc nhìn ra sau lưng Đào Tâm đột nhiên trợn trừng hai mắt, “Đừng, đừng qua đây, a...”

“Nường nường, người sao vậy?” Đào Tâm muốn tiến lên, lại bị cô gái trên giường đẩy ra, “Tránh ra, không không...”

Hai tay Thi tiếp dư che gò má, sau lưng dùng sức lùi lại về phía vách tường, toàn thân cô ta phát run, thần sắc như bị kinh hãi đến suy sụp, cặp mắt xuyên qua kẽ hở nhìn ra bên ngoài, dưới đất, toàn bộ tràn đầy máu tươi đỏ thẫm, một đôi mắt đỏ quạch hung ác mà sắc béo nhìn mình, “Tránh ra, tránh ra...”

Mắt cá chân Thi tiếp dư lộ ra ngoài chăm gắm đột nhiên bị níu lấy, ngón tay cô gái lạnh như băng, không khác gì người chết, nắm chặt chân cô ta không chịu thả, “A... Đào Tâm, đuổi cô ta ra ngoài, đuổi ra ngoài.”

“Nường nường, người sao vậy?” Đào Tâm nhìn quanh trong điện, cũng không thấy có người, muốn tiến lên khuyên nhủ, Thi tiếp dư lại không ngừng giãy đạp hai chân, làm người ta khó có thể đến gần, hai tay cô ta níu chặt lấy chân gắm, đến khi hao hết khí lực, chỉ nghe ‘xoạt’ một tiếng, chân gắm đã bị xé rách, “Đừng qua đây...”

“Ỗ Đĩnh...”

Cô ta ngược mắt, ai đang gọi tên của mình? Thi tiếp dư co rúc hai vai, tầm mắt xuyên qua mái tóc xoắn xếch nhìn ra ngoài, “A...”

Trong cơn sợ hãi, toàn thân Lý Mỹ Nhân đều là máu, đứng ngay sau lưng Đào Tâm, cô ta chỉ một ngón tay, Đào Tâm không hiểu, quay đầu lại, “Nường nường, người nhìn thấy cái gì?”

Thi tiếp dư kinh sợ khóc rống, mười ngón tay mảnh khảnh dùng sức bấm vào tóc, hung hăng nắm lấy rồi điên cuồng lôi kéo, ngoài cửa sổ, trên song cửa trong suốt kia, hiện ra từng đạo quỷ ảnh, đều là muốn đến lấy mạng cô ta, “Chuyện không liên quan đến ta, không phải ta, đừng qua đây, đi đi...”

Đào Tâm cũng gấp đến độ khóc thành tiếng, bộ dáng này của Thi tiếp dư, rõ ràng đã mất đi thần trí.

“Ỗ Đĩnh, ta vốn không làm chuyện gì lỗi với người, người vì sao lại đối với ta như vậy?”

Từng lời chất vấn, Thi tiếp dư buông hai tay ra, chỉ thấy Quân Duyệt đã bò lên trên giường, cổ tay nàng ta rũ xuống giống như bị vẽ gầy, chỉ thấy hai tay nàng ta vạch mái tóc che kín gò má, lộ ra, là khuôn mặt bị tàn phá chẳng chừa vết sẹo. Cô gái nhếch miệng cười một cái, giữa cổ họng khàn khàn kia đã không phát ra được âm thanh nào, “Oa oa...”

“A...”

Thị tiếp dư kinh hô một tiếng, Đào Tâm ngơ ngác, chỉ thấy tiếng la hét sợ hãi của cô gái bị mắc kẹt giữa cổ họng, miệng đầy máu tươi, màu đỏ thẫm ói lên chần gắm. Cô ta trợn tròn mắt hạnh, thân thể gầy yếu đột ngột ngã xuống, vừa văng rơi lên trên vai Đào Tâm, “Nương nương, nương nương người đừng làm nô tỳ sợ.” Ngoài điện, ngự y nghe gọi bước chân dồn dập chạy tới, lập tức lao tới trước giường.

Hai tay rũ xuống, Thị tiếp dư nằm trong lòng Đào Tâm, mặt mũi tái nhợt đến trong suốt, hai mắt, bởi vì kinh sợ không xua đi được mà trợn thật lớn.

Lý ngự y vén ống tay áo, ngón trỏ chạm lên tĩnh mạch cô gái chỉ một khắc, liền rút tay về, ông ta quỳ gối xuống giường, thanh âm cực kỳ bi ai, “Nương nương đã bệnh qua đời rồi.”

Đào Tâm không tin, cô ta run rẩy giờ cầm khăn gắm tay trong lên, lau đi vết máu còn dính trên mặt Thị tiếp dư, “Lý ngự y, ngài xem, hai mắt của nương nương vẫn còn mở mà.”

Lý ngự y cúi thấp đầu, cũng không đáp lời.

Trong đôi mắt trợn to, tấm màn tơ bị gió thổi tung dựa vào chút khí lực cuối cùng lướt qua, đồng tử cô gái đã tan rã, vĩnh viễn nhìn vào một điểm. Ngày hôm nay như vậy, cũng giống như lúc mình mới vào cung, cô độc một mình, bây giờ đi rồi, cô ta cuối cùng cũng tháo xuống gánh nặng khắp người, cái gì cũng không thể mang đi.

Người nam nhân này, cô ta dùng phương thức yêu cả đời, nhưng thủy chung, không chiếm được.

Trong Cảnh Dạ Cung, cung nhân ngự y quỳ đầy đất, từng tiếng bi thương, nhưng cô ta một câu cũng không nghe được nữa rồi.

Phượng Liễm Cung.

Mạch Thần Lại một khắc cũng không ngừng nghỉ canh chừng bên cạnh Phong Phi Duyệt, tướng ngủ của cô gái cũng không tốt, cứ hay để một tay rơi ra ngoài chần gắm.

“Sư phụ, người đi nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho con là được rồi.” Lâm Doãn đặt một tay lên đầu vai Mạch Thần Lại, đưa chén trà đặc đến trước mặt hắn.

Nam tử khoát tay một cái, quay đầu lại, con người dịu dàng kia vẫn trong sáng như cũ, “Qua vài ngày nữa, ta sợ mình không còn nhìn thấy được nữa.”

Trái tim Lâm Doãn đau xót, dùng sức đè nén ứ đọng trong mắt trở về, “Nhất định sẽ có cách, bệnh của hoàng hậu vẫn chưa khỏi, người đã nói, trước khi hoàng hậu khỏi bệnh, người sẽ không để mình xảy ra chuyện.”

Mạch Thần Lại quay đầu lại, tầm mắt rơi lên khuôn mặt Phong Phi Duyệt, “Phu thê quần của nàng ấy, đã được giải rồi, ta vẫn luôn nghĩ rằng, làm thế nào mới có thể tìm được cách hóa giải, hôm nay, cơ duyên trùng hợp, quả thật là ý trời.”

“Giải rồi?” Lâm Doãn giật mình, “Là dùng thuốc gì?”

“Không phải thuốc, là tình.” Mạch Thần Lại nhắc mi mắt, nhìn gương mặt đang ngủ say của nàng, bàn tay đưa ra cuối cùng thu về, “Lúc trước nàng ấy vì cái chết của Thất Duệ mà thương tâm cùng cực, phu thê quần này, đã định trước là một bên sẽ vì bên kia mà thống khổ, cho tới khi chất độc lúc đầu tồn đọng giữa hai người được hóa giải, không ngờ, thuốc giải ta nghiên cứu điều chế lâu như vậy, cư nhiên chính là tình cảm chân thật nhất của con người trên thế gian.”

Lâm Doãn gật đầu, đi theo Mạch Thần Lại hành y lâu như vậy, chuyện lạ như thế này cũng là lần đầu tiên thấy.

“Sư phụ, độc của nương nương như vậy cũng giải được rồi, hai mắt của người nhất định cũng sẽ khỏi.”

Mạch Thần Lại cầm một tay Phong Phi Duyệt bỏ vào chần gắm, hắn ngẩng nhìn dung nhan say ngủ của cô gái, “Độc này là vì ta mà mắc phải, nếu như giải không được, cả đời ta sẽ ăn ngủ không yên. Hôm nay, nàng ấy đã không sao rồi, vậy ta cũng nên rời đi.”

“Sư phụ, người thật muốn đi?” Lâm Doãn hạ thấp giọng, “Nhưng người là kẻ làm tin của Vân Triều, hoàng thượng sẽ thả người rồi đi sao?”

Mạch Thần Lại không nói gì, chỉ là liếc nhìn Phong Phi Duyệt một cái mới xoay người, vài bước đi đến trước chiếc bàn hồng mộc trong điện, rót chén trà đặc. Lâm Doãn đi theo sau hẩn, không cam lòng nói, “Chẳng lẽ, người thật muốn giấu giếm, tự mình rời đi rồi thì đầu xuôi đuôi lọt sao? Hoàng hậu nên biết những chuyện người đã làm cho cô ấy.”

“Biết rồi thì có thể làm gì?” Mạch Thần Lại nắm chặt chén trà trong tay, nặng nề để lên bàn, “Ngoại trừ khiến tâm nàng ấy khó an, còn có thể mang lại cái gì?”

Lâm Doãn nhất thời cứng họng, nhưng thủy chung tiếc nuối thay hẩn, trong miệng còn muốn nói điều gì đó, chỉ nghe thấy cô gái trên giường ‘ưm’ một tiếng, hai người vội liếc nhau rồi im lặng.

Hoàng đế bước nhanh đến, đi vào Phượng Liễm Cung thì mang theo từng trận gió rét, hẩn dẫn đầu đi tới trước giường, thấy Phong Phi Duyệt vẫn an tĩnh ngủ, cố ý thả nhẹ bước chân sau đó dừng lại, ngồi xuống.

“Nàng ấy không sao chứ?”

Nghe giọng điệu lo lắng của nam tử, Mạch Thần Lại kìm nén tâm tình tiến sát lên, “Bẩm hoàng thượng, nương nương hết thấy đều an hảo.”

Cô Dạ Kiết tựa vào giường phượng, hai người cũng đi theo canh chừng bên cạnh, cho đến khi bầu trời hiện lên tia sáng bạc, nha hoàn hầu hạ ở Phượng Liễm Cung bưng một cái khay tiến vào.

Cô gái đứng bên ngoài nhìn quanh một hồi, Cô Dạ Kiết vừa vặn quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi, “Chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, đây là điểm tâm chuẩn bị cho nương nương.” Nha hoàn nhắc chân bước vào, mở nắp ra, chỉ là một chén mì bình thường.

Hoàng đế liếc mắt nhìn một cái, đầu mày nhíu lại, “Bảo ngự thiện phòng làm lại.”

“Hoàng thượng,” Nha hoàn dè dặt, thấy cô gái trên giường vẫn chưa tỉnh lại, “nương nương nói dạ dày của người không khỏe, buổi sáng chỉ cần một chén mì nhẹ.”

Mây kiếm hoàng đế nhíu chặt cũng không hề dãn ra, vươn tay khẽ vuốt ve gò má Phong Phi Duyệt, đầu ngón tay lướt tới khuôn cằm cô gái sau đó thu lại, hẩn dặn dò Mạch Thần Lại sau lưng, “Mạch y sư, người ở lại chăm sóc.”

Cô Dạ Kiết nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài điện, nha hoàn kia không hiểu đầu đuôi, hoàng thượng đi ra vài bước, không vui xoay người, “Còn ngờ ngác ở đó làm gì, đi theo.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Lúc Phong Phi Duyệt tỉnh lại, vừa vặn hoàng đế cũng quay về, sau lưng, nha hoàn đi theo bưng một cái khay trong tay.

“Duyệt Nhi...”

Phong Phi Duyệt chống hai tay dậy, toàn thân giống như bị nghiền nát rời rạc, một tay nàng chống đầu, tư thế chút buồn ngủ mông lung, còn mang theo vài phần ngây thơ, “Thơm quá.”

Hoàng đế mừng rỡ ra mặt, nha hoàn bên cạnh bưng cái chén tới, đưa vào trong tay hẩn, Cô Dạ Kiết cầm đĩa bạc lên, gương mặt tuần tú kẻ tới trước mặt nàng, “Thật sự thơm như vậy sao?”

“Thiếp vẫn chưa rửa mặt.” Phong Phi Duyệt tránh mắt sang chỗ khác, thấy Mạch Thần Lại cùng Lâm Doãn đều ở đây, lập tức, khuôn mặt ửng đỏ, “Để bên cạnh đi đã.”

“Cái này không giống những cái khác, lát nữa sẽ ngộp mặt.” Hoàng đế nhắc đĩa bạc lên, đưa đến bên miệng nàng.

Phong Phi Duyệt nghe không hiểu ý tứ trong lời hẩn nói, thấy hoàng đế khẳng khẳng, không thể không mở miệng, thử qua một miếng.

Cô Dạ Kiết lộ vẻ mặt mong chờ, đưa bạc trong tay khuấy khuấy mì trong chén, Phong Phi Duyệt nghiền ngẫm, đôi môi mím lại thành một đường, nói với nha hoàn bên cạnh, “Ý Nhi, hôm nay sao lại đem sợi mì nấu cháy rồi?”

Nha hoàn trở mặt, không dám nhìn hoàng đế, chỉ là ê a âm ờ, “Nương nương, đây...”

Cô Dạ Kiết nghe vậy, khẽ nhú mi, gấp lên một đũa đưa lên miệng nếm thử, khóe miệng nghiền ngẫm từ từ chậm lại, hần ngút miệng một cái, mang theo vài phần trẻ con, “Thật không tệ,” Hần quay đầu lại nói với nha hoàn kia, “thưởng.”

Ý Nhi lần nữa kinh ngạc, bàn tay bưng khay nắm chặt, khom lưng hành lễ, “Nô tỳ tạ hoàng thượng.”

Phong Phi Duyệt nhìn vẻ quái dị giữa hai người, lúc rừ tầm mắt xuống, lại thấy trên ống tay áo long bào màu vàng tươi của hoàng đế dính ít bột mì màu trắng, nàng nhẹ cong khóe miệng, ánh mắt sáng tỏ.

“Là nên thưởng,” Cô gái dẫn mặt ra, nhận lấy cái chén trong tay hoàng đế, “đây ngược lại là sợi mì có mùi vị tuyệt nhất.”

Mạch Thần Lại đứng bên cạnh, thấy hai người nhìn nhau mỉm cười, nam tử tự đáy lòng vui mừng, một ngày một đêm không chớp mắt, hần khép mắt, lần nữa mở ra, lại phát hiện trước mắt một mảnh tối đen. Hần giật mình, chớp chớp mắt mấy cái, lại thấy rõ như cũ.

Bụng đói kêu vang, mặc dù có vị khét, ăn vào trong miệng, thể nhưng, lại cực kỳ ngon.

Có lúc, muốn vui vẻ, vốn cũng không khó, quý trọng một người, một chuyện bên cạnh, tâm sáng, tâm tình tự nhiên cũng rộng mở.

Mạch Thần Lại lấy cốc bắt mạch cho Phong Phi Duyệt cùng Cô Dạ Kiết, phu thê quấn dây dưa hai người lâu như vậy, quả nhiên đã giải hết.

rWB

199. Chương 198: Phản Kích Một Giáo

Chương 198: Phản kích một giáo

Huyền Triều

Tuyết đầu mùa đi qua, biên giới vừa có bạo động, đại thần trong triều khuyên can không được, một tháng, hoàng đế lãnh binh xuất chinh.

Phong Phi Duyệt cỡi phượng bào xuống, dùng một bộ nam trang gọn gàng, dưới thành tụ tập đầy đủ tam quân, mọi người đồng tâm hiệp lực.

Trên tường thành loang lổ, một bộ thủy sắc bay múa, trống trận vang vọng khắp trời. Khói lửa bốc lên, bốn bề mờ mịt.

Cô gái dùng hai tay đánh vang trống trận, thể như trẻ che, “Giúp phu quân ta... thống nhất thiên hạ.”

Quay đầu nhìn lại, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo, ngữ điệu âm chí, tàn nhẫn khát máu, “Duyệt Nhi, chờ ta trở về, ta sẽ vì nàng... dùng xương người xây dựng một tòa cung điện.”

Chấn động trời xanh, nàng đứng dưới cổng thành ngóng nhìn, nam tử một thân giáp trụ, khí vũ hiên ngang, trong lòng của hần, vốn chưa bao giờ từ bỏ đại nghiệp nhất thống thiên hạ.

Phong Phi Duyệt nhìn thiết giáp nối đuôi nhau ra khỏi đế đô, hoàng đế ngoái đầu nhìn lại, trong đồng tử màu hổ phách, hung tàn của hần lại mang theo chút không nữ, dung trang cô gái kiên định, nhìn hần gật đầu, mái tóc, chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc búi sau gáy, con người trong veo, dính chặt lên bóng lưng nam tử đang đi ra xa.

Trở lại hậu cung, nhìn cảnh vật trống vắng cô quạnh, Cô Dạ Kiết vừa đi, lòng của nàng cũng trống trải theo rất nhiều.

Trong Cảnh Dạ Cung, bốn bề điêu linh, cành lá héo úa rơi thành một lớp phủ dày trên mặt đất, Phong Phi Duyệt đứng trước cửa điện hồi lâu không có đi vào. Trong vườn, Đào Tâm mặc bộ áo màu trắng, vẻ mặt bi thương, trước người để một chậu than không lớn lắm, cô gái cầm tiền vàng mã trong tay ném vào trong, ngọn lửa mây vàng tươi giống như cái miệng đầy máu há to, làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của cô gái gần như trong suốt.

“Đào Tâm...” Nha hoàn đang dọn dẹp bên trong thu gom những đồ đạc khi Thi tiếp dư còn sống đã dùng qua rồi ôm ra ngoài, nhìn thấy Đào Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa sợ tới không còn chút huyết sắc, “bên trong hậu cung không cho phép cúng tế, cô như này là không cần mạng nữa rồi.”

Đào Tâm hất bỏ vai một cái, tránh khỏi lời kéo của nha hoàn kia, “Nương nương chết thê thảm như vậy, sau khi chết, còn phải rơi vào cảnh không ai đưa tiễn, ta thật sự không đành lòng.”

“Haiz,” Cô gái thở dài một tiếng, ngồi xổm xuống, để đồ đạc xuống rồi đập đầu mấy cái thật vang, “Ngay cả Thi tiếp dư cũng rơi vào kết cục như vậy, chúng ta thân làm nha hoàn, cũng chỉ có thể chờ đợi vị chủ tử tốt kế tiếp, cùng an an ổn ổn sống qua hết mấy năm, liền có thể xuất cung rồi.”

Phong Phi Duyệt thủy chung không bước vào Cảnh Dạ Cung, khoảnh đất nơi Thất Duệ nằm xuống kia đã được dọn sạch sẽ, giờ đây, chỉ là chôn cất những đóa hồng mai thanh nhã. Nàng ngược mắt, nhìn ba chữ ‘Cảnh Dạ Cung’ thanh tao thoát tục, nơi này, đã từng vinh thịnh một thời gian dài, giống như một vòng thăng trầm, cuối cùng, cũng không chạy khỏi sự mài dũa của thời gian.

Khắp nơi, đều tràn ngập bi thương khắc khoải, Phong Phi Duyệt vươn tay chạm lên cửa điện sơn son đỏ, trong lòng, có chút khó chịu.

“Không ngờ, nàng vẫn còn đến đây.” Một giọng nói truyền đến, nàng thả tay xuống, ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Lệ vương gia đứng chấp tay, gương mặt tà mị vô cùng tinh xảo, hiển lộ một vài đường nét tang thương.

Phong Phi Duyệt thu hồi tầm mắt, xoay người đi về phía ngược lại, “Ta muốn đến nhìn xem một lần cuối cùng.”

“Ca ca chết rồi, nàng quên được sao?” Lệ vương gia theo sát một bước, nam tử bây giờ, đã cởi bỏ âm nhu lúc đầu, ngay cả trong giọng nói, cũng mang theo một bụng nộ khí cứng rắn.

“Không quên được là đệ,” Phong Phi Duyệt dừng bước, hai tay nàng khép sát vào tay áo rộng rãi, con người trong trời, cũng không mở ra, mà nhắm lại thật chặt, “cái chết của huynh ấy, ta thực sự rất áy náy.”

“Chỉ là áy náy đơn giản như vậy thôi sao?” Nam tử không cam lòng bỏ qua, bàn tay thành linh bắt lấy khuỷu tay nàng, “Duyệt Nhi, giúp ta, thay ca ca báo thù.”

“Báo thù?” Phong Phi Duyệt dùng sức tránh khỏi kiềm chế của Lệ vương gia, “Bây giờ Thi tiếp dư đã chết, đệ tìm người phương nào để báo thù?”

“Hại chết ca ca của ta, một kẻ ta cũng sẽ không bỏ qua.” Thanh âm nam tử hung lệ, Phong Phi Duyệt nhìn đôi mắt khát máu của hắn, không nhịn được sau lưng nổi lên một cơn ớn lạnh, nàng đoán được người trong lời hắn ám chỉ đến là ai, nhìn quanh bốn phía một vòng, thấy chung quanh cũng không có ai khác, nàng chỉ một ngón tay vào ngực mình, “Hại chết huynh ấy, hẳn phải là ta.”

Lệ vương gia ngược mắt nhìn cô gái, khóe miệng mím chặt lúc đối diện ánh mắt nàng cũng dần hòa hoãn, hắn thở dài một tiếng, nghiêm túc nói, “Kế tiếp, cho dù trong cung có xảy ra chuyện gì, nàng cũng đừng quan, biết chưa?”

Phong Phi Duyệt không hiểu đầu đuôi, muốn hỏi rõ ràng, lại thấy nam tử đã nhấc chân bước đi ra ngoài. Trong mơ hồ, một loại cảm giác bất an chạy thẳng lên não, không xua đi được.

Từ An Điện.

Trong lò hương bốn chân vạc, trầm hương phiêu động, ướp hương bốn phía, Đông thái hậu cùng Mạch Tu ngồi đối diện nhau, trong điện không còn ai khác, “Đi ra ngoài mấy ngày như vậy, ngược lại bỏ lỡ đại sự trong cung.”

“Hoàng tôn Độc Bộ Thiên Nhai, lại là cốt nhục ruột thịt của muội, bị kẻ khác hạ thủ chết thảm như vậy, muội một chút cảm giác cũng không có sao?” Mạch Tu thử dò xét hỏi, Đông thái hậu bưng chén trà, trông mắt bà ta rũ xuống dần u ám, ngón trở gõ nhẹ lên mép chén vài cái, “Nó là con trai của ta, ta sao có thể không đau lòng.”

Người đàn ông nhìn nửa bên gò má bà ta, cuộn chặt năm ngón tay đặt trên bàn, sau đó rơi lên mu bàn tay Đông thái hậu, bà ta cả kinh, theo phản xạ rút về, lại bị ông ta nắm chặt không buông, “Lan Nhi...”

Sắc mặt bà ta có hơi mất tự nhiên, đầu ngón tay cứng nhắc khép chặt lại với nhau, nghe người đàn ông gọi một tiếng kia, thần sắc đột nhiên lạnh lẽo.

Mạch Tu quan sát tỷ mỉ từng biểu cảm của bà ta, hai tay dùng sức nắm chặt tay bà ta, “Lan Nhi, sinh cho ta một đứa con.”

Đông thái hậu kinh hãi, gò má sững sờ đối diện người đàn ông, bà ta nửa ngày không có phản ứng, trong đôi mắt, chỉ có gương mặt của Mạch Tu dần tiến tới gần. Bà ta vội hoàn hồn, xoay mặt sang chỗ khác, “Tu, huynh thích nói đùa từ khi nào vậy?”

“Muội nên biết, ta không phải đang nói đùa.”

Người phụ nữ nhú mày, nộ khí đè nén đã lâu trong lòng thốt nhiên bùng phát, con người lãnh liệt của bà ta lập tức đối diện Mạch Tu, “Huynh bây giờ còn nhắc đến chuyện con với ta, vậy ta hỏi huynh, lúc trước khi huynh đối xử với tỷ tỷ như vậy, tại sao không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, tại sao không nghĩ đến sẽ hại tỷ tỷ thành như vậy?” Bà ta trợn trừng hai mắt, cao giọng chất vấn. Người đàn ông đối diện thần sắc lãnh đạm, chỉ là dùng sức nhìn bà ta.

Đông thái hậu thở hổn hển, kích động không thôi, bà ta quay đầu đi, chỉ thấy nơi đỉnh đầu bị một bóng ảnh đè ép, ngược mắt thì thân thể đã bị Mạch Tu ôm vào lòng, “Lan Nhi, xin lỗi.”

Cầm tựa vào đầu vai ông ta, trên khuôn mặt đưa lưng về phía ông ta hiện ra vài phần phiền muộn, bà ta không nên làm như vậy, không thể khống chế được tâm tình của mình, Tây thái hậu biết, như vậy chỉ sẽ hỏng việc. Đôi tay thử vòng qua thắt lưng ông ta rơi lên phần lưng rộng rãi của Mạch Tu, “Xin lỗi, là bản thân ta vẫn không bỏ xuống được.”

“Lan Nhi,” Lời nói tràn đầy áy náy của người đàn ông rơi vào bên tai Đông thái hậu, nhỏ nhẹ thì thầm, “chúng ta rời khỏi nơi này có được không, ta dẫn nàng đi.”

Bà ta muốn mở miệng, nhưng lời nói trong miệng lại bị ông ta nuốt vào bụng, rằng môi lưu hương, trong miệng Mạch Tu, có mùi rượu nhàn nhạt, khiến người ta không nhận được muốn hấp thu. Về mặt ngơ ngẩn của Đông thái hậu bị bóng lưng cao lớn của ông ta ngăn trở, người đàn ông nheo mắt, thần thái chuyên chú, một tay đỡ sau đầu bà ta...

Thân thể, bị chặn ngang ôm lên, hai tay người phụ nữ bám lấy cổ ông ta, một đường đi vào nội điện.

Đèn cung đình màu vàng nhạt, treo trên mái hiên lưu ly bị phản chiếu ra từng vệt hoa lệ, một góc màn tơ phủ lên khuôn mặt người phụ nữ, bà ta cũng không đưa tay kéo ra, mà để mặc cho chất xúc tác kia trên chọc kích động tâm tư. Bà ta ngược lên, liếc nhìn sườn mặt tuấn tú của Mạch Tu, trong mắt, càng nhìn càng sâu, lại khó có thể nắm lấy.

“Khoan đã!” Đông thái hậu đột nhiên lên tiếng, lộ vẻ mặt e thẹn, “Để muội thổi tắt đèn đã.”

Mạch Tu không nghi ngờ gì, gật đầu, sau đó buông bà ta ra khỏi lồng ngực. Người phụ nữ dáng điệu uyển chuyển, bước chân liên tục tiến đến trước từng chao đèn nhỏ, hơi thở như lan, trong điện lập tức mờ mờ ảo ảo, đưa tay không thấy được năm ngón.

“Lan Nhi...” Mạch Tu khẽ gọi, đột nhiên bị một đôi tay mềm mại không xương quần chặt, hương vị thắm đậm chui vào giữa cánh mũi, ông ta xoay người, môi mỏng liền bị chặn lại, ngay sau đó, hai người cùng ngã xuống giường phượng rộng rãi.

Y phục tán loạn, bên trong nội điện, một mảnh kiều diễm ái muội.

“Rầm...” Cửa điện đỏ chói đột nhiên bị chấn động mở toang, hai cánh cửa đập ngược lại bị thị vệ hai bên bắt được, một tiếng nặng nề kia còn chưa biến mất, chỉ nghe nam tử hung hãn ra lệnh, “Lục soát cho bản vương, thấp hết toàn bộ đèn lên.”

Trên giường truyền đến một hồi dồn dập, người phụ nữ không kịp tránh né, cuống cuống gần như kéo chăn gấm bao bọc thân thể trần trụi của mình, cả sảnh đường trong điện sáng rực, Lệ vương gia một thân trường sam trắng tinh uy nghiêm trịnh trọng, lấn thẳm vào trong. Mạch Tu tựa như đã sớm ngờ tới hẳn sẽ có hành động như vậy, nhặt xiêm y bên cạnh mặc lên rồi thông thả đứng dậy, thần sắc lãnh đạm.

Người phụ nữ co rúc thân thể, giấu mặt vào chăn gấm cũng không lộ ra. Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tự tiện tiến lên, nhất thời, trong điện tĩnh mịch không một tiếng động, đúng vào lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, người tới cố ý thả chậm động tác, mỗi một bước chân, đều có cảm giác như đang đập lên tâm khảm.

Bộ hoa phục kiều diễm, lướt qua từng bậc trường cấp bạch ngọc phía dưới, mọi người theo âm thanh nhìn lại phía sau, khiếp sợ có thừa, thị vệ không rõ sự tình lần lượt quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến Đông thái hậu.”

Trên giường, cô gái kéo chăn gấm ra, thất kinh ngã xuống, “Thái hậu, thái hậu, người làm chủ cho nô tỳ a, quốc sư ông ta... ông ta...” Cô gái khóc không thành tiếng, ngẩng đầu lên mới nhìn thấy rõ, thì ra là nha hoàn hồi môn* bên cạnh thái hậu.

(Nha hoàn hồi môn: nha hoàn đưa từ nhà mẹ đẻ vào cung hầu hạ)

Đông thái hậu giận đến nổi cánh môi run rẩy, một tay chỉ thẳng phía Mạch Tu, “Quốc sư, người...”

Thay đổi cách xưng hô, đem quan hệ của hai người phải bỏ sạch sạch sẽ sẽ, hai tay Lệ vương gia chấp sau lưng tức giận siết chặt, hai mắt hấn đầy tia máu, cổ nén xuống một hơi giấu vào lòng, đau đớn khó nhịn. Khách quan mà nói, Mạch Tu tỉnh táo hơn nhiều, nhìn nha hoàn quỳ dưới đất không ngừng than khóc, ông ta trầm mặc cảm từng món y phục khoắc lên người.

Đông thái hậu cười nhạt một tiếng, dùng sức vung tay áo, “Hai người các ngươi thật là to gan, cứ nhiên dan díu ngay trong tấm điện của bốn cung, nếu truyền ra ngoài, bốn cung còn để mặt mũi ở đâu?”

“Thái hậu,” Nha hoàn kia nghe vậy, dập hai đầu gối xuống đất lết tới trước mặt Đông thái hậu, hai tay ôm chặt chân bà ta, “Cầu xin thái hậu làm chủ cho nô tỳ, nô tỳ vốn định đến Từ An Điện hầu hạ thái hậu, nhưng không ngờ, quốc sư ông ta thế nhưng...”

Mạch Tu cài xong đai lưng, một tay vuốt thẳng ống tay áo nhần nhúm lại, trong mắt ông ta cũng không có ai khác, chỉ nhìn chằm chằm vào Đông thái hậu, “Lan Nhi, chắc chắn sẽ không đối với ta như vậy.”

Ngón tay người phụ nữ hung hăng găm sâu vào lòng bàn tay, bà ta liên tục giễu cợt, xoay người, đi tới trước mặt Lệ vương gia, “Lệ Nhi, lần này làm phiền con rồi, mẫu hậu không biết, lại nuôi một con sói bên cạnh.”

Đôi môi đỏ tươi nhếch lên mang theo vài phần bồn chồn, hoàn toàn không bận tâm Lệ vương gia lúc này đang ẩn nhẫn nộ khí ngập trời, bước chân bà ta nhẹ nhàng, đi tới trước mặt Mạch Tu, “Còn không dẫn hẳn đi cho bốn cung, lập tức xử tử!”

Trong mắt Đông thái hậu lộ rõ hung quang, phần hận trong lòng chất chứa quá lâu, thị vệ bên cạnh không dám tự ý hành động, lẽ ra trong tấm điện của thái hậu xảy ra chuyện lớn như vậy, Mạch Tu chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Thủ lĩnh thị vệ nơm nớp lo sợ nhìn Lệ vương gia, lại thấy hắn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, cũng không hạ lệnh.

“Quốc sư không thể xử tử.” Một giọng nữ, xuyên qua đám người truyền tới, mang theo vài phần nhu hòa trấn an, nhưng không mất đi uy nghiêm. Phong Phi Duyệt chậm rãi tiến đến, nàng không ngờ rằng, Lệ vương gia sẽ ra một chiêu này, một quân cờ, là quân cờ tốt, chỉ là hơi sớm một chút.

“Hoàng hậu?” Đông thái hậu lạnh mặt, “Không ngờ, chuyện này lại tìm đến cả cô.”

Phong Phi Duyệt cũng không đáp lời bà ta, mà nhìn nha hoàn cùng Mạch Tu dưới đất một cái, “Hoàng thượng lãnh binh thân chinh, tất cả đại sự hậu cung đều giao cho nhi thần xử lý, quốc sư là hoàng thân Văn Triều, nếu dễ dàng xử trí như vậy, đến khi hoàng thượng trở về, nhi thần sợ không giao phó được.”

“Vậy ý của hoàng hậu là?” Đông thái hậu thờ ơ lạnh nhạt.

“Người đâu,” Phong Phi Duyệt mặt không đổi sắc, “giải quốc sư vào thiên lao, chờ hoàng thượng trở về rồi mới quyết định.”

“Dạ!”

Đông thái hậu còn định khăng khăng, nhưng về lý không thể cãi lại, chỉ đành không cam lòng tránh sang bên nhường đường. Hai thị vệ một trái một phải áp giải Mạch Tu, người đàn ông từ đầu đến cuối không hề giải thích một câu, lúc đi ngang qua người thái hậu, ông ta đột nhiên dừng chân, trông mắt lạnh lẽo phát ra cảm hận mãnh liệt, ông ta cắn răng, từng câu từng chữ dùng sức nói, “Tây thái hậu, chờ báo ứng của người đi.”

Người phụ nữ trợn mắt hai mắt, giữa răng môi, mùi vị ông ta lưu lại vẫn còn quanh quẩn hồi lâu, làm thế nào cũng không xua đi được.

Nhìn bóng lưng Mạch Tu bị áp giải ra ngoài, bà ta cảm thấy có cái gì đó không ổn, nhưng nhất thời, lại không nói ra được.

“Mẫu hậu, thời gian cũng không còn sớm, người đi nghỉ ngơi đi.” Phong Phi Duyệt cúi người hành lễ, Lệ vương gia chỉ là liếc mắt một cái, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

“Thái hậu...”

Nha hoàn nằm dưới đất dè dặt ngẩng đầu, bà ta ngoái đầu nhìn lại, lờ một cái chần ở trên giường tới rồi ném lên người cô ta, “Cút ra ngoài.”

“Dạ, dạ.” Nha hoàn vội vàng bao bọc thân thể, lảo đảo lui ra ngoài.

Bên trong tấm điện khổng lồ, khôi phục lại vẻ tĩnh mịch như trước, nước trà trên bàn đã nguội lạnh, Đông thái hậu bước lên, pha thêm một ấm trà nữa, sau đó an ổn ngồi xuống.

Bà ta tựa lưng vào ghế loan đàn hương, một tay nhắc chén tử sa lên, tay kia, đầu ngón tay mang theo chỉ sáo lạnh lạnh nhẹ nhàng gõ lên thành ghế, bà ta nhấp một ngụm trà thơm, khéo mắt mang theo nếp nhăn khẽ nhếch lên, giữa bờ môi tràn đầy đắc ý, nhiều hơn, là hung lệ không từ thủ đoạn.

Vì quyền lực, bà ta đến muội muội ruột cũng có thể không cần, hưởng chi, chỉ là một Mạch Tu bất trung với mình chứ?

Trong điện, dường như truyền đến một giọng nói, bà ta cẩn thận lắng nghe, chính là cái đêm muội muội mình chết kia.

“Tỷ tỷ, đây là cái gì?”

“Mạch Tu nói rất đúng, đứa bé này, thật hại chết ta.” Tây thái hậu nhìn viên thuốc đen đặc kia, “Bây giờ, cho dù bỏ nó đi, cũng không đổi được một cái mạng của ta.”

Bên tai, tiếng khóc của Đông thái hậu không ngừng, Tây thái hậu tự tay rót cho mình một chén nước, “Đừng khóc, tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh muội, sẽ không rời khỏi Từ An Điện.”

Người phụ nữ nhìn viên thuốc trong tay Tây thái hậu, “Tỷ tỷ, ngày mai hoàng đế liền mang người đến Từ An Điện, chúng ta vẫn còn cách sao?”

Tây thái hậu nhìn chằm chằm viên thuốc trong lòng bàn tay, bà ta biết việc này không nên chậm trễ, cho nên cũng không do dự, hai mắt nhắm nghiền, khổ sở nuốt nó xuống. Đông thái hậu lo lắng không thôi, tiến lên đỡ bà ta sang một bên, “Bây giờ, vẫn còn kịp sao?”

Tây thái hậu ngồi lên ghế, nhìn khuôn mặt Đông thái hậu cúi gằm xuống, bàn tay bà ta nhắc lên mang theo chút không nở, mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt khấn trương kia, “Vẫn kịp.” Lời nói ra, có chút chua xót, Đông thái hậu cũng không phát hiện, chỉ chú ý tới bụng của bà ta, “Có cảm giác gì không?”

Tây thái hậu lắc đầu, trên trán cũng đã túa mồ hôi lạnh, “Không có nhanh như vậy.” Vừa nói xong một câu, lại cảm giác thấy trong bụng đau đớn liên hồi, “A...”

“Tỷ tỷ...” Đông thái hậu thất kinh, “thuốc này sẽ không có gì sai sót chứ?”

“Là Mạch Tu cho,” Người phụ nữ nắm chặt cổ tay bà ta, “muội vẫn không tin tưởng sao?”

Thần sắc khẩn trương của Đông thái hậu có chút hòa hoãn, cầm lấy chén trà bên cạnh đưa đến bên miệng bà ta, “Uống miếng nước, trôi thuốc, nhất định không có chuyện gì.”

Tây thái hậu cắn răng, trong miệng tràn ra thống khổ không chịu nổi, bà ta khom người xuống, mười ngón tay nắm chặt thành ghế dùng sức tới trắng bệch, hai người bọn họ tâm ý tương thông, đau đớn như vậy, lại bắt mình phải chịu đựng. Mạch Tu chẳng quan tâm, mà muội muội của mình càng thêm hồn nhiên không biết, Tây thái hậu nghiêng răng, ánh mắt nhìn xuống nền đất bắn ra tán loạn sát khí tàn độc.

Đau đớn, mãi cho đến nửa đêm mới chậm rãi tản đi dần, Đông thái hậu không ngủ không nghỉ, lại không dám kinh động người bên ngoài, chỉ có thể tự mình hầu hạ, lau người cho Tây thái hậu xong, đỡ bà ta đi tới giường nằm xuống, “Tỷ tỷ, những thứ này giao lại cho muội đi.”

Người phụ nữ vô lực gật đầu, bà ta nằm ngồi, nhìn Đông thái hậu bận rộn, đem y phục dính máu tiêu hủy sạch sẽ, cuối cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Thần sắc uể oải, bà ta trở lại trước người Tây thái hậu, “Như vậy, ngày mai thật sự không sao nữa rồi?”

Sắc mặt bà ta nhợt nhạt, hai mắt nhắm lại gật đầu, Đông thái hậu kéo chăn gấm lên thất lưng bà ta, vui mừng nói, “Vậy thì tốt rồi, muội thật sự sợ, nếu tỷ tỷ không còn nữa, một mình muội sẽ phải làm sao?”

Tây thái hậu giãn mặt ra, thân thể dựa ra sau, bà ta không có quá nhiều hơi sức để nói chuyện, chỉ là nghe Đông thái hậu nói đến những chuyện vui khi còn nhỏ, đến sau nửa đêm, mới dựa đầu vào vai bà ta, “Nói chuyện với ta thêm một lát.”

Bà ta đã hạ quyết tâm, trong lòng, mặc dù có không nỡ, nhưng vẫn không dao động...

Đông thái hậu tưởng rằng bà ta sợ, liền nhẹ giọng không ngừng an ủi, Tây thái hậu lẳng lặng lắng nghe, ghi nhớ kỹ từng câu từng lời bà ta nói vào trong lòng.

Vài canh giờ sau, thân thể yếu ớt dần khôi phục lại như cũ, mặc dù tinh thần không được như bình thường, nhưng đã không còn gì đáng ngại.

Đông thái hậu bên cạnh, đã ngủ rồi, Tây thái hậu lặng lẽ kê sát lên trước, nhìn khuôn mặt người phụ nữ ngủ say không chút đề phòng, bà ta vươn một tay ra, có chút do dự, khựng lại.

“Tỷ tỷ...” Không kịp chuẩn bị, Đông thái hậu thình lình mở hai mắt ra, bà ta kinh hãi, không chút nghĩ ngợi vươn tay dùng sức bóp chặt cổ người phụ nữ.

Đông thái hậu kinh hãi, thân thể nằm ngửa muốn bật dậy, lại bị Tây thái hậu dùng sức kiềm chế, mặt mũi bà ta hung tợn, đã mất đi lí trí, “Tỷ...”

“Đừng gọi ta, đừng gọi ta...”

Tây thái hậu đột nhiên giống như là phát điên, gắt gao dùng sức, nếu bà ta không chết, thì chính là mình chết.

Không, ta không muốn chết, ta không muốn...

Người phụ nữ lặp lại hết lần này đến lần khác, mặt Đông thái hậu sung huyết đỏ bừng, hai tròng mắt trợn to, tràn đầy khó tin, hai tay Tây thái hậu cùng dùng sức, một tay che miệng người phụ nữ, “Đừng trách ta...”

Bà ta dùng hết khí lực toàn thân, phía dưới, hai chân Đông thái hậu gãy đập dần mất đi phản kháng, không một tiếng động.

Hôm sau.

Tây thái hậu ở trong Từ An Điện tử trạng thảm thiết, treo cổ tự tử.

“Tỷ tỷ...Tỷ tỷ...” Đông thái hậu quỳ dưới đất, hai mắt đã sớm khóc đến đỏ bừng, bà ta đã sớm thay xiêm áo, thay đổi, còn có cả thân phận thái hậu.

n b

200. Chương 199: Phóng Thích Đấm Máu

Chương 199: Phóng thích đấm máu

Thâm cung nội uyển, một mảnh vắng lạnh, Phong Phi Duyệt tựa vào trước cửa sổ, thân thể hơi nghiêng dựa vào nệm chiếu sắp tàn, có vẻ cực kỳ cô đơn.

Chuyện hôm nay ở Từ An Điện, nàng cũng không yên tâm Lệ vương gia nên mới đi theo, nhìn thấy Mạch Tu cùng phản ứng của ông ta, xem ra nghi ngờ thân phận của Đông thái hậu, không chỉ có một mình nàng.

Tây thái hậu lòng dạ độc ác, mình nên sớm ngờ tới, chỉ là không nghĩ rằng, bà ta sẽ động thủ với chính muội muội ruột của mình.

Bây giờ, chuyện Lệ vương gia muốn đổi phò bà ta cũng đã không gạt được, Tây thái hậu quyết sẽ không bỏ qua như vậy, từ chuyện bà ta muốn mượn dao giết người hại chết Thất Duệ nhìn lại, đối với Lệ vương gia, bà ta tuyệt đối có khả năng không chừa thủ đoạn nào.

Lấy một cái áo choàng lông máo khoác lên người, nàng nhấc vạt áo lên rồi dứt khoát đi ra ngoài.

Trong Lệ Vương Phủ.

Cô gái bị bắt tới lộ vẻ mặt kinh sợ, hoảng loạn không thôi.

Nam tử ngồi an ổn trên xích đu, đang đưa vài cái, xích đu phía dưới theo động tác đứng dậy của hắn mà ngã về sau, đột nhiên vươn tay bắt lấy cằm cô gái.

“Đau, đau...” Thanh Âm ý vị hồ đau, cắn cổ tinh tế, truyền đến đau đớn tê liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ngửa lên theo.

Lệ vương gia ngấm ngấm tỷ mỹ, tuần nhan ngang ngược ngông cuồng, mang theo vài phần khó tin, “Đây chính là nữ tử khiến quân vương Minh Triều thần hồn điên đảo?” Nam tử khó tin nheo mắt, sắp lại gần thêm một chút.

“A, thật thú vị,” Thân thể tiến đến gần từ từ thu về, hắn vung tay lên, đứng dậy trở lại trước bàn, “không những không phải tuyệt sắc, cư nhiên... còn là một kẻ điên.”

“Người kẻ điên này,” Thanh Âm không cam lòng cãi lại, nàng nhìn quanh bốn phía một lượt, đứng thẳng dậy, “Đế, đế...”

Bên cạnh, mấy tên áo đen đã lui xuống định tiến lên ngăn cản, lại bị nam tử đang uống rượu phát tay cản lại.

Hắn cũng muốn xem xem, nàng ta, là điên thật, hay là giả ngốc.

Nghe trong miệng nàng ta không ngừng nói điên nói khùng, bên cạnh sớm đã có người không nhìn được, mở miệng cười. Tuy nhiên đều bị ánh mắt nghiêm nghị của nam tử, làm im bật.

“Đế, chàng mau tới tìm ta, Đế... là ai?” Thanh Âm lạnh quanh vòng vo, bỗng nhiên dừng chân, không ngừng hỏi mình, “Người muốn Đế đến tìm, Đế là ai a?”

“Thật sự không nhớ ư? Sao có thể không nhớ chứ?” Thanh Âm khỏ sở ấn hai tay trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thống khổ, dè chặt tay, từng cái từng cái bắt đầu đánh lên lồng ngực chính mình, “Ai bảo người không nhớ, ai bảo người không nhớ...”

Hung hăng, dùng sức, từng tiếng đánh nặng nề kia, quanh quẩn thật lâu.

Nam tử nhấc bình rượu, như có điều suy nghĩ nghiêng người, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Thanh Âm. Bên cạnh, mấy người kia cũng buồn cười, nhưng bất đắc dĩ, không dám cười ra tiếng.

Trong đáy mắt không nắm bắt được, lóe ra vài tia khác thường, khẽ nhấp một ngụm rượu mạnh, một tay hẩn vuốt vuốt chân mày.

Một người điên, nhưng lại chân thật như vậy.

Hắn giấu cợt nhếch môi cười một tiếng, so với một số người, chân thật hơn nhiều. Nhìn nước mắt Thanh Âm tuôn rơi, nam tử không đành lòng quấy rầy, chỉ là trầm mặc uống rượu.

Qua hồi lâu, một nhóm người vây quanh cô gái, chỉ là nhìn bộ dáng lúc nổi điên của nàng ta, càng thêm cười rộ.

Lệ vương gia như có điều suy nghĩ, đứng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ gõ cực kỳ nhỏ, nam tử hoàn hồn, ra hiệu tên đang quỳ dưới đất ra mở cửa.

Một tên có bộ dạng như thị vệ lĩnh mệnh tiến vào, khom lưng, nói nhỏ bên tai nam tử.

Khóe miệng lạnh lùng, nở nụ cười, con ngươi vốn có phần đau thương, dính vào vài phần trong sáng, “Thật sao?”

“Người đã ở bên ngoài đại sảnh.”

“Được,” Nam tử đơn giản vung tay một cái, “Mấy người các người, đưa cô ta vào mật thất đi.”

“Dạ.”

Một tiếng đẩy cửa, kéo ra dài vô cùng, đâm vào màng nhĩ mỗi người.

Lệ vương gia ra khỏi nội điện đi tới đại sảnh, chỉ thấy Phong Phi Duyệt khoác một chiếc áo choàng, nàng vươn tay phải sương cuối mùa dính trên vai, gương mặt thanh tú, còn mang theo vài phần diễm lệ, khiến người ta không thể mở mắt được. Hắn dừng lại sau lưng nàng.

Qua giây lát, tiếng bước chân dồn dập, Lệ vương gia bước nhanh lên trước, “Duyệt Nhi...”

Thanh Âm bị giam trong mật thất, tinh thần nàng hỗn loạn, nhưng một tiếng gọi kia, lại vô cùng chuẩn xác dung nhập vào lòng nàng, Duyệt Nhi?

Cô gái ghé sát lỗ tai lên trên vách tường, muốn nghe chính xác thanh âm bên ngoài. Một hồi nao động, sau đó truyền đến âm thanh Phong Phi Duyệt ngồi xuống, Thanh Âm trợn tròn hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ nghiêm túc chưa từng có, bên ngoài, vĩ âm thanh lạnh mang theo tiếng thở dài, xuyên qua vách tường thật dày, “Lệ vương gia, hôm nay ta đến, chỉ vì đệ lỗ mãng một chuyện.”

Con ngươi nam tử lóe lên, chờ mong ban đầu giảm đi vài phần, “Ta lỗ mãng chuyện gì?”

“Bây giờ, Tây thái hậu nhất định là sẽ có đề phòng, bà ta thủ đoạn tàn nhẫn, sợ là sẽ có hành động gì đó.” Phong Phi Duyệt cởi áo choàng ra, một bộ cung trang màu lam nhạt bình thường càng lộ vẻ thướt tha, mười ngón tay nàng lạnh cóng, rụt vào trong tay áo rộng rãi sau đó nhẹ nhàng xoa bóp. Lệ vương gia thấy thế, lấy túi sưởi bên cạnh đưa vào tay nàng, “Nàng, là đang lo lắng cho ta sao?”

Phong Phi Duyệt cup mắt, mười đầu ngón tay bắt đầu ấm áp, tứ chi cũng không còn lạnh như vậy nữa, nàng ngược hai mắt lên, trên mặt vô thần vô sắc, “Ta là lo lắng cho hoàng thượng.”

Sắc mặt Lệ vương gia thay đổi, một tay rơi lên trên bàn, giọng điệu lạnh lùng như vậy, không phải Duyệt Nhi, còn có thể là ai đây? Thanh Âm mừng rỡ, sau kích động, lại lần nữa khôi phục trạng thái mơ hồ, nàng tỷ gò má vào vách tường lạnh như băng, nàng chỉ cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được, giống hệt như Đế, Duyệt Nhi, là ai nhỉ?

Bên ngoài, truyền đến âm thanh ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, Phong Phi Duyệt nhìn Lệ vương gia bên cạnh một cái, ngữ khí trở nên nhu hòa, “Lệ, đừng tranh đấu với chàng ấy nữa.”

Đây là lần đầu tiên, nàng mở miệng gọi tên hắn, Lệ vương gia có hơi ngạc nhiên, Phong Phi Duyệt cũng không đợi hắn phản ứng, nói tiếp, “Khoảng thời gian này, ta biết đệ đã có hành động, chỉ có điều, ngoại trừ

hoàng thượng, bây giờ còn có một Tây thái hậu. Với dã tâm nhiều năm của bà ta, thế lực không thể xem thường, long hổ tranh giành, bà ta nhất định là muốn ngồi ngư ông đắc lợi, nếu như đệ hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sẽ lâm vào cảnh hai mặt đều là địch, khó cả đôi đường.”

Lệ vương gia buông bàn tay đang chống gò má ra, giọng nói, mang theo nộ khí không thể che giấu, “Ngày đó, treo cổ trong Từ An Điện, là mẫu hậu của ta, bây giờ, ca ca chết thảm, trên đời này, ta đã không còn người thân nữa rồi.”

“Đệ có,” Phong Phi Duyệt biết tích tụ trong lòng hấn, xoay nửa người sang bên, nàng tâm ý sâu xa nói, “đệ vẫn còn hoàng thượng, vứt bỏ tất cả quyền thế, các người vẫn là huynh đệ.”

“Huynh đệ?” Gương mặt tà mị của Lệ vương gia bày ra vẻ khở sở bất đắc dĩ, hấn lắc đầu, nặng nề thở dài, “Không có tác dụng đâu, tất cả những chuyện ta làm có khả năng hấn đều để vào trong mắt, cho dù ta chịu, theo như tính khí của hấn, hấn cũng sẽ không chịu thu tay.”

Bên ngoài, vẫn còn đang nói chuyện với nhau, Thanh Âm nghe vào tai không sót một chữ, giọng nói của Duyệt Nhi, cực kỳ quen thuộc, nàng nắm chặt hai tay, lỗ tai dùng sức dán lên vách tường.

“Duyệt Nhi,” Nhìn nàng rũ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, Lệ vương gia không kiêng nể gì gọi tên của nàng, “nàng rốt cuộc là ai?”

Cô gái ngẩn ra, ngược đầu nhìn hấn, thần sắc đã mang theo vài phần cảnh giác, “Có ý gì?”

“Nàng chính là hoàng hậu lúc trước, nhưng nàng không phải Quân Duyệt,” Hấn nhìn khóa lệ nốt ruồi dưới khóe mắt nàng, “ca ca từng nói, lệ nốt ruồi như vậy, chỉ có nàng mới có.”

Phong Phi Duyệt nín thở, cũng không đáp lời, chỉ là nhìn hấn chăm chăm, Lệ vương gia cũng ngược nhìn ánh mắt nàng, “Cho dù thế nào, ta cũng đều nhận ra nàng, thật ra, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã ghi nhớ thật sâu, sẽ không nhìn lầm.”

Nàng khẽ mở miệng, thường ngày cho rằng Lệ vương gia chỉ giỏi nhạo báng người khác, cũng không ngờ hấn lại đột nhiên nói ra những lời này, tay mềm đặt trên bàn bị hấn nắm lấy, cô gái giật mình, vội vàng rút tay về, “Lệ... ta tới, chỉ là muốn cảnh cáo đệ.”

“Đừng đấu với chàng ấy, đệ đấu không lại chàng ấy đâu.” Phong Phi Duyệt nói xong, cũng không định lưu lại, đứng dậy.

Không khí trầm muộn, khiến Thanh Âm khẩn trương không thôi, nghe thấy tiếng động bên ngoài, nàng cuống quýt vung tay gõ lên vách tường, trong miệng không tự chủ được kêu lên thành tiếng, “Duyệt...” Hai tên phụ trách trông chừng phía sau kính hãi, vội vàng giơ tay bịt miệng nàng lại. Phong Phi Duyệt không nghe rõ, nhưng đã biết bên trong có người.

“A...” Nàng cười khẽ, cầm áo choàng bên cạnh lần nữa khoác lên vai, nàng liếc nhìn Lệ vương gia trước mặt, mỉm cười nói, “Đệ đã có mỹ nhân ước hẹn, ta cũng không muốn quấy rầy.”

“Duyệt Nhi,” Nam tử vội vàng đứng dậy, bàn tay, một phát giữ lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, “ngoại trừ nàng, ta sẽ không để ý những người khác.”

Phong Phi Duyệt dừng bước, ánh mắt lãnh đạm, rồi sau đó, thân thể đưa lưng về phía hấn quay lại, vẻ mặt nghiêm nghị, “Lệ, có vài lời, không nên nói vĩnh viễn cũng đừng nói ra, đối với Thất Duệ, ta đã rất áy náy tự tránh, ta không muốn đối với đệ cũng như vậy.”

Nàng tránh cổ tay ra, người cũng đã đi ra ngoài, “Duyệt Nhi...”

Một giọng nữ chui vào tai, thân thể đang bước nhanh đột nhiên quay lại, hai mắt tròn tròn quét qua nội điện một vòng, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường. Phong Phi Duyệt tràn đầy thất vọng, trong ánh trăng mờ昧, nàng dường như nghe thấy tiếng gọi của Thanh Âm. Đi ra đại điện, đưa mắt nhìn lại, liền nghĩ đến cô gái nhu hòa ấm áp kia, “Thanh Âm... cậu ở đâu?”

Lệ vương gia không có đuổi theo, nàng quyết tuyệt như vậy, mà kiên trì của mình, sớm đã là muối bỏ biển.

Mấy tháng sau, phương bác truyền đến tin thắng trận, ba ngày sau, hoàng đế sắp sửa mang binh khải hoàn. Ngoài thành đề đốc, quốc kỳ cầu phúc rối rít giăng cao, từng trận vó ngựa, tiếng trống ù ù, Phong Phi Duyệt đứng trên cổng thành, không bao lâu, liền thấy đoàn kỵ mã đang hướng bên này đi tới.

Lòng nàng kích động không thôi, hoàng đế long đong mệt mỏi, thần sắc hiện ra đầy uể oải. Phong Phi Duyệt tiến ra đón, cặp đồng tử màu hổ phách của Cô Dạ Kiết quét về phía đám người, lúc nhìn thấy hoàng hậu dẫn đầu, thân thể cao lớn cúi khom xuống, bàn tay đưa đến trước mặt nàng. Cô gái cười một tiếng đáp lại, tay mềm an tâm giao vào trong tay hắn, Cô Dạ Kiết nhẹ dùng lực, kéo nàng lên trên lưng ngựa sau đó một đường đi thẳng đến cổng hoàng thành. Đầu vai, chợt nặng nề, tiếng hít thở nóng bỏng chợt thổi tới bên tai nàng, mơ hồ, mang theo vài phần bất an.

“Hoàng thượng...” Cô gái khẽ gọi, quay đầu lại, gương mặt trắng nõn cùng tuần nhan dưới nón giáp vàng kim của nam tử kề sát nhau, nàng nhìn thấy hoàng đế nhắm hai mắt, mà bàn tay rơi bên eo nàng, lại không ngừng thu hẹp, cho đến khi dùng hết toàn lực.

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết nặng nề thở ra một hơi, mí mắt khẽ nâng lên, “trẫm, quá nhớ nàng.”

Phong Phi Duyệt vươn tay mềm che trước môi hắn, hơi thở ấm áp của nam tử mang theo khấn trương, nàng vừa định nói chuyện, lại bị hắn ôm một cái, dùng sức áp tới giữa hai chân mình, “Có cảm giác gì không?”

Phong Phi Duyệt kinh hãi, vội vàng xoay người sang chỗ khác, nàng cảm nhận được lồng ngực tinh trắng chống đỡ sau lưng mình đang hết sức ần ần, hô hấp, cũng vô cùng gấp gáp.

Ban đêm, trong Phượng Liễm Cung.

Giường phượng êm ái, Cô Dạ Kiết một tay phủ lên nơi đầy đặn của cô gái, lực đạo trong lòng bàn tay dùng sức xoa nắn, Phong Phi Duyệt bị đè ép phía dưới, nàng khẽ chau mày, có hơi đau. Nam tử chôn lên cần cổ nàng, nụ hôn nóng rẫy giữa cánh môi mỏng biến thành cắn nhẹ, nàng khẽ thở dốc, thanh âm yêu kiều, “Chậm...”

Dùng lực một kích, hắn thể nhưng đã động thân mà vào, nơi chặt chẽ tương liên ảm áp, bị cố ý nhắc lên, Cô Dạ Kiết đẩy sợi tóc trên trán nàng ra sau, Phong Phi Duyệt cố gắng thừa nhận, cảm thấy cứng rắn của hắn chống đỡ đến nơi mềm mại nhất của mình, mỗi một kích, đều giống như tán lạc rã rời. Đòi hỏi vô tận cùng, theo một tiếng thở gấp nặng nề của nam tử, lửa nóng kia, tan ra tới chỗ sâu nhất.

Cô Dạ Kiết đề lên người nàng, nơi dung hợp, vẫn chưa lui ra ngoài, hai tay Phong Phi Duyệt ôm chặt sau lưng hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, “Kiết, rốt cuộc chàng bị sao vậy?”

Hoàng đế chống hai tay hai bên, qua giấy lát, mới lật người một cái nằm nghiêng cạnh nàng, Phong Phi Duyệt tựa vào trước ngực hắn, nghe tiếng hít thở rối loạn của nam tử, đầu khẽ cọ cọ, đầu vai lộ ra ngoài chầm gắm bị hoàng đế nắm trong lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, “Duyệt Nhi...”

Nàng ngược đầu, nhìn khuôn cằm kiên nghị của hắn, Cô Dạ Kiết tựa nửa người trên lên, tầm mắt rũ xuống dừng lại trên vầng trán nàng, “Duyệt Nhi, lần xuất chinh này, khiến ta suy nghĩ rất nhiều.”

Phong Phi Duyệt biết trong lòng hắn có chuyện, dùng khuỷu tay chống nửa người trên dậy, nàng tựa vào đầu vai nam tử, “Có phải, gặp chuyện gì phiền toái hay không?”

“Không phải,” Cô Dạ Kiết lắc đầu, mái tóc xõa tung phía dưới quần quanh cần cổ hai người, “ta đã giết hai người.”

Phong Phi Duyệt kinh ngạc, lời như vậy, tựa hồ không giống như từ trong miệng Cô Dạ Kiết nói ra, “Trên chiến trường, chúng ta không thể lựa chọn.”

Hoàng đế mở môi mỏng, bật ra tiếng thở dài nặng nề, “Ta vừa nhắm mắt lại, có đôi khi sẽ nhớ tới.”

Nơi biên giới, chém giết nổi lên tứ phía, khói lửa tràn ngập, vó ngựa xé rách thành tiếng kêu gào bi thương, binh lính tắm máu hăng say chiến đấu, hoàng đế cười hân huyết bảo mã đứng trên khe núi, từ trên cao nhìn xuống. Chiến loạn đã kết thúc, mà tòa thành, lại bị hắn ra lệnh phải biến nó thành một tòa thành trống. Thấy chất khắp đồng, các tướng sĩ giết đỏ cả mắt rồi. Bên cạnh, Lý tướng quân lộ vẻ mặt không đành lòng,

ông ta quay đầu, lại thấy ánh mắt hoàng đế nhìn thẳng, lúc mở lòng bàn tay ra, có thị vệ cầm mũi tên đưa đến.

Ánh mắt Lý tướng quân rơi vào chiến mã phía dưới, tòa thành này, bây giờ chỉ có máu tanh bao phủ, đối với lệnh của hoàng đế, ông ta càng thêm không dám chống lại.

Cô Dạ Kiết kéo mũi tên, nơi xa, một nam tử đang trốn tránh truy sát của binh lính chạy về phía cổng thành, hai mắt híp lại, lúc hần sắp sửa buông tay, một chân vắt trên lưng ngựa lại bị nắm chặt. Hoàng đế rũ mắt xuống, chỉ thấy một nam nhân y phục đơn bạc lam lũ đang dùng đôi tay dơ bẩn sống chết ôm chặt chân hần, “Ca, chạy mau.”

Ban đầu, nam tử đã chạy đến cổng thành đột nhiên quay đầu lại, khi ánh mắt chạm đến đối phương, trên mặt đột nhiên lộ rõ mừng rỡ, hần không ngờ rằng, trong trận tàn sát chém giết đầy máu tanh này, vẫn còn người thân sống sót. Chỉ là, khi ánh mắt rơi lên trên người Cô Dạ Kiết, vui mừng lập tức chuyển thành sợ hãi, “Đệ chạy mau, đừng lo cho ta.”

Đệ đệ ôm chân hần dùng sức không chịu buông, Lý tướng quân kinh hãi, trong tay vừa định có động tác, liền bị hoàng đế phát tay ngăn lại.

Cô Dạ Kiết để mũi tên đã kéo căng xuống, một tay rút trường kiếm trong tay Lý tướng quân ra, nam tử sắp sửa chạy ra khỏi thành kia cả kinh thất sắc, hai tay vung vẩy lung tung, “Mau buông ra, mau buông ra...”

“Ca, đệ giữ được hần rồi, huynh mau chạy ra ngoài...”

Đang nói, nam tử đột nhiên dùng sức, tầm mắt ngược lên đối diện Cô Dạ Kiết, trong mắt, thoáng hiện lên chính là phần nộ cùng kiên nghị không khuất phục, hần đập hai chân trên mặt đất, lực đạo trong tay, giống như muốn kéo Cô Dạ Kiết xuống vậy.

Hoàng đế nhìn xuống, cổ tay xoay chuyển, nhắc thanh kiếm kia lên, nhìn sắc mặt tuyệt vọng của nam tử, hần đột nhiên muốn đùa giỡn, hướng phía người kia nói, “Buông tay, trẫm thả người đi.”

Nam tử trừng mắt liếc hần một cái, chỉ là hướng ra đằng xa hô, “Chạy mau!”

Người ca ca kia dừng bước, nhìn đệ đệ dùng cảm quên mình, đột nhiên xông lại về phía bên này, “Chúng ta cùng ra ngoài.”

Cô Dạ Kiết nhìn nam tử nhanh chóng chạy tới, trong khóe mắt dần hiện ra hung lệ, hần nheo mắt, dưới ánh mặt trời, giáp phục màu vàng kim trên người phát sáng rạng rỡ, “Tìm chết!” Hần cắn răng bật ra hai chữ, kiếm trong tay không chút lưu tình vung xuống, chỉ nghe ‘vút’ một tiếng, lưỡi kiếm bén nhọn chém qua cổ nam tử, chất lỏng ấm nóng phun ra, văng lên trên mặt Cô Dạ Kiết. Con người màu hổ phách âm chỉ hắc ám, lực đạo dưới chân cũng không buông lỏng, Lý tướng quân kinh hãi, đầu nam tử kia ghì chặt chân hoàng đế, rõ ràng đã không còn hơi thở, nhưng vẫn không chịu buông tay, gắt gao ôm chặt.

“Đệ đệ...”

Nơi xa, truyền đến tiếng thét xé tâm của nam tử còn lại, hần không có nhân cơ hội này chạy ra khỏi thành, mà đứng sững một chỗ không nhúc nhích.

Vết máu, nhiễm đỏ hai mắt nam tử, toàn thân hần run rẩy, đứng nơi đầu ngọn gió, đột nhiên chạy đến như bay, Cô Dạ Kiết trấn định ngồi trên lưng ngựa, lúc trường kiếm trong tay nâng lên, dưới chân đã buông lỏng. Nam tử vốn nên sớm tắt thở kia liều mạng đến hơi sức cuối cùng, dùng lực giữ lấy cánh tay hần, khuôn mặt bởi vì sung huyết mà đỏ bừng, cực kỳ dữ tợn.

Thanh âm bị cắt đứt, ngắt quãng không liên tục, lặp lại từng chữ, “Chạy...”

Cả hai người đều là không muốn sống nữa, Cô Dạ Kiết dùng sức muốn tránh ra, mắt thấy nam tử phía trước xông tới, hần vận nội lực, nam tử kiếm chế hần giống như cái bao bố rách nát bị ném ra ngoài, ‘bụp’ một tiếng nện xuống mặt đất. Cô Dạ Kiết không chút nghĩ ngợi vung trường kiếm trong tay, tên huynh trưởng nhào tới trước trong chớp mắt bị xé toạc lồng ngực, ngã xuống bên cạnh.

Trên lưng ngựa, hoàng đế thở hổn hển, Lý tướng quân vội vàng nhìn xuống, “Bẩm hoàng thượng, cả hai người đã mất mạng.”

Nhưng không ngờ, Cô Dạ Kiết lại nhắm mắt, tựa hồ không đành lòng nhìn lại một cái.

Đấu tranh giành sự sống như vậy, tuy là khác xa nhau, nhưng lại khiến người ta chần động hơn bất cứ điều gì khác, nhìn binh lính vẫn còn đang chém giết, hoàng đế qua hồi lâu mới bình ổn tâm tình, đột nhiên mở miệng, “Bảo bọn họ toàn bộ dừng tay.”

Lý tướng quân tiếp lệnh, giục ngựa tiến lên, “Hoàng thượng có lệnh, lập tức dừng tay.”

Phong Phi Duyệt ôm cổ hắn, thân thể dán sát lại hơn một chút, “Kiết...”

“Duyệt Nhi...” Cô Dạ Kiết tỳ cầm lên đỉnh đầu nàng, “qua nhiều năm như vậy, ta vẫn muốn thống nhất thiên hạ, từng giết vô số người, cũng thường nhìn cảnh chém giết trên chiến trường, duy chỉ có lần này, khiến tay ta mềm nhũn. Trước kia cũng không cảm thấy, chỉ là bây giờ, ta đột nhiên nhớ đến cái chết của Thất Duệ, nhớ tới lúc ở trong rừng Tử Vong Lâm hắn xuống tay lưu tình, nhớ đến Lệ vương gia...”

Phong Phi Duyệt chống khuỷu tay lên, “Tay chân tình thâm, Kiết, thống nhất thiên hạ, máu phải đổ xuống, đã quá nhiều, thiếp vẫn sợ, kiếp số báo ứng, có thể thật sự là trời cao đã an bài xong...”

Nàng biết Cô Dạ Kiết vẫn chưa hoàn thành bá nghiệp, cũng biết dã tâm quân vương, không phải vài ba lời liền có thể thay đổi. Hoàng đế thở dài một tiếng, ôm nàng vào trước ngực, thân thể lại dè lên lần nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-quan-hoan>